Digitized by Google

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA ALESSANDRINA
E p 14
ROMA

Digitized by Google

Digitized by Google

114.

Digitized by Google

Digitized by Google

2. p. l.

MARMORUM, ARUNDELLIANORUM, SELDENIANORUM,

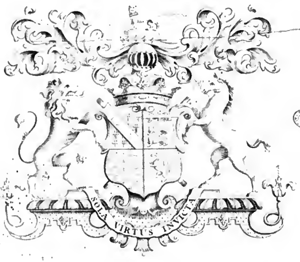
ALIORUMQUE,

ACADEMIÆ *OXONIENSI*

DONATORUM;

Cum Variis COMMENTARIIS & INDICE,

SECUNDA EDITIO.



LONDINI,

Typis GULIELMI BOWYER. MDCCXXXII.

Digitized by Google

CELSISSIMO & NOBILISSIMO

PRINCIPI

THOMÆ Duci *Norfolciæ*,

COMITI MARESCALLO *ANGLIÆ*,

COMITI *Arundelliæ*, *Surriæ*, *&c.*

BARONI *Mowbray*, *Howard*, *&c.*

Primo ANGLIÆ Duci, Comiti, Baroni;

S. P. D.

MICHAEL MAITTAIRE.

SOLENNE ſemper fuit, quicquid uſpiam rarius & reconditius expromitur, Viris non niſi Principibus honoris gratiâ conſecrare; & ab amplitudine Patroni majorem rebus oblatis conciliare dignitatem. Munere, quod TIBI nunc, ILLUSTRISSIME PRINCEPS, offero, vix aliud eſt in Re Literariâ auguſtius, antiquius, utilius: quippe complectitur primas Hiſtoriæ Græcæ Origines, inciſos Marmoreis monumentis virorum clarorum Faſtos, & authenticas rerum geſtarum ab ætatis noſtræ memoriâ remotiſſimarum Tabulas.

ARGUMENTO tam nobili quod Nomen præfigi poterat NOBILIUS, quàm NORFOLCIANUM? NOMEN in Nobilitate Britannicâ PRIMARIUM, Titulis per longam Majorum ſeriem tranſmiſſis præfulgens: quod ad Proſapiam uſque REGIAM cognatione pertinens, & in numeroſas indè Propagines diffuſum, ſucceſſione multorum deinceps Procerum continuatâ Regnum nobilitavit. Hìc minimè opus eſt ad artes adulatorum viliſſimas deſcendere; ubi VIRTUS, TUIS Inſignibus Gentilitiis ſubſcripta, omnem adulationis, quâ longè ſuperior nequaquam indiget, fucum indignatur.

MULTA mihi in hôc meo TUAM Benevolentiam conſectandi ſtudio opportuniſſima cecidere: illud inprimis maximi momenti; quòd

Digitized by Google

pretioſa hæc Κειμήλια communi non tantùm cum aliis hujuſmodi rebus exquiſitis jure Patrocinium Tuo haud inferius requirant; ſed Tibi adeò propria ſint, ut, qui eadem alii addicere voluerit, Alienationis apertè ſe inſimulet. Meritiſſimo itaque Tuo Avo prima Inſcribitur *Marmorum Oxonienſium* Editio: quam recèns prælo & luci redonatam Tibi uni deberi ratus, nil Te dignius, nil Tibi fore acceptius exiſtimavi, quàm renovari tot inſignium Beneficiorum recordationem, & Te Familiæ Tuæ muneribus quodammodo munerari. Sic apud Veteres hanc increbuiſſe conſuetudinem piam comperimus, ut Divinis Altaribus Dona Divinitus accepta (nam nec alia poterant neque potiora) ſuppliciter offerrentur.

Cum duo ſint, quibus Literaria potiſſimè nititur Reſpublica, & ab interitu vindicatur, *Marmora* & *Libri*; Heros ille præſtantiſſimus Henricus Norviciæ Comes, ad eandem promovendam intentus, uberrimam generis utriuſque ſupellectilem in publicos uſus erogavit: & *Marmora* quibuſvis theſauris contrà non cara, ab Avo ſuo Thoma Arundelliæ Comite largis ſumptibus ex mundi partibus variis conquiſita, Academiæ Oxonienſi donâſſe haud contentus, Londinenſem Regiæ Societatis Bibliothecam Pirkheimerianis, quos coëmerat, *Libris* elegantibus ditavit. Howardianæ igitur Familiæ quas pares tot tantiſque Beneficiis gratias rependere poterit ſua Patria, & univerſus Orbis literatus! Dum Literis humanioribus, Viriſque in genus humanum munificis ſuus honor, ſuum conſtabit meritum; Nominis Howardiani memoriam, *Marmoribus* ipſis perenniorem, nunquam non gratiſſima recolet, nunquam non venerabitur ſera Poſteritas.

Tua interim, Dux Nobilissime, veniâ mihi liceat, meæ quantulumcunque eſt opellæ in illa *Marmora* impenſum, Potentiſſimo Tuo Præſidio commendare: & quaſi ad Aram Tutelarem deponere hoc animi ob tam inſigne Munus in Academiam, quæ me olim educavit, collatum grati; ſummique in Digniſſimum Howardianæ Stirpis antiquæ, generoſæ Indolis, & præclarorum Titulorum Hæredem obſequii & obſervantiæ Monumentum.

Vale, Princeps Eminentissime: Te, Tuos, Tuáque omnia DEUS OPT. MAX. ſoſpitet.

XVII. Kal. Xbris CIƆ IƆCC XXXI.

A D

AD

Academiam Oxonienſem

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ.

POST HOWARDIANUM *Nomen Nobiliſſimum, cujus Munificentiæ debetur Pars horum Monumentorum longè optima, honorificè appellatum; non poſſum* TE, MATER ALMA, ἀπροσφώνητον *præterire. Arctiſſima eſt conjunctionis inter* DANTEM *&* ACCIPIENTEM *neceſſitudo: nequit utriuſque mentio non ſimul fieri; eodem tempore* ILLI *gratias agimus,* HUIC *gratulamur. Prudentiſſimo ſanè conſilio factum eſt, ut Literarii tantâ præſtantiâ Theſauri in Adytis tuis reponerentur. Quippe ubi, poſt longam terrâ marique peregrinationem, mallent, quàm in Muſarum ſinu, tandem conquieſcere? Cui potiùs exoptarent, quàm Literaturæ totius Divinæ humanæque* Νεωκόρῳ *Venerabili, committi? A cujus eruditis fontibus rivi paſſim defluentes hanc Inſulam fœliciſſimam nunquam patientur ſterileſcere.* EA *Veritatis antiquæ & incorruptæ, Libertatiſque juſtis rationum momentis fundatæ Conſervatrix nunquam (quod ex animo precor!) ſinet, aut Illam in novellas futiléſque cerebroſorum ſciolorum opiniones, aut Hanc in licentiam effrenem, profanam, impiam, penitus degenerare.*

HACTENUS *de publicis, quæ ad omnes perveniunt, & ab omnibus agnoſcuntur, commodis dixiſſe ſufficiat. Eſt autem, quod ad me propiùs attinet; quódque hìc, cùm occaſio ſeſe tam obviam dederit, me minimè decuiſſet neglexiſſe.*

MENE, *qui in Epiſtolâ præeunte de neceſſario gratiarum agendarum officio verba fecerim, hujus ipſius officii non meminiſſe! Abſit, ut obliviſcar unquam me fuiſſe ſub fauſtis* OXONIENSIS ACADEMIÆ *penetralibus nutritum! Abſit, ut unquam ab illâ ſanâ, quam ibidem accepi, Diſciplinâ; ab illis, quæ me docuit, Veritatis* Ἀξιώμασι, *vel tranſverſum unguem diſcedam!*

DENIQUE

DENIQUE *cùm mea ætas admodum inclinata jamdiu cœperit ingraveſcere; nil magìs conſentaneum videtur, quàm, utì* * *Vernos olim meorum ſtudiorum fructus, præcoces utcunque ac nimis immaturos,* WESTMONASTERIENSI, *quæ pueritiam meam inſtituit,* SCHOLÆ *obtuleram; ita nunc ſeram hanc Autumnalem, quantumvis exiguam, meſſem, forſânque ultimam (ſi recta vitæ humanæ ratio habeatur) futuram,* OXONIENSI, *quæ adoleſcentiam meam informavit,* ACADEMIÆ *offerre: diuturnum erga utrumque meæ educationis locum animi non immemoris teſtimonium.*

VALE, MATER *maximè colenda: Hoc alumni, aliquando tui, officium boni conſule. Res Tuas* DIVINA *ſemper ſecundis auſpiciis conducat* PROVIDENTIA.

* Dialect. Græc. ann. 1706.

LECTORI

Digitized by Google

LECTORI S.

TOTUM jam abiit ſæculum, ex quo *Arundelliana Marmora* à Seldeno anno 1628. prodierunt: ad prælum non ita pridem à Davide Wilkins, D.D. cum reliquis omnibus Seldeni operibus revocata. Seldenianam illam editionem longo poſt tempore, Humphrido Prideaux procurante, anno 1676. exceperunt & locupletaverunt *Marmora Oxonienſia*; *ex Arundellianis, Seldenianis, aliiſque conflata*. Horum nunc tandem altera offertur Editio; quæ cur non citiùs exiret, in cauſâ fuit major, quàm ſperabatur, operis moles. Supra *centum* ſchedas initio promiſſas, accreverunt *ſeptuaginta*. Quò autem æquiùs temporis dilationem ferant ii, quorum liberalitate hoc primò inceptum eſt; Editor, poſt majorem impenſam operámque, noluit *Subſcriptoribus* pretium augeri.

Quid ab hâc Editione expectes, Benevole Lector, accipe.

I. Repræſentatur *Textus* (unà cum *Appendice*) *Marmorum Græcorum* primùm, deinde *Latinorum*, literis majuſculis; & quatuor *Hebræorum*; *Græcorum* poſtea, minuſculis; adpoſitâ Latinâ Joannis Seldeni, Humphridi Prideaux & Joannis Pricæi interpretatione; ſubnotatíſque aliquando (ubi opus erat) variantibus interpretum Lectionibus. Pag. 1. uſque ad 99.

II. Subſequuntur integræ *Virorum Doctorum Commentationes*; ſeorſim ſingulæ.

1°. *Joannis Seldeni* Commentarii *. Pag. 99. uſque ad 197.

2°. *Joannis Pricæi* in Marmor tertium notæ. Pag. 197. uſque ad 200.

3°. *Jacobi Palmerii* ad Marmor primum ſupplementa & notæ. Pag. 200. uſque ad 222.

4°. *Thomæ Lydiati* ad idem Marmor annotationes. Pag. 222. uſque ad 295.

5°. *Joannis Marſhami* in quinquaginta octo priores ejuſdem Marmoris Epochas commentarii. Pag. 295. uſque ad 309.

6°. *Humphridi Prideaux* perpetuus in Marmora commentarius. Pag. 309. uſque ad 509.

" *Sertorii Urſati Patavini de Notis Romanorum Commentarium*, Patavii anno 1672. editum, & ab Humphrido Prideaux ad Marmorum Oxonienſium calcem 1676. recuſum, hîc iterum interſerere non viſum eſt: quòd ille Tractatus per pulcherrimam ipſius editionem Pariſiis anno 1723. in 8vo. ſumptibus JACOBI WOODMAN & fratrum LYON procuratam rarus eſſe deſierit; tum quòd, quicquid in eodem ad illuſtrandas horum Marmorum inſcriptiones pertineat, in Indice his adjecto commemoretur.

7°. *Thomæ Reineſii* in Marmora aliquot Notæ. Pag. 509. uſque ad 524.

8°. *Jacobi Sponii* in nonnulla Notæ. Pag. 524. uſque ad 527.

9°. *Edmundi Chiſhull* Notæ in Marmor tertium. Pag. 527. uſque ad 532.

* *Paul. Colomeſ. Opera Hamburg.* 1709. 4°. *pag.* 330.] " Mr. Voſſius m'a dit, qu'il avoit appris en Angleterre, que Selden avoit laiſſé un Commentaire ſur les *Marbres d'Arundel* une fois auſſi ample, que celoi, que nous avons. Si la choſe eſt veritable, nous pouvons eſperer d'avoir à quelque heure ces *Marbres* en fort bon état: ſur tout après la publication du travail d'un docte Gentilhomme de Normandie, nommé M. de Grentmeſnil, que j'ay eu l'avantage de voir à Caen avec une extréme Satisfaction." *Hæc ſcribebat Colomeſius* anno 1665. Nulla autem illius commentarii notitia ad me unquam pervenit.

10°. Ex-

L E C T O R I.

10°. Excerpta quædam ex *Thomæ Smith* de ſeptem Aſiæ Eccleſiis Epiſtolâ. Pag. 532, 533.

11. Excerpta quædam ex *Richardi Bentley* in Phalaridis Epiſtolas Deſſertatione; ad Marmoris primi Epochas 50. 51. 70. 72. 40. 44. ſpectantia. Pag. 533. uſque ad 540.

" Excerpta illa ex Anglico Sermone in Latinum vertere, mihi relligio " fuit; ne ſua per verſionem barbaram fuiſſe corrupta Vir in Criticorum " gente famâ & nominis celebritate potens quereretur.

12°. Marmorum, primi & ſecundi, Italica Verſio, cum notulis, *Scipionis Maffei*. Pag. 540. uſque ad 549.

13°. *Henrici Dodwelli* Tabulæ Chronologicæ in Marmor primum. Pag. 549. uſque ad 553.

Poſt uberrimam hanc commentariorum meſſem, à tot eruditis Viris congeſtam, vix ſanè videbatur ſupereſſe, quod aut à Lectore deſiderari potuerit, aut ab alio quovis adjici: & non incommodè operi colophonem impoſuiſſet Editor; niſi Programmatis ſui promiſſis (quibus forſan ſuperſediſſe præſtitiſſet) teneretur, ut de ſuo penu pauperculo nonnihil ſpicilegii conferret.

III. Conjecturarum & Annotationum, cùm in ipſa Marmora, tum in varias, quæ præiverunt, Commentationes, Specimen: Pag. 553. uſque ad 605. Locupletiſſimus denique omnium rerum verborúmque Index, pluſculis paſſim notularum additamentis reſperſus; Pag. 605. uſque ad 667. in quo contexendo quantum laboris improbi, neque (ſi id ſperare liceat) prorſus inutilis futuri, fuerit inſumendum, lector æquus æſtimabit. Reſtat jam, ut de Marmorum (in hâc Editione) ordine & diſpoſitione dicatur.

Oxonienſis Editio, Latina Græcis immiſcens, Marmorum textui notas interponens, *illum eundem, quo in Ceimeliarchiis collocabantur, ordinem ſervavit:* & præfixit *Chronicum Parium ſecundæ Parti*, (pag. 317. lin. 46.) quam claudit Inſcriptionum ex Seldenianis maximè & Smithianis &c. deſumptarum Appendix.

Verùm poſtquam Veneranda hæc Antiquitatis Monumenta ex Theatri Sheldoniani plateâ in commodiorem locum tranſlata ſunt; antiquum ordinem ſequi fuit minimè neceſſarium: & valde commodius ad rationem, quâ Seldenus ipſe, Gruterus, aliique hoc genus theſaurorum concinnatores uſi ſunt, quàm proximè fieri potuit, accedere.

In Græcis itaque; dignitatis causâ, propter eximiam vetuſtatem & nobile argumentum locus Chronologico Marmori primus, proximus binis inter Smyrnæos & Magnetes, inter Hierapytnios & Prianſios, fœderibus aſſignatur. Succedunt, quæ in bene-merentium, aut defunctorum memoriam poſita ſunt.

In Latinis, quæ à Græcis ſejunguntur, iiſque ſunt, numero quidem plura, pretio autem inferiora; ſedem occupant priorem, quæ Diis dicavit relligio; poſteriorem, quæ pietas parentum, liberorum, conjugum, fratrum, ſororum, amicorum, patronorum, vernarum, ſuper ſepultis erexit.

In Græcis pariter & Latinis; Marmora, quæ ullas ſtatuas figuráſve inſcriptionibus ornatas aut deſtitutas exhibent, ad finem rejiciuntur: illæque de integro fuerunt æri inciſæ, duabus, quæ antea omittebantur, additis, Pag. 51. quamvìs (quod diſſimulare ingratum foret) veterum tabellarum uſus ad ſumptus levandos humaniſſimè oblatus fuerit.

Appendicis Græcæ & Latinæ eadem ferè eſt in hâc, quæ in Oxonienſi, editione ſeries.

L E C T O R I.

Denique quoniam nihil eſt odioſius, quàm non agnoſcere, per quos profeceris; ſciat Lector, Tria Oxonienſis Editionis Exemplaria (literis A, B, C, indicata) notis paſſim quibuſdam marginalibus manuſcriptis illuſtrata uſui non minimo in Conjecturis & Annotationibus fuiſſe. Primum, ad *Doctorem Thomam Smyth* aliquando pertinuit; ſecundum, *ad Ph. Fowke M.D. anno Domini* 1686. *ex bibliothecâ τȣ͂ πάνυ Jo. Pearſon Ceſtrenſis Epiſcopi, cum ejuſdem maximi viri annotatiunculis alicubi & ſtricturis.* Hæc duo lubentiſſimè ſuppeditavit *Honoratiſſimus Dominus Edvardus Harleius Comes Oxonienſis*; cujus animus ad bonas literas promovendas extat ſemper promptiſſimus. Tertium amiciſſimè ultro obtulit *Reverendus Gulielmus Stratford S.T.P. Ædis Chriſti apud Oxonienſes Canonicus,* vir conſtanti fide; qui jampridem humanis rebus, haud abſque ſummo ſui apud omnes bonos deſiderio, exemptus eſt. Alii præterea, quorum literariis ſymbolis hæc adjuvatur Editio, in Notis & Indice honorificè nominatim appellantur.

Eruditiſſimus Auctor Miſcellanearum ad Scriptores antiquos & modernos Obſervationum, quæ hodie prodierunt, quaſdem emendationes dedit, hìc minimè prætereundas. Marmor. I. lin. 49. pro ΕΔΙΔΑΞΕ legit ΗΛΛΑΞΕ vel ΜΕΤΗΛΛΑΞΕ. Quod verbum commodiſſimè antecedit μεΐϛησεν. Et lin. 50. pro ΜΟΥΔΙΚΗΝ reponit ΜΟΥΣΙΚΗΝ—— [*Quæ feliciſſima conjectura p.* 578. *l.* 10. *hujus Editionis etiam occurrit.*] Marm. XXVII. lin. 1. pro ΔΗΛΙΩΝ ſubſtituit ΡΩΜΑΙΩΝ, ex auctoritate Marmoris CLXXXI. lin. 3. [*aptiſſimè quidem, ſi ſpatium anguſtius permittat. Sed vide pag.* 560. *bujus Editionis.*] Et Marmoris ejuſdem lacunam ſupplet, ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ—— ſi una tantùm, utì apud Prideaux, deſit linea: ſi autem, utì apud Seldenum, duæ;

ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΩΝ ΚΑΙ
ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΞΕΝΩΝ

His, Amicè Lector, te volui; paucioribus voluiſſem, ſi per operis argumentum licuiſſet: neque enim mihi minùs importunum videtur *Lectorem*, quàm *Convivam*, longiori præfatione detinere.

Vale, iv Id. Nov. CIↃ IↃCCXXXI.

Digitized by Google

Subſiſte, Lector, tantiſper; dum (quod oportet te non ignorare, me non diſſimulare) ſcias, *Johanne Evelyn Armigero* apud Honoratiſſimum Dominum HENRICUM HOWARD intercedente, Marmora Arundelliana Academiæ Oxonienſi fuiſſe donata. Id conſtat ex Autographis Chartis; quas à Clariſſimo Doctiſſimóque Viro *Johanne Evelyn Baronetto* Johannis illius nepote mecum humaniſſimè motu ſpontaneo communicatas tibi invidere, typíſque non mandâſſe, iniquiſſimum duxiſſem.

" Geſta in venerabili domo Convocationis Univerſitatis Oxon. Octob. 17. 1667.

" QUO die retulit ad Senatum Academicum Dominus Vicecancellarius, quantum U-
" niverſitas deberet ſingulari benevolentiæ *Johannis Evelyn* Armigeri, qui pro eà
" pietate, quà almam Matrem proſequitur, non ſolùm ſuaſu & conſilio apud in-
" clytum Heroem *Henricum Howard* Ducis Norfolciæ hæredem interceſſit, ut Univerſitati
" pretioſiſſimum eruditæ Antiquitatis Theſaurum *Marmora Arundelliana* largiretur; ſed
" egregiam inſuper in iis colligendis aſſervandiſque navavit operam: Quapropter unani-
" mi ſuffragio venerabilis Domûs decretum eſt, ut eidem publicæ gratiæ, per * Delegatos
" ad Honoratiſſimum Dominum *Henricum Howard* propediem mittendos, ſolenniter red-
" dantur.

" *Concordant ſupraſcripta cum Originali*
" *collatione factâ per me*

" *Ben. Cooper Notarium Publicum &*
" *Regiſtrarium Univerſitat. Oxon.*

" To the worthily honour'd *John Evelyn* Eſq;

" Honour'd Sir,

" ALthough you are by theſe bearers to receive the publick thanks of the Univerſity
" for your favors to it; I cannot forbear to give you the trouble of my particular
" acknowledgments, and to aſſure you that we will endeavor to appear as thankfull as
" we can to Mr. *Howard* our munificent benefactor: and to yourſelf, who have ſo hap-
" pily employ'd your intereſt in him to our behoof and advantage. What is done al-
" ready, you will be pleas'd favourably to repreſent to your Honourable Friend, as an
" imperfect eſſay of that great reſpect, which we juſtly bear him: which alſo we hope
" hereafter more fully to expreſſe. But beſides my requeſts in behalf of the Univerſity,
" I have another of a more immediate concern, to be own'd,

" Honour'd Sir,

Oct. 21. 1667. " Your moſt humble and moſt faithful Servant,

J. Fell.

" For the much honoured *John Evelyn* Eſq; at *Sayes-Court* in *Deptford*,

" To be left at the Poſt-Office in *Deptford*.

" SIR,

" THE Univerſity having a deſigne to ſet up my Lord *Howard*'s Arms, with an In-
" ſcription of his Titles in acknowledgment of the noble donation of his Marbles,
" it is Mr. Vicechancellor's deſire, that, as you have been eminently inſtrumentall for
" procuring the Gift, ſo you would be pleaſed to help us in the due Commemoration of
" it, by directing us in theſe particulars.

1. " What are his Titles according to the Patent lately given him by the King.
2. " Whether any diſtinction be added to his Paternall Coat upon the late creation,
" and what it is.
3. " Whether the difference of a ſecond brother be neceſſary, or no.

" If you will do us the favour to ſend your reſolutions of theſe in a few lines to Mr.
" Vicechancellor, who preſents you with his moſt humble ſervice; I have no more to add
" at preſent, but my thanks for your kind viſit at *Oxford*, and my beſt ſervice to all
" with you; and reſt,

SIR,

" Oxon. Aug. 12. —69. " Your faithfull and very humble Servant,

" *Ra. Bathurſt.*

" Your Nephew is very well, and preſents his Duty.

* Delegati fuerunt Barlow D. D. Coll. Regin. Præpoſitus. Jenkins LL.D. Lloyd DD. & Obad. Walker DD.

" From

" From the Vicechancellor.

" Honour'd Sir,

" BEfore ſuch time as your direction came to us, concerning my Lord *Howard*'s Coat " of Arms; the Stone-cutter having finiſh't upon the Marble the whole atchieve- " ment of the family: we can now take no farther benefit from what is paſt, than to " proceed more deliberately for the future. I therefore ſend encloſ'd a Draught for the " inſcription: which be pleas'd to animadvert upon, and favor us with your Judgement. " The Table will be very fair and noble: it is the adviſe of Dr. *Wren*, that the writing " ſhould be of one equally large Capitall Character. Whatever ſhall be directed to- " wards the Advancement of my Lord's honour, ſhall be obey'd by,

" SIR,

" Sept. 28. 1669. " Your Faithful Friend and Affectionate Servant,

" *J. Fell.*

[Dr. *Fell.*] " From the Biſhop of *Oxon.* 26 *Apr.* 1676. when Mr. *Prideaux* brought " to me [to Mr. *Evelyn*] the *Marmora Oxon. Arundel.*

" SIR,

" WE muſt never forget the obligation, which my Lord *Marſhall* has laied upon the " Univerſity in the donation of his Marbles, and while we remember that, can- " not chuſe to bear in mind your great kindneſs in that affair. Having at laſt finiſh't " the Account of his and our other monuments, they all are dedicated to my Lord, and " would be preſented to him by the mediation of the ſame Perſon, who was ſo inſtrumen- " tal in the gift of them. The bearer hereof is the Editor, by whoſe induſtry and care " the work was don; and he is order'd by Mr. Vicechancellor in the name of the Uni- " verſity to preſent you with a Copy, as a Teſtimony of the ſenſe they have of your fa- " vor to them. This is all that I have to trouble you with at the inſtant; adding my " wiſhes of all health to you. I remain,

" SIR,

" Your moſt faithful and humble Servant,

" *Jo. Oxon.*

Inter Chartas illas modò memoratas vidi manuſcriptam * Stelæ in Domini Henrici Howard memoriam ab Academiâ poſitæ Inſcriptionem: ad cujus imum marginem hæc legi ipſius *Johannis Evelyn* Armig. manu adſcripta:

" Kal. Sept.

" CIϽ IϽ CLXVII.

" To have mention'd my name in the Inſcription, as was once intended, (ſee Mr. *Wal-* " *ker*'s and Vicechancellor's Letter to me 24 *Sept.* 1667.) I did by no means think fitting, " as too invidious. See my Letter to Dr. *Bathurſt*, 21 *Aug.* 1669.

Ne autem per raram hanc viri inanem laudis pompam detrectantis modeſtiam penitus exoleſceret beneficii ab illo apud Univerſitatem collocati memoria, honorificam illius mentionem hujus Editionis initio præfigendam curavi.

Rogatur Lector, ut, antequam ultrà progrediatur, corrigat Errata, quæ in operis Recognitione ad Indicis calcem enumerata reperiet.

* Pag 314. hujus Editionis.

Marmorum

Marmorum Syllabus; in quo numerus *Majuſculus* primus hanc Editionem, ſecundus Prideauxianam, tertius Seldenianam; *Minuſculus* autem hujus Editionis paginas, ubi ulla ſingulorum marmorum & diverſarum in eadem annotationum mentio habetur, indicat.

I. CXXI. I. *pag.* 1. 63. 108. 202. 222. 323. 533. 540. 549. 553.
II. I. II. *p.* 7. 70. 153. 453. 545. 554. 590.
III. LVIII. *p.* 15. 78. 197. 455. 509. 527. 556.
IV. II. *p.* 17. 81. 456. 558. 564. 593.
V. CXLIII. *p.* 17. 81. 469. 558. 564. 642.
VI. LXXVIII. *p.* 17. 82. 558.
VII. III. III. *p.* 18. 82. 179. 469. 510. 524. 558. 564.
VIII. XLVI. IX. *p.* 18. 83. 183. 470. 510.
IX. XVI. *p.* 19. 580. 476. 558.
X. XXVIII. IV. *p.* 21. 83. 184. 511. 558. 565.
XI. LXXX. *p.* 22. 580. 477. 559.
XII. LXXXVIII. XXIX. *p.* 22. 84. 513. 559. 565.
XIII. CXXXVI. XX. *p.* 23. 84. 513. 559. 565.
XIV. XVIII. *p.* 23. 85. 559.
XV. XXXIX. XXVI. *p.* 23. 85. 513. 559.
XVI. LXIII. *p.* 23. 85.
XVII. LXXIV. *p.* 24. 581. 477. 559.
XVIII. LXXIX. *p.* 24. 85. 477. 559. 565.
XIX. LXXXI. *p.* 24. 86. 559. 565.
XX. XCII. *p.* 24. 86. 559. 565.
XXI. CII. *p.* 24. 86. 559.
XXII. CVII. XXVII. *p.* 24. 86. 513. 559.
XXIII. CXXXVIII. XXIII. *p.* 24. 581. 513. 559.
XXIV. CXLVI. XXI. *p.* 24. 86. 514. 560.
XXV. CXVI. *p,* 25. 86. 477. 560.
XXVI. CXVIII. *p.* 25. 87. 478. 565.
XXVII. CXXXII. VI. *p.* 25. 87. 190. 481. 514. 560. 565.
XXVIII. CXLI. XXII. *p.* 25. 87. 190. 515. 560. 565.
XXIX. CXLII. XIII. *p.* 26. 87. 190. 515.
XXX. CXXIX. V. *p.* 26. 87. 190. 515. 560. 565.
XXXI. VIII. *p.* 27. 88. 482.
XXXII. IX. *p.* 27. 88.
XXXIII. LXXV. *p.* 28.
XXXIV. X. *p.* 29. 88.
XXXV. LXVIII. XVIII. *p.* 30. 190.
XXXVI. XV. XVI. *p.* 31. 88. 190. 482. 516. 560. 565.
XXXVII. CXXX. *p.* 31. 485.
XXXVIII. XLIV. *p.* 32.
XXXIX. IV. XXVIII. *p.* 32. 88. 191. 516.
XL. VII. *p.* 33. 89. 560. 565.
XLI. CL. *p.* 33. 51. 89. 488. 560. 613.
XLII. XXIV. [p. 50. I.] *p.* 34. 191. 488. 517. 526.
XLIII. CXIV. *p.* 34. 560.
XLIV. XLIX. [p. 52. VI.] *p.* 34. 196. 560.
XLV. CXLVIII. *p.* 34. 490. 526. 561. 582.
XLVI. XLVIII. *p.* 34. 561.
XLVII. XIII. *p.* 34. 493. 561.
XLVIII. XCVII. *p.* 34. 561.
XLIX. XVII. *p.* 34. 561.
I.. XLVII. [p. 50. II.] *p.* 35. 517. 561.
LI. CXXXI. *p.* 35. 561.
LII. LV. *p.* 35.
LIII. XXXVII. *p.* 35. 561.
LIV. CV. *p.* 35.
LV. V. *p.* 35.
LVI. LXXVII. *p.* 35.
LVII. CXX. *p.* 35. 561.
LVIII. LIII. *p.* 35. 561.
LIX. CXXVIII. *p.* 35.
LX. CXXXIV. *p.* 36. 561.
LXI. XXII. *p.* 36.
LXII. LI. *p.* 36.
LXIII. XX. *p.* 36.
LXIV. LXIX. *p.* 36.
LXV. XXIII. [p. 53. VIII.] *p.* 36. 517.
LXVI. XL. *p.* 36. 561.
LXVII. XII. *p.* 36.
LXVIII. LIX. *p.* 37.
LXIX. XXV. *p.* 37. 517. 561.
LXX. CXXXIII. *p.* 37.
LXXI. CIV. *p.* 37. 561.
LXXII. LIV. *p.* 37.
LXXIII. XCIX. *p.* 37.
LXXIV. LXXXIX. *p.* 37.
LXXV. XIX. [p. 54. IX.] *p.* 37. 518. 561.
LXXVI. CXXV. *p.* 38. 562.
LXXVII. XI. *p.* 38. 562.
LXXVIII. XLV. *p.* 38.
LXXIX. CXIII. [p. 52. V.] *p.* 38. 196. 518. 562.
LXXX. CXXXV. *p.* 38.
LXXXI. XLIII. *p.* 38.
LXXXII. XXXI. *p.* 38. 518.
LXXXIII. LII. *p.* 38.
LXXXIV. LVI. *p.* 39.

LXXXV.

LXXXV. VI. *p.* 39. 493.
LXXXVI. XXI. *p.* 39. 519.
LXXXVII. CXXIII. *p.* 39.
LXXXVIII. LXXII. *p.* 39.
LXXXIX. XCVI. *p.* 39.
XC. LXXI. *p.* 39. 519.
XCI. XXXIV. *p.* 40.
XCII. CXII. *p.* 40. 562.
XCIII. CXV. *p.* 40. 562.
XCIV. CVIII. *p.* 40.
XCV. CXXVII. *p.* 40.
XCVI. CIII. *p.* 40. 519. 562.
XCVII. LXIV. *p.* 40.
XCVIII. XXXV. *p.* 40.
XCIX. CVI. *p.* 41.
C. CX. *p.* 41.
CI. CXI. *p.* 41. 562.
CII. XXXIII. *p.* 41.
CIII. LVII. *p.* 41. 562.
CIV. LXI. *p.* 41.
CV. CIX. [p. 54. X.] *p.* 41. 519.
CVI. CXXIV. [p. 51. IV.] *p.* 42. 562.
CVII. XLII. *p.* 42.
CVIII. CXXII. *p.* 42. 562.
CIX. XXXVI. *p.* 42.
CX. XCV. *p.* 42.
CXI. C. *p.* 42.
CXII. XXVII. *p.* 42.
CXIII. CXVII. *p.* 42. 519. 562.
CXIV. CXLIX. *p.* 42.
CXV. XXIX. *p.* 42. 562.
CXVI. XXXII. *p.* 42.
CXVII. XXVI. *p.* 42.
CXVIII. LXX. *p.* 42.
CXIX. LXXXV. *p.* 42.
CXX. LXXXVI. *p.* 42.
CXXI. LXII. *p.* 42.
CXXII. XCIII. *p.* 43.
CXXIII. XCVIII. *p.* 43.
CXXIV. L. *p.* 43. 562.
CXXV. LXVI. *p.* 43.
CXXVI. XXXVIII. *p.* 43. 562.
CXXVII. LX. *p.* 43.
CXXVIII. CI. *p.* 43. 562.
CXXIX. XCIV. *p.* 43. 562.
CXXX. XXX. *p.* 43. 562.
CXXXI. XLI. *p.* 43.
CXXXII. LXXXIV. *p.* 43.
CXXXIII. LXXXVII. *p.* 43.
CXXXIV. LXV. *p.* 43.
CXXXV. LXXXII. *p.* 43. 493. 563.
CXXXVI. LXXXIII. *p.* 44. 519.
CXXXVII. CXXXVII. [p. 53. VII.] *p.* 44. 520. 563.
CXXXVIII. XIV. *p.* 44. 503.
CXXXIX. CXXXIX. *p.* 45. 586.
CXL. CXLVII. *p.* 46. 586.
CXLI. LXVII. *p.* 47.
CXLII. LXXIII. *p.* 48.
CXLIII. LXXVI. *p.* 48.
CXLIV. XCI. *p.* 49.
CXLV. CXXVI. *p.* 50.
CXLVI. XC. *p.* 504.
CXLVII. CXIX. *p.* 51. 504.
CXLVIII. CXL. *p.* 504.
CXLIX. CXLIV. *p.* 504.
CL. CXLV. *p.* 504.
CLI. Append. Græc. I. VII. *p.* 53. 90. 191. 520. 563. 566.
CLII. II. VIII. *p.* 53. 90. 191. 520.
CLIII. XII. X. *p.* 53. 520. 563. 586.
CLIV. XIII. XI. *p.* 54. 521. 563. 587.
CLV. XIV. XVII. *p.* 54. 191. 563. 587.
CLVI. III. XII. *p.* 55. 91. 191. 563. 566.
CLVII. IV. XV. *p.* 56. 91. 191.
CLVIII. V. XIV. *p.* 56. 92. 191. 521. 563. 567.
CLIX. VI. XIX. *p.* 57. 92. 192. 521. 563.
CLX. XV. XXIV. *p.* 57. 521. 563. 587.
CLXI. VII. [p. 55. I.] *p.* 57. 92. 521.
CLXII. IX. [p. 55. II.] *p.* 57. 93. 192. 522. 563.
CLXIII. X. [p. 181. IX.] *p.* 57. 93. 192. 522. 563.
CLXIV. VIII. [p. 181. VIII.] *p.* 57. 93. 192. 522.
CLXV. XI. XXV. *p.* 58. 93. 522.
CLXVI. XVI. *p.* 58. 93. 563. 567.
CLXVII. XVII. *p.* 58. 94. 504. 522. 563.
CLXVIII. XVIII. *p.* 58. 94. 523. 532. 567.
CLXIX. XIX. *p.* 58. 94. 532.
CLXX. XX. *p.* 59. 95. 532. 564. 567.
CLXXI. XXI. *p.* 59. 95. 532. 564.
CLXXII. XXII. *p.* 59. 95. 532. 564. 567.
CLXXIII. XXIII. *p.* 59. 95. 532. 567.
CLXXIV. XXIV. *p.* 59. 96. 532. 567.
CLXXV. XXV. *p.* 59. 96. 523. 526. 532.
CLXXVI. XXVI. *p.* 59. 96. 523. 526. 532. 564. 567.
CLXXVII. XXVII. *p.* 60. 96. 505. 532. 567.
CLXXVIII. XXX. *p.* 60. 96. 533.
CLXXIX. XXXI. *p.* 60. 96. 533. 567.
CLXXX. XXXII. *p.* 60. 505. 533. 564. 567. 604.
CLXXXI. XXVIII. *p.* 61. 97. 505. 564.
CLXXXII. XXIX. *p.* 61. 97. 505. 564. 568.
CLXXXIII. XXXIII. *p.* 61. 98. 505. 564. 568.
CLXXXIV. XXXIV. [p. 56. III.] *p.* 62. 98. 192. 568.
CLXXXV. Append. Latin. I. [p. 51. III.] *p.* 62. 192. 523.
CLXXXVI. II. [p. 56. IV.] *p.* 62. 193.

Digitized by Google

CLXXXVII. III. [p. 57. V.] *p.* 62. 193. 526.

CLXXXVIII. IV. [p. 57. VI.] *p.* 62. 193. 523. 527.

CLXXXIX. V. [p. 57. VII.] *p.* 62. 193. 524.

CXC. VI. *p.* 62. 506. 564.

			Hebr.	
CXCI.	I.	[*p.* 58.]	I.	*p.* 62. 193.
CXCII.	II.		II.	
CXCIII.	III.		III.	
CXCIV.	IV.		IV.	

Digitized by Google

AN

ALPHABETICAL LIST

OF THE

SUBSCRIBERS.

JOHN Anſtis, *Eſq*; *Sen.*
William Arthur, *Eſq*;
The Right Reverend the Lord Biſhop of St. A-SAPH.

Mr. Cornelius Backer.
Sir Robert Baylis.
Richard Banner, *Eſq*;
The Right Honourable the Lord BATHURST.
Sir George Beaumont.
Thomas Bennet, *Eſq*;
Martin Bladen, *Eſq*;
Mr. Barton Booth, 4 *Copies.*
Thomas Brian, *Eſq*;
Mr. John Brindley, 6 *Copies.*
William Bromley, *Eſq*;
Henry Bromley, *Eſq*;
Mr. John Brown.
The Right Honourable the Lord BRUCE.
The Right Honourable the Earl of BUCHAN.
The Reverend Dr. Burton.
The Reverend Dr. Butler.

The Reverend Dr. Carter.
The Right Honourable the Lord CARTERET.
The Right Honourable the Earl CHOLMONDELY.
Chriſt-Church *Library.*
Dr. George Clerk.
John Coke, *Eſq*;
Edward Collington, *Eſq*;
Anthony Collins, *Eſq*;
Meſſieurs Come *and* Le Beau.
John Conduit, *Eſq*;
Dr. Corbet.
Charles Coypel, *Eſq*;
The Reverend Mr. Creyke.
Sir Thomas Croſs.
Sir Nathanael Curzon.

Sir Matthew Decker.
The Reverend Dr. Delaune.
His Grace the Duke of DEVONSHIRE.
Dr. Dod.
His Grace the Duke of DORSET.
Mr. Ducornet.
Anthony Duncomb, *Eſq*;
The Right Reverend the Lord Biſhop of DURHAM.

Sir Richard Ellis.
John Ellis, *Eſq*;
Sir John Evelyn.

Brian Fairfax, *Eſq*;
The Right Honourable the Lord FOLEY.
Richard Foley, *Eſq*;
The Reverend Dr. Foulkes.
Sir Andrew Fountain.
Dr. Frewin.
The Reverend Dr. Robert Freind.
Dr. John Freind.

Roger Gale, *Eſq*;
The Reverend Dr. Gee.
The Reverend Dr. Gerdler.
The Reverend Dr. Gilbert.
The Right Honourable the Lord GOWER.

Dr. Hale, 3 *Copies.*
William Hanbury, *Eſq*;
Robert Harley, *Eſq*;
Thomas Harley, *Eſq*;
Dr. Henchman.
The Reverend Dr. Herbert.
The Right Honourable the Marquis of HERTFORD.
Mr. Benjamin Hoare.
Dr. Hollins.
George Holmes, *Eſq*;
John Hungerford, *Eſq*;

Sir Joſeph Jekyll.
Dr. Jernigan.
James Joy, *Eſq*;

John Knight, *Eſq*;

Mr. James Latouche.
John Laws, *Eſq*;
Stephen Martin Leake, *Eſq*;
Dr. Lee.
The Reverend Mr. Lehunt.
The Right Honourable the Lord LEWISHAM.
Mr. Lewis, 2 *Copies.*
The Right Reverend the Lord Biſhop of LONDON.
The Right Honourable the Lord LOVEL.

Richard

The Reverend Mr. Charles Lyddall.
Richard Lyddall, *Eſq*;
Mr. Lyddall.

The Right Honourable the Earl of MACCLESFIELD.
The Right Honourable Viſcount MALPAS.
The Reverend Mr. Manaton.
The Honourable Commadore Matthews.
The Reverend Mr. May.
The Reverend Dr. Middleton.
Robert Middleton, *Eſq*;
The Reverend Mr. Mills.
William Morehead, *Eſq*;
John Morley, *Eſq*;
The Right Honourable Viſcount MORPETH.
Wortley Mountague, *Eſq*;
Sir Robert Munro.
Duncan Munro, *Eſq*;

His Grace the Duke of NORFOLK.
The Reverend Mr. Nicoll.

Robert Oliver, *Eſq*;
The Right Honourable Arthur Onſlow, *Eſq*;
The Right Honourable the Earl of ORRERY.
The Right Honourable the Earl of OXFORD.
The Right Reverend the Lord Biſhop of OXFORD.

The Right Honourable the Lord PARKER.
The Reverend Mr. Robert Pearſe.
The Reverend Dr. Pelling.
The Right Honourable the Earl of PEMBROKE.
The Right Honourable the Counteſs of PEMBROKE.
Alexander Pope, *Eſq*;
Mr. Nicolas Prevoſt, 2 *Copies*.
Prouſe, *Eſq*;
Daniel Pultney, *Eſq*;
William Pultney, *Eſq*;
Miſtreſs Elizabeth Pym.

Dr. Rawlinſon.
Mr. Edward Renny.
The Reverend Mr. Reynolds.
Mr. Louis Riccobony.
Signior Riva.
The Reverend Mr. Robertſhaw.
His Grace the Duke of RUTLAND.

The Reverend Dr. Savage.
The Right Honourable the Earl of SCARSDALE.
Dr. Scot.
Sir Walter Sencerf.
The Reverend Dr. Shippen.
Sir Hans Sloane.
Robert Smith, *Eſq*;
Mr. William Soreſly.
Sir John Stanley.
The Reverend Dr. Stratford.
The Reverend Dr. Stuart.
Dr. Stukeley.

Joſeph Taylor, *Eſq*;
John Taylor, *Eſq*;
The Reverend Dr. Terry.
Mr. Iſaac Theluſſon.
The Reverend Mr. Timothy Thomas.
William Thomas, *Eſq*;
Arthur Trevor, *Eſq*;
Tryon, *Eſq*;
Cholmondeley Turner, *Eſq*;

Mr. Vanderhook, 2 *Copies*.
The Honourable Henry Vane.
Count Ughi.

The Right Hon. Sir Robert WALPOLE.
The Right Honourable the Earl of WARRINGTON.
The Reverend Dr. Waterland.
John Waynwright, *Eſq*;
James Weſt, *Eſq*;
Dr. Wigan.
Sir Nicolas Williams.
Watkins Williams, *Eſq*;
The Right Honourable the Lord WILMINGTON.
The Right Honourable the Earl of WINCHELSEY.

His Grace the Archbiſhop of YORK.
Sir Philip York.

Marmora Oxonienſia.

I.

1 ....ΟΥ..............ΝΠΑΝ...ΩΝ...:..........ΝΩΝΑΝΕΓΡΑ
ΨΑΤΟΥΣΑΝ....

2 .....ΑΡΞΑΜ...ΟΣΑΠΟΚΕΚΡΟΠΟΣΤΟΥΠΡΩΤΟΥΒΑΣΙΛΕΥ
ΣΑΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΕΙΩΣΑΡΧΟΝΤΟΣΕΜΠΑΡΩΙ

3 ....ΥΑΝΑΚΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΔΕΔΙΟΓΝΗΤΟΥ ΑΦΟΥΚΕ
ΚΡΟΨΑΘΗΝΩΝΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΚΑΙΗΧΩΡΑΚΕΚΡΟΠΙΑΕΚΛΗ
ΘΗΤΟΠΡΟΤΕΡΟΝΚΑΛΟΥ ...

4 ΜΕΝΗΑΚΤΙΚΗΑΠΟΑΚΤΑΙΟΥΤΟΥΑΥΤΟΧΘΟΝΟΣΕΤΗ
ΧΗΗΗΔΠΙΙΙΑΦΟΥΔΕΥΚΑΛΙΩΝΠΑΡΑΤΟΝΠΑΡΝΑΣΣΟΝ
ΕΝΛΥΚΩΡΕΙΑΙΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕ..ΣΙΛΕ..

5 ..ΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΕΚΡΟΠΟΣΕΤΗΧΗΗΗΔΑΦΟΥΔΙΚΗΑΘ
ΗΝΗΣΙ....ΝΕΤΟΑΡΕΙΚΑΙΠΟΣΕΙΔΩΝΙΥΠΕΡΑΛΙΡΡΟΘΙΟΥ
ΤΟΥΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣΚΑΙΟΤΟΠΟΣΕΚΛΗΘΗ

6 ΑΡΕΙΟΣΠΑΓΟΣΕΤΗΧΗΗ𐅄ΔΠΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝ
ΩΝΚΡ ... ΟΥΑΦΟΥΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣΕΠΙΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣΕ
ΓΕΝΕΤΟΚΑΙΔΕΥΚΑΛΙΩΝΤΟΥΣ

7 ΟΜΒΡΟΥΣΕΦΥΓΕΝΕΓΛΥΚΩΡΕΙΑΣΕΙΣΑΘΗΝΑΣΠΡΟ......
ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ...ΥΟ...Δ...ΜΤΟΥΤΟΙΡ..ΟΝΙΔ......Ο
...ΤΑΣΩΤΗΡΙΑΕΘΥΣΕΝ

8 .ΤΗΧΗΗ𐅄ΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΡ..Ν..ΟΥΑ...
....ΚΤΥΩΝΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΝΕΝΘΕΡΜΟΠΥ
ΛΑΙΣΚΑΙΣΥΝΗΓΕ

9 ..ΟΥΣΠΕΡΙΤΟΝΟΡΟΝΟΙΚΟΥΝΤΑΣΚΑΙΩ..ΜΑΣΕΝΑΜΦΙ
ΚΤΥΟΝΑΣΚΑΙΠ.......ΝΟΥ..ΚΑΙΝΥΝΕΤΙΘΥΟΥΣΙΝΑΜΦΙ
ΚΤΥΟΝΕΣ

10 ..ΤΗΧΗΗ𐅄ΠΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟ
ΝΟΣΑΦΟΥΕΛΛΗΝΟΔΕΥΚ...........ΩΤΙΔΟΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕ
ΚΑΙΕΛΛΗΝΕΣ

11 ...ΟΜΑΣΘΗΣΑΝΤΟΠΡΟΤΕΡΟΝΓΡΑΙΚΟΙΚΑΛΟΥΜΕΝΟΙ
ΚΑΙΤΟΝΑΓΩΝΑΠΑΝΑΘ..ΝΑΙ....... ΩΙΧΗΗ𐅄ΠΙΙΒΑΣΙ
ΛΕΥΟΝΤΟΣ

7

12 ΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΚΑΔΜΟΣΟΑΓΗΝΟΡΟΣ
ΕΙΣΘΗΒΑΣΑΦΙΚΕΤΟ............ΕΚΤΙΣΕΝΤΗΝΚΑΔΜΕΙ
13 ΑΝΕΤΗΧΗΗΙ𐅄ΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟ
ΝΟΣΑΦΟΥ .... ΝΙΚΗΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝ
14 ΕΤΗΧΗΗΙ𐅄ΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣ
ΑΦΟΥΝΑΥ...........Η ...... ΩΝΕΞΑΙΓΥΠΤΟΥ
15 ..ΙΣΤΗΝΕΛΛΑΔΑΕΠΛΕΥΣΕΚΑΙΩΝΟΜΑΣΘΗΠΕΝΤΗΚΟΝ
ΤΟΡΟΣΚΑΙΑΙΔΑΝΑΟΥΘΥΓΑΤΕΡΕΣ....... ΩΝΗΚΑΙΒΑ
16 ..ΛΑΡΕΥΩΚΑΙΕΛΙΚΗΚΑΙΑΡΧΕΔΙΚΗΑΠΟΚΛΗΡΟΘΕΙΣΑΙ
ΥΠΟΤΩΝΛΟΙΠΩΝ............ ΑΝΤ..
17 ΚΑΙΕΘΥΣΑΝΕΠΙΤΗΣΑΚΤΗΣΕΜΠΑΡΑ .. ΑΔΙΕΝΛΙΝΔΩΙ
ΤΗΣΡΟΔΙΑΣΕΤΗΧΗΗΔΔΔΠΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟ..........
18 ΘΟΝΙΟΣΠΑΝΑΘΗΝΑΙΟΙΣΤΟΙΣΠΡΩΤΟΙΣΓΕΝΟΜΕΝΟΙΣΑΡ
ΜΑΕΖΕΥΞΕΚΑΙΤΟΝΑΓΩΝΑΕΔΕΙΚΝΥΕΚΑΙΑΘΗΝΑΙΟΥΣ
......ΟΝ..... ΑΙ...
19 .. ΕΩΝΜΗΤΡΟΣΕΦΑΝΗΕΓΚΥΒΕΛΟΙΣΚΑΙΥΑΓΝΙΣΟΦΡΥ
ΞΑΥΛΟΥΣΠΡΩΤΟΣΗΥΡΕΝΕΓΚ..ΑΝΝΑΙ....ΣΦΡ......
20 ΟΥΜΕΝΗΝΦΡΥΓΙΣΤΙΠΡΩΤΟΣΗΥΛΗΣΕΚΑΙΑΛΛΟΥΣΝΟ
ΜΟΥΣΜΗΤΡΟΣΔΙΟΝΥΣΟΥΠΑΝΟΣΚΑΙΤΟΝΕΠ..........
21 ...... ΕΤΗΧΗΗΔΔΔΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΕΡΙΧ
ΘΟΝΙΟΥΤΟΥΤΟΑΡΜΑΖΕΥΞΑΝΤΟΣΑΦΟΥΜΙΝΩΣ..ΠΡ...,
ΒΑ.......
22 Δ....ΑΟΝΙΑΝΩΙΚΙΣΕΚΑΙΣΙΔΗΡΟΣΗΥΡΕΘΗΕΝΤΗΙΙΔΗΙ
ΕΥΡΟΝΤΩΝΤΩΝΙΔΑΙΩΝΔΑΚΤΥΛΩΝΚΕΛΜΙΟΣΚ.....
23 .. ΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΑΦΟΥΔΗΜΗΤΗΡ
ΑΦΙΚΟΜΕΝΗΕΙΣΑΘΗΝΑΣΚΑΡΠΟΝΕΦΥ..ΥΕΝΚΑΙΠΡ....
ΠΡΑ.....ΩΤΗΔ..
24.. ΡΙΡΤΟΛΕΜΟΥΤΟΥΚΕΛΕΟΥΚΑΙΝΕΑΙΡΑΣΕΤΗΧΗΔΔ
ΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΡΙΧΘΕΩΣΑΦΟΥΤΡΙΠ
ΤΟ........
25 .....ΕΣΠΕΙΡΕΝΕΝΤΗΙΡΑΡΙΑΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΙΕΛΕΥΣΙΝΙ
ΕΤΗΧ..ΔΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ..........
26 ΥΙΟ...Ν...ΑΥΤΟΥΠΟΙΗΣΙΝΕΞ..ΘΗΚΕΚΟΡΗΣΤΕΑΡΠΑ
ΓΗΝΚΑΙΔΗΜΗΤΡΟΣΖΗΤΗΣΙΝΚΑΙΤΟΝΑΥΤΟΥ.....
27 ....ΘΟΣΤΩΝΥΠΟΔΕΞΑΜΕΝΩΝΤΟΝΚΑΡΠΟΝΕΤΗΧΗ
ΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΕΡΙΧΘΕΩΣ.......
28 ....ΝΟΥΤΑΜΥΣΤΗΡΙΑΑΝΕΦΗΝΕΝΕΝΕΛΕΥΣΙΝΙΚΑΙΤΑΣ
ΤΟΥ.........ΟΥΣΑΙΟΥΠΟΙΗΣ..ΣΕΞΕΘΗΚ...........
29 .....ΩΣΤΟΥΠΑΝΔΙΟΝΟΣΑΦΟΥΚΑΘΑΡΜΟΣΠΡΩΤΟΝΕ
ΓΕΝΕΤΟ......... ΟΥΠΡΩΤΩΙΑΟΝ...ΕΑΝΤ........
30..... ΔΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΤΟΥΚΕ
ΚΡΟΠΟΣΑΦΟΥ..ΝΕΛΕΥΣΙΝΙΟΓΥΜΝΙΚΟΣ ....
ΑΦΟΥ.....
31 ......ΑΙ..ΤΑΛΥΚΑΙΑΕΝΑΡΚΑΔΙΑΙΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΛ..ΚΚΕ
.....ΛΥΚΑΟΝΟΣΕΔΟΘΗΣΑΝ..ΤΟΙΣΕΛΛ..ΣΙ....Η..Ν..
ΒΑΣΙΛΕΥΟΝ
32 ΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΤΟΥΚΕΚΡΟΠΟΣΑΦΟΥΚΑ...
Γ......ΗΣΙΑΙΗΡΑΚΛΗΣ....Ν........Ω....ΔΟΣΤ...
33 ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΙΓΕΩΣΑΦΟΥΑΘΗΝΗΣΙ
...... ΣΤΩΝΚΑΡΠΩΝΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΜΑΝΤΕΥΟΜΕΝΟΣ
...ΑΘΗΝ....ΑΛΩΝΕΝΗ.. 34

Digitized by Google

34 ..... ΣΥΠΟΣΧΕΝ.. Α.. ΑΜΜΙΝΩΣΑΞΙΩΣΕΙΕΤΗΧΔΔΔΙΒΑ
ΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΙΓ... ΑΦΟΥΘΗΣ.....

35 ΑΘΗΝΩΝΤΑΣΔΩΔΕΚΑΠΟΛΕΙΣΕΙΣΤΟΑΥΤΟΣΥΝΩΙΚΙΣ
ΕΝΚΑΙΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΑΠΡΕΩ....

36 ..... ΟΣΑΘΗΝΩΝΤΟΝΤΩΝΙΣΘΜΙΩΝΑΓΩΝΑΕΘΗΚΕΣΙΝΙ
ΝΑΠΟΚΤΕΙΝΑΣΕΤΗ𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔΠΑΠΟΤΗΣΑΜ
ΜΟΝ... ΤΗ.......

37 ΔΔΔΔΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΘΗΣΕΩΣΑΦΟΥΑΡΓΕΙ
ΟΙΝΕΥΑΔΡΑΣ ..... ΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝΚΑΙΤΟΝΑΓΩΝΑ . Ν . .
Α... ΗΘ.. ΑΝ......

38 .... ΕΤΗ𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΠΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ
ΘΗΣΕΩΣΑΦΟΥΟΙ..... ΝΕΣΕΙΣΤΡΟΙΑΝΕ.... ΡΑΤΕΥΣ..
ΕΤΗ𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΙΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗ...

39 ... ΕΣΘΕΩΣΤΡΕΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥΕΤΟΥΣΑΦΟΥΤΡΟΙΑΗΛ
ΩΕΤΗ𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ......
ΩΣΔΕΥΤΕΡΟΥΕΤΟΥΣΜΗΝΟΣΘ..

40 .... ΝΟΣΕΒΔΟΜΗΙΦΘΙΝΟΝΤΟΣ ΑΦΟΥΟΡΕΣΤΗ.. ΙΟΙΊΙ
ΤΩΝΑΥΤΟ.......... ΙΓΙΣΘΟΥΘΥΓΑΤΡΙ.... ΟΝ.... ΓΙΣ
ΘΟΥΚΑΙΑΥ....

41 .... ΑΟΕΝΑΡΕΙΟΥΠΑΓΩΙΗΝΟΡΕΣΤΗΣΕΝΙΚΗΣΕΝ.....
ΩΝ ... ΕΤΗ.. ΗΗΗΗΔΔΔ.. ΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ
ΔΗΜΟΦΩΝΤΟΣΑΦΟΥ....

42 .... ΚΥΠΡΩΙΤΕΥΚΡΟΣΩΙΚΙΣΕΝΕΤΗ𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙΒΑ
ΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΔΗΜΟΦΩΝΤΟΣΑΦΟΥΝΕ.. ΕΥΣΩ
ΙΚΙΣ.... Γ... ΑΛΛΗΧΑΡ... ΣΙ...

43 ..... ΑΝΕΦΕΣΟΝΕΡΥΘΡΑΣΚΛΑΖΟΜΕΝΑΣΤ.. ΗΝΚΑΤΑ
ΓΡΟΝΟΝΥΠΟΚΟΛΟΦΩΝΑ.. ΙΥΟΥΝΤΑ.... ...... ΣΑΜΟΝ
.... ΤΑ... ΙΩΝΙ.. ΕΓΕΝΕΤΟΕΤ.

44 .... ΔΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΜΕΝΕΣΘΩΣΤΡΕΙΣΚΑΙ
ΔΕΚΑΤΟΥ... ΥΣΑΦΟΥ.. ΙΟΔΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣ.... ΗΕΤΗ𐅅Η
𐅄ΔΔ.. ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ..

45 .... ΑΦΟΥΟΜΗΡΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣΕΦΑΝΗΕΤΗ𐅅ΗΔΔΔΔΙΙΙΒΑ
ΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩ ... ΙΟΓΝΗΤΟΥΑΦΟΥΦ .. ΔΩΝΟΑΡ
ΓΕΙΟΣΕΔΗΜΕΥΣ.. ΝΕΥ..

46 .... ΕΣΚΕΥΑΣΕΚΑΙΝΟΜΙΣΜΑΑΡΓΥΡΟΥΝΕΝΑΙΓΙΝΗΙΕ
ΠΟΙΗΣΕΝΕΝΔΕΚΑΤΟΣΩΝΑΦΗΡΑΚΛΕΟΥΣΕΤΗ𐅅ΗΔΔΔΙΒ
ΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ..

47 .... ΟΥΣΑΦΟΥΑΡΧΙΑΣΕΥΑΓΗΤΟΥΔΕΚΑΤΟΣΩΝΑΠΟΤΕ
ΜΕΝΟΥΕΚΚΟΡΙΝΘΟΥΗΓΑΓΕΤΗΝΑΠΟΙΚΙΑΝ..... ΣΥΡΑ
ΚΟΥ....

48 ..... ΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΙΣΧΥΛΟΥΕΤΟΥΣΕΙΚΟΣΤΟΥΚΑΙΕΝ
ΟΣΑΦΟΥΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝΗΡ.. ΕΝ.. Ρ.. ΩΝΕΤ.. ΗΗΗΗΔΔΑ
ΦΟΥ....... Ο...... Υ

49 ...... ΕΤΗΗΗΗΗΔΠΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΛΥΣΙΑΑΦΟΥ
ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣΟΔΕΡΔΕΝΕΟΣΟΛΕΣΒΙΟΣΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣ
ΤΟΥ....... Α... ΩΝ... Δ.. ΟΥΣΘΑΙΑΥΛΗΤ..

50 .. ΛΗΣΕΚΑΙΤΗΝΕΜΠΡΟΣΘΕΜΟΥΔΙΚΗΝΜΕΤΕΣΤΗΣΕ
ΝΕΤ... ΗΗΗ𐅅ΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΔΡΩΠΙΛΟΥΑ
ΦΟΥΑ...... ΣΑΥΔΟ..... ΣΙΛΕΥΣ.....

51

51 .... ΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣΑΦΟΥΣ
ΑΠΦΩΕΓΜΙΤΥΛΗΝΗΣΕΙΣΣΙΚΕΛΙΑΝΕΠΛΕΥΣΕΦΥΓΟΥΣΑ
...... ΟΛ .... Θ ...

52 ...... ΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΜΕΝΚΡΙΤΙΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΥΕΝ
ΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙΣΔΕΤΩΝΟΜΟΡΩΝΚΑΤΕΧΟΝΤΩΝΤΗΝΑΡΧ
ΗΝ...... ΤΟ......

53 ..... ΟΝΤΕΣΚΥΡΡΑΝΚΑΙΟΑΓΩΝΟΓΥΜΝΙΚΟΣΕΤΕΘΗΧΡΗ
ΜΑΤΙΤΗΣΑΠΟΤΩΝΛΑΦΥΡΩΝΕΤΗΗΗ..ΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝ
ΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΣΙΜΩ..ΟΣΑΦΟΥ

54 ...... ΑΝΙΤΗΣΑΓΩΝΠΑΛΙΝΕΤΕΘΗΕΤΗΗΗΗΔΠΙΙΙΑΡ
ΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΔΑΜΑΣΙΟΥΤΟΥΔΕΥΤΕΡΟΥΑΦΟΥΕ
ΝΑΘ ... ΑΙΣΚΩΜΩ .. Ρ ... ΕΘΗ .... ΣΑΝΙ

55 ... ΤΩΝΙΚΑΡΙΕΩΝΗΥΡΟΝΤΟΣΣΟΥΣΑΡΙΩΝΟΣΚΑΙΔΟΛΟΝ
..:ΤΕΘ..ΠΠΩΤΟΝΙΣΧΑΔ ..... ΑΡΣΙΧΟ ..... ΝΟΙΝΟΥ .....
ΕΡ ....: ΟΣ.:...

56 .. ΑΦΟΥΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣΑΘΗΝΩΝΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝΕΤΗ
ΗΗ𐅄ΔΔΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣ ..... ΙΚ ... ΟΥΑΦΟΥΚΡΟΙΣΟΣ..
ΑΣΙΑΣ .... ΔΕΛΦΟΣΑ..

57 .... ΔΔΔΔΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΤΟΥΔΗΜΟΥΑΦΟΥ
ΚΥΡΟΣΟΠΕΡΣΩΝΒΑΣΙΛΕΥΣΣΑΡΔΕΙΣΕΛΑΒΕΚΑΙΚΡΟΙΣΟΝ
ΥΠΟ .... ΗΣΣΦΑΛ....

58 ... ΚΑΙΙΠΠΩΝΑΞΚΑΤΑΤΟΥΤΟΝΟΙΑΜΒΟΠΟΙΟΣΑΦΟΥ
ΘΕΣΠΙΣΟΠΟΙΗΤΗΣ .... ΑΧΙ ... ΟΣΕΔΙΔΑΞΕΝΑΛ ...
ΣΤΙΝ ..... ΤΕΘΗΟ .. ΡΑΓΟΣ ..... Χ ... ΕΤΗΗΗ𐅄 ... ΑΡ
ΧΟΝΤΟΣΑΘ.....

59 .... ΝΑΙΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΥΑΦΟΥΔΑΡΕΙΟΣΠΕΡΣΩΝΕΒΑ
ΣΙΛΕΥΣΕΜΑΓΟΥΤΕΛΕΥΤΗΣΑΝΤΟΣΕΤΗ...𐅄ΙΙΙΑΡΧΟΝ
ΤΟΣΑΘΗ .... ΑΦΟΥΑΡΜΟΔΙΟΣΚΑΙ ....
ΙΤΩΝΑΠΕΚΤΕ...

60 .. ΡΧΟΝΠΕΙΣΙΤΡΑΤΟΥΑ .... ΟΝΚΑΙΑΘΗΝΑΙΟΙΣ..
Ρ .. ΗΣΑΝΤΟΥΣΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΙΔΑΣΕΚΙ .... ΚΛΑΣ .. ΙΟΥ
ΤΕΙΧΟΥΣΕΤΗΗΗΔΔΔΔΠΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ

61 ... ΑΦΟΥΧΟΡΟΙΠΡΩΤΟΝΗΓΩΝΙΣΑΝΤΟΑΝΔΡΩΝΟΝΔΙ
ΔΑΞΑΣΥΠΟ ... ΚΟΣΟΧΑΛΚΙΔΕ ... ΕΝΙΚ ..... ΕΤΗΗΗΔΔ
Δ ... ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΛΥΣΑΓΟΡΟΥΑΦΟΥΝΕ...... ΙΠ
ΠΙΑ ....

62 .... ΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗΗΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ
ΠΥΘΟΚΡΙΤΟΥΑΦΟΥΗΕΜΜΑΡΑΘΩΝΙΜΑΧΗΕΓΕΝΕΤΟΑ
ΘΗΝΑΙΟΙΣΠΡΟΣΤΟΥΣΠΕΡΣΑΣ ... ΑΡΙΕΝΤΕΑΣ .... ΩΝΔ
ΑΡΕΙΟΥΑΔΕΛ

63 ..... ΝΤΟΝΣΤΡΑΤΗΓΟΝΕΝΙΚΩΝΑΘΗΝΑΙΟΙΕΤΗΗΗΔ
ΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝ ..... ΔΕΥΤΕΡΟΥ .. Φ ... Ν .. ΕΝΜΑ
ΧΗΙΣΥΝΗΓΩΝΙΣΑΤΟΑΙΣΧΥΛΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣ

64 ...... ΔΔΔΠΑΦΟΥΣΙΜΩΝΙΔΗΣΟΣΙΜΩΝΙΔΟΥΠΑΠΠΟΣΤΟΥ
ΠΟΙΗΤΟΥΠΟΙΗΤΗΣΩΝΚΑΙ .... ΝΗΣΙΚΑΙΔΑΡΕΙΟΣ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΞΕΡΞΗΣΔΕΟΥΙΟΣΒΑΣΙΛΕΥΕΙ....

65 ...... ΔΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥΑΦΟΥΑΙΣ
ΧΥΛΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣΤΡΑΓΩΔΙΑΙΠΡΩΤΟΝΕΝΙΚΗΣΕΚΑΙ
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣΟΠΟΙΗΤΗΣΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣΠΟΙ
ΗΤΗΣ

66 ΤΗΝΕΛΛΑΔΑ.....ΟΕΤΗΗΗΔΔΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ
ΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣΑΦΟΥΞΕΡΞΗΣΤΗΝΣΧΕΔΙΑΝΕΖΕΥΞΕΝΕ
ΝΕΛΛΗΣΠΟΝΤΩΙΚΑΙ....ΕΝΑΙΝΕΝΘΕΡΜΟ
67 .....ΣΜΑΧΗΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΝΑΥΜΑΧΙΑΕΛΛΗΣΙΠΕΡΙΣΑ
ΛΑΜΙΝΑΠΡΟΣΤΟΥΣΠΕΡΣΑΣΗΝΕΝΙΚΩΝΟΙΕΛΛΗΝΕΣΕΤΗ
ΗΗΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛ..ΔΟΥΑΦΟΥΗΕΝ
68 ...ΤΑΙΑΙΣΜΑΧΗΕΓΕΝΕΤΟΑΘΗΝΑΙΟΙΣΠΡΟΣΜΑΡΔΟΝΙ
ΟΝΤΟΝΞΕΡΞΟΥΣΤΡΑΤΗΓΟΝΗΝΕΝΙΚΩΝΑΘΗΝΑΙΟΙΚΑΙ
ΜΑΡΔΟΝΙΟΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΝΤΗΙΜΑΧΗΙΚΑΙΤΟΠΥ
ΡΕΡΥΗΚ..
69 .....ΕΛΙΑΙΠΕΡΙΤΗΝΑΙΤΝΙΑΝΕΤΗΗ....ΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΑΘΗΝΗΣΙΞΑΝΤΙΠΠΟΥΑΦΟΥ..ΛΩΝΟΔΕΙΝΟΜΕΝΟΣ....
......ΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝΕΤΗΗΗΔΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣ
ΙΤΙΜΟΣΘΕΝ
70 ......ΣΙΜΩΝΙΔΗΣΟΛΕΩΠΡΕΠΟΥΣΟΚΕΙΟΣΟΤΟΜΝΗ
ΜΟΝΙΚΟΝΗΥΡΩΝΕΝΙΚΗΣΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΔΙΔΑΣΚΩΝΚΑΙ
ΑΙΕΙΚΟΝΕΣΕΣΤΑΘΗΣΑΝΑΡΜΟΔΙΟΥΚΑΙΑΡΙΣΤΟΓΕΙ
ΤΟΝΟΣΕΤΗΗΗ.....
71 ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ.....ΜΑΝΤΟΥΑΦΟΥΙΕΡΩΝΣΥΡΑ
ΚΟΥΣΩΝΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝΕΤΗΗΗΠΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗ
ΝΗΣΙΧ..Η..ΟΣΗΝΔΕΚΑΙΕΠΙΧΑΡΜΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣΚΑΤΑ
ΤΟΥ
72 ΤΟΝΑΦΟΥΣΟΦΟΚΛΗΣΣΟΦΙΛΛΟΥΟΕΚΚΟΛΩΝΟΥΕΝΙΚΗΣ
ΕΤΡΑΓΩΔΙΑΙΕΤΩΝΩΝΔΔΠΙΙΙΙΕΤΗΗΗΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘ
ΗΝΗΣΙΝΑΨΗΦΙΟΝΟΣΑΦΟΥΕΝΑΙΓΟΣΠΟΤΑΜΟΙΣΟΛΙΘΟ
ΣΕΠΕΣ..
73 ΚΑΙΣΙΜΩΝΙΔΗΣΟΠΟΙΗΤΗΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΒΙΟΥΣΕΤΗ
𐅄ΔΔΔΔΕΤΗΗΗΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΘΕΑ...ΝΙΔΟΥ
ΑΦΟΥΑΛ....ΑΝΔΡΟΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΟΔΕΥΙΟΣΠ...ΔΙΚ
74 ΚΑΣΜΑΚΕΔΟΝΩΝΕΒΑΣΙΛΕΥΕΕΤΗΗ𐅄ΔΔΔΠΙΙΙΙΑΡΧΟ
ΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΥΘΙΠΠΟΥΑΦΟΥΑΙΣΧΥΛΟΣΟΠΟ..ΤΗΣ
ΒΙΩΣΑΣΕΤΗ𐅄ΔΠΙΙΙΙΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΝ..
75 ...ΑΙΤΗΣ..ΚΕΛΙΑΣΕΤΗΗ𐅄ΔΔΔΔΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗ
ΝΗΣ..ΑΛΛ.ΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΥΑΦΟΥΕΥΡΙΠΙΔΗΣΕΤΩ
ΝΩΝΔΔΔΔΙΙΙΤΡΑΓΩΔΙΑΙΠΡΩΤΟΝΕΝΙΚΗΣΕΝΕΤΗΗ𐅄Δ
.....
76 ...ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΔΙΟΝ......ΣΑΝ.ΕΚΑΤΕΥΡΙΠΙΔΗΝ
ΣΩΚΡΑΤΗΣΚΑΙ...ΞΑΓΟΡΑΣΑΦΟΥΑΡΧΕΛΑΟΣΜΑΚΕΔΟΝ
ΩΝΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΠΕΡΔΙΚΚΟΥΤΕΛΕΥΤΗΣΑΝΤΟΣΕΤΗΗ
....
77 ...ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΑΣΤΥΦΙΛΟΥΑΦΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΣΣΥ
ΡΑΚΟΥΣΩΝΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝΕΤΗΗΔΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟ
ΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΥΚΤΗΜΟΝΟΣΑΦΟΥΕΥΡΙΠΙΔΗΣΡ....
78 ....ΛΕΥΤΗΣΕΝΕΤΗΗΔΔΔΔΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΝ
ΤΙΓΕΝΟΥΣ....ΣΟ...ΛΗΣΟΠΟΙΗΤΗΣΒΙΩΣΑΣΕΤΗ..
ΔΔΔΔΙΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΚΑΙΚΥΡΟΣΑΝΕΡ......
79 ...ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΙΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΥΑΦΟΥ.
ΕΛΕΣΤΗΣΣΕΛ....ΝΙΚΗΣΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗΔΔΠΙΙΙΙ
ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΜΙΚΩΝΩΣΑΦΟΥ........

80 .. ΑΚΥΡΟΥΑΝΑΒΑΝΤΕΣΚΑΙΣΩΚΡΑΤΗΣΦΙΛΟΣΟΦ . . . .
ΕΛΕΥΤ . . . Ο . . ΕΤΗ𐅅ΔΔΕΤΗΗ ΔΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑ
ΘΗΝΗΣΙΝΛΑΧΗ.......
81 ΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗΔΔΔΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΡΙΣΤ
ΟΚΡΑΤΟΥΣΑΦ...........ΟΣ......ΜΕ...ΡΙΑΝΟΣΔΙΘΥ
ΡΑΜΒΩΙΕΝΙΚΗΣΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗ..
82 ...ΟΥΦΙΛΟΞΕΝΟΣΔΙΘΥΡΑΜΒΟΠΟΙΟΣΤΕΛΕΥΤΑΙΒΙΟΥΣ
ΕΤΗ𐅅ΔΕΤΗΗ..ΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΠΥΘΕΟΥΑΦ
ΟΥΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΗΣΟΚΩΜ........
83 ΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΕΟΥΑΦΟΥΑΣΤΥΔΑΜΑΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΝ
ΙΚΗΣΕΝΕΤΗΗΠΙΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΣΤΕ..ΟΥ
ΚΑΤΕΚΑΗΔΕΤΟΤΕΚΑ.....
84 .....ΓΕΝΕΤΟΘΗΒΑΙΩΝΚΑΙΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝΗΝΕΝΙ
ΚΩΝΘΗΒΑΙΟΙΕΤΗΗΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΦΡΑΣΙ
ΚΛΕΙΔΟΥ.....
85 ΒΑΣΙΛΕΥΕΙΑΦΟΥΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣΟΙΜΕΡΑΙΟΣΟΔΕΥΤΕΡΟ
ΣΕΝΙΚΗΣΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΚΑΙΩΙΚΙΣΘΗΜΕΓΑΛΗΠΟΛ.....
......
86 ΑΦΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΣΣΙΚΕΛΙΩΤΗΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΟΔΕΥΙ
ΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΣΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝΚΑΙΑΛΕ..Ν...
87 ..ΛΕΥΕΙΕΤΗΗΙΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΝΑΥΣΙΓΕΝΟΥΣ
ΑΦΟΥΦΩΚΕΙΣΤΟΕΝΔΕΛΦΟΙΣ............
88 ΝΗΣΙΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΥΑΦΟΥΤΙΜΟΘΕΟΣΒΙΩΣΑΣΕΤΗ𐅅Δ
ΔΔΔΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΤ ..
89 ΚΕΔΟΝΩΝΒΑΣΙΛΕΙΕΙΚΑΙΑΡΤΟΞΕΡΞΗΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ
......ΣΔΕΟΥΙΟΣΒ........
90 .. ΕΝΙΚΗΣΕΝΕΤΗ𐅅ΔΔΔΔΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑ
ΓΑΘΟΚΛΕ.....
91 ...ΝΕΤΟΕΤΗ𐅅ΔΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΙΣ..
....
92 .....ΣΟΦΟΣ....Τ...ΤΟΥΤΟΥΑΦΟΥΚΛ.......
93 .....Η𐅅....ΑΡΧΟΝΤΟΣ.............

Digitized by Google

II.

1 ΕΔΟΞΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΣΤΡΑΤΗΓΩΝΓΝΩ . ΗΕΠΕΙΔΗΠΡΟΤΕ
ΡΟΝΤΕΚΑΘΟΝΚΑΙΡΟΝΟΒΑΣΙΛΕΥΣΣΕΛΕΥΚΟΣΥΠΕΡ
2 ΕΒΑΛΕΝΕΙΣΤΗΝΣΕΛΕΥΚΙΔΑΠΟΛΛΩΝ . ΑΙΜΕΓΑΛΩΝΚΙΝ
ΔΥΝΩΝΠΕΡΙΣΤΑΝΤΩΝΤΗΜΠΟΛΙΝΗΜΩΝΚΑΙΤΗΝ
3 ΧΩΡΑΝΔΙΕΦΥΛΑΞΕΝΟΔΗΜΟΣΤΗΜΠΡΟΣΑΥΤΟΝΕΥΝΟΙ
ΑΝΤΕΚΑΙΦΙΛΙΑΝΟΥΚΑΤΑΠΛΑΓΕΙΣΤΗΝΤΩΝΕΝΑΝΤΙΩ
ΝΕΦΟΔΟΝ
4 ΟΥΔΕΦΡΟΝΤΙΣΑΣΤΗΣΤΩΝΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝΑ . ΩΛΕΙΑΣΑ
ΛΛΑΠΑΝΤΑΔΕΥΤΕΡΑΗΓΗΣΑΜΕΝΟΣΕΙΝΑΙΠΡΟΣΤΟΔΙΑ
ΜΕΙ
5 ΝΑΙΕΝΤΗΙΑΙΡΕΣΕΙΚΑΙΑΝΤΙΛΑΒΕΣΘΑΙΤΩΜΠ . . ΑΓΜΑ
ΤΩΝΚΑΤΑΤΗΝΕΑΥΤΟΥΔΥΝΑΜΙΝΚΑΘΟΤΙΕΞΑΡΧΗΣΥΠ
ΕΣΣΤΗΔΙΟ
6 ΚΑΙΟΒΑΣΙΛΕΥΣΣΕΛΕΥΚΟΣΕΥΣΕΒΩΣΤΑΠΡΟΣΤΟ . ΣΘΕ
ΟΥΣΔΙΑΚΕΙΜΕΝΟΣΚΑΙΦΙΛΟΣΤΟΡΓΩΣΤΑΠΡΟΣΤΟΥΣΓ
ΟΝΕΙΣΜΕΓΑ
7 ΛΟΨΥΧΟΣΩΝΚΑΙΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΣΧΑΡΙΤΑΣΑΠΟΔΙΔΟΝΑΙ
ΤΟΙΣΕΑΥΤΟΝΕΥΕΡΓΕΤΟΥΣΙΝΕΤΙΜΗΣΕΝΤΗΜΠΟΛΙΝΗ
ΜΩΝΔΙΑ
8 ΤΕΤΗΝΤΟΥΔΗΜΟΤΕΤΝΟΙΑΝΚΑΙΦΙΛΟΤΙΜΙΑΝΗΝΕΠΕ
ΠΟΙΗΤΟΕΙΣΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΑΥΤΟΥΚΑΙΔΙΑΤΟΤΟΜΠΑΤΕ
9 ΡΑΑΥΤΟΥΘΕΟΝΑΝΤΙΟΧΟΝΚΑΙΤΗΜΜΗΤΕΡΑΤΗΝΤΟΥ
ΠΑΤΡΟΣΘΕΑΝΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗΝΙΔΡΥΣΘΑΙΠΑΡΗΜΙΝΤΙΜ
ΩΜΕ
10 ΝΟΥΣΤΙΜΑΙΣΑΞΙΟΛΟΓΟΙΣΚΑΙΚΟΙΝΗΙΥΠΟΤΟΥΠΛΗΘΟ
ΥΣΚΑΙΙΔΙΑΙΥΦΕΚΑΣΤΟΥΤΩΜΠΟΛΙΤΩΝΚΑΙΕΒΕΒΑΙΩΣΕ
ΝΤΩΙΔΗΜΩΙΤΗΝΑΥΤΟ
11 ΝΟΜΙΑΝΚΑΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΕΓΡΑΨΕΝΔΕΚΑΙΠΡΟΣΤΟΥΣ
ΒΑΣΙΛΕΙΣΚΑΙΤΟΥΣΔΥΝΑΣΤΑΣΚΑΙΤΑΣΠΟΛΕΙΣΚΑΙΤΑ
ΕΘΝΗΑΞΙ
12 ΩΣΑΣΑΠΟΔΕΞΑΣΘΑΙΤΟΤΕΙΕΡΟΝΤΗΣΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΔΟ
ΣΑΦΡΟΔΙΤΗΣΑΣΥΛΟΝΕΙΝΑΙΚΑΙΤΗΜΠΟΛΙΝΗΜΩΝΙΕΡ
ΑΝΚΑΙΑΣΥΛΟΝΝΥΝΤΕΥΠΕΡ
13 ΒΕΒΛΗΚΟΤΟΣΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΕΙΣΤΗΝΣΕΛΕΥΚΙΔΑΟΙΣ
ΤΡΑΤΗ . . ΙΣΠΕΥΔΟΝΤΕΣΔΙΑΜΕΝΕΙΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΤΑ
ΠΡΑΓΜΑΤΑΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΣΔΙΕ
14 ΠΕΜΨΑΝΤΟΠΡΟΣΤΟΥΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΚΑΙ
ΠΡΟ . ΤΟΥΣΥΠΑΙΘΡΟΥΣΙΠΠΕΙΣΚΑΙΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣΚΑΙΑ
ΠΕΣΤΕΙΛΑΝΕΞΑΥΤΩΝ
15 ΕΝΑΔΙΟΝΥΣΙΟΝΤΟΜΠΑΡΑΚΑΛΕΣΟΝΤΑΑΥΤΟΥΣΔΙΑ .
. ΛΑΣΣΕΙΝΤΗΜΦΙΛΙΑΝΚΑΙΣΥΜΜΑΧΙΑΝΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕ
ΥΚΩΙΕΙΣ
16 ΠΑΝΤΑΤΟΓΧΡΟΝΟΝΕΠΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΙΔΙΑΤΗΡΟΥΝ
ΤΩΝΑΥΤΩ . ΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΚΑΙΤΟΝΑΥΤΟΝΕΧΘΡΟΓΚΑΙ
ΦΙΛΟΝΗΓΟΥΜΕΝΩΝΥΠΑΡΞΕΙΝΑΥ 7 17

17 ΤΟΙΣΠΑΡΑΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΠΑΡΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥ
ΚΟΥΠΑΝ . ΑΤΑΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑΚΑΙΚΑΛΩΣΕΧΟΝΤΑΚΑΙΑ
ΠΟΔΟΘΗΣΕΣΘΑΙΧΑΡΙ
18 ΤΑΣΑΥΤΟΙΣΑΞΙΑΣΤΗΣΑΙΡΕΣΕΩΣΟΙΔΕΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙ
ΠΑΡΑΚΛΗΘΕΝΤΕΣΚΑΙΑΥΤΟΙΟΝΤΕΣΠΡΟΘΥΜΟΙΠΡΟΣ
ΤΟΔΙΑΦΥΛΑΣΣΕΙΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΤΗΝΤΕΦΙ
19 ΛΙΑΝΚΑΙΤΗΝΣΥΜΜΑΧΙΑΝΚΑΙΔΙΑΤΗΡΕΙΝΑΥΤΩΙΤΑ
ΠΡΑΓΜΑΤΑΤΑΤΕΑΞΙΩΘΕΝΤΑΥΠΟΤΩΝΣΤΡΑΤΗΓΩΝΦΙ
ΛΟΤΙΜΩΣΑΠΕΔΕΞΑΝΤΟΚΑΙΕΠΑΓΓΕΛ
20 ΛΟΝΤΑΙΤΗΝΑΥΤΗΝΕΞΕΙΝΑΙΡΕΣΙΝΤΩΙΔΗΜΩΙΤΩΙΗΜΕ
ΤΕΡΩΙΕΙΣΠΑΝΤΑΤΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΣΥΜΦΕ
ΡΟΝΤΑΚΑΙΑΠΕΣΤΑΛΚΑΣΙΝ
21 ΠΡΟΣΗΜΑΣΠΡΕΣΒΕΥΤΑΣΕΓΜΕΝΤΩΓΚΑΤΟΙΚΩΝΠΟΤΑ
ΜΩΝΑΚΑΙ . ΕΡΟΚΛΗΝΕΓΔΕΤΩΝΥΠΑΙΘΡΩΝΔΑΜΩΝΑΚ
ΑΙΑΠΟΛΛΩΝΙΚΕΤΗΝΤΟΥΣΑ...
22 ΛΕΞΟΜΕΝΟΥΣΤΕΗΜΙΝΚΑΙΑΝΟΙΣΟΝΤΑΣΤΗΝΟΜΟΛΟ
ΓΙΑΝΚΑΘΗΝΑΞΙ..ΥΣΙΝΣΥΝΘΕΣΘΑΙΤΗΜΠΡΟΣΕΑΥΤΟΥ
ΣΦΙΛΙΑΝΕΠΑΧΘΕΝΤΕΣΔΕΚΑΙΟ.
23 ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙΕΠΙΤΟΝΔΗΜΟΝΣΥΝΛΕΛΑΛΗΚΑΣΙΝΥΠΕΡΑ
ΠΑΝΤΩΝΑΚΟΛ . ΘΩΣΤΟΙΣΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΜ
ΜΕΝΟΙΣΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙΔΕΔΟΧΘΑ.
24 ΤΗΝΤΕΦΙΛΙΑΝΣΥΝΤΙΘΕΣΘΑΙΠΡΟΣΤΟΥΣΕΜΜΑΓΝΗΣ
ΙΑΙΕΠΙΠΑΣΙΤΟ ... ΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΣΥΜΦΕΡ
ΟΥΣΙΝΚΑΙΑΠΟΔΕΙΞΑΙΠΡΟΣΑΥΤΟΥ.
25 ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΣΤΡΕΙΣΟΙΤΙΝΕΣΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΤΕΗΤΙ
ΣΑΝΔΟΞΗΙΤΩΙΔΗΜΩΙΑΝΟΙΣΟΥΣΙΝΑΥΤΟΙΣΚΑΙΠΕΡΙ
ΤΩΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝΕΝΑΥΤΗΙΔΙ.
26 ΛΕΓΗΣΟΝΤΑΙΚΑΙΠΑΡΑΚΑΛΕΣΟΥΣΙΝΑΥΤΟΥΣΔΕΧΕΣΘ
ΑΙΤΕΚΑΙΣΥΝΤΕΛΕΙΝΤΑΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΜΜ
ΕΝΑΚΑΙΕΑΜΠΕΡΔΕΞΩΝΤΑΙΟΙΕΜ
27 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΡΚΙΣΑΤΩΣΑΝΑΥΤΟΥΣΟΙΑΠΟΔΕΙΧΘΗΣΟ
ΜΕΝΟΙΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙΤΟΝΟΡΚΟΝΤΟΝΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙ
ΑΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΝΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝ..
28 ΔΕΤΑΥΤΑΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΙΣΥΝΣΦΡΑΓΙΣΑΜΕΝ
ΩΝΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΚΑΙΟΜΟΣΑΝΤΩΝΚΑΙΕΠΑΝΕΛΘΟΝ
ΤΩΝΤΩΜΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝΣΥ ...
29 ΛΕΙΣΘΩΚΑΙΤΑΛΟΙΠΑΠΑΝΤΑΤΑΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕ
ΓΡΑΜΜΕΝΑΚΑΙΤΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΔΕΑΝΑΓΡΑΦΗΤΩΚΑΤ
ΑΤΟΝΝΟΜΟΝΑΝΑΓΡΑΦΗΤΩΔΕΚ.....
30 ΣΤΗΛΑΣΕΙΣΑΣΚΑΙΗΟΜΟΛΟΓΙΑΑΝΑΓΡΑΦΗΣΕΤΑΙΚΑ
ΛΕΣΑΤΩΣΑΝΔΕ . ΙΕΠΙΜΗΝΙΟΙΤΗΣΒΩΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΣΠ
ΡΕΣΒΕΥΤΑΣΤΟΥΣΠΑΡΑΓΕΝ.......
31 ΕΓΜΑΓΝΗΣΙΑΣΕΠΙΞΕΝΙΣΜΟΝΕΙΣΤΟΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝΤΟ
ΙΣΔΕΑΠΟΔΕΙΧΘΕ . ΣΙΜΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙΣΔΟΤΩΜΕΘΟΔΙΟΝ
ΚΑΛΛΙΝΟΣΟΤΑΜΙΑΣΤΟΕΚΤΟΥ..
32 ΗΜΕΡΩΝΟΣΩΝΑΝΟΔΗΜΟΣΤΑΞΗΙΑΠΟΤΩΝΤΗΣΠΟΛΕ
ΩΣΠΡΟΣΟΔΩΝΗΜΕΡΑΙΕΤΑΓΗΣΑΜΠΕΝΤΕΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙ
ΑΠΕΔΕΙΘΗΣΑΝΦΑΝΟΔΗΜΟΣΜΙΚ.......
33 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΔΙΟΝΥΤΑΠΑΡΜΕΝΙΣΚΟΣΠΥΘΕΟΥ.

7

. . . .

34 ΕΠΙΙΕΡΕΩΣΗΓΗΣΙΟΥΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥΔΕΠΥΘΟΔΩΡΟΥ
ΜΗΝΟΣΛΗΝΑΙΩΝΟΣΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙΕΠΙΤΟΙΣΔΕΣΥΝΕ
ΘΕΝΤΟΤΗΜΦΙΛΙΑΝΣΜΥΡΝΑΙ..
35 ΤΕΚΑΙΟΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΙΟΙΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝ
ΙΠΠΕΙΣΚΑΙΠΕΖΟΙΚΑΙΟΙΕΝΤΟΙΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΚΑ.ΟΙΑΛΛ
ΟΙΟΙΚΗΤΑΙΚΑΙΤΗΜΠΟΛΙΤΕΙΑΝΕΔΩΚΑΝ
36 ΣΜΥΡΝΑΙΟΙΤΟΙΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΙΣΤΟΙΣΤΕ
ΚΑΤΑΠΟ:ΙΝΙΠΠΕΥΣΙΚΑΙΠΕΖΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣ
ΚΑΙΤΟΙΣΟΙΚΟΥΣΙ
37 ΤΗΜΠΟΛΙΝΕΦΟΤΩΙΤΗΜΜΕΝΣΥΜΜΑΧΙΑΝΚΑΙΤΗΝΕΥ
ΝΟΙΑΝΤΗΝΕΙ..ΑΠΡΑΓΜΑΤΑΤΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥ
ΚΟΥΔΙΑΤΗΡΗΣΟΥΣΙΝΟΙΕΜ
38 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΜΕΤΑΠΑΣΗΣΠΡΟ
ΘΥΜΙΑΣΕΙΣΑΠΑΝΤΑΤΟΝΧΡΟΝΟΝΚΑΙΟΣΑΠΑΡΕΙΛΗΦΑΝ
ΠΑΡΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΦΥΛΑΞΑΝΤΕΣ
39 ΕΙΣΔΥΝΑΜΙΝΕΙΝΑΙΤΗΝΑΥΤΩΝΑΠΟΔΩΣΟΥΣΙΝΤΩΙΒΑΣΙ
ΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩ .... ΙΤΕΥΣΟΝΤΑΙΔΕΜΕΤΑΣΜΥΡΝΑΙΩΝ
ΚΑΤΑΤΟΥΣΤΗΣΠΟΛΕΩΣΝΟΜΟΥΣ
40 . ΣΤΑΣΙΑΣΤΩΣΤΟΝΑΥΤΟΝΕΧΘΡΟΓΚΑΙΦΙΛΟΝΗΓΟΥ
ΜΕΝΟΙΣΜΥΡΝΑΙΟ .... ΟΥΝΤΑΙΔΕΚΑΙΟΙΕΜΜΑΓΝΗΣ
ΙΑΙΣΜΥΡΝΑΙΟΙΚΑΙΣΜΥΡΝΑΙΟΙΤΟΙΣΕΜ
41 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΕΚΑΤΕΡΟΙΑΥΤΩΝΤΟΝΟΡΚΟΝΤΟΝΕΝΤΗΙ
ΟΜΟΛΟΓΙΑΙΥΠΟΓ..ΓΡΑΜΜΕΝΟΝΣΥΝΤΕΛΕΣΘΕΝΤΩΝ
ΔΕΤΩΝΟΡΚΩΝΤΑΜΕΝΕΓΚΛΗΜΑΤΑΑΥ
42 ΤΟΙΣΤΑΓΕΓΕΝΗΜΕΝΑΚΑΤΑΤΟΜΠΟΛΕΜΟΝΗΡΘΩΠΑΝ
ΤΑΚΑΙΜΗΕΞΕΣΤΩΜΗ . ΕΕΤΕΡΟΙΣΕΓΚΑΛΕΣΑΙΠΕΡΙΤ
ΩΓΚΑΤΑΤΟΝΠΟΛΕΜΟΝΓΕΓΕΝΗΜΕΝΩΝΜΗΤΕ
43 ΔΙΑΔΙΚΗΣΜΗΤΕΚΑΤΑΛΛΟΝΤΡΟΠΟΜΜΗΘΕΝΑΕΙΔΕΜΗ
.ΑΝΤΟΕΠΙΦ..ΟΜΕ.ΟΝΕΓΚΛΗΜΑΑΚΥΡΟΝΕΣΤΩΔΕΔΟ
ΣΘΑΙΔΕΤΟΙΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚ...
44 ΤΟΙΣΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΙΠΠΕΥΣΙΚΑΙΠΕΖΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΥΠΑΙ
ΘΡΟΙΣΠΟΛΙΤΕΙ..ΝΕΝΣΜΥΡΝΗΙΕΦΙΣΗΙΚΑΙΟΜΟΙΑΙΤΟΙ
ΣΑΛΛΟΙΣΠΟΛΙΤΑΙΣΟΜΟΙΩΣΔΕΔΕ.....,
45 .ΗΜΠΟΛΕΙΤΕΙΑΝΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣ .....ΙΚΟΥΣΙΝΕΜ
ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΣΟΙΑΝΩΣΙΝ.ΛΕΥΘΕΡΟΙΤΕΚΑΙΕΛΛΗΝΕΣ
ΑΝΕΝΕΓΚΑΤΩΣΑΝΔΕΤΟΥΣΜΕΓΚΑΤΑΛΟΧΙΣΜ...
46 ..ΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΙΠΠΕΩ..ΕΚΑΙΠΕΖΩΝΤΩΝΤΕΚΑΤΑ
ΠΟΛΙΓΚΑ.ΤΩΝΥΠΑΙΘΡΩΝΟΙΟΝΤΕΣΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣΤΩΝ
ΤΑΓΜΑΤΩΝΕΠΙΤΟΝΔΗΜΟΝΤΩΝΔΕΑΛ....
47 ΟΙΚΗΤΩΝΤΗΓΓΡΑΦ....ΟΙΑΠΟΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣΥΠΟΤΩΝ
ΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΩ . ΑΝΔΡΕΣΟΤΑΝΔΕΤΙΘΩΝΤ
ΑΙΤΟΥΣΚΑΤΑΛΟΧΙΣΜΟΥΣΟΙΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣΚΑΙΟΙ
48 . ΝΔΡΕΣΟΙΑ .. ΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣΤΗΓΓΦΑΦΗΝΤΩΝΑΛΛΩΝ
ΟΙΚΗΤΩΝΟΡΚΙΣΑΤΩΣΑΝ..ΤΟΥΣΟΙΕΞΕΤΑΣΤΑΙΕΠΙΤΟ
ΥΜΗΤΡΩΙΟΥΙΕΡΟΙΣΝΕΟΚΑΥΤΟΙ.......
49 .....ΤΕΙΣΗΜΗΝΑΠΟΤΟΥΒΕΛΤΙΣΤΟΥΑΝΕΝΗΝΟΧΕΝ
ΑΙΤΗΓΓΡΑΦΗΝΤΩΝΟΝΤΩΝΤΩ..ΑΡΑΥΤΟΙΣΚΑΤΟΙΚΩ
ΝΙΠΠΕΩΝΚΑΙ.. ....

50 ΥΠΑΙΘΡΑΤΑΣΣΟΜΕΝΩΝΤΟΥΣΔΕΑΝΔΡΑΣΤΟΥΣ . . ΑΦΕ
ΡΟΝΤΑΣΤΗΓΓΡΑΦΗΝΤΩΝ..............................
....
51 ΟΙΚΟΥΝΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΙΟΝΤΩΝΕΛΕΥΘΕΡΩΝΚ
ΑΙΕΛΛΗΝΩΝΤΑΣΔΕΑΝΕΝΕΧ..............ΕΞΕΤΑΣΤΑΙ
ΠΑΡΑΔΟΤΩΣΑΝΤΩΙΓΡΑΜΜΑ.....ΛΑΚΙΤΗΣ
52 ΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΟΔΕΘΕΣΘΩΕΙΣ.......ΣΙΟΝΕΠ
ΙΚΛΗΡΩΣΑΤΩΣΑΝΔΕΟ.......ΑΙΕΙΣΤΑΣΦΥΛΑΣΤΑΑΝΕ
ΝΕΧΘΕΝΤΑΟΝΟΜΑΤΑΠΑΝΤΑΚΑΙΑΝΑ
53 ΓΡΑΨΑΤΩΣΑΝΕΙΣΤΑΚΛΗΡΩΤΗΡΙΑΚΑΙΕΣΤΩΜΕΤΟΥΣ
ΙΑΤΟΙΣΑΝΑΓΡΑΦΕΙΣΙΝΕ........ΩΤΗΡΙΑΠΑΝΤΩΝΩ
ΓΚΑΙΤΟΙΣΛΟΙΠΟΙΣΠΟΛΙΤΑΙΣΜΕΤΕΣΤΙΝ
54 ΧΡΗΣΘΩΣΑΝΔΕΟΙΠΟΛΙΤΟΓΡΑΦΗΘΕΝΤΕΣΚΑΙΕΜΜΑΓ
ΝΗΣΙΑΙΠΕΡΙΤΩΝΣΥΝΑΛΛ.......ΩΝΚΑΙΤΩΝΕΓΚΛΗΜΑ
ΤΩΝΤΩΜΠΡΟΣΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΤΟΙΣΝΟΜΟΙΣ
55 ΤΟΙΣΣΜΥΡΝΑΙΩΝΔΕΧΕΣΘΩΣΑΝΔΕΚΑΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙ
ΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΟΤΗΣΠΟΛΕΩΣ....ΟΜΟΝΚΑΙΑΡΧΟΝΤΑ
ΔΕΟΜΑΝΑΠΟΣΤΕΛΛΗΙΟΔΗΜΟΣΚΥΡΙΕΥΣΟΝΤΑΤΕΤ
56 ΩΓΚΛΕΙΔΩΝΚΑΙΕΣΟΜΕΝΟΝΕΠΙΤΗΣΦΥΛΑΚΗΣΤΗΣΠΟΛ
ΕΩΣΚΑΙΔΙΑΤΗΡΗΣΟΝΤΑΤΗΜΠΟΛΙΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕ
ΥΚΩΙΠΑΡΑΔΕΞΟΝΤΑΙΟΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΔΟ
57 ΤΩΣΑΝΔΕΣΜΥΡΝΑΙΟΙΚΑΙΕΙΣΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΙΝΤΟΙΣΑ
ΠΟΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΟΙΣΤΩΝΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΟΙΚΙΑΣΚΛΙ
ΝΩΝΟΣΩΝΑΝΤΩΙΔΗΜΩΙΔΟΞΗΙΑΦΟΥΑΓΧΡΟΝΟΥΗΟΜΟ
ΛΟ
58 ΓΙΑΣΥΝΣΦΡΑΓΙΣΘΗΕΙΣΕΞΑΜΗΝΟΝΜΙΣΘΟΥΣΘΩΔΕΟΤΑ
ΜΙΑΣΤΩΝΟΣΙΩΜΠΡΟΣΟΔΩΝ . ΑΣΟΙΚΙΑΣΜΕΤΑΤΩΝΣΤ
ΡΑΤΗΓΩΓΚΑΙΤΟΑΝΗΛΩΜΑΔΙΔΟΤΩΑΠΟΤΩΝΤΗ.
59 ΠΟΛΕΩΣΠΡΟΣΟΔΩΝΟΜΟΣΑΙΔΕΤΟΥΣΜΕΝΕΜΜΑΓΝΗΣ
ΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΤΩΝΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΙΠΠΕΩΝΚΑΙΠΕΖΩΝ
ΚΑΙΤΟΥΣΕΝΤΟΙΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΤΑΣΣΟΜΕΝΟΥΣΚΑ.
60 ΤΟΙΣΑΛΛΟΥΣΤΟΥΣΚΑΤΑΧΩΡΙΖΟΜΕΝΟΥΣΕΙΣΤΟΠΟ
ΛΙΤΕΥΜΑΤΟΝΔΕΤΟΝΟΡΚΟΝΟΜΝΥΩΔΙΑΓΗΝΗΛΙΟΝΑΡ
ΗΑΘΗΝΑΝΑΡΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΤΑΥΡΟΠΟΛΟΝΚΑΙΤΗ.
61 ΜΗΤΕΡΑΤΗΝΣΙΠΥΛΗΝΗΝΚΑΙΑΠΟΛΛΩΤΟΝΕΜΠΑΝΔΟ
ΙΣΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΘΕΟΥΣΠΑΝΤΑΣΚΑΙΠΑΣΑΣΚΑΙΤΗΝ
ΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΤΥΧΗΝΕΜΜΕΝΩΕΝ
62 ΤΑΙΣΣΥΝΘΗΚΑΙΣΑΙΣΣΥΝΤΕΘΕΙΜΑΙΠΡΟΣΣΜΥΡΝΑΙΟ
ΥΣΕΙΣΑΠΑΝΤΑΤΟΓΧΡΟΝΟΝ. ΑΙΔΙΑΤΗΡΗΣΩΤΗΝΤΕΣ
ΥΜΜΑΧΙΑΝΚΑΙΤΗΝΕΥΝΟΙΑΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙ
63 ΚΑΙΤΗΙΣΜΥΡΝΑΙΩΝΠΟΛΕΙΚΑΙΑΠΑΡΕΙΛΗΦΑΠΑΡΑΤΟΥ
ΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΔΙΑΤΗΡΗΣΩΚΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝ
ΕΜΗΝΚΑΙΑΠΟΔΩΣΩΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΚΑΙΟΥΘΕΝ
64 ΠΑΡΑΒΗΣΟΜΑΙΤΩΓΚΑΤΑΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΟΥΔΕΜΕ
ΤΑΘΗΣΩΕΠΙΤΟΧΕΙΡΟΝΤΑΓΕΓΡΑΜ . ΕΝΑΕΝΑΥΤΗΙΟΥ
ΤΕΤΡΟΠΩΙΟΥΤΕΜΗΧΑΝΗΙΟΥΔΕΜΙΑΙΚΑΙΠΟΛΙΤΕΥΣΟ
ΜΑΙΜΕΘΟ
65 ΜΟΝΟΙΑΣΑΣΤΑΣΙΑΣΤΩΣΚΑΤΑΤΟΥΣΣΜΥΡΝΑΙΩΝΝΟ
ΜΟΥΣΚΑΙΤΑΨΗΦΙΣΜΑΤΑΤΟΥΔ . ΜΟΥΚΑΙΣΥΝΔΙΑΤΗΡΗ
ΣΩΤΗΝΤΕΑΥΤΟΝΟΜΙΑΝΚΑΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΚΑΙΤΑΛΛ
ΑΤΑ 67

67 ΕΠΙΚΕΧΩΡΗΜΕΝΑΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣΥΠΟΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕ
ΛΕΥΚΟΥΜΕΤΑΠΑΣΗΣΠΡΟΘΥΜΙΑΣΕΜΠΑΝΤΙΚΑΙΡΩΙΚ
ΑΙΟΥΤΕΑΥΤΟΣΑΔΙΚΗΣΩΑΥΤΩΝΟΥΘΕΝΑΟΥΤΕΑΛΛΩΙ
ΕΠ .
68 ΤΡΕΨΩΟΥΘΕΝΙΚΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝΕΜΗΝΚΑΙΕΑΝΤΙΝΑ
ΑΙΣΘΑΝΩΜΑΙΕΠΙΒΟΥΛΕΥΟ . . . ΤΗΙΠΟΛΕΙΗΤΟΙΣΧΩΡΙ
ΟΙΣΤΟΙΣΤΗΣΠΟΛΕΩΣΗΤΗΝΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΗΤΗΝΙ
ΣΟ
69 ΝΟΜΙΑΝΚΑΤΑΛΥΟΝΤΑΜΗΝΥΣΩΤΩΙΔΗΜΩΙΤΩΙΣΜΥΡΝΑΙ
ΩΝΚΑΙΒΟΙΗΘΗΣΩΑΓΩ . . . . . ΕΝΟΣΜΕΤΑΠΑΣΗΣΦΙΛΟ
ΤΙΜΙΑΣΚΑΙΟΥΚΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΩΚΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝ
70 ΕΜΑΥΤΟΥΕΥΟΡΚΟΥΝΤΙΜΕΜΜΟΙΕΥΕΙΗΕΦΙΟΡΚΟΥΝΤΙ
ΔΕΕΞΩΛΕΙΑΚΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΓΕ . . . . ΩΙΕΞΕΜΟΥΟΜΟΣΑΙ
ΔΕΚΑΙΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΤΟΙΣΑΠΟΜΑΓΝΗΣΙΑΣΤΟΝΟΡΚΟΝ
71 ΤΟΝΔΕΟΜΝΥΩΔΙΑΓΗΝΗΛΙΟΝΑΡΗΑΘΗΝΑΝΑΡΕΙΑΝΚ
ΑΙΤΗΝΤΑΥΡΟΠΟΛΟΝΚΑΙΤΗΜΜΗ . . . ΑΤΗΝΣΙΠΥΛΗΝ
ΗΝΚΑΙΑΦΡΟΔΙΤΗΝΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΔΑΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣ
ΘΕΟΥΣ
72 ΠΑΝΤΑΣΚΑΙΠΑΣΑΣΕΜΜΕΝΩΕΝΤΑΙΣΣΥΝΘΗΚΑΙΣΑΙΣ
ΣΥΝΤΕΘΕΙΜΕΘΑΠΡΟΣΤΟΥΣ . . . ΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥ
ΣΤΟΥΣΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΙΠΠΕΙΣΚΑΙΠΕΖΟΥΣΚΑΙΤΟΙΣΕΝ
ΤΟΙΣ
73 ΥΠΑΙΘΡΟΙΣΤΑΣΣΟΜΕΝΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΤΟΥΣΚΑ
ΤΑΧΩΡΙΖΟΜΕΝΟΥΣΕΙΣΤΟ . . . . ΤΕΥΜΑΕΙΣΑΠΑΝΤΑΤ
ΟΓΧΡΟΝΟΝΟΥΘΕΝΠΑΡΑΒΑΙΝΩΝΤΩΓΚΑΤΑΤΗΜΟΜΟΛΟ
ΓΙΑΝ
74 ΟΥΔΕΜΕΤΑΤΙΘΕΙΣΕΠΙΤΟΧΕΙΡΟΝΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΕ
ΝΑΥΤΗΙΟΥΤΕΤΕΧΝΗΙΟΥΤΕ . . . . ΝΗΙΟΥΔΕΜΙΑΙΚΑΙΕ
ΥΝΟΗΣΩΚΑΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΚΑΙΤΟΙΣΕΚΜΑΓΝΗΣΙ
ΑΣΚΑ
75 ΤΟΙΚΟΙΣΤΟΙΣΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΚΑΙΤΟΙΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΚΑΙ
ΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΤΟΙΣΟΙΚΟ . . . . . . ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΣΟΙ
ΕΙΣΙΝΕΛΕΥΘΕΡΟΙΤΕΚΑΙΕΛΛΗΝΕΣΚΑΙΠΟΙΗΣΟΜΑΙΑΥ
ΤΟΥΣ
76 ΠΟΛΙΤΑΣΠΑΝΤΑΣΚΑΙΤΟΥΣΕΚΓΟΝΟΥΣΑΥΤΩΝΕΦΙΣΗΙ
ΚΑΙΟΜΟΙΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΟΛΙ . . . . ΚΑΙΕΙΣΦΥΛΑΣΑΥ
ΤΟΥΣΕΠΙΚΛΗΡΩΣΑΣΚΑΤΑΧΩΡΙΩΕΙΣΗΝΑΝΕΚΑΣΤΟΙ
ΛΑΧΩΣΙΝ
77 ΚΑΙΟΥΤΕΑΥΤΟΣΑΔΙΚΗΣΩΑΥΤΩΝΟΥΘΕΝΑΟΥΤΕΑΛΛΩΙ
ΕΠΙΤΡΕΨΩΟΥΘΕΝΙΚΑΤΑΔ . . ΑΜΙΝΤΗΝΕΜΗΝΚΑΙΕΑΝ
ΤΙΝΑΑΙΣΘΑΝΩΜΑΙΕΠΙΒΟΥΛΕΥΟΝΤΑΑΥΤΟΙΣΗΤΟΙΣΕ
ΚΓΟΝΟ . .
78 ΑΥΤΩΝΗΤΟΙΣΥΠΑΡΧΟΥΣΙΝΑΥΤΩΝΜΗΝΥΣΩΩΣΑΝΤΑ
ΧΙΣΤΑΔΥΝΩΜΑΙΚΑΙΒΩΙΗΩ . . . . . ΜΕΤΑΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣΚΑΙ
ΜΕΤΟΥΣΙΑΝΑΥΤΟΙΣΔΩΣΩΤΩΝΤΕΑΡΧΕΙΩΝΚΑΙΤΩΝΑΛ
Λ . . .
79 ΤΩΝΚΟΙΝΩΝΤΗΣΠΟΛΕΩΣΩΝΚΑΙΟΙΑΛΛΟΙΠΟΛΙΤΑΙΜΕ
ΤΕΧΟΥΣΙΝΕΥΟΡΚΟΥ . . . . . . ΜΟΙΕΥΕΙΗΕΦΙΟΡΚΟΥΝΤΙ
ΔΕΕΞΩΛΕΙΑΚΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΓΕΝΕΙΤΩΙΕΞΕΜΟΥΑΠΟΔΕ
ΙΞ .

80 ΤΩΣΑΝΔΕΣΜΥΡΝΑΙΟΙΤΕΚΑΙΟΙΑΠΟΜΑΓΝΗΣΙΑΣΑΝΔΡ
ΑΣ......................ΑΝΕΚΑΤΕΡΟΙΥΠΟΛΑΝΒΑΝΩΣΙΝ
ΙΚΑΝΟΥΣΕΙΝΑΙΤΟΥΣΟΡΚΙΟΥΝΤΑΣΤΟΠΛΗΘΟΣ
81 ΤΩΝΤΕΕΝΣΜΥΡΝΗΙΚΑΙΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΙΔΕ.....
................ΝΤΕΣΤΗΙΠΡΟΤΕΡΟΝΗΜΕΡΑΙΕΝΔΗΜΕ
ΙΝΤΟΥΣΕΝΤΗΙΠΟΛΕΙΩΣΤΟΥΟΡΚΟΥΣΥΝ..
82 ΛΕΣΘΗΣΟΜΕΝΟΥΤΟΥΚΑΤΑΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝ..ΚΙΖ
ΕΤΩΣ..................ΟΝΟΙΜΕΝΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΑΠΟ
ΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΟΙΔΕΕΞΣΜΥΡΝΗΣΤΟΥΣΕΜ
83 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΑΔΕΙΕΡΕΙΑΤΑΕΙΣΤΑ..ΚΩΜΟΣΙΑΕΝΣΜ
ΥΡΝ.............ΛΙΝΟΣΑΦΩΝΑΝΨΗΦΙΣΗΤΑΙΟΔΗΜΟ
ΣΕΝΔΕΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΙΤΑΜΙΑΙΟΙΣΑΝΤΟΠΛΗΘΟΣΕ
84 ΤΑΞΗΙΑΝΑΓΡΑΨΑΤΩΣ...ΔΕΚΑΙΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΕ
ΝΣΤΗΛ..................ΕΤΩΣΑΝΣΜΥΡΝΑΙΟΙΜΕΝΕΝ
ΤΩΙΤΗΣΑΦΡΟΔΙΤΗΣΤΗΣΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΔΟΣΙΕΡΩΙΚΑΙ
85 ΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΗΙΠΡΟΣΤΩΙΜΑΙΑΝΔΡΩΙΕΝΤΩΙΤΗΣΑ
ΡΤΕΜΙΔ.............ΝΗΣΙΕΡΩΙΟΙΔΕΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚ
ΑΤΟΙΚΟΙΕΝΤΕΤΗΙΑΓΟΡΑΙΠΑΡΑΤΟΝΒΩΜΟΝΤΟΥ
86 ΔΙΟΝ....ΟΥΚΑΙΤΑΣΤΩΝΒΑΣΙΛΕΩΝΕΙΚΟΝΑΣΚΑΙΕΜΠΑ
ΝΔΟΙΣΕ.............ΑΠΟΛΛΩΝΟΣΚΑΙΕΓΓΡΥΝΕΩΙ
ΕΝΤΩΙΙΕΡΩΙΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΑΝΑΓΡΑΨΑΤΩΔΕΚΑΙΟΓ
ΡΑΜ
87 ΜΑΤΟΦΥΛΑΞΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΤΑΑΝΤΙΓΡΑ
ΦΑΤΗΣΟΜΟΛΟΓΙΑΣ........ΟΣΙΟΝΣΥΝΣΦΡΑΓΙΣΑΣΘ
ΩΣΑΝΔΕΤΑΣΟΜΟΛΟΓΙΑΣΤΗΜΜΕΝΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣΔΟΘΗ
ΣΟΜΕΝΗΝ
88 ΟΥΣΑΝΑΠΟΔΕΙΞΗΙΤΟΚΟΙΝΟΝΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΟ
ΙΣΤΕΕΑΥΤΩΝΔΑΚΤΥΛΙΟΙΣΚ....ΥΠΑΡΧΟΝΤΙΚΟΙΝΩΙ
ΤΗΝΔΕΕΙΣΜΑΓΝΗΣΙΑΝΔΟΘΗΣΟΜΕΝΗΝΣΦΡΑΓΙΣΑΣΘ
ΩΣΑΝΣΜΥΡΝΑ...
89 ΟΙΤΕΣΤΡΑΤΗΓΟΙΚΑΙΟΙΕΞΕΤΑΣΤΑΙΤΩΙΤΕΤΗΣΠΟΛΕ
ΩΣΔΑΚΤΥΛΙΩΙΚΑΙΤΟΙΣΑΥΤΩΝΤΑΥΤΑΔΕΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ
ΤΟΙΣΠΛΗΘΕΣΙΝΣΥΝΤΕΤΕΛΕΙΣΘΑΙΤΥΧΗΙΤΗΙΑΓΑΘΗΙ

90 ΕΔΟΞΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΣΤΡΑΤΗΓΩΝΓΝΩΜΗΕΠΕΙΔΗΠΡΟΝ
ΟΩΝΟΔΗΜΟΣΥΠΕΡΑΠΑΝΤΩΝΤΩΥΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕ
ΛΕΥΚΟΥΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝΔΙΕΤΕΛΕΙΚΑΙΠΡΟΤΕΡΟΝΤΗΝ
ΤΕΒΑΣΙΛΕΙΑΝ
91 ΑΥΤΟΥΣΥΝΑΥΞΩΝΚΑΙΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΔΙΑΤΗΡΩΝΚΑΘΟΣ
ΟΝΗΝΔΥΝΑΤΟΣΚΑΙΠΟΛΛΑΜΕΝΠΕΡΙΕΙΔΕΝΑΠΟΛΛΥΜΕ
ΝΑΚΑΙΚΑΤΑΦΘΕΙΡΟΜΕΝΑΤΩΝΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝΠΟΛΛΟΥΣ
ΔΕΥΠΕΜΕΙΝ.
92 ΚΙΝΔΥΝΟΥΣΕΝΕΚΕΝΤΟΥΔΙΑΤΗΡΗΣΑΙΤΗΝΦΙΛΙΑΝΤΗ
ΝΠΡΟΣΤΟΝΒΑΣΙΛΕΑΣΕΛΕΥΚΟΝΚΑΙΝΥΝΦΙΛΟΤΙΜΟΥΜ
ΕΝΟΣΑΥΤΩΙΣΥΝΔΙΑΤΗΡΗΣΑΙΚΑΙΣΥΝΕΧΕΙΝΤΑΠΡΑΓΜ
ΑΤΑΚΑΘΟΣΟΝ
93 ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΝΕΣΤΙΝΤΗΝΤΕΠΡΟΣΤΟΥΣΕΜΜΑΓΝΗ
ΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΥΠΑΙΘΡΟΥΣΙΠΠΕΙΣΚΑΙΤΟΥΣ
ΠΕΖΟΥΣΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΤΟΥΣΟΙΚΟΥΝ
ΤΑΣΕΜΜΑ 94

94 ΓΝΗΣΙΑΙΣΥΝΤΕΘΕΙΤΑΙΦΙΛΙΑΝΙΝΑΔΙΑΦΥΛΑΣΣΩΣΙΝΤΗΝ
ΣΥΜΜΑΧΙΑΝΚΑΙΤΗΝΕΥΝΟΙΑΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙ
ΝΟΜΙΖΩ.ΔΕ.ΝΑΓΚΑΙΟΝΕΙΝΑΙΤΗΙΠΟΛΕΙΠΑΡΑΛΑΒΕΙ
ΝΚΑΙΤΟ

95 ΧΩΡΙΟΝΠΑΛΑΙΜΑΓΝΗΣΙΑΝΚΑΙΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙΤΗΝΦΥ
ΛΑΚΗΝΔΙΑΥΤΟΥΙΝΑΚΑΙΤΟΥΤΟΥΠΑΡΑΛΗΦΘΕΝΤΟΣ
ΥΠΟΤΗΣΠΟΛΕΩΣΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟΝΔΙΑΜΕΝΗΙΠΑΝΤΑ
ΤΑΣΥΝΕΓΓΥ.

96 ΠΡΑΓΜΑΤΑΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΔΙΕΠΕΜΨΑΝΤΟΠΡΟΣ
ΤΟΥΣΟΙΚΟΥΝΤΑΣΕΝΤΩΙΧΩΡΙΩΙΚΑΙΠΑΡΕΚΑΛΕΣΑΝ
ΑΥΤΟΥΣΑΙΡΕΣ......ΦΙΛΙΑΝΤΗΝΠΡΟΣΤΟΝΒΑΣΙΛΕΑΣ
ΕΛΕΥΚΟΝ

97 ΚΑΙΠΑΡΑΔΟΥΝΑΙΤΑΣΚΛΕΙΔΑΣΤΩΙΑΡΧΟΝΤΙΤΩΙΑΠΟΣ
ΤΑΛΕΝΤΙΥΠΟΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΠΑ.ΑΔΕΞ.ΣΘΑΙΦΥΛΑΚ
ΗΝΤΗΝΣΥΝΔΙΑΤΗΡΗΣΟΥΣΑΝΜΕΤΑΥΤΩΝΤΟΧΩΡΙΟΝ
ΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙ

98 ΣΕΛΕΥΚΩΙΕΠΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΣΤΑΥΤΑΠΟΙΗΣΑΝΤΩΝ
ΑΥΤΩΝΥΠΑΡΞΕΙΝΑΥΤΟΙΣΠΑΡΑΤΗΣΠΩΛΕΩΣΠΑΝΤΑΤΑ
ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑΚΑΙΚΑΛΩΣΕΧΟΝΤΑΟΙΔΕΟΙΚΟΥΝΤΕΣΕΝ
ΤΩΙ

99 ΧΩΡΙΩΕΛΟΜΕΝΟΙΤΗΝΦΙΛΙΑΝΤΗΝΠΡΟΣΤΟΝΒΑΣΙΛΕ
ΑΣΕΛΕΥΚΟΝΜΕΤΑΠΑΣΗΣΠΡΟΘΥΜΙΑΣΠΡΟΣΕΔΕΞΑΝ
ΤΟΤΑΞΙΟΥΜΕΝΑΥΠΟΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΤΑΣΤΕΚΛΕΙΔΑΣ
ΠΑΡΑΔΕΔΩΚΑΣΙ

100 ΤΩΙΑΡΧΟΝΤΙΤΩΙΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΩΙΥΠΟΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙ
ΤΗΝΦΥΛΑΚΗΝΤΗΝΠΑΡΑΤΗΣΠΟΛΕΩΣΠΑΡΕΔΕΞΑΝΤΟ
ΕΙΣΤΟΧΩΡΙΟΝΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙΔΕΔΟΧΘΑΙΠΟΛΙΤΑΣΤΕΑ
ΥΤΟΥΣΕΙΝ..

101 ΚΑΙΥΠΑΡΧΕΙΝΑΥΤΟΙΣΤΑΑΥΤΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΟ
ΛΙΤΑΙΣΥΠΑΡΧΕΙΚΑΙΤΟΥΣΤΕΚΛΗΡΟΥΣΕΑΥΤΩΝΤΟΥΣΔ
ΥΟΟΝΤΕΟΘΕΟΣΚΑΙΣΩΤΗΡΑΝΤΙΟΧΟΣΕΠΕΧΩΡΗΣΕΝ
ΑΥΤΟΙΣΚΑΙΠΕΡΙΟ.

102 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣΓΕΓΡΑΦΗΚΕΝΕΙΝΑΙΑΥΤΟΙΣΑΔΕΚΑΤΕΥΤ
ΟΥΣΚΑΙΕΑΝΠΡΟΣΟΡΙΣΘΗΗ.ΩΡΑΗΝΕΧΟΥΣΙΝΟΙΠΡΟ
ΤΕΡΟΝΟΝΤΕΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΙΤΗΙΠΟΛΕΙΤ
ΗΙΗΜΕΤΕΡΑΙ

103 ΥΠΑΡΧΕΙΝΑΥΤΟΙΣΤΟΥΣΤΡΕΙΣΚΛΗΡΟΥΣΔΩΡΕΑΝΚΑΙ
ΤΗΝΑΤΕΛΕΙΑΝΑΥΤΟΙΣΜΕΝΕΙΝΤΗΝΝΥΝΥΠΑΡΧΟΥΣΑΝ
ΚΑΙΟΣΟΙΑΥΤΩΝΕΙΣΙΝΑΚΛΗΡΟΥΧΗΤΟΙΔΟΘΗΝΑΙΑΥ
ΤΟΙΣΚΛΗΡΟ.

104 ΙΠΠΙΚΟΝΔΩΡΕΑΝΤΩΝΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΩΝΤΩΙΧΩΡΙΩΙΥΠ
ΑΡΧΕΙΝΔΕΚΑΙΤΙΜΩΝΙΚΑ.ΤΟΙΣΠΕΖΟΙΣΤΟΙΣΤΕΤΑΓΜ
ΕΝΟΙΣΥΠΟΤΙΜΩΝΑΤΟΙΣΑΠΟΤΑΧΘΕΙΣΙΝΥΠΟΤΗΣΦΑ
ΛΑΓΓΟ.

105 ΕΠΙΤΗΝΦΥΛΑΚΗΝΤΟΥΧΩΡΙΟΥΤΗΝΤΕΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙ
ΤΗΝΑΥΤΗΝΑΤΕΛΕΙΑΝ.ΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΥΠΑΡΧΕΙΚΑΙ
ΕΙΝΑΙΑΥΤΟΥΣΕΝΤΩΙΧΩΡΙΩΙΥΠΑΡΧΕΙΝΔΕΚΑΙΩΜΑΝΕΙ
ΚΑΙΤΟΙΣ

106 ΠΕΡΣΑΙΣΤΟΙΣΥΠΟΩΜΑΝΗΝΚΑΙΤΟΙΣΑΠΟΣΜΥΡΝΗΣΑ
ΠΟΣΤΑΛΕΙΣΙΝΕΠΙΤΗΝ . ΥΛΑΚΗΝΤΟΥΧΩΡΙΟΥΜΕΝΕΚ
ΛΕΙΤΕΚΑΙΤΟΙΣΥΠΑΥΤΟΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΙΣΤΗΝΔΕΠΟΛ
ΙΤΕΙ..

107 ΚΑΙΤΑΛΛΑΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΤΟΙΣΕΚΜΑ
ΓΝΗΣΙΑΣΕΨΗΦΙΣΤΑΙΚ..ΠΡΟΝΟΗΣΑΙΤΟΝΔΗΜΟΝΟ
ΠΩΣΑΥΤΟΙΣΔΙΔΩΤΑΙΕΚΒΑΣΙΛΙΚΟΥΤ..ΤΕΜΕΤΡΗΜ
ΑΤΑΚΑΙΤΑΟΨΩΝΙΑ

108 ΤΑΛΛΑΟΣΑΕΙΩΘΕΙΕΚΒΑΣΙΛΙΚΟΥΔΙΔΟΣΘΑΙΑΥΤΟΙΣΤ
ΟΔΕΨΗΦΙΣΜΑΤΟΔΕΑΝ..ΡΑΨΑΙΕΙΣΤΑΣΣΤΗΛΑΣΤΑΣ
ΑΝΑΤΕΘΗΣΟΜΕΝΑΣΕΝΤΟΙΣΙΕΡΟΙΣΥΠΟΤΕΤΟΥΔΗΜΟΥ
ΚΑΙ......

109 ΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΑΝΑΓΕΓΡΑΦΘΑΙΔΕΑΥΤΟΚΑΙΕΝΤΟΙΣ
ΔΗΜΟΣΙΟΙΣ.

III.

III.

. ΕΟΣΑΓΑΘ .
ΑΓΑΘΑΙΤΥΧΑΙΚΑΙΕΠΙΣΩΤΗΡΙΑΙΕΠΙΚΟΣΜ........
ΙΕΡΑΠΥΤΝΑΙΤΩΝΣΥΝΕΝΙΠΑΝΤΙΤΩΕΡΜΑΙΩ........
ΙΜΑΛΙΩΕΝΔΕΠΡΙΑΝΣΙΟΙΕΠΙΚΟΣΜΟΝΤΩΝΣΥ........
ΧΙΜΑΡΩΚΑΙΜΗΝΟΣΔΡΟΜΗΙΩΤΑΔΕΣΥΝΕΘΕ........
ΔΟΚΗΣΑΝΑΛΛΑΛΟΙΣΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΚΑΙΠΡΙΑΝΣΙΟΙ........
ΤΕΣΕΝΤΑΙΣΠΡΟΥΠΑΡΧΩΣΑΙΣΣΤΑΛΑΙΣΙΔΙΑΙΤΕ........
ΓΟΡΤΥΝΙΟΙΣΚΑΙΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣΚΑΙΤΑΙΚΑΤΑΚΟΙΝΟ........
ΚΑΙΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣΚΑΙΠΡΙΑΝΣΙΟΙΣΚΑΙΕΝΤΑΙΦΙΛΙΑΙ........
ΧΙΑΙΚΑΙΟΡΚΟΙΣΤΟΙΣΠΡΟΓΕΓΟΝΟΣΙΕΝΤΑΥΤΑΙΣ........
ΚΑΙΕΠΙΤΑΙΧΩΡΑΙΑΙΕΚΑΤΕΡΟΙΕΧΟΝΤΕΣΚΑΙΚΡΑΤΟΝ........
ΘΗΚΑΝΕΘΕΝΤΟΕΙΣΤΟΝΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΙΕΡΑΠΥ........
ΚΑΙΠΡΙΑΝΣΙΟΙΣΗΜΕΝΠΑΡΑΛΛΑΛΟΙΣΙΣΟΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΕΠΙΓΑ
ΜΙΑΣΚΑΙΕΝΚΤΗΣΙΝΚΑΙΜΕΤΟΧΑΝΚΑΙΘΕΙΩΝΚΑΙΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ
ΠΑΝΤΩΝΟΣΟΙΚΑΕΩΝΤΙΕΜΦΥΛΟΙΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣΚΑΙΠΩΛΟΝ
ΤΑΣΚΑΙΩΝΩΜΕΝΟΣΚΑΙΔΑΝΕΙΖΟΝΤΑΣΚΑΙΔΑΝΕΙΖΟΜΕΝΟΣ
ΚΑΙΤΑΛΛΑΠΑΝΤΑΣΥΝΑΛΛΑΣΣΟΝΤΑΣΚΥΡΙΟΣΗΜΕΝΚΑΤΑ
ΤΟΣΥΠΑΡΧΟΝΤΑΣΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣΝΟΜΟΣΕΞΕΣΤΩΔΕΤΩΙ
ΤΕΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣΠΕΙΡΕΝΕΝΤΑΙΠΡΙΑΝΣΙΑΙΚΑΙΤΩΙΠΡΙΑΝ
ΣΙΕΙΕΝΤΑΙΙΕΡΑΠΥΤΝΙΑΙΔΙΔΩΣΙΤΑΤΕΛΕΑΚΑΘΑΠΕΡΟΙΑΛΛΟΙ
ΠΟΛΙΤΑΙΚΑΤΑΤΟΣΝΟΜΟΣΤΟΣΕΚΑΤΕΡΗΚΕΙΜΕΝΟΣΕΙΔΕΤΙ
ΚΑΟΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΣΥΠΕΧΘΗΤΑΙΕΣΠΡΙΑΝΣΙΟΝΗΟΠΡΙΑΝΣΙΕΥΣ
ΕΣΙΕΡΑΠΥΤΝΑΝΟΤΙΟΥΝΑΤΕΛΕΑΕΣΤΩΚΑΙΕΣΑΓΟΜΕΝΟΙΚΑΙ
ΕΞΑΓΟΜΕΝΩΙΑΥΤΑΚΑΙΤΟΥΤΩΝΤΟΣΚΑΡΠΟΣΚΑΙΚΑΤΑΓΑΝ
ΚΑΙΚΑΤΑΘΑΛΑΣΣΑΝΩΝΔΕΚΑΑΠΟΔΟΤΑΙΚΑΤΑΘΑΛΑΣΣΑΝΕΩ
ΣΑΣΕΞΑΓΩΓΑΣΤΩΝΥΠΕΧΘΗΣΙΜΩΝΑΠΟΔΟΤΩΤΑΤΕΛΕΑ
ΚΑΤΑΤΟΣΝΟΜΟΣΤΟΣΕΚΑΤΕΡΗΚΕΙΜΕΝΟΣΚΑΤΑΤΑΥΤΑΔΕ
ΚΑΙΕΙΤΙΣΚΑΝΕ..Μ...ΕΛΗΣΕΣΤΩΑΙΔΕΚΑΣΙΝΗΤΑΙΑΠΟΤΕΙΣ.
ΤΩΤΑΕΠΙΤΙΜΙΑ.ΣΕ..ΜΕΝΟΣΚΑΤΑΤΟΣΝΟΜΟΣΤΟΣΕΚΑΤΕΡΗΚΕΙ
ΜΕΝΟΣΠΡΕΙΗΙΑΔΕΩ..ΑΧΡΕΙΑΝΕΧΗΙΠΟΡΗΙΩΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝ
ΟΙΜΕΝΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΚΟΣΜΟΙΤΟΙΣΠΡΙΑΝΣΙΕΥΣΙΟΙΔΕΠΡΙΑΝΣΙΕΣ
ΚΟΣΜΟΙΤΟΙΣΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣΑΙΔΕΜΗΠΑΡΙΣΧΑΙΕΝΑΠΟΤΕΙΣΑΝ
ΤΩΝΟΙΕΠΙΔΑΜΟΙΤΩΝΚΟΣΜΩΝΤΑΙΠΡΕΙΓΕΙΑΙΣΤΑΤΗΡΑΣΔΕΚΑ
ΟΔΕΚΟΣΜΟΣΤΩΝΙΕΡΑΠΥΤΝΙΩΝΕΡΠΕΤΩΕΝΠΡΙΑΝΣΙΟΙΕΣ
ΤΟΑΡΧΕΙΟΝΚΑΙΕΝΕΚΚΛΗΣΙΑΙΚΑΘΗΣΘΩΜΕΤΑΤΩΝΚΟΣΜΩΝ
ΩΣΑΥΤΩΣΔΕΚΑΙΟΤΩΝΠΡΙΑΝΣΙΕΩΝΚΟΣΜΟΣΕΡΠΕΤΩΕΝΙΕ
ΡΑΠΥΤΝΑΙΕΣΤΟΑΡΧΕΙΟΝΚΑΙΕΝΕΚΚΛΗΣΙΑΙΚΑΘΗΣΘΩΜΕΤΑ
ΤΩΝΚΟΣΜΩΝΕΝΔΕΤΟΙΣΗΡΟΙΚ..ΣΚΑΙΕΝΤΑΙΣΑΛΛΑΙΣΕΟΡΤΑΙΣ
ΟΙΠΑΡΑΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣΕΡΠΟΝΤΩΝΠΑΡΑΛΛΑΛΟΣΕΣΑΝΔΡΗΙ
ΟΝΚΑΘΩΣΚΑΙΟΙΑΛΛΟΙΠΟΛΙΤΑΙΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΝΤΩΝΔΕΤΑΝ
ΣΤΑΛΑΝΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝΟΙΤΟΚΑΕΙΚΟΣΜΟΝΤΕΣΠΑΡΕΚΑΤΕ
ΡΟΙΣΕΝΤΟΙΣΥΠΕΡΒΩΙΟΙΣΚΑΙΠΡΟΠΑΡΑΓΓΕΛΛΟΝΤΩΝΑΛΛΑ
ΛΟΙΣΠΡΟΑΜΕΡΑΝΔΕΚΑΗΚΑΜΕΛΛΟΝΤΙΑΝΑΓΙΝΩΣΚΕΝ
ΟΠΟΙΟΙΔΕΚΑΜΗΑΝΑΓΝΩΝΤΙΗΜΗΠΑΡΑΓΓΗΛΩΝΤΙΑΠΟ

 ΤΕΙΣΑΝ

ΤΕΙΣΑΝΤΩΝΟΙΑΙΤΙΟΙΤΟΥΤΩΝΣΤΑΤΗΡΑΣΕΚΑΤΟΝΟΙΜΕΝ
ΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΚΟΣΜΟΙΤΩΝΠΡΙΑΝΣΙΕΩΝΤΑΙΠΟΛΕΙΟΙΔΕ
ΠΡΙΑΝΣΙΕΕΣΙΕΡΑΠΥΤΝΙΩΝΤΑΙΠΟΛΕΙΕΙΔΕΤΙΣΑΔΙΚΟΙΗ
ΤΑΣΥΓΚΕΙΜΕΝΑΙΔΙΑΛΥΩΝΗΚΟΣΜΟΣΗΙΔΙΩΤΑΣΕ
ΞΕΣΤΩΤΩΙΒΟΥΛΟΜΕΝΩΙΔΙΚΑΞΑΣΘΑΙΕΠΙΤΩΚΟΙΝΩΔΙ
ΚΑΣΤΗΡΙΩΤΙΜΑΜΑΕΠΙΓΡΑΨΑΜΕΝΟΣΤΑΣΔΙΚΑΣΚΑΤΑΤΟ
ΑΔΙΚΗΜΑΟΚΑΤΙΣΑΔΙΚΗΣΗΙΚΑΙΕΙΚΑΝΙΚΑΣΘΗΙΛΑΒΕΤΩΤΟ
ΤΡΙΤΟΝΜΕΡΟΣΤΑΣΔΙΚΑΣΟΔΙΚΑΞΑΜΕΝΟΣΤΟΔΕΛΟΙΠΟΝΕΣ
ΤΩΤΑΝΠΟΛΕΩΝΑΙΔΕΤΙΘΕΩΝΒΩΛΟΜΕΝΩΝΕΛΟΙΜΕΝΑΓΑ
ΘΟΝΑΠΟΤΩΝΠΟΛΕΜΙΩΝΗΚΟΙΝΑΙΕΞΟΔΟΥΣΑΝΤΕΣΗΙΔΙΑΙΤΙ
ΝΕΣΠΑΡΕΚΑΤΕΡΩΝΗΚΑΤΑΓΑΝΗΚΑΤΑΘΑΛΑΣΣΑΝΛΑΝ
ΧΑΝΟΝΤΩΝΕΚΑΤΕΡΟΙΚΑΤΑΤΟΣΑΝΔΡΑΣΤΟΣΕΡΠΟΝΤΑΣ
ΚΑΙΤΑΣΔΕΚΑΤΑΣΛΑΜΒΑΝΟΝΤΩΝΕΚΑΤΕΡΟΙΕΣΤΑΝΙΔΙ
ΑΝΠΟΛΙΝΥΠΕΡΔΕΤΩΝΠΡΟΓΕΓΟΝΟΤΩΝΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣ
ΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝΑΦΩΤΟΚΟΙΝΟΔΙΚΙΟΝΑΠΕΛΙΠΕΧΡΟΝΩΠΟΙΗ
ΣΑΣΘΩΝΤΑΝΔΙΕΞΑΓΩΓΑΝΟΙΣΥΝΕΝΙΠΑΝΤΙΚΑΙΝΕΩΝΙΚΟΣ
ΜΟΙΕΝΩΙΚΑΚΟΙΝΑΙΔΟΞΗΙΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣΤΑΙΣΠΟ
ΛΕΣΙΕΠΑΥΤΩΝΚΟΣΜΟΝΤΩΝΚΑΙΤΟΣΕΓΓΥΟΣΚΑΤΑΣΤΑΣΑΝ
ΤΩΝΥΠΕΡΤΟΥΤΩΝΑΦΑΣΚΑΑΜΕΡΑΣΑΣΤ..ΑΤΕΘΗΙΕΜΜΗ
ΝΙΥΠΕΡΔΕΤΩΝΥΣΤΕΡΟΝΕΓΓΙΝΟΜΕΝΩΝΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝΠΡΟ
ΔΙΚΩΙΜΕΝΧΡΗΣΘΩΝΚΑΘΩΣΤΟΔΙΑΓΡΑΜΜΑΕΧΕΙΠΕΡΙΔΕΤΩ
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΟΙΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΙΚΑΤΕΝΙΑΥΤΟΝΠΑΡΕΚΑΤΕΡΟΙΣ
ΚΟΣΜΟΙΠΟΛΙΝΣΤΑΝΥΕΣΘΩΝΑΓΚΑΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣΤΑΙΣΠΟΛΕΣ
..ΞΗΙΕΞΑΣΤΟΕΠΙΚΡΙΤΗΡΙΟΝΤΕΛΕΤΑΙΚΑΙΕΓΓΥΟΣΚΑΘΙΣΤΑΝ
ΤΩΝΑΦΑΣΚΑΑΜΕΡΑΣΕΠΙΣΤΑΝΤΙΕΠΙΤΟΑΡΧΕΙΟΝΕΝΔΥΜΗΝΩ.
.ΑΙΔΙΕΞΑΓΟΝΤΩΝΤΑΥΤΑΕΠΑΥΤΩΝΚΟΣΜΟΝΤΩΝΚΑΤΑΤΟ
ΔΟΧΘΕΝΚΟΙΝΑΙΣΥΜΒΟΛΟΝΑΙΔΕΚΑΜΗΠΟΙΗΣΩΝΤΙΟΙΚΟΣΜΟΙΚΑ
ΘΩΣΓΕΓΡΑΠΤΑΙΑΠΟΤΕΙΣΑΤΩΕΚΑΣΤΟΣΑΥΤΩΝΣΤΑΤΗΡΑΣ
ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΟΙΜΕΝΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΚΟΣΜΟΙΠΡΙΑΝΣΙΩΝΤΑΙΠΟΛΕΙ
ΟΙΔΕΠΡΙΑΝΣΙΟΙΚΟΣΜΟΙΙΕΡΑΠΥΤΝΙΩΝΤΑΙΠΟΛΕΙΑΙΔΕΤΙΚΑ
ΔΟΞΗΙΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣΤΑΙΣΠΟΛΕΣΙΒΩΛΟΥΟΜΕΝΑΙΣΕΠΙΤΩΙ
ΚΟΙΝΑΙΣΥΜΦΕΡΟΝΤΙΔΙΟΡΘΩΣΑΣΘΑΙΚΥΡΙΟΝΕΣΤΩΤΟΔΙΟΡ
ΘΩΘΕΝΣΤΑΣΑΝΤΩΝΔΕΤΑΣΣΤΑΛΑΣΟΙΕΝΕΣΤΑΚΟΤΕΣΕ
ΚΑΤΕΡΗΙΚΟΣΜΟΙΕΠΑΥΤΩΝΚΟΣΜΟΝΤΩΝΟΙΜΕΝΙΕΡΑΠΥ
ΤΝΙΟΙΕΝΤΩΙΙΕΡΩΙΤΑΣΑΘΑΝΑΙΑΣΤΑΣΠΟΛΙΑΔΟΣΚΑΙΟΙ
ΠΡΙΑΝΣΙΟΙΕΝΤΩΙΙΕΡΩΙΤΑΣΑΘΑΝΑΙΑΣΤΑΣΠΟΛΙΑΔΟΣ
ΟΠΟΤΕΡΟΙΔΕΚΑΜΗΣΤΑΣΩΝΤΙΚΑΘΩΣΓΕΓΡΑΠΤΑΙΑΠΟ
ΤΕΙΣΑΝΤΩΝΤΑΑΥΤΑΠΡΟΣΤΙΜΑΚΑΘΩΣΚΑΙΠΕΡΙΤΩΝ
ΔΙΚΑΙΩΝΓΕΓΡΑΠΤΑΙ.

IV.

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
ΚΑΘΑ ΕΨΗΦΙΣΑΤΟ Η ΚΡΑΤΙΣΤΗ ΒΟΥΛΗ
ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ
ΚΑΛΛΕΙ ΚΑΙ ΜΕΓΕΘΕΙ ΚΑΙ
ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗΣ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟ
ΠΟΛΕΩΣ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΙ
ΤΡΙΣ ΝΕΩΚΟΡΟΥ ΤΩΝ
ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑ ΔΟ
ΓΜΑΤΑ ΓΗΣ ΙΕΡΩΤΑΤΗΣ
ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ
ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ ΣΜΥΡΝΑΙ
ΩΝ ΠΟΛΕΩΣ
ΑΥΡ ΦΑΥΣΤΑΝ ΑΡΧΙΕΡΕΙΑΝ
ΠΟΜΠΩΝΙΑ ΚΛΑΥΔΙΑ
ΦΑΥΣΤΑ ΛΟΥΠΕΡΚΙΑΝΗ
Η ΚΡΑΤΙΣΤΗ ΤΗΝ ΧΡΗ
ΣΤΗΝ ΤΗΘΗΝ
ΕΥΤΥΧΕΙΤΕ.

V.

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
Η ΠΡΩΤΗ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΛΛΕΙ ΚΑΙ ΜΕΓΕΘΕΙ ΚΑΙ ΛΑΜ
ΠΡΟΤΑΤΗ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙ Γ. ΝΕΩΚΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΕ
ΒΑΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΩΤΑΤΗΣ ΣΥΝ
ΚΛΗΤΟΥ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ ΣΜΥΡ
ΝΑΙΩΝ ΠΟΛΙΣ.

ΛΕΡΕΝΝ. ΣΕΠΤΙΜ
ΗΛΙΟΔΩΡΟΝ ΑΝΤΙ
ΝΟΕΑ ΚΑΙ ΣΜΥΡ
ΝΑΙΟΝ ΠΑΝΚΡΑΤΙ
ΑΣΤΗΝ.

VI.

....
....
.... ΝΕΩΚΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΕ
ΒΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΚΟΣ
ΜΟΣ ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ ΚΑ
ΤΑ ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ
ΙΕΡΩΤΑΤΗΣ ΣΥΝΚΛΗ
ΤΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΠΟΛΙΣ
ΠΟΜΠΩΝΙΟΝ ΚΟΡΝΗΛΙΟΝ
ΛΟΛΛΙΑΝΟΝ ΗΛΙΑΝΟΝ
ΤΟΝ ΑΣΙΑΡΧΗΝ ΚΑΙ ΡΗ
ΤΟΡΑ ΥΠΑΤΙΚΩΝ ΣΥΝ
... ΕΝΗΤΗΣ ΠΕΡΙ ΑΥΤΗΝ

F VII.

VII.

Γ.ΑΝΤ.ΣΕΠΤΙΜΙΟΣ ΠΟΠΛΙΟΣ
ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΣ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙΟΣ
ΚΑΙ ΕΦΕΣΙΟΣ ΚΙΘΑΡΩΛΟΣ ΜΟΝΟΣ ΚΑΙ
ΠΡΩΤΟΣ ΤΩΝ ΑΠ ΑΙΩΝΟΣ ΝΙΚΗΣΑΣ
ΤΟΥΣ ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ
ΣΜΥΡΝΑΝ ΟΛΥΜΠΙΑ Η ϛ |7 ΑΔΡΙΑΝΙΑ
ΡΩΜΗΝ Β′ ΠΟΤΙΟΛΟΥΣ Β′ ΝΕΑΝΠΟ
ΛΙΝ Γ′ ΑΚΤΙΑ Β′ ΤΗΝ ΕΞ ΑΡΓΟΥΣ ΑΣ
ΠΙΔΑ ΝΕΜΙΑ Γ′ ΠΑΝΤΑΣ ΚΑΘΕΞΗΣ
ΣΜΥΡΝΑΝ ΚΟΙΝΟΝ ΑΣΙΑΣ ΠΕΡΓΑ
ΜΟΝ ΑΥΓΟΣΤΕΙΑ Γ′ ΤΡΑΙΑΝΕΙΑ
ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ ΚΟΜΟΔΕΙΑ Β′ ΠΥΘΙΑ
ΤΑ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΕΦΕΣΟΝ ΑΔΡΙΑΝΕΙΑ
ΕΦΕΣΟΝ : : ΕΦΕΣΗΑ. ΒΑΡΒΙΛΛΗΑ
ΕΠΙΔΑΥΡΟΝ ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ ΑΘΗΝΑΣ
ΑΔΡΙΑΝΕΙΑ ΣΑΡΔΕΙΣ ΧΡΥΣΑΝΘΙ
ΝΟΝ ΤΡΑΛΛΕΙΣ ΠΥΘΙΑ ΜΕΙΛΗ
ΤΟΝ ΔΙΔΥΜΕΙΑ ΡΟΔΟΝ ΑΛΕΙΑ Β′
ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΑ ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΝ
ΘΕΜΑΤΙΚΟΥΣ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑΛΑΝΤΙΑΙΟΥΣ
ΠΑΝΤΑΣ ΟΣΟΥΣ ΗΓΩΝΙΣΑΤΟ
ΥΠΟ ΦΩΝΑΣΚΟΝ Γ′ ΑΙΛ. ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΝ
ΕΦΕΣΙΟΝ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΑΙΟΝ ΚΑΙ
ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΝ ΚΙΘΑΡΩΔΟΝ ΙΕΡΟΝΕΙ
ΚΗΝ ΚΑΙ ΜΕΛΟΠΟΙΟΝ ΕΝΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙ
ΠΑΝΤΑ ΕΥΝΟΥΝ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΩΣ ΦΥΣΕΙ
ΠΑΤΕΡΑ.

VIII.

....
....
......ΣΙΑΝΩ ΥΜΝΩΔ......
ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΥΜΝ......
ΕΚ ΠΡΟΓΟΝ......
ΥΙΟΣ Γ. ΚΛ......
ΠΟΜΠΗΙΟΥ
ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ
ΠΡΥΤΑΝΕΩΣ
ΕΓΓΟΝΟΥ
Γ. ΚΛ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΥ
ΛΙΚΙΝΝΙΑΝΟΥ
ΙΕΡΕΩΣ
ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΛΥΤΑΡΧΟΥ
ΠΕΙΣΑΙΩΝ
ΤΟΙΣ ΓΝΗΣΙΟΙΣ
ΣΥΝΥΜΝΩΔΟΙΣ
ΘΕΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ
ΤΟΝ ΒΩΜΟΝ
....ΡΩΝ
....ΑΓΩ..........
....

IX.

I.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΧΡΥΣΙΠΠΟΥ ΤΟΥ
ΑΝΤΙΦΑΝΟΥ ΤΟΥ ΦΥΣΕΙ ΑΤΤΑ
ΛΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ
ΚΡΙΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ
ΚΟΝΩΝΟΣ Ρ
ΛΕΟΝΙΚΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣ
ΤΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΙΩΝΟΣ
ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣ
ΤΙΩΝΟΣ Ρ
ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΜΗΝΟΚΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ
ΘΕΙΟΥ ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΟΔΩ
ΡΟΥ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΒΙΟΥ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΟΥ
ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΜΗΝΟΚΡΙΤΟΥ
ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ Ν
ΜΗΤΡΑΣ ΠΑΡΑΜΟΝΟΥ Ο ΝΕΩΤΕ
ΡΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΛΥ
ΣΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ
ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΗ
ΤΡΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ ΤΗΙΟΥ. Ν
..........ΔΗΣ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ. Ρ
..........ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ. Ρ
......ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΥΠΕΡ ΤΕ
.....ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΓΛΥΚΙΝ
...ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΡΟΣ
....ΤΟΥ Ξ
.....ΑΓΝΗΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
...ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ
....ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ
.......ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ.....ΝΡ
.....ΜΕΝΟΚΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΙΚΕΣΙΟΥ
....ΑΔΕΛΦΩΝ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡ...
...ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΙ
ΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ ΚΑΙ ΙΚΕΣΙΟΥ ΤΟΥ
....ΑΤΟΥ Ρ

Multa delentur.

II.

....ΟΙ ΔΕ ΕΠΗΓΓΕΙΛΑΝΤΟ
....ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ Ν
ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΤΟΥ
ΚΛΕΙΝΙΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ Α
..ΚΛΕΙΝΙΟΥ ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ....ΠΙ...
Ι.....ΕΡΜΙ. . . . . . . Σ
ΙΩ...ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ.....
.....ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ....Σ
ΑΠΙΩΝ ΠΟΤΑΜΩΝΙΟΣ ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ. Σ

III.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΣΚΛΕΠΙΟΝΟΣ...
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ ΑΠΑΜΕΥΣ ΚΑΙ
ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΜΗΝΟΘΕΑΣ
ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ ΑΠΑΜΕΙΤΙΔΟΣ N
ΗΡΑΙΟΣ ΜΗΝΟΦΙΛΟΥ ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΣ N
ΑΠΑΜΩΝΙΔΗΣ ΔΑΜΟΝΟΣ ΑΠΑΜΕΥΣ N
ΠΑΡΑΜΟΝΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΠΑΜΕΥΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ
ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΙΠΠΑΡΧΟΥ ΑΠΑΜΕΩΣ N
ΜΗΝΑΓΟΡΑΣ ΜΗΝΑΔΟΣ ΝΙΚΟΜΗΔΕΥΣ ΚΑΙ
ΥΠΕΡ ΑΝΘΡΑΚΙΟΥΣΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΣ
ΑΝΤΙΟΧΙΣΣΗΣ ΑΠΟΛΛΙΝΗΣ N
ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΑΝΤΙΦΑΝΟΥ ΓΑΖΕΥΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ
ΤΟΥ ΤΡΟΦΙΜΟΥ ΑΡΙΣΤΟΓΕΝΟΥ
ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΓΕΝΟΥ N
ΒΑΚΧΙΟΣ ΠΕΡΙΓΕΝΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΩΤΗΣ N
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΑΡΑΠΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΟΧΟΥ
ΘΥΑΤΕΙΡΗΝΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ
ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗΣ ΤΗΣ ΗΡΟΦΙΛΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙ
ΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΩΙΟΥ ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
ΤΟΥ ΗΡΩΙΛΟΥ ΤΜΟΛΙΤΟΥ N
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΦΙΛΟΣΡΑΤΟΥ ΠΕΡΙΝΘΙΟΣ
ΜΕΠΙΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΕΡΩΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΑΠΑΜΕΙΣ. N
ΒΑΚΧΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΠΕΡΠΕΡΗΝΙΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ
ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΜΗΝΟΦΙΛΑΣ ΤΗΣ ΗΡΑΚΛΕΙ
ΔΟΥ ΠΕΡΠΕΡΗΝΙΑΣ N
ΚΟΣΜΟΣ...ΕΙΜΕΝΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΚΑΤΑ ΔΙΑ
ΘΗΚΗΝ ΥΠΟ ΜΗΝΟΔΟΤΟΥ ΔΙΟΔΩΡΟΥ
ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΗΡΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ. N
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΥ ΘΥΑΤΕΙΡΗΝΟΣ N
ΑΡΧΙΑΣ ΜΗΝΟΦΙΛΟΥ ΛΥΣΙΜΑΧΕΥΣ N
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΠΟΠΛΙΟΥ ΚΑΤΑΝΑΙΟΣ
ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΣ ΤΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΚΛΗΡΙΤΙΣΕΟΣ N
ΔΙΟΓΕΝΗΣ ΛΥΣΙΟΥ ΛΑΟΔΙΚΕΥΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΕΥΡΕΝΕΙΑΝΤΗΣ ΙΠΠΟ . . . ΛΟΝ
. . . ΤΟΣ ΠΕΡΙΝΘΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ N
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΚΝΩΣΙΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ
ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ ΤΗΣ ΑΛΕΞ
ΑΝΔΡΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΤΙΔΟΣ ΑΛΕΞΑΝ
ΔΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΑΠ ΑΙΓΥΠΤΟΥ N
. . . . ΙΔΕΟΣ ΑΝΤΡΩΙΝΕ . . . ΛΥΜΙΡΗΝΟΣ ΑΠΟ
ΛΥΚΙΑΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ N
. . . . . ΙΠΠΟΣ ΗΡΑΚΛΕΟΝΟΣ ΛΑΟΔΙΚΕΥΣ
ΩΝ ΠΡΟΣ ΘΑΛΑΣΣΗΙ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΟΥ N
ΤΩΝ ΜΕΝΕΚΡ . . . ΜΑΓΝΗΣ . . ΚΑΙ ΓΥΝ . .

Cætera delentur.

X.

X.

......................................ΩΡΙΑΣ
ΔΕΤΟΣ....................ΑΡΕΣΙ ΟΣΤΟ ♄
ΕΦΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ ΥΠΕΣΧΟΝΤΟ
ΟΙ ΔΕ ΚΛ. ΒΑΣΣΟΣ ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣ
ΝΕΜΕΣΕΩΝ ΣΤΡΩΣΕΙΝ ΤΗΝ ΒΑΣΙ
ΛΙΚΗΝ ΦΟΥΣΚΟΣ ΕΡΓΟΝ ΠΟΙΗΣΕΙΝ
M̄ Ζ. ΧΕΡΣΙΦΡΩΝ ΑΣΙΑΡΧΗΣ ΤΟΥΣ
ΚΗΠΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙΝΕΙΚΩΝΑ
ΛΟΥΚΙΟΣ ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙ
ΝΕΙΚΩΝΑ M̄ Ε. ΛΟΥΚΙΟΣ ΒΕΣΤΕΙΝΟΣ
ΤΗΝ ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ ΣΤΡΩΣΕΙΝ ΤΗΝ
ΠΡΟΣ ΤΩ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΩ ΚΑΙ ΧΑΛ
ΚΑΣ ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ ΠΟΙΗΣΕΙΝ
ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ ΠΡΥΤΑΝΙΣ ΝΑΟΝ ΤΥΧΗΣ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΕΙΝ ΕΝ ΤΩ ΦΟΙΝΕΙΚΩ
ΝΙ ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΣ ΠΡΥΤΑΝΙΣ ΧΡΥΣΩ
ΣΕΙΝ ΤΟΝ ΟΡΟΦΟΝ ΤΟΥ ΑΛΙΠΤΗΡΙΟΥ
ΤΗΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ. ΚΑΙ ΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΑ
ΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΝΕΩ ΚΕΙΟΝΑ ΣΥΝ ΣΠΕΙ
ΡΟΚΕΦΑΛΩ. ΝΥΜΦΙΔΙΑ ΑΡΧΙΕΡΕΙΑ
ΚΛ. ΑΡΤΕΜΥΛΛΑ. ΚΛ. ΠΩΛΛΑ
ΚΛΑΥΔΙΑ ΝΕΙΚΗΤΟΥ ΘΕΥΔΙΑΝΟΣ
ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ Β. ΦΛ. ΑΣΚΛΕΠΙΑΚΗ
ΕΙΣΙΔΩΡΟΣ ΣΟΦΙΣΤΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑ
ΜΑΓΝΑ ΚΛ. ΑΡΙΣΤΙΟΝ ΑΛΒΙΔΙΑ
ΜΑΓΝΑ M̄ ΚΛ. ΗΔΕΙΑ M̄ ΚΛ. ΧΑΡΙΣ
M̄ ΚΛ. ΛΕΟΝΤΙΟΝ M̄ ΚΛ. ΑΥΡΗΛΙΑ
ΚΕΙΟΝΑΣ ΚΥΜΒΕΛΛΕΙΤΑΣ ΣΥΝ
ΣΠΕΙΡΟΚΕΦΑΛΟΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙΝΕΙ
ΚΩΝΑ ΝΒ. ΟΙ ΠΟΤΕ ΙΟΥΔΑΙΟΙ M̄
ΜΕΤΡΟΔΩΡΟΣ ΝΕΙΚΑΝΟΡΟΣ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΦΟΙΝΙΚΩΝΑ ✻ Ζ Φ. ΜΟΥΡΜΟΣ
ΚΑΙ ΚΙΛΙΑΝΟΣ M̄ ΚΑΙ ΟΣΑ ΕΠΕΥΥ
ΧΟΜΕΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ
ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΔΙ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΠΟΛΕΜΩ
ΝΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΔΟΓΜΑ ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ
ΚΑΘΟ ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΟΙ ΓΕΓΟΝΑΜΕΝ
ΑΓΩΝΑ ΙΕΡΟΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΘΕΟΛΟΓΟΥΣ
ΥΜΝΩΔΟΥΣ ΜΥΡΙΑΔΑΣ ΕΚΑΤΟΝ
ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΚΕΙΟΝΑΣ ΕΙΣ ΤΟ
ΑΛΕΙΠΤΗΡΙΟΝ ΣΥΝΝΑΔΙΟΥΣ Ꞷ Β
ΝΟΥΜΕΔΙΚΟΥΣ Κ. ΠΟΡΦΥΡΕΙΤΑΣ ♄
ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΘΗ ΔΕ ΚΑΙ Η ΗΛΙΟΚΑ
ΜΕΙΝΟΣ ΕΝ ΤΩ ΓΥΜΝΑΣΙΩ ΥΠΟ ΣΕΞΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ.

ΔΙΚΗΝΟΣ ſupra τὸ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ inſeritur in Marmore.

XI.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ ΕΡΜΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ
ΠΥΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΟΜΟΜΗΤΡΙΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΟΣΧΟΥ
ΤΟΥ ΜΟΣΧΟΥ ΤΟΥ ΑΛΥΜΕΙΟΥ ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ ΡΝ
ΧΡΥΣΩΝ ΛΥΣΙΜΑΧΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ
ΕΙΡΗΝΗΣ ΤΗΣ ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΑΝΤΙΟΧΙΣΣΗΣ
ΑΠΟΔΑΜΕΥΣ Ρ
ΣΩΤΑΛΟΣ ΣΩΤΑΛΟΥ ΤΟΥ ΝΑΥΚΡΑΤΟΥ Ρ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΝΑΥΚΡΑΤΟΥ ΚΑΙ
ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Ρ
ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Ο ΦΥΣΕΙ ΗΡΟΓΕΙΤΟΝΟΣ
ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΔΙΜΟΚΡΙΤΗΣ ΤΗΣ ΤΙΜΟΚΛΕΟΥ Ρ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ Ρ
ΜΗΡΝΟΔΟΤΟΣ ΠΕΙΣΙΔΩΝΙΟΥ Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΚΑΙ
ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΥ Ρ
.......ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΒΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΥ ΚΑΙ
ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ Ρ
ΑΣΚΕΝΙΟΣ ΔΗΜΕΤΡΙΟΥ Ο ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ ΤΡΑΣΙΑΣ
ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΑΡΤΕΜΟΥΣΙΑΣ
ΤΗΣ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΙΩΝ ΔΗΜΕΤΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΥΙΩΝ
ΦΑΝΕΙΟΥΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΠΠΟΥ Ρ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΦΑΝΕΙΟΥΣ...Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΥΠΕΡ
ΤΩΝ ΥΙΩΝ ΦΑΝΕΙΟΥΣ ΚΑΙ ΕΡΜΙΠΠΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΗΣ Ρ
ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΔΙΕ
ΠΙΤΡΟΠΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΝΕΙΟΥΣ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ Ρ
....ΧΤΟΥ...ΝΗΣ ΝΙΚΑΙΚΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΥΙΩΝ
................ΚΑΙ ΓΛΑΥΚΙΟΥ
................ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΥ ΚΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ..
....

Cætera delentur.

XII.

ΠΡΕΙΜΑΤΗ ΙΔΙΑ ΓΥΝΑΙ
ΚΙ ΛΕΟΝΤΑΣ ΤΙΒΕΡΙΟΥ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΕΛΣΟΥ ΠΟΛΕ
ΜΑΙΑΝΟΥ ΔΟΥΛΟϹ
ΚΟϹΜΙΩϹ ΚΑΙ ΑΜΕΝ
ΠΤΩϹ ϹΥΝΖΗϹΑϹΗ
ΑΥΤΩ ΕΤΗ ΔΕΚΑ ΤΟ
ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΚ ΤΩΝ
ΙΔΙΩΝ ΕΠΟΙΗϹΕ
ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΧΕΙ
ΕΙϹΟΔΟΝ ΚΑΙ ΕΞΟΔΟΝ.

XIII.

Digitized by Google

XIII.

ΑΜΙΛΛΑ ΜΑΤΡΕΟΥ ΖΩΣΑ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣ
Ε ΕΑΥΤΗ ΚΑΙ ΤΩ ΣΥΝΒΙΩ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗ Τ
Ο ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΘΡΕΜΜΑΣΙ ΚΑΙ
ΕΓΓΟΝΟΙΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΘΡΕΜΜΑΣΙ ΕΙ
Σ ΤΗΝ ΣΟΡΟΝ ΔΕ ΜΟΥ ΜΗΔΕΝΑ ΕΤΕΡ
ΟΝ ΒΛΗΘΗΝΑΙ ΕΙΣ ΗΝ ΕΝΕΣΤΙ Ο ΣΥΝ
ΒΙΟΣ ΜΟΥ ΠΛΗΝ ΕΜΟΥ ΕΑΝ ΔΕ ΤΙΣ ΒΑ
ΛΗ ΔΟΤΩ ΤΗ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΓΕΡΟΥΣΙΑ ⋇
Α ΤΑΤΙΟΝ ΔΕ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΕΑΝ ΒΟΥ
ΛΗΤΑΙ ΤΕΘΗΝΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΘΕΙΣΑ ΣΟΡ
ΟΝ ΕΑΥΤΗ ΒΛΗΘΗΣΕΤΑΙ ΜΟΝΗ ΚΑΙ ΟΥΚ ΕΞΕΣ
ΤΑΙ ΑΥΤΗ ΑΛΛΕΝ ΘΕΙΝΑΙ ΟΥΔΕΝΑ ΟΥΤΕ ΚΛΗΡΟΝ
ΟΜΟΙΣ ΑΥΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΑΝ ΔΕ ΕΤ
ΕΡΟΝ ΤΙΣ ΘΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΟΡΟΝ ΑΥΤΗΣ ΟΜΟΙΩ
Σ ΔΩΣΕΙ ΤΗ ΓΕΡΟΥΣΙΑ ⋇ Α ΕΠΙΤΡΕΠΩ ΔΕ Τ
ΟΙΣ ΘΡΕΜΜΑΣΙ ΜΟΥ ΕΑΝ ΒΟΥΛΩΝΤΑΙ ΣΟΡΟΥ
Σ ΕΠΙΘΕΙΝΑΙ ΔΙΑ ΤΟ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΣΕΝΗΝΕΧΕ
ΝΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ ΤΟΥ ΜΝΗΜΕΙΟΥ
ΕΞΕΙ ΔΕ ΚΑΙ ΥΜΝΕΣΟΓΕΡΩΝ ΔΩΡΕΑΝ ΗΡΓΑ
ΣΜΕΝΟΣ ΤΟ ΜΕΣΟΝ ΕΣΣΟΡΙΝ ΤΟΙΣ ΔΕ ΚΛΗΡΟ
ΝΟΜΟΙΣ ΜΟΥ ΟΥΚ ΕΠΑΚΛΟΥΘΗΣΕΙ ΤΟΥΤΟ ΤΟ
ΜΝΗΜΕΙΟΝ.

XIV.

ΜΗΝΑΣ ΜΗΝΟΥ ΤΟΥ
ΗΓΗΣΑΡΧΟΥ ΚΑΤΕ
ΣΚΕΥΑΣΕ ΤΟ ΕΝΣΟ.
ΡΙΟΝ.......
ΠΑΤΡΙ ΚΑΙ ΕΑΥΤΩ ΚΑΙ
ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΕΓΓΟΝΟΙΣ.

XV.

Θ . Κ
Τ ΑΙΛΙΟΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ
ΚΑΙ ΑΙΛΙΑ ΦΙΛΗΤΗ
ΚΑΙ ΤΟΥΤΩΝ ΟΙ ΥΙΟΙ
ΗΡΑΚΛ.ΙΔΗΣ ΚΑΙ
ΚΡΟΝΙΟΣ
ΦΙΛΟΥΜΕΝΩ
ΕΤΩΝ ΙΑ
ΜΗΝΩΝ Γ
ΗΜΕΡ ΚΓ
Μ. Κ.

XVI.

ΑΘΗΝΙΩΝ ΑΞΙΜΝΗ ΣΕ
ΣΤΟΥ ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΕΡ
ΜΟΧΟΣ ΤΗ ΙΔΙΑ ΓΥ
ΝΑΙΚΙ ΧΡΗΣΤΗ ΚΑΙ Α
ΛΥΠΕ ΧΑΙΡΕ.

XVII.

XVII.

ΕΠΑΦΡΟΔΙΤΟΣ ΑΠΑΛ
ΟΥ ΤΟΥ ΠΕΡΙΓΕΝΟΥ ΚΑΤ
ΕΣΚΕΥΑΣΕΝ ΤΗ ΣΥΜΒΙΩ
ΣΕΙ ΤΩΝ ΣΥΠΠΙΝΑΛΩΝ
ΚΑΜΑΡΑΝ ΠΡΟΣΕΡΧΟΜΕΝ
ΩΝ ΔΕ ΣΙΑΧΕΡΙΤΩ ΗΡΩΩ
ΤΙΣ ΠΟΤΕ ΔΟΚΙΜΑΣΘΕΙΣ
ΕΝΕΠΕΘΗΣΕ ΤΑ ΥΠΟ
ΤΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ.

XVIII.

ΑΓΟΡΑΣΑΣ ΤΟ ΘΩΡΑΚΕΙΟΝ ΚΑΙ
ΤΑΣ ΕΠ ΑΥΤΩ ΣΟΡΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΚΑΙ
ΠΡΟΣΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΣ ΤΗΝ ΚΑΤ ΑΥ
ΤΟΥ ΚΑΜΑΡΑΝ ΝΕΙΛΩ ΟΙΚΟΝΟΜΩ
ΑΣΙΑΣ ΤΩ ΕΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΙ ΚΑΙ ΕΑΥ
ΤΩ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΙ ΚΑΙ ΤΕΚΝΟΙΣ ΚΑΙ
ΕΓΓΟΝΟΙΣ ΚΑΙ ΘΡΕΜΜΑΣΙΝ ΤΑΥ
ΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΚΕΙΤΑΙ
ΕΞΣΦΡΑΓΙΣΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ
. . . .

XIX.

ΑΤΤΑΛΟΣ ΓΑΙΟΥ Ο ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ
ΓΑΙΟΣ ΕΛΕΜΠΟΡΟΣ ΑΓΟΡΑΣΑΣ ΤΗΝ
ΚΑΜΑΡΑΝ ΚΑΘΑΡΑΝ ΕΠΕΣΚΕΥΑΣΕΝ
ΕΑΥΤΩ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΜΗΔΕΝΟΣ Ε
ΧΟΝΤΟΣ ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΤΩΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΩΝ
ΜΟΥ ΠΩΛΗΣΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΔΗΛΟΥΜΕΝΗΝ
ΚΑΜΑΡΑΝ
ΔΙΑ ΤΟ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΡΥΤΑΝΕΩΣ ΚΑΙ
ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ.

XX.

ΠΟ ΑΙΛΙΟΣ ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ· ΗΓΟ
ΡΑΣΕΝ ΕΑΥΤΩ ΚΑΙ ΤΗΙ ΓΥΝΑΙΚΙ ΑΙ
ΔΙΑ ΕΠΙΚΤΗΣΕΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΤΕΚΝΟΙΣ
ΚΑΙ ΘΡΕΜΜΑΣΙΝ.

XXI.

ΦΙΛΕΙΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ Β ΤΟ ΜΝΗ
ΜΕΙΟΝ ΕΠΟΙΗΣΕΝ ΑΥΤΩ ΚΑΙ ΤΟΙΣ
ΙΔΙΟΙΣ ΠΑΣΙΝ ΚΑΙ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΙΣ

ΟΥΑΛ. ΜΟΙΡΑΓΕΝΟΥΣ ΜΝΗΜΕΙΟΝ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΟΥ.

XXII.

ΚΟΚΚΕΙΑ
ΧΡΗΣΤΗ
ΕΤΩΝ. ΙΕ. Μ. Β.
ΗΜΕ. ΚΓ.

XXIII.

ΤΟΥΤΟΥ ΤΟΥ ΗΡΩΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝ ΑΥΤΩ
ΑΠΟΚΕΙΜΕΝΗΣ ΣΟΡΟΥ ΠΡΟΚΟΝΝΗ
ΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΠΑΝΤΩΝ
ΚΗΔΟΝΤΑΙ ΟΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΦΕΡΟΥΣΙΝ
ΚΑΤΑ ΓΕΝΟΣ ΚΑΣΤΡΙΚΙΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ
ΚΑΙ ΚΑΣΤΡΙΚΙΟΣ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ Ο ΚΑΙ
. . . ΜΙΑΝΟΣ Ο ΗΡΩΟΝ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑ
. . . ΟΙ ΠΡΟΠΑΠΠΟΙ ΑΥΤΩΝ ΚΑΣΤΡΙΚΙ
. . . ΟΣ ΚΑΙ ΡΑΡΙΑΝ Ο ΤΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙ
. . . . . . ΡΗΣ ΕΞΦΡΑΓΙΣΜΑ ΑΠΟΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ
ΑΡΧΕΙΟΝ ΧΡΕΟΦΥΛΑΚΙΟΝ.

XXIV.

Θ. Κ.
ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ
ΓΛΥΚΩΝΙ ΚΑΙ
ΤΕΡΤΥΛΛΕΙΝΗΙ
ΓΝΗΣΙΟΙΣ ΚΑΙ
ΠΙΣΤΟΙΣ

XXV.

XXV.

.... ΤΛΗΝΗΣ ΑΝΕΣΤΗΣΕΝ ΦΛ. ΠΑ
ΤΕΡΝΙΑΝΟΝ ΠΑΤΕΡΑ Τ. ΦΛ. ΟΝΗΣΙΜΟΥ ΠΑΤΕΡ
ΝΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΕΑΥΤΗΣ ΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ Τ. ΦΛ. ΟΝΗΣΙΜΟΝ
ΠΑΤΕΡΝΙΑΝΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΚΟΡΟΝ
ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΘΕΩΝ ΝΕΜΕΣΕΩΝ ΙΠΠΑΡΧΟΝ ΓΡΑΜΜΑ
ΤΟΦΥΛΑΚΑ ΠΡΥΤΑΝΙΝ ΠΡΩΤΟΝ ΑΓΟΡΟΝΟΜΟΝ ΤΑΜΙΑΝ
ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΛΟΙΠΑΣ ΑΡΧΑΣ ΦΙΛΟΤΕΙΜΩΣ ΕΚ
ΤΕΛΕΣΑΝΤΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΕΙΣΕΙΣ ΕΡΓΟΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣ ΚΑΙ
.... ΚΑΙ ΕΑΥΤΗΝ .... ΣΤΗΣΑ.

XXVI.

ΜΑΡΚΟΝ ΣΥΝΓΕΝΗ
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ
ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΣ ΚΑΙ
ΕΠΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝ.
ΛΥΚΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΙΟΣ ΠΕΔΙΟΙ ΓΑΙΟΥ ΥΙΟΙ
ΡΩΜΑΙΟΙ ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ
ΚΑΛΟΚΑΓΑΘΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΥΣ
ΕΥΝΟΙΑΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙ ΑΡΤΕΜΙΔΙ.

XXVII.

ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΟΙ
ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ ΕΝ ΔΗΛΩΙ
ΚΑΙ ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΝΑΥΚΛΗΡΟΙ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ ΦΛΥΕΑ
ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΔΑΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
: . . . . . .
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ ΔΗΛΟΥ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ
ΕΝ ΤΩΙ ΕΠΙ ΖΗΝΩΝΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΙΑ
ΥΤΩΙ
ΑΠΟΛΛΩΝΙ.

XXVIII.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΟΥΦΙΝΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΓ^Α ΕΔΩΡΗΣΑ ΜΗ ΤΟ ΚΗΠΙΟΝ
ΤΟΥΤΟ ΘΕΟΔΩΡΩ ΤΩ ΕΜΩ ΓΝΗΣ. ΕΚΓΟΝΩ
ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩ ΥΙΩ.

ΟΔΗΜΟΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΓΕΡΟΝΤΙΔΗΝ ΘΕΟΔΩΡΟΥ
Η

XXIX.

XXIX.

Ο ΔΗΜΟΣ Ο ΔΗΛΙΩΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ
ΛΑΟΔΙΚΗΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ
ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΕ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΕΡΣΕΩΣ
ΑΡΕΤΗΕΣ ΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ
ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΩΝ ΔΗΛΙΩΝ.

XXX.

. ΓΕΣΣΙΟΣ
ΦΛΑΚΚΟΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ
ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ
ΗΡΑΚΛΕΙ ΟΠΛΟ
ΦΥΛΑΚΙ.
ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥΝ
ΤΟΣ Γ. ΠΟΡΚΙΟΥ ΔΟ
ΜΙΤΙΟΥ ΚΛΕΟΔΗΜΟΥ
ΦΛΑΟΥΙΑΝΟΥ ΝΕΟΥ
ΣΑΓΑΡΕΙΤΟΥ.
ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΙΑΣ F. ΑΟΥΙ
ΔΙΟΣ ΝΙΓΕΡ ΜΗΝΟ
ΦΑΝΤΟΣ ΤΕΙΜΑΙΟΥ
ΜΑΚΡΟΣ ΤΑΜΙΑΣ ΚΑΙ
ΟΙ ΣΥΝΑΡΞΑΝΤΕΣ ΑΥ
ΤΩ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ
ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΝ ΚΛ.
ΡΟΥΦΕΙΝΟΣ ΚΑΡΤΩΡΙΑ
ΝΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ . . .
ΖΩΣΙΜΟΥ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ
ΑΙΝΕΙΑΣ ΜΥΣΤΙΚΟΥ
ΠΟ. ΑΙΛΙΟΣ ΜΗΤΡΟΒΙΟΣ
ΝΕ. Λ. ΤΟΝΝΙΟΣ ΚΑΡΤΩ
ΡΙΑΝΟΣ Μ. ΡΑ. ΡΟΥΦΟΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥΛΗΣ
ΔΗΜΟΥ ΒΕΙΒΙΟΣ
ΜΕΙΛΗΤΟΣ ΝΕ.
ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ
ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΝΕ.
ΕΠΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ
ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ.

XXXI.



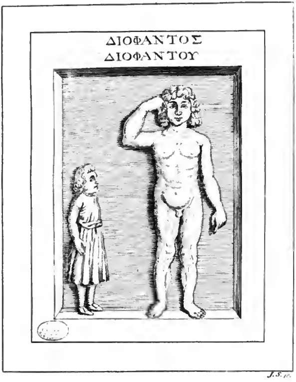
XXXII.



XXXIII.

Digitized by Google

XXXIII.



XXXIV.

Digitized by Google

XXXIV.



XXXV.

Digitized by Google

XXXV.



XXXVI

Digitized by Google

XXXVI.

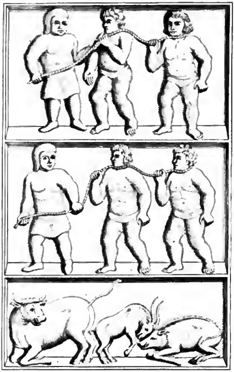


XXXVII.



XXXVIII

XXXVIII.



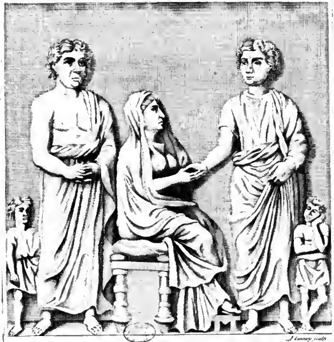
XXXIX.



J T. f.

Digitized by Google

XL.



J. Lenney sculp.

ΟΙ ΔΙΣΣΟΙ ΣΥΝΟΜΑΙΜΟΙ ΙΩ ΞΕΝΕ ΤΩΙΔ ΥΠΟ ΤΥΜΒΩΙ
ΑΨΑΥΣΤΟΙ ΤΕΚΝΩΝ ΚΕΙΜΕΘΑ ΚΟΥΡΙΔΙΩΝ
ΙΚΕΣΙΟΣ ΚΑΓΩ ΝΕΑΡΑΝ ΠΛΗΡΟΥΜΕΝΟΣ ΗΒΑΝ
ΕΡΜΙΠΠΟΣ ΚΡΥΕΡΟΝ ΤΟΝΔ ΕΧΟΜΕΝ ΘΑΛΑΜΟΝ
ΑΙΔΑΝ ΕΓΚΥΡΣΑΝΤΕΣ ΑΛΑΜΠΕΤΟΝ ΕΥΓΕΝΕΤΗΣ ΔΕ
ΘΕΥΔΟΤΟΣ ΟΥ ΣΤΥΓΕΡΟΝ ΠΕΝΘΟΣ ΕΦΕΙΔΕ ΠΑΤΗΡ
ΜΗΤΗΡΔ Η ΔΥΣΤΗΝΟΣ ΟΔΥΡΕΤΑΙ ΟΙΑ ΤΙΣ ΑΚΤΑΙΣ
ΑΛΚΥΟΝΙΣ ΓΟΕΡΟΙΣ ΔΑΚΡΥΣΙ ΜΥΡΟΜΕΝΑ
ΜΗΤΡΙ ΣΗ ΛΙΠ ΑΔΕΛΦΟΣ ΕΡΗΜΩΘΕΙΣΑ ΔΕ ΤΕΚΝΩΝ
ΓΗΡΑΙΟΜ ΒΙΟΤΑΣ ΤΕΡΜΑ ΑΝΕΠΛΗΣΕ ΚΑΚΟΝ

XLI.

Q. AVLICI. C. F. LANVINE SALVE.

ΚΟΙΝΤΕ ΑΥΙΛΛΙΕ ΓΑΙΟΥ ΥΙΕ ΡΩΜΑΙΕ
ΧΡΗΣΤΕ ΧΑΙΡΕ.

K XLII.

XLII.

BONAE. DEAE. VENERI. CNIDIAE.
D. IVNIVS. ANNIANVS. HYMENAEVS. ET. INVICTA. SPIRA. ET. HAEDIMIANA.

XLIII.

PEDIMVS CONDIT
OR. SACRARI. VENERIS
CHENDIIS. CVM. PO
RTICVM. ET. COCINA
TORIVM. COST. IIVI
IT. IN. TE. DONAVI.

XLIV.

SILVANO SACRVM SODAL
EIVS ET LARVM DONVM
POSVIT TI. CLAVDIVS AVG.
LIB. FORTVNATVS A
CVRA AMICORVM
IDEMQVE DEDICAVIT
ET EPVLVM DEDIT
DE CVRISN. IIII.
K. AVGVTIS C. MINV
CIO FVNDANO ET
C. VEITENNIO SE
VERO COS.

XLV.

I. O. M. TANARO
T. ELVPIVS GALER
PRAESENS GVNA
PRI LEG. XX. V. V.
COMMODO ET
LATERANO
COSS.
V. S. L. M.

XLVI.

DIS. MANIBVS. N.
OGVLNIVS. FORTVNATVS.
V. A. VIII. M. VI. NOGVLNIVS.
FORTVNATVS. PATER.
PIISSIMVS. FEC. FILIO.
PIISSIMO.

XLVII.

D. M.
M. CORNELIO PIO
QVI V. A. XIII. M. XI. D. V.
M. CORNELIVS
ONESIMVS
FILIO KARISSIMO
FECIT.

XLVIII.

Q. NAEVIVS. FILI. LARO
QVI. VIXIT. ANNIS. III.
M. X. D. XXI. Q. NAEVIVS
MOSCHVS. PATER. FIL.

XLIX.

D. M. CAECILIA
AMPELIS CAECI
LIAE TREPTINI FI
LIAE PIENTISSIMAE

L.

L.

M. ANNI AVCTI ET
SEMPRONIAE SCVRRAE
IN FR. CVM. VSTINH. P. LIIII.
IN AGRO P. XXIIII.
M. ANNIVS. M. ANNI. FELICIS. F.
SATVRNINVS. VIX. ANN. XIIX. PIVS. ET
SANCTVS. IS. EREPTVS. MATRI. NEC.
ILLAE. POT VIT. GRATIAM. REFERRE.

LI.

DIS MANIBVS . . . .
PARENTES FECIT . . . .
CLAVDIVS MEN . . . .
CL
ATTICO F. VIX. ANN . . .
ET ATTICILLAE FVI . . .
PRIMIGENIVS. AVG. L. A. . . .
PERAGENDVM CVR. . . .

LII.

D M
C. GRESIO APO
LAVSTO. GRESI
VS. MERCATOR
PATER. ET FLAVIA
BASSA. MATER
FILIO. PIENTISSI
MO. FECERVNT
VIXIT. ANNIS. X.
MENS. XI. DIES. XVIII.

LIII.

D .M .S
VICTORIAE ET SALACIO
FILIS DVLCISSIMIS
FELIXS ET NYMEE
PARENTES FECERVNT

LIV.

D. M.
L. MAMIO.
TPOPHIMAE.
PATRI MAMI
VS. FORTVNA
TIANVS.
FILIVS.

LV.

D. M.
L. PONTIVS HELENVS
MATRI SVAE
IVNIAE SATVRNINAE
BENE MERENTI
FECIT

LVI.

D. M.
L. AURELIVS SABINVS
FABIAE SABINAE MATRI.

LVII.

D. M.
BELLENIAE
SABINAE
MATRI PIISSIMAE
C. IVLIVS SABINVS
FIL. ET SIBI
POSTERISQ. SVIS.

LVIII.

VLPIAE. HEGEMO
NIDI. MATRI. CARISSI
MAE. ET. VLPIO. DOMES
TICO. FRATRI. CARIS
SIMO. VLPIVS. FELICISSI
MVS. B. M. F.

LIX.

D. M.
DOMITIAE
PHILOTEPI
IVLIA MVSA
FECIT MATRI. B. M.

LX.

LX.

DELLIA. SP. FANTIO
CHI. S. DELLIAE
Q. DELLI. F. COITIONIS
PRIMIGENIAE
MATRI. SVAE. ET. SVIS.
ABAC. D. D.

LXI.

D. M.
ATANIAE. NOE
MATRI. ET
IVLIAE. LVPAE. AVIAE.
BENE. MERENTIBVS.
ATANIA. FIRMINA. FECIT.

LXII.

D. M.
STRABERIAE. GEMELLAE.
CONIVGI. OPTIMAE.
ET. BENE. MERENTI.
FECIT
T. STABERIVS
EVCHRV .....
MEMORIAE. CAVSA.

LXIII.

D. M.
CAVLIAE. EVPOLIDI
CONIVG. BEN. MER.
SIX. CAVLIVS. MARSIC.
FECIT.

LXIV.

D. M. S.
PONTIAE TITI SPHORIDI
QVAE VIXIT ANN. XXXII.
MENS. II. DIEB. XVI.
CONIVGI B .M.
H. S.

LXV.

L. SESTIVS.
SOTERICVS. SIBI.
ET. SESTIAE. PRISCAE.
COLLIBERTAE. ET.
CONIVGI. SVAE. BENE.
MERENTI. CVM. QVA.
VIXIT. ANNIS. XXX.
DE. QVA. NIHIL. DOLVIT.
NISI. MORTE.
ET. T. TITIO. BASSO. AMICO.
SVO. HOMINI. OPTIMO.
ET. SINGVLARIS. EXSEMPLI.
ET. LIBERTIS. LIBERTABVSQVE.
SVIS. POSTERISQVE. EORVM.
IN. FRONTE. P. XII. IN AGRO. P. XII.

LXVI.

DIIS MANIBVS
P. VETTIVS EPITYNCHANVS
SIBI ET
VETTIAE SYNTYCHE CONIVGI
BENE MERENTI
FECIT

LXVII.

D. M.
LIVIAE CASTAE CONIVGI
L. VALERIVS APRILIS FECIT ET SIBI

LXVIII.

Digitized by Google

LXVIII.

D. M.
CALPVR
NIAE NEREI
DI CONIVGI
SANCTAE CA
RAE OPTIMAE
CASTAE PIEN
TISSIMAE
BENE MEREN
TI. C. CALPVR
NIVS EROS FECIT
ET SIBI POSTERISQ SVIS

LXIX.

D. M.
CLAVDIAE VENERI
AE CONIVGI SANC
TISSIMAE. Q. IV
STEIVS PROBATVS
SIBI SVISQVE
POSTERISQVE
EORVM.

LXX.

D. M.
P. AEL. PAEDEPOΣ
FECIT SIBI ET
VLPIAE IANVARIAE
CONIVGI BENE MERENTI
ET M. VLPIO DIONYSIO
ET ANICIAE FAVSTI
NAE CONIVGI
LIBERTIS LIBERTABVSQVE
POSTERISQVE EORVM

LXXI.

D. M.
C. L. PAMPHILES
M. VLPIVS. APOLAVSTVS
CONIVGI
INCONPARABILI
ET. C. L. CARPIMVS. LIBERTIS.
LIBERTABVSQVE. POSTERIS
Q. EORVM.

LXXII.

D. M.
VIBIAE. PRIMAE. COIGI. SANCT.
BENE MERENTI. CVM. Q. VIX. ANN.
XXX. M. VI. P. HILARVS. MAR. ET. LIBER
TI FECERVNT.

LXXIII.

D. M.
VERRIAE. FERVSAE.
GEMINIA. FERVSA.
FILIA. ET. FLA.
VENVSTINVS
MARITVS. B. M.
FECER.

LXXIV.

CARTORIAE
. . . .
C. CARTORIVS
HORAEVS.
VXORI. OPTIMAE. ET.
MARTIALIS. AVG. LIB. ET
ELPISTVS. CAESARIS.
MATRI. PIISSIMAE.

LXXV.

DIS. MANIBVS.
ANCHARIAE. AMPELIDI.
FECERVNT.
M. ANTONIVS. M.
ANTONI. M. F. FLORI
LIBERTI. APRILIS. LIBERTVS.
POTHINVS. CONIVGI.
SVAE. CARISSIMAE. BENE
MERITAE. DE. SE. ET.
M. ANTONIVS. ANTONI.
POTHINI. FILIVS. CLAVD.
IVSTVS. MATRI. SVAE
PIISSIMAE. ADQVE
INDVLGENTISSIMAE.

L LXXVI.

LXXVI.

D. M.
CL. EVPHROSVNE
BENED. HIC. S. EST
FECERVNT
M. VLPIVS AVG. LIB.
NICANOR
CONIVGI KAR. DVLC. ET
L. BAEBIVS
ONESIPHORVS
MATPI DVLC. PIENT.

LXXVII.

SERVAEO
SAGARI
C. INGONIA
EVCARPEA
MARITO OPTIMO

LXXVIII.

D M
P. OPSIO
SEVERO
FECIT
ARRIA
MARCELLINA
CONIVGI
OPTIMO.

LXXIX.

D. M.
P. AELIO. AVG. LIB.
ERASINIO. DVLCISSIMO.
ET. PIENTISSIMO.
AEMILIA. HEΛENE. CONIVNX.
ET P. P. AELII. AVG. LIB.
MVSICVS. ET. HELENVS. FILI.
FECERVNT. ET. SIBI. ET. SVIS. LIBERTIS. LIBER
TABVSQVE. POSTERISQVE. EORVM.
ITA. NE. LICEAT. HVNC. MVNIMENTVM. VENDERE.
VEL. DONARE. QVOD. SI. FACTVM. FVERIT.
VTRISQVE. ARK. PONTIFICVM.
H-S. XXX. M. N. POENAE. NOMINE.
INFERET. H. M. D. M. A.

LXXX.

. . . . . M
. AVG. LIB.
. ET CONIVGI
. . ET LIB.
. . . EVS
. . . ERE

D. M.
M. VLPIO
AVG. LIB.
CLARO. FECIT
CALPVRNIA
RESTITVTA
CONIVGI. SV
O. BENE. ME
RENTI. ET. P
CALPVRNIO.

LXXXI.

D M
PRIMAE
SORORI PIISSIM
VIX. ANN. XXX
FECERVNT
GENETHLIVS
FRATER ET
HERMES CONIVNX.

LXXXII.

CHRESIENIS PONTIAE OSSA HEIC
REQVIESCVNT AVCTVS
SVAE CONSERVAE ET OECVMENE
SOROR FECIT.

LXXXIII.

ALFENA
PHILEMA

AIAX
FRATER

LXXXIV.

D M
L. SEIO
SEVERO
L. CONETANIVS
PROCVLVS
AMICO
B. M.

LXXXV.

D. M.
L. ANNAIO FIRM.
VIXIT ANNIS. V.
M. II. D. VI. H VI.
QVI NATVS EST
NONIS IVLIIS
DEFVNCTVS
EST IIII IDVS
SEPTEMBRIS.
ANNAIA FERV
SA VERNAE SV
O KARISSIMO.

LXXXVI.

Q. APPVLEIVS. Q. L. SALVIVS.
VICELIA. M. L. ARESCVSA.
Q. APPVLEIVS. Q. L. NICO.
M. VICELIVS. M. L. SERVIVS. PATRONVS.
ARESCVSAES.

LXXXVII.

D. M.
...... MNIO AVG.
VERNAE ......
ANN ....
D ....
DIONYSIVS ...
AVG. LIB. ......

LXXXVIII.

D. M.
PVDENTIS. VIX. AN. VI.
MENSIBVS. III.
IVLIA. ACORINTIAS.
VERNAE. DVLCISSIMAE.
FECIT.

LXXXIX.

......
......
MES. III. FECIT. FELICIS
SIMA. LIB. BENE ME
RENTI.

XC.

DIS. MAN. CORNELIAE. EXOCHE.
CORNELIA. FELICIA. LIBERTA.
ET. CLODIVS HELIVS. PATRONAE.
BENEMERENTI. FECERVNT.
ET. COLLIBERTIS. COLLIBERTABVS.
POSTERISQVE. SVORVM.

XCI.

M. IVNIVS M. L. ACHILLES
IVNIAM. L. PALLADIO L
M. IVNIO M. L. FAVSTO P
SIBI ET SVIS
LIBERTIS LIBERTABQ
POSTERISQ EORVM

XCII.

CAECILIAE. Q. L. EVPOSIAE.
CAECILIAE. Q. L. MACARIAE.
Q. MINVCIO. Ͻ. L. SALVITTONI.
C. IVLIO. C. L. TYRANNO.
CAECILIA. Ͻ. L. IRENE.
FECIT. SIBI. ET. LIBERTIS. LIBERTABVS.
SVIS. POSTERISQVE. EORVM.

XCIII.

. . . .
SE. VIVO. SIBI. ET. SVIS. LIBERTIS.
LIBERTABVSQVE. POSTERISQVE.
EORVM.
ITAQVE. SI. POS. OBITVM. NOSTRVM.
VOLVERIT. BENDERE. HAC. DONARE.
VOLVERIT. INFERET. ARCE. PONTEFICVM.
S-S CENTVM MILIA. NVMMVM.
H. M. H. N. S.

XCIV.

C. PEDANIVS. EVTYCHES.
ET. PEDANIA. IRENE.
FECERVNT. SIBI. ET. SVIS.
LIBERTIS. LIBERTABVS.
QVE. POSTERIS. QVE. EORVM.

XCV.

D. M.
. . . S ABASCANIVS
. . . . NIA RESTITVTA
. . . ET SIBI ET SVIS ET
LIBERTIS LIBERTABVSQVE SVIS
POSTERISQVE EORVM.

XCVI.

D. M.
BALERIA. THEODOTE. FECIT. AVR
ELIO. ALEXANDRO. AVGVSTOR
VM. LIBERTO. BENE. MERE
NTI. ET. LIBERTIS. LIBERTABV
SQVE. POSTAERISQVE. AEORVM.

XCVII.

C. IVLIVS. IASON. ET.
COCCEIA. TRYPHAENA.
FECERVNT. SIBI. ET.
LIBERTIS. LIBERTABVSQVE.
SVORVM. DVMTAXAT. QVI.
EX. FAMILIA. EORVM. FVISSENT.
IN. FR. P. VI. S. IN. AGR. P. VIIII.

XCVIII.

L. CRIMILLVS. L. I.
CHRESTVS. SIBI. ET.
C. ORCHIVIO. EROTI.
C. ORCHIVIO. ET.
ALEXANDRO.
ORCHIVIAE. ET.
SATVRNINAE.
POSTERISQVE.
EORVM.
VETTIA. C. L. SABINA.
SIBI. ET.
T. VICILLO. FELICI.
POSTERISQ. EORVM.

XCIX.

DIS. MANIBVS. T. MARCI
VS. CLEMES. FECIT. SIBI. ET.
POSTAERIS. QVAE. SVIS
ET. MARCIAE. PVRALIDI.
V. A. XXXIII.

C.

C. CANINIO. C. L. TERTIO
ET CANINIAE C. L. TERTIAE.
SIBI POSTERISQVE SVIS.

CI.

C. VETTENO. SOCRATI. ET.
VETTENAE PRIMAE.
M. SATELLIVS FLORVS FECIT
ET SIBI POSTERISQVE SVIS ET
EORVM.

CII.

OLIA ACVME SIBI
ET SVIS

CIII.

TREBELLIA IL. TERTIA
SIBI ET
SILIAE ..... FELICIAE DELICIO
LIBERTABVSQVE ..... QVI VBI
EGO CONQVIESCO CVM VRNA ATAVI CINERES
SVAS PONAT QVAE ADVERSVS FECERIT ....
DAMNA SISIO D. HS. H. M. H. N. S.

CIV.

D. M.
VAL. PATERNI.
SPECVL. EXERCIT.
BRITTAN.
CVRA. AGENTIBVS
SEMP. PVDENTE
MIL. FRVM.
ET. CVTIO. EVPLV.
MINISTRO. SPEC.
B. M. FECERVNT
IN. FR. P. VII. IN. AG. P. V.

CV.

SEX. TITIENIVS. D. L. EROS.
SI.
P. CLODIVS. P. L. TELAMO. SIBI. ET.
P. CLODIO. P. L. CORINTHO. CON. LIBER.
ET. CHIAE. L.
C. IVNIVS. AP. C. L. SENO. SIBI. ET.
EVARISTO. L. ET. CORNELIAE. Ↄ. L. SECVNDAE.
C. FANNIVS. C. L. ALEXANDER. SIBI. ET.
CRENVSAE L. ET. INACHO. L.

CVI.

P. TVRVLLIVS P. ET. Ↄ. L. APOLLONIVS
Θ CAPRIA Ↄ. L. ANDROMACHA
BETVTIA Q. L. FAVSTA
C. VICRANVS SECVNDVS
. . . .
CERCENIO M. L. VRANIO.

CVII.

D. M.
AVRELIO DIO
CENO QVI VI
XIT ANN. XXI
MENS. VII. DI
EBVS XIIII.
H. II.

CVIII.

D. M.
T. STABERI
FELICISSIMI
VIXIT ANN. LIII.
M. VIII.

CX.

. . . M.
. . . EVPHEMO
. . . LXXXX.

CIX.

SEX APPVLL.
MEMORIAE
VIXIT ANNOS
XX.

CXI.

LVCRIO A . . . . . .
ET. C. FABIVS. C. ET . . .
MAG. T. . . . . .
TRICLINIVM. EX . .

CXII.

DIS
MANIBVS
POMPONIO
MODESTO.

CXIII.

DIS MANIBVS
Q. MANLI
CELERIS.

CXIV.

MEMORIAE
FABI RVFINI
FABIVS IVSTVS.

CXV.

OSSA HIC SITA
ACHILLIS CEII.

CXVI.

L. POMPEIVS
L. F. COL NIGER.

CXVII.

D. M.
RESTITVTO.

CXVIII.

. . . . .
. . . NVS VARI F
. . . . ARISTO

CXIX.

P. ALFEN . . . .
PHILOMVSV . . .

CXX.

L. SESTIVS. M. FVLVIVS.
L. L. Ↄ. L.
EPAPHRODITVS. TERT.

CXXI.

. . . .
. . . . .
I . . . HEORO.

CXXII.

CXXII.

. . . .
M. CAESI. M. L. FAVSTI.

CXXIII.

. . . . . .
L. AETIDI. S. P. F.
ARN. OSSA. HIC
SITA. SVNT.

CXXIV.

MANLIA. DORCHAS.
T. MANLIVS. PHVRAMVS.
V. A. III.

CXXV.

D. M.
RVBELLIAE
SPEI
VIX. AN. XVI.
M. VIII. D. XVIIII.

CXXVI.

DIIS MANIBVS
L. CONSI. L. F. FABIA
CORNELIANI
VIX. MEN. III. DIES VII.

CXXVII.

D. M. S.
OBELLIAE. SECV
LARI. VIX. AN. LXXV.

CXXVIII.

EVTVCHIDI
VIXIT. ANNIS. XXI.
M. VI. DIES. XIII.

CXXIX.

LOLLIA. A. . . . . .
M. L. HELENA . .
VIX. ANN. XXV.

CXXX.

NONIA P. L.
PRIMA
HIC SITA EST.

CXXXI.

D. M.
PHLECVSE
AVG. LIB.

CXXXII.

Q. DELL.
Q. L.
PTOLLA.

CXXXIII.

DELLIA.
Q. L.
CHRESTE.

CXXXIV.

D. VOLVMNIAE. GLYCERAE. M.

CXXXV.

P. BESIO. P. F. QVIR. BETVINIANO
C. MARIO. MEMMIO. SABINO.
PRAEF. COH. I. RHAETORVM. TRIB. LEG. X. G. P. F.
PRAEF. ALAE. DARDANORVM. PROCVRATORI
IMP. CAESARIS. NERVAE. TRAIANI. AVG. GERM. DACICI.
MONETAE.PROC.PROVINC.BAETICAE.PROC.XX.HER.ED.PROC.PRO
FIG. PROVINC. MAVRETANIAE. TINGITANIAE. DONIS. DONATO. AB
IMP. TRAIANO. AVG. BELLO. DACICO. CORONA. MVRALI. VALLARI.
EXACTI. EXERCITVS. [HASTIS. PVR. VEXILLO. ARGENT.

I

CXXXVI.

CXXXVI.

MARSIDIA AGATH
MARSIDIA STAB
EVTHEMERIS FIL
SI PIETATE ALIQVEM REDIMI FATALE FVISSET SI
MARSIDIA STABILIS PRIMA REDEMPTA FORET
QVAMVIS MATER ERAM NATARVM PROLE DECORA
NAM GEMINAS HABVI CARVS ERATQVE NEPOS
SEPTVAGINTA SVPER MESSES NATALIBVS EGI
SVMMA SENECTVTIS PRAEMIA PASSA CREMOR
QVOD SI NON CINERES AGATHEMORIS IMMATVRA
AVXISSET NOSTROS MATER ET IPSA FORET
TVNC EGO NOBILIOR CVNCTARVM SORTE FVISSEM
QVIPPE. . . . .

Multa delentur.

CXXXVII.

QVINTVM ANNVM ET DECIMVM
NARCISSVS FLORE IVVENTAE
HOC IACET ABREPTVS
CONDITVS IN TVMVLO
QVISQVIS ADES LECTOR
FATVM MISERABILE CERNIS
PARCAE NAM INPVBEM QVEM
RAPVERE MIHI
MAERET CARA SOROR
QVAE FRATREM LVGET
ADEMPTVM
MATER HABET NATVM
FLORVM LVX CANDIDA
TORQVET
HIC SEPTIMVM DECIMVM
FRVMENTVM PVBLICVM
ACCEPIT
SEXTVM DECIMVM.

CXXXVIII.

SVLPICIA CAIINI.

CXXXIX.

CXXXIX.



J.T.fc

CXL

CXL.

D M
VIVIO MARCI
ANO LEG H
AVG IANVARIA
MARINA CONIVNX
PIENTISSIMA POSVI
T M E MORIAM



Digitized by Google

CXLI.



CXLII

Digitized by Google

CXLII.



CXLIII.



Digitized by Google

CXLIV.



 CXLV.

CXLV.





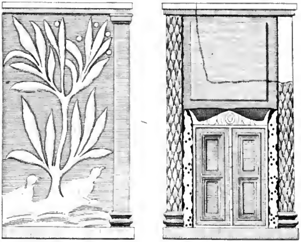
JT ſc.

CXLVI

Digitized by Google

Digitized by Google

CXLVII.



XLI.



Hæ Figuræ, quas Oxonienſis Editio non expreſſit, ex ipſis marmoribus nunc primùm deſcriptæ ſunt.

APPENDIX

AD

Marmora Oxonienſia.

CLI.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ
ΤΟΥ ΘΕΟΔΟΡΟΥ ΒΗΡΥΤΙΟΣ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ
ΘΕΟΙΣ ΠΑ
ΤΡΙΟΙΣ.

CLII.

Ο ΙΕΡΕΥΣ ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ
ΦΙΛΑΙΝΕΤΟΥ ΙΣΙΔΙ
ΟΣΙΡΙΔΙ ΑΝΙΟΥΒΙΔΙ
ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ.

CLIII.

ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ ΔΙΟΜ . . . . ΒΛΗΣΙΟΣΘ . . . .
ΕΝΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ . . . . ΕΝΙΚΑ ΑΡΤΕ . . . .
ΥΠΟΚΡΙΤΗΣ ΕΡΜΟΦΑΝΤΟΣ . . . . . . ΝΑΝΤΙΟΧΟΥ . . . .
ΕΠΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ ΚΟΙΡΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΣΥΟΥ ΕΡΜΩΝΤΑΡΓΗ . . .
ΗΓΩΝΟΘΕΤΕΙ ΜΑΝΔΡΟΚΡΑΤΗΣ ΕΠΙΓΟΝΟΥ ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΠΑΙ . . .
ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΠΑΙΣΙΝ . . . . ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ . . . .
ΞΕΝΟΧΑΡΗΣ ΚΡΑΤΩΝΟΣ . . . . ΑΝΔΡΑΓΑΘΟΥ . . . . . .
ΖΗΝΟΔΟΤΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ . . . . . . ΕΝΙΚΑ ΑΡΙΣΤ . . . . .
ΕΝΙΚΑ ΞΕΝΟΧΑΡΗΣ . . . . . . ΑΥΛΗΤΗΣ Α . . . .
ΑΥΛΗΤΗΣ ΣΑΤΥΡΟΣ . . . . ΑΝΔΡΑΣΙΝ . . . . . .
ΑΝΔΡΑΣΙΝ . . . . ΕΡΜΙΑΣ ΔΗ . . . . .
ΙΠΠΟΔΑΜΑΣ ΠΑΝΤΩΝΑΚΤΙΔΥ . . . . . ΜΑΡΣΥΑΣ . . . .
ΔΗΜΑΓΟΡΑΣ ΑΥΤΑΡΚΟΥΣ . . . . . . ΕΝΙΚΑ ΕΡΜ . . . .
ΕΝΙΚΑ ΙΠΠΟΔΑΜΑΣ . . . . ΑΥΛΗΤΗΣ . . . . .

Digitized by Google

CLIV.

. . . . ΟΣ . . . .
ΝΟΣ . . . . ΑΓΝΟΣ . . . . .
ΠΩΝΥΜΟΥΣΕ . . . .
ΜΕΛΙΤΗΣ ΑΡΧΙΕ . . . .
ΟΥ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΩ . . . .
ΣΥΝΓΕΝΟΥΣ ΣΥΝΚΛΗΤΙΚΩΝ ΥΠΑΤΙΚΩΝ ΑΡΧΙΕ . . . .
ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΝΑΡΞΑΜ . . . .
ΤΩΤΑΜΙΑΙ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Γ. Μ. ΜΗΝΟΔΟΡΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ . .
ΓΟΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΤΙ. ΚΛ. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ Τ. ΦΛ. ΠΑΡΟΡ . .
Τ. ΦΛ. ΜΗΤΡΟΒΙΑΝΟΣ. ΤΙ. ΚΛ. ΠΑΝΚΑΡΠΟΣ Μ. ΑΝΤ. ΚΑΠΠΑΔ . .
Β. ΤΟΥ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥΛΗΣ ΔΗΜΟΥ ΤΙ. ΚΛ . .
ΤΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΑΝΤ. ΙΠΑΤΙΟΣ ΗΡΑΚΛΕ . .
. . ΝΟΦΑΝΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΒΑΣΣΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ ΕΠΙ . .
ΦΙΛΗΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ ΕΣΤΙΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥΠ.
ΠΡΟΔΩΚΟΣ ΕΧ . . . ΧΡΥΣΕΡΩΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΑΘΗΜ . .
ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ . . . ΣΙΚΙΛΣ . . . ΓΕΡ . . . .

CLV.

Θ. Ε.
ΛΟΓΟΣΙΕΡΟΣ. ΤΩΝΤΩΝΙΕΡΟΠΟΙΗΣΑΝΤ . . . ΕΠ . . . ΧΟΝ . . . .
ΠΟΛΕΩΣ . ΡΤΟΥΤΟΥΠΟΛΥ . . ΣΤΡΑΤΟΥΟΝΤ . . . ΠΕΡΕΝΙΑΥΤ . . .
ΑΡΓΥΡΙΟΝΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙΠΑΡΑΙΕΡΟΠΟΙΩΝ . . . ΕΙΣΑΓΕΤ . .
ΠΑΡΟΥΣΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣΤΟΥΤΗΣΠΟΛΕ . . . .
ΠΟΨΩΝΣΚΥΛΑΚΟΣΤΟΥΛΕΟΝΤΕΑΙΟΥΔΡΑΧΜΑΣΜΙΧΗΗΗ . .
ΕΘΕΣΑΝΕΙΣΑΡΤΕΜΙΣΙΟΝΤΑΜΙΑΙΑΝΤΙΓΟΝΟΣΤΕΛΕΣΑΡ . .
. . ΕΙΛΟΜΕΝΩΝΧΡΗΜΑΤΩΝΤΩΙΘΕΩΙΔΡΑΧΜΑΣ. ΜΧΧΗΗΗ . . .
ΕΨΑΛΗΤΟΥΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙΣΥΝΤΩΙΤΩΝΑΥΛΗΤΩΝ
ΔΟΜΕΝΜΗΝΟΣΓΑΛΙ . . ΙΩΝΟΣΠΑΡΟΥΣΗΣΒΟΥΛΗΣΙ . . . ΓΡΑ . . .
Μ. ΧΧΧΧ. ΤΟΥΤΟΕΔΑΙΝΕΙΣΟΜΕΝΤΗΙΠΟΛΕΙΚ . . . Α . . ΟΨ . . . .
ΤΕΡΟΥΔΕΥΤΟΙΣΤΟΙΣΕΝ . . . ΑΛΛΙΑ . . . ΑΝΑΡΟΔΑΙΕΥΚΑ . . . .
ΕΩΣΑΜΕΝΕΙΑΔΕΞΙΟΙΟΥΔΙΔΥΜΩΝΔΗΜΑΚΟΥΚΠΑΙΝΕ . . . . .
ΔΗΜΟΧΑΡΟΥΣΘΕΜΙΣΤΑΤΟΡΑΙΛΑΜΙΩΝΟΣΔΙΑΙΤΩΙΔ . . . . .
ΚΑΙΤΟΙΣΤΑΜΙΑΙΣΑΝΤΙΓΟΝΩΙΤΕΛΕΣΑΡΧΙΔΟΥΑΠΠΟΛΛΟ . . .
ΠΟΛΥΒΩΙΚΑΛΛΙΔΙΚΟΥΙΕΡΕΚΛΕΔΕΠΠΥΘΟΙΛΕΟΥΣΠΟΛΥ . . .
ΑΜΝΟΥΔΙΟΓΕΝΕΙΔΙΟΓΕΝΟΥΣ. ΔΡΑΧΜΑΣ. ΜΧΧΧΧ. ΚΑ. Α . .
ΜΕΝȣΕ . . . . ΝΑΛ . . . ΕΞΕΙΛΟΜΕΝΕΙΣΤΑΕΡΓΑΜΗΝΟΣ . . Α . . . . .
ΣΗΣΒΟΥΛΗΣ . . . ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ . . . ΚΑΙΑΛΛΟΕΞΕΙΛΟΜ . . . . . .
ΤΩΝΔΡΑΧΜΑΣΧΧΧΧΗΗΗΗ𐅄ΔΔ. ΚΑΙΕΛΟΜΕΝΤΟΙΣΕΙΚΗΥ . . .
ΤΕΛΕΣΩΝΟΥΛΥΣΙΞΕΝΩΙΤΙΜΗΣΙΔΗΜΟΥΔΙΑΚΡΙΤΩΙΩΧ . . .
ΤΟΥΤΟΠΑΡΕΔΟΜΕΝΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙ. ΙΕΡΟΠΟΙΟΙΣΕΥΚΛΕΙΔΙ . .
ΘΕΝΟΥΚΑΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ . . . . . . ΚΑΙΤ . . . ΑΛΛ . . ΑΡ . . .
ΚΑΛΛΙΧΑΝΤΟΥΚΡΙΗΡΟΝ . . . ΜΝΩΝΠΥΡΡΩΝΗΗΔΔΔΙΙΙΙΠΑ
ΡΑΤΟΥΡΑΜΝΩΝ . . . ΑΙΝΤΟΥΧΩΡΟΥΗΗΗΗ𐅄ΔΙ. ΠΑΡΑΑΛ . . .
ΛΑΙΜΑΧΟΥΙΠΠΟΔΡΟΜΟΥ. ΗΗΔΔΙ. Ι. ΠΑΡΑΜΕ . . ΝΥΜΟΥΩΙ . .
ΑΛΛΟΝΑΥΤΩΙΜΕΡΟΣ. ΔΕΡΙΟΝΑΡΑΨΙΔΟΝΝΙΟΥΚΑΙ . . ΚΟΝ . . .

ΤΟ

ΤΟΕΜΠΑΝΟΡΜΩΙ.𐅄..ΛΗΣ...ΝΗΣΚΑΙΑΛΚΙΜΑΧΟΥΔ...
ΝΟΣΗΗ𐅄ΙΙΠΑΡΑΛΑΜΠΙΩΝΟΣΤΟΥΟΜΟΥ..ΗΔΔΔΔΙΙΑΝ..ΜΟΥ..
ΑΣ𐅅ΗΗΗΗ...ΝΙΣΣΚΙΤΩΝΕΙΑΣΗΗΗ⊢ ⊦ ΠΕΟΚΡΙ......
ΝΟΣΚΑΙΝΙΚΑΡΧΟΣΗΗΔΔΙΙΠΟΛΥΞΕΝΟΣΑΚΡΑΣΔΗΛ.....
ΧΙΩΝΗΗΗ𐅄ΗΗΣΥΝΩΝΥΜΟΣΙΕΡΟΜΒΡΟΤΟΥΥΠΕΡΚ....
ΣΟΣΙΜΧΧΕΙΩΝ𐅄ΔΔΙ.ΤΙΜΟΣΤΡΑΤΟΣΥΠΕΡΑΡΙΣΤ.....
ΑΛΛ..ΔΙ..ΑΑΙ..Δ.Ε.ΑΝΝΕΠΙΣΘΕΝΗΣΤΗΣΑΡΚΕΔΛΛΠΓ...
ΣΟΥΘΕΟΔΩΡΟΣΟ..ΑΥΤΟΥΙΕΡΟΣ𐅄ΚΑΙ.ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ..ΗΣ..
ΟΛΕΙΔΗΣΤΩΝΑ..ΔΡΩΝΟΝ𐅄ΔΙΙΕΥΤΥΧΟΣΕΤΙΣΘΕΝΕΙΔ..
ΝΟΣ𐅄ΔΗΠΑΡΑΤΩΝΤΟΥΑ.ΝΛΡ..ΣΔΔΔΔΠΙ.ΙΙ.Ι..ΘΕΟΡΥ...
ΘΕΟΡΥΛΟΥΤΟΕΠΙΒΑΩΟΝΑΥΤΟΙΣΤΗΣΕΓΓΥΗΣΕ......
.... ΥΣ ....
ΑΙ..ΟΔΙΕΙΣ..ΕΙΤΑ..ΤΩΝΤΑΣΓ...ΤΕΛΗΠΡΙΑΜΕΝΩΝΤΟΥ..
ΔΔΠ..ΤΟΥΠΟΡ..ΤΟΥΤΟΥΕΣΜΥΙ..ΟΝΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣΔΔ.ΤΩΝ
ΝΟΜΙΩΝΤΗΣΙΣΟΝΟΥ ΔΑΚΑΤ....Μ..ΥΤΟΥΕΙΣ..... ΜΙΣ..
ΤΩΝΣΠ.... ΩΝΤΩΝ... ΑΛΙΣΕΡ.... ΕΚΤΑΓ.... ΟΜ....
ΠΙΚΑΛΩΝ...Δ..Η....ΙΚ......ΟΝ.....
ΑΥΤΟΔΕΑΛΛ....ΜΟΝ...ΚΙ..Γ..Σ..ΥΠΩ
ΣΙΟ...ΤΩΝΕ....ΝΓΑΡΑΜ..ΕΟΝΤ.......
ΤΗΣ...Σ..ΗΡΕΙΩ.....Τ...ΣΣ.....
ΚΗΘΙΣ...ΓΗ..Τ..Ω....ΘΩΝΑΝΕΟΡ.....
ΣΙ..... ΟΣΠΙΠ...ΑΔΙΟΥΤΟΥΑΓΟ.....
ΣΟ........ΣΧΑΤ.....ΑΙΡ...
ΑΝΤΙΓΟΝΟΥΚΑΙΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ....
..ΤΩΝΕΠΙΣ....Ω..ΟΣΟΥ.....
ΣΤΗΣΙΘΕΩΝ
....ΤΟΥ ΤΕΣ.....
.......ΣΤΡ.......

CLVI.

ΕΔΟΞΕΝ ΤΗΙ ΒΟΥΛΗΙ ΚΑΙΤΩΙ ΔΗ
ΜΩΙ ΤΙΜΟΚΛΕΙΔΗΣ ΤΕΛΕΣΙΠΠΟΥ ΕΙΠΕ..
ΕΠΕΙΔΗ ΚΛΕΙΝΟΔΗΜΟΣ ΛΗΒΩΤΟΥ ΣΙ
ΦΝΙΟΣ ΑΝΗΡ ΑΓΑΘΟΣ ΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙΠΕ..
ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΩΝ ΔΗΛΙΩΝ
ΚΑΙ ΧΡΕΙΑΣ ΠΑΡΕΧΕΤΑΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΗΙ ΤΗΙ
ΠΟΛΕΙ ΚΑΙΙΔΙΑΙ ΤΟΙΣ ΕΝΤΥΝΧΑΝΟΥΣΙΝ
ΑΥΤΩΙ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΕΣ Ο ΑΝ ΕΙΣ ΑΥ
ΤΟΝ ΠΑΡΑΚΑΛΗ ΠΕΡΙ ΔΗ .. ΟΥ .. ΔΕΔΟ
ΧΘΑΙΤΗΙΒΟΥΛΗΙΚΑΙΤΩΙΔΗΜΩΙΕΠΑΙΝΕ
ΣΑΙ ΚΛΕΙΝΟΔΗΜΟΝ ΛΗΒΩΤΟΥΣΙΦΝΙΟΝ
ΕΠΙ ΤΗΙ ΑΙΡΕΣΙ ΗΙ ΕΧΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΕΡ
ΙΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΔΗΛΙ
ΩΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΝ ΠΡΟΞΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΥ..
..ΓΕΤΗΝ ΤΟΥ ΤΕ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑ.
ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΕΓΓΟΝΟΥΣ ΕΙΝΑΙΔ ΑΥ
ΤΟΙΣ ΕΝ ΔΗΛΩΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΝΚΤ..
ΣΙΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΜΕΤΑ ΤΑ ΙΕΡΑ

ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ
ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΔΕΔΟΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ
ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ ΤΟΥ ΤΕ Ι
ΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟ ΔΕ
ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΝ ΜΕΝ ΒΟΥΛΗΝ ΕΙΣ ΤΟ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥΣ ΔΕ ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΕΙΣ ΣΤΗΛΗΝ ΛΙΘΙΝΗΝ: ΑΠΟΛΛΟ
ΔΩΡΟΣ ΜΑΝΤΙΘΕΟΥ ΕΠΕΨΗΦΙΣΕΝ.

CLVII.

. . . .
. . . .
. . . . ΤΟΥ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑ . . . . .
ΩΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΝ ΚΑΙ
ΑΥΤΩΙ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥ
ΤΩΙ ΚΑΙ ΤΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΔΕΔΟΤΑΙ
ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥ
ΕΡΓΕΤΑΙΣ ΤΟΥΤΕ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ
ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟΔΕ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ
ΤΗΝ ΜΕΝ ΒΟΥΛΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥ
ΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥΣ ΔΕ ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣ ΕΙΣ
ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΤΛΗΠΟΛΕΜΟΣ ΑΜΝΟΥ
ΕΠΕΨΗΦΙΣΕΝ.

CLVIII.

. . . .
ΣΥΜ . . . .
ΛΟΙΟ ΠΑΡΑ . . . .
ΛΙΤΩΝ ΑΝΑΓΓΕ . . . .
ΚΑΙΟΣ ΤΕΤΑΓΜΕΝΟ . . . . .
ΒΑΣΙΛΕΑ ΠΡΟΛΕΜΑΙΟΝ . . . . . .
ΓΑΘΟΣ ΕΣΤΙ ΠΕΡΙΤΕ ΤΟ ΙΕΡΟΝ Κ . . . .
ΤΗΜ ΠΟΛΙΝ ΤΗΝ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΧΡ . . .
ΑΣ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΟΣ ΔΗ
ΛΙΩΝ ΤΟΙΣ ΕΝΤΥΓΧΑΝΟΥΣΙΝ . . . .
ΚΑΙ ΚΟΙΝΗΙ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙ ΔΕΔΟΧΘΑΙ ΤΩΙ
ΔΗΜΩΙ ΕΠΑΙΝΕΣΑΙ ΜΕΝΔΙΚΑΙΟΝ
ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ ΚΥΡΗΝΑΙΟΝ ΑΡΕΤΗΣ Ε
ΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ Ι
ΕΡΟΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ . . . .
ΜΟΝ ΤΩΝ ΔΗΛΙΩΝ ΕΙΝΑΙ ΔΕΚ . . . . . .
ΤΟΝ ΠΡΟΞΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕ . . . . .
ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΑΥ . . .
ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΔΕ ΑΥ . . . . . .
ΤΕΛΕΙΑΝ ΕΝ ΔΗΛΩΙ ΚΑΙ . . . .
ΑΝ ΚΑΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚ . . . . . ΕΓΚΤΗ . . . . .
ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΜ ΒΟΥΛΗΝ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΜΕΤΑ

ΤΑ

Digitized by Google

ΤΑ ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΕΝ ΤΟΙΣ Α
ΓΩΣΙ ΚΑΙ ΑΥΤΩΙ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣ ΚΑΙ
ΤΑ ΑΛΛΑ ΟΣΑ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟ
ΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ ΔΕΔΟΤΑΙ ΑΝΑ
ΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΜ ΜΕΜ ΒΟΥ
ΛΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥΣΔΕ
ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟ ΙΕΡΟΝ.

CLIX.

... ΟΥΜΟΣ ΗΡΑ
ΚΛΕΙΔΙΑΝΟΣ
ΕΤΩΝ ΙΗ ΗΡΩΣ
ΤΑΤΕ ΕΝΕΠΟΙΗΣΕ.

CLX.

.. ΔΙΟΥ ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ
.. ΑΥΔΙΟΣ ΤΙΜΟΚΛΗΟΥΣ
.. ΑΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ ΚΑΠΕ
.. Ω Ν ΨΗΦΙΣΑΜΕΝΟΣ Α
.. ΕΝ ΗΜΑΤΩΝ ΟΙ ΣΥΝ
.. ΕΝ ΑΝΔΡΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙ
.. ΙΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΗΡΩ
.... ΦΟΡΟΣ ΝΗΟΤΕΡΟΣ
. . . .
. . . .

CLXI.

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ
Μ. ΣΕΠΤΙΜΙΟΝ ΣΕΟΥΗΡΟΝ
ΕΥΣΕΒΗ ΠΕΡΤΙΝΑΚΑ
ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΑΡΑΒΙΑΝΟΝ
ΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΙΚΟΝ
ΜΕΓΙΣΤΟΝ Η ΒΟΥΛΗ
ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ ΤΩΝ
ΝΕΩΚΟΡΩΝ
ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ.

CLXII.

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ ΘΕΟΥ ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΠΑΡ
ΘΙΚΟΥ ΥΙΟΝ ΘΕΟΥ ΝΕΡΟΥΑ ΥΙΩΝΟΝ ΤΡΑΙΑΝΟΝ ΑΔΡΙ
ΑΝΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟ Ι
ΥΠΑΤΟΝ ΤΟ Γ.

CLXIII.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΦΛΑΟΥΙΟΝ ΟΥΑΛΕΡΙΟΝ
ΚωΝΣΤΑΝΤΙΟΝ
ΤΟΝ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΑΤΟΝ
ΚΑΙΣΑΡΑ Η ΠΟΛΙΣ
Η ΑΣΩΠΕΙΤΩΝ.

CLXIV.

ΚΑΙΣΑΡΑ ΝΕΡΒΑΝ
ΤΡΑΙΑΝΟΝ ΣΕΒΑ
ΣΤΟΝ ΓΕΡΜΑΝΙ
ΚΟΝ ΔΑΚΙΚΟΝ
ΑΝΕΙΚΗΤΟΝ
Η ΠΟΛΙΣ Η ΑΖΩ
ΠΕΙΤΩΝ.

Digitized by Google

CLXV.

ΜΑΡΚΩΙ ΤΩΙ . . . .
ΕΣΠΕΡΩΙ ΕΠΙΜΕΛΗ
ΘΕΝΤΩΝ ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΥ Κ
ΥΙΟΥ ΠΡΕΙΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡ
ΚΟΥ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΣΑΤΥΡΝΙ
ΝΟΥ ΕΣΠΕΡΕ ΧΑΙΡΕ.

CLXVI.

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
Η ΠΡΩΤΗ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΛΛΕΙ ΚΑΙ ΜΕΓΕΘΕΙ
ΚΑΙ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙ Γ ΝΕΩΚΟΡΟΣ
ΤΩΝ ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΩΤΑΤΗΣ
ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ
ΠΟΛΙΣ
Λ. ΣΕΠΤΙΜ ΑΥΡ ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΘΥΑΤΕΙΡΗΝΟΝ ΚΑΙ
ΣΜΥΡΝΑΙΟΝ ΠΑΝΚΡΑΤΙΑΣΤΗΝ.

CLXVII.

ΣΥΝΚΕΧΩΡΗΚΟΤΟΣ ΑΥΤΩ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ ΑΥΤΟΥ
ΤΕ ΚΑΙ ΤΕΚΝΩΝ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΩΝ ΤΗΝ ΧΡΗ-
ΣΙΝ ΤΟΥ ΠΑΡΑΚΕΧΩΡΗΜΕΝΟΥ ΥΠΟΚΑΤΩ ΤΟΥ ΣΩΛΑ-
ΡΙΟΥ ΘΩΡΑΚΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΝΗΜΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΝ
ΑΥΤΩ ΣΟΡΩΝ ΤΕ ΚΑΙ ΕΝΣΟΡΙΩΝ ΑΚΩΛΥΤΟΝ ΜΗΔΕ-
ΝΟΣ ΕΧΟΝΤΟΣ ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΑΙ ΤΙΜΗ ΤΙ
ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΘΩΡΑΚΕΙΟΥ ΜΗΤΕ ΤΟΥ ΚΑΤΕΠΩΚΟΔΟ-
ΜΗΜΕΝΟΥ ΣΩΛΑΡΙΟΥ Η ΤΩΝ ΕΝ ΑΥΤΩ ΣΟΡΩΝ ΤΕ ΚΑΙ
ΕΝΣΟΡΙΩΝ ΚΑΤΑ ΜΗΔΕΝΑ ΤΡΟΠΟΝ. ΕΑΝΔΕ ΤΙΣ ΤΟΛΜΗΣΗΙ ΑΠΑΛ
ΛΩΤΡΙΩΣΑΙ ΤΙ ΕΞ ΑΥΤΩΝ ΩΔΗΠΟΤΕ ΤΡΟΠΩ ΑΠΟΤΕΙΣΕΙ ΤΩ
ΣΕΜΝΟΤΑΤΩ ΣΥΝΕΔΡΙΩ ΚΑΙ Ο ΕΠΙΧΡΗΣΑΣ ΕΑΥΤΟΝ ΕΙΣ Α-
ΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΕΙΝ ΤΩΝ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΑΡ-
ΓΥΡΙΟΥ ΔΗΝΑΡΙΑ ΔΙΣΧΙΛΙΑ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑ ΤΑΥΤΗΣ
ΤΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ ΕΚΣΦΡΑΓΙΣΜΑ ΑΠΟΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟΝ.

CLXVIII.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ
ΑΔΡΙΑΝΩ
ΟΛΥΜΠΙΩ ΣΩΤΗΡΙ
ΚΑΙ ΚΤΙΣΤΗ.

CLXIX.

ΦΙΛΗ ΤΙΜΩΛΙΣ ΕΤΕΙΜΗ
ΣΕΝ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΤΙ
ΒΕΡΙΟΝ ΚΑΙΣΑΡΑ.

CLXX.

CLXX.

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ
ΕΤΕΙΜΗΣΑΝ
ΟΥΛΠΙΑΝ ΜΑΡΚΕΛΛΑΝ
ΤΗΝ ΙΕΡΕΙΑΝ ΤΗΣ ΑΡΤΕ
ΜΙΔΟΣ ΜΑΡΚΟΥ ΟΥΛΠΙΟΥ
ΔΑΜΑΠΑΡΑΔΟΞΟΥ
ΚΑΙ ΚΑΝΙΔΙΑΣ ΒΑΣΣΗΣ
ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΕΠΙΤΕΛΗ
ΣΑΣΑΝ ΤΑ ΤΗΣ ΘΕΟΥ
ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΑΣ ΘΥ
ΣΙΑΣ ΛΑΜΠΡΩΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΥΔΑΠΑΝΩΣ
ΑΝΑΣΤΗΣΑΝΤΩΝ ΤΗΝ ΤΙ
ΜΗΝ ΑΝΔΡΟΝΕΙΚΟΥ ΤΟΥ
ΑΝΔΡΟΝΕΙΚΟΥ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟΝΕΙ
ΚΗΣ ΤΗΣ ΜΗΝΟΓΕΝΟΥΣ
ΤΩΝ ΘΡΕΨΑΝΤΩΝ
ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ.

CLXXI.

Η ΚΡΑΤΙΣΤΗ ΘΥΑΤΕΙ
ΡΗΝΩΝ ΒΟΥΛΗ ΚΛΩ
ΔΙΟΝ ΑΥΡ ΠΡΟΚΛΟΝ
ΗΡΩΑ ΑΝΔΡΑ ΕΥΓΕΝΗ
ΕΠΙ ΣΕΜΝΟΤΗΤΙ ΒΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡ
ΓΙΑΙΣ ΠΑΣΑΙΣ ΔΙΑΤΕ ΑΥ
ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ.

CLXXII.

ΤΟΝ ΓΗΣ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣ
ΣΗΣ ΔΕΣΠΟΤΗΝ ΑΥ
ΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑ
ΡΑ.Μ.ΑΥΡ.ΣΕΥΗΡΟΝ
ΑΝΤΩΝΙΝΟΝ ΕΥΣΕ
ΒΗ ΣΕΒΑΣΤΟΝ . . .
. . . . Η ΔΙΟΝ ΙΔ
ΟΙ ΚΕΡΑΜΕΙΣ.

CLXXIII.

Ο ΒΩΜΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΣΩΡΟΙ
ΑΙΛ. ΠΑΙΤΟΥ ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ.

CLXXIV.

ΦΛΑΟΥΙΟΣ ΖΕΥΞΙΣ ΕΡΓΑΣΤΗΣ
ΠΛΕΥΣΑΣ ΥΠΕΡ ΜΑΛΕΟΝ ΕΙΣ Ι
ΤΑΛΙΑΝ ΠΛΟΑΣ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ
ΔΥΟ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙ
ΟΝ ΕΑΥΤΩ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΤΕΚΝΟΙΣ ΦΛΑ
ΟΥΙΩ ΘΕΟΔΩΡΩ ΚΑΙ ΦΛΑΟΥΙΩ
ΘΕΥΔΑ ΚΑΙ Ω ΑΝ ΕΚΕΙΝΟΙ
ΣΥΝΧΩΡΗΣΩΣΙΝ.

CLXXV.

ΧΑΡΙΤΙΝΗ ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΤΟΥ
ΕΠΙΤΥΝΧΑΝΟΝΤΟΣ ΤΟ ΜΝΗ
ΜΕΙΟΝ ΕΑΥΤΗ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΝ
ΤΗ ΔΙΑΘΗΚΗ.

CLXXVI.

ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΣΤΙΝ ΙΚΙΟΥ ΙΚΙΟΥ ΤΟΥ
ΕΥΗΜΕΡΟΥ ΙΕΡΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΡΟΦΙΜΗΣ
ΚΥΡΟΥ ΤΟΥ ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΓΕΓΟΝΥΙΑΝ
ΕΚΧΩΡΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ ΑΠΟ
ΤΕΘΗΣΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟΝ.

Digitized by Google

CLXXVII.

ΤΑΤΙΑ ΗΡΩΘΕΜΙΔΟΣ ΜΑΓΝΗΤΙΣ ΑΠΟ ΣΙΠΥΛΟΥ ΖΩΣΑ ΕΑΥΤΗ ΚΑΙ
ΤΟ ΥΙΩ ΚΑΤΟΙΧΟΜΕΝΩ ΛΥΣΑΝΙΑ ΛΥΣΑ. ΚΑΙ ΤΩ ΠΑΤΡΙ ΛΥΣ.

CLXXVIII.

ΕΥΤΥΧΙΔΗΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΖΩΝ ΕΑΥΤΩΙ
ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΑΤΙΑΙ ΑΠΟΛΛΟ
ΦΑΝΟΥΣ ΥΙΟΥ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΤΗΙ ΙΔΙΑΙ
ΓΥΝΑΙΚΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΕΑΥΤΩΝ
ΕΚΓΟΝΟΙΣ.

CLXXIX.

ΟΙ ΘΕΙΟΤΑΤΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΣΕΟΥΗΡΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ ΤΟΙΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣ
ΕΙ ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΡΟΥΦΙΝΟΣ Ο ΠΟΛΕΙΤΗΣ ΥΜΩΝ Ο ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΑΙΡΕΣΙΝ
Η ΣΥΝΕΣΤΙΝ ΕΠΙ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ ΣΥΝΕΧΗ ΒΙΟΝ ΤΗΝ
ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΗΝ ΤΟΙΣ ΣΟΦΙΣΤΑΙΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΘΕΙΑΣ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ
ΗΜΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΤΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΩΝ ΚΑΡΠΟΥΜΕΝΟΣ
ΥΜΩΝ ΑΥΤΩΝ ΕΚΟΥΣΙΩ ΑΝΑΓΚΗ ΠΡΟΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΥΦΕΣΤΗ ΤΗΝ
ΣΤΡΑΤΗΓΙΑΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΦΙΛΤΡΟΝ ΤΗΝ ΓΟΥΝ ΕΙΣ ΤΑ
ΑΛΛΑ ΜΕΝΕΙΝ ΑΠΡΑΓΜΟΣΥΝΗΝ ΑΚΕΙΝΗΤΟΝ ΑΥΤΩ ΔΙΚΑΙΟΤΑΤΟΝ
ΕΣΤΙΝ ΟΥ ΓΑΡ ΑΞΙΟΝ ΤΩ ΑΝΔΡΙ ΤΗΝ ΕΙΣ ΥΜΑΣ ΦΙΛΟΤΕΙΜΙΑΝ ΓΕΝΕ-
ΣΘΑΙ ΖΗΜΙΑΝ ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΤΑΥΤΗΝ ΥΜΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ ΥΠΕΡ
ΑΥΤΟΥ ΤΗΝ ΧΑΡΙΝ ΕΥΤΥΧΕΙΤΕ
ΕΠΡΕΣΒΕΥΟΝ ΑΥΡ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΑΙΛΙΟΣ ΣΠΗΡΑΤΟΣ.

CLXXX.

. . . .
. . . . Ν ΤΩΝ ΑΘΗΝ . . . .
. . . . ΡΩΜΗ ΕΙΛΗΜΜΕΝΩΝ ΤΩΝ ΑΝΤΙΓΡΑΦΩΝ . . . .
. . ΑΙΝΕΩΚΟΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΩ ΑΥΤΟΝ ΜΗ ΔΥΝΑΣΘΑΙ ΧΩΡΙΣΘΗΝΑΙ . .
. ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΤΗΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΟΥ ΠΡΟΝΟΙΑΝ ΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙ ΔΙΑ ΠΡΟΔΗΛΟΥ ΓΑΙΟΝΕΣ .
. ΤΟΥ ΘΕΟΠΡΟΠΟΥ Η ΤΙΣ ΙΕΡΩΣΥΝΗ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΟΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΙΣ ΔΙΟΣ . .
ΦΙΛΟΘΕΕ ΚΑΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΕ ΚΑΙΣΑΡ ΚΕΛΕΥΣΑΙ ΔΟΘΗΝΑΙ ΜΟΙ ΤΑ ΑΝΤΙΓΡΑΦΑ ΤΩΝ ΥΠΟ-
ΜΝΗΜΑΤΩΝ ΩΣ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΠΑΤΗΡ
ΣΥΝΕΧΩΡΗΣΕΝ.

IMP. CAESAR T. AELIVS ADRIANVS ANTONINVS AVGVSTVS PIVS SEXTILIO
ACVTIANO SENTENTIAM DIVI PATRIS MEI
SI QVID PRO SENTENTIA DIXIT RESCRIBERE TIBI PERMITTO RESCRIPSI
RECOGN. VNDEVICENSIMVS ACT. VI IDVS APRIL ROMAE CAESARE
ANTONINO II. ET PRAESENTI II. COSS.

Ο ΕΞΣΡΑΓΙΣΘΗ ΕΝ ΡΩΜΗ ΠΡΟ ΤΡΙΩΝ ΝΩΝΩΝ ΜΑΙΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ
ΚΑΙΣΑΡΙ Τ. ΑΙΛΙΩ ΑΔΡΙΑΝΩ ΑΝΤΩΝΙΝΕΙΝΩ ΤΟ Β ΒΡΟΥΤΑΙΩ.
ΠΡΑΙΣΕΝΤΙ ΤΟ Β ΥΠΑΤΟΙΣ ΠΑΡΗΣΑΝ Τ. ΦΛ. ΜΑΚΡΕΙΝΟΣ ΣΙΜΩΝΗΣ
ΛΑΤΙΝΙΟΣ ΦΛΑΟΥΙΟΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΙΑΝΟΣ ΛΑΙΤΙΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ
ΑΙΛΙΟΣ . . . . .
ΜΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΡΙΣΠΟΣ Α. ΛΙΚΙΝΝΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΙΑΝΟΣ Μ. ΚΟΣΚΩΝΙΟΣ
ΚΑΡΙΚΟΣ ΤΙ. ΚΛΑΥΔΙΟΣΑΚΤΙΟΣ . . . . . .

CLXXXI.

CLXXXI.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ ΑΧΑΡΝΕΑ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝ ΔΗΛΟΥ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ
ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΞΕΝΩΝ
ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΡΕΠΙΔΗΜΟΥΝΤΕΣ ΕΝ ΔΗΛΩΙ
ΤΗΣ ΕΥΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΛΟΚΑΓΑΘΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥ
ΘΕΟΥΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ ΑΝΕΘΗΚΑΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙ.

CLXXXII.

ΗΡΩΔΗϹ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΚΑΙ
ΤΟΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΗϹ ΑΥΤΟΥ
ϹΥΜΦΟΡΑϹ ΚΑΙ ΤΗϹ ΑΡΕ
ΤΗϹ ΤΗϹ ΓΥΝΑΙΚΟϹ
ΕΣΤΙΝΔΕ ΟΥ ΤΑΦΟϹ ΤΟ
ΓΑΡ ϹΩΜΑ ΕΝ ΤΗ ΕΛΛΑΔΙ
ΚΑΙ ΝΥΝ ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΝΔΡΙ
ΕϹΤΙΝ ΤΟΝ ΕΚ ΤΑΥΤΗϹ
ΠΑΙΔΑ ΕΙϹ ΤΟΥϹ ΕΥΠΑ
ΤΡΙΔΑϹ ΕΝ ΡΩΜΗ ΕΝΕΓΡΑ
ΨΕΝ ΑΝΤΩΝΙΝΟΣ ΑΥΤΟ
ΚΡΑΤΩΡ ΕΥϹΕΒΗϹ Υ
ΠΟ ΤΗϹ ΠΑΤΡΙΔΟϹ ΚΑΙ
ΠΑΝΤΩΝ ΚΛΗΘΕΙϹ
ΑΝΕΝΕΓΚΩΝ ΕΙϹ ΤΗΝ
ΒΟΥΛΗΝ ϹΥΝΚΛΗΤΟΥ
ΔΟΓΜΑΤΙ

CLXXXIII.

ΑΛΚΗ ΤΕΙΜΟΚΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥ
ΑΠΕΛΛΟΥ ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ
ΚΑΜΑΡΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤ ΑΥΤΗΣ
ΔΙΑΙΤΑΝ ΚΑΙ ΤΑ ΕΝΣΟΡΙΑ
ΗΓΟΡΑΣΕΝ ΜΕΤΑ ΚΑΙ ΔΟΚΙΜΟΥ
ΔΟΚΙΜΟΥ ΚΑΙ ΤΡΥΦΩΝΟΣ ΔΟΚΙ-
ΜΟΥ ΤΩΝ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΚΑΙ ΕΘΗ
ΚΕΝ ΣΟΡΟΝ ΠΡΟΚΟΝΝΕΣΣΙΑΝ ΕΝ
Η ΚΕΚΗΔΕΥΚΕΝ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟ
ΦΟΥΣ ΖΩΣΑ ΕΑΥΤΗ ΤΕ ΚΑΙ ΤΗ ΘΥΓΑ
ΤΡΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΤΟΥ ΤΕΙΜΟ
ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕ
ΡΟΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΚΑΤΟΙΧΟΜΕΝΟΙΣ ΣΥΝ
ΤΡΟΦΟΙΣ ΤΟΙΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΙΣ ΔΕΣΠΟ
ΤΑΙΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩ ΚΛΗΡΟΝΟΜΩ
ΑΥΤΩΝ ΚΟΥΔΙΩΝΙ.

CLXXXIV.

✠ EITICΘЄΛHCHHΠCPAΘHΔᴕNAITHIMONHNTATTATNVΓΘKᴕM . . TKTM
ЄTOXIATTHЄICMETOXIONCI ωMONHMЄΓAΛHMIKPAHЄITϛVCTHSΓHOIH
ΔЄξOVOITᴕTOЄXЄTωαυϛTACαϛ .. TωNAT .. IHΘЄOΘOPΠPωNKAIEMᴕTᴕAMA
PTωΔᴕIωᴕMONAXᴕ: ωCATTϛKATΠΓΘKONANTIΔIKONЄNHMEPAKPICЄωC ✠
✠ MHNII . . . . . . ωV. . H. ЄTᴕSCXωΔΓ ✠

CLXXXV.



CLXXXVI.

FORTVNAE CONSERVATRICI.

CLXXXVII.

DEAE NYMPHAE BRIG.

CLXXXVIII.

DEO. QVI. VIAS
ET SEMITAS COM
MENTVS EST T. IR
DAS. S. C. F. V. L. L. M.
Q. VARIVS VITA
LIS ETECOS ARAM
SACRAM RESTI
TVIT
APRONIANO ET BRA
DVA COS.

CLXXXIX.

DEO
SILVANO
L. TANICVS
VERVS
PRAEF. V. S. L. L. M.

CXC.

ODDA DVX IVSSIT HANC REGIAM AVLAM
CONSTRVI ATQVE DEDICARI IN HONORE S.
TRINITATIS PRO ANIMA GERMANI SVI ELFRICI
QVE DE HOC LOCO ASVMPTA EALDREDVS VERO EPS.
QVI EANDEM DEDICAVIT II. IDIBVS APL. XIIII. AVTEM ANNO
S. REGNI EADWARDI REGIS ANGLORVM.

CXCI.

. . . . ע ואריץ
. . . . חקדושה
. . . . ט אברהם
. . . . שנפטר ברג
. . . . שנתקעאתנ

CXCII.

ואחמי
. . החפ
. . שמי

CXCIII.

. . . . אתמצבתך
. . . . רפיזאת
. . . . . ב . . . . .

CXCIV.

. . . . . .
. . . . ידתאבינאו
. . . . תהחכדרכ
. . . . תהשנפטר
. . וככרכ . . . .
. . שבט . . . .
. . . טח . . . . .

MARMORA GRÆCA

Charactere communi [ſive minuſculo] repræſentata: & Latinè reddita.

I.

EPOCHÆ veterum Græcorum nobiliores, ſeu inſigniora annorum intervalla ferme univerſa; anno, ante vulgarem D. N. Jeſu Chriſti epocham CCLXIII. *ſeu Periodi Julianæ* MMMMCCCCLI, *conſcripta: cum Joannis Seldeni Verſione; qualem per lacunas licuit exhibere. Vocabula autem mutila, de quibus dubitari omnino non poteſt, perinde ac ſi integra eſſent, redduntur.*

1 . . . ου . . . ντας . . . αν . . . .
των ἀνέγραψα τῶν ἀν . . . .
2 . . . . ἀρξάμ . . . ος ἀπὸ Κέκροπος
τοῦ πρώτου βασιλεύσαντος Ἀθηνῶν,
ἕως ἄρχοντος ἐμ Πάρῳ
3 . . . υάνακτος, Ἀθήνησι δὲ Διογνήτου.
Ἀφ' οὗ Κέκροψ Ἀθηνῶν ἐβασίλευσε, καὶ
ἡ χώρα Κεκροπία ἐκλήθη, τὸ πρότερον
καλου-
4 μένη Ἀκτικὴ ἀπὸ Ἀκταίου τοῦ αὐτόχθονος,
ἔτη ΧΗΗΗΔΠΙΙΙ.
Ἀφ' οὗ Δευκαλίων παρὰ τὸν Παρνασσὸν
ἐν Λυκωρείᾳ ἐβασίλευσε, . . . σιλε . . .
5 . . . . ντος Ἀθηνῶν Κέκροπος, ἔτη
ΧΗΗΗΔ.
Ἀφ' οὗ δίκη Ἀθήνησι . . . νετο Ἄρει καὶ
Ποσειδῶνι ὑπὲρ Ἁλιρροθίου τοῦ Ποσειδῶ-
νος, καὶ ὁ τόπος ἐκλήθη
6 Ἄρειος Πάγος, ἔτη ΧΗΗ𐅄ΔΠΙΙΙ,
βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Κρ . . . ου.
Ἀφ' οὗ κατακλυσμὸς ἐπὶ Δευκαλίωνος
ἐγένετο, καὶ Δευκαλίων τοὺς
7 ὄμβρους ἔφυγεν ἐγ Λυκωρείας εἰς Ἀθήνας
προ . . . ον, καὶ τοῦ Διο . . ου . . δ . .
μπουτειρ . . ον ιδ . . . . τὰ σω-
τήρια ἔθυσεν,
8 . . . τη ΧΗΗ𐅄ΔΠ, βασιλεύοντος
Ἀθηνῶν Κρ . ν . ου.

A . . .

. . . .
deſcripſi . . . .
. . auſpi*catus* à Cecrope primo Athenarum rege, uſque ad Archontem in Paro
. . . yanactem, Athenis vero Diognetum.
Ex quo Cecrops Athenis regnavit, & regio Cecropia dicta eſt, antea ſcilicet
Actica ab Actæo indigenâ nuncupata, anni MCCCXVIII.
Ex quo Deucalion juxta Parnaſſum in Lycoriâ regnavit, *regnante* Athenis Cecrope, anni MCCCX.
Ex quo Mars & Neptunus judicio egerunt de Halirrothio Neptuni F. & locus nuncupatus eſt
Areopagus, anni MCCLXVIII, Athenis regnante Cranao.
Ex quo diluvium ſub Deucalione contigit, & is [Deucalion]
imbres effugit è Lycoriâ ad Athenas
. . . .
. . . . ſacra pro ſalute fecit,
anni MCCLXV, regnante Athenis Cr*anao*.

Ex

Α . . . . κτύων Δευκαλίωνος ἐβασίλευσεν ἐν Θερμοπύλαις, καὶ συνήγε
9 . . ὺς περὶ τὸ ἱερὸν οἰκοῦντας, καὶ ὠ . . . . μασεν Ἀμφικτύονας, καὶ π . . . νυ . . . καὶ νῦν ἔτι θύουσιν Ἀμφικτύονες,
10 . . τη ΧΗΗ𐅄ΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος.
Ἀφ' οὗ Ἕλλην ὁ Δευκ . . . . . ώνιδος ἐβασίλευσε, καὶ Ἕλληνες
11 . . ομάσθησαν, τὸ πρότερον Γραικοὶ καλούμενοι. καὶ τὸν ἀγῶνα Παναθ . . ναι . . ω ΧΗΗ𐅄ΙΙΙ, βασιλεύοντος
12 Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος.
Ἀφ' οὗ Κάδμος ὁ Ἀγήνορος εἰς Θήβας ἀφίκετο . . . . . ἔκτισεν τὴν Καδμεί-
13 αν, ἔτη ΧΗΗ𐅄Π, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος.
Ἀφ' οὗ . . . . νικες ἐβασίλευσαν,
14 ἔτη ΧΗΗ𐅄ΙΙ. βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος.
Ἀφ' οὗ ναῦ . . . . η . . . . ων ἐξ Αἰγύπτου
15 . . ις τὴν Ἑλλάδα ἔπλευσε, καὶ ὠνομάσθη πεντηκόντορος· καὶ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες . . . . ωνη καὶ βα
16 . . λουσα καὶ Ἑλικὴ καὶ Ἀρχεδίκη ἀποκληρωθεῖσαι ὑπὸ τῶν λοιπῶν . . αντ . .
17 καὶ ἔθυσαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐμ Παρα . . αδι ἐν Λίνδῳ τῆς Ῥοδίας, ἔτη ΧΗΗΔΔΔΔ ΠΙΙ, βασιλεύο . . . . .
18 θόνιος Παναθηναίοις τοῖς πρώτοις γενομένοις ἅρμα ἔζευξε, καὶ τὸν ἀγῶνα ἐδείκνυε, καὶ Ἀθηναίους . . ον . . αι . . .
19 . . εων μητρὸς ἐφάνη ἐγ Κυβέλοις, καὶ Ὑάγνις ὁ Φρὺξ αὐλοὺς πρῶτος ηὗρεν ἐγκ . . . αιναι . . . σφρ . . . .
20 ουμένην Φρυγιστὶ πρῶτος ηὔλησε· καὶ ἄλλους νόμους Μητρὸς, Διονύσου, Πανὸς, καὶ τὸν επ . . .
21 . . . . ἔτη ΧΗΗΔΔΔΔΙΙ. βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐριχθονίου τοῦ τὸ ἅρμα ζεύξαντος.
Ἀφ' οὗ Μίνως . . πρ . . βα . . . .
22 δ . . . αονίαν ᾤκισε, καὶ σίδηρος ηὑρέθη ἐν τῇ Ἴδῃ εὑρόντων τῶν Ἰδαίων Δακτύλων Κέλμιος Κ . . . .
23 . . . λεύοντος, Ἀθηνῶν Πανδίονος.
Ἀφ' οὗ Δημήτηρ ἀφικομένη εἰς Ἀθήνας καρπὸν ἐφύ . . . υεν, καὶ πρ . . πεμ . . . ατηθ . . .
24 . . . ιπτολέμου τοῦ Κελέου καὶ Νεαίρας, ἔτη ΧΗΔΔΔΔΠ, βασιλεύοντος Ἀθήνησιν Ἐρεχθέως.
Ἀφ' οὗ Τριπτό . . . .
25 . . . . ἔσπειρεν ἐν τῇ Ῥαρίᾳ καλουμένῃ Ἐλευσῖνι, ἔτη Χ . ΔΔΔΔΠ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν . . . .

Ex quo Amphictyon F. Deucalionis Thermopylis regnavit, & congregavit accolas vicinos, & *nomin*avit Amphictyonas, & P . . . . . . etiamnum ſacrificant Amphictyones, *anni* MCCLVIII, regnante Athenis Amphictyone.

Ex quo Hellen filius Deuc*alionis* . . . . regnavit, & Hellenes *no*minati ſunt, qui antea Græci appellati, & certamen Panathenæ*orum* . . . MCCLVII, regnante Athenis Amphictyone.

Ex quo Cadmus Agenoris F. Thebas advenit . . . . condidit Cadmiam, anni MCCLV, regnante Athenis Amphictyone.

Ex quo . . . . . . regnârunt, anni MCCLII, regnante Athenis Amphictyone.

Ex quo nav*is* . . . . ex Ægypto *i*n Græciam tranſmiſit, & nuncupata eſt pentecontorus [ſeu quinquaginta remis]; & Danai filiæ . . . . & Helice & Archedice ſorte lectæ à cæteris *filiabus* . . . . & ſacrificabant ſuper littus in Para . . . de in Lindo quæ Rhodi urbs eſt, anni MCCXXXXVII, regnan*te* . . . *Erich*thonius Panathenæis primò celebratis currum junxit, & certamen edidit, & Athenienſes . . . . *Deor*um matris agi cœpere in Cybelis, & Hyagnis Phryx tibias primus invenit & . . . . . *dict*am more Phrygio primus tibiis cecinit; & alios nomos Matris, Bacchi, Panis, & . . . . anni MCCXXXXII, regnante Athenis Erichthonio, qui currum conjunxit.

Ex quo Minos pr*imus* regn*avit* . . . . aoniâ ſedes fixit, & ferrum repertum eſt in Idâ ab Idæis Dactylis Celmide . . . . . *reg*nante Athenis Pandione.

Ex quo Ceres Athenas advenit, & fruges plan*tavi*t, & . . . . . .

*T*riptolemo Celei & Neæræ *filio*, anni MCXXXXV, regnante Athenis Erichtheo. . . . .

Ex quo Tripto*lemus* . . . . ſeminavit in Rariâ, quæ dicta Eleuſine, anni MCXXXXV, regnante Athenis . . . . Pro-

26	υιο . . . ν . . . αὐτοῦ ποίησιν ἐξέθηκε κόρης τε ἁρπαγὴν καὶ Δήμητρος ζήτησιν καὶ τὴν αὐτοῦ	. . . . Proſerpinæ raptum & Cereris inveſtigationem & ejus . . .
27	. . . θος τῶν ὑποδεξαμένων τὸν καρπὸν, ἔτη ΧΗΔΔΔΠ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐρεχθέως	. . . . . . eorum, qui fruges exceperant, anni MCXXXV, regnante Athenis Erichtheo . . . .
28	. . . νου τὰ μυστήρια ἀνέφηνεν ἐν Ἐλευσῖνι, καὶ τὰς τοῦ . . . ουσαίου ποιησ : . ς ἐξέθηκ . . .	. . . . . myſteria edidit in Eleuſine, & . . . .
29	. . . ως τοῦ Πανδίονος.	. . . . Pandionis F.
	Ἀφ' οὗ καθαρμὸς πρῶτον ἐγένετο . . . . ουπρωτφασιν . . . εαντ . . .	Ex quo luſtratio primùm inſtituta eſt . . . .
30	. . . . ΔΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίονος τοῦ Κέκροπος.	. . . . XII, regnante Athenis Pandione filio Cecropis.
	Ἀφ' οὗ . . ν Ἐλευσῖνι ὁ γυμνικὸς	Ex quo *in* Eleuſine gymnicus . . . . . .
	Ἀφ' οὗ . . .	Ex quo . . . .
31	. . αι . . τὰ Λυκαῖα ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐγένετο, καὶ λ . . κκε . . . Λυκάονος ἐδόθησαν . . τοῖς Ἕλλ . σι . . . η . . ν . . . βασιλεύον-	. . . . . Lycæa in Arcadiâ [celebrata ſunt] & . . . Lycaonis dabantur . . . . Græcis . . . . re-gnan-
32	τος Ἀθηνῶν Πανδίονος τοῦ Κέκροπος.	te Athenis Pandione filio Cecropis.
	Ἀφ' οὗ κα . . γ . . . . ησι αι Ἡρακλῆς . . . ν . . . . . . ω . . . δοστ . . .	Ex quo . . . . Hercules . . . . .
33	βασιλεύοντος Ἀθήνησιν Αἰγέως.	regnante Athenis Ægeo.
	Ἀφ' οὗ Ἀθήνησι . . ς τῶν καρπῶν ἐγένετο, καὶ μαντευσάμενος . . . Ἀθην . . αλωνενη . .	Ex quo Athenis . . . frugum contigit, & conſulto oraculo. . . . .
34	. . . . ς ὑπέσχεν . . α . . αμ Μίνως ἀξιώσει, ἔτη ΧΔΔΔΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Αἰγ . . .	. . . . ſubiit . . poſtulaverit Minos, anni MXXXI, regnante Athenis *Ægeo.*
	Ἀφ' οὗ Θησ . . .	Ex quo Theſ*eus* . . .
35	Ἀθηνῶν τὰς δώδεκα πόλεις εἰς τὸ αὐτὸ συνῴκισεν, καὶ πολιτείαν καὶ τὴν δημοκρατίαν απρεω . .	Atticas duodecim urbes in unam collegit, & reipublicæ formam & ſtatum popularem . . .
36	. . . ος Ἀθηνῶν τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα ἔθηκε Σίνιν ἀποκτείνας. ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔΠ. ἀπὸ τοῦ Ἀμμον . . τη . .	. . . . Iſthmiorum certamen propoſuit Sine occiſo, anni DCCCCLXXXXV. A . . . .
37	ΔΔΔΔΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Θησέως.	XXXXII, regnante Athenis Theſeo.
	Ἀφ' οὗ Ἀργεῖοι τ . αδρας . . . βασίλευσαν, καὶ τὸν ἀγῶνα . ν . . α . . ηθ . . αν . .	Ex quo Argivi . . . regnârunt, & certamen . . .
38	. . . ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΠΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Θησέως.	. . . . anni DCCCCLXXXVII, regnante Athenis Theſeo.
	Ἀφ' οὗ οἱ . . . . νες εἰς Τροίαν ἐ . . . ράτευσ . . ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΙΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθη . . .	Ex quo *Græci* in Trojam *expeditionem fecerunt*, anni DCCCCLIIII, regnante Athen*is*
39	. . εσθέως, τρεισκαιδεκάτου ἔτους.	*Meneſtheo*, anno ejus decimo tertio.
	Ἀφ' οὗ Τροία ἥλω, ἔτη 𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΔΠ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν . . . . ως, δευτέρου ἔτους, μηνὸς Θ . .	Ex quo Troja capta eſt, anni DCCCC XXXXV, regnante Athenis *Meneſtheo*, ſecundo ejus anno, menſis Th*arge-*
40	. . νος ἑβδόμῃ φθίνοντος.	*lionis* die vigeſimo quarto.
	Ἀφ' οὗ Ὀρέστη . . . ισιαιτωναυτο . . . . . ιγίσθου θυγατρὶ . . εν . . γισθου καὶ αυ . . .	Ex quo Oreſtes . . . . . *Ægiſthi* filiæ . . . . . .
41	. . . . ας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἣν Ὀρέστης ἐνίκησεν . . ων . . ἔτη . . ΗΗΗΗ ΔΔΔ . . ΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Δημοφῶντος.	. . . in Areopago, quâ vicit Oreſtes . . . . anni . . CCCC XXX . . II, regnante Athenis Demophonte.
	Ἀφ' οὗ	Ex quo . . . .
	. . . Κύπρῳ	S . . . Cypro

42	. . . . . . Κύπρῳ Τεῦκρος ᾤκισεν, ἔτη 𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Δημοφῶντος.	. . . . . Cypro Teucer ſedes poſuit, anni DCCCCXXXVIII, regnante Athenis Demophonte.
	Ἀφ' οὗ Νη . εὺς ᾤκισ . . . γ . . αλαμχαρ . . . σι . . .	Ex quo Ne*l*eus inhabit*avit* . . . .
43	. . . . . αν Ἔφεσον, Ἐρυθρὰς, Κλαζομενὰς, Τ . . ην καλαγγρονον ὑπὸ Κολοφῶνα . . ιεῦντα . . . . Σάμον . . . . τα . . . Ἰωνι . . ἐγίνετο ἔτ .	. . . . . Epheſum, Erythras, Clazomenas . . . . Colophonem, *My*unta . . . . Samon . . . *in* Ioni*am* fiebat . . .
44	. . . . ΔΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Μενεσθέως τρεισκαιδεκάτου . . . υς.	. . . . XIII, regnante [Athenis] Meneſtheo, decimotertio ejus *anno.*
	Ἀφ' οὗ . . ιοδος ὁ ποιητὴς . . . η, ἔτη 𐅅Η𐅄ΔΔ . . . βασιλεύοντος Ἀθηνῶν . .	Ex quo *Heſ*iodus poëta *floruit*, anni DCLXX . . . regnante Athenis . . .
45	. . . .	. . . .
	Ἀφ' οὗ Ὅμηρος ὁ ποιητὴς ἐφάνη, ἔτη 𐅅ΗΔΔΔΔΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν . . . ιογνήτου.	Ex quo Homerus poeta floruit, anni DCXXXXIII, regnante Athenis *Di*ogneto.
	Ἀφ' οὗ Φ . . δων ὁ Ἀργεῖος ἐδήμευσε . . νὰ . .	Ex quo P*hei*don Argivus . . . .
46	. . . . ἐσκεύασε, καὶ νόμισμα ἀργυροῦν ἐν Αἰγίνῃ ἐποίησεν, ἑνδέκατος ὢν ἀφ' Ἡρακλέους, ἔτη 𐅅ΗΔΔΔΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν . .	. . . . & nummum argenteum in Æginâ fecit, undecimus ſcilicet ab Hercule, anni DCXXXI, regnante Athenis . .
47	. . . . ους.	. . . . .
	Ἀφ' οὗ Ἀρχίας Εὐαγήτου δέκατος ὢν ἀπὸ Τημένου ἐκ Κορίνθου ἤγαγε τὴν ἀποικίαν . . . . . Συρακου	Ex quo Archias Euageti F. decimus à Temeno è Corintho deduxit coloniam . . . . Syracu*ſas* . . . .
48	. . . . τος Ἀθηνῶν Αἰσχύλου, ἔτους εἰκοστοῦ καὶ ἑνός.	*regnan*te Athenis Æſchylo, anno ejus vigeſimo primo.
	Ἀφ' οὗ κατ' ἐνιαυτὸν ἦρ . . εν . . ρ . . αν, ἔτ . . ΗΗΗΗΔΔ.	Ex quo annuus *archon electus eſt*, anni CCCCXX.
	Ἀφ' οὗ . . . . ο . . . . υ	Ex quo . . . .
49	. . . ἔτη ΗΗΗΗΔΠΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Λυσίου.	. . . . CCCCXVIII, archonte Athenis Lyſiâ.
	Ἀφ' οὗ Τέρπανδρος ὁ Δερδένεος ὁ Λέσβιος τοὺς νόμους τοὺ . . . . α . . . αν . . δ . . ους αὐλητ . .	Ex quo Terpander Derdeneus Leſbius nomos . . . . tibi*is*
50	. . λησε, καὶ τὴν ἔμπροσθ' ἐμοῦ δίκην μετέστησεν, ἔτ . . . ΗΗΗ𐅄ΔΔΔΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Δρωπίλου.	*ce*cinit, & actionem coram me depulit an*ni* CCCLXXXI, archonte Athenis Dropilo.
	Ἀφ' οὗ Ἀ . . . ς Λυδο . . . σιλευσ . . .	Ex quo A . . . . Lyd . . . . reg . . . .
51	. . ΔΔΔΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀριστοκλέους.	. . . XXXI, archonte Athenis Ariſtocle.
	Ἀφ' οὗ Σαπφὼ ἐγ Μιτυλήνης εἰς Σικελίαν ἔπλευσε φυγοῦσα . . . ολ . . . θ . .	Ex quo Sappho ex Mitylene in Siciliam trajecit fugiens . . . . .
52	. . . . . . τος Ἀθήνησιν μὲν Κριτίου τοῦ προτέρου, ἐν Συρακούσαις δὲ τῶν γαμόρων κατεχόντων τὴν ἀρχὴν . . . . το . . .	*archon*te ſcilicet Athenis Critiâ priore, Syracuſis autem rerum potientibus finitimis . . . .
53	. . . . οντες Κύρραν, καὶ ὁ ἀγὼν ὁ γυμνικὸς ἐτέθη χρηματίτης ἀπὸ τῶν λαφύρων, ἔτη ΗΗ . . ΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Σίμω . ος.	. . . . . Cyrrham, & certamen gymnicum editum eſt, quo præmia ex ſpoliis præbenda, anni CCCXXVII, archonte Athenis Sim*one*.
	Ἀφ' οὗ	Ex quo
54	. . . . . ανίτης ἀγὼν πάλιν ἐτέθη, ἔτη ΗΗΗΔΠΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Δαμασίου τοῦ δευτέρου.	certamen *coron*arium iterum factum eſt, anni CCCXVIII, archonte Athenis Damaſiâ ſecundo.

	Ἀφ' ȣ̃ ἐν Ἀθ . . . αις κωμω . . ρ . . . εθη . . . . σανι	Ex quo Athenis Comœdiæ . . . . .
55	. . . τ̃ Ἰκαριέων ηὑρόντος Σȣσαρίωνος ϗ Δολον . . . τεθ . . πτω τ̃ ἰσχαδ . . . . ἄρσιχο . . . . ν οἴνȣ . . . ερ . . . ος	Icarienſium inventore Suſarione & . . . .
56	. .	. .
	Ἀφ' ȣ̃ Πεισίστρατος Ἀθηνῶν ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΗΓ͞ΔΔΔΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος . . . . . ικ . . . ȣ.	Ex quo Piſiſtratus Athenis tyrannidem exercuit, anni CCLXXXXVII, archonte . . . .
	Ἀφ' ȣ̃ Κροῖσος . . Ἀσίας . . . δελφοις α.	Ex quo Crœſus . . Aſiæ . . . . . .
57	. . ΔΔΔΔΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι τȣ̃ δήμȣ.	. . XXXXII, archonte Athenis populo.
	Ἀφ' ȣ̃ Κῦρος ὁ Περσῶν βασιλεὺς Σάρδεις ἔλαβε, καὶ Κροῖσον ὑπο . . . . . ης σφαλ	Ex quo Cyrus Perſarum rex Sardes cepit, & Crœſum . . . . . .
58	. . . καὶ Ἱππῶναξ κατὰ τȣ̃τον ὁ ἰαμβοποιός.	. . . Eo ævo floruit Hipponax iamborum ſcriptor.
	Ἀφ' ȣ̃ Θέσπις ὁ ποιητὴς . . . . αχι . . . ος ἐδίδαξεν Ἄλ . . . στιν . . . . . τέθη ὁ . ράγος . . . . χ . . . ἔτη ΗΗΓ͞Δ . . ἄρχοντος Ἀθ	Ex quo Theſpis poeta . . . . edidit Alceſtim . . . . *propone*batur *h*ircus; anni CCL . . . archonte Athe*nis* . . . .
59	. . . ναιȣ τȣ̃ προτέρȣ.	. . . . næo primò.
	Ἀφ' ȣ̃ Δαρεῖος Περσῶν ἐβασίλευσε, Μάγȣ τελευτήσαντος, ἔτη . . . Γ͞ΔΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθη	Ex quo Darius Perſarum rex regnavit, Mago mortuo, anni . . . LIII, archonte Athe*nis* . . . .
	Ἀφ' ȣ̃ Ἁρμόδιος ϗ . . . . ιτων ἀπεκτε . .	Ex quo Harmodius & *Ariſto*giton *interfe*cerunt
60	. . ρχον Πεισιστράτȣ α . . . . ον καὶ Ἀθηναίοις . . ρ . . ησαν τȣ̀ς Πεισιστρατίδας ἐκ . . . . . κλασ . . ιȣ τείχȣς, ἔτη ΗΗΔΔΔΔΠΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι	*Hippa*rchum Piſiſtrati F. . . . . . . & Athenienſibus . . . . Piſiſtratidas . . . . anni CCXXXXVIII, archonte Athenis
61	. . . .	. . .
	Ἀφ' ȣ̃ χοροὶ πρῶτον ἠγωνίσαντο ἀνδρῶν, ὃν διδάξας Ὑπο . . . κος ὁ Χαλκιδε . . ἐνίκ . . . . ἔτη ΗΗΔΔΔ . . . ἄρχοντος Ἀθήνησι Λυσαγόρȣ.	Ex quo choris primò certatum eſt virorum, & certamine illo Hypo . . . cus Chalciden*ſis* vic*it*, anni CCXXX . . . archonte Athenis Lyſagorâ.
	Ἀφ' ȣ̃ νε . . . . Ἱππία	Ex quo . . . . Hippias . . . .
62	. . . . ἐν Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΗΔΔΔΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Πυθοκρίτȣ.	. . . . Athenis, anni CCXXXI, archonte Athenis Pythocrito.
	Ἀφ' ȣ̃ ἡ ἐμ Μαραθῶνι μάχη ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς τȣ̀ς Πέρσας . . . αρμένεας . . . . ων Δαρείȣ ἀδελ	Ex quo pugna Marathone commiſſa eſt ab Athenienſibus contra Perſas . . . . Darii . . . .
63	. . . . ν τ̃ στρατηγὸν ἐνίκων Ἀθηναῖοι, ἔτη ΗΗΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθην . . . . . δευτέρȣ . . φ . . ν . . . ἐν μάχῃ συνηγωνίσατο Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς	. . . . ducem vicerunt Athenienſes, anni CCXXVII, archonte Athen*is* ſecundo . . . . . certamine contendit Æſchylus poeta
64	ἐ.ῶν ὢν ΔΔΔΠ.	natus a*n*nos XXXV.
	Ἀφ' ȣ̃ Σιμωνίδης ὁ Σιμωνίδȣ πάππος τȣ̃ ποιητȣ̃ ποιητὴς ὢν ϗ . . . . . νησι· καὶ Δαρεῖος τελευτᾷ, Ξέρξης δὲ ὁ ὑιὸς βασιλεύει	Ex quo Simonides Simonidis poetæ avus, ipſe etiam poeta, & . . . . & Darius obiit, Xerxes autem filius regnavit . . . .
65	. . ΔΠ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀριστείδȣ.	. . . XV, archonte Athenis Ariſtide.
	Ἀφ' ȣ̃ Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς τραγωδίᾳ πρῶτον ἐνίκησε· ϗ Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς ἐγένετο καὶ Στησίχορος ποιητὴς	Ex quo Æſchylus poeta tragœdiâ primùm vicit; & Euripides poeta natus eſt; & Steſichorus poeta
66	τὴν Ἑλλάδα . . . ο, ἔτη ΗΗΔΔΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Φιλοκράτȣς.	Græciam . . . anni CCXXII, archonte Athenis Philocrate.
	Ἀφ'	Ex

	Ἀφ᾽ οὗ Ξέρξης τὴν σχεδίαν ἔζευξεν ἐν Ἑλλησπόντῳ, καὶ . . . εναιν ἐν Θερμο-	Ex quo Xerxes navigia junxit in Helleſponto, & . . . in Thermo-
67	. . . . ς μάχη ἐγένετο, καὶ ναυμαχία Ἕλλησι περὶ Σαλαμῖνα πρὸς τοὺς Πέρσας, ἣν ἐνίκων οἱ Ἕλληνες, ἔτη ΗΗΔΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλ . . . δου.	*pylis* pugna commiſſa eſt, & prœlium navale à Græcis adverſùs Perſas juxta Salaminem, quo vicerunt Græci, anni CCXVII, archonte Athenis Cal*lia*de.
	Ἀφ᾽ οὗ ἡ ἐν	Ex quo ad
68	. . . ταίαις μάχη ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς Μαρδόνιον τὸν Ξέρξου στρατηγὸν, ἣν ἐνίκων Ἀθηναῖοι, καὶ Μαρδόνιος ἐτελεύτησεν ἐν τῇ μάχῃ· καὶ τὸ πῦρ ἐρύη . .	*Plat*æas pugnârunt Athenienſes adverſùs Mardonium Xerxis ducem, & victoriam reportârunt, Mardonius autem in ipſâ pugnâ mortem obiit; & ignis eru*pit*
69	. . . . . ελία περὶ τὴν Αἰτνίαν, ἔτη Η . . . . ΠΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Ξαντίππου.	*in Sic*iliâ circa Ætnam, anni C . . VI, archonte Athenis Xantippo.
	Ἀφ᾽ οὗ . . λων ὁ Δεινομένους . . . . . ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΗΔΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Τιμοσθεν	Ex quo *G*elo Dinomenis F. tyrannidem exercuit, anni CCXV, archonte Athenis Timoſthen
70	. . .	*e.*
	. . . Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπους ὁ Κεῖος, ὁ τὸ μνημονικὸν ηὑρὼν, ἐνίκησεν Ἀθήνησιν διδάσκων· καὶ αἱ εἰκόνες ἐστάθησαν Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, ἔτη ΗΗ . . .	*Ex quo* Simonides Leoprepis F. Ceus, qui memorandi artis inventor erat, Athenis ludis edendis vicit; & erectæ ſunt imagines Harmodii & Ariſtogitonis, anni C C . . .
71	ἄρχοντος Ἀθήνησι . . . . μάντου.	archonte Athenis *Adi*manto.
	Ἀφ᾽ οὗ Ἱέρων Συρακουσῶν ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΗΙΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Χ . . η . . ος.	Ex quo Hiero Syracuſis tyrannidem exercuit, anni CCVIII, archonte Athenis Ch*aret*e.
	Ἦν δὲ Ἐπίχαρμος ὁ ποιητὴς κατὰ τοῦτον.	cujus etiam tempore fuit Epicharmus poeta.
72	Ἀφ᾽ οὗ Σοφοκλῆς Σοφίλλου ὁ ἐκ Κολωνοῦ ἐνίκησε τραγωδίᾳ, ἐτῶν ὢν ΔΔΠΙΙΙ, ἔτη ΗΗΠΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀψηφίονος.	Ex quo Sophocles Sophilli F. ex Colono tragœdiâ vicit, natus ſcilicet annos XXVIII, anni CCVI, archonte Athenis Apſephione.
	Ἀφ᾽ οὗ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ὁ λίθος ἔπεσε .	Ex quo in Ægos flumen ſaxum ceci*dit*;
73	καὶ Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἐτελεύτησεν, βιοὺς ἔτη 𐅄ΔΔΔΔ, ἔτη ΗΗΠ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Θεα . . νίδου.	& Simonides poeta, poſtquam vixerat annos LXXXX, vitam finivit, anni CCV, archonte Athenis Theagenidâ.
	Ἀφ᾽ οὗ Ἀλ . . ανδρος ἐτελεύτησεν, ὁ δὲ υἱὸς Π . . δίκ-	Ex quo Alexander vitam finivit, filius autem ejus Perdic-
74	κας Μακεδόνων ἐβασίλευσε, ἔτη Η𐅄ΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, ἄρχοντες Ἀθήνησιν Εὐθίππου.	cas in Macedoniâ regnavit, anni CLXXXXVIIII, archonte Athenis Euthippo.
	Ἀφ᾽ οὗ Αἰσχύλος ὁ πο . . τὴς, βιώσας ἔτη 𐅄ΔΙΙΙΙΙ, ἐτελεύτησεν ἐν . .	Ex quo Æſchylus poeta, poſtquam vixerat annos LXVIII, vitam finivit in . .
75	. . . α τὸ . . κελίας, ἔτη Η𐅄ΔΔΔΔΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησ . . αλλ . ου τοῦ προτέρου.	. . . . . . *Si*ciliæ, anni CLXXXXIII, archonte Athenis *Call*iâ primo.
	Ἀφ᾽ οὗ Εὐριπίδης, ἐτῶν ὢν ΔΔΔΔΙΙΙ, τραγωδίᾳ πρῶτον ἐνίκησεν, ἔτη Η𐅄Δ . .	Ex quo Euripides, annos natus XXXXIII, tragœdiâ primùm vicit, anni CLX . .
76	. . . οντες Ἀθήνησι Διφι . . .	*arch*onte Athenis Diphi*lo*.
	. . . . σαν (δὲ) ἐ κατ᾽ Εὐριπίδην Σωκράτης καὶ . . . ξαγόρας.	*Flor*uerunt autem, Euripidis ævo, Socrates & *Ana*xagoras.
	Ἀφ᾽ οὗ Ἀρχέλαος Μακεδόνων ἐβασίλευσε, Περδίκκου τελευτήσαντος, ἔτη Η . . .	Ex quo Archelaus Macedoniâ regnavit, poſt mortem Perdiccæ, anni C . . .
77	. . . οντος Ἀθήνησι Ἀστυφίλου.	*arch*onte Athenis Aſtyphilo.
	Ἀφ᾽ οὗ Διονύσιος Συρακουσῶν ἐτυράννευσεν,	Ex quo Dionyſius Syracuſis exercuit tyrannidem,

σιν, ἔτη ΗΔΔΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Εὐκτήμονος.
Ἀφ' οὗ Εὐριπίδης ϱ . . . .
78 . . . . λεύτησεν, ἔτη ΗΔΔΔΔΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀντιγένους.
. . . . Σο . . . λῆς ὁ ποιητὴς, βιώσας ἔτη . . ΔΔΔΔΙ, ἐτελεύτησεν· καὶ Κῦρος ἀνέβ . . .
79 . . . οντος Ἀθήνησι Καλλίου τοῦ προτέρου.
Ἀφ' οὗ . ελέστης Σελ . . . . νίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Μίκωνος.
Ἀφ' οὗ . . . . .
80 . . α Κύρου ἀναβάντος· καὶ Σωκράτης φιλόσοφ . . . ελεύτ . . . ο . . ἔτη ΓΔΔΔ, ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Λάχη. . . . .
81 Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΔΔΔΠ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀριστοκράτους.
Ἀφ' . . . . . . ες . . . . . με . . . ϱαιος διθυράμβῳ ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη Η . .
82 . . οὗ Φιλόξενος διθυραμβοποιὸς τελευτᾷ βιοὺς ἔτη ΓΔΔ, ἔτη Η(Δ)ΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Πυθέου.

Ἀφ' οὗ Ἀναξανδρίδης ὁ κωμ . . . .
83 Ἀθήνησι Καλλέου.
Ἀφ' οὗ Ἀστυδάμας Ἀθήνησιν ἐνίκησεν, ἔτη ΗΠΙΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀστ.ου. Κατεκάη δὲ τότε κα . . . .
84 . . γένετο Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων. ἣν ἐνίκων Θηβαῖοι, ἔτη ΗΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Φρασικλείδου . . .

85 βασιλεύει.
Ἀφ' οὗ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος ὁ δεύτερος ἐνίκησεν Ἀθήνησιν· καὶ ᾠκίσθη Μεγάλη πόλ . . . .
86 . . . . . .
Ἀφ' οὗ Διονύσιος Σικελιώτης ἐτελεύτησεν, ὁ δὲ υἱὸς Διονύσιος ἐτυράννευσεν· καὶ Ἀλε . . ν . . .
87 . . . λεύει, ἔτη ΗΙΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ναυσιγένους.
Ἀφ' οὗ Φωκεῖς τὸ ἐν Δελφοῖς . . . .
88 νησι Κηφισοδώρου.
Ἀφ' οὗ Τιμόθεος βιώσας ἔτη ΓΔΔΔΔ ἐτελεύτησεν, ἔτ . .
89 . . κεδόνων βασιλεύει, καὶ Ἀρτοξέρξης ἐτελεύτησεν . . ς δὲ ὁ υἱὸς β . . . .
90 . . ἐνίκησεν, ἔτη ΓΔΔΔΔΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀγαθοκλέ . . .
91 . . . νοτο, ἔτη ΓΔΔΔΔΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλισ . . . .
92 . . . . σοφος . . . τ . . . τούτου.
Ἀφ' οὗ Κλ . . . . . .
93 . . . . . . η ΓΔ . . . . ἄρχοντος . . .

rannidem, anni CXXXXVII, archonte Athenis Euctemone.
Ex quo Euripides . . . .
*vitam fi*nivit, anni CXXXXV, archonte Athenis Antigene.
Ex quo Sop*hoc*les poeta, poſtquam annos . . XXXXI vixerat, vitam finivit; & Cyrus . . .
*arch*onte Athenis Calliâ primo.
Ex quo *T*eleſtes . . . . . vicit Athenis, anni CXXXVIIII, archonte Athenis Micone.
Ex quo . . . . .
. . . . & Socrates philoſoph*us mortuus eſt*, annos natus LXX, anni CXXXVII, archonte Athenis Lache*te* . . . .
Athenis, anni CXXXV, archonte Athenis Ariſtocrate.
Ex *quo* . . . . dithyrambis vicit Athenis anni C . .
Ex quo Philoxenus poeta dithyrambicus mortem obiit, poſtquam annos LX vixerat, anni CXVI, archonte Athenis Pytheâ.
Ex quo Anaxandrides com*icus* . . . .
Athenis Calleâ.
Ex quo Aſtydamas Athenis vicit, anni CVIIII, archonte Athenis Aſt*eio*.
Combuſtum eſt autem tunc . . . .
. . commiſſa eſt *pugna* Thebanorum & Lacedæmoniorum, quâ vicerunt Thebani, anni CVII, archonte Athenis Phraſiclide . . .

. . . . .
Ex quo Steſichorus Himeræus ſecundus vicit Athenis; & condita eſt Megalopo*lis* . . . .

. . . . . .
Ex quo Dionyſius Siculus vitam finivit, & filius ejus Dionyſius tyrannidem exercuit; & Ale*xander*
*reg*navit, anni CIIII, archonte Athenis Nauſigene.
Ex quo Phocenſes in Delphis . . . *Athe*nis Cephiſodoro.
Ex quo Timotheus, poſtquam annos vixerat LXXXX, mortem obiit, ann*i*
*Ma*cedonibus imperavit, & Artoxerxes vitam finivit; *filiu*s verò
. . vicit, anni LXXXXIII, archonte Athenis Agathocle . . .
. . . . anni LXXXXI, archonte Athenis Calli*ſtrato* . . . .
. . . .
Ex quo . . . . . .
. . . . . *ann*i L . . . . archonte . . .

T *FOEDUS*

II.

FOEDUS Smyrnæorum & Magnetum, ad majeſtatem Seleuci Callinici Aſiæ Regis tutiùs conſervandam, circa annum ante vulgarem D. N. Jeſu Chriſti Epocham CCXLIV, *ſeu Periodi Julianæ* MMMMCCCCLXX, *percuſſum; columnis ſingulis inciſum, & in fano Veneris Stratonicidis alibique apud utramque rempublicam ex pacto ſacratum. Bina inſuper Fœdus comitantia Decreta Smyrnæorum. Charactere communi cum Seldeni verſione. Hiatus verò ejus operâ & lacunæ conjecturâ, juſtis ſpatiorum menſuris, fugientium elementorum reliquiis, & circumſtante vocabulorum textu nixâ, ſupplentur; & miniato charactere à cæteris diſtinguuntur.*

N. B. *Græcarum Lacunarum ſupplementa, quæ miniato majuſculo charactere Seldenus diſtinxit, viſum eſt intrà Parentheſes inchiſa ſeparare; & eadem in Latinâ verſione typis Italicis exhibere.*

Smyrnæorum Decretum Fœderi prævium.

1	Ἔδοξεν τῷ δήμῳ, στρατηγῶν γνώ(μ)η. Ἐπειδὴ πρότερόν τε, καθ' ὃν καιρὸν ὁ Βασιλεὺς Σέλευκος ὑπερ-	Placuit Populo, Ducum conſil*io*. Poſtquam nuper, quo tempore Seleucus rex expeditionem
2	έβαλεν εἰς τὴν Σελευκίδα, πολλῶν (κ)αὶ μεγάλων κινδύνων περιστάντων τὴμ πόλιν ἡμῶν καὶ τὴν	fecit in Seleucidem, multis magniſque periculis civitati noſtræ & territorio circumquaque imminentibus,
3	χώραν, διεφύλαξεν ὁ δῆμος τὴμ πρὸς αὐτὸν εὔνοιάν τε καὶ φιλίαν, οὐ καταπλαγεὶς τὴν τῶν ἐναντίων ἔφοδον,	ſervaverit erga eum Populus benevolentiam & amicitiam; &, nec hoſtium impetu territus,
4	οὐδὲ φροντίσας τῆς τῶν ὑπαρχόντων ἀ(π)ωλείας, ἀλλὰ πάντα δεύτερα ἡγησάμενος εἶναι πρὸς τὸ διαμεῖ-	nec rerum ſuarum cladem penſi habens, inprimis ante omnia optimum eſſe duxerit in hôc perſe-
5	ναι ἐν τῇ αἱρέσει, καὶ ἀντιλαβέσθαι τῶμ π(ρ)αγμάτων κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, καθ' ὅτι ἐξ ἀρχῆς ὑπέστη· διὸ	verare propoſito, *ma*jeſtatíque ejus pro viribus adeſſe, ſicut ab initio ſuſceperat: unde
6	καὶ ὁ βασιλεὺς Σέλευκος, εὐσεβῶς τὰ πρὸς το(ὺ)ς θεοὺς διακείμενος, καὶ φιλοστόργως τὰ πρὸς τοὺς γονεῖς, μεγα-	etiam rex Seleucus, Deorum cultui religioſè deditus, pius erga parentes, magna-
7	λόψυχος ὤν, καὶ ἐπιστάμενος χάριτας ἀποδιδόναι τοῖς ἑαυτὸν εὐεργετοῦσιν, ἐτίμησεν τὴμ πόλιν ἡμῶν, διά-	nimus, & ad beneficia bene de ſe merentibus rependenda alacris, honorem accumulavit civitati noſtræ, tum ob
8	τε τὴν τοῦ δήμου εὔνοιαν καὶ φιλοτιμίαν, ἣν ἐπεποίητο εἰς τὰ πράγματα αὐτοῦ, καὶ διὰ τὸ τὴμ πατέ-	benevolentiam & ſtudium, quo Populus ipſius majeſtatem affecerat, tum quòd pa-
9	ρα αὐτοῦ Θεὸν Ἀντίοχον καὶ τὴμ μητέρα τὴν τοῦ πατρὸς Θεὰν Στρατονίκην ἱδρῦσθαι παρ' ἡμῖν, τιμωμέ-	ter ejus Deus Antiochus & mater patris Dea Stratonice conſecrati apud nos eſſent, & hono-
10	νους τιμαῖς ἀξιολόγοις, καὶ κοινῇ ὑπὸ τοῦ πλήθους, καὶ ἰδίᾳ ὑφ' ἑκάστου τῶμ πολιτῶν· καὶ ἐβεβαίωσεν τῷ δήμῳ τὴν αὐτο-	ribus egregiis honorati, tum publicè à plebe, tum privatim ab unoquoque civium; & ſtabilivit populo, liber-
11	νομίαν καὶ δημοκρατίαν· ἔγραψεν δὲ καὶ πρὸς βασιλεῖς καὶ τοὺς δυνάστας καὶ τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη, ἀξι-	tatem & ſtatum popularem; quin porrò ſcripſit ad reges, principes, civitates & gentes, ſanci-
12	ώσας ἀποδέξασθαι τό, τε ἱερὸν τῆς Στρατονικίδος Ἀφροδίτης ἄσυλον εἶναι, καὶ τὴμ πόλιν ἡμῶν ἱερὰν καὶ ἄσυλον· νῦν τε ὑπερ-	viſſe ſe non modò fanum Veneris Stratonicidis inſpoliatum fore, ſed & urbem item noſtram ſacram & inſpoliatam: & cùm nunc etiam, ſimul ac expediti-
13	βεβληκότος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Σελευκίδα, οἱ στρατη(γο)ὶ σπεύδοντες διαμένειν τῷ βασιλεῖ τὰ πράγματα συμφερόντως, διε-	onem fecerat Seleucus rex in Seleucidem, duces cupientes, ut rerum ſtatus commodè regi firmaretur, mi-
14	πέμψαντο	

14	πέμψαντο πρὸς τοὺς ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκους καὶ πρὸ(ς) τοὺς ὑπαίθρους ἱππεῖς καὶ στρατιώτας, καὶ ἀπέστειλαν ἐξ αὐτῶν	ſerint ad Magneſiæ incolas, & eos, qui in caſtris verſantur, equites & milites (amandato ex ipſis
15	ἕνα Διονύσιον τὸμ παρακαλέσοντα αὐτοὺς δια(φυ)λάσσειν τὴμ φιλίαν καὶ συμμαχίαν βασιλεῖ Σελεύκῳ εἰς	quodam Dionyſio, qui invitaret eos ad amicitiam & belli ſocietatem cum rege Seleuco *ſer*vandam per-
16	πάντα τὸγ χρόνον, ἐπαγγελλόμενοι διατηρούντων αὐτῶ(ν) τὰ πράγματα, καὶ τὸν αὐτὸν ἐχθρὸγ καὶ φίλον ἡγουμένων, ὑπάρξειν αὐ-	petuam) & promiſerint, ſi conſervarent illius majeſtatem, & eundem cum illo hoſtem & amicum æſtimarent, fore e-
17	τοῖς παρά τε τοῦ δήμου καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως Σελεύκου πάν(τ)α τὰ φιλάνθρωπα καὶ καλῶς ἔχοντα, καὶ ἀποδοθήσεσθαι χάρι-	is & à Populo & à rege Seleuco omnimodum favorem & benevolentiam, & redditum eis iri bene-
18	τας αὐτοῖς ἀξίας τῆς αἱρέσεως· οἱ δὲ ἐμ Μαγνησίᾳ παρακληθέντες, καὶ αὐτοὶ ὄντες πρόθυμοι πρὸς τὸ διαφυλάσσειν τῷ βασιλεῖ τήν τε φι-	ficia ejuſmodi optione non indigna; Magneſii verò invitati, etiam & ipſi ad ſervandam regi [Seleuco] & amici-
19	λίαν καὶ τὴν συμμαχίαν, καὶ διατηρεῖν αὐτῷ τὰ πράγματα, τάτε ἀξιωθέντα ὑπὸ τῶν στρατηγῶν φιλοτίμως ἀπεδέξαντο, καὶ ἐπαγγέλ-	tiam & belli ſocietatem, & conſervandam ejus majeſtatem proni, ea, quæ poſtulabantur à ducibus, avidè amplexati ſiut, polli-
20	λονται τὴν αὐτὴν ἕξειν αἵρεσιν τῷ δήμῳ τῷ ἡμετέρῳ εἰς πάντα τὰ τοῦ βασιλέως Σελεύκου συμφέροντα, καὶ ἀπεστάλκασιν	citi eandem animi ſe habituros ſententiam cum populo noſtro ad omnia Seleuci regis commoda, & miſerint
21	πρὸς ἡμᾶς πρεσβευτάς, ἐγ μὲν τῶγ κατοίκων Ποτάμωνα καὶ (Ι)εροκλῆν, ἐγ δὲ τῶν ὑπαίθρων Δάμωνα καὶ Ἀπολλωνικέτην, τοὺς ἀ(πε)-	ad nos legatos, ex incolis ſcilicet Potamonem & *H*ieroclem, ex iis verò, qui in caſtris verſantur, Damonem & Apolonicetem, qui
22	λεξομένους τε ἡμῖν, καὶ ἀνοίσοντας τὴν ὁμολογίαν, καθ' ἣν ἀξι(ο)ῦσιν συνθέσθαι τὴμ πρὸς ἑαυτοὺς φιλίαν· ἐπαχθέντες δὲ καὶ οἱ	nobiſcum tractarent, & apportarent fœdus, juxta quod poſt*ul*ant iniri ſecum amicitiam; legati verò introducti
23	πρεσβευταὶ ἐπὶ τὸν δῆμον συνλελαλήκασιν ὑπὲρ ἁπάντων ἀκολ(ού)θως τοῖς ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένοις· Ἀγαθῇ τύχῃ δεδόχθα(ι),	ad populum colloquium habuerint ſuper omnia ſigillatim, pro*ut* in fœdere ſunt conſcripta; cum bonâ fortunâ cenſer*i*,
24	τήν τε φιλίαν συντίθεσθαι πρὸς τοὺς ἐμ Μαγνησίᾳ ἐπὶ πᾶσι τε(ις) τοῦ βασιλέως Σελεύκου συμφέρουσιν, καὶ ἀποδεῖξαι πρὸς αὐτοὺ(ς)	ut amicitia contrahatur cum Magneſiis in omni, quod Seleuco regi commodum fuerit, & ut deſignentur ad eo*s*
25	πρεσβευτὰς τρεῖς, οἵτινες τὴν ὁμολογίαν τε, ἥτις ἂν δόξῃ τῷ δήμῳ, ἀνοίσουσιν αὐτοῖς, καὶ περὶ τῶγ γεγραμμένων ἐν αὐτῇ δι(α)-	legati tres, qui fœdus, quod populo placuerit, apportabunt illis, & de iis, quæ in eo ſcripta ſunt, di*ſ*-
26	λεγήσονται, καὶ παρακαλέσουσιν αὐτοὺς δέχεσθαί τε καὶ συντελεῖν τὰ ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένα· καὶ ἐάμπερ δέξωνται οἱ ἐμ	ceptabunt, & eos invitabunt ad ea adprobanda & perimplenda, quæ in fœdere conſcripta; [& ſi adprobaverint incolæ
27	Μαγνησίᾳ, ὁρκισάτωσαν αὐτοὺς οἱ ἀποδειχθησόμενοι πρεσβευταὶ τὸν ὅρκον τὸν ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένον. Προσδεξαμέ(νων)	Magneſiæ, exigant ab iis deſignandi legati juramentum in fœdere conſcriptum]. Poſtquam autem hæc amplexat*i* fuerint
28	δὲ ταῦτα τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ, καὶ συνσφραγισαμένων τὴν ὁμολογίαν, καὶ ὁμοσάντων, καὶ ἐπανελθόντων τῶμ πρεσβευτῶν, συ(ντε)-	Magneſii, & fœdus ſigillaverint, & juraverint, & legati redierint; per*implen*-
29	λείσθω καὶ τὰ λοιπὰ πάντα τὰ ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένα· καὶ τὸ ψήφισμα τόδε ἀναγραφήτω κατὰ τὸν νόμον· ἀναγραφήτω δὲ κ(αὶ εἰς)	tor item reliqua omnia, quæ in fœdere conſcripta: hoc ipſum porrò decretum, ut lex exigit, perſcribitor *etiam in*
30	στήλας, εἰς ἃς καὶ ὁμολογία ἀναγραφήσεται. Καλεσάτωσαν δὲ οἱ ἐπιμήνιοι τῆς βουλῆς καὶ τοὺς πρεσβευτὰς τοὺς παραγεν(ομένους)	columnis, quibus ipſum fœdus perſcribetur. Invitanto autem menſtrui ſenatûs ſacrificuli etiam legatos, qui è Magneſiâ ad *venerunt*,
	31	in

31 ἐγ Μαγνησίας, ἐπὶ ξενισμὸν εἰς τὸ πρυτανεῖον. Τοῖς δὲ ἀποδειχθεῖ(ι)σιμ πρεσβευταῖς δότω μεθόδιον Καλλῖνος ὁ ταμίας τὸ ἐκ τοῦ (κοινοῦ, ἐφ')

in Prytanium ad ſacras epulas. Deſignatis verò legatis præbeto commeatum Callinus ærarii præfectus ex *publico in tot*

32 ἡμερῶν ἔσων ἂν ὁ δῆμος τάξῃ, ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως προσόδων. Ἡμέραι ἐτάγησαμ πέντε. Πρεσβευταὶ ἀπεδείχθησαν Φανόδημος Μικ . . . .

dies, quot populus ſtatuerit, de proventibus urbis. Dies ſtatuti ſunt quinque. Deſignabantur legati Phanodemus Mic . . . . F.

33 Διονύσιος Διονυτᾶ, Παρμενίσκος Πυθέου.

Dionyſius Dionytæ F. & Parmeniſcus F. Pytheæ.

Smyrnæorum & Magnetum Fœdus.

34 Ἐπὶ ἱερέως Ἡγησίου, στεφανηφόρου δὲ Πυθοδώρου, μηνὸς Ληναιῶνος, ἀγαθῇ τύχῃ. Ἐπὶ τοῖσδε συνέθεντο τὴμ φιλίαν Σμυρναῖ(οι)

Pontifice Hegeſiâ, ſtephanophoro autem Pythodoro, menſe Lenæone, cum bonâ fortunâ. Hiſce conditionibus amicitiam inierunt Smyrnæ*i*,

35 τε, καὶ οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ κάτοικοι, οἵτε κατὰ πόλιν ἱππεῖς καὶ πεζοὶ, καὶ οἱ ἐν τοῖς ὑπαίθροις, καὶ οἱ ἄλλοι οἰκηταὶ· καὶ τὴμ πολιτείαν ἔδωκαν

& Magneſiæ incolæ; tum equites & pedites, qui in urbe ſunt; tum qui in caſtris, & habitatores cæteri: civitate donârunt

36 Σμυρναῖοι τοῖς ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκοις, τοῖς τε κατὰ πό(λ)ιν ἱππεῦσι καὶ πεζοῖς, καὶ τοῖς ὑπαίθροις, καὶ τοῖς οἰκοῦσι

Smyrnæi Magneſiæ incolas, tum qui in ur*b*e ſunt equites & pedites, & qui in caſtris, tum qui ur-

37 τὴμ πόλιν· ἐφ' ὅτῳ τὴμ μὲν συμμαχίαν καὶ τὴν εὔνοιαν τὴν εἰ(ς τ)ὰ πράγματα τὰ τοῦ βασιλέως Σελεύκου διατηρήσουσιν οἱ ἐμ

be habitant; ob quam rem belli ſocietatem & benevolentiam erg*a* regis Seleuci majeſtatem ſtudioſiſſimè obſervabunt

38 Μαγνησίᾳ τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ μετὰ πάσης προθυμίας εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον· καὶ ὅσα παρειλήφασι παρὰ τοῦ βασιλέως Σελεύκου φυλάξαντες,

Magnetes regi Seleuco, idque perpetuò; & quæcunque acceperunt à rege Seleuco, ea tuebuntur

39 εἰς δύναμιν εἶναι τὴν αὐτῶν, ἀποδώσουσιν τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ(ι). (Πολ)ιτεύσονται δὲ μετὰ Σμυρναίων κατὰ τοὺς τῆς πόλεως νόμους,

pro viribus ſuis, & reddent regi Seleuco. *Guber*nabuntur autem cum Smyrnæis juxta leges civiles,

40 (ἀ)στασιάστως, τὸν αὐτὸν ἐχθρὸν καὶ φίλον ἡγούμενοι Σμυρναίο(ις. Ὀμ)οῦνται δὲ καὶ οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ Σμυρναίοις, καὶ Σμυρναῖοι τοῖς ἐμ

à diſſidio vacantes, & eoſdem amicos & inimicos cum Smyrnæ*is* habebunt. Smyrnæis verò *jur*abunt Magneſii, & Magneſiis Smyrnæi,

41 Μαγνησίᾳ, ἑκάτεροι αὐτῶν, τὸν ὅρκον τὸν ἐν τῇ ὁμολογίᾳ ὑπογ(ε)γραμμένον. Συντελεσθέντων δὲ τῶν ὅρκων, τὰ μὲν ἐγκλήματα αὐ-

alterutrinque, jusjurandum in fœdere ſubſcriptum. Præſtitis autem juramentis, controverſiæ il-

42 τοῖς τὰ γεγενημένα κατὰ τὸμ πόλεμον ἤρθω πάντα· καὶ μὴ ἐξέστω μη(δ)ὲ ἑτέροις ἐγκαλέσαι περὶ τῶγ κατὰ τὸν πόλεμον γεγενημένων, μήτε

lis natæ tempore belli univerſæ perimantur: neque alterutris liceat controverſiam movere de iis, quæ tempore belli facta ſunt, neque

43 διὰ δίκης, μήτε κατ' ἄλλον τρόπομ μηθένα. Ἐι δὲ μὴ, (π)ᾶν τὸ ἐπιφ(ερ)όμε(ν)ον ἔγκλημα ἄκυρον ἔστω. Δεδόσθαι δὲ τοῖς ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκ(οις),

in formâ judicii, neque ullo alio modo. Et ſi qua fortè emerſerit, planè irrita ſit. Dari verò eis, qui in Magneſiâ ſunt, incolis,

44 τοῖς τε κατὰ πόλιν ἱππεῦσι καὶ πεζοῖς, καὶ τοῖς ὑπαίθροις πολιτεί(α)ν ἐν Σμύρνῃ ἐφ' ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ τοῖς ἄλλοις πολίταις. Ὁμοίως δὲ δε(δόσθαι)

tam ſcilicet, qui in urbe ſunt, equitibus & peditibus, quam qui in caſtris verſantur, jus civitatis in Smyrnâ æquale nec diſſimile reliquorum civium juri. Similiter *dari*

Digitized by Google

45 τὴμ πολιτείαν καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς οἰκοῦσιν ἐμ Μαγνησίᾳ, ὅσοι ἂν ὦσιν ἐλεύθεροί τε καὶ Ἕλληνες. Ἀνενεγκάτωσαν δὲ τοὺς μὲγ καταλοχισμ(οὺς)

jus civitatis etiam reliquis, qui in Magneſiâ habitant, quotquot nimirum liberi ſunt & Græci. Exhibento autem populo cohor*tes*

46 (τ)ῶν ἐμ Μαγνησίᾳ ἱππέω(ντ)ε καὶ πεζῶν τῶντε κατὰ πόλιγ κα(ὶ) τῶν ὑπαίθρων οἱ ὄντες γραμματεῖς τῶν ταγμάτων ἐπὶ τὸν δῆμον· τῶν δὲ ἀλ(λων)

*e*orum, qui in Magneſiâ ſunt, tam equitu*m* quàm peditum, ſive in urbe ſive in caſtris, ii, qui ſunt agminum ſcribæ: reli*quorum*

47 οἰκητῶν τὴγ γραφ(ὴν) οἱ ἀποδειχθέντες ὑπὸ τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκων ἄνδρες. Ὅταν δὲ τιθῶντ(αι) τοὺς καταλοχισμοὺς οἱ γραμματεῖς, καὶ οἱ

habitatorum deſcriptio*nem* exhibento viri à Magneſiæ incolis deſignati. Cùm verò repræſentant cohortes ſcribæ, &

48 (ἄ)νδρες οἱ ἀ(πο)δειχθέντες τὴγ γραφὴν των ἄλλων οἰκητῶν, ὁρκισάτωσαν (αὐ)τοὺς οἱ ἐξετασταὶ ἐπὶ τῶν μητρῴου ἱεροῖς νεοκαύτοι(ς, τοὺς μὲγ

viri d*e*ſignati deſcriptionem cæterorum incolarum, adjuranto *e*os quæſitores ſuper ardentibus fani Magnæ Matris victimi*s*,

49 γραμμα)τεῖς, ἦμὴν ἀπὸ τοῦ βελτίστου ἀνενηνοχέναι τὴγ γραφὴν τῶν ὄντω(ν πα)ρ᾽ αὐτοῖς κατοίκων ἱππέων καὶ (πεζῶν τῶντε κατὰ πόλιγ καὶ τῶγ καθ᾽)

*ſcrib*as, nempe ſe optimâ fide edidiſſe deſcriptionem eorum, qui *a*pud ſe fueri*nt*, incolarum, equitum ſcilicet & *peditum* * *tam qui in urbe quàm qui in*

50 ὑπαίθρα τασσομένων· τοὺς δὲ ἄνδρας τοὺς (ἀν)αφέροντας τὴγ γραφὴν τῶν (ἄλλων οἰκητων ὁμοίως ἀνενηνοχέναι τὴγ γραφὴν τῶν ἄλλων)

caſtris fuerint diſpoſiti: viros autem, qui *cæterorum* deſcriptionem retulerint, adjuranto, *ſe ſimiliter edidiſſe cæterorum deſcriptionem*,

51 οἰκούντων ἐμ Μαγνησίᾳ, καὶ ὄντων ἐλευθέρων καὶ Ἑλλήνων. Τὰς δὲ ἀνενεχ(θείσας γραφὰς οἱ) ἐξετασταὶ παραδότωσαν τῷ γραμμα(τοφύ)λακι τῆς

qui Magneſiam incolunt, & ſunt liberi & Græci. Exhib*itas* autem *deſcriptiones* quæſitores tradunto actorum

52 βουλῆς καὶ τοῦ δήμου. Ὁ δὲ θέσθω εἰς τὸ (δημό)σιον. Ἐπικληρωσάσθωσαν δὲ ο(ἱ ἐξετασ)ταὶ εἰς τὰς φυλὰς τὰ ἀνενεχθέντα ὀνόματα πάντα, καὶ ἀνα-

ſenatûs populíque *cu*ſtodi. Is *publico archi*vo reponito. Sorte verò cooptanto quæſitor*es* in tribus edita nomina [omnia], & de-

53 γραψάτωσαν εἰς τὰ κληρωτήρια. Καὶ ἔστω μετουσία τοῖς ἀναγραφεῖσιν ε(ἰς τὰ κληρ)ωτήρια πάντων, ὧγ καὶ τοῖς λοιποῖς πολίταις μέτεστιν.

ſcribunto in ſortium tabulas. Quin participes ſint ii, qui perſcripti fuerint *in ſortium* tabulis, rerum omnium, quarum participes ſunt reliqui cives.

54 Χρήσθωσαν δὲ οἱ πολιτογραφηθέντες, καὶ ἐμ Μαγνησίᾳ, περὶ τῶν συναλλ(αγμάτ)ων καὶ τῶν ἐγκλημάτων τῶμ πρὸς Σμυρναίους, τοῖς νόμοις

Utuntor autem, poſtquam civium numero adſcripti fuerint, etiam in Magneſiâ, in contr*actl*ibus & actionibus, quæ ad Smyrnæos ſpectant, legibus

55 τοῖς Σμυρναίων. Δεχέσθωσαν δὲ καὶ ἐμ Μαγνησίᾳ τὸ νόμισμα τὸ τῆς πόλεως (ἔν-ν)ομον. Καὶ ἄρχοντα δὲ, ὃμ ἂν ἀποστέλλῃ ὁ δῆμος, κυριεύσοντά τε τ-

Smyrnæorum. Admittunto etiam Magneſii numiſma civitatis ut *leg*itimum. Excipiunto item præfectum (quem miſerit populus, qui ſcilicet

56 ῶγ κλειδῶν, καὶ ἐσόμενον ἐπὶ τῆς φυλακῆς τῆς πόλεως, καὶ διατηρήσοντα τὴμ πόλιν τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ, προσδεξέσθωσαν) οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ. Δέ-

clavibus potietur, & præſidio erit civitati, eámque tuebitur regi Seleuco) [Magneſii]. Præben-

57 τωσαν δὲ Σμυρναῖοι καὶ εἰς κατασκήνωσιν τοῖς ἀποσκευαζομένοις τῆς ἐκ Μαγνησίας οἰκίας, κλινῶν ὅσων ἂν τῷ δήμῳ δόξῃ, ἀφ᾽ οὗ ἂγ χρόνου ἡ ὁμολο-

to Smyrnæi pro habitaculis, iis qui è Magneſiâ emittuntur, ædes (quibus lectorum numerus ſit pro arbitratu populi) ab eo tempore, quo fœ-

58 γία συνσφραγισθῇ, εἰς ἑξάμηνον. Μισθούσθω δὲ ὁ ταμίας τῶν ὁσίωμ προσόδων (τ)ὰς οἰκίας μετὰ τῶν στρατηγῶγ· καὶ τὸ ἀνήλωμα διδότω ἀπὸ τῆς τῆ(ς)

dus ſigillatum fuerit, in tempus ſemeſtre. Conducito autem publici ærarii præfectus cum ducibus ædes illas; datâ penſione ex

59 πόλεως U urbis

* *Prideaux.* tam in urbe quàm in caſtris diſpoſitorum.

59 πόλεως προσόδων. Ὀμόσαι δὲ τοὺς μὲν ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκους, τῶν τε κατὰ πόλιν ἱππέων καὶ πεζῶν, καὶ τοὺς ἐν τοῖς ὑπαίθροις τασσομένους, κα(ὶ)

60 τοὺς ἄλλους τοὺς καταχωριζομένους εἰς τὸ πολίτευμα, τόνδε τὸν ὅρκον. Ὀμνύω Δία, Γῆν, Ἥλιον, Ἄρη, Ἀθηνᾶν Ἀρείαν, καὶ τὴν Ταυροπόλον, καὶ τη(ν)

61 Μητέρα τὴν Σιπυληνήν, καὶ Ἀπόλλω τὸν ἐμ Πάνδοις, καὶ τοὺς ἄλλους Θεοὺς πάντας καὶ πάσας. καὶ τὴν τοῦ βασιλέως Σελεύκου Τύχην· ἐμμενῶ ἐν

62 ταῖς συνθήκαις, ἃς συντέθειμαι πρὸς Σμυρναίους, εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον. (κ)αὶ διατηρήσω τήν τε συμμαχίαν καὶ τὴν εὔνοιαν τῷ Βασιλεῖ Σελεύκῳ

63 καὶ τῇ Σμυρναίων πόλει· καὶ ἃ παρείληφα παρὰ τοῦ βασιλέως Σελεύκου, διατηρήσω, κατὰ δύναμιν τὴν ἐμήν, καὶ ἀποδώσω τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ· καὶ οὐθὲν

64 παραβήσομαι τῶν κατὰ τὴν ὁμολογίαν, οὐδὲ μεταθήσω ἐπὶ τὸ χεῖρον τὰ γεγραμ(μ)ένα ἐν αὐτῇ. οὔτε τρόπῳ οὔτε μηχανῇ οὐδεμιᾷ· καὶ πολιτεύσομαι μεθ' ὁ-

65 μονοίας ἀστασιάστως κατὰ τοὺς Σμυρναίων νόμους καὶ τὰ ψηφίσματα τοῦ δ(ή)μου· καὶ συνδιατηρήσω τήν τε αὐτονομίαν καὶ δημοκρατίαν καὶ τ' ἄλλα τὰ

66 ἐπικεχωρημένα Σμυρναίοις ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Σελεύκου, μετὰ πάσης προθυμίας ἐμ παντὶ καιρῷ· καὶ οὔτε αὐτὸς ἀδικήσω αὐτῶν οὐθένα, οὔτε ἄλλῳ ἐπ(ι)-

67 τρέψω οὐθενί, κατὰ δύναμιν τὴν ἐμήν· καὶ ἐάν τινα αἰσθάνωμαι ἐπιβουλεύο(ντ)α τῇ πόλει ἢ τοῖς χωρίοις τοῖς τῆς πόλεως, ἢ τὴν δημοκρατίαν, ἢ τὴν ἰσο-

68 νομίαν καταλύοντα, μηνύσω τῷ δήμῳ τῶν Σμυρναίων· καὶ βοηθήσω ἀγω(νιζόμ)ενος μετὰ πάσης φιλοτιμίας, καὶ οὐκ ἐγκαταλείψω κατὰ δύναμιν τὴν

69 ἐμαυτοῦ. Εὐορκοῦντι μὲμ μοι εὖ εἴη· ἐφιορκοῦντι δὲ ἐξώλεια καὶ αὐτῷ καὶ γέ(νει τ)ῷ ἐξ ἐμοῦ. Ὀμόσαι δὲ καὶ Σμυρναίους τοῖς ἀπὸ Μαγνησίας τὸν ὅρκον

70 τόνδε. Ὀμνύω Δία Γῆν, Ἥλιον, Ἄρη, Ἀθηνᾶν Ἀρείαν, καὶ τὴν Ταυροπόλον, καὶ τὴμ μη(τέρ)α τὴν Σιπυληνήν, καὶ Ἀφροδίτην Στρατονικίδα, καὶ τοὺς ἄλλους Θεοὺς

71 πάντας καὶ πάσας· ἐμμενῶ ἐν ταῖς συνθήκαις, ἃς συντεθείμεθα πρὸς τοὺς (ἐμ Μ)αγνησίᾳ κατοίκους, τούς τε κατὰ πόλιν ἱππεῖς καὶ πεζούς, καὶ τοὺς ἐν τοῖς

72 ὑπαίθροις τασσομένους, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς καταχωριζομένους εἰς τὸ (πολι)τευμα, εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον· οὐθὲν παραβαίνων τῶν κατὰ τὴμ ὁμολογίαν·

73 οὐδὲ

urbis proventibus. Juranto verò, qui Magneſiæ ſunt incolæ, tam equites & pedites in urbe & caſtris diſpoſiti, quam

cæteri in hanc adminiſtrationis formulam admiſſi, juramentum hujuſmodi. Juro per Terram, Solem, Martem, Minervam Martiam, Dianam,

Matrem Sipylenem, Apollinem in Pandis, & reliquos Deos Deáſque omnes, & per regis Seleuci Fortunam: ſtabo

pactis conventis, quæ inivi cum Smyrnæis, in perpetuum; et obſervabo belli ſocietatem & benevolentiam regi Seleuco

& Smyrnæorum civitati; & quæ accepi à rege Seleuco, tuebor pro viribus meis, & reddam regi Seleuco; & nihil

eorum, quæ in fœdere ſunt, tranſgrediar, neque in pejus pervertam, quæ in eo tranſcripta ſunt, neque immutatione neque ullo commento: vitam civilem inſtituam animo

concordi, à diſſidio vacans, juxta Smyrnæorum leges & decreta *populi*; & ſimul conſervabo libertatem & ſtatum popularem, & cætera, quæ

indulta ſunt Smyrnæis à rege Seleuco, ſummâ animi promptitudine, idque perpetuò; neque ipſe eorum quempiam injuriâ laceſſam, nec alteri

cuipiam id facere permittam, pro viribus nempe meis; & ſiquem inſidias aut civitati aut civitatis caſtellis ſtruen*tem* animadvertero, aut libertatem & ſta-

tum popularem impugnantem, indicabo populo Smyrnæo; & opem cert*atim* feram, idque ſummo ſtudio, neque eum deſeram, quantum in

me fuerit. Si ſanctè hæc ſervavero, bene mihi ſit; ſi pejeravero, exitium & mihimet ipſi & poſt*eris* meis. Smyrnæi verò juranto iis, qui è Magneſiâ advenerint, juramentum

hujuſmodi. Juro per Terram, Solem, Martem, Minervam Martiam, Dianam, Ma*tr*em Sipylenem, Venerem Stratonicidem, & reliquos Deos

Deáſque omnes: ſtabo pactis conventis, quæ inivimus cum *Ma*gneſiæ incolis, equitibus ſcilicet & peditibus tam in urbe quàm in

caſtris diſpoſitis, & cæteris in hanc *admi-niſtrationis fo*rmulam admiſſis, in tempus perpetuum: nihil tranſgrediar eorum, quæ in fœdere ſunt;

neque

73 οὐδὲ μεταθεὶς ἐπὶ τὸ χεῖρον τὰ γεγραμμένα ἐν αὐτῇ, οὔτε τέχνῃ οὔτε (μηχα)νῇ οὐδεμιᾷ· καὶ εὐνοήσω καὶ βασιλεῖ Σελεύκῳ καὶ τοῖς ἐκ Μαγνησίας κα-

neque in pejus pervertam in illo conſcripta, neque arte neque *commento* aliquo; & benevolus ero regi Seleuco & Magneſiæ in-

74 τοίκοις, τοῖς τε κατὰ πόλιν, καὶ τοῖς ὑπαίθροις, καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς οἰκοῦ(σιν ἐμ) Μαγνησίᾳ, ὅσοι εἰσὶν ἐλεύθεροί τε καὶ Ἕλληνες· καὶ ποιήσομαι αὐτοὺς

colis, tam iis, qui in urbe quàm qui in caſtris diſpoſiti ſunt, & cæteris, qui *in* Magneſiâ habit*ant*, liberis ſcilicet & Græcis; & faciam eos

75 πολίτας πάντας καὶ τοὺς ἐκγόνους αὐτῶν ἐφ' ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ τοῖς ἄλλοις πολί(ταις·) καὶ εἰς φυλὰς αὐτοὺς ἐπικληρώσας καταχωριῶ, εἰς ἣν ἂν ἕκαστοι λάχωσιν·

omnes, itémque qui ex iis nati fuerint, cives pari undiquaque cum cæteris civ*ibus* jure; & in tribus eos ſorte diſtribuam, atque in eam admittam, quam unuſquiſque ſortitus fuerit:

76 καὶ οὔτε αὐτὸς ἀδικήσω αὐτῶν οὐθένα, οὔτε ἄλλῳ ἐπιτρέψω οὐθενὶ, κατὰ δ(ύν)αμιν τὴν ἐμήν· καὶ ἐάν τινα αἰσθάνωμαι ἐπιβουλεύοντα αὐτοῖς ἢ τοῖς ἐκγόνο(ις)

eorum neminem injuriâ laceſſam, neque alteri cuipiam id facere permittam, pro *vi*ribus meis; & ſi quem animadvertero ſive ipſis, ſive eis qui ex ipſis na*ti* fuerint,

77 αὐτῶν ἢ τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτῶν, μηνύσω, ὡς ἂν τάχιστα δύνωμαι· καὶ βοη(θήσω) μετὰ φιλοτιμίας· καὶ μετουσίαν αὐτοῖς δώσω τῶν τε ἀρχείων καὶ τῶν ἄλλ(ων)

aut poſſeſſionibus eorum, inſidias ſtruentem, indicabo, quàm primùm potero; & ſtudioſè opem *feram*; & participes eos faciam tum magiſtratuum, tum rerum cæter*arum*

78 τῶν κοινῶν τῆς πόλεως, ὧν καὶ οἱ ἄλλοι πολῖται μετέχουσιν. Εὐορκοῦ(ντι μέν) μοι εὖ εἴη· ἐφιορκοῦντι δὲ ἐξώλεια καὶ αὐτῷ καὶ γένει τῷ ἐξ ἐμοῦ. Ἀποδειξά-

in civitate publicarum, quarum reliqui cives participes ſunt. Si hæc ſanctè ſervav*ero*, bene mihi ſit; ſi pejeravero, exitium & mihimet ipſi & poſteris meis. Deſignan-

79 τωσαν δὲ Σμυρναῖοί τε καὶ οἱ ἀπὸ Μαγνησίας ἄνδρας (ἑκατέρωθεν, ὅσους) ἂν ἑκάτεροι ὑπολαμβάνωσιν ἱκανοὺς εἶναι, τοὺς ὁρκιοῦντας τὸ πλῆθος

to porrò tum Smyrnæi, tum Magnetes *alterutrinque, quot* idoneos fore alterutri exiſtimaverint, ad plebem

80 τῶν τε ἐν Σμύρνῃ καὶ τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ. Οἱ δὲ (προνοείτωσαν κελεύο)ντες τῇ πρότερον ἡμέρᾳ ἐνδημεῖν τοὺς ἐν τῇ πόλει, ὡς τοῦ ὅρκου συν(τε)-

tum in Smyrnâ, tum in Magneſiâ adjurandam. Hi verò pridie *edicto caveant*, ut in urbe hæc maneat, donec

81 λεσθησομένου τοῦ κατὰ τὴν ὁμολογίαν. (Ὁρ)κιζέτωσ(αν δὲ τὸν ὅρκον τὸν ἄνω γεγραμμέν)ον οἱ μὲν ἐκ Μαγνησίας ἀποδειχθέντες Σμυρναίους, οἱ δὲ ἐξ Σμύρνης τοὺς ἐμ

juxta fœdus juramentum per*ficiatur*. *Adjuranto autem jam deſcripto juramento* ii, quos deſignaverint Magnetes, Smyrnæos; à Smyrnæis verò deſignati,

82 Μαγνησίᾳ. Τὰ δὲ ἱερεῖα τὰ εἰς τὰ (ὁρ)κωμόσια ἐν Σμύρν(ῃ ἑτοιμαζέτω ὁ Καλ)λῖνος, ἀφ' ὧν ἂν ψηφίσηται) ὁ δῆμος· ἐν δὲ Μαγνησίᾳ οἱ ταμίαι, εἰς ἂν τὸ πλῆθος ἐ-

Magneſios. Victimas ad ſacra *jur*amenti præſtanda in Smyrn*â præparet Cal*linus, unde decreverit populus; in Magneſiâ autem præfecti, quibus id præ-

83 τάξῃ. Ἀναγραψάτωσ(αν) δὲ καὶ τὴν ὁμολογίαν ἐν στήλ(αις ἑκάτεροι. Τὰς δὲ ἀνατι)θέτωσαν Σμυρναῖοι μὲν ἐν τῷ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Στρατονικίδος ἱερῷ, καὶ

ceperit plebs. Perſcribunto etiam fœdus in column*is utrique*. *Has verò conſecr*anto Smyrnæi tum in Veneris Stratonicidis fano, tum

84 ἐμ Μαγνησίᾳ τῇ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδ(ος τῆς Λευκοφρυη)νῆς ἱερῷ· οἱ δὲ ἐμ Μαγνησίᾳ κάτοικοι ἐν τε τῇ ἀγορᾷ παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ

Magneſiæ ad Mæandrum in fano Dian*æ Leucophry*enæ; qui verò Magneſiam incolunt, in foro ad aram

85 Διον(ύσ)ου, καὶ τὰς τῶν βασιλέων εἰκόνας, καὶ ἐμ Πάνδοις ἐ(ν τῷ ἱερῷ τοῦ) Ἀπόλλωνος, καὶ ἐγ Γρυνέῳ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀναγραψάτω δὲ καὶ ὁ γραμ-

Bacchi, & ad regum ſtatuas, & in Pandis i*n fano* Apollinis, & in Gryneo in Apollinis fano. Deſcribito autem actorum

86 ματοφύλαξ τῆς βουλῆς καὶ δήμου τὰ ἀντίγραφα

ſenatûs populíque cuſtos exemplaria fœderis

γραφα τῆς ὁμολογίας (εἰς τὸ δημ)όσιον. Συνσφραγισάσθωσαν δὲ τὰς ὁμολογίας, τὴμ μὲν Σμυρναίοις δοθησομένην,
87 οὓς ἂν ἀποδείξῃ τὸ κοινὸν τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ, τοῖς τε ἑαυτῶν δακτυλίοις κ(αὶ τῷ) ὑπάρχοντι κοινῷ· τὴν δὲ εἰς Μαγνησίαν δοθησομένην σφραγισάσθωσαν Σμυρνα(ῖοι)
88 οἵτε στρατηγοὶ καὶ οἱ ἐξετασταὶ τῷτε τῆς πόλεως δακτυλίῳ καὶ τοῖς αὐτῶν. Ταῦτα δὲ ἀμφοτέροις τοῖς πλήθεσιν συντετελέσθω τύχῃ τῇ ἀγαθῇ.

deris *in archivum pub*licum. Inſuper ſigillanto fœdera; id ſcilicet, quod ad Smyrnæos dabitur,
ii, qui à communi Magneſiæ deſignati fuerint, tum ſuis ſigillis, *tum eo* quod communi eſt: id verò, quod dabitur in Magneſiam, ſigillanto Smyrn*æi*
& duces & quæſitores tum civitatis ſigillo, tum ſigillis ſuis. Atque hæc ab alterutrâ plebe perimplentor cum bonâ fortunâ.

Smyrnæorum Decretum, quod Fœdus ſubſecutum eſt.

89 Ἔδοξεν τῷ δήμῳ στρατηγῶν γνώμη. Ἐπειδὴ πρότερον ὁ δῆμος ὑπὲρ ἁπάντων τῶν τοῦ βασιλέως Σελεύκου συμφερόντων διετέλει· καὶ πρότερον τήν τε βασιλείαν
90 αὐτοῦ συναύξων, καὶ τὰ πράγματα διατηρῶν, καθ' ὅσον ἦν δυνατός, καὶ πολλὰ μὲν περιιδὼν ἀπολλύμενα καὶ καταφθειρόμενα τῶν ὑπαρχόντων, πολλοὺς δὲ ὑπέμενε(ν)
91 κινδύνους ἕνεκεν τοῦ διατηρῆσαι τὴν φιλίαν τὴν πρὸς τὸν βασιλέα Σέλευκον· καὶ νῦν φιλοτιμούμενος αὐτῷ συνδιατηρῆσαι καὶ συνέχειν τὰ πράγματα, καθ' ὅσον
92 ἐνδεχόμενόν ἐστιν· τήν τε πρὸς τοὺς ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκους καὶ τοὺς ὑπαίθρους ἱππεῖς καὶ τοὺς πεζοὺς στρατιώτας, καὶ τοὺς ἄλλους οἰκοῦντας ἐμ Μα-
93 γνησίᾳ, συνετίθετο φιλίαν, ἵνα διαφυλάσσωσιν τὴν συμμαχίαν καὶ τὴν εὔνοιαν τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ· νομίζω(ν) δὲ (ἀ)ναγκαῖον εἶναι τῇ πόλει παραλαβεῖν καὶ τὸ
94 χωρίον Παλαιμαγνησίαν, καὶ ποιήσασθαι τὴν φυλακὴν δι' αὐτοῦ, ἵνα καὶ τούτου παραληφθέντος ὑπὸ τῆς πόλεως ἀσφαλέστερον διαμένῃ πάντα τὰ σύνεγγυ(ς)
95 πράγματα τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ· διεπέμψατο πρὸς τοὺς οἰκοῦντας ἐν τῷ χωρίῳ, καὶ παρεκάλεσαν αὐτοὺς αἱρεσ(θαι τὴν) φιλίαν πρὸς τὸν βασιλέα Σέλευκον,
96 καὶ παραδοῦναι τὰς κλεῖδας τῷ ἄρχοντι τῷ ἀποσταλέντι ὑπὸ τοῦ δήμου, καὶ πα(ρ)αδέξ(α)σθαι φυλακὴν τὴν συνδιατηρήσουσαν μετ' αὐτῶν τὸ χωρίον τῷ βασιλεῖ
97 Σελεύκῳ· ἐπαγγελλόμενος, ταῦτα ποιησάντων αὐτῶν, ὑπάρξειν αὐτοῖς παρὰ τῆς πόλεως πάντα τὰ φιλάνθρωπα καὶ καλῶς ἔχοντα· οἱ δὲ οἰκοῦντες ἐν τῷ
98 χωρίῳ ἑλόμενοι τὴν φιλίαν τὴν πρὸς τὸν βασιλέα Σέλευκον μετὰ πάσης προθυμίας προσεδέξαντο ταξιούμενα ὑπὸ τοῦ δήμου, καὶ τάς τε κλεῖδας παραδεδώκασι
99 τῷ ἄρχοντι τῷ ἀποσταλμένῳ ὑπὸ τοῦ δήμου.

Placuit Populo, Ducum conſilio. Poſtquam populus univerſis Seleuci regis commodis conſtanter proſpexerit, tum imperium ejus olim
promovendo, tum majeſtatem ejus conſervando, in quantum potis erat; & poſſeſſionum ſuarum multas circumſpexerit deperditas & vaſtatas; multa item ſuſtinuer*it*
pericula, ex eo quòd conſervavit amicitiam cum rege Seleuco; quin nunc ſummo contendens ſtudio ejus conſervare & tueri majeſtatem, in quantum
poſſibile eſt; amicitiam inivcrit cum Magneſiæ incolis, tum, qui in caſtris ſunt, equitibus & peditibus militantibus, tum cæteris, qui Ma-
gneſiam habitant, ut nempe belli ſocietatem & benevolentiam regi Seleuco obſervent; perpendens verò neceſſarium eſſe civitati recipere etiam
caſtellum Palæmagneſiam, & præſidium in eodem collocare, ut ſcilicet hôc etiam recepto commodiùs firmarentur omnes, quæ vicin*æ* ſunt,
res regi Seleuco; miſerit ad caſtelli incolas, & invitârit eos ad amplexand*am* amicitiam cum rege Seleuco,
& claves tradendas præfecto à populo miſſo, & excipiendum præſidium, quod cum eis ſimul conſervaret caſtellum regi
Seleuco; pollicitus, ſi hæc facerent, fore eis & à civitate [& à rege Seleuco] omnimodam benevolentiam & favorem; caſtelli autem incolæ
amicitiam erga regem Seleucum ſummâ animi alacritate amplexati aſſenſum præbuerint iis, quæ à populo præſcripta ſunt; & tum claves tradiderint
præfecto à populo miſſo, tum præſidium

καὶ

1 à civi-

καὶ τὴν φυλακὴν τὴν παρὰ τῆς πόλεως παρεδέξαντο εἰς τὸ χωρίον· Ἀγαθῇ Τύχῃ δεδέχθαι, πολίτας τε αὐτοὺς εἶ(ναι)

à civitate receperint in caſtellum; cum Bonâ Fortunâ cenſeri, cives eos fore,

100 καὶ ὑπάρχειν αὐτοῖς τὰ αὐτά, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις ὑπάρχει· καὶ τούς τε κλήρους ἑαυτῶν τοὺς δύο, ὅν τε ὁ Θεὸς καὶ Σωτὴρ Ἀντίοχος ἐπιχώρησεν αὐτοῖς, καὶ περὶ ο(ὗ)

& ad eos eadem ipſa pertinere, quæcunque etiam ad cæteros cives pertinent; quin etiam prædia eorum bina, tam illud ſcilicet, quod Deus & Soter Antiochus eis conceſſit, quàm illud, de quo

101 Ἀλέξανδρος γεγράφηκεν, εἶναι αὐτοῖς ἀδεκατεύτους· καὶ ἐὰν προσορισθῇ ἡ (χ)ώρα, ἣν ἔχουσιν οἱ πρότερον ὄντες ἐμ Μαγνησίᾳ κάτοικοι, τῇ πόλει τῇ ἡμετέρᾳ,

Alexander ſcripſit, fore eis decimarum immunia; & ſi acceſſerit regio, quam occupant priſtini Magneſiæ incolæ, civitati noſtræ,

102 ὑπάρχειν αὐτοῖς τοὺς τρεῖς κλήρους δωρεάν, καὶ τὴν ἀτέλειαν αὐτοῖς μένειν τὴν νῦν ὑπάρχουσαν· καὶ ὅσοι αὐτῶν εἰσιν ἀκληρούχητοι, δοθῆναι αὐτοῖς κλῆρο(ν)

fore illis prædia illa tria ſinè onere, & libertatem eis firmari eandem, quam nunc obtinent; quotquot verò eorum ſunt, quibus prædia nondum aſſignantur, traditum iri eis prædium

103 ἱππικὸν δωρεὰν τῶν παρακειμένων τῷ χωρίῳ· ὑπάρχειν δὲ καὶ Τίμωνι κα(ὶ) τοῖς πεζοῖς τοῖς τεταγμένοις ὑπὸ Τίμωνα, τοῖς ἀποταχθεῖσιν ὑπὸ τῆς φάλαγγο(ς)

equeſtre ſinè onere ex eis, quæ caſtello adjacent; fore item Timoni et peditibus ſub Timone diſpoſitis, qui nempe ab acie ſelecti ſunt

104 ἐπὶ τὴν φυλακὴν τοῦ χωρίου, τήν τε πολιτείαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀτέλειαν, (κ)αὶ τοῖς ἄλλοις ὑπάρχει, καὶ εἶναι αὐτοὺς ἐν τῷ χωρίῳ· ὑπάρχειν δὲ καὶ Ὠμάνει καὶ τοῖς

ad cuſtodiam caſtelli, idem jus civitatis & eandem immunitatem, quam alii obtinent; & permanſuros eos in caſtello; fore item Omani &

105 Πέρσαις τοῖς ὑπὸ Ὠμάνην, καὶ τοῖς ἀπὸ Σμύρνης ἀποσταλεῖσιν ἐπὶ τὴν φυλακὴν τοῦ χωρίου, Μενεκλεῖ τε καὶ τοῖς ὑπ' αὐτὸν τασσομένοις, τήνδε πολιτεί(αν)

Perſis ſub Omane, & eis, qui à Smyrnâ ablegati ſunt in præſidium caſtelli, & Menecli & eis, qui ei ſubjiciuntur, idem jus civitatis

106 καὶ τ' ἄλλα φιλάνθρωπα, ἃ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἐκ Μαγνησίας. Ἐψήφισται κ(αὶ) προνοῆσαι τὸν δῆμον, ὅπως αὐτοῖς διδῶται ἐκ βασιλικοῦ τ(ά) τε μετρήματα καὶ τὰ ὀψώνια

atque eandem benevolentiam, quæ & cæteris Magnetibus. Decretum etiam eſt, populum præviſurum, uti eis præbeantur ex fiſco demenſa & annona,

107 τ' ἄλλα, ὅσα εἰώθει ἐκ βασιλικοῦ δίδοσθαι αὐτοῖς· τὸ δὲ ψήφισμα τόδε ἀν(αγ)ράψαι εἰς τὰς στήλας τὰς ἀνατεθησομένας ἐν τοῖς ἱεροῖς ὑπό τε τοῦ δήμου καὶ (τῆς *)

atque alia quæcunque ex fiſco præberi eis ſolita; hoc verò decretum deſcriptum iri in columnis, quæ ſacrabuntur in ſanis tum à populo tum à

108 ἐκ Μαγνησίας· ἀναγεγράφθαι δὲ αὐτὸ καὶ ἐν τοῖς δημοσίοις.

Magnetibus; quin & idem deſcriptum iri in archivis publicis.

* *Prideaux autem ſupplet* τῆς ἐκ γερουσίας, *& in verſione* ſenatu Magnetum.

Decreti, quod fœdus ſubſequutum eſt, finis.

Fœdus ipſum [in Marmore] ſpatiola bina ampliora, quæ lineas ſejungunt, interjacet.

III.

FOEDUS inter * *Hierapytnios & Prianſios Cretæ populos initum, magnæ antiquitatis monumentum, & dialecto vix alibi uſitatâ ſcriptum:* cum Reineſii interpretatione, qui *Pricæi verſionem* ſe *nonnunquam interpolâſſe fatetur:* quod (ut ait) *fecit conſilio; & ſic oportuit, quia lineis Græcis Latinas reſpondere commodius videretur lectorum captui; quod ille in ſuâ omiſerat, & dederat itaque negotium impeditius.* Hæc autem editio, nequid lector diligens deſiderari conqueratur, ad inferiorem marginum oram ſubnotat loca, in quibuſcunque Pricæana (quam *Prideaux* religioſè ſecutus eſt) verſio à Reineſianâ diſcrepat.

	(Θ)εὸς ἀγαθ(ός).	Bon*us* Genius.
1	Ἀγαθᾶι τύχαι ϗ ἐπισωτηρίαι. Ἐπὶ Κοσμ(όντων ἐν)	Cum bonâ Fortunâ & Salute. [a] Coſmi *magiſtratum gerentibus in*
2	Ἱεραπύτναι τῶν συνεπιπαντὶ τῶ Ἑρμαίω . .	Hieraptynâ cum populo Hermæo . . . ;
3	Ἰμαλίω, ἐν δὲ Πριανσίει ἐπὶ κοσμόντων Συ	Imalii, in Prianſio verò Coſmi magiſtratum gerentibus Sy . . . .
4	Χιμάρω, καὶ μηνὸς Δρομηΐω, τάδε συνέθε(ντο, καὶ συνε-)	Chimaro, menſe Dromæo, conſenſu [b] communi hæc pacti
5	δίκησαν ἀλλάλοις Ἱεραπύτνιοι καὶ Πριάνσιοι (ἐνγραφὲν-)	ſunt Hierapytnii & Prianſii *inſcrip-*
6	τες ἐν τῶν προυπαρχώσαις στάλαις ἰδίαι τε (Θηιεμωθίαις)	ti olim quidem columnis [c] propriè *erectis*
7	Γορτυνίοις ϗ Ἱεραπυτνίοις, ϗ ταῖ κατακοινω(νίαι τῆς)	Gortyniis & Prianſiis, jure conſortii autem etiam
8	Ἱεραπυτνίοις ϗ Πριανσίοις, ϗ ἐν ταῖ φιλίαι (ϗ συμμα-)	Hierapytniis & Prianſiis, próque amicitiâ, *bellandi ſocie-*
9	χίαι, ϗ ὅρκοις τοῖς προγεγονόσι ἐν ταύταις. (ἐπὶ ταῖ πόλει)	tate, juramentiſque in iiſdem *ſtelis* contractis, [d] *qui & urbem incolunt,*
10	ϗ ἐπὶ ταῖ χωρίαι ἑκάτεροι ἔχοντες ϗ κρατοῦ(ντες συν-)	& in territorio ex utrâque parte dominantur,
11	θήκαν ἔθεντο εἰς τὸν πάντα χρόνον· Ἱεραπυ(τνίους)	hujuſmodi fœdus conventúmque in perpetuum inierunt: Hierapy*tniis* [e] *nimirum*
12	ϗ Πριανσίους ἦμεν παρ' ἀλλάλοις ἰσοπολιτείαν, ϗ ἐπιγα-	& Prianſiis civitatum, connu-
13	μίας, ϗ ἔγκτησιν, ϗ μετοχὰν ϗ θείων ϗ ἀνθρωπίνων	biorum, & poſſeſſionum jura mutua fore, divinorum item ac humanorum omnium communionem
14	πάντων, ὅσοι καὶ ἔωντι ἔμφυλοι παρ' ἑκατέροις· ϗ πωλόν-	iis, qui alterutrius populi indigenæ erunt, venden-
15	τας ϗ ὠνωμένος, ϗ δανείζοντας ϗ δανειζομένος,	tes etiam & ementes, fœneratò dantes & ſumentes,
16	ϗ τ' ἄλλα πάντα συναλλάσσοντας, κυρίος ἦμεν κατὰ	aut quodcunque commercii genus exercentes, habituros jus civium
17	τὸς ὑπάρχοντας παρ' ἑκατέροις νόμος. Ἐξέστω δὲ τῶι	utrinque, prout antea ſancitum eſt.
18	τε Ἱεραπυτνίωι σπείρεν ἐν ταῖ Πριανσίαι, ϗ τῶι Πριαν-	Hierapytnio ſeminare apud Prianſios licitum eſto, & Prian-
19	σιεῖ ἐν ταῖ Ἱεραπυτνίαι· διδῶσι τὰ τέλεα, καθάπερ οἱ ἄλλοι	ſio apud Hierapytnios *idem juris eſto*; [f] dummodo tributum penderit, ut reliqui
20	πολῖται, κατὰ τὸς νόμος τὸς ἑκατέρη κειμένος. Εἰ δ' ἔτι	cives, ſecundùm leges utrinque conſtitutas.
	21 καὶ	uter

* *Prideaux.* Hierapytnenſes *haud ita bene.* [a] *Pric.* Coſmi magiſtratum cum populo in Hierapytnâ gerentibus Hermeo . . . . . . Imalii, in Prianſio Sy . . . . . . [b] *Pric.* mutuo. [c] *Pric.* propriè Gortyniis & Prianſiis, jure conſortii autem etiam Prianſiis erectis, [d] *Pric.* qui ex utrâque parte & urbem incolunt, & in territorio dominantur, [e] *Pric.* nempe. [f] *Pric.* dummodo, ut reliqui cives, tributum penderit.

21	καὶ ὁ Ἱεραπύτνιος ὑπέχθηται ἐς Πελάνσιον, ἢ ὁ Πελανσιεὺς	uter in alterius urbem intulerit quid,
22	ἐς Ἱεραπύτναν ὁτιῶν, ἀτέλεα ἔσω καὶ ἐσαγομένοι καὶ	ejus importandi atque adeò
23	ἐξαγομένοι αὐτὰ, καὶ τούτων τὸς καρπὸς, καὶ κατὰ γᾶν	exportandi nomine nil quidquam ſolvat; nec illorum, quæ ab eo terrâ
24	καὶ κατὰ θάλασσαν. Ὧν δὲ κα(ι) ἀποδῶται κατὰ θάλασσαν ἐώ-	aut mari provenire poterunt. Pro iis autem, pro quibus mari ex-
25	σας ἐξαγωγᾶς, τῶν ὑπεχθησίμων ἀποδότω τὰ τέλεα,	portandis pendi vectigal ſolet, pro iiſdem invehendis ſolvatur etiam,
26	κατὰ τὸς νόμος τὸς ἑκατέρη κειμένος. Κατὰ ταῦτα δὲ	prout ab utriſque conventum eſt. Hæc
27	καὶ εἴτις κα νε . . μ . . . . . ελης ἔσω· αἰ δὲ κα σίνηται, ἀποτεισ(ά)-	qui *ſervaſſit, imm*unis eſto: qui violaſſit, ſol-
28	τω τὰ ἐπιτίμια . . σε . . . μένος, κατὰ τὸς νόμος τὸς ἑκατέρη κει-	vat is pœnæ nomine, quantum [g] jubent leges utrinque conſtitu-
29	μένος. Πρειγήια δὲ ὧ(ν κ)α χρείαν ἔχη πορηίω, παρεχόντων	tæ. Ærarium quicquid opus ad legationes habeſſit, præbento
30	οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι Κόσμοι τοῖς Πελανσιεῦσι, οἱ δὲ Πελάνσιες	Hierapytniorum Coſmi Prianſiis, viciſſim Prianſiorum
31	Κόσμοι τοῖς Ἱεραπυτνίοις. Αἰ δὲ μὴ παρέχωντι, ἀποτεισάν-	Coſmi Hierapytniis. Qui nec fecerint, [h] ſolvun-
32	των οἱ ἐπίδαμοι τῶν Κόσμων τᾷ πρειγίαι στατῆρας δέκα.	to cives eorum ærario ſtateres decem.
33	Ὁ δὲ Κόσμος τῶν Ἱεραπυτνίων ἑρπέτω ἐν Πελανσίοι ἐς	Coſmus Hierapytniorum intrandi jus habeto in Prianſiorum
34	τὸ ἀρχεῖον, καὶ ἐν ἐκκλησίαι καθήσθω μετὰ τῶν Κόσμων·	curiam, ſedendíque cum eorum Coſmis in concilio:
35	ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ τῶν Πελανσιέων Κόσμος ἑρπέτω ἐν Ἱε-	nec minùs Coſino Prianſiorum [i] intrandi jus eſto in Hie-
36	ραπύτναι ἐς τὸ ἀρχεῖον, καὶ ἐν ἐκκλησίαι καθήσθω μετὰ	rapytniorum curiam, & in concilio ſedendi inter
37	τῶν Κόσμων. Ἐν δὲ τοῖς Ἡροίκ(οι)ς, καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἑορταῖς,	Coſmos. In Heroïcis [k] autem & aliis feſtis,
38	οἱ παρατυγχάνοντες ἑρπόντων παρ' ἀλλάλος ἐς ἀνδρή-	qui alterutrinque ſupervenerint, ad ſacras
39	ιον, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι πολῖται. Ἀναγινωσκόντων δὲ τὰν	epulas æquè ac [l] alii *loci* cives intranto. [m] Legunto autem
40	στάλαν κατ' ἐνιαυτὸν οἱ τόκα κοσμόντες παρ' ἑκατέ-	columnam pro tempore utrinque Coſmi exiſtentes quotannis
41	ροις ἐν τοῖς Ὑπερβωίοις, καὶ προπαραγγελλόντων ἀλλά-	in feſto Hyperboiorum, & nuncianto mutu-
42	λοις πρὸ ἀμερᾶν δέκα, ἢ κα μέλλοντι ἀναγινώσκειν.	ò dies decem, antequam lecturi ſunt.
43	Ὁποῖοι δὲ κα μὴ ἀνάγνωντι, ἢ μὴ παραγγήλωντι, ἀπο-	Qui [n] verò non legerint, vel nec indicaſſint, ſol-
44	τεισάντων οἱ αἴτιοι τούτων στατῆρας ἑκατόν· οἱ μὲν	vunto alteris ſtateres centum;
45	Ἱεραπύτνιοι Κόσμοι τῶν Πελανσιέων τᾷ πόλει, οἱ δὲ	[[o] Hierapytnii Coſmi Prianſiorum civitati,
46	Πελανσιέες Ἱεραπυτνίων τᾷ πόλει. Εἰ δέ τις ἀδικοίη	Prianſii verò Hierapytniorum]. Siquis [p] autem immi-

47 τὰ — nuerit

[g] *Pric.* utrinque leges conſtitutæ jubent. [h] *Pric* cives eorum ærario ſtateres decem ſolvunto. [i] *Pric* apud Hierapytnios jus eſto intrandi in eorum curiam, atque inter Coſmos ſedendi. [k] *Pric. omiſit* autem [l] & alii [m] *Pric.* Columnam pro tempore —— exiſtentes in Hyperboiorum feſto quotannis legunto, decémque, antequam legant, dies mutuò nuncianto. [n] *Pric. omiſit* verò [o] *Pric. omiſit clauſulam intrà parentheſim comprehenſam, quaſi forte per vocem* alteris *ſuppletam.* [p] *Pric. omiſit* autem

47 τὰ συγκείμεναι διαλύων, ἢ Κόσμος ἢ ἰδιώτας, ἐ-	nuerit hæc pacta, ſive is Coſmus q ſive privatus,
48 ξέστω τῶι βωλομένωι δικάξασθαι ἐπὶ τῶ κοινῶ δι-	ei, qui voluerit, diem dicat ad commune fo-
49 καστηρίω. τίμαμα ἐπιγραψάμενος τᾶς δίκας κατὰ τὸ	rum; litis autem æſtimationem facito ſecundùm
50 ἀδίκημα, ὃ κα τις ἀδικήσηι· καὶ αἰ κα νικαθῆι, λαβέτω τὸ	noxam, quam quis commiſit: & ſi victus fuerit (*ſcil.* reus), capito
51 τρίτον μέρος τᾶς δίκας ὁ δικαξάμενος, τὸ δὲ λοιπὸν ἔσ-	trientem multæ is, qui eum in jus vocavit; reliquum infera-
52 τω τᾶν πόλεων. Ἀι δ᾽ ἔτι, Θεῶν βωλομένων, ἔλοι μὲν ἀγα-	tur in civitatum ærarium. Porrò ſiqui, Diis volentibus, retulerint bo-
53 θὸν ἀπὸ τῶν πολεμίων, ἢ κοινᾶι ἐξοδεύσαντες, ἢ ἰδίαι τι-	ni quid ab hoſtibus, aut communiter exeuntes *ad bellum*, aut ſeorſim qui-
54 νὲς παρ᾽ ἑκατέρων, ἢ κατὰ γᾶν ἢ κατὰ θάλασσαν, λαν-	dam ex alterutris, ſive terrâ ſive mari, ſor-
55 χανόντων ἑκάτεροι κατὰ τὸς ἄνδρας τὸς ἑρποντας·	tiantur utrique ſecundùm numerum eorum, qui exierunt;
56 καὶ τὰς δεκάτας λαμβανόντων ἑκάτεροι ἐς τὰν ἰδί-	decimáſque auferant quiſque in propri-
57 αν πόλιν. Ὑπὲρ δὲ τῶν προγεγονότων παρ᾽ ἑκατέροις	am civitatem. Quod ſpectat hinc indè data
58 ἀδικημάτων, ἀφ᾽ ὧ τὸ κοινοδίκιον ἀπέλιπε χρόνω, ποιή-	damna, ex quo promiſcua jura noſtra exoleverunt tempore, com-
59 σάσθων τὰν διεξαγωγὰν οἱ συνεπιπαντὶ κοινεῶνι Κόσ-	penſanto ea cum populo communitatum r Coſ-
60 μοι· ἐν ὧι κα κοινᾶι δόξηι δικαστηρίω ἀμφοτέροις τῶν πό-	mi, in foro quo videbitur cunque ambabus civi-
61 λεσι, ἐπ᾽ αὐτῶν κοσμόντων, καὶ τὸς ἐγγύος καταστασάν-	tatibus, antequam magiſtratu abeant: necnon & vades exhibe-
62 των ὑπὲρ τούτων, ἀφ᾽ ἇς κα ἁμέρας ἇς τ(αῦτ)α τεθηιεμμή-	ant eo nomine, ab uſque die ipſâ quâ hæc pacti ſu-
63 νι. Ὑπὲρ δὲ τῶν ὕστερον ἐγγινομένων ἀδικημάτων, προ-	mus. s Siquid verò in poſterum inter utroſque interceſſerit injuriarum, pa-
64 δικαι μὲν χρήσθων, καθὼς τὸ διάγραμμα ἔχει. Περὶ δὲ τῶ	troni adſciſcuntor, prout in decreto publico ſtatutum eſt. Forum autem,
65 δικαστηρίω, οἱ ἐπιστάμενοι κατ᾽ ἐνιαυτὸν παρ᾽ ἑκατέροις	qui quotannis utrinque erunt,
66 Κόσμοι πόλιν στανύεσθων, ἄγ κα ἀμφοτέροις τῶν πολεσ-	Coſmi eo loco ſtabiliunto, quem exhinc utraque civitas
67 (ι δό)ξηι ἐξ ἇς τὸ ἐπὶ κριτήριον τελεῖται· καὶ ἐγγύος καθιστάν-	delegerit in examen: inſuper ſponſores dan-
68 των, ἀφ᾽ ἇς κα ἁμέρας ἐπιστῶντι ἐπὶ τὸ ἀρχεῖον, ἐνδυμήνω(ι)·	to, ex quo primùm curiæ præfuerint, t intrà bimeſtre:
69 (κ)αὶ διεξαγόντων ταῦτα, ἐπ᾽ αὐτῶν κοσμόντων, κατὰ τὸ	hæc componentes omnia, dum in magiſtratu ſunt, prout
70 δοχθὲν κοινᾶι σύμβολον. Ἀι δὲ κα μὴ ποιήσωντι οἱ Κόσμοι, κα-	uterque populus auctores fuerint. Si verò non fecerint [Coſmi] ſecun-
71 θὼς γέγραπται, ἀποτεισάτω ἕκαστος αὐτῶν στατῆρας	dùm heic ſcripta, ſolvunto ſinguli eorum ſtateras
72 πεντή-	quinqua-

q *Pri.*, ſive privatus fuat, ei ad commune forum, qui voluerit, diem dicito; litis autem ſecundùm noxam commiſſam æſtimationem facito: ſi vicerit, multæ trientem capito; reliquum civitatum eſto. Porrò ſiqui publicis privatiſve auſpiciis ex utrâvis parte expeditiones terrâ aut mari fecerint, virtute Deûm boni quid ab hoſtibus retulerint, ſortiuntor utrique pro numero exeuntium, decimaſque in civitatem ſuam viciſſim feruntο. Quod ſpectat damna atque injurias hinc indè factas, ex quo r *Pric.* Coſmi, antequam magiſtratu abeant, foro quo videbitur cunque ambabus civitatibus: necnon s *Pric.* Si poſthac damni quid illatum fuerit, patroni t *Pric. non ſupplet* intrà bimeſtre.

Digitized by Google

72 πεντήκοντα, οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι Κόσμοι Πριανσίων τᾶι πόλει,	quinquaginta; Hierapytnii quidem Coſmi Prianſiorum civitati,
73 οἱ δὲ Πριάνσιοι Κόσμοι Ἱεραπυτνίων τᾶι πόλει. Αἰ δ' ἔτι καὶ	[u] Prianſii verò Coſmi Hierapytniorum civitati. Porrò ſi
74 δόξηι ἀμφοτέραις τᾶς πόλεσι βωλευομέναις ἐπὶ τῶι	pro bono communi [x] utraque civitas
75 κοινᾶι συμφέροντι διορθώσασθαι, κύριον ἔστω τὸ διορ-	aliquid mutandum cenſuerit, jus [y] rectúmque eſto, quicquid denuo ſta-
76 θωθέν. Στασάντων δὲ τὰς στάλας οἱ ἐνεστακότες ἑ-	tuerint. [z] Collocanto autem pilas conſtituti impræſentiarum ex u-
77 κατέρηι Κόσμοι, ἐπ' αὐτῶν κοσμόντων· οἱ μὲν Ἱεραπύ-	trâque parte Coſmi, dum magiſtratum adhuc gerunt; Hierapy-
78 τνιοι ἐν τῶι ἱερῶι τᾶς Ἀθαναίας τᾶς Πολιάδος, καὶ οἱ	tnii quidem in templo Minervæ Poliadis,
79 Πριάνσιοι ἐν τῶι ἱερῶι τᾶς Ἀθαναίας τᾶς Πολιάδος.	Prianſii in fano Minervæ Poliadis.
80 Ὁπότεροι δὲ καὶ μὴ στάσωντι, καθὼς γέγραπται, ἀπο-	[a] Quicunque autem non collocârint, ut præſcriptum eſt, tan-
81 τεισάντων τὰ αὐτὰ πρόστιμα, καθὼς καὶ περὶ τῶν	tum iis damno eſto, quantum ſuprà, ubi de
82 δικαίων γέγραπται.	controverſiis ſtatutum eſt.

[u] *Pric.* Prianſii Hierapytniorum. *In editione Prideaux, typotheta oſcitans omiſit in Græcis,* οἱ δὲ Πριάνσιοι Κόσμοι Ἱεραπυτνίων τᾶι πόλει. [x] *Pric.* utrique quid mutandum cenſuerint, quicquid ſtatuerint denuo, jus ratumque eſto. [y] *In editione Reineſ.* rectum *pro* ratum *mihi videtur eſſe error typographicus.* [z] *Pric.* Pilas autem, qui ex utrâque parte impræſentiarum Coſmi ſunt, in Minervæ Poliadis fano, antequam magiſtratum exuant, collocanto. *Omiſit verſionem horum verborum,* οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι —— καὶ οἱ Πριάνσιοι ἐν τῶι ἱερῶι τᾶς Ἀθαναίας τᾶς Πολιάδος. *Fortè quia in voce* ἑκατέρηι ex utraque parte *videbantur ſubintelligi.* [a] *Pric.* Utri non erexerint, tantum iis damni eſto, quantum ſtatutum ſuprà eſt, ubi de controverſiis.

IV.

Marmor Aureliæ Fauſtæ, Humphredo Prideaux interprete.

Ἀγαθῇ Τύχῃ.	Bonæ Fortunæ.
Καθὰ ἐψηφίσατο ἡ κρατίστη Βουλὴ	Ut decrevit præſtantiſſimum Concilium
τῆς πρώτης τῆς Ἀσίας	primæ per Aſiam
κάλλει καὶ μεγέθει, καὶ	pulchritudine & magnitudine, &
λαμπροτάτης καὶ μητρο-	ſplendidiſſimæ, & metro-
πόλεως τῆς Ἀσίας, καὶ	polis Aſiæ, &
τρὶς νεωκόρου τῶν	ter æditaæ
Σεβαστῶν κατὰ τὰ δό-	Auguſtalium ſecundùm de-
γματα τῆς ἱερωτάτης	cretum ſanctiſſimi
Συνκλήτου, καὶ κόσμου	Senatûs, & ornamenti
τῆς Ἰωνίας Σμυρναί-	Ioniæ Smyrnæ-
ων πόλεως.	orum civitatis:
Αὐρ. Φαῦσταν Ἀρχιέρειαν	Aureliæ Fauſtæ Summæ Sacerdoti
Πομπωνία Κλαυδία	Pomponia Claudia
Φαῦστα Λουπερκιανὴ,	Fauſta Luperciana
ἡ κρατίστη τὴν χρη-	præſtantiſſima opti-
στὴν τήθην.	mæ amitæ *ſuæ*.
Εὐτυχεῖτε.	Valete.

V.

Marmor L. Septimii Heliodori, Eodem interprete.

Ἀγαθῇ Τύχῃ.	Cum Bonâ Fortunâ.
Ἡ πρώτη τῆς Ἀσίας κάλλει καὶ μεγέθει, καὶ λαμ-	Prima Aſiæ pulchritudine & magnitudine, & ſplendi-

προτάτη, καὶ μητρόπολις, καὶ γʹ Νεωκόρος τῶν Σε-
βαςῶν κατὰ τὰ δόγματα τῆς ἱερωτάτης Συν-
κλήτου, καὶ κόσμος τῆς Ἰωνίας Σμυρ-
ναίων πόλις·
Λερένν(ιον) Σεπτίμ(ιον)
Ἡλιόδωρον Ἀντι-
νοέα καὶ Σμυρ-
ναῖον παγκρατι-
αστήν.

diſſima, & metropolis, & ter Æditua Au-
guſtalium ſecundùm decreta ſanctiſſimi Se-
natûs, & ornamentum Ioniæ Smyr-
næorum civitas:
Lerenn*io* Septim*io*
Heliodoro Anti-
noënſi & Smyr-
nenſi pancrati-
aſtæ.

VI.

Marmor Pomponii Cornelii Lolliani; eodem interprete: qui, quæ in priori marmoris parte deſiderata erant, ex marmoribus IV. & V. reſtituit. Quæ enim relinquuntur integra, ſatis manifeſtè oſtendunt hoc idem cum illo (ſcilicet V.) initium habuiſſe.

(Ἡ πρώτη τῆς Ἀσίας κάλλει καὶ μεγέθει, καὶ
λαμπροτάτη, καὶ μητρόπολις τῆς Ἀσίας, καὶ
τρὶς) Νεωκόρος τῶν Σε-
βαςῶν, καὶ κόσ-
μος τῆς Ἰωνίας κα-
τὰ τὰ δόγματα τῆς
ἱερωτάτης Συνκλή-
του. Σμυρναίων πόλις·
Πομπώνιον Κορνήλιον
Λολλιανὸν Ἡδιανὸν,
τὸν Ἀσιάρχην καὶ Ῥή-
τορα ὑπατικῶν συν
. . . ενητης περὶ αὐτήν.

Prima per Aſiam pulchritudine & magnitudine, & ſplendidiſſima, & metropolis Aſiæ, &
ter Æditua Au-
guſtalium, & orna-
mentum Ioniæ ſecun-
dùm decretum
ſanctiſſimi Sena-
tûs, Smyrnæorum urbs:
Pomponio Cornelio
Lolliano Hediano
Aſiarchæ & Rhe-
tori conſularium . . .
. . . . . circa eam . . . . .

VII.

C. Ant. Septimii Publii Citharædi Victoriæ; Seldeno interprete.

Γ. Ἀντ. Σεπτίμιος Πόπλιος,
Περγαμηνὸς, καὶ Σμυρναῖος, καὶ Ἀθηναῖος,
καὶ Ἐφέσιος, κιθαρῳδὸς μόνος καὶ
πρῶτος τῶν ἀπ᾽ αἰῶνος νικήσας
τοὺς ὑπογεγραμμένους ἀγῶνας·
Σμύρναν Ὀλύμπια Η ħ 17 Ἀδριάνια
Ῥώμην Βʹ, Ποτιόλους Βʹ, Νεαπό-
λιν Γʹ, Ἄκτια Βʹ, τὴν ἐξ Ἄργους ἀσ-
πίδα, Νέμεια Γʹ, πάντας καθεξῆς.
Σμύρναν κοινὸν Ἀσίας, Πέργα-
μον Αὐγούστεια Γʹ, Τραιάνεια,
Ἀσκλήπεια, Κομόδεια Βʹ, Πύθια
τὰ ἐν Δέλφοις, Ἔφεσον Ἀδριάνεια,
Ἔφεσον :: Ἐφέσηα, Βαρβιλλῆα,
Ἐπίδαυρον Ἀσκλήπεια, Ἀθήνας
Ἀδριάνεια, Σάρδεις Χρυσάνθι-
νον, Τράλλεις Πύθια, Μίλη-
τον Διδύμεια, Ῥόδον Ἅλεια Βʹ,
Λακεδαίμονα, Μαντινείαν·
Θεματικοὺς ἢ καὶ ταλαντιαίους
πάντας· ὅσους ἠγωνίσατο
ὑπὸ φωνασκὸν Γ. Αἰλ. Ἀγαθήμερον,
Ἐφέσιον, καὶ Σμυρναῖον, καὶ
Περγαμηνὸν, κιθαρῳδὸν, ἱερονεί-
κην, καὶ μελοποιὸν ἔνδοξον, περὶ
πάντα εὔνουν γενόμενον, ὡς φύσει
πατέρα.

C. Ant. Septimius Publius,
Pergamenus, Smyrnæus, Athenienſis,
& Epheſius, citharœdus ſolus &
primus, qui poſt homines natos vicit
ſubſcripta certamina:
Smyrnæ Olympia H ħ 17 Adrianalia
Romæ II, Puteolos II, Neapo-
lim III, Actia II, ex Argis cly-
peum, Nemea III, omnia ordine continuo.
Smyrnæ commune Aſiæ, Perga-
mi Auguſtalia III, Trajanalia,
Æſculapia, Commodalia II, Pythia
in Delphis, Epheſi Adrianalia,
Epheſi :: Epheſia, Barbillea,
Epidauri Æſculapia, Athenis
Adrianalia, Sardis Chryſanthi-
num, Trallibus Pythia, Mile-
ti Didymeia, Rhodo Halia II,
Lacedæmonem, Mantineam:
Omnia propoſita præmia ſua habuere, & fu-
difficillima. Certavit (erc
ſub moderatore C. Æl(io) Agathemero,
Epheſio, Smyrnæo, &
Pergameno, citharœdo, Hieroni-
ce, & modis faciendis clariſſimo, in
omnibus benevolo, non aliter ac ſi naturalis
pater fuiſſet.

VIII. *Mar-*

VIII.

Marmor Hymnodi cujuſdam, Humphr. Prideaux interprete.

. . . .
. . . .
. . . . . . σιανῳ ὑμνωδ(ῷ Θεοῦ)
Ἀδριανοῦ, καὶ ὑμν(ωδῷ) . . .
Ἐκ προγόν(ων)
υἱὸς Γ. Κλ . . . . . .
Πομπηΐου
Βουλευτοῦ
Πρυτάνεως,
ἐκγόνου
Γ. Κλ. Οὐαλερίου
Λικιννιανοῦ
ἱερέως
Ἀσκληπιοῦ,
καὶ Ἀλυτάρχου
Πισαίων·
τοῖς γνησίοις
συνυμνῳδοῖς
Θεοῦ Ἀδριανοῦ
τὸν βωμὸν
(καθιε)ρῶν
. . . .
. . . αγω . . . .
. . . .

. . . .
. . . .
. . . . . . ſiano cantori *Divi*
Adriani, & cant*ori* . . .
A progenitor*ibus*
filius C. Cl*audii*
Pompeii
Senatoris
Prytanis,
nepotis
C. Cl. Valerii
Licinniani
ſacerdotis
Æſculapii,
& Alytarchæ
Piſæorum:
legitimis
concentoribus
Divi Adriani
hanc aram
*dedi*cans
. . . .
. . . .
. . . .

X.

Donariorum ad gymnaſii, ut videtur, Smyrnenſis ornatum recenſio; ſed mutila: Seldeno interprete.

. . . . ωρας
ἐπὶ τοῦ σ . . . . . αρεσος τὸ η
ἐφ᾽ οὗ στρατηγοῦντος ὑπέσχοντο
οἱ ἐπὶ· Κλ. Βάσσος ἀγωνοθέτης
Νεμέσεων στρώσειν τὴν βασι-
λικήν· Φοῦσκος ἔργον ποιήσειν
ℵ Ζ. Χερσίφρων Ἀσιάρχης τοὺς
κήπους εἰς τὸν φοινεικῶνα·
Λούκιος Πομπήιος εἰς τὸν φοι-
νεικῶνα ℵ Ε. Λούκιος Βεστεῖνος
τὴν βασιλικὴν στρώσειν τὴν
πρὸς τῷ βουλευτηρίῳ, καὶ χαλ-
κᾶς τὰς θύρας ποιήσειν.
Σμάραγδος Πρύτανις ναὸν Τύχης
κατασκευάσειν ἐν τῷ φοινεικῶ-
νι· Κλαυδιανὸς Πρύτανις χρυσώ-
σειν τὸν ὄροφον τοῦ ἀλειπτηρίου
τῆς γερουσίας· καὶ οἱ εἰς τὸν χα-
ριστήριον ναῷ κείονα σὺν σπει-
ροκεφάλῳ· Νυμφιδία ἀρχιέρεια,
Κλ. Ἀρτεμύλλα, Κλ. Πώλλα,
Κλαυδία Νεικήτου, Θευδιανὸς,
Στεφανηφόρος Β'. Φλ. Ἀσκληπιακὴ,
Εἰσι-

. . . .
. . . .
ſub cujus præturâ polliciti ſunt;
Cl. Baſſus certaminum præſes
Nemeſium Dearum palatium tegere:
Fuſcus opus facere
Minarum VII. Cherſiphron Aſiarcha
hortos ad palmetum:
Lucius Pompeius in pal-
metum minas V. Lucius Veſtinus
eam palatii partem tegere, quæ
curiæ proximat, &
oſtia ænea facere:
Smaragdus Prytanis Fortunæ fanum
extruere in palme-
to: Claudianus Prytanis inau-
rare tectum loci ungendis ſenato-
ribus deſtinati: Et alii in templi pul-
vinar *ſeu locum ſupplicandi* columnam cum
capitulo tortili: Nymphidia ſacerdos ſum-
Cl. Artemylla, Cl. Polla, (ma,
Claudia Niceta, Theudianus
Stephanephorus II. Fl. Aſclepia,

Ἐισίδωρος σοφιστής. Ἀντωνία
Μάγνα. Κλ. Ἀρίστιον. Ἀλβιδία
Μάγνα Μ. Κλ. Ἡδεῖα Μ. Κλ. Χάρις
Μ. Κλ. Λεόντιον Μ. Κλ. Αὐρηλία
κίονας κυμβελλείτας συν
σπειροκεφάλοις εἰς τ̃ φοινει-
κῶνα ΝΒ. Οἱ ποτὲ Ἰουδαῖοι Μ.
Μητρόδωρος Νεικάνορος, Δίκηνος εἰς
τ̃ φοινικῶνα ✱ Ζ. Φ. Μᾶρμος
καὶ Κιλιανὸς Μ. καὶ ὅσα ἐπετύ-
χομεν παρὰ τ̃ κυρίου Καίσαρος
Ἀδριανοῦ διʼ Ἀντωνίου Πολέμω-
νος, δεύτερον δόγμα Συνκλήτου
καθʼ ὃ δὶς νεωκόροι γεγόναμεν,
ἀγῶνα ἱερὸν, ἀτέλειαν, θεολόγους,
ὑμνῳδὸς, μυριάδας ἑκατὸν
πεντήκοντα, κίονας εἰς τὸ
ἀλειπτήριον Συνναδίους Ⴎ Β.
Νουμιδικὸς Κ. Πορφυρείτας Ϟ.
Κατεσκεύασθη δὲ καὶ ἡ ἡλιοκά-
μεινος ἐν τῷ γυμνασίῳ ὑπὸ Σέξτου
Ἀρχιερέως.

Iſidorus ſophiſta, Antonia
Magna, Cl. Ariſtion, Albidia (Charis
Magna minam I. Cl. Hedia minam I. Cl.
minam I. Cl. Leontion minam I. Cl. Aurelia
columnas ſtriatas cum capitulis
tortilibus in palme-
tum LII. Qui nuper affuere, Judæi minam I.
Metrodorus Nicanoris F. Dicenus in
palmetum denariorum VII CIↃ. F. Mur-
& Cilianus minas II. Et quæ acce- (mus
pimus à Domino Cæſare
Adriano per Antonium Polemo-
nem, ſecundùm nempe Senatûs conſultum,
quo bis æditui eramus,
certamen ſacrum, immunitatem, theologos,
hymnorum cantores, myriadas centum
quinquaginta, columnas in
ungendi locum Synnadæas DCCCII.
Numidicas XX. Porphyritas XC.
Sed conſtructum eſt etiam ſola-
rium in gymnaſio à Sexto
Pontifice ſummo.

XII.

Humphredo Prideaux interprete.

Πριμάτῃ ἰδίᾳ γυναι-
κὶ Λεόντας Τιβερίου,
Ἰουλίου Κέλσου Πολε-
μαιανοῦ δοῦλος,
κοσμίως καὶ ἀμέμ-
πτως συνζησάσῃ
αὐτῷ ἔτη δέκα, τὸ
μνημεῖον τοῦτο ἐκ τ̃
ἰδίων ἐποίησε.
Τοῦτο τὸ μνημεῖον ἔχει
εἴσοδον καὶ ἔξοδον.

Primatæ uxori ſuæ
Leontas Tiberii fil.
Julii Celſi Pole-
mæani ſervus,
decenter & inculpa-
biliter conviventi
ſibi annos decem,
hoc monumentum ex
propriis fecit.
Hoc monumentum habet
ingreſſum & egreſſum.

XIII.

Eodem interprete.

Amilla *(ut adnotat Seldenus)* Matrei F. monimentum ſibi, Aſclepiadi conjugi, & poſteris condit; præſcriptis etiam legibus ſepulchralibus. Sed quadratarii errores immanes ſunt.

Ἄμιλλα Ματρέου ζῶσα κατεσκεύασ-
ε ἑαυτῇ, καὶ τῷ συμβίῳ Ἀσκληπιάδῃ τ-
ο μνημεῖον, καὶ τοῖς θρέμμασι, καὶ
ἐγγόνοις αὐτῶν, καὶ θρέμμασι· εἰ-
ς τ̃ σορὸν δέ μου μηδένα ἕτερ-
ον βληθῆναι, εἰς ἣν ἔνεστι ὁ σύμ-
βιός μου, πλὴν ἐμοῦ. Ἐὰν δέ τις βά-
λῃ, δότω τῇ Σμυρναίων γερουσίᾳ ✱
α. Τάτιον δὲ Ἀσκληπιάδου, ἐὰν βού-
ληται τεθῆναι εἰς τὸ μνημεῖον, θεῖσα σορ-
ὸν ἑαυτῇ, βληθήσεται μόνη· καὶ οὐκ ἐξέσ-
ται αὐτῇ ἄλλον θεῖναι οὐδένα, οὔτε κληρον-
όμοις αὐτῆς, εἰς τὸ μνημεῖον. Ἐὰν δὲ ἕτ-

ερον

Amilla Matrei filia, dum vixit, præparav-
it ſibi, & contubernali ſuo Aſclepiadæ h-
oc monumentum, & alumnis &
poſteris eorum, & alumnis: i-
n ſepulchrum verò meum, in quo
ineſt contubernalis meus, præter
me nemo alius injiciatur. Si verò quis inji-
ciat, ſolvat Smyrnæorum ſenatui mil-
le *denarios*. Tatium verò Aſclepiadæ filia, ſi
velit condi in monumento, faciens ſepul-
chrum ſibi, condetur ſola: & non lice-
bit illi, neque hæredibus illius, aliquem ali-
um in monumento ponere. Si verò ali-

um

ερόν τις θῇ εἰς τὴν σορὸν αὐτῆς, ὁμοίως δώσει τῇ γερουσίᾳ Ӿ α. Ἐπιτρέπω δὲ τοῖς θρέμμασί μου, ἐὰν βούλωνται, σορούς ἐπιθεῖναι· διὰ τὸ καὶ συνεισενηνεχέναι εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ μνημείου. Ἕξει δὲ καὶ Ὑμνοσεγέρων δωρεὰν ἠργασμένος τὸ μέσον ἐσσορεῖν. Τοῖς δὲ κληρονόμοις μου οὐκ ἐπακολουθήσει τοῦτο τὸ μνημεῖον.

um quis ponat in ſepulchro illius, ſimiliter dabit ſenatui mille *denarios*. Concedo verò alumnis meis, ſi velint, ſepulchra adjicere; quia contulere ad extructionem monumenti. Habebit verò & Hymnoſegeron, cùm gratis operatus ſit, medium Eſſorin. Hæredes verò meos hoc monumentum non ſequetur.

XIV.

Eodem interprete.

Μήνας Μήνου τοῦ
Ἡγησάρχου κατεσκεύασε τὸ ἐσσορέον . . . .
πατρὶ καὶ ἑαυτῷ καὶ
τοῖς ἰδίοις ἐγγόνοις.

Menas filius Menæ filii
Hegeſarchi præparavit hunc loculum . . . . . .
patri & ſibi &
poſteris ſuis.

XV.

Eodem interprete.

Θ(εοῖς) Κ(αταχθονίοις)
Τ. Αἴλιος
Ἡρακλείδης,
καὶ Αἰλία Φιλήτη,
καὶ τούτων οἱ υἱοὶ
Ἡρακλείδης καὶ
Κρόνιος,
Φιλουμένῳ
ἐτῶν ια΄,
μηνῶν γ΄,
ἡμερ(ῶν) κγ΄.
Μ(νήμης) Χ(άριν).

Diis *Manibus.*
T*itus* Ælius
Heraclides,
& Ælia Philete,
& horum filii
Heraclides &
Cronius,
Philumeno, *qui natus erat*
annos XI,
menſes III,
dies XXIII.
M*emoriæ gratiâ.*

XVI.

Eodem interprete.

Ἀθηνίων Ἀξίμνη Σίστου. Καλλιόπη Ἕρμοχος τῇ ἰδίᾳ γυναικί. Χρηστὴ καὶ ἄλυπε, χαῖρε.

Athenion Aximnæ Seſti. Calliopæ Hermochus uxori ſuæ. Bona & omnis doloris jam expers, vale.

XVIII.

Eodem interprete.

Ἀγοράσας τὸ θωράκειον καὶ τὰς ἐπ᾽ αὐτῷ σοροὺς τρεῖς, καὶ προσκατασκευάσας τὴν κατ᾽ αὐτοῦ καμάραν Νείλῳ Οἰκονόμῳ Ἀσίας τῷ ἑαυτοῦ πατρὶ, καὶ ἑαυτῷ, καὶ γυναικὶ, καὶ τέκνοις, καὶ ἐγγόνοις, καὶ θρέμμασιν. Ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς ἀπόκειται ἐξσφράγισμα εἰς τὸ ἐν Σμύρνῃ (ἀρχεῖον.)

Emens hoc thoraceum & tria in eo ſepulchra, & inſuper extruens in eo camaram Nilo OEconomo Aſiæ patri ſuo, & ſibi, & uxori, & filiis, & nepotibus, & alumnis. Hujus inſcriptionis reponitur tabula ſignata in Smyrnæ *archivis.*

 XIX. Eodem

XIX.

Eodem interprete.

Ἄτταλος Γαΐου ὁ καλούμενος
Γάϊος Ἐλέμπορος ἀγοράσας τὴν
καμάραν καθαρὰν ἐπεσκεύασεν
ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἰδίοις· μηδενὸς ἔ-
χοντος ἐξουσίαν τῶν κληρονόμων
μου πωλῆσαι τὴν προδηλουμένην
καμάραν,
διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ πρυτάνεως καὶ
βουλευτοῦ.

Attalus Caii filius, qui vocatur
Caius Elemporus, emens hanc
camaram puram inſtauravit
ſibi & ſuis; nullo po-
teſtatem habente ex hæredibus
meis vendere ſupradictam
camaram,
quia eſt prytanis &
ſenatoris.

XX.

Eodem interprete.

Πο. Αἴλιος Ἐπίκτητος ἠγό-
ρασεν ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ, αἰ-
δίᾳ ἐπικτήσει, καὶ τοῖς τέκνοις,
καὶ θρέμμασιν.

Pub. Ælius Epictetus e-
mit ſibi & uxori, in perpe-
tuam poſſeſſionem, & filiis,
& alumnis.

XXI.

Eodem interprete.

Φίληνος Ἀθηναίου Β΄. τὸ μνη-
μεῖον ἐποίησεν αὑτῷ, καὶ τοῖς
ἰδίοις πᾶσιν, καὶ ἀπελευθέροις.
Οὐαλ. Μοιραγένους μνημεῖον,
καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ.

Philenus Athenæi II. hoc monu-
mentum fecit ſibi, &
ſuis omnibus, & libertis.
Val*erii* Mœragenis monumentum
& filiorum ejus.

XXII.

Eodem interprete.

Κοκκεία
Χρηστὴ
ἐτῶν ιε. μ. β΄.
ἡμε. κγ΄.

Cocceia
Chreſte
annorum 15. *menſ.* 2.
die*rum* 23.

XXIV.

Eodem interprete.

Θ(εοῖς) Κ(αταχθονίοις.)
Κορνήλιος
Γλυκῶνι, καὶ
Τερτυλλείνῃ
γνησίοις καὶ
πιστοῖς.

Dis Manibus.
Cornelius
Glyconi, &
Tertyllinæ
filiis legitimis &
fidelibus.

XXV.

Eodem interprete.

. . . . υληνης ἀνέστησεν Φλ. Πα-
τερνιανὸν πατέρα Τ. Φλ. Ὀνησίμου Πατερ-
νιανοῦ τοῦ ἑαυτῆς ἀνδρὸς, καὶ Τ. Φλ. Ὀνήσιμον
Πατερνιανὸν στρατηγὸν ἐπὶ τῶν ὅπλων, καὶ νεωκόρον
τῶν μεγάλων θεῶν Νεμέσεων, ἵππαρχον, χαρ-
μα-
τοφύλακα, πρύτανιν πρῶτον, ἀγορονόμον,
ταμίαν
τῆς πόλεως, καὶ τὰς λοιπὰς ἀρχὰς φιλοτείμως ἐκ-
τελέσαντα, ἀλλὰ καὶ εἰς ἔργον κατασκευὰς, καὶ
. . . . καὶ ἑαυτὴν . . . . στησα.

. . . . erexit Fl. Pa-
terniano patri T. Fl. Oneſimi Pater-
niani viri ſui, & T. Fl. Oneſimo
Paterniano præfecto armorum, & ædituo
magnarum dearum Nemeſium, magiſtro
equitum, cuſto-
di rotularum, prytani primo, agoronomo,
quæſtori
civitatis, & alios magiſtratus honoris ſtu-
dio executo . . . .
. . . .

XXVI. Eodem

XXVI.

Eodem interprete.

Μάρκον συγγενῆ
βασιλέως Πτολεμαίου Εὐεργέτου
καὶ βασιλίσσης Κλεοπάτρας, καὶ
Ἐπιστρατηγόν·
Λύκιος καὶ Γάϊος Πέδιοι Γαΐου υἱοὶ
Ῥωμαῖοι, ἀρετῆς ἕνεκεν, καὶ
καλοκαγαθίας, καὶ τῆς εἰς ἑαυτοὺς
εὐνοίας. Ἀπόλλωνι. Ἀρτέμιδι.

Marco cognato
regis Ptolemæi Euergetæ
& reginæ Cleopatræ, &
Imperatori;
Lucius & Caius Pedii Caii filii
Romani, ob virtutem, &
probitatem, & erga ſuos
benevolentiam. Apollini. Dianæ.

XXVII.

Eodem interprete.

Ἀθηναίων καὶ Δηλίων οἱ
κατοικοῦντες ἐν Δήλῳ,
καὶ οἱ ἔμποροι καὶ ναύκληροι
Ἀλέξανδρον Πολυκλείτου Φλυέα
ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ δικαιοσύνης
. . . .
ἐπιμελητὴν Δήλου γενόμενον
ἐν τῷ ἐπὶ Ζήνωνος ἄρχοντος ἐνιαυτῷ
Ἀπόλλωνι.

Athenienſes & Delii, qui
incolunt Delum,
& mercatores & naucleri
Alexandro Polycliti filio Phluenſi
ob virtutem & juſtitiam
. . . . . .
qui curator Deli erat
eo anno, quo archon erat Zeno
Apollini.

XXVIII.

Eodem interprete.

Ἰωάννης Ῥουφίνου Σμυρναῖος
Συμβουλιογρα(φος) ἐδώρησα μὴ τὸ κηπίον
τοῦτο Θεοδώρῳ τῷ ἐμῷ γνησ(ίῳ) ἐκγόνῳ
καὶ πνευματικῷ υἱῷ.

Ὁ δῆμος ἀνέθηκεν
Γεροντίδην Θεοδώρου.

Joannes Rufini filius Smyrnæus
Senatûs ſcriba dedi hortulum
hunc Theodoro meo legitimo nepoti
& Pneumatico filio.

Populus poſuit
Gerontidæ Theodori fil.

XXIX.

Seldeno interprete.

Ὁ δῆμος ὁ Δηλίων βασίλισσαν
Λαοδίκην βασιλέως Σελεύκου
γυναῖκα δὲ βασιλέως Περσέως,
ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐσεβείας
τῆς περὶ τὸ ἱερὸν, καὶ εὐνοίας
πρὸς τὸν δῆμον τὸν Δηλίων.

Populus Deliacus reginam
Laodicen regis Seleuci F.
uxorem verò regis Perſei,
virtutis cauſâ & pietatis
circa templum, & benevolentiæ
erga populum Deliacum.

XXX.

Humphr. Prideaux interprete.

Γέσσιος
Φλάκκος
στρατηγὸς
ἐπὶ τῶν ὅπλων,
Ἡρακλεῖ ὁπλο-
φύλακι·
Στεφανηφοροῦν-
τος Γ. Πορκίου Δο-
μιτίου, Κλεοδήμου
Φλαυιανοῦ νέου
Σαγαρείτου·
Ἐπίτροπος τῆς

Geſſius
Flaccus
præfectus
armorum,
Herculi armorum
cuſtodi:
Stephanephori magiſtratum geren-
te C. Porcio Do-
mitio, Cleodemo
Flaviano juvene
Sagaritâ:
Curator

στρατηγίας

præfe-

Digitized by Google

στρατηγίας F. Ἀουί-
διος Νίγερ, Μηνό-
φαντος Τειμαίου,
Μάρκος ταμίας, καὶ
οἱ συνάρξαντες αὐ-
τῷ κατὰ τὴν τοῦ δήμου
χειροτονίαν, Κλ.
Ῥουφεῖνος, Καρτωρια-
νὸς, Ἑρμογένης
Ζωσίμου, Ἱερώνυμος
Αἰνείας Μυστικοῦ,
Πο. Αἴλιος Μητρόβιος
νε. Λ. Τόννιος Καρτω-
ριανὸς, Μ. Ῥα. Ῥοῦφος
γραμματεὺς βουλῆς
δήμου, Βείβιος
Μείλητος νε.
οἰκονόμος,
Πάμφιλος νε.
ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ
εὐεργέται.

præfecturæ F. Avi-
dius Niger, Meno-
phantus Timæi fil.
Marcus ærarii præfectus, &
collegæ e-
jus ſuffragiis populi
electi, CL.
Ruffinus, Cartoria-
nus, Hermogenes
Zoſimi F. Hieronymus
Æneas F. Myſtici,
Pu. Ælius Metrobius
juvenis, L. Tonnius Carto-
rianus, M. Ra. Rufus
ſcriba comitiorum
populi, Bibius
Miletus *juvenis*
diſpenſator,
Pamphilus *juvenis*,
in fanum
benefici.

XXXI.

Eodem interprete.

Νικηφόρε χρηστὲ,
χαῖρε.

Nicephore bone,
vale.

XXXII.

Eodem interprete.

Ἀκεστίμη Δημαγόρου,
γυνὴ δὲ Ἀρτεμιδώρου, χαῖρε.

Aceſtime Demagoræ filia,
uxor verò Artemidori, vale.

XXXIV.

Eodem interprete.

Ὁ Δῆμος
Ἀπολλωνίαν Κηφισοφῶντος.

Populus
Apolloniæ Cephiſophontis.

XXXVI.

Eodem interprete.

Κοσμητεύοντος Στα Σεραπίωνος Χολλίδου,
καὶ Κοσμητεύοντος Κασι Ἀπολλωνίου Στει-
ριέως,
Σωφρονιστὴς Ἀθηναῖος Σπένδοντος Ἐλευσί-
νιος,
τοῖς ἐφήβοις τὸν Ἡρακλέα ἀπὸ τῆς ἐν Ἐλευ-
σῖνι νίκης.
Παιδοτριβοῦντος Ἀβασκάντου
τοῦ Εὐμόλπου Κηφισιέως ἔτος κγ'.

Coſmetæ magiſtratum gerente Sta Sera-
pione Chollidæ filio,
& Coſmetæ magiſtratum gerente Caſi
Apollonio Stirienſi,
Sophroniſta Athenæus Spendontis filius
Eleuſinius,
ephebis Herculem ob victoriam in Eleu-
ſine.
Pædotribâ Abaſcanto filio
Eumolpi Cephiſienſi, anno 23.

XXXIX.

Eodem interprete.

Κλαύδιος ἰητὴρ Ἀγαθήμερος ἐνθάδε κεῖμαι,
Παντοίης δεδαὼς κραιπνὸν ἄκεσμα νόσου.
Ξυνὸν τοῦτο δέ μοι καὶ Μυρτάλῃ εἶσα συνεύνῳ
Μνῆμα. Μετ' εὐσεβέων δ' ἐσμὲν ἐν Ἠλυ-
σίῳ.

Claudius Agathemerus medicus hìc jaceo,
Omnigeni qui cognoveram præſentiſſi-
mum remedium morbi.
Commune hoc mihi eſt & æquè Myrtalæ
conjugi
Monumentum. Cum piis autem nos ſu-
mus in Elyſio.

XL. Eodem

XL.

Eodem interprete.

Οἱ διστοὶ συνόμαιμοι, ἰὼ ξένε, τῷδ᾽ ὑπὸ τύμβῳ	Nos duo fratres, ô hoſpes, ſub hôc tumulo
Ἄψαυστοι τέκνων κείμεθα κνελδίων·	Jacemus non aſſecuti liberos teneros:
Ἱκέσιος, κἀγὼ νεαρὰν πληρούμενος ἥβαν	Hiceſius, & ego recentem complens adoleſcentiam
Ἕρμιππος κρυερὸν τόνδ᾽ ἔχομεν θάλαμον,	Hermippus frigidum hunc habemus thalamum,
Ἀΐδαν ἐγκύρσαντες ἀλάμπετον· εὐγενέτης δὲ	In orcum incidentes tenebricoſum: nobilis verò
Θεύδοτος οὐ στυγερὸν πένθος ἔφεισε πατήρ.	Theudotus pater non pepercit gravi luctui.
Μήτηρ δ᾽ ἡ δύστηνος ὀδύρεται, οἷά τις ἀκταῖς	Mater verò infœlix luget, ſicut aliqua in ripis
Ἀλκυονὶς, γοεροῖς δάκρυσι μυρομένα.	Halcyonis, lachrymas fundens lugubres.
Μητρὶ σῇ λιπ᾽ ἀδελφός· ἐρημωθεῖσα δὲ τέκνων	Matri tuæ reliquit frater: orbata verò filiis
Γηραιὸν βιοτᾶς τέρμ᾽ ἀνέπλησε κακόν.	Senilem vitæ terminum implevit malum.

XLI.

Eodem interprete.

Κοΐντε Ἀυίλλιε Γαΐε υἱὲ Ῥωμαῖε χρηστὲ, χαῖρε.	Quinte Avilli Caii fili Romane bone, vale.

APPENDIX

AD

Marmora Oxonienſia.

CLI.

Humphr. Prideaux interprete.

Διονύσιος Ζήνωνος τοῦ Θεοδώρου Βηρύτιος εὐεργέτης Θεοῖς πα- τρίοις.	Dionyſius *filius* Zenonis *filii* Theodori Berytius beneficus erga Deos pa- trios.

CLII.

Seldeno interprete.

Ὁ ἱερεὺς Ἀρχίδαμος Φιλαινέτου Ἴσιδι, Ὀσίριδι, Ἀνούβιδι χαριστήριον.	Sacerdos Archidamus Philæneti F. Iſidi, Oſiridi, Anubidi donarium.

CLVI. Senatûs

CLVI.

Senatûs populſque Delii Pſephiſma; quo Clinodemo Leboti F. Siphnio, publicò ſcilicet Deliorum hoſpiti, & de templo eorum optimè merenti, honores decernuntur; eodem interprete.

Ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δή-
μῳ. Τιμοκλείδης Τελεσίππου εἶπε.

Ἐπειδὴ Κλεινόδημος Λεβώτου Σί-
φνιος ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢν διατελεῖ πε(ρὶ)
τὸ ἱερὸν καὶ τὸν δῆμον τὸν Δηλίων,
καὶ χρείας παρέχεται καὶ κοινῇ τῇ
πόλει καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἐντυγχάνουσιν
αὐτῷ τῶν πολιτῶν, ἐς ὃ ἂν εἰς αὐ-
τὸν παρακαλῇ περὶ Δή . . ου. Δεδό-
χθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ ἐπαινέ-
σαι Κλεινόδημον Λεβώτου Σίφνιον
ἐπὶ τῇ αἱρέσει, ᾗ ἔχων διατελεῖ περ-
ὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν δῆμον τὸν Δηλί-
ων· καὶ εἶναι αὐτὸν πρόξενον καὶ εὐ-

(ερ)γέτην τοῦ τε ἱεροῦ καὶ Δηλίων, καὶ (ι)
αὐτὸν καὶ ἐκγόνους· εἶναι δ' αὐ-
τοῖς ἐν Δήλῳ γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτ(η)-
σιν, καὶ πρόσοδον πρὸς τὴν βουλὴν
καὶ τὸν δῆμον πρώτοις μετὰ τὰ ἱερά·
ὑπάρχειν δὲ αὐτοῖς καὶ τὰ ἄλλα
πάντα, ὅσα δέδοται καὶ τοῖς ἄλλοις
προξένοις καὶ εὐεργέταις τοῦ τε ἱ-

εροῦ καὶ Δηλίων· ἀναγράψαι δὲ τόδε

τὸ ψήφισμα, τὴν μὲν βουλὴν εἰς τὸ
βουλευτήριον, τοὺς δὲ ἱεροποιοὺς
εἰς τὸ ἱερὸν εἰς στήλην λιθίνην. Ἀπολλό-
δωρος Μαντιθέου ἐπεψήφισεν.

Cenſuit Senatus populúſque. Timoclides Teleſippi F. relationem fecit.

Cùm Clinodemus Leboti F. Siphnius vir probus templo populóque Deliaco favere non deſinat; & neceſſaria ſuppeditet & publicè civitati, & privatim civibus, qui cum eo verſari ſolent, in quantum auxilium ejus imploratur; Placere ſenatui populóque collaudare Clinodemum Leboti F. Siphnium ob inſtitutum, quo perſeverat erga templum & populum Deliacum; & agnoſci eum hoſpitem publicum & beneficiorum authorem & templo & Deliis, etiam ipſum & poſteros ejus; fore item eis in Delo & prædii & domicilii poſſeſſionem & proventum, inter ſenatum populúmque, primis poſt ſacra; fore porrò eis etiam cætera omnia, quæ dari ſolent aliis hoſpitibus publicis & beneficiorum authoribus templi nimirum & populi Deliorum; perſcribito autem hoc pſephiſma, in curiâ Senatus, ſacrificuli verò in templo columellâ nempe ſaxeâ. Apollodorus Mantithei F. ſuffragia collegit.

CLVII.

Pſephiſmatis Deliorum haud diſſimilis fragmentum: *Humph. Prideaux* interprete.

. . . .

. . . .

(Δήμου) τοῦ Δηλίων καὶ εἶνα(ι αὐτ-)
ῷ γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν καὶ
αὐτῷ καὶ ἐγγόνοις· ὑπάρχειν δὲ αὐ-
τῷ καὶ τ' ἄλλα πάντα, ὅσα δέδοται
καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐ-
εργέταις τοῦ τε ἱεροῦ καὶ Δηλίων·
ἀναγράψαι δὲ τόδε τὸ ψήφισμα,
τὴν μὲν βουλὴν εἰς τὸ βουλευ-
τήριον, τοὺς δὲ ἱεροποιοὺς εἰς
τὸ ἱερόν. Τληπόλεμος Ἄμνου
ἐπεψήφισεν.

.

. . . .

. . . .

erga populum Deliorum; & fore *illi* prædii & domicilii poſſeſſionem & ipſi & poſteris; fore verò illi & alia omnia, quæ dantur etiam aliis hoſpitibus & benefactoribus erga templum & Delios. Perſcribant verò hoc pſephiſma, Senatus in curiâ, & ſacerdotes in templo. Tlepolemus Amni F. ſuffragia collegit.

CLVIII. Deli-

CLVIII.

Deliorum Pſephiſma mutilum; quo ob merita, qualia in CLVI. ſuprà habentur, honores non diſſimiles, cum loci prærogativâ in certaminibus, Mendicæo Dioclis F. Cyrenæo & poſteris ejus decernuntur: *eodem interprete.*

. . . .
συμ . . . .
λειο παρὰ . . . . (πο)-
λιτῶν αναγε . . . . (Μενδι)
καιος τεταγμένο(ς) . . . .
βασιλέα Πτολεμαῖον, (ἀνὴρ ἀ-)
γαθός ἐστι περί τε τὸ ἱερὸν κ(αὶ)
τὴμ πόλιν τῶν Δηλίων, καὶ χρ(εί)-
ας διατελεῖ παρεχόμενος Δη-
λίων τοῖς ἐντυγχάνουσιν (αὐτῷ)
καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ· Δεδόχθαι τῷ
δήμῳ ἐπαινέσαι Μενδικαῖον
Διοκλέους Κυρηναῖον ἀρετῆς ἕ-
νεκεν, καὶ εὐσεβείας τῆς εἰς τὸ ἱ-
ερὸν, καὶ εὐνοίας τῆς εἰς τὸν (δῆ-)
μον τῶν Δηλίων· εἶναι δὲ κ(αὶ αὐ-)
τὸν πρόξενον καὶ εὐεργέ(την)
τοῦ ἱεροῦ καὶ Δηλίων, καὶ αὐ(τὸν)
καὶ ἐγγόνους· εἶναι δὲ αὐ(τοῖς ἀ-)
τέλειαν ἐν Δήλῳ, καὶ . . . .
αν καὶ γῆς καὶ οἰκ(ίας) ἔγκτη(σιν),
καὶ πρόσοδον πρὸς τὴμ βουλὴν
καὶ τὸν δῆμον πρώτοις μετὰ
τὰ ἱερὰ, καὶ προεδρίαν ἐν τοῖς ἀ-
γῶσι, καὶ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις, καὶ
τὰ ἄλλα, ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προ-
ξένοις καὶ εὐεργέταις δέδοται· ἀνα-
γράψαι δὲ τὸ ψήφισμα, τὴμ μὲμ βου-
λὴν εἰς τὸ βουλευτήριον, τοὺς δὲ
ἱεροποιοὺς εἰς τὸ ἱερόν.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
regem Ptolemæum, *vir bo*-
nus eſt erga templum, *et*
civitatem Deliorum; & *neceſſa*-
ria perſeverat ſuppeditare iis De-
liorum, qui *eum* adeunt,
& publicè & privatim: Placere
populo honorare Mendicæum
Dioclis filium Cyrenæum ob virtutem
& pietatem erga tem-
plum, & benevolentiam erga *popu*-
lum Deliacum; agnoſci verò *et il*-
lum hoſpitem publicum & benefa*ctorem*
erga templum & Delios, & ip*ſum*
& poſteros; concedi etiam illis *im*-
munitatem in Delo, & . . . . . .
. . . & prædii & domicil*ii* poſſe*ſſionem*,
& ingreſſum in ſenatum
& concilium populi, primis poſt
ſacra, & loci prærogativam in cer-
taminibus, & illi & poſteris; &
alia, quæcunque aliis hoſpi-
tibus & benefactoribus conceduntur. Per-
ſcribant hoc decretum, ſe-
natus in curiâ,
ſacerdotes in templo.

CLIX.

Eodem interprete.

. . . κμος Ἡρα-
κλειδιανὸς
ἐτῶν ιή ἥρως
τάτε ἐνεποίησε.

. . . umus Hera-
clidianus
annorum 18 heros
hæc fecit.

CLXI.

Eodem interprete.

Ἀγαθῇ τύχῃ.
Αὐτοκράτορα Καίσαρα,
Μ. Σεπτίμιον Σευῆρον,
Εὐσεβῆ, Περτίνακα,
Σεβαστὸν, Ἀραβιανὸν,

Ἀδια-

Cum bonâ fortunâ.
Imperatori Cæſari,
M. Septimio Severo,
Pio, Pertinaci,
Auguſto, Arabiano,

Adia-

3

Ἀδιαβηνικὸν, Παρθικὸν,
Μέγιςον, ἡ Βυλὴ
καὶ ὁ δῆμος τῶν
νεωκόρων
Περινθίων.

Adiabenico, Parthico,
Maximo, Senatus
& populus
æditoorum
Perinthiorum.

CLXII.

Eodem interprete.

Ἀγαθῇ τύχῃ.
Αὐτοκράτορα Καίσαρα Θεῦ Τραϊανῦ Παρθικῦ ὑὸν, Θεῦ Νερυᾶ ὑωνὸν, Τραϊανὸν Ἀδρι-
ανὸν, Σεβαςὸν, Δημαρχικῆς ἐξυσίας τὸ ι,
Ὕπατον τὸ γ′.

Cum bonâ fortunâ.
Imperatori Cæſari Divi Trajani Parthici filio, Divi Trajani nepoti, Trajano Adri-
ano, Auguſto, Tribunitiæ poteſtatis X.
Cos. III.

CLXIII.

Eodem interprete.

Ἀγαθῇ τύχῃ,
Φλαύιον Οὐαλέριον
Κωνςάντιον
τὸν ἐπιφανέςατον
Καίσαρα, ἡ πόλις
ἡ Ἀσωπειτῶν.

Cum bonâ fortunâ.
Flavio Valerio
Conſtantio
illuſtriſſimo
Cæſari, civitas
Aſopitarum.

CLXIV.

Eodem interprete.

Καίσαρα Νέρβαν
Τραϊανὸν, Σεβα-
σὸν, Γερμανι-
κὸν, Δακικὸν,
ἀνείκητον,
ἡ πόλις ἡ Ἀζω-
πειτῶν.

Cæſari Nervæ
Trajano, Augu-
ſto, Germani-
co, Dacico,
invicto,
civitas Aſo-
pitarum.

CLXV.

Eodem interprete.

Μάρκῳ τῷ . . . . .
Ἑσπέρῳ ἐπιμελη-
θέντων Μάρκυ τῦ Κ.
ὑῦ Πρείμυ καὶ Μάρ-
κυ ὑῦ τῦ Σατυρνί-
νυ. Ἕσπερε, χαῖρε.

Marco . . . .
Heſpero, curanti-
bus Marco *Claudii*
filio Primo & Mar-
co filio Saturni-
ni. Heſpere, vale.

CLXVI.

Eodem interprete.

Ἀγαθῇ τύχῃ.
Ἡ πρώτη τῆς Ἀσίας κάλλει καὶ μεγέθει,
καὶ

Cum bonâ fortunâ.
Prima Aſiæ pulchritudine & magnitudine,
&

καὶ λαμπροτάτην καὶ μητρόπολις, καὶ γʹ νεωκόρος τῶν Σεβαστῶν κατὰ τὰ δόγματα τῆς ἱερωτάτης Συνκλήτου, καὶ κόσμος τῆς Ἰωνίας, Σμυρναίων

Πόλις,

Λ. Σεπτιμ. Αὐρ. Στέφανον Θυατειρηνὸν, καὶ Σμυρναῖον παγκρατιαστήν.

& ſplendidiſſima, & metropolis, & ter æditua Auguſtalium ſecundùm decreta ſanctiſſimi Senatûs, & ornamentum Ioniæ, Smyrnæorum

Civitas,

Lucio Septim*io* Aur*elio* Stephano Thyatirenō, & Smyrnæo pancratiaſtæ.

CLXVII.

Eodem interprete.

Συνκεχωρηκότος αὐτῷ Ἀρτεμιδώρῳ, αὐτοῦ τε καὶ τέκνων αὐτοῦ καὶ ἐκγόνων, τῆς χρήσεως τοῦ προσκεχωρημένου ὑποκάτω τοῦ σωλαρίου θωρακείου, καὶ τοῦ μνημείου, καὶ τῶν ἐν αὐτῷ σορῶν τε καὶ ἐνσορίων ἀκώλυτον· μηδενὸς ἔχοντος ἐξουσίαν ἀπαλλοτριῶσαι τι μήτε τοῦ πρώτου θωρακείου, μήτε τοῦ κατεπῳκοδομημένου σωλαρίου, ἢ τῶν ἐν αὐτῷ σορῶν τε καὶ ἐνσορίων κατὰ μηδένα τρόπον. Ἐὰν δέ τις τολμήσῃ ἀπαλλοτριῶσαί τι ἐξ αὐτῶν ᾡδήποτε τρόπῳ, ἀποτείσει τῷ σεμνοτάτῳ συνεδρίῳ, καὶ ὁ ἐπιχειρήσας ἑαυτὸν εἰς ἀπαλλοτριώσειν, τῶν ἐν Σμύρνῃ γερόντων ἀργυρίου δηνάρια δισχίλια πεντακόσια. Ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς ἐκσφράγισμα ἀπόκειται εἰς τὸ ἀρχεῖον.

Concedente illi Artemidoro, in nomine ſuo & filiorum ſuorum & poſterorum, uſum conceſſi thoracei, quod ſub ſolario eſt, & monumenti, & ſepulchrorum, quæ in eo ſunt, & loculorum, à nemine impediendum: nullo poteſtatem habente pretio alienare aliquid eorum, quæ pertinent ad primum thoraceum, aut ad ſolarium ſupraſtructum, aut ad ſepulchra aut loculos, quæ in thoraceo ſunt, ullo modo. Si verò quis audeat alienare aliquid eorum quocunque modo; & ipſe, & quicumque operam adhibeat ad alienandum, ſolvet auguſtiſſimo conſeſſui Senatorum in Smyrnâ denariorum argenti duo millia & quingentos. Hujus ſcripti ſignata tabella reponitur in archivis.

CLXVIII.

Eodem interprete.

Αὐτοκράτορι
Ἀδριανῷ
Ὀλυμπίῳ σωτῆρι
καὶ κτιστῇ.

Imperatori
Adriano
Olympio ſervatori
& fundatori.

CLXIX.

Eodem interprete.

Φίλη Τμωλὶς ἐτείμησεν ἐκ τῶν ἰδίων Τιβέριον Καίσαρα.

Phile Tmolenſis honoravit ex propriis Tiberium Cæſarem.

CLXX. Eodem

CLXX.

Eodem interprete.

Ἀγαθῇ τύχῃ.
Ἡ Βουλὴ καὶ ὁ δῆμος
ἐτείμησ[ε]ν
Οὐλπίαν Μάρκελλαν,
τὴν ἱέρειαν τῆς Ἀρτέ-
μιδος, Μάρκου Οὐλπίου
Δαμαπαραδόξου
καὶ Κανιδίας Βάσσης
θυγατέρα, ἐπιτελή-
σασαν τὰ τῆς Θεοῦ
μυστήρια καὶ τὰς θυ-
σίας λαμπρῶς καὶ
πολυδαπάνως·
ἀναστησάντων τὴν τι-
μὴν Ἀνδρονείκου τοῦ
Ἀνδρονείκου καὶ Στρατονεί-
κης τῆς Μηνογένους
τῶν θρεψάντων,
ἐκ τῶν ἰδίων.

Cum bonâ fortunâ.
Senatus & populus
honoravit
Ulpiam Marcellam
ſacerdotem Dia-
næ, Marci Ulpii
Damaparadoxi
& Canidiæ Baſſæ
filiam, poſtquam pere-
giſſet Deæ
myſteria & ſacri-
ficia ſplendidè &
ſumptuoſè:
erigentibus columnam ho-
norariam Andronico
Andronici fil. & Stratoni-
ce Menogenis,
qui aluerunt,
ex propriis.

CLXXI.

Eodem interprete.

Ἡ κρατίστη Θυατει-
ρηνῶν Βουλὴ Κλαύ-
διον Αὐρ. Πρόκλον,
ἥρωα, ἄνδρα εὐγενῆ,
ἐπὶ σεμνότητι βίου,
καὶ ἀρχαῖς, καὶ λειτουρ-
γίαις πάσαις, διά τε αὐ-
τοῦ καὶ τοῦ γένους.

Præſtantiſſima Thyati-
renorum Senatus Clo-
dio Aur*elio* Proclo,
heroi, viro nobili,
ob ſanctitatem vitæ,
& magiſtratus, & munera pu-
blica omnia, geſta & ab e-
o & à familiâ illius.

CLXXII.

Eodem interprete.

Τὸν γῆς καὶ θαλάσ-
σης δεσπότην, Αὐ-
τοκράτορα Καίσα-
ρα Μ. Αὐρ. Σεουῆρον
Ἀντωνεῖνον, εὐσε-
βῆ, Σεβαστὸν . . .
. . . . η δίον ἴδ(ι)-
οι κεραμεῖς.

Domino terræ
& maris, Im-
peratori Cæſa-
ri *Marco* Aur*elio* Severo
Antonino, pi-
o, Auguſto . . .
. . . divino propr*i*-
i figuli.

CLXXIII.

Eodem interprete.

Ὁ βωμὸς καὶ αἱ σοροὶ
Αἰλ. Παίτου Αὐρηλιανοῦ.

Ara & ſepulchra
Ælii Pæti Aureliani.

CLXXIV. Eodem

CLXXIV.

Eodem interprete.

Φλαούιος Ζεῦξις Ἐργάστης,
πλεύσας ὑπὲρ Μάλεον εἰς Ἰ-
ταλίαν πλοὰς ἑβδομήκοντα
δύο, κατεσκεύασεν τὸ μνημεῖ-
ον ἑαυτῷ, καὶ τοῖς τέκνοις Φλα-
ουίῳ Θεοδώρῳ καὶ Φλαουίῳ
Θεύδᾳ, καὶ ᾧ ἂν ἐκεῖνοι
συγχωρήσωσιν.

Flavius Zeuxis Ergaſtes,
qui navigavit per Maleum in I-
taliam navigationes ſeptuaginta
duas, præparavit hoc monumen-
tum ſibi, & filiis Fla-
vio Theodoro & Flavio
Theudæ, & cuicunque illi
concedent.

CLXXV.

Eodem interprete.

Χαριτίνη Ἑρμίππου τοῦ
Ἐπιτυγχάνοντος τὸ μνη-
μεῖον ἑαυτῇ, καὶ τοῖς ἐν
τῇ διαθήκῃ.

Charitina *fil.* Hermippi *filii*
Epitynchanontis hoc monu-
mentum *fecit* ſibi, & illis, *qui ſunt* in
teſtamento.

CLXXVI.

Eodem interprete.

Τὸ μνημεῖόν ἐστιν Ἰκίου Ἰκίου τοῦ
Εὐημέρου ἱερῶ Σμυρναίων, καὶ Τροφίμης

Κύρου τοῦ Ἑρμογένους κατὰ τὴν γεγονυῖαν
ἐκχώρησιν τῆς ἐπιγραφῆς. Ἀντίγραφον ἀπο-

τεθήσεται εἰς τὸ ἀρχεῖον.

Hoc monumentum eſt Icii *filii* Icii *filii*
Euemeri ſacerdotis Smyrnæorum, & Tro-
phimæ

filiæ Cyri *filii* Hermogenis ſecundùm con-
ceſſionem ſcripto factam. Scripti exem-
plar re-

ponatur in archivis.

CLXXVII.

Eodem interprete.

Τατία Ἡρωθέμιδος Μαγνῆτις ἀπὸ Σιπύλου
ζῶσα ἑαυτῇ, καὶ
τῷ υἱῷ κατοιχομένῳ Λυσανίᾳ Λυσα(νίου), καὶ τῷ
πατρὶ Λυσ(ανίου).

Tatia Herothemidis filia Magneſienſis à
monte Sipylo, dum vixit, ſibi, &
filio defuncto Lyſaniæ *filio* Lyſ*aniæ*, &
patri Ly*ſaniæ*.

CLXXVIII.

Eodem interprete.

Εὐτυχίδης Διονυσίου ζῶν ἑαυτῷ
τὸ μνημεῖον, καὶ Τατίᾳ Ἀπολλο-

φάνους υἱοῦ Μενάνδρου τῇ ἰδίᾳ
γυναικὶ, καὶ τοῖς ἰδίοις ἑαυτῶν
ἐκγόνοις.

Eutychides Dionyſii *filius*, dum vixit, ſibi
poſuit hoc monumentum, & Tatiæ *filiæ*
Apollo-

phanis filii Menandri ſuæ
uxori, & propriis ſuis
poſteris.

CLXXIX.

Eodem interprete.

Οἱ θειότατοι Αὐτοκράτορες Σευῆρος καὶ Ἀν-
τωνεῖνος τοῖς Σμυρναίοις,
Εἰ Κλαύδιος Ῥουφῖνος ὁ πολείτης ὑμῶν,
ὁ διὰ τὴν προαίρεσιν,

ἣ συνέ-

Diviniſſimi Imperatores Severus & Anto-
ninus Smyrnenſibus.
Si Claudius Rufinus civis veſter, qui ob
ſtudium,

quod

ἢ συνέσιν ἐπὶ παιδείᾳ, καὶ τὸν ἐν λόγοις συνεχῆ βίον, τὴν
προκειμένην τοῖς σοφισταῖς κατὰ τὰς θείας τῶν προγόνων
ἡμῶν διατάξεις ἀτέλειαν τῶν λειτουργιῶν καρπούμενος,
ὑμῶν αὐτ[ὸ]ν ἑκουσίῳ ἀνάγκῃ προκαλουμένων, ὑφέσῃ τὴν
στρατηγίαν κατὰ τὸ πρὸς τὴν πατρίδα φίλτρον· τὴν γοῦν εἰς τὰ
ἄλλα μένειν ἀπραγμοσύνην ἀκίνητον αὐτῷ δικαιότατόν
ἐστιν. Ου γὰρ ἄξιον τῷ ἀνδρὶ τὴν εἰς ὑμᾶς φιλοτειμίαν γενέ-
σθαι ζημίαν, καὶ μάλιστα ταύτην ὑμῶν αἰτούντων ὑπὲρ
αὐτοῦ τὴν χάριν. Ευτυχεῖτε.
Ἐπρέσβευον Αὐρ. Ἀντωνεῖνος, καὶ Αἴλιος Σπήρατος.

quod *ei* ineſt erga eruditionem, & vitam in dicendo aſſiduam, illâ,
quæ ſecundùm divinas progenitorum noſtrorum
conſtitutiones ſophiſtis promulgata eſt, vacatione à publicis officiis fruitur,
ob amorem erga patriam (vobiſmet ipſis ſponte ex neceſſitate
vocantibus) præfecturam ſubeat; ei igitur in
aliis ceſſationem à rebus agendis inturbatam manere juſtiſſimum
eſt. Indignum enim eſt hominis erga vos ſtudium ei fie-
ri in damnum, præſertim cùm vos pro eo petiiſtis
hanc gratiam. Valete.
Legati erant Aur*elius* Antoninus, & Ælius Speratus.

CLXXXI.

Eodem interprete.

Θεόφραστον Ἡρακλείτου Ἀχαρνέα,
ἐπιμελητὴν Δήλου γενόμενον, Ἀθηναίων
καὶ Ῥωμαίων καὶ τῶν ἄλλων ξένων
κατοικοῦντες καὶ παρεπιδημοῦντες ἐν Δήλῳ,
τῆς εὐνοίας καὶ καλοκαγαθίας καὶ τῆς πρὸς τοὺς
Θεοὺς εὐσεβείας, ἀνέθηκαν Ἀπόλλωνι.

Theophraſto Heracliti filio Acharnenſi,
curatori Deli, ii ex Athenienſibus
& Romanis & aliis peregrinis,
qui habitant, & peregre agunt in Delo,
ob benevolentiam & probitatem & erga
Deos pietatem, [conſecrârunt] Apollini.

CLXXXII.

Eodem interprete.

Ἡρώδης μνημεῖον καὶ
τοῦτο εἶναι τῆς αὐτοῦ
συμφορᾶς καὶ τῆς ἀρε-
τῆς τῆς γυναικός.
Ἔστιν δὲ οὐ τάφος· τὸ
γὰρ σῶμα ἐν τῇ Ἑλλάδι
καὶ νῦν παρὰ τῷ ἀνδρί
ἐστιν. Τὸν ἐκ ταύτης
παῖδα εἰς τοὺς εὐπατ-
ρίδας ἐν Ῥώμῃ ἐνέγρα-
ψεν Ἀντωνῖνος Αὐτο-
κράτωρ Εὐσεβὴς, ὑ-
πὸ τῆς πατρίδος καὶ
πάντων κληθεὶς,
ἀνενεγκὼν εἰς τὴν
βουλὴν συνκλήτου
δόγματι.

Herodes hoc *poſuit* monumentum eſſe infortunii ſui & virtutis conjugis.
Non verò eſt ſepulchrum: corpus enim eſt nunc apud maritum in Græciâ.
Filium ex hâc genitum in numerum patriciorum in Româ aſeripſit Antoninus Pius Imperator, à patriâ & omnibus invocatus, referens ad ſenatum ſenatûs conſulto.

CLXXXIII.

Eodem interprete.

Ἄλκη Τειμοκράτους τοῦ
Ἀπέλλου τὸν τόπον, καὶ τὴν
καμάραν, καὶ τὴν κατ' αὐτῆς
δίαιταν, καὶ τὰ ἐνσόρια
ἠγόρασεν μετὰ καὶ Δοκίμου
Δοκίμου, καὶ Τρύφωνος Δοκί-
μου τῶν συντρόφων· καὶ ἔθη-
κεν σορὸν προκοννησίαν, ἐν
ᾗ κεκήδευκεν τοὺς συντρό-
φους, ζῶσα ἑαυτῇ τε, καὶ τῇ θυγα-
τρὶ Ἀλεξάνδρᾳ τοῦ Τειμο-
κράτους, καὶ τοῖς ἰδίοις ἀπελευθέ-
ροις, καὶ τοῖς κατοιχομένοις συν-
τρόφοις τοῖς καὶ αὐτοῖς δεσπό-
ταις αὐτῶν, καὶ τῷ κληρονόμῳ
αὐτῶν Κουδίωνι.

Alca *filia* Timocratis *filii*
Apellis locum, &
camaram, & cœna-
culum, quod ſupra eam eſt, & loculos
emit cum Docimo *filio*
Docimi, & Tryphone *filio* Doci-
mi, qui cum eâ ſimul enutriti erant: & po-
ſuit ſepulchrum loricatum, (in
quo ſepelivit cum eâ ſimul enutri-
tos) dum vixit, ſibi, & fili-
æ Alexandræ Timo-
cratis *fil.* & liber-
tis ſuis, & cum eâ ſimul enutritis, qui de-
functi ſunt, & ipſis domi-
nis eorum, & hæredi
eorum Cudioni.

CLXXXIV.

Seldeno interprete.

Sequentem Inſcriptionem Seldenus ex oriente ſibi tranſmiſſam habuit. Chriſtiana eſt: cujus elementa (ut monuit Seldenus) *perperam connexa, inverſa, ſcandentia, mutila, nimiam vocabulorum pariunt difficultatem. Quatenus tamen per typos licuit, diſtincta illa repræſentat* * Seldenus: *unde* (ut ait) *de ſenſu hariolari difficile non eſt.* Humphredus Prideaux *hanc eodem modo, quo iſte vir magnus in libro ſuo de Marmoribus Arundellianis edidit, exhibuit cum verſione ejuſdem.*

Senſus, ut putat Seldenus, *eſt :*

✠ Si quis erga Monaſterium Sanctiſſimæ Dei Genitricis beneficus extiterit, eum Monaſterii, ſpiritualium ſcilicet ejuſdem bonorum, participem illa faciat. Qui damnum intulerit, fortiatur is tum Sanctorum Patrum, tum mei peccatoris Joannis Monachi, imprecationes: ut nempe & ipſe Sanctiſſimam Dei Genitricem adverſariam habeat in die Judicii. ✠

✠ Menſe I . . . . . o . . . anno *(ni fallor)* VIMDCCCXXXIII. ✠

* Vide priùs p. 61.

JOANNIS SELDENI
COMMENTARII
Ex Libro, cui Titulus:
MARMORA ARUNDELLIANA;
SIVE
Saxa Græce inciſa,
Ex venerandis priſcæ Orientis Gloriæ Ruderibus,
AUSPICIIS & IMPENSIS
Herois Illuſtriſſimi THOMÆ,
Comitis ARUNDELLIÆ & SURRIÆ, Comitis Mareſcalli Angliæ,
Pridem vindicata,
Et in ædibus ejus hortiſque cognominibus ad Thameſis ripam diſpoſita.

Accedunt INSCRIPTIONES aliquot
VETERIS LATII,
EX
Locupletiſſimo ejuſdem Vetuſtatis Theſauro ſelectæ;
AUCTARIOLUM item aliunde ſumptum.

Publicavit & COMMENTARIOLOS adjecit
JOANNES SELDENUS, J. C.

*Ipſo rore mihi ſeges eſt, quo gramen onagris.** Prudentius.

LONDINI,
Typis & impenſis GUILIELMI STANESBEII,
MDCXXVIII.

Quædam exemplaria habent,
Apud JOANNEM BILLIUM Typographum,
MDCXXIX.

---

* contra Symm. lib. poſter. v. 812.

Digitized by Google

Marmorum Arundellianorum, atque eorum, quæ inſuper *Seldenianâ* prodeunt editione, *Elenchus*.

I.

EPOCHÆ Veterum Græcorum nobiliores. I.

II.

Eædem charactere communi, cum verſione. pag. 63

III.

Fœdus Smyrnæorum & Magnetum, ſtelis ſingulis inciſum. Bina præterea Decreta Smyrnæorum. II.

IV.

Eadem charactere communi, cum verſione. pag. 70

V.

C. Ant. Septimii Publii Citharœdi victoriæ. VII.

VI.

Eædem charactere communi, cum verſione. pag. 82

VII.

Donariorum ad Gymnaſii, ut videtur, Smyrnenſis ornatum recenſio, ſed mutila. X.

VIII.

Eadem charactere communi, cum verſione. pag. 83

IX.

Aliæ Inſcriptiones *ſeptem* Græcæ minorum gentium. XXX. XXVII. CLI. CLII. VIII. CLIII. CLIV.

X.

Pſephiſmata aliquot Deliorum. CLVI. XXIX. CLVII. CLVIII.

XI.

Cretenſis, ut videtur, inſcriptio, Κοσμητεύοντων nominibus, ut temporis charactere, notata XXXVI.

XII.

Sacrarum in Artemiſio Erogationum fragmentum. CLV.

XIII.

Inſcriptiones complures Græcæ ſepulchrales; aliæ item ad privatos ſpectantes. XXXV. CLIX. XIII. XXIV. XXVIII. XXIII. CLX. CLXV. XV. XXII. XXXIX. XII.

XIV.

Hactenus Græca. Sequuntur ex Latinis, etiam Arundellianis, ſelecta aliquot. XLII. L. CLXXXV. CVI. LXXIX. XLIV. CXXXVII. LXV. LXXV. CV. Marmorum Arundellianorum finis.

XV.

Auctariolum aliunde collectum; quod claudunt Marmora aliquot Ebraica Londini ante decennium in veteris ſtructuræ ruderibus reperta.

Viz. Ex Inſcriptionum, in Oriente repertarum, Exemplari ante octennium communicato. CLXI. CLXII. CLXXXIV.

Ex Cambdeni collectaneis. CLXXXVI. CLXXXVII. CLXXXVIII. CLXXXIX.

Ex Saxo, quod ex oriente nuper advectum eſt, duæ inſcriptiones. CLXIV. CLXIII.

Ebraicarum Inſcriptionum Fragmenta. CXCI. CXCII. CXCIII. CXCIV.

XVI.

Ad veteres Græcorum Epochas { I. Apparatus Chronologicus. II. Notæ Hiſtoricæ. III. Canon Chronicus.

XVII.

Ad Smyrnæorum Decreta, & Fœdus cum Magneſiis ictum, commentariolus: in quo de *eorum occaſione & in Annalibus loco*, *Venere Stratonicide*, *Aſylorum jure*, Ἀγαθῇ Τύχῃ, *ſeu Bonâ Fortunâ*, *Stephanophoris*, *Menſe* Lenæone, *trinis Athenienſium Dionyſiis*, *jurandi formulis*, *ſigillorum uſu*, *Decimâ cenſuali*, id genus aliis, fuſiùs diſputatur,

XVIII.

Ad C. Septimii Publii Citharœdi Victorias, Commentariolus; qui *de pleriſque Veterum Græcorum certaminibus* plurima *aperit*.

XIX.

Ad Smyrnenſem Donariorum, in Gymnaſii ornatum, Recenſionem, Commentariolus; ubi de *Aſiarcharum Officio*, *& Civitatum*, *quæ* Νεωκόροι *ſeu Æditua*, toties in Nummis, uti Epheſus in Actis Apoſtolorum, *dictæ*.

XX.

Ad Arundellianorum Marmorum cætera.

XX.

Ad Auctarioli pleraque, & demum ad Ebraicarum Inſcriptionum Fragmenta, Commentariolus; in quo de veteri *Judæorum* in *Angliâ* ſtatu.

Viro

Viro Clariſſimo & Doctiſſimo

PATRICIO JUNIO,

Bibliothecario Regio S. P. D. *JOANNES SELDENUS.*

TAM aſſiduâ, ſuaviſſime Juni, & amicâ comitate, in amplioribus Arundellianarum Inſcriptionum exſcribendis & fugientibus earum veſtigiis feliciter revocandis, mihi ſocius aderas, támque doctè & ingenioſè id, quod tuum erat, præſtabas; ut earum jam, ex Marmoreis autographis (quæ nobiliſſimi herois, cujus nomine paſſim ipſa editio ſuperbit, erga bonas artes amori & magnificentiæ nos cum toto orbe literario deberi gratulantes agnoſcimus) in chartaceam lucem prodeuntium aut me dominum in ſolidum venditare, aut te, etiam cum acuminis & eruditionis prærogativâ, partiarium non profiteri, piaculum foret nullâ sanè expiandum hoſtiâ. Fruere igitur, quod ita jure optimo tuum eſt; atque adeò libenter agnitum, ut ne meum quidem, quicquid illud heic porrò fuerit, non item tuum eſſe feram. Exigit ferme mos, ut non ſinè dedicatione emittantur libelli. Quantum igitur eo titulo transferri poteſt, tantum omnino tuum facio. Nam utcunque hôc ſæculo, quo tum * cenſore opus eſt, *tum* aruſpice nobis, *donaria hujuſmodi non rarò prodiguntur magìs, quàm rite collocantur, ab adulante ſcilicet editorum turbâ, quæ propenſè nimis mittit lapides in acervos Mercurii; & tam faſtidioſa nequitiæ mancipia quàm ſplendida ignorantiæ & vecordiæ pegmata bonarum literarum fructu, non minùs ambitioſè quàm improvidè, ne dicam impiè, interdum dignatur; ego necdum omnino volui hâc in parte reus eſſe. Ideóque cum delectu ſingulari etiam nunc te huc adſcivi. Ingenium nempe ſagax, liberale, & prudenter temperatum, judicium perſpicax, præter morum ſuavitatem cum probitate conjunctam (quibus ſi adeſt inſuper eruditio, qualis tua eſt, ne ipſa quidem præſtantiæ corona heic abeſt) hominem, cui hæc ſacra fieri oportet, adeóque te, mi Juni, verè conſtituunt. Et accedit porrò tum perpetua amoris inter nos reciprocatio, tum non infrequens ſtudiorum ejuſmodi, quibus humilius noſtrum & innocentius vitæ genus etiam jucundius multò ſit, communicatio. Ita non modò egregio virtutum merito, verùm etiam peculiari conſuetudinis, amicitiæ, ſocietatis jure locum hunc occupas; qui eò honoratior eſt, quò te minus habeatur indignus.*

* Juvenal. Satyr. 2. v. 121.

Editionis Anſa, Cauſa, Conſilium.

SUB anni ſuperioris Epiphaniis, ex Aſiâ advecta ſunt, ad Illuſtriſſimi Comitis Arundelliæ ædes, Marmora aliquot ſatìs ampla, mutila & diſrupta, ſed Græcis literis plerunque inciſa. Ex cimeliis illis erant, quæ accepta ferimus feliciſſimæ procurationi & ſummo cum judicio præſtitæ V. Cl. doctiſſimíque Guilielmi Pettæi: qui, ante annos aliquot à Comite, pro flagrantiſſimo ejus & incomparabili erga nobiliores artes veterémque Græcorum nitorem amore, in Orientem ad illud negotii, non ſinè honeſto commeatu, miſſus, inſigni id genus mercium frequentiâ (ut Statuas, Figuras inſculptas, Numiſmata & quæ ſunt ejuſmodi cætera ſelectiſſima prætermittam) geſtionis, cui præficitur, ſumptus effuſiſſimè repenſat. Cùm primùm inviſerat ea vir præſtantiſſimus Robertus Cottonus, condus ille ac promus vetuſtatis longè locupletiſſimus, ad me advolat, & impenſiùs inſtat, ut manè proximo (nam provectior nox erat) ad Græca illa arcana eruenda, me totum accingerem. Libentiſſimè annuo. Sed ut expeditiùs res abſolveretur, rogo, ut in operæ ſocietatem adſciſcerentur amici communes, eruditiſſimus Patricius Junius, Bibliothecarius Regius, & multijugæ doctrinæ ſtudiíque indefatigabilis vir Ricardus Jameſius. Utrique condicit ille. Illuceſcente die craſtino, convenimus triumviri in hortis Arundellianis; ubi Smyrnæorum Decreta & Fœdus, ab iis cum Magneſiis, ad Seleuci Callinici Aſiæ Regis majeſtatem tutiùs conſervandam, percuſſum, in ſtelâ variatim diſruptâ primò comperimus. Fragmenta, ſuis locis commiſſa, longitudinem pedum VIII & pollicum binorum, latitudinem pedum III, poll. V. craſſitiem pollicum VIII exhibent. Scriptura autem, cujus lineæ utramque oram contingunt, longitudinem pedum VII & pollicum VI occupat. Lavando & ſæpius detergendo lectioni accommodam reddimus, mutuas tradimus operas; & demùm, quæ reliqua erant, exſcribimus. Hiatus enim & lacunæ, ut in edito exemplari videre eſt, haud ſunt infrequentes. Sparſa ſtatim eſt, ut fieri amat, de Aſiatico hôc monimento fama; & percrebuit paſſim deſiderium, ut exemplaria ejus communicarentur: quod non minùs juſtè etiam amiciſſimis negavi ego, quàm à curioſioribus efflictim concupiebatur. Verebar enim, ídque meritiſſimò, ne ea, quæ ex Marmore mutilo accuratiùs deſumpta erant & ad veritatem lectionis exacta, hiatibus interim ſcatentia, iteratâ ſæpius inter tranſcribendum amanuenſium incuriâ in depravatiſſima, ut evenire ſolet, citò degenerarent. Quod ne fieret, atque ut amicis tamen, qui deperibant ea, efflagitabántque, interea ſatisfacerem, Editionem promitto. Eam dum meditor, alias item, in eiſdem hortis, pretii non vulgaris viſendas Inſcriptiones adjungere viſum eſt. Maximè verò Marmoreas Græcorum veterum Epochas, mutilas illas quidem (quod inprimis dolendum eſt) ſed ejuſmodi interim, ut in hôc literarum genere plurimi, ídque plurimis nominibus, ſint meritò æſtimandæ. Etenim nullus reperitur in toto orbe codex, qui compluribus ſæculis eis non cedit. Et Autor eorum ipſe anonymus ſæculis etiam pluribus vetuſtior eſt vetuſtiſſimo eorum, quos injuria temporis nobis non

invidit,

invidit, Chronologorum. Græcos intelligo, qui ſcriptis ſuis ex primario inſtituto tempora dinumerârunt: in queis locum principem, ſive ævum ſpectes, ſive viri autoritatem, obtinet Euſebius; quem quingentis ampliùs annis antevertit hic Noſter, utì ex Apparatu noſtro Chronologico ſatìs ediſcitur. Imò nec Hiſtoricus habetur Græcus, Herodoto, Thucydide & Xenophonte exceptis, cum iis quorum opera planè interciderunt, cui non multùm præcedit antiquitate. Neque alibi ſive in vetuſtis codicibus ſive Marmoribus, præter aliud unicum, quod Arundellianorum eſt * XVII, antiquiſſima illa numerandi formula (per I, Π, Δ, 𐅄, H, 𐅅, X pro I, V, X, L, C, D, M,) occurrit, ſi Herodianum περὶ ἀριθμῶν excipias, qui eam utì obſoletam ſolus, quod ſciam, Græcorum meminit. Mos ille Atticus erat, principalem nominis numeri literam ponere, & ſignificare numerum; Π ſcilicet pro Πέντε V, Δ pro Δέκα X, 𐅄 pro Πεντήκοντα L, H pro Ἑκατὸν C (nam H ipſa ibi aſpiratio eſt) & pro Χιλίοις X M, adeóque I pro unitate, quæ vocabulo, ni fallor, ἲς ſeu ἲν olim, utì poſtea εἷς & ἕν, ſignabatur. Atque ad hanc rationem intelligendus, puto, eſt Scaurus Grammaticus & corrigendus, ubi H *& eſſe literam ſcribit, & apud Græcos quoque fuiſſe, quod ſignificant Attici, qui principes literas vocum, à quibus earum nomina incipiunt, numeris notantes, hâc quoque in eâdem ſignificatione utantur. Nam quoties unum notant, μ & α literam ponunt, quoniam apud illos μ & α dicitur, δύο, δ, τρία τ. Sic & ἑκατὸν, id eſt, centum* H *literâ notant.* Monſtrum eſt non ſolum, quod de μ & α hic legitur, ſed etiam quod de δ & τ. Ubinam ejuſmodi apud Græcos dinumerationis aut vola aut veſtigium? Corruptis Scauri Græcis, ut fieri ſolitum eſt, tam elementis quàm vocabulis, quæ heic locum habuere, ſubſtituebant, puto, ignari & oſcitantes librarii illa δύο δ, τρία τ, mentem autoris minimè aſſecuti: μ autem & α portentoſè fortè infarciebant; quoniam, cùm, quid ibi verè ſcribendum eſſet, ne hariolari quidem potuerint, illa ex veteri ſcripturâ depravatâ exarare, ut fit, eis viſum eſt. Scripſiſſe potiùs opinor Scaurum, *Quoties unum notant,* ἰῶτα *literam ponunt; quoniam apud illos* ἲς *pro* α *dicebatur;* πέντε π, δέκα δ, ſic & ἑκατὸν, *&c.* Sed hoc obiter. Quinetiam Chronologicâ hâc ſtelâ, in Inſcriptionibus, quæ hactenus reperta ſunt, pauciſſimas habemus annoſiores. In Latinis fateor, Duiliana illa, ſi nimirum genuina eſt; & altera ante decennium ad portam Capenam effoſſa, quæ elogium eſt L. Scipionis Barbati F. à V. Cl. Jacobo Sirmondo explicatum, triginta aut circiter annis hâc antiquiores ſunt. Et in Græcis forſan habentur aliquot ejuſmodi apud Janum Gruterum. Cæterùm quanquam nonnullæ ita tempore hanc præcedunt, attamen ad unum omnes, quotquot omnino viſæ ſunt, niſi nimiùm me fallat ratio, huic unicæ, ſi rei, quam docet, excellentiam ſpectes, multis paraſangis ſunt poſtponendæ. Quod ferme dicendum eſt etiam de Smyrnæorum & Magnetum ſtelâ, quæ Epocharum Marmore annis ampliùs viginti recentior eſt. Neque enim tam integras & expreſſas Decretorum ſimul & Fœderis formulas Græcas tàmque vetuſtas alibi comperimus; ut, quæ cætera ad hiſtoriam Seleuci temporum attinent, hactenus prorſus ignota omittam. In illâ autem Epocharum deſcribendâ, opera complurium dierum collocata eſt. Obſcurior nempe eſt, elementis ſæpius omnino detritis, fugientibus ſæpius. Has tamen, & perſpicillorum uſu adjutus & aſſiduo acumine & judicio ſuaviſſimi amici Patricii Junii, poſt bene multas iterationes, in quantum fieri potuit, revocavi. Inſignem autem Chronologici hujus Marmoris utilitatem nemo non fuſiùs agnoſcet; niſi qui accuratiores temporum rationes, ſinè quibus nec conſilia, nec res geſtæ rerúmve ſucceſſus, quæ omnia primaria ſunt civilis ſcientiæ documenta, rectè deprehendi queunt, planè negligendas eſſe minùs cordatè putet. Nobiliores in hôc habemus Epochas annorum MCCC aut circiter, ab initio ſcilicet Attici, ſub Cecrope, imperii uſque ad tempus, quod annis aliquot Alexandrum Magnum proximè antecedit; ad quem ſaltem, etiam autorem deſcendiſſe veriſimillimum eſt. Stelæ enim hujus (cujus latitudo eſt pedum II, pollicum VII; latus, quod dextram reſpicit, pedum II, pollicum XI; quod ſiniſtram, pedum III, pollicum VII; & craſſities pollicum V) pars inferior, utì ex deſcriptione noſtrâ ſcire etiam licet, obliquè abrupta diſparuit. Coævi autem fuere (de Græcis loquor ſcriptoribus atque viris aliquo eruditionis genere celebribus; & non tam de momentis temporum quàm de integro ſæculo) hiſce

* In hâc editione CLV.

hiſce Marmoreis Inſcriptionibus binis Theophraſtus, Menander, Pyrrho, Cratinus, Theocritus, Aratus, Apollonius Rhodius, Lycophron, Nicander, Epicurus, Zeno, Beroſus, Cleanthes, Callimachus, quibus & Helleniſtas illos, qui LXX ſeniores dicuntur, adjicias, ut alios minorum gentium prætercam. In utriſque typis mandandis, ita lineas repræſentari curavimus, & numeris ſignari, &, quà fieri potuit, juſtam hiatuum & lacunarum proportionem exhiberi, ut tum facilior eſſet Lectori & ſua de iis ſupplendis conjectura, tum lineam aliquam in ipſis Marmoribus, ſi inviſere ea libuerit, citiùs invenire. Hiſce adjungere item volui præclaras illas C. Antonii Septimii Publii Citharœdi Victorias; è quibus etiam nonnulla, quæ denſiſſimis tenebris hactenus, in certaminum Græcorum recenſione, obducta ſunt, & viris doctiſſimis fuere cruces, lucem accipiunt non contemnendam, & expediuntur. Plurima alia in pretioſiſſimo illo theſauro Arundelliano, quæ omnia priſtini ævi ſtudioſis grata fore non dubitavi, utì & paucula, quæ penès me deſcripta in adverſariis habebam, adjicienda cenſui. Atque ita tandem promiſſi reus, etiam cum fœnore, fidem libero. Quod ut amplius eſſet, tam Commentariolos aliquot, quàm Verſiones adjungo: Ad Epocharum ſcilicet ſenſum aperiendum; Apparatum Chronologicum, quo Annorum, quibus uſus eſt autor, rationes demonſtrem; Notas Hiſtoricas ad breviuſculas Hiſtoriarum periochas illuſtrandas; præter Canonem Chronicum, quo autoris mentem in annis potiſſimùm Periodi Julianæ (quæ communis eſt, & perquam certiſſima Temporis menſura, quam etiam *Linguam Chronologicam* appellare ſoleo) explico, additis etiam ſuis in locis & Olympiadum & Reparatæ Salutis Humanæ annis. In ipſo etiam Canone, Notas interſero: quibus cum primariæ claſſis Chronologis obviiſque optimorum autorum, de putando tempore, locis anonymum Marmoreum committo; ejúſque autoritate, pro re natâ, aut firmo, aut caſtigo; aut monita ejuſmodi prabeo, quæ perſpicaciores irritent. Magna enim eſt vetuſtiſſimorum apographorum, ad hæc præſtanda, autoritas; ſed autographorum maxima: ídque maximè in temporum ratione, quæ etiam ob varias interpolationes à librariis oſcitanter committi ſolitas ſæpe nimis vacillat. Unde potiſſimùm item evenit, ut nulla ferè reperiatur in veterum codicibus diſcrepantia, quæ diverſitatem in temporibus deſignandis immanem, paſſim occurrentem, recentioréſque indies excruciantem æquet. Quod non ſolùm de Chronologiâ Profanâ dicendum eſt, ſed etiam de Sacrâ: de quâ item, dum de temporum ratione loquimur, id liceat obiter adnotare; quod nullibi hactenus, in Orbe Chriſtiano, publicatum eſt, pauciſſimis ſanè auditum, ſed à doctiſſimis viris & diu & impenſiſſimè eſt deſideratum, & obſervatu inprimis ut digniſſimum ita jucundiſſimum univerſis, qui cum hiſtoriâ ſacrâ etiam temporum, quod prudentis eſt, calculum variáque de eo veterum placita explorare ſatagunt. In Euſebii omnigenâ Hiſtoriâ à viro ſummo Joſepho Scaligero, ex Georgio Syncello, ante annum viceſimum, primò in lucem emiſſa, temporum primorum Patriarcharum ejuſmodi eſt dinumeratio, ut alia ſecundùm LXX Seniorum verſionem, ad Ebraicos Judæorum codices alia, & demum παρὰ τῶν παρὰ Σαμαρείταις Ἑβραϊκῶν ſeu ex Samaritanorum libris ſacris, eíſque merè Ebraicis, tertia fiat. Libros autem Samaritani ſacros alios, præter Pentateuchum, agnoſcunt nullos. De eis vide plura apud Guilielmum Poſtellum libro de Originibus, & Scaligerum de Emendatione Temporum paginâ 620. & ad numerum Euſebianum MCCLXXI. De temporum dinumeratione, quæ in Judæorum libris & LXX Senioribus habetur, heic plura dicere ſupervacancum eſt. Ex libris editis ſatìs dignoſcuntur. Computum autem Samaritanum exhibet Scaliger in ſeptimo de Emendatione Temporum, alium ſanè omnino ab Euſebiano & ab aliis, quibus in Europâ uſi ſunt chronologi, rationibus. Notas item eruditiſſimas adjicit. *Sed qui in Palæſtinâ* *, inquit, *peregrinantur, poſſent & alia & Pentateuchum ab illis adipiſci. Nam ſanè Chriſtianæ pietatis homines paulò hâc in re negligentiores hactenus fuerunt, ex cujus rei cognitione uberrimi fructus redundarent. Spero non defuturos, qui voto noſtro ſatisfaciant, aut exemplo noſtro hæc illuſtraturi ſunt. Nam huic conatui noſtro multa deeſſe ad perfectionem ut non dubitamus, ita palàm profitemur.* Poſtmodum autem in Notis ad Euſebii Græca, in queis ex Samaritanorum Pentateucho Patriarcharum anni traduntur; *In libris*, inquit, *noſtris de Emendatione Tempo-*

* Pag. 669. C. Edit 1629.

Temporum produximus χρονογράφιον, quod ipſimet nobis communicârunt Samaritani. Id cum hôc in omnibus convenit; præterquam in annis Malaleel, Enoch, Mathuſala; quod quidem diſcrimen vitio librariorum heic commiſſum. Sed quicquid Chronicorum communicârunt ei Samaritani; in ipſo ſanè eorum Pentateucho, quod pridem in hunc orbis angulum ex Aſiâ advectum ſummâ cum voluptate amplexi ſumus, Patriarcharum anni multò aliter traduntur, quàm autoritate chronographii nimis fidenter nixus ille aſſerere conatur. Quod tanti certè eſſe puto, ut nemini non fore acceptiſſimum non dubitârim; ideóque heic obiter animadvertendum interſerendúmque duxerim. Quinque primorum Patriarcharum anni omnimodi, Adæ nempe, Seth, Enos, Cainan & Maleleel, iidem ipſi ſunt in Pentateucho Samaritano cum iis, quos habemus in Judæorum. Sed de Jared in Geneſeos ejuſdem Cap. V. 18, 19 & 20. legitur, *Vixit Jared* שתים וששים שנה id eſt, *annos* LXII; *& genuit Henoch. Et vixit Jared, poſtquam genuit Henoch,* חמש ושבעים שנה ושבע מאות שנה, id eſt, *annos* DCCLXXXV; *& genuit filios & filias: & fuerunt cuncti dies Jared* שבע וארבעים שנה ושבנה מאות שנה, id eſt, DCCCXLVII *anni*. Ejuſdem item Capitis Commate 25. & ſequentibus; *Vixit Methuſalah* שבע וששים שנה, id eſt, LXVII *annos*; *& genuit Lamech. Et vixit Methuſalah, poſtquam genuit Lamech,* שלש וחמשים שנה ושש מאות שנה, id eſt, DCLIII *annos*; *& genuit filios atque filias. Et fuerunt cuncti dies Methuſalah* עשרים שנה ושבע מאות שנה, id eſt, DCCXX: *& mortuus eſt. Lamech verò vixit* שלש וחמשים שנה, id eſt, LIII *annos*; *& genuit filium, vocavitque nomen ejus Noah.* Et paulò pòſt; *Et vixit Lamech, poſtquam genuit Noah,* שש מאות שנה ſeu DC *annos*; *& genuit filios atque filias. Fuerunt autem cuncti dies Lamech* שלש וחמשים שנה ושש מאות שנה *anni* nempe DCLIII. De Noah & Sem eadem habet, quæ Judæorum codices. Sed Capite XI Geneſeos poſt comma 11, heic legimus; ויהיו כל ימי שם שש מאות שנה וימת, id eſt, *cuncti dies Sem erant* DC *anni*; *& mortuus eſt. Et Arphacſad vixit* חמש ושלשים ומאות שנה ſeu CXXXV *annos, & genuit Selah. Et vixit Arphacſad, poſtquam genuit Selah,* שלש שנים ושלש מאות שנה ſive *annos* CCCIII; *genuitque filios & filias:* ויהיו כל ימי ארפכשד שבנה ושלשים שנה וארבע מאות שנה וימת id eſt, *& erant cuncti dies Arphacſad* CCCCXXXVIII *anni*; *& mortuus eſt. Et vixit Selah* שלשים שנה ומאות שנה ſeu CXXX *annos, & genuit Eber. Vixit verò Selah, poſtquam genuit Eber,* שלש שנים ושלש מאות שנה ſeu CCCIII *annos, & genuit filios & filias;* ויהיו כל ימי שלח שלש ושלשים שנה וארבע מאות שנה וימת, id eſt, *Et erant cuncti dies Selah anni* CCCCXXXIII, *& mortuus eſt. Eber verò vixit* ארבע שלשים ומאת שנה, id eſt, CXXXIV *annos*; *& genuit Peleg: & vixit Eber, poſtquam genuit Peleg,* שבעים שנה ומאותים שנה ſive CCLXX *annos, & genuit filios & filias:* ויהיו כל ימי עבר ארבע שנים וארבע מאות שנה וימת, id eſt, *& erant omnes dies Eber* CCCCIV *anni*; *& mortuus eſt. Peleg verò vixit* שלשים שנה ומאת שנה, id eſt, CXXX *annos*; *& genuit Reu: & vixit Peleg, poſtquam genuit Reu,* תשע שנים ומאת שנה, id eſt, CIX *annos*; *& genuit filios & filias:* ויהיו כל ימי פלג תשע ושלשים ומאותים שנה וימת, id eſt, *& erant cuncti dies Peleg* CCXXXIX *anni*; *& mortuus eſt. Et vixit Reu* שתים ושלשים שנה ומאת ſive *annos* CXXXII, *& genuit Sherug; vixitque Reu, poſtquam genuit Sherug,* שבע שנים ומאת שנה ſive CVII *annos, & genuit filios atque filias:* ויהיו כל ימי רעו תשע ושלשים ומאתים שנה וימות, id eſt, *& erant omnes dies Reu* CCXXXIX *anni, & mortuus eſt. Sherug verò vixit* שלשים שנה ומאת שנה ſive CXXX *annos, & genuit Nachor; & vixit Sherug, poſtquam genuit Nachor,* מאת שנה ſeu C *annos, & genuit filios atque filias:* ויהיו כל ימי שרוג שלשים שנה ומאותים שנה וימת, id eſt, *& erant cuncti dies Sherug* CCXXX *anni*; *& mortuus eſt. Et vixit Nachor* תשע ושבעים שנה ſeu LXXIX *annos, & genuit Terah. Vixitque Nachor, poſtquam genuit Terah,* תשע שנים וששים שנה ſeu LXIX *annos, & genuit filios atque filias:* ויהיו כל ימי נחור שבנה וארבעים שנה ומאת שנה וימת, id eſt, *Et erant cuncti dies Nachor anni* CXLVIII; *& mortuus eſt.* Idem autem de Abrahæ natalibus anno Terah ſeptuageſimo tributis ſequitur, quod habent Judæorum Codices, qui à rerum conditu ad Diluvium ſæcula aliquot numerant, ut vides, plura quàm Samaritani. Utrique verò pauciora, quàm LXX ſeniores. Etiam cuncti dies Terah in fine capitis XI ſunt חמש ארבעים ומאת שנה ſeu CXLV anni in Samaritano. Quot autem & qualis momenti ad Samaritanorum apud Euſebium

 compu-

computum, qui in annis poſt patriarcharum παιδοποιΐαν à librariis proculdubio depravatus eſt, caſtigandum hinc ſumi poſſent? Atqui anni, qui παιδοποιΐαν præcedunt, iidem ipſiſſimi ſunt apud Euſebium, ſi Mathuſalæ natales excipias; quos tamen malè notatos & contra Euſebii mentem, ſexageſimo ſcilicet Enochi anno, certiſſimum eſt. Legitur ibi Ἐνὼχ γενόμενος ξ̄ γεννᾷ τὸν Μαθυσάλα. Planiſſimè legendum ξε̄ ſeu LXV. Nam & ſubductis temporum calculis ita liquet ex ipſo Euſebio, quem de hiſce rebus vide Chronicorum Græcè editorum lib. 1. paginis 3, 4, 10 & 19. Et rationes τῆς Enochi παιδοποιΐας eædem ſunt tam in Chronographio Samaritanorum Scaligeriano, quàm in utroque Pentateucho. Sed ad Chronographium illud ſatis corruptum, minimè omnino eſt Euſebius aliàs corrigendus. Neque cum corrigere voluiſſet magnus Scaliger, niſi Pentateucho Samaritano, quo nihil puto impenſiùs deſideravit, prorſus caruiſſet. Atque ita tandem Samaritanum annorum Mundi calculum hactenus etiam viris doctiſſimis ignotum, atque ex ipſis abditiſſimis eorum fontibus petitum, & obiter heic primò in lucem emiſſum, boni conſulas, lector: & porrò, quemadmodum in ſacrorum temporum rationibus res exegerit, accuratiùs & ſobriè perpendas. Sed mirum interea forſan videatur, quod in Quæſtionibus Ebraicis ad Geneſim tradit D. Hieronymus, de Methuſalæ annis verba faciens. *Cùm ſuprà nongentis*, inquit, *ſexaginta novem annis vixiſſe ſit dictus, nulli dubium eſt quatuordecim eum annos vixiſſe poſt Diluvium. Et quomodo verum eſt, quòd octo tantùm animæ in arcâ ſalvæ factæ ſunt? Reſtat ergo, ut, quomodo in pleriſque, ita & in hôc ſit error in numero. Siquidem & in Hebræis & Samaritanorum libris ſcriptum reperi:* "*Et vixit Mathuſalah centum octoginta ſeptem annis, & genuit* "*Lamech; & vixit Mathuſalah, poſtquam genuit Lamech, ſeptingentos octoginta duos* "*annos, & genuit filios & filias. Et fuerunt omnes dies Mathuſalah anni nongenti ſexa-* "*ginta novem; & mortuus eſt. Et vixit Lamech centum octoginta duobus annis, &* "*genuit Noe.*" Quæ non magìs conſona ſunt Ebraicis, ſive Judæorum Codicibus, quàm Samaritanis adverſantur; uti liquet ex iis, quæ ſuprà tranſcripſimus. Anne igitur alia Pentateuchi Samaritani hôc in loco lectio erat, D. Hieronymi ævo? aut hinc autoritati ejuſce derogatur? Id conjicere mihi nefas eſt. Patrem illum literarum Orientalium callentiſſimum ſacris Samaritanorum libris uſum eſſe nullus dubito. Id, quod ex aliis ejuſdem operum locis ſatis ediſcimus. Sed cùm Euſebii numeros Samaritanos, ante D. Hieronymum, ex eorum libris collectos video, ad amuſſim ſanè in τῆς τεκνογονίας annis convenire cum eis, quos jam ex eorum pentateucho repræſentavimus; fieri nequit, ut non memoriæ lapſu illud de utrorumque libris dictum putem. Et de eâ re viderint conjectores perſpicaciores. Plura autem de Chronologiâ Sacrâ dicendi locus heic non eſt. Sufficit hæc tantùm ita indicâſſe. Codicem verò, qui hæc nobis ſuppeditavit, Samaritanum magnis impenſis ante quadriennium aut circiter ex Oriente ſibi comparavit Reverendiſſimus Antiſtes Jacobus Uſſerius Archiepiſcopus Armachanus, vir ſummâ pietate, judicio ſingulari, uſque ad miraculum doctus, & literis ſeverioribus promovendis natus, mecum exemplar, quod vetuſtius eſt, & charactere Samaritano, ſcilicet vetuſtiſſimo & Ebræis in uſu ante Eſdræ tempora, deſcriptum, pro humanitate ſuâ, cui plurimum me debere ſemper agnoſco, in Angliâ circa id tempus communicavit. In Hiberniam ſecum poſtmodum tranſvexit, priuſquam iis, quæ volui indè exſcribere, adverſaria mea ditâſſem. Literis igitur nuper rogatus, eas capitum V & XI Geneſeos partes, quæ Patriarcharum tempora deſignant, ex eodem ad me ex Hiberniâ tranſmiſit exſcriptas, ſeu potiùs accuratiſſimè depictas. Nam ut ipſiſſimi characterum apices ubique repræſentarentur, curavit; quod chartâ oleo perlitâ, quæ facilem exſcribenti operam efficeret, præſtitum eſt. Sed vulgaribus Ebræorum characteribus indè ea, quæ ſuprà notavimus, fideliter deſcripſi, neque aliis edidi, utì neque Syriaca, neque Arabica, quæ in Commentariolis ſubinde adhibuimus. Alios enim, præter illos vulgares, quibus ex Orientalibus linguis quid exprimatur, nondum adepti ſunt apud nos Typographi. Lingua Samaritani Codicis eadem ipſiſſima eſt cum Ebraicâ, quæ in ſacris Judæorum libris habetur; & plerunque cum eiſdem libris huic convenit. Et convitium eſt ſpurciſſimum, quod de Aſima creatore, ipſo in initio Geneſeos, Samaritanæ exprobrant Judæi; ſaltem Rabbi Abenezra exprobrat ad principium Eſther. Non aliter in Samaritanâ legitur ברא אלהים *Creavit*

Digitized by Google

Deus, quàm in Judaicâ. Idem dicendum de ridiculo illo mendacio, quo tria elementa *Aijn*, *Cheth*, & *He* Alphabeto eorum ineſſe negat Benjamin Ben-Jona in Itinerario. Et rectè D. Hieronymus in præfatione in librum Regum, quæ in Epiſtolis numerum occupat CVI, *Samaritani*, inquit, *Pentateuchum Moyſi totidem literis ſcriptitant, figuris tantùm & apicibus diſcrepantes.* Quod tamen non ita intelligendum, ac ſi ubique utrorumque Pentateuchus ad invicem conſonus fuiſſet: ſed eandem utriuſque linguam; adeóque eaſdem vocabulis in conflandis literas, figurâ tantùm diſſimiles, adhiberi. Nam præter immanes illas in annorum dinumeratione diſcrepantias, aliæ inſuper ſunt. In Geneſeos cap. II. 2. Samaritani legunt, *conſummavit Deus in die* הששי, id eſt, *ſexto opus ſuum*, utì & LXX ſeniores ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἕκτῃ, ubi Judæorum codices ſive Ebraica, quam dicimus, veritas habet השביעי. Item cap. IV. 8. ubi apud LXX ſeniores redundant illa (ſi cum Ebraicâ veritate committas) verba Caini ad Abelem, διέλθωμεν εἰς τὸ πεδίον, id eſt, *Tranſeamus in campum*; eadem ipſa reperiuntur in Codice Samaritano ſcilicet נלכה השדה, quod idem ſonat; id quod etiam D. Hieronymus obſervavit. Nam in Quæſtionibus Ebraicis in Geneſim, "*Et dixit Cain ad Abel fratrem ſuum:*" *Subauditur*, ait ille, *ea, quæ locutus eſt Dominus. Superfluum ergo eſt, quod in Samaritanorum & noſtro volumine reperitur*, "*Tranſeamus in campum.*" Haud igitur de alio libro quàm ipſo Samaritanorum Pentateucho intelligendum eſt illud ex Cyrillo, ad hunc locum adnotatum in editionibus aliquot Helleniſtarum Verſionis; ἔχει δὲ αὐτὰ καὶ τὸ Σαμαρειτικόν, *habet eadem etiam liber Samaritanus*; nec Targum Hieroſolymitanum omnino ibi innuitur, quod tamen aſſerere perperam auſus eſt vir doctus, qui notas Verſioni illi adjecit. Sed de hiſce hactenus. Digreſſioni veniam datum iri à ſtudioſis non dubito. Res tanti momenti & antea à multis ſæculis prorſus ferè inaudita culpam, ſi qua commiſſa eſt, uberrimè compenſat. Plura de hiſce annorum dinumerationibus, & de ipſo codice facilè dici potuiſſent; quæ tamen addere non imprudenter ſuperſedemus, etiam ejuſdem rei meſſem aliis libentiſſimè relinquentes. Decreta porrò & Fœdus Smyrnæorum cum Magneſiis ictum, ſuppletis conjecturâ hiatibus & lacunis (ita tamen ut noſtra à Marmoreis facillimè & intuitu primo diſcriminentur) Commentariolo qualicunque illuſtro; utì etiam Marmorum pleraque, quæ reſtant. Plurima, quæ ambitioſiùs obſervari atque tumultuoſè congeri potuiſſent, ut notiſſimas Formulas, Ritus, & id genus alia vix ignota quidem iis, qui nondum ære lavantur, datâ operâ prætermiſi. Neque anſam, ut fit, ſive notandi ſive animadvertendi paſſim arripere volui; iis nimirum abunde contentus, quæ plerunque aut Neceſſaria aut Nova & Acceptiora etiam Doctioribus fore ambigere nequibam. Otia, quibus hæc ferè præſtitimus, inprimis nobis fecit ſumma Faventia & Benignitas Ampliſſimi Herois Henrici Comitis Cantii & verè Nobiliſſimæ Heroinæ Elizabethæ conjugis ejus. Tranquillus enim ſeceſſus, quo Wreſtæ, quæ eorum villa eſt in agro Bedfordienſi, tum æſtate ſuperiori tum feſto Chriſti natalitio fruebar (liberaliſſimo ſcilicet, pro inſigni eorum erga me immerentem & perpetuâ bonitate, ibi hoſpitio exceptus) opportuniſſimè indulſit, ut, urbanis interturbationibus liber, opus incœptum commodiſſimè abſolverem. Neque ſanè minùs exegit gratitudinis lex, ut egregiam eorum beneficentiam, quâ me ſtudiáque mea dignari ſolent, animo propenſiſſimo ita agnoſcerem; quàm Editionis ratio, ut heic omnino præfarer. Vale, Lector.

Cal. Apr. MDCXXVIII.

A D

AD

Marmora Arundelliana,

ET,

Quæ ſuprà repræſentantur, cætera,

JOANNES SELDENUS.

I.

Ad Veteres Græcorum Epochas,

I. *Apparatus Chronologicus.* II. *Notæ Hiſtoricæ.* III. *Canon Chronicus.*

UT ſatìs intelligantur clariora vetuſtiſſimæ, quam Marmori debemus, Epocharum deſcriptionis veſtigia, & uſui faciliùs accommodentur; Tria inprimis neceſſariò prælibanda duximus; *Apparatum Chronologicum*; *Notas Hiſtoricas*; & *Canonem Chronicum* Ad primum rectè inſtituendum, tria item aperienda ſunt, & argumentis, pro viribus, firmanda. Annorum nempe, quibus tempora putantur, ratio; annus, in quem termini, ad quos intervalla deducuntur, ſive citeriora calculi parapegmata incidunt; & demum Aſtyanactis archontis Parii (ita enim mutilum illud in fronte nomen ſupplere liceat) & Diogneti Athenarum archontis ἐπωνύμου initia; quibus porrò accedat de archontum cæterorum, quorum annis ſingulis Epochæ notantur complures, quantum ſanè fieri poteſt, initiis & finibus indicium. Horum enim quodpiam quò minus ſcimus, eò in Epocharum & intervallis & parapegmatis ut magìs cæcutiamus, neceſſe eſt. Athenienſibus, ad quorum tempora omnia planè heic exigenda ſunt, quemadmodum & pleriſque aliis gentibus, in uſu fuiſſe annos tum Naturales ſeu hierophanticos, tum Civiles ſeu populares, tam certum eſt, ut de eâ re dubitari nequeat. Naturales dico, quos Tropicos eſſe ſeu Aſtronomicos, id eſt, circulari ſolis εἰς τὰ ἑπόμενα motu terminatos credebatur. Atque redeuntis ævi conſtans, communis, & æquabilis menſura hi erant; ſyſtemata nimirum dierum CCCLXV, & plerunque quadrantis, qualia ſunt ipſi Juliani, quibus hodie utimur; aut eis proximantia. Horum, ante alios, inſignis eſt teſtis autor vetuſtiſſimus Geminus. Civiles anni erant Lunares, qui ſcilicet Feſtis celebrandis, Magiſtratibus ineundis, creditis, uſuris, ſtipendiis, penſionibus ſolvendis, & id genus aliis ſtatis temporibus, perficiendis aptati, inæquales quidem fuere; adeò ut Communes Naturalibus, diebus aliquot, eſſent minores; embolimæi, pro emboliſmi varietate, pluribus majores. Utrique tamen ita diſpoſiti erant, ut, per ſolennes integrorum, ſuis locis, menſium emboliſmos & dierum, ad patrium ritum, proſthaphæreſes, poſt certam annorum Naturalium abſolutam periodum, ab eodem naturali initio denuo Civiles redintegrarentur; & utriuſque ſideris rationum ejuſmodi fieret pariatio, quæ in orbem deinceps ſimiliter rediret. Lunarium horum annorum, puto, quantitas primò dierum erat CCCLX, quot ſcilicet menſes pleni XII conficiunt. De hiſce capio Herodotum in Clio, ſeu Solonis ibi de infelicitate humanâ ad Crœſum orationem. Neque verò Lunares appello, perinde ac ſi veris Lunæ motibus is numerus dierum reſpondiſſet. Sed, rudi hactenus Mathematices in Græciâ ævo, menſtrui Lunæ motûs quàm annui Solis imperitiores non minore quàm XXX dierum ſpatio Lunam circulum ſuum peragrare falſò autumabant; & ad eum calculum neomenias, exactiori artificio carentes, & cætera tam ſacra quàm civilia celebrabant. Poſtea, exploratâ, quæ vero propior erat, menſis atque anni Lunaris quantitate, diebus CCCLIV, cum

4 horis

horis & ſcrupulis appendicibus Civilis annus terminabatur, poſt certas etiam (uti vetuſtior) periodos, anno Solari ſeu Naturali per emboliſmos & proſthaphæreſes conciliatus. Atque, ad hujus generis formulas, annis eorum peractis, primò in trieteridibus, poſtmodum octaëteridibus Cleoſtrateâ & Harpaleâ, indè in Metonicâ enneadecaëteride ſeu cyclo decemnovennali, & demum in Calippicâ hebdomecontaëxaëteride ſeu cyclo annorum LXXVI, (neque enim infra autoris noſtri Marmorei ævum deſcendimus) utriuſque ſideris circulares motus & tempora ab iis menſurata, pro vario cyclorum artificum ingenio, æquabantur. Et de hiſce Cenſorinus ſatìs, ad rem noſtram, de Die Natali capite XVIII. Sed verò non ſolùm ad invicem erant inæquales civiles anni ſeu Lunares; verùm etiam ipſa inæqualitas per frequentem periodorum novationem & multiplices artificum errores adeò incerta erat & tumultuaria, ut, ſuperioribus maximè ſæculis, Feſta ſua, variatim indè revertentia, ne ipſi quidem Dii (ut lepidè, apud Ariſtophanem in Nubibus, conqueritur Luna) cognoſcerent; ſed, cùm ſacrarum epularum lautitias, ſive ad verum Lunæ motum, ſive ad elapſi ultimò anni rationem, expectabant, τ̀ ἑορτῆς, ob dierum ſive anticipationem, ſive comperendinationem, μὴ τυχόντες καὶ τοῦ δείπνου ψευσθέντες, *tam feſto die quàm epulis fruſtrati* redirent jejuni, eóque nomine Lunæ ipſi graviter minarentur. Quin poſtea quàm propiùs ad veras Lunæ rationes acceſſerant novæ periodi, ita ut non tam diſſimiles locos neomeniæ, panegyres, & feſta quotannis redeuntia ſortirentur; ejuſmodi nihilominus manſit Communium & Embolimæorum inæqualitas, atque ea alternationis diſparitas, ut ne ſic quidem communis menſuræ omnino præſtare potuiſſent officium ſinè accuratiſſimâ ſimul emboliſmi cujuſlibet, præter id genus cætera quæ inæqualitatem pariebant, cognitione; quâ operoſius vix quidquam erat in calculo, aut in turbâ periodorum incertius. Quamobrem, tametſi anni vocabulo, ubi veteribus Græcis de ſtipendiorum, verbi gratiâ, ſolutionis tempore, quod ad civilis anni rationem accipiendum erat, verba fiunt, Lunaris denotatur (cujus rei expreſſiſſimum eſt apud Ariſtotelem in OEconomicorum ſecundo, ubi Cleomenis fraudem memorat, exemplum) attamen, intervallis per annos generatim deſignandis, alium quàm Naturalem ſeu Solarem annum, æquabilem ſcilicet, ſtabilem, communem & notiſſimam menſuram, ſcriptorem apud eos quempiam, adeóque inter eos Autorem noſtrum, adhibuiſſe credibile, puto, non eſt: maximè autoris noſtri ſæculo, quod in periodum Calippicam primam, ut mox demonſtrabitur, incidit; cui, uti & proximè ſaltem ſuperiori, non modò ad æquandam Lunarium anomaliam, ſed etiam ad annos ſimpliciter deſignandos, Solares in uſu fuiſſe manifeſtum eſt. Indè annus abſolutè Platoni in Timæo dictus, Solaris eſt. *Lunæ motu Menſis, inquit, conficitur,* ἐνιαυτὸς δὲ ὁπόταν ἥλιος τὸν ἑαυτοῦ περιέλθοι κύκλον, *annus verò poſtquam Sol ſuum abſolverit circulum:* quod nec de alio anno ſolari, quàm quo nunc utimur, intelligit, ad eundem, ſcriptor vetuſtus Chalcidius. Neque de alio ſanè anno loqui Ariſtotelem, ſummorum aliquot virorum pace, exiſtimo; ubi, temporum ſpatia explicando, dies duntaxat CCCLX, numero rotundo, annuæ tempeſtati tribuere videatur. Libro VI, de Hiſtoriâ animalium cap. XX. Κύει, inquit, ἡ μὲν Λακωνικὴ (κύων) ἕκτον μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ, τοῦτο δ' ἐστὶν ἡμέραι ἑξήκοντα· κἂν ἄρα μιᾷ ἢ δυσὶν ἢ τρισὶ πλείονας ἡμέρας, καὶ ἐλάττους μιᾷ. *Geſtat uterum canis Laconica, ſextam anni partem, quæ ſexagenis ex diebus conſtat; quanquam uno alteróve, aut tertio die plures; pauciores verò uno:* ut rectè vertit Julius Scaliger; & Theodorum Gazam, qui *aut uno vel altero die plus minúſve* habet, in corruptum notat incidiſſe exemplar. Et pauló pòſt etiam Ariſtoteles, ἔνιαι δὲ κύουσι τῶν κυνῶν τὸ πέμπτον μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ· τοῦτο δ' ἐστὶν ἡμέραι ἑβδομήκοντα, καὶ δύο. *Nonnullæ canes uterum ferunt quintam anni partem, id eſt, dies* LXXII. Annus heic ſolaris intelligitur. Neque enim, aut Ariſtotelis ævo, aut eo, quod eum præceſſit, Lunaris tot dierum ſyſtema eſſe credebatur; quod ex periodorum Cleoſtrateæ, Harpaleæ, Metonicæ, etiam Calippicæ, (nam poſt ejuſce etiam initia Ariſtoteles circa ſexennium vixit) ratione ſatìs deprehenditur. Scio locum illum, ad æquabilem Græcorum annum, uti appellatur, Minorem, trahi ab incomparabili viro Joſepho Scaligero. Atqui nec de ipſo anno, ita ei dicto, mihi quidem perſuadet. Ingenioſiſſimum agnoſco inventum. Sed quâ ratione veterum teſtimoniis ita ſubnitatur, ut fides ei ſit habenda, nondum ex eruditiſſimis ejus

 lucu-

lucubrationibus, quarum nec indiligens fui, mihi compertum eſt. Sed verò neque Ariſtotelem ex tot ſolùm diebus annum Solarem conſtituiſſe quis, ſinè ſummâ in magnum Philoſophiæ parentem injuriâ, autumet. Nam tum in Metonicâ enneadecaëteride, tum in hebdomecontaëxaëteride Calippi (quibus utriſque labentibus floruit Ariſtoteles) annum Solarem dierum fuiſſe CCCLXV, præter horas appendices, ab eo ignorari planè nequibat. Sed rotundè ad morem loquutus eſt vulgi: quod, utcunque receptâ, ob æquationem & temporum per ſæcula dinumerationem, accuratiori anni Solaris quantitate, atque eâ, quæ à vero propiùs aberat; exprimendis tamen anni partibus, quibus agriculturæ, uteri geſtationis, & id genus aliorum tempeſtates menſurabat, ejuſmodi dierum numerum, qui maximè multiplices haberet ex diebus integris conflatas partes, unde ſcilicet diviſioni eſſet commodiſſimus, utì fieri amat, retinebat: quinque, qui appendices erant, diebus, eò quòd multiplicem diviſionem impedirent, non minùs quàm horis & momentis, neglectis. Nam etſi quinta pars anni Solaris, ſive Metonici, ſive Calippici, dies habuit LXXIII, atque ita totidem dies pro quintâ anni parte vulgò uſurpari potuit; attamen, ſi ad eum modum porrò ſupputâſſent, nullam aliam ex diebus integris conſtantem habuiſſent; ſed in diviſione, ſeu partium pro vario uſu indicatione, ad momenta, non ad dies ſatìs incommodè neceſſariò numerâſſent. Sed notiſſima plerunque fuit numeri CCCLX, ut etiamnum eſt in calculo Aſtronomico, commoditas. Aliàs autem integer annus, ut communis erat intervallorum menſura, ſolis integra revolutio Ariſtoteli æſtimabatur. Et tralatitium ſatìs eſt numeros rotundos, momentis quæ calculum turbarent prætermiſſis, ubi perneceſſaria non ſunt, adhiberi. Id ipſum ferè, quod heic Ariſtotelem feciſſe cenſemus, fecit olim Gregorius Magnus; cùm dies XXXVI anni Juliani pars decima ei habiti ſunt: utì videre eſt Homiliâ ejus XVI ad Evangelia, & Diſt. 5. de Conſecratione c. 16. Neque aliud Juriſconſulti Romani; qui in eodem anno, menſtruum tempus ſimpliciter dictum, nec termino dici quoti, à quo, ſignatum, triginta tantùm diebus, atque hiſce multiplicatis menſes plures metiri ſolent: quod habetur C. de jure deliberandi l. 22. ſect. 1. & 2. Idem docet Alexander Conſilio 114, Alciatus ad lib. 98. Cum Biſſextus D. de verborum ſignificatione; alii. Haud aliter, opinor, intelligendum eſt illud Cleobuli, de duodecim anni filiis, quorum ſingulis triginta filiæ, ænigma Græcum, quod in diſputationibus de anno Græcorum afferri ſolet; niſi forſan ad ſuperiora ſæcula, quibus annum Lunarem revera diebus CCCLX confici creditum eſt, ſpectet. Nec quid aliud innuere videtur togatorum ille doctiſſimus Varro; ubi, apud Nonium, tot ſcribit ſtatuas æneas Demetrio Phalereo Athenis dicatas,

Quot luces habet annus abſolutus.

Signanter dicit *annus abſolutus:* non pro eo, quod eſt annui Solaris motûs tempus abſolutè finitum, ſed pro abſoluto illo & rotundo dierum numero, qui, diebus illis multiplicem diviſionem minimè ferentibus liber & abſolutus, annum menſurare vulgò ſolebat. Indè eſt, quod ſtatuarum numerus erat CCCLX, utì à Plinio libro XXXIV, cap. VI, docemur. Sed quod addit Plinius *nondum anno hunc numerum dierum excedente*, ab hôc ipſo Varronis loco perperam intellecto emanâſſe ſuſpicor, & temere viro alioquin ſcientiſſimo excidiſſe. Neque enim hujuſmodi anni ſive Lunaris, ſive Solaris veſtigium, puto, circa Demetrii Phalerei ſæculum in Græcorum monimentis omnino occurrit. Erat autem Demetrius autori noſtro & primæ periodo Calippicæ labenti coævus. Ita tandem annorum ſimplex dinumeratio, tum alibi apud Ariſtotelem, tum apud vetuſtiores Græcos, qui extant, de ſolaribus, ſeu Julianis, ſaltem qui Julianis proximant, intelligenda eſt. Ejuſmodi habendus etiam decennii calculus apud Homerum in Iliados ſecundo, quod nempe belli Trojani menſura. Inde Themiſtius ad Phyſicorum quarti extremum, πόσῳ, inquit, χρόνῳ τὸ Ἴλιον ἑάλω; δέκα ἔτεσιν· τῦτο δ' ἐςὶν δέκα περιφοραὶ τῦ ἡλίυ. *Quanto tempore Ilium captum eſt? Decem annis, id eſt, decem ſolis revolutionibus.* Annis ejuſmodi ſignantur apud Herodotum & Thucydidem (quorum uterque noſtro antiquior eſt) Induciæ, Fœdera, & quæ ſunt id genus aliæ temporum durationes. Atque indè eſt, quòd Thucydides, ubi annos Peloponneſiaci belli numerat, non per archontum ſeries aut nomina, quod idem eſt ac ſi dixiſſet, non per annos Lunares (quibus ſingulis

his archontes ſinguli imperabant) ſed per æſtates & hyemes, quæ annos planè ſolares ſignificant, ſe putare profitetur; & decennium ejuſdem belli integrum, & hujuſmodi nempe annis conflatum αὐτοδεκαετῶν vocabulo denotat, quod ὁλοκλήρων ſeu ſolidorum & naturaliter revertentium annorum ſpatio rectè interpretatur Scholiaſtes. Vide eum libro quinto. Hinc vetuſtiſſimis Græcorum, annum ſimpliciter dictum nomine à Sole, quem Λύκον vocabant, ſumpto, indicari credebatur. Id Λυκάβας eſt. Homero uſurpatum Odyſſ. ξ'. Macrobius Saturnalium I. cap. XVII. *Annum vetuſtiſſimi Græcorum Λυκάβαντα appellant,* τ ἀπὸ τῦ ἡλιε. *id eſt, Sole* βαινόμενον καὶ μετρέμενον. *Λύκον autem Solem vocari Lycopolitana Thebaïdos civitas teſtimonio eſt, quæ pari religione Apollinem itèmque Lupum, hoc eſt, Λύκον colit, in utroque Solem venerans.* Nec quiſquam allos quàm ſolares in Eratoſthenis, noſtro coætanei, Canonibus Chronicis intellexit. Iidem uſurpabantur in Chaldæorum veterum, & Ægyptiorum temporis calculo. Et tandem universè id verum fuiſſe videtur etiam ab initio ſæculi; quod ſcribit Cicero in Somnio Scipionis (idque antequam in civilem uſum Romanis receptus eſt annus Solaris, aliter quàm ad Lunares æquandos) *homines populariter*, ſeu vulgari temporum dinumeratione, *Annum tantummodo Solis reditu metiri.* Quin noſtrum & coætaneos, in Græciâ, & ubicunque periodus Calippica civiles annos æquabat, ſcriptores ita reditu Solis tempora menſos eſſe veriſimillimum eſt; ut etiam diem integrum ex quatuor quadrantibus confectum cuilibet quadriennio non minùs nec aliter adjicerent, quàm Romani poſt Julianam anni novationem, & Chriſtianæ etiamnum Europæ gentes. Sic ratio certiſſima temporum conſtare potuit, & revertentium annorum initia ſatìs retineri; quæ, quadrantibus illis neglectis, per totum annum poſt periodum annorum MCCCCLX, prorſum vagari neceſſe erat; utì in veteri Ægyptiorum rationibus. Calculus autem hujuſmodi quadrantum in Calippicâ periodo nemini non obvius erat. Nam anni ejuſdem ſolares, ipſiſſimi erant Juliani. Et de annorum, quibus uſus eſt Noſter, ratione, hactenus. Plura de eâ multò dici poterant. Sed doctioribus hæc multa nimis videantur; quæ tamen, ne harum rerum rudiores variis apud veteres annorum formis turbati, in limine hæſitarent, præmonere duximus. Quod verò ad Terminorum ad quos, ſeu citeriorum parapegmatum, Annum attinet; cùm intervalla omnia uſque ad Aſtyanactem Parium & Diognetum Athenienſem Archontas (quos ἐπωνύμυς ſeu annuos fuiſſe dubitandum non eſt) deducantur, par ſanè eſt, ut ante eorum initia quodlibet intervallum penitus abſolutum eſſe exiſtimemus, atque ſic putata ab Autore tempora fuiſſe, ut in annum ſolarem, qui proximè Archontum horum initia antecedebat, univerſi termini citeriores incidant; habitâ nempe, ut neceſſarium eſt, ratione varietatis menſium, dierum, & anni tempeſtatum, ad quas ſigillatim ſpectabant termini à quibus, ſive ulteriores. Scio nihilominus τὸ ἕως, ſeu ἕως, utì noſtro ſcribitur, id eſt, *uſque*, tam incluſionem, quàm excluſionem ſæpius ſignare. Et ſi incluſio heic eo intelligatur, annus terminorum erit ipſe archontum, quos diximus, annus; non autem qui præcedit, niſi excluſionem denotari ſentiamus; utì & ego quidem ſentio, & in hujuſmodi rationibus res ipſa ferme exigit. Atque ita ſanè veriſimillimum eſt autorem noſtrum ipſo Archontum anno Chronologiam ſuam ſcripſiſſe. Quotus igitur annus ille Archontum initia præcedens, ſeu annus terminorum citeriorum fuerit in Periodo Julianâ, quæ tum communis, tum optima annorum menſura eſt, perpendamus. Ut is rite eruatur; Epochæ Autoris noſtri, de quibus omnino conſenſus eſt apud Scriptores alios fide digniſſimos, obſervandæ; atque ex eis per annorum adjectionem annus, quem quærimus, prodibit. Cùm autem, juxta tria illa, de quibus Varro apud Cenſorinum, temporum diſcrimina, Obſcurum nempe ſeu, ut vocat ille, ἄδηλον, Mythicum ſive Fabuloſum, & Hiſtoricum; in primo nullas, in ſecundo & tertio complures habeat Noſter Epochas; eæ verò, quæ ad ſecundum ſpectant, non minùs ſint plerunque incertæ, quàm quæ ad primum; adeò ut de illis etiam inter veteres paſſim diſconveniat; è tertio duntaxat ſumendæ ſunt, quæ hìc uſui eſſe poſſunt. Secundum autem, quod Olympiadum Iphitearum initia antevertit, apud noſtrum durat uſque ad Epocham de Coloniâ Syracuſas deductâ ab Archiâ, regnante Athenis Æſchylo. Quæ hanc præcedunt, intervalli ſunt Mythici. Hæc autem & quæ ſequuntur, Hiſtorici. In Hiſtorico tamen intervallo, ad eliciendum annum terminorum, non ſinè de-

 lectu

lectu adhibendæ ſunt Epochæ. Etenim in hôc etiam ſunt nonnullæ huic rei nimis incertæ; quippe controverſæ. Controverſam autem Epocham heic in partes trahere, eſt ipſam, quam venamur, rem æquè controverſam imprudenter relinquere. Supereſt igitur, ut certiſſimas ſeligamus. Eæ ſunt, de quibus non ſolùm unanimis inter Scriptores editos, ſed etiam inter hoſce & noſtrum reperitur conſenſus; quales ſunt anni aliquot Archontum, qui proximo ante noſtrum ſæculo imperia tenuere, adeóque etiam ei ante alias notiſſimi. Hujus generis ſunt omnium Archontum anni, qui, Marmore numeris notati, Socratis mortem & Lachetem Archontem ſequuntur; Ariſtocratis ſcilicet, Pytheæ, Aſteii, Phraſiclidis, Nauſigenis, & Agathoclis, quos ſingulis ad hunc modum Epochis adjectos exhibet Marmor.

	Anni	*Archonte.*
Ex quo	CXXXV	Ariſtocrate.
Ex quo mortuus eſt Philoxenus	CXVI	Pytheâ.
Ex quo Aſtydamas vicit	CIX	Aſteio.
A pugnâ Leuctricâ	CVII	Phraſiclide.
A morte Dionyſii Siculi	CIV	Nauſigene.
A morte * Artoxerxis	XCIII	Agathocle.

Rerum aliarum in hiſce Epochis, præter ipſos Archontas, nihil ad id, quod impræſentiarum agimus, ſpectat. Anni autem horum Archontum in Faſtis Atticis, nemine contradicente, Olympiadum & proinde periodi Julianæ annis, quos ſubjicimus, ſignantur.

	Olympiadis	*Anno,*	*Periodi Julianæ.*
Ariſtocratis	XCV	2	4315.
Pytheæ	C	1	4334.
Aſteii	CI	4	4341.
Phraſiclidis	CII	2	4343.
Nauſigenis	CIII	1	4346.
Agathoclis	CV	4	4357.

Ineundus igitur ita eſt calculus. Singulis Archontum annis, in Periodo Julianâ, adjice ſingula Marmorei autoris intervalla. Conficitur annorum numerus, qui terminorum annum indicat. Ariſtocratis annus eſt in Periodo 4315. Autoris intervallum 135, cui annis 4315 adjectis, fiunt 4450 in Periodo. Itaque annus 4450, qui Olympiadi 129 reſpondet, eſt annus citerioris termini intervalli, quod Ariſtocrate ſignatur. Eâdem dinumeratione in cæteris, quæ ſequuntur, adhibitâ, idem prodit annus. Sed monendum interea, anni in Periodo ejuſmodi heic rationem habendam, ut non aliud initium & finem ſortiatur, quàm initia binorum in fronte Marmoris Archontum, quæ jam demum eruenda ſunt, patiantur. Neque enim Periodi hujus anni minus ab alio quovis, in Chronologicis explicationibus, die exordium pro re natâ ſumere poſſunt, quàm à Calendis Januariis; ut nemini non liquet, cui varius ejus uſus incognitus non eſt. Cùm igitur, labente Periodo Calippicâ primâ, ſub quâ noſter ſcripſit, anni Attici civilis ſeu Lunaris aut Magiſtratuum, ſive τ͂ πρυτανείας, caput ſub æſtivum ſolſtitium figeretur, nemo non videt finem & initia anni terminorum circa eandem cecidiſſe tempeſtatem. Unde fit, ut ſub æſtivum ſolſtitium anni 4450 Periodi Julianæ à Calendis Januariis, ut vulgò, putati, initium habuerit terminorum annus; circa idem, quod ſecutum eſt, ſolſtitium, anni nempe Periodi Julianæ 4451, finitus; pridie ſcilicet neomeniæ Hecatombæonis menſis (in quâ Magiſtratus iniri ſoliti) ſeu ultimo anni præcedentis. Atque ita à ſolſtitio æſtivo ad ſolſtitium, ad Atticorum temporum rationem, non à Calendis Januariis, ut plerique hodie ad Chriſtianorum, annos Periodi Marmori mox aptatos dinumeramus. Reſtat igitur, ut binorum, quos diximus, Archontum initiorum diem, caput nimirum anni Lunaris ſeu τ͂ πρυτανείας, id eſt, neomeniam Hecatombæonis, anni Periodi Julianæ 4451, in diebus item Julianis diſquiramus.

* In Editione Humphr. Prideaux, *Timothei*; quia in Canone ab Humphr Prideaux conſtructo fit mentio ſolius Timothei, non Artoxerxis.

Eâ repertâ, ipſa etiam anni ſolaris terminorum indè retro putandi initia æquè erunt manifeſta. Periodus Calippica, ſeu hebdomecontaëxaëteris, quæ annorum LXXVI cyclus eſt, ad cujus rationes Lunares Magiſtratuum quotannis initia aliter atque aliter ſe habuere, incepit ſub æſtivum ſolſtitium anni Periodi Julianæ 4384: quod ſatìs ex Ptolemæo non uno in loco liquet. Id item pluribus & expreſſiùs, poſt virum ſummum Joſephum Scaligerum, oſtendit pridem vir ſanè etiam ſummus Dionyſius Petavius in ſecundo de Doctrinâ Temporum, lib. II. cap. XVIII. cujus ideo libentiùs hôc nomine obiter memini, ut exemplarium Ptolemæi editorum apud eum ibi caſtigationem ſaltem unicam, quæ ad periodi hujus exordium ſpectat, ex manuſcripto Ptolemæi codice, firmarem. Memorat Ptolemæus, ſub extremum libri IV. Almageſti, tres ab Hipparcho defectiones Lunares obſervatas. Τούτων ζ´, inquit, τὴν πρώτην φησὶ γεγονέναι τῷ νϐ´. ἔτει τῆς δευτέρας κατὰ Κάλιππον περιόδου, *primam ait commiſſam anno quinquageſimo ſecundo periodi ſecundæ Calippicæ.* Mendoſum heic numerum eſſe quovis pignore contendere vult Petavius, & νδ´ pro νϐ´ ſubſtituendum. Idque rectiſſimè. Quod non modò Georgii Trapezuntii verſio, ubi LIV. habetur, ſuadet; verùm etiam tum calculus Aſtronomicus, quo in XXVI. gradu Piſcium eclipſis illa anno LIV. Periodi reperitur, tum Periodi ipſius alibi apud Ptolemæum computus demonſtrat. Et codex, quem dixi, qui ante annos CC aut circiter pulcherrimè exaratus κειμήλιον eſt Bibliothecæ inſtructiſſimæ Reverendiſſimi Archiepiſcopi Cantuarienſis, eo in loco, νδ´ habet. Annum item LIV heic notari in Latino Codice MS. ex Arabico verſo, qui ſervatur in Bibliothecâ Collegii Omnium Animarum Oxoniis, pridem monuit, ídque amiciſſimè, vir doctiſſimus Joan. Banbrigius, Aſtronomiæ ibidem Profeſſor digniſſimus. Cæteros autem annorum ejuſdem Ptolemæi capitis non aliter exhibet codex Cantuarienſis, ac exemplaria typis vulgata. Sed verò, primo ita primæ Periodi Calippicæ anno indicato, annum Julianæ Periodi 4451 anno Calippicæ primæ 68 reſpondere palàm eſt. Neomenia autem Hecatombæonis menſis anni, Periodi Calippicæ primæ, 68, ſeu initium Magiſtratuum in anno eo Lunari, tam ad Petavianas, quàm ad Scaligerianas rationes, cadit in VIII Julii. Eo igitur die inibant Magiſtratus Aſtyanax noſter Parius & Diognetus Athenienſis Archontes. Itaque ſeptimo Julii, ſeu, quod in hôc anno idem eſt, pridie neomeniæ Hecatombæonis finitus eſt annus noſter terminorum: qui, cùm Solaris, ut antè diſputatum eſt, fuerit, ab VIII die Julii retro putatus, ab eodem die in anno præcedente, ſeu 4550 Julianæ Periodi, & 67 Periodi ejuſdem Calippicæ ſumpſit exordium. Atque ita inter VII Julii anni alterius & alterius VIII, omnes intervallorum termini citeriores collocandi. Hiſce nixi fundamentis Canonem conſtruximus Chronicum annis tum Periodi Julianæ, tum eis, qui vulgarem D. N. Epocham antevertunt *, ſignatum; quò, ſinè operioſiori aliquo calculo, Epochæ cujuſlibet autoris noſtri annus indicetur. Reges item Athenarum adjecimus, & Archontas annuos ſeu ἐπωνύμους, quemadmodum in Marmore habentur. Sed & horum tandem initia & fines, quantum ſcilicet à doctiſſimis temporum interpretibus edocemur, quâ ratione eliciantur, heic ſubjungimus. Ad hanc rem, tempora, quæ in Canone, quem infrà exhibemus, primam annorum Archontum inſtitutionem ſequuntur, trifariàm dividimus; in intervallum, quod ab anno Periodi 4030 uſque ad 4178 incluſis terminis protenditur; id, quod hunc annum & 4294 interjacet; & demum quod indè ad extremum ſuccedit. Intervalli primi fateor me nullà ratione ita Attica tempora hactenus aſſecutum eſſe; ut, qualeſnam Periodi annorum ad æquandos utriuſque luminaris motus in uſu fuerint, ſatìs cognoverim. In obſcuro ſunt & incerto poſita, quæ de eâ re Scriptores reliquere. Atqui ex tetraëteridibus hebdomecontaëxaëteridem confecit Vir magnus Joſephus Scaliger; quam ut vetuſtiſſimam Atticorum temporum & certiſſimam menſuram, Periodi Atticæ vocabulo, tam in libris de Emendatione quàm in Canonibus edidit. Sed ingenium ſcientiſſimi herois & immenſam eruditionem multò magìs ſemper admiratus ſum, quàm doctrinæ illius periodi aſſentiri potui. Etiam ipſa, quibus nititur ipſe, teſtimonia (& res eſt ejuſmodi, quæ non tam artificis ingenio quàm vetuſtatis teſtimonio ponderanda eſt) lectoris benignioris, ſi bene

* *Humphr. Prideaux addit poſt* antevertunt *hac*, aliiſque item epocharum annis; *quia canon illius Chronicus plures, quàm qua in Seldeni canone memorantur, epochas continet.*

perpen-

perpendantur, etiam cohibent aſſenſum, ſaltem non pariunt; quin adverſariis tela fiunt, quibus ſententia ejus ſidenter nimis tradita non mediocriter enervatur. Conſule, ſi placet, quæ contrà diſputârunt & popularis noſter Thomas Lydiatus, & Dionyſius Petavius. Cæterùm quoniam impenſè autori periodus illa placuit, & aliis forſan non paucis ob incomparabilis viri autoritatem nondum diſplicet, tabellam adjicimus, quâ laterculum neomeniarum periodi Atticæ apud Scaligerum

Anni *Periodi Julianæ*
3975.
4051.
4127.

in I. de Emendatione, paginâ XLII. & primo Canonum paginâ 59. cuiquam ingredi liceat, & facillimè Neomeniam ſeu caput anni cujuſque Archontis atque finem in primo Canonis noſtri intervallo reperire. Neomenia autem ea eſt heic Gamelionis menſis. Nam, ſæculis vetuſtioribus, Gamelion anni civilis caput habetur, cui locus eſt ſub hybernum Solſtitium. Dato nimirum, in hôc Canonis intervallo, Periodi Julianæ anno, abjice numerum, qui in tabellâ proximè minor eſt. Nam 3976 primus eſt primæ Periodi Atticæ ſeu Scaligerianæ hìc labentis. Qui reſiduus habetur, in laterculo Scaligeriano Neomeniam Gamelionis ſeu archontis initium indicat. Proximus demum in eodem laterculo, demto triduo, finem oſtendit. Nam etſi pridie Neomeniæ Gamelionis proximè ſequentis annus lunaris finiebatur; attamen, ad Scaligeri rationes, duo annum clauſerunt, ad finem Poſideonis ultimi menſis, adjectitii dies: qui ἀνάρχοι dicti, eò quòd per illud biduum Athenæ Magiſtratibus carebant. Imperiis enim, ut vult ille, abibant ultimo die, ſeu τῇ τριακάδι Poſideonis, adeóque triduo ante Neomeniam. Biduo autem interjacente, comitia creandis Magiſtratibus habita. Verbi gratiâ Agon Pythicus, in Canone noſtro, Coronarius denuo fit anno Periodi Julianæ 4132, archonte Damaſiâ ſecundo. Numerus in tabellâ proximè minor eſt 4127; quo abjecto, reſiduus eſt 5. Huic reſpondet in Laterculo Scaligeriano dies XXII Januarii pro Neomeniâ Gamelionis, quâ magiſtratum iniit Damaſias. Neomenia Gamelionis anni inſequentis eſt Januarii XIX; unde triduo demto, dies ejuſdem Januarii XVI, anni Damaſiæ exitum indicat. Intervallo autem Canonis noſtri ſecundo, omnia ad hanc diſquiſitionem adeò incerta ſunt ob octaëteridum Cleoſtrateæ & Harpaleæ uſûs ignorationem, ut futile nimis eſſet contendere in eo initia & fines archontum certis diebus ſignare. Sed ſub hujus intervalli extremum ſaltem, ſi non antea, caput anni τῆς πρυτανείας ſeu Magiſtratuum à Gamelione ſeu cardine hyberno tranſlatum eſt, quod neceſſariò monendum, ad Hecatombæonem ſeu æſtivum cardinem; quod non ſolùm ex Antiphontis coævi oratione XVI ſeu περὶ τοῦ χορευτοῦ. ſed etiam, ut alia omittamus, ex Thucydide liquet. De Rege Sacrorum (qui in Magiſtratibus annuis) locutus Antiphon τῆς δ' ἀρχῆς, inquit, αὐτῷ λοιποὶ δύο μῆνες ἦσαν Θαργηλιὼν, καὶ Σκιρροφοριών. *Imperii ejus duo menſes ſupererant Thargelion & Scirrophorion:* quibus verbis manifeſtò innuit inſequentis menſis, qui Hecatombæon eſt, Neomeniam caput anni Magiſtratibus creandis aptati fuiſſe. Thucydides autem de ipſo anno, à cujus initio enneadecaëteridem ſuam (quæ nondum in uſu recepta erat) auſpicabatur Meton, verba faciens libro 2. Πυθοδώρου, ait, ἔτι δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίοις, μετὰ τὴν ἐν Ποτιδαίᾳ μάχην, μηνὶ ἕκτῳ, καὶ ἅμα ἦρι ἀρχομένῳ. Θηβαίων ἄνδρες ὀλίγῳ πλείους τριακοσίων ἐσῆλθον ἐς Πλάταιαν τῆς Βοιωτίας. *Cùm Pythodoro duo præterea menſes fungendi Magiſtratûs ſupereſſent, ſexto ſcilicet menſe à pugnâ in Potidæâ commiſſâ, & ver jam incepiſſet, Thebanorum quidam paulò plures trecentis ingreſſi ſunt Platæam Bæotiæ.* Et verſioni huic adſtipulatur planè Scholiaſtes vetus.

Anni *Periodi Julianæ.*
4281.
4300.
4319.
4338.
4357.

Menſis igitur, de quo loquitur, Munychion erat jam labens; is ſcilicet, qui vernorum primus erat: adeóque duo illi, qui Pythodoro, primi enneadecaëteridis Metonicæ anni archonti ἐπωνύμῳ ſupererant, ut Thargelion & Scirrophorion fuerint, neceſſe eſt; & proinde ut Hecatombæonem caput anni πρυτανείας teneret, uti poſtea perpetuò tenuit. Tertium demum intervallum Periodus illa Metonica ſeu enneadecaëteris occupat: ad cujus neomenias Hecatombæonis, quæ ad noſtri ſpectant archontas, eruendas, ſimilem priori tabellam adjungimus, uſu non omnino diſſimili. Numero reſiduo ingredere laterculum ſive Scaligerianum ſive Petavianum enneadecaëteridis Metonicæ. Neomenia, quam quæris in diebus Julianis, ſtatim occurrit; ſed diverſimodè pro diverſis,

quas

Digitized by Google

quas amplexantur illi, putandi rationibus. Scaligerianum habetur in II. de Emendatione pag. 77. & Canonum I. p. 64. Petavianum lib. II. de Doctrinâ Temporum, cap. 13. Diſcrepantiæ autem cardo in hôc verſatur, quòd alter neomenias Hecatombæonis ſolſtitium æſtivum nunquam vult antevertiſſe, alter tam antevertiſſe quàm ſecutas eſſe. Nam de Periodi hôc initio & Emboliſmorum numero controverſia non eſt: de horum verò locis, non exigua. Sed de eâ re non eſt hìc diſputandi locus. Vide, quæ in Canone notamus ad annum Periodi 4305. In archontis autem cujuſlibet exitu ſeu anni fine heic eruendo, pro triduo, quod in Periodo Atticâ à proximi anni neomeniâ demitur, dies quinque heic ſubtrahere oportet. Nam *αἱ ἄναρχοι ἡμέραι* ſub Metonicâ enneadecaëteride quatuor erant; de quibus diſertè Ulpianus Rhetor ad Demoſthenis orationem contra Androtionem.

Abſoluto demum Apparatu noſtro ad Epochas Chronologico; loco non ita importuno, obiter adjicere liceat de Menſium Atticorum ordine & textu corollarium non omnino contemnendum: quod ad calcem Ptolemæi Magnæ Conſtructionis, quam diximus, manu exaratæ reperitur. De menſibus iis atque ſingulis eorum locis diu eſt, quòd deſudârunt viri doctiſſimi, Theodorus Gaza, Gregorius Giraldus, Hadrianus Junius, Joannes Lalamantius, alii. Sed fruſtra nimis plerique. Feliciori multò pridem operâ Joſephus Scaliger, & nuperrimè Dionyſius Petavius tam ad S. Epiphanium quàm in Doctrinâ Temporum. Sed nec in eorum contextu Scaligero adverſatur Petavius, præterquam quòd Mæmacterionem Boëdromioni proximâſſe vult; nec Pyanepſionem interveniſſe, ut Scaliger, ſed eſſe ſecutum. Ad calcem autem Ptolemæi, quo utimur, eâdem ipſiſſimâ contextûs formâ, quâ Scaliger eos diſpoſuit, occurrunt; à vetuſto aliquo, nec imperito, quod dubitari nequit, Mathematico, cum Romanorum, Macedonum, Perſarum, Arabum & Ægyptiorum menſibus, in Chronologorum uſum, ad hanc faciem, non alio quàm ſcriptus eſt codex ipſe charactere, adjecti;

ΑΘΗΝΩΝ.	ΡΩΜΑΙΩΝ.	ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ.	ΠΕΡΣΩΝ.	ΑΡΑΒΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ.
Ποσειδεών.	Σεπτέμβριος.	Ξανθικός.	Φαρφαρδίν.	Μουχαρρέμ.	Θώθ.
Γαμηλιών.	Ὀκτώβριος.	Ἀρτεμίσιος.	Ἀρδεμπεάς.	Σαφέρ.	Φαωφί.
Ἀνθεστηριών.	Νοέμβριος.	Δαίσιος.	Χορτά-.	Ραμπιαὰ αὐαλ.	Ἀθύρ.
Ἐλαφηβολιών.	Δεκέμβριος.	Πάνεμος.	Τουρμά.	Ραμπιαὰ ἄχερ.	Χοιάκ.
Μουνυχιών.	Ἰανουάριος.	Λῷος.	Μερ-άτ.	Ντζαματουλε.	Τυβί.
Θαργηλιών.	Φεβρουάριος.	Γορπιαῖος.	Σαριβάρ.	Ντζαματαλάχερ.	Μεχείρ.
Σκιρροφοριών.	Μάρτιος.	Ὑπερβερεταῖος.	Μέχιρ.	Ῥαντζάπ.	Φαμενώθ.
Ἑκατομβαιών.	Ἀπρίλλιος.	Δῖος.	Ἀπάν.	Σαμπάν.	Φαρμουθί.
Μεταγειτνιών.	Μάιος.	Ἀπελλαῖος.	Ἀδίρ.	Ῥαμαδάν.	Παχών.
Βοηδρομιών.	Ἰούνιος.	Ἀδυναῖος.	Νται.	Σαουάλ.	Παυνί.
Πυανεψιών.	Ἰούλιος.	Περίτιος.	Μπαχμάν.	Δουλκαντάν.	Ἐπιφί.
Μαιμακτηριών.	Αὔγουστος.	Δύστρος.	Ἀυφαντάρ.	Δουλχεντζεί.	Μεσορί.
			ὢ αἱ κλεπιμαῖε ε ἡμέραι.		Ἐπαγόμενος.

non ut gentis alterius menſium loci, in anno naturali, menſium alterius locis ubique reſponderent (quid enim Septembri Romanorum cum Attico Poſideone, qui primus menſis eſt hybernus?) ſed ut tum menſium cujuſque gentis textus, tum diverſa veterum annorum civilium initia, menſibus primis ſignata, exhiberentur. Fideliter deſcripſi etiam ea, in quibus à librario planè peccatum eſt. Illud enim *ὢ αἱ κλεπιμαῖε ε ἡμέραι* in Perſarum laterculo legi debet *ϗ αἱ κλοπιμαῖαι ε ἡμέραι furtivi quinque dies*, ſeu מסתרקאת *Muſterakath*, utì eodem ſenſu vocant Perſæ. Eos indè *ματιαρχὰ* appellat Iſaacus Monachus in Canone Perſico, apud Chriſtmannum. De hiſce & Perſicorum menſium nominibus, quæ heic, utì etiam in tabulis Alfonſinis, Alfragano, & Iſaaco jam dicto depravatè nimis leguntur, vide Joſephum Scaligerum de Emendatione lib. III. capite de anno vago Jezdegird, pag. 200, & Canonum

num lib. III. ad cap. XI. & ibi Georgium Chryſococcem. Adde Petavii de Doctrinâ Temporum libri III. caput IX. & ſequentia. Arabicos item menſes, quorum aliqui in portentoſa vocabula (ut fieri ſæpius amat, cùm quid ex Orientalibus linguis Europæis characteribus exprimitur) degenerârunt, habes apud Scaligerum de Emendatione libri II. paginâ 107. Ῥαμπιαὰ αυὰλ in Arabum laterculo & Ῥαμπιαὰ ἄχερ. Arabicè ſunt רביע אלאול *Rabiu alawol*, & רביע אלאחר *Rabiu alacher*, id eſt, *Rabiu prior*, & *Rabiu poſterior*. Eadem vocabula priorem & poſteriorem notant in binis ſequentibus, quorum uterque גמאדי *Giumedii*, dictus. Id hìc Græcis characteribus ſonat Ντζαμαὶτ, aut Ντζαματὶ. Conſule Scaligerum in Canonibus, pag. 235. Sed de Mæmacterionis loco præter Scaligerum de Emendatione lib. 1. pag. 31. vide porrò Petavii diſputationes, lib. I. cap. X. & libro IV. cap. VIII. & ad S. Epiphanii Hæreſin LI. pag. 135. Adi etiam Gaurici additiones, quæ ad calcem Almageſti, à Georgio Trapezuntio verſi, habentur. Laterculus autem, qui præ oculis etiam eſt, menſium Macedonum (in quo pro Περίτιος, Περίτ.ος legendum) non finit, ut caſtigationem editorum Venerabilis Bedæ noſtri exemplarium de Temporum ratione prætermittamus. In ejus, quem diximus, libelli capite XII, Græcorum menſes ita recenſentur. *Vocatur autem apud eos ipſe December* Ἐλαφηβολιὼν, *Januarius* Νυχιὼν, *Februarius* Θαργηλιὼν, *Martius* Διςρος, *Aprilis* Ξαντικὸς, *Maius* Ἀρτεμίσιος, *Junius* Δίσιος, *Julius* Πάνεμος, *Auguſtus* Λῶος, *September* Γορδιαῖος *(pro* Γορπιαῖος*)* *October* Ὑπερβερεταῖος, *November* Δῖος. Portentoſa planè eſt enumeratio. Quid Elaphebolioni cum Diſtro, Xantico, & Macedonum cæteris? Quid Thargelioni? Hi enim Attici menſes, inter illos Macedonum, locum nunquam habuere· Νυχιὼν verò omnino verbum nihili eſt. Forſan Munichionis reliquiæ. Sed & ita hinc non minùs ablegandum, quàm Attici menſes cæteri. Et nimis oſcitanter Joannes Noviomagus, qui ſeriem menſium Græcorum ex depravatiſſimo hôc loco excerptam Bedæ autori tribuit. Cæterùm Græcorum vocabulo Macedonas tantùm ſeu Syromacedonas æternum illud Britanniæ decus heic innuit, nec alios quàm Macedonum menſes revera nominavit. Ita ſcilicet ſcripſit ipſe; *Vocatur autem apud eos ipſe December* Ἀπιλλαῖος, *Januarius* Ἀδιναῖος, *Februarius* Περίτιος, *Martius* Δίςρος, *Aprilis* Ξαντικὸς, *&c.* Id diſcimus ex vetuſtiſſimo Bedæ exemplari MS. in inſtructiſſimâ Nobiliſſimí viri Roberti Cottoni Bibliothecâ, ubi ad hunc modum locus ille exaratur; Græcis, ut fit, nominibus aliquantulùm corruptis. *Vocatur autem apud eos ipſe December* Apileos, *Januarius* Exdynios, *Februarius* Perithios, *Martius* Diſtrios, *Aprilis* Xanthicos, *Maius* Artemiſeos, *Junius* Deſeos, *Julius* Panemos, *Auguſtus* Loos, *September* Gorpieos, *October* Hyperberetæos, *November* Dios. Ita notiſſimo & perpetuo menſium Macedonum textu uſus eſt doctiſſimus Beda. Elapheboliorni, Thargelioni, Nychioni ſeu Munichioni, nempe Atticis, nullus ibi locus erat; antequam, ſive ab exſcriptoribus imperitis, ſive à negligentibus editoribus, perperam, neque ſummâ ſinè injuriâ, præberetur. Quin ſatis obvium ſanè fuiſſet etiam, ex ipſius Ephemeride, ſua menſibus heic tribus nomina reſtituiſſe. Nam in eâ Græcorum duodecim menſes vocabulis item Macedonicis adnotantur.

Ad Veteres Græcorum Epochas Notæ Historicæ.

Linearum in hiſce numerus ad exemplar Epocharum ſuperiùs elementis majuſculis [ac etiam minuſculis] *deſcriptum ſpectat.*

CUM pleriſque hujus ἀναχαφῆς primæ lineæ elementis, etiam Autoris nomen diſparuiſſe credo. Autorum nomina, in orationis textûs initio, locos ſæculis vetuſtioribus habuiſſe nemo neſcit; qui Herodotum aut Thucydidem ſalutavit. Atque ut eorum codices membranei aut chartacei; ita noſter, qui à primâ perſonâ ſermonem auſpicatur, marmoreus erat. Nam ut temporis injuriam propulſando poſteritati tutiùs conſuleretur, cippis ſaxeis ςήλαις ſeu κύρβεσι, velut libris ſeu tabulis publicis, tam res veterum geſtas & temporum rationes, quàm leges, pacta, deorum & mortuorum titulos, vota, incidi ſolenne erat. Euhemerus Siculus *res*

geſtas Jovis & cæterorum, qui Dii putabantur, collegit, hiſtoriámque contexuit ex titulis & inſcriptionibus ſacris, quæ in antiquiſſimis templis habebantur; ut diſertè meminit Lactantius de falſâ religione, cap. XI. Etiam columnæ aureæ in fano Jovis Triphylii poſitæ, quâ perſcripta erant ejuſdem numinis geſta, eidem hiſtorico, quem poſtea interpretatus eſt Ennius, uſus erat maximus. In Sicyone item ἀναγραφὴ erat ſeu deſcriptio ejuſmodi ſacrata, unde Heraclides in librum ſuum de Muſicis, Junonis Argivæ antiſtitum, poetarum etiam, & muſicorum celebriorum nomina traduxit. Teſtis eſt Plutarchus libro de Muſicâ, cui hujuſmodi Scriptores ἀναγεγραφότες generatim ſive *deſcriptionum* aut *recenſionum Autores* non ſemel dicuntur. Columellæ item, quibus Cretenſes ſacra deſcripſerant Corybantum, à Porphyrio in ſecundo περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων memorantur. Quin obvium eſt, quod de columnis illis Sethi nepotum, lateritiâ alterâ, alterâ ſaxeâ, quibus ſideralis ſcientiæ inventa ſua mandârunt, habet Flavius Joſephus. Et de priſcis Danis, Saxo Grammaticus libro de ſitu Daniæ; *Majorum acta patrii ſermonis carminibus vulgata, linguæ ſuæ literis, ſaxis ac rupibus inſculpenda curabant.* Paulò item pòſt; *voluminum loco vaſtas moles amplectebantur, codicum uſum à cautibus mutuantes.* Et lacuna hæc ita forſan partim ſupplenda, ἀνέγραψα τὰς ἄνωθεν χρόνους ἀρξάμενος, &c. *Superiora tempora deſcripſi auſpicatus*, &c.

Lin. 2. εως αρχοντος εμ Παρω . . . . ϝάνακτος] ἐμ Πάρῳ μὲ Ἀστυάνακτος, *In Paro, Aſtyanacte.* Vix enim fieri poteſt, ut aliud ſit nominis initium. Parus igitur ex Cycladibus maxima & olim florentiſſima inſula, utcunque imperio Attico, ut vicinarum pleræque, ſubjecta, ſuos habuit archontes annuos; quemadmodum ipſæ Athenæ, quæ ſummum adminiſtrationis civilis exemplar fuit populis circumjacentibus. Ita Delii, ita alii. Videſis Gruteri Inſcriptiones, pag. 400. 8. 405. 1. & 1021. 7. Autorem autem hinc Parium fuiſſe, æquum eſt, ut conjectemus. Ἀναγραφὴν ſuam, ſive opus Chronologicum, popularis Archontis nomine ſignavit; ut ita & patriæ honorem haberet, & popularium captui rem faciliùs accommodaret; omnia ad calculi terminum domi fixum & notiſſimum deducendo. Atticum verò inſuper adjecit, ídque meritiſſimò: non ſolùm, quòd reipublicæ Athenienſis majeſtatem (quam tamen eo ævo variè affligebant Macedonum Reges) Parii proculdubio obſervabant; ſed etiam quia Epocharum, unde intervalla putârat, characteres communes & perpetui erant ſive Reges ſive Archontes Athenienſium; quod genus characterum apud Parios, quorum reſpublica minorum erat gentium, haud omnino eſt veriſimile extitiſſe.

Lin. 6. Ἄρειος πάγος] De Areopago, ſeu rupe Martiâ, ante alios conſulendi Joſephus Scaliger ad Numerum Euſebianum DI. & Joannes Meurſius in libro ſingulari, qui *Areopagus* dictus. Paulò ante [lin. 5.] legendum planè, Ἀθήνησι ἐκρίθη Ἄρει &c.

Lin. 7. τὰ σωτήρια ἔθυσεν] Sacra, Soteria dicta, à Deucalione, qui aquarum vim fugerat, Jovi Phyxio, ſive qui fugientibus opem ferre ſolet, fiebant. Sic Apollodorus περὶ θεῶν Lib. I. Et Jovis Φυξίου meminit etiam Apollonius Argonauticorum II. & IV. cujus ad hanc rem Scholiaſtes item viſendus.

Lin. 8. . . . . κτύων Δευκαλίωνος] De Amphictyone & Pylæico conventu & legibus Amphictyonicis ab eo inſtitutis, videſis Strabonem lib. VIII. & IX. Dionyſium Halicarnaſſenſem lib. IV. ubi de Tullio rege; & Pauſaniam in Phocicis: præter Amphictyonum decreta, quæ apud Demoſthenem, in Oratione de Coronâ, obvia ſunt. Adde Inſcriptiones apud Gruterum pag. CXXIX. 15. & MXXI. 7. quæ, ni fallor, eædem ipſæ ſunt; item Michaëlem Apoſtolium in Proverbiorum centuriâ III. 4. Sacra autem, quorum heic mentio, in fano Cereris, ſæculis poſterioribus, peragi ſolebant. Strabo Lib. IX. de Thermopylis locutus, Ἔστι δὲ καὶ λιμὴν, inquit, μέγας αὐτόθι καὶ Δήμητρος ἱερὸν. ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν Πυλαίαν θυσίαν ἐτέλουν οἱ Ἀμφικτύονες. *Eſt etiam portus ibidem magnus, & Cereris fanum, ubi ſingulis Pylæicis conventibus Amphictyones ſacrificabant.*

— συνηγε τὰς περὶ — & paulò pòſt (lin. 9.) καὶ ὠνόμασεν Ἀμφικτύονας — nemo in mutilis hujus periochæ vocabulis agnoſcere non poteſt.

Lin. 10. . . . . . ώτιδος] Φθιώτιδος legendum. Phthiotidis, Theſſaliæ regionis, rex

erat Deucalion; & poſt eum filius ejus Hellen. Ita Thucydides Lib. I. Conon apud Photium, Cod. CLXXXVI. ſectione 27. alii.

Lin. 11. ἐ τ̀ ἀγῶνα Παναθ . . ναι . . .] Dubium non eſt de certamine Panathenaïco verba fieri: Et videtur ſanè aut de primâ ejus inſtitutione, aut de ſancito, aut concilio ſub Amphictyone habito de eo inſtituendo ac poſtmodum celebrando. Sed origo ejus plerumque Erichthonio regi tribuitur: de quâ re mox plura. Cæterùm, ante Erichthonium, Ἀθήναια Athenæa, non Panathenæa certamen illud dictum eſſe ſcribit Iſter, vetuſtus rerum Atticarum author apud Harpocrationem in Παναθήναια. Ipſum igitur certamen, utcunque nuncupatum, Erichthonio, etiam Iſtri ſententiâ, vetuſtius.

Lin. 12. τὴν Καδμείαν] Cadmia primò oppidum ſeu urbs erat. Poſtea Thebis, juxta quas condita eſt, auctis, arx ſeu ἀκρόπολις Thebarum dicta eſt, ut Capitolium arx Romana.

Lin. 13. . . . . . . νίκης ἐβασίλευσαν] Viderint hìc perſpicaciores, annon hæc ad Tyri & Sidonis regnum, numero Euſebiano DLX notatum, ſpectent. Φοινίκης ἐβασίλευσαν eſt *in Phœniciâ regnaverunt*, cujus urbes Tyrus & Sidon. At, qui regnârunt, Euſebio ſunt ibi Cadmus & Phœnix ex Ægypto profecti. Cadmus verò Agenoris F. qui idem eſt & Phœnicis frater, Bacchi ſcilicet avus, apud noſtrum triennio, antequam hi, quicunque fuerint, regnare cœperunt, Thebis Bœoticis regnavit. Sed mira videtur, apud Euſebium, temporum, quæ ad Cadmum ſpectant, luxatio. Vide ad dictum numerum Joſephum Scaligerum. Vide item Euſebium numero DLXXXVII & DCXI. & in Græcis pag. 26.

Lin. 14. Ἀφ' ὧ ναυς . . . η . . . . ων ἐξ Αἰγύπτου εἰς τ̀ &c.

Lin. 15. καὶ ὠνομάσθη πεντηκόντερος] De Danao & filiabus 50, paſſim veteres. Sed de Pentecontori nomine, navi longæ, quâ ex Ægypto profugere, indito, raró. Ita dictam ſcribit diſertè Apollodorus Bibliothecæ lib. II. ídque à filiarum numero: utì etiam Euſtathius ad Iliados ά. Sed nominis originatio ea mira eſt. A remorum potiùs numero ſeu verſu aut ordine unico, qui ex quinquaginta conſtabat, impoſitum eſt, utì & Argonavi. Ita etiam τριακόντερος, τεσσαρακόντερος, & ſimiliter naves aliæ longæ dictæ. Hanc primam fuiſſe navem longam, ſcribunt nonnulli. Hyginus Fabulâ CCLXXVII. *Minerva prima navem biproram Danao ædificavit, in quâ Ægyptum fratrem profugit.* Tantundem etiam Fabulâ CLXVIII. Et Plinius lib. VII. cap. LVI. *Navem primus in Græciam ex Ægypto Danaus advexit. Antè, ratibus navigabatur, inventis in Mari rubro inter inſulas à rege Erythrâ.* Conſule item Nonni συναγωγὴν ad Gregorii Nazianzeni invectivam primam numero ξζ'. Erythras autem rex non alius, quàm Edomus Jacobi patriarcha frater, viris doctis, nec immeritò, habetur. Adi, ſi placet, Joſephum Scaligerum ad Feſti *Ægyptinos*, & Nicolai Fulleri Miſcellanea ſacra, lib. IV. cap. XX. Poſtea ad plures remorum ordines deventum eſt, de quibus viſendi quidem Lazarus Baifius, & Gregorius Gyraldus in iis, quæ de re navali edidere; ſed in primis ante alios, magnus Scaliger ad numerum Euſebianum MCCXXX, & Willebrodus Snellius in præfatione ad ſuam Hiſtiodromicen.

Lin. 16. κ̀ Ἑλικὴ κ̀ Ἀρχεδίκη] Quæ præcedunt, reliquias eſſe puto aliorum ſororum aliquot nominum. Sed verò in diſſentientibus apud veteres harum nomenclaturis Archedicen nullibi reperio. Hæ forte videntur lectæ ad peragendum ſacrificium; de quo proximé.

Lin. 17. ἔθυσαν ἐπὶ τ̀ ἀκτῆς ἐμ Παρα . . δι ἐν Λίνδῳ] Quid τὸ Παρα . . δι heic denotet, niſi regio fuerit Lindi urbis Paragas, aut hujuſmodi quid dicta, fateor me prorſus neſcire. Ex elementorum, quæ ſuperſunt in Marmore, veſtigiis elicuerit forſan quis ΠΑΡΑΡΑΔΙ aut ΠΑΡΑΓΑΔΙ. Sacrificabant autem virgines Minervæ Deæ; cui fanum in littore ab eis extructum ſcribit Strabo Lib. XIV. Et Lindia Minerva, quæ procul dubio eadem eſt, memoratur Apollodoro lib. II. Diodoro Siculo Bibliothecæ V. & Suidæ, & Apoſtolio in Ῥοδίων χρησμός.

Lin. 18. . . . . . . Ἐριχθόνιος Παναθηναίοις τοῖς πρώτοις γενομένοις] Quicquid id fuerit, quod de Agone Panathenaico ſuperiùs ſub Amphictyone, ídque hujus periochæ rebus decennio vetuſtius, traditum erat; hinc videtur liquere ſub Erichthonio primò Agonem celebratum fuiſſe. Etiam primò eum hunc inſtituiſſe, ſcribunt Hella-

Hellanicus & Androtion, ſcriptores Attici apud Harpocrationem: ἤγαγε τ̀ ἑορτὴν ὁ Ἐριχθόνιος ὁ Ἡφαίςυ· quæ verba utrique tribuuntur. Ita etiam Apollodorus Lib. III. Hyginus in Poëtico Aſtronomico, in Heniocho; & Commentarius vetus ad Arati Phænomena, quæ Germanici Cæſaris dicuntur. De ſacro hôc certamine, quod duplex erat, ſi veterum teſtimonia velis; conſulendus Joſephus Scaliger in Euſebianis animadverſionibus ad numeros DCCLXXXIX & MCCCCLIV; in primo de Emendatione Temporum capite de periodo Delphorum Pythicâ; addendis eidem operi pag. 739. & in Canonum Lib. III. pag. 224, & 225. Item Joannes Meurſius in Fortunæ Atticæ cap. III. & in libro de Panathenæis ſingulari: cum eis, quæ congeſſit Petrus Caſtellanus in Ἑορτολογίῳ. Adde Euſtathium ad Iliad. β. in illud Homeri, Κοῦροι Ἀθηναίων περιτελλομένων ἐνιαυτῶν: quod de Panathenaïcâ pentaëteride intelligit: præter Cœlium Rhodiginum lib. II. cap. XXVII. & Michaëlem Apoſtolium centuriâ XV. 80.

Ibid. ἅρμα ἔζευξε] Hyginus Poetici Aſtronomici, lib. 2. *Alii*, inquit, *anguina crura habuiſſe Erichthonium dixerunt, eúmque primo tempore adoleſcentiæ ludos Minervæ Panathenæa feciſſe, & ipſum quadrigis cucurriſſe, pro quibus factis inter ſidera dicitur collocatus.* Quadrigis igitur in ipſis Panathenæis certavit, & victor evaſit primus. Virgilius Georg. 3.

Primus Erichthonius currus & quatuor auſus
Jungere equos, rapidiſque rotis inſiſtere victor.

Dum victorem ait fuiſſe, celebratos ab eo ludos indicat. Et frigidè nimis ibi Servius, cui *victor* apud doctiſſimum Poetam *ſui propoſiti effector* tantùm habetur. Eum tria equarum millia, quarum pleriſque pulli erant, nutriviſſe etiam meminit Joannes Tzetzes Chiliade III. cap. LXIII. Quadrigarum etiam inventionem Erichthonio tribuebant plerunque Græci, ſaltem in Græciâ. Euſebius numero DXLIII. *Erichthonius primus quadrigam junxit in Græciâ. Erat quippe apud alias nationes.* Sed numero CCCCXLVII. *Trochilus primus fertur junxiſſe quadrigam.* Trochilus ille Callitheæ filius erat, primæ Junonis Argivæ ſacerdotis; ut Theon in Commentariis ad Aratum. Callithyia Piranthi Spirantis filia ea dicitur Africano apud Euſebium, Chronicorum parte priore, pag. 25. At quin Trochili nomen pro Argivo Orſilocho apud Hyginum, in Heniocho, ſubſtituendum ſit, dubitare non poſſum. Alibi enim quiſnam, Orſilochus dictus, quadrigarum inventor reperitur? Et de eâ re, atque depravato apud alios Trochili nomine, optimè Paulus Leopardus in Emendationum lib. 1. cap. xv. Tantum abeſt, ut magno Scaligero aſſentiam, ubi Corippi lacunam, in Euſebianis, hôc nomine ſupplet. Corippus lib. 1.

—— referam primum junxiſſe quadrigas
Et currus armâſſe novos, Pelopémque ſecundum
In ſoceri veniſſe necem ——

Orſilochum referam, legi vult ille; corrupto nomine, ab Hygino deſumto. Thomas Dempſterus fidenter ibi Cecropidem, pro Erichthonio, inſerit. Senſus placet; ſed vocabulum inſertum non omnino. Erichthonium junxiſſe primò quadrigas à Corippo ibi innui, non eſt, cur non planè fateamur: ea enim vulgò obtinuit opinio; ut ſcilicet Pelopem ſecundò, inſtituto etiam certamine. At verò Cecropidis nomine Erichthonium ſatìs obſcurè deſignâſſet, neque aliter quàm qui nudè Romulidis, ſingularem aliquem Romanorum Imperatorem. Quid dubitemus *Heniochum referam primas*, &c. legere? Ita res ipſa ſuadet, & notiſſimum Erichthonii nomen; notiſſimum ſcilicet priſcis Aſtronomis, ſaltem quotquot eorum eum primum junxiſſe quadrigas cum pleriſque ſenſere. Neque ideo eſt Heniochus magis appellativum quàm proprium, quòd *Aurigam* interpretetur. Ita migravit hcic in proprium, utì olim etiam Heniochi, à Telchio & Amphito Caſtoris & Pollucis ἡνιόχοις ſeu aurigis, ad deſignandam gentem illam in Sarmatiâ; de quâ Plinius lib. vi cap. v. Etiam τὸ Auriga, ut proprium ejus nomen, uſurpatur, utì apud Arabas מאשק אלענאן * ſeu *retinens habenas*, quod id ipſum cum Heniocho ſonat; cùm

* *Humphredus Prideaux exhibuit Arabico charactere,* ماسك العنان

I interim

interim ſiguram huic nomini, ut proprio, interdum pingant Arabes mulum clitellatum erectum, quod ex Scaligeri notis in Manilium diſcimus. Sed verò & Ophiucus, Sagittarius, Arctophylax, Engonaſin, Aquarius, non tam appellativa ſunt quàm propria in cœlo nomina Æſculapii, Centauri, Arcadis, Herculis, Ganymedis, aut aliorum, quos ibi finxit vetuſtas. Atque ita Heniochus Erichthonii, Corippi lacunæ reſtituendus.

Ibid. ΕΖΕΥΞΕ. Non licuit per operarum formas, omnes archetyporum figuras ubique repræſentare; quod tamen plerunque in univerſis, ſed in prioribus binis exactè, fecimus, exceptis tantummodo Π & Ζ. de quibus & aliis aliquot ejuſmodi rebus minutulis heic ſimul viſum eſt monere. Τὸ Π tum in Chronologico hôc Marmore, tum in Smyrnæorum Decretis & Fœdere, perpetuò, crus, quod ad dextram vergit, habet dimidiatum ad hunc modum Γ˥. In recentioribus Inſcriptionibus, quas dedimus, utrunque crus æquè ſemper extenditur; & Ζῆτα etiam non aliter quàm uſitatis Typographorum formis exaratur. In vetuſtioribus autem hiſce binis Ζῆτα hâc ſemper figurâ ⌶ occurrit, quæ ἦτα ὕπτιον ſive *eta ſupinum* dicitur Alypio. Hanc autem ⌶ formam pro Ξ uſurpatam nondum animadvertimus. Imò ſuſpicamur virum doctum, qui ex multis antiquitatum veſtigiis à ſe obſervatum ait, affini figurâ deceptum eſſe. Vide Ortelii Theſaurum Geographicum in *Cyzicus* & in *Sangarius.* Et vereor ſanè, ne τὸ Τ in ΚΥΤΙΚΗΝΩΝ (proculdubio pro Κυζικηνῶν) apud Adolphum Occonem in Antonini Philoſophi numiſmatis indè natum fuerit, quòd vetus τῦ ζῆτα ſeu ⌶ figura eum, qui deſcripſit, feſellerit. De literarum Græcorum formis vetuſtioribus, non eſt, cur plura heic adjiciamus. De eis vide eruditiſſimam V. Cl. Claudii Salmaſii diatribam ad Conſecrationem Templi in agro Herodis Attici, ubi etiam magni Scaligeri errores de Ionicarum formis, quas ad Euſebium memorat, meritiſſimò caſtigat. Τὸ Κ autem in Γ, & τὸ Ν in Μ, cùm nempe finales eſſent, non aliter ferè, quàm in compoſitione, tranſiiſſe (quod à pronuntiationis more fluxiſſe nemo dubitet) bina illa Marmora legentibus palàm eſt. Adjectum porrò τὸ ν plerunque tertiis perſonis ſingularibus temporum aliquot & dativis caſibus pluralibus, tametſi vocalis non ſequatur, legenti obſervandum eſt. Neque de eo ita ſentiendum, ac ſi aut ab Attico idiotiſmo aut quadratarii errore manâſſet. Certè vetus mos Græcè ſcribendi, ut videtur, id plerumque exigebat. Servatur in Bibliothecâ inſtructiſſimâ nobiliſſimi viri Roberti Cottoni mutilum Geneſeos exemplar ante annos M, ni fallor, literis quadratis exaratum, in quo illa ſcribendi formula obtinet; ut cap. 8. ἐξαπέστειλεν τὴν περιστερὰν ἐκ τῆ κιβώτυ, καὶ ἀνέστρεψεν πρὸς αὐτὸν ἡ περιστερὰ, καὶ εἶχεν φύλλον, &c. Paſſim in eodem codice eadem ſcribendi ratio.

Lin. 19. Θεῶν μητρὸς ἐφάνη ἐν Κυβέλοις] De Deorum Matris, Rheæ ſcilicet ſeu Berecynthiæ, ſacris nunc primò celebrari cœptis verba fiunt. Phrygiæ mons Cybela, Cybeli, & Cybelus dictus, etiam ipſi Deæ Cybeles nomen dedit. Strabo, Stephanus, alii.

Ibid. Καὶ Ὕαγνις ὁ Φρύξ.] Alexander, autor de rebus Phrygiis vetuſtus, apud Plutarchum libro de Muſicâ teſtatur item Ὕαγνιν πρῶτον αὐλῆσαι. *Hyognin Phrygem primò tibiis cecinisse.* Et Apuleius fuſiùs & eleganter, Floridorum 1. *Hyagnis,* inquit, *fuit, ut fando accepimus, Marſyæ tibicinis pater & magiſter, rudibus adhuc Muſicæ ſeculis, ſolus ante alios catus canere; nondum quidem tam flexanimo ſono, nec tam pluriformi modo, nec tam multiforatili tibiâ. Quippe adhuc ars iſta repertu novo commodùm oriebatur. Nec quidquam omnium eſt, quod poſſit in primordio ſuo perfici, ſed in omnibus ferme antè eſt ſpei rudimentum quàm rei experimentum. Prorſus igitur ante Hyagnim nihil aliud plerique callebant quàm Virgilianus opilio ſeu bubſequa,*

Stridenti miſerum ſtipulâ diſperdere carmen.

Quòd ſi quis videbatur paulò largiùs in arte promoviſſe, ei quoque tamen mos fuit unâ tibiâ, velut unâ tubâ, perſonare. Primus Hyagnis in canendo manus diſcapedinavit. Primus duas tibias uno ſpiritu animavit. Primus lævis & dextris foraminibus, acuto tinnitu, gravi bombo, concentum muſicum miſcuit. Hujuſmodi cantum Phrygium biforem nuncupavit Virgilius, Æneidos. ix.

—————ite per alta
Dindyma, ubi aſſuetis biforem dat tibia cantum.

Ad quem locum Servius; *Biſonum, imparem. Et ſervavit eis tibiarum ſuarum, id eſt, Phrygiarum, naturam. Tibiae porrò*, inquit, *aut Sarranae dicuntur* (Sarranæ; à Sarrâ, quæ Tyrus eſt) *quæ ſunt pares, & æquales habent cavernas; aut Phrygiæ, quæ & impares ſunt, & inæquales habent cavernas. Ergo biforem, diſſonum, diſſimilémque. Non ſunt pari modulatione compoſitæ.* Et, apud eundem, Varro de tibiis, maximè quarum inventor Hyagnis, id eſt, Phrygiis; *Tibia Phrygia dextra unum foramen habet, ſiniſtra duo; quorum unum acutum ſonum habet, alterum gravem.* Indè eſt, quòd *tibiis* interdum *paribus dextris & ſiniſtris*, etiam & *Sarranis*, ludos actos habemus apud Terentium; interdum *imparibus primùm*, & *poſtea duabus dextris*, ut in titulo Heautontimoroumenou. Vide item Julium Pollucem lib. IV. & obſerva Midae Agrigentini tibicinis victoriam in Olympiadis OA anni tertii ἀναγραφῆς Scaligerianæ, & ſchemata apud Gruterum in inſcriptionum corpore, paginis 27, & 28. Atqui de tibiarum inventione vide plura apud Plutarchum de muſicâ, Strabonem lib. X. Pauſaniam in Corinthiacis, Ariſtotelem Politicorum VIII. cap. VI. Pindarum Pythionicarum XII, & ibi ſcholiaſten; Martianum Capellam lib. IX, Euſtathium ad Iliados σ, Euſebium in Chronico Græcè, pag. 32. Hyginum, Palæphatum, Ovidium. Adi item Julium Scaligerum poetices lib. I, cap. XX. Sunt verò, qui ab hominum ferme initio tibiarum inventionem petunt. Etenim quæ apud Sanctum Autorem in Geneſeos cap. IV, commate 21, de Jubale habentur, ea de tibiis intelligunt. Ibi כנור ועוגב ei tribuuntur, quod κιθάραν καὶ ψαλτήριον interpretantur Helleniſtæ, alii *citharam & organa.* Sed paraphraſis Chaldæa utraque pro עוגב ſubſtituit אבובא *Abuba*, quæ pro *tibiâ* etiam ſumitur. Et *Ambubaiarum collegia* apud Horatium explicans Acro, *Ambubaiæ*, inquit, *dicuntur mulieres tibicines linguâ Syrorum. Etenim linguâ eorum tibia ſive ſymphonia Ambubaia dicitur.* De loco autem illo ſacræ hiſtoriæ conſule Marinum Marſennum ad Geneſim quæſt. LXI. Cæterùm Hyagnidi filii erant Marſyas & Olympus, muſici celeberrimi. Sed corrigendus, puto, obiter Hyginus fabulâ CLXV, ubi *Marſyas OEagri filius* legitur. *Hyagnis filius* reſtituendum videtur. Neque enim Marſyæ, ſed Orphei pater erat OEagrus. De Hyagne vide porrò Cœlium Rhodiginum lib. IX. cap. VIII.

Lin. 20. .... καλουμένην Φρυγιστὶ] Potiùs ſyllabas in verſione cauti retinuimus, quàm id, quod res eſt, fortè expreſſimus. Autorem ſcripſiſſe puto, τὴν ἁρμονίαν τὴν καλουμένην Φρυγιστὶ πρῶτος ηὔλησε. *Harmoniam, quæ Phrygia vocatur, tibiis primus cecinit.* Athenæus lib. 14. *Ariſtoxenus*, inquit, τῆς Φρυγιστὶ ἁρμονίας εὑρετὴν Ὕαγνιν τῷ Φρυγὶ ἀνατίθησιν, *Harmoniæ Phrygiæ inventionem Hyagnidi Phrygi aſſignat.* Nihil ejuſmodi in Harmonicis Ariſtoxeni, quæ extant, reperitur. Sed ſcripſit etiam ille de Tibiis, & περὶ αὐλῶν τρήσεως ſeu de Tibiis perforandis, & de Muſicâ opus aliud: quæ omnia, cum aliis ſummi viri lucubrationibus, interciderunt. In harum, quas nominavimus, aliquâ hoc de Hyagnide occurriſſe dubium non eſt. Sed ſingularem noſtro heic eſſe harmoniæ Phrygiæ notionem mox oſtendimus.

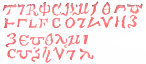
Ibid. καὶ ἄλλους νόμους] Nomos etiam in verſione retinuimus, non ſinè virorum doctorum exemplo. Idem ipſum eſt vocabulum, quod Leges ſive Civiles, ſive alias, quæ ad adminiſtrationem publicam attinent, ſignificat. Sed heic ad Muſicam ſpectat. Νόμων autem Muſicorum notio plerunque duplex eſt; altera ex alterâ, ut fit, nata. Interdum ídque primariò præſcriptæ regulæ ſonorum, phthongorum, chordarum, τάσει ſeu intentioni, ἄρσει, θέσει, & diaſtematis, quas ultra progredi citráve regredi non licuit, Νόμοι dicebantur. Et tum ſingula inſtrumenta muſica, tum ipſæ cantiones ſuos habebant præſcriptos nomos, quorum unicuique erat οἰκεία τάσις ſeu intenſio propria, ut docet Plutarchus. Citharæ præſcripti νόμοι κιθαρῳδικοὶ dicti, tibiis αὐλῳδικοί. Ita νόμοι λυρικοί. Et Muſica indè legitima erat: de quâ re vide Boëtii initium, Athenæum lib. XIV. Plutarchum libro de Muſicâ. Atque hujuſmodi nomorum autores præcipui dicuntur, qui chordas & tonos adjiciebant. Indè Terpander (de quo plura infrà) cùm citharam ſeu lyram ſeptichordem primò, ut volunt nonnulli, feciſſet, nomos etiam, ut neceſſe erat, ſimul fecit chordarum numero accommodos; & κατὰ νόμον ἕκαστον τοῖς ἔπεσι τοῖς ἑαυτοῦ, καὶ τοῖς Ὁμήρου μέλη

I i

μέλη περιέθηκε, *ſecundùm quemlibet nomum, & Homeri, & ſuis carminibus heroicis modos aptavit*, quod ait Plutarchus. Timotheo item Mileſio, qui chordas porrò auxit, nomi ſimiliter novi tribuuntur; ut Aulœdici, hôc ſenſu, Clonæ tibicinum principi. Nec dubitandum etiam nomorum hâc notione autorem fuiſſe Hyagnidem, qui item lyricus Orphei tetrachordo Chorebi quinto nervo aucto, ſextum etiam adjecit, ut teſtatur Boëtius de Muſicâ lib. I. cap. XX. Hôc ſenſu uſurpatur vocabulum,

Πάντῃ γάρ τοι, Φοῖβε, νόμος βεβλήαται ᾠδῆς.

in hymno ad Apollinem, qui Homeri dicitur: ſed Cynætho, qui circa LXIX. Olympiadem floruit, ab aliis tribuitur; ut videre eſt apud Scholiaſtem in Pindari Nemæorum II. Et Athenæus lib. XIV. *apud Arcadas*, inquit, *pueri ab infantiâ* ᾄδειν ἐθίζονται κατὰ νόμον τοὺς ὕμνους καὶ παιᾶνας, οἷς ἕκαστοι, κατὰ τὰ πάτρια, τοὺς ἐπιχωρίους ἥρωας καὶ θεοὺς ὑμνοῦσι. Μετὰ δὲ ταῦτα, τοὺς Τιμοθέου καὶ Φιλοξένου νόμους μανθάνοντες, χορεύουσιν κατ᾽ ἐνιαυτὸν τοῖς Διονυσιακοῖς αὐληταῖς ἐν τοῖς θεάτροις; *cantare ſolent juxta leges, ſeu nomos, hymnos & pæanas, quibus ſinguli, ut mos patrius obtinet, gentis ſuæ heroas & deos celebrant. Dein verò Timothei & Philoxeni nomos edocti, ſaltant quotannis in theatris ad tibicinum cantum, qui Bacchanalibus inſerviunt.* Quòd autem ſpecimina Nomorum cantiunculis expreſſa erant, indè varia illa, ſive à primis cantiuncularum verbis, ſive à metri aut rythmi ratione, ſive ab aliâ ejuſmodi cauſâ, nomina nomis, hâc notione, indicta, puto, habemus apud Plutarchum & Pollucem, lib. IV. quos vide. Neque aliter Plutarchum intelligendum ſentio, ubi νόμους πάλαι ἐξ ἐπῶν συνίστασθαι, *nomos antiquitus ex carminibus heroicis compoſitos*, ait, & Timothei exemplum affert; quàm ſi dixerat Heroicis carminibus maximè expreſſa fuiſſe prima nomorum ſpecimina; quorum libros XVIII. cumpoſuit Timotheus ille; ut teſtis eſt Stephanus περὶ πόλεων, in Μίλητος. Ita etiam capienda, quæ de Terpandro atque aliis habet Proclus in Chreſtomathiâ. Et ab ejuſmodi nomorum varietate tibicinum ἄκρα νομοκλῆος dicitur Teleſti Selinuntio apud Athenæum libro jam citato. Neque forſan aliter intelligendum eſt illud ὀνόματεν κεφαλᾶν πολλᾶν νόμον apud Pindarum Pythiorum XII, quàm de multiplicibus tibiarum cantui præſcriptis legibus. Vide tamen Scholiaſtem ibidem, & *polycephalum* νόμον apud Plutarchum. Scribit etiam Plutarchus Timotheum, nomis carminibus heroicis aptatis, dictionem nihilominus dithyrambicen ſeu λέξιν διθυραμβικὴν cantâſſe; ne citiùs, quàm par erat, videretur veterem muſicam innovâſſe. Quod perpendant, qui veterem muſicam callent; & ſimul morem illum Græcorum, notulas ſeu figuras, alias ad dictionem, alias ad pulſum denotandum, adſcribendi recolant. Nam in cantionum ſuarum diagrammatis duplices habebant figuras ſeu notas muſicas; alias, quæ inferiores, ad inſtrumentorum phthongos ſeu pulſum; alias, quæ ſuperiores, ad dictionem ſpectantes: utraſque memorat & exhibet Boëthius de Muſicâ lib. IV. cap. III. Et de eis (quod in eorum gratiam, qui fugientia veterum artium veſtigia revocare ſtudent, obiter liceat adnotare) Alypius in Iſagoges præfatione, Σημεῖα. inquit, τὰ μὲν ἄνω τῆς λέξεως, τὰ δὲ κάτω τῆς κρούσεως, *Figuræ ſuperiores dictionem indicant, inferiores pulſum.* Finitâ autem præfatione, ſequitur in codice meo MS. Λυδίου τρόπου σημεῖα κατὰ τὸ διάτονον γένος, *Lydii modi figuræ in genere Muſices diatonico.* Dein verò, hæ figuræ, miniu notatæ, & ad hunc modum diſpoſitæ,



Octodecim ſcilicet figurarum paria Lydii modi, in genere diatonico, phthongos ita ſignabant, ut inter canendum ſuperior dictionem, inferior cujuſque paris pulſum denotaret. Primum nempe par, quod ζῆτα ἐλλειπὲς καὶ ταῦ πλάγιον vocabant, προσλαμβανόμενον; atque illud dictionem, hoc pulſum. Secundum, quod Γ ἀνεστραμμένον καὶ Γ ὀρθὸν dixere, ſimiliter τῆς ὑπάτης ὑπατῶν. Atque ita deinceps in phthongorum ſyſtemate. Eâdem ratione id genus aliæ figuræ cæterorum modorum & generum,

nerum, enharmonici nimirum & chromatici, phthongos itidem ſignabant. Quod tamen me ſatis intelligere profiteri non auſus ſum. Autorum verba duntaxat & figuras de hâc re adjicio, ut melioris nimirum judicii acumen expectent. Mentem autem heic de dictione & pulſu adſequi hactenus (neque fateri pudet) nequivi. Sed verò ita paſſim intelligendus Alypius, ut figura, quæ ei primò nominatur, pro ſuperiore habeatur; tametſi non ſolùm in codice meo, qui Chriſtophori Longolii erat, ante annos 100 aut circiter manu exaratus, ſed etiam in MSS. tam Gaudentii Iſagoges Muſicæ quàm Alypii exemplaribus, tum bibliothecæ Mertonenſis, tum Bodleianæ Oxoniis, altera cujuſlibet paris figura alteram in porrectum plerunque ſequatur; & proprius ille malè negligatur omnino ſitus, quo diverſa utriuſque officia notari debuiſſent. Nam, in codicibus illis, miniata delineatio figurarum deſcriptioni illi, quæ ſola in vulgatis habetur, acceſſit. De figuris etiam híſce Gaudentius ſub Iſagoges finem; Ἐχρήσαντο, inquit, *οἱ παλαιοὶ ὀνόμασι πρὸς τὴν σημασίαν τῶν ὀκτωκαίδεκα φθόγγων, καὶ γράμμασι τοῖς καλουμένοις Σημείοις, ὧν* (lege *περὶ ὧν*) *νῦν ῥητέον.* Ἡ *τῶν μουσικῶν σημείων ἔκθεσις γέγονε μὲν ἐπὶ σημειώσει τῶν φθόγγων, ὅπως μὴ τὰ ὀνόματα καθ' ἕκαστον γράφοιτο, καὶ ἐνὶ δὲ σημείῳ δύναιτό τις ἐπιγινώσκειν, καὶ ἀποσημειοῦσθαι φθόγγον.* Et poſtea, *ἔθεσαν δὲ διπλᾶ καθ' ἕκαστον στίχον τὰ σημεῖα, ὧν τὸ μὲν ἄνω τὴν λέξιν ἀποσημαίνει, τὸ δὲ κάτω τὴν κροῦσιν.* Id ipſum dicit, quod Alypius. Et ad eandem rem Ariſtides Quintilianus, *περὶ Μουσικῆς* lib. I. *τοῖς μὲν κάτω τὰ κῶλα καὶ τὰ ἐν ταῖς ᾠδαῖς μεσαύλικα ἢ ψιλὰ κρούματα, τοῖς δὲ ἄνω τὰς ᾠδὰς χαρακτηρίζομεν.* Codex Ariſtidis Quintiliani manuſcriptus habetur tam in Bibliothecâ Magdalenenſi Oxoniis quàm Bodleianâ. Sed Magdalenenſis eſt vetuſtior. Scripſit de Muſicâ tres libros ad *τιμιωτάτοις ἑταίροις* Euſebium & Florentium: & compluria habet de figuris Muſicis, earum ratione, uſu, ſitu; quæ neque apud Alypium nec Gaudentium reperiuntur. Quæ autem ex Manuſcriptis híſce Oxonienſibus huc tranſtulimus, cum quamplurimis aliis notatu digniſſimis, quibus nempe locus hìc non eſt, ea omnino debemus inſigni humanitati V. Cl. & eruditiſſimi Petri Turneri ſodalis Mertonenſis, qui nobis ea communicare amiciſſimè dignatus eſt. Fuſiùs hæc explicent, qui Muſicam callent, & cum Bacchii *τοῦ γέροντος*, Autoris Græci vetuſti, Iſagoge comparent. Bacchius habetur integer apud Marinum Merſennum in Geneſim pag. 1887. Eundem etiam Marinum de hâc re conſulant, pag. 1883, 1666 & 1707. Atque híſce, quæ obiter indicavimus, rite intellectis, cognoſci demum, opinor, ſatis poterit, quale fuerit *διάγραμμα* illud ſeu *σχῆμα ἐπίπεδον τὰς τῶν μελῳδουμένων περιέχον δυνάμεις*, ſeu *figura plana vires eorum, quæ canuntur, continens*, apud veteres Græcos, utì appellatur Cleonidi in Harmonicâ, quæ Euclidi vulgò tribuitur. Diagrammatum verò ſeu *σημείων* hujuſmodi (*Tablature* hodie vocamus) primum faciunt nonnulli autorem Stratonicum citharœdum, de quâ re conſule virum ſummum Iſaacum Caſaubonum in Animadverſionum in Athenæum, lib. VIII. cap. XII. Alius omnino & multò ſimplicioris generis ſunt notulæ recentiores Græcorum, quas habet Merſennus in Geneſis cap. IV. quæſt. LVI. pag. 1527. Vide porrò eundem quæſt. LVII. artic. 17. pag. 1694. & quas V. Cl. Jano Rutgerſio oſtendit Græculus ille, de quo lepidiſſimam habet vir ille doctiſſimus politiſſimúſque narrationem. Sed ad nomos redimus, de quibus vide etiam Cœlium Rhodiginum, lib. IX. cap III. & Scaligerum, Poetices lib. I. cap. XIX. Et in primâ hâc notione uſurpari opinor *νόμον* à Maximo Tyrio Diſſertatione VII. ubi *οὐδὲ γὰρ*, inquit, *ἐν μουσικῇ μελῶν εἷς νόμος οὐδὲ εἷς χορός.* Id genus alia ſunt. Altera *τοῦ Νόμου* notio eſt, quando pro ipſo genere cantici tam ex vocabulorum ſcilicet metris aut rythmis quàm modulis muſicis legitimis in honorem deorum maximè compoſito ſumitur. Hanc à primâ defluxiſſe palàm eſt. Cantica nempe quædam ſecundùm nomos formata etiam ipſa nomi tandem dicta; ut, in Eccleſiis tam Orientali, quàm Occidentali, cantus ſacri Horæ, qui horis Canonicis canuntur. Sed ad ea cantica, quæ in deorum honorem componebantur, Nomorum vocabulum etiam reſtrictum eſt, non aliter ferè quàm *verſus*, *antiphona*, *introitus*, *pſalmus*, *hymnus*, & id genus cætera, quæ ex origine ſuâ latiſſimè patent, ad ſacras in Chriſtianiſmo cantiones. Etiam in choris præcipuè canebantur nomi, ſed ſinè antiſtrophis. Nec omnia in choris cantica nomi dicti. Ariſtoteles Problemate XIX. ſect. XV. *Διὰ τί οἱ μὲν νόμοι οὐκ ἐν ἀντιστρόφοις ἐποιοῦντο· αἱ δὲ ἄλλαι ᾠδαὶ αἱ χορικαί;* *Unde factum eſt, quòd nomi ſinè antiſtrophis peragebantur,*

τῦρ; *aliæ autem, quæ ad choros ſpectant, cantilenæ non item?* Vide, quæ ſequuntur. Et de nomis hôc ſenſu conſule, ſi placet, præter Plutarchum, Suidam in Timotheo, in Ὄρθιον & in Ἁρμάτειον, & Suetonium in Nerone, cap. XX. Proclus autem in Chreſtomathiâ, diviſo in tria genera carmine melico, quorum primum ait ad Deos ſpectare, ſecundum ad Homines, tertium εἰς τὰς περιεμπιπτούσας περιστάσεις, ſeu *ad ea, quæ obiter eveniunt*; ad Deos ſpectare ait Hymnum, Proſodium, Pæanem, Dithyrambum, Nomon, Adonidia, Iobacchum & Hyporchemata. Atqui in ſingulari omnium explicatione nomon Apollini proprium facit. Ἔχει γὰρ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἀπ' αὐτοῦ. *quin & ab Apolline nomen ſumpſit.* Νόμιμος γὰρ ὁ Ἀπόλλων ἐπεκλήθη, *nam & Apollo Nomimus nuncupabatur.* Νόμιμον eum dictum non memini; Νόμιον ſæpius, uti & Νομικὸν melopœiæ ſpeciem, quæ item νητοειδὴς vocabatur. Martianus Capella lib. IX. *Netoides, quæ & νομικὸς conſuevit vocari, quæ plures ſonos ex ultimis recipit.* Nomen utrunque fortè à nomi, quam tractamus, notione deductum. Nomos autem Apollini proprios fuiſſe, nullus omnino credo. Nomus ὄρθιος Palladi ſacer erat, uti etiam ἁρμάτειος, ut aliqui apud Heſychium; licèt etiam hìc de Hectore curru ſeu ἅρματι tracto nonnullis accipiatur. Vide Suidam. Et noſter heic planè Proclo adverſatur. Quin πρὸς τοὺς θεοὺς νόμοι, apud Græcos in uſu memorantur Plutarcho. Et Polluci lib. IV. Nomi tam Jovi & Palladi quàm Apollini tribuuntur. Sed verò de vocabuli ratione, Ariſtoteles Problemate XIX. ſect. XXVIII. Διὰ τί νόμοι καλοῦνται, οὓς ᾄδουσιν; ἢ ὅτι πρὶν ἐπίστασθαι γράμματα ᾖδον τοὺς νόμους, ὅπως μὴ ἐπιλάθωνται· ὥσπερ ἐν Ἀγαθύρσοις ἔτι εἰώθασι; καὶ τῶν ὑστέρων οὖν ᾠδῶν τὰς πρώτας τὸ αὐτὸ ἐκάλεσαν, ὅπερ τὰς πρώτας. *Unde evenit, quòd Nomi, quos canunt, ita nominantur? Anne indè ſit, quòd, priuſquam literas callebant, leges cantabant, ne ſcilicet earum obliviſcerentur, id quod etiamnum Agathyrſis in uſu eſt? atque ideo recentiorum cantilenarum primarias eo vocabant nomine, quo ipſas primas.* Certè memorant alii Græcis in uſu antiquitus fuiſſe leges & decreta ad lyram recitare. Harmonia apud Martianum Capellam, lib. IX. *Quin pacis,* inquit, *muniа? nonne noſtris cantibus celebrata? Græcarum quippe urbium multæ ad lyram leges decretáque publica recitabant.* Et de eâ re vide, quod infrà habemus de Terpandro. Nihilo ſecius, ſummi philoſophi pace, perſuaſum non poſſum non habere, primariam vocabuli cauſam eandem fuiſſe, quam ex Plutarcho ſuprà adtulimus, nec à canendis legibus omnino emanâſſe. Duplici hâc nomi notione non animadverſâ, plurima de veterum, & Muſicâ, & Poëſi loca malè capi neceſſe eſt. Sed deſiit plerunque prima; poſtquam Muſicis legibus, etiam autoritate publicâ olim ſubnixis, ſoluti, pro artificum ingenio ad alios, atque alios chordarum & phthongorum, tum numeros, tum intenſiones, ut hodiernus mos eſt, tranſire ſolebant. Et ſecundæ uſus frequens erat; unde & marmoreo noſtro autori heic ἄλλοι νόμοι. Sed dum ἄλλους dicit, mutilam illam periochæ partem, quæ præceſſit, de nomo etiam intelligendam innuit. Harmoniam illam Phrygiam, quam Hyagnidi tribuit, non modum duntaxat fuiſſe Phrygium, non nomos primâ notione modo Phrygio præſcriptos ſentio; ſed cantilenarum ipſarum modulis inſtructarum genus, ſeu melica carmina, quæ Deûm Matri propria etiam νόμοι Φρύγιοι dicebantur. De eis locutus eſt, puto, Teleſtes Selinuntius, ubi Phrygium hujus numinis nomum à Pelopis comitibus in Græciam primùm traductum ſcribit, & hymnum Lydium disertè ſimul memorat:

Πρῶτοι παρὰ κρατῆρας Ἑλλάνων ἐν αὐλοῖς
Συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρείας
Φρύγιον ἄεισαν νόμον.
Τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς
Κρέκον Λύδιον ὕμνον.

Leguntur apud Athenæum in XIV. Nam ut hymnus Lydius planè Cantilena heic, ita nomus Phrygius. Sic νόμος Perſicus, eodem libro, Diogeni Tragico memoratur. Ita etiam rectè interpretatus eſt B. Hieronymus Euſebium (modò verbo *Citharicorum* venia detur) ubi Meſomedem Cretenſem ſub Antonino Pio, *Citharicorum carminum muſicum poetam* vocat; quem Euſebius, numero ΒΡΞ, ποιητὴν νόμων κιθαρῳδικῶν appellat: uti ad J. Capitolinum doctiſſimè animadvertit etiam V. C. Claudius Salmaſius contra magnum virum; qui non modò, notis ad Euſebium, aliter

2 omnino

omnino hallucinatus ſcripſit, verùm etiam indè, memoriæ lapſu, in prolegomenis, D. Hieronymum, quid νόμοι eſſent λυρικοὶ, ne minimum quidem odoratum eſſe temere ſatis aſſerit. Sed error fuit etiam plurium, νόμους pro modis tantum accepiſſe. Tam autem modorum quàm ſacrorum carminum ad citharam aptatorum poeta erat Meſomedes, utì & fuerant quamplurimi alii; tametſi ſæpius etiam in ſcenâ operas ſuas poetis locarent tibicines, & modos faciebant, ut videre eſt apud Terentium. Certè tam modos quàm carmina, ſeu dictionem ſive metricam ſive rythmicam componere ejuſdem erat ſeculis vetuſtiſſimis; unde cantores & ἀοιδοὶ poetæ paſſim dicti. Et trajectio eſt jocularis literarum apud Heſychium, ubi habent vulgati codices, Βαρδοὶ, αἱ ὁδοὶ παρὰ Γαλάταις. Quod vir doctiſſimus & de Græcis præſertim literis maximè meritus utrâque Gloſſarii editione accepit, ac ſi *bardi vias*, quæ ὁδοὶ ſunt, Gallis ſignificâſſet. Dejerare auſim ſcripſiſſe Heſychium, Βαρδοὶ, ἀοιδοὶ παρὰ Γαλάταις. *Bardi poetæ*, ſeu *cantores*, *ſunt Gallis*, utì etiam Britannis; quod ex Athenæo, Marcellino, aliiſque ſcimus. Et Feſtus diſertè, *Bardus Gallicè cantor appellatur, qui virorum fortium laudes canit*. De *bardi* porrò voce videſis Turnebi Adverſaria, lib. XXIII. cap. XV.

Ibid. Νόμους Μητρὸς, Διονύσου, Πανὸς] Præter nomos Deûm Matri proprios, etiam alios ei, Baccho, Pani, Satyris, communes cecinit primùm Hyagnis Phryx. Et modus *Phrygius*, ante alios, *religioſus* ſignanter dicitur Apuleio, Floridorum primo. De communibus horum ſacris, unde orta & nomorum ſeu cantilenarum communio, conſule inprimis Strabonem libro X, ubi de Curetibus agit; & Euripidis Bacchas. In nomis hiſce, & qui fuere cæteris diis dicati, mira erat & ridicula theogoniarum, amorum, peregrinationum, fraudum, portentorum ſeges, & ſexcenta tam puerilia quàm fabuloſa. Neque aliter fieri potuit. Atque indè rectè capiendus eſt locus philoſophorum principis hactenus à viris alioquin doctiſſimis aliò per tot ſecula, idque ſubinde pueriliter nimis, detorſus. In Metaphyſicorum II. cap. III. de potentiſſimâ conſuetudinis vi locutus; Ἡλίκην δὲ ἰσχὺν, inquit, ἔχει τὸ σύνηθες, οἱ νόμοι δηλοῦσιν. ἐν οἷς τὰ μυθώδη καὶ παιδαριώδη μεῖζον ἰσχύει τοῦ γινώσκειν περὶ αὐτῶν, διὰ τὸ ἔθος. *Qualis ſit conſuetudinis vis, etiam ipſi nomi demonſtrant, in quibus fabuloſa & puerilia, eò quòd eis aſſueti ſumus, plùs valent quàm vera eorum cognitio.* Etiam ratio eadem in loci interpretatione fortè obtinebit. Commentariis enim aſſuevimus plerunque, qui de legibus ſive civilibus, ſive gentium, philoſophum loqui dictitant; quo nihil fabuloſius, aut puerilius. Ubinam amabò habentur, ſive apud veteres Græcos, ſive alibi, ejuſmodi leges? Legum, imperiis in quibus vim ſortiuntur, aliquando nonnullæ ineptæ reperiuntur; Enantiophanôn in eis cumulus non deeſt; fabularum forenſium ſæpe diſtorquentur vafritie; alia eis inſunt, & in plerarumque gentium legibus ſemper inerant, quæ emendatione, explicatione, obrogatione, abrogatione indigent. Sed quàm fabuloſa & puerilia, nihil omnino minus. Etiam perquam puerile eſt, quod habet heic Alexander Aphrodiſienſis de fabulâ dentium ſatorum, unde homines prognati; ac ſi indè pro patriâ pugnandum fore lex exegiſſet. Et prudentiùs Petrus Fonſeca in explanatione capitis, poſtquam vulgatam de legibus civilibus opinionem tradiderat, *Fortaſſe*, adjicit, *tamen nomine τῶν νόμων intelligit Ariſtoteles veteres quaſdam cantilenas*, & ad Problemata lectorem relegat.

Lin. 22. ...ΛΩΝΙΑΝ] Aut ita legendum, aut... ΔΩΝΙΑΝ Puto ſcilicet aut *Apolloniam* innui, aut *Cydoniam*, quæ eadem Cretæ urbs erat. Sed *Apollonia* dicta, Minoe Cretâ regnante. Vide Stephanum in Κυδωνία, quod nomen poſtea natum.

Lin. 26. Κόρης τε ἁρπαγὴν] De Cerere, Triptolemo, Proſerpinâ in mutilis hiſce periochis egiſſe autorem liquet. Monemus nos tantùm, utcunque Myſteriorum ſeu Eleuſiniorum initia hôc loco collocanda fuerint (de quâ re videſis Euſebium numero DCXIX) tamen veſtigia tam hujus quàm proximæ periochæ, quæ ſuperſunt Græca, ſive de Muſæo, ſive Eumolpo, ſive de utriſque, quibus Myſteria à nonnullis tributa ſunt, breviuſculam narrationem præ ſe ferre. Vide Suidam in Μουσαῖος & in Εὔμολπος. De Muſæis conſule J. Meurſium Atticarum lectionum lib. II. cap. XIX. & de Eleuſiniis, libri ejuſdem ſingularis cap. II. Eleuſinia autem, quod docti ſciunt, duplicia erant; majora, & minora. Majora menſe Boëdromione, ſeu ſub autumnum; minora Antheſterione, ſeu tempore verno, peragi ſolebant. Et utriuſque feſti tempeſtatum & nominum diſcriminis rationem à ſolis ad æquinoctia

acceſſu & receſſu petit Julianus imperator in oratione εἰς μητέρα τῶν θεῶν, idque ac ſi myſteria utraque, utcunque nomine tenus Cererem & Proſerpinam, revera tamen Solem ipſum, quem velut ſummum ad gentilitatis theologiam deum colebant, primariò reſpexiſſent. Τὸν ἰσημερινὸν κύκλον, inquit ille, ἡ θεὸς αὐτὴ κατενείματο. Τελεῖται γὰρ περὶ τὸν Ζυγὸν Δηοῖ καὶ Κόρῃ τὰ σεμνὰ καὶ ἀπόρρητα μυστήρια· καὶ τοῦτο εἰκότως γίνεται. Χρὴ γὰρ καὶ ἀπιόντι τῷ θεῷ τελεσθῆναι πάλιν, ἵνα μηδὲν ὑπὸ τῆς ἀθέου καὶ σκοτεινῆς δυσχερὲς πάθωμεν ἐπικρατούσης δυνάμεως. Δὶς γοῦν Ἀθηναῖοι τῇ Δηοῖ τελοῦσι τὰ μυστήρια· ἐν αὐτῷ μὲν τῷ Κριῷ, τὰ μικρά φασι μυστήρια· τὰ μεγάλα δὲ περὶ τὰς Χηλὰς (τὸν Ζυγὸν potiùs legendum) ὄντος ἡλίου, δι' ἃς ἔναγχος ἔφην αἰτίας· Μεγάλα δὲ ὠνόμασται καὶ μικρὰ νομίζω, καὶ ἄλλων ἕνεκα, μάλιστα δὲ, ὡς εἰκὸς, τούτου ἀποχωροῦντος τοῦ θεοῦ μᾶλλον ἤπερ προσιόντος· Διόπερ ἐν τούτοις ὅσον εἰς ὑπόμνησιν μόνον ἅτε δὴ καὶ παρόντος τοῦ σωτῆρος καὶ ἀναγωγοῦ θεοῦ, τὰ προτέλεια καταβάλλονται τῆς τελετῆς· Εἶτα μικρὰ ὕστερον ἁγνεῖαι συνεχεῖς, καὶ τῶν ἱερῶν ἁγιστεῖαι· Ἀπιόντος δὲ λοιπὸν τοῦ θεοῦ πρὸς τὴν ἀντίχθονα ζώνην, καὶ φυλακῆς ἕνεκα καὶ σωτηρίας αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἐπιτελεῖται τῶν μυστηρίων. Orationem Juliani, unde hoc deſcripſimus, MS. mecum pridem communicavit, utì ſolet id genus alia, pro ſuâ humanitate, vir doctrinâ & morum ſuavitate inſignis Patricius Junius bibliothecarius regius; & de hôc loco me monuit. Integram orationem cum duabus aliis apoſtatæ nondum in lucem editis ante ſexennium tranſmiſit ad V. Cl. doctiſſimúmque Dionyſium Petavium, qui eas publici juris facere pollicitus eſt.

Lin. 29. Καθαρμὸς πρώτων] Luſtratio urbis, quæ in Thargeliis ſeu VI. die Thargelionis quotannis celebrari ſolita eſt, forſan intelligenda. Urbem ſcilicet immolatis duobus viris, pro viris altero, altero pro ſexu ſequiori, februabant. Vide Harpocrationem in φαρμακὸς, Helladium apud Photium cod. CCLXXIX, pag. 1590. Joannem Tzetzem Chiliad. V, cap. XXIII. & Chil. VIII, cap. CCXXXIX. Michaelem Apoſtolium centuriâ XVI, 3. & Suidam in περίψημα. Adde Meurſii Atticarum lectionum lib. IV, cap. XXII. & Græciæ Feriatæ lib. IV, in Thargeliis. Feſtum ejuſmodi menſe Frebuario Romanis erat. Vide Pompeium in Februario. Et Februa victimis humanis peracta ex veteribus copioſè narrat præſtantiſſimus vir Hugo Grotius in defenſione fidei catholicæ. Victimas autem humanas ſeu ἀνθρωποθυσίας plerunque ſuſtulit Adrianus imperator; quod memorat Porphyrius lib. II. περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων.

Lin. 30. Ἐν Ἐλευσῖνι ὁ γυμνικὸς] De agone non capere nequis, ſeu certamine Eleuſinio. Myſteria Eleuſinia alia erant; neque de his agitur. Hallucinati verò ſunt etiam doctiſſimi viri, qui certamen Panathenaicum idem cum Eleuſinio fuiſſe putârunt. De illo ſatìs antè dictum eſt. De utroque Ariſtides in Παναθηναϊκῷ, Ἐνδοξότατοι πάντων, inquit, οἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἀγῶνες· καὶ μὲν τούτων πρεσβύτατος ὁ τῶν Παναθηναίων, εἰ δὲ βούλει, ὁ τῶν Ἐλευσινίων. *Celeberrima æſtimantur Græciæ certamina. Horum autem vetuſtiſſimum eſt Panathenaicum, aut, ſi mavis, Eleuſinium.* Nam de tempore Eleuſinii inſtituti ne Ariſtidi quidem eâ in oratione conſtitiſſe cenſeo; ſententiam ſaltem eum diſſimulâſſe; unde nata eſt illa de utriuſque vetuſtate vacillatio; quam malè interpretati viri alioquin præſtantiſſimi utrumque certamen confudere. Sed & ipſe Ariſtides in Ἐλευσινίῳ, ἀγῶνα, oratoriè ſaltem dixit, γυμνικὸν ἀγῶνα πρῶτον Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὸ ἆθλον εἶναι τοῦ καρποῦ τοῦ φανέντος, πειρωμένων τῶν ἀνθρώπων, ὅσον εἰς ἰσχὺν ἐκ τῆς ἡμέρου τροφῆς ἐπέδοσαν. *Primum gymnicum certamen Eleuſine peractum eſſe, cùm quidem ex frugibus natis conſtaret præmium; periculum facientibus hominibus, quantum ipſis ex alimento manſueto roboris acceſſiſſet.* Sed & apertè diſtinguuntur apud optimum Pindari ſcholiaſten ad Olympiorum εἴδους VII. De Rhodio pugile, ἤτοι, inquit, τὰ Παναθήναια νενικηκὼς, ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια, ἢ τὰ Ἐλευσίνια, ἢ τὰ Πανελλήνια. Et diſertè in Chreſtomathiâ Helladius, Ὅτι πρῶτα μὲν τὰ Παναθήναια συνέστη, εἶτα τὰ Ἐλευσίνια ἐπὶ Πελίᾳ τεθνηκότι προὔθηκαν ἆθλα Θετταλοί, *Primò Panathenæa inſtituebantur, deinde Peliæ mortuo Eleuſinia certamina inſtituerunt Theſſali.* Cætera facit recentiora. Vide Photium pag. 1590. Adi, ſi placet, Petri Fabri Agoniſtici lib. III. cap. XXIX.

Lin. 31. Λυκαῖα] De Lycæis Arcadum ſeu Lupercalibus, utì etiam nonnullis vocantur, vide Euſebium numero DCCCLXVI. atque ibi Scaligerum; præter J. Meurſium Græciæ Feriatæ lib. V. Quæ veteres de hiſce ſacris habent, ab illis ſimul exhibentur.

Lin. 32.

Lin. 32. Ἡρακλῆς] Herculis labores aliquot ſub Ægeo rege collocantur apud Euſebium numero DCCLXVIII. Sed quid noſter heic voluerit, conjectârint perſpicaciores.

Lin. 33. Ἀθλώνησι . . . . ς τῶν καρπῶν] στείρωσις τῶν καρπῶν lego: *ex quo ſterilitas frugum contigit.* De eâ Plutarchus in Theſeo; utì etiam de oraculo à populo Athenienſi conſulto, Minoe, &, quæ (ni fallor) hanc periocham integram occupabant, cæteris.

Lin. 35. Ἀθηνῶν τὰς δώδεκα πόλεις] De hâc re conſule item Plutarchum in Theſeo, Pauſaniam in Atticis, Euſebium numero DCCLXXIX, atque ibi Scaligerum.

Ibid. καὶ τὴν δημοκρατίαν] Adeò ut popularis libertatis oſoribus, ſeu ὀλιγάρχοις ſolenne indè fuerit, Theſeum veluti omnium primum autorem malorum civitati incuſare; quod notat Theophraſtus capite περὶ ὀλιγαρχίας. Videſis Iſocratem in Panathenaicâ, & Sigonium de Republicâ Athenienſium, lib. I. c. V.

Lin. 36. τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα] De Iſthmiis Melicertæ ſacris, à Glauco inſtitutis, iiſque nocturnis, quæ myſteria potiùs quàm certamina erant, in certamen Iſthmium à Theſeo mutatis, vide Apollodorum lib. III. Hyginum fabulâ CCLXXIII. Pauſaniam ſub Atticorum finem & Corinthiacorum initium; præter Plutarchum; ubi etiam Sinin ſeu Sinnin (de quo heic noſter) occiſum manéſque ejus hâc inſtauratione placatos habemus.

Lin. 37. καὶ τὸν ἀγῶνα] Niſi heic de certamine Olympico inſtaurato verba fecerit, nec ariolari omnino poſſum, quodnam certamen innuerint orationis reliquiæ, neque in marmore quidquam de Olympico certamine memorari videtur. Certè Agon Olympicus Euſebio ab Hercule inſtituitur, Theſeo rege. An de inſtaurato Agone ab Atreo locus capiendus? Vide de Olympici Agonis vetuſtioribus inſtaurationibus Scaligerum in Canonum Lib. III. pag. 283.

Lin. 38. Lacuna planè ita ſupplenda: Ἀφ' οὗ οἱ Ἕλληνες εἰς Τροίαν ἐστράτευσαν, quod idem eſt, quod vertimus.

Lin. 39. δεύτερα ἔτυς] Quadratarii incuriâ omiſſum eſt proculdubio heic εἰκοστοῦ Ϛ, ita ut annus Meneſthei vigeſimus ſecundus ab autore ſignatus fuerit. Nam ſi anno ejus XIII. expeditionem fecere, quid hoc eſt, anno II. Trojam cepiſſe? Res palàm eſt. Numerorum autem notæ, tum de expeditione, tum de Trojâ captâ ſubobſcuræ ſunt in Marmore: nec tamen alias, quàm quas repræſentamus, credet quiſquam, qui optimâ perſpicillorum fide, etiam juſtâ elementorum alibi in Marmore quantitate nixus, eas denuo elicuerit.

Ibid. μηνὸς Θ . . . . . .] Alius, quàm Thargelion, menſis eſſe nequit. Neque enim alius menſis ſive à Θ, ſive ab aliquâ figurâ huic ſimili incipit. Attici item ſcriptores Thargelione menſe Trojam captam plerunque tradunt, de quâ re poſtea in canone chronico *.

Lin. 40. . . . . ιγίεθη θυγατρὶ] Nata eſt Ægiſtho & Clytæmneſtræ filia, Helena dicta, quam cum utroque parente trucidavit Oreſtes. De eâ Ptolemæus Hephæſtio apud Photium Cod. CXC.

Lin. 41. Ὀρέστης ἐνίκησεν] Capitale in Areopago judicium in cauſâ Oreſtis, qui Ægiſthum adulterum & Clytemneſtram matrem interſecerat, habes apud Æſchylum in Eumenidibus. Et vide Scholiaſtem ibi. Etiam Euſebio τὰ περὶ Ὀρέστην ſub Demophonte rege collocantur. In Marmore apertè legitur ἐν Ἀρείυ πάγῳ pro Ἀρείῳ.

Lin. 42. . . . . . Κύπρῳ Τεῦκρος] De Teucro Telamonis F. & poſteritate ejus in Cypro inſulâ, conſule Pauſaniam in Corinthiacorum primo, & Strabonem lib. XIV. Legendum puto Ἀφ' οὗ τὴν Σαλαμῖνα ἐν Κύπρῳ Τεῦκρος ᾤκισεν· *Ex quo Salaminem in Cypro condidit Teucer.* De eâ re videſis item Servium ad illud Æneidos I.

—— genitor tum Belus opimam
Vaſtabat Cyprum ——

* *Prideaux, p. 191. ubi hunc Seldeni locum citat, ſic habet,* de quâ re poſtea in notis Chronologicis ad canonem chronicum. *Quippe has notas chronico a Seldeno inſertas Prideaux ſeorſim edidit p. 250 ſuæ editionis.*

&

& Iſacium Tzetzem ad Lycophronem pag. 80. A Trojæ excidio reverſus hoc fecit. Fuſiùs rem memorat Stephanus Luſignanus Cyprius in Cypri Chorographiâ Italicè ſcriptâ.

Lin. 42. Ἀφ' οὗ Νη . λεύς] Νηλεύς. Quæ ad migrationem hanc Ionicam, è Græciâ tertiam, Neleo duce factam; & ad urbes, quæ heic nominantur, ſive conditas, ſive inſtauratas, ſpectant; vide apud Pauſaniam ſub initium Achaicorum; Strabonem lib. XIV. maximè verò Ælianum Variar. Hiſt. Lib. VIII. cap. V.

Lin. 44. βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Μενεσθέως] At tunc rex erat Athenarum ſive Medon, Codri filius, Nelei frater; ſive Acaſtus Nelei nepos. An ergo binominis horum alter, & Meneſtheus etiam dictus? Niſi ita fuerit, pro Medonte aut Acaſto malè Meneſtheum ſubſtituiſſe videtur Quadratarius. Neque enim alius eſt, apud Scriptores, Meneſtheus præter ſuperiorem illum, quo regnante Troja capta eſt; ad quem hoc ſpectare, alio ſcilicet ſæculo geſtum, non poteſt. Etiam annus ejus adjectus eſt, τρισκαιδεκάτου ἔτους.

Ibid. Ἀφ' οὗ] Dubitari nequit, quin, Ἀφ' οὗ Ἡσίοδος ὁ ποιητὴς ἐφάνη, *Ex quo Heſiodus poeta floruit*, ſit legendum.

Lin. 45. Ἀφ' οὗ Φ . . . δων] Φείδων. Æginetas inſulæ ſterilitate laborantes in mari negotiari coactos ait Ephorus: unde ad commercia nummos argenteos eis primò, à Phidone Argivorum rege, cuſos ſcribit apud Strabonem lib. VIII. Idem eſt, cui ponderum & menſurarum, apud Græcos, inventio tribuitur. Vide Scaligerum ad Euſebianum MCCXVII.

Lin. 47. Ἀρχίας Εὐαγήτου] Archiæ, qui etiam ex Heraclidis fuit, patrem alibi occurrere incompertum habeo. Sed de Coloniâ ab eo è Corintho deductâ, Syracuſis conditis aut ampliatis, & Temeno (unde Temenidæ) ſatis habetur apud Thucydidem in ſexto, Marcianum Heracleotem, Pauſaniam in Heliacorum primo, Strabonem lib. VI, & VIII. Videſis Scaligerum ad Euſebianum numerum MCCLXXXIIII.

Lin. 48. Ἀφ' οὗ κατ' ἐνιαυτὸν &c.] Spatium lacunæ & elementorum reliquiæ hanc aut hujuſmodi lectionem ſuadent: Ἀφ' οὗ κατ' ἐνιαυτὸν ἤρχθη ὁ ἄρχων· quod in verſione ſubſtituimus. Res ipſa etiam hunc ſenſum planè firmat. Ita enim de Archonte ἐπωνύμῳ tantùm loquutus, cæteros, qui collegium annuum cum eo conſtituebant, ſatis indicavit.

Lin. 49 ὁ Δερδένιος] Terpandrum Antiſſæum & Leſbium, ut heic, dictum ſcimus; etiam Arnæum & Cumæum Suidæ. Sed unde * Derdenius, aut quid ſibi velit, planè neſcimus.

Ibid. τοὺς νόμους] De Nomis antea diximus. In utrâque vocabuli notione, nomorum Lyricorum autor fuit Terpander, etiam, ut volunt aliqui, primus; quem alii tamen Philammonem fuiſſe malunt. Sed hanc rem dijudicandam puto ex variâ lyræ chordarum acceſſione. Nova enim quælibet acceſſio novos peperit nomos ſeu leges Muſicas. Tetrachordem, aiunt, Orphei, cujus Mercurius dicitur inventor, primò auxit Chorebus, ſecundò Hyagnis, tertiò Terpander, ſeptimâ adjectâ. Ita Boëtius de Muſicâ, lib. 1. cap. XX. ubi Nicomachum affert autorem, lyram quatuor duntaxat chordis, etiam Orphei ætate, conſtitiſſe. Certè Nicomachus Geraſenus disertè Orphei lyram ait fuiſſe ſeptichordem, atque, ipſo à Mænadibus diſcerpto, in mare jactam: ejectam autem ad Antiſſam Leſbi inſulæ urbem: repertam ad Terpandrum (qui Antiſſæus) allatam eſſe: illum verò ſecum in Ægyptum portâſſe, ut antiſtitibus ſacris oſtenderet; ejúſque inventorem ſe primarium ſeu πρωθευρετὴν venditâſſe. Vide Nicomachum in Harmonicæ Enchiridii lib. II. cap. I. Et Nicephorus Gregoras ad Syneſii inſomnia ſeptem etiam chordas Orphei lyræ tribuit: ita alii. Neque ſanè temporum rationi ſatìs conveniunt, quæ habet ibi Boetius. Nam Hyagnis etiam Orpheo vetuſtior; ſi noſtro & Euſebio fides. Hyginus item Mercurium primò ſeptichordem formâſſe lyram memorat. De Terpandro porrò, nomis ejus, lyrâ ſeptichordi, atque aliis in Muſicâ ab eo novatis, vide Plutarchum de Muſicâ; Cleonidis, quæ Euclidi tribuitur, Harmonicam; Athenæum lib. XIV. Strabonem lib. XIII. Suidam, Anonymum cum Cenſorino plerunque

* In Marmore ΔΕΡΔΕΝΕΟΣ.

editum,

Digitized by Google

editum, cap. XIX. & veterem hypotheſin Pythiorum apud Pindari Scholiaſten. Et de lyræ formâ, & chordis, earúmque variatione, conſule inſuper in primis viros ſummos Scaligerum patrem Poëtices lib. I. cap. XLVIII. filium ad Manilium, pag. 422. & Hugonem Grotium ad Arateorum Phænomenon imagines, pag. 54. Et συναγωγῇ hiſtoricâ cum Euſebio editâ, Simonidem Lyricum, nepotem ſcilicet, τῇ λύρᾳ τὸν τέταρτον φθόγγον traditur adinveniſſe: vide ibi Olympiade Ϛʹ. Cæterùm Clemens Alexandrinus, Stromat. αʹ. de Terpandro; Μέλος πρῶτος, inquit, περιέθηκε τοῖς ποιήμασι, καὶ τοὺς Λακεδαιμονίων νόμους ἐμελοποίησε Τέρπανδρος ὁ Ἀντισσαῖος, quod Hervetus vertit, *Modos Poematibus primus adjecit, & Lacedæmoniorum leges numeroſis verſibus ſcripſit.* De Poëmatibus vide, quæ ſuprà ex Plutarcho adnotavimus, ubi de Nomis. Sed Νόμους heic Leges denotare mihi perſuaſum omnino non eſt. Civiles ſcilicet; quæ tamen apud veteres Græcos, ſæculis eorum vetuſtioribus, ni fallat Capella, canebantur; de quâ re etiam nos ſuprà aliquid adduximus. Exprobrat eo in loco Græcis doctiſſimus ille Pater prima artium, quæ tunc in uſu, inventa recentiora fuiſſe, & Ebraicâ antiquitate multò poſteriora. Quamplurima enumerat. Inter ea etiam hoc objicit; quo tempore nihil minùs in uſu fuiſſe meritò exiſtimârit quiſquam alicubi omnino civiles leges in Græciâ, nedum Lacedæmone, ſive cantari, ſive verſibus ſcribi numeroſis. Neque enim ejuſce rei exemplum alibi reperire potuit Ariſtoteles ſuo ævo præterquam apud Agathyrſos. Ut videre eſt in Problematum decimo nono. Intempeſtivè igitur nimis neque ad rem, de legibus civilibus, hæc ſcripſerat Clemens. Sed verò de nomis, id eſt, cantilenis ſacris tunc temporis Lacedæmone uſitatis, appoſitiſſimé. Notiſſimum erat, Græcorum Feſtis nomos hujuſmodi cani, quod ſcimus ex Plutarchi libro de Muſicâ, ubi Olympo autori tribuuntur, Νόμοι ἁρμονικοὶ, οἷς νῦν χρῶνται (quæ ejus verba ſunt) οἱ Ἕλληνες ἐν ταῖς ἑορταῖς τῶν θεῶν, *Nomi harmonici, quibus nunc etiam utuntur Græci in Feſtis Deorum.* Sed nec ἐμελοποίησεν eſt Clementi, *numeroſis verſibus ſcribere*, ſed *modulis* ſeu *notis muſicis temperare*, aut *phthongos aptare*, id eſt, ταῖς ᾠδαῖς etiam μέλη περιτιθέναι: adeò ut id, quod hìc dixit, non aliud fuerit, quàm Terpandrum tum poematis primum modos adjeciſſe, ſeu carmina feciſſe melica; tum muſicæ ſacræ, cujus in nomis ſeu cantilenis ſacris tunc uſus erat Lacedæmone, autorem fuiſſe. Ita Timoſthenes Ptolemæi Philadelphi claſſis præfectus nomon Pythicum, cujus uſus ſolennis in certamine Pythico, & partes ejus quinque ἐμελοποίησε, apud Strabonem, lib. IX. De opinionis in hâc re Patris veritate, non diſceptavimus. Sed aliam fuiſſe ejus mentem credere nequeo. Lacedæmonios autem ſignanter nominavit, quia nulla Græcarum civitatum æquè, ac illi, muſicam, ſive bello, ſive pace, curabant. Teſtes ſunt Athenæus lib. XIV. Capella lib. IX. Agellius lib. I. cap. XI. Joannes Tzetzes Chiliad. lib. I. cap. XVI. Sextus Empiricus adverſus Mathematicos, lib. IV. alii.

Lin. 50. . . λησε † . . καὶ τὴν ἔμπροσθ' ἐμοῦ δίκην μετέστησεν] Vertimus *tibiis cecinit* (nam ηὔλησε exaratum fuiſſe, non eſt, cur dubitemus) . . . . . *& actionem coram me depulit.* De Terpandro hoc dici nemo ſanus putet. Quid enim cum Terpandro autori noſtro, qui quadringentis aut circiter poſtea annis vixit? Libenter ἐπέχω heic. Nec tamen, quod conjectura ſuggerit, invidebo. Cum veniâ id forſan placebit, ſinè quâ placet nihil. Autor heic legitimæ muſicæ, cum Imperio forſan, in Republicâ ſuâ præfuit; & prehenſionem, ſeu in jus vocationem, ſeu utramque habuit eorum, qui, contra quàm leges aut mores recepti præſcripſiſſent, muſicam innovâſſent: atque, inter narrandum Terpandri novationem, alium ſibi coævum (ita videri poſſit) obiter & parentheſi memorabat; qui, Terpandri exemplo fretus, etiam in receptos illos harmoniæ mores commiſerat, & in jus demum vocatus abſolutus eſt. Judicium in re hujuſmodi latum habes apud Boëtium lib. I. de muſicâ in Laconico illo Ephororum Decreto in Timotheum Mileſium, quod in evulgatis libris miſerè corruptum habetur. Reperitur etiam tum apud Paulum Leopardum Emendationum lib. VIII. cap. XIV. tum in Gregorii Gyraldi Hiſtoriæ Poetarum Dialogo IX. Sed emendatius apud Joſephum Scaligerum in Manilianis, pag. 426. Actio in Timotheum inſtituta eſt, præcipuè quòd chordarum lyræ numerum uſque ad undecim auxiſſet, atque ita juvenum animos corrupiſſet, τὴν πολυφωνίαν εἰσάγων.

† In marmore nulla inter λησε & καὶ ſpatia relinquuntur.

 Sed

Sed Artemon apud Athenæum lib. XIV. ſcribit eum, dum in judicio ſtabat, atque aderat miniſter, qui, ex Decreto, ſuperfluas chordas præcideret, lyrámque ad ſeptem reduceret, Ἀπολλωνίσκον ſeu minutulum Apollinem indicâſſe, πρὸς τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἰσόχορδον λύραν ἔχοντα. καὶ ἀφεθῆναι, *Cujus lyræ tot erant chordæ haud diverſo ſitu diſpoſitæ, atque indè abſolutum fuiſſe.* Judicium de Timotheo annos C. aut circiter autoris noſtri Ἀναγραφὴν antevertit. Sed etiam ejus ævo, hoc eſt, poſt initia imperii Græci, ſeu Seleucidarum, inſignes, pro artificum ingeniis, in muſicam receptam irrepſiſſe mutationes palàm eſt ex iis imprimis, quæ apud Plutarchum habet Ariſtoxenus de Teleſiâ Thebano ſibi coævo; & de Ariſtonico Argivo Menecharmus, & Lyſandro Sicyonio Philochorus apud Athenæum lib. XIV. Alia ejuſmodi ſunt. Et ejuſmodi quempiam reum coram ipſo autore, judicis partes ſuſtinente, abſolutum præcedens fortè lacuna heic occupârat.

Ibid. Ἀφ' οὗ Α . . . . . ς Λυδ . . . .] Vix fieri poteſt, ut id, quod exaratum fuit, aliud fuerit ab Ἀφ' οὗ Ἀλυάττης Λυδῶν ἐβασίλευσε, *Ex quo Alyattes Lydiâ regnavit.* Vide canonem noſtrum chronicum.

Lin. 51. Μιτυληνὴς εἰς Σικελίαν] Phaon Leſbius, quem miſerè deperibat Sappho poetria Lyrica, in Siciliam velificaverat; quem demum (ut noſter heic innuit) Sappho ſecuta eſt; & tædium, quod ob abſentem amaſium paſſa eſt, & patriam fugiens. Ovidius in amatoriâ Sapphûs Epiſtolâ ad Phaonem,

Nunc tibi Sicelides veniunt nova præda puellæ.
Quid mihi cum Lesbo? Sicelis eſſe volo.

Sed amoris poſtea, ac ſpretæ formæ injuriæ impatiens in Acarnaniam ſe contulit; ubi Leucadis ſaltum, certiſſimum amoris remedium, ídque prima ſubiit; ſi fides Menandro apud Strabonem Libro X. De eo ſaltu, vide, ante alios, Ptolemæum Hephæſtionem apud Photium. Mitylenæa igitur Sappho, & celeberrima poëtria fuit, atque à Phaone amata, & ea ipſa cujus figuram numiſmatis inſcribebant Mitylenæi, ut teſtatur Pollux libro IX. Sed Ereſſiam Sappho, non Mitylenæam nec poetriam illam, Phaonem arſiſſe volunt alii. Vide Nymphin apud Athenæum Lib. XIII. Suidam, & Apoſtolium in Φάων. Amorem hunc Sapphûs natum perhibet Magorum vanitas, quòd herba maſcula Centumcapita dicta Phaoni contigiſſet: indè enim viros amabiles fieri. Sic Plinius lib. XXII. cap. VIII. Vide Suidam in Σαπφώ.

Lin. 53. Κύῤῥαν] De expeditione, quâ Eurylochus Criſſæos & Cirrhæos ſeu Cyrrhæos (nam utroque modo Cyrrha ſcribitur) eos, qui oraculum conſultabant, inſidiis in viâ infeſtantes profligabat, heic verba facta fuiſſe certiſſimum eſt. Indè enim inſtauratus Pythicus agon, & χρηματίτης factus eſt; præmiis ſcilicet ex opimis confecti belli ſpoliis depromptis. Nec cur χρηματίτης hic agon dictus fuerit, ſatìs alibi docetur. Vide argumenta Scholiis Pindari Pythiorum præfixa; Petrum Fabrum in Agoniſtico lib. II. cap. XXIV. Julium Scaligerum Poëtices lib. I. cap. XXIII. Et Helladio in Chreſtomathiâ, certamina Pythia poſita ſunt μετὰ τὸ τὴν Κίῤῥαν πεσεῖν, *poſt Cirrhæ cladem.* Videſis item Rhodiginum Antiq. Lectionum lib. XIV. cap. XIX.

Lin. 54. . . . . . ανίτης ἀγὼν] Ἀφ' οὗ ὁ στεφανίτης ἀγὼν &c. *Ex quo idem certamen coronarium iterum factum eſt.* Præmia ſcilicet Victorum denuo Coronæ erant. Antiquitus enim etiam coronarium fuerat. Videſis Strabonem lib. IX. in Phocide; Argumenta Scholiis Pythiis Pindari præfixa; Pauſaniam in Eliacorum II. & in Phocicis. De Archontibus verò Simone & Damaſiâ ſecundo, plura mox in Canone Chronico.

Lin. 55. Σουσαρίων] Suſarionis poetæ ſenarii aliquot de Fœminâ citantur Stobæo Sermone LXVII: Iidem ſunt, quos diſſimulato Stobæi nomine habet Gyraldus de Poetis Dialogo VI, qui nihil aliud de Suſarione * ſibi repertum eſſe ait. Clemens verò Alexandrinus Stromat. α' Ἐπενόησεν, inquit, Κωμῳδίαν Σουσαρίων ὁ Ἰκαριεὺς. *Comœdiæ inventor erat Suſarion Icarienſis.* Nónne Sannyrion † idem fuit? Haud rarum enim eſt, ut nomina, quæ rarò occurrunt, depravatiſſimè à librariis deſcribantur. Sannyrionis autem Athenienſis Comici nomen apud Athenæum aliquoties occurrit: habet etiam Suidas; & veteris Comœdiæ autor primus aut

* *Prideaux* à ſe.

† *Prideaux.* idem fuit, qui Suſarion hic dicitur.

inter

inter primos fuiſſe dicitur: vide Julium Scaligerum Poëtices lib. 1. cap. VII. Nec contrà facit, quòd Icarienſis alter, alter Athenienſis dictus fuerit. Id genus denominationes diverſæ ſatìs ſunt frequentes.

Lin. 58. ἐδίδαξεν Ἀλ . . ςιν] Ἄλκηςιν. Alceſtis igitur erat tragœdia, quam primam docuit Theſpis. Cognominem habet Euripides. Sed in recenſendis Theſpidis tragœdiis nemo ſcriptorum, puto, Alceſtin nominat. Primum etiam tragœdiæ authorem hunc facit Clemens Stromat. ά. & Plutarchus in Solone. Et Horatio de Arte, primus eſt Theſpis,

Carmine qui tragico vilem certavit ob hircum.

quod hìc etiam planè ex verborum reliquiis innuitur. De eo vide plura apud eruditiſſimum Iſaacum Caſaubonum de Satyricâ poeſi lib. I. cap. V. Gyraldum, Scaligerum patrem.

Lin. 61. Ἀφ' ȣ̃ χοροὶ πρῶτον] Sublatâ, è veteri comœdiâ, chororum licentiâ, agi cœperunt ſeorſim, ut primò ferme agebantur. Nam vetus Athenienſium muſa nihil aliud erat præter χορὰς παίδων ϗ ἀνδρῶν, *choros puerorum & virorum:* quod docet Maximus Tyrius diſſertatione XXI. Unde etiam Tragœdia & Comœdia tandem propagatæ. Trichoriam Lacedæmoniis inſtituerat Tyrtæus ad tres ætates, Puerorum ſcilicet chorum, Virorum, & Senum. Vide Pollucem lib. IV. De chori item vetuſtate, vide Euſebium numero DCCXXXIV, ubi de Philammone; & Philoſtratum in vitâ Apollonii, lib. VI. cap. VI. ubi de Æſchylo. Virorum autem non ſolùm agebatur chorus, ſed demum in certamen evaſit; quod vicit primus choragus hic ſeu chori coryphæus (ita dictus, qui choro præerat, & eum docuit, ſeu edidit) cujus nomen penè in Marmore obliteratum aliunde reſtitui, puto, nequit. *Hypodicus* ſi legam, ſavent ſatìs & elementorum, quæ ſuperſunt, veſtigia & lacunæ ſpatiolum. Chalcidenſem fuiſſe palàm eſt. Nam Χαλκιδεὺς tantùm non integrum in Marmore habetur. Quiſquis demum hic fuerit, & Poetam & Muſicum fuiſſe inſignem dubitandum non eſt. Viderint igitur perſpicaciores, an *Hippicus* carminum ſcriptor numero Euſebiano MCCCCLXXVII. (qui æquè ignotus eſt) aut *Hippaſius*, nomen apud Capellam æquè controverſum lib. IX. aut *Poulos & Hyperides*, in libello cum Cenſorino plerunque edito, aut medelam heic ſubminiſtrent, aut hinc accipiant.

Lin. 66. Ἀφ' ȣ̃ Ξέρξης τὴν σχεδίαν] * Vide Herodotum in Polyhymniâ, & ejúſce, de hâc re, explicationem eruditam apud Dionyſium Petavium ad Themiſtii orationem X.

Lin. 70. Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπȣς] Bini Simonides clariores apud ſcriptores habentur, avus & ex filiâ nepos. Avus Leoprepis filius vocatur Suidæ; atque ei memorandi artis inventio tribuitur; de quâ item Cicero de Oratore Secundo. At ex noſtro liquet Leoprepem avi generum fuiſſe & nepotis patrem. De avo antea dixerat. Heic de nepote. Ceius uterque fuit; uterque Poëta. Neque igitur avo, ſed nepoti inventio illa debetur. De Simonide hôc, vide Joannem Tzetzem Chiliade 1. cap. xxiv. ubi victorias reportâſſe ait quinquaginta ſex. Conſule etiam Valerium Maximum, lib. viii. cap. vii.

Lin. 72. Ἀφ' ȣ̃ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ὁ λίθος ἔπεσε] De ſaxo illo, quod è cœlo in Ægos flumen cecidiſſe dicitur, vide Plinium lib. II. cap. LVIII. Ejuſdem caſûs & prædictionis Anaxagoræ meminit Laërtius in ejus vitâ. Et apud eundem Silenus hiſtoricus ἐπὶ ἄρχοντος ſcribit διμύλȣ λίθον ἐξ ȣ̓ρανȣ̃ πεσεῖν, *Archonte Dimylo lapidem è cœlo decidiſſe.* Sed hujus nominis archon alibi non reperitur. Unde Joſephus Scaliger librarios in Laërtii exemplaribus lacunam, quæ archontis nominis locus fuerat, ita præteriiſſe exiſtimat; ut ex διμυλον λιθον, quòd lapidem inſtar duarum molarum ei ſignificant, & autoris verba erant archontem ſequentia, archontis nomen perperam crearent. Legi igitur voluit ille ἐπὶ ἄρχοντος Λυσανίȣ διμυλον. &c. Vide eum ad Euſebianum numerum MDLI. Certè & ipſum Anaxagoram dixiſſe ſolem fuiſſe μύλον διάπυρον, ſeu *molarem lapidem ignitum* legimus apud Joſephum contra Appionem; ubi tamen μύδρον διάπυρον, ut apud Laërtium habetur, id eſt,

* *Prideaux ſic*: Quomodo Xerxes junctis navibus pontem ſupra Helleſpontum fecit, per quem exercitus in Græciam tranſiret; legas Herodotum —— & hujus rei explicationem &c.

 maſſam

maſſam candentem reponi vult Iſaacus Caſaubonus. Sed demum ſi archontis nomen fuerit apud Laertium, ita ut vult Scaliger, prætermiſſum; noſtro heic autore, interſere Θεαγενίδου. Philoſtratus autem ait Anaxagoram prædixiſſe ὡς λίθοι περὶ Αἰγὸς ποταμοῦ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἐκπεσοῦνται, *Lapides*, pluraliter, *in Ægos flumen è cœlo caſuros*; De vitâ Apollonii lib. I, cap. II.

Lin. 83. Κατεκάη δὲ πότε] Quidnam id fuerit, quod hìc autor interſeruerat, ſatìs perſpectum non habeo. Sed ſi bene ariolor, cometæ flammis cœlum micans, ſeu ardens notârat. Κατεκάη δὲ πότε καὶ οὐρανὸς, aut ejuſmodi quid, *Tunc arſit cœlum.* Certè ſub Archonte, Ariſtotelis exemplaribus Ariſtæo dicto, ingens in Achaiâ viſus eſt cometa, in hyeme circa occaſum æquinoctialem, cujus radii etiam tertiam partem cœli illuminârunt. Vide eum Meteorologicorum lib. I, cap. VI. Ei ὁ μέγας κομήτης, & ὁ μέγας ἀστὴρ dicitur. Τὸ δὲ, inquit, φέγγος ἀπέτεινε μέχρι τοῦ τρίτου μέρους τοῦ οὐρανοῦ, *Lumen ejus ſe extendebat uſque in tertiam cœli partem*, id eſt, circa occaſum, ἐφωτίζετο τὸ τρίτον μέρος τὸ ὑπὲρ γῆν. *tertiam hemiſpherii partem illuminabat*; quæ verba ſunt Olympiodori ad eundem locum. Loquitur de eo Ariſtoteles, ac ſi ſuo ævo apparuiſſet. Natus eſt Ariſtoteles Olympiade XCIX, teſte Laërtio, atque ita XII annum ætatis agebat, Olympiadis CI quarto, ſeu archonte Aſteio, de cujus nomine in Marmore non dubitandum. Nam etſi quintum elementum non ſatìs manifeſtum ſit, haud aliud tamen fuiſſe, quàm quod Ἀστείου formet, ex veſtigiis palàm eſt. Neque lacunæ ſpatium, quàm τοῦ ἰῶτα, amplius eſt. At verò neque dum vixit Ariſtoteles, Ariſtæus archon reperitur, nec in perpetuâ illâ ſerie archontum CL aut circiter, quæ Ariſtotelis exceſſum proximè antevertit, nec alibi occurrit aut nomen archontis ejuſmodi, aut aliud, quod tam Ariſtæo proximat, quàm Aſteius, utì vocatur etiam in Faſtis archon hujus anni. Sub Alciſthene autem archonte, qui proximum occupat annum, id ipſum, quod Ariſtæi anno apud Ariſtotelem tribuitur, collocare videtur Olympiadum ἀναγραφὴ Scaligeriana. Λαμπὰς, inquit, ὤφθη κατὰ τὸν οὐρανὸν ἐπὶ πολλὰς νύκτας ποσότητα ἔχουσα λαμπρότητα καὶ δύναμιν τοῦ φωτὸς, ὥστε ἐπὶ τῆς γῆς σκιὰς ποιεῖν παραπλησίως τῇ σελήνῃ. *Fax cœlo viſa eſt plures noctes, cujus tantus erat luminis fulgor, vis tanta, ut etiam vix minores fecerit in terrâ, quàm luna, umbras.* Sed vitium ſolenne eſt, in annos proximos Epochas ex locis propriis deſilire; & non ſemel in eâ ἀναγραφῇ commiſſum.

Lin. 84. . . . . . γένετο Θηβαίων] Ἀφ' οὗ ἡ μάχη ἐν Λεύκτροις ἐγένετο Θηβαίων, &c. *Ex quo Leuctrica pugna commiſſa eſt Thebanorum*, &c. Aut vocabulis hiſce, aut hôc certè ſenſu ſupplendam eſſe lacunæ partem certiſſimum eſt. Adi Chronicum Canonem ad annum Periodi Julianæ 4343.

Lin. 89. . . . . κεδόνων βασιλεύει] Ἀφ' οὗ Φίλιππος, ὁ Ἀμύντου, τῶν Μακεδόνων βασιλεύει, καὶ Ἀρταξέρξης ἐτελεύτησεν· Ὦχος δὲ ὁ υἱὸς βασιλεύει τῶν Περσῶν, ἔτη . . . . *Ex quo Philippus, Amyntæ F. Macedoniâ regnare cæpit*; &, *Artaxerxe mortuo, ſucceſſit in imperio Perſico Ochus filius, anni* . . . . Ita ſcripſiſſe authorem veri eſt ſatìs ſimile. Conjecturæ adſtipulantur & ſpatia eorum, quæ periere, & reliquiæ; præter res ipſas, de quibus vide Chronologos. Alia, quæ Marmoris Hiſtorias explicent, locum habent in notis Chronico Canoni interſertis commodiorem.

Digitized by Google

Canon Chronicus

Veterum Græcorum Epochas, *ab Anonymo in Marmore deſcriptas, annis tum* Periodi Julianæ, *tum qui* vulgarem D. N. Jeſu Chriſti Epocham *antevertunt, ſingulatim indicans. Adjectæ ſunt etiam ſuis locis* Olympiadum anni. *Abjectis ſcilicet ex* 4450. (*quod, quâ ratione ſit, oſtenditur ſuprà in Apparatu Chronologico*) *ſingulis, quæ in Marmore habentur, intervallis, relinquuntur ſinguli anni, qui in Periodo Julianâ unamquamque Epocham deſignant.*

Anno Periodi Jul.	Anno Ante Chriſt.		
3132	1582	CEcrops primus Athenarum Rex, regnare cœpit. Ab eo, tellus circumjacens, quæ Actica dicta erat, nominata eſt Cecropia.	*Rege Athenarum:* Cecrope *primo.*
		Epocha hæc recentior eſt Euſebio, annis XXVI. Nec major ferme conſenſus eſt inter eum & noſtrum ante annuorum Archontum initia, ſeu Periodi Julianæ annum MMMMXXX.	
3140	1574	Deucalion regnat in Lycoriâ juxta Parnaſſum.	*Eodem.*
3182	1532	Actionem inſtituit in Martem Neptunus, de Halirrothii cæde; unde Areopagus ſeu rupes Martia nuncupabatur judicii locus.	Cranao.
		Tam Neptuni actionis formulam quàm Martis exceptionis finxit Libanius ſophiſta, declamatione XXII & XXIII.	
3185	1529	Deucalionis Diluvium, Fuga, Sacrificium pro ſalute Jovi Phyxio.	*Eodem.*
		Convenit Varro apud D. Auguſtinum de Civitate Dei lib. XVIII, cap. X. utì etiam Græca Euſebii pag. 27. Etſi in Chronico ab Hieronymo verſo, & in Canone pag. 74. ſub Cecrope ab eodem collocetur. Adſtipulatur noſtro etiam Cedrenus, cujus tamen Græca malè diſtincta, non meliùs verſa legimus. Diluvium contigit in Theſſaliâ ἐπὶ Δευκαλίωνος, inquit, βασιλεύοντος Ἀθήνησι δευτέρου Κραναοῦ αὐτόχθονος, *ſub Deucalione, regnante Athenis Rege ſecundo Cranao indigenâ.* Sed perperam typis editur ἐπὶ Δευκαλίωνος βασιλεύοντος Ἀθήνησι, δευτέρου Κραναοῦ αὐτόχθονος, quod à Xylandro pejùs redditur, *Deucalione Athenis regnante, ſecundo à Cranao indigenâ.* Quin cum noſtro conſentiunt Tatianus adverſùs gentes, & Clemens Alexandrinus Stromat. α, quorum uterque ſub Crotopo Argivorum Rege, Athenienſium Cranao coævo, Diluvium hoc ponunt. Sed Oroſius lib. I, cap. IX. ſub Amphictyone.	
3192	1522	Amphictyones, & Pylæicus conventus inſtituuntur.	Amphictyone.
3193	1521	Græci primò Hellenes nuncupati, ab Hellene Phthiotidis Rege. Agon item Panathenaïcus	*Eodem.*

Anno Periodi Jul.	Anno Ante Christ.		Rege Atheniensium:
		inſtitutus; aut de eo inſtituendo ſive Sancitum, ſive Conſilium.	
		De Hellenum nomine conſulendus, præter eos, qui obvii ſunt, Dicæarchus in *βίῳ Ἑλλάδος*.	
3195	1519	Cadmia condita à Cadmo Agenoris filio.	*Eodem.*
3198	1516	.... nicia regnant.	
		Vide notas pag. 118. lin. 13.	
3203	1511	Danaus cum filiabus quinquaginta ex Ægypto, navi Pentecontoro dictâ, in Græciam tranſvectus. Earum, in Rhodo inſulâ, ſacrificia.	
3208	1506	Primis Panathenæis celebratis, Erichthonius primus currum junxit. Myſteria Deorum Matris in Cybelis cœpere. Hyagnis Phryx tibias invenit; Harmoniam Phrygiam eis primus cecinit; aliorum Nomorum Matris Deorum, Bacchi, Panis, autor eſt.	Erichthonio.
.....	.....	Minos Cretâ regnat. Ferrum in Idâ monte ab Idæis Dactylis Celmide & cæteris reperitur.	Pandione *primo.*
		De Idæis hiſce & ferro reperto, videſis Strabonem lib. X, & Scholiaſtem ad Apollonii Argonauticon lib. I. (unde pleraque compilavit Natalis Comes in Mythologiæ ſuæ lib. IX, cap. VII) Scaligerum tum ad numerum Euſebianum DXCIX, tum in Canonum lib. III, pag 341, item Clementem Stromat. *α.* & Scaligerianam *συναγωγὴν* hiſtoriarum pag. 400, & 401.	
3305	1409	Ceres fruges plantat. Triptolemus item, in Eleuſine.	Erichtheo.
3315	1399	Myſteria Eleuſinia (ut videtur) cœpere.	*Eodem.*
.....	.....	Luſtrationis Feſtum inſtitutum.	Pandione *ſecundo.*
.....	.....	Certamen in Eleuſine gymnicum inſtitutum.	*Eodem.*
.....	.....	Lycæa, ſeu Lupercalia, in Arcadiâ inſtituta.	*Eodem.*
3419	1295	Frugum apud Athenienſes ſterilitas. Oraculo de eâ re conſulto, indictum à Minoe adoleſcentum, impuberum, & virginum tributum ſubiere.	Ægeo.
		Minos hic ſecundus erat, qui ſcilicet primus *ἐθαλασσοκράτει*, ſeu maris imperium obtinuit. Videſis Scaligerum ad numerum Euſebiannm DCCLXV.	
3455	1259	Theſeus ſparſos Athenienſium pagos in unam urbem collegit, ſtatum popularem inſtituit, Iſthmiorum certamen inſtauravit; ut Sinis manes placaret.	Theſeo.

.....

Anno

Period. Jul.	Ante Christ.

. . . . Rege Atheniensium: Eodem.

Nam ex Græcis elementis numeralibus planè liquet numerum heic proximum fuiſſe 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔΙΙ, id

3458 1256 eſt, DCCCCXCII. Res ipſa diſparuit.

3463 1251 Certamen, utì non immeritò videatur, Olympicum ſub Atreo, Hercule certante, inſtauratum. Eodem.

Sed vide Euſebium numero DCCCXIV, & Scaligerum in Canonibus lib. III, 283. Adi item Paterculum lib. I, & Clementem Strom. *α*.

3496 1218 Græcorum in Trojanos expeditio. Meneſtheo

3505 1209 Ilii excidium, Θαργηλιῶνος ἑβδόμῃ φθίνοντος, ſeu XXIV die Thargelionis. *Eodem, anno 22. vide notas Hiſtoricas.*

Is dies ad Scaligerianæ periodi Atticæ rationes, eſt XXIII. Junii Juliani. De menſe convenit noſtro cum pleriſque veterum. Nam Thargelione captum Ilium plures ſcripſere. Plerunque etiam ὀγδόῃ φθίνοντος ſeu XXIII; alii etiam Scirrophorionis, menſis ſequentis, eodem die. Vide Clementem Stromat. *α*. & Dionyſium Halicarnaſſenſem, lib. I. Certè, eâ anni tempeſtate, ſcilicet ſub æſtatis initium, captum eſſe etiam indicat Virgilius Æneidos III.

——vix prima inceperat æſtas,
Et pater Anchiſes dare fatis vela jubebat.

Ut autem die ſeptimo & die octavo idem dies innui poſſet, palàm eſt; diverſâ ſcilicet initii ratione habitâ. De anno, quo capta eſt Troja, alia fuit plerunque Atticorum ſcriptorum ſententia. Ultimo Meneſthei tribuunt, qui ſcilicet ſub Meneſtheo collocant; aliis ſub Demophonte rege, captam tradentibus. At noſter proculdubio vigeſimum ſecundum Meneſthei, penultimum ſcilicet ejus annum, hcic adjecerat, utcunque quadratarii incuriâ τοῦ εἰκοστοῦ prætermittatur, ut ſuprà monuimus. Et ad annum uſque XXIII. regnâſſe eum plerunque volunt; etſi in Græcis Euſebii non ſemel ἔτος λγ ei aſſignetur, & diſertè legamus, Τούτου τῷ λγ ἔτει τὸ Ἴλιον ἥλω, *hujus anno* XXXIII. *Troja capta eſt*. Sed vide item addenda Græcis ejus pag. 215. ubi κγ. leguntur. Plerunque etiam CCCCVII anni ab excidio hôc ad Olympiadem primam Iphiteam numerantur. Vide Eratoſthenis Canones, Euſebium numero DCCCXXXV. & ibi Saligerum, quem etiam conſule in I. de Emendatione pag. 43. & V. pag. 355. & III Canonum pag. 283. & Dionyſium Petavium de Doctrinâ Temporum lib. IX. cap. XXVII. & ſequentibus. Conſtantinus autem Manaſſes bellum Trojanum, annis CL. aut circiter recentius facit. Nam, unde edoctus neſcio, Priamum à Davide Judæorum Rege copias fruſtra popoſciſſe auxiliares ſcribit,

Ἐκ πάντων οὖν, inquit, ἀπορηθεὶς ὁ Δαρδανίδης γέρων
Εἰς τὸν Δαβὶδ τὸν ἄνακτα τῆς Ἰουδαίας πέμπει.
Ἀλλ' ὁ Δαβὶδ οὐ δίδωσιν, &c.

Et præter Chronologorum, qui perpetuas temporum ſeries ducunt, turbam, videſis item Herveti Collectanea in Clementem Alexandrinum pag. 797. Sed demonſtrativam eſſe

Anno Periodi Jul.	Anno Ante Chriſt.

hanc epocham aſſerit Scaliger, utpote quæ ſuo tempeſtatis charactere nititur; adeóque, rationibus ſubductis, collocat ille in anno periodi Julianæ MMMDXXXI, qui anno à noſtro notato annis etiam XXVI recentior eſt. Uno anno vetuſtius numero Scaligeriano conjectat fuiſſe hoc excidium Petavius. Utriuſque rationes perpendant, & porrò viderint hìc doctores. Quin novennium tantùm integrum intervenit poſt expeditionem Græcorum ad urbem exciſam. Et tempore verno expeditiones fieri ſolebant; de quâ re vide plura poſtea notis ad Smyrnæorum fœdus. Abſoluto demum poſt expeditionem novennio, ſub æſtatis initiis, id eſt, proximo ſeu decimo anno, capta eſt urbs. *Rege Athenienſium:*

Et Danaûm decimo vere rediſſe rates

ait Propertius lib. IV. quod & Chalcantis paſſerum portenti interpretamento apud Homerum Iliade ſecundâ eſt conſonum.

3508 | 1206 | Judicium in Areopago de Oreſte. Demophonte

Nam liquet tam ex numeralium elementorum veſtigiis, quàm ex iis, quæ præcedunt & ſequuntur, numerum heic fuiſſe 𐅅HHHHΔΔΔΔII ſeu DCCCCXLII.

3512 | 1202 | Cypro Teucer ſedes poſuit; Salamine nempe conditâ. *Eodem.*

*

3637 | 1077 | Ionica migratio, Neleo duce. Meneſtheo, *de quo vide Notas ſuprà pag. 128.*

Tribuuntur hæc plerumque anno octavo Acaſti regis Athenienſium, ſeu periodi Julianæ MMMDCLXXIII. Vide Euſebium numero DCCCCLXXV. Et annorum CXL intervallum plerunque habetur inter Trojanum excidium & hanc migrationem, utì disertè etiam numerat Eratoſthenes in canonibus. Vide Clementem Stromat. α. Scaligerum ad dictum Euſebii locum, & Petavium de Doctrinâ Temporum, lib. IX. cap. XXX. Atqui, licèt prior pars numeri apud noſtrum diſparuerit, tamen ΔIII, ſeu XIII, eum terminat. Sed nullus eſt numerus, qui ternario terminatus & ex DCCCCXLV (quo ſcilicet epocha Trojæ captæ noſtro notatur) deductus relinquit CXL. Si ſcripſit noſter 𐅅HHHΔIII, id eſt, DCCCXIII, intervallum illud ei erit tantùm annorum CXXXII. Neque alius eſt numerus ita terminatus, unde aut intervallo, quod diximus, numerus propior elici poteſt, aut quo propiùs ad aliorum rationes accedat noſter. Cæterùm & ita non ſolùm in anno regis (quocunque is fuerit nomine dictus) annis aliquot ab aliis diſcrepat, ſed etiam prochroniſmo annorum XXXVI in epochæ conſtitutione. Nam ſi detur numerum, quem diximus, eum heic adnotâſſe, reſpondet in periodo annus MMMDCXXXVII.

*

3770 | 944 | Heſiodus floruit. . . . . .

Suadet lacuna, quæ veſtigia reliqua numeri, qui ad Heſiodi ſpectat, ſequitur, eum integrum fuiſſe 𐅅H𐅄ΔΔΔ ſeu DCLXXX, unde annus, quem adjecimus, exit. Si aliter fuit terminatus, pauculorum utcunque annorum diſcrimen eſſe duntaxat palàm eſt. Annum autem notatum fuiſſe puto non alium, quàm quo primùm Heſiodus poëmata publicè recitavit, aut in certamen poëticum deſcendit:

quod

Anno Periodi Jul. | Ante Chriſt. quod ipſum ſentiendum eſt de anno Homero proximè aſſig-nato. *Rege Athenienſium:*

3807 907 **Homerus floruit.** Diogneto:

Ita XXXVII annis Heſiodus artis ſuæ ſpecimina publicè edidit ante Homerum. De horum ætate quæſtio eſt & vetuſtiſſima & celeberrima. Et uter natu antiquior. Sed L. Accius poëta & Ephorus hiſtoricus, ut noſter, Heſiodum priorem faciunt. Vide Agellium lib. III. cap. XI. Varias autem de Homeri ævo ſententias vide apud Clementem Stromat. α. & Euſebium numero DCCCCVIII. & in Chronico Græco pag. 31, 33, 34, & 215. Adi porrò, ſi placet, Scaligerum ad dictum numerum, Petavium de Doctrinâ Temporum lib. IX. cap. XXX. Paterculum lib. I. &, ad eum, Lipſium; Philoſtrati Ἡρωικὰ in Euphorbo, &, præter ea, quæ congeſſit Gregorius Gyraldus dialogo II; Apollodorum, atque alios apud Joannem Tzetzem Chiliad. XII. cap. CCCXCIX. Recentiores, qui perpetuas annorum ſeries obiter contexunt, prætermittimus.

3819 895 **Phidon Argivorum Rex nummum argenteum percuſſit in Æginâ inſulâ.** . . . . . .

Vide Euſebium numero MCCXVII, & Scaligerum ibidem.

* Olympiad. **Archias Evagiti F. coloniam è Corintho** Æſchylo;

3957 5 4 757 **in Siciliam deduxit. Syracuſæ conditæ.**

Conditas Syracuſas numero MCCLXXXIV ſcribit Euſebius, id eſt, anno Clidici Athenarum regis primo. Epochæ numerus annorum in marmore evanuit. Sed annus regis manet, nimirum XXI Æſchyli regis, qui primum Clidici annis XXIV antevertit, & anno IV Olympiadis V reſpondet, ſeu periodi Jul. MMMDCCCCLVII. Videſis Scaligerum ad Euſebianum numerum, & Hubertum Goltzium in Siciliâ, pag. 21. qui Euſebium heic ſequuntur. Sed inſtauranda forſan hinc eſt chronologia tam de Naxo conditâ quàm de Syracuſis, ſi Thucydidi item fides habenda, cui proximo poſt Naxum conditam anno colonia ab Archiâ deducta eſt. Vide eum ſub initio libri VI. Quinto item, inquit ille, poſt habitatas Syracuſas anno Chalcidenſes è Naxo profecti Catanam condidere; & ſub idem tempus Lamis, coloniâ Megaris deductâ, Trotilum condidit; alia item enumerat, quæ pariter ab hâc Archiæ epochâ ita pendent, ut eâ ignoratâ ſimul etiam, illa ut ignorentur, neceſſe eſt. Hæc omnia à chronologis inſtaurentur, noſtro autore, qui CL duntaxat annis aut circiter poſt Thucydidem ſcripſit. *Archonte Athenarum.*

4030 24 1 684 **Primi annui Athenarum archontes.** . . . . .

Conſentit heic noſter ad amuſſim cum Euſebio. Et firmat id uterque, quod impugnat Scaliger ad numerum Euſebianum & MCCXCVI & MCCCXXXIII. Sed & vide Euſebii Græca, pag. 215. ubi item Olympiade XXIV, primus Archon annuus præficitur; qui idem eſt annus. Atqui ex Pauſaniæ loco in Meſſenicis de Hippomenis archontis decennalis anno quarto, adſtruere hìc vult Scaliger metachroniſmum integri

Anno Periodi Jul.	Olympiad.	Ante Christ.		Archonte Athenarum;
			quadriennii commiſſum eſſe Euſebio: quem arguit ac ſi in confeſſo eſſet decennales illos archontas quatuor ſingulis decenniis integris præfuiſſe; id quod etiam admittit Euſebius. Sed diſcedendum à receptiori de hâc epochâ ſententiâ non ſentio. Ea ſcilicet proculdubio notior multò erat, quàm ſingulorum archontum qui præceſſerunt anni; qui etiam pro imperiorum prorogatione, morte præveniente, aut decreto ſummovente, plures aut pauciores eſſe potuiſſent, nec ſatis ſcriptoribus cogniti: ipſa interim annuorum epocha, utpote Olympiadibus aut alio quovis charactere certiſſimo ſignata, notiſſima. Sed & vide porrò Euſebii Græca, pag. 39. lin. 42. & Συναγωγῇ hiſtoricam Scaligerianam, ubi triennio recentiùs, quàm noſtro, collocatur Creon, primus ἐνιαύσιος ἄρχων, ſcilicet anno Olympiadis XXIV tertio; utì etiam Carolo Sigonio in faſtis Atticis. Adi inſuper Meurſium de Archontibus lib. I. cap. VIII. & Petavium lib. XIII. pag. 548.	
4032	24 3	682	. . . .	Lyſiâ.
4069	33 4	645	Terpander, poëta & muſicus, nomorum autor inſignis habetur. Annus eſt Olympiadis XXXIII quartus. Ejuſdem ſecundo Terpander inſignis habetur Euſebio. Huic etiam ævo eum tribuit Hellanicus de anno diſſentiens, apud Athenæum lib. XIV. ubi in Carneis primùm eum viciſſe ait. Carneorum autem feſtum inſtitutum eſt XXVI Olympiade, teſte ibidem Soſimo. Sed Hieronymo, eodem in loco; Plutarcho etiam libro de muſicâ; & Nicomacho Geraſeno lib. II. cap. I. multò vetuſtior eſt, & Olympiadibus Iphiteis prior. Unde etiam collocatur à Joſepho Blancano in Mathematicorum Chronologiâ, anno DCCC ante Chriſti epocham. De Terpandro vide item Joannem Tzetzem Chil. I. cap. XVI. & Euſebium in Chronico Græco pag. 40.	Dropilo.
4109	43 4	605	Alyattes, *ni fallor*, Lydorum rex, in Dynaſtiâ Mermnadarum. Prochroniſmus eſt apud Chronologos aliquot, qui accuratiùs rem æſtimant, novennii: Euſebio ſeptennii. Ex veſtigiis, quæ in marmore nondum obliterata ſunt, cum ſyſtemate ejuſdem ævi comparatis, alium heic præter hunc Alyattem innui perſuaſum non habeo. Numeri, qui epocham deſignaret, partem priorem diſparuiſſe verum eſt: Sed reliquiæ illæ . . . ΔΔΔΔΙ, ſi conjecturæ fides, ΗΗΗΔΔΔΔΙ indicant. Major eſſe annorum numerus nequit; quod tum ex inſtituto autoris ordine, tum ex veteri Græcorum numerandi ratione ſcimus. Si minor fuerit, ut decennio minor ſit, neceſſe eſt; adeóque ut eò longiùs à receptâ chronologiâ diſcrepet. Vide Euſebium num. MCCCCV, & Canonum Scaligerianorum lib. II & III, atque ejuſdem ſequaces.	Ariſtocle.
. . .	. . .	. . .	Sappho poetria, Leſbia, ſolum vertens, in Siciliam fugit.	Critiâ primo.

2 Cyrrhâ

Anno Periodi Jul.	Olym.	Ante Christ.		Archonte Athenarum:
4123	47 2	591	Cyrrhâ direptâ, agon Pythicus inſtauratus eſt, præmiis ex ipſis ſpoliis propoſitis; nempe Χρηματίτης factus eſt.	Simone.
4132	49 3	582	Agon Pythicus denuo στεφανίτης ſeu coronarius fit.	Damaſia *ſecundo.*

Sic firmat noſter ſententiam receptam de anno, quo hic agon coronarius factus eſt; tertio ſcilicet Olympiadis XLIX, utì diſertè Pauſanias etiam in Phocicis. Sed dum hoc firmat, convellit interim, quæ de Pythiade præcedente habent ſcriptores. Vide Συναγωγὴ hiſtoricam cum Euſebii Chronico editam in Olympiadis MH anno tertio. Quin verò agonem pentaetericum ante hanc inſtaurationem fuiſſe, pro confeſſo habent; hoc eſt, poſt quartum quemlibet annum agi, utì Olympicum, ſolitum; adeóque præcedentem inſtaurationem, quâ χρηματίτης, Cyrrhæis exciſis, factus eſt, tertio Olympiadis XLVIII tribuunt; utì etiam apud Pauſaniam in Phocicis habetur. Et videſis Scaligerum operis magni libri I, capite de Periodo Delphorum Pythiâ, & ad numerum Euſebianum MCCCC XXXV. Adde Petavium de Doctrinâ Temporum lib. I. cap. XXXIII, & Eraſmum Schmidium in prolegomenis ad Pindari Pythionicas. Atqui inſtauratio illa, quæ Cyrrhæ excidium ſecuta eſt, noſtro cadit in annum II Olympiadis XLVII; Julianæ nempe, ut vides, periodi MMMMCXXXII. Ita novennium interceſſit, non tantùm quadriennium. Et certè legimus agonem hunc olim fuiſſe novennalem. Argumenti tertii Pythiorum Pindari autor, Ἐτελεῖτο δὲ. inquit, ὁ ἀγὼν κατ-αρχὰς μὲν διὰ ἐνναετηρίδος, *Celebrabatur antiquitus certamen Pythium quolibet novennio.* Et Cenſorinus de Die Natali capite XVIII. *Delphis quoque ludi, qui vocantur Pythia, poſt octavum olim conficiebantur.* Cæterùm συναγωγῆς, quam diximus, autor (qui ipſe Scaliger eſt) ab inſtauratâ, anno Olympiadis XLVIII tertio, Pythiade, ipſas dinumerari Pythiadas ſcribit, neque aliter dinumerat. Res non omnino levis eſt momenti. Et porrò viderint eruditi. Quod autem ad archontas attinet, gratiſſima à noſtro lux eſt. Et Simon & Damaſias ſecundus in archontum faſtis ſuis locis, unde apud viros doctiſſimos hactenus exſulârunt, reſtituendi. Vide loca ſuperiùs in notis ad hunc agonem indicata. Damaſias verò apud Diodorum, qui Olympiade XXXV præfuit, primus erat; hic, ſub quo inſtauratus agon, ſecundus; quod primò ex hôc marmore cognitum facem præbet inſignem viro doctiſſimo lib. I. de archontibus cap. XI. quem unicum Damaſiæ nomen fefellit.

. . .		. . .	Suraſion Icarienſis, Comœdiæ, *ut videtur*, inventor.	. . . .

Vide Notas Hiſtoricas.

4153	54 4	561	Piſiſtratus tyrannidem Athenis occupat.	. . . .

Simo-

Period. Jul.	Olymp.	Ante Christ.		Archonte Athenarum
4156	55 3	558	Simonides poëta avus natus. Vide numerum periodi inferiùs 4245.	
4158	56 1	556	Crœſi Aſiæ Regis initia. Reliquiæ enim illæ . . . . ΔΔΔΔΙΙ palàm oſtendunt, modò perpetua ſcriptoris ordinis ratio obſervetur, numerum integrum fuiſſe HH𐅄ΔΔΔΔΙΙ, ſeu CCXCII; unde annus hic prodit.	Populo.
* 4168	58 3	546	Cyrus Sardes capit. Hipponax poëta Iambicus ejuſce temporibus floret. Si noſtro heic cum Euſebio convenit, tunc ſcripſit noſter HH𐅄ΔΔΔΙΙ, ſeu CCLXXXII, unde fit Periodi MMMMCLXVIII. Nam Euſebio hæc Epocha eſt Olympiadis LVIII annus tertius. Sed neque hiſce acquieſcas. Conſule, quæ adnotat Scaliger ad numeros Euſebianos MCCCCLXII. & MCCCCLXXI. & Olympiadum ἀναγραφὴν, in NH. Sed de Hipponacte complurium annorum heic apud Euſebium prochroniſmus eſt. Is Olympiade XXIII collocat Hipponactem, ſeu periodi Julianæ MMMMXXVI. At Plinius certum eſſe ait Hipponactem fuiſſe Olympiade LXIII, quæ ſæculo, quod à noſtro indicatur, ſatis reſpondet. Vide item Scaligerianam illam ςυναγωγὴν hiſtoricam Olympiade Ξ.	
* 4178	61 1	536	Theſpis poëta, Alceſtidem tragœdiam docens, primus vilem certavit ob hircum. Olympiade LXI docuiſſe, ſeu tragœdiam primò ediſſe Theſpim, autor eſt Suidas. Noſtri numerus in lacunam deſinit. At ſi Suidæ fides, ſpatio lacunæ non refragante, potiùs annuente, habenda ſit, ita ſupplendus eſt, HH𐅄ΔΔΙΙΙ. CCLXXIII. Indè prodeunt numeri, quos adnotavimus. Certè minorem fuiſſe, quàm CCXCI, liquet ex Crœſi epochâ; & cum noſtro exactè ita convenit ἀναγραφῇ Olympiadum. Sed de hirco pro præmio dato, & tragœdiâ indè dictâ, prochroniſmus eſt apud Euſebium annorum ſanè LV. Vide numerum ejus MCCCCXXVI.	. . . næo; primo.
4189	63 4	525	Æſchylus poëta natus. Vide infrà numerum 4223 & 4257.	
4197	65 4	517	Darii Hyſtaſpis F. Perſarum regis initium. Quæ reliqua ſunt numeri, autorem ſcripſiſſe HH𐅄ΙΙΙ, CCLIII, ſatìs demonſtrant. Sed metachroniſmus eſt quadriennii, & manifeſtiſſimus error, niſi alia noſtro fuerit annorum ejus ratio, quàm hactenus didicimus. Nam binas habemus apud Ptolemæum, in quarto magnæ conſtructionis, eclipſes lunares: quarum alteri annus Darii XX, & dies vigeſimus octavus Epiphi, Novembris ſcilicet XIX; alteri annus XXXI, & dies tertius Tybi ſeu Aprilis XXV tribuitur. Nec aliter ejus anni in MS. quem diximus, codice reverendiſſimi archiepiſcopi Cantuarienſis notantur, quàm in vulgatis, niſi quòd numerus XXXI τῷ πρώτῳ καὶ τεσσα-	

Anno Period: Jul | Olympiad. | Ante Christ — *Archonte Athenarum:*

κϛῳ αὐτοῦ ἔτει, non numeralibus literis, exprimatur. Et conſenſus hìc eſt tam exemplarium Græcorum quàm verſionum, ſive ex Græcis, ſive ex Arabicis: utì ab eximio Mathematices Oxonii profeſſore Joanne Banbrigio peramicè monitum eſt. Eclipſium harum altera in annum Nabonaſſari CCXLVI incidit, altera in CCLVII, id eſt, in annum periodi Julianæ MMMMCCXII altera, altera in MMMMCCXXIII. Ergo annus Darii primus congruit periodi anno MMMMCXCIII, qui quadriennio ſolido noſtri calculum antevertit. Videſis Joſephum Scaligerum lib. V. de Emendatione, pag. 379. & Dionyſium Petavium de Doctrinâ Temporum lib. X. cap. XVIII.

4202 | 67 1 | 512 — Cædes & fuga Piſiſtratidarum, & eorum tyrannidis finis; patriæ liberatoribus Harmodio & Ariſtogitone.

Propè abeſt noſter à ſententiâ, quam V. Cl. Joannes Meurſius de Piſiſtratidarum initio ſtabilire nititur libro de Fortunâ Atticâ, cap. X. ſed tamen abeſt. Vide ejus rationes tum ibi, tum in Piſiſtrato ejus cap. V. Adde Dionyſii Petavii paralipomena ad libros de Doctrinâ Temporum paginâ 856.

* 4205 | 67 4 | 509 — Chororum Virilium certamen primum, quo Hypodicus *(aut alius nomine non abſimili dictus)* Chalcidenſis vicit. — Lyſagorâ.

Ut numerus, qui in lacunam deſinit, aut ΗΗΔΔΔΔΠ, CCXLV, fuerit, aut ab hiſce non multùm diſcrepârit, neceſſe eſt. Indè producuntur, quos adnotavimus.

4217 | 70 4 | 497 — Sophocles poëta Sophillo patre natus.

Vide inferiùs numerum 4244.

4219 | 71 2 | 495 — *De Hippiâ Piſiſtratidâ neſcio quid habuit heic autor.* — Pythocrito.

Fuga ejus in Sigeum non aliud videtur, quàm tyrannidis Piſiſtratidarum finis, quem ſuprà indicaverat. Neque finis ille locum omnino hcic obtinere potuit. De Hippiæ rebus vide Herodotum in Terpſichore; & Thucydidem lib. VI. Annus hic eſt quartus ante pugnam Marathoniam, quâ Hippias ſub Dario ſtipendia meritus eſt, & in patriam pugnans occubuit. Notatur eidem anno ab aliis Philippus Archon. Vide Meurſium de Archontibus lib. II. cap. III.

4223 | 72 2 | 491 — Prœlium illud inclytum Marathonium, in quo Perſarum clades & Athenienſium victoria, Miltiade duce. In eâ etiam pugnat Æſchylus poëta annos natus XXXV. — ..... *ſecundo.*

Diſcrepant de anno hujus pugnæ ſcriptores. Olympiadis LXXII anno primo (qui ipſe noſtri poſſit eſſe annus; ſaltem pluſquam anno unico diſcrepare nequit) epocham hanc collocat Olympiadum ἀναγραφῇ Scaligeriana. Adi Scaligerum ad numerum Euſebianum MDXXV; & Meurſium de Archontibus lib. II. cap. IV.

Anno Periodi Jul.	Olympiad.	Ante Christ.		*Archonte Athenarum:*

IV. Sed ingenioſiſſimas Scaligeri rationes exactè firmat noſter. Vide eum de Emendatione Temporum lib. V. pag. 382. Sed adverſatur Petavius de Doctrinâ Temporum lib. X. cap. XXII. & anno ſequenti tribuit. Hâc pugnâ (quod ex veſtigiis orationis contextus elicitur) Æſchylus poëta, annos natus XXXV certamine ſtrenuè contendit cum fratre, ſcilicet Cynægiro. Annus eſt Olympiadis LXXII ſecundus. Suidas autem concertâſſe ſcribit Pratinam cum Æſchylo & Chœrillo Olympiade LXX, in Περσίνας: neque aliud, puto, voluit in Æſchylo, ubi, ut codices editi habent, ἠγωνίζετο, inquit, αὐτὸς ἐν τῇ θ' Ὀλυμπιάδι, ἐτῶν ὢν κε, *Certavit Olympiade* IX, *annos natus* XXV. Reſcribendum forſan, modò ſit ipſe ſui medela, ἐν τῇ ο' Ὀλυμπιάδι. Et proclivis lapſus erat, ut ex O in numeris Θ fieret. Ita inter Suidam & noſtrum de ætate conſenſus eſt. Atque ita rectè, puto, Suidas emendatus. Satìs item conſentit Olympiadum ἀναγραφῇ. Videſis Iſaacum Caſaubonum de Satyricâ Poëſi lib. I. cap. V. & J. Meurſium de Archontibus lib. II. cap. II. & XIX. & periodi heic annos 4228 & 4257.

4225 | 72 4 | 489 — Simonides poëta, Simonidis etiam poëtæ avus, clarus victoriâ, *ut videtur*, habetur. Darii, Hyſtaſpis F. regis Perſarum exceſſus. Xerxis initia. — Ariſtide.

Quæ reſtant ex notis numeralibus ſunt ΔΠ aut ΔΠΙ. Nam utrum ex veſtigiis eliciendum ſit, non ſatìs liquet. Scripſiſſe puto autorem ΗΗΔΔΠ. Indè natus eſt in periodo Julianâ annus MMMMCCXXV. In Darii exceſſu heic prochroniſmus eſt, ut in initiis metachroniſmus, ſi ad aliorum rationes exigas. Si alium fingamus numerum integrum ita finientem, longiùs à receptâ epochâ vagabimur. Vide Joſephum Scaligerum de Emend. Temp. lib. V. pag. 382. Ad Simonidem hunc ſpectat illud apud Euſebium num. MDXXX. Sed & vide eum numero MCCCLIV. & Græcè pag. 40. & infrà annum periodi 4245.

4228 | 73 3 | 486 — Æſchylus annos natus XL tragœdiâ primùm vicit. Euripides poëta naſcitur. Steſichorus poëta Græcia . . . . — Philocrate.

De Æſchyli victoriis, vide ſcholiaſten ejus in Perſas; Suidam; vitam ejus; Gregorium Gyraldum Dialog. VI. & quæ ſuprà citavimus anno periodi 4223. Inſtauratio Olympiadum aliquot, quæ ei tributæ, à noſtro forſan accipienda. Sed trinis fermè Olympiadibus integris ante noſtri epocham, Æſchylum agnitum fuiſſe notat Euſebius; quod ipſum etiam notat Olympiade pluſquam integrâ recentiùs.

Euripidis autem natales apud noſtrum ſexennio antevertunt annum à Diogene Laërtio in vitâ Socratis aſſignatum; qui eſt Olympiadis LXX primus, ſeu periodi MMMMCCXXXIV, qui annus dicitur vulgò Xerxis tranſitus in Græciam, ut alter regni ejus initiorum. Etiam Suidas, & Thomas Magiſter, Olym-

Anno: Periodi Jul. | Olympiad. | Ante Christ. — Archonte Athenarum:

piadum item ἀναγραφὴ Scaligeriana, Laërtii ſunt ſequaces. Vide porrò Gyraldum Dialog. VI, & J. Meurſium de Archontibus lib. II. cap. VIII. Sed Euſebio clarus habetur anno tertio Olympiadis LXXVII. Certè ad Laërtii rationes ita admodum puer clarus erat. Ad noſtri verò, annum agens ſextumdecimum.

Steſichoros autem habet noſter binos. De altero ſeu juniore, inferiùs proximè poſt annum Periodi 4343. Natum autem ſcribit Steſichorum Suidas ἐπὶ τῆς λζ Ὀλυμπιάδος, *Olympiade* XXXVII. Et ad ſummam ſenectutem eum perveniſſe, annum ſcilicet LXXXV, ex Luciani Macrobiis docemur. At ſi natus fuerit Olympiade XXXVII; ad noſtri rationes, jam ad annum CXLVI pervenerat, ætatem eo ævo rariſſimam. Atqui & mortem obiiſſe ait Suidas Olympiade LVI, ſeu annis LXX ante annum, quo noſter eum collocat. Euſebio autem clarus habetur Olympiade XLII, mortuus LV. Steſichorus verò, poëta etiam inſignis, de quo mortuo Phalaris tyrannus ſcribit tum ad filias ſuas tum ad Himeræos Epiſtolas XXXI, LIV, & CIII, obiit ſaltem ante Olympiadis XXXVIII annum ſecundum; quo nempe ipſa Phalaridis tyrannis juxta Euſebium finita. Vide etiam Phalaridis Epiſtolas alias. Anne igitur tres Steſichori? Adi etiam, ſi placet, Gyraldum Dialog. VI. & Joannem Tzetzem Chiliad. I. cap. XXV. Sed Suidæ etiam convenit cum συναγωγῇ hiſtoriarum Scaligerianâ, quam videſis Olympiadibus ΛΖ & Νϛ. Geloni autem Siciliæ tyranno coævum fuiſſe Steſichorum habet Conon, noſtro aſtipulatus, apud Photium Cod. CLXXXVI, ſect. 42. Vide infrà, annum periodi 4235.

4233 | 74 4 | 481 — Helleſponto navigia jungit Xerxes. Pugna ad Thermopylas, & prœlium ad Salaminem navale. Xerxis ſcilicet in Græciam tranſitus. — Calliade.

Hæc vulgò anno tribuuntur proximo. Alii aliter. Sed de eâ re vide, quæ Scaliger diſputat lib. V. de Emendatione pag. 383. & in tertio Canonum pag. 231. ubi etiam de die, ingenioſiſſimè, ut ſolet. Sed exactè cum noſtro conveniunt Petavii rationes, quas vide de Doctrinâ Temporum lib. X, cap. XXIV. Adde ejus caput XXII. libri primi, & notas ad Themiſtii orationem XII. Archon heic erat Calliades; utì etiam ex Marmoris veſtigiis liquet. Ita etiam nominatur Laërtio in vitâ Socratis, Dionyſio Halicarnaſſenſi lib. IX. Diodoro lib. XI. & Thomæ Magiſtro in vitâ Euripidis. Sed eidem Laërtio in Anaxagorâ Callias vocatur, utì & Euſebio & D. Hieronymo ad Danielem cap. XI. & Olympiadum ἀναγραφεῖ.

4234 | 75 1 | 480 — Pugna ad Platæas. Inſignis nempe illa libertatis Græciæ fortiſſimè recuperatæ Epocha. Ignem item evomuit Ætna mons. — Xantippo.

Neque enim Marmore alius hic potuit eſſe numerus integer, quàm HHΠΙ, qui annum hunc indicat.

Tranſitus

Anno Periodi Jul. | Olympiad. | Ante Christ. — *Archonte Athenarum:*

Tranſitus Xerxis præcedente hanc pugnam anno ſuffragiis plerunque omnium collocatur. Itaque Pauſaniæ cum noſtro de utroque fortè convenit. Is enim in Eliacorum II pugnam hanc Olympiadi LXXV tribuit, qui hic ipſe annus eſt; ergo, ut videtur, Xerxis tranſitum præcedenti. Sed apud Euſebium metachroniſmus eſt quadriennii; pugnâ hâc Olympiade LXXVI poſitâ.

De Ætnæ flammis conſule Philippum Cluverium in Siciliâ antiquâ lib. I. cap. VIII. Sed nunc primùm montem ignem evomuiſſe innuit, ni fallor, noſter.

4235 | 75 2 | 479 Gelo Dinomenis F. tyrannidem in Siciliâ invadit. Timoſthene.

Sed mirum heic inter noſtrum & Scriptores alios, quos inter neque conſenſus eſt, diſcrimen. Vide Euſebium numero MDXXX, &, ad eundem, Scaligerum. Adde Pindari Scholiaſten ad Pythionicarum I. & III. & Scaligerum ad numerum porrò Euſebianum MDXLII. item Olympiadis OB anni ſecundi ἀναγραφὴν.

4236 | 75 3 | 478 Simonides nepos, Leoprepis filius, Cœus, is qui memorandi artem invenit, ludis Athenis vicit. Piſiſtratidarum percuſſoribus, libertatis ſcilicet patriæ vindicibus, Harmodio & Ariſtogitoni ſtatuæ poſitæ ſunt. Adimanto.

In lacunam deſinit numerus. Sed ex, eo quod archontis nominis reliquuum eſt . . . . μάντε, manifeſtum eſt ſatìs Ἀδειμάντε exaratum fuiſſe. Is proximum poſt Timoſthenem annum occupat in Faſtis Atticis. Numerus igitur erat HHΔIIII, CCXIV, qui noſtros facit; aut proximè minor. De Simonide hôc nihil, ni fallor, occurrit in Euſebii Chronicis. Videſis ſuprà ad annum periodi 4225. & inferiùs ad 4245. ubi de Simonide avo. Nepotem autem legimus, ἐν τῇ συναγωγῇ hiſtoricâ à Joſepho Scaligero editâ, floruiſſe Olympiade LVI, anno ſcilicet LXXX aut circiter ante noſtri epocham.

4242 | 77 1 | 472 Hiero Syracuſis tyrannidem occupat, Geloni fratri ſuccedens. Huic coævus fuit Epicharmus poeta. Charete.

Ergo annos duntaxat VII, non XVII, regnavit Gelo; quod tamen in Euſebii Græcis, &, pro rationum fundamento, Scaligero habetur. Annus hic eſt Olympias LXXVII. Prochroniſmus eſt, in Hieronis initiis, triennii apud Euſebium; ſpatii item amplioris, ſi periochæ, quæ de Hierone præcedit, fides apud eundem magìs habenda. Vide eum numero MDXXXVIII & MDXLII. Pindari Scholiaſtes ad Pythiorum III, Καθίςατο, inquit, ὁ Ἱέρων βασιλεὺς κατὰ τὴν ἑβδομηκοςὴν ἕκτην Ὀλυμπιάδα, τῆς εἰκοςῆς ὀγδόης Πυθιάδος τῇ προκειμένῃ Ὀλυμπιάδι συγχρόνου οὔσης. *Regnare cœpit Hiero Rex Olympiade* LXXVI, *quæ Pythiadi* XXVIII *reſpondet*. Id eſt, anno Olympiadis LXXVI

tertio,

Anno Periodi Jul. | Olympiad. | Ante Christ. — Archonte Athenarum

tertio, qui ipſa eſt Pythias XXVIII; ab eo tempore, quo agon Pythicus coronarius factus eſt, dinumerata; de quâ re vide antè numerum Periodi 4132. Tertii autem Olympiadum anni Pythiades ſunt. Sed Pindari Scholiaſtis calculus, biennio tantùm antevertens, noſtri rationibus proximat. Vide ſuprà citata ad numerum 4235. præter ἀναγραφὴν Olympiadum, in ΠΕ. Veſtigia autem, quæ in Marmore reſtant, Charetem ſatìs indicant Archontem, qui hunc annum in Faſtis Atticis tenet. Scripſit planè noſter Χάρητος.

4244 | 77 3 | 470 — **Socrates philoſophus naſcitur. Sophocles tragicus filius Sophilli tragœdiâ primò vicit, annos natus XXVIII.** — Apſephione.

De Socrate vide infrà annum Periodi 4313. At natus igitur eſt Sophocles Periodi anno MMMMCCXVII. ſeu Olympiadis LXX quarto, ut ſuprà notavimus. Metachroniſmus, de natalibus, novennii eſt apud Suidam, qui natum eum eſſe ait κατὰ τὴν ογ' Ὀλυμπιάδα ſeu Olympiade LXXIII: quadriennii, apud vitæ ejus autorem, qui LXXI Olympiadis ſecundo & Philippo Archonti tribuunt. Ita etiam Olympiadum ἀναγραφεὺς anonymus, quem vide item anno tertio LXXIII Olympiadis. Vide Meurſium de Archontibus lib. II. cap. III. & Gregorium Gyraldum. Sed hôc ipſo anno id ipſum de victoriâ ejus fortè innuerat Euſebius. Nam ſub eodem in Latinis; *Sophocles & Euripides*, inquit, *clari habentur*. In Græco verò Canone, anno præcedente eum, quem deſignat noſter, Σοφοκλῆς, ait, τραγῳδοποιὸς πρῶτον ἐπεδείξατο. *Sophocles Tragicus poeta primùm ingenii ſui opera publicavit*, id eſt, in certamen poëticum deſcendit: quod tamen in Latinis Euſebii ipſâ Olympiade ponitur. Vide eum numero MDXLV, & in priore parte Chronicorum Græcè pag. 44, D. Hieronymum ad Danielem cap. XI. & Scaligerum ad dictum numerum. De Archonte hujus anni, vide inferiùs ad Periodi 4313.

4245 | 77 4 | 469 — **Saxum cecidit in Ægos flumen. Simonides poëta mortuus eſt nonagenarius.** — Theagenidâ.

De Archontis nomine, non eſt, cur dubitemus. Planè indicat, quod eſt nominis in Marmore reliquum. Vide autem notas hiſtoricas. De Saxi caſu (de cœlo nempe decidiſſe ferebant) quadriennii eſt apud Euſebium metachroniſmus; prochroniſmus Plinio biennii. Vide eum lib. II. cap. LVIII. Sed non omnino heic doctiſſimo viro aſſentire queo: qui, ex Lyſandri vitâ apud Plutarchum, putat eliciendum Anaxagoram quidem caſum, utì eſt apud Laërtium, prædixiſſe, ſed ſexaginta aut circitèr pòſt annis ſaxum cecidiſſe; eò ſcilicet quòd Lyſandri in Athenienſes victoriam, quæ tot annis poſtea parta eſt ad Ægos flumen, caſum hunc portendiſſe tunc conjectabant nonnulli, aut ejus σημεῖον, quod ait Plutarchus, fuiſſe: ac ſi caſus, qui tot annis anteverterat, victoriæ ſignum fuiſſe minimè omnino conjectâſſent harioli. At verò ex aſtrorum poſitu, ſcimus, fata, quæ poſt multò plures annos eve-

niant,

Anno Periodi Jul.	Olympiad.	Ante Christ.

niant, mitti, à futili Aſtrologorum gente quotidie, ídque ritu veteri, prædici ſolere. Quod nemo neſcit, qui eorum ἀφέτας, ἀναιρέτας, directiones, utì vocant, & revolutiones, tam in ſingularium hominum quàm in urbium gentiúmque thematis, atque alias ejuſdem farinæ nugas exploravit. Etiam celeberrimum eſt in hiſtoriâ Britannicâ ſaxum, quod, non ſemel tranſlatum, certiſſimum futuri, poſt compluria ſecula in loco, quem occupaverit, regni indicium & omen habitum eſt; ídque divulgatiſſimo carmine. Nihil igitur vetat, quin ſaxum, quod ſub Anaxagorâ cecidit, victoriæ, quæ tot annis poſtea parta eſt, ſive ſignum ſive portentum apud conjectores, qui tam libentiſſimè rerum ejuſmodi anſas quàm vaniſſimè arripiunt, æſtimaretur. Sed porrò de caſu vide ibidem Plutarchum. Adi, ſi placet, J. Meurſium de Archontibus lib. II. cap. XIV. Romæ certè lapidibus pluiſſe ſæpius, & portentum ſacris novendialibus ritu veteri luſtrari ſolitum, legimus apud Julium Obſequentem de prodigiis. Et ejuſmodi quid de lapidibus ævis recentioribus non uno in loco memoratur. *Archonte Athenarum* 2

De Simonide avo heic autorem locutum eſſe puto. Adi notas hiſtoricas pag. 131. Simonidis nomen non ſemel luxatum legitur apud Euſebium. Vide ſuprà, annum periodi 4225. Sed & vide eum numero MCCCCLVII, qui Olympias eſt LV, id eſt, Periodi Julianæ MMMMCLIV. *Simonides*, inquit, *clarus habetur*; & in Græcis, Σιμωνίδης ἐγνωρίζετο. Certè circa eum ipſum annum, ſi nunc nonagenarius erat, natales ejus collocandi. Nónne igitur pro ἐγένετο illuc irrepſit ἐγνωρίζετο, quod tum Euſebium in annalibus, quos exſcripſit, tum D. Hieronymum fefellerit? Suadet ſanè temporis ratio. Ad eundem Simonidem etiam ſpectat illud, puto, quod habet Euſebius numero MCCCC LXXX. Sed quod occurrit de hôc nomine apud eum MCCCLIV, pertinere ad avum ibi nequit, nedum ad nepotem. Et certè ſubmovendum. Vide Gregorium Gyraldum. Adde, quod habetur in ἀναγραφῇ Olympiadum ΞΒ. & apud Syneſium Epiſtolâ XLIX ad Theotimum.

4251 | 79, 2 | 463 | Alexander Macedonum rex vitam finit. Succedit filius ejus Perdiccas. Euthippo.

De Archonte, quem tamen Euthippum vocant, conſenſus aliquis eſt apud alios ſcriptores: de anno vix ullus, apud veteres. Vide Euſebium, Diodorum, Scaligeri Canonum librum III. pag. 335. & Dionyſium Petavium in Paralipomenis ad Doctrinam Temporum pag. 849. Marmoris autem veſtigia reliqua tam patris quàm filii nomina ſatis indicant.

4257 | 80, 4 | 457 | Æſchylus poëta, annum agens LXIX, moritur in Siciliâ. *Callia primo.*

De eo vide ſuprà ad annos periodi 4189, 4223, & 4228. Apud Suidam autem ætas ejus annis undecim minor eſt: in vitâ ejus, ſexennio. Adi item, præter Iſaacum Caſaubonum de Satyricâ Poëſi lib. I. cap. V. &

Anno Periodi Jul.	Olymp.	Ante Christ.		Archontes Athenarum
			Gregorium Gyraldum, Joannem Meurſium de Archontibus lib. II. cap. XIX.	
circa 4260 *	81 3	454	**Timotheus Mileſius naſcitur.** Vide inferiùs inter annos Periodi 4348 & 4352.	
4270	84 1	444	**Euripides poëta, ætatis annorum XLIII, tragœdiâ primò vicit. Coævi ei erant Socrates & Anaxagoras.** Vide ſuprà ad annum periodi 4228. Hôc ipſo anno Euſebius, Εὐριπίδης ὁ τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο. *Euripides tragædiarum ſcriptor clarus habetur,* ut habet D. Hieronymus. Victoria hæc innuitur. Numeri in Marmore literæ poſteriores evanuere. Sed par ſatìs eſt, ut credamus, ex iis, quæ de natalibus Euripidis ſuprà habentur, ſcriptum fuiſſe ΗΙΔΔΔΔ ſive CLXXX. Id firmat etiam lacunæ ſpatium. Sed & vide D. Hieronymum ad Danielem cap. XI. At Diphilus biennio pòſt Archon eſt in Faſtis.	Diphilo.
4275 *	85 2	439	**Philoxenus poëta dithyrambicus naſcitur.** Vide inferiùs ad annum periodi 4334.	
4294	90 1	420	**Perdiccas Macedonum rex moritur. Succedit ei Archelaus.** Obliterantur pleræque numerales literæ, quæ Archelai initium ſignabant. Sed ex Archontis nomine forſan deprehendendi. Is eſt Aſtyphilus, aliis item Ariſtophilus dictus. Sed, cum noſtro, Aſtyphilum eum nominat Athenæus lib. V. Archon erat ille anno Olympiadis XC primo, qui eſt periodi Julianæ MMMMCC XCIV. Vide Diodorum, & Meurſium de Archontibus lib. III. cap. VIII. Ita ſcripſit noſter ΗΓΔΙΙΙ ſeu CLVI, ſi ad Archontum faſtos vulgatos eum exigas: quos inter & eum interdum tamen diſcrimen eſt. Ergo regnavit Perdiccas annos LXIII, qui ſunt XV plures, quàm ei tribuit Euſebius. Sed de Perdiccæ exceſſu & & Archelai initiis immanis eſt apud veteres diſcrepantia, quorum nemini tamen adſentit noſter. Certè Nicomedes Acanthius, qui annos XLI Perdiccam regnâſſe ſcripſit, propiùs à noſtro abeſt. Theopompus autem regnâſſe eum tradidit annos XXXV, Anaximenes XL, Hieronymus, vetus rerum Græcarum ſcriptor, XXVIII, (quem ſecutus eſt Euſebius) & ut aliquis demum reperiatur conſenſus, Marſyas & Philochorus XXIII. Horum ſententias exhibet Athenæus lib. V. Singularem item habet Diodorus ſibi Perdiccæ exceſſûs annum.	Aſtyphilo.
4303	92 2	411	**Dionyſius Syracuſis tyrannidem occupat.** Metachroniſmus eſt triennii apud Euſebium. Vide eum num. MDCIX; Diodorum; alios. Sed tamen ipſum annum, cui ejus initia tyrannidis plerunque tribuuntur, obtinet Euctemon (quem habet noſter) archon in faſtis vulgatis: in quibus Theopompus eſt noſtri anno archon, intercedentibus Glaucippo & Diocle ante Euctemonem. Vide epocham heic proximam.	Euctemone.

Euripides

Anno Periodi Jul.	Olym.	Ante Christ.		Archonte Athenarum:
4305	92 4	409	Euripides poëta moritur, ſeptuagenarius.	Antigene.

Vide ſuprà ad annum periodi 4228 & 4270. At Euſebio anno, qui proxime inſequitur, eodem ſcilicet quo ille Dionyſii Siculi initia ſtatuit, moritur Euripides. Videſis ad eum, Scaligerum, ad numerum MDCIX. Archon autem anni, quo vivere deſiit Euripides, Callias eſt aliis: qui Antigenem ſcilicet excepit, & triennio tardiùs, quàm noſtri rationes patiuntur, magiſtratum inivit, utì & Antigenes biennio; ſi ſcriptoribus vulgatis credimus. Vide Diodorum, & Meurſii Archontas lib. III. cap. XII. Et huic anno Diocles aſſignatur. Quin Euctemon & Antigenes Archontes ſunt in faſtis continui; cùm tamen inter Dionyſii initia, archonte Euctemone, & Euripidis mortem, Antigene Archonte, intercedat heìc biennium integrum. Sed id rectè ſatìs fieri forſan potuit, ſervatâ interim exactiſſimè ſucceſſione illâ continuâ, ſi annorum embolimæorum rationem habeamus, eorúmque in enneadecaëteride Metonicâ ad Scaligeri calculum. Etenim ſub hiſce Archontibus agebatur enneadecaëteris ſecunda, cujus in annum quintum, juxta noſtrum, cadit annus Antigenis, qui Scaligero atque ejus ſequacibus eſt embolimæus. Et rationibus ita ſubductis, Euctemonis initia ſive Hecatombæonis ejus neomenia incidit in XII Julii, Antigenis in ejuſdem menſis redeuntis II: cujus tamen annus, utpote embolimæus, Euctemonis ſuperabat diebus ſaltem XV, & ad XVI diem Julii proximi anni protendebatur. Ita Euctemonis & Antigenis bini anni civiles, præter duos integros annos ſolares communes, dies IV occupabant: cum quibus etiam quatuor alii dies ἀναρχοι cenſendi, de quibus ſuprá. Itaque, qurd ſub initiis evenit Euctemonis, biennio antè collocandum fuerit, quàm id, quod ſub Antigenis finem. Atque ita tempeſtas anni, ſerme ipſi dies, in utrâque epochâ hinc (ſi fides calculo) indicari poſſint. Cæterùm, levi elementorum figuræ mutatione vulgatis heic rationibus conſentiet ferè noſter in utroque archonte: ſcilicet ſi in hâc epochâ legerimus, quod mihi non permittit marmor, ΗΔΔΔΔΙΙ, in illâ verò ΗΔΔΔΔΙΙΙΙ. Sed ratio tunc intercalationis Scaligerianæ non procedit. Nam anni, quibus collocantur hi Archontes in faſtis, ſunt ei utrique communes; ſextus nempe & ſeptimus enneadecaëteridis. Sed de Metonico hôc cyclo vide porrò Dionyſium Petavium; cui calculus alius eſt, alia emboliſmorum diſpoſitio. Et nec Euctemonis neque Antigenis (ut noſtro collocantur) annus ei embolimæus eſt. Diſcrepant enim ſæpius Scaliger & Petavius in primæ anni Attici neomeniæ loco. Hic eam perpetuò fuiſſe, quæ ſolſtitio proximabat, aſſerit; ille eam, quæ ſolſtitium proximè inſequebatur. Atque in eâ re cardo certè eſt controverſiæ, quam de calculo Attico inſtituit in Scaligerum Petavius. Vide Petavium lib. II. de Doctrinâ Temp. cap. XI, XII & XIII.

Sopho-

Anno Periodi Jul. | Olymp. | Ante Christ. — *Archonte Athenarum:*

4307 | 93 2 | 407

Sophocles annorum ætatis XCI moritur. Cyrus minor in Aſiam aſcendit.

Calliâ *primo*.

Quamvìs diſparuerit epochæ numerus, & primum etiam ætatis Sophoclis elementum, tamen ex eo, quod hujus reliquum eſt, & eis, quæ ſuperiùs de Sophocle occurrunt, annus, quem annotavimus, non obſcurè elicitur. Vide ſuprà ad annum 4244. Epocha igitur in marmore heic erat HΔΔΔΔIII ſeu CXLIII. At tam Euripidis quàm Sophoclis mortem ſtatuunt eodem anno alii plerique. Vide Meurſium de Archontibus, lib. III. cap. XII. Gregorium Gyraldum Dialog. VI. & Olympiadum ἀναγραφὴν anno tertio nonageſimæ tertiæ. Cyri aſcenſum ex veſtigiis illis αὐτὸ . . . . . quod ἀνέβαινεν fortè indicat, adjecimus. Sed ἐπέχω. Hunc ſexennio pòſt aſcendiſſe tam Euſebius quàm Diodorus ſcribit, archonte Exæneto. Vide inferiùs ad annum periodi 4313. Sed nec ita, biennio intercedente inter hanc & eam, quæ præcedit, epocham, Antigeni proximè ſuccedit Callias; quod tamen volunt faſti omnes. Neque heic ab intercalatione medicina eſt, juxta noſtri rationes; ſi eas rectè capimus. Atqui ita hi in faſtis collocantur, ut ſeptimum alter, alter octavum enneadecaëteridis annum, id eſt, embolimæum, occupet. Et Antigenis ſic annus à X Julii ad XXVIII Junii, Calliæ autem indè ad XVII Julii redeuntis anni Scaligeriani extenditur. Certè ſic biennium inter eorum præturis ſignatas epochas locum habuerit. Adjectione autem τοῦ προτέρου innuit Calliam, ut videtur, etiam nunc archontem fuiſſe, qui L antea anno, quo mortuus eſt Æſchylus, Archon item erat etiam tunc ὁ πρό ερου dictus. Alius enim ejuſdem nominis erat eodem ævo ſubinde Archon annuus.

4311 | 94 2 | 403

Teleſtes poëta Athenis vicit.

Micone.

Selinuntium poëtam dithyrambicum intelligit. Athenæo citatur hic ſæpius. Nec dubitari poteſt de nomine, tametſi primum diſparuerit in marmore elementum. Quadriennio autem pòſt illuſtris habetur apud Diodorum, lib. XIV. Ithycle ſcilicet archonte. Et cum ἐπισημοτάτοις διθυραμβοποιοῖς Timotheo Mileſio, Philoxeno & Polyeido connumeratur. Vide infrà ad annum periodi 4334. Teleſtis vitam ſcripſit Ariſtoxenus muſicus, utì memorat Apollonius in ἱστορίᾳ θαυμασίᾳ μ.

4313 | 94 4 | 401

Socrates Philoſophus, ſenex ſeptuagenarius, moritur.

Lachete.

Euſebio Olympiadis XCV anno II moritur Socrates. Metachroniſmus eſt biennii, aut circiter. Sed & Euſebius in Græcis nonagenarium tempore mortis fuiſſe ait, Πιὼν τὸ κώνειον ἀπέθανε ζήσας ἔτη G, *Hauſtâ cicutâ mortuus eſt nonagenarius.* Depravata fortè eſt illa figura numeralis ex O, quod ſeptuaginta notat. Quin natales Socratis Euſebio ipſo anno tertio Olympiadis LXXVIII tribuuntur. Ita mortuus eſt, poſtquam vixerat annos LXV. In utroque igitur loco erratum eſt

Anno Period. Jul. | Olympiad. | Ante Christ.

Sed ad amuſſim ferme conſentiunt noſter & Apollodorus apud Laërtium, qui Olympiadis LXXVII anno quarto ſub Aphepſione, aut Apſephione, utì noſtro vocatur, archonte natum ſcribit. Et tam de anno natalium expreſſè Olympiadum ἀναγραφῇ, quàm de mortis, aſtipulatur. Vide ſuprà annum periodi 4244. Neque omnino ullâ Laërtii loco, in vitâ Socratis, de hâc re medelâ opus eſt; quam tamen attulit vir doctiſſimus, tam Aphepſionis & Phædonis nominibus eundem, apud Scriptores, annum deſignantibus, quàm iteratis fortè Aphepſionis præturis, ni fallor ipſe, deceptus; nec tamen ſinè exemplo. Videſis Ἀναγραφὴν Olympiadum, Olympiad. ΟΔ anno tertio, & J. Meurſium de Archontibus lib. II, cap. VII & XII. Nam per totum annum τῆς πρυτανείας, quo Socratem natum aiunt, aut Aphepſion magiſtratum geſſit, Phædon etiam, neſcio quare, vocatus; aut ſuffectus eſt ei mortuo Phædon, qui, quod reliquum erat anni incepti, implevit. Videſis Faſtos Atticos, & Suidam. Etiam de morte, adeóque de ætatis annis cum noſtro ſatìs convenit Laërtio; quem conſulas in vitâ Xenophontis, ubi idem dicit, quod in Socratis. Laërtius autem Xenophontem cum Cyro aſcendiſſe ait proximo ante Socratis obitum anno. Certè de iis, qui μετὰ τοῦ Κύρου ἀνέβαινον, ſcripſiſſe etiam heic noſtrum, vix eſt, ut omninò dubitemus. Veſtigia illa . . . . Κύρου ἀναβάντες ſatìs ſuadent. Etiam ſub hôc ipſo tempore collocatur apud optimos ſcriptores ipſa Cyri ἀνάβασις. Vide Scaligerum de Emendatione lib. V. pag. 389. & ſuprà, annum periodi 4307. *Archonte Aphepſione.*

4315 | 95 2 | 399 | . . . . Ariſtocrate.

Atqui in Faſtis, archontes continui ſunt Laches & Ariſtocrates; integro nihilominus heic inter epochas biennio putato. Neque opem fert heic Scaligeriana intercalatio, ſive anni πρυτανείας ratio. Secundæ enim enneadecaëteridis Metonicæ annos habent hi, utì in faſtis locantur, XIV & XV, quorum uterque ad Scaligeri calculum communis eſt. Anne igitur inter hoſce alius locum obtinuit? Atqui ad noſtri rationes, Lacheti annus eſt embolimæus, decimuſtertius nimirum enneadecaëterici Cycli ſecundi; unde ſaltem res hæc ſalva fieri poſſit. Calculo autem Petaviano etiam annus Cycli hujus XIV eſt embolimæus.

.... | | .... | . . . . Dithyrambo Athenis vicit. Pytheâ.

4334 | 100 1 | 380 | Philoxenus poëta dithyrambicus, ſexagenarius moritur.

Videſis ſuprà ad annum periodi 4311.

4337 | 100 4 | 377 | Anaxandrides comicus primò, *ut videtur*, vicit. Calleâ.

Annus epochæ diſparuit; ſed manet archon, qui Calleas eſt, ſeu Callias, ut Diodoro atque aliis dicitur; quem Chabriam malè nominat Sigonius.

Periodi Jul. | *Olymp.* | *Ante Christ.* — *Archonte Athenarum:*

Poſt Ariſtocratem archontem, noſtro cum faſtis vulgatis de annis exactè convenit. Ita numerus heic erat ΗΔΙΙΙ ſeu CXIII, unde is, quem adjecimus, prodit. Optimè conſentit Suidas in Ἀναξανδρίδης. Et anno proximo ἠγωνίζετο, in Olympiadum ἀναγραφῇ, archonte Chariandro.

4341 | 101 4 | 373 — Aſtydamas, ludis edendis, vicit Athenis. Ingens arſit cometes. — Aſteio.

At fabulæ Aſtydamas, poëta utpote tragicus, commiſſione certabat annis antea XXVI, aut circiter, archonte Ariſtocrate. Ita tum Diodoro, lib. XIV, tum Olympiadum ἀναγραφῇ legitur. De cometâ vide notas hiſtoricas.

4343 | 102 2 | 371 — Pugna Leuctrica Lacedæmoniorum & Thebanorum, in quâ graviſſima illorum clades. — Phraſiclide.

Ita hanc Lacedæmoniorum cladem collocat diſertè Pauſanias in Arcadicis; ita alii. Anno inſequenti potiùs tribuit magnus Scaliger. Vide eum de Emendatione lib. V. pag. 391. Saltem Phraſiclide in fine anni magiſtratum gerente putat prœlium commiſſum. Nam Plutarchus (quem de hâc pugnâ vide in Pelopidâ & Epaminondâ) contigiſſe ait Hippodromii menſis πέμπτῃ ἱσταμένου. Et Hippodromium cum Hecatombæone confert. Sed ea res ſatìs eſt, ſi dies ſpectemus, incerta; de tempeſtate interim anni, non item. Phraſiclidis annus, ad Scaligeri rationes Metonicas, embolimæus, quintus nempe enneadecaëteridis quartæ Metonicæ, incepit II die Julii; finivit ejuſdem menſis XV in anno ſequente. Et cùm ſub id tempus, æſtivum ſcilicet ſolſtitium, quod Plutarchi de Hecatombæone mentio innuit, prœlium commiſſum fuerit, atque noſter annos ſolares ab VIII Julii retro putârit (de quâ re in Apparatu diximus) ſecundùm haſce rationes tam in finem Phraſiclidis quàm in initium conjici poſſet. Sed annus hic communis eſt Petavio; & incipit III die Julii, Junii XXII aut (ſi τῶν ἀνάρχων ἡμερῶν ratio habeatur) XVIII finitus. Vide autem proximam epocham, quâ fortè ad finem ejus præturæ neceſſariò trahendum indicatur.

4344 | 102 3 | 370 — Steſichorus Himeræus ſecundus vicit Athenis. Megalepolis in Arcadiâ condita eſt.

De Steſichoris vide ſuprà ad annum 4228. Epochæ numerus heic cum ipſius marmoris fragmentis aliquot amplis, utì & alia pluria, diſparuere. At, ſi Pauſaniæ fides, ipſum, qui adjectus erat, numerum revocare forſan non eſt difficile. Certè ſi noſtro cum Pauſaniâ heic, quemadmodum in priori epochâ, conveniebat, res erit manifeſta. Ille in Arcadicis, Συνῳκίσθη, inquit, ἡ Μεγάλη πόλις ἐνιαυτῷ τε τῷ αὐτῷ καὶ μησί τε ὀλίγοις ὕστερον, ἢ τὸ πταῖσμα Λακεδαιμονίων ἐγένετο τὸ ἐν Λεύκτροις, Φρασικλείδου μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντος, δευτέρῳ δὲ ἔτει τῆς ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος καὶ δευτέρας.

Condita

Anno Periodi Jul.	Olympiad.	Ante Chriſt.		Archonte Athenarum:

Condita eſt Megalepolis eodem anno, quo & menſibus paucis poſtquam cladem accepere Leuctris Lacedæmonii, Phraſiclide Archonte Athenarum, ſecundo ſcilicet anno Olympiadis CII. Vide epocham proximè ſuperiorem. De initio Phraſiclidis anni loqui eum non opinor, niſi à noſtro planè diſcedat. Nam ſi menſes illi pauxilli ab initiis ejus putandi, tunc hæ duæ epochæ in unam concurrere debuiſſent, non dividi. Nec eoſdem annorum numeros alibi omnino iterat noſter, præterquam ſemel, ídque ſub tempus mythicum. Sed quæ ad eundem ſpectant numerum, ſub eodem ſimul collocare ſolet. Cæterùm annum hìc ad Juliani formulam intelligi opinor à Pauſaniâ, quæ eo ſcribente paſſim in uſu; neque aliter quàm ſi dixiſſet, eodem anno Juliano, à calendis ſcilicet Januariis putato, quo prœlium contigit Leuctricum, archonte nempe Phraſiclide, ſeu Olympiadis CII ſecundo, & paucis poſt ipſum prœlium menſibus, conditam eſſe Megalepolin; id eſt, in annis Olympiadicis, anno poſt Phraſiclidem, proximo ſeu Olympiadis tertio. Si ita intelligatur, tunc ad finem Phraſiclidis, non ad initia ejus, ſpectat ipſum prœlium in noſtri epochâ; ſi nempe rectè Plutarchus ſub ſolſtitium æſtivum id collocârit. Sic numerus in Marmore erat HIII. CVI. Sed tam Megalepolis conditum, quàm pugnam Leuctricam, ſub Phraſiclidis anno ponit Scaliger in Olympiadum ἀναγραφῇ. Vide Petavium de Doctrinâ Temporum lib. X. cap. XXXI.

4346 | 103 1 | 368 | Dionyſius Siciliæ tyrannus moritur. Dionyſius filius ſuccedit. | Nauſigene

De anno hôc cum aliis noſtro convenit. Exactè ita Euſebius; qui Olympiade CIII collocat Dionyſii Junioris initia. Sed ſi rectè rationes noſtri tenemus, plures aliquot anni Dionyſio patri, quàm vulgo aſſignantur, tribuendi. Certiſſimum eſt malè tam in Græcis quàm Latinis Euſebii octodecim duntaxat notari; quod ex ipſo Euſebio, cui Dionyſius tyrannidem invaſit ſub Olympiade XCIII, ſatìs arguitur. Triginta octo habet Helladius in Chreſtomathiâ. Id rationibus ex Dionyſii initiis apud Euſebium ſumptis proximat, & à chronologis magnis recipitur. Sed noſtro ſunt XLIII. Vide ſuprà ad annum periodi 4303. & Scaligerum ad Euſebianum numerum MDCXLIX. Quæ in lacunâ hujus epochæ ſuperſunt, veſtigia Alexandri nomen ſatìs indicant. Sed niſi Alexandri Amyntæ F. Macedonum regis mors, & Ptolemæi Aloritæ ſucceſſoris initia fuerint notata, ne ariolari poſſum, quid ſibi velint. Spatium fragmenti, quod evanuit, non diſſentit. Sed prochroniſmus eſt apud Euſebium quinquennii; apud quem Macedonum regum etiam ſatìs turbata ſunt tempora. Sed vide Scaligeri Canonum lib. III. p. 335.

4348 | 103 3 | 366 | Phocenſes Delphis . . . . | Cephiſodoro.

Nauſigenem excepit Polyzelus archon, quem Cephiſodorus, faſtorum conſenſu. Sed quid de Pho-

cenſibus

Periodi Jul.	Anno Olympiad.	Ante Christ.		Archonte Athenarum:
			censibus & Delphis annotatum fuerit, ne conjectari quidem poſſum. Græca habent Φωκεῖς τὸ ἐν Δελφοῖς . . . . . Certè octennio pòſt, archonte Agathocle, οἱ Φωκεῖς καταλαμβάνουσι τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν, *diripiunt templum Delphicum*; quod docent & Pauſanias in Phocicis, & Olympiadis CV anni quarti ἀναγραφή. Sed Cephiſodori annus in faſtis ei, quem adjicimus, reſpondet.	
. . .		. . .	Timotheus nonagenarius moritur. Timotheum Mileſium intellige. De eo vide pſephiſma apud Boëthium lib. I. de Muſicâ; & quæ obiter de eo diximus, ubi de nomis ſuprà egimus.	. . . . .
. . .		. . .	Philippi Macedonis Amyntæ F. Alexandri M. patris, initium. Obitus Artaxerxis Mnemonis Perſarum regis. Initia Ochi Artaxerxis filii. Vide Scaligerum ad numerum Euſebianum MDCLII de Mnemone. Vide eum item lib. V. de Emendatione pag. 388. & in Canonum tertio. Adi item Petavium de Doctrinâ Temporum lib. X. cap. XXIX. Atqui Ochi initia, & quæ cætera hìc annotantur, (ſi rectè in Notis Hiſtoricis conjectavimus) cis annum Periodi 4348. loca habuiſſe hinc liquet.	. . . . .
4357	105 4	357	. . . . vicit.	Agathocle.
4359	106 2	355	. . . .	Calliſtrato.
. . .		. . .	. . . .	. . . . .
. . .		. . .	. . . .	. . . . .

II.

Ad Smyrnæorum Decreta & Fœdus ab eis & Magnetibus percuſſum.

TAM de Smyrnæorum & Magnetum Fœdere ad Seleuci Callinici (qui Antiochus etiam dictus eſt, Euſebio teſte, & Pogon, utì habet Polybius libro II.) Aſiæ propriè ita dictæ & Syriæ Regis majeſtatem tutiùs conſervandam inito, quàm de prævio atque illo, quod ſubſequitur, Decreto, altum eſt apud ſcriptores ſilentium. Res item ſub eo geſtæ jejunè nimis & perfunctoriè traduntur. Cæterùm occaſionem, unde conſilium, quo tum in paciſcendo, tum in decernendo uſi ſunt, ortum eſt, haud difficile forſan fuerit elicere. Nam binæ Regis in Seleucidem (Syriæ regionem maritimam) expeditiones in Decreto prævio memorantur. Etenim ὑπερβάλλει εἰς τὴν Σελευκίδα, bis in eodem Decreto uſurpatum *expeditionem facere in Seleucidem* fidenter vertimus, licèt fateamur interim τὸ ὑπερβάλλειν eâ notione, pro ἐμβάλλειν ſcilicet, vix reperiri. Sed reperiri tamen non dubito. Diodorus Siculus non diverſo ſenſu ὑπερβάλλειν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν dixit. Ἀπὸ τῶν ἀρχαίων (inquit libro I.) χρόνων ἄχρι Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου προσαγορευθέντος, οὐχ ὅπως τινὲς τῶν Ἑλλήνων ὑπερέβαλον εἰς Αἰθιοπίαν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι τῶν ὅρων τῆς Αἰγύπτου προσανέβησαν· οὕτως ἄξενα πάντα

ἦν τὰ περὶ τὰς τόπους τούτους καὶ παντελῶς ἐπικίνδυνα. Τοῦ δὲ προειρημένου βασιλέως μεθ' Ἑλληνικῆς δυνάμεως εἰς Ἀιθιοπίαν πρώτου στρατεύσαντος, ἐπεγνώσθη τὰ κατὰ τὴν χώραν ταύτην ἀκριβέστερον ἀπὸ τούτων τῶν χρόνων. Eâdem hìc notione ὑπερβάλλειν uſus eſt, quâ προσαναβαίνειν & στρατεύειν, quæ non aliud ſignificare voluit. Neque enim de privatorum peregrinationibus locutum eſſe, ſed de Imperatorum expeditionibus (utcunque ſe aliter habet viri docti Latina interpretatio) mihi perſuaſiſſimum eſt. Quin res ipſa (pericula ſcilicet Smyrnæorum urbi agríſque circumjacentibus imminentia, quæ in Decreto memorantur) non modò verſioni hujuſmodi favet; ſed nec aliam admitti debere ſuadet, quàm ejuſmodi, in quâ eductas à Rege copias intelligamus. Expeditionum verò harum ſecunda occaſionem decretis fœderíque præbuit. Atque ea, puto, erat, quâ bellum Ptolemæo Euergeti Ægypti Regi non magìs feliciter intulit Seleucus, quàm civitatibus, quæ defecerant, primò intulerat. Utramque ex Juſtino ſeu Trogi Epitomes libro XXVII. potiſſimùm diſcimus. A parricidio auſpicia regni cœperat Seleucus, Berenice novercâ ſuâ, Ptolemæi Philadelphi filiâ & Euergetis ſorore, & parvulo fratre ex eâ ſuſcepto, trucidatis. Daphne ſe clauſerat illa, ut cædem, quâ dolo circumventa paulò pòſt erepta eſt, vitaret. Ibi obſidione cingebatur. In ſororis auxilium advolans Euergetes ad Babylonem uſque (quod ſcribit Appianus) aſcendit; cui etiam Aſiæ civitates quamplures, & perpetrati ſceleris odio ductæ & crudelitatis exemplo territæ, ſe tradunt. Adverſùs has, Euergete domeſticâ ſeditione revocato, Seleucus ingentem claſſem comparat. *Sed repentè, veluti diis ipſis* (quæ verba ſunt Juſtini) *parricidium vindicantibus, ortâ tempeſtate claſſem naufragio amittit. Nec quicquam illi ex tanto apparatu præter nudum corpus & ſpiritum, & paucos naufragii comites reſiduos fecit. Miſera quidem res, ſed optanda Seleuco fuit. Siquidem civitates, quæ odio ejus ad Ptolemæum tranſierant, veluti diis arbitris ſatisfactum fuiſſet, repentinâ animorum mutatione in naufragii miſericordiam verſæ imperio ſe ejus reſtituunt.* Atque hæc prima, ni fallor, eſt expeditio, cujus heic mentio. Secunda ſequitur in ejuſdem verbis: *Lætus igitur malis ſuis & damnis ditior redditus, veluti par viribus, bellum Ptolemæo infert; ſed quaſi ad ludibrium tantùm fortunæ natus eſſet, nec propter aliud opes regni recepiſſet, quàm ut amitteret, victus prælio non multò quàm poſt naufragium comitatior trepidus Antiochiam confugit.* Neque verò conjecturæ fidem adeò minuit, quòd nulla Juſtino Seleucidis heic mentio ſit. Etenim claſſe uſum eſſe Seleucum tam in ſecundâ quàm primâ expeditione, neceſſum eſt, ut credamus. Nec fieri potuit, ut aliter Ptolemæum laceſſeret, niſi per Judæam aut Arabiam, immenſis itineribus, in Ægyptum permeâſſet, quod nemo ſanus autumet. Solviſſe autem claſſem in utrâque, ex portuoſo Seleucidis litore, quod regni clavis erat, ſuadet opportunitas loci, qui tum in civitates, quæ defecerant, tum in Ægyptum copias commodiſſimè emittebat. Nec antequam ſe reſtituerant civitates, aliunde emittere tutò potuiſſe Seleucum veriſimillimum eſt. Id igitur, quod in Decreto primo eſt ὑπερβάλλειν εἰς τὴν Σελευκίδα intelligimus, pro eo quod eſt *copiis militaribus tam ad navale quàm terreſtre bellum inſtructis in Seleucidis littora tranſire.* Quod ita bis ſub initiis regni ſui Seleucum feciſſe exiſtimandum eſt. In civitatibus autem Aſiæ, quæ fidæ ei ſemper remanſerant, Smyrna fuit; urbs utpote, quæ etiam, Romanis poſtea ſummâ rerum potitis, conſtantiſſima fuit, eóque nomine ante alias omnes liberas Aſiæ civitates clariſſima (quod memoratur in excerptis Polybii legationibus XXV & XXVI.) & θέατρον τῆς Ἑλλάδος, Ἀσίας κόσμος & πρόσχημα, Ioniæ στέφανος, & γῆς ἄγαλμα Ariſtidi, & καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων Luciano in Imaginibus dicta. In iis verò civitatibus, quæ majeſtatem Regis comiter conſervare deſierant, & cum Smyrnæis, vicinis nempe, bellum geſſerant, Magneſia erat; quod ex ipſis Decretis & Fœdere ſatis manifeſtò ediſcitur. Poſt ſecundam igitur Seleuci expeditionem cladémque ſecutam, Smyrnæorum (qui à Seleucide quamvìs longè diſiti, Regis tamen malis nimiùm implicati erant) duces, quibus nimirum belli pacíſque jus à populo permiſſum eſt, cum Magnetibus legatione egerunt, ut eorum amicitiâ, tum civium libertati tum Majeſtati Regiæ providè conſuleretur. Aſſentit populus Magneſius, miſſis etiam legatis ad Smyrnenſem populum, qui totius rei fundus factus eſt. Sed civiliter & prudenter, quicquid de alterutrâ expeditione ultrà dici potuit, tam in Decretis quàm in Fœdere, omiſſum eſt; ne expreſſiori, ſive invidioſæ regii apparatûs

tûs cauſæ, ſive infelicis exitûs memoriâ, aut defectionem Civitatibus aut parricidium Regi obliquè exprobrare videretur. Populus autem uterque æquè liber erat ante Fœdus initum; utì etiam populus Palæmagneſius in Decreto, quod Fœdus ſequitur, memoratus. Eo ſcilicet modo liberos fuiſſe ſentio, quo populi, qui, cùm ſui juris ſint, ſuperioris nihilominus majeſtatem comiter conſervare tenentur ad mentem Proculi L. 7. D. de Captivis & Poſtliminio. Neque aliter τὰ πράγματα τῷ βασιλεῖ διατηρεῖν & ἀντιλαβέσθαι τῶν πραγμάτων heic intelligo, quàm τὴν ἀρχὴν καὶ δυναστείαν τηρεῖν, quo loquendi genere utitur Polybius, aliíque Græci, pro eo, quod eſt *Imperium & Majeſtatem conſervare, aut comiter conſervare.* De phraſeos illius vi, Politici & Juriſconſulti obiter. Ipſâ verò Fœderis, quod ex eorum genere eſt, quæ inæqualia ſunt, formulâ plurimùm minuitur Magnetum libertas. Et quod ſpecie Fœdus eſt, revera eis precaria erat ſervitus.

Lin. 1. *Στρατηγῶν γνώμη.*] Etiam Pſephiſma Athenienſium de Legatis ad Philippum Regem mittendis, qui de pactis ſervandis cum eo agerent, archonte Heropytho, apud Demoſthenem oratione de Coronâ, τῆς βουλῆς καὶ στρατηγῶν γνώμη factum eſt; utì illud, quod ibi ſequitur πολεμάρχου γνώμη. *Polemarchi* ſeu *Magiſtratûs, qui bello præerat, conſilio.* Erant autem στρατηγοὶ, ſeu Duces, quos & Prætores rectè dicas, atque etiam Polemarchi (hujus nominis unicus erat apud Athenienſes, Magiſtratus ordinarius; illiúſque decem) in Græcis plerunque rebuſpublicis, viri ſummâ fide & prudentiâ, quibus civitatis præſidium cuſtodiáque, atque rei militaris adminiſtratio tam pacis quàm belli temporibus, veluti ferme dictatoribus, mandabatur. Diſertè de hujuſmodi magiſtratibus locutus Ariſtoteles, politicorum VI. capite VIII. καλοῦσι δὲ, inquit, στρατηγοὺς καὶ πολεμάρχους τοὺς τοιούτους. *id genus Magiſtratus vocant Polemarchos & Strategos.* De Strategis item, apud Athenienſes, atque eorum in legationibus ordinandis (quæ res ad Marmor noſtrum ſpectat) munere, conſulas Pſephiſma in Legatos aliquot, in quibus Antiphon rhetor erat, quod habetur apud Plutarchum in Antiphontis vitâ. Sed vide Sigonium de Republicâ Athenienſium lib. IV. cap. V.

Lin. 9. Θεὸν Ἀντίοχον καὶ θεὰν Στρατονίκην ἱδρῦσθαι παρ' ἡμῖν] Antiochum Antiochi Soteris filium, Callinici patrem, Theon, ſeu Deum dictum paſſim apud veteres legimus. Cognomen primò ſortitus eſt (ſic Appianus in Syriacis) apud Mileſios, eò quòd Timarchi tyrannide eos liberâſſet. Sed Stratonicem alibi Deam nuncupatam minimè comperio. Sed nec hujus, aut illius apotheoſeos veſtigium ullum; quæ tamen per ἱδρῦσθαι heic innui videtur. Illud autem *conſecrari* vertimus, & intelligimus pro eo, quod eſt *fanis, delubris, ſeu καθιδρύμασι, aut ſtatuis, ritu ſacro poſitis, in Deorum album referri.* Non diſſimili fortè ritu, ab eo quo Nicator relatus eſt ab Antiocho Sotere filio (de quâ re Appianus) aut à Smyrnæis Homerus poëta, de cujus apotheoſi Strabo lib. XII. & Cicero Oratione pro Archiâ. Idem honos habitus eſt, ab Athenienſibus Lemni incolis, Seleuco Nicatori & Antiocho Soteri, proavo ſcilicet & avo Seleuci noſtri, quod ſcribit Phylarchus apud Athenæum libro VI. De Stratonicâ autem hâc, quæ Seleuci Nicatoris indulgentiſſimi uxor Antiocho Soteri filio, Callinici avo, qui eam efflictim deperibat, conceſſa eſt; & de Eraſiſtrati archiatrorum principis, in amore illo tum indagando tum promovendo ſagacitate, viſendi ſunt Plutarchus in Demetrio, Lucianus de Deâ Syriâ, Euſebius in Chronico Græcè edito, Appianus, Suidas in Seleuco, Valerius Maximus lib. V. cap. VII. Eraſiſtrati etiam artificium iſtud tangit Galenus in περὶ τοῦ προγινώσκειν.

Lin. 11. Τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη] Ἔθνη, ſeu Gentes, pro ſingularium provinciarum incolis, ſeu Provincialibus eodem jure utentibus, heic ſumitur; non pro integris populorum nationibus. Neque enim ſolummodo regibus & principibus, qui vicinis populis præerant, ſed etiam urbibus & ſingulis provinciis hanc gratiam ſuam de Aſyli jure erga Smyrnæos, meritò indicari voluit Seleucus. Omnium enim illorum interſuiſſe eam ſcire nemo non videt. Eodem ipſiſſimo ſenſu τὰ ἔθνη ſæpius habetur apud Marcianum Heracleotem juniorem illum (non τῆς περιηγήσεως autorem) in periplo; quem libentiùs heic laudo, ideo quòd & urbes clariores, & τὰ ἔθνη, ſeu Gentes, hâc notione ſumtas, quæ inſulæ majores Britannicæ ſæculis habuerint vetuſtioribus, accuratiùs enumerat cum fluviis, promontoriis & inſulis, ídque quod ſciam, ſolus; ſed à rerum noſtratium conſarcinatoribus nimiùm neglectus. De

Hiberniâ, ἔχει, inquit, ἔθνη ις´· πόλεις ἐπισήμους ιε´· ἀκρωτήρια ἐπίσημα πέντε· νήσους ἐπισήμους ἕξ, *habet Gentes* ſeu *Provincias* XVI. *Urbes inſignes* XV. *Promontoria inſignia* V. *Inſulas inſignes* VI. Et de Albione, quam nunc Magnam Britanniam appellant, ἔχει δὲ ἐν αὐτῇ, ait, ἔθνη λγ´· πόλεις ἐπισήμους νθ´· ποταμοὺς ἐπισήμους μ´· ἀκρωτήρια ἐπίσημα δ´· χερσόνησον ἐπίσημον ἕνα· κόλπους ἐπισήμους ε´· λιμένας ἐπισήμους γ´. *Continet in ſe gentes, ſeu Provincias* XXXIII. *Urbes inſignes* LIX. *Fluvios inſignes* XL. *Promontoria inſignia* IV. *Peninſulam inſignem unam, ſinus inſignes* V. *Portus inſignes* III. Ptolemæo recentior eſt hic Marcianus. Nam eum citat. Sed verò cum hiſce numeris compara Ptolemæi Chorographiam Britanniarum.

Lin. 12. Ἱερὸν τῆς Στρατονικίδος Ἀφροδίτης] Aphrodite ſeu Venus Stratonicis, præterquam Tacito, veterum nemini memoratur. Dictum autem à Stratonice puto, non aliter atque Æneis ab Æneâ appellata eſt Venus: cui extruxerunt Trojani Italiam petentes fana bina, prope Leucadem alterum, alterum apud Actium; quod memorat Dionyſius Halicarnaſſenſis lib. I. Nam rariſſima ſunt exempla, quæ Deos Deáſve à perſonis aliis, quàm majoribus ſuis, denominatos exhibent; licèt quæ à locis, ſint paſſim obvia. Et ſatis obvii ſunt etiam novi Dii, ex adulatione ſpurciſſimâ nati, qui priſcis cognomines, ut Pythonice Venus, Themaſo Hercules, Julia Juno, & quæ ſunt ejuſmodi. Videſis Caſauboni Animadverſ. in Athenæum lib. VI. cap. XIV. Hujus autem generis ſi hæc noſtra fuiſſet, Stratonice Venus, non Stratonicis, qui tantùm denominativum eſt, dicta fuiſſet. Neque aliam opinor fuiſſe hanc Venerem, quam ipſiſſimam Deam Syriam, Aſſyriam ſeu Hieropolitanam, quam à Stratonice longè ante alia numina cultam ſatis oſtendit Lucianus: ubi illam per inſomnium, dum adhuc Nicatori cohabitaret, monitam, Hierapolim ſe contuliſſe narrat; templum Deæ inſtauràſſe, & per triennium operi aſſiduè, cum Combabo itineris comite, incubuiſſe. Smyrnæi autem, ut ſive Stratonicen ipſam, ſive maritos, ſive filium, ſive nepotem, ſive hoſce omnes ſimul demererentur, templo etiam eidem Deæ ſacrato, à Stratonice eam non immeritò denominabant: obtenſo forſan interea (quod in rebus hujuſmodi fieri ſolitum) oraculi imperio, utì etiam Romæ trecentis aut circiter annis poſtea obtendebant, quod ex Tacito mox oſtenditur. Neque omnino obſtat, quòd apud Lucianum non Aphrodite ſed Ἥρη & Ἥρη Ἀσσυρίη *Aſſyria Juno* numen Hieropolitanum indigitetur. Nam, ut prætermittam notiſſimam illam Numinum apud Gentium Theologos confuſionem, quâ eis, quæ unius ſaltem ſexûs ſunt, unitas etiam divinitatis plerunque tribuitur; Hierapolitana Dea non minùs Aphrodite, quàm Juno, nominanda erat; imò potiùs ſanè Aphrodite, quod etiam bene nôrunt Smyrnæi, indigitamentum ejus ad amuſſim proculdubio ab hierophantis antea edocti, quàm nomen ſacratum evulgarent. Utut enim Junonis Græcorum ſpeciem præ ſe maximè ferebat, aliarúmque quamplurium Dearum quidpiam habebat; ceſto etiam ſeu adumbrandi amoris illecebras tunicâ (nam tunica ceſtus erat, non cingulum; quod optimè docet Nicolaus Rigaltius in Notis ad Onoſandrum) induta ſedebat. Indumentum autem illud proprium erat (quod ait etiam ipſe Lucianus) duntaxat Uraniæ, quæ ipſiſſima Aphrodite ſeu Venus eſt. Κεστὸν, inquit, ἔχει, τῷ μούνην τὴν Οὐρανίην κοσμέουσι. Atque disertè Plutarchus Hieropolitanam, tam Aphroditem quàm Junonem, ſeu Ἥραν dictam ſcribit in vitâ Craſſi. Quin Ptolemæus Deam Orientalibus quibuſcunque nominibus vocitatam, Aphroditem fuiſſe ait in ſecundo Tetrabibli. Hoc autem nomen atque ejuſmodi alia Græcorum vocabula Aſſyriis planè peregrina erant. Iis vero Uraniam hanc Μύλιττα. ſeu Μύλιτα dictam eſſe teſtes ſunt Herodotus in Clio, & Heſychius. Μύλιττα autem Γενέτειραν, ſeu Genetricem denotat Syris, ut Ἀλιττα pro eodem numine Arabibus etiam, apud Herodotum loco citato, uſurpatum. Ita omnia in Venerem conveniunt. Sed de Orientalium Venere, nos plura, in ſecundo Syntagmate de Diis Syris.

Ibid. Ἄσυλον εἶναι] Jus igitur Aſyli, quo fruebatur Veneris Stratonicidis fanum, magis Callinici Regis beneficium erat, quàm ex oraculo Apollinis natum. Hôc tamen ſolummodo ut juris ſui argumento uſi ſunt Romæ, ſub Tiberio Imperatore, Smyrnæorum Legati in certamine illo de Græcarum urbium Aſylis. Nam ubi, ex Decreto Senatûs, civitatum, quæ in eo certamine & jura ſua & legatos miſerant, aliæ Regum, qui, ante vim Romanam, valuerant, ſancita, ad Aſyla ſua firmanda,

 edi-

ediderunt; aliæ autem, quod ſcribit Tacitus Annalium tertio, obſcuris duntaxat ob vetuſtatem initiis nitebantur; in his Smyrnæos ponit, utpote qui *oraculum Apollinis, cujus imperio Stratonicidi Veneri Templum dicaverant* (quæ ejus verba ſunt) prætexuere. Obſcura ſcilicet numinis juſſa magìs, quàm expreſſiſſima hominum ſancita, periclitanti cauſæ patrocinari ſatìs imprudenter exiſtimabant. Sed cautiùs poſtea egit Polemon Sophiſta juris peritiſſimus. Nam renaſcente, ὑπὲρ τ͂ ἐν τῇ Σμύρνῃ ναῶν, ϗ τ͂ ἐπ' αὐτοῖς δικαίων ſeu de *fanis Smyrnæorum* (quorum is Syndicus erat) *fanorúmque juribus controverſiâ*; orationi illius poſthumæ in judicio ſolùm lectæ tanta argumentorum vis inerat, ut ſecundùm Smyrnæos decerneret Imperator Antoninus, utì ſcribit in Polemonis vitâ Philoſtratus. Vix dubitare poſſum, quin Aſyli hujus jura in judicium tunc revocata fuerint, & regia ſancita (quorum in hôc Decreto mentio eſt) præ ſutili ſuperſtitione ſub Tiberio neglecta, in legitimas probationes à ſophiſtâ rite adhiberentur.

Ibid. Καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν ἱερὰν ϗ ἄσυλον] Ita non ſolùm Fanum, ſed & Urbs tota & Deæ ſanctitatis particeps & confugii locus erat. E Fano ſcilicet nemo in jus erat vocandus, nedum rapiendus; ex Urbe nemo, qui vicinis damnum injuriámve intulerat, in deditionem repetendus. Sic ἀσυλίας jus in utroque intelligo. Templa autem aliquot Aſyla, lucos item, aras, ſtatuas, apud veteres non raró habemus. Sed urbem totam aſyli jure potitam eſſe, alibi quàm apud Judæos (quibus in hâc re caſus erat tantùm ſingularis, fortuiti ſcilicet homicidii) rariſſimum eſt in ſcriptis veterum. Sed in Titi numiſmatis habetur ΠΑΡΑΙΤΩΝΙΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ & in Domitiani ΑΔΜΕΔΕΡΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ. Thapſacenorum Civitati idem tribuitur in Trajani; Gabilitarum in Elagabali nummis. Et alia ſunt ejuſmodi. Nonnullis verò ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ reperitur. Ita dicitur Cæſarea in Septimii Getæ nummis. Ita aliæ aliquot. Etiam Senatus Smyrnenſis in Auguſti aliquot ἱερὰ σύγκλητος ϗ ἐλευθέρα vocatur. Sed de Perſicæ Hierocæſarienſium Dianæ Templo & duobus milibus paſſuum tributâ inviolabilis perfugii ſanctitate, vide Tacitum annalium tertio. Quin incolas totius inſulæ, quæ ſparſis circa Britanniam & olim deſertis proximabat, ἱεροὺς πάντας ϗ ἀσύλους à Britannis habitos ait Demetrius perluſtratum ſub Hadriano Imperatore miſſus, apud Plutarchum libro de Defectu oraculorum. Et, utì Proclus locum Plutarchi intelligit in primo libro ad Platonis Timæum, inſula ipſa, cùm fuerit ſacra, erat διὰ τοῦτο ἄσυλος ἀνειμένη ὑπὸ τ͂ κρατούντων, *ideo etiam à principibus ut aſylum habitum.* Samothracia item inſula, *ſacra erat & auguſti tota atque inviolati ſoli*, quod legimus apud Livium Decad. V. lib. V. Unde erat, quòd Perſeus ultimus Macedoniæ Rex, à Paulo Æmilio victus, inviolatus extitit; utì etiam Plutarchus memorat, in Æmilio. Cæterùm licentia, quæ in prætexendo per urbes Græcas (in quibus Smyrna) Aſyli jure nimiùm crebuerat, ſub Tiberio Senatuſconſultis coercita eſt, & modus præſcriptus. *Facta*, inquit Tacitus, *Senatuſconſulta, queis multo cum honore, modus tamen præſcribebatur*; *juſſique ipſis in templis facere aras ſacrandam ad memoriam, neu ſpecie religionis in ambitionem delaberentur.* Modus perſonarum qualitati, locorum ſpatio, tempori ſortè datus. Ita Aſylorum jura per has civitates tantùm innovata erant, minimè autem omnia, quæ uſquam erant abolita; quod ſatìs inconſideratè (ut rectè notat Lipſius) Suetonio elapſum eſt in Tiberio cap. XXXVII. Et fruſtra nimis facit Petrus Gambacurta, qui Taciti verba Suetonio non adverſari contendit. Videſis eum de Immunitate Eccleſiarum lib. I. cap. XVII. Gentium autem ſana, ſeu templa, nonnulla tantùm aſyla fuere; unde Livius libro XXXV. fanum lucúmque Apollinis Delii eâ dicit fuiſſe religione & eo jure ſanctum, quo ſunt templa, quæ aſyla Græci vocant. Videſis Strabonem de Neptuni aſylo in Calauriâ lib. VIII. Templum item Meccanum, in Alcorano, aſylum eſt; quod legitur Azoara I. Sed Chriſtianorum in univerſum omnia, poſt adultum ferè Chriſtianiſmum, templa confugis ſalutem præſtabant. Et majeſtatis crimen erat eos abducere, etiam verberibus, tonſurâ, & deportatione luendum. Vide Titulos de his, qui ad Eccleſias confugiunt, in utroque Codice, & de crimine ſacrilegii in Juſtinianeo; ſanctionem item Theodoſii & Valentiniani Concilio Epheſino ſubjunctam. Conſule etiam Petri Ærodii Rerum Judicatarum lib. I. tit. IX. Atqui præter juris tum Civilis tum Sacri utriuſque Imperii

commentarios, & varios ſingularium gentium mores, quibus & firmatum ſæpius eſt & mutatum aſylorum in Eccleſiis jus, conſulenda eſt Conſtitutio nupera Gregorii XIV. Pontificis Romani, quâ modus etiam huic juri præſcriptus eſt. Reperitur apud Laërtium Cherubinum in Bullarii tomo II. pag. 694. Quin ea editis Proſperi Farinacii & Petri Gambacurtæ interpretamentis illuſtratur. Vide item Petri Sarpi de Jure Aſylorum librum ſingularem. Nec verò omnino ingratum forſan fuerit, ſi de ſingulari Aſyli jure, quo etiam in univerſis ſuis ædibus gaudebat olim tam Templariorum, dum ſtetere, ſodalitium, quàm Hoſpitalariorum, deciſionem Anglicanam, eámque non contemnendam, ex vetuſto rerum Hoſpitaliorum Codice MS. heic obiter adjecero: maximè cùm in Commentariis juris noſtri vix reperiatur id genus deciſionum veſtigium aliquod; ſed deciſio ejuſmodi integra omnino nullibi. Anno Henrici quarti Angliæ Regis decimo, qui vulgaris eſt Chriſti 1446. menſe Julio, ſedentibus pro tribunali Wintoniæ Gulielmo Hankeford & Gulielmo Cheyne, judicibus nempe ad reos, juxta patrium ritum, cuſtodiâ liberandos diplomate principali conſtitutis, accuſatus eſt furti Johannes Gore, qui ſe minimè judicio ſiſtendum eſſe excipit, ſed planè eximendum; eò ſcilicet quòd à domo quâdam vi abreptus fuiſſet, quæ, Hoſpitalariorum utpote poſſeſſio, jure aſyli potiebatur, uti & eorundem cæteræ; ſive *quòd ipſe* (ut ipſiſſimâ juris noſtri formulâ, utcunque barbarâ, utar) *pro feloniâ prædictâ fugit ad quandam domum Prioris & fratrum Hoſpitalis S. Johannis Jeruſalem in Angliâ in* Burghton *vocatam* Spittlehouſe, *quæ quidem domus privilegiata exiſtit, ſicut cæteræ domus ejuſdem privilegiatæ exiſtunt, petendo in eâdem domo privilegium hoſpitalis prædicti. Et dicit, quòd ipſe ab eâdem domo per Conſtabularios villæ prædictæ & alios æmulos ſuos manu forti contra voluntatem ſuam extractus fuit, & petit, quòd ipſe ad domum prædictam reſtituatur.* Adeſt etiam Hoſpitalariorum Procurator, qui domum eam fuiſſe aſſerit olim Templariorum, & Privilegia Templariis ab Innocentio..., Hoſpitalariis ab Urbano III. indulta exhibet, *ne quis in illos, qui ad domos eorundem fratrum pro ſalute ſuâ confugiunt, vel in res eorum infra ambitum domorum ipſarum, manus injiciat violentas. Eos, qui contrà fecerint, anathemate feriendos, appellatione omni ceſſante.* Quin privilegio eodem perpetuò à tempore primæ conceſſionis, tum Templarios, tum Hoſpitalarios (ad quos etiam, extincto ſub Clemente V. Pontifice Romano, Templariorum ſodalitio, pleraque eorum bona, principum conſenſu, applicata ſunt) ita uſos eſſe; ut ſi quis criminis cujuſcunque, *Feloniæ* dicti, reus ad eorum domum quamcunque confugeret, non minùs inviolatam ibi pacem ſortiretur, quàm ſi ad ſanctam Eccleſiam confugiſſet. Clementis Bulla de applicandis Templariorum bonis habetur in Laërtii Cherubini Bullario, tomo 1. p. 149. Ut autem de veritate, ad ritum patrium, conſtaret, evocant è viciniâ judices duodecim viros, qui, juramentis præſtitis, de privilegii uſu pronunciarent. *Hi dicunt ſuper Sacramentum ſuum, quòd prædicta domus, vocata* Spittlehouſe, *nuper fuit in poſſeſſione prædictorum religioſorum virorum fratrum Militiæ Templi, & modò in poſſeſſione prædictorum nunc Prioris & Fratrum prædicti Hoſpitalis S. Johannis Jeruſalem in Angliâ exiſtit. Et quòd prædictus Johannes* Gore *fugit uſque eandem vocatam* Spittlehouſe *pro Feloniâ prædictâ, & petiit ibidem privilegium prædicti Hoſpitalis S. Johannis Jeruſalem in Angliâ, & in eâdem domo extitit, quouſque ab eâdem domo contra voluntatem ſuam per quoſdam æmulos ſuos manu forti extractus fuit, prout idem Joh.* Gore *ſuperiùs allegavit. Et ulteriùs dicunt ſuper Sacramentum ſuum, quòd tam prædicti nunc Prior & Fratres Hoſpitalis prædicti, necnon omnes prædeceſſores ſui Priores & Fratres Hoſpitalis illius temporibus ſuis hujuſmodi privilegium à tempore conceſſionis ejuſdem habuerunt, & ſemper huc uſque continuârunt; videlicet quòd quilibet homo ſive femina ad aliquam domum tam prædictorum fratrum Militiæ Templi tempore ſuo, quàm prædictorum nunc Prioris & Fratrum Hoſpitalis prædicti ac prædeceſſorum ſuorum Priorum & Fratrum Hoſpitalis illius temporibus ſuis pro aliquâ Feloniâ, pro ſalute ſuâ fugiens, habuit in eâdem domo, ad quam ſic fugit, & in quâlibet domo domorum prædictarum haberet hujuſmodi privilegium & libertatem, prout in Sacroſanctâ Eccleſiâ tunc temporis pro eodem delicto exiſteret; prout Willielmus de* Wakefield (is Hoſpitalariorum Procurator fuit) *pro prædictis Priore & Fratribus Hoſpitalis prædicti ſuperiùs allegavit. Et ulteriùs dicunt, quòd, licèt aliquis pro*

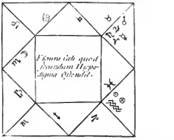
ſalute ſuâ ad aliquam domum domorum prædictarum pro aliquâ feloniâ in formâ prædictâ fugiens ab eâdem domo extractus fuiſſet, ipſe ſemper occaſione privilegii prædicti ad hujuſmodi domum à toto tempore prædicto reſtitutus fuit. De reſtitutione dubitant Judices, unde cauſa ampliata eſt etiam in æſtivam anni proximi ſeſſionem. Quâ, poſtquam interea à procuratoribus regiis privilegium impugnatum eſt, & alterutrinque diſceptatum, & res à cæteris etiam, qui judiciis præerant, maturè eſt perpenſa; ſecundùm reum, Aſyli nomine, fertur ſententia. Neque hæc ſanè indigna, quæ, formulâ forenſi, interſeratur. *Auditis & pleniùs intellectis tam Recordo prædicto quàm diverſis & non modicis legis peritorum rationibus pro Domino Rege in hâc parte factis ac habito priùs indè aviſamento tam Juſtitiariorum Domini Regis in utroque Banco, quàm Servientium Domini Regis ad legem, necnon aliorum peritorum de ejuſdem Domini Regis conſilio per Præfatos Willielmum* Hanckford, *& Willielmum* Skrene, *pro jure Domini Regis in hâc parte ſalvando ad hoc requiſitorum, videtur Juſtitiariis hic, quòd prædictus nunc Prior & Fratres Hoſpitalis prædicti, hujuſmodi privilegium, prout ex parte ſuâ in formâ prædictâ allegatum extitit, habere debeant Ideo conſideratum eſt, quòd prædictus Johannes* Gore, *ad prædictam domum prædicti Prioris Sancti Johan. Jeruſalem in Angliâ vocatam* Spittlehouſe *in* Tughton, *ad quam idem Johannes* Gore *pro feloniâ prædictâ fugit, petendo ibidem privilegium Hoſpitalis prædicti, & extra quam idem Johannes* Gore *poſtmodum per Conſtabularios Villæ prædictæ & alios æmulos ſuos manu forti contra voluntatem ſuam in formâ prædictâ extractus fuit, reſtituatur. Et reſtituitur per Vicecomitem Comitatûs prædicti.* Accuſationis, exceptionis, ampliationis, & ſententiæ formulam integram olim exſcripſimus ex vetuſto, quem diximus, codice; qui locupletiſſimus eſt rerum ad Hoſpitalarios ſpectantium Theſaurus. Sed ſub Henrico, Angliæ Rege VIII. legibus in Ordinum Comitiis latis antiquata ſunt hujuſmodi Aſylorum jura; & planè apud nos evanuere.

Lin. 23. Ἀγαθῇ τύχῃ δεδόχθαι.] Bene ominandi cauſâ *ἀγαθῇ τύχῃ* & ſermocinationibus Græcorum adhiberi, & inſcriptionibus præfigi ſolitum eſſe notiſſimum eſt. Haud aliâ notione, quàm *quòd bonum felix fauſtúmque ſit, fors fuat*, & quæ ſunt ejuſmodi, Romanis in uſu erant. In utroque decreto heic reperitur & ad extremum Fœderis. Sed non ita multa ſunt exempla hujuſmodi, in Decretis aut Fœderibus, uſûs. Vide annuas Athenienſium & Lacedæmoniorum inducias apud Thucydidem lib. IV. Eæ *τύχῃ ἀγαθῇ τῇ τοῦ* Ἀθηναίων pactæ ſunt. Laconum item Decretum non diſſimili auſpicio ſit, de Epictetæ Grinni filiæ legato, apud Janum Gruterum in Inſcriptionibus pag. 217. Et vide eundem, pag. 400 & 401. Etiam pro eo, quod eſt Romanis *quod felix fauſtúmque ſit*, expreſſè ſubſtituunt Græci Ἀγαθῇ τύχῃ, uti habetur apud Appianum lib. IV. de bello civili. Id *καλῶς γένοιτο* eſt Helleniſtis, Maccabæorum primo cap. VIII. 23. Et Donatus ad Terentii Hecyram *fors fuat* uſurpari ait, pro *bona fortuna ſit*, unde etiam nos, *cum bonâ fortunâ*, verbum verbo reddentes heic vertimus. Pro eodem præfigebant etiam edictis Romani *Bonum factum*; quod videre eſt (ut teſtimonia id genus cætera, quæ ſatìs obvia ſunt, prætermittam) in reciproco illo mathematicorum edicto de Vitellii nece apud Suetonium cap. XIV. Ubi tamen non ſolùm edictorum formulam eos irriſiſſe puto, ſed etiam ſive artis ſuæ, cujus item amantior erat imperator, vocabulis rite ſervatis ipſis (ſi Græcè ſcribebant, quod eſt ſatìs ſimile veri) ſive intellectis & indicatis (ſi Latinè) homonymiâ acriùs eum ſugillâſſe. *Bonum factum* (ita Latinè, ad formulam edicti, noctu ludebant mathematici, poſtquam ejuſmodi formulâ interdiu eos Italiâ intrà Kalendas Octobris excedere juſſerat) *ne Vitellius Germanicus intrà Kalendas Octobris uſquam eſſet*, quod Græcè ſonâſſet Ἀγαθῇ τύχῃ· Βιτέλλιος ὁ Γερμανικὸς ἐντὸς τῶν καλανδῶν τῶν τοῦ Ὀκτωβρίου ἀπαλλαγήσεται τοῦ βίου. Homonymia duplex fuiſſe videtur; tum in eo, quòd tam ſenſu indicativo quàm optativo intelligi poſſet τὸ Ἀγαθῇ τύχῃ; tum quia *Fortuna bona* ſeu Ἀγαθῇ τύχῃ, aut *bonum factum* idem innuens, tam ex artis ritu quàm ex edicti formulâ, petenda erat. Etenim Fortunam, quæ in totâ ratione mortalium ſola utramque, ut ait ille, paginam facere exiſtimabatur, ſive *ἀγαθὴν* & bonam, ſive *κακὴν, φαύλην* aut malam nominabant mathematici, prout ſiderum in thematis genethliacis poſitura & *τοῦ κλήρου τῆς τύχης* ſeu fortis Fortunæ habitudo prædictionis argumenta ſubminiſtrabant. Neque id

ſolùm

ſolùm in hominum, ſed & urbium & imperiorum, thematis obtinebat. Aut igitur infelicem exitum, ἀγαθῆς τύχης *bonæ fortunæ* ſeu *Boni facti* (quod idem eſt) nomine Imperatori, cujus ex themate malam fortunam ſeu exitium compererant, ironiâ innuebant; aut conſulto ſimul urbis ſeu Imperii Romani themate (utì artis illius præceptis oportet) bonam ex tyranni nece Fortunam imperio, ſolennibus edicti vocabulis, quæ eodem ſono ferè, non diſſimili ſenſu, Aſtrologiæ propria erant, uſi edicebant. Non ſum neſcius interim τὰ ἐπίκτητα ſeu res externas plerunque à Magiſtris Sorti Fortunæ tributas eſſe. Sed, cùm multiplex fuerit ejuſdem Sortis ſignificatio; in vitæ etiam datoribus ſeu aphetis, teſte ipſo Ptolemæo, primarium obtinet locum. Unde, prout ſive à locis ſive à ſtellis anæreticis ſeu interficientibus læditur, mortis genus oſtendere putatur. Vide, ſi placet, Hermetem in Carpo, Aphoriſmo LXXVIII. Et Vettius Valens Antiochenus, Aſtrologus vetuſtus, necdum typis editus, Sortem Fortunæ, quam Κυρίαν σώματος appellat, Lunam, Sortem verò Dæmonis ſeu Genii, Solem (qui eidem Vettio νοῦς καὶ δαίμων κοσμικῆς ὑπάρχει) denotare ait. Huic igitur τὰ πρακτικὰ ſive res agendas ſeu athla (utì vocat Manilius) tribuit; illi τὰ σωματικὰ ſive quæ ad corpus ſpectant; nimirum ſanitatem, morbos, pulchritudinem, necem, & quæ ſunt id genus alia. Ita ſcilicet τῶν Ἀνθολογιῶν ſive Floridorum libro IV. Ubi περὶ διαιρέσεως χρόνων ἐμπράκτων καὶ ἀπράκτων agit juxta ſtellarum errantium periodos & ἀφέσεις ſeu in tempora miſſiones, quas vulgus hodie aſtrologorum *prorogationes* vocat. Adjicit inſuper ibidem caput περὶ χρόνων διαιρέσεως ἀπὸ κλήρου τῆς τύχης καὶ δαίμονος, ſive *de rebus Sortibus Fortunæ & Genii aſſignatis.* Ἐπὰν οὖν, inquit, σωματικοὺς χρόνους ζητῶμεν, οἷον κλιμακτῆρας καὶ ἀσθενείας ἢ αἱμαγμοὺς πτώσεις, σίνη, πάθη, καὶ ὅσα περὶ ἂν ἥκει τῷ σώματι περὶ ῥώσεως, τέρψεως, ἡδονῆς, καλλονῆς, ἐπαφροδισίας, ἀπὸ τοῦ κλήρου τῆς τύχης διεκβαλλόμεθα ζωδιακῶς. Καὶ οὗ ἂν καταλήξῃ ὁ χρόνος, λογιζόμεθα τὸ ζώδιον καὶ τοὺς ἐπόντας ἀστέρας ἢ μαρτυροῦντας, πῶς σχηματίζονται πρὸς τὸν καθολικὸν οἰκοδεσπότην τῶν ἀφετικῶν χρόνων, καὶ πότερον ἐπίκεντροι οἱ χρόνοι κατὰ τὸν κλῆρον εἰσίν, ἢ ἔκκεντροι. Ideóque Ἀγαθὴν τύχην & Ἀγαθὸν δαίμονα velut Deos contubernales habemus apud veteres. Vide Ariſtidis orationem ſacram primam. Et Poëma ſic inchoavit Diagoras ille atheos, ſed antequam Deos eſſe negâſſet, Κατὰ δαίμονα καὶ τύχην πάντα τελεῖται, *A Dæmone ſeu Genio & Fortunâ fiunt omnia*; quod memorat Sextus Empiricus adverſùs Mathematicos lib. VIII. Et Ζαρουὰμ Zaſradi ſeu Zoroaſtri, id eſt, Magorum ſcholis, *Fortuna* dicta eſt, adeóque τῶν πάντων ἀρχηγός, utì habet Theodorus Mopſueſtiæ libro περὶ τῆς ἐν Περσίδι μαγικῆς apud Photium codice LXXXI. Obiter autem alia, quæ apud Vettium noſtrum habet Necepſo, qui Ægypti Rex ante annos MMCCC. ſcripſit, de Sorte Fortunæ ſubjungimus. Neque gratiam nos indè non inituros putamus, non ſolùm cum iis, qui divinatricem illam artem fruſtra nimis venditant, ſed etiam cum illis, qui ſobriè philoſophantes, & reverenter priſca indagando artium qualiumcumque ſive deperditarum ſive fugientium veſtigia ſatagunt. Vettius, Floridorum primo, ad Felicitatem ſeu Infelicitatem nati dignoſcendam, locum ejus ait ἀναγκαιότατον καὶ δυναστικόν. Et, ut ſententiam firmet, Necepſonis Regis librum XIII. citat. Ita inquit, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐναρχόμενος ἐν τῇ ΙΓ΄. βίβλῳ μυστικῶς ἐδήλωσε λέγων ἐπεχομένας δινήσει ταῖς ἡμέραις γινομένης (lege γινομένοις) φαεσφόρων ἀριθμεῖν ἀπὸ ☉ ἐπὶ Σελήνην· πάλιν δὲ ἀφορῶν (depravatum eſſe puto ex ἀφ᾽ ὡροσκόπου. qui abbreviante figurâ ex literis duabus primis & π interdum adjectâ, conſcribi ſolitus eſt; niſi ἀφ᾽ ὁρῶν pro eodem illum uſurpâſſe malles) ἰσόστηλα τάσσειν, καὶ τὸν ἀποβαίνοντα τόπον ζωογονεῖν ὅτινος τετεύχειν ἀστέρος, καὶ τίς ἢ τίνες ἐπὶ τούτων πρόσεισι· τότε □ ἢ △ παντάπασιν ὡς καθηστέρηται. Ἐκ γὰρ τοῦ δὲ τοῦ τῶν τόπων συγγνώσεως πρόδηλον κρίνειν τῶν γινομένων τὰ πράγματα. *Atque eodem modo*, ait, *Petoſiris locum explicat in definitionibus*, ſive ἐν τοῖς ὅροις. Ὁμοίως δὲ καὶ, inquit, ὁ Πετόσιρις ἐν τοῖς ὅροις ἐδήλωσε τὸν τόπον. Extremo item libro tam ex Petoſiride quàm ex Necepſone eadem iterat. Et libro III caput habet de ſorte ſortunæ, ejúſque in natorum vitæ ſpatium imperio & legibus. Res ipſa ſatìs futilis eſt & nugatoria. Sed quoniam ex eodem Necepſonis libro etiam deſumuntur, quæ de eâ tradit, ideóque vetuſtiora ſunt, quàm quæ alibi omnino legimus de fortunæ ſortis apud aſtrologos interpretatione, & ſatìs à vulgi ſcriptorum ſententiis diverſa; etiam totum caput adjicere viſum eſt, quod nec bonarum literarum ſtudioſis injucundum fore credimus, certè aſtrologiæ magiſtellis pergratum. Lemma hujuſmodi

est, Περὶ κλήρου τύχης εἰς τὸν περὶ ζωῆς τόπον μεθ' ὑποδείγματος, ἐν ᾧ καὶ τὰ ἐλάχιστα ἔτη τῶν ἀστέρων. Εὗρον δὲ (inquit Vettius ille Valens) καὶ ταύτην τὴν αἵρεσιν περὶ χρόνων ζωῆς, ὑπὸ μὲν τῶν ἀρχαίων ἀναπεπλασμένην ποικίλως. Αὐτὸς δὲ διὰ πείρας ἀναζητήσας διέκρινα· καὶ οἴομαι μᾶλλον τοῖς πλείοσιν ἀρέσκειν. Ἐν γὰρ τῇ ΙΓ' βίβλῳ ὁ Βασιλεὺς κατὰ τὸ προοίμιον καὶ τὰς τῶν ζώων διατάξεις, κλῆρον τύχης ἐπιφέρει ἀπὸ ☉ καὶ σελήνης καὶ ♁ ὁ μεγίστην (lege ὃν μέγιστον) περιποιεῖ, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ βίβλῳ μνημονεύει, καὶ κύριον κρίνει τόπον· περὶ οὗ καὶ αἴνιγμα τέθηκε τὸ ἔμπαλιν καὶ ἀνάπαλιν. Καὶ ὁ ἥλιος ἀπὸ ἠοῦς ἐρχόμενος παντὸς αἰῶνος κύτος παραδίδωσι ἑσπέρου, κύκλον διανύων καθάπερ ὁρᾶται. Νυκτὸς δὲ ἐπερχομένης, οὐ πάντοτε ἡ σελήνη φωσφοροῦσα τάσσεται, ἀλλ' ὁτὲ μὲν ἑσπέρας φανεῖσα δύεται· ὁτὲ δὲ ἐπίμονος μέχρι τινὸς μέρους. Ἔσθ' ὅτε δὲ διὰ τέλους τῆς νυκτὸς πορεύεται, διόπερ ἀκολούθως ὁλοτελῶς τὸν κύκλον ☉ παρηγγελκέναι. Περὶ μὲν οὖν τούτου διανοήματος ἄλλοι ἄλλως φασί. Ἐμοὶ δ' ἔδοξεν ἐπὶ μὲν ἡμερινῆς γενέσεως λαμβάνειν ἀπὸ ἡλίου ἐπὶ σελήνην, καὶ τὰ ἴσα ἀπὸ ♁ ἐπὶ νυκτερινῆς, ἐφ' ὅσον μὲν ἡ Σελήνη ὑπέργειός ἐστι, τοῦτ' ἔστι μέχρις οὗ δύῃ, ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὸν ἥλιον λαμβάνειν καὶ τὰ ἴσα ἀπὸ ὡροσκόπου· μετὰ δὲ τὴν δύσιν ἀπὸ Ἡλίου ἐπ' αὐτήν. Τὸ γὰρ ἐπιλέγειν διόπερ ὁλοτελῶς τὸν κύκλον ☉ παρηγγελκε, τοῦτο δοκεῖ. Σκοπεῖν δὲ δεήσει εἰς ποῖον τόπον ἐξέπεσεν ὁ κλῆρος, καὶ τόπον ἡγεῖσθαι κύριον· ἔπειτα συνορατὸν τοῦ ζωδίου κύριον ἐν ποίῳ ζωδίῳ τέτευχε· τρίτον δὲ, τὸν τούτου οἰκοδεσπότην. Ἐκ τούτων γὰρ τῶν τριῶν τόπων καὶ τῶν τούτων οἰκοδεσποτῶν ὁ βιώσιμος χρόνος εὑρεθήσεται κατὰ τοὺς τρεῖς ὅρους οἷον ἕκαστος τῶν ἀστέρων ἰδίας περιόδους δεσπόζει. ♄ μὲν οὖν ἐτῶν λ, ♃ ιϐ, ♂ ιε, ☉ ιθ, ♀ η, ☿ κ, ☽ κε. Ὁμοίως δὲ καὶ ἕκαστος ἰδίων ἀναφορῶν κατὰ κλῆρον. Κατὰ τὸ κλίμα οὖν συγκρίνειν δεήσει πότερον ἐπίκεντρος ὁ κλῆρος καὶ χρηματίζων ἐπαναφερόμενος καὶ ἀποκεκλικώς, καὶ τοὺς τῶν ζωδίων οἰκοδεσπότας, καθὼς καὶ ὁ παλαιὸς μέμνηται, λέγων, πᾶς ✱ ἐπίκεντρος τοὺς ἰδίους χρόνους πλήρεις δίδωσι· ἔκκεντρος δὲ ὅσους ἂν μερίζει λειπογραφουμένους ἐκ τῶν ἰδίων ἀριθμῶν. Μερίζουσι δὲ καὶ τὰς τελείας αὐτῶν περιόδους, καὶ τὰς ἀναφορὰς, ὅταν καλῶς τύχωσι. Συμμερίζουσι δὲ καὶ οἱ συναιρετισταὶ συμπαρόντες, ἢ μαρτυροῦντες, ἢ ἐν οἰκείοις ζωδίοις τυγχάνοντες, εἰ μή τι ἀμφότεραι αἱ αἱρέσεις συμμερίζουσι. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁμοίως. Πρότερον δὲ δεῖ λογίζεσθαι τοὺς ἀριθμοὺς· ὥρας, ἡμέρας, μῆνας· εἶτα ἐνιαυτούς· καὶ τοῖς τρισὶν ὅροις χρῆσθαι· ἐλαχίστῳ, μέσῳ, τελείῳ· ἐπισυντιθέντας τὸν πρῶτον τῷ δευτέρῳ, ἢ τὸν τρίτον. Πολλάκις γὰρ ὁδὲ μὲν τόπος ἐμέρισεν ἡμέρας· ὁδὲ μῆνας· ὁδὲ ἐνιαυτοὺς· παρὰ τὰς διαφορὰς τῶν χρηματιστικῶν ζωδίων, καὶ τῶν οἰκοδεσποτῶν, ἢ τῶν καχωτικῶν αἰτίων καὶ ἐναντιώσεων. Προσεπιμερίζουσι δὲ μετὰ τὰ ἔτη καὶ μῆνας ἰσαρίθμους τοῖς χρόνοις. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ ὁ ☊ καὶ ὁ ☋ τόπος ἐφέξει τῷ κλήρῳ κατὰ τὸν μερισμόν· ὁπότ' ἂν οἱ κληρικοὶ τόποι ἢ οἱ κύριοι παραπίπτωσι· μάλιστα ὁπότ' ἂν ὁ κλῆρος τῷ ☊ τὸν μερισμὸν ἐκχωρήσῃ. Καὶ γὰρ οἱ ἀστέρες ἀντιπαραχωροῦσιν ἀλλήλοις. Δηλώσωμεν δὲ καὶ ἐν τῷ προϊόντι λόγῳ εἰς τοὺς ἐπιμερισμούς. Ἔστω δὲ ἐπὶ ὑποδείγματος ☉ ♀ καρκίνος ☾ ☋ ἰχθύες ♄ ♐ ♃ ♈ ♂ ♍ ☿ ♌



ὁ κλῆρος τῆς τύχης καρκίνος ἀγαθοδαιμονῶν· ἡ κυρία τοῦ κλήρου ἐπὶ τοῦ κέντρου εὑρέθη. Ἔθηκα τὰ ἔτη τῆς Σελήνης κε ἔτη, καὶ τοῦ καρκίνου τὴν ἀναφορὰν τοῦ δευτέρου κλίματος ἔτη λϐ. καὶ τοῦ οἰκοδεσπότου τῆς σελήνης ♃ ἔτη λϐ. γίνονται ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἔτη ξθ (ita MS. Sed calculus exigit πθ) τοσούτων ἐτῶν ἐτελεύτα. Ἄλλη. ☉ ♒ ☽ ♁ ♍ ὁμοίως δὲ καὶ ♂ ♄ ♃ ☿ ♈, ♀ ♓, ὁ κλῆρος τῆς τύχης ♒ ἀποκεκλικώς. Ὁ κύριος ἀγαθοδαιμονῶν παρ' αἵρεσιν ἐμέρισε τὰ ἴδια ἔτη λ, καὶ μῆνας τοὺς αὐτοὺς ἐν ἰδίῳ τυχὼν ζωδίῳ· τούτῳ δὲ συμπαρὼν ♃ ἐμέρισεν ἐνιαυτόν· Ἐτελεύτα τῷ λα ἔτει. Παρατηρητέον οὖν ἐπὶ πάσης γενέσεως τὰς προγεγραμμένας ἐν ἀρχῇ παραγγελίας, καὶ τὰς φάσεις, καὶ τὰς μοίρας, ἵνα μὴ δόξωμεν καθέκαστον εἶδος ὑπομιμνήσκειν

καὶ τὰ αὐτὰ γράφειν. Ὡς ὑποδείγματος δὲ ἀνάγκην ἔχον προτάξαι γενέσεις.



Figura Cœli primum Vettii Valentis Hypodigma oculis ſubjiciens.

Sequitur dein caput, cui lema eſt, περὶ κλιμακτήρων (in ipſo capite κληρικλιμακτῆρες vocantur) ſeu de annis nati, in quos imperium obtinent ſtellæ maleficæ, pro variis, quas ad Sortem Fortunæ ſortiuntur ipſæ, radiationibus. Alia ſequuntur περὶ ἐνιαυτῶν τῶν μέσων τῶν ἀστέρων. Nam ἔτη ἀστέρων habet triplicia; τὰ ἐλάχιστα, qui ſunt anni ſuperiùs ſideribus tributi, τὰ μέσα, τὰ τέλεια. Sic apud vulgus Aſtrologorum eodem ſenſu occurrunt anni minores, medii, majores. Videſis Julium Firmicum Matheſeos lib. II. cap. XXXIII. Ubi is de ejuſmodi annis, & Chronocratoribus, in ſequentibus, ut ferme Vettius. Etiam ad has nugas, quæ velut antiquiſſima omnium, quæ extant, Aſtrologiæ judiciariæ ſpecimina adduximus, fuſiùs explicandas pluribus libro agit quarto. Τὰ ὑποδείγματα, quæ affert, ſchematis Cœli, ut & oculis faciliùs accommodentur, repræſentavimus. Planetarum autem & Signorum heic characteres non prorſus ſimiles ſunt eis, quos Codex MS. exhibet. Quales in Typographi loculis reperiuntur, talibus uſi ſumus. Sed nec ita diſerepant, ut alios omnino eſſe ſentias; niſi ductuum ejuſmodi varietati, quæ ad figuras eaſdem ipſas repræſentandas adhiberi ſolet, ignoſcendum eſſe non velis. Varii ſanè apud librarios, idem interea volentes, ductus ſunt. Et codex MS. haud alios ferè habet, quàm Tetrabiblon Ptolemæi Græcè editum. Sed hi & illi, qui paſſim hodie in uſu ſunt, à veteribus ſcilicet, ut fieri amat, paulò deflexi, eadem ipſa, etiam quà linearum ductus ſunt, ſignificant; & earundem rerum ſideribus ſingulis reſpondentium ſunt imagines. Saturni planè, in utriſque, falcem tantùm innuit; Jovis fulmen; Martis ſpiculum; Solis ſive globum lucidum, ut vulgò pingitur, ſive radium Solarem, ut frequentiùs in libris Græcis; Veneris ſpeculum; Mercurii caduceum; Lunæ ipſam novam: ita etiam in Signis, Arietis ſc. Tauri & Capricorni, cornua, quæ tamen ſatis diſtincta; Geminorum, amplexus mutuos; Cancri, chelas; Leonis, caudam; Virginis, pectinem; Libræ, jugum; Scorpionis item caudam, ſed diſſimilem Leonis; Sagittarii, ſagittam; Aquarii, lineas undulantes; Piſcium, piſces, ut in cœleſtibus ejuſce ſigni diagrammatis, connexos. Ita Sors Fortunæ rotâ plerunque denotatur. Quæ tamen omnia inartificialiter à Librariis ſolent formari. Tantum abeſt, ut in hiſce figuris myſterii quidpiam latere ſentiamus, cum iis, qui neſcio quos abditos naturæ ſenſus indè expiſcari ſe fruſtra (ne quid graviùs dicam) credidere. Solenne erat Græcis etiam vocabula alia ſæpius occurrentia ejuſmodi figuris abbreviare, utì in deſcriptis etiam videre eſt; ubi ꝺ δαίμων eſt, (cujus partem habent ſeu Sortem cum aliis pluribus, præter Fortunæ, Aſtrologi) ꝺ & ꝺ ἀρίσκοπος, ꝺ ἐλάχιστα. Etiam ⊙ quod Solem vulgò indicat, circulus eſt apud Vettium ſæpius. Id genus habet compluria. At demum perpendant hæc, & committant Ptolemæi caput περὶ τοῦ κλήρου τῆς τύχης in Tetrabibli tertio, aſtrologorum filii. Ita intelligent etiam, quis ὁ συγγραφεὺς fuerit, quem ibi memorat Ptolemæus. Necepſo planè eſt συγγραφεὺς ille, ita propter excellentiam dictus, utì ὁ βασιλεὺς ἐναρχόμενος & ὁ βασιλεὺς & ὁ παλαιὸς, & interdum ὁ συγγραφεὺς etiam à Vettio nominatur. Citat item Vettius Timæum, Abramum, Hermippum, Orionem, Critodemum, Aſtrologos, quorum plerique apud Firmicum item reperiuntur. Ideo autem Necepſo

pſo ἀιαρχόμενος dictus eſt, ni fallor, quia primus fuiſſe creditus eſt, qui aſtrologiæ præcepta ſcriptis tradiderit. Quin is ſimul & Petoſiris eâdem cauſâ ſimplici τ̃ παλαιῶν nomine nonnunquam appellantur. Videſis exegeſim veterem, quæ Proclo tribuitur, in caput, quod diximus, Ptolemæi. Scio ἀγαθὴν τύχην diverſam Aſtrologos obtinere notiunem. Nam domum ſchematis cœleſtis quintam ita antiquitus vocabant, ut in Sexti Empirici quarto, Julii Firmici lib. II. cap XIX. alibi item, legimus. Sed cum eâ notione nihil huic loco eſt. Atqui Heſychius; Ἀγαθὴ τύχη, ἡ Νεμεσις καὶ ἡ Θέμις.

Lin. 30. Ἐπιμήνιοι τ̃ βουλῆς] Antiſtites nimirum, qui τὰ ἐπιμήνια, id eſt, *ſacra Menſtrua* ſive pro totâ urbe ſive pro Senatu peragi ſolita faciebant. Idque noviluniis. De ſacris ejuſmodi apud Græcos fuſiùs, ex autoritate veterum, Johannes Meurſius in Græciæ Feriatæ lib. V. in Νεμήνια. Ibi etiam de Epimeniorum nomine & functione in ſacris illis. Doctiſſimi viri notis adjicio, ad ea, menſe nimirum redeunte ſemper celebrata, *epulas menſtruales*, Plauto ita vocatas, ſpectare. Ergaſilus paraſitus in Captivis.

Dico unum ridiculum dictum, de dictis melioribus,
Quibus ſolebam menſtruales epulas antè adipiſcier;
Nemo ridet.

Quin & ἐπιμηνίες ſacrificulos ejuſmodi aut ſacrorum antiſtites generatim interdum denotare, utì & ἐπιμήνια *ſacras epulas*, quæ menſtruæ non erant, ſed annuæ, & ἐπιμηνιεύειν ita *ſacrificare*. Id liquet tum ex teſtamento Epictetæ Grinni filiæ, in Marmoreâ tabulâ Venetiis, tum ex Lacedæmoniorum pſephiſmate, quo firmatur teſtamentum. Sacræ enim epulæ ſeu ἐπιμήνια planè ibi quotannis tantum celebrantur, ídque diebus XIX. XX. & XXI. Delphinii menſis. Et temere egit interpres, qui εἰ τις μὴ ἐπιμηνιεύσει *Si quis menſe ſuo ſacris non miniſtraverit* ibi vertit, & ἐπιμήνιοι *menſtruatim ſacro deſervientes*, & ἐπιμήνια *menſes ſolennes*. Debuit ſanè, *ſi quis functioni ſuæ ſacræ deſuerit, epularum antiſtites ſacri, ſacræ epulæ*; quod ex ipſis teſtamento & decreto manifeſtum fit. Ea viſe apud Janum Gruterum. Ex frequentiâ ſcilicet ſacrorum in noviluniis celebratorum, vocabula, quæ ratione ſtati temporis primò indita ſunt, nullâ habitâ poſtmodum temporis ratione, ad ſimilia ſeu quæcunque periodica ſacra, periodis diſſimilibus celebrata, tranſlata ſunt. Indè eſt etiam, quòd Heſychio Ἱεροποιοι (ut ſcilicet ſacerdotium id denotat, ſeu ut Brauroniis ſacrificabant quolibet quinquennio antiſtites ita dicti, ſive Eleuſiniis majoribus, aut id genus aliis redeuntibus, ſacris, apud Pollucem in octavo; non ut κεχωρισμένον τ̃ ἱερατικῆς vocabulum eſt apud Philoſophum Politicorum ſexto) redduntur ἐπιμήνιοι quod ſacros antiſtites ſimpliciter, ut diximus, ſignificabat. Tantundem habet Phavorinus. Ita Ἱερομηνίαι generatim tandem dies feſti dicti; utì ex Demoſthenis contra Timocratem ab Harpocratione & Suidâ obſervatur. Et Helleniſtis pari forſan ratione חדש quod novilunium eſt, & Νεομηνία ſæpius vertitur, item ἑορτὴ ſeu *Feſtum* eis redditur III. Regum cap. XII, comm. 35. Idque feſtum à novilunio remotiſſimum; quinto decimo ſcilicet die Marwheſcan menſis celebrandum. Scio חדש pro menſe ibi ab aliis ſumi. Sed res ipſa, quæ narratur, Seniorum interpretationi maximè favet.

Lin. 31. Ἐπὶ ξενισμὸν εἰς τὸ πρυτανεῖον] Ipſa ἐπιμήνια, ſeu ſacræ epulæ per ξενισμὸν innuuntur. Tempeſtas enim adventûs legatorum è Magneſiâ ejuſmodi erat, ut inſtante novilunio opportunè exciperentur. Ξενισμὸς pro ſacris ejuſmodi epulis uſurpatur apud Plutarchum in Demetrio. Decreverant miſerè adulantes Athenienſes, Demetrium, quotieſcunque appelleret Athenas, τοῖς Δήμητρος καὶ Διονύσου ξενισμοῖς δέχεσθαι, *Cereris & Liberi patris lautitiis* ſeu *epulis ſacris excipere:* eodem nempe ritu honorem Regi, ut Numini, exhibere; quo Deorum, quos diximus, ſacra celebrabant. De eâ re conſulas porrò Caſaubonum Animadverſionum in Athenæum libro VI. cap. XV. Legati autem heic ad ipſorum deorum epulas tantùm honoris cauſâ invitandi; ídque in Prytaneum: quod, utì cæteris Græciæ urbibus, ita Smyrnæ proculdubio, erat locus, in quo tum victus publicus Hieronicis aliiſque de republicâ optimè merentibus dabatur, tum Veſta perpetuò ſacrata, & publicæ epulæ pollucibiliter celebratæ ſunt. Doctiſſimè item de Prytaneis Caſaubonus dicti voluminis lib. XV. cap. XIX.

Lin.

Lin. 34. Ἐπὶ Ἱερέως Ἡγησίου] Eminentioribus apud utrumque populum dignitatibus, iiſque annuis, ni fallor, Fœderis annus notatur; quemadmodum Ephororum ſimul & Archontum ἐπωνύμων nomina annos ſignare ſolebant in Lacedæmoniorum & Athenienſium fœderibus, quod ex Thucydide & Demoſthene ſatìs cognoſcitur. Sed dignitas hæc ſacra eſt utraque. Et Pontificem ſummum, par eſt, ut credamus fuiſſe Hegeſiam. Quin, de anno Sacerdotiis variis ſignari ſolito, vide Arrianum ad Epictetum lib. I. cap. XIX. Flavium Joſephum Ἀρχαιολογίας lib. XIV. cap. XVI. 1 Maccabæorum cap. XIII. commat. 42. & cap. XIV. comm. 43. Janum Druſium ad locum penultimum; Joannem Meurſium in Archontibus lib. III. cap. VI. de ſacerdotibus Junonis apud Argivos, & in Græciæ Feriatæ lib. III. feſto Ἡραῖα. Et habet Dogma Melitenſium, inciſum Romæ, hunc titulum Ἐπὶ Ἱερόθυτα. τῶ Ἱκετᾶ Ἱκε-ω ἀρχόντων δὲ Ἡρέω καὶ Κίτηλ@-, quod videſis apud Gruterum in Inſcriptionibus pag. 400. Aliud item ejuſmodi Agrigentinorum ibidem pag. 401. Adde Platonis de Legibus lib. XII. Plutarchum in vitâ Demetrii; Decreta aliquot apud Demoſthenem de Coronâ; Caſtorem apud Euſebium in Chronicorum priore, de Sicyoniorum Carniis, & in Canone numero DCCCLXXXIX. in addendis etiam pag. 213. Conſule porrò Meurſium dicti de Archontibus operis lib. III. cap. XVI. & XVII. Et durârunt ejuſmodi aliíque varii diſtinctionis annuæ characteres uſque ad Juſtinianum Imperatorem; adeóque ut civitatibus aliquot in more etiam tunc temporis poſitum eſſet, ſinè ullâ aliùs notæ adjectione, annos inſtrumentis publicis & contractibus, ſuo duntaxat ritu, deſignare. Neque aliud innuit ille Novellâ XLVII. ubi παρατήρησιν ἐπὶ τοῖς τῶν πόλεων χρόνοις *ſeu obſervationem in civitatum temporibus* maximè orientalibus habitam memorat. Eâdem verò Novellâ primò ſancitum eſt, ut non ſolùm in Urbe, ſed etiam in omnibus Provinciis & Civitatibus, actis ſingulis & inſtrumentis, actuarii, tabelliones, exceptores, & qui ſunt id genus cæteri, præponerent Imperatoris annum, Conſulem, Indictionem, Menſem & Diem, & demum, pro civitatum arbitrio, τὸ τῆς πόλεως πᾶσι τρόποις ἔτος, *annum*, ſcilicet, *qui quocunque modo civitati proprius erat.* Edita eſt hæc Novella anno Juſtiniani IX. Salutis nempe reparatæ DXXXVII. Dicebatur præterea dignitas apud Smyrnæos primaria, eáque, quâ annos ſignificabant, Stephanephorus; utì altera illa heic memorata, quæ Magnetum eſt. Sed illius uſus Smyrnæ, puto, nondum inoleverat, ſæculis utpote aliquot poſt Seleuci tempora receptus; de quâ re ſtatim plura.

Ibid. Στεφανηφόρου δὲ Πυθοδώρου] Stephanephorus heic, ſeu *Coronam geſtans*, tum ex ſupremis erat, puto, Magnetum judicibus annuis, tum Solis & Apollinis ſacerdos, íſque primarius (nam plures etiam erant ejuſmodi ibi ſacerdotes) cujus nomen Faſtis ad annum deſignandum, adeóque Fœderi huic, pro more, adjiciebatur, utì Archon primarius ſeu ἐπώνυμος. Id ſanè elicere fas eſſe videtur ex Platonis lib. XII. de legibus, ubi de Judicum ſupremorum & Correctorum electione verba faciens exemplum affert de Magnetibus. Utrùm de iis, qui in Theſſaliâ & vicinis Theſſaliæ Regionibus, an de noſtris, non ſatìs liquet. Cùm verò ex veteribus doceamur, hoſce illorum fuiſſe, ídque diu ante Platonem, coloniam, non eſt, cur dubitemus non ita diverſa fuiſſe utrorumque inſtituta, maximè in ſacris cæteriſque, quæ ſolenniora erant. Neque opinor ſanè, Platonem, dum Magnetas in civili illo de Magiſtratibus præcepto generali meminit, ipſos, qui eis tunc fuere in uſu, mores non ſimul innuiſſe. Quotannis voluit in communi Solis & Apollinis templo, civium conventu habito, poſt Solſtitium æſtivum, triumviros, qui ſupremi forent judices ſimul & utriuſque Numinis ſacerdotes, ex optimis civibus, ſuffragiis, hiſque paritate turbatis, ſorte eligi, & θαλλῷ ſeu fronde viridi coronari; tum pronuntiari; Ὅτι Μαγνήτων ἡ κατὰ θεὸν πάλιν τυχοῦσα σωτηρίας πόλις ἀποφήνασα αὐτῆς Ἡλίῳ ἄνδρας τοὺς ἀρίστους τρεῖς, ἀκροθίνιον Ἀπόλλωνι κατὰ τὸν παλαιὸν νόμον ἀνατίθησι κοινὸν καὶ Ἡλίῳ. *Quod Magnetum civitas, inſtauratâ ſibi divinitus ſalute, deſignatos ſuos Soli triumviros optimos, ut primitias, ritu veteri, Apollini & Soli communes conſecrat.* Ita nempe annum auſpicabantur ſortè Magnetes. Triumviris autem hiſce minorum, ſcribit, Magiſtratuum, Correctorum ſcilicet ſeu εὐθυνῶν, cenſuram competere, atque ab his ad illos reis provocare licere: quin exutâ poſt annum dignitate, ſingulari, dum vixerint, honore haberi, hos ſolos civium Coronam lauream geſtare, ac omnes

Apol-

Apollinis & Solis Sacerdotes perpetuò manere. Ἀρχιερέα ϑ, inquit, ἕνα κατ᾽ ἐνιαυτὸν, τὸ πρῶτον κριθέντα τῶν γινομένων ἐκείνῳ τῷ ἐνιαυτῷ τῶν ἱερέων· καὶ τοὔνομα ἀναγράφειν τούτου κατ᾽ ἐνιαυτὸν, ὅπως ἂν γίγνηται μέτρον ἀριθμοῦ τοῦ χρόνου, ἕως ἂν ἡ πόλις οἰκῆται. *Summum verò ſacerdotem unum eſſe quolibet anno, atque eum, qui primus renuntiatus eſt ex his, qui illius anni fuerint ſacerdotes: bujus autem nomen perſcribi ad tempora deſignanda, dum civitas babitatur.* Si hæc ad Magnetas omnia ſpectant, Stephanephorum eis genus duplex erat. Alii, tam Magiſtratuum cenſuræ quàm Deorum ſacris, annis ſuis electi, præerant; alii exutâ, poſt elapſum annum, dignitate, profanâ ſeu adminiſtratione civili, perpetuò tamen manebant ſacerdotes honorarii. Saltem ſacrorum cura ab his ampliùs haud erat exigenda, ſed ultimò electis delegata. At Stephanephori non minùs hi, quàm illi, dicti. Univerſis enim iiſque ſolis Coronam eámque lauream geſtare fas erat. Primi autem generis tres duntaxat erant; quorum is, qui primus renuntiatus eſt, Pontifex erat Maximus, & ἐπώνυμος τοῦ ἐνιαυτοῦ ſeu anni ſignator; unde illius nomen, quod ſortitus eſt heic Pythodorus, cum Smyrnæorum Pontifice Hegeſiæ Fœderi præfigitur. In hanc dignitatem evectus eſt Themiſtocles, cùm ſedes haberet Magneſiæ; quam ut panem, ſicut alias Orientis urbes, ut vinum, obſonia, veſtes, & ſtragula ei ſigillatim ſubminiſtrarent, dono à Xerxe acceperat. Ita Poſis vetuſtiſſimus rerum Magneticarum Scriptor apud Athenæum libro XII. Πόσις ἐν τρίτῳ, ait ille, Μαγνητικῶν τὸν Θεμιστοκλέα φησὶν ἐν Μαγνησίᾳ, τὴν Στεφανηφόρον ἀρχὴν ἀναλαβόντα θῦσαι Ἀθηνᾷ. καὶ τὴν ἑορτὴν Παναθήναια ὀνομάσαι. Neque verò eſt, cur porrò de vocabuli ratione ſoliciti ſimus. Tam notum eſt Coronas velut dignitatis maximè propria inſignia geſtâſſe ſacros antiſtites, quàm ſacra eos feciſſe. Atque indè vocabulum, ut fit, natum. Tarſi idem dignitatis nomen Herculis Sacerdotem denotabat, quod ſcribit Athenæus libro V. ubi Lyſiam Philoſophum Epicureum Stephanephorum ibi creatum oſtendit, & στέφανον δάφνης χρυσῆς ἐστεμμένον, *Coronam lauream, quæ aurea etiam erat, geſtâſſe.* Metrodorum item Hermogenis F. à myſtarum conventu Stephanephorum ſeu Sacerdotem Matris Deûm renunciatum habes in veteri inſcriptione apud Gruterum pag. 309. 1. & pag. 1097. 5. Vide, ſi placet, Carolum Paſchalium de Coronis lib. IV. cap. XIV. atque adde magni Caſauboni animadverſiones in quintum Athenæi cap. XIII. & ejuſdem notas ad Suetonii Octavium cap. XVIII. Cæterùm non omnes Coronæ Sacerdotum provincialium aureæ erant; quod tamen ex Tertulliani de Idololatriâ cap. XVIII. ab eo ibi elici videtur. Fuere duntaxat nonnullæ; neque aliter intelligendus Tertullianus. Nam aliæ laureæ in provinciis non minùs quàm Romæ erant, aliæ ex aliis frondibus, pro ritu vario. Etiam ipſi Athenienſium archontes myrto coronabantur, licèt indè non denominati. Teſtatur Pollux in octavo; & videſis V. C. Johannem Meurſium Atticarum lectionum lib. VI. cap. VI. Poſtmodum autem & Smyrnæorum Pontifex maximus, cujus nomine annum ſignabant, Stephanephorus, ſæculis aliquot nimirum tranſactis, dici cœpit ad aliarum civitatum, quibus vox illa in uſu, exemplum. Id comperimus ſub temporibus Antonini Philoſophi. Tunc enim Heraclides ſophiſta (quod ſcribit Philoſtratus) Στεφανηφόρον ἀρχὴν παρ᾽ αὐτοῖς ἦρξεν, ἀφ᾽ ἧς τοῖς ἐνιαυτοῖς τίθενται Σμυρναῖοι τὰ ὀνόματα. *Coronatam dignitatem, ſeu eam, quæ Stephanephori eſt, apud eos obtinuit, à quâ annis ſuis Smyrnæi nomina imponunt.* Et ad Smyrnam ſpectant, puto; & indè, ni fallor, tranſlatæ ſunt illæ, quas ſuprà dedimus, inſcriptiones ævi Fœdere recentioris, in quibus habetur dignitatis hujus mentio. Vide IV[a]. V[b]. & XI[c]. Arundellianarum, quæ Græcæ ſunt. A tam frequenti nominis apud Orientales uſu, Stephanephororum, & eorum, qui, coronas geſtantes, aliis tamen nominibus noti erant, ſodalitio; & adminiſtrationis tum viciſſitudinibus tum jure partiario; dignitas hæc ἀξίωμα τὸ ἀπὸ μέρους στεφανηφόρον ſeu στεμματοφόρον, *dignitas, cui coronam geſtandi jus erat partiarium*, interdum dicebatur; quò ſcilicet diſtingueretur à faſtigio verè regio ſeu monarchico. Ita intelligo Ptolemæum libro IV. Tetrabibli capite II. περὶ τύχης ἀξιωματικῆς ſeu *de fortunâ dignitatum*, quam à luminarium & comitantium ſeu ſtipantium, δορυφορούντων nempe planetarum, poſitu ſumit. *Si in maſculinis ſignis*, inquit, *& in angulis luminaria fuerint planetis quinque ſtipata, Reges naſcuntur. Si planetæ ipſi ſtipantes angulos occupent, orbis decernunt imperium. Si, cæteris ita ſe habentibus,*

[a] *In hâc editione* X. [b] XXX. [c] CLIV.

Sol fuerit in maſculino, Luna in fœminino ſigno, atque horum alterum duntaxat angulum habeat, ἡγεμόνες μόνον ἔσον) ζωῆς ϗ θανάτȣ κύριοι. *Principes erunt ſolummodo non ſupremi, vitæ tamen neciſque poteſtatem habentes.* Ἐὰν ἢ πρὸς τούτοις, ait, μηδὲ οἱ δορυφοροῦντες ἀστέρες ἐπίκεντροι ὦσιν, ἢ μαρτυρήσωσι τοῖς κέντροις, μεγάλοι μόνον ἔσον) καὶ ἐν ἀξιώμασι τοῖς ἀπὸ μέρους στεμματοφόροις ἢ ἐπιτροπικοῖς ἢ στρατοπεδαρχικοῖς, ϗ ἐχὶ τοῖς ἡγεμονικοῖς. Ubi MS. codex in Bibliothecâ Collegii Corporis Chriſti Oxoniis habet μεγαλωνόμενοι ἔσον) ϗ ἀξιώμασι τοῖς ἀπὸ μέρους στεφανοφόροις ἢ ἐπιτροπικοῖς, ἢ στρατοπεδαρχικοῖς, ἢ ἱερατικοῖς, καὶ ἐ τοῖς ἡγεμονικοῖς. *Si cæteris ita ſe habentibus, ſtipantes planetæ angulos non occupent, neque eis teſtimonium præbeant, magni erunt & dignitate, cui Coronam geſtandi jus eſt partiarium, ſeu vicarii, ſeu caſtrorum præfecti, ſeu ſacerdotali, minimè autem principali dignitate, conſpicui.* Ita locus ille reddendus, quem depravârunt nimiùm Latini interpretes Gogava, Camerarius, horúmque ſequaces, dum *Natalium ſplendore conſpicuos aut in dignitatibus generis illuſtres* pro ἀξιώμασι τοῖς ἀπὸ μέρους στεφανοφόροις plerunque ignoranter ſubſtituunt. Alii *habentes magnum poſſe ſuper aliquam villam.* Sed veri ſenſûs veſtigia maximè habentur in verſione illâ Ægidii Tebaldini ex Hiſpanico ſermone in Latino-barbarum ante ſæcula aliquot editâ: ubi legimus, *Erit natus magni nominis tantùm; & ejus valetudo velut illius, qui uni parti dominabitur, apparebit.* Hiſpanica autem verſio Alfonſi —— Caſtellæ Regis juſſu ex Arabicâ ſumta eſt verſione, quam nondum vidimus. Sed partiarium dignitatis jus Arabem agnoviſſe ibi palàm eſt, quod aut diſſimulârunt, aut ignorârunt interpretes cæteri omnes. Neque doctiùs ſanè eorum, qui commentarios ad locum conſarcinârunt, quiſpiam. De aliâ, quàm hâc ipſâ Stephanephori dignitate minimè capiendum eſt illud in Hephæſtionis Thebani atque aliorum aliquot Aſtrologorum priſcorum excerptis. *Quibus aſcendit* (aiunt) *tertius Libræ Decanus, eorum nonnulli* στεφανοφρενήσȣσι (ita in Codice typis edito) ϗ ἄρξȣσι πόλεων. Planè legendum στεφανοφορήσȣσι.

Ibid. Μηνὸς Ληναιῶν@.] Ut ſacra pleraque, ita etiam temporum nomina, ſolennes rationes, atque alia compluria Athenis in Ioniam, in tertiâ Coloniarum è Græciâ migratione (de quâ conſulendus Pauſanias in Achaicorum initio) transfretârunt. Cuinam igitur tempeſtati menſis hic, Smyrnæis & Magnetibus, puto & Ionibus cæteris, communis reſponderit, è moribus Atticis illuc traductis, cùm Ionicis aliàs deſtituti ſimus, eruendum eſt. Menſium Atticorum laterculos habemus, apud recentiores, varios. In iis Lenæonis nomen non habemus, extra quàm ubi à Grammaticis aliquot, accuratiores temporum rationes negligentibus, inſarcitur. Et rarò ſatis apud veteres omnino habetur. Apud Heſiodum occurrit. Verſus notiſſimus eſt, Μῆνα ἢ Ληναιῶνα κακ' ἤματα βȣδόρα πάντα, Τȣ̃τον ἀλεύαϑ, &c. Bœotius erat poëta, idcóque menſem Bœotium ita dictum, ſunt, qui non abſurdè colligunt. Sed Bœotiis menſem ita aliquem vocatum negat eruditiſſimus Heſychius. Januarius pro eodem Heſiodi interpretibus plerunque ſubſtituitur; & nunc Gamelioni Attico, nunc Poſideoni tribuitur. Vide Joannem Tzetzen ad Heſiodum; & Theodorum Gazam de menſibus Atticis, qui Κίκεν eum, puto, appellat de hâc re agens. Quin Etymologici autori menſium principium dicitur Lenæon, & Choiaco Ægyptiorum convenire. Sed Choiacus in fixo Ægyptiorum anno intervallum, quod à XXVII Novembris ad XXVI Decembris interjicitur, occupat. Hybernum interim fuiſſe, apud Heſiodum, nemo dubitare poteſt. Ionibus autem menſem Lenæónem fuiſſe etiam tradunt & Proclus ad Heſiodum, & Tzetzes in Trincavelli editione; qui porrò inter menſes Atticos eum tam bene forſan numerat, quàm malè collocat. Ego verò, doctiorum pace, Lenæona (ſi aut Athenienſes ſpectemus, aut eos, qui ab Athenienſibus mores ſuos accepere) ipſiſſimum fuiſſe Antheſterionem ſive ſecundum menſem Atticis Hybernum opinor. Etenim menſes Atticos à ſolennioribus ſuis ſacris plerunque denominatos eſſe manifeſtum eſt. Ut à Thargeliis Thargelion dictus, Pyanepſion à Pyanepſiis, Antheſterion ab Antheſteriis. Non diſſimili ferè ratione priſcis Danis Chriſtmanath Decembrem, & Saxonibus Eoſtermonaþ Aprilem denotabat; utì etiam à Februis, Februarius Latinis dictus. Certiſſimum autem eſt Athenienſibus Dionyſia ſeu Liberalia triplicia fuiſſe. Ea quæ κτ̓ ἀγρȣ̀ς, ſeu Ruralia (ut eorum anni ſeriem obſervemus); ea quæ Antheſteria ſeu Dionyſia ſimpliciter ſæpius & propter excellentiam, Dionyſia majora, & Dionyſia in Limnis, dicta; & quæ κατ'

ἄστυ ſeu Urbana. Horum genus primum Poſideone menſe celebrabantur, teſte Theophraſto περὶ ἀδολεσχίας. Secundum Antheſterione, quod à Demoſthene contra Neæram, Thucydide in ſecundo, Heſychio, aliis docetur. Tertium Elaphebolione, ut idem Heſychius, alii. Atticorum menſium ſeriem, quæ, ad hanc rem, extra controverſiam poſita eſt, vide ſuprà paginâ 69[a]. Ubi ſi Mæmacterionem excipias, nullum ſuo loco non tributum habes. Dionyſiorum autem primum & ſecundum annua erant; tertium trietericum. At ſecundum genus, noſtrâ ſententiâ, dicebatur etiam τὰ λήναια ſeu Lenæa (quæ adverſantur, heic, licèt à doctiſſimis viris oſcitanter nimis recepta, & ſubjiciemus & eluemus) feſtum ſcilicet Liberi patris maximè ſolenne & vetuſtiſſimum; adeóque duplex Feſti nomen binominem ipſum Menſem effecit. Ut ab Antheſteriis Antheſterion, ita à Lenæis Lenæon formatus. Neque enim aliud ſonat Lenæa quàm Bacchanalia, Liberalia ſeu Διονύσια illa, quæ Antheſteria fuere. Expreſſiſſimè de nomine, ad hanc rem, Lenæorum, Heſychius. Λίμναι, ἐν Ἀθήναις τόπος ἀνειμένος Διονύσῳ, ὅπου τὰ Λήναια ἤγετο. *Limnas* dicit *locum eſſe Athenis Libero patri ſacrum, in quo ſacra Lenæa peragi ſolita.* At verò, quæ in Limnis ſacra, ea Antheſteria ipſiſſima, ſeu Majora fuiſſe nemo dubitat. Itaque Lenæa & Antheſteria eadem. Idem Heſychius in Ληναιὼν μήν. Οὐδένα, inquit, τῶν μηνῶν Βοιωτοὶ οὕτω καλοῦσιν. Εἰκάζει δὲ ὁ Πλούταρχος Βουκάτιον· καὶ γὰρ ψυχρός ἐστιν· Ἔνιοι δὲ τὸν Ἑρμαῖον, ὃς μετὰ τὸν Βουκάτιόν ἐστιν. Καὶ γὰρ Ἀθηναῖοι τὴν τῶν Ληναίων ἑορτὴν ἐν αὐτῷ ἄγουσιν. *Nullum menſem Lenæonem vocabant Bæotii.* (Dum hæc ſcripſit, verſum illum Heſiodi reſpexit) *Putatur autem Bucatius idem eſſe Plutarcho: nam & is frigidus eſt. Alii Hermæum eſſe Lenæonem volunt, qui Bucatium ſequitur. Nam etiam in eodem Lenæorum Feſtum celebrant Athenienſes.* Menſis igitur, quo Lenæa peragi ſolita, Hermæo Bœotorum reſpondit, id eſt, ſecundo eorum menſi. Nam Bucatius eis, annum à ſolſtitio hyberno auſpicatis, primus erat; quod docet Plutarchus in Pelopidâ. Hic itaque Gamelioni Attico reſpondet. Secundus igitur, nempe Hermæus, Antheſterioni; adeóque Antheſterionis ſacra ſunt, quæ Lenæa dicta. Videſis Proclum ad Heſiodi Opera & Dies, ubi malè Βούκαρος pro Βουκάτιος legitur, & à doctis aliquot viris patienter nimis excipitur. At diſertè ibi de Hermæo locutus, cui Lenæa Attica etiam tribuit, Ἴωνες, inquit, τοῦτον οὐδ' ἄλλως, ἀλλὰ Ληναιῶνα καλοῦσιν, *Iones menſem illum non alio quàm Lenæonis nomine appellant.* Idem, ni fallor, voluit ibi Joannes Tzetzes; tametſi veterum temporis rationum omnino expers, Romanorum Januarium, Ægyptiorum Choiacum & Lenæonem temere confundat. Nam Lenæi ſeu Lenæonis menſis nomen indè petit, ὅτι τὰ Πιθοίγια ἐν τούτῳ ἐγίνετο, *eo quòd Pithægia in eo peragebantur.* Et expreſsè, Ληναιὼν, inquit, παρὰ Ἴωσι καλεῖται, *Lenæus Ionibus appellatur.* Ita ſcilicet Tzetzes in Editione Trincavellianâ ſeu veteri. Sed nuperæ hæc verba, neſcio, quare prætermittunt, aliis eo in loco ſubſtitutis; & non παρὰ Ἴωσι, ſed παρ' Ἕλλησι Ληναιὼν καλεῖται, in eâ legitur. At verò Pithœgia XI. die Antheſterionis peragi ſolita, teſte Plutarcho Sympoſiacon III. quæſt. VII. Sed & Heſychius, opinor, Antheſterionem ipſum Lenæonem appellat; ubi de Liberalibus in Διονύσια agit. Διονύσια, ait, ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἡ Διονύσῳ ἤγετο. Τὰ μὲν, κατ' ἀγροὺς μηνὸς Ποσειδεῶνος. τὰ δὲ κλαῖα μηνὸς Ληναιῶνος. τὰ δὲ ἐν ἄστει Ἐλαφηβολιῶνος. Triplicia proculdubio Liberalia Athenienſium docere heic voluit vir ſcientiſſimus. Ac Ruralia & quæ Urbana dicta, ſeu trieterica, ſuis menſibus rectè tributa videmus. Illud verò τὰ δὲ κλαῖα verba nihili ſunt. Emendârunt alii legentes τὰ δὲ πάλαι Ληναιῶνος. Sed ita duplicia tantùm erunt ibi Liberalia, & ea quæ Majora, annua, & maximè ſolennia, contra morem Heſychianum, prorſus omiſſa. Quin nec ita heic ſatìs congrua tradiderat ipſe iis, quæ, verbo Ληναιὼν, dixerat. Alii τὰ δὲ Λήναια ibi legunt. Sed in iis etiam ſunt, qui ſummâ interim incogitantiâ Lenæa & Liberalia Ruralia etiam ipſi confundunt. Sed lectio hæc eſt appoſitiſſima, quam etiam firmatam habeo perſpicaciſſimo judicio ampliſſimi & amiciſſimi viri Danielis Heinſii. Ita caſtigandum illum Heſychii locum me amanter literis ſuis docuit ſidus illud orbis literati ſplendidiſſimum. Atque æquum certè eſt, ut aut eam lectionem amplexemur, aut τὰ δὲ ἀρχαῖα (pro κλαῖα) Ληναιῶνος ſubſtituamus. Utroque modo Antheſteria ſeu Dionyſia in Limnis, Lenæone, id eſt, ſuo menſe, rite collocabimus. Etenim Dionyſia hæc τὰ ἀρχαιότερα Thucydidi, ideóque ἀρχαῖα ſeu vetuſta, propter

[a] In hâc editione pag. 115.

excel-

excellentiam & vetuſtatem dicta ſunt. Sic triplicia Dionyſia ſuis ſigillatim menſibus pulchre ab Heſychio ordinata. Et non ſolùm menſis nomen, ſed & nominis ratio ad Ionas noſtros Athenis migravit. Iis enim Lenæa etiam, Liberalia illa Majora & vetuſta, eodem Antheſterionis, XII. nempe die, quo Athenis, quotannis peragebantur. Locuples eſt hujus rei teſtis Thucydides libro II. Ab auſtrali arcis parte compluria ſcribit delubra Athenis ſuiſſe ſita; Jovis, inquit, Olympii & Apollinis Pythii, & Telluris ſive Cereris καὶ τὸ ἐν λίμναις Διονύσου, ᾧ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ποιεῖται ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι, ὥσπερ καὶ οἱ ἀπ᾽ Ἀθηναίων Ἴωνες ἔτι καὶ νῦν νομίζουσιν, *& Bacchi in Limnis, cui vetuſtiora Liberalia ſiunt* XII. *die menſis Antheſterionis, quemadmodum nunc quoque Iones juxta morem celebrant.* Ibi Scholiaſtes ἀρχαιότερα, inquit, εἶπε, διότι ἐστὶ καὶ νεώτερα ἄλλα. Vetuſtatis nimirum nomine, à cæteris Liberalibus hæc ſignanter diſtincta. Atque hæc ipſa ſunt Liberalia, quæ ἦρος ὥρα πρώτη Διονύσια celebrari ſolita, etiam in Smyrnâ noſtrâ, diſertè memorat Ariſtides tum in Σμυρναϊκῷ πολιτικῷ, tum in προσφωνητικῷ. Ea ſcilicet, quibus Triremis ſacræ pompa fieri ſolebat; de quâ & ipſe Ariſtides; & Philoſtratus in vitâ Polemonis ſophiſtæ; ubi etiam expreſſè Antheſterioni menſi apud Smyrnæos Liberalia illa tribuuntur. Πέμπεται, inquit Philoſtratus, τις μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι μεταρσία τριήρης ἐς ἀγοράν. ἣν ὁ τοῦ Διονύσου ἱερεὺς οἷον κυβερνήτης εὐθύνει. *Pompa fertur menſe Antheſterione, ſublimis triremis in forum, quam dirigit Liberi patris ſacerdos ut gubernator.* Attamen malè illi, qui τὰ Διονύσια ſimpliciter dicta ſemper Antheſteria ſeu ἀρχαιότερα ſignificare volunt. Dionyſia ſimpliciter dicta Ruralia etiam nonnunquam denotant, & interdum Urbana; cùm ſcilicet aut expreſſè à Lenæis diſcriminantur, aut aliter ex ipſâ, de quâ mentio fit, re ſatis dignoſcuntur. Thraſyllus apud Laërtium in vitâ Platonis, Tragœdi, inquit, τέτρασι δράμασιν ἠγωνίζοντο, Διονυσίοις, Ληναίοις, Παναθηναίοις, Χύτροις, *quatuor dramatis* (ſeu tetralogia) *certabant, in Dionyſiis, Lenæis, Panathenæis & Chytris.* Dionyſia capienda heic eſſe pro aliis à Lenæis manifeſtum eſt. Panathenæa menſem Hecatombæonem occupabant, quod liquet ex pſephiſmate Timocratis in Demoſthenis, adverſùs eum, oratione. Chytrorum Feſtum Lenæorum poſtridie celebratum. Similis vocabulorum, ni fallor, ratio eſt apud Pollucem lib. VIII. ubi Archontem Dionyſia ordinare ait, Regem verò Sacrorum Lenæis præeſſe. Sic Eupolis in Urbibus (Comœdiæ nomen eſt) tributa Athenas à ſociis εἰς τὰ Διονύσια portari ex ſancito ſolita ait apud Ariſtophanis Scholiaſtem in Acharnenſes. Sed Antheſteria ſeu Lenæa ab Eupolide intellecta fuiſſe, ſentire nequeo. Nam ſub agonem Lenæum tributa ſocii non afferebant; quod diſertè docet Ariſtophanes, utcunque Scholiaſtes eum ibi de Ruralibus agere perperam cenſet. Et quod de Comicis Babyloniis & Cleone traditur, ad Ruralia referendum eſt; non ad aliud Dionyſiorum genus. Nam ad Urbana, quæ trieterica erant, nequit; quoniam tributa annuatim perſolvebantur, ut ex Æſchinis oratione περὶ παραπρεσβείας ſcimus. Dionyſia autem Galeno intellecta libro de Antidotis primo; ubi de iis, qui τῷ Διονύσῳ βακχεύοντες εἰώθασι διασπᾶν τὰς ἐχίδνας, παυομένου μὲν τοῦ ἦρος, οὔπω δ᾽ ἠργμένου θέρους, agit; ipſa Urbana, ni fallor, ſeu Trieterica erant. Menſem enim Elaphebolionem indicare videtur, qui Ver clauſit. De eiſdem Dionyſiis intelligendus forſan locus ille Ariſtotelis Metaphyſicorum V. cap. XXIV. ubi de variis modis dicendi, aliquid ex aliquo fieri verba faciens, unum affert de eo, quod aliud ſequitur, & proinde ex eo fieri dicitur, οἷον, inquit, ἐξ ἰσημερίας ἐγένετο ὁ πλοῦς, ὅτι μετ᾽ ἰσημερίαν ἐγένετο· καὶ ἐκ Διονυσίων Θαργήλια, ὅτι μετὰ τὰ Διονύσια, *ut ex Æquinoctio ſit navigatio, quia poſt æquinoctium ſit; & ex Dionyſiis Thargelia, quia poſt Dionyſia.* Certè Dionyſia illa Elaphebolionis ſeu Trieterica proximè ſuis annis præcedebant, interjecto menſe Munychione; Thargelia, i. e. alia non interveniebant Dionyſia. Quòd ſi de annuis Dionyſiis capiendus ſit Ariſtoteles, tunc Antheſteria ſeu Lenæa innuit; quæ interjectis, præter complures dies, menſibus integris, tam Elaphebolione, quàm Munychione, in anni Attici ratione Thargelia antevertebant. Craſſum errorem aliquot interpretum, qui Thargelia ibi menſe Februario collocant, & de iis neſcio quid ignavum effutiunt, libenter prætermittimus. Sed verò doctiſſimis ævi noſtri viris placere video, Lenæa ſacra à Ruralibus, quæ Poſideone celebrabantur, non fuiſſe diverſa. Nituntur illi plerunque autoritate Scholiorum in Acharnenſes, quibus, fateor, Lenæa & Ruralia eadem ſunt. Scholiis illis,

& Marco Muſuro, qui eorum pleraque congeſſit, plurimum debemus. Sed aſſenſum heic præbere ego omnino nullus queo. Illud Dicæopolis apud poëtam in Acharnenſibus.

> Ἐγὼ δὲ πολέμου καὶ κακῶν ἀπαλλαγεὶς
> Ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιὼν Διονύσια.

Ego bello maliſque ſolutus rus me conferam, & Liberalia agam Ruralia. De Lenæis malè interpretatur Scholiaſtes, & fallit, dum fallitur. Nec meliùs eadem ipſa intelligi vult, quæ in eâdem Comœdiâ poſtea hiſce verbis traduntur.

> Αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, οὑπὶ Ληναίῳ τ' ἀγών·
> Κοὔπω ξένοι πάρεισιν· Οὔτε γὰρ φόροι
> Ἥκουσιν, οὔτ' ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι.

Nos ipſimet ſumus. Certamen hoc in Lenæo eſt. Neque adſunt peregrini. Non enim hâc tempeſtate adferuntur tributa, neque ex urbibus adveniunt ſocii. Primo loco Poſideonis ſacra nemo non videt. Sed de iis verba ibi fiunt à perſonâ Acharnenſi, quæ gravioribus ſoluta curis, rus ſe conferre deſtinat. Et tempus, in quo loquitur, ad inducias, de quibus ibi mentio, ſpectat. Sed ὁ ἐπὶ Ληναίῳ ἀγὼν in ſecundo loco, ipſiſſima Antheſteria ſunt ſeu Liberalia, quæ in Limnis agebantur, id eſt, Lenæa, quibus ſcilicet Comœdia illa, Acharnenſes, docebatur Archonte Euthymene; quod legimus in ejuſdem argumento. Lenæon enim, nempe Λήναιον, in urbe erat, non rure, locus, in quo certamina celebrabant Athenienſes ante theatrum extructum. Ibi etiam Bacchi Lenæi fanum; adeóque à Limnis locus hic non diverſus. Tantundem aſſerere videtur mihi omni exceptione major Heſychius in Ἐπὶ Ληναίῳ. Ἀγών ἐστιν, inquit, ἐν τῷ ἄστει Λήναιον περίβολον ἔχων μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ Ληναίου Διονύσου ἱερὸν, ἐν ᾧ ἐπετελοῦντο οἱ ἀγῶνες Ἀθηναίων, πρὶν τὸ θέατρον οἰκοδομηθῆναι. Manifeſtiſſimus eſt ad ſecundum Ariſtophanis locum commentarius, quem recentiorum Scholiis præponderare nemo dubitet. Atque indè etiam Suidas, Etymologici autor, & Phavorinus intelligendi in Ἐπὶ Ληναίῳ. Etymologus item corrigendus. Adeò autem Ariſtophanis Scholiaſtem in hiſce aberrâſſe nemo miretur, qui eundem etiam in Autumno Lenæa collocare adverterit. Etenim Liberaliorum triplicium nulli locus erat in autumno, neque ejuſce rei apud veteres alibi veſtigium occurrit. Alibi etiam in ſacrarum ratione nimiùm fallit idem Scholiaſtes. Sed ab eo heic ſtat, quod apud Stephanum de Urbibus legitur, Ληναῖος, ἀγὼν Διονύσου ἐν ἀγροῖς ἀπὸ τῆς ληνοῦ, & citatur Apollodori Chronicon. At quæ ſuprà attulimus, ſatìs perſuadent, verba illa ἐν ἀγροῖς futile eſſe, ſive Hermolai Epitomatoris ſive recentioris alicujus, magìs gloſſema, quàm ſive Stephani, ſive Apollodori (quorum uterque intercidit) mentem aperuiſſe. Et aut veteris Græciæ ſacrorum ignorantia eſt, aut incogitantia eſt nimia Procli ad Heſiodum, ubi de Bœotorum Hermæo menſe locutus, eundem eum cum Attico Gamelione facit, καθὸ, inquit, τὰ Λήναια παρ' Ἀθηναίοις, *quo tempore Athenienſibus Lenæa celebrari ſolita.* Quis unquam ſive Lenæa ſive Dionyſiorum alia ulla Gamelioni antea tribuit? Adeóque nil ſatìs obſtat, quin demum Lenæa, Dionyſia in Limnis, & Antheſteria eadem ipſa ſacra fuiſſe concludamus, atque indè menſem Lenæonem vocitatum, ac ſi Dionyſion ſeu Bacchius dictus fuiſſet, quæ idem ſonant. Nam & Baccho menſis ipſe ante alios ſacer habebatur, utì notat Harpocration, & pro variâ Emboliſmorum, Proſthaphæreſium & Cyclorum ratione, à Januario per Februarium in Martium, in menſibus Julianis, diverſimodè vagabatur. Vide nunc, ſi placet, viros ſummos Joſephum Scaligerum de Emendatione temporum lib. I. capite de Menſibus Atticis; & Canonum Iſagogicorum lib. I. pag. 57. & Iſaacum Caſaubonum tum ad Theophraſti characterem περὶ ἀδολεσχίας, tum de Satyrica poeſi lib. I. cap. V. Adde Phavorinum in Lexico, & Petri Caſtellani Ἑορτολόγιον. Nemo eſt horum, cui non heic adverſamur; ſed non ſinè ratione, quâ aliter edocti ſententiæ libentiſſimè renuntiabimus. De Liberalibus item Atticis conſule Dionyſium Petavium ad Themiſtii Orationem XII. Sed de menſe hactenus. De anno item videbimus. Annos, quorum initia loca habuere circa Solſtitia æſtiva, cum cæteris pleriſque Græciæ civitatibus, noſtris hiſce in uſu fuiſſe, vix eſt, cur dubitemus. Et quod ex Platone ſuprà notavimus de Stephanephororum electione,

tantundem firmare videtur in Magneſiâ. Seleucidarum autem anni tam incerti ſunt apud Scriptores, ut vix de eorum cujuſpiam initiis & exceſſu exactè ſatis conſentiant. Sed ſi Euſebio fides, Seleucus Callinicus & Ptolemæus Euergetes, hic Ægypto, ille Aſiâ, regnare cœperunt anno II. Olympiadis CXXXIII. qui periodi Julianæ eſt MMMMCCCCLXVII. Si igitur in occaſione Fœderis ſuprà non erravimus, quarto vel quinto Seleuci anno, ſeu anno I. vel II. Olympiadis CXXXIV. id initum eſſe non abſurdum erit conjectare. Detur enim Seleucum circa initia anni II. Olympiadis CXXXIII. id eſt, æſtate, regnum accepiſſe. Auſpicia regni à parricidio cepiſſe ſcribit Juſtinus; & tam Ptolemæum in ſororiam ultionem advolâſſe, quàm Seleucum poſtea adverſus civitates, quæ defecerant, claſſem comparâſſe narrat; perinde ac ſi res, pro incœptorum magnitudine, feſtinantiùs à neutro geri potuiſſent. Trinarum autem, quas memorat ille, Expeditionum tempora, Ptolemæi ſcilicet in Seleucum, Seleuci primæ in Civitates, ſecundæ in Ptolemæum, ſuos (ſi, quod veriſimillimum eſt, id ſentiamus) habuere annos ſaltem ſingulos. Quod non modò rerum geſtarum ratio ſuadet, ſed & uſitatiſſimus ille tam in Oriente mos quàm in Occidente, tum claudendi maris, tum aperiendi. Nam quin maritimæ fuerint illæ expeditiones, nullus dubito. Claudebatur autem mare ab Autumno ad tempus Vernum. Verno aperiebatur. De Romanorum in hâc re more, Vegetius, alii paſſim teſtes. De Græcorum, Heſiodus, Theophraſtus. De Orientalium autem ipſorúmque Syriæ Regum, teſtimonium in ſacris literis perhibetur II Samuelis cap. XI. 1. & I Paralipomenon cap. XXI. 1. *Factum autem eſt vertente anno eo tempore, quo ſolent Reges ad bella procedere.* Quod ad mare etiam claſſibus aperiendum ſpectat. Neque aliam præter vernam tempeſtatem ibi denotari vult Rabbi Chimchi, quem meritò ſequitur etiam magnus Scaliger in prolegomenis ad Canones. In Ebræo tempus illud vocatur עת צאת המלכים *tempus expeditionis* ſeu *profectionis regum.* Helleniſtis ὁ καιρὸς τ̃ ἐξοδίας τ̃ βασιλέων. Vere igitur anni II. Olympiadis CXXXIII. ſeu primi Seleuci, Ptolemæus in ſororis auxilium cum claſſe advolavit. Vere anni III. Olympiadis ejuſdem adverſus rebelles civitates Seleucus claſſem comparat. Adeò enim acciſæ erant res ejus bello Ptolemaïco, ut citiùs claſſem illam comparâſſe non ſit credibile. Eâdem anni IV. tempeſtate, inſtauratis poſt naufragium, quod miſerè paſſus eſt in expeditione adverſus civitates, viribus, bellum in Ptolemæum infeliciter redintegrat. Atque ita neceſſe eſt, ut Fœdus Antheſterione ſeu Lenæone, ſub Februario ſcilicet poſt haſce clades proximo, initum cadat in annum I Olympiadis CXXXIV. Qui ita erit Seleuci quartus. Quòd ſi regnare cœpit ille ſub finem anni II. Olympiadis CXXXIII. ſimili ratiocinio, Olympiadis CXXXIV, ſecundo, *ſeu periodi Julianæ* MMMMCCCCLXXI. qui ante vulgarem Chriſti Epocham eſt annus CCXLIII. tribui poſſit. Et diſertè, hôc forſan calculi genere ductus, Sethus Calviſius utriuſque Regis res geſtas ita diſtribuit, ut ultimam Seleuci cladem, quæ Fœdus, uti noſtra ſententia eſt, proximè anteceſſit, quarto ejus anno collocet. Annus autem Olympiadis CXXXIV. primus, ſeu quartus Seleuci, eſt Callippicæ periodi ſecundæ XI. adeóque ſecundus duodecimus. Si igitur periodus illa etiam Smyrnæis in uſu fuerit, (quod ſatis eſt credibile) etiam Antheſterionis ſeu Lenæonis initium & finis in menſibus Julianis ad varias Chronologorum rationes, maximè Scaligerianas, & Petavianas, quorum laterculos conſulas, facilè reperiri poſſunt.

Lin. 45. Ὅσοι ἂν ὦσιν ἐλεύθεροί τε ϗ Ἕλληνες] De civitatis donatione Atticâ, quæ Ionicæ, ſeu Smyrnenſi, forſan non ita diſpar erat, conſule J. Meurſium de Fortunâ Atticâ, capite V.

Lin. 48. Ἐξεταςαί] Quæſitores hi erant, ad quos rerum repetundarum, interverſæ pecuniæ publicæ, atque aliorum, quæ in adminiſtratione publicâ committuntur, criminum judicium ſpectabat. Aliis Λογιςαὶ, εὔθυνοι, συνήγοροι, dicti. Ita Ariſtoteles Politicorum tertio cap. VIII.

Lin. 48. Ἐπὶ τ̃ Μητρῷα ἱερεῖς νεοκαύτοις] Fanum Magnæ Matris ſeu Metroum in planitie urbis (nam pars etiam montana erat) memorat Strabo lib. XIV. Super ἱερὰ νεόκαυϛα, quæ etiam ἔμπυρα dicta, ſeu ardentes victimas, & ἐπὶ τομίων ſeu animalium immolatorum proſecta, aris etiam aliiſve ſacris ſive tactis ſive inſpectis, ſolenne gentibus erat jurare; uti Chriſtianis ſuper ſacroſancta Evangelia, Cruces,

2 Reli-

Reliquias ſacras. Etiam 'Εμπύεμα indè ὅρκος δημόσιος eſt apud Heſychium. Et Alcidamas ὤμοσε τὸν Ἀπόλλωνα τῆς δάφνης ἀψάμενος, *juravit per Apollinem, tactâ lauro*, quod habetur ex Nicandro apud Antonium Liberalem in Metamorphoſi primâ. De variis jurandi ritibus, conſulendi Briſſonius in Formulis, Gulielmus Barclaius ad tit. *de Jurejurando* ff. Thomas Dempſterus & Baptiſta Hanſenius libris de Juramento, præter Petrum Fabrum in Commentario de Magiſtratibus Romanis, Danielem Heinſium ad primum Silii Italici, & Fredericum Lindebrogium in Gloſſario, verbo *Jurare*. Adde porrò Philippum Mauſſacum ad Harpocrationem paginâ 243. ubi de juramento in Agrauli ædibus ab Ephebis præſtari ſolito. Nobis heic, quæ ii adnotârunt, compilare religio eſt. De Judæorum verò ritu in Juramentis veteri & ſatis portentoſo, vide, quod ex Tabulis Præfectoriis legitur in Juris Græco-Romani lib. I. pag. 119. Et Turcarum Imperator Achmetes Fœdus cum Henrico Magno Galliarum Rege anno MDCIV. ictum firmat juramento *per Veritatem Magni Dei, omnipotentis, creatoris Cœli & Terræ, & per animas avorum ſuorum & proavorum*. Chriſtiani autem aut tangunt plerunque ſacra; aut manum ad pectus admovent, ſuſtollunt, aut protendunt, ſacris inſpectis. Nec diſſimilem fuiſſe gentibus morem, cùm non tangebant, æquum eſt, ut opinemur. Quæ verò ita ſive tactis ſive inſpectis, & admotâ, ſublatâ, aut protenſâ manu præſtantur juramenta, corporalia dicuntur ſeu corporaliter præſtita; ut in C. tit. *Si adverſus venditionem* l. 1. & tit. *Si minor ſe majorem dixerit* lib. III. Et Cujacius ad Novellam LI. de Mulieribus ſcenicis; *Corporaliter* inquit, *jurat, qui jurat tactis Sacroſanctis Evangeliis, vel manu ſublatâ*; quos Balſamon vocat σωματικοὺς ὅρκους. Quin vide, ſi placet, Linduuodum noſtrum ad Conſtitutionem *Presbyteri*, tit. *de Jurejurando*, verbo *inſpectis*. Et ὅρκον σωματικῶς διδόναι & σωματικῶς ὀμνύναι eſt *Sacramentum corporaliter præſtare* Juriſconſultis Græcis. Conſule Baſilicon eclogam X. tit. XXV. cap. IV. & Harmenopuli Procheiron lib. I. tit. XII. Id ipſum vocabant αὐτῇ τῇ ἀληθείᾳ ἐπομνύναι ſeu *ipſâ veritate* aut *revera jurare*; quò nempe *corporaliter jurare* diſtinguerent ab eo, quod eſt συμβολαίῳ ſive ἐγγράφως μετ' ὅρκου βεβαιῶσαι. pro quo ſub Diocletiano Romæ dicebant *in inſtrumento per ſacramenti religionem adſeverare*; ut in lege Codicis penultimò citatâ legimus. Non enim fiebat reſtitutio in integrum, ſi minor in inſtrumento per Sacramenti religionem ſe majorem eſſe adſeverâſſet, niſi palàm ex ipſo inſtrumento conſtitiſſet illum nihilominus minorem fuiſſe. Sin verò corporaliter & revera præſtitiſſet de ætate majori juramentum, haud reſtituendus erat omnino. De reſtitutionis illâ ſeu ἀποκαταστάσεως lege, in dictâ Baſilicon Eclogâ; Ταῦτα ἐπεὶ ἐνεγράφη τῷ συμβολαίῳ μόνον ὁ ὅρκος, οὐ μὴ σωματικῶς καὶ τῇ ἀληθείᾳ ὤμοσεν ὁ νεώτερος ἑαυτὸν εἶναι μείζονα. quod non aliud ſonat, quàm quod jam diximus. Putârunt igitur Græci Juriſconſulti Sacramenti religionem inſtrumento inſertam, nec corporaliter præſtitam, non eſſe τῇ ἀληθείᾳ ὅρκον. Certè fidem interpoſitam, ſinè corporali juramento, corporali æquiparari video apud clariſſimum Juriſconſultum Andream Gaillium, quem viſas lib. I. Obſervationum practicarum CI. & lib. II. Obſervat. LIX. Adnotare heic non ingratum, puto, erit, ritum illum Londinenſem veterem; quo, in Judiciis publicis, ſuper mortuorum tumulos, de eo jurare ſolenne erat, quod ipſi teſtarentur mortui, ſi in vivis ſupereſſent. In Tabulis publicis ab Henrico Angliæ Rege III. Civibus Londinenſibus confectis, anno ejuſdem Regni LII. die Martii XXVI. legimus. *Conceſſimus eiſdem civibus, quòd de placitis ad Coronam pertinentibus, de hiis maximè, quæ infra civitatem prædictam & ejus ſuburbium fieri contingent, ſe poſſint diſrationare ſecundùm antiquam conſuetudinem civitatis prædictæ; eo tamen excepto, quòd ſuper tumulos mortuorum de eo, quod dicturi ſunt, ſi viverent, non liceat præciſè jurare; ſed loco mortuorum, qui ante obitum ſuum electi fuerint ad eos diſrationandos, qui de rebus ad Coronam ſpectantibus appellati fuerint, vel rectati alii liberi & legales eligantur, qui idem ſinè dilatione faciant, quod per defunctos memoratos, ſi viverent, fieri oporteret.*

Lin. 53. Κληρωτήρια] Exigit res ipſa, ut ſortium tabulas, quibus eorum, qui in tribus ſortitò cooptabantur, nomina perſcripta erant, heic intelligamus. Nec tamen alibi hâc notione vocabulum occurrere memini. Scriptoribus tam pro locis, ubi Magiſtratus Sorte creati ſunt, quàm ubi ejuſmodi Magiſtratus in theatro ſedere ſoliti, uſurpatur. Item pro Sortium urnis. Videſis Pollucem lib. IX. & X. & Scholia ad Ariſtophanis Eccleſiazuſas.

Lin.

Lin. 54. Συναλλαγμάτων ϗ ἐγκλημάτων] *Contractibus & actionibus* vertimus. Συναλλάγματα eodem heic ſenſu capio, quo apud Ariſtotelem, in Ethicorum V. cap. V. ubi in ἑκούσια & ἀκούσια diſtribuuntur; & totum illud ſatìs comprehendunt, unde actiones apud Juriſconſultos naſcuntur, quæ ſive ex contractu, aut quaſi contractu, ſive ex delicto aut quaſi delicto competunt. Etiam tota juſtitia, quæ forenſis eſt, ita Συναλλάγμασι nititur. De Ariſtotelis loco conſule inprimis Andronicum Rhodium in paraphraſi lib. V. cap. III.

Lin. 57. Ὀικίας ὅσων ἂν τῷ δήμῳ δόξῃ] Singularum ædium capacitas ſit, prout populo placuerit. Nam à lectorum ſive diſcubitoriorum ſive cubicularium numero heic tam ædium capacitas, puto (quæ ſcilicet aut ad contubernalium numerum aut familiarum amplitudinem attinebat) quàm alibi ſæpius œcorum & conclaviorum, æſtimabatur. OEcorum æſtimationem hujuſmodi videre eſt maximè in Callixeni & Moſchionis deſcriptionibus navium Ptolemæi Philopatoris, & Hieronis regis Syracuſani apud Athenæum lib. V. Inde œcus ibi πεντάκλινος, τρισκαιδεκάκλινος, & εἴκοσι κλίνας ἐπιδεχόμενος.

Lin. 61. Τὴν Σιπυλήνην] Ut Mater Deûm Berecynthia, Idæa, Phrygia, dicta à locis cognominibus, in quibus colebatur; ita Sipylene heic à Sipylo. Sipylus autem mons Phrygiæ paſſim memoratur; Plutarcho de fluminibus in Mæandro, Heſychio, Straboni, & in proverbio ὅλον τὸ Σίπυλον μεταχινεῖν. Atqui & urbs erat Sipylus Phrygiæ, quod notat Stephanus, noménque gentile eſſe Σιπυλεὺς & Σιπυλεύη. Notat autem ex Hellanici libro primo Ἱερειῶν, ſeu de Sacrificiis Junonis Argivæ. Æſchylus item in Niobe apud Strabonem in extremo libri XII. habet, Σίπυλον Ἰδαίαν ἀνὰ χθόνα, *Sipylum Ideo in ſolo*. Urbs ea multis abhinc ſeculis, regnante Tantalo, terræmotu everſa eſt, utì & complures circumjacentes. At celeberrimam fuiſſe indè liquet, quòd, dum terræmotum hunc memorant Scriptores, Sipyli nomine potiſſimùm deſignant. Ita Strabo lib. I. Quin Ariſtoteles in II. Meteorologicorum cap. VIII. terræmotûs meminit, in quo τὰ περὶ Σίπυλον ἀνετράπη *Sipylus evertebatur*. Σίπελον ibi malè habet Commentarius Alexandri Aphrodiſienſis. Sed pejus multò facit vir doctus, qui Φλεγραῖον πεδίον, *Phlegræum campum*, eo in loco Sipylum à Philoſopho appellatum in Theſauro Geographico ſcribit. Non minùs campum à Sipylo, quàm regionem Liguſticam, diſtinguit ibi Ariſtoteles.

Ibid. Ἀπόλλω τὸν ἐμ Πάνδοις] Nec de Apolline in Pandis alibi legi, nec de ullo loco, qui Pandi aut Panda dictus præter Sogdianorum (qui ſub alio cœlo locati) oppidum, quod Panda vocatur apud Plinium lib. VI. cap. XVI. & Solinum cap. LII. Fieri ſanè potuit, ut etiam indè nomen in Ioniam deduceretur. Altaria enim ibi conſtructa ſunt, non ſolùm à vetuſtiſſimis illis, Hercule, Semiramide, Cyro; ſed etiam ab Alexandro Magno, velut trophæa metarum imperii eouſque promotarum; eáque, ut videtur, Apollini. Ita enim conjectura eſt ex altaribus, quæ eidem Numini Iaxartem fluvium poſtea tranſvectus Demodamas Seleuci & Antiochi Dux Apollini ſtruxit, ut terminorum ſcilicet imperii prolationis inſignia. Sed ultrà quid heic affirmare planè nugari eſt, ſi hoc non eſt.

Ibid. Καὶ τοὺς ἄλλους Θεοὺς πάντας ϗ πάσας] Poſt inſigniorum numinum nomina, per omnes ita generatim jurabant; ídque ex ritu Pontificio paſſim ſervari ſolito. Exempla ſunt apud Homerum & Virgilium, ad cujus Georgicorum initium, *Poſt ſpecialem*, adnotat Servius, *invocationem tranſit ad generalitatem, ne quod numen prætereat: more Pontificum, per quos ritu veteri in omnibus ſacris poſt ſpeciales deos, quos ad ipſum ſacrum, quod fiebat, neceſſe erat invocari, generaliter omnia numina invocabantur*. Vide, ſi placet, jusjurandum, quo fœdus iniere Carthaginienſes & Philippus Macedonum Rex apud Polybium lib. VII. & fragmentum Fœderis in Cretâ effoſſi apud Janum Gruterum pag. 505.

Ibid. Καὶ τὴν τοῦ βασιλέως Σελεύκου τύχην] Mos invaluit in Oriente jurandi ſæpius per Fortunam, Salutem, Vitam, Caput Principis. Neque inter hæc in Gentilitatis Theologiâ diſcrimen erat. Vetuſtiſſimum eſt exemplum in Geneſeos cap. XLII. Ubi Joſepho חי פרעה *vivit Pharaoh*, ſeu *per vitam Pharaonis*, ad Ebræorum, & qui cognatas habent linguas, morem adjurandi profertur. Nec aliter tranſtulit Aquila quàm per ζῇ Φαραώ; ut & hodie Galli *vive Pharaoh*. Atqui Senioribus redditur, Νὴ τὴν ὑγίειαν Φαραὼ *per ſalutem Pharaonis*, quod retinet Latina. Nam *vivere* etiam

eſt *valere, lætari, felicem eſſe.* Vetuſtiſſimum autem Geneſeos exemplar MS. in Bibliothecâ Cottonianâ habet ibi; Μὰ τὴν ὑγίειαν Φαραώ. Jurat etiam Urias Davidi Regi חיך וחי נפשך *per vitam tuam & per vitam animæ tuæ*, ſeu *per ſalutem tuam & ſalutem animæ tuæ*, ut in Latinâ editione. Habetur II Samuelis cap. XI. comm. XII. Et de capite Regis teſtatur R. Abenezra in Decalogum. Ubi eum capite plectendum, etiam ſuo ævo, ſcribit fuiſſe, qui apud Ægyptios בראש המלך *per caput Regis* pejeraverat; nec tanto auro, quantum ipſe pendebat, redimendum. Sed hæc omnia in τὴν τύχην, pro veterum ritu, recidunt. Et Juramentum ita præſtitum ὅρκος βασιλικὸς dictum videtur, ſaltem in Armeniâ. Adi Strabonem lib. XII. Ubi de fano Pharnacis Menſis. Manavit mos ex Oriente ad Romanos. Decreverat Senatus Julii Cæſaris τὴν τύχην ὀμνύναι, quod ſcribit Dio lib. XLIV. Eo occiſo, populus Antonii oratione de ejus dignitate habitâ (ut fit) irritatus, percuſſores furibundè quæſitum it; & Senatores incuſat, quòd paſſi eſſent eum virum interfici, pro quo, uti quotannis publicè vota conciperentur, decreviſſent, καὶ οὗ τήντε ὑγίειαν τήντε τύχην ὤμνυσαν, *& per cujus ſalutem & fortunam juràſſent.* Ex Decreto erat, quod jurabant. Atque indè indiſcriminatim per ſalutem jurabant & per fortunam. Honor hic, qui in juramentis tributus eſt Julio, manſit etiam Auguſto; ſed à Tiberio vetitus eſt, poſtea redivivus. Videſis Dionem lib. LVII. de Tiberio. In Epiſtolæ item Stationariorum Tyriorum, Puteolis ad Tyrios cæteráſque Phœniciæ civitates ſub Antonino Philoſopho ſcriptæ, fronte legitur, διὰ τοὺς Θεοὺς καὶ τὴν τοῦ κυρίου ἡμῶν αὐτοκράτορος τύχην, quod videre eſt apud Janum Gruterum, in Inſcriptionum corpore, paginâ 1105. Et Ariſto medicus, qui Romani martyris linguam Aſclepiadis juſſu ſub Galerio Imperatore exſecuerat, accuſatus (cùm elinguis martyr ſummum Dei veri Optimi Maximi poteſtatem verbis, ut ſcribunt, copioſè proferret) quòd mercede ductus colluſiſſet, nec linguæ nervos omnes abſcidiſſet,

> *Teſtor*, inquit, *Salutem Principis, me ſimplici*
> *Functum ſecantis arte, judex optime,*
> *Servìſſe juſſis abſque fraude publicis.*

Ita Prudentius Peri Stephanon hymno x. Inhumaniter autem aliquos plectebat Caius, quòd nunquam per Genium ſuum dejeràſſent, teſte Suetonio capite XXVII. Ita Genius ſeu Δαίμων idem cum Fortunâ æſtimatus. Nam & εὐδαιμονία *Virtus cum Fortunâ conjuncta* rectè Ciceroni redditur. Conſule, ſi placet, V. CL. Danielem Heinſium ad Heſiodi opera & dies cap. XVII. Quin Plutarchus in præceptis politicis, Οἱ μεγάλοι, inquit, Δαίμονα καὶ Τύχην τοῖς κατορθώμασιν συνεπιγράφουσι, *Magni viri rebus præclarè geſtis Genium & Fortunam, ut authores, ſecum inſcribunt.* Et in exemplis, quæ adducit, utrumque confundit. Sed & tam Partis ſeu Sortis Δαίμονος ſeu Genii, quàm aliarum complurium Sortium, quæ in uſu erant veteribus Aſtrologis, unica Fortunæ Sors (de quâ ſuprà) Ptolemæo & cæteris pleriſque, ſi Arabas & eorum ſequaces excipias, vices ſuſtinet. Per Genium autem Principis jurandi mos diu poſt Tiberium renatus duravit. Vide acta Martyrii S. Polycarpi apud Euſebium hiſt. Eccleſiaſt. lib. IV. cap. XV. Et Ulpianus L. 13. ſi duo D. tit. *de jurejurando* ſect. 6. *Si quis juraverit in re pecuniariâ per Genium Principis dare ſe non oportere, & pejeravit; vel dari ſibi oportere, vel intrà certum tempus juraverit ſe ſoluturum, nec ſolvit; Imperator noſter cum patre reſcripſit fuſtibus eum caſtigandum dimittere, & ita ei ſuperdici* προπετῶς μὴ ὄμνυε, i. e. *petulanter ne jurato.* Nam pejerantibus per Principis Fortunam pœna erat, quam ſuſtulit ſuo tempore Tiberius, utì eſt apud Dionem; minuit etiam ita Alexander Severus, ut, qui, calore animi, non conſultò pejeraverat, is minimè puniretur. C. tit. *de rebus creditis* L. II. *Periculum corporis vel majeſtatis crimen* (ait Imperator) *ſecundùm conſtituta Divorum parentum meorum, etſi per Principis Venerationem quodam calore fuerit pejeratum, inferri non placet.* Ita id, quod primò in Juramentis Fortuna, Salus, Genius erat Principis, in Venerationem etiam interdum immutabatur; utì poſtea in Majeſtatem (quod videre eſt apud Vegetium de re militari lib. II. cap. V.) item & in ipſum Principem, per quem non tam ut fidei teſtem, quàm ut perfidiæ vindicem dejerare in more poſitum erat etiam Chriſtianis; qui nec *tam per creaturam jurabant quàm per auctorem creaturarum, nec in creaturâ aliud quàm creatorem*

ipſius venerabantur; quod ait Gratianus C. XXII. q. 1. c. 16. Et quemadmodum in dignitate ſeu poteſtate principum exprimendâ, Majeſtas, Serenitas, Perennitas, & quæ ſunt ejuſmodi in codice utroque alibíque; ita forſan in votis de eorum felicitate (qualia ejuſmodi juramenta ſunt) Salus, Vita, Fortuna, Genius, ipſas principum perſonas revera denotabant. Exemplum fortè deductum eſt ex ſacris literis, ubi *per Sanctitatem Dei*, atque id genus alia, pro Deo ipſo uſurpari notant viri docti. Vide Amoſium prophetam cap. IV. & J. Druſii lib. XIV. Obſervat. cap. XV. & περὶ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ſeu *Majeſtate Dei* apud Helleniſtas ad eam rem & doctiſſimè & ingenioſiſſimè magnus Heinſius in Ariſtarcho Sacro Exercitatione XV. At verò Salus Principis Chriſtianis ita diſcriminabatur à Genio, ſeu Fortunâ, ut per hoſce jurare neſas, per illam ſas fuerit olim æſtimatum. De Fortunâ, vide Acta, quæ diximus, martyrii S. Polycarpi. De Genio, Tertullianus Apologetici cap. XXXII. *Sed & juramus*, inquit, *ſicut non per Genios Cæſarum, ita per Salutem eorum, quæ eſt auguſtior omnibus Geniis. Neſcitis Genios Dæmones dici, & indè diminutivâ voce Dæmonia. Nos judicium Dei ſuſpicimus in Imperatoribus, qui gentibus illos præfecit. Id in eis ſcimus eſſe, quod Deus voluit; ideóque & ſalvum volumus eſſe, quod Deus voluit, & pro magno id juramento habemus. Cæterùm Dæmonas, id eſt Genios, adjurare conſuevimus, ut illos de hominibus exigamus; non dejerare, ut illis honorem divinitatis conferamus.* Et ubi Arcadius & Honorius Imperatores reſcripſerunt, eos, qui XXV. annis majores adverſus pacta vel tranſactiones libero arbitrio confectas, & invocato Dei Optimi Maximi nomine firmatas veniendum putaverint, infamiâ inuri, & emolumento, quod ex pacto fuerint conſecuti, prorſus carere; ejuſdem etiam legis pœnæ ſubjiciunt eos, *qui* (ut reſcripti verba ſunt) *nomina noſtra placitis inſerentes Salutem principum confirmationem initarum juraverint eſſe pactionum*, quod legimus C. tit. *de tranſactionibus* l. 41. Si quis, & C. Theodoſ. lib. II. tit. IX. Ubi vetus Scholium ejuſmodi jurantes eſſe eos ait, qui *Dominorum nomina conjurant, placitis inſerentes, diffinita implere neglexerint.* Sed lege *cùm jurant, placitis*, &c. Ita emendo ex MS. codice Theodoſiano, quem breviario ſuo ante D. annos de Romanis Imperatoribus ex Haymone Floriacenſi confecto intexuit Guilielmus Monachus Malmeſburienſis. Cæterùm pro *nomina noſtra* veteres Orientis Juriſconſulti *numina noſtra* proculdubio exemplaribus ſuis ibi legere. Vertebant enim οἱ τὰς ἡμετέραν θειότητα ταῖς συμφώνοις ἢ ταῖς διαλύσεσιν ἐντιθέντες· id eſt, *qui numen noſtrum pactis aut tranſactionibus inſerentes, &c.* Vide Eclogam Baſilicon lib. XI. tit. 2. cap. XLIX. Item Marcellinus in cauſâ Donatiſtarum, *per admirabile myſterium Trinitatis, per Incarnationis dominicæ ſacramentum, & per Salutem ſuprà memoratorum principum* (Honorii & Theodoſii) *ſecundùm allegationes partium ſe judicaturum promittit*, in Collationis Carthagine habitæ primæ capite quinto. De jurejurando hujuſmodi per Principem locutus eſt Athalaricus Rex, literis ad populum Romanum. *Ecce*, inquit (apud Caſſiodorum Variarum VIII. formulâ III.) *Trajani veſtri claris ſæculis reparatum exemplum. Jurat vobis, per quem juratis. Nec poteſt ab illo quiſquam falli, quo invocato non licet impune mentiri.* Et Conſtantinus Harmenopulus, qui ante quingentos ferme annos Theſſalonicæ judex floruit, in Prochiri lib. I. tit. VII. Οὐδεὶς κατὰ τοῦ Θεοῦ ὀμόσας κινδυνεύει· ἱκανὸς γὰρ ὁ ὅρκος ἔχει τιμωρεῖν τὸ θεῖον, εἰ κατὰ τοῦ Θεοῦ γέγονεν. Εἰ δὲ κατὰ βασιλέως κατά τινα θερμότητα ὀμόσει τις, συγχωρεῖται. Ὁ ἐπὶ χρήμασι κατὰ τοῦ βασιλέως ὀμόσας καὶ ἐπιορκήσας ῥοπαλίζεται. Ὁ ἐκ δικαστικῆς ψήφου ἢ ἐξ αἰτήσεως τοῦ ἀντιδίκου ὅρκον ἐπέχων ἐπ' ἐκκλησίας τῶν ἀχράντων ἐφαπτόμενος Εὐαγγελίων· ἐπιορκεῖν δὲ μετὰ ταῦτα ἐλεγχθεὶς, γλωσσοκοπείσθω· τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ μαρτύρων. *Nemo, qui per Deum jurat, periclitatur. Sufficit enim juramentum vindicem habere Deum, ſi per Deum præſtetur. Quòd ſi quis per Principem* (per venerationem Principis, habet Joannis Merceri verſio) *animi calore motus juravit, veniam conſequitur. Qui in re pecuniariâ per Principem (per Genium Principis*, ſubſtituit heic Mercerus) *juraverit, & pejeraverit, fuſtigatur. Qui verò ſive ex ſententiâ judicis, ſive adverſario poſtulante, jusjurandum in eccleſiâ præſtiterit ſacroſanctis tactis Evangeliis, ei perjurii poſtea convicto lingua exſcindatur. Idémque in teſtibus obſervetur.* Verba uſque ad ῥοπαλίζεται excerpta ſunt ex Baſilicis. Videſis Theodorum Balſamonem ad Photii Nomocanonem tit. XIII. cap. XVIII. Eclogas Baſilicon. lib. LX. tit. XXX. Cujacium obſervat. lib. II. XIX. Cætera Harmenopuli ferè in Eclogâ Leonis &

Conſtan-

Conſtantini Imperatorum habentur, tit. XXVIII. & apud Michaelem Athaliatam in Synopſeos titulo XVIII. Sed de diſcrimine Juramenti, quod per Deum, & quod tactis Evangeliis præſtatur, vide illud D. Chryſoſtomo tributum C. XXII. q. I. C. II. & Sententiarum lib. III. diſtinct. XXXIX. cap. V. & ibi Magiſtros. Sed hæc obiter. Cæterùm non modò per Salutem principum, ſed etiam per ſuam, litigantes ex præſcripto legis jurabant. Utì & vetuſtioribus ævis per Capita, Oculos, & hujuſmodi, tum ſui tum parentum, ex more paſſim jurabant; non aliter ac Hiberni hodie, per manus ſive parentum ſive Domini. Videſis Briſſonium Formularum lib. VIII. De litigantibus verò per Salutem ſuam jurantibus, conſule ſis Ulpianum ff. tit. *de Jurejurando* l. 3. ſect. 4. l. 5. & 33. Quin legimus in Baſilicon Eclogis, lib. XXII. tit. V. cap. XXX. Ὁ κατὰ τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας ὀμνὺς δοκεῖ μὲν ὀμνύναι κατὰ τοῦ Θεοῦ. quod tranſlatum eſt à Græcis Juriſconſultis iiſque Chriſtianis ævi medii ex illis Ulpiani verbis loco jam ultimo citato: *Qui per ſalutem ſuam jurat, per Deum jurare videtur. Reſpectu enim divini Numinis ita jurat.* Et Syneſio non infrequens eſt in epiſtolis, jurare νὴ τὴν ἱερὰν σοῦ κεφαλὴν, καὶ τὴν τῶν παίδων μου σωτηρίαν. *per ſacrum tuum caput, & per liberorum meorum ſalutem.* Vide epiſtolas ejus XLIX. XCV. CIII, alias. Nec aliud, puto, voluit, quàm per Salutem ſuam aut Caput jurare Coſmas ſub Alexio Comneno Patriarcha Conſtantinopolitanus, cùm per ſuum Nomen jurabat nolle ſe Patriarchali ſede ſecedere, niſi Irene Imperatrix ſuis manibus inſigniretur. Anna Porphyrogenneta in Alexiados lib. III. Τὴν ἰδίαν ἐπομοσάμενος κλῆσιν φησὶ πρὸς αὐτοὺς, νὴ τὸν Κοσμᾶν, εἰ μὴ διὰ τῶν ἐμῶν χειρῶν ἡ Εἰρήνη τοὺς σταυροὺς ἀξιωθῇ, τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου οὐκ ἀποστήσομαι, quod idem ſonat. Et per Vitam ſuam jurat Avicenna Arabs lib. de Almahad cap. III. Videſis item Balſamonem ad Canonem XCIV. Synodi in Trullo. Idem autor τὴν ἐξωμοσίαν ſeu Juramentum Epiſcoporum Ægypti, quod fidejuſſionis vicem ſupplebat, in Synodi Chalcedonenſis Canone XXX. ita interpretatur, ut eam eſſe dicat, τὸ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ βασιλέως ἢ εἰς τὴν οἰκείαν σωτηρίαν ὀμόσαι τινά. *per Imperatoris caput, vel ſalutem ſuam quempiam jurare.* Sed Zonaras ibi, *per Imperatoris caput, & ſalutem ejus ipſiúſque jurantis jurare,* ἐξωμοσίαν eſſe notat. Obtinuit etiam mos per Filiorum Regis Vitam jurare. Sed in Occidente, lege ante annos DCCC latâ, hujuſmodi juramenta vetita ſunt, atque indè, puto, in judiciis exoleverunt. In Occidente dico. Nam in Oriente diutius manſiſſe ſcimus ex Græcis Juriſconſultis. Lex eſt, *Ut nullus præſumat per vitam Regis & filiorum ejus jurare.* Habetur in Capitulis Karoli & Ludovici lib. III. tit. XLII. & Legum Longobardorum lib. III. tit. XXIV.

Lin. 69. Ἐφιορκοῦντι δὲ ἐξώλεια καὶ αὐτῷ καὶ γένει τῷ ἐξ ἐμοῦ] Imprecationes ejuſmodi, diræ, ſeu ἀραὶ, ſatìs ſunt frequentes apud veteres. Et Cicero de legibus lib. II. *Perjuris pœna divina exitium, humana dedecus.* Unde & Diagoras ille ἀδικηθεὶς ὑπό τινος ἐπιορκήσαντος καὶ μηδὲν ἕνεκα τούτου παθόντος μεθηρμόσατο εἰς τὸ λέγειν μὴ εἶναι Θεούς, quæ verba ſunt Sexti Empirici adverſus Mathematicos lib. VIII. Juriſjurandi autem formulam cum adjectâ imprecatione & vetuſtiſſimam & horrendam ſubjungo ex Vettii Valentis Antiocheni nondum typis vulgati ſcriptoris, Floridorum ſeu Anthologiæ lib. IV. Ubi fratrem & cæteros omnes, qui libro ſuo apoteleſmatico initiandi erant, ita adjurat; Ὁρκίζω σε, ἀδελφέ μου τιμιώτατε, καὶ τοὺς μυσταγωγούς μου ταύτῃ τῇ συντάξει, οὐρανοῦ μὲν ἀστήρικτον κύτος καὶ ⊙ δυοκαιδεκάζωδον, ☉ τε καὶ ☽ καὶ τοὺς ε πλανήτας ἀστέρας, δι’ ὧν ὁ πᾶς βίος ἡνιοχεῖται, αὐτήν τε τὴν Πρόνοιαν καὶ ἱερὰν Ἀνάγκην, ἐν ἀποκρύφοις ταῦτα συντηρῆσαι, καὶ μὴ μεταδοῦναι τοῖς ἀπαιδεύτοις, εἰ μὴ τοῖς ἀξίοις καὶ δυναμένοις διαφυλάσσειν καὶ ἀμείβεσθαι δικαίως, αὐτῷ τε ἐμοὶ Οὐάλεντι τῷ εἰσηγησαμένῳ ἀείμνηστον καὶ ἀγαθὴν φήμην ἀπονέμειν· καὶ μάλιστα ἐπιδόντας τὸ ἄφθονον καὶ τὸ τῆς ἀληθείας μέρος, ὡς ὑπὸ οὐδενὸς ἀνδρὸς ἐπιλελυμένον αὐτὸς ἐφώτισα· μηδὲ παρέντας τὸ ἐμὸν ὄνομα ἑτέροις ἐπεισφέρειν ταύτῃ συντάξει· μηδὲ λωβῆσαί τινα τῶν προγεγραμμένων ἢ μελλόντων λέγεσθαι πρὸς τὸ ἀθετῆσαι τοὺς ἐντυγχάνοντας· καὶ μὴ ψόγον ἐπενέγκαι. Καὶ ταῦτα μὲν διαφυλάσσουσιν οἱ προειρημένοι θεοὶ πάντες ἐμμελεῖς ἔσονται, καὶ βίος εὐπαθής, καὶ καταθύμιος λογισμῶν συντέλεια. Ἐπιορκοῦσι δὲ τὰ ἐναντία, μήτε γῆ βατὴ, μήτε θάλαττα πλωτὴ, μήτε τέκνων σπορά· τυφλός τε νοῦς καὶ πεπαιδευμένος ὑπάρχων, ἀσχήμονα βίον καὶ ἀνεπιτήδευτον ἀγαθῶν ἐπάγει. Ἐὰν δέ τις καὶ μετὰ θάνατόν ἐστι κακῶν τε καὶ καλῶν ἀμοιβὴ, κἀκεῖ τῶν ὁμοίων μεταλάβοιεν. Videſis Julium Firmicum Matheſeos, lib. VII. in initio. Præter diras ejuſmodi gentibus uſitatas (quæ obviæ ſunt apud rituum veterum conſarcinatores) vide eas, quæ

Judæo-

Judæorum Conſtantinopolitanorum juramentis adjectæ erant ex Tabulis præfectoriis, in Juris Græco-Romani lib. I. pag. 119. De iis etiam, quæ Chriſtianis olim in uſu, conſulas Novellam VIII. Adde Durandi ſpeculum tit. *de Juramento calumniæ*, ſect. 3. Diræ autem illæ horrendæ in Novellâ VIII, etiam ante Juſtiniani ævum vetuſtæ erant & ſolennes, ut in tremendo, ſcilicet, die Judicii perjurus haberet portionem Judæ, lepram Gehezi, & tremorem Caini. De hiſce enim ipſiſſimis loquitur Procopius in Arcanâ hiſtoriâ, *ἀρὰς τε πάσας*, inquit, *ἐπίβαλεν, ὅσαι πρὸς τῶν παλαιστάτων ὠνομασμέναι εἰσὶν*, quod *Diris omnibus more majorum devovit* non malè vertit Nicolaus Alemanus. Diras ſcilicet congeſſit eas omnes, quæ veteribus ſolennes habitæ. Juramenta autem per corpora cœleſtia ſolenniter præſtita, utì apud Vettium noſtrum per Cœli Syſtema, Zodiacum, Lunam, & quinque Planetas cæteros (adjectis item Providentiâ & Fato) ſatìs raró occurrunt in ſcriptis veterum. Certè in Mahumedis Alcorano aliquoties ejuſmodi habemus formulas. Azoarâ XCV, (ut Latinæ editionis numeri ducunt) ſeu Alburochu, legimus [a] ואלסמא דאת אלברוג, quod *per cœlum ſigniferum* vertit Retinenſis. Ubi Paraphraſtes Arabs, qui Mahumedicis explicationibus in ipſo contextu interſertis, verba Alcorani, lineis miniatis notata, interpretatur, habet [b] אלכואכב אתני עשר ברגא תקדמת פי אלפרקן *Sydera XII antiquitus delineata in Alphurcan* ſeu *Alcorano*. Alia id genus occurrunt in Azoaris XCVI & LXIII. Ubi *per ſtellam veſpertinam* juramentum concipitur. Et in Azoara XCIX [c] ואלפגר ſeu *per auroram*, [d] אי (inquit paraphraſtes ille) פגר כל יום, id eſt, *per auroram diei cujuſlibet*. Azoarâ item LXVI, quæ LVI eſt in Arabico, legimus, *Per loca occaſûs ſtellarum, quod magnum ſapientibus eſt Sacramentum, hic Alchoran optimus à Rege mundi compoſitus eſt*. Id tamen (quod obſervavit nobis V. CL. & doctiſſimus Gulielmus Bedwellus) Arabicis minimè convenit. Nec magìs conveniunt, quàm plurima alia, quæ in Latinâ illâ verſione veteri obtruduntur. In Arabicis autem legitur [e] לא אקסם במואקע אלנגום ואנה לקסם לו תעלמון עטים id eſt, *Ne jura per occaſus ſtellarum. Nam illud juramentum, ſi noveritis, magnum eſt*. Sed vetuſtiſſimum penès me exemplar Latinum non aliter eo loco ſe habet, quàm codex editus. Binis autem, quibus utor, exemplaribus Arabicis, ea, quæ tranſcripſimus, verba locum illum occupant. Alias in Alcorano jurandi formulas ſatìs portentoſas vide Azoarâ LXXXV, LXXXVII, XCV, XCVI, XCIX, & C. Adde Alcorani Epitomes veteris orationem quartam. Et de Perjurorum pœnâ vide Azoaram LXVIII. Sed juramentis, quæ indicavimus, ipſum Deum Optimum Max. plerunque uſum eſſe impiè innuit impoſtor ille, qui Alcoranum conſarcinavit.

Lin. 84. Μαγνησίᾳ τῇ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ] Duplex Magneſia. Ad Mændrum fluvium urbs altera erat, ad Sipylum montem altera. Neutrius eſt infrequens mentio apud autores utriuſque linguæ. Mæoniæ urbs utraque. Hæc autem illâ multò Septentrionalior.

Ibid. Ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος Λευκοφρυήνης ἱερῷ] Ita populus alter in alterius Numinum fanis Fœdus ex pacto collocabant. Ideo autem hiatum Leucophryenes nomine ſupplevimus, quòd tum elementorum numerus haud impar fuerit, tum quia Diana Leucophryene ſeu Leucophryne dicta impenſè Magneſiæ culta eſt, Strabone teſte. *In eâ, quæ hodie extat, urbe* (inquit lib. XIV. de Magneſiâ locutus) *fanum eſt Dianæ Leucophryenæ, quod magnitudine quidem templi & donariorum multitudine Epheſio cedit: concinnitate autem & artificioſâ delubri ſtructurâ longè illud ſuperat. Magnitudine etiam omnia Aſiatica ſuperat duobus exceptis, Epheſio, & quod Didymis eſt.* De fano hujus Deæ, quod nempe pſeudodipteron erat, volumen conſcripſit Hermogenes. Vitruvius in proœmio libri VII. *Edidit volumen Hermogenes de æde Dianæ Ioniâ, quæ eſt Magneſiæ Pſeudodipteros.* Et Magneſiæ Dianæ nomine culta eſt, non diſſimili fano, Alabandi, quæ Cariæ urbs erat, quod teſtatur idem lib. III. Dianæ Leucophrynes meminere Tacitus, Clemens Alexandrinus, Arnobius. Videſis Lipſium ad Taciti Annalium lib. III. Commentario 121. Sed non minùs Leucophryene, ut in vetuſtis aliquot Strabonis exemplaribus, quàm Leucophryne dicenda eſt. Apud Magneſios magìs Leucophryene. Nam in Numiſmate Marciæ Otacillæ Severæ

[a] والسماء ذات البروج
[b] الكواكب اثني عشر برجا تقدمت في الفرقان
[c] والفجر
[d] اي فجر كل يوم
[e] فلا اقسم بمواقع النجوم وانه لقسم لو تعلمون عظيم *

Aug.

Aug. Philippi Auguſti uxoris nomine inſignito legitur (ſi Occoni fides) ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΛΕΥΚΟΦΡΥΗΝΗ. A Leucophrynes neſcio cujus funere nomen petitur ab Arnobio & Clemente. Fanum ejus etiam Aſylum erat, teſte, loco quem diximus, Tacito. Leucophryenem notari Dianam figurâ Dianæ nudæ arcitenentis in æreo Elagabali numiſmate cui inſcribitur ΕΠΙ..... ΜΑΓΝΗΤΩΝ, vix eſt, cur dubitemus. Idem dicendum de Maximini illo, cujus pars altera Julium Verum F. exhibet; altera verò ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ.

Lin. 85. ΔΙΟΝΥΣΟΥ] Diſrupto heic Marmore, elementorum ductus ferme diſparuere. Sed ex apicibus reliquis non eſt difficile hanc lectionem elicere.

Lin. 86. Συνσφραγισάσθωσαν] Vetuſtiſſimus eſt Sigillorum in Oriente uſus, tametſi ante Iliaca tempora non annulis, id eſt, ſigillis, ſed nodi notâ Epiſtolas, alia claudi ſolita vult Plinius. Vide eam lib. XXXIII, cap I. ſed conſule Geneſeos cap. XXXVIII, commate XVIII. Exodi cap. XXVIII. 11 & 36. 1 Reg. cap. XXI. 8. Danielis VI. com. 17. Jeremiæ cap. XXXII. 11. Eſther cap. III. 12. Tobit cap. VII. com. 14. præter hiſtoriolam Beli & Draconis. Adde Joſephum Scaligerum in Elencho trihæreſii Nicolai Serrarii cap. XI. Ante Sigillorum inventionem aiunt Græci nonnulli, eorum vice in uſu fuiſſe virgulas ſeu aſſerculos à cimicibus variatim irroſos. Iſacius Tzetzes, ad illud Lycophronis;

> Τὰ δ' ἄλλα θριπόβρωτος ἄψαυστος δόμων
> Σφραγὶς φυλάξει.

Reliqua verò vermiculis exeſum intactum ædium Sigillum obſervabit, aut,

> *Intacta vermiculata claxendix domos*
> *Servabit alias* ———

Ut vertit Joſephus Scaliger: πρὶν γὰρ, inquit ibi Tzetzes, εὑρεθῆναι τὰς σφραγῖδας, οἱ παλαιοὶ ἐσφράγιζον ξύλοις ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένοις, διὰ τὸ αὐτὰ πολυκίνητα εἶναι, *priuſquam ſigilla reperta ſunt, veteres ſigillabant lignis cimicibus irroſis, eò quòd plurima eis inerant puncta.* Quaſi verò ſæculum ejuſmodi unquam fuiſſet, in quo cimices tantùm ſive foramina ſive lineas qualitercunque ductas ligno incidebant; homines verò adeò ſtupidi, ut incidere non poſſent. Atqui etiam ejuſmodi virgulas ſeu aſſerculos Sigillorum officium ſæpius præſtitiſſe forſan non eſt dubitandum. Etiam nunc fortè interdum præſtant. Ideóne verò alia ſigilla nondum inventa? Et intelligendus ſanè Lycophron potiùs, ac ſi vetuſtatem duntaxat (cujus caries comes eſt) in ſigillo notâſſet. Videſis autem Ammonium & Heſychium in Θριπόβρωτος. & Suidam in Θριπηδέστατον. Herculem ejuſmodi Sigillo cimicibus exeſo primò uſum eſſe ait Philoſtephanus apud Heſychium. Cæterùm ars etiam ſculptoria cum ſigillorum confectione ſpeciatim occurrit in ſacris literis, ídque ſeculis plurimis ante quidpiam memoriæ, de Græcorum moribus, traditum Exodi cap. XXVIII. commate 11. פתוחי חתם quod *cælatura gemmarii* antiquitus vertitur, Senioribus ſeptuaginta eſt γλύμμα σφραγῖδος *cælatura Sigilli*. Et Munſterus ibi, quem recentiores plerunque rectè ſequuntur; *Opere gemmarii, & qui Sigilli cælaturas facit, ſculpe duos lapides*, &c. Conſulas etiam Exodi cap. XXXIX. Neque infrequens eſt vocabuli חתם, pro eo, quod eſt *ſigillare*, metaphora in veteri Inſtrumento, unde & ſigillorum in Syriâ uſûs frequentia ſatìs manifeſta eſt. Sed Plinius annulos Sigillaritios (ut Vopiſci verbo utar) in deſuetudinem maximè in Oriente poſtmodum abiiſſe ſcribit. Libro XXXIII. cap. 1. *Nullos*, ait, *omnino annullos major pars gentium hominúmque etiam, qui ſub imperio noſtro degunt, hodie habent. Non ſignat Oriens aut Ægyptus etiam nunc literis contenta ſolis.* Sed de veterum Perſarum Sigillis, vide excerpta de Legationibus ex Menandro pag. 296. Editionis Latinæ, 1609.

Lin. 87. *Καὶ τῷ ὑπάρχοντι κοινῷ*] Commune igitur Magnetum ſuum habebat ſigillum; ita etiam Smyrnæorum Civitas; utì & ævis citerioribus paſſim Corpora & Collegia. Sed de ſigillo communis alicujus populi alio in loco, qui non fuerit plurimis ſæculis Marmore recentior, legiſſe me non memini. Etiam & ſigillum hoc δακτύλιος dictum à pari, utì par eſt exiſtimare, formâ cum iis, qui perſonarum ſingularum digitis geſtabantur. Ideóque etiam curioſulis nonnullis ævi noſtri, qui omnia purioris ævi ſermone pronuntiare ſtudioſiùs, quàm par eſt, cupiunt, annuli Sigilla ſunt principum, tametſi revera non ſint annuli, ſed craſſiores laminæ nihil omnino annuli præ ſe ferentes.

Lin. 94. Παλαιμαγνησίαν] Quod Palæmagneſia, ſeu *vetus Magneſia* dicitur, non aliud, puto, fuit, quàm ſive caſtellum, ſive urbecula in eâ planitiei, cui Thorax mons imminet, parte ſita: unde Magneſia civitas, quæ tunc floruit, & Fœdus percuſſit, in alium ejuſdem planitiei locum tranſlata eſt. Strabo de Matris Dindymenes ſano in veteri Magneſiâ & Thorace monte verba faciens lib. XIV. νῦν δ' οὐκ ἔστιν. inquit, τὸ ἱερὸν διὰ τὸ τὴν πόλιν εἰς ἄλλον μετῳκίσθαι τόπον. Ita Scepſis & Palæſcepſis urbes erant vicinæ in Phrygiâ & Myſiâ, ita Biblos & Palæbyblos in Phœniciâ. Et ſunt id genus aliæ. Palæmagneſia igitur aut ſui planè juris erat; aut ita ſaltem Magnetum, qui Fœdus cum Smyrnæis percuſſerant, imperium detrectabant, ut, icto Fœdere, Seleuci majeſtati haud ſatìs proſpexiſſent Smyrnæi, niſi ſingulari legatione etiam hoſce ad illius amicitiam ſeorſim invitâſſent.

Lin. 101. Ἀδεκαθεύτους] Prædia illa ſeu fundi bini, κλῆροι dicti, Palæmagneſiæ incolis à Seleuci deceſſoribus aſſignati (de quibus nemo fruſtra expectet, ut plura cognoſcere videamur) Decimâ immunes erant, id eſt, annuo cenſu; qui ſive jure tunc uſitato, ſive pacto convento, præſtari ſolebat, ubi privilegium aberat. Ita agri aſſignati Romanis olim omni munere & collationis onere vacui erant L. 3. C. de fundis Limitotrophis. Duplex autem plerunque erat veteribus Græcis Decimarum, quæ, utì proventus publicus, pendebantur, genus. Portoria ſeu navium aut rerum importatarum & exportatarum vectigalia, alterum erat. Ea, quæ colonorum agri ſive Scripturarii, ſive Sativi reddebant, alterum. Decima, quæ portorium erat, memoratur Demoſtheni in oratione contra Leptinem, quæ & περὶ ἀτελειῶν nominatur. *Archebius & Heraclides*, inquit, *Byzantium Thraſybulo tradentes*, κυρίους ὑμᾶς ἐποίησαν τοῦ Ἑλλησπόντου, ὥστε τὴν δεκάτην ἀποδόσθαι, *Dominos vos* (Athenienſes) *fecere Helleſponti, adeò ut decimis indè frueremini*. Ubi Ulpianus adnotat; Δεκάτην ἐκ τῶν φορτίων τῶν ἐμπόρων τοῦ Ἑλλησπόντου ἐλάμβανον, *Decimam negotiatorum mercium in Helleſponto accipiebant*. Et Publicanus, qui Decimam hanc colligebat, Δεκατευτής, & Δεκατηλόγος dictus, utì & Arabibus [a] עשאר eâdem notione, quod alicubi item legiſſe me memini, & [b] תעשיר pro ipſo vectigali. Vide Harpocrationem & Suidam. Adde ſis Joannis Meurſii Atticarum lectionum lib. III. cap. II. Neque hæc decima rarò occurrit. Alterum genus, quod huc ſpectat, meminit Ariſtoteles OEconomicorum II. In OEconomiâ Satrapicâ, docet ille, proventuum augendorum ratio eſt præſtantiſſima ex agrorum fructibus. Proventum indè natum (penſionem ſcilicet à colono pro agro Sativo præſtitam) οἱ μὲν, inquit, ἐκφόριον, οἱ δὲ δεκάτην προσαγορεύουσιν· *alii Tributum, alii Decimam appellant*. Aliam rationem ex re pecuariâ affert ſive ex agris Scripturariis, aut ἀπὸ τῶν βοσκημάτων, quæ ejus verba ſunt. Etiam & hunc proventum ἐπικαρπίαν & δεκάτην dictum ait. Vide porrò 1 Samuelis cap. VIII. comm. 15. Ejuſmodi Decima etiamnum paſſim in Oriente à Turcarum Imperatore exigitur. Neque de aliâ olim intellexi illud in Alcorani Retinenſis Azoarâ XVII. *De Decimis & beneficiis ſume, & indè ſecundùm morem conſuetam operare.* Sed Arabs habet, *Sume* [c] אלעפו ואמר באלערף *quod tibi indultum eſt, & ea, quæ dari conſueſcunt.* Paraphraſtes, quem diximus, Arabs habet, [d] אלישיר מן אחלארת אלנאס ולא תחש ענא *quod à benevolentiâ hominum obvenerit, aut eorum beneficio; neque ab eis quid extorque.* In Arabico eſt Azoara VII. Verùm & alibi Robertus ille Retinenſis, locis non diſſimilibus, Decimas ſubſtituit pro ejuſmodi vocabulis. Et in Azoarâ LXVIII. quæ in Arabico eſt LVIII. *Oratores & Decimatores*, inquit, *eſtote ſequendo Deum omnium operum cognitorem atque Prophetam*, ubi Arabs habet, [e] פקיוא אלצלות ואתוא אלזכות ואטיעוא אללה ורשולה id eſt, *Preces celebrate, & eleemoſynas date obedientes Deo & Prophetæ ejus.* Sed hæc obiter. Ex agris item Sativis Romanis, pendi ſolebat locatoribus Decima; quod ex Appiani Civilium primo cognoſcimus. Nec diſſimilis eſt Decimarum proventus, qui tum ex annuis agrorum fructibus, tum ex foſſilibus, Galliis, Hiſpaniis, alibi in Europâ, etiam alicubi in Angliâ, penditur. Videſis Choppinum lib. I. de Domanio Franciæ, tit. 1.

Ibid. Ἡ χώρα ἣν ἔχουσιν οἱ πρότερον ὄντες ἐμ Μαγνησίᾳ] Ager, puto, veteri Magneſiæ adjacebat, quem poſſidebant ii, qui Magneſiæ olim fuerant incolæ; id eſt, qui

[a] عشار [b] تعشير [c] العفو وامر بالعرف [d] السير من اهلات الناس ولا تحس عنا
[e] فاقيموا الصلوة واتوا الزكاة واطيعوا الله ورسوله

ſedibus

ſedibus mutatis in Smyrnæum agrum tranſmigrârant. Hunc, ſi Smyrnæorum Civitatis poſſeſſionibus accederet, Decretum hoc veteris Magneſiæ incolis ſeu Palæmagnetibus aſſignat nomine κλήρου ſeu prædii ſinè onere poſſidendi.

Lin. 102. Κλῆρον ἱππικὸν] Prædium equeſtre heic non diverſi fuiſſe generis autumo à fundis illis olim in Imperio Romano, ad ſubminiſtrandos rei militaris ſumptus, aſſignari ſolitis. Eorum duæ ſpecies. Nam aut tam tironibus quàm veteranis in perpetuum ſive beneficium & ſtipendium, ſive præmium donabantur; aut, ad annonæ militaris duntaxat penſitationes, colonis locabantur; ídque plerunque fiebat in limitibus Imperii, unde agri limitanei dicti & fundi limitotrophi. De his videſis L. 15. Item ſi ſect. 2. ff. de rei vindicatione & C. tit. de fundis limitotrophis. In ſpecie primâ, planiſſima ſunt feudorum veſtigia. Et, de vetuſtiſſimâ feudorum naturâ, conſule, quæ occurrunt de ducibus limitaneis apud Lampridium in Alexandro Severo, & de Cimbris apud Lucium Florum lib. III. cap. III. Nec diſcrepabant τὰ κτήματα ϛρατιωτικὰ ſeu prædia militaria, quæ in Imperii Orientalis legibus habentur. Conſtantini Porphyrogennetæ de iis Novella extat tum apud Leunclavium in Jure Græco-Romano, tum apud Cujacium in Feudis. Sed emendatior apud Carolum Labbæum in Conſtitutionibus Imperatorum Græcolatinis, & Joannem Meurſium. Sed verò κλῆρος hic noſter Equites tantùm alebat ad hoſtes ab Imperii Magnetici ſeu potiùs, poſtquam icto inæquali fœdere ſervitutem induerant, Smyrnæi finibus arcendos; adeóque κλῆροι ἱππικοὶ (ſi de primâ Romanorum ſpecie intelligas) ipſiſſima ferè ſunt feuda, quæ phraſi forenſi feuda militaria ſeu *Fees de Chivaler* Anglis nuncupantur. Δωρεὰν autem, quod *ſinè onere* vertimus, decimas aut alias annonæ penſitationes, non Militiæ onus, heic excludit.

VII.

Notæ ad C. Ant. Septimii Publii Citharœdi Victorias.

EVanuere ex Marmore, ſuperiores elementorum ſeptem primorum apices. Sed ex reliquiis inſeriorum conjecturâ Γ. ANT. ΣΕΠ. ſubſtituimus. Hujuſmodi autem ἀναγραφαὶ τῶν ἱερονικῶν, qualis erat in agonibus Muſicis Septimius noſter Publius, λιθιναὶ ſeu *Saxeæ Hieronicarum deſcriptiones*, ut vocantur Lycurgo, frequentes erant apud veteres. De eis autem videſis Scholiaſtem ad Pindari Olympiorum oden VII. & [a] Marmor X. paginâ 40. præter ejuſmodi alia aliquot apud Lipſium, & Gruterum.

Lin. 2. Περγαμηνὸς, ὁ Σμυρναῖος, καὶ Ἀθηναῖος, καὶ Ἐφέσιος] A plurium civitatum populis civitate donatus, tot habuit denominationes tum hieronices hic, tum moderator ejus C. Ælius Agathemerus. Sic Artemidorus & Daldianus erat & Epheſius; uti ipſe teſtatur Onirocriticon lib. III. cap. LXVII. Sic alii.

Lin. 6. Σμύρναν Ὀλύμπια ΤΗ τῆ 17] Bini ſcilicet Smyrnæ erant, ſub Adriano, agones Olympici ſeu quinquennales; id eſt, Olympia bina, præter ea, quæ, pro Communis Aſiæ votis, ibi ſæpius celebrari ſolita; de quibus etiam mox. Ea, quæ ſic ſimpliciter dicta ſunt, atque ea, quæ Olympia Adriania, ab Adriano nempe ſive inſtituta, ſive conceſſa, nuncupabantur. Neque hæc alia, ni fallor, fuere, ab ἀγῶνι illo ἱερῷ Smyrnæorum, cujus, ſub ſequentis [b] Inſcriptionis finem, mentio eſt. Frequentia autem ejuſmodi agonum à gliſcente provinciarum, poſtquam ſervituti egregiè litare cœperant, adulatione ſub Octavio duxit initium. Suetonius in ejus vitâ, cap. LIX. *Provinciarum pleræque, ſuper templa & aras, ludos quoque quinquennales penè oppidatim conſtituerunt.* Ex indulto nimirum aut juſſu Principali conſtituerunt provinciæ, urbes, oppida. Unde indiſcriminatim ſive à Principe, ſive à Provinciis, urbibus, oppidis, certamina inſtituta fuiſſe ſæpius dicebatur. De binis, quæ diximus, Smyrnæ Olympiis vide V. Cl. Claudium Salmaſium ad Adrianum Spartiani. Adi item Hermodori illam Farneſianam, quæ habetur in Lipſii Auctario, & apud Gruterum eſt, paginâ 314. & Philoſtratum in Polemonis Sophiſtæ

[a] Sed in hâc editione Marmor CLIII. pag. 53.

[b] In hac editione Marmor X. lin 38.

vitâ;

vitâ; præter Pauſaniam in Eliacorum primo; & Philippi epigramma, quod citat Petrus Faber Agoniſtici libro III. cap. XXVII Sed verò fallitur eruditiſſimus Faber, capite præcedente, ubi Farneſianæ inſcriptionis τὰ Ἀδριάνεια de ludis in Antinoi honorem inſtitutis intelligenda eſſe, perſuaſum habet. Erant ſanè in Antinoi honorem ludi gymnici alibi inſtituti. Atqui non Adriania dicta ſunt, ſed Antinoεια, de quibus etiam poſtea. Quid verò ſibi heic velint notæ illæ ȾH ƅ 17, omnino neſcimus nos. Nodum mihi hactenus inextricabilem, ſolvant eruditiores. Prima earum ita typis repræſentari debuit, ut ſuperior, quæ tranſverſa eſt linea, ſiniſtro τῷ H apici conjungeretur, ac ſi T & H in unum coaluiſſent. De ſecundâ figurâ, quæ ſive τῷ ἐπισήμῳ ϛ ſive Hebraico ל non prorſus eſt diſſimilis, & non ſemel in ſequentibus etiam iterari videtur, vide, ſi placet, Gruterum in Inſcriptionibus pag. 585. 2. & Nicolaum Alemannum ad Procopium pag. 42. Sed nos heic planiſſimè cæcutimus; quod fateri, ubi aliter non ſuppetunt vires, nunquam pudet.

Ibid. Ἀδριάνεια Ῥώμῃ Β'] Romæ, Athenis, Epheſi, Adrianalia vicit Septimius, quod teſtatur Marmor. Paſſim ferme certaminum ſibi cognominum autor fuit Adrianus. Xiphilinus; ἐπεὶ κ. inquit, καὶ θέατρα ἢ ἀγῶνας περιερχόμενος τὰς πόλεις. Id ipſum Spartianus; *In omnibus penè urbibus & aliquid ædificavit, & ludos edidit.*

Lin. 7. Πυτιόλοις Β'] Apud Puteolos Adriani memoriæ ſacravit Antoninus Pius *quinquennale certamen & Flamines & Sodales; & multa alia, quæ ad honorem quaſi numinis ſpectarent:* quæ verba ſunt Spartiani. Illud Εὐσέβεια in Farneſianâ dicitur ſeu Pialia, & certamen erat Iſelaſticum. Hieronicis nempe jus erat ſingulare, dirutâ parte mœnium, pompâ in urbem invehi. Videſis Caſaubonum, & Salmaſium ad Spartiani extremum, & Joſephum Scaligerum V. de Emendatione Temporum, pag. 447. Melphitana autem, quâ ad hanc rem utuntur, inſcriptio eſt apud Gruterum pag. 254 n. 4. Ἀγὼν ἐν Πυτιόλοις hic memoratur etiam in Stationariorum Tyriorum Epiſtolâ, quam Gruterus habet pag. 1105. Stadium item hujus Agonis innuit Artemidorus Onirocriticorum lib. I. cap. XXVIII. ubi Εὐσέβεια τὰ ἐν Ἰταλίᾳ ἀχθέντα ὑπὸ βασιλέως Ἀντωνίνου ἐπὶ τῷ πατρὶ Ἀδριανῷ memorat; de curſore verba faciens, qui per inſomnium ſe luminibus orbatum eſſe vidit, atque victor evaſit.

Ibid. Νεαπόλιν Γ'] Σεβαστὰ ſeu Auguſtalia agon hic dictus in Farneſianâ, ut Σεβαστὰ ἐν Νεαπόλει, &c. Quinquennalis item erat, & Octavio à Neapolitanis, ut videtur, ſacratus. Memoratur Statio, Suetonio, Senecæ. Conſule, ſi plura velis, P. Fabri Agoniſtici III. cap. XXVI. & Scaligerum loco jam citato. Adde Julium Cæſarem Capacium Hiſtoriæ Neapolitanæ, lib. I. cap. XV.

Lin. 8. Ἄκτια Β'] Agon in Actio Apollini ſacer erat; quem poſt victoriam Actiacam, conditâ urbe Nicopoli, inſtauravit Auguſtus; teſtibus Strabone & Dione. Videſis Fabrum loco nunc ſuprà dicto, & Scaligerum V. de Emendatione Temporum, capite de primo Agone Actiaco.

Ibid. Τὴν ἐξ Ἄργους ἀσπίδα] Etiam Nemeos ludos ab Argivis celebrari ſolitos eſſe, in quibus cum clypeis decurrebant armati, conſtat; quales ἀσπιδοδούπους ὁπλίτας δρόμους vocavit Pindarus Iſthmiorum primo. Romæ item in vineâ Cardinalis Carpenſis τὴν ἐξ Ἄργους ἀσπίδα τρὶς, coronâ circundatum exhibet Saxum quadratum. Vide Pauſaniam in Eliacorum primo, Hyginum Fabulâ CLXX, & CCLXXIII. quem in hujus agonis nomine depravatum rectè emendavit V. Cl. Joannes Meurſius in Græciâ Feriatâ, verbo Ἡραῖα. Eum item ibi conſule. Adde Agoniſtici P. Fabri lib. II. caput XXIII. præter Farneſianam illam ſeu Hermodori, apud Gruterum, inſcriptionem.

Lin. 10. Σμύρναν κοινὸν Ἀσίας] Commune ſcilicet Aſiæ, quod ex pluribus eiſque celebrioribus Aſiæ civitatibus conflatum; velut ex Epheſiis, Smyrnæis, Pergamenis, Mileſiis, aliis; qui concordiam foventes & ſocietatem, & ſacris eam firmare ſtudentes, communia Aſiæ ſacra certamina in urbe, de quâ ſive in comitiis omnium convenerat, ſive aliter decretum erat, celebrabant. Atque hiſce præfuere, puto, Aſiarchæ; de quibus ad Marmor [a] proximum. Ita nummum Caracallæ interpretatur Scaliger V. de Emendatione Temporum. ΚΟΙΝΟΝ ΘΡΑΚΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙ. ΑΙΝ. ΦΙΛΙΠΠΟ. ΠΥΘΙΑ. *Communia*, inquit, *tria*, (unde unum item confectum) *Thraciæ celebrabant Pythia Thracica.* Vide in Farneſianâ, Σμύρναν ί. κοινὰ Ἀσίας

[a] Hujus Editionis X.

2 δίς.

δῖς. Et κοινὸ τ Κρητῶν habetur agon quinquennalis apud Gruterum pag. 1094. 5. Certamina hæc Communis Aſiæ ipſiſſima eſſe, τὰ κτ̓ τὴν Ἀσίαν Ὀλύμπια, apud Philoſtratum in vitâ Polemonis Sophiſtæ, vix dubitare queo, pace viri doctiſſimi, qui ad Spartianum hæc eadem eſſe cum Adriani Olympicis ibi inſtitutis obiter affirmat. Neque obeſt, quòd Polemoni & poſteris ejus datum ſit Adrianeis προκαθῆσθαι ſeu *præſidere*, & quòd præſedit poſtea τοῖς κτ̓ τ Ἀσίαν. Decreto civitatis duntaxat Smyrnenſis eſt perpetua illa præſidendi Adrianeis prærogativa data. Sed Communis Aſiæ ſacris Commune item Aſiæ tantùm, aut Senatus-conſultum Romanum, aut reſcriptum principale, non civitas aliqua ſingularis eum præficere, puto, potuit. Communia autem Aſiæ ſacra hæc fuere, opinor, utì alia ſæpius apud Græcos, Majora & Minora: Majora, quæ pentaëterica; Minora, quæ annua. De hâc diſtinctione, utì etiam de ι. κοινοῖς, in Farneſianâ, paulò pòſt plura.

Ibid. Πέργαμον Αὐγούστεια Γ] Poſtquam Pergameni templum Auguſto ſacraverant, etiam iis permiſſum eſt, ut ſacros ludos, honori ejus ampliando, inſtituerent. Ita Dio lib. LI. Hi Auguſtalia, ſeu Ἀυγούστεια dicta; adeóque quod in Farneſianâ legimus, Ὁμοίως ἐν Σμύρνῃ Ὀλύμπια καὶ Ἀδριάνια Ὀλύμπια, Πέργαμον Αὐγούστεια τρὶς, vertendum eſt, *Similiter in Smyrnâ, Olympia, & Adrianalia Olympia; Pergamo Auguſtalia* III. Neque erat ſanè, cur de Auguſtalibus illis, quæ planè Pergami collocantur, ita ſollicitus eſſet vir magnus in V. de Emendatione Temporum. Qui item alii ſive Farneſianam edidere, ſive vocabula, quæ adtulimus, citârunt, malè hactenus ea intellexerunt. Apud Gruterum pag. 1090. legimus ex Sepulchro, quod viâ Appiâ VII. ab urbe miliari, viſitur, Πέργαμον κιθαρῳδός. Adjecta eſt corona hederacea.

Lin. 11. Τραιάνεια] Spectacula, Parthica dicta, ſacravit Adrianus Trajano; teſte Xiphilino. Ea Romæ celebrari ſolita. Gymnaſium etiam erat Romæ, Trajani opus, architecto Apollodoro. Utrùm ad hoc, an ad illa, Trajanalium nomen heic ſpectet, non liquet.

Lin. 12. Ἀσκλήπεια] Horum item in Farneſianâ mentio. Et Μεγαλασκληπιέων Πυθίων in aliâ, apud Gruterum pag. 410. n. 3. Atque etiam Æſculapia Smyrnæ fuiſſe videntur. Ariſtides in Oratione ſacrâ primâ. Ἐδόκουν ὡς ἐν Σμύρνῃ πρὸς ἐπιόρχου προπύλαια τῷ ἱερῷ ὃ Ἀσκληπιῦ τῦ ἐν τῷ γυμνασίῳ. Tam Gymnaſium, quàm Templum in Gymnaſio extructum, Æſculapio forſan ſacrum ibi erat.

Ibid. Κομόδεια Β'] Commodaliorum ſeu Κομοδείων mentio in Saxo Venetiis. Corona nempe ipſum vocabulum ΚΟΜΟΔΕΙΑ circumdat, ſub Epigrammate in Achiriſti athletæ honorem. Vide Gruterum pag. 317. n. 1. Alibi, puto, apud Veteres, non occurrunt. Inſtituta fortè à Severo Imperatore Commodum in Divos referente.

Lin. 13. Ἔφεσον Ἀδριάνεια] Ut Smyrnæ Adrianalia Olympia erant, ita Epheſi, quæ heic memorantur, nec alibi, puto, omnino præterquam in Farneſianâ; ubi habemus, Ἔφεσον Γ'. Ἀδριάνεια Ὀλύμπια.

Lin. 14. Ἔφεσον: Ἐφέσηα] In Feſtis Deorum cognominibus enumerat Julius Pollux lib. 1. Ἀρτεμίσια Ἀρτεμίσια & Ἐφέσια. Vide item Meurſium in Græciæ Feriatæ lib. III. de Epheſiis. Sed an ad hoc Dianæ feſtum agon hic ſpectet, non conſtat.

Ibid. Βαρβίλληα] In Farneſianæ inſcriptionis Editione Gruterianâ legimus ΒΑΒΒΙΛΔΗΑ, quod ipſum in Lipſianâ, unde ſumptum eſt, punctulis ſubnotatur, ac ſi de lectione inter exſcribendum dubitatum fuiſſet. Marmor noſtrum ΒΑΡΒΙΛΛΗΑ habet manifeſtò, quod ut in ΒΑΒΒΙΛΔΗΑ ſive quadratarii ſive exſcriptoris incuriâ migraret, non erat difficile. Sed non minùs neſcimus, unde nomen hoc natum, quàm hanc veram Marmoris noſtri lectionem eſſe certò ſcimus. Vide Lipſii Auctarium pag. 57.

Lin. 15. Ἐπίδαυρον Ἀσκλήπεια] Hæc memorat etiam Farneſiana. Alibi occurrere non memini.

Ibid. Ἀθήνας Ἀδριάνεια] Adrianalia Athenis habentur in Inſcriptione illâ de Achiriſto apud Gruterum pag. 317. quam vide item apud Scaligerum ad numerum Euſebianum MMCXLVII. ſed emendatiorem in Salmaſii Notis ad Spartianum. Fanum Adriano Athenis ſacratum eſt, Panellenion dictum; atque is ἐπ' αὐτῷ, ſeu *juxta idem* (ut ſcribit Xiphilinus) Certamen inſtituit, quod ipſa Adrianalia heic fuiſſe exiſtimo. Neque cur Panellenia id nuncupatum eſſe cenſendum ſit, video; tametſi, eò quòd Fanum Panellenium dicebatur, ideo & Agonem cognominem fuiſſe

iſſe velit vir doctiſſimus. Memorantur, opinor, hæc ſacra certamina cum aliis in Farneſianâ Hermodori; Є Παναθλώαια, Ὀλύμπια, Πανελλήνια, Ἀδριάνεια δίς. Viro ſummo, qui tum in libris de Emendatione, tum ad Euſebium, quatuor hæc vocabula unum agonem, adeóque ipſa tantùm Adrianalia Athenis denotâſſe vult, nullus aſſenſum præbeo. Quot vocabula, tot certamina magìs innuuntur; atque omnia Athenis peracta. Per ε. παναθλώαια Panathenæa Pentaëterica, ſeu majora intelligo. Nam Minora (quæ & vetuſtiora erant) quotannis, ſeu poſt minorem periodum elapſam, celebrabantur. De utriſque vide, quæ ſuprà notantur in Notis Hiſtoricis ad Græcorum Epochas, præter Harpocrationem, Suidam, & autorem argumenti Orationis Demoſthenis adversùs Midiam. Ut igitur juſtâ Certaminis diſtinctione expreſſior honoris Victori fieret acceſſio, Є Παναθλώαια dici videntur, pro Πενταετηρικοῖς ſeu *quinquennalibus*. Neque ab aliâ ratione, opinor, τὸ ε. poſtea in eodem Saxo præfigitur τοῖς κοινοῖς τῆς Ἀσίας. Quemadmodum enim Panathenæa (quo nomine ſignanter dicta ſunt ſacra Athenienſium, ſeu omnium qui Attici ruris accolæ erant, Certamina Communia) & minora erant; & majora, quæ etiam quinquennalia; ita etiam in Aſiâ minori, quæ Atticos mores plerunque imbiberat, Communia ſentiendum eſt ſacra ad eundem modum quandoque diviſa eſſe. Et Panionium pro communibus Ionum ſacris non diſſimili notione legitur apud Philoſtratum in vitâ Apollonii lib. IV. cap. II. Ita fit, ut ε. κοινὰ Ἀσίας, pro quinquennalibus Communibus Aſiæ capienda ſint, non pro quinque communibus ſeu Civitatibus Aſiæ, ut volunt aliqui. Ita rectè à minoribus etiam diſterminata ſunt. Olympia, quæ in Farneſianâ hôc loco ſequuntur, Attica item erant; uti etiam Panellenia. Atque eorum origines Adrianum ſæculis plurimis antevertunt. Videſis Scholiaſtem ad Pindari Olympionicon Odem VII. Quin & Adrianalia ibi, Attica ſimiliter, puto, erant; ſed Athenarum nomine ideo fortè minimè notata, quòd, poſt Panathenæorum mentionem, cætera, quæ continenter ſequuta ſunt, ad Athenas pertinere, neminem dubitaturum non immeritò ſenſerit is, qui conſcripſit.

Lin. 16. Σάρδεις Χρυσάνθινον] Etiam Chryſanthina Sardis occurrunt in illâ Hermodori. Item Nummus Alexandri Mammeæ F. habet, ΧΡΥΣΑΝΘΙΝΑ ΣΑΡΔΙΑΝΩΝ ΤΡΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ, quod ex Occone diſcimus. Id ipſum innuit Martianus Juriſconſultus, ubi Certaminis Chryſanthiani meminit, L. 24. D. de Annuis legatis, *Cùm erat certa pecunia*, inquit Martianus, *id eſt centum reipublicæ Sardianorum* (in nonnullis Editionibus Pandectarum, malè legitur *Sardinianorum) relicta per quadriennium Certaminis Chryſanthiani, Divus Severus & Antoninus reſcripſerunt videri perpetuam penſitationem reliquiſſe teſtatorem per quadriennium, non in primum quadriennium.* Sed *Chryſanthini* potiùs legendum. Et certamen indè nomen habuiſſe putat Faber, *quòd è floribus aureis coronæ ſertâve contexerentur, atque præmii loco victoribus, ſicut apud Toloſates poëtico agone annuo argentei, præſtarentur.* Apollinis oppidum in Chryſâ, & quod de Chryſanthide ex Pauſaniâ adnotat Dionyſius Gothofredus, huc ſpectare mihi parum videntur. Aliis à Chryſanthio, nomine inſtituentis Lydio, nomen hoc certaminis manâſſe videtur. Certè & ſummi Lydiæ, cujus urbs primaria Sardes, Pontificis, ſub Juliani tempora, nomen erat. Et Certamina, ſub nomine inſtituentium quandoque celebrari, non modò ex Adrianaliis liquet, verùm etiam ex illo Lucii Titii Teſtamento apud Scævolam L. 21. liberto D. de Annuis Legatis ſect. 3. Et ſanè τῶν ἱερῶν ἐπανόρθωσις, ſive *Sacrorum* in Lydiâ *inſtauratio* diſertè ab Eunapio, apud quem de Chryſanthio, utpote ejus præceptore, complura legimus, tribuitur. Sed hic ita multò recentior eſt, quàm cui Certaminis, ſub Severo eodem nomine celeberrimi, origo aut nominis ratio aſſignetur. *Adi Cujacium lib. XXIII. obſervat. VII. & Petrum Fabrum Agoniſtic. lib. III. cap. XXVI.

Lin. 17. Τράλλεις Πύθια] Gymnaſium, quod terræmotu Trallibus collapſum eſſe memorat Strabo, libro duodecimo, ſatìs oſtendit ſeculis vetuſtioribus certamina ibi celebrari ſolita. Ad idem fortè redintegratum ſpectant hæc Pythia.

Ibid. Μίλητον Διδύμεια] Apollini Didymæo agonem ſacrum fuiſſe, ſaltem ex illo nomine natum, non eſt, cur dubitemus. Apollinis Didymæi oraculum in Branchidis apud Mileſios cultum habet Strabo, lib. XIV. Stephanus de urbibus, Sozomenus Eccleſiaſticæ Hiſtoriæ lib. I. cap. VII. & Nicephorus Calliſtus lib. VII. cap. XLV.

De

De Didymæi nominis rationc conſule Macrobium Saturnaliorum lib. I. cap. XVII. Neque de Didymæis hiſce alibi legiſſe me memini.

Lin. 18. Ῥόδον Ἅλεια.] In Hermodori Farneſianâ legitur ΠΟΔΟΝΑΛΕΙΑ. Et tam rectè in conficiendis ad Gruterum indicibus Ἅλεια inter ſacra Certamina indè numerat magnus Scaliger, quàm malè in caſtigationibus ex ΠΟΔΟΝ ibi ποδῶν facit, & ad ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ, quod ibi præcedit, retrotrahit, ac ſi de curſu ſeu ſtadio Æſculapio ſacro locus foret intelligendus. Sed extra controverſiam eſſe puto, aut quadratarium Farneſianæ, pro Græco Ρ τὸ Π ibi perperam incidiſſe, aut Lipſium exſcriptorem fugientibus elementi apicibus deceptum, pro ΡΟΔΟΝΑΛΕΙΑ, ΠΟΔΟΝ ΑΛΕΙΑ edidiſſe (utì videre eſt in ejus Auctario) quem ſecutus temere magìs peccavit ſive Gruterus, ſive quis alius, qui Latinâ verſione *Podonaleia*, quod verbum nihili eſt, ſubſtituit. Ad Rhodum planè pertinent hæc Sacra: quæ Ἅλια &c, ad ævi citerioris ſcribendi rationem, Ἅλεια eis dicta. Ariſtides in Ῥοδιακῷ, Rhodios alloquens, ἐ τ̃ μ̃, inquit, τ̃ Ἁλίων ἀγῶνα ποιήσετε, *Ludos Halios*, ſeu *Agonem Haliorum peragetis.* Haud alius forſan erat agon hic ab illo, qui Tlepolemus item vocatus Soli ſeu Ἡλίῳ (unde nomen, ut videtur, ortum eſt) ſacer erat, & Gorpiæi menſis die XXIV celebratus, ſeu VI die à Nemeis. Corona in eo præmium erat populea. Videſis Scholiaſten ad Pyndari Olympionicas, Od. VII.

Lin. 19. Λακεδαίμονα] Farneſiana Hermodori habet, Εὐρύκλεια ἐν Λακεδαίμονι. Lacedæmonis etiam Hyacynthina memorantur Philoſtrato in vitâ Polemonis Sophiſtæ.

Ibid. Μαντινείαν] Hinc emendanda eſt Farneſiana; ubi ΔΙΑΝΤΙΝΕΙΑΝ, quod nihil omnino ſignificat, occurrit. Doctiſſimus Petrus Faber ΔΙΑΝΤΙΝΟΙΑ ibi voluit ſubſtitui, Certamina nempe Antinoo ſacra. Sed vocabuli ſono deceptus eſt. Rem ipſam tamen planè tetigit. Vide eum Agoniſtici lib. III. cap. XXVII. Certiſſimum eſt ΜΑΜΤΙΝΕΙΑΝ pro ΔΙΑΝΤΙΝΕΙΑΝ legi oportere. Mantineæ quinquennale certamen in Antinoi honorem ad Adriano inſtitutum eſt. Hoc Ἀντινόειον ſeu ἀγὼν Ἀντινόειος dictum. Etenim patria Antinoi Bithynia erat. Bithyni autem ex Arcadibus ipſiſque Mantinienſibus oriundi. Indè erat, quòd Mantineæ parentalia ejus annua haberi, & ſacrum Certamen quinquennale voluit Adrianus. Ita Pauſanias in Arcadicis, τούτου ἕνεκα, inquit, ὁ βασιλεὺς καθεστήσατο αὐτῷ καὶ ἐν Μαντινείᾳ τιμάς. Καὶ τελετή τε κατ᾽ ἔτος ἕκαστον καὶ ἀγών ἐστιν αὐτῷ διὰ ἔτους πέμπτου. Atque hæc ſunt Ἀντινόεια apud Gruterum pag. 317. n. 1.

Lin. 20. Θεματικὸς] Id, quod præmii loco dabatur victoribus, ſeu bravium, θέμα dictum eſt. Nam certamina, obſcuriora forſan compluria, præmia præter exiſtimationem, puto, alia non habuere; adeóque θεματικὰ minimè fuere. Θέμα hôc ſenſu non ſemel legitur in Oraculis Sibyllinis. Omnes autem agones, quibus præmia erant cujuſcunque generis nominatim propoſita, θεματικοὶ erant. In iis aliquot duntaxat στεφανῖται ſeu Coronarii. Et ut à στεφάνῳ στεφανείτης & στεφανίτης dicebatur; ita à θέματι θεματίτης & θεματείτης, pro eo, quod eſt Θεματικός. Nec tamen θεματείτας alibi quàm in Columnâ Farneſianâ reperiſſe me memini. Περὶ θεματικῶν aliter Grammatici plerunque. Videſis Julium Pollucem ſub extremum lib. III. Favorinum, id genus alios. Sed nemo meliùs de hâc re, quàm Petrus Faber in Agoniſtico lib. II. cap. IX. & lib. III. cap. XIII. Adde Scaligerum de Emendatione lib. V. pag. 446.

VIII.

Lin. 3. ΥΜΝΩΔ.... ΑΔΡΙΑΝΟΥ & Lin. 18. ΣΥΝΥΜΝΩΔΟΙΣ ΘΕΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ] Hymnodos, ſeu hymnorum cantores Adriani indulto acceptos habemus etiam cum Theologis Marmore IV [a]. Et ad Smyrnenſes, ni fallor, tam hoc quàm illud, ſpectat.

Lin. 15. Ἀλυτάρχου Πεισαίων] De Alytarchis, & Alytarchiâ, quod eorum munus eſt, videſis C. tit. *de Officio Comitis Orientis* L. unic. C. tit. *de Cupreſſis* L. 2. C. Theodoſ. tit. *de Jure Fiſci* L. 12. & tit. *de expenſis ludorum* L. ult. Conſule por-

[a] *In Editione Prideaux* XXVIII. *In hâc* X. Lin 39.

τὸ

rò Cujacium lib. II. obſervat. XIII. & Petrum Fabrum in Agoniſtico lib. I. cap. XVIII. Neque verò Alytarcha urbis duntaxat Antiochenæ erat, ſed aliarum, velut hic Piſarum. Ludis ſeu certaminibus præfuiſſe eum certum eſt. Sed qualenam fuerit ejus munus, ſatìs eſt hactenus apud Juriſconſultos (nam eorum provinciæ eſt, heic pronuntiare) incompertum. Et certamen Olympiorum Piſis celebrari ſolitum diſcimus ex Farneſianâ illâ Hermodori inſcriptione celebri, apud Lipſium & Gruterum viſendâ. Ibi Ὀλύμπια τὰ ἐν Πείσῃ legitur.

X.

Notæ ad Smyrnenſem Donariorum, in Gymnaſii ornatum, Recenſionem.

Lin. 5. NΕμέσεων] Nemeſium Fanum occurrit apud Pauſaniam ſub Achaicorum initio; ídque ut Smyrnæorum præſertim tutelarium Numinum. Et de Smyrnæis ille: Νεμέσεις πλείυς νομίζυσιν ἀντὶ μιᾶς, καὶ μητέρα αὐταῖς φασιν εἶναι Νύκτα. *Nemeſes plures, pro unâ, ſtatuunt; & earum matrem eſſe Noctem.*

Lin. 7. Χερσίφρων Ἀσιάρχης] Aſiarchæ erant, qui ludis Theatralibus, certaminibus ſeu ſpectaculis aliis, in Deorum honorem haberi ſolitis, præerant; utì etiam Bithynarchæ, Syriarchæ, Lyciarchæ, Phœnicarchæ, Cappadocarchæ, & id genus cæteri, *quorum nomen votiva Feſtivitatis ſolennia dedicavit*, ut aiunt Honorius & Theodoſius AA. in conſtitutione de Expenſis Ludorum C. Theodoſ. lib. XV. tit. IX. l. 2. Horum functio Aſiarchia, Bithynarchia, Lyciarchia, Cappadocarchia dicebatur. Etiam *Munerarius*, quòd munera ſeu ſpectacula edebat, Ἀσιάρχης vertitur Ruffino in S. Polycarpi martyrio apud Euſebium lib. IV. cap. XIV. Quòd verò ſpectacula ſeu munera, quibus præerant, ſacra erant, ideo *Sacerdotes* indigitati ſunt. Quin à ratione, tum nominis, tum dignitatis, quæ eminentior erat, & honoris eximii, *Præſides* etiam vocabantur; & functio tam *Præſidatus*, ἀρχὴ ἐπαρχία, ſeu *Præfectura*, quàm *Sacerdotium* denominantis Provinciæ nuncupari ſolebat. Id videre eſt apud Papinianum, L. 8. D. tit. *de Vacatione & Excuſatione Munerum*; Ulpianum L. 6. ſect. 14. D. tit. *de Excuſationibus*; & Strabonem lib. XIV. ubi de Trallibus agit, & paulò pòſt ubi de Lyciis: Ἐν δὲ τῷ συνεδρίῳ, inquit, Lyciorum πρῶτον μὲν Λυκιάρχης αἱρεῖται, εἶτ᾽ ἄλλαι ἀρχαὶ αἱ τοῦ συστήματος, *primò eligitur Lyciarcha; poſtmodum etiam qui ſunt cæteri reipublicæ magiſtratus.* Nec erat ſanè, cur vir ſummus, non tam ἐπαρχίαν quàm ἱερωσύνην, dici voluerit hanc dignitatem, ad Strabonis locum, ubi de Trallibus loquitur. Indè etiam *Principes* dicti. Nam τινὲς τῶν Ἀσιαρχῶν, in Actis Apoſtolorum cap. XIX. commate 31. in vulgatâ editione *quidam de principibus Aſiæ* redditur; ídque rectè ſatìs, puto, utcunque non ſinè reprehenſione à nonnullis id excipiatur. Eodem ipſo ſenſu Syrus ibi habet, רישא דאסיא & Arabs [a] רושא אשיא. Utrumque *Principes Aſiæ* denotat. Sed Principum vocabulum, utì etiam ejuſdem notio in τῷ Ἀσιάρχης, ex ſingulari uſu loquendi, ad Aſiam ſimul & ad ſacra ſpectacula reſtringebatur; non aliter ferè ac *Princeps* in *Principe Dalmatiarum* aliarúmque ſub inclinante imperio Romano provinciarum, ſingulari notione, provincias ſimul & acta tantùm judiciorum Præfectorum prætorio, Comitum Provinciarum & hujuſmodi aliorum, quibus ſuberat, reſpexit. De eâ re videſis Caſſiodorum lib. VII. Formulam XXIV. & utriuſque Imperii Notitiam. Ita οἱ πρωτεύοντες τῶν ἐπαρχιῶν ſeu ἐθνῶν & *Primates Provinciarum* Chriſtianis dicuntur ſacrorum Antiſtites ſummi; nullâ tamen, in nominis notatione, ſacrorum ratione expreſſâ. Gallica autem verſio tutò in Actis retinet *Aſiarques*. Sed verò & eadem vocabula tam *Principes* quàm *Sacerdotes* ſæpius aliàs ſignificant. Ebræis כהנים utroſque denotat. Et tam Athenis, quàm Romæ Βασιλέα ſeu *Regem* fuiſſe, qui ſacris duntaxat præerat, nemo neſcit. Indiſcriminatim etiam Pontifex Romanus Rex & Papa ab Arabico autore Geographiæ Nubienſis appellatur [b] פי מדינת רומה קטר אלמלך אלמסמי אלבאבה *In urbe Romæ ſunt ædes Regis, qui Papa vocatur.*

[a] روساء اسيا

[b] في مدينة رومة قصر الملك المسمي البابه

Locus

Locus eſt in parte II. climatis V. Alia ſunt obvia, quæ huc ſpectant. Certamina autem ſive alia ſpectacula, quibus præerant ſacri hujuſmodi Gentium Præſides ſeu Principes (hâc notione) Provinciarum, ea, puto, erant, quæ à ſingularum Gentium aut Provinciarum Communibus, ſtatis temporibus, Diis peragebantur. Et qui τοῦ τῆς Ἀσίας κοινοῦ ſeu Communis Aſiæ ita propriè dictæ, hujuſmodi ſacris (de quibus ſuprà, ubi de Adrianaliis Athenienſibus) præfectus eſt, is Aſiarcha dicebatur; uti qui τοῦ κοινοῦ τῆς Συρίας ſacris, Syriarcha. Ita Lyciarcha; reliqui. Communis autem Aſiæ, ſeu urbium (ex quibus, pro partium ſtudiis, conflatum eſt id, quod Communis Aſiæ nomen obtinebat; quod idem eſt) id genus ſacra, in Aſia narum aliquâ civitatum eminentiſſimâ haberi ſolebant: unde Aſiarcharum Epheſi mentio in Actis Apoſtolorum, & Smyrnæ in Polycarpi martyrio. Ubi enim ſacra celebrata erant, ut ibi officio ſuo fungerentur, neceſſe erat, ſacrorum hi præſides; in comitiis ſcilicet, ut videtur, ſive à Communis procuratoribus ſive à civitatibus, in quibus præerant, ſive aliàs undecunque legitimè electi. Et ſanè auctor ſanctus, ubi Aſiarcharum Epheſi meminit, Demetrii Fabri argentarii verba perinde refert, ac ſi ipſiſſimum τὸ κοινὸν τῆς Ἀσίας ſeu *Commune Aſiæ*, pro ritu provinciæ, communibus ſacris celebrandis adſuiſſe expreſſimè docere voluiſſet. Locus eſt Actorum capite XIX. Καὶ θεωρεῖτε, inquit Demetrius, καὶ ἀκούετε, ὅτι οὐ μόνον Ἐφέσου ἀλλὰ σχεδὸν πάσης τῆς Ἀσίας ὁ Παῦλος οὗτος πείσας μετέστησεν ἱκανὸν ὄχλον, λέγων, ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοὶ διὰ χειρῶν γινόμενοι. *Et videtis, & auditis, quòd non ſolùm Epheſi, ſed penè totius Aſiæ Paulus hic ſuadens avertit multam turbam, dicens non eſſe Deos, qui manibus fiunt.* Monet non modò Epheſiorum, ſed & cæterorum ferme omnium totius Aſiæ (ſic propriè dictæ) incolas, tunc temporis Epheſi à D. Paulo in perſuaſionem novam tractos. Tot nimirum civitatum ſingularium cives, pro more, ad Communis ſacra peragenda convenerant, ut σχεδὸν πᾶσα ἡ Ἀσία *ferme tota Aſia* non injuriâ dicerentur. Id, quod inprimis etiam adſtruit Syrus; qui pro ἀλλὰ σχεδὸν πάσης τῆς Ἀσίας, &c. habet אלא אף לסונאא דכלה אסיה אפיס הנה פולוס וארפך *Sed etiam τῷ κοινῷ ſeu Communi Aſiæ perſuaſit iſte Paulus, atque illud pervertit.* Nec quid rectius ibi ſonat סונאא, quod τὸ πλῆθος ſeu multitudo plerunque vertitur, notione haud diſcrepante. Neque aliter intelligo Euſebium, ubi πᾶν τὸ πλῆθος, ait, τῶν ἐθνῶν, καὶ Ἰουδαίων τῶν Σμύρναν κατοικούντων, ſacram Polycarpo exprobrâſſe doctrinam, & Philippo Aſiarchæ inclamâſſe, ut leonem, qui diſcerperet virum ſanctum, emitteret. Ruffinus vertit, *Univerſa multitudo tam Gentilium quàm Judæorum Smyrnenſium civitatis.* Rectiùs forſan; *Commune Gentium & Judæorum, quod Smyrnæ tunc agebat.* Civitates enim, ex quibus Commune ſeu τὸ κοινὸν conflatum, illuc, ad Communis ſacra ſpectacula celebranda, commigraverant. Similiter pronuntiandum eſt de aliarum Gentium ſeu Provinciarum, ſive Aſiarchis, ſive τοῖς κοινοῖς. Videſis porrò Gruterum, pag 415. n. 1. 410. n. 3. & 1025. n. 4. de κοινῷ Galatiæ & Galatarchâ, & de Aſiarchâ, pag. 522. 1. Ἑλλαδαρχῶν apud eundem non alio ſenſu uſurpari videtur, quàm pro eo, quod eſt τοῦ τῆς Ἑλλάδος κοινοῦ ſacris ejuſmodi præeſſe. Præter ea, quæ citavimus, conſulas etiam de Dignitatis genere, C. tit. *de Naturalibus liberis* L. 1. Tit. *de Officio Comitis Orientis* L. unica, C. Theodoſ. lib. VI. tit. III. *de Prædiis Senatorum* L. 1. & lib. XII. tit. 1. *de Decurionibus* L. 103. Adi item Cujacium lib. II. Obſervat. XIII. Antonium Auguſtinum ad Modeſtinum, Petrum Fabrum Agoniſtici, lib. I. cap. XVIII. & lib. III. Semeſtrium cap. I. Gabrielem Albaſpinum lib. I. Obſervat. XXII. In deſuetudinem, cum cæteris Gentium Sacerdotiis, tandem abiit hæc dignitas. Et poſtrema ejus, ut ſcilicet quæ evanuerat, mentio apud veteres eſt, ni fallor, in Juſtiniani Novellâ LXXXIX. S. Laurentium Archilevitam vocat, apud Prudentium, Præfectus (quo jubente paſſus eſt is martyrium) Myſteriarchen; *Bene eſt, quòd ipſe ex omnibus Myſteriarches incidit.* Nonne ad nomina illa, de quibus heic egimus, ſimiliter terminata, alluſit? Myſteria illa ſeu ſacra, Chriſtianorum κοινὰ ſeu Communia erant. Ipſi Chriſtiani, ſeu Eccleſia Commune erat. Et Laurentius,

—— Primus è ſeptem viris,
Qui ſtant ad aram proximi,
Levita ſublimis gradu,
Et cæteris præſtantior,

Clauſtris ſacrorum præerat;
Cæleſtis arcanum domûs
Fidis gubernans clavibus,
Votáſque diſpenſans opes.

Non aliter ferè ſe habuere forſan Aſiarchæ, Bithynarchæ, & qui id genus alii, ad ſacra, quæ diximus, & proventus Gentilitatis ſacros; quàm S. Laurentius ad Chriſtianorum theſauros.

Lin. 35. Πολέμων ὁ] Nónne hic Antonius Polemo, ipſe Polemo Sophiſta eſt, cujus vitam ſcripſit Philoſtratus? Certè Polemonem Sophiſtam, Adrianum Imperatorem adeò ad Smyrnæorum (quibus chariſſimus ſophiſta ille erat) favorem pellexiſſe prodit ille, ut uno die mille myriadas in eorum civitatem impenderit. Myriadas habemus in Marmore tantùm CL. Cæteras fortè columnarum, heic numeratarum, pretium ſupplet. Nam ex myriadibus illis, Τότε τῦ σίτυ (inquit Philoſtratus) ἐμπόριον ἐξεποιήθη, καὶ γυμνάσιον τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν μεγαλοπρεπέστατον, καὶ νεὼς τηλεφανὴς ὁ ἐπὶ τῆς ἄκρας. *Emporia annonæ & gymnaſium omnium, quæ in Aſiâ ſunt, præſtantiſſimum conſtructa ſunt; item templum in promontorio ſitum.*

Lin. 36. Δεύτερον δόγμα συγκλήτυ, καθ' ὃ δὶς Νεωκόροι γεγόναμεν] *Secundum Senatuſconſultum, per quod bis æditui facti ſumus.* Ac ſi ita innui voluerint ii, qui conſcripſere, aliud etiam præceſſiſſe; ídque ſub Adriano, procurante Polemone, Senatuſconſultum, quo primùm æditui facti fuerant. Si ita intelligatur, tum Νεωκόροι in Provinciis Senatuſconſulto Romano, interdum ſaltem, creati; quod alibi non lectum eſt. Quin & de juriſdictione datâ fortè intelligi oportet, qualis permiſſa eſt Epheſiis Νεωκόροις; ut mox ex Actis Apoſtolorum adnotamus. Sed libero fruatur quiſque judicio. Cæterùm de Νεωκόροις, hâc notione accuratiùs videndum eſt. Eos *Æditous* Latinè vocamus; & *Neocoros* interdum in Latio dictos ſcimus ex inſcriptione, quæ Romæ in hortis Matthæorum viſitur, & apud Gruterum legitur pag. 1102. 2. Ita dictos templorum æditous nemo neſcit, ſeu ἱεροδούλυς, uti interpretatur Theophylactus ad Acta Apoſtolorum, cap. XIX. Sed quid nomen illud, cum illiuſmodi temporis characteriſmo conjunctum aut de Civitatum populis dictum, denotet, haud inter doctos convenit. Sæpius ita in Græcis Numiſmatis occurrit. In libris, puto, nuſquam; ſi D. Lucam excipias. [a] Neque præter hoc Arundellianum, [b] illud, quod Auctarioli noſtri primum eſt, & aliud, quod Romæ extat mutilum, habetur Marmor inter ea, quæ obſervavimus, quod vocabulum hôc ſenſu exhibet. In Numiſmatis autem, & ſinè temporis characteriſmo, & cum eo, de Civitatum tamen populis dictum, non rarò habetur. In Auguſti, ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΛΕΙΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. In Caii, ΣΕΛΕΥΚΕΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Etiam ἡ βυλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν Νεωκόρων Περινθίων legitur [c] ſuprà in Auctariolo paginâ 55. Alia ejuſmodi ſunt in Nummis quamplurima uſque ad Gallieni ævum. Interdum etiam vocabulo, ita uſurpato, Numen adjicitur; ut ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ, quod legimus in Maximini nummis. Sacra quandoque item certamina ſimul memorantur, ut ΑΚΤΙΑ ΠΥΘΙΑ ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. quod videre eſt in nummis Septimii Severi, Caracallæ, & Antonii Gordiani. Sæpiſſime autem Temporis etiam nota conjungitur, ut Ἐφεσίων δὶς, aut Β Νεωκόρων. τρὶς aut Γ. ut Νικομηδέων τρὶς Νεωκόρων· & interdum Τετράκις aut Δ Νεωκόρων,



[a] *In editione Prideaux ſic:* Neque præter nonnulla, quæ inter hæc Oxonienſia noſtra, & in Appendice habes, & unum mutilum apud Gruterum, ullum adhuc invenitur Marmor, quod obſervavimus vocabulum hôc ſenſu exhibuiſſe. [b] *In hâc editione* CLXI. [c] *In editione Prideaux ſic:* in Appendice Marmor VII. *In hâc* CLXI.

quod occurrit in Numiſmatis Criſpinæ Auguſtæ Aurelii Commodi uxoris, Juliæ Mæſæ [d] Elagabali aviæ, Alexandri Mammeæ & Licinnii Valeriani; ut Ἱεροπολειτῶν Δ νεωκόρων, Ἐφεσίων Δ Νεωκόρων. Et, in Theſauro Cottoniano, Caracallæ nummus hujuſmodi viſitur. Neque majorum numerorum notas vocabulo Νεωκόρων adjectas obſervavi. Sed Ἐφεσίων Α Νεωκόρων habemus, & Ἐφεσίων πρώτων νεωκόρων, & in Aurelii Veri nummo Ἐφεσίων δὶς νεωκόρων πρώτων Ἀσίας. Nam & Aſia ſæpe adjicitur, ubi Νεωκόρων mentio fit; ut Λαοδικίων δὶς νεωκόρων Ἀσίας in nummis Antonini Philoſophi: quomodo & Dianæ nomen, cum temporis notâ, aliquando additur; ut in Caracallæ, Ἐφεσίων δὶς νεωκόρων καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Temporis item nota, cum certamine ſacro, nonnunquam apponitur; ut in illo Alexandri Mammeæ F. Χρυσάνθινα, Σαρδιάνων τρὶς νεωκόρων. Vide ſuprà, ubi de Chryſanthinis. In ejuſdem item Imperatoris, Ἄκτια Πύθια Περίνθιων . . . . β' Νεωκόρων. Et in Antonii Gordiani, eadem & ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Atque ut ad Smyrnæos noſtros, quorum hanc recenſionem Marmoream fuiſſe meritò conjectamus, tandem revertamur; Ipſi ſunt etiam τρὶς νεωκόροι in Gallieni numiſmatis. Vide item Adolphum Occonem, pag. 446. in Philippo. Hæc ſcilicet ex Huberto Goltzio, Antonio Auguſtino, Sebaſtiano Eritzio, & Occone olim collegimus. Atque apud eos ſunt alia ejuſmodi plura. Quin figuræ ſæpius, Numerorum hiſce inſcriptionibus, Numinum & Sacrarum ædium, interdum Victoriarum, Coronarum, rerum id genus aliarum accedunt. Et in illo Smyrnæorum figura viſitur turrita, quæ dexterâ lauream tenet; & Deûm mater eſt. Per adjectionem autem τῶν Νεωκόρων Colonias, ob quam rem neſcio, fuere, qui intellexere. Alii vocabulo idem denotari volunt, quod in DEVOTVS NVMINI MAIESTATIQVE EIUS exprimitur; & temporis notas ſive Imperatorum Romanorum annos (certè ante Monarchiam Romanam cuſa hujuſmodi numiſmata nondum animadverti) ſive quoties fuerint numiſmata in honorem ſive Numinis cujuſpiam ſive Imperatoris recuſa. Alii δὶς νεωκόρων de gemino templo Julio ſcilicet & Auguſto ſacro capiunt, perinde ac ſi Civitas (cujus nummi ita inſcripti) utriuſque ſe æditυos, pro ſolenni ſæculi adulatione, profeſſi fuiſſent. Nam etiam in Auguſti nummis Κνωσίων δὶς νεωκόρων legitur. Sed verò non eſt omnino, cur *Numen Majeſtatémve* Imperatoris vocabulum ſpectare conjectemus. Diſſuadent tum aliorum numinum ſæpius adjectæ figuræ, interdum & nomina, tum ipſi ſcriptores rerum Romanarum veteres; qui, dum Magnitudinem Romanam & ingentem Imperatorum apud exteros gloriam ſatìs ambitioſè prædicant, divini hujuſmodi honoris, quo nihil amplius, nihil pluris fuiſſet æſtimandum, ne minimum quidem habent veſtigium. Nec magìs eſt, cur annos Imperatorum aut numiſmatis recuſi, numerorum notis, quæ rariſſimè ultra quartum excreſcunt, & plerunque ſecundum exprimunt, ſignari putemus. De gemino autem Julii & Auguſti Templo ſententiæ accedere nemo poterit, qui Imperatorum inſequentium numiſmata ita inſcripta in memoriam revocaverit. Sunt etiam, qui ut rem inextricabilem, dum in veteris numiſmatis explicandis toti ſunt, ſeponunt. Videſis tandem Antonium Auguſtinum dialogo V. Sebaſtianum Eritzium parte ſecundâ de Numiſmatis veterum, Ludovicum Nonium, Goltzium, & Iſacium Caſaubonum ad Ancyranum monimentum in animadverſionibus Suetonianis. Sed mihi perſuaſum ſatìs eſt, τοὺς Νεωκόρους heic ad panegyres illas ſeu certamina ſacra, ſive pentaëterica, ſive aliis tempeſtatibus annuis, pro vario ritu, innovata, quæ Provinciarum Communium (de quibus ſuperiùs aliquoties nonnihil diximus) erant, attinuiſſe; etiam Numinum, quibus ſacra illa dicata, planè æditυos fuiſſe, curatores, & vindices; ipſaſque urbes velut ædes ſacras ad Communium nempe ſacra illa peragenda. Communium autem hujuſmodi, Majora erant alia, alia Minora. Majora, ut Aſiæ, Syriæ; Minora, ut Lyciæ, Lydiæ, Phœniciæ, Galatiæ. Nulla, neque in his neque in illis, civitas proculdubio erat, quæ eximios ſe ſortiri honores, & alia commoda quamplurima lacrifacere toties non exiſtimabat, quoties intrà mœnia ſua Communis illius, cujus pars erat, ſacra, redeuntibus periodis, celebrabantur: id, quod aut Communis etiam vota, pro more patrio, aut Imperatoris, aut Senatûs autoritas, ſtatis temporibus decernebat. Indè evenit, quòd Epheſi, Smyrnæ, Magneſiæ, celebratis Communis Aſiæ, puto, hiſce ſacris, eorum cives Νεωκόροι in Numiſmatis dicantur. Ut enim perſona ſingularis,

[d] *In editione Prideaux:* Heliogaba[illegible] *quod idem eſt.*

qui

qui ædituus eſt alicujus fani, illud curat; ita, non adeò diſparili analogiâ, univerſitas civium, qui urbem ſuam panegyribus & in eâ Gymnaſium certaminibus (Numini, cui ſacra ea erant, devoti) aptabant, ædituorum officium omnino præſtabant, ſive æditualbant. Et Aſiarchæ, verbi gratiâ, in communis Aſiæ ſacris, quemadmodum alii ejuſmodi terminatione & ratione nominis noti alibi, velut Agonothetæ, publicis eiſdem ſacris præſidebant. De Aſiarchis, ſuprà diximus. Majoris id genus Communis, Ædituorum exempla habemus in iis, quæ ſuprà, ex Numiſmatis, memoravimus de Epheſiis, Magneſiis, fortè aliis. Nam ad Aſiæ Commune, cujus ſacra hujuſmodi Dianæ, ni fallor, erant, ea ſpectant: & ad idem non alio modo, ni fallor, Smyrnenſes Νεωκόροι in Recenſione, quæ præ manibus eſt. Minoris Communis Æditui, fortè erant Sardiani. Chryſanthina ſcilicet pentaëterica, ut videtur, ſacra erant Communis Lydiæ. Hæc Sardibus cùm tertiùm (ídque continenter, de quâ re mox plura) celebrabantur, cives ter æditui ſeu Τρὶς Νεωκόροι fuere. Nam ſi τὸ Νεωκόρων, in illo Alexandri Mammeæ F. nummo, ad Chryſanthina pertinet, ut pertinere veriſimillimum eſt; tunc ſequi videtur, non Majus Commune aliquod innui. Nam Chryſanthina ultra Lydos nullibi extendebantur; nec ad Sardianos ita reſtricta eſſe videntur, ut alibi in Lydiâ celebrari nequirent, utcunque apud eos, primarios nempe Lydiæ cives, ſæpius quàm aliâ aliquâ in urbe agebantur; quod indicari etiam, ad hanc rem, videtur à Martiano Juriſconſulto, loco ſuprà adducto, ubi de Chryſanthinis ſeorſim. Atque ut Chryſanthina ſe habuere heic ad Sardianos, ita fortè ΑΚΤΙΑ ΠΥΘΙΑ ad Perinthios, qui Νεωκόροι dicti in Numiſmatis ſuprà memoratis cum adjectione horum certaminum. Et ad agones illos, quorum Numinibus illi Νεωκόροι erant, omnia illa Numiſmata, quibus Νεωκόροι cum eâ adjectione vocantur Perinthii, attinere, non iniquè cenſendum: neque aliò ſpectare idem, in * inſcriptione illâ Auctarioli noſtri, nomen ſinè Numine, Tempore, aut Sacris uſurpatum. Neque enim horum ullum perpetuò addebatur; ſed frequenter tamen. Et cùm ſinè ullâ hujuſmodi diſtinctionis notâ τὸ Νεωκόρων duntaxat civium nomini ſubjungeretur (ut in exemplis, quæ occurrunt, non paucis), non dubito, quin, à notiſſimo & patriæ & ſeculi ritu, tam Sacra ſingula quàm Numina, quibus illa dicata ſunt, in ſingulis ejuſmodi monimentis, Communium maximè Majorum, ſatìs liquidò tunc temporis intelligerentur: utcunque ita jam plerunque non modò obſcura ſint, ſed & inacceſſa, ídque eruditiſſimis etiam viris, qui hæc non aliter omnino ſcire poſſunt, quàm veterum ſcripta, quorum pars ingens intercidit, ſuggerunt. Temporum autem Notæ ſeu numeri ſæpius adjecti non annos, puto, non agones (continuos inquam) ſignant, ſed tantummodo muneris τοῦ Νεωκόρων vices continuas: unde fiebat, ut intermiſſâ prorogatione, aliâ nimirum ad æditualndum urbe ſuffectâ, cives, qui hôc munere antea bis, ter, quatérve continenter functi eſſent, vices ſuas ſeu prorogationes denuo minimè unquam dinumerarent; ſed à primâ vice, ſi quando iterum pluries Νεωκόροι fierent, ſimiliter, ut primò, redauſpicarentur; ita tamen, ut vicem primam, temporis notâ, raròſatìs diſtinguerent: ne ſcilicet prorogationem fortè ambitioſiùs ſperare viderentur. Id, quod etiam, in Conſulatibus, olim obſervatum. Cæteris verò deinceps numeris opus forſan erat, ad viciniora certaminum tempora, quæ ſuccedebant, ſic breviter diſtinguenda. Ita τὸ Νεωκόρων, ſinè Temporis notâ, primam, autumo, vicem indicat, aut non continenter iteratam, quod heic idem eſt. Attamen & fuere, qui etiam primis vicibus numerum adjiciebant: ut videre eſt in nummis ſuprà allatis, ubi Epheſii Α′ Νεωκόροι ſunt; ac ſi fortè tum prorogationem, ob egregiam urbis dignitatem, ſpe devoráſſent, tum neque ſpem illam neque dignitatem in nummis non obtendi ambitioſiores noluiſſent. Quæ proniùs eos feciſſe credendum eſt, quòd etiam τὰς πρώτας τῆς Ἀσίας in Aurelii Veri nummis ſi, (Occoni fides), cùm δὶς Νεωκόροι eſſent, ipſi ſe etiam dici voluerint. Sed forſan & Α Νεωκόρων malè exſculptum habemus pro Δ Νεωκόρων. Elementorum Α & Δ numiſmatis & inſcriptionibus maximè, maxima eſt ſimilitudo. Cæterùm de Numerorum heic notis, viderint porrò eruditi. Quod autem de Νεωκόρου ſignificatione diximus, mirè firmat D. Lucas in Actis Apoſtolorum cap. XIX. ubi etiam Aſiarchas (de quibus ſuprà) memorat. Sacrum tunc temporis agebatur Communis Aſiæ certamen ſeu ſpectaculum Dianæ ſacrum Epheſi. Præſidebant, ut

* *In editione Prideaux. Append.* VII. *In hâc* CLXI.

s

Ago-

Agonothetæ publici aut certaminum Sacerdotes, Aſiarchæ. Νεωκόροι ideo ſeu æditui dicti Epheſii; ſeu, quod idem eſt, Epheſiorum civitas Νεωκόρος erat. Expreſſiſſimè Sanctus Autor, poſtquam de Demetrii fabri argentarii monitis, ſociorum ejus irâ & clamore, Aſiarchis, Theatro, & inſano multitudinis ad aſſerenda Dianæ ſacra, & D. Paulum & comites ejus Ariſtarchum & Caium incuſandos conventu, verba fecerat, *καταστείλας δὲ*, inquit, *ὁ γραμματεὺς τὸν ὄχλον, φησίν, ἄνδρες Ἐφέσιοι, τίς γάρ ἐστιν ἄνθρωπος, ὃς οὐ γινώσκει τὴν Ἐφεσίων πόλιν Νεωκόρον οὖσαν τῆς μεγάλης Θεᾶς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ διοπετοῦς; Ἀναντιῤῥήτων οὖν ὄντων τούτων, δέον ἐστὶν ὑμᾶς κατεσταλμένους ὑπάρχειν, καὶ μηδὲν προπετὲς πράσσειν. Ἠγάγετε γὰρ τοὺς ἄνδρας τούτους οὔτε ἱεροσύλους οὔτε βλασφημοῦντας τὴν Θεὸν ὑμῶν. Εἰ μὲν οὖν Δημήτριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τεχνῖται πρός τινα λόγον ἔχουσιν, ἀγοραῖοι ἄγονται, καὶ ἀνθύπατοί εἰσιν· ἐγκαλείτωσαν ἀλλήλοις. Εἰ δέ τι περὶ ἑτέρων ἐπιζητεῖτε, ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ ἐπιλυθήσεται. Καὶ γὰρ κινδυνεύομεν ἐγκαλεῖσθαι στάσεως περὶ τῆς σήμερον, μηδενὸς αἰτίου ὑπάρχοντος, περὶ οὗ δυνησόμεθα δοῦναι λόγον τῆς συστροφῆς ταύτης· καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπέλυσε τὴν ἐκκλησίαν.* *Et cum ſedâſſet Scriba turbam, dixit, viri Epheſii, quiſnam eſt hominum, qui ignorat Epheſiorum civitatem* Νεωκόρον *ſeu Ædituam jam eſſe Magnæ Deæ Dianæ & ſimulachri ejus è cœlo lapſi? Cùm hiſce igitur contradici nequeat, oportet vos ſedatos eſſe & temere nil agere. Adduxiſtis enim homines iſtos, qui neque ſacrilegi ſunt, neque Deam veſtram blaſphemiâ læſere. Quòd ſi Demetrius, &, qui cum eo ſunt, artifices habent adversùs aliquem cauſam, conventus forenſes aguntur, & Proconſules ſunt. Agant invicem. Si quid de cæteris quæritis, in legitimo conventu poterit abſolvi. Nam periculum eſt, ne ſeditionis hodiernæ arguamur, cùm nulla omnino ſit cauſa, unde tumultûs hujuſmodi ratio reddi poſſit. Quibus dictis, dimiſit eos, qui convenerant.* Qualeſnam Νεωκόροι fuerint, ubi ita cives vocantur, hinc perſpicuum eſſe videtur. Scriba, qui velut Syndicus erat urbis, ut ſedaret tumultuantem de Dianæ ſacris Epheſiorum turbam à Demetrio, ut ſuo quæſtui conſuleret, excitatam, & in theatrum ruentem, monet eam, ut in memoriam revocaret, Epheſi cives tunc temporis Νεωκόρους Dianæ eſſe. Scimus enim ex Maximini numiſmatis Magneſios ejuſdem fuiſſe aliàs Νεωκόρους; ut Laodicenſes Aſiæ Νεωκόρους, quod idem eſt, ex Antonini philoſophi nummis, & Epheſios bis dici Dianæ Νεωκόρους in Caracallæ, & ſemel in Aurelii Veri. Inſtat igitur Scriba, cauſam non omnino ſubeſſe, cur in Ariſtarchum, Caium, D. Paulum, omnino inclamitarent; cùm neque ſacrilegi eſſent, neque in Dianam blaſphemi. Neque enim in Dianam illorum convitium haberi voluit Scriba, quòd Deos eſſe denegâſſet Paulus, qui artificum manibus confecti eſſent. Nam ne ſimulachrum ejus, quod colebant, ut manibus artificum confectum eſſe, ſed ut de cœlo lapſum, venditabat civitas; unde disertè τοῦ διοπετοῦς. quod idem eſt, & ad rem maximè, mentio fit Scribæ perquam opportuna. Et hîſce ſanè Νεωκόρων horum munus non obſcurè indicatur. Honorem Numinis, ædes, vaſa ſacra curabant, & de eis etiam juriſdictionem exercebant; quod Senatuſconſulto ſeu ſcripto principali fortè permitti ſolitum. Et de eis ſolùm. Nam ſi quam Demetrius aut ſocii ejus injuriam tuliſſent, actio eis competebat in foro proprætoris aut aliorum magiſtratuum Romanorum, quorum in poteſtate tunc erant cætera quæcunque judicia. Nam ita etiam ſcriba innuit. Si quid autem, inquit, de cæteris, de Sacrilegio putà, aut de Blaſphemiâ in Dianam, quarum rerum cognitio ad cives jure Νεωκόρων ſpectat; tempeſtivè de eis agi poterit & judicari in legitimo civium conventu ſeu Comitiis eorum ſacris, ſive ut appoſitè Syrus vertit, בדוכתא דיהיכא כן נמוסא לכנושיא, id eſt, *in loco, qui à lege deſtinatus eſt Comitiis habendis.* Atqui tunc plebs coaleſcens tumultuoſè in theatrum (ubi ſimul cum primoribus civitatis aderat Scriba, qui hæc locutus eſt) irruerat; quin & idoneum illud Comitiis ad damnandos Chriſtianos, utpote adverſarios, habendis, locum imprudenter æſtimaverat. Cæterùm, monente Scribâ ſeu Syndico, tempeſtivè eis oſtenſum eſt, nec ejuſmodi, de quâ civibus, jure nimirum Νεωκόρων, juriſdictio erat, actionem adversùs eos ne cœptam quidem eſſe, nec locum Comitiis habendis idoneum ſeu legitimum. Nihil puto in vetuſtiorum ſcriptis munus Νεωκόρων ac ſingularem eorum juris dicendi poteſtatem æquè aperit. Vulgata editio pro Νεωκόρον ibi *cultricem* habet, quod frigidè vim verbi explicat. Syro meliùs vertitur כומרתא, quod planè *æditua* eſt aut *antiſtes ſacra.*

Lin. 38. ἱερὸν ἀγῶνα] De eo ſatìs ſuprà; ubi de Smyrnenſibus Olympiis, ad Marmor [a] proximè præcedens.

XXVII.

Lin. 4. XΑΥΕ] Si Marmor inſpiciat quis, forſan etiam ΦΑΥΕ legerit. Sed utrumque æquè mei fugit intellectum.

XXVIII.

HUmphredus Prideaux ſcribit hoc eſſe Marmor oblongum & quadrilaterum; *quod* habet in primo latere ſignum crucis; in ſecundo, hanc inſcriptionem,

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΟΥΦΙΝΟΥ &c.

in tertio latere, Ο ΔΗΜΟΣ &c.

Seldenus autem ſic; In altero latere ſaxi oblongi,

Ο ΔΗΜΟΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΓΕΡΟΝΤΙΔΗΝ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

In altero crucis amplioris figura;

In tertio,

✠ ΙωΑΝΝΗϹ ΡΟΥΦΙΝΟΥ ϹΜΥΡΝΑΙΟΣ
ϹΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡ.. ΔωΡΗΣΑΜΗΤΟΚΗΠΙΟΝ
ΤΟΥΤΟ ΘΕΟΔωΡω ΤωЄΜωΓΝΕΕΚΓΟΝω
✠ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚω ΥΙω ✠

XXIX.

Lin. 1. ΒΑσίλισσαν Λαοδίκην] Seleucum heic intelligo Philopatorem Antiochi Magni filium; Perſeum autem eſſe illum Macedonicorum Regum ultimum, quem captum in triumpho duxit ſplendidiſſimo Paulus Æmilius, & finem ita adjecit *inclyto*, utì ait Livius, *per Europæ plerunque atque Aſiam omnem regno*. Cæterùm Laodicen, aut hujus uxorem, aut illius filiam, alibi occurrere non memini. Uxorem autem, ſed ſinè nomine, Perſei meminit Plutarchus in Pauli vitâ. Ea hæc ipſiſſima, puto, erat Laodice. Saxum pars eſt baſis, ſuper quam ſtatua Laodices, ni fallor, erigebatur à Deliis.

XXX.

Lin. 5. Ἡρακλεῖ ὁπλοφύλακι] Ut Jovem Cuſtodem, ita Herculem Cuſtodem, ante alia numina, hôc nomine colebant veteres. Et feſtum celebrabant Romani pridie Idus Auguſti, Herculi Magno cuſtodi in Circo Flaminio, quod ex antiquiſſimo Kalendarii fragmento in ædibus Capranicorum Romæ viſitur. Idem Hercules memoratur Ovidio in Faſtis, & Victori in Regionibus urbis. Vide item, ſi placet, Janum Gruterum pag. 45. & 134. in Inſcriptionibus. Sed Ὁπλοφύλαξ ſeu *Armorum Cuſtodis* nomine cultum Herculem alibi legiſſe me non memini.

Lin. 7. Στεφανηφορῶν] Vide, quæ de Stephanophoris diximus ſuprà ad Fœderis Smyrnæorum & Magnetum initium.

Lin. ult. ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ] Obſcurius eſt hoc, in Marmore, vocabulum. Qui non ſenſu & notis verborum terminationibus ductus legeret, ΕΥΕΡΓΕΖΖΟ magis exſcriberet.

XXXV.

ΦΙΛΙΣΤΑΝ ΜΕΜΝΟΝΟΣ Ο ΔΗΜΟΣ.

Super figuram muliebrem ſtolatam; ad cujus utrumque latus figura puerilis.

XXXVI.

.... ητεύοντος] Dubitandum non eſt, quin κοσμητεύοντος tam legendum ſit lineâ primâ quàm ſecundâ; ubi etiam καὶ κοσμητεύοντος &c. ut τοῖς ἐφήβοις &c. in

[a] *In Edit. Prideaux.* III. *In hâc* VII.

tertiâ

tertiâ ſubſtituendum. Coſmorum Cretenſium, qui decem erant, & non diſſimile Ephoris Lacedæmoniorum tenuere imperium, fuſiùs meminit Ariſtoteles Politicorum lib. II. Et de Protocoſmis item Cretenſibus plura habentur in ſaxis vetuſtis ex Lytti Cretæ urbis ruinis erutis, quæ typis mandavit Gruterus, pag. 1084. num. 8, 9, 10, &c. & pag. 1094. num. 5. An Κοσμητεύοντες heic iidem fuerint cum Coſmis illis, non ſatìs perſpectum habeo. De more autem frequente Herculanarum imaginum in Gymnaſiis ſacrandarum, conſule Petrum Fabrum Semeſtrium Lib. II. cap. XI. & Agoniſtici libro I. capite XVI.

Herculis figura locum heic [*] *in marmore habet, cum leoninâ veſte, clavâ, arcu pharetrâ.*

XXXIX.

TAM Claudii Agathemeri, quâm Myrtalæ conjugis, figura ſupra verſiculos adjicitur.

XLII.

Habetur in fronte ſive porticûs ſive oſtii, ut videtur, fani.

CLI.

ALtare ſatìs grande, figurâ cylindricâ, illud de Dionyſio Berytio habet ſupra lemniſcatum ſertum ex foliis & floribus contextum, quod ejuſce medium circumdat. Hoc quatuor capita ovilla, æquè per circuitum diſtantia, laxiùs pendens ſuſtinent. Præter capitum aures, penduli ſunt juxtà item, aurium ferè Africanarum caprarum inſtar, lemniſci: qui, niſi aures ovillæ ſimul affabre formarentur, & penitiùs ſertum inſpiciens eos circumvolantes animadvertas, etiam pro auribus capitum ſumi poſſent. Neque enim alibi ſerto appenduntur, quàm ubi illud ſuſtinent hæc capita. Altare minus, ſed ſinè inſcriptione aliquâ, non diſſimili figurâ, ſerto, capitibus, lemniſcis planè ſimilibus, in Nobiliſſimi Comitis hortis etiam viſitur.

CLII.

EXcavatur ſaxum: & ſive magnitudinem ſive formam ſpectes, parvulorum ſedilis ferme figura eſt. Sedile tamen commodè nullius eſſe potuit. Nam ſuperficies interior, præter latera, plani nihil habet; ſed concava eſt; & declivis. In ſuperiore parte legitur inſcriptio Diis illis, ut veri eſt ſimillimum, συμβώμοις, ſeu qui unâ eâdemque arâ celebrantur, ſacra; uti & ipſum fuit Donarium.

CLV.

Hoc eſt ſacrarum in Artemiſio Erogationum recenſionis fragmentum.

Lin. 10. MΗνὸς γαλι . . . . ῶνος] Γαμηλιῶνος planè nequit eſſe. Subobſcura ſunt, fateor, elementa. Sed nec Atticum illud nomen, nec aliud, quod hactenus in Græcorum menſibus comperi, proculdubio ibi exaratum erat.

Ad CLVI. CLVII. CLVIII. *quæ Deliorum Pſephiſmata ſunt.*

CLVI. Lin. 4. ΠΕρὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν δῆμον τῶν Δηλίων] Cyclades (quæ Delum circumjacent; ideóque ita dictæ, quod eam ἐκυκλώσαντο) frequentes erant in exhibendis Deliis honoribus; de quâ re Strabo Lib. X. Siphnus autem [*Lin.* 3.] inſula erat una ex Cycladibus. Indè & occaſio & ſenſus harum ſtelarum non difficilè eruendus eſt.

CLVIII. Lin. 23. Προεδρίαν τοῖς ἐν ἀγῶσι] Hæc loci in ſacris Certaminibus Prærogativa Pſephiſmate Deliorum Mendicæo Dioclis filio donatur, ut ſcilicet cum Hieronicis ſederet. De procdriâ Hieronicarum conſule Petrum Fabrum Agoniſtici lib. II. cap. XVI. Et in muneribus honorariis præcipuum apud Græcos occupabat locum loci prærogativa ſeu προεδρία.

[*] Scilicet inter lineas quartam & quintam.

CLIX.

CLIX.

INfra inſcriptionem habetur Figura inciſa; virilis nuda, ſive equum ducens ſive fræna tenens; & arboris, è cujus ramis prodit anguis.

CLXII.

Lin. 4. ΔΗμαρχικῆς ἐξουσίας τὸ I.] Ita exemplar meum neſcio à quo ſed pulcherrimè deſcriptum. Sed legendum proculdubio τὸ Γ. adeóque *Tribunitiæ poteſtatis* III. Nam tertio Imperii, quod cum Tribunitiâ poteſtate idem eſt, anno Adrianus erat Conſul tertiúm.

CLXIII. CLXIV.

EX eodem ſaxo, quod ex oriente nuper advectum in navi prope Londinum alicubi ſubductâ viſebatur, baſce duas Inſcriptiones, quæ non unius ſeculi ſunt, ante aliquot dies deſcripſit, & mecum communicavit V. Cl. Hugo Hollandus.

CLXXXIV.

NImiùm fallimur, niſi in abbreviante illâ, primæ depravatiſſimæ hujus Inſcriptionis lineæ, ſcripturâ, ΥΓΘΚϐ, utì in quartæ, ΠΓΘΚΟΝ, venerandum illud Παναγίας nomen Θεοτόκῳ tribuatur. Et fortè in utroque loco ΠΓΘΚ potiùs ſcribendum. Atque ut ΘΚ. ΘΕΟΤΟΚ. ita ΠΓ ΠΑΝΑΓ. ſatìs exprimit. Ad hujus verò illius caſus terminandus eſt. Ideo propriâ terminatione illud caruit. Quâ ratione autem Παναγία Θεοτόκος in Græcorum ſacris primò ſignantiùs & nomine tam velut proprio quàm appellativo indigetata ſit Dei Genetrix, oſtenditur in Græcorum Rituali libro, qui Horologium dicitur, lemmate περὶ τῆς ὑψώσεως τῆς Παναγίας, ὅπως γίγνεται· καὶ διὰ τί. Id fuſiùs etiam habetur apud Jacobum Gretſerum lib. 3. capite 7. ad Georgium Codinum.

Lin. 5. Ἔτους ϚωΛΓ] Pro ϚωλΓ opinor, ſeu 6833 anno Mundi Græcorum, id eſt, anno Chriſti 1325. Deductis enim ex anno Mundi Græcorum 5508 perpetuò remanet annus æræ Chriſtianæ.

CLXXXV.

SIlvano, Herculi, Libero] Ne Deorum cuiquam loci, ante alium, prærogativa daretur, ita in circulo eorum nomina, ni fallor, inſcribi voluit heic Julius Alexander. Sic enim, nullus eorum erat primus, imus nullus, aut ſecundus. Sed par omnibus honor. Hanc rationem, ad eandem rem, nomina inſcribendi memorat Auſonius in Ludo ſeptem Sapientum, ubi Solonis verba ſunt,

Neque me eſſe primum veſtrûm aut imum exiſtimo,
Æqualitas quòd ordinem neſcit pati.
Rectè olim ineptum Delphicus luſit Deus
Quærentem, quiſnam primus ſapientum foret;
Ut in orbe tereti nomina eorum inſcriberet,
Ne primus eſſet, ne vel imus quiſpiam.

Quin Caius lib. I. Inſtit. tit. II. de numero ſuorum manumittendorum. *Si ita in teſtamento ſervorum manumiſſio adſcripta fuerit, id eſt, in Circulo, ut, qui prior, qui poſterior nominatus ſit, non poſſit agnoſci, nulli ex hiis libertatem valere manifeſtum eſt.* Hoc ſcilicet ſcriptum eſt ad Legem illam Fuſiam Caniniam: quam, ut libertates impedientem & invidioſam, poſtmodum ſuſtulit Juſtinianus; utì videre eſt tam in Codicis quàm in Inſtitutionum titulo de eâ lege tollendâ. Etiam proavorum memoriâ, cùm ſodalitio Franciſcano juſſiſſet Urbanus.... Pontifex Romanus, ut ei nomina exhiberent ex ipſis tria, quorum unum in Cardinalitiam dignitatem eveheret, illi circulari figurâ exhibuere, ne à loci nominis prærogativâ quis dignior eis cenſeri videretur. Sed ille, *Ordinem*, inquit, *pervertiſtis, & ego ordinem pervertam:* omiſſíſque ſodalibus ita deſignatis; Præfectum Ordinis, quem Genera-

lem vocant, Cardinalem creavit. Narrant Cardinalis Alexander in C. Nicolao tit. *de Appellationibus*, & Felinus in C. cum dilecta tit. *de Reſcriptis*. Adde Tiraquellum de Jure Primigeniorum quæſtione XIX. ubi tamen perperam *Circulum* in Novellâ XV. quæ ordinationem Defenſorum Civitatum præſcribit, de Circulari hujuſmodi deſignatione interpretatur; quod rectè ibi notat Dionyſius Gothofredus.

In Brigantum Agro ante annos aliquot reperta tria Marmora, quæ ſequuntur, [ſcil. CLXXXVI, CLXXXVII, CLXXXVIII.] debemus V. Cl. Gulielmi Cambdeni *τȣ μακαρίτȣ* collectaneis, quibus Britanniam ſuam augere deſtinaverat.

CLXXXVII.

D*Eæ Nymphæ Brig.*] Montana an fluviatilis hæc Brigantum Dea, non liquet. Sed cum Nympha indigetetur, veri eſt ſimillimum harum alteram fuiſſe. Montes enim & fluvios imprimis divino honore colebant veteres Britanni. Eis nempe, ut ſcribit Gildas in Epiſtolâ de excidio Britanniæ, *Divinus honor à cæco populo cumulabatur.* Nec ſub Angloſaxonum imperio, etiam adulto, hujuſmodi cultus planè in deſuetudinem abierat. Colligo ex Canuti Regis legibus, cap. V. ubi Adoratio barbara, quam hæðenſcype dixere, vetatur. Ejuſce pars ibi eſt *Fluvios* ſeu ꝼloðƿæteꞃ adorare. Ita veteres in Germaniâ Saxones frondoſis arboribus fontibúſque venerationem exhibebant; utì apud Adamum Bremenſem ait Einhardus.

CLXXXVIII.

REpertum eſt apud Thornburgh ad Swalæ fluvii ripam, 17 Julii 1620. quod, ſchedulâ inſertâ, notavit Cambdenus ad Britanniæ ſuæ paginam 595.

Lin. 1. *Deo qui vias.*] Certè Mercurius erat Deus ἐνόδιος ſeu viarum præſes; de quo videſis De Diis Syris Syntagma II. cap. XIV.

Lin. 9. *Aproniano & Bradua Coſ.*] Extremo Commodi Imperatoris anno Conſules erant Caſſius Apronianus & Metilius Bradua.

Suâ manu adjecit Camdenus in margine paginæ 699. hanc Silvano Inſcriptionem à Cadir in agro Sterlinenſi, qui Scotiæ eſt, cum aliis, quas indè ediderat, viſendam.

Ad Ebraicarum Inſcriptionum Fragmenta: CXCI, CXCII, CXCIII, CXCIV. quæ dirutâ ante decennium, ad refectionem, portâ Londini boreali, *Alderſgate* dictâ, in veteris ſtructuræ ſaxis ſingulatim reperta ſunt.

EBraica ſaxa non adjecimus, perinde acſi tanti viſa fuerint ea, quæ ſuperſunt, vocabula pretii, ut indè locum heic juſtè mererentur. Et breviuſcula erant & conciſa, etiam dum integra extabant, nec magni omnino momenti; ad hunc modum lacunoſa minimi ſunt. Unum & alterum vocabulum, quod *Terram Sanctam* & *Abrahamum* indicat, in primo legimus. Sed in ſingulis non tam ſenſum aliquem, quàm vocabula duntaxat paucula, aut potiùs elementa, ſatìs etiam interdum incerta, reſtare, inter exſcribendum, comperiebamus. Veruntamen quoniam rariſſima ſunt ejuſmodi Saxa, & inter ea non ſemel cenſita fuere, quæ, utcunque leviſſimi forſan pretii, eorum nihilominus, qui accuratiùs bonis ſtudiis incumbunt, deſiderium impensè irritare ſolent; ut, qualianam ea demum fuerint, ſigillatim ſatis cognoſcant, ideo viſum eſt ea libri noſtri partem facere. Ex dirutis Judæorum Synagogis & monumentis eorum ſepulchralibus ad veterem portæ inſtaurationem proculdubio olim transferebantur. Et ſive Synagogarum parietibus ſive mortuorum tumulis primò conceptæ ſunt Inſcriptiones, quæ à lapicidis, arctiores commiſſuras molientibus, ut vides, mutilatæ. Sub Elizabethâ item glorioſiſſimæ memoriæ Reginâ; cùm anno MDLXXXVI. reficiebatur portæ Londini occidentalis, **Ludgate** dicta, reperta eſt in veteris ſtructuræ ſaxis inſcriptio hujuſmodi תוא מצבה הר משה בן הר ככר יצחק *Hic tumulus eſt Rabbi Moſis filii Rabbi illuſtris Iſaac.* Ita enim legenda & intelligenda eſt Inſcriptio illa depravatiſſimè typis non ſemel edita in Joannis Stowæi Notitiâ Londini, Anglicè ſcriptâ, ubi nullo ſenſu exaratum habemus חך כשבחך כישה כך הרבן פצחת: Et verſio Latina, quæ adjicitur, item reprehendenda; *Hæc eſt ſtatio Rabbi Moſis filii inſignis Rabbi Iſaac*; quod de ædibus ibi intelligitur, ac ſi ædium

D d d

dium Rabbi Moſis fronti, pro titulo, adſcriptum fuiſſet. Dubium mihi non videtur ſaxum fuiſſe ſepulchrale. Sepulchrum aut tumulum מצבה vocabant Judæi, quod in Ebraicis Epitaphiis alibi etiam occurrit. Et frequentiſſimos fuiſſe olim Londini cippos Judæorum ſepulchrales veriſimillimum eſt. Nam ante annum Salutis reparatæ MCLXXVII. ſeu Henrici Regis ſecundi XXIII. Judæum alibi ſepeliri non licuit. Rogerus Hovedenus, *Eodem anno*, inquit, *Dominus Rex Pater dedit licentiam Judæis terræ ſuæ habendi cæmeterium in quâlibet Civitate Angliæ extra muros civitatum, ubi poſſent rationabiliter & in competenti loco emere ad ſepeliendum mortuos ſuos. Priùs enim omnes Judæi mortui Londonias ferebantur ſepeliendi.* De Judæis autem, qui olim in Angliâ agebant, plurima occurrunt tum in vetuſtis Commentariis, tum in Tabulis publicis. Antiquiſſima eorum mentio eſt in legibus aliquot Edwardo Confeſſori tributis. *Sciendum*, ibi legimus, *quòd omnes Judæi, ubicunque in regno ſunt, ſub tutelâ & defenſione Regis ligeâ debent eſſe. Nec quilibet eorum alicui diviti ſe poteſt ſubdere ſinè Regis licentiâ. Judæi enim & omnia ſua Regis ſunt. Quòd ſi quiſquam detinuerit eos vel pecuniam eorum, perquirat Rex, ſi vult, tanquam ſuum proprium.* Ad hunc ſenſum in Decreto illo, quod *Regis Edwardi primi ſtatutum de Judaiſmo* vocamus, Judæi non ſemel dicuntur *tailliables au roy come les ſoens ſerfs & a nul autre*, i. *Capitationi*, quæ *talliagium* appellari ſolebat, *ad placitum Regis & non cujuſquam alius, obnoxii, non aliter ac ſervi ejus.* Et ſatìs hæc fuſiùs interpretantur ea, quæ conditionis hi miſeræ homines ſæpius, pro principum arbitratu, tulere; ídque non ſinè publicâ comminatione Exilii, quod poſtmodum etiam ſubierunt, nullo redimendum tributo. Et ſingularis erat in Angliâ Judæorum plerunque ſtatus & rerum earum adminiſtratio. Cauſarum civilium ad Judæos ſpectantium diſceptationem coram judicibus, qui *Juſtitiarii ad Cuſtodiam Judæorum aſſignati* dicebantur, & jure ſingulari moribúſque ad *Judaiſmum* (ut phraſis erat) propriè ſpectantibus in judiciis utebantur, habemus in Archivis. Item *Starra*. Hôc nomine Inſtrumenta, quibus & Ebraicè & Latinè plerunque ſcriptis contractus ab eis ſive initi, ſive diſſoluti erant, ita dicebantur à שטר quod *Schetar* aut *Schtar* ſonat. Elias in Thiſbite, שטר שטר חוב שטר כתובה וכן כל לשון שטר ברדול הוא כתב שכתוב בו הממשלה שנותן אדם לזולתו עליו והוא לשון התשים משטרו בארץ id eſt, *Schetar aut Shtar dicitur ut* Schetar *ſive Cautio ſeu Inſtrumentum debiti*, Shetar *ſive Cautio ſeu Inſtrumentum Dotis. Similiter omne vocabulum* Schetar *in Rabbinorum noſtrorum (quorum beata ſit memoria) ſcriptis, Inſtrumentum ſignificat, quo poteſtatem aut dominium ſuum ad aliud transfert. Eſtque deſumptum ab illo. Num pones poteſtatem ejus* (ſeu משטרו Miſchtaro) *in terris?* Locus, quem deſignat, eſt in Jobi cap. XXXVIII. commate 33 Indè habent מנין שטרות *Menin Schetaroth* aut *Schtaroth*, quod *Æram contractuum* ſonat; & pro Epochâ annorum Alexandreorum iis uſurpatur in tractatu ראש השנה *Roſch Haſchana*, ſeu de Capite Anni, qui octavus eſt Seder Moed ſeu Ordinis II. in Talmude. Et in Commentario vetuſto juris noſtri, quem Fletam dicimus; *Contrahentes cum Judæis vel Judæabus, pecorantes, & Sodomitæ in terrâ vivi confodiantur; dum tamen manuopere capti per teſtimonium legale vel publicè convicti.* Ita libro I. cap. XXXVII. Alia quampluria fuere de Pignoribus, Hypothecis, Actionum ceſſionibus, Creditorum exactionibus, Uſuris, & ejuſmodi cæteris jura Judæis, apud majores noſtros, propria, quæ prætermittimus. Sed quod de ſummo eorum, ſeu ut vocabantur, *Communitatis Judæorum Angliæ*, in Angliâ Preſbytero, Sacerdote ſive Epiſcopo in Archivis legimus; quoniam de eâ dignitate vix quidpiam omnino apud Scriptores editos occurrit, id adnotare libuit. Hunc tam creare ſolebant Reges ſuo arbitratu, quàm latâ ſententiâ ſummovere; ídque jure & certiſſimo & uſitatiſſimo uſque ad poſteriora Henrici tertii Regis tempora. Id manifeſtum videtur ex regiis ævi, quo apud nos floruere Judæi, diplomatis. Quod ad creationem regiam attinet; ſatìs ſcimus ex Johannis Regis diplomate, quo Jacobum Judæum in hanc evexiſſe dignitatem fratrem ſuum Ricardum Regem primum innuit, idémque firmat. Diploma in Tabulis publicis, quæ Cartas Joannis Regis exhibent, ita legitur, Parte ſcilicet 1. membranâ 28. Cart. 171. anni ejus primi. *Rex omnibus fidelibus ſuis & omnibus & Judæis & Anglis ſalutem. Sciatis nos conceſſiſſe & præſenti chartâ noſtrâ*

2 *confir-*

Digitized by Google

confirmâſſe Jacobo *Judæo de London, Presbytero Judæorum, Presbyteratum omnium Judæorum totius Angliæ, habendum & tenendum, quamdiu vixerit, liberè & quietè, & honorificè, & integre, ita quòd nemo ei ſuper hôc moleſtiam aliquam aut gravamen inferre præſumat. Quare volumus, & firmiter præcipimus, quòd eidem Jacobo, quoad vixerit, Presbyteratum Judæorum per totam Angliam garantetis, manuteneatis & pacificè defendatis; & ſi quis ea ſuper hôc forisfacere præſumpſerit, id ei ſinè dilatione (ſalvâ nobis emendâ noſtrâ) de forisfacturâ noſtrâ emendari faciatis, tanquam dominico Judæo noſtro, quem ſpecialiter in ſervitio noſtro retinuimus. Probibemus etiam, ne de aliquo ad ſe pertinente ponatur in placitum, niſi coram nobis, aut coram capitali Juſtitiâ noſtrâ; ſicut Carta Regis Ricardi fratris noſtri teſtatur. Teſte S. Bathonienſi Epiſcopo &c. Dat. per manus H. Cantuarienſis Archiepiſcopi Cancellarii noſtri apud Rothomagum* 31 *die Julii anno Regis noſtri primo.* Creârat ſcilicet Jacobum hunc preſbyterum Ricardus primus. Dignitatem ei diplomate hôc firmat Johannes. Submoviſſe item preſbyterum hunc Regem (interveniente ſcilicet Judicum, ad quorum cognitionem ſpectabant res Judæorum, ſententiâ) conſtat ex alio Henrici tertii diplomate, quo item Judæorum Communitati Angliæ primò conceditur, ut impoſterum Preſbyterum ſeu Sacerdotem, ſive Epiſcopum ſibi eligerent; ita tamen ut Regi electum præſentarent; atque ejuſdem impetrarent, non aliter, puto, ac ſodalitia Decanorum & Capitulorum Chriſtiana in Epiſcopis eligendis, aſſenſum. Hæc diſcimus ex Tabulis publicis, quas *Patentes* anni 41. Henrici tertii vocamus. In eis, membranâ 4. numero 6. habetur, quod item interſerere heic viſum eſt. *Rex omnibus &c Cùm* Elyas *Epiſcopus Judæus noſter London, pro tranſgreſſione, quam fecit tam nobis quàm dilecto fratri noſtro Regi Alemanniæ, à Sacerdotio Communitatis Judæorum Angliæ, coram dilectis & fidelibus noſtris* Philippo Baſſet, Philippo Luvel, Henrico *de* Bathon, Simone Paſſel, *& cæteris Juſtitiariis ad Cuſtodiam Judæorum aſſignatis, quos ad tranſgreſſionem illam convincendam Juſticiarios noſtros aſſignavimus, per judicium eorundem ad ſcaccarium noſtrum fuerit abjudicatus, & de ejuſdem Sacerdotii officio & de omnimodis aliis officiis, & Ballivis, quas de nobis priùs obtinuit, ſit depoſitus; Nos de conſilio eorundem Juſticiariorum conceſſimus prædictæ Communitati Judæorum noſtrorum Angliæ, per finem trium marcarum auri, quem* Creſſe *&* Haginus *frater ejuſdem Judæi nobis pro eâdem Communitate fecerunt, quòd prædictus* Elyas *Sacerdotium illud nunquam in poſterum habeat & recuperet; & quòd nullus de Communitate illâ de cætero ſit Sacerdos, niſi per communem electionem Communitatis ejuſdem; & quòd illa Communitas, poſt deceſſum cujuſlibet Sacerdotis ſic electi, alium eligendi, quemcunque voluerint, Sacerdotem liberam habeat facultatem, ac ipſum nobis præſentandi, ut noſtrum ſuper hôc aſſenſum obtineat & favorem. In cujus &c. T. R. apud* Wodeſtock XX *die Julii* Sacerdotium ejuſmodi *Hagino* filio *Deulares* Judæo conceditur ab Edwardo I. ut videre eſt in ejuſdem diplomate, quod habetur in *Patentibus* anni ejus 9. membranâ 20. Sed Judæi tandem anno ejuſdem Regis XVIII. qui reparatæ ſalutis eſt MCCXCIII. ex Angliâ in exilium pulſi ſunt. Et mirum eſt, quòd, cùm inſignes faceret in Calendario Judæorum Rabbi Ori Ben-Simeon Epochas eorum exilii ex Franciâ, Hiſpaniâ, & Portugalliâ, id, quod in Angliâ ſubiere, omnino omitteret. Et numerus & gentis calamitas ſatis etiam exilii Anglicani memoriam exegiſſe videatur. De eo conſulas imprimis Thomam Walſinghamium in Hypodigmate Neuſtriæ & Florilegum. Adjicimus nos iis, quæ ſcriptores illi habent, Regii ad complures Vicecomites (qui Provinciarum apud nos annui Cuſtodes ſunt) reſcripti formulam, quâ publica in exilium proficiſcentibus fides præſtabatur. *De Judæis regnum Angliæ exeuntibus, Rex Vicecomiti Glouceſtriæ. Cùm Judæis regni noſtri univerſis certum tempus præfixerimus à regno illo transfretandi; Nolentes, quòd ipſi per miniſtros noſtros, aut alios quoſcunque aliter, quàm fieri conſuevit, indebitè pertractentur, tibi præcipimus, quòd per totam ballivam tuam publicè proclamari & firmiter inhiberi facias, ne quis eis infra tempus prædictum injuriam, moleſtiam, damnum inferat ſeu gravamen. Et cùm contingat ipſos cum catellis ſuis, quæ eis conceſſimus, versùs partes London, cauſâ transfretationis ſuæ, dirigere greſſus ſuos, ſalvum & ſecurum conductum eis habere facias ſumptibus eorundem.. Proviſo quòd Judæi prædicti ante receſſum ſuum vadia Chriſtianorum, quæ penès ſe habent, illis, quorum fuerint, ſi ea acquietare voluerint,*

reſti-

reſtituant, ut tenentur. T. R. apud Weſtmonaſterium XVIII *die Julii.* Legitur in Tabulis publicis, quas *Clauſas* vocamus anni XVIII. qui ipſe exilii eſt, membranâ 6. Et ſimilia reſcripta ad Vicecomites Eſſexiæ, Eboraci, Northamptoniæ, Lincolniæ, Herefordiæ, & Southamptoniæ diriguntur. Ejuſmodi aliud reſcriptum occurrit In Patentibus ejuſdem anni membranâ 14. numero 4. De Civitatis autem jure, apud Chriſtianos, Judæis ſive permittendo, ſive negando; conſulendi imprimis ſunt Sixtus Medices Theologus, libro de Fœnore Judæorum, & Marquardus de Suſanis Juriſconſultus, de Judæis & aliis Infidelibus.

SELDENI Commentarii in Marm. XLIV. & LXXIX. [*antea omiſſi & ſuis locis interſerendi*]

XLIV.

Lin. 1. *Silvano Sacrum*] De Silvanis tribus, quibus inſcriptiones ſacræ fieri ſolitæ, vide, præter alia quæ magis obvia ſunt, Joſephum Scaligerum ad Feſti *Marſpedis. Silvano ſacrum ſodalibus ejus & Larum donum poſuit Ti. Claudius, &c.* Ita lego. Sodales ejus, puto, erant Hercules plerunque, Liber pater, Mercurius, qui item Larum ſodales. Silvanus igitur hic Domeſticus erat & poſſeſſionibus conſecratus, ut cuſtos, quem & Silvanum Larum dictum eſſe vult Scaliger. Ex ipſo hôc Saxo, dum Romæ in vineâ quâdam extra portam Flumentanam inter viam Flaminiam Tiberímque viſebatur, deſcripſit illud Smetius, quod legitur apud Gruterum, pag. 63. 1. quem vide item pag. 65. 2. Quod autem pag. 66. 1. habetur *Silvano ſancto ſacrum Philemon*, legit Scaliger, loco jam citato, *Silvano Sancto Larum, &c.*

Lin. 4. *A curâ Amicorum*] Inter Officia Domûs Auguſtæ erat *cura Amicorum Auguſti.* Et qui hôc fungebantur miniſterio *à curâ Amicorum* dicti ſunt; & ſemper aut plerunque Liberti Auguſtorum erant. De iis vide Gruterianas Inſcriptiones, pag. 70. 2. & pag. 598. ſæpius. Eâdem notione Aurelia Liviæ Auguſtæ ſerva à *curâ Catellæ* dicitur in ſaxo, quod viſitur Romæ in hortis Carpenſibus. Vide Gruterum pag. 578. 51. Amici Auguſtorum heic ii erant, quos in contubernium & interiorem familiaritatem, atque à conciliis ſibi adſciſcebant Imperatores. Nec unius erant claſſis. Sed primæ alii; alii ſecundæ, item tertiæ. Lampridius de Alexandro Severo; *Moderationis tantæ fuit, ut nemo unquam ab ejus latere ſubmoveretur, ut omnibus ſe blandum affabilémque præberet, ut Amicos non ſolùm primi ac ſecundi loci, ſed etiam inferiores ægrotantes viſeret.* Quin ſub Tiberio totidem item Amicorum ejuſmodi claſſes; quarum extrema *Grati* dicti; univerſi verò *Comites Peregrinationum Expeditionúmque.* Atque hinc nata illa Comitiva dignitas, quæ ab hâc origine etiam triplex eſt in Euſebio de vitâ Conſtantini lib. 4. cap. 1. Et hallucinantur viri docti, qui Conſtantinum triplicis illius differentiæ autorem faciunt. De quâ re nos fuſiùs in Titulis noſtris univerſæ Europæ Honorariis. De Tiberii autem Comitibus, vide Suetonium in ejus vitâ cap. 46. Et de Auguſti Amicis porrò Cl. Salmaſium ad Spartianum.

Lin. 10. *M . . . . . cio Fundano & C. Vettennio Severo Coſſ.*] Minucius Fundanus & Vetennius Severus Conſules erant, anno Claudii Imperatoris 11, non ordinarii, ſed ſuffecti. Neque in veterum Faſtorum, quæ extant, fragmentis occurrunt. Sed annum eorum ſcimus ex Onufrii Faſtis, ubi vetus legitur hæc inſcriptio, *Ti. Claudius Druſi F. Cæſar Auguſtus Germanicus Pont. Max. Trib. Pot.* 11. *Imp.* 24. *Coſ.* 5. *P. P. Reſtituit C. Minicio Fundano & C. Vetennio Severo Coſ.* Habetur item in Gruterianis, pag. 188. 6.

LXXIX.

Lin 12. *Utriſque* ARK. *Pontificum*] Quadratarii errore, pro *Uterque* puto *AD K* ſeu *C. Pontificum*, quod *Collegium Pontificum* denotat. Quæ ſequuntur, ſunt; *Seſtertiûm XXX millia nummûm pœnæ nomine inferet. Hôc munimento Dolus malus abeſt.* Elementa illa ſingula ſæpius in cippis ſepulchralibus comperiuntur hôc ſenſu. Videſis de hujuſmodi pœnæ nomine Gruterum pag. 946. 6. & ſuperiùs pag. 47. Marmore XX[a].

[a] Hujus Editionis XIII. lin. 15.

3 JOANNIS

JOANNIS PRICÆI ANGLO-BRITANNI

Notæ in Marmor III.

Ex illius obſervationibus

In Apuleii Apologiam

Anno 1635. Pariſiis apud Simonem Fevrier in 4to editis

EXCERPTÆ.

Pag. 58. AD hæc Apuleii verba p. 25. *quòd vivo gracili lare, quod pauciores habeo*] *Habere* eſt *habitare*; ut apud Plautum & Comicos. Exempla pluſcula apud Nonnium capite 4. vide. Varro de L. L. L. 4. *Apud ædem Junonis Lucinæ, ubi æditumus habere ſolet.* Sumptum eſt à veteribus Græcis, apud quos ſæpius ἔχειν pro οἰκεῖν legas: ut in illis,

—— θεοὶ —— ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Item —— μακάρεσσι θεοῖς, οἳ ὄλυμπον ἔχουσι.

quæ apud Homerum & Heſiodum quaſi ex more occurrunt. Theocrit. Eidyll. 3.

Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι.

Scholiaſt. αἱ οἰκοῦσαι τὸ ὕψος τοῦ Παρνασοῦ. Et ne ita Poëtas tantùm locutos putes, addam ſpecimen ex proſâ oratione. Marmor Cretenſe vetuſtiſſimum, nuper in Britanniam delatum, auſpiciis Excellentiſſimi Herois Thomæ Arundeliæ Comitis, ſolertiâ docti juxtà ac ſagacis Pettæi: ΕΠΙ ΤΑΙ ΧΩΡΑΙΑΙ ΕΚΑΤΕΡΟΙ ΕΧΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΝΤΕΣ. At præſtat totum adſcribere: cùm quia nondum eſt editum, partémque exhibet fœderis antiquiſſimi, voces nonnullas etiam hactenus inauditas; tum ut videant, qui his literis cupiunt, quàm conſtanter hôc in ſtadio pergunt, honoríque antiquitatis conſulunt; auctoritate, ſplendore, opibus, Illuſtriſſimus Comes noſter; Pettæus curâ, judicio, ac labore. Lapidis (exſcribente nobis) hæc verba ſunt; ΕΟΣ ΑΓΑΘ.. &c. [*Vide priùs p.* 15.]

Jam (qualemcumque eam) dabimus verſionem: noſtram in quâ ſi fallimur nonnunquam, impetrabunt veniam moleſtiæ, cum quibus plurimùm in hoc genus memoriis concertandum eſt. Hæ apud bonos, inquam, nobis præſidio erunt: ſciolorum enim (qui, quorum rationes non capiunt, contortâ ac vituperanti nare ſubſannant; &, quum verum afferre non poſſunt, indicare falſum pro magno habent) bonam malámque gratiam juxtà æſtimandam ducimus. Non adeò iniqui erimus pudori noſtro, ut, quid blaterent, penſi habeamus.

Bonus Genius &c. [*Vide priùs p.* 78.]

Aliud hujus fœderis fragmentum paulò antiquius extat apud Gruterum etiam pag. 505. Ejus etſi anterior pars non compareat, ſupereſt in alterâ tamen haud pœnitendum quid. Sub noſtri Marmoris initium juramenta occurrunt mutuò concepta: horum in fragmento eo ſpecimen abſolutum viſitur, videtúrque à Prianſiis præſtitum Hierapytniis. Supereſt, ut aliquid moneam de verſione noſtrâ, quæ ſi non aliquà conſtaret, otioſa foret. Habe ergo, at quam poteſt breviſſimè, vel enim tribus (ut aiunt) lineis: nam hercle diu eſt, quòd extra orbitam ſumus.

Lin. 1. Θεὸς ἀγαθός. Ἀγαθᾶι τύχαι &c.] Potui ſpecioſiùs vertere, *Diis bonis faventibus.* Et continuò, *Quod fauſtum, felix ſit, ac ſalutare.* Volui ſimpliciùs autem, idque ob ἀγαθῦ Δαίμονος (heic ſub Θεῦ nomine expreſſi) & ἀγαθῆς τύχης contubernium; quod me docuit Cl. Seldenus, pag. 130 [a]. ad Marmora Arundell.

Lin. 2. συμπαντι] Compoſitum alibi nuſquam lectitatum: occurrit infrà etiam lin. 59. Verti utrobique *cum populo:* &, ut arbitror, toleranter: ſtatus Democraticos innui, non eſt, ut dubitemus.

Lin. 4. μηνὸς Δρομήιω] Ita disjunctim lego, ex ſolemni formâ poſt Magiſtratuum nomina menſem appingendi. Menſis *Dromeus*, haud, an alibi occurrat, ſcio: nec eò minùs tamen inter Cretenſes locum occupâſſe putem, quàm *Boedromionem* menſem inter Atticos. *Menoſdromeus* autem pro appellativo ſumptum, inconditum quid, vel etiam barbarum ſonaret, remotúmque, quantum ego judico, ab omni conſuetudine.

Lin. 6. τεθησαυρίσμως] Ita eam lacunam implendam cenſui, cùm ob ſententiam, quam ſubeſſe ſuſpicor, tum ob id, quod infrà, lin. 62. lego.

Lin. 16. κύριος ἦμεν] Non video, quî hoc trahi ad quæ ſequuntur, poteſt; eſt igitur æquum, ut ad præcedentia feramus. Si vertiſſem *Dominos*, *Patronos*, aut quid ejuſmodi; neque mihi, neque ulli ſenſui ſatisfactum îſſem. Verti, *jus civium habituros*, non inconvenienter: ſi tamen hoc minùs placuerit, potes ita, *pro indigenis habendos:* nempe ac ſi κύριοι opponantur ἀλλοδαποῖς; nec moreris, ut hæc notio inſolentior ſit; bene habet, ſi præſenti loco non inconcinna ſit. Sciunt doctiores, uſquequo heic progredi licet: ſcripta hoc genus non intrà Lexicorum ſepta coërcenda; ſatíſque de Interpretis fide ac judicio conſtare, qui ſciat, ubi legem ſequi, ubi dare oporteat.

Lin. 24. ἄν ᾖ καὶ ἀπόδοτ &c.] Mihi, quæ præcedunt proximè, hunc locum impeditiorem reddunt: ſatìs non facit mihi verſio mea, quia non ſatìs ſententiam video; & hoc ſponte fateri malui, quàm ab aliis revinci.

Lin. 27. τίς καὶ νε . . . μ . . . ελης ἔςω] Verti, ac ſi legerem ἀτελὴς, at nil egi idcirco: cardo ſententiæ enim vertitur in præcedenti voce, cujus etſi initium ſupereſt in τῷ νε particulâ, ejus jacturam tamen non potui ad libidinem ſarcire: ſenſum, quem potui, interim loco commodiorem finxi.

Lin. 28. τὰ ἐπιτίμια σι . . . . μένος] Verti, quaſi ſcalptum fuiſſet, ὁ σινόμενος. quum tamen Marmor exſcriberem, videbatur σι legendum.

Lin. 29. Πρεσγηία ᾗ ὧν καὶ χρείαν ἔχη &c.] Πρεσγηία *Ærarium* verti, ſolâ ſerie ſequentium nixus; alibi præſidium enim non invenire potui. Videtur ſimile fuiſſe Atticorum *Prytaneo*; ex quo Legatis dabantur commeatus, quos heic πρεσγηία nomine deſignari puto: quod nihilominus verti, *ad Legationes:* ſalvus & ſenſus erit, ſi ſic vertas, *Legatis ultro citro meantibus ex Ærario Coſmi commeatum præbento:* ego Syntaxi Græcæ me aſtrinxi.

Lin. 31. ἀποτεισάντων. &c. τοῖ Πρεσγηίοι ςατῆρας δέκα] Planè hæc ſcrupulum injiciunt de prioribus, modò ſit eorum ſenſus is, quem poſuimus. Mulctæ enim cum delicto fuiſſet nulla proportio, ſi quod factum tanti conſtaret, infectum tam parvo lueretur.

Lin. 38. ἐς ἀνδρηϊον] *Ad ſacras epulas* verti, ex Ariſtot. Polit. 2. item Athen. Deipnoſ. 4.

Lin. 40. Οἱ τῆκαει κοσμόντες] Doriſmus, ut ego puto, pro τότε: itaque *pro tempore* verti. Τῆκα certè ſæpius occurrit; at cum ει in fine, planè, quid velit, neſcio; niſi ſi incognitus quis Doriſmus ſit. Legebam ideo aliquando τὸ κ' ἀεὶ, *pro tempore, & in poſterum ſemper*; ſingulis annis nempe; τὸ apud Dores pro τότε frequens etiam.

Lin. 59. ζυμπαντι κοινεῶνι] Verti *cum Populo Communitatum.* κοινέων duplici Doriſmo puto κοινῶν eſſe.

Lin. 62. Ἀς ταῦτα τεθησαυρισμένα] Ita ſupplevi, favens potiùs conjecturæ meæ, quàm quòd veſtigia Marmoris plenè aſſequutus ſum: nam profectò exſcribere videbat mihi ἂς τ. . . . αντεθησαυρισμένα.

Lin. 63. πρόδικοι] Potui *arbitrum*, placuit *patronum* vertere; neque tam privatum, quàm publicum, ſive *Civitatis defenſorem* ſubintelligi velim.

[a] Hujus Editionis *p.* 160. *l.* 27.

 Lin.

Lin. 67. Δόξῃ ἰξᾶς τὸ ἔπι &c.] Ita hæc ſupplenda cenſui & diſtinguenda: ἰξᾶς Doriſmum puto pro ἰξῆς eſſe.

Ibid. τελεῖ] Alius Doriſmus pro τελέσαι, h. e. δῦναι. itaque fidenter verti *deligere.*

Lin. 68. ἐνδυμηνω] Videor mihi difficiliores locos quoſdam intellegiſſe, & tamen heic non potui expedire me: deeſt in fine apex quiſpiam, at hoc minimè negotium faceſſit. Planè nil habeo, quo hanc vocem explicare poſſim: ſenſum interdum ſomniavi iſtiuſmodi eſſe; *Inſuper ſponſores danto, ex quo primùm Curiæ præfuerint, nullibi quàm eo foro cogniturum ſe.* Excutiant doctiores; nos hæc pauca non citra tædium attulimus.

Lin. 82. περὶ τῶν δικαίων] h. e. τῶν δικῶν. Verti *de controverſiis:* nimirum iis, de quibus ſuprà lin. 57. & deincipitibus mentio; è quibus multæ etiam heic non ſignatæ modus conſtat, ſtateres 50. nempe.

Hactenus de noſtrâ interpretatione. Adjeciſſemus etiam notas ad eorum, quæ hiſtoricam partem ſpectant, illuſtrationem factas; ſi minùs longas eas & pro ubertate argumenti, certè præ brevitate nimiâ non inutiles. At verò multa jam impleverunt non ſuum locum: neque uſque adeò lectori imperabimus, ut & παρεργων appendices obtrudamus. Si non poſſumus non ubique nugones eſſe; quantum poteſt, intrà rem erimus.

JACOBI

JACOBI PALMERII

A GRENTEMESNIL, Militis CADOMENSIS*,

SUPPLEMENTA

ET

NOTÆ

AD

Chronicum Marmoris Arundelliani,

A Clariſſimo *SELDENO* Publicati.

HACTENUS in auctoribus antiquis, olim notis & publicatis, emendandis & illuſtrandis opellam noſtram contulimus, lector erudite: nunc antequam Poëtas aggrediamur, pro mantiſſâ addere proponimus auctorem ante 33 annos ignotum, cujus autographum marmoreum ſtudio & impenſis illuſtriſſimi Comitis Arundelliani in Aſiâ è terrâ erutum & Smyrnâ in Angliam aſportatum Londinii in horto palatii Arundelliani nunc jacet, antiquiſſimum omnium, quotquot extant, autographum (exceptâ Duillianâ inſcriptione) Chronicarum Epocharum collectionem continens ab ipſo Deucalione deductam. Sed quod multis lacunis deformatum magìs dolere licet, quàm ſanare & in integrum reſtituere. Id deſcripſit & publicavit clariſſimus vir & noſtro præconio major Johannes Seldenus, commentariis doctiſſimis mehercule & omnis reconditæ eruditionis refertis illuſtravit, ſagaciſſimis conjecturis multa ſupplevit, plura ut deſperata non attigit, quædam verò ultro (credo) hiulca reliquit, vel ut crucem figeret literatis, vel potiùs ad exercenda aliorum ingenia, ſcilicet ut aliquod ſpicilegium lectoribus relinqueret, & eos in partem ſuæ gloriæ vocaret. Nam & ipſe ſic in proœmio ſuo: *& quà fieri potuit, juſtam hiatuum & lacunarum proportionem exhiberi, ut tum facilior eſſet lectori, & ſua de iis ſupplendis conjectura.* Quando igitur ipſe Clariſſimus Seldenus hortatur ſuos lectores ad eas lacunas ſuis conjecturis ſupplendas; non erit ejus Manibus, credo, ingratum, vel mihi invidioſum, ſi aliquid ſuper eo tentare aggreſſus fuero: non ut paria facere cum tanto viro audeam, abſit à nobis talis καύχησις, ſed ut ad ejus invitationem reſpondeam, & pro virili parte aliquid etiam de meo conferam ad tale κειμήλιον exornandum, & in priſtinum nitorem reſtituendum. Si in quibuſdam à vero fortè non aberravit noſtra conjectura, ſi in aliis non ſaltem à veriſimili, tuum erit, lector, judicium. Ipſum marmor nobis vidiſſe numquam contigit: ætas enim ingraveſcens & morbi ingruentes me cupientem id vetârunt; quod ſi licuiſſet, fortè excitâſſet ipſius marmoris inſpectio alias conjecturas. Nam licèt in eo multam curam adhibuerit Seldenus; multa ſunt in eo lapide quadratarii, multa in ejus exem-

* Ejus Exercitationes in optimos ferè auctores Græcos. Lugduni Batavorum ex officinâ Danielis, Abrahami & Adriani a Gaaſbeeck. CIↃ IↃↃ LXVIII. in 4to.

 plo

pro excuſſo typographi errata, cujus ſæpe ignorantia & contumacia pugnat cum auctoris ingenio. Certè lacunarum ſpatia, non ubique bene expreſſa fuiſſe ex quibuſdam locis manifeſtò deprehenditur. Duo tantùm exempla afferam: unum in lineâ 56, ubi poſt vocem ἄρχοντος lacuna ſequitur, cujus ſpatium deſcriptum vix ſufficit ad unam literam, cùm tamen neceſſe ſit ibi ſcriptum fuiſſe ΑΘΗΝΗΣΙ ſecundùm perpetuum Marmoris ordinem: alterum eſt in lineâ 79, ubi cùm ex Seldeni ſententiâ & veriſſimâ conjecturâ ſupplendum ſit σεΛΙΝΟΥΝΤΙΟΣ Ἐνίκησεν, ſpatium lacunæ, quod debebat eſſe undecim literarum, vix ſufficit ad tres vel ad ſummum quatuor literas. Sed id non erit mirum ei, qui cogitabit id genus impreſſionis typographis non fuiſſe uſitatum; & ut omnia bene quadrâſſent, opus fuiſſe, ut operarum diligentia, & cum exercitatione ſagacitas doctiſſimi publicatoris ingenio obſecundâſſet, quod vel numquam vel raro accidit. Cæterùm hoc qualecunque noſtrum ἐπιχείρημα ipſi Seldeno examinandum mittere propoſitum fuit unà cum epiſtolâ: quam hîc adſcribere lubet, ut ſciant omnes, quo animo & quà adverſùs publicatorem Seldenum reverentiâ id opus aggreſſus fuerim. Ea ſic habebat.

Viro Clariſſimo
SELDENO,
JAC. PALMERIUS à GRENTEMESNIL, S. P. D.

VIR CLARISSIME,

NON dubito, quin ſtatim ac nomen meum in capite bujus epiſtolæ legeris, veniat tibi in mentem illud Homericum:

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;

Novum nempe & inauditum tibi videbitur ab ignoto non ſolùm epiſtolâ compellari, ſed etiam quodam officii genere, quod non niſi in notos conferri ſolet, ſollicitari: fateor me audaculum eſſe. Sed quocunque modo in amicitiam tuam irrepere decrevi: & ut illud obtineam, aliquid inſolitum & παράβολον *audendum pridem in animo ſtatueram jam ab eo tempore, quo eximium tuum & aureum à doctis omnibus jure nuncupatum de diis Syris libellum mibi contigit legere. Verum dico, ut vidi, ut ſtupui: & ex illo tempore Seldenus mibi in ore multus, in animo verò perpetuus incola fuit. Poſtea verò mibi in manus venerunt tua Marmora Arundelliana, dignus tali patre ſætus &* θεόσπορόν τι κύημα. *Quem libellum dum ſæpius retracto, ordinem, quo omnia, quæ complectitur, tam aptè diſpoſuiſti, & tuam in ſupplendis lacunis* εὐστοχίαν *& in notis & canone* πολυμαθείαν *demiratus ſum. Enimvero illam Spartam adeò excoluiſti, ut fateri cogantur vel invidi tui vel æmuli, ſi quos babes, magnas ex eo labore gratias ab univerſâ literatorum republicâ tibi deberi. Sed cùm in tuis prolegomenis dixeris,* quà fieri potuit, juſtam hiatuum & lacunarum proportionem curaviſſe exhiberi, ut tum facilior eſſet lectori & ſua de his ſupplendis conjectura, *non ingratum tibi fore putavi, ſi tuæ tam bumanæ invitationi reſponderem; & aliquid etiam de meo ſupplere, & aliquod ſpicilegium poſt tuam ampliſſimam meſſem facere tentavero. Id ſpicilegium cùm in tuo fundo factum ſit, qualecumque tandem ſit, tibi deberi non invitus fateor. Accipe ergo munuſculum ab ignoto viro, ſed tuæ famæ amantiſſimo, & dotum tuarum miratore: & tuere, quod tuum eſt. Id enim tibi do conſecróque: tuere, inquam, in locis, ubi tibi videbor veritati litâſſe. In quibuſdam certè locis ſpero me non aberrâſſe à vero, in cæteris ſaltem non à veriſimili. Unum in tuo marmoris exemplo me torquet, ſuper quo requiro tuam ſententiam. Non capio, quomodo fiat, ut in trapezio ejuſdem ubique latitudinis, in quo lineæ ſinè ullâ verborum aut periodorum*

diſtinctione procedunt, quædam lineæ ſiut litterarum centum viginti duo, ut linea 72, quæ in tuo antigrapho implet duas lineas integras cum quadrante, quod faciunt etiam lineæ, 58, 59, 61, 62, 69, 70, & 71; aliæ verò lineæ impleant tantùm in eodem antigrapho ſpatium unius lineæ cum dimidiâ, ut lineæ 8, 9, 10, 11, 12, 13, &c. Sed cùm ipſum marmor non viderim, tibi, qui id accuratè vidiſti, & benignè publicâſti, & cui quotidie id reviſere licet, omnia ea examinanda relinquo, & tuæ cenſuræ noſtram opellam ſuppono: ſi quæ minùs aptè nobis exciderunt, utere obelo vel ſpongiâ, damna, muta, confirma; dabo ego manus, & mihi ſatìs erit ad mutandam ſententiam dicere αὐτὸς ἔφα: cave enim putes me tibi ſupparem forem in animum induxiſſe, aut ex hôc tantillo labore aliquam gloriolam adipiſci velle, cujus tu non ſis fundus & auctor præcipuus. Si noſtræ conjecturæ tibi placuerint, ab aliis laudari non recuſem, neque enim mihi cornea fibra eſt: ſi eas reſpuis, non renuo, quin ab omnibus rejiciantur. Nam ex hâc opellâ in notitiam & amicitiam tuam inſinuari præcipuum mihi fuit propoſitum. Quod ut bene & feliciter tibi & mihi cedat, faxit Deus omnipotens, quem ut tibi omnia bona, & cum fide & pietate πλουθυγίειαν largiri velit, pronus obteſtor & oro. Vale.

Hanc epiſtolam unà cum meo autographo Londinium ad Seldenum miſeram, ſed hei mihi! tardiùs quàm oportuit. Nam dum intenſiſſimis calculi laboribus corpus vexatum ab eâ curâ animum aliquantum avocavit, & commoditatem navis & ventorum expectavi, non accepit noſtrum munuſculum Seldenus, ſed & epiſtola & meum autographum Londinium miſſum ad me ſinè reſponſo rediit: fato enim functus fuerat vir ille incomparabilis & omnibus litteratis lugendus. Itaque mutato propoſito δεύτερος πλοῦς fuit id cum aliis noſtris criticis exercitationibus edere. Tu lector, utere, fruere hâc quacunque opellâ noſtrâ; ſi quid malè nobis excidiſſe videbitur, placido animo corrige, & parce humanitati; ea verò, quæ nos fugerunt, tu felicioribus conjecturis ſupple, & literatos juva.

AD lineam 7, ubi ſic ſe habent lacunæ: ΠΡΟ...ΌΝ ΚΑΙΤΟΥΔΙΟ.. ΥΟ...Δ...ΜΤΟΥΥΤΟΙΡ :. ΟΝΙΔ....Ο...ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ. Sic ſuppleo: ΠΡΟτερΟΝ ΚΑΙΤΟΥ ΔΙΟσπαΥΟμενου ΔιεαυΤΟ ΥΤΟΙΡον αποαλΟΝΙΔομησατΟκαιΤΑΣΩΤΗΡΙΑ, & ſic procedet tota ſententia: ϗ Δευκαλίων τὰς ὄμβρους ἔφυγεν ἐγ Λυκωρείας εἰς Ἀθήνας πρότερον, ϗ τοῦ Διὸς παυσαμένου δι' ἑαυτοῦ τὸ ἱερὸν Ἀπόλλωνι δομήσατο ϗ τὰ σωτήρια ἔθυσεν, i. e. *& Deucalion imbres effugit ex Lycoreiâ Athenas primùm, & Jove ceſſante per ſeipſum templum Apollini ædificavit, & ob ſalutem ſacra fecit.* Nunc conjecturæ noſtræ firmandæ ſunt & earum ratio explicanda, & de voce ΠΡΟτερΟΝ nihil eſt, credo, dubium: nam eâ ſæpe uſus eſt auctor marmoris in eo uſu. ΔΙΟσπαΥΟμενου optimè dicitur pro ὄμβρων παυσαμένων: cuilibet enim notum eſt Græcis Δία & Latinis *Jovem* ſæpiſſime ſumi pro imbre. In ΔιεαυΤΟΥ monendus eſt lector literam M, quæ eſt in Marmore immediatè ante T, ibi deſcriptam fuiſſe vel errore quadratarii vel exſcriptoris vel operarum in antigrapho. Non enim patitur Helleniſmus litteram M ante T unquam poni. Nam in unâ voce non poſſunt ſic copulari, & T quidem ante M aliquando ponitur, ut in voce τμῆμα; nunquam autem invenietur vox Græca in antiquo Helleniſmo, in quâ M ante T immediatè ponatur. Nec in duabus vocibus, quarum primæ M eſſet finalis, ſequentis verò prima litera foret T, id fieri poteſt: litera enim M nunquam eſt finalis in Helleniſmo, niſi aliquando in Ionica dialecto, quando N finalis mutatur in M ob ſequentem B vel M vel Π vel Φ, ut ſuprà hôc eodem marmore, ἐμ Πάρῳ pro ἐν Πάρῳ. Aliter nunquam invenietur M in fine dictionis. His poſitis neceſſe eſt mutare eam litteram, quæ vel errore quadratarii poſita eſt in marmore, vel tractu temporis quodam accidente mutata, vel ab exſcriptore malè excepta, vel denique typographorum incuriâ malè excuſa; & excogitare, quæ littera præceſſerit ΤΟΥ. Ea meo judicio fuit Υ, quæ impactis duabus fiſſuris mutata fuerit in M, & ideo ſupplevi ΔιεαυΤΟΥ, id eſt, *ſuis manibus, per ſe ipſum, nullo miniſterio uſus*, vel ex voto, vel quod verius videtur, eò quòd omnes opifices diluvio perierant, quod cenſet Ovidius, dum canit Metamorph. 1.

Jupiter

Juppiter ut liquidis ſtagnare paludibus urbem,
Et ſupereſſe videt de tot modo millibus unum,
Et ſupereſſe videt de tot modo millibus unam.

TOIPΟΝΑΠΟΛΛONIΔΟΜΗΣΑΤOΚΑΙTA &c. aliquis fortè id ſupplementum non admittet, eò quòd τὸ ἱρὸν vox eſt Ionica. At licèt ſæpius utatur dialecto communi marmor, ſæpe etiam Ionicam dialectum ſectatur, ſive id fecerit auctor chronici, ſive quadratarius, qui, ut ratio ſuadet, fuit Ion, quando ea marmorum fragmenta inventa ſunt Smyrnæ, quæ civitas erat inter Ionicas inſignis. Sic ſuprà dixit εἵως Ionice pro ἕως, & ἰμ Πάρῳ pro ἐν Πάρῳ & ἰγ Λυκωρείας pro ἐκ Λυκωρείας. Unum reſtat; quod cùm non inveniatur apud ullum antiquum auctorem, Deucalionem Apollini templum ædificâſſe, id illi nullo auctore per meum ſupplementum tribuo, cùm inveniatur Deucalionem Jovi Φυξίῳ aram poſuiſſe, non Apollini. Id fateor. Sed Φυξίῳ Jovi aram poſuit Athenis ob fugam tempeſtivam & evitatum diluvium. Nam Δία Φύξιον interpretatur Tzetzes ad Lycophronem, [a] τὸν δυνάμενον ποιῆσαι φυγεῖν τὸν κίνδυνον. Et poſtea: [b] φεύγων γάρ τις ἐπικαλεῖται Φύξιον Δία. Sic Phryxus novercam fugiens, poſtquam Colchos pervenit [c] Διὶ Φυξίῳ τὸ δέρος ἀνιέρωσεν, ut ait Pindari Schol. ad Pythiorum 4. & ita cogunt ſupplere marmoris reliquiæ, quæ ONIΔ habent. Nam Κρονίων & Κρονίδης voces ſunt poëticæ & periphraſticæ, quibus non utitur marmor, ſed vocibus in ſolutâ oratione uſurpari ſolitis: & fuit magìs rationi conſentaneum, ut Deucalion reverſus Apollinem veneraretur, qui nubes diſcutit, & ſerenitatem facit, quàm Jovem, qui νεφεληγερέτης dicitur *nubium coactor & adunator*, & imbres mittit, quibus ſedatis poſt multos dies Sol non viſus ſerenitate reductâ tamquam ſalvator & ſoſpitator apparuit. Ideo non tam Jovi debuit rem ſacram facere Deucalion, quàm Soli vel Apollini. Quòd ſi nullus antiquorum id dixit, cogita, quàm pauci libri ex antiquis illis uſque ad nos ex immenſâ copiâ pervenerint; quàm fuerint variæ veterum in tantâ antiquitate opiniones; adde, quòd cùm non inveniatur apud antiquos, quis primus Delphicum templum ædificaverit, cujus fuit tanta antiquitas, ut dicatur primùm ex lauri ramis implexis ædificatum fuiſſe, caſulæ paſtoritiæ more (quod ait Pauſanias in Phocicis,) cui meliùs tribuetur id ſubitaneum ædificium, quàm Daucalioni antiquiſſimo; & qui ſolis ſuis manibus uſus non poterat illud ex materiâ, quæ magìs ad manum eſſet & faciliori ſtruere; &, ut credere eſt, ex eo tempore Deucalion Parnaſſum ſuum Apollini dicavit, qui antea vel Terræ, vel Themidis dicebatur eſſe? Nec mirum, ſi in re tam antiquâ conjecturis ago, quando nullus Auctor dixit, quis primus eum montem Apollini dicaverit, & arâ & templo ædificato conſecraverit ei numini. Itaque non ſinè multis probabilibus conjecturis ſupplevi Ἀπόλλωνι δομήσατο, augmento ε in ἐδομήσατο Ionicè abjecto.

Linea octava optimè à docto Seldeno ſuppleta eſt.

Ad lineam 9, ubi ſic ſe habent lacunæ. Ω . . ΜΑΣΕΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΣ ΚΑΙΠ . . . . ΝΟΥ . . ΚΑΙΝΥΝΕΤΙΘΥΟΥΣΙΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΕΣ. ſupplevi ΠΥΛΑΙΑΝΟΥΠΕΡΚΑΙ &c. Notum eſt omnibus mediocriter literatis Πύλαιαν vocatum fuiſſe Amphictyonum conventum ad Thermopylas. Ideo inter Π & Ν nihil mihi videtur commodius ſuppleri poſſe, quàm nomen illius conventûs, quod ſupplevi, quando de eo conventu agitur: in Ω . . ΜΑΣΕΝ optimè ſupplevit Seldenus ὠνόμασεν.

Ad lineam 11. in ultimâ, lacunâ, ubi literæ ΩΙ præcedunt literas numerales, eſt proculdubio error exſcriptoris, qui non bene excepit marmoris reliquias acciſas. Nam in toto marmore nullo excepto loco, literas numerales ſemper præcedit vox ΕΤΗ. Ideo ex reliquiis ejus vocis |||̣| fecerunt ΩΙ ωι, ut puto. Ergo totam hanc lacunam ſic expleri poſſe exiſtimo ΚΑΙΤΟΝΑΓΩΝΑΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑΕΘΕΣΑΝΕΤΗ. &c.

Ad lineam 12. ubi ita lacuna ſe habet: ΑΦΟΥΚΑΔΜΟΣΟΑΓΗΝΟΡΟΣ ΕΙΣΘΗΒΑΣΑΦΙΚΕΤΟ . . . . ΚΤΙΣΕΝΤΗΝΚΑΔΜΕΙΑΝ. ſupplevi ΑΦΙΚΕΤΟ ΚΑΤΑΧΡΗΣΜΟΝΚΑΙ ΕΚΤΙΣΕΝ &c. Sic ex hiſtoriâ vel

[a] Qui poteſt facere, ut periculum fugiamus. [b] Fugiens verò aliquis invocat Jovem Phyxium.
[c] Jovi Phyxio pellem ſacravit.

fabulâ

fabulâ ſupplevi, in quâ antiqui conſentiunt: ſcilicet Cadmo conſulenti Delphicum oraculum reſponſum fuiſſe, ut bovem ſignatam lunulâ albâ in utroque latere ſequeretur viæ ducem; & ubi tandem illa flexis genibus cubaret, ibi urbem conderet. Si vis ipſa oraculi verba legere, ea inveniuntur apud Scholiaſten Euripidis ad Phœniſſas, & apud Scholiaſten Ariſtophanis ad Ranas. Eſt enim plurium verſuum & prolixius, quàm ut his notis brevibus inſeri deceat.

Ad lineam 13 hâc lacunâ deformatam ΑΦΟΥΑΓΗΝΟΡΙΔΑΙΦΟΙΝΙΚΗΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝ, & probabit, ut ſpero, doctus publicator hoc ſupplementum. Nam & ipſe in ſuis notis de Phœniciâ, & Cadmo & Phœnice optimè divinavit. At Cadmus & Phœnix Agenoris filii Agenoridæ unicâ voce bene dicuntur, & ad lacunæ ſpatium ſatìs accommodatâ.

Ad lineas 14 & 15 ubi tales lacunæ videntur: ΑΦΟΥΝΑΥ..... Η...... ΩΝΕΞΑΙΓΥΠΤΟΥ.. ΙΣΤΗΝΕΛΛΑΔΑΕΠΛΕΥΣΕΚΑΙΩΝΟΜΑΣΘΗΠΕΝΤΗΚΟΝΤΟΡΟΣΚΑΙΑΙΔΑΝΑΟΥΘΥΓΑΤΕΡΕΣ....... ΩΝΗ. ſupplevi in primâ & ſecundâ lacunâ ΑΦΟΥΝΑΥΣΠΡΩΤΗΛΙΒΥΩΝ. Aliquis fortè putaret ſuppleri debere Αἰγυπτίων, ſed prætuli Λιβύων duabus de cauſis: prima, quòd lacunæ ſpatium non videtur poſſe recipere ſeptem litteras ΑΙΓΥΠΤΙ, & quatuor ΛΙΒΥ meliùs conveniunt: ſecunda, quòd ante Ægyptum Beli filium non videtur Ægyptus tale nomen habuiſſe, ſed à nomine regis fluvius primùm Ægyptus dictus fuit, & poſtea à fluvio tota regio. Sed pars, quæ Ægypto evenerat, Arabiæ cenſebatur, ea nempe, quæ erat ab oriente fluvii; pars verò occidentalis, quæ Danao obvenerat, Libyæ accenſebatur, & Libya nuncupabatur. Belus pater inter liberos ita diviſerat ditionem ſuam. Itaque cùm Danaus à fratre Ægypto pulſus in Græciam venit, ex ſuâ ditione, quæ tunc Libya dicebatur, profectus eſt. Si non mihi credis, en Apollodori verba. Δάναον μὲν οὖν Βῆλος ἐν Λιβύῃ κατῴκησεν· Αἴγυπτον δὲ ἐν Ἀραβίᾳ. ὃς καὶ καταστρεψάμενος τὴν Μελαμπόδων χώραν ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν Αἴγυπτον, id eſt, *Danaum quidem igitur Belus in Libyâ locavit. Ægyptum verò in Arabia: qui cùm Melampodum regionem evertiſſet, à ſuo nomine Ægyptum vocavit.* Sed etiam Herodotus Græcos ait putâſſe partem Ægypti unam eſſe Africæ, aliam verò Aſiæ. Pauſanias certè & cum eo alii dixerunt Danaum ab Ægypto profectum in Græciam navigâſſe. Sed hoc dixerunt κατὰ πρόληψιν, & ſecundùm ſui temporis nomen. In lacunâ lineæ 15. ΚΑΙΔΑΝΑΟΥΘΥΓΑΤΕΡΕΣΑΜΥΜΩΝΗ, quoniam ea fuit ex Danai filiabus notiſſima, & reliquiæ, quæ extant, non patiuntur aliquem de eo dubitare. Vide Hyginum fabulâ 169.

Ad lineam 16, quæ lacunam habet ejuſmodi ΑΠΟΚΛΗΘΕΙΣΑΙΥΠΟΤΩΝΛΟΙΠΩΝ....... ΑΝΤ... quoniam linea videtur multò brevior, quàm cæteræ lineæ, quas æquales fuiſſe puto, multa verba deeſſe videntur poſt tres illas literas ΑΝΤ. & ſi hoc eſt, ſic ex Apollodoro ſuppleo ΛΟΙΠΩΝΙΔΡΥΣΑΝΤΟΛΙΝΔΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΑΓΑΛΜΑ, vel brevius, ΛΙΝΔΙΑΝ ΑΘΗΝΑΝ. Quòd ſi fallor, & ſpatium marmoris reſpuit talem litterarum numerum, tunc erit δεύτερος πλοῦς, ut aiunt, aliud ſupplementum ΥΔΡΕΥΣΑΝΤΟ. Nam & idem Apollodorus ad id nos ducit, dum ſic ait de Danao: τὰς θυγατέρας ὑδροφορούσας ἔπεμψε, μία δὲ αὐτῶν Ἀμυμώνη ζητοῦσα ὕδωρ &c. Ideo eam ὑδρεύουσαν notat Propertius lib. 2 elegiâ 25.

Teſtis Amymone, latices cùm ferret in arvis,
Compreſſa.

Lin. 17. duabus lacunis laborat, quarum prima ſic eſt: ΕΘΥΣΑΝΕΠΙΤΗΣΑΚΤΗΣΕΜΠΑΡΑ... ΑΔΙΕΝΛΙΝΔΩΤΗΣΡΟΔΙΑΣ. Duo occurrunt ſupplementa, quorum neutrum præfero: electionem integram tibi, lector, relinquere decrevi. Unum eſt ΕΜΠΑΡΑΛΙΑΔΙ, ut fuerit regiuncula maritima παραλίας dicta, eò quòd erat ad littus maris prope Lindum vel in ipſâ Lindo, ubi in ipſo littore ſacra fecerunt Danaides illæ. Alterum eſt ΕΜΠΑΡΑΣΤΑΔΙ, in porticu quâdam, vel ad antes templi cujuſdam: quoniam ſcilicet erat clauſum templum, ideo coactæ fuerunt extra id ἐν παραστάδι ſacra facere. Hæc putavi; fortè tu meliora. Ultima lacuna, quæ eſt ad finem lineæ, debuit magìs extendi: manifeſtò enim debuit poſt ΒΑΣΙΛΕΥ continere ΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΗΣΙ, & poſtea nomen regis, quod fuit proculdubio vel Ἀμφικτύων vel Ἐριχθόνιος. Sed quoniam Petavius & cum eo

omnes

omnes ferè Chronologi cenſent Amphictyonem decem tantùm annos regnâſſe, lineâ verò 10 noſtri marmoris ponitur jam regnâſſe anno ab Epochâ retro 1258, hujus verò lineæ epocha eſt 1247, quæ undecim annorum ſpatium ab alterâ notat, præferendum videtur Ἐριχθονίῳ: nam ille annus 1258 non fuit fortè primus annus Amphictyonis. Sic igitur ſuppleo ultimam lacunam lineæ 17, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΡΙΧΘΟΝΙΟΥΑΦΟΥΕΡΙΧ.

Ad lineam 18, ubi ſic legitur. ΚΑΙΑΘΗΝΑΙΟΥΣ..ΟΝ....ΑΙ.... ſic ſupplendum eſſe arbitror ΑΘΗΝΑΙΟΥΣ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΕΚΑΙ-ΔΟΣΤΗΣ: & in lineâ ſequenti, ΘΕΩΝΜΗΤΡΟΣ &c. Et quod ad primum ſupplementum, licet non habeam ad manum auctorem, qui id tribuerit Erichthonio, tamen ea nominis impoſitio præcipuè convenit ei, qui primus in acropoli Minervæ Ἀθηνᾶς ſimulachrum conſtituit, & Panathenæorum celebritatem ad certos terminos ſolennes deduxit, & legibus poſitis firmavit: & qui, ſi non Minervâ natus, ab eâ educatus fuit; & cui cauſa nativitatis fuit ſecundùm fabulam, dum Vulcanus Minervam attentavit. Ideo immortalem eum facere cupiebat, & in ſuo templo educari curaverat. Ideo Minervæ tantorum beneficiorum vicem rependere volens, populos, quos regebat, antea Cecropidas dictos à Minervâ vel matre vel educatrice Minervios, hoc eſt, Ἀθηναίους, mutato nomine, vocavit: nec credo aliter fuiſſe ſcriptum in marmore. De his vide Apollodorum lib. 3. Iſocratem in Panathenaïco, Pauſaniam in Atticis. Quod ad literam O attinet, dico proprium eſſe Ionicæ dialecti augmenta detrahere, & ideo μετωνόμασε mutant in μετονόμασε. In ſecundo ſupplemento ejuſdem lineæ, ΚΑΙΕΔΟΣΤΗΣΘΕΩΝΜΗΤΡΟΣ, prætuli vocem ἕδος, eò quòd magis convenit ad lacunæ ſpatium, cùm tamen lacuna ſit ad finem lineæ; ſi debuit longiùs extendi, tunc ἄγαλμα ſupplendum foret. Quòd autem de ſimulachro Matris deorum intelligendum ſit, docent nos, quæ ſequuntur, ΕΦΑΝΗΕΓΚΥΒΕΛΟΙΣ. nam Κύβελα mons, à quo Cybele dicta eſt; Δίνδυμον, unde Dindymene; montes ſunt Phrygiæ, qui Sangario flumini & Peſſinunti urbi imminent teſte Strabone lib. 12. At ſimulachrum Matris deûm φανῆναι, ſubitò apparuiſſe, ibi de cœlo delapſum tradiderunt Phryges, teſte Herodiano, cujus verba hìc apponam, ut intelligatur hôc loco marmor. Sic igitur ille lib. 1. de eo ſimulachro: αὐτὸ δὲ τὸ ἄγαλμα διοπετὲς (ὡς λέγουσιν) οὔτε τὴν ὕλην, οὔτε τεχνιτῶν ὅστις ἐποίησεν ἐγνωσμένων, οὐδὲ ψαυστὸν χειρὸς ἀνθρωπίνης, τοῦτο δὲ πάλαι μὲν ἐξ οὐρανοῦ κατενεχθῆναι λόγος ἐς τινα τῆς Φρυγίας χῶρον, Πεσινοῦς δὲ ὄνομα αὐτῷ, τὴν προσηγορίαν λαβεῖν τὸν τόπον ἐκ τοῦ πεσόντος ἀγάλματος ἐξ οὐρανοῦ, καὶ πρῶτον ἐκεῖσε ὀφθῆναι, id eſt, *id autem ipſum ſimulachrum è cœlo delapſum aiunt, neque materiâ ejus neque artifice, qui fecit, cognitis: neque hominis manu tractatum, ſed olim è cœlo delapſum ſermo eſt in quendam Phrygiæ locum, qui Peſſinus dicitur: hanc autem appellationem accepiſſe eum locum ab eo ſimulachro è cœlo delapſo, & primùm ibi viſum fuiſſe.* En rationem, quare dixit marmor ἐφάνη ἐν Κυβέλοις, non verò ἐπεσώθη.

In lineâ 19 hiant hæ lacunæ. ΥΑΓΝΙΣΟΦΡΥΞΑΥΛΟΥΣΠΡΩΤΟΣ ΗΥΡΕΝΕΓΚ..ΑΝΝΑΙ......ΣΦΡ. Sic ſuppleo. ΕΓΚΕΛΑΙΝΑΙΣΤΗΣ ΦΡΥΓΙΑΣΚΑΙΑΡΜΟΝΙΑΝΚΑ & in lineâ ſequenti ΛΟΥΜΕΝΗΝ. Supplevi igitur ΕΓΚΕΛΑΙΝΑΙΣΤΗΣΦΡΥΓΙΑΣ. quo nihil commodius poteſt excogitari: nam pro NN in autographo non dubium eſt, quin reponendum ſit IN, & eſt error quadratarii vel exſcriptoris, ut patebit ex iis, quæ afferam. Hyagnis fuit Marſyæ pater, ut nos docet Plutarchus l. de Muſicâ, Strabo l. 12. & Nonnus Dionyſiacorum l. 10. nam quòd ſolus Apollodorus Olympi filium facit Marſyam, id vetant nos credere auctores ſuprà citati, & Pauſanias, qui in Phocicis antiquæ tabulæ pictæ argumenta referens inter cætera Marſyam ibi pictum fuiſſe narrat in petrâ ſedentem & juxta eum puerum formoſum Olympum, qui tibias inflare diſcebat. Fuit igitur Olympus Marſyæ diſcipulus, & id etiam Plutarchus aſſerit eodem libro de Muſicâ. Ideo non fuit ejus pater, ſed Hyagnis. At quando in confeſſo eſt, Marſyam fuiſſe Celænis oriundum, neceſſe eſt & Hyagnim Celænis habitâſſe, quæ fuit antiqua urbs Phrygiæ. Tum Clemens apud Euſebium præp. evang. lib. 10. id probat, ſi bene legatur; & quando emendatione indiget is locus, eum aſcribam: Φασὶ δὲ καὶ τὴν πλαγίαν σύζυγα Σάτυρον εὑρεῖν τὸν Φρύγα, τρίχορδον δὲ ὁμοίως καὶ τὴν διάτονον ἁρμονίαν Ἄγνιν τὸν καὶ αὐτὸν Φρύγα· κρούματα δὲ Ὄλυμπον ὁμοίως τὸν Φρύγα, καὶ τὴν μιξοφρύγιον καὶ μιξολύδιον

Digitized by Google

διον Μαρσύαν τ̃ αὐτῆς ὄντα πῆς προεξηρημένοις χώρας &c. Lege, καὶ τὴν διάτονον ἁρμονίαν Ὕαγνιν τὸν καὶ αὐτὸν Φρύγα: & quando Hyagnim & Marſyam ait fuiſſe ejuſdem patriæ, concludere licet Hyagnim fuiſſe Celænis oriundum, unde domo fuit Marſyas. Sic autem Latinè redditur locus Clementis: *Aiunt autem & obliquam tibiam inveniſſe Satyrum Phrygem: trichordam vero & diatonicam harmoniam, Hyagnim & ipſum Phrygem, Crumata verò Olympum ſimiliter Phrygem, & mixophrygium & mixolydium modum Marſyam eâdem patriâ natum.* Supplevi poſtea καὶ ἁρμονίαν καλΟΥ ΜΕΝΗΗΝ &c. Nam ſic & apud Ariſtotelem & alios dicitur ἡ Φρυγιςὶ ἁρμονία, ἡ Δωριςὶ ἁρμονία. Ideo non dubito, quin ita ſcriptum fuerit in marmore, & ita etiam ſuppleri debere judicavit doctiſſimus publicator, quem, poſtquam hæc ſcripſeram, conſului.

Ad lineam 20 & 21, in principio extat hæc lacuna: ΚΑΙΑΛΛΟΥΣΝΟΜΟ ΥΣΜΗΤΡΟΣΔΙΟΝΥΣΟΥΠΑΝΟΣΚΑΙΤΟΝΕΠ. . . . . ΕΤΗ &c. Suppleo ΚΑΙΤΟΝΕΠΙΧΩΡΙΟΝΗΡΩΩΝ. & fortè, ſi lacuna finalis patitur, ΕΠΙΧΩΡΙΩΝΘΕΩΝΚΑΙΗΡΩΩΝ. Nam poſtquam majores deos memoravit, ratio & mos requirebat, ut ad minores deos & heroas deflecteret oratio, & eſt veriſimilis conjectura: nam ΕΠ non poteſt eſſe principium nominis dei alicujus. Sic Athenæus lib. 14. ὕμνες καὶ παιᾶνας, οἷς ἕκαςοι κτ̃ τὰ πάτρια τὲς ἐπιχωρίες ἥρωας καὶ θεὲς ὑμνῦσι.

Lineæ 21 talis eſt lacuna finalis ΑΦΟΥΜΙΝΩΣ..ΠΡ....ΒΑ....... Sic ſuppleo. ΜΙΝΩΣΤΟΠΡΟΤΕΡΟΝΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΚΑΙ, & ſi lacuna finalis id pateretur, ΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΚΡΗΤΗΣΚΑΙ.

Lineæ 22. lacuna in lineæ principio ſuperioris lineæ ſupplemento conjungenda ſic habet: Δ.... ΑΟΝΙΑΝΩΙΚΙΣΕ. ubi optimè Seldenus judicat ſupplendum eſſe ΑΠΟΛΛΟΝΙΑΝ, vel ΚΥΔΩΝΙΑΝ. Sed mihi videtur omnino præferendum ΑΠΟΛΛΟΝΙΑΝ: nam & Δ videtur eſſe reſiduum τ̃ Α & Cydoniæ nomen poſterius eſt Minoe, ſi vera memorant hiſtoriæ, quæ Cydoniam conditam fuiſſe dicunt à Samiis exulibus tempore Polycratis tyranni. Secunda lacuna ſequitur: ΣΙΔΗΡΟ ΣΗΥΡΗΘΗΕΝΤΗΙΙΔΗΕΥΡΟΝΤΩΝΤΩΝΙΔΑΙΩΝΔΑΚΤΥΛ ΩΝΚΕΛΜΙΟΣΚ....... quam ſic ſuppleo. ΚΑΙΔΑΜΝΑΝΕΩΣ, vel ΔΑΜΝΑΜΕΝΕΩΣ (nam diverſè ſcribitur) ex Phoronidis auctore vetuſtiſſimo.

[a] Κέλμις Δαμναμενεύς τε μέγας καὶ ὑπέρβιος Ἄκμων
Οἳ πρῶτοι τέχνην πολυμήτιος Ἡφαίςοιο
Εὗρον ἐν οὐρείῃσι νάπαις ἰόεντα σίδηρον.

Et ex Clemente apud Euſebium præparationis Evangelicæ lib. 10, & ipſo Clemente in Stromatibus [b] Κέλμις τε αὖ καὶ Δαμναμενεὺς οἱ τ̃ Ἰδαίων Δακτύλων πρῶτοι σίδηρον εὗρον ἐν Κύπρῳ. Celmin etiam & Damnaneum conjungit Nonnus lib. 14. Sed eos inter Telchinas recenſet in eo diverſus ab aliis:

[c] Ἦλθε Λύκος, καὶ Σκέλμις ἐφέσπετο Δαμναμενῆι.

In eâ lineâ numerus annorum deeſt, quod ſupplere tentare nimis audax foret, cùm Pandion regnaverit annos 40.

Ad lineam 23. ubi finales lacunæ notantur. ΔΗΜΗΤΗΡΑΦΙΚΟΜΕΝΗΕ ΙΣΑΘΗΝΑΣΚΑΡΠΟΝΕΦΥ... ΥΕΝΚΑΙΠΡ.... ΠΡΑ...... ΩΤΗΔ. Non dubito, quin de inventis frugibus & victu hominum civiliore intelligendæ ſint hæ reliquiæ. Ideo ſuppleo: ΕΦΥΤΕΥΕΝΚΑΙΠΡΙΝΑΓΡΙΟΝΕΠΡΑΥΝΕΤΟΝΒΙΟΝΠΡΩΤΗΔΙΑΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΥ. Vel ſi lacuna brevior eſt, quàm ut ΠΡΙΝ ΑΓΡΙΟΝ inſeri poſſit, ſuppleri poteſt ΚΑΙΠΡΙΝΙΝΟΝΕΠΡΑΥΝΕ. Elige lector, qui ipſum marmor videre potes, quid meliùs conveniat ad lacunarum ſpatium. Πρίνινος βίος optimè de iis dici poteſt, qui glande veſcebantur, quarum feraces αἱ πρῖνοι.

Ad lineam 24 in fine & initio lineæ 25, ubi reliquiæ manent. ΑΦΟΥΤΡΙΠ ΤΟ............... ΕΣΠΕΙΡΕΝ. Supplendum eſt ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣΚΑΡΠΟΝΕΣΠΕΙΡΕΝ, & ad hoc nos ducit doctus publicator in ſuo canone.

[a] Celmis & Damnaneus ingens & ſuperbus Acmon, Qui primi artem multiſcii Vulcani Invenerunt in montium profunditatibus ferrum rubiginoſum. [b] Celmis rurſus & Damnaneus Idæorum Dactylorum primi ferrum invenerunt in Cypro. [c] Venit Licus, & Scelmis ſequebatur Damnameneum.

Ad

Ad lineam 25, ubi numerus annorum eſt hiulcus ſic, ΕΤΗΧ . . ΔΔΔΔΙΙ, ſupplenda eſt litera numeralis Η. Sic: ΕΤΗΧΗΔΔΔΔΙΙ, & in fine lineæ ſupplendum eſt nomen regis, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΕΡΙΧΘΕΩΣ, quod non poteſt, quin ſit verum: nam & in ſuperiore lineâ & in inferiore Epochæ ad Erichtheum referuntur, & ex nomine Erichthei bene concluditur unicum H deeſſe in literis numeralibus. Nam cùm in lineâ 21 notetur epocha ſub Erichthonio 1242, Pandion verò, qui inter Erichthonium & Erichtheum numeratur, regnaverit annos 40, neceſſe eſt Epocham hujus lineæ 25, quæ Erichtheum regnantem habet, non poſſe recipere HH duo centenaria.

Ad lineam 26 & initium 27. deeſt proculdubio antiquiſſimi Poëtæ & ejus patris nomen, qui Proſerpinæ raptum & Cereris errores ſcripſerat, cujus nomen nunc non ſuccurrit, niſi fortè fuerit, ut Seldenus ſuſpicatur, Eumolpus: fuit enim teſte Suidâ Orphei diſcipulus, & Homero antiquior Poëta, & qui ſacrorum Cereris ritus & ceremonias & Myſteriorum traditionem ſcripſerat. Fortè ea fuit poëſis, quæ Eumolpias dicebatur, quam tamen quidam Muſæo tribuunt, & nomen ſuadet fuiſſe potiùs Eumolpi geſtorum narrationem ab alio, quàm ab Eumolpo factam, quàm Eumolpi ipſius opus: poëmatum enim tituli non ſumebantur ab auctoribus, ſed à rebus, de quibus agebat poëma. Sic Ilias & Odyſſea, non ab Homero auctore, ſed ab Ilio urbe & ab Ulyſſe Heroë. Sic Æneis non à Marone, ſed ab Æneâ; Thebais, Achilleis, & alia poëmata numquam ab auctoribus denominata ſunt. Itaque Eumolpiadem puto potius à rebus geſtis ab Eumolpo dictam fuiſſe. Cæterùm tempus ſatis concordat. Nam Eumolpus & Erichtheus contemporanei fuerunt, ut videre eſt apud Pauſaniam in Atticis. Si tamen quis hæc non recipiat, videat, an intelligi debeat de Pampho vetuſtiſſimo Poëtâ, & qui, ut idem Pauſanias ait, Athenienſibus vetuſtiſſimos hymnos compoſuit. Ille enim de Cereris erroribus & raptu Proſerpinæ ſcripſerat: teſtis idem Pauſanias in Atticis pag. 37, & in Bœoticis pag. 306. eum autem Poëtam Narciſſo antiquiorem facit ibidem. Narciſſus autem fuit Cephiſi filius ſecundùm Ovidium & Hyginum. Cephiſus verò fuit Erichtheo antiquior: ejus enim filiam duxit Erichtheus ſecundùm Lycurgum, vel neptem ſecundùm Apollodorum. Ergo Pamphos ille fuit vel antiquior vel contemporaneus Erichthei: & quadrat ſatìs tempus, ſi quis velit ſuſpicari de eo loqui marmor. Hæc tamen omnia meræ ſunt conjecturæ, & quæ vel admitti vel reſpui, me judice, poſſunt: veriſimilia enim tantùm, non vera eſſe contendo. De Muſæo hôc loco mentionem factam fuiſſe non puto, quoniam duabus lineis inferiùs de eo loquitur marmor.

Ad lineam 27 in lacunâ finali, quæ hiat poſt ΕΡΙΧΘΕΩΣ, ſic eam ſupplendam eſſe exiſtimo: ΑΦΟΥΚΑΥΚΩΝΟ: & poſtea in principio lineæ 28 quæ ſic incipit . . . . . ΝΟΥ. ſic perſequor, ΚΕΛΑΙΝΟΥ. & ſic continuatur ſupplementum: ΑΦΟΥΚΑΥΚΩΝΟΚΕΛΑΙΝΟΥΤΑΜΥΣΤΗΡΙΑΑΝΕΦΗΝΕΝΕΛΕΥΣΙΝΙ. Caucon fuit Eleuſinius filius Celæni, qui primus Orgia magnarum dearum, quæ & Myſteria dicta ſunt, uſque ad Meſſenem in extremam Peloponneſum intulit. Id nos docet Pauſanias in Meſſenicis non longè ad initio: * παρὰ ταύτην τὴν Μεσσήνην τὰ ὄργια κομίζων τῶν μεγάλων θεῶν Καύκων ἦλθεν ἐξ Ἐλευσῖνος ὁ Κελαινοῦ τοῦ Φλύου, &c.

In medio lineæ 28. & deinceps tales ſunt lacunæ: ΚΑΙΤΑΣΤΟΥ . . . . . . ΟΥΣΑΙΟΥΠΟΙΗΣ . . ΣΕΞΕΘΗΚ. Quæ ita ſuppleri debere puto. ΤΑΣ ΤΟΥΠΑΛΑΙΟΥΜΟΥΣΑΙΟΥΠΟΙΗΣΕΙΣΕΞΕΘΗΚΕΝΕΤΗΧΗ . . ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΡΙΧΘΕΩΣ. Hujus ſupplementi rationem ut reddam, dico Muſæum fuiſſe antiquum Poëtam Eleuſinium Eumolpi filium ſecundùm Diogenem Laërtium in proœmio: at ſecundùm Aceſodorum antiquiſſimum auctorem à Sophoclis Scholiaſte in OEdipo ad Colonum citatum, filium Antiphemi filii Eumolpi. Addidi verò παλαιὸν, ut lacuna requirit, eò quòd teſte Suidâ plures fuerunt Muſæi: at antiquiſſimus ille omnium Eleuſinius, qui Eumolpia ſcripſit, & Titanographiam, & morborum curationes, & Hymnum in Cererem, teſtibus Pauſaniâ in Atticis & in Phocicis, & Euſtathio in proœmio. Ultimum ſupplementum ubi poſui ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΡΙΘΕΩΣ, non eget fulcimento. Nam ſequitur ex perpetuo marmoris ordine ita ſupplendum eſſe, ut etiam ea, quæ paulò antè ſupplevi ΕΤΗΧΗ.

* Ad eam Meſſenem orgia ferens magnarum Dearum Caucon ex Eleuſine venit Celæni filius Phlui nepos.

. . . . . . Cæteras literas numerales nec ſupplere tentavi, nec, ut credo, quiſquam exactè ſupplere poteſt.

Ad lineam 29. ubi in principio deſunt quatuor aut quinque litteræ, ut ex lacunæ ſpatio conjicio, ſic ſupplevi: ΕΡΙΧΘΕΙΩΣ, quod inſert neceſſariò id, quod ſequitur ΤΟΥΠΑΝΔΙΟΝΟΣ. Nam Pandionis fuit filius & ſucceſſor Erichtheus. Ad cæteras lacunas lineæ 29 manum non admovebo: ea vulnera Pæona vel ipſum Apollinem requirunt. Suſpicor tamen in ſecundâ lacunâ, ubi legitur: ΑΦΟΥΚΑΘΑΡΜΟΣΠΡΩΤΟΝΕΓΕΝΕΤΟ . . . . . ΟΥ, debere ſuppleri ΦΟΝΟΥ. Putat tamen doctiſſimus publicator hunc locum debere intelligi non de homicidii expiatione, ſed de luſtratione urbis Athenarum, quæ fiebat menſe Thargelione: & ejus auctoritas me raperet, ut ita cum eo cenſerem, niſi & ipſe id dubitans propoſuiſſet. Sed contra eam ſententiam pugnat ratio temporis. Nam ea urbis luſtratio cœpit fieri propter peſtem, quæ ob mortem Androgei Athenas deſolabat; ut ait Helladius apud Photium, quem citat ipſe vir ſummus. At Epocha de Androgei morte & calamitatibus, quibus Athenæ vexatæ fuerunt ob id piaculum, notatur infrà lineâ 34. Non ergo agitur hôc locô lineâ 29 de eâ luſtratione, quæ pluribus luſtris poſtea inſtituta eſt. Hæc ratio me cogit hôc loco à doctiſſimo commentatore diſſentire, qui tamen id non omnino aſſerit, ſed nobis dubitandi & inquirendi anſam præbuit, dum in notis hiſtoricis utitur voce *forſan.*

Inter lineam 29 & 30 notandum eſt nullam in marmore epocham notari regnante Cecrope, quem tamen volunt Chronologorum filii regnâſſe annos 40, & id præcipuè notabile eſt, eò quòd ille Cecrops ab Euſebio ex Caſtore antiquo auctore dicitur Erichthei frater, Pauſaniæ verò & aliis Erichthei filius. Idem Pauſanias ait in Atticis pag. 5. eum Eubœam receſſiſſe: nec dubito, quin receſſûs cauſa fuerit bellum contra eum motum à Metione & Orneo Erichthei filiis, ob regni ſucceſſionem. Fuit enim olim ſæpe controverſa inter filios & fratres ſuperſtites regis defuncti de regno quæſtio; & ideo fortè nulla in hôc marmore Epocha ab eo notatur, eò quòd ejus regnum controverſum fuit, nec unquam ſatìs firmum aut ſtabilitum.

Ad lineam 30 (in cujus initio deſunt numerales litteræ, quas ſupplere non tentabo, quia nihil certi dare poſſe me exiſtimo) ubi lucunæ duæ ſunt ejuſmodi: ΑΦΟΥ . . ΝΕΛΕΥΣΙΝΙΟΙΓΥΜΝΙΚΟΣ . . . . ΑΦΟΥ . . . . & continuatâ ſerie cum lineâ 31. ſic ΑΙ . . ΤΑ. Sic ego reſarciendas lacunas exiſtimo. ΟΙΓΥΜΝΙΚΟΣΑΓΩΝΕΤΕΘΗ (ut nobis ad id viam monſtravit Seldenus in ſuis notis) & poſtea ΑΦΟΥΑΝΘΡΩΠΟΘΥΣΙΑΙΚΑΙΤΑΛΥΚΑΙΑΕΝΑΡΚΑΔΙΑΕΓΕΝΕΤΟ. Sic ſuppleri puto debere ex Pauſaniâ in Arcadicis non longè ab initio, ubi de Lycaone: καὶ Δία ὠνόμασε Λυκαῖον, καὶ ἀγῶνα ἔθηκε Λύκαια. Et paucis lineis inferiùs: Λυκάων δὲ ἐπὶ τὸν βωμὸν τοῦ Λυκαίου Διὸς βρέφος ἤνεγκεν ἀνθρώπου, καὶ ἔθυσε τὸ βρέφος, καὶ ἔσπεισεν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὸ αἷμα. Sed Hyginus & Suidas non ipſi Lycaoni antiquo tribuit eam immanitatem, ſed ejus filiis. Ovidius tamen primo Metamorphoſeon ipſum Lycaonem id piaculum commiſiſſe ait, & ideo à Jove mutatum in lupum fuiſſe. Quicquid ſit, non eſt dubium, quin de hominum mactatione mentio facta fuerit in marmore: & quæ ſupplevi, ſatis congruunt ad ſpatium lacunarum. Sed objicietur hanc epocham multùm recedere ab aliorum Chronologorum calculo, qui Lycaonem multò antiquiorem faciunt, & Cecropi τῷ διφυεῖ coævum. Sed proculdubio fuerunt plures Lycaones, ut ego pridem notaveram, & ex hôc marmore in eâ ſententiâ confirmatus ſum. Itaque ea impia ſacra non erant tribuenda antiquiſſimo illo Lycaoni primo ſecundùm Pauſaniam, ſecundo ſecundùm Halicarnaſſeum, cujus ſecundi ſtemma deducit cum tantâ curâ Pauſanias, ſed alteri multùm inferiori tempore paucis luſtris tempora Herculis antecedenti. Primus ille vel ſecundus Lycaon filius fuit, ſi bene memini, Pelaſgi & Deianiræ, quæ filia fuit antiquioris Lycaonis, qui fuit Æzei filius, ut Dionyſ. Halicarnaſſeus. Æzeus vero & Phoroneus antiquiſſimi Peloponneſi habitatores: & multùm ante tempora diluvii, idem Dionyſius aſſerit. Ideo falſus Ovidius, qui antiquiſſimo illi Lycaoni ante diluvium regnanti ea immania ſacra tribuit. Fuit proculdubio alius Lycaon, qui talis impietatis legem & ordinem inſtituit, quod hôc loco marmor nos docet. Sed Poëtarum proprium eſt multa fingere, non vera narrare. 3

Eâdem

Digitized by Google

Eâdem lineâ 31. tertiâ lacunâ, quæ talis eſt. ΚΑΙΑ..ΚΚΕ.....ΑΥΚΑΟ ΝΟΣΕΔΟΘΗΣΑΝ Si bene deſcripta eſt, nihil nobis ſuggerit, quod ſuppleri poſſit. Viderint ingenioſiores: ego libenter iis lampadem trado. Proculdubio de ſacris ritibus & cærimoniis, quæ in Lycæorum πανηγύρει fiebant, legem quandam vel ſcriptum edictum vel poëma publicaverat ille Lycaon, de quo loquebatur marmor. Sed nomen ejus operis divinabit alius, non ego. In cæteris ejuſdem lineæ lacunis quæ ſic deſcriptæ ſunt, ΕΔΟΘΗΣΑΝ..ΤΟΙΣΕΛΛ..ΣΙ....Η..Ν..ΒΑ ΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ, in proclivi eſt ſupplere, ενΤΟΙΣΕΛΛ ΣΙκαιΗ Sed ultimâ in hâc lacunâ, ubi annorum numerus ex more perpetuo Chronologi debet præcedere βασιλεύοντος. littera N proculdubio vel errore quadratarii vel exſcriptoris culpâ pro aliâ irrepſit.

Ad lineam 32. ubi de Hercule aliquid ſcriptum fuerat, non habeo, quod dicam: perſpicacioribus id ulcus ſanandum relinquo.

Ad lineam 33 & 34, quæ ſic deſcriptæ ſunt, lacunæ, ΑΦΟΥΑΘΗΝΗΣΙ.. ...ΣΤΩΝΚΑΡΠΩΝΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΜΑΝΤΕΥΟΜΕΝΟΣ..ΑΘΗΝ ....ΑΛΩΝΕΝΗ......ΣΥΠΟΣΚΕΝ..Α..ΑΜΜΙΝΩΣ ΑΞΙΩΣΕΙ, ſic à me ſuppleri debere exiſtimantur. ΑΦΟΥΑΘΗΝΗΣΙσπαν ΣΤΩΝΚΑ ΡΠΩΝΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΜΑΝΤΕΥΟΜΕΝΟΣτοιςΑΘΗΝαιοισ Α ΛΩΝΕΝΗκενδικαΣΥΠΟΣΚΕιΝαιΑΜΜΙΝΩΣΑΞΙΩΣΕΙΗ. Primum ſupplevi σπανιΣ, quod mihi videtur magìs convenire ad lacunæ ſpatium mediocre, quàm στειρωσιΣ. ut ſupplebat doctiſſimus Seldenus, quæ vox etiam non tam propriè dicitur de terræ fructibus, quàm de fœturâ & ſterilitate animalium. In litteris, quæ tertiam lacunam ſequuntur, non eſt dubium, quin Α poſitum fuerit malè pro Λ facili lapſu manûs vel quadratarii vel exſcriptoris: ea verò ſupplementa quadrant cum hiſtoriâ Minois & Androgei. Unicum adducam Apollodorum, quoniam cum hôc loco apprime facit. Is igitur lib. 3 de Minoë, qui ob Androgei filii mortem Athenienſibus bellum inferebat: χρονιζομένου δὲ τοῦ πολέμου μὴ δυνάμενος ἑλεῖν Ἀθήνας εὔχεται Διῒ παρ' Ἀθηναίων λαβεῖν δίκας· γενομένου δὲ τῇ πόλει λοιμοῦ τε καὶ λιμοῦ, τὸ μὲν πρῶτον κατὰ λόγιον Ἀθηναῖοι παλαιὸν τὰς Ὑακίνθου κόρας Ἀνθηΐδα, Ἡθενίδα, Λυταίαν, ἐπὶ τὸν Γεραίστου τοῦ Κύκλωπος κατέσφαξαν· τούτων δὲ ὁ πατὴρ Ὑάκινθος ἐλθὼν ἐκ Λακεδαίμονος Ἀθήνας κατῴκει. ὡς δὲ οὐδὲν ὄφελος ἦν τοῦτο, ἐχρῶντο περὶ ἀπαλλαγῆς. ὁ δὲ θεὸς ἀνεῖπεν αὐτοῖς Μίνωϊ διδόναι δίκας, ἃς ἂν αὐτὸς αἱρῆται. id eſt, *Bello verò in moras tracto, cùm non poſſet Athenas capere, petiit à Jove, ut pœnas ſibi darent Athenienſes: ingruente verò peſte & fame in urbem, primum quidem ex antiquo oraculo Athenienſes Hyacinthi filias, Antheidem, Enthenidem, Lytæam ad Geræſti Cyclopis tumulum mactaverunt: earum verò pater Hyacinthus Lacedæmone veniens Athenas inhabitabat. Cùm autem hoc nihil juviſſet, oraculum conſuluerunt ſuper liberatione. Deus autem edixit eos dare pœnas Minoï, quas ipſe elegerit.* Poſt hæc, credo, lector, de meo ſupplemento non dubitabis: dabo tibi tamen auctarii vice Diodorum lib 4. καὶ ὁ αὐχμὸς παρὰ μὲν τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἐπαύσατο, παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις μόνοις διέμενεν, οὗ δὴ χάριν ἠναγκάσθησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν θεὸν ἐπερωτῆσαι περὶ τῆς τῶν κακῶν ἀπαλλαγῆς· εἶθ' ὁ μὲν θεὸς ἔχρησεν, ἐὰν τοῦ Ἀνδρόγεω φόνου τῷ Μίνωϊ δίκας δῶσιν, ἃς ἂν ἐκεῖνος δικάσῃ id eſt, *Et ſiccitas quidem apud alios Græcos ceſſavit, & apud Athenienſes ſolos remanſit: cujus gratiâ coacti ſunt Athenienſes, deum interrogare ſuper malorum liberatione. Indè deus reſponſum dedit, ſi de Androgei cæde pœnas darent, quas Minos eis conſtituet.* Cæteræ duæ lacunæ lineæ 34 In verſione Seldeni optimè ſuppletæ ſunt.

Ad lineam 35. in lacunâ finali, quæ extat poſt litteras ΑΠΡΕΩ, ob corruptum ejus vocis principium nihil ſuppleri poteſt: non enim ex ἀπρεω aliquis unquam vocem Græcam eliciet. Ideo ſubtilioribus ingeniis id examinandum relinquo.

Lineæ 36 prima lacuna videtur continuiſſe Theſei non ampliùs monarchæ ſed reipublicæ moderatoris officium, ſeu officii nomen, ut νομοθετηΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ... ΟΣΑΘΗΝΩΝ, vel πολεμαρχΟΣ, vel aliud quid tale. Ultimæ ejus lineæ lacunæ videntur aliquid de Hammonis fani primâ conſtructione muginâſſe.

Ad lineam 37. in primâ lacunâ ſuppleri proculdubio debent litteræ numerales [ΙΗ ΗΗΗΗ.] ut ſit tota ſumma [ΙΗ ΗΗΗΗ]ΔΔΔΔΙΙ, quando proximè ſuperior numerus eas habet, quod etiam cenſet Seldenus in ſuo canone. Secundam lacunam ΑΡΓΕΙΟΙΝΕΥΑΔΡΑΣ..... ΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝ ſic ſupplendam & emen-

emendandam puto ΑΡΓΕΙΩΝΕΥΑΔΡΑΣΤΟΣΚΑΙΑΜΦΙΑΡΑΟΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝ. Quin de Adraſto loquatur, non eſt dubium ex reliquiis nominis: pluralis verò numerus *ἐβασίλευσαν* cogit alterum adjungere, & quidem unum ex iis, qui ſeptem ad Thebas dicti ſunt, quoniam ſtatim ſubjungit de agonis inſtitutione: prætuli Amphiaraum, nam is ſolus ex aliis cum Adraſto rex erat, ille ex Melampodis, hic ex Biantis progenie: ex Anaxagoridis verò tunc Iphis regnabat, teſte Euripide in Supplicibus. Cæteri Capaneus, Hippodemon, Tydeus, Polynices, Parthenopæus, reges non erant Argis. Ideo ſolus Amphiaraus hôc loco Adraſto jungi poteſt, licèt ſpatium lacunæ videatur anguſtum ad id nomen recipiendum. Sed, ut ſuprà notavi, non ſemper ita exactè ad fidem repræſentata ſunt ea ſpatia. Libenter ſuſtuliſſem duas litteras ΕΥ, quæ redundare videntur ante nomen ΑΔΡΑΣΤΟΣ. Sed aliquis fortè eas retinendas eſſe cenſeret, ut ſignificent *καλῶς*: nam & Adraſtus & Amphiaraus inter bonos numerantur. Quinque ultimas lacunas ΚΑΙΤΟΝΑΓΩΝΑ.Ν..Α..ΗΘ..ΑΝ... ſic ſuppleo: ΤΟΝΑΓΩΝΑΕΝΝΕΜΕΑΙΣΤΗΝΗΘΛΕΥΣΑΝΙΡΩΤΟΙ ponendo ſcilicet ultimas litteras ΤΟΙ in principio lineæ 38 ante ΕΤΗ. Hæc ſupplementa, credo, ſatìs arridebunt lectori non maligno, quando cum hiſtoriâ Thebanæ expeditionis omnino concordant, nec mihi videntur egere tibicine. Non diſſimulabo tamèn doctiſſimum Seldenum ſuſpicari de agone Olympico poſſe intelligi: de ſuâ tamen æquitate ſpero eum non improbaturum noſtram conjecturam.

In lineâ 38 poſt lacunam in capite lineæ jam ſuppletam monendus eſt lector in literis numeralibus redundare unum Δ, & delendum eſſe, ut ſint tantùm ΙΗΙ ΗΗΗΗ ΙΔΙ ΔΔΔΠΙΙ. Quod neceſſario ſequitur, ex eo, quòd ſuperior numerus in lineâ 36 eſt ΙΗΙ ΗΗΗΗ ΙΔΙ ΔΔΔΔΠ, quo minor debet eſſe hujus lineæ numerus, qui eum ſequitur: cæteras lacunas optimè ſupplevit doctiſſimus Seldenus in ſuis notis.

Ad lineam 39 nihil habeo, quod dicam: omnia enim ſecundùm Seldeni emendationes & ſupplementa ita ſe habent, ut non poſſit melius. Vide ejus verſionem & notas hiſtoricas.

Ad lineam 40, in quâ prima lacuna ſuppleta eſt à Seldeno, occurrunt aliæ quinque lacunæ, quarum ultima finalis continuatur cum eâ, quæ eſt in capite ſequentis lineæ 41, in quâ ſequuntur aliæ plures lacunæ, quarum duæ priores ſunt in eâdem periodo, & complebant ſententiam. Ideo uno tenore eas omnes abſolvemus. Eæ ſic habent: ΑΦΟΥΟΡΕΣΤΗ..ΙΟΙΑΙΤΩΝΑΥΤΟ......ΙΓΙΣΘΟΥΘΥΓΑΤΡΙ...ΟΝ....ΓΙΣΘΟΥΚΑΙΑΥ.....ΑΟΕΝΑΡΕΙΟΥΠΑΓΩΙΗΝΟΡΕΤΗΣΕΝΙΚΗΣΕΝ......ΩΝ...ΕΤΗ. In his lacunis priùs emendanda ſunt, quæ ſic, ut leguntur, cum Helleniſmo non concordant, & poſtea lacunæ ſupplebuntur. Primùm igitur occurrit poſt primam lacunam ΙΟΙΑΙ, ex quibus literis, ſi quis vocem Græcam elicere aut componere poſſit, erit mihi magnus Apollo: proculdubio ea corrupta ſunt, & à tempore exeſa, malè, ut puto, deſcripta. Puto primam literam Ι ex Υ exeſis duobus apicibus factum fuiſſe, & Υ degenerâſſe in Ι, quod facilè accidere potuit. Idem dicendum de literâ Ο, quæ ſequitur: in eam enim litteram degeneravit Θ deleto per vetuſtatem medio obelo. Ergo pro ΙΟΙΑΙ legendum eſt ΥΘΙΑΙ. Sic poſt quintam, quæ prima eſt lineæ 41, ΑΟΕΝ procul dubio peccat, & cum litteræ ΑΟ ſint hôc loco finales cujuſdam vocis (nam quæ ſequuntur, id arguunt) non poſſunt in proſâ oratione conſiſtere, & componuntur eæ vocales in fine dictionis in verſu tantùm, dum terminant genitivum Ionicum, ut *Αἰακίδαο*. Ideo hæ finales vocales corruptæ fuerunt, & malè exſcriptæ: pro ΑΟ lego ΤΟ, & ſic totum locum ſuppleri debere exiſtimo: ΑΦΟΥΟΡΕΣΤΗΣΕΝΣΚΥΘΙΑΙΤΩΝΑΥΤΟΥΜΑΝΙΩΝΙΑΣΘΗΚΑΙΑΙΓΙΣΘΟΥΘΥΓΑΤΡΙΗΡΙΓΟΝΗΤΗΑΙΓΙΣΘΟΥΚΑΙΑΥΤΩΔΙΚΗΕΓΕΝΕΤΟΕΝΑΡΕΙΩΙΠΑΓΩΙΗΝΟΡΕΣΤΗΣΕΝΙΚΗΣΕΝΙΣΩΝΨΗΦΩΝΟΥΣΩΝΕΤΗ. Nunc ratio reddenda eſt horum ſupplementorum. Primum igitur ſupplevi ΕΝΣΚΥΘΙΑΙΤΩΝΑΥΤΟΥΜΑΝΙΩΝΙΑΣΘΗ, quoniam nihil celebrius eſt in totâ Oreſtis hiſtoriâ, quàm ejus furor à tragicis decantatus; quòd autem eo furore liberatus ſit in Scythiâ, teſtis Euripides in Iphigeniâ in Tauris, cujus auctoritatem ſequutus eſt auctor Chronici, ut potiorem aliis, qui alibi eum deſiiſſe furere ſcripſerant. Sic igitur Oreſtes apud Euripidem dicto loco alloquens Iphigeniam ſororem in Scythiâ Tauricâ.

ΦΟΙΒΟΣ

[a] ΦΟΙΒΟΣ μ᾽ ἔπεμψε δεῦρο, διοπετὲς λαβεῖν
Ἄγαλμ᾽, Ἀθηνῶν τ᾽ ἐγκαθιδρῦσαι χθονί·
Ἀλλ᾽ ἥνπερ ἡμῖν ὥρισεν σωτηρίαν,
Σύμπραξον· ἂν γὰρ θεᾶς κατάσχωμεν βρέτας,
Μανιῶν τε λήξω, &c.

Ex ſententiâ igitur Euripidis Oreſtes furore liberatus eſt, poſtquam Dianæ ſimulachro potitus eſt in Scythiâ; quem ſequitur noſter Chronologus. In lacunis 3, 4 & 5 ſupplevi ΑΙΓΙΣΘΟΥΘΥΓΑΤΡΙ ΗΡΙΓΟΝΗΤΗΑΙΓΙΣΘΟΥΚΑΙΑΥΤΩΔΙΚΗΕΓΕΝΕΤΟ. Nam quando de Ægiſthi filiâ eſt ſermo, certum eſt ejus nomen adſcriptum fuiſſe, cujus literæ ON partem faciebant. Fuit autem Ægiſtho filia nomine Erigone, teſte Cynæthone auctore antiquo apud Pauſaniam in Corinthiacis, his verbis: [b] τὸν δὲ Ὀρέστου νόθον Πενθίλον Κιναίθων ἔγραψεν ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἠριγόνην τὴν Αἰγίσθου τεκεῖν. Ex quo patet tandem reconciliatis odiis Oreſtem cum eâ Erigone, poſtquam rerum potitus eſt, rem habuiſſe. Doctiſſimus Seldenus Helenam hôc loco ſuppleri debere ſuſpicabatur, ex Ptolemæo Hephæſtionis apud Photium, qui Helenam ex Ægiſtho & Clytemnæſtrâ natam ait. Sed cum pace ſuâ liceat mihi hôc loco aliter ſentire. Nam & elementa ON non cadunt in nomen Helenæ; tum ea Helena, ſi vixiſſet, junior fuiſſet, quàm ut in judicio ſiſti potuiſſet. Sed non vivebat, ſi fides eſt eidem Ptolemæo: ait enim eam ab Oreſte necatam fuiſſe, quod non accidit, niſi unà cum matre. Nam furiis agitatus bis non dicitur homicidiis ſe polluiſſe. Nec Argos poſt Clytæmneſtram necatam reverſus eſt, niſi poſtquam in Areopago abſolutus fuit. Tum Oreſtes erat illius Helenæ frater uterinus. Ideo multò magìs conveniebat ea actio (ut puto) Erigonæ, quæ non erat ex Clytæmneſtrâ nata, ſed ex priore Ægiſthi conjuge; quod ſequitur ex eo, quòd ex Erigone Penthilum nothum genuit Oreſtes. At nefas erat Græcis cum ſorore maternâ ſeu uterinâ rem habere. Ideo non erat ex Clytæmneſtrâ Erigone, ſed ex aliâ priore conjuge, cujus nomen ignoro: cujus ſi fortè initium fuit ΑΥ, ſinè dubio id exhibebat marmor poſt ΑΙΓΙΣΘΟΥΚΑΙ, & id ſuadet nominis Αἰγίσθου iteratio in marmore, quâ opus non erat, niſi etiam matrem nominâſſet. Quod ſupplevi ΔΙΚΗΕΓΕΝΕΤΟ, ſatìs manifeſtum eſt in Æſchylo in Eumenidibus & ex Euripide in Iphigeniâ in Tauris, &, ne te morer, ferè omnibus antiquis, qui de eo conſeſſu ſcripſerunt, qui omnes Oreſtem aiunt in Areopago cauſam dixiſſe de cæde matris & Ægiſthi; at nulli meliùs eam accuſationem perſequi conveniebat, quàm Erigonæ contra patris occiſorem, omiſſis de Eumenidibus fabulis. In ultimis lacunis ſupplevi ΙΣΩΝΨΗΦΩΝΟΥΣΩΝ, vel, ſi videtur ſpatium lacunæ anguſtius, ut tot literas recipere non poſſit, ΙΣΩΝΟΥΣΩΝ, quod idem eſt, & ſic loquebantur ſæpe Athenienſes ex ſui juris formulâ. Sic Ariſtophanes in Ranis, ὡς ἀπολεῖται κἂν ἴσαι γίνωνται). Sic & Ariſtides oratione in Minervam, cujus locum, quoniam facit maximè ad confirmandum noſtrum ſupplementum, apponam: [c] οἱ περὶ Ὀρέστην λόγοι μαρτύρονται), οὐ φυγόντα μὲν ἐξ Ἄργους Ἀθήναζε, φεύγοντα δὲ Ἀθήνησι δίκην ὑπ᾽ Εὐμενίδων, ἴσων τῶν ψήφων γενομένων, προσθεμένη τὴν παρ᾽ αὐτῆς σῶσαι, καὶ τοίνυν ἔτι νῦν σώζει πάντας, ἐὰν ἴσαι γένωνται. Addam ad hunc Ariſtidis locum id in judicio Areopagitarum de Oreſte ſolenne & notabile fuiſſe, quòd calculi damnantes & abſolventes fuerint æquales, locum Æſchyli in Eumenidibus, ubi Minerva ſic loquens inducitur de eo judicio:

[d] Ἀνὴρ ὅ γε ἐκπέφευγεν αἵματος δίκην,
Ἴσον γάρ ἐστι τ᾽ ἀρίθμημα τῶν πάλων.

& non multo poſt

[e] —— ἀλλ᾽ ἰσόψηφος δίκη
Ἐξῆλθ᾽ ἀληθῶς ——

[a] Phœbus me huc miſit, ut è cœlo lapſum accipiam Simulachrum, & id collocem in Athenarum terrâ. Sed quam mihi definivit ſalutem Mecum operare; nam ſi deæ habuerimus ſimulachrum, Furere deſinam.
[b] Penthilum autem Oreſtis nothum Cinæthon in ſuis verſibus ſcripſit Erigonem Ægiſthi filiam peperiſſe.
[c] Sermones, qui ſiunt de Oreſte, teſtantur, non quidem fugientem ex Argis Athenas, ſed reum factum ab Eumenidibus Athenis, calculis æqualibus addito ſuo ſuffragio Minervam eum ſalvum feciſſe. [d] Vir iſte pœnam ſanguinis effugit, Æqualis enim eſt numerus calculorum. [e] Sed æqualium calculorum judicium Exiit verè.

Et apud Euripidem in Iphigeniâ in Tauris Oreſtes ſuas fortunas recenſens ſic ait.

> [a] ——— ἴσας δέ μοι
> Ψήφους διηρίθμησε Παλλὰς ὠλένῃ,
> Νικῶν δ' ἀπῆρα φόνια πειρατήρια.

Ex his locis, credo, ſatìs patet noſtram conjecturam cum iis, quæ de Oreſtis judicio ab antiquis tradita ſunt, omnino concordare. Cæterùm quòd Seldenus vult emendari in ipſo marmore Ἀρείῳ πάγῳ, optimè cenſere mihi videtur.

In lineâ 41 in fine & lineâ 42 optimè lacunam finalem & capitalem continuatas ſupplevit Seldenus in ſuis notis, quas vide: optimè etiam de Neleo putavit debere intelligi ſecundam lacunam ΝΗ..ΕΥΣ, & de migratione Ionicâ in cæteris cùm literis tum lacunis ſermonem factum fuiſſe. Viam monſtravit; eam inſiſtam, & cætera miſerè deformata emendare & reſtituere conabor. Sic igitur deſcribuntur eæ lacunæ: ΑΦΟΥΝΗ..ΕΥΣΩΙΚΙΣ......Γ....ΑΛΑΗΧΑΡ...ΣΙ.. & in ſecundâ lineâ 43 continuatâ lacunâ...... ΑΝΕΦΕΣΟΝΕΡΥΘΡΑΣΚΛ ΑΖΟΜΕΝΑΣΤ..ΗΝΚΑΤΑΓΡΟΝΟΝΥΠΟΚΟΛΟΦΩΝΑ..ΙΥΟΥΝ ΤΑ....Α.....ΣΑΜΟΝ......ΤΑ...ΙΩΝΙ..ΕΓΕΝΕΤΟΕΤ..... Eæ priùs conſiderandæ ſunt, & reliquiæ, quæ reſtant, emendandæ. Primùm occurrit ΑΛΑΗΧΑΡ, vox vel voces proculdubio corruptæ, quod ſic, ut puto, accidit. Prima litera Α eſt finalis vocis præcedentis. ΛΑΗΧΑΡ vox eſt barbara, quæ in Græcas voces non poteſt dividi aut componi. Scriptum fuerat, ut ſuſpicor, ΛΑΟ ΝΑΓ; in illis reliquiis impactæ ſunt fiſſuræ injuriâ temporum, in Θ tranſverſalis, quæ Ο mutavit in Η, in Ν verò decuſſavit fiſſura, quod reliquium erat literæ Ν, & ſic ex Ν factum eſt Χ; ultimum verò Γ facile fuit lapide exciſo formare in Ρ, & ſic factum eſt ΛΑΗΧΑΡ ex ΛΑονΑΓ. Hæ ſunt noſtræ conjecturæ, quæ, niſi marmor omnino repugnet, non recedunt à veriſimili. Poſt ſecundam lacunam lineæ 43, ſi non erravit deſcriptor in ſpatio lacunæ exprimendo, neceſſe eſt mutare Η in Ω; ut cum præcedente Τ fiat ΤεωΝ. Literæ ΚΑΤΑΓΡΟΝΟΝ, quæ ſequuntur, ſunt proculdubio mendoſæ. Nam cùm nullam in cæteris urbibus mentionem faciat Chronologus locorum, in quo ſitæ fuerant, cur de Teo, quæ ad mare jacebat, dixiſſet κατ' ἀγρὸν ὄν, quod & ſolœcum foret. Nam Τέως eſt fœminini generis, non neutrius. Sic, ut puto, corruptela irrepſit. Fortè hæ ſunt in marmore reliquiæ: ΚΑΤΑΕΒΔΝΟΝ, unde deſcripſerunt ΚΑΤΑΓΡΟΝΟΝ, cùm legere deberent, ΚΑιλεβεδΟΝ, quod omnino ſuadet receptus ordo in auctoribus, qui ferè ſemper Teum & Lebedon conjungunt, utpote vicinas urbes. Ideo in eâ voce ſupplendâ audacior fui. Poſt voces ΥΠΟΚΟΛΟΦΩΝΑ puto errore quadratarii omiſſam fuiſſe vocem κολοφωνα, eò quòd credidit, malè repetitum fuiſſe ejus urbis nomen. Nam ſi non redundat ΥΠΟ, ipſius Colophonis mentio non fieret. Ergo vel omittendum eſt ΥΠΟ, vel repetenda & vox κολοφωνι & legendum Τέων καὶ Λέβεδον ὑπὸ Κολοφῶνα, Κολοφῶνα, Μυοῦντα, &c. Certum eſt igitur in marmore enumerationem factam fuiſſe urbium duodecim, quæ in tranſmigratione Ionum à Neleo & ſociis conditæ fuerunt. Itaque ſic totum locum reſtituo. ΑΦΟΥΝΗλΕΥΣΩΙΚΙΣεμιλητονεΓκαριΑιΛαονΑγειραΣιωνωνοιεκτιςΑΝΕΦΕΣΟΝΕΡΥΘΡΑΣΚΛΑΖΟΜΕΝΑΣΤεωΝΚΑιλεβεδΟΝΥΠΟΚΟΛΟΦΩΝΑκολοφωναμΥΟΥΝΤΑφωκαιΑνπριηνηνΣΑΜΟΝχιονκαιΤΑπανΙΩΝΙαΕΓΕΝΕΤΟΕΤη &c. Conſule, ô quicunque voles ſuper his reliquiis aliquid certiùs meditari, an hæc ſupplementa poſſint cum marmore quadrare. Certè cum hiſtoriâ concordant, quam tractavit abunde Herodotus lib. 1. Strabo lib. 8 & 14, & Pauſanias in Achaicis. Ibi videbis Neleum condidiſſe Miletum in Cariâ, & Ionum multitudinem ſecum duxiſſe; unde ea regio Aſiæ, ubi eæ urbes conditæ fuerunt, Ionia vocata fuit: cæteras omnes urbes, quæ hôc loco recenſentur, conditas fuiſſe à filio, fratribus & ſociis Nelei; & ſic veriſimiles eſſe, ſi non veras, noſtras conjecturas. In fine lineæ 43 & principio ſequentis 44 numerales literas ſupplere audax foret incœptum, cùm in rege poſtea notato error fœdiſſimus noſtrum marmor inquinaverit, quem notavit Seldenus. Ego certè non dubito, quin ex errore quadratarii in eâ lineâ 44 malè repetita ſint hæc verba ex

[a] Æquales autem mihi calculos enumeravit Pallas ex ulnis. Victor vero evaſi tentationes mortales.

lineâ

3

lineâ 39. ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΜΕΝΕΣΘΟΣ (lege *Μενεσθέως*) ΤΡΕΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥΕΤΟΥΣ, ubi ea ipſiſſima verba leguntur, quæ huic lineæ non conveniunt.

Lineâ eâdem 44 optimè ſupplevit ſummus vir Seldenus reliquas lacunas, nec eſt, quod addi poſſit.

Sic & in lineâ 45 ſecundam & tertiam lacunam optimè ſupplevit: de quartâ & finali tacuit, & ego tacebo; nam ea hiſtoria τῆς *δημιδόσεως* non extat, quod ſciam, apud auctores; & quid fuerit illud, quod per ΕΥ incipit, non poſſum conjecturâ aſſequi.

Ad lineam 46. puto in primâ lacunâ ſupplendum eſſe ΚΑΙΜΕΤΡΑΕΣΚΕΥΑΣΕ cujus ſupplementi duæ aut tres literæ fortè ad finem ſuperioris lineæ referri debent. In fine ejuſdem lineæ & in principio ſequentis 47, ubi nomen fuit regis Athenarum ſuppleo ΦΕΡΕΚΛΟΥΣ, quoniam & Diognetum, quem linea 45 notavit, immediatè ſequitur in ordine regum Medontidarum; tum quòd nullus alius poſt Diognetum in eâ ſerie circa ea tempora regnavit, cujus nomen poſſit formare genitivum in ΟΥΣ. Cæteras lacunas ejuſdem lineæ ſupplevit Seldenus, ut oportuit.

In lineâ 48. rectè Seldenus ſupplevit primam lacunam: in ſecundâ verò, ubi in ſuis notis ponit ΗΡΗΘΗ, puto aliter paululùm ſuppleri debere: nam literæ, quæ reſtant ΕΝ, reſpuunt illud ΗΡΗΘΗ. Nam ſic ſe habent lacunæ ΑΦΟΥΚΑΤ ΕΝΙΑΥΤΟΝΗΡ..ΕΝ..Ρ..ΩΝΕΤ..Η. quod ſic ſuppleo ΗΡΕΕΝΚΡΕ ΩΝ, nam quando alios omnes proprio nomine indigitat, præfero nomen proprium ejus, qui primus Archon annuus factus eſt, quamvis ΟΑΡΚΩΝ, quod ponit Seldenus, etiam bene congruat. Creontem verò primum Archontem annuum fuiſſe aſſerit Velleius Paterculus, & poſt eum Euſebius. Cæteras ejuſdem lineæ lacunas, quæ cum primâ lacunâ lineæ 49 continuantur, nec poſſum ſupplere, nec quiſquam, credo, ſupplere poteſt, cùm nullæ ferè ſint reliquiæ.

Ad lineam 49. monendus eſt lector vocem ΛΥΣΙΑ videri mendoſam. Nam *Λυσίας* in genitivo facit *Λυσίυ*, & eum Archontem *Τλησίαν* vocat Pauſanias in Meſſeniacis, cujus nominis ſi fortè genitivus fuit *Τλησία*, ut *ὁ Πύλας* τȣ̃ *Πύλα*, non eſt dubium, quin reponendum ſit *Τλησία* pro *Λυσία*. In eâdem lineâ non erat, quod dubitaret ſummus vir de voce ΔΕΡΔΕΝΕΟΣ, eò quòd fuit Antiſſæus patriâ Terpander; non eſt enim nomen patriæ Terpandri, ſed patris, cujus nomen fuit *Δερδενεύς*. In finalibus lacunis, quæ ſic deſcriptæ ſunt, ΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣΤΟΥ.... Α...ΩΝ...Δ.ΟΥΣΘΑΙΑΥΛΗΤ.. mendum eſt in hôc ultimo membro: non enim aliquid, quod helleniſmum ſapiat, ex eo eliciet quis. Proculdubio reponendum ΟΥΣΚΑΙΑΥΛΗΤ, & ſic totum locum reſtituere tentabo. ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣΤΟΥΣΛΥΡΑΣΚΑΙΑΥΛΩΝΕΔΙΔΑΞΕΝΟΥΣΚΑΙΑΥΛΗΤΑΙΣΣΥΝΗΥΛΗΣΕ, quod ultimum eſt in capite lineæ 50. Credo hæc ſatìs per ſe ſtare, & literarum reliquiis & lacunarum ſpatio ſatìs accommodari. Poſui *λύρας*, eò quòd Suidas de eo Terpandro dixit eum primum *νόμυς λυρικὺς* ſcripſiſſe. De hôc Terpandro operæ pretium eſt videre Pollucem, & eum caſtigare; eò quòd putat eos errare, qui *νόμυς αὐλητικὺς* illi tribuunt; at eos non errare aſſerit hôc loco marmor.

In lineâ 50 multùm laboravit, & ingenioſè multa excogitavit, ut ſolet, doctiſſimus Seldenus, ut aliquem ſenſum commodum tribueret lectioni, quæ extat in voce ΕΜΠΡΟΣΘΕΜΟΥ. Sed incaſſum ſe torquebat vir ſummus: eſt enim mendoſa, & unius literæ tranſpoſitione laborat, & proculdubio ſanabitur, ſi legas ΤΗΝΕΜΠΡΟΘΕΣΜΟΥΔΙΚΗΝΜΕΤΕΣΤΗΣΕΝ. *Προθεσμία* Heſychio eſt *καιρὸς, ὅρισις* (ubi fortè legendum *καιρȣ̃ ὅρισις*) *διορία, ὅρισμα*. Indè *ἐμπρόθεσμος* dicitur, qui ad tempus adeſt, qui ad horam præſtitutam aliquid agit. Cùm autem de Muſicâ hìc agatur, *ἐμπροθέσμυ δίκη*, *lex rythmi*, quam nos vernaculè *Cadence*, *cadentiam*, vocamus, eò quòd manus vel pes debet unà cum ſono quodam cadere: itaque Terpander hôc loco dicitur antiquum rythmi morem mutâſſe; & quum olim requireretur, ut exactè ad *ἄρσιν* vel *θέσιν* caderent ſoni, eam antiquæ Muſicæ ſimplicitatem mutâſſe, & introduxiſſe alium morem licentiorem, ſed gratiorem, & ſonos aliquando extendiſſe vel contraxiſſe ultra vel citra momenta τῆς *ἄρσεως* vel *θέσεως* (quod nunc Syncopas facere vocant, eò quòd vox canentis, cùm ceſſat in momento

τῦ θέτεως. ubi exſpectatur ab audiènte, videtur Syncopen pati.) Sic ègo puto hunc locum intelligendum. Ego memini in adoleſcentiâ meâ nullum uſum fuiſſe earum extenſionum ultra præſtitutum cadentiæ momentum, quas Syncopas vocant in cantilenis aut chorearum modis: ſed eas paulò pòſt introductas vidi, & placuiſſe. Si quis tamen certiora docuerit, amplectar lubens.

Lacunas finales lineæ 50 Seldenus optimè ſupplevit, pro Λύδων tamen ob elementum O, quod reſtat, mallem legi ΛΥΔΟΙΣ; & ad ſpatium lacunæ deſcriptum magìs conveniret ΑΡΔΥΣ, ſed epocha fortè nimis recederet: regnavit enim ſecundùm Herodotum annos 49.

Ad lineam 51. ubi de Sapphûs fugâ & ejus cauſâ videtur aliquid ſcriptum fuiſſe, reliquiæ nimis acciſæ nihil ſuggerunt.

In lineâ 52 præter lacunam, quæ lineam incipit, quam ſupplevit in ſuâ verſione Seldenus, notandus eſt error quadratarii; qui duas proculdubio literas vel oblitus eſt notare, vel (quod magìs puto) ſponte omiſit, eò quòd putavit eas redundare. Sic igitur ſcriptum eſt ΕΝΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙΣΔΕΤΩΝΟΜΟΡΩΝΚΑΤΕΧΟΝΤΩΝΤΗΝΑΡΧΗΝ. ubi luce clarius eſt debere legi ΤΩΝΓΕΟΜΟΡΩΝ. Putavit ſculptor marmoris, ignorans, quinam forent illi γεόμοροι, particulam γε diviſim legendam redundare ob particulam δὲ antè poſitam. Legebat enim ἐν Συρακούσαις δὲ τῶν γε ὁμόρων (ὅμοροι autem ſunt *contermini, vicini)* & ſuſtulit γε ut ſuperfluum: at legendum erat τῶν γεωμόρων, qui quidem erant optimates, nobiles ab iis geniti, qui cum Archiâ Corinthio Syracuſas condiderant, & territorium circumvicinum inter ſe diviſerant, unde γεωμόροι. In reliquâ lineâ ſunt duæ lacunæ finales, quas dividunt literæ duæ ΤΟ. Si fortè litera Τ malè occupat locum literæ Υ, quod facilè fieri poteſt, quod viderint marmoris αὐτόπται, tunc audaculus forem, & ita ſuppleri debere crederem, ΑΦΟΥΑΜΦΙΚΤΥΟΝΕΣΣΕΝΙΚΗΣΑΝΚΑΟΝΤΕΣΚΥΡΡΑΝ. Hoc enim eſt ex hiſtoriâ. Æſchines contra Cteſiphontem de eo negotio: καὶ συναθροίσαντες δύναμιν ἱκανὴν ἐκ τῶν Ἀμφικτυόνων ἐξηνδραποδίσαντο τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τοὺς λιμένας ἔχωσαν, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν κατέσκαψαν, καὶ τὴν χώραν αὐτῶν καθιέρωσαν κατὰ τὴν μαντείαν, id eſt, *& cùm copias ſufficientes collegiſſent ex Amphictyonum ditionibus, viros in ſervitutem redegerunt, & portus obſtruxerunt, & urbem eorum diruerunt, & eorum regionem Deo ſacram fecerunt ſecundùm oraculum.* Pauſanias in Phocicis ſatìs fusè eam hiſtoriam narrat, & tandem ait: * Ἀμφικτύονες δὲ ὡς εἷλον τὴν πόλιν, ἐπεράξαντο ὑπὲρ θεοῦ δίκας παρὰ Κιρραίων. Polyænus lib. 6. Ἀμφικτύονες Κίρραν ἐπολιόρκουν &c. plura poſſem congerere, ſed hæc ſatis ſunt ad fidem faciendam noſtræ conjecturæ.

Ad lineam 53. cujus penultimam lacunam, ubi nomen Simonis ſcriptum fuerat, rectè ſupplevit publicator, nihil eſt, quod agam.

Lineæ 54. prima lacuna ab eodem ſummo viro reſtaurata eſt; cæteras, quæ ſic habent, ΑΦΟΥΕΝΑΘ . . . ΑΙΣΚΩΜΩ . . . . Ρ . . . ΕΘΗ . . . . . ΣΑΝΙ . . ſic ſuppleo: ΑΦΟΥΕΝΑΘΗΝΑΙΣΚΩΜΩΔΙΑΠΡΩΤΟΝΕΤΕΘΗΕΠΙΣΑΝΙΣΙ. Id eſt, ſcena tumultuario opere ex aſſeribus compacta, nondum ſcilicet theatro extructo.

In linea 55 lacunas partim ſupplebimus, partim hiantes relinquemus, quæ ſic reſtant: ΤΩΝΙΚΑΡΙΕΩΝΗΥΡΟΝΤΟΣΣΟΥΣΑΡΙΩΝΟΣΚΑΙΔΟΛΟΝ . . ΤΕΘ . . ΠΡΩΤΟΝΙΣΧΑΔ . . . . . ΑΡΣΙΧΟ . . . . . ΝΟΙΝΟΥ . . . . ΕΡ . . . . ΟΣ . . . . . Quæ, antequam ſuppleantur, videntur emendatione indigere hæc verba, τῶν Ἰκαριέων ηὑρόντος Σουσαρίωνος καὶ Δόλον. Solœciſſat enim hæc oratio, & legendum eſt ηὑρόντων. Δόλον enim fuit principium nominis ejus, qui cum Suſarione comœdiam invenit, vel qui fuit ejus ὑποκριτής. Itaque credo ſupplendum eſſe nomen Δόλονος: & dona poſtea recenſebantur, quæ acceperant ex publico illi Icarienſes ex Icariâ Atticæ pago ſic dicti; quod addo, ne quis de Icariâ inſulâ cogitet. Hæc dona domum auferebant curru quadrijugi, ut ex his reliquiis colligitur, & ſic ſuppleri debere videntur; ΚΑΙΔΟΛΟΝΟΣΤΕΘΡΙΠΠΩΤΟΝΙΣΧΑΔΩΝΑΡΣΙΧΟΝΠΙΘΟΝΟΙΝΟΥ. Cætera divinet alius, & fateor nihil me legiſſe de talibus præmiis. Sed reliquiæ omnino ſuadent ita ſcriptum fuiſſe. In fine nomen Archontis & numerus annorum deeſſe videtur.

* Amphictyones autem, poſtquam urbem ceperunt, pœnas à Cirrhæis pro deo exegerunt.

In lineâ 56 palàm eſt erratum eſſe in ſpatio lacunæ deſcribendo, quæ ſic perperam deſcripta eſt: ΑΡΧΟΝΤΟΣ. ΙΚ... ΟΥ. nam cuivis patere debet ex marmoris perpetuo ordine poſt vocem ἄρχοντος ſequi debere Ἀθήνησι. Ergo ſpatium deſcribi debebat tale, ut recipere poſſet ſex literas ΑΘΗΝΗΣ ut legatur ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΗΣΙΚΩΜΙΟΥ. Nam Plutarchus in Solone nos docet, Piſiſtratum, de quo ſit hìc ſermo, tyrannidem occupâſſe Archonte Comio, & in eâdem lineâ ex quatuor numeralibus ΔΔΔΔ delenda eſt una, ut patet ex numero ſequente, ut numerus ſit 287, non verò 297, ut ſcriptum eſt. Cæteræ lacunæ, quæ cum lineâ 57 continuantur, ſic habent. ΑΦΟΥΚΡΟΙΣΟΣ.. ΑΣΙΑΣ.... ΔΕΛΦΟΣΑ........ ΔΔΔΔΙΙ. Quæ ſic emendanda & ſupplenda exiſtimo. ΑΦΟΥΚΡΟΙΣΟΣΕΞΑΣΙΑΣΕΙΣΔΕΛΦΟΥΣΑ [ΠΕΣΤΕΙΛΕΝΕΤΗΗΗ𐅅] ΔΔΔΔΙΙ. In eâdem lineâ fœdum eſt mendum, quod fraudem fecit ſummo viro, ut ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ verteret *populo*, quaſi hic annus ſinè Archontibus fuiſſet, & populus Athenienſis ſinè regimine. At legendum eſt ΕΥΘΥΔΗΜΟΥ, qui fuit Archon Olymp. 56, ut notat Olymp. anagraphe, à quâ Olympiade ad noſtri marmoris epocham numerus 292, quem optimè ſupplendum cenſet Seldenus, apprime convenit. Cæteras lineæ 57 lacunas ΚΑΙΚΡΟΙΣΟΝΥΠΟ...... ΗΣΣΦΑΛ....... ſic ſuppleri poſſe cenſeo, ΚΡΟΙΣΟΝΥΠΟΠΥΘΙΗΣ ΗΣΣΦΑΛΑΟΜΕΝΟΝΕΞΕΡΓΡΗΣΕ. Quæ omnino concordant cum hiſtoriâ Crœſi, de quâ Herodotus & plures alii.

In lineâ 58 reſtituendâ optimam navavit operam doctus publicator: nihil habeo, quod addam: nam lacunas ΠΟΙΗΤΗΣ...... ΑΧΙ... ΟΣ. quas non attigit, nec ego attingam. Suſpicor in reliquiis quædam eſſe mendoſa.

Lineæ 59 lacunas quaſdam ſupplevit Seldenus; alias hiantes reliquit, quas nec me reſtituere poſſe fateor, exceptâ ſecundâ, ubi ſuppleo numerum annorum ΗΗ𐅅ΙΙΙ id eſt, 253, ut ex reliquiis & ſequentibus numeris colligitur.

Ad lineam 60 in primâ lacunâ manifeſtum eſt deeſſe primas literas nominis ΙΠΠΑΡΧΟΝ, quod Seldenus vidit: in ſecundâ verò, quam non attigit, videtur ſuppleri debere ΑΠΟΓΟΝΟΝ, ſumendo eam vocem in latâ ſignificatione pro oriundo, non verò nepote, filii filio, niſi quis malit ΑΜΦΙΓΟΝΟΝ, id eſt, natum ex ſecundâ uxore, ut interpretatur Heſychius, quod tamen de eo nullibi, credo, invenitur. Poſſet etiam quis ſupplere ΑΘΗΝΑΙΟΝ. Eligat lector, quod convenientius illi videbitur. In tertiâ lacunâ, quæ ſic habet ΠΕΙΣΤΡΑΤΟΥΑ....... ΟΝΚΑΙΑΘΗΝΑΙΟΙΣ.. Ρ.. ΗΣΑΝΤΟΥΣΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΙΔΑΣΕΚΙ.... ΚΛΑΣ.. ΙΟΥΤΕΙΧΟΥΣ. Pro ΠΕΙΣΤΡΑΤΟΥ manifeſtum eſt debere legi ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΥ, & eſt manifeſtus error quadratarii. In cæteris credo auctorem Chronici ab Herodoto ea, quæ de Piſiſtratidis dixit, accepiſſe, & uſum eſſe eâdem voce, quâ uſus eſt in eo negotio Herodotus, qui ſic lib. 5. παρέστησαν δ' ἐπὶ μισθῷ τοῖσι τέκνοισι, ἐπ' οἷσιν ἐβούλοντο οἱ Ἀθηναῖοι ὥστε ἐν πέντε ἡμέρῃσιν ἐκχωρῆσαι ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Ideo ſic ſuppleo ΑΘΗΝΑΙΟΙΣΥΜΠΑΡΕΣΤΗΣΑΝΤΟΥΣΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΙΔΑΣΕΚΧΩΡΕΙΝΠΕΛΑΣΓΙΚΟΥΤΕΙΧΟΥΣ. Incuriâ marmorarii omiſſa eſt litera Κ in voce Πελασγίκ: nam ſemper dictum eſt apud antiquos Πελασγικὸν τεῖχος, nunquam Πελάσγιον. Quòd ſi quis dubitet de ſupplemento vocis ἐκχωρεῖν, eò quòd in marmore legatur ΕΚΙ, quod videtur non poſſe eſſe reliquum vocis ἐκχωρεῖν, poterit ſupplere ΕΚΒΑΙΝΕΙΝ, ut ſit Ι reliquum τῆς Β exeſi. Videant accuratiùs ipſius marmoris inſpectores. In ultimâ lacunâ, quæ in ſequenti lineâ continuatur, nomen Archontis deeſt, quod poteſt ſuppleri ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΚΛΕΙΣΘΕΝΟΥΣ. Omnes enim hiſtorici in eo concordant, Cliſthene ſcilicet Archonte Piſiſtratidas ejectos fuiſſe: & operæ pretium eſt aſcribere locum Plutarchi in Pericle, ubi de Cliſthene: [a] ὃς ἐξέλασε Πεισιστρατίδας, καὶ κατέλυσε τὴν τυραννίδα γενναίως, καὶ νόμους ἔθετο. Sed videtur Chronologus confundere hôc loco duas epochas, & mortem Hipparchi eodem anno ponere, quo ejecti ſunt Piſiſtratidæ contra fidem hiſtoricam. Nam teſte Herodoto lib. 5. & Thucydide lib. 6. poſt Hipparchi cædem Hippias tyrannidem exercuit per tres annos, & quarto ejectus fuit. Ideo annis quatuor priùs evenit Hipparchi mors ſcilicet Panathenæis magnis anno 3. Olymp. 66. Nam tertio Olympiadis anno celebrabantur Panathenæa magna, ut bene

[a] Qui Piſiſtratidas ejecit, & tyrannidem diſſolvit ſtrenuè, & leges poſuit.

notavit Scaliger lib. 1 de Emendatione temporum. In numeralibus literis hujus lineæ videtur redundare unum I, ut quadret numerus cum ſuperioribus & inferioribus epochis.

Lineæ 61 primas lacunas reſarcivit optimè Seldenus: eam verò, quæ eſt in numeralibus literis, non eſt difficile ſupplere. Nam Iſagoras, qui hôc loco Lyſagoras dicitur, in Olympiadum recenſione ponitur Olympiade 68, duodus poſt ejectos Piſiſtratidas annis; & ne aliquis auctoritatem ejus recenſionis in dubium revocet, idem firmatur à Dionyſio Halicarnaſſeo lib. 1. Ideo licèt hìc ſupplere litteras numerales ΕΤΗΗΗΔΔΔΔΠ, & dum canonem Seldeni retracto, video idem ſentire eum ſummum virum: cæteras ejuſdem lineæ non attingo; in iis enim nihil video certi.

In fine lineæ 62 & initio lineæ 63 lacunæ tres manent hiantes hôc modo: ΠΡΟΣΤΟΥΣΠΕΡΣΑΣ... ΑΡΙΕΝΤΕΑΣ.... ΩΝΔΑΡΕΙΟΥΑΔΕΛ........ ΝΤΟΝΤΣΡΑΤΗΓΟΝ, quas ſic reſtitui debere exiſtimo. ΚΑΙ ΑΡΙΕΝΤΕΑ ΣΑΤΡΑΠΗΝ ΔΑΡΕΙΟΥΑΔΕΛΦΙΔΕΟΝ ΤΟΝΣΤΡΑΤΗΓΟΝ, vel, ſi ſpatium lacunæ patitur (quoniam in voce Σατϱάπlω muto ω in η) ΣΑΤΡΑΠΗΝ ΤΩΝΔΑΡΕΙΟΥΑΔΕΛΦΙΔΩΝ. Vocem Σατϱάπlω in eo loco convenire nemo, credo, negabit: at eum ducem Perſarum, qui in pugnâ Marathoniâ Perſas cum Datide regebat, Ἀϱταφέϱνlω vocant. Sed in eo conſentiunt, quòd erat Darii ἀδελφιδῦς. Herodotus quidem in Erato eum [a] Ἀϱταφέϱνεα τ̃ Ἀϱταφέϱνεος παῖδα ἀδελφιδὸν ἑωϋτῦ vocat, ubi fortè ex hôc marmore reponendum Ἀϱιεντέα τ̃ Ἀϱταφέϱνεος. Nam rarò nomina patrum in filiis repetebantur, ſæpiſſime in nepotibus; & error in Herodoti exſcriptore fuit facilis, ut nomen, quod auribus inſedebat, repeteretur.

Lin. 63, cujus prima lacuna reſtituta eſt, habet adhuc tres lacunas, quæ ſic habent, ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝ. ... ΔΕΥΤΕΡΟΥΦ... Ν. ΕΝΜΑΧΗ, quas ſic integras facio, ΑΘΗΝΗΣΙΤΟΥΔΕΥΤΕΡΟΥΦΑΙΝΙΠΠΟΥΕΜΜΑΧΗ &c. Plutarchum habeo fidejuſſorem & auctorem hujus ſupplementi: is enim in Ariſtide pugnam Marathoniam eveniſſe ait Phænippo Archonte; & reliquiæ in marmore concordant.

In lineæ 64 principio lacuna extat, quæ proculdubio continebat ætatem Æſchyli; ideo eam, quæ ſic habet, ΑΙΣΧΥΛΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣ.... ΔΔΔΠ. ſic ſuppleo, ΠΟΙΗΤΗΣΕΤΩΝΩΝΔΔΔΠ. Quod ad numerales literas, puto nullam excidiſſe; eò, quòd in Æſchyli vitâ dicitur fuiſſe contemporaneus Pindaro, qui natus fuit Olympiade 65, quod congruit cum marmore. Nam ab Olympiade 65 ad annum tertium Olymp. 72, quo pugnatum eſt ad Marathona, interſunt anni triginta: nullum aliud argumentum firmius habemus. Nam & annus nativitatis Æſchyli, qui memoratur in ejus vitâ, numerum habet corruptum, & cætera pugnantia & incerta.

In lineâ 64, cujus prima lacuna jam repleta eſt, conſideranda eſt ſecunda; quam omnino credo deſcriptam eſſe anguſtiori ſpatio, quàm oportuit, quod & in aliis lineis jam notavimus accidiſſe. Ea igitur talis eſt: ΑΦΟΥΣΙΜΩΝΙΔΗΣΣΙΜΩΝΙΔΟΥΠΑΠΠΟΣΤΟΥΠΟΙΗΤΟΥΠΟΙΗΤΗΣΩΝΚΑΙ..... ΝΗΣΙ. Eam lacunam neceſſe eſt ſic ſuppleri debere, ΠΟΙΗΤΗΣΩΝΚΑΙΑΥΤΟΣΕΦΑΝΗ ΑΘΗΝΗΣΙ. Ipſe Seldenus videtur ſupplere αὐτὸς in ſuâ verſione, vox ἐφάνη ſolita uſurpari in hôc marmore appoſitè locatur ante Ἀθήνησι: literæ, quæ reſtant ΝΗΣΙ, manifeſtè arguunt Ἀθήνησι ſcriptum fuiſſe. Ego certè non video, quomodo aliter ſuppleri poſſit: in lacunâ finale deeſt ΕΤΗ, quæ vox ſemper præcedit literas numerales.

In capite lineæ 65 rectè ſupplevit Seldenus literas numerales ſecundùm marmoris reliquias; ſed ſuſpicor unum I deeſſe inter Π & Α, ut numerus ſit ΗΗΔΔΠΙ. Nam pugna Marathonia notata eſt ſuprà anno 227. Ariſtides verò, teſte Plutarcho in ejus vitâ, fuit Archon immediatè poſt Marathoniam pugnam. Ergo debet cum Ariſtide Archonte notari annus 226. Sed manum de tabulâ, dum Seldenus ipſe ait incertum eſſe, num in marmore ſcriptum fuerit Π vel ΠΙ; ideo proculdubio legendum eſt ΔΔΠΙ Cæterùm mihi mirum videtur hanc lineam, quæ exceptâ primâ lacunâ in capite integra eſt, implere in hôc Seldeni antigrapho duas lineas integras & plus, ut & infrà lineam 68, & lineam 70 & 71: ſuprà verò eſſe plures lineas, quæ

[a] Artaphernem Artaphernis filium ejus conſobrinum, vel nepotem ex fratre vel ſorore.

non implent unam lineam cum dimidiâ in eodem antigrapho. At cùm marmor deſcriptum ſit à Seldeno, habens latitudinem pedum 3 & pollicum 5, & ſcripturæ lineas utramque oram contingentes; indè ſequi videtur omnes lineas in eo marmore fuiſſe æquales: & lacunæ finales debuerunt deſcribi adeò, ut pares ſint omnes lineæ. Id equidem me turbat; viderint ipſius marmoris inſpectores, quomodo eæ lineæ ſe habeant. Reſtat notare in fine hujus lineæ neceſſe eſſe deeſſe literas ΕΙΣ, vel in capite lineæ, quæ ſequitur, ut ſenſus quadret, ſive oblitus fuerit eas notare opifex, ſive notare lacunam exſcriptor.

Linea 66 duas tantùm habet lacunas. Prima ſic eſt: ΕΙΣΤΗΝΕΛΛΑΔΑΑ .... ΟΕΤΗ. Proculdubio ſcriptum fuit ΕΙΣΤΗΝΕΛΛΑΔΑΑφικετΟ. Nam Steſichorus, de quo ſermo fit, non fuit Hellen, ſed natus Himeræ in Siciliâ: ideo notat tempus, quo in Græciam venit, & in eâ innotuit. Secunda lacuna non eſt tam facilis; eò quòd ſequentes literæ, ut puto, in mendo cubant: quid enim poteſt fieri ex ΕΝΑΙΝ? in helleniſmo eſt terminatio genitivi vel dativi dualis; qui caſus non poſſunt accommodari ad rem, de quâ agitur, niſi ſcriptum fuerit ΚΑΙελλη Νι:Ν. Cedò alterius medici manum, quæ hoc ulcus ſanet.

In capite lineæ 67 manifeſtum eſt ex præcedentis lineæ fine ΕΝΘΕΡΜΟ debere ſuppleri πυλαι:Σ, ut ſit ΕΝΘΕΡΜΟπυλαιΣΜΑΧΗ. In ſecundâ lacunâ optimè Seldenus legit ΚΑΛΛΙΑΔΟΥ; quæ lectio firmatur teſtimonio Herodoti in Uraniâ, qui diſertè ait Καλλιάδεω ἄρχοντος, & ejus teſtimonium præponderat omnibus aliis auctoribus, quos citavit vir doctiſſimus: ab eo enim, ut par eſt credere, acceperunt & Diodorus & Dionyſius & Laërtius.

Lineæ 68 primum hiatum reſarcivit perquam optimè Seldenus in ſuo canone. Ultimam etiam, quod ad ſignificatum: ſed ut ea conjectura firmetur, emendandæ ſunt litteræ præcedentis lacunæ ΕΡΥΗΚ & legendum ΕΡρΥΗΚενενΣικΕΛΙΑ, niſi dicamus unum ΡΟ Ionicè detractum, quippe augmentum.

Ad lineam 69. in lacunâ ſecundâ, ubi deſunt literæ numerales, eas proculdubio optimè ſuppleverat vir ſummus: ſed mendum typographicum ei fraudem fecit; dum in Canone [a] ſuo pag. 107. lineâ 8 pro notis numeralibus ΗΗΔΠΙΙ, quas habuit in mente & ſcripſerat, exhibetur numerus ΗΗΠΙ, cui numero litera Δ una ſcilicet decas deeſt. Lacuna tertia etiam bene reſtituta eſt in Canone, ubi intelligit de Gelone Dinomenis filio: nam in verſione δεινέμενος videtur interpretari de gravi tyrannide: in voce ΔΕΙΝΟΜΕΝΟΣ deeſt Υ. & legere oportet ΔΕΙΝΟΜΕΝΟυΣ, ſive ſit error opificis, ſeu typographi. Lacuna 4, quæ & ultima eſt ejus lineæ ſexageſimæ nonæ, vbi videntur hæ reliquiæ, & ſic legitur: ΔΕΙΝΟΜΕΝΟΥΣ....... ΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝ. ſic ſupplendum cenſeo, ενγελαιΕΤΥΡ &c. Nam ſpatium lacunæ non videtur ſatìs extendi, ut putemus ſcriptum fuiſſe ἐνσυρακουσαις ſive συρακουσων. Nam Gelo priùs factus eſt Gelæ Tyrannus, poſtea verò etiam Syracuſarum. Sed hæc epocha, ut optimè notavit Seldenus, non conſonat cum cæteris Chronologis.

Ad lineam 70 nihil addi poteſt iis, quæ doctè & optimè ſupplevit & commentatus eſt Seldenus.

Lineæ 71 lacunas etiam explevit idem ſummus vir in ſuo canone. Sed in litteris numeralibus videtur deeſſe unum I, ut ſit numerus ΗΗΠΙΙΙΙ. & quadret cum ſuperioribus & inferioribus. Nam cùm ſuprà Timoſthene Archonte ponat marmor numerum 215, infrà verò Apſephione Archonte 206, neceſſe eſt, ut Charete Archonte ponatur numerus 209. Sic enim eorum ordo procedit ſecundùm Diodorum & Olympiadum recenſionem, *Timoſthenes*, *Adimantus*, *Phædon*, *Dromoclides*, *Aceſtorides*, *Menon*, *Chares*, *Praxiergus*, *Demotion*, *Apſephion*, *Theagenides*. Si *Timoſthenis* annus refertur ad annum 215, Apſephionis verò ad annum 206, Theagenidæ verù ad 205, neceſſe eſt, ut Charete Archonte notetur annus 209. Ergo addenda unitas, ut dixi, & addendum eſt unum I, ſic ΗΗΠΙΙΙι. Cæterùm ex hôc marmore, ut ex aliis auctoribus, emendandus Diodorus; qui pro *Apſephion* habet *Phædon*, malè repetito *Phædonis* nomine ex ſuperioribus, niſi fortè Phædon fuerit ſuffectus.

[a] In hâc editione; pag. 143, l. *ult.*

Lineæ 73 lacunæ à doctiſſimo Seldeno reſtitutæ ſunt.

In lineâ 74 notæ numerales, quæ primùm occurrunt, videntur redundare uno I. Nam ſi Theagenidis annus ſuit 205, Calliæ verò annus 193, Euthippo vel Euippo debet tribui annus 198, nam ita recenſentur & apud Diodorum & in Olympiadum recenſione: *Theagenides, Lyſiſtratus, Lyſanias, Lyſitheus, Archidemides, Tlepolemus, Conon, Euippus, Phraſiclides, Philocles, Bion, Mneſithides, Callias.* Sed hæc Chronologis accuratiùs examinanda relinquo. Eâdem lineâ lacuna finalis, quæ cum capite ſequentis lineâ continuatur, & ſic deſcribitur: ΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΑ.... ΑΙΤΗΣ... ΚΕΛΙΑΣ. ſic reſtitui poteſt: ΕΤΕΛΕΥΣΕΝΕΝΓΕΛΑΤΗΣΣΙ ΚΕΑΙΑΣ. Ibi enim (ſcilicet Gelæ) in Sieiliâ diem ultimum clauſiſſe dicitur Æſchylus: caſu teſtudinis ab aquilâ raptæ occiſum teſtatur Plutarchus lib. de exilio, & auctor ejus vitæ anonymus, ſed antiquus.

In linea 75 & 76. conſiderandus eſt Chronologis annus, quo viciſſe dicitur Euripides annos natus 43. Nam quum auctor vitæ Sophoclis dicat Sophoclem natum fuiſſe Philippo Archonte annis 24 ante Euripidem natum; Thomas verò Magiſter in Euripidis vitâ, dicat Euripidem natum eſſe Calliade Archonte, quo anno ad Salaminem cum Xerxe pugnatum eſt, cum neutro eorum concordat hæc noſtri marmoris epocha; ſed cum ſeipſo quadrat marmor. Nam ſuprà lineâ 65 dixit Euripidem natum Philocrate Archonte ab epochâ marmoris retro annis 222: id exactè cum hôc numero concordat. In lacunâ finali numerum 179 vellem poni uno anno minus, quàm putat debere poni doctiſſimus vir.

Lineæ 76 lacunas impletas à Seldeno non eſt opus attingere. In ſecundâ tamen poſt nomen Archontis, quod ſupplevit Seldenus in ſuo canone, credo legi debere ΕΒΙΩΣΑΝ. In lacunâ finali puto annum ſcriptum fuiſſe 157 uno anno plùs, quàm cenſet ſummus ille vir.

Lineæ 77 primam lacunam ſupplere erat in proclivi. Ultimam, quæ cum capitali lacunâ lineæ 78 continuatur, ita ſuſpicor debere ſuppleri. ΑΦΟΥΕΥΡΙΠΙΔ ΗΣ [ΒΙΩΣΑΣΕΤΗΙΓ̄ΔΔΠΙΙΕΤΕ]ΛΕΥΤΗΣΕΝ. Nam quod doctiſſimus Seldenus in ſuo canone poſuit: *Euripides Poëta moritur ſeptuagenarius*; id puto dixit ἁπλῶς, & rotundè, ut aiunt, non exactè: vel ſequutus eſt auctoritatem Thomæ Magiſtri, qui in vitâ Euripidis ait eum eſſe mortuum annum agentem ſeptuageſimum. Sed ut quadret ſecum marmor, neceſſe eſt eum, qui Philocrate Archonte natus fuit, anno ab epochâ marmoris retro 222, & mortuus eſt Antigene Archonte anno ab eâdem epochâ retro 145, vixiſſe annos 77, & fortaſſe apud Thomam Magiſtrum exeidit vox *ſeptimum:* nam & Suidas marmori ferè conſonat, & ait ἔτη ῆ βιῶναι αὐτὸν ο έ.

Lineæ 78 jam prima lacuna non hiat; ut nec ſecunda, nec tertia, quas ſupplevit Seldenus; ut & quartam in notis numeralibus. Sed in ultimâ finali, ubi ſupplevit ΑΝΕΒΑΙΝΕΝ, mallem reponi ΑΝΕΒΗ. Nam in toto marmore non uſus eſt auctor tempore præteriti imperfecti. Sic igitur ſe habet lacuna finalis cum ſequentis lineæ capitali continuata: ΚΑΙΚΥΡΟΣΑΝΕΡ..... ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗ ΣΙ &c. quam ſic ſuppleri poſſe & debere exiſtimo: ΚΑΙΚΥΡΟΣΑΝΕΒΗΠΡΟΤΕΡΟΝΕΤΗΗΔΔΔΔΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣ &c. numerum annorum ita ſupplevit Seldenus in ſuo canone. Quod ad dubium de mortibus Euripidis & Sophoclis, quas in idem tempus coincidere ait idem doctiſſimus vir apud pleroſque; certè Suidas aliter ſentir, qui Sophoclem ſex annis ſupervixiſſe Euripidem aſſerit; quod tamen cum noſtro marmore non convenit; & jure queritur Seldenus non quadrare has epochas cum Archontum ſerie, quam tamen falſi arguere non audeo. Ideo mihi liceat cum doctiſſimo viro ἐπέχειν. Quod verò ad Cyri aſcenſionem, de quâ etiam dubitat, cùm ſexennio inferiùs ſub Archonte Exæneto ponatur, non eſt, quare dubitet. Duplex enim ſuit Cyri aſcenſio. Prima, quando à patre Dario evocatus eſt jam decumbente ſeu morbum fingente, ut ait Xenophon initio lib. 2. Hellenicorum; quæ prior ἀνάβασις cadit exactè in annum notatum hôc loco in Marmore. Secunda verò, quâ cum exercitu aſcendit, ut bellum inferret fratri. quæ propriè dicta eſt Xenophonti ἀνάβασις, accidit quinto vel ſexto poſt hanc primam anno. Cavendum eſt igitur, ne hunc marmoris locum de ſecundâ accenſione accipiamus.

In

In lineâ 79 vox ΠΡΟΤΕΡΟΥ non caret ſuſpicione mendi; & timeo, ne eam pro ΔΕΥΤΕΡΟΥ poſuerit quadratarius: niſi hoc ſit, certè mirum videri poteſt eundem Calliam, qui fuit Archon Olymp. 81, duráſſe uſque ad annum 3 Olympiad. 93. Nam conſentaneum eſt credere Archontas illos eponymos non ſolitos eſſe fieri, antequam jam viri ſorent ætate maturi & rebus agendis idonei & jam experti, nec rurſus, cùm jam effœti ſinè corporis & animi vigore forent. Tamen quoniam id, licèt rarum, non ſit impoſſibile, ut vir octogenarius ſit adhuc ad tractanda negotia idoneus, ἐπέχω, & nihil decerno. In eâdem lineâ nomen Archontis ΜΙΚΩΝ apud Diodorum eſt Μικίων. Lacuna finalis, quæ cum ſequentis lineæ capitali continuatur, debuit, ut puto, longior deſcribi: nam ea talis eſt: ΑΦΟΥ... ...ΑΚΥΡΟΥΑΝΑΒΑΝΤΕΣΚΑΙ. At neceſſe videtur eam ſic ſupplere ΑΦΟΥΕΠΑΝΕΛΘΟΝΟΙΜΕΤΑΚΥΡΟΥ &c. Hoc enim hiſtoria docet, & teſte Xenophonte totum tempus expeditionis in aſcenſu & reditu fuit unius anni & trium menſium; aſcenſus fuit ſub Xenæneto Archonte, teſte Diodoro. Ergo conſequens eſt, ut ſub Lachete, qui Xenænetum excepit, reditus accideret.

Lineæ 80, cujus initialem lacunam cum finali ſuperioris lineæ conjunctam jam ſupplevimus, ſecunda, tertia & quarta lacunæ ſic deſcribuntur: ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦ.......ΕΛΕΥΤ......Ο..ΕΤΗ. Quas ſic ſuppleo: ΣΩΚΡΑΤΗΣΦΙΛΟΣΟΦΟΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΒΙΟΥΣΕΤΗ. Hæc ſupplementa, ſpero, in dubium non revocabuntur: & id poſtulant numerales ætatis notæ, quæ ſequuntur. In finali lacunâ poſt ΛΑΧΗΤΟΣ ſequebatur ſinè dubio ΑΦΟΥ: poſt id verò multa exciderunt, quæ divinare non aggrediar; temerarium enim foret, quando Diodorus nos nihil juvat, eò quòd in eo anno nullum negotium, quod Athenis geſtum fuerit, narravit, cùm tamen ſequentis lineæ initium.....ΑΘΗΝΗΣΙ innuat de rebus Athenienſium in eâ lineâ tractatum fuiſſe.

Ad lineam 81 nihil habeo certi, quod dicam: pauca elementa, quæ reſtant in lacunis, nullam anſam præbent noſtris conjecturis.

In lineâ 82 non dubito, quin cauſam habuerit vir doctiſſimus, cur notaret in ſuo Canone ad hanc lineam *Philoxenus ſexagenarius moritur*, cùm in marmore numerus ſit expreſſus ΓΔΙΙ, id eſt, quinquaginta quinque. In proximâ lacunâ manifeſtum eſt ſupplendum eſſe ΕΤΗΗΔΠΙ. Nam numerus 116 quadrat cum Pytheâ Archonte in lacunâ finali, quæ (ut ſuſpicor) pluribus punctis notari debuit: de Anaxandridis Comœdi victoriâ fiebat mentio, ita cenſente Seldeno. Itaque ſic ſupplenda eſt finis ejus lineæ ΑΦΟΥΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΗΣΚΩΜΩΔΟΠΟΙΟΣΕΝΙΚΗΣΕΝΕΤΗΗΔΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣ. Quadrat is numerus cum ſuperiore epochâ. Nam Callias fuit Archon tribus annis poſt Pytheam, cujus annus notatus eſt ſuprà numero 116: & conſentit Seldenus in ſuo canone.

Lineâ 83 pro ΚΑΛΛΕΟΥ, quod legitur in marmoris antigrapho, errante fortè typographo, legendum eſt ΚΑΛΛΙΟΥ. Hic fuit Callias Hipponici, quem Xenophon δᾳδοῦχον vocat l. 6, & quem caput & coryphæum fuiſſe ait legationis, ad Thebanos miſſæ de pace cum Lacedæmoniis tractandâ; cujus vitam & matrimonia plura vide in Andocide. Cæterùm eâdem lineâ optimè ſupplevit Seldenus 'Αςεῖυ, & ex eo loco emendavit Ariſtotelem. Quod ad ultimam lacunam finalem, optimè, ut mihi videtur, intelligit τὸ ΚΑΤΕΚΑΗ de Cometâ ſeu Lampade, de quâ Ariſtoteles meteorologic. 1 cap. 6. Certè non video, quid melius poſſit excogitari. Nam & de eo Cometâ mentionem facit Diodorus lib. 15. Sed quod ſupplevit ΚΑΤΕΚΑΗΔΕΤΟΤΕΚΑΙΟΥΡΑΝΟΣ, dubito, an bene conveniat, & an ita ſcriptum fuerit in marmore: nam καλακαίεσϑ bene dicitur de rebus, quæ igne conſumuntur, ut de domo, de templo, de Sylvâ, de urbe; ſed de cœlo puto non poſſe dici, niſi abuſivè id καλακαίεσϑαι, cùm cometes in eo fulſit. Diodorus ſic ait de eo cometâ: ὤφθη μὲν γὰρ κατὰ τὸν οὐρανὸν ἐπὶ πολλὰς νύκτας λαμπὰς μεγάλη καιομένη ἀπὸ τοῦ σχήματος ὀνομασθεῖσα πυρίνη δοκίς. Mallem igitur vel ex Diodoro ſupplere: ΚΑΤΕΚΑΗΔΕΤΟΤΕΚΑΙΠΥΡΙΝΗΔΟΚΙΣΕΝΟΥΡΑΝΩ, vel cum Ariſtotele, ΚΑΙΟΔΟΣΕΝΟΥΡΑΝΩ, nam & ὁδὸν vocatam fuiſſe ait eam Lampadem.

Lineæ 84 prima in capite lacuna, quæ (credo) ex fine præcedentis lineæ continuatâ eſt, habuit proculdubio ΑΦΟΥΜΑΧΗΕΓΕΝΕΤΟ, ut cenſet marmoris publicator,

cator, & de Leuctricâ pugnâ optimè intelligit ex Pauſaniâ; cui addi poteſt & antiquioris Polybii auctoritas, qui lib. 2. ait Elicen & Olenum abſorptas fuiſſe paulò ante Leuctricam pugnam; ubi puto (imò firmiter credo) eum memoriâ lapſum poſuiſſe *Olenum* pro *Bura*; earum autem urbium calamitas tunc evenit, quando magnus ille cometes, de quo lineâ ſuperiore dictum eſt, fulſit, teſte Ariſtotele loco ſuprà citato meteorol. 1 cap. 6. Eâdem lineâ 84 in lacunâ finali ſuppleo: ΑΦΟΥΑΛΕ ΞΑΝΔΡΟΣΜΑΚΕΔΟΝΩΝ. quod cum lineâ ſequente ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ conjungitur: & ita ſuppleo, eò quòd de ſolis Perſarum & Macedonum regibus habet rationem marmor eo tempore (nam de Lydiæ regibus egit etiam ſuperioribus ſeculis) & hic annus eſt, quo Amyntâ mortuo ſucceſſit Alexander, ut notavit Diodorus ad annum tertium Olymp. 102.

Lineæ 85 lacuna finalis, quæ proculdubio multò majus ſpatium occupare debet, quàm pauca puncta antigraphi nobis deſcribunt, ſic ſe habet: ΚΑΙΩΙΚΙΣΘΗ ΜΕΓΑΛΗΠΟΛ .... Eam ſic repleri debere cenſeo: ΜΕΓΑΛΗΠΟΛ ΙΣΕΤΗΗΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΔΥΣΚΙΝΗΤΟΥ. Nam ut ordo perpetuus marmoris ſervetur, ſequi debet numerus annorum negotium narratum, & nomen Archontis ſequitur ſemper annorum numerum. Nunc videndum, an bene & numerum annorum & Archontis nomen poſuerimus. Pauſanias certè in Arcadicis ait Megalopolin conditam fuiſſe paucis poſt Leuctricam pugnam menſibus Phraſiclide Archonte; ſed puto eum non exactè perpendiſſe eam epocham, & poſuiſſe *Phraſiclide Archonte*, eò quòd notum erat eo Archonte pugnam Leuctricam commiſſam fuiſſe. Nam quòd marmor non habuerit Ἀρχοντ<ος> Φρασικλείδου, colligo ex totius marmoris ordine, in quo nunquam bis ponitur ejuſdem Archontis nomen; ſed ſemper omnia, quæ ſub eodem Archonte evenerunt, ſimul enumerat, ut optimè notavit doctiſſimus Seldenus, quem vide in ſuo canone. Itaque de epochæ hujus veritate, & utrùm Phraſiclide an Dyſcineto Archonte condita fuerit ea urbs, accuratiùs viderint Chronologi. Sed certo certius eſt ex ordine marmoris debere ſcribi Δυσκινήτου. Cæterùm de conditu Μεγαλοπόλεως diſſentire videtur Diodorus, lib. 15. qui Megalopolin conditam ait Nauſigene Archonte duobus annis poſteriùs, quàm & noſtrum marmor & alii. Ut concilientur eæ diverſæ auctorum ſententiæ, puto Arcadas Epaminondæ monitu urbis mœnia & circuitum notaviſſe, fortè & mœniorum fundamenta jeciſſe: ſed tum demum habitari cœpiſſe, poſtquam victis Arcadibus in eâ pugnâ, quæ Magna vocata eſt, timor eos coëgit, ut conferti habitarent, & eam urbem munirent, & frequentarent, ut eo propugnaculo adverſùs Lacedæmonios uterentur. Ideo ad eum annum ejus urbis natalia retulit Diodorus, alii verò ad primam ejus delineationem.

In lineâ 86 duæ lacunæ finales ita deſcriptæ ſunt ΚΑΙΑΛΕ ... Ν ... Lacuna finalis debet magìs extendi, quod ferè in omnibus lacunis finalibus accidit. Eas ita hiantes ſic expleri debere puto: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΤΕΛΕΥΤΗΣΑΝΤΟΣΠΤΟΛΕΜΑΙ ΟΣΒΑΣΙΛΕΥΕΙ. Id omnino cum hiſtoriâ convenit. Nam Ptolemæus Alorites, ſeu filius ſeu gener Amyntæ regis, (nam in eo variant auctores) occiſo per fraudem Alexandro rege, qui Amyntæ ſucceſſerat, eodem hôc anno regnum Macedoniæ occupavit, teſte Diodoro lib. 15. cujus locum in numero annorum ejus regni corruptum emendavimus ſuprà pag. 50 in notis ad eum auctorem.

Lineâ 87 in hiatu ad finem mentio proculdubio fiebat de expilatione templi Delphici à Phocenſibus duce Philomelo factâ: jure tamen in eo æſtuat doctus vir, quòd certum ſit cùm ex teſtimonio Pauſaniæ, tum aliis certiſſimis conjecturis (quarum præcipua ducitur ex regno Philippi Macedonis) eam expilationem factam fuiſſe novennio poſt hunc Cephiſodorum, vel ſaltem octennio, Philippo jam regnante, & quidem ſecundùm Pauſaniam, Agathocle Archonte. Ego non dubito erraviſſe auctorem Chronici Marmorei. Cauſa erroris fuit Archontum homonymia, & ambiguitas in vocibus Cephiſodori & Cephiſodoti, qui ſæpe confunduntur. Nam cùm Cephiſodotus Archon immediatè præceſſerit Agathoclem, facilè credo quandam in eo apud Hiſtoricos fuiſſe diverſitatem, ut alii Archonte Cephiſodoto, alii Agathocle id negotium notaverint, dum alii fortè à belli initio, alii ab ipſâ expilatione templi tempora computabant. Indè auctor noſtri Chronici deceptus ſimilitudine

2

Digitized by Google

tudine nominis ad primum Cephiſodotum retulerit, quæ ad ſecundum vel ad Cephiſodorum debebant referri. Ideo non dubito, quin lacuna illa finalis lineæ 87 ſic repleri debeat: ΤΟΕΝΔΕΛΦΟΙΣΙΡΟΝΕΣΤΑΛΕΥΣΑΝΕΤΗΗΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ.

Linea 88 curta eſt, & credo inter eam & lineam 89 plura deeſſe.

Lineæ 89 lacunas optimè ſupplevit doctiſſimus Seldenus.

In cæteris præter duo nomina Archontum imperfecta, quæ ſupplevit idem ſummus vir in ſuo canone, nihil ſuppleri poteſt ob nimis acciſas reliquias; nec nobis allud ſuppetit, quàm dolere, imò lugere, talis theſauri tam exiles reliquias ad nos uſque perveniſſe. Quod ad alterum marmor, quo continentur Smyrnæorum decreta, & fœdus cum Magneſiis, in eo ſupplendo & illuſtrando tam feliciter laboravit ſummus ille vir, & omni laude dignus Seldenus, ut in eo ne minimum quidem ïota mutare aliquis poſſit: nec nobis ſupereſt aliud agendum, quàm illi gratias agere, & plauſum dare, quod facere debent omnes literati.

THOMÆ LYDIATI OXONIENSIS ANNOTATIONES AD *CHRONICON MARMOREUM.**

Annotationes primæ ad Chronicon Marmoreum, de Morte Darii Hyſtaſpis, &c.

VELIM ſanè ad magìs aſſerendam Marmorei hujus Chronici dignitatem & autoritatem, quam equidem maximopere aſſertam cupio; ut, perinde ac de Conſularibus Romanorum Faſtis Marmoreis, ante annos plùs minùs octoginta Romæ in Comitio effoſſis, memoriæ mandetur, ubi, quando, & quomodo, inventum ſive repertum fuerit; quod etiam fortè nonnihil ad meliùs intelligenda ejus nonnulla conduxerit. Quum verò citimus ejus terminus ſive finis fixus ſit principio Olympiadis centeſimæ viceſimæ nonæ; primùm animadverti idem ipſum eſſe tempus ſuſcepti à Romanis, ſcilicet Appio Claudio Caudice & Marco Fulvio Flacco Conſulibus, belli Punici primi, adeóque primi tranſmarini, nimirum in Siciliâ geri cœpti (ſcilicet ubi Polybius ſuam Hiſtoriam inchoavit, quem terminum etiam Hiſtoriæ ſuæ poſuit Dionyſius Halicarnaſſeus, qui & ipſe quoque breve Chronicon per Athenienſium tempora digeſtum edidit.) Unde ſubinde ſubit animum meum ſuſpicio, quam tamen adjunctum Smyrnæorum & Magneſiorum fœderis monimentum nonnihil retundit; an non ad Pharum Inſulam Adriatici maris aliquo modo ſpectet, & ipſam quidem Pariorum Coloniam, ſecundùm Oraculum quoddam conditam, Dionyſio Seniore Siciliæ tyranno auxilia ſuppeditante, anno quarto Olympiadis nonageſimæ octavæ, Archonte Athenis Dexitheo, juxta Diodorum Siculum, libro 15. Hoc tantùm auſim dicere me haud temere credere poſſe, Epocham Chronici Marmorei caſu fortuito incidiſſe in initium primi Romanorum belli Punici, primi inquam tranſmarini, ejúſque in Siciliâ ſuſcepti.

Porrò quod anno 1252. mancum extat — *νικης ἐβασιλδυσαν*, forſitan non tam Phœnices reges Cadmum & Phœnicem, quàm Laconices Eurotam & Lacedæmonem ſpectat: quandoquidem auctor ferme intrà Græciæ fines ſe contineat, niſi in Perſicis Imperatoribus, ſed & iis finium Græciæ invaſoribus.

Ad annum 292. nempe primum Olympiadis quinquageſimæ ſextæ, nomen Archontis Athenienſis mutilum —— *δήμῳ*, quod Latinè redditur *Populo*, mea ſeries ſummorum Magiſtratuum Romanorum & Archontum Athenienſium manuſcripta ante annos ſedecim, unáque cum aliis manuſcriptis noſtris apud me ſuppreſſa, & in tenebris deliteſcens, exhibet Euthydemum: autore, ſi bene memini libris jam ferme biennium viduatus, Diogene Laërtio in vitâ Chilonis.

Anno 253. quarto Olympiadis ſexageſimæ quintæ, initium regni Darii Hyſtaſpidæ, Mago defuncto, poſitum quadriennio ſeriùs quàm Ptolemæo Aſtronomo, & aliis, videtur commodiſſimè referri poſſe ad Babylonem ab eo captam Zopyri dolo;

* Edit. Prideaux. Part. 2. pag. 1. uſque ad pag. 87.

quam

quam antiquiſſimam Imperii Metropolim Magi factio, & forſan aliquis ex eâdem Conſanguinitate eò uſque rebellem contra ipſum tenuerat: quâ occaſione poſtea idem Darius appellatus ſit Aſſyriæ Rex, Ezræ VI. quemadmodum annotavi noſtrâ Emendatione Temporum ad annum Mundi 3489.

Anno 227. ac ſecundo Olympiadis ſeptuageſimæ ſecundæ nomen Archontis Athenienſis obliteratum, relicto ſolùm ſecundo δεύτερον, quo Datis Darii Hyſtaſpidæ dux prœlio Marathonio à Miltiade & Athenienſibus profligatus eſt, reſtituatur è Plutarcho in Ariſtide, Phanippo ſive Phænippo ſecundo. Fuit autem prior Phænippus Archon, initio Olympiadis quadrageſimæ octavæ, juxta Clementem Alexandrinum, primo ſtromate, ſi rectè memini: cùm apud Euſebium in Chronico, idem Phænippus Archon Athenis, tanquam ex eodem Clemente, referatur ad Olympiadem 47. Inſequente anno, nempe 226. (ita enim legendum apparet, licèt Seldenus ambigat, utrùm ita, an 225. uno anno minùs) ac tertio Olympiadis ſeptuageſimæ ſecundæ Darii Hyſtaſpidæ mors aſſignata, Archonte Athenis Ariſtide; quem idem Plutarchus in ipſius Ariſtidis vitâ diſertè aſſeverat, Archontem Eponymum fuiſſe proximè poſt Phænippum, quo Archonte prœlium Marathonium commiſſum fuerat; liquidò confirmat noſtram ex Cteſiâ Chronologiam, referentem ejuſdem Darii mortem, ejúſque filii Xerxis regni initium, quinquennio citiùs quàm auctore Herodoto vulgus autumat: quæ ex conſequenti viam ſternit ſtatuendo Artaxerxis Longimani filii Xerxis etiam regni initio, citiùs eodem quinquennio, paritérque noſtræ reſtitutioni initii ſeptuaginta hebdomadum Danielis, anno regni hujus viceſimo. tantopere controverſi, & tanti momenti. Quam quidem Chronicam Annotationem antiquiſſimi & nobiliſſimi Monimenti, eodem nomine, utcunque alii æſtimaverint, ipſe ſanè magni æſtimo: neque enim paucorum millium animarum ſalutis æternæ intereſt, demonſtratum habere articulum temporis, quo Meſſias ille manifeſtandus fuerat.

Anno 193. quum mentio fiat Archontis Calliæ prioris, iterúmque anno 143. fortè hìc pro προτέρου, legendum videatur, vel δευτέρου vel ὑστέρου. niſi potiùs Ἱππονίκου. aut πλουσίου, nempe divite illo Hipponici filio, qui convivium Xenophonteum præbuit. Verum hæc aliáque hujuſmodi minutiora ſunt, quàm ut animadverſione digna videri queant, adeóque magìs mirum videatur, doctiſſimos & diligentiſſimos vetuſtiſſimorum & obliteratorum marmorum Interpretes tot obſcuriſſima tam acutè vidiſſe, quàm haud uſquequaque omnia perſpexiſſe: me verò quod attinet, veniam à literatis omnibus peto, quòd hæc hactenus abſque promptâ librorum ſupellectili attingere auſus ſim, quæ ſinè abundanti eorum copiâ protractari nequeant. Ut autem eódem definam, unde exorſus ſum, hortor ipſos Interpretes, ut ſciſcant porrò de modo, loco, tempore, aliíſque circumſtantiis reperti talis monimenti, confirmandæ ejus dignitati & authoritati, quo honoratiſſimus Comes noſtrâ quidem ſententiâ præclarè de poſteritate meritus eſt.

Diſquiſitio de tempore Dynaſtiæ, & Mortis Gelonis Syracuſani, in quo Marmoreum Chronicon Arundellianum ſeptennio diſſertà Diodoro Siculo, & communi opinione. Eâque occaſione de aliis quibuſdam differentiis ejuſdem Chronici à receptis opinionibus.

STATUIT Auctor Chronici Marmorei Gelonem Dinomenis filium tyrannidem obtinuiſſe (ſc. Syracuſis, antea enim Gelis aliquandiu dominatus erat juxta Herodotum, lib. 8.) annis 215. ante Epocham ſuam ſive Chronici finem, nempe Olympiadem 129. id eſt, Olympiadis 75. anno ſecundo, Archonte Athenis Timoſthene: Hieronem autem Gelonis fratrem ſeptennio poſtea, annis 208. ante Epocham, id eſt, Olympiadis 73. anno primo, Archonte Athenis Charete, tanquam Gelone tunc demum mortuo. Atqui Diodorus Siculus, in rebus ſuæ gentis, inquam Siciliæ, pro ratione inſtituti operis (propè dixerim) nimius, libro undecimo ſcribit, Hieronem Geloni fratri tanquam mortuo, poſtquam regnaverat annos 7. ſucceſſiſſe in principatu, anno tertio Olympiadis 75. Archonte Athenis eodem Timoſthene: & indè regnaviſſe Syracuſis annos undecim & menſes octo; ac proinde etiam

etiam hunc, Olympiadis 78. anno ſecundo reliquiſſe regnum Thraſybulo fratri Archonte Lyſiſtrato: atque hunc poſt unum tyrannidis annum ejectum eſſe à populo Syracuſano, anno tertio ejuſdem Olympiadis Archonte Lyſaniâ; indéque Syracuſanos popularem ſtatum ſervâſſe propemodum 60 annos, uſque ad tyrannidem Dionyſii. Libro autem 13 ſcribit, Dionyſium ex ſcribâ & promiſcuæ multitudinis idiotâ maximæ civitatum Græcarum tyrannum evaſiſſe, Olympiadiſque anno tertio, Archonte Athenis Calliâ, utique integro annorum 60 intervallo poſtea, qui contrà in Marmoreo Chronico legitur tyrannus Syracuſis extitiſſe quinquennio citiùs, utpote annis 147 ante Epocham, i. e. anno ſecundo Olympiadis 92 Archonte Athenis Euctemone. Euſebius autem in Chronico, refert Gelonem obtinuiſſe Syracuſas anno ſecundo Olympiadis 73, ac Hieronem Syracuſis regnâſſe anno tertio Olympiadis 75, i. e. novennio poſtea. Ad quæ loca annotat Arnoldus Pontacus Epiſcopus Vazatenſis, in ſuâ Chronici Euſebiani editione nuncupatâ Henrico IV. Galliarum Regi, A. D. 1604. etiam Dionyſium Halicarnaſſeum, libro 7. referre initium imperii Gelonis ad annum ſecundum Olympiadis 72, ejúſque exitum Fabio & Æmilio Mamerco Romæ Conſulibus, qui inciderunt in annum primum Olympiadis 74: Pauſaniam quoque ſcribere, libro 6. Gelonem rerum potitum Syracuſis anno ſecundo Olympiadis 72: ſed & Ariſtotelem Politicorum libro 5. cap. 12. ſcribere Gelonem regnâſſe annos 7, ac mortuum eſſe anno octavo.

Veruntamen etiam in iiſdem ipſis auctoribus nihilominus videor mihi videre expreſſa veſtigia veritatis à redivivo Chronico Marmoreo ſtantis. Nam & in Chronico Euſebiano, quum ad annum tertium Olympiadis 75, craſſiùs & imperfectiùs ponatur, *Hieron Syracuſis regnat*; triennio poſtea diſtinctiùs & ſignificantiùs exprimitur, *Hieron poſt Gelonem Syracuſis tyrannidem exercet.* Annotat autem Pontacus nonnulla vetuſtiſſima Chronici Euſebiani exemplaria, nominatim verò Fuxenſe, ſc. è Bibliothecâ Collegii Fuxenſis Tholoſæ depromtum, Gelonis regnum Syracuſis in Siciliâ ſtatuere demum anno ſecundo Olympiadis 75, nempe eodem ipſo quo Marmoreum; nec ullam habere mentionem Hieronis ante Olympiadem 76: Græca autem Euſebiani Chronici apud Georgium Syncellum & Cedrenum teſtantur Gelonem Syracuſis rerum potitum annis 17; qui deducti ab anno ſecundo Olympiadis 73, differunt ejus mortem & Hieronis initium ad annum tertium Olympiadis 77, etiam ſeriùs biennio quàm Chronicon Marmoreum; verùm iidem cœpti integrâ Olympiade citiùs juxta Dionyſium Halicarnaſſeum & Pauſaniam, decennium ejus terminant ad Xerxis tranſitum in Græciam; & reliquum ſeptennium uno anno infra poſteriorem regni Hieronis ſitum in eodem Chronico, nempe ad annum tertium Olympiadis 76, tantummodo biennio citiùs quàm Marmoreum; ita ut hoc inter illa duo extrema medium feriat.

Porrò autem Chronicon Euſebianum ſuppeditat aliud etiam validius argumentum & tecmerion veritatis Chronici Marmorei. Nam ad annum tertium Olympiadis 79. in Euſebiano legitur, *Sicilia à populo regebatur*, adjecto in Exemplari Fuxenſi, *ſeditione factâ:* ubi quin de Syracuſis à Thraſybuli tyrannide liberatis agatur, nullum dubium videtur, ne Scaligero quidem in Euſebii Chronico à ſe edito, biennio poſt Pontaci editionem, nihilominus imputanti iſtic errorem & metachroniſmum triennii Euſebio. Verùm quum non modò Diodorus Siculus, ſed etiam longè antiquior eo Ariſtoteles, lib. 5. Politicorum cap. 12. Geloni, Hieroni, & Thraſybulo aſcribat omnino annos 18. tyrannidis Syracuſanæ (ubi Ariſtotelis verba ſunt, Ἡ περὶ Ἱέρωνα καὶ Γέλωνα [τυραννὶς] περὶ Συρακούσας ἔτη ἐδ᾽ αὕτη πολλὰ διέμεινεν, ἀλλὰ τὰ σύμπαντα δυεῖν δέοντα εἰκοσί. Γέλων μὲν γὰρ ἑπτὰ τυραννεύσας τῷ ὀγδόῳ τὸν βίον ἐτελεύτησε· δέκα δ᾽ Ἱέρων. Θρασύβουλος δ᾽ τῷ ἑνδεκάτῳ μηνὶ ἐξέπεσεν) illi anni 18. retro putati à tertio Olympiadis 79 deſinente, referunt nos ad deſinentem annum primum Olympiadis 75, id eſt, ad ipſum initium regni Gelonis in Chronico Marmoreo anno inſequente prœlium ad Platæas.

Si quis verò rationem quærat, cur hinc demum fiat initium regni Gelonis Syracuſis, nempe poſt illud biennale bellum Medicum dictum apud Diodorum; ſatis idoneam ſuppeditat ipſe Diodorus: ſcilicet, quòd poſt clariſſimam victoriam ab illo partam contra Pœnos & eorum finitimos, Xerxi confœderatos, eodem die quo Leonidas rex Lacedæmonius cum Perſis conflixit ad Thermopylas; ex nuncio accepto

victoria

victoriæ Græcorum navalis contra Xerxem ad Salaminem, omiſſo apparatu, quem ſtudioſiſſimè fecerat, ferendi ſuppetias Græcis, renovans fœdera, & ſtabiliens pacem tum inter ipſos Siculos, tum etiam cum Pœnis, deinceps voluntate & conſenſu populi unâ voce proclamantis eum benefactorem & ſervatorem, & Regem, Βασιλέα, regnavit Syracuſis, quas antea vi armatâ obtinuerat; ac tunc demum auſus eſt publicis cœtibus ſinè ſtipatoribus aut ſatellitio, adeóque nullis indutus armis, abſque militari tunicâ, ſe committere; quod nunquam antea fuerat.

Cujuſmodi initium regni Gelonis demum dono populi etiam Ælianus ſignificat, variæ hiſtoriæ lib 13. cap. 37. ſcribens in hanc ſententiam, *Gelon Syracuſanorum tyrannus manſuetiſſimè ſe in regno geſſit. Seditioſi verò quidam ei tendebant inſidias. Quod cùm reſciviſſet* Gelon, *convocatâ Syracuſiorum Concione, armatus in Concionem aſcendit, & commemorans, quantorum bonorum illis cauſa fuerat* (ὅσα ἀγαθὰ αὐτοῖς εἰργάσατο) *ſimúlque detegens inſidias, mox arma depoſuit, dixitque ad univerſos; Ecce igitur tunicula ſolùm amictus abſque armis aſto, & dedo me vobis, ut pro voluntate libitûque mecum agatis. Quare Syracuſani mirati ejus ſententiam, tum inſidiatores puniendos ipſi tradiderunt, tum etiam regnum ei dederunt* (καὶ τὴν ἀρχὴν ἔδωκαν.) *Hic contrà populo puniendos iſtos reliquit. Quamobrem Syracuſani ſtatuam quoque ei poſuerunt in diſcinctâ tunicâ. Atque hoc fuit ejus ad populum Concionis monimentum, & poſtea in ſecula regnaturis documentum.* Quinetiam antea, nempe lib. 6. cap. 11. idem Ælianus disertè ſignificat hoc factum eſſe poſt pugnam ad Himeram Siciliæ urbem, ubi Gelon Pœnos, occiſo Amilcare eorum duce, devicit: & quidem ejuſdem victoriæ potiſſimâ occaſione, ita ſcribens, *Gelon, poſtquam ad Himeram deviceret Carthaginenſes, univerſam Siciliam in poteſtatem ſuam adegit. Indè prodiens in forum nudatus armis, aiebat ſe redditurum civibus poteſtatem. Hi verò nolebant accipere, experti ejus humanitatem, & quòd popularius poteſtate uteretur, quàm Monarchæ ſolerent. Quapropter etiam* (nimirum reddito & confirmato ei regno) *poſita eſt ipſi in Junonis Siculæ templo ſtatua nudatum armis oſtendens, oppoſitâ quoque ſcripturâ, quæ id Gelonis factum declararet.* Hactenus Ælianus.

Denique antiquus Scholiaſtes Pindari Lyrici Poëtæ, in ejus Pythionicis, Odâ 3. disertè refert initium regni Hieronis Syracuſis ad deſinentem Olympiadem 76, utpote Pythiadem 28. cujus annus primus cœpit ultimo aut penultimo menſe anni tertii ejuſdem Olympiadis, quum primus Agon Pythicus Stephanites inſtitutus ſit eodem anno tertio Olympiadis 49. æquè juxta Chronicon Euſebianum ac Marmoreum. Quare initium ſeptennis abſolutæ tyrannidis ſive dynaſtiæ Gelonis non potuit prævertere initium Olympiadis 75. Itaque nullo modo verum eſſe poteſt, quòd Pontacus, Dionyſio Halicarnaſſeo autore, refert Gelonis mortem Fabio & Æmilio Marmercino Conſulibus Romæ, qui juxta ipſum Dionyſium inciderint in annum primum vel ſecundum Olymyiadis 74: hòc pacto enim mortuus fuiſſet triennio aut minimùm biennio ante conflictum Græcorum & Perſarum ad Thermopylas, quo tempore ipſe Amilconem ſive Amilcarem, & Pœnos celeberrimo prælio vicit in Siciliâ; quum ipſe Dionyſius initio libri noni Xerxis expeditionem in Græciam aſcribat conſulatui ejuſdem Cæſonis Fabii ſecundo, & Spurii Furii Fuſi, tanquam incidenti juxta ipſum quidem in primum, verùm juxta Fabium Pictorem & nos in quartum annum Olympiadis 75. ideóque Gelonis mors multo propiùs conveniat in Æmilii Mamercini à Pontaco memorati Conſulatum ſecundum, incerto Collegâ, ſive is fuerit Servilius Structus juxta communem opinionem, ſive Cornelius Lentulus juxta Diodorum Siculum, ſive idem, ſive alius cognomento Eſquilinus juxta Faſtos Marmoreos, ſive ipſe Cæſo Fabius, anno proximè præcedente tertiùm, hôc autem quartùm Conſul; aliis habitus eodem anno omnium Romanorum primus Proconſul, creatus gerendo bello Veienti, quod anno præcedente genti ſuæ Fabiæ depopoſcerat, & quo bello, anno inſequente, cum totâ ſuâ gente ferme uſque ad internecionem occiſus eſt. Hi autem Conſules, juxta noſtram ſeriem ſummorum Magiſtratuum Romanorum, inciderunt in annum tertium Olympiadis 76, periode ac in decimum ſeptimum à primo initio tyrannidis Gelonis Syracnſis, juxta ipſum Dionyſium. Quocirca ad eandem Olympiadem quaſi deſinentem haud dubiè ſpectat tempus mortis ipſius juxta eundem.

Hic eſt noſter στοχασμὸς, quum ipſe Auctor non ſit ad manus impræſentiarum,

 nec

nec ullo modo mihi parabilis: ubi etiam ambabus, quod aiunt, ulnis amplexamur inſperatum ἐπίταγμα, ſive Acceſſorium ultro ſe nobis offerens ad confirmationem Calculi Annorum Romæ Conditæ, quem in noſtrâ Emendatione Temporum innuimus, ampliùs autem in illâ ſerie noſtrâ demonſtrandum, & confirmandum ſuſcepimus, nempe Fabiani omnium antiquiſſimi, ſtatuentis Romam Conditam initio octavæ Olympiadis ſaltem triennio ſeriùs quàm Catoniani & Dionyſiani.

At verò, quid ſi dicamus Pontacum hallucinatum eſſe in nomine Auctoris, referentem Dionyſium addere Gelonem vitâ functum Coſſ. Fabio & Æmilio Mamerco; quum neutiquam ita ſcripſit Dionyſius, verùm Diodorus: ii autem Conſules juxta Dionyſium quidem inciderint in annum Olymp. 74. at juxta Diodorum in annum tertium Olymp. 75. Archonte Athenis Timoſthene, quo ipſe Gelonem vitâ functum refert. Ita demum videtur manifeſta hallucinatio Pontaci in nomine Auctoris, levicula illa quidem, & quæ meritiſſimè doctiſſimo ac diligentiſſimo, ſummæque ingenuitatis viro condonetur. Cæterùm quod ad initium tyrannidis Dionyſii ſenioris Syracuſis attinet, agnoſcit Pontacus illud in Euſebiani Chronici exemplaribus manuſcriptis pleriſque pariter ac editis reſpondere anno 16, aut 17 Imperii Perſici Darii Nothi, i. e. anno primo Olympiadis 93. quo etiam editio Scaligeri idem refert; quanquam nec Pontaco, nec ſibi ſatìs probatum; Pontaco propter auctoritatem non modò Diodori Siculi, lib. 13. ſed etiam Dionyſii Halicarnaſſei, lib. 7. ſcribentium, Dionyſium invaſiſſe tyrannidem anno tertio Olympiadis 93. incurrente in annum 19 Darii; Scaligero propter concurrentia eodem anno initia Dionyſii ſenioris tyranni Siciliæ, & Archelai poſterioris, regis Macedoniæ, mortéſque duorum celeberrimorum Poëtarum Tragicorum, Euripidis & Sophoclis; utrique verò pariter improbatum propter ipſius Dionyſii mortem poſt annos 38 tyrannidis ſuæ completos demum anno primo Olympiadis 103.

Verùm enimvero redivivum Chronicon Marmoreum etiam ipſum conjuncta exhibet initium tyrannidis Dionyſii mortéſque amborum Tragicorum Poëtarum; viz. tribus annuis Athenienſium Archontibus, Euctemone, Antigene, & Calliâ continuò ſuccedentibus: quorum primi exitus tertiíque initium poterat, nimirum, in eundem cum medio annum Lunarem Macedonicum è Cyclo vitioſo Cleoſtrateo, aut Harpalio, aut etiam OEnopideo Embolimæum, ſive intercalarium incidere. Unde ecce quàm audaculus στοχαςὴς ſim (quum editio Seldeniana præſtò non ſit, nec alia mihi ex eâ annotata præter paucula illa huic diſquiſitioni præmiſſa, in quâ forſan, vel idem, vel ſimile quippiam jam antè ſuerit annotatum). Quandoquidem conſtet tres illos Archontas Atticos convenire juxta Diodorum quidem, & communem ſententiam in annos primum, ſecundum, & tertium Olympiadis 93. juxta ipſum autem Marmoreum Chronicon, è congruâ ſerie cæterorum Archontum eodem exaratorum, vel in eoſdem annos, vel in proximè præcedentes; ſubit animum meum conjectura, pro annis HΔΔΔΔΠII ferme obliteratis, ideóque lectu difficilibus, & ambiguis aſcriptis Archonti Euctemoni, facillimâ emendatione legendos eſſe HΔΔΔΔIIII, ac proinde pro HΔΔΔΔΠ, aſcriptis Antigeni, HΔΔΔΔIII: quo pacto Dionyſii Senioris tyrannidis initium omnino contigerit circa finem anni primi Olympiadis 93. conſentaneè Chronico Marmoreo cum Euſebiano, & exigui momenti differentiâ à Diodoro Siculo & Dionyſio Halicarnaſſeo: quum Auctores utriuſque Chronici tempus, quo Dionyſius novas res agere, publicíſque actionibus ſe immiſcere, & adverſùs duces exercitûs Syracuſani inſurgere, potentiámque affectare cœpit; illi verò tempus, quo rerum potitus tyrannidem obtinuit, reſpexerint.

Sed & eâ occaſione videtur dilatum initium tyrannidis Dionyſii apud alios, quòd intrà biennium ejus uſurpatæ, necdum confirmatæ, ab eâdem exactus & exul factus ſit: unde Trogus Juſtini lib. 5. notat eundem annum inſignem fuiſſe expugnatione Athenarum à Lacedæmoniis, & morte Darii Nothi Regis Perſarum, & exilio Dionyſii Siciliæ Tyranni; atque Xenophon libro ſecundo Hiſtoriarum Hellenicarum, ſtatuit initium tyrannidis ejuſdem (nimirum ab exilio redintegratæ & confirmatæ) medio illo anno, quo expugnatæ ſunt Athenæ, præcedente autem Olympiadem 94.

Porrò autem, quatenus incidimus in mentionem Archelai Regis Macedoniæ, apud quem Euripides Poeta mortuus ſit; mira quædam de eo comminiſci videtur Joſephus

phus Scaliger in ſuâ Olympiadum Anagraphâ, & Animadverſionibus in Chronicon Euſebii ad initium regni Archelai filii Perdiccæ & Oreſtis filii ejus, ac Dionyſii Senioris Syracuſani, alteriúſque Archelai Macedonici juxta ipſum eodem anno, de quo, inquit, præcipuè advertendum; nam oportet initio ejus regni Euripidem extinctum apud eum fuiſſe; necnon ſub finem libri tertii Canonum Chronologiæ Iſagogicorum, in ſucceſſione Regum Macedoniæ, aſſerens Archelaum, undecimum in ordine regum, mortuo Perdiccæ in regnum ſucceſſiſſe anno tertii Belli Peloponneſiaci, aſſignatis nimirum ſuo more duobus certis characteribus, Epaminonis Archontis Attici, & Mortis Periclis eodem anno: præter tertium omnium certiſſimum, ſcilicet annum ſuæ Periodi Julianæ; unde aſtruit initium regni ejuſdem Archelai, annis 26. citiùs quàm ipſe propoſuerat, è Diodori Siculi reliquiis ſive fragmentis, nec illius ſolùm, ſed Theopompi, & Dexippi, atque aliorum, parum bellè compactis, tanquam ab Africano in ſuo Commentitio libro priore Chronographiæ Euſebii. Atqui Thucydides auctor idoneus ſinè ſatiſdatione, qui iiſdem temporibus claruit & ſcripſit, libro ſecundo, & anno tertio ejuſdem belli (niſi me fallunt adverſaria mea) de Perdiccâ rege Macedoniæ ſcribit in hæc verba, —— ἔπεμψε — Περδίκκας κρυφὰ τῶν Ἀθηναίων χιλίους τῶν Μακεδόνων, nempe ſuppetias eorum adverſariis. Poſteáque, Σιτάλκης [Thracum Rex] ἐστράτευσεν ἐπὶ Περδίκκαν — τόν τε Φιλίππου [fratris ejus] υἱὸν Ἀμύνταν, ὡς ἐπὶ βασιλείᾳ τῶν Μακεδόνων ἄγοι. Rurſúmque poſtea, Ὁ δὲ στρατὸς ἐς τὴν Θρᾳκῶν ἐκ τῆς Δοβήρου ἐσέβαλε, πρῶτον μὲν ἐς τὴν Φιλίππου πρότερον οὖσαν ἀρχήν. — τοῦ Φιλίππου υἱέος παρόντος. Poſteáque rurſum, Sitalces — ἀναπεισθεὶς ὑπὸ Σεύθου τοῦ Σπαραδόκου ἀδελφιδοῦ ὄντος — ὃν κρυφὰ Περδίκκας προσεποιήσατο — ἀνεχώρησεν ἐπ' οἴκου. Περδίκκας δὲ ὕστερον Στρατονίκην τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν δίδωσι Σεύθῃ qui nimirum etiam poſt Sitalcem regno Thraciæ potitus eſt. Ergo adhuc vivebat Perdiccas, atque etiam aliquot annis poſtea; nam libro quarto, & octavo anno belli, ita porrò de eodem ſcribit Thucydides, Περδίκκας Βρασίδαν [nempe celeberrimum illum ducem Lacedæmoniorum] λαβὼν — στρατεύει ἐπὶ Ἀῤῥιβαῖον τὸν Βρομεροῦ Λυγκηστῶν Μακεδόνων βασιλέα. Quinetiam ipſe Diodorus Siculus, Diodorus inquam ipſe, non ejus umbra vel larva Scaligerana, libro 12 de morte quidem Periclis anno quarto Olymp. 87. Archonte Epaminondâ juxta ipſum, qui Athenæo dicitur Epaminon, ſcribit in hæc verba, Ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις Περικλῆς ὁ στρατηγὸς ἐτελεύτησεν. — ὁ δὲ δῆμος φιλοτιμούμενος κατὰ κράτος ἑλεῖν τὴν Ποτίδαιαν, ἐξαπέστειλεν Ἅγνωνα στρατηγὸν ἔχοντα τὴν δύναμιν ἣν πρότερον εἶχε Περικλῆς. Verùm de Perdiccâ Macedoniæ rege adhuc vivo, anno inſequente Olymp. 88. primo, Archonte Diotimo, ſcribit ita, Σιτάλκης ὁ Θρᾳκῶν βασιλεὺς — πρὸς Περδίκκαν τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων ἀλλοτρίως διακείμενος ἔκρινε κατάγειν ἐπὶ τὴν Μακεδονικὴν βασιλείαν Ἀμύνταν τὸν Φιλίππου. Quapropter omiſſâ Scaligeri Regum Macedoniæ Chronologiâ (quamlibèt accommodatâ ſuæ decantatæ Periodo Julianæ) pariter ac ſpuriis Diodori reliquiis ab ipſo oſtentatis; quod Auctor Chronici Marmorei notat Perdiccam Alexandro patre mortuo apud Macedonas regnare cœpiſſe, anno 199. ante Epocham ſuam, i. e. anno ſecundo Olympiadis 79. Archonte Athenis Euthippo: Archon quidem hic videtur idem, qui apud Diodorum legitur Euippus, & qui apud eundem accommodatur anno quarto ejuſdem Olympiadis, ſicut annus poſtremus regni Alexandri patris & deceſſoris Perdiccæ, in Chronico Euſebii. Unde equidem ſuſpicor ſaltem unam virgulam, unum inquam iota, redundare numero annorum in Chronico Marmoreo, legendúmque Η𐅄ΔΔΔΠΙΙΙ, 198, eum Archonte Euthippo accommodandum anno minimùm tertio Olympiadis 79. Archelaus autem, Perdiccâ mortuo, apud Macedonas cœpiſſe regnare, numero annorum obliterato in Chronico Marmoreo, legitur Archonte Athenis Aſtyphilo: qui nimirum fuerit Diodori Ariſtophilus, aſcriptus anno primo Olympiadis 90. ſed iſtic forſitan imputatus anno 157. ante Epocham ſuam, quarto autem Olympiadis 89, completis 41 annis regni Perdiccæ: quod confirmat conjecturam noſtram de Euthippo Archonte referendo ſummùm haud ultra annum unum ante calculum Diodori, ſicut neque ullo alio Archonte per totum illud Chronicon: quippe quum ubicunque numerus annorum ab Archonte diſcrepet, tutiùs fidatur Archonti quàm annorum numero; & apud Diodorum poſt Euippum aſcriptum anno 4. Olymp. 79. Ariſtophilus aſcriptus anno primo Olymp. 90, eſt Archon 41, quibus proinde utriſque annis Olympiadicis aſcribendi videantur Archontes Euthippus & Aſtyphilus Chro-

Chronici Marmorei. Namque Perdiccæ omnino totidem, viz. 41 annos regni aſcripſiſſe Nicomedem Acanthium hiſtoricum (ſcilicet ex Acantho urbe ad pedem Montis Athô, & Xerxis foſſam in confinibus Thraciæ & Macedoniæ) refert Athenæus, lib. 5. atque totidem intrà unum, nempe 40, Anaximenem, (quem Diodorus, lib. 15. notat fuiſſe Lampſacenum, ſuámque hiſtoriam primam rerum Hellenicarum terminâſſe pugnâ Mantineenſi, quâ etiam Xenophon hiſtoriam ſuam) quorum utriuſque numeri annorum finis, ac majoris initium exactè repræſentatur Chronico Marmoreo, minoris verò initium eidem fini congruum Euſebiano. Atque Archelaum Macedoniæ regem tantummodo hunc unum agnoſcere videtur Diodorus; quem lib. 13. ac anno tertio Olymp. 92. Archonte Athenis Glaucippo, refert Pydnæos rebelles domuiſſe: libro autem 14. decennio poſtea, utpote anno primo, Olym. 95. Archonte Lachete, (quo etiam Socratem cicutâ potatum, mortéque mulctatum unà cum Marmoreo Chronico refert) idem ſcribit illum interfectum eſſe à Cratero amaſio ſuo, poſtquam regnaverat annos ſeptem, manifeſto mendo in numero annorum regni ejus; huic autem ſucceſſiſſe filium Oreſtem puerum: quo ſublato ab Æropo tutore, hunc regnâſſe annos ſex, ac deinde ejus filium Pauſaniam annum unum: tum verò Amyntam annos 24 (circa initium regno pulſum ab Illyriis per biennium, Argeo illud vel uſurpante, vel adminiſtrante) patrem Alexandri ſecundi, atque etiam Ptolemæi Aloritæ, & Perdiccæ, & Philippi patris Alexandri Magni, qui omnes poſt illum regnaverunt: nullo loco relicto alteri Archelao, cujus regni initio Euripidem extinctum eſſe apud ipſum ſciſcit Scaliger. Sed & locus Ariſtidæ Sophiſtæ de Archelao, quantum conjicere licet non habenti librum, videtur malè allegatus à Scaligero, Τί δ' εἰ Ἀρχέλαος τὸν αὑτοῦ δεσπότην καὶ θεῖον ἀποκτείνας κατέσχε τὴν ἀρχήν, ἢ τὸν ἐπίσης ἐκείνου παῖδα εἰς τὸ φρέαρ ἐμβαλών, videtur enim legendum Ἀρχέλαον accuſat. caſu, ſubaudito nominat. Æropus, agíque de cæde Archelai ac ejus filii Oreſtis ab ipſo Æropo, aliiſque conjuratis Cratero ſive Craterâ & Decamnico. De Cratero præter Diodorum, etiam Ælianus meminit, lib 8. cap. 9. nomine Crateuæ, his verbis, Ἀπέκτεινε τὸν ἐραστὴν ὁ Κρατεύας Ἀρχέλαον, ὡς τύραννός τε καὶ εὐδαίμων αὐτὸς ἐσόμενος· τρεῖς δὲ ἢ τέσσαρας ἡμέρας τὴν τυραννίδα κατασχὼν, ὁ τὸ μειράκιον, πάλιν αὐτὸς ἐπιβουλευθεὶς ὑφ' ἑτέρων ἐτελεύτησεν. De Decamnicho autem Ariſtoteles, lib. 5. Politicorum, cap. 10. ita, Καὶ τῆς Ἀρχελάου δ' ἐπιθέσεως Δεκάμνιχος ἡγεμὼν ἐγένετο, παροξύνων τοὺς ἐπιθεμένους πρῶτος. αἴτιον δὲ τῆς ὀργῆς, ὅτι αὐτὸν ἐξέδωκε μαστιγῶσαι Εὐριπίδῃ τῷ ποιητῇ. Niſi igitur Æropus, caput, ut videtur, hujus conjurationis, demum regnum adeptus, nomen Archelai ſibi impoſuerit, alius certè Archelaus Macedoniæ Rex, præter illum Perdiccæ filium, non fuit. Atque illi, Perdiccæ inquam filio, Euripidem poëtam convixiſſe, etiam hôc Ariſtotelis teſtimonio conſtat, ſecùs quàm Scaligero viſum. Hujus autem regni completi ſunt viginti anni, à Perdiccæ morte, juxta Marmoreum Chronicon ad Archontem Lachetem, quo Diodorus ipſum mortuum refert: apud quem proinde pro ἑπτὰ. legendum videatur εἴκοσι, haud inſolenti ſcripturæ differentiâ. Alexander verò ille, cujus regni mentio fit in Chronico Marmoreo, ad annum 104, Archonte Nauſigene, quo Dionyſius junior, mortuo ſeniore, Syracuſis tyrannidem obtinuit, dubium eſt, an intelligatur ſecundus Macedonicus Amyntæ filius, an potiùs Alexander Pheræus, à quo Pelopidas Thebanorum dux prælio occiſus eſt, quem Diodorus, libro 15. ſublato fratre Polydoro, ſub hoc ipſum tempus Theſſaliæ regno potitum eſſe ſcribit.

Antequam verò huic diſquiſitioni finem imponam, illud etiam obſervetur, complures Archontas Athenienſium in Chronico Marmoreo à Calliade, quo Xerxes invaſit Græciam, uſque ad Lachetem, quo Cyrus minor expeditionem fecit contra fratrem Artaxerxem Memorem, uno anno Olympiadum antevertere calculum Diodori Chronici autem calculum referentem Calliadæ Magiſtratum, pariter ac Xerxis tranſitum in annum quartum Olympiadis 74. (in quem annum noſtra Emendatio temporum, viginti abhinc annis edita hunc retulit) quos Diodorus cum vulgo refert in primum Olympiadis 75, liquidò confirmari memorabili illâ ſolis eclipſi, quam Xerxe Sardibus movente contigiſſe diſertè narrat Herodotus, libro 7. his verbis, Ἐνθαῦθα χειμερίσας ἅμα τῷ ἔαρι παρεσκευασμένος ὁ στρατὸς ἐκ τῶν Σαρδίων ὡρμᾶτο ἐλῶν εἰς Ἄβυδον· ὁρμημένῳ δέ οἱ ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἕδρην, ἀφανὴς ἦν, οὔτε νεφέων ἐόντων αἰθρίης τε τὰ μάλιστα, ἀντὶ ἡμέρης τε νὺξ ἐγένετο. Hanc ſolis eclipſim

2 octo-

octodeſexcentenaria Periodus noſtra monſtrat contigiſſe anno à Mundi conditu, 3524. ſextæ indidem Periodi anno 564, ac 288. poſterioris partis ejus, die viceſimo tertio ab apparente Æquinoctio Verno, Sole obtinente fermè viceſimum tertium gradum Dodecatemorii Arietis, ſecundo ejuſdem anni Novilunio, die ſeptimanæ quarto, circùm meridiem Sardibus, Lunâ appropinquante nodo deveheuti à ſeptentrionali latitudine ad Auſtrinam. Fuit autem haud dubiè totalis, ſi non ipſis Sardibus, ubi fortè parallaxi Lunæ majori quàm latitudine, ſupremus Solis limbus relictus eſt, at in locis aliquantò magìs Auſtrinis. Fieri verò potuit, ut Herodotus eam hiſtoriæ mandaverit, quemadmodum prædicabatur, ubi maxima conſpecta eſt; quæ eadem Sardibus, totique adeò Xerxis exercitui indè moventi valde notabilis fuerat. Eâdem autem æſtate, quâ Xerxis tranſitum, non modò pugnam ad Thermopylas, ſed etiam navalem victoriam Græcorum ad Salaminem ſtatuit Chronicon Marmoreum, & quidem rectè juxta Herodotum æquè ac Diodorum, atque etiam Plutarchum in Camillo, referentem hanc circa Boëdromionis tertii menſis Attici ab æſtivo Solſtitio diem viceſimum. Quanquam ego in illâ noſtrâ Emendatione Temporum, atque etiam in Defenſione noſtrâ, cap. 5. antequam Herodotum denuo perlegerem ac perpenderem, quaſi faſcinatus Scaligeri authoritate libro 1. ſuæ Emendationis, cap. de tranſitu Xerxis, & libro tertio Canonum in caput octavum primi, victoriam ad Salaminem retulerim, integro anno revoluto poſt tranſitum, in ver ſequens ex malâ interpretatione loci Plutarchi in libro, *Utrùm Athenienſes clariores fuerint ob bellum quàm ob ſapientiam*, ubi ſcribit in hæc verba, Τὴν δὲ ἕκτην ἐπὶ δέκα τοῦ Μουνυχιῶνος Ἀρτέμιδι καθιέρωσαν, ἐν ᾗ τοῖς Ἕλλησι περὶ Σαλαμῖνα νικῶσιν ἐπέλαμψεν ἡ θεὸς πανσέληνος. Enimvero hæc victoria diligentiùs rem conſideranti demum videtur nullo modo potuiſſe eſſe illa totius claſſis Græcorum prope Salaminem inſulam oppoſitam oræ Atticæ, in quâ ſummus Præfectus, ſive Prætor navalis fuit, non Themiſtocles Athenienſis, quanquam ejus potiſſimùm induſtriâ parta fuit, ſed Eurybiades Lacedæmonius; neque primas tulerunt Athenienſes, quanquam eorum maximè interfuit, ſed Æginates (ſi rectè memini) ipſorum æmuli: quin potiùs illa Athenienſium jam adeptorum principatum Græciæ, cæterorúmque Græcorum illis modò vel ſubditorum, vel ſaltem obnoxiorum, ad Salaminem Cypri urbem primariam, alterius Salaminis coloniam à Teucro conditam, tempore mortis Cimonis filii Miltiadis. De quâ Thucydides libro primo ſcribit ita, —— Ἐς δὲ Κύπρον ἐστρατεύοντο [Athenienſes] Κίμωνος στρατηγοῦντος — Κίμωνος δὲ ἀποθανόντος -- ἀπεχώρησαν ἀπὸ Κιτίου, καὶ πλεύσαντες ὑπὲρ Σαλαμῖνος τῆς Κύπρου, Φοίνιξι καὶ Κυπρίοις καὶ Κίλιξιν ἐναυμάχησαν, καὶ ἐπεζομάχησαν ἅμα· καὶ νικήσαντες ἀμφότερα ἀπεχώρησαν ἐπ' οἴκου. Atque etiam Diodorus Siculus, libro duodecimo, ita anno tertio Olympiadis 82. Archonte Euthydemo. Ὁ δὲ Κίμων καταπλεύσας εἰς τὴν Κύπρον, καὶ θαλαττοκρατῶν, Κίτιον μὲν καὶ Μαλὸν ἐξεπολιόρκησε -- μετὰ δὲ ταῦτα ἐκ Κιλικίας καὶ Φοινίκης προσφερομένων τριηρῶν [Περσικῶν] τῇ νήσῳ [intelligendum utique Κύπρῳ περὶ τὴν Σαλαμῖνα] Κίμων ἐπαναχθεὶς καὶ πόλεμον συγκρούσας πολλὰς μὲν τῶν νεῶν κατέδυσεν, ἑκατὸν δὲ σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν εἷλε· τὰς δὲ λοιπὰς μέχρι τῆς Φοινίκης κατεδίωξεν. Οἱ μὲν οὖν Πέρσαι ταῖς ὑπολειφθείσαις ναυσὶ κατέφυγον εἰς τὴν γῆν, καθ' ὃν τόπον ἦν Μεγάβυζος. -- οἱ δὲ Ἀθηναῖοι -- κρατήσαντες τῇ μάχῃ, καὶ πολλοὺς ἀνελόντες ἐπανῆλθον εἰς τὰς ναῦς. Μετὰ δὲ ταῦτα Ἀθηναῖοι πάλιν ἔπλευσαν εἰς τὴν Κύπρον. Porrò inſequente anno, quarto Olympiadis 82, Archonte Pedieo, Ἀθηναῖοι συνεστάμενοι πολιορκίαν πρὸς τῇ Σαλαμῖνι -- συντελεσθεισῶν τῶν σπονδῶν -- τὰς δυνάμεις ἀπήγαγον ἐκ τῆς Κύπρου λαμπρὰν μὲν νίκην νενικηκότες, ἐπιφανεστάτας δὲ συνθήκας πεποιημένοι· συνέβη δὲ καὶ τὸν Κίμωνα περὶ τὴν Κύπρον διατρίβοντα νόσῳ τελευτῆσαι. Hanc igitur victoriam equidem tandem exiſtimo eſſe illam Athenienſium & cæterorum Græcorum partam contra Perſas menſe Munychione: illam verò priorem contra Xerxem invadentem Græciam deſinente æſtate, eâdem ſc. quâ tranſitus factus eſt, menſe Boëdromione: neque ullam fuiſſe Plutarchi hallucinationem in aſſignatione temporis utriuſque, ut arbitratus eſt Scaliger, ſed ſuam ipſius. Cæterùm quod Plutarchus ſcribit Athenienſes & Græcos viciſſe Perſas, prædicti menſis Boëdromionis die ſexto in Marathone, tertio autem ad Platæas pariter, ac circa Mycalem; ab eo diſcrepare videtur Ælianus, l. 2. c. 25. referens Athenienſes ob Perſas devictos ſexto die menſis Thargelionis, ſacrificâſſe Agroteræ trecentas capras, juxta votum Miltiadæ, (eccujus Miltiadæ præterquam illius, qui Perſas devicit in Marathone?) ejuſdémque menſis incipientis

tis die ſexto pugnam factam eſſe ad Platæas, ac viciſſe Græcos: paucíſque interjectis, etiam victoriam Græcorum ad Mycalen prædicari donum haud alius diei: ſiquidem eodem die victoriâ potiti ſunt ad Platæas & ad Mycalen. Ad quæ breviter reſpondeo, caput illud Æliani videri haud uno loco aut modo corruptum & mutilum: cui ſi ego in totum mederi coner, abſque præparatâ materiâ medicâ, i. e. libris, demens videar. Tantummodo quod ad præſens negotium attinet, quum Ælianus illis de pugnâ ad Platæas continuò ſubjiciat, priorem cladem ipſorum, cujus antea meminerat, fuiſſe illam ad Artemiſium; indè confeſtim inferens mentionem victoriæ ad Mycalem; pluſquam probabili argumento eſt proximè ſuperius, pro *ad Platæas* legendum eſſe *ad Pylas*, ubi Leonidem conflixiſſe cum Perſis idem Author ſcribit, lib. 3. c. 25. ita, *Leonides Lacedæmonius unáque cum ipſo trecenti illi viri, mortem vaticinio prædictam ultro oppetierunt ad Pylas fortiter dimicantes pro libertate Græciæ.* Pugnam autem ad Pylas ſive Thermopylas, & navalem ad Artemiſium contra Perſas eodem tempore factas eſſe, clarè teſtatur Herodotus: quo tempore etiam Gelonis pugnam ad Himeram refert Diodorus. Quare neque pugna ad Platæas, nec pugna ad Mycalem, multóque minùs illa Miltiadæ ad Marathonem facta eſt ſexto die menſis Thargelionis; verùm tres aliæ celeberrimæ, utique navalis ad Artemiſium, Gelonis ad Himeram, & Leonidæ illa fatalis ad Pylas, eodem die, quaſi altero menſe poſt ſolis eclipſin Herodoto memoratam ſub Xerxis tranſitum in Græciam; omnes, inquam, Attico menſe Thargelione (qui debebat eſſe ſecundus Vernus) prolapſo, Octoeteridis vitio ad initium æſtatis: cujus ipſius menſis plenilunio, quaſi octiduo poſt illas pugnas, celebrata ſunt in Græciâ non quidem Olympia, ut opinatus eſt Herodotus, & ſecundùm eum Diodorus Siculus, cum vulgo Hiſtoricorum; verùm Pythia, ſub initium anni quarti Olympiadis 74, juxta Marmoreum Chronicon, atque noſtram Emendationem temporum.

Quocirca nihil adhuc occurrit in redivivo illo Chronico Marmoreo adeò paradoxum, quod non aliorum Hiſtoricorum ſuffragiis & autoritate comprobetur. Quapropter etiam Darii Hyſtaſpidæ Imperii Perſici initium pariter ac finem par eſt exiſtimare idoneis rationibus, rectéque in eodem eſſe conſtitutum. Atque huic diſquiſitioni, quâ aliquantò longiùs provectus ſum, quàm initio propoſueram, hic finis eſto.

Redintegratæ Annotationes ad Chronicon Marmoreum. Pars prima à Cecrope ad Trojam captam.

POTERAM pro confirmando tempore mortis Darii Hyſtaſpidæ (quo dudum reſtituto, & nuper comprobato redivivâ antiquiſſimâ Chronologiâ Marmoribus inciſâ, vix aut ne vix quidem me à gloriatione aliquâ, ſaltem in levamen & ſolamen ægritudinis meæ, quâ teneor, cohibere valui) ad aſſerendam veritatem ejuſmodi Chronologiæ contentus eſſe iis, quæ de Gelonis Siculi Dynaſtæ celeberrimi, aliorúmque temporibus circa illud ſeculum, per eandem correctis & corrigendis, haud ita pridem diſputavi. Sed ecce animus inquies à ſtudio inquirendi veri, nec (ut verum fateor) ullam aliam humanam huic ſimilem, aut ſecundam ægritudinis medelam inveniens, quanquam mediis (inquam libris) ferè omnino deſtitutus, nec alia propemodum ſubſidia habens præter aliqua adverſaria noſtra, eáque interlineationibus & lituris adeó plena, ut ne mihi quidem ipſi abſque autoribus, è quibus olim ea collegi, uſquequaque ſint legibilia, nihilominus ſubinde eódem relabitur, ut etiam in antiquiora ejuſdem Chronologicæ Inſcriptionis inquiram, in quorum pleriſque major temporum à communiter receptis differentia cernitur: tentémque, an non etiam nobiliorum ex illis eventorum & geſtorum tempora, tametſi non ad exploratam veritatem & liquidam certitudinem (quod de adeò antiquis eiſque Ethnicis vix ſperandum videatur) attamen ad probabilitatem & veriſimilitudinem ſaltem acquiri & perduci queant. In hunc itaque finem ante aliquot dies Seldenianam editionem illius Inſcriptionis mutuatus ſum, in quâ eorum pleraque diligenter notata eſſe, quum Oxonii eam utendam haberem, lapſante licèt ceſpitantéque memoriâ, aliquatenus recordabar.

Antiquiſſima redivivi Chronici Marmorei Epocha eſt initium Regni Cecropis primi Athenis, nempe mille trecentis & octodecim annis ante citimum terminum ſive Epocham ejuſdem, ad quam præcedentes omnes referuntur, & per quam determinantur: quam ipſe conferens ad Manuſcriptam noſtram ſeriem ſummorum Magiſtratuum & Triumphorum Romanorum, cum annis Nabonazzari Babylonii & Olympiadum Græcanicarum, & Archontum Athenienſium, inſerto breviario Romanæ Hiſtoriæ, conſcriptam annis abhinc ferme octodecim, mox deprehendi eſſe initium primi Romanorum belli tranſmarini in Siciliâ contra Pœnos ſuſcepti, quem Dionyſius Halicarnaſſeus ſuæ viginti librorum Hiſtoriæ Romanæ utique terminum fixit. Claruit autem eodem tempore Timæus Siculus, hiſtoricus longè & eruditiſſimus vel Ciceronis judicio, & celeberrimus: qui præter Chronicum Breviarium Olympionicis diſtinctum, Suidâ è veteribus authoribus referente, ſcripſit Sicula duplicia, altera Hellenica, ſc. cum Græcis communia, altera verò Italica, tanquam cum Romanis cohærentia; ſeparato autem volumine Bellum Tarentinum Pyrrhi Epirotarum Regis cum Romanis, autore eodem Dionyſio in proœmio ſuæ hiſtoriæ, & Cicerone Epiſtolâ ad Luceium libro quinto ad familiares. Fuiſſe autem Timæum exactiſſimum trutinatorem ſcrupulorum Chronologicorum, tum agnoſcit Diodorus Siculus, lib. 5. tum colligere licet è Cenſorino, cap. 18. libelli de die Natali, ubi ipſe etiam diligens temporum notator citat ejus calculum intervalli temporis inter Ilium captum, & Epocham Olympicam decennio excedentem vulgarem Eratoſtheneam. Verùm autor Chronici Marmorei, præterquam quòd videtur deſtinatâ operâ vitâſſe ſupputationem temporum per Olympionicas, ſive Olympiades, de quibus nulla omnino extat in eo mentio; deprehenditur etiam ſtatuere intervallum inter Ilii excidium & Olympiadum Epocham pluſquam altero decennio majus quàm Timæus. Alioqui ſanè haud omnino improbabiliter referri poſſet tum occaſio termini Chronici Marmorei, fixi bello à Romanis primùm trans Mare in Siciliâ geri cœpto, ad hujus hiſtoriam Italico-Siculam: tum editio ejuſdem ad vicinam Pharum Inſulam Adriaticam ſive Liburnicam, quippe quæ etiam ipſa Paros quoque appellata fuerit teſte Scymno Chio Hiſtorico apud Stephanum de urbibus ſcribentem in hæc verba, Ἔστι καὶ ἄλλη Πάρος νῆσος Λιβυρνῶν, ὥς φησι Σκύμνος ὁ Χῖος ἐν πρώτῃ περιηγήσεως. *Eſt autem altera Paros, Inſula Liburnorum, ut ait Scymnus Chius, libro primo deſcriptionis Orbis terrarum.*

Quum verò Epochæ Chronici Marmorei conſignentur omnino omnes per Athenienſium Regum, & Archontum ſive Principum annos, non eſt dubium, quin hæ ex ipſorum Hiſtoricis potiſſimùm deſumtæ, & determinatæ ſint. Atticarum autem rerum Hiſtorici propter inſignem Athenienſium & virtutem bellicam, & doctrinam fuere multi; nobiliores verò, qui ad notitiam noſtram pervenerunt, hi.

Antiquiſſimus eorum, qui de Athenienſium Antiquitatibus ex profeſſo ſcripſerit, videtur fuiſſe Pherecydes Hiſtoricus, dictus & Lerius, quòd ex Inſula Lero ortus vel oriundus eſſet; & Athenienſis, quòd Athenis vitam degeret; & Genealogus, quòd Athenienſium Archæologias & Genealogias perquam amplè & fusè decem aut duodecim libris pertractaverit: Pherecyde illo è Syro inſulâ Philoſopho & Ethnico Theologo aliquantò junior, Hecatæo Mileſio Hiſtorico ferme æqualis; quem Dionyſius Halicarnaſſeus, libro primo Archæologiæ Romanæ citans ornat hujuſmodi elogio, Pherecydem Athenienſem, virum ex antiquis ſcriptoribus, ſive hiſtoricis Athenienſium Genealogorum nulli ſecundum; quem etiam apparet ex Marcellino in vitâ Thucydidis deduxiſſe hiſtoriam ſaltem ad Miltiadem, nempe illum victoriâ Marathoniâ contra Darii Hyſtaſpidæ duces partâ celeberrimum; utpote de cujus genere fragmentum ex eo citat.

Hellanici Leſbii ſive Mitylenæi, aliàs per errorem, ut videtur, dicti Mileſii, ſecundus liber Hiſtoriæ Atticæ citatur ab Harpocratione in Lexico, dictione *Alope*. Ejus autem Hiſtoriæ concluſio videtur fuiſſe brevis congeries geſtorum ab Athenienſibus poſt victoriam Marathoniam, uſque ad ſua tempora, cujus meminit Thucydides libro primo. Eódem autem ſpectant ejuſdem Gentium & Urbium Origines, atque Hiſtoria Deucalionea pluribus libris conſcripta, citata ab Athenæo, lib. 10.

Marſyas Pellæus, natus eâdem ætate, eâdémque civitate, unâque educatus cum magnanimo illo Pellæo Juvene, cui unus non ſufficiebat Orbis, præter librum de educa-

educatione ὁμήλικος ſui, inquam Alexandri Magni, & decem rerum Macedonicarum à Carano primo Argivo, Macedoniæ Rege, edidit etiam 12 libros, de rebus Atticis, teſte Suidâ.

Demetrius Phalereus, eruditiſſimus etiam Ciceronis judicio, ſi non prorſus, certè propemodum attigit citimum terminum Marmorei Chronici, utpote regnum Ptolemæi Philadelphi in Ægypto, cujus Bibliothecæ eum præfuiſſe multi ſunt autores: quum Diogenes Laërtius ſcribat eum à Philadelpho poſt mortem Ptolemæi Lagidæ ſive Soteris patris ſui, quòd huic ſuaderet, ut filio ex alterâ matre regnum relinqueret, aſſervatum eſſe tanquam in liberâ cuſtodiâ (fortè circa ipſam Bibliothecam) ubi mœſtior vixit, donec veluti dormitans, ab aſpide manum morſus è vitâ migraret. Hic Demetrius, quum antea Athenis magnâ gloriâ decennio præfuiſſet, ſtatuíſque tercentum ſexaginta, ferme tot *quot luces habet annus abſolutus*, honoratus eſſet, libro edidit 'Αναγραφὴν deſcriptionem, ſive recenſionem Archontum Athenienſium: quam idem Diogenes ſæpe citat in vitis Philoſophorum, ut primi omnium Thaletis, quem ex eodem refert primum ſapientem appellatum Archonte Athenis Damaſiâ, poſteáque Autore Apollodoro in Chronicis, natum anno primo Olympiadis 35, quod videtur ita intelligendum, quaſi hôc anno, eodem Archonte natus fuerit Thales, qui poſtea demum primus ſapiens appellatus eſt.

Iſtrus ſive Iſter, Callimachi Cyrenæi diſcipulus, indè cognominatus Callimachius, cùm ad ipſum finem Marmorei Chronici clareſceret, Timæo Siculo ætate ferè æqualis, cujus etiam hiſtoriis contrarias edidit, indito ipſi cognomine Epi-Timæi, ob ejus crebras & acerbas reprehenſiones; ſcripſit Atticarum Antiquitatum Collectanea, multis libris: quippe cùm eorum decimum tertium citet Athenæus libro 14, idémque opus Plutarchus in Theſeo.

Sed omnium fuſiſſimè & ampliſſimè Antiquitates, & res Atticas, univerſam inquam Atticam hiſtoriam, explicuit Philochorus Athenienſis, Cycni filius, annis ferme viginti poſt Chronici Marmorei terminum, libris 17. teſte Suidâ, uſque ad tempora Antiochi Θεοῦ, qui regnare incepit omnino quatuor annis poſt finem ejuſdem Chronici, inſtituto opere adverſus Leonidæ Damonis hiſtoriam Atticam (cujus librum quintum etiam Athenæus citat; Plutarcho in Theſeo vocatur Demon): tum aliis bonis autoribus ſæpenumero, tum etiam Euſebio in Chronico memoratus. Eorum librorum pars fuiſſe videtur opus de Archontibus Athenienſibus, niſi potiùs fuerit eorundem, ſaltem ex quo tempore Athenis Archontes annui creati ſunt, Epitome: quam haud ſatìs certò ex Suidâ colligitur, an ipſe Philochorus, an verò aliquot ſeculis poſtea, Pompeio Magno Romæ potente, & poſt eum Julio Cæſare Dictatore, Aſinius Pollio Trallianus, Romæ ſcholam habens, fecerit.

Apollodorus Athenienſis circa Olympiadem 165, ſcripſit Chronica tum aliis multis ſcriptoribus memorata, tum ſæpenumero Diogeni Laërtio, utpote in Carneadis vitâ, quem ex eâ refert mortem oppetiiſſe anno quarto Olympiadis 162, quo tempore Luna eclipſin paſſa eſt. Eundem autorem ſecutus Diodorus Siculus procœmio hiſtoricæ Bibliothecæ ſuæ ſtatuit à Trojâ captâ ad Heraclidarum reditum in Peloponneſum annos octoginta, indè verò ad primam Olympiadem dinumerans tempora per Lacedæmoniorum reges annos trecentos & duodetriginta: quo pacto ſtatuit intervallum inter Trojæ excidium, & Epocham Olympiadicam annorum 408, uno tantummodo anno majus quàm Eratoſthenes.

Porrò Archontum Athenienſium pariter ac Olympionicarum recenſionem edidit etiam Steſiclides Athenienſis, teſte Diogene Laërtio in vitâ Xenophontis; ubi eo auctore ſcribit Xenophontem obiiſſe anno primo Olympiadis 105, Archonte Callidemide: quo Archonte etiam Philippus Amyntæ filius in Macedoniâ regnare incepit. Sed hujus ſeculum ignoratur; ut & ſeculum Aſclepiadæ Alexandri, quem Athenienſium utique populi ſigillatim ſive per Democratiam, id eſt, ut videtur, ſingularum tribuum Atticarum Archontes ſcripto conſignâſſe, autor habetur Scholiaſtes in Nubes Ariſtophanis; & Andronis, quem Atticam hiſtoriam ſcripſiſſe refert Strabo, libro 6; & Androtionis, fortè ejuſdem ac Andronis, quem idem feciſſe refert Pauſanias, libro ſexto ſive poſteriore Eliacorum & Phocicis, ubi agit de origine Amphictyonum; & Clitodemi, quem vetuſtiſſimum Auctorem Atticorum ἐπιχωρίων laudat Pauſanias item in Phocicis; fortè ejuſdem, quem Athenæus lib. 6. Clidemum vocat,

Digitized by Google

cat, Atthidis ſcriptorem, Plutarchus etiam citat in Theſeo, &c. & Poſidonii Olbiopolitæ, quem Atticas hiſtorias ſcripſiſſe libris 4, teſtis eſt Suidas; & Phanodemi, quem literis tradidiſſe Atticam Archæologiam aſſerit Dionyſius Halicarnaſſeus libro primo Archæologiæ Romanæ: horum, inquam, ignorantur ſecula, niſi quòd his ipſis, qui eorum meminerint, antiquiores eſſe conſtet. Thucydides verò, Xenophon, & Democrates Demoſthenis ſororis filius, non veniunt in hunc numerum; quia non Archæologiam Atticam, ſed ſui tantummodo ſeculi hiſtorias ſcripſerunt.

Hi ſunt, qui nobis impræſentiarum occurrunt, Hiſtorici & Chronographi Antiquitatum Atticarum, uſque ad Dionyſium Halicarnaſſeum, & poſtremorum aliqui forſitan aliquanto poſt ipſum: in quorum recenſione me quatuor libris Joannis Voſſii, Leidæ editis, A. D. 1623. de Græcis Hiſtoricis, adjutum eſſe ingenuè agnoſco. Ecquem verò horum ſibi in omnibus ſequendum propoſuerit Auctor Chronici Marmorei, an ipſe ex omnium collatione hoc ſuum peculiare Chronicon ſecerit, haud facile dictu eſt. Etiamſi verò non magis affirmare poſſumus ipſum eſſe æquè antiquum ac Chronici ſui finem ſive citimum terminum, quàm Dionyſium Halicarnaſſeum ac ſuæ Romanæ hiſtoriæ finem; tamen ſatis eſt veriſimile, illum haud ita multo fuiſſe juniorem. Atqui vigente adhuc Ethniciſmo Marmora hæc ita inſculpta erectáque, ac propterea Chronicam hujuſmodi Inſcriptionem perantiquam eſſe, id verò planè conſtat. Jam ad primam & antiquiſſimam ejus Epocham, ſcilicet initium antiquiſſimi & primi Athenienſium Regis Cecropis, venimus.

Marmor. lin. 2. Epoch. 1. A.M.C. 2423. Ante Evang. 1610. Periodi 5. 55.

A quo Cecrops Athenis regnavit, & Regio Cecropia dicta eſt, quæ priùs dicebatur Actica ab Actæo Indigenâ, [*fuerunt*] *anni* MCCCXVIII.] Rectè obſervavit induſtrius & eruditus amicus noſter Seldenus initium regni Cecropis primi Athenis, antiquius ſtatui in hôc Marmoreo Chronico, quàm in Euſebiano, viginti ſex annis. Sed & aliorum deinceps Regum & Archontum Athenienſium initia, ferme uſque ad annuos Archontas, relata ſunt antiquiùs illìc quàm iſtìc propemodum annis totidem. Id verò primùm de ipſo Cecrope ita demonſtratur. À decimo quinto Anno Imperii Tiberii Cæſaris, & Exordio ſive Initio prædicationis Evangelii Domini noſtri Jeſu Chriſti, Conſulatu Romano Caii Rubellii, & Caii Fuſii, utriuſque cognomento Gemini, ferè completâ Olympiade ducenteſimâ primâ, quæ vera eſt & genuina Epocha Chronici Euſebiani, ab ipſis Evangeliſtis ſuppeditata; ſicut vera & genuina ab Euſebio in Præfatione Chronici ſui, pro ſtabiliendo ejus fundamento, adhibita ratio ſupputationis indè retrorſum, ſc. verſùs antiquiora, quâ ſupputandi ratione convenit illi cum Chronico Marmoreo; à principio, inquam, Evangelii, & fine Olympiadis 201, ad ſecundum annum regni Darii Hyſtaſpis, initio Olympiadis 65 retro ſupputat Euſebius Olympiades integras 137, annos verò quater totidem, ſc. 548: indè ad primam Olympiadem, Olympiades 64, annos autem 256; qui cum 548 componunt annos 804: indè item retrorſum ad Trojam captam ſupputat 406, unà cum 804, omnino 1210: atque hinc itidem retro ad initium regni Cecropis Diphyis primi Athenienſium regis, annos 374; ſimul cum 1210 compoſitos, 1584. At Chronici Marmorei citimam Epocham, convenientem initio Olympiadis 129, deprehendimus antiquiorem Epochâ Evangelii, Olympiadibus 73, id eſt, annis octodetrecentis ſive 292, cui addita hæc antiquiſſima initii regni Cecropis Diphyis, ſcilicet 1318, conſtituit temporis intervallum inter initium ejuſdem regni, & Principium Evangelii 1610 annos: omnino 26 plures, quàm fert Euſebiana ſupputatio.

Veruntamen haud propterea falſi temere arguendus fuerit Marmoreus calculus. Siquidem antiquiſſimi Chronologi etiam Chriſtianorum, Tatianus Aſſyrius, Clemens Alexandrinus, & Julius Africanus, quos aliàs laudat, & à quibus Chronologicorum præcipua mutatus eſt ipſe Euſebius, initium regni Cecropis primi Athenis ſtatuunt aliquot annis antiquius quàm ille: ita ut Marmoreus cadat inter Euſebianum & illorum calculum, propiùs autem accedens ad hunc. Hujuſmodi autem calculum nobis exhibent Barbaro-latina Excerpta ex Africano, quæ Claudius Puteanus Scaligero communicavit; hic autem unà cum Euſebii Chronico edidit: de quibus verè

dicere liceat multas auri micas in ſterquilinio projectas eſſe. Hæc Excerpta ſtatuunt ab initio regni Cecropis Proceri (ita interpretantur Diphyem) ad finem Codri annos 492, quinque plures quàm Chronicon Euſebianum exhibens 487: verùm ab initio regni Cecropis ad primam Olympiadem anno ſecundo Æſchyli Archontis ad terminum vitæ annos 814, quum Euſebii Chronicon habeat tantùm 780, nimirum 34 pauciores. Itaque juxta Excerpta ex Africano, initium regni Cecropis primi Athenis fuerit annis 1618. ante principium Evangelii, octo annis antiquius calculo Marmoreo, ac triginta quatuor Euſebiano calculo. Atque hoc etiam alio in iiſdem ſubjecto calculo confirmatur: ubi ad finem Erygiæ principatûs annorum 10, dicitur ceſſâſſe Regnum ſive Principatum Athenienſium in Olympiade viceſimâ quartâ, anno ſc. ejus primo; factóſque eſſe totius Dominatûs Athenienſium, à Cecrope uſque ad Oxurium (utrobique legendum Eryxiam) annos nongentos & ſeptem. Additis enim Olympiadum 23 annis 92 ac primo 24 Olympiadis (quo conſentaneè Chronico Euſebiano ad Eryxiæ Archontis Decennalis finem ſtatuitur terminus Decennalium Archontum Athenis) ſummæ annorum 814 ante primam Olympiadem, conflatur annorum 907 ſumma in Excerptis conſignata. Sed & particulares numeri annorum ſingulis Regibus & Archontibus Athenienſium, ab initio Cecropis primi ad Eryxiæ exitum, in Excerptis aſſignati, licèt aliàs eadem innumeris numerorum mendis ſcateant, majores ſummas conflant. Namque ab initio primi Cecropis ſub finem Meneſthei & initium Demophontis, ubi ab aliis ſtatuitur Troja capta, etſi iſtìc nulla fiat ejus mentio, colliguntur anni 384, decem plures quàm putat Euſebius. At à fine Meneſthei ad mortem Codri anni 117, Euſebio putante 112, quinque pauciores. Porrò à morte Codri Regis ad completum ſecundum annum Æſchyli, & primam Olympiadem, anni 324, Euſebio putante ſummùm 293, viz. triginta & uno pauciores. Demùm verò à primâ Olympiade, & tertio anno Æſchyli ad finem Eryxiæ, primúmque annuum Archontem Athenis, colliguntur in Excerptis anni 93 totidem quot Euſebio, ſed aliter quàm huic. Itaque è particularibus Excerptorum numeris, ab initio Cecropis primi ad mortem Codri poſtremi Regis Athenienſium, colliguntur anni 501, quorum compoſitorum cum 324, indè ad primam Olympiadem ſumma eſt annorum 825, additíſque poſtremis 93, 918, utraque undecim annis major. Cæterùm ab exitu Meneſthei Regis, & initio Demophontis, ſub quod tempus alii ſtatuunt captam Trojam, ad primam Olympiadem, in iiſdem Excerptis colliguntur anni 44: atque neglecto hôc undecennio è particularium numerorum mendis emergente, ſaltem 430, viginti quatuor plures quàm putat Euſebius, ac tantummodo tres pauciores, quàm exhibet Calculus Marmoreus ſignans 433. Interim verò, quoad Intervallum ab initio regni Athenienſium uſque ad finem Diogneti, ſive Diogeneti, ſeptimi Archontis Medontidæ, ad terminum vitæ, atque etiamnum aliquanto poſtea, videtur convenire Euſebiano calculo cum Marmoreo. Ac proinde eouſque ſingulorum Regum & Archontum Atticorum initia & fines, adeóque ſingulos Regni & Magiſtratûs annos apparet pari intervallo annorum 26, ſeriùs ſtatui in Euſebiano Chronico, quàm in Marmoreo.

Præterea verò Paulus Oroſius Presbyter Chriſtianus, tempore antiqui Patris Auguſtini Epiſcopi Hipponis, libro primo, capite 9, ponens Amphictyonem Athenarum tertium à Cecrope Regem annis 810 ante Romam conditam, eo pacto initium regni Cecropis facit etiam antiquius quàm Excerpta. Poſito enim Romæ Conditu juxta Fabium Pictorem circa initium octavæ Olympiadis ſexcennio ſeriùs quàm vulgò ſtatuitur, id eſt, ante Evangelium 776, additíſque 810, regnum Amphictyonis, vel iniens convenit anno 1585 ante idem, ac proinde Cecropis undeſexaginta annis antea, anno ante Evangelium 1643, nempe annis 60 antiquius quàm ſtatuit Chronicon Euſebianum, 34 quàm Marmoreum, ac 26 quàm Excerpta. Præterea Ipſe quoque Euſebius in Chronico ad annum 1555 ante Evangelium, Diluvio, quod Deucalionis tempore contigit, adjungens Incendium, ſive æſtum & ſquallorem tempore Phaethontis evenientem, tanquam ſaltem eodem ſeculo, veluti intrà ſummùm triginta annos poſtea, quaſi circa annum 1525, eo pacto arguit regnum Cecropis ſeriùs, quàm par erat, à ſe poni. Siquidem, Apollodoro teſte, libro tertio, Phaethon fuit quintus à Cecrope, utpote Tithoni filius ſaltem ſuppoſititius, vel eo patre dubio, alicujus Adulteri ſub Solis aut Phœbi larvâ nothus, Cephali Nepos,

Herſes

Herſes pronepos, Cecropis Abnepos; cujus propterea regni initium, quanquam admodum juvene ac penè puero tunc Phaethonte, juxta illud Patris monitum, *Parce puer ſtimulis*, &c. plùs minùs centum annis anteceſſerit.

Porrò autem ab hôc (ad viginti ſex annorum Intervallum) diverſo ſitu Regum Atticorum apud diverſos Autores, eſt, quòd in Chronico Euſebiano, ſubinde idem eventus eodem Intervallo ac diſtantiâ temporis repetitur. Verbi gratiâ, in Editione Scaligeranâ, Pontaco quoque in notis ſuffragante, Apollinis Delii templum ab Eryſichthone filio Cecropis fabricatum eſt, ad annum Regni Cecropis 37, 13 ante ejus finem, ac 1548. ante Evangelium; iterúmque poſt 26 annos Templum Deli conſtructum ab Eryſichthone filio Cecropis, ad annum regni Amphictyonis 4, ac 1522. ante Evangelium. Cujus rationem cùm neſciret Scaliger, ita ad hunc annum inquit; *Vide, quæ ſuprà notavimus. Nam eadem eſt perioche, & cur hìc repetatur, aut cur ibi locum habeat, ſi hìc ponenda erat, non video.* Nimirum juxta Chronicon Marmoreum, applicatâ alterâ remotiore Epochâ Evangelicâ ad alterius citerioris regis annum, convenit in annum quidem 4 Amphictyonis, verùm in 1548. ante Evangelium.

Itaque hinc conſequens eſt regnum Amphictyonis, ideóque & Cranai, & Cecropis Regum præcedentium conſtitutum eſſe viginti ſex annis antiquius ab aliis etiam ipſius Euſebii Autoribus, quàm ab aliis. Actæum verò illum, à quo terra priùs dicta eſt Actæa, ſive Actica, quæ poſtea à Cecrope Cecropia, agnoſcit etiam Euſebius, referens eum ad tempus Phorbantis regis Argivorum libro 10. de Præparatione Evangelicâ, cap. 3. ubi ita ſcribit, Κατὰ δὲ Φόρβαντα [ἐγένετο] Ἀκταῖος, ἀφ' οὗ Ἀκταία ἡ Ἀττική. Verùm Strabo, lib. 9. eundem vocat Actæonem, ſcribens ita, Ἀκτικὴν μὲν γὰρ ἀπὸ Ἀκταίωνός φασιν. Ἀττίδα δὲ καὶ Ἀττικὴν ἀπὸ Ἀτθίδος τοῦ Κραναοῦ, ἀφ' οὗ καὶ Κραναοὶ οἱ ἔνοικοι. Pauſanias verò in Atticis eundem perinde, ut Autor noſter & Euſebius, Actæum nominat, inquiens, Ἀκταῖον λέγουσιν τῇ νῦν Ἀττικῇ βασιλεῦσαι πρῶτον. Addit autem Cecropem Actæi filiam habuiſſe uxorem, cujus jure ei in regno ſucceſſerit.

Lin. 4. Epoch. 2. A. M. C. 2431. ante Evang. 1602. Period. 5. 63.

A quo Deucalion apud Parnaſſum in Lycoreâ regnavit, regnante Athenis Cecrope, anni MCCCX.] Initium regni Deucalionis circa Parnaſſum in Lycoreâ, quod Marmorea Inſcriptio ſtatuit anno nono regni Cecropis, in Euſebiano Chronico parum certò ſtatuitur juxta Pontaci Editionem, anno 20, juxta Scaligeranam anno 16 ejuſdem. Quanquam verò octennii aut duodecennii differentia parvi eſt momenti, præſertim in re tam antiquâ, atque in novorum regnorum initiis, quibus paulatim acquiritur potentia, & per intervalla quaſi gradibus quibuſdam ſcanditur ad illud abſolutæ poteſtatis faſtigium; tamen ipſe Euſebius ſuppeditat probabile argumentum propinquioris acceſſûs initii regni Deucalionis ad initium regni Cecropis: quatenus triginta annis ante hujus initium, refert quoſdam ſcribere Prometheum & Epimetheum (ſc. Deucalionis ejúſque uxoris Pyrrhæ parentes) & Atlantem fratrem Promethei fuiſſe illis temporibus; nonnullos autem ante Cecropem annis 60 aut 90, quemadmodum ipſe duobus locis antea poſuerat. Enimvero ſiquidem Prometheus & Epimetheus claruerint vel triginta annis ante Cecropem, par eſt Deucalionem & Pyrrham eorum liberos cœpiſſe clareſcere intrà quadrageſimum annum poſtea, i. e. intrà primum decennium regni Cecropis. Itaque quod eodem hôc tertio loco adjicit Euſebius, alios ſcribere Prometheum cæteróſque ejus coævos fuiſſe ætate Cecropis, hi nimirum fuiſſe videantur iidem, quos Oroſius Autores ſecutus eſt, ſtatuentes initium regni Cecropis annis 60 antiquius quàm Euſebius; 34, quàm marmora; ac 26, quàm Excerpta-Barbarolatina, & ipſa eoſdem regno Cecropis referentia. Quòd autem Euſebium iſtic vellicat Scaliger, quaſi malè referentem ipſos ante regnum Cecropis, è Tatiano & Clemente, ſcribentibus eoſdem fuiſſe tempore Triopæ regis Argivi, cujus in Euſebiano Chronico initium ſtatuitur anno quinto Cecropis, id haberet nonnihil ponderis, ſi iidem Autores non magìs augerent & longiùs extenderent ultra Euſebianas rationes Argivi regni antiquitatem (quemadmodum à nobis dudum obſervatum eſt noſtrâ Emendatione temporum ad annum

Mundi 2049.) quàm Autor Chronici Marmorei, antiquitatem regni Attici. Lycoreæ autem regionis circa Parnaſſum, ubi Autor Chronici Marmorei Deucalionem regnâſſe ſtatuit, meminit Strabo, lib. 9. Dictio verò ſignificat montanum tractum lupis abundantem. Pauſanias in Phocicis ſcribit ita dictam, quia luporum in montana refugientium à Diluvio, ſervandi ſui cauſâ, ululatum homines ſecuti ſunt, vel à Lycoro Apollinis & Coryciæ filio.

Lin. 5. Epoch. 3. A.M.C. 2473. ante Evang. 1560. Period. 5. 105.

A quo lis Athenis interceſſit Marti & Neptuno ſuper Halirrothio Neptuni filio, & locus dictus eſt Arius Pagus, anni MCCLXVIII. *regnante Athenis Cranao.*] A quo tempore Mars in judicium capitis arceſſitus eſt à Neptuno patruo ſuper occiſo Halirrothio hujus filio, eóque criminis abſoluto, locus judicii dictus eſt Arius Pagus, ſive Martia Rupes; ponuntur Marmoreo Chronico anni 1268 ante ipſius finem, (id eſt, 1560. ante Evangelium) regnante Athenis Cranao; nimirum anno regni ejus primo, poſt Cecropis annos 50. At in Euſebii Chronico, ex Arnoldi Pontaci editione, collatâ præcipuè ad Henrici-Petrinam Baſileenſem, vulgari anno Dom. 1529. factam, tanquam aliis caſtigatiorem, ad annum ante Evangelium 1562, regni autem Cecropis 49, ſive penultimum, legitur; *Areopagus apud Athenas nomen judicii conſtitutus, id eſt, tribunal Judicii Athenis conſtitutum loco, qui ex eo tempore nomen obtinuit, ut diceretur Areopagus; nimirum à Martis in judicium ibi vocati abſolutione à crimine cædis Halirrothii patruelis ſui, filii Neptuni.* De hâc autem cæde duplex fertur Narratio, altera fabulæ propior, altera hiſtorica veriſimilior. Utraque verò ſatìs aptè quadrat tempori aſſignato Marmoreâ Inſcriptione. Fabulam narrat Servius Honoratus Virgilii Scholiaſtes in illud Georgicorum, *Oleæque Minerva Inventrix*--, his verbis; *Eo tempore* (ſcilicet Minerva invenit oleam) *quo adversùs Neptunum de nomine Civitatis Athenarum* (ipſa dicta Græcè Ἀθήνη) *contendit: Quod* (inquit) *jam ſuprà dictum eſt.* Cui fabulæ hoc additur, quòd *poſtquam Minerva Neptunum inventâ oleâ vicerit, indignè ferens Halirrothius Neptuni filius, oleas cæpit excidere; cui dum hoc facit, ferrum de manu decidit, & ei caput amputavit. Neptunus verò dolens filii ſui obitum, Martem homicidii cæpit arguere. Indè effectum eſt, ut Mars & Neptunus de hâc re judicium apud Athenas experirentur; unde locus, ubi Judices ſederunt, Areopagus (nimirum quòd Mars ibi cauſâ vicerit) Judices autem Athenienſium (ſc. in cauſis capitalibus, ſive quibus capitis rei aguntur) Areopagitæ appellati.* Hactenus Servius. Igitur hoc acciderit, quoad annos Regum Atticorum, tantummodo biennio ſeriùs; & quoad Epocham Evangelii, annis 24, (intrà idem biennium ſc. illis ſupradictis 26 ſitûs regni illorum) citiùs Chronico Marmoreo quàm Euſebiano. Judicium verò de contentione Neptuni & Minervæ ſuper nomine regionis & urbis Athenarum notatur Euſebiano, regni Cecropis anno 23, ac ante Evangelium 1562, quod Marmoreo juxta eundem viginti ſex annorum ſuperiorem & antiquiorem ſitum regni Cecropis, commodiſſimè convenit regni ejus anno 49, biennio ante litem Neptuni & Martis. Verùm hiſtoriam de illâ cæde & lite Apollodorus libro 3. narrat in hanc ſententiam, quòd Mars Halirrothium Neptuni ex Eurytâ Nymphâ filium deprehenſum in violandâ pudicitiâ Alcippæ filiæ ſuæ, neptis autem Cecropis ex ejus filiâ Aglauro, interfecerit. Apollodori teſtimonium de cauſâ cædis Halirrothii confirmat Pauſanias in Atticis, ita ſcribens, Ἐστὶ δ' ἐν αὐτῷ [Ἀσκληπιοῦ ἱερῷ] κρήνη, παρ' ᾗ λέγουσι Ποσειδῶνος παῖδα Ἁλιῤῥόθιον θυγατέρα Ἄρεως Ἀλκίππην αἰσχύναντα ἀποθανεῖν ὑπὸ Ἄρεως, καὶ δίκην ἐπὶ τούτῳ τῷ φόνῳ γενέσθαι πρώτην. *Eſt in Æſculapii æde fons, apud quem aiunt Neptuni filium Halirrothium, quum filiæ Martis Alcippæ pudorem violâſſet, morte mulctatum eſſe à Marte, primúmque capitis judicium de hâc cæde fuiſſe factum.* Poſteáque Καθὸ [τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Πανὸς ἱερὸν] ὁ Ἄρεως πάγος. Ἔστι δ' Ἄρεως πάγος καλούμενος, ὅτι πρῶτος Ἄρης ἐνταῦθα ἐκρίθη· καί μοι καὶ ταῦτα δεδήλωκεν ὁ λόγος, ὡς Ἁλιῤῥόθιον ἀνέλοι, καὶ ἐφ' ὅτῳ κτείνειε. Κριθῆναι καὶ ὕστερον Ὀρέστην λέγουσιν ἐπὶ τῷ φόνῳ τῆς μητρός. *Juxta Apollinis & Panis ædem eſt Arius pagus. Dictus autem eſt Arius pagus, quia primus Ares uempe Mars ibi judicium capitis ſubiit. Dictum verò mihi ſuperiùs, ut Halirrothium interfecerit, & quam ob cauſam. Atque ibidem poſtea Oreſtem aiunt ſubiiſſe capitis*

judicium

judicium de cæde matris. Porrò celebrem fuiſſe hiſtoriam cædis Halirrothii indè liquet, quia Libanius Sophiſta pro ſubjecto contrariarum Declamationum, Neptuni ſc. accuſantis, Martis autem defendentis, eam ſumſit, Declam. 22, & 23. Itaque æquè convenit initio regni Cranai, quòd Alcippe Cecropis ex Aglauro filiâ neptis tunc ferè nubilis fuerit, atque antiquiori viginti ſex annis ſitui regni Cecropis, quòd Mars tunc ex Aglauro ejuſdem filiâ Alcippem jam ferè maturam viro ſuſceperit.

Lin. 6. Epoch. 4. A. M. C. 2476. ante Evang 1557. Period. 5. 158.

A quo diluvium tempore Deucalionis evenit, & Deucalion imbres fugit è Lycoreâ Athenas [*veniens, & Jovi Phyxio*] *pro vitâ ſervatâ, gratulatoria Sacra obtulit, anni* MCCLXV. *regnante Athenis Cranao*] Diluvium tempore Deucalionis, quando is imbres fugiens, Athenas venit, ibique Jovi Phyxio, id eſt, fugientium ſervatori Eucharistica Sacra fecit; quod Chronologica Marmorum Inſcriptio refert annis 1265. ante citimam Epocham ſuam, i. e. 1557. ante Epocham Evangelii; quoad tempus, convenit Euſebii Chronico intrà biennium aut triennium, exhibenti idem anno 1555. aut 1554. ante Evangelium. Verùm in rege Attico, ſub quo evenerit, eſt differentia; Euſebio referente ad annum 30 vel 31 regni Cecropis, Marmore autem ad Cranaum regem, regni nimirum ejus annum 4. viz. propemodum eodem diſcrimine annorum 26 inter utrumque in ſitu regum Atticorum. Hìc autem in re Marmor non modò medium ferire, quod ipſum per ſe admodum probabile eſt veritatis Argumentum, ſed etiam verum proximè attigiſſe locupletiſſimo ſuffragio, apparet. Medium, inquam, ferit inter Euſebii Autores referentes illud ad Cecropis regnum, & Autores Pauli Oroſii referentes idem ad regnum Amphictyonis loco paulò ſuperiùs allegato, ubi ſcribit in hæc verba; *Anno* 810 *ante Romam Conditam, Amphictyon Athenis tertius à Cecrope regnavit, cujus temporibus aquarum illuvies majorem partem populorum Theſſaliæ abſumſit, paucis per refugia montium liberatis, maximè in monte Parnaſſo, in cujus circuitu Deucalion tunc regno potiebatur.* Verum autem proximè attigit Marmoreum Chronicon locupletiſſimo ſuffragio & teſtimonio Marci Terentii Varronis, nempe illius, qui ſeculo Romanorum doctiſſimo, doctiſſimus Romanorum habitus eſt: adeóque cujus, præter cæteram doctrinam, diligentiam & ſagacitatem etiam in Chronologicis laudat Cenſorinus, erudito libello ſuo de die natali. Hujus verò teſtimonium profert graviſſimus Pater Auguſtinus Hipponenſis Epiſcopus, in eximio illo ſuo opere de Civitate Dei, Lib. 18. cap. 10. ſcribens ita; *His temporibus, ut Varro ſcribit, regnante Athenienſibus Cranao ſucceſſore Cecropis; ut autem noſtri, Euſebius & Hieronymus, adhuc eodem Cecrope permanente Diluvium fuit; quod appellatum eſt Deucalionis, eò quòd ipſe regnabat in earum terrarum partibus, ubi maximè factum eſt.* Varronis autem ſententiam non fuiſſe eam, ut exiſtimaret diluvium Deucalioneum tanto ſeriùs contigiſſe, ſed planè eandem ac Chronici Marmorei, Cranaum tanto citiùs regnare cœpiſſe, docebimus duplici ipſius Varronis calculo, quorum utrumque attigimus libello noſtro de Emendatione Temporum ad annos Mundi 1852. & 1878. Alter eſt ab initio regni antiquiſſimi Ogygis, primúmque ab eo conditis Thebis Bœotiis: de quibus in procœmio tertii ſui libri de re Ruſticâ (niſi me fallit fragilis memoria, quum liber ſit domi meæ, ego autem ſexaginta ferè millibus paſſuum indè diſtans) ſcribit in hæc ferme verba: nempe eo tempore, quando ipſe ſcripſit, verè *dici poſſe,* quod *Ennius* Poëta falſò cecinerat de ſuo;

Septingenti ſunt paullò plùs aut minùs anni,
Auguſto augurio poſtquam inclyta condita Roma eſt.

Atque ad hoc tempus ab eo, quo Ogyges ille rex antiquiſſimus primum in Græciâ oppidum condidit Bœotias Thebas, fuiſſe *annorum duo millia & centum.* Statuit autem Varro Romam conditam circiter medium Olympiadis ſextæ, poſt duos & viginti annos (ut loquitur Velleius) quàm prima conſtituta erat, i. e. annis ſeptingentis octoginta duobus ante Epocham Evangelii. Itaque Thebas Bœotias ſtatuit antiquiores Româ bis ſeptingentis, i. e. mille & quadringentis annis, tanquam conditas annis 2182. ante Evangelii principium, Ogyge tunc iis locis regnante: cujus

 regni

regni anno 27 circiter annum 2155. ante Evangelium, contigerit Diluvium Græciæ prius, ab ipſo dictum Ogygium. Ab eo autem ad poſterius dictum Deucalioneum, Caio Julio Solino etiam teſte, Polyhiſtoris cap. 17. ſtatuit idem Varro interceſſiſſe annos ſexcentos. Quapropter Varronis ſententiâ Deucalioneum diluvium contigit circa annum ante Evangelium 1555, vel tanto tempore citiùs, quanto Ogyges regnare inceperit, antequam Thebas condere cœpiſſet, veluti plus minus biennio; quod Marmoreæ Chronologiæ prorſus congruit. Alter Varronis calculus habetur apud Cenſorinum, cap. 21, quo à priore cataclyſmo dicto Ogygio ad Olympiadem 1. colliguntur anni mille & circiter CD: ita enim legendum eſſe conſtat, non DC juxta vulgata Exemplaria, inquam, mille & quadringenti. Unde iterum deductis ſexcentis inter Ogygium & Deucalioneum, relinquitur Deucalioneum contigiſſe annis ferme octingentis, haud dubiè verò propius octingentis, quàm ſeptingentis ante Olympicam Epocham. Quocirca deducto intervallo annorum 804 inter Epochas Evangelii & Olympicam, ab intervallo annorum 1557 inter diluvium Deucalioneum & Evangelii principium juxta Chronicon Marmoreum, relinquitur intervallum annorum omnino 753, inter idem diluvium & primam Olympiadem; quo minus hic Varronis calculus profectò non admittit. Porrò Deucalionem Athenis ædificâſſe templum Jovi Olympio, ibique mortuum & ſepultum eſſe tradit Pauſanias in Atticis

Lin. 8. Epoch. 5. A.M.C. 2483. ante Evang. 1550. Periodi 5. 115.

A quo Amphictyon Deucalionis filius regnavit Thermopylis, & [primates] in viciniâ habitantes convocavit, & appellavit Amphictyones, & [Pylaicos conventus inſtituit, quibus] etiam nunc adhuc ſacrificant Amphictyones, anni MCCLVIII. *regnante Athenis Amphictyone.*] Amphictyonem Deucalionis filium regnâſſe Thermopylis, & convocatis finitimis, eorum primores appellâſſe Amphictyones, & Pylaicum Concilium inſtituiſſe, quo ad ſuum uſque ſeculum ſacrificarent Amphictyones, refert Autor Chronici Marmorei annis 1258. ante citimam Epocham, nempe 1550. ante Evangelium, regnante tunc Athenis etiam Amphictyone, nempe anno ſecundo. Ac ſanè initia regnorum filiorum Deucalionis maturâ ſenectute, magnâque autoritate defuncti, confirmant initium regni ipſius Deucalionis, ante annos 52, ejúſque diuturnitatem & durationem per tot annos Marmoreo Chronico conſignatam. Regni autem Amphictyonis, natu majoris, ut apparet ex Amphictyonum Senatu autoritate ejus inſtituto, initium confirmatur ex initio regni Hellenis fratris junioris, quo de, in ſequente Epochâ. Senatûs verò Amphictyonum ſummæ autoritatis in Græciâ, eorúmque Concilii Pylis ſive Thermopylis inſtituti antiquitatem ſi non teſtaretur Dionyſius Halicarnaſſeus, libro 4, in Servio Tullio Rege Romanorum, Strabo lib. 8 & 9, Pauſanias in Phocicis, Demoſthenes oratione περὶ στεφάνȣ, Diodorus Siculus libro 16. anno Archontis Athenis Elpini, præcipuè verò Archontis Archiæ (ubi Philippum Macedonum Regem conſcriptum eſſe in ipſum, eíque conceſſum duplicem calculum, ſive duplex ſuffragium narrat, quod priùs habuerant Phocenſes, ejus jure propter Philomeli ſacrilegium exuti & depulſi) aliíque; ipſum certè nomen ejus originem ſatìs arguit.

Lin. 10. Epoch. 6. A.M.C. 2484. ante Evang. 1549. Periodi 5. 116.

A quo Hellen Deucalionis filius [in Phthiotide] regnavit, & Hellenes appellati ſunt, qui priùs Græci dicebantur; & Agonem Panathenaicum [inſtituendum ſuaſit] MCCLVII. *regnante Athenis Amphictyone.*] Hellenem Deucalionis filium regnaviſſe in Phthiotide, & ab eo Hellenes appellatos, qui antea dicebantur Græci, eundémque ſuaſiſſe inſtituendum Agonem Panathenaicum, quod ſignificatur Chronico Marmoreo, annis 1257. ante citimam Epocham (qui ſunt 1549. ante Evangelium) regnante Athenis Amphictyone, ſc. anno tertio; utique in Chronico Euſebiano, ab Hellene Deucalionis & Pyrrhæ filio, hi qui priùs Græci Hellenes nuncupati ſunt, juxta Arnoldi Pontaci Editionem annis 1547. ante Evangelium, tantummodo biennio ſeriùs: quantulo & quàm exigui, immo nullius, momenti diſcrimine, in tantâ

rei antiquitate. At juxta Scaligeranam annis 1548. unico duntaxat anno ſeriùs, in notis verò annis 1549. nec unico quidem: verùm ad Cecropis annum 35, 15 ante finem, utpote ſiti annis 26 inferiùs in hôc quàm in illo. De hôc Hellene Deucalionis filio, & Hellenibus ab eo appellatis in Phthiotide regione Thucydides in hiſtoriæ ſuæ proœmio ita ſcribit, Δοκεῖ δέ μοι — πρὸ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος καὶ πάνυ οὐδὲ εἶναι ἡ ἐπίκλησις αὕτη [τῆς Ἑλλάδος] κατὰ ἔθνη δὲ ἄλλα τε καὶ τὸ Πελασγικὸν ἐπὶ πλεῖστον, ἀφ' ἑαυτῶν τὴν ἐπωνυμίαν παρέχεσθαι. Item, Ὅμηρος — πολλῷ ὕστερος ἔτι καὶ τῶν Τρωικῶν γενόμενος, οὐδαμοῦ τοὺς ξύμπαντας ὠνόμασεν [Ἕλληνας] οὐδ' ἄλλους ἢ τοὺς μετ' Ἀχιλλέως ἐκ τῆς Φθιώτιδος. Latinè ita; *Videtur verò mihi, ante Hellenem Deucalionis filium, nondum fuiſſe appellatio hæc* [Helladis] *ſed ſecundùm gentes tum alias, tum præcipuè Pelaſgicam à ſe denominationem habuiſſe*, ſc. qui poſtea uno nomine dicti ſunt Hellenes. Quinetiam *Homerus, qui vel Trojano bello multo poſterior extiterit, nuſquam univerſos nominavit Hellenes, ſed ſolummodo eos, qui cum Achille duce è Phthiotide ad bellum Trojanum profecti ſunt.* Ariſtoteles autem ſub finem libri primi Meteorologicorum, loquens de diluvio Deucalioneo, Περὶ τὸν Ἑλληνικὸν, inquit, ἐγένετο μάλιστα τόπον, καὶ τούτου περὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀρχαίαν. Αὕτη δ' ἐστὶν ἡ περὶ Δωδώνην καὶ τὸν Ἀχελῷον· ᾤκουν γὰρ οἱ Σελλοὶ ἐνταῦθα, καὶ οἱ καλούμενοι τότε μὲν Γραικοὶ, νῦν δὲ Ἕλληνες. Latinè; *Factum eſt præcipuè circa regionem Hellenicam, & hujus regionis circa Helladem antiquam. Ea autem eſt circa Dodonem & Acheloum fluvium: ibi enim habitabant Selli, & qui appellati ſunt tunc Græci, nunc autem Hellenes.* Etenimvero in Dicæarchi fragmentis ad Theophraſtum, editis cum aliis Græcorum Geographorum fragmentis, Auguſtæ, anno vulgari 1600. in quo legitur ita, Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν οὖσα ποτὲ πόλις ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη, τῆς νῦν Θετταλῶν οὖσα χώρας. ἀνὰ μέσον Φαρσάλου τε κειμένη, καὶ τῆς τῶν Μελιταίων πόλεως. Paulóque pòſt citatur verſus Homericus, Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί. adjectâ hâc interpretatione, Μυρμιδόνας μὲν λέγων εἶναι τοὺς περὶ τὴν Θετταλίαν Φθίαν κατοικοῦντας, Ἕλληνας δὲ τοὺς μικροῦ πρότερον ῥηθέντας. Itémque pòſt, Ἐστὶν οὖν ἡ Ἑλλὰς ὑφ' Ἕλληνος ὀνομασθεῖσα πόλις τε καὶ χώρα. Latinè; *Hellas antiquitus cùm eſſet civitas, ab Æolo filio Hellenis nominata conditáque fuit, in Theſſaliæ regione ſita, inter Pharſalum & Meliteorum civitatem — Quocirca Poeta ait; Myrmidones dicti ſunt Hellenéſque & Achæi, Myrmidones appellans eos, qui circa Theſſaliam Phthiam incoluerunt, Hellenes verò paulò antea dictos. —Hellas igitur ab Hellene habitata eſt & Civitas & Regio.* Fortaſſe verò pòſt μικροῦ πρότερον ῥηθέντας, deeſt Γραικοὺς, *paulò antea dictos Græcos.* Siquidem ſecundùm Ariſtotelem etiam Plinius ſignificat priùs dictos Græcos, qui poſtea Hellenes, Lib. 4. cap. 7. ita ſcribens, *Illam partem Theſſaliæ cognominatam Græciam à Græco Rege ibi genito, & Hellada, atque Hellenes ab Hellene item Rege, hos eoſdem, viz. qui prius Græci.* Atque eidem ſententiæ accedit Apollodorus, qui Hellenis filios tres recenſens, Dorum, Xuthum, & Æolum, ſubjungit, Αὐτὸς μὲν ἀφ' αὑτοῦ τοὺς καλουμένους Γραικοὺς προσηγόρευσεν Ἕλληνας. *Ipſe quidem Hellen à ſe, qui dicti fuerant Græci, agnominavit Hellenes:* Ubi animadverſione dignum, omnium trium Hellenis filiorum, atque etiam nepotis è Xutho filio Ionis, nomina videri Hebraicæ originis. Dorus enim Hebraicè fuerit דור, Xuthus שת, Æolus אלישה, & Ion manifeſtè יון. Atque iidem fuerunt Autores trium præcipuarum Dialectorum linguæ Græcæ, nempe Doricæ, Æolicæ & Ionicæ, præter communem omnibus Helleniſmum: à quo quarta Dialectus Attica, ab Atthide Cranai filiâ, Hellenis etiam tempore orta, quàm minimùm differebat. Pauſanias verò ſcribit, Amphictyonem Athenienſem, quum ductâ Cranai filiâ Atthide in uxorem, à quâ regio dicta Attica, eum nihilominus regno expuliſſet, ipſum poſtea regno privatum eſſe ab Erichthonio; quem Apollodorus lib 3. è Cranae Atthidis filiâ natum eſſe refert. Græci verò filius Theſſalus, Theſſaliæ rex in Chronico Euſebiano ſtatuitur annis 270 ante Hellenem, circiter annum 1820. ante Evangelium. Cæterùm duos fratres Deucalionidas, Hellenem cum fratre Amphictyone, ſuaſiſſe Erichthonio regi Athenienſium hoſpiti ſuo, ut Panathenaicum certamen inſtitueret, colligimus paulò pòſt in regno Erichthonii.

Lin. 12. Epoch. 7. A. M. C. 2486. ante Evang. 1547. Period. 5. 118.

A quo Cadmus Agenoris filius Thebas advenit* [&] *condidit Cadmeam, anni MCCLV, *regnante*

regnante Athenis Amphictyone.] Cadmum Agenoris filium adveniſſe Thebas, ibíque condidiſſe Cadmeam arcem in Marmore notatur annis 1255. ante Epocham, i. e. anno ante Evangelium 1547. regnante Athenis Amphictyone, anno ſc. 5. Euſebius verò in Chronico Cadmi adventum Thebas ſtatuit, annis ferme nonaginta poſtea, pleriſque aliis aſtipulantibus. Haud tamen propterea error temere imputandus fuerit Marmoreo Chronico. Siquidem Cadmus poſt adventum Thebas, uxorem accepit Harmoniam Martis & Veneris filiam, ex quâ numeroſam prolem ſuſcepit, magnâque felicitate diu floruit, antequam in calamitatem recideret, quemadmodum canit Poeta Ovidius.

Jam ſtabant Thebæ; poteras jam, Cadme, videri
Exilio felix; ſoceri tibi Márſque Venúſque
Contigerant: huc adde genus de conjuge tantâ,
Tot natos natáſque, & pignora chara nepotes:
Hos quoque jam juvenes.

Quandoquidem igitur Alcippe ab Halirrhothio violata, & Harmonia Cadmo in uxorem tradita, eodem patre Marte (adhuc ſc. terreſtri heroe, nondum cœlicolâ in divorum numerum relato, aut per vicarium adulterum rem gerente in terrâ) prognatæ fuerint; certè Cadmus videtur adveniſſe Thebas, circiter hoc idem tempus. Quod ex ætate Dionyſii nepotis Cadmi è filiâ Semelâ paulò pòſt confirmabitur.

Lin. 13. Epoch. 8. A. M. C. 2489. ante Evang. 1544. Period. 5. 121.

A quo [Eurotas & Lacedæmon in Laco]nicâ regnârunt, anni MCCLII. *regnante Athenis Amphictyone.*] Epochâ proximè ſequente in Chronico Marmoreo, quidam, quorum nomina obliterata ſunt, dicuntur regnâſſe in regione, cujus etiam terminatio ſola -- *νικης* -- *nicâ* ſuperſtes eſt, ante citimam annis 1252. id eſt, anno ante Evangelium 1544. regnante Athenis Amphictyone, nimirum anno 8. Eos autem (quemadmodum dudum ratus ſum) fuiſſe Eurotam & Lacedæmonem Eurotæ fratrem uterinum juxta nonnullos, generum verò juxta alios, utpote Apollodorum lib. 3. ac Pauſaniam initio Laconicorum, qui ſecundùm Lelegem & Myletem obſoletæ antiquitatis, veluti ſecundùm Actæum Cecrops, in Atticâ memorantur primi regnâſſe in Laconicâ, à quorum altero fluvius, altero urbs nomen accepit; ſatìs probabili argumento fuerit, quòd in Chronico Euſebiano legitur Lacedæmon condita à Lacedæmone Semeles filio, anno primo Regis Athenienſium Erichthonii; id eſt, tantummodo triennio poſt octavum annum Amphictyonis, verùm anno ante Evangelium 1515. utique eodem duntaxat triennio ſuperante ſolenne illud diſcrimen annorum 26 inter utrumque in ſitu regum Atticorum.

Lin. 14. Epoch. 9. A. M. C. 2494. ante Evang. 1539. Periodi 5. 126.

A quo Navis -- ex Ægypto in Helladem appulit, quæ appellata eſt pentecontoros, & Danai filiæ -- & Helice, & Archedice, ſorte lectæ ab aliis -- & ſacrificabant ſuper littus -- in Lindo Rhodiâ urbe, anni MCCXLVII. *regnante* --] Danai cum quinquaginta filiabus, navi, quæ dicta eſt Pentecontoros, nempe quinquaginta-remis, ex Ægypto appulſum in Helladem, refert Chronicon Marmoreum, annis 1247. ante citimam Epocham, anno 1539. ante Evangelium; regnante eo Athenis, cujus nomen quoque obliteratum eſt, verùm ut apparet, poſt decennium regni Amphictyonis Erichthonio, & quidem anno tertio. Euſebianum verò ponit annum quintum & poſtremum regni Armei ſive Danai in Ægypto (quem Joſephus, è Manethone, & Apione Ægyptiacis Hiſtoricis refert regnâſſe ibi præciſè annos 4 & menſem 1) anno quarto regni Erichthonii, ac 1512. ante principium Evangelii. Quocirca convenit Danaum circa finem ejuſdem anni quinti ab initio regni ſui in Ægypto, appuliſſe in Helladem, annis omnino 27 citiùs quàm ſtatuit Euſebius: quorum unus tantummodo imputandus fuerit annus regum Atticorum, reliqui autem 26, inferiori eorum ſitui in Chronico Euſebiano, quàm in Marmoreo. Oroſius hoc refert annis 12 citiùs, utpote 775 ante Romam conditam, id eſt, 1551. ante Evangelium.

Lin.

3

Lin. 18. Epoch. 10. A. M. C. 2499. ante Evang. 1534. Period. 5. 131.

[*A quo Erich*]*thonius Panathenæis primò celebrandis currum junxit*, & *Agonem edidit*, & *Athenienſes* — [*Sacra d*]*eorum matris in Cybelis inſtituta ſunt*; & *Hyagnis Phryx tibias primus invenit*; & — [*harmoniam d*]*ictam, juxta Phrygium modum primus tibiis cecinit*, & *alios nomos* ſive Harmonices leges aut modos *Matris* [*deûm*], *Bacchi*, *Panis*, & —; *anni* MCCXLII. *regnante Athenis Erichthonio, qui currum junxit.*] Erichthonium Athenienſium regem Panathenæis primò celebrandis junxiſſe equos currui & Agonem edidiſſe, & Sacra Matris Deorum in Cybelis inſtituta, atque Hyagnem Phrygem tibiarum primum Inventorem, & Harmoniæ dictæ juxta Phrygium modum peculiares nomos ſive Harmonices leges & modos peragendis Sacris Matris Deûm, Dionyſii, & Panis, accommodâſſe ſtatuit Chronicon Marmoreum ante citimam Epocham annis 1242. anno ante Evangelium, 1534. eodem Erichthonio tegnante, ſc. anno 8. Nolo ego hìc me immiſcere diſputationi de primâ quadrigarum inventione, ludorúmve Panathenaicorum aut aliorum celebratione, vel de diſtinctis Harmonices nomis ſive legibus & modis: de quibus fusè & eruditè Seldenus noſter ad hunc locum: neque animus eſt immittere falcem in alienam meſſem, ſed propoſitum ſolummodo urgere, quod erat oſtendere veritatem ſive probabilitatem Chronologicam Chronici Marmorei; ídque ad confirmandum & illuſtrandum tempus mortis Darii Hyſtaſpidæ, à me dudum libello de Emendatione temporum reſtitutum, ac nuper redivivi hujus Chronici calculo, haud mediocri noſtro ſolatio, inter tantum à lividis Momis contemtum & vituperationem ſtudiorum ac laborum noſtrorum, per Dei gratiam comprobatum. Erichthonium primum quadrigam junxiſſe in Græciâ, quum antea eſſet apud alias nationes, quod annotatur in Chronico Euſebiano, è ſuo loco plura non capiente luxatum ſignificat Arnoldus Pontacus, atque in aliis exemplaribus poſitum ad Erichthonii annum 17, in aliis verò ad 13, quæ Scaliger in ſuâ Editione ſecutus eſt. Itaque haud injuriâ utriuſque generis exemplária corrigantur Marmoreâ Inſcriptione, quæ licèt annum regni Erichthonii non aſſignet, tamen per annum Epochæ ſuæ aſſignatum ſatìs apertè ſignificat Scaligerano ſitui adhuc deeſſe quinquennium ad annum regis Attici, & ex conſequenti viginti ſex annos plures, omnino autem 31, ad verum ſitum ante Epocham Evangelii. Ad alteram verò partem ejuſdem Periochæ quod attinet, quâ Hyagnis Phryx dicitur inveniſſe Muſicos modos aptatos Sacris ſolennibus Cybeles Deorum matris tum primùm inſtitutis, item Dionyſii ſive Bacchi, Panis, &c. tametſi non eſt rationi conſentaneum intelligere ita, quaſi Phrygius ille Harmoſtes omnes hos modos Harmonicos ſimul invenerit, aut primis illis Cybeles Sacris ſingulos tibiis cecinerit; tamen oportet haud aliter accipere, quàm eum, quum primos inventos ejuſdem Cybeles Sacris, ſive Feſto ceciniſſet, (enimvero ita accipio, quaſi non modò eodem tempore, ſed etiam eodem loco primum Artis ſuæ ſpecimen ediderit) deinceps inveniſſe, ac eorundem aut aliorum ſimilium Sacrorum & Feſtorum ſolennium celebritate ceciniſſe, tum alios nomos, tum etiam Dionyſii, quando nimirum hujus Sacra dicta Dionyſiaca ſive Orgia primùm inſtituta & celebrata ſunt, eodem Erichthonio adhuc regnante. Atqui in Chronico Euſebiano, Dionyſius, qui Latinè Liber Pater, natus ex Semele fertur annis ferme 120 poſtea. Hinc itaque Dionyſii Semeles filii, & ex antecedente avi ejus materni Cadmi patris Semeles, ſeculum, quod ſuprà recepimus, diligentiùs inveſtigandum, & confirmandum nobis eſt. Enimvero in Euſebii Chronico ſuprà ad poſtremum annum Cecropis ex editione Arnoldi Pontaci, ac 1535. ante Evangelium, legitur, *Vitis inventa à Dionyſio, ſed non Semeles filio:* quæ poſtrema verba videntur addita ſub eorum perſonâ, qui opinati Dionyſium Semeles filium multis annis, adeóque aliquot ſeculis juniorem, negare tamen non poſſent, Vitem ſive Vitis culturam apud Græcos hôc ſeculo inventam eſſe, ídque à Dionyſio quodam, quicunque ille fuerit. Atqui Græca Euſebii ad eundem locum ſpectantia ſunt, Ἀμπελουργία ὑπὸ Διονυσίου ἐγνωρίσθη τοῦ ἐκ Σεμέλης, *Vitis cultura nota facta eſt à Dionyſio illo Semeles filio*, nimirum Cadmi è Semele filiâ nepote. Ecquem enim alium, quàm Bacchum, illum inquam ipſum Semeles filium, vini inventorem agnovit Græca Antiquitas? Ut meritò annotet Scaliger,

 liger,

Digitized by Google

liger, Auguſtinum Lib. 8. cap. 12. (Operis de Civitate Dei) hunc Euſebii locum habuiſſe in animo, quum ſcriberet; *His temporibus Dionyſium, qui etiam Liber Pater dictus eſt, & poſt mortem ejus Deus habitus, Vitem ferunt oſtendiſſe in Atticâ terrâ hoſpiti ſuo.* Quid? quod ferme quadraginta annis poſtea etiam in Euſebii Chronico legitur, *Dionyſius Nyſam in Indiâ condidit, & à ſuo nomine eam ſic appellavit.* Quæ verba etiamſi amovenda cenſeat Arnoldus Pontacus in Notis, ſicut proximè præcedentia, quòd iterum occurrant plùs minùs centum annis poſtea; quò minùs tamen expungeret, prohibuerunt eum nonnulli manuſcripti libri, ac præterea editi omnes: ideóque, inquit, quum eorum lectio recepta ſit, nefas nos ea rejicere. Atqui Scaligero poſtea nulla religio fuit, in ſuâ editione ſilentio prætermittere, ne uno quidem verbo ratione omiſſionis redditâ. Unde quâ integritate ac quàm ſincero ac ſano judicio in eâ ſe geſſerit, apparet. Incidit hic Nyſæ conditus in annum ante Evangelium 1494. Erichthonii verò Regis Athenarum annum 22, juxta Euſebium. Verùm retentis utrobique iiſdem annis Epochæ Euſebianæ ante Evangelium, propter antiquiorem annis 26 ſitum regum Atticorum in Chronico Marmoreo, culturæ vitis inventio contigerit ſeptimo anno Erichthonii anno proximè præcedente prima ejus Panathenaica, Nyſæ autem conditus ejuſdem anno 48. Quòd ſi hôc pacto Vitis inventio juxta ſitum ejus in Chronico Euſebii videatur propiùs accedere ad Cadmi adventum Thebas, longiúſque antecedere Nyſæ conditum quàm par eſt; poſſit haud improbabiliter differri decennio ad primum annum Amphictyonis juxta Euſebium, juxta Marmora verò Erichthonii annum 17, at ante Evangelium 1525. Ad quem annum in Euſebii Chronico annotatur, Dionyſium quanquam non Semeles filium ſed Deucalionis (opinione ſc. eorum, qui Semeles filium Cadmi nepotem multo juniorem autumârunt) quum in Atticam perveniſſet, hoſpitio acceptum à Semacho, filiæ ejus caprinam pellem largitum eſſe. Sed nimirum hìc diligenter attendendum iſta Latina longè alium præ ſe ferre ſenſum, quàm habent Euſebii Græca, viz. hæc, Κατὰ Ἀμφικτύονα τὸ Δευκαλίωνος μέν τινες φασι Διόνυσον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθόντα ἐπιξενωθῆναι Σημάχῳ. Latinè, *Tempore Amphictyonis filii Deucalionis quidam aiunt Dionyſium advenientem in terram Atticam, hoſpitio acceptum eſſe à Semacho,* καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ νεβρίδα δωρήσασθαι, *ejúſque filiam caprinâ pelle donâſſe.* ἕτερος δ' ἦν τοῦ ἐκ Σεμέλης οὗτος. *Hic verò Dionyſius alius erat à Semelæ filio.* Quocirca cujuſcunque filius hic Dionyſius fuerit, neutiquam iſtic dicitur fuiſſe filius Deucalionis, ſed tantùm temporibus Amphictyonis filii Deucalionis in Atticam adveniſſe. Neque verò hic Amphictyon Deucalionis filius fuit tunc rex Atticæ, ut colligit Scaliger ex Apollodoro in notis ad hunc locum: neque enim hoc affirmat Apollodorus verbis ab eo citatis, nempe his, Κραναὸν δὲ ἐκβαλὼν Ἀμφικτύων ἐβασίλευσε, τοῦτον μὲν ἔνιοι Δευκαλίωνος, ἔνιοι δὲ Αὐτόχθονος λέγουσι. *Cranaum verò ejiciens Amphictyon, regno potitus eſt. Hunc quidam dicunt fuiſſe filium Deucalionis, alii verò Autochthonis ſive Indigenæ cujuſpiam.* Quinimo hoc præſtantiſſimum Chronicon Marmoreum docet nos Amphictyonem Deucalionis filium regnâſſe Thermopylis, magnâque autoritate Amphictyonum Senatum & Pylaicum Concilium inſtituiſſe, & Sacra ordinâſſe, eodem tempore, quo Hellen ejus frater regnabat in Phthiotide Theſſaliæ, atque Amphictyon alius, qui ejecerat Cranaum Athenis. Ad ipſum verò Dionyſium quod attinet, ſi paulò diligentiùs attendiſſet Scaliger, quæ, è Pauſaniâ & Stephano de eo, eodem loco ipſe citat, haud, puto, expunxiſſet è Chronico Euſebii periocham de Nyſâ ab eo conditâ, haud ita multò póſt. Pauſaniæ in Atticis verba ſunt, Μετὰ δὲ τὸ τοῦ Διονύσου τέμενός ἐστιν οἴκημα ἄγαλμά τι ἔχον ἐκ πηλοῦ, βασιλεὺς Ἀθηναίων Ἀμφικτύων ἄλλους τε θεοὺς ἑστιῶν καὶ Διόνυσον. *Poſt lucum eſt ædes, in quâ ſtatua quædam lutea, Amphictyon Athenienſium rex epulo excipiens tum alios deos, tum Dionyſium.* Stephani verò de Semacho & Semachidis verba habentur hujuſmodi: Σημαχίδαι δῆμος Ἀττικῆς ἀπὸ Σημάχου, οὗ σὺν ταῖς θυγατράσιν ἐπεξενώθη Διόνυσος, ἀφ' ὧν αἱ ἱέρειαι αὐτοῦ· ἔστι δὲ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. *Semachidæ ſunt gens Attica à Semacho, à cujus nimirum filiabus hoſpitio exceptus eſt Dionyſius: è quibus proinde Sacerdotes ei inſtitutæ ſunt. Eſt autem ea gens ſive natio è tribu Antiochide.* Donatione autem ſive traditione νεβρίδος caprinæ pellis, ait Scaliger Dionyſium docuiſſe illas Semachidas myſteria & τελετάς, ſcilicet initiationes ſive Sacra, nimirum Orgia ſua. Idcirco, inquit, filiæ Semachi fuerunt ab eo tempore

Sacer-

Sacerdotes Bacchi, ut apud Stephanum, καὶ ἐσεβίζοντο τῷ Διονύσῳ, *Sacra miniſtrabant Dionyſio.* Ecquis jam alius, vel ipſo Scaligero judice, hic fuerit Dionyſius, quàm Bacchus ille Semeles filius, cujus famoſiſſima Orgia feſtáque ſolennia Dionyſiaca dicta celebrabantur Athenis, Thebis, & alibi? Quanquam quod de Amphictyone rege Athenienſium epulato Dionyſium legitur apud Pauſaniam, videtur rectiùs convenire vel Erichthonio, qui Amphictyonem regno ejecerit, perinde ut Amphictyon Cranaum; vel certè Amphictyoni Deucalionis filio regi Pylarum, Erichthonii Confœderato, Athenas ad eum venienti, quemadmodum venerat pater ejus Deucalion ad Cranaum: tum ad redintegrandum fœdera cum ipſo, tum ad renovandum patris ſui Sacra gratulatoria ſive Euchariſtica, quibus nimirum ſacrificiis haud ineptè dictus fuerit epulatus eſſe tum alios Deos, tum ipſum Dionyſium: idque fortè uno aut altero decennio poſtea, viz. circiter annum 27, aut 37 regni Erichthonii; ſiquidem ab Amphictyone Athenienſi Epulum ſive Sacrificium diis oblatum Athenis, videatur vix notatu dignum, utpote quotidie ſolitum. Nec alia probabilior occurrit ratio, cur expreſſè notetur Dionyſium temporibus Amphictyonis filii Deucalionis veniſſe Athenas, quàm quòd idem Amphictyon aliquando eòdem veniens, illum cum cæteris diis Athenienſium ibidem epulatus fuerit. Atque hoc ſit eò veriſimilius, quia etiam Erichthonius ante regnum, dum proficiſceretur in Scythiam, ut Hyginus refert capite 274, ubi quadrigam jungere didicerit, indéque domum reverteretur, videtur hoſpitio exceptus eſſe ab Amphictyone & Hellene Deucalionis filiis; quando Hellen Agonem Panathenaicum inſtituendum ei ſuaſerit, quemadmodum ſuperiùs ſignificatur Chronico Marmoreo: & quorum utriuſque, tum conſiliis tum auxiliis, ad ejiciendum regno Atticum Amphictyonem uſus ſit. Quinetiam Marmoream Chronologiam ſeculi Cadmi, ejúſque ex Semele filiâ nepotis Dionyſii ſive Bacchi, quantumlibet refragante Chronico Euſebiano, & differente ad centum ferè annos, liquidò confirmat Herodotus Hiſtoriæ Græcæ pater: itémque Diodorus Siculus. Apud Herodotum enim Euterpe ſive libro ſecundo, de Dionyſii filii Semeles, & Herculis filii Alcmenes, & Panis filii Penelopes, ſeculis legitur ita, Διονύσῳ μὲν νυν τῷ ἐκ Σεμέλης τῆς Κάδμου λεγομένῳ γενέσθαι κατὰ ἑξακόσια ἔτεα καὶ χίλια μάλιστα ἐστὶ ἐς ἐμέ. Ἡρακλεῖ δὲ τῷ ἐξ Ἀλκμήνης κατὰ εἰνακόσια· Πανὶ δὲ τῷ ἐκ Πηνελόπης, κατὰ ὀκτακόσια μάλιστα ἐς ἐμέ. *A Dionyſio quidem certè, qui ex Semele filiâ Cadmi genitus fertur, ad meam ætatem ſunt anni ferè mille & ſexcenti. Ab Hercule verò Alcmenæ filio ferme nongenti. A Pane autem filio Penelopes --- octingenti ferè ad me anni.* Ubi nullum eſt dubium, quin pro ἑξακόσια legendum ſit ἑξήκοντα. pro *ſexcenti*, inquam, *ſexaginta.* Siquidem Herodotum cenſuiſſe Bacchum annis paulò plùs centum & ſexaginta antiquiorem Hercule filio Alcmenæ, colligere licet ex eo, quòd ſuperiùs eodem libro refert Thaſum conditam, ínque eâ templum Herculi Thaſio ſive Tyrio, à Phœnicibus, qui ad inveſtigandum Europam navigârunt, (viz. Thaſo, cujus iterum meminit libro ſexto, aliiſque Cadmi comitibus) quinque ætatibus virorum priùs quàm Hercules Amphitryonis filius in Græciâ extiterit; & libro quarto, refert Theram, quartum à Polynice, obtinuiſſe inſulam à ſe ita nominatam, hominum ætatibus octo, poſtquam Cadmus Europam quæritans, eóque appellens, ipſam Membliari cognato & comiti ſuo incolendam conceſſerat. Ac ſanè in confeſſo eſt, Polynicem patrem Therſandri, avum Tiſameni, proavum Auteſionis, abavum Theræ, fuiſſe filium Oedipi, nepotem Laii, pronepotem Labdaci, abnepotem Polydori, Cadmi filii ſerò geniti: quo adhuc minorenne Pentheus rector Thebarum à Cadmo avo ſurrogatus (uti refert Apollodorus libro 3.) à matre Agave, utique Cadmi filiâ Echioni Sparto nuptâ, aliiſque Mænadibus ejus comitibus Bacchi furore percitis diſcerptus eſt. Fuiſſe verò Polydorum Cadmi ſerò genitum apparet ex eo, quòd Nycteidem filiam Nyctei filii Chthonii alterius è Spartis Cadmi aulicis uxorem duxerit, uti refert Apollodorus eodem libro. Itaque conſtat Herodotum cenſuiſſe ætates ferme quinque inter Bacchum ſive Dionyſium Semeles & Herculem Alcmenes filios: qui ſunt juxta ejuſdem calculum ſub initium Sermonis, de Dionyſio, Hercule & Pane, aſcribentis ternas ætates centenis annis, centum & ſexaginta propemodum anni. Scripſit autem Herodotus Hiſtoriam ſuam circa initium Belli Peloponneſiaci, factum Platæarum occupatione à Thebanis duce Eurymacho, cujus meminit libro 7; atque Atticæ populatione à Lacedæmoniis, exceptâ tamen Deceleâ, uti refert libro 9: quum libro 7. etiam mentionem faciat legatorum

gatorum Lacedæmoniorum, Nicolai filii Bulis, & Aneriſti filii Sperthiei, unáque Corinthii Ariſteæ filii Adimanti proficiſcentium ad Imperatorem Perſicum, proditorum à Sitalce Thraciæ rege, & necatorum ab Athenienſibus: quod Thucydides libro 2. ſcribit factum ſecundâ æſtate Belli, id eſt, fine anni ſecundi Olympiadis 87: annus verò ſecundus Olympiadis 87 erat 167 ante citimam Epocham Chronici Marmorei, & 459 ante Evangelium. Quibus ſi addantur 900, referent nos ad annum 1067 ante Marmoream Epocham, ac 1359 ante Evangelium, atque annum 3 regni Pandionis ſecundi Athenis, quo Hercules natus ſit; ita ut annus regni Ægei 34, quo in Chronico Euſebiano legitur conſummâſſe Certamina, fuerit annus 57 ætatis ejus. Eidem autem tempori Herodoti ætatis additi 1060 anni, referunt ad 1227 annum ante citimam Epocham Marmoream, ac 1519 ante Evangelium, atque 23 annum regni Erichthonii, quo natus fuerit Bacchus Semeles filius, anno 28 ante regni ejus finem, 38 poſt Cadmi adventum Thebas, ac 91 ab initio regni Cecropis primi Athenis juxta Chronicon Marmoreum, calculo Herodoteo ita à nobis juxta manifeſtam ipſius mentem correcto, adeò quaſi ad amuſſim congruum. Forſitan verò rotundo numero annorum 900, quo exponitur natale Herculis, minuendi fuerint 20, aut præter-propter, ut conſummatio Certaminum ejus, vel ſaltem ipſius Agon Olympicus evenerit decimo anno regni Theſei, quemadmodum dubiâ illâ Epochâ ejuſdem anni, mutilis Marmoribus innuitur.

Porrò Diodorus Siculus lib. 9. recenſens varios Thebarum caſus à Cadmi inſtauratione ad poſtremam earum reſtaurationem à Caſſandro, clarè ſignificat Cadmum eò adveniſſe paulò poſt diluvium Deucalioneum; unde conſequitur congrua Antiquitas Dionyſii ſive Bacchi nepotis ejus. Ita enim ſcribit, Μετὰ γὰρ τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸν, Κάδμου κτίσαντος τὴν ἀπ' αὐτοῦ προσαγορευθεῖσαν Καδμείαν, συνῆλθεν ἐπ' αὐτὴν λαὸς, ὅν τινες μὲν Σπαρτὸν προσηγόρευσαν, διὰ τὸ πανταχόθεν συναχθῆναι· τινὲς δὲ Θηβαγενῆ, διὰ τὸ τὴν ἀρχὴν ἐκ τῆς προειρημένης πόλεως ὄντα, διὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐκπεσεῖν καὶ διασπαρῆναι. *Poſt Deucalionis diluvium Cadmo condente denominatam à ſe Cadmeam, confluxit eò populus, quem alii nominârunt Spartum, quòd undique congregatus eſſet: alii Thebigenam, quòd priùs Thebis genitus per diluvium exactus & diſperſus eſſet.* Itaque Diodorus eoſdem Thebanos, qui diluvio Deucalioneo diſperſi erant, Cadmi adventu Thebas reverſos ſignificat: quod intrà decennium contigiſſe veriſimillimum eſt. Quod autem paulò pòſt refert, Thebanos, dum fortiſſimi ſuorum aberant ad obſidionem Trojæ, ejectos à Pelaſgis, ac deinde variis caſibus conflictatos, vix demum poſt quartam ætatem, juxta proditum de Corvis Oraculum, reverſos Thebas incoluiſſe ad annos ferme octingentos, donec ab Alexandro Magno exciderentur; quas, libro 17, refert exciſas ab Alexandro, anno regni ejus primo, Olympiadis III ſecundo, Archonte Athenis Euæneto. Erat hic annus Olympiadicus III. ante citimam Epocham Marmorum Chronologicorum, ac 403. ante Evangelium, quibus additi octingenti referunt ad 911 ante illam, ac 1203 ante hoc, atque 33, eúmque poſtremum Demophoontis regis Athenarum: vel numero rotundo diminuto annis 40, ad annum 871 Marmoreum, 1163 Evangelicum, ac 19 annum Melanthi regis Athenis. Indè verò quatuor generationibus imputatus annorum tantummodo centenarius, refert ad annum Marmoreum 971, ac Evangelicum 1263: quo pacto hic Diodori calculus ſtatuerit Trojæ obſidionem annis 17 etiam antiquiorem quàm Chronicon Marmoreum: quod obiter obſervatu dignum cenſui.

Porrò autem Bacchum fuiſſe ætate ſupparem Cybelæ ſive Rheæ, ejúſque exiguo admodum temporis intervallo pòſt hujus Sacra inſtituta eſſe, ita ut idem Hyagnis utriſque ſolennes Harmonicæ modos adaptare potuerit, intelligere licet ex eo, quòd Apollodorus libro memorato Dionyſium Semeles filium, poſt vitem inventam, ad Cybelam Phrygiæ urbem profectum, atque ibi expiatum à Rheâ, & Cybeliis Ceremoniis initiatum, ſtolâque ab eâdem donatum, ad Indos contendiſſe; & poſtquam Indiâ peragratâ Thebas repedâſſet, Pentheum ab Agave matre aliiſque Mimallonidis, Bacchico tanquam divino furore percitis, membratim dilaniatum fuiſſe ſcribit. Bacchum verò ex Indiâ reducem abſoluto triennio, ideóque ejus Sacra inſtituta fuiſſe trieterica refert Diodorus Siculus, initio libri quarti.

Cæterùm quòd ad Panem attinet, cujus item perinde ac Cybeles & Dionyſii Sacris Hyagnidem adaptâſſe modos Muſicos ſignificat Chronicon Marmoreum, ſatis mani-

manifeſtè innuit Herodotus loco memorato, alios ejus quoque nominis fuiſſe ante illum Penelopes filium. Pauſanias autem libro 8. inſcripto Arcadicis, paſſim celebrat Panem Deum Arcadiæ Indigenam, ibique habitum inter potentiſſimos Deorum: qui etiam antiquitus oracula edere diceretur; adeóque habuiſſe Oraculorum ſuorum Prophetam ſive Interpretem Erato Nympham, nuptam Arcadi nepoti Lycaònis ex unicâ filiâ Calliſto, & ſucceſſori, poſt Nyctimum natu maximum ſex & viginti filiorum Lycaonis, in regno Arcadiæ; Lycaonis, inquam, cui eandem ætatem ac Cecropi, nimirum ejus nominis primo regi Athenienſium, initio libri, aſcribit. Unde apparet, Pani perinde ac Dionyſio ſive Baccho, regnante Athenis Erichthonio, ſacra tanquam Diis fieri cœpta, perquam congruè Chronologicæ Marmorum Inſcriptioni.

Lin. 21. Epoch. 11. A.M.C. 2549. ante Evang. 1484. Period. 5. 181.

A quo Minos primus regnavit, --- L[yct]iam inſtauravit: & ferrum inventum eſt in Idâ, inventoribus Idæis Dactylis, Celmi, & ---; regnante Athenis Pandione.] Minoem priorem ejus nominis Regem Cretæ; urbem Minoam Lyctiam (ita equidem legendum exiſtimaverim) habitaviſſe, & ferrum inventum eſſe in Idâ monte, inventoribus Idæis Dactylis Kelmi & ſociis, innuitur mutilis Marmoribus, obliterato anno, relictóque ſolùm ſeculi indice, videlicet regnante Athenis Pandione. Primùm iſtic laudem meretur Autor Chronici Marmorei, quatenus duos Minoes Reges Cretæ clarè diſtinguit: hunc, inquam, antiquiorem, & alterum juniorem, hujus & uxoris Itonis filiæ Lyctii è Lycaſto filio nepotem, ut intelligere licet è Diodoro Siculo libro 4: quorum geſta vulgò confunduntur. Hic quidem prior in Chronico Euſebiano, Aſterio Cretæ Rege & Europâ Phœnicis filiâ natus ante annos ferme 40, regnavit in Cretâ, anno 30 Pandionis eo nomine prioris Athenienſium regis; qui fuit juxta Chronicon Marmoreum annus 1170 ante citimam ejus Epocham, ac 1462 ante Evangelium. Urbem autem, quam à Minoe illo ædificatam & habitatam innuunt Marmorum fragmina, probabile eſt intelligendam Minoam Lyctiam, ſive Minoam Lyctyorum, à ſe & uxoris patre Lyctio pariter denominatam: utpote quam fuiſſe præcipuam trium urbium in tribus Inſulæ æqualiter diviſæ partibus ædificatarum, quarum aliæ duæ fuerint Gnoſſus & Phæſtus, ſignificat Strabo libro 10, ſi modò rectè ego rem in adverſaria mea retuli.

Rectè verò conſtitutum eſſe tempus regni hujus Minoïs, confirmat altera Epochæ periocha de ferro invento ab Idæis Dactylis. Namque antiquus Chronographus apud Clementem Alexandrinum primo Strom. ſtatuit ab Idæ montis incendio & ferro invento ab Idæis Dactylis ejus incendii occaſione, ad primam Iphiti Olympiadem annos 664; atqui Euſebius in Chronico 642, noſter verò calculus 658, utrumque illorum intercedens, ſed multò propiùs ad antiquiorem & veriſimiliorem accedens. Horum autem Idæorum Dactylorum cùm alii multi meminerunt, tum etiam Strabo eodem libro 10, agens de Curetibus, tum Cretenſibus, tum Ætolis, tum Phrygiis, inter alia his verbis utens, Δακτύλους δ' Ἰδαίους φασί τινες κεκλῆσθαι τοὺς πρώτους οἰκήτορας τῆς κατὰ τὴν Ἴδην ὑπωρείας --- διαφέρεις ἢ καὶ τοῖς ὀνόμασι καὶ τοῖς ἀριθμοῖς χρῶνται· ὧν Σαλαμῖνεν ὀνομάζουσί τινα, καὶ Δαμναμενέα, καὶ Ἡρακλέα, καὶ Ἄκμονα. Tum etiam Diodorus Siculus libro 13. ubi de Cretâ; tum denique Autor Phoronidis apud Apollonii Argonauticarum Poetæ Scholiaſtem, ita canens

—— Ἔνθα γόητες
Ἰδαῖοι Φρύγες ἄνδρες ὀρέστεροι οἰκί' ἔναιον,
Κέλμις, Δαμναμενεύς τε μέγας, καὶ ὑπέρβιος Ἄκμων, &c.

Herculis autem tanquam unius ex Idæis Dactylis diverſi ab Hercule Alcmenes filio, utpote antiquioris illo, meminerat Strabo antea quoque libro 8, agnoſcens nonnullos illum primum Olympiorum Autorem dicere, quo de ipſe quidem dubitat. Pauſanias verò Eliacis id confidenter aſſerit his verbis, Ἡρακλεῖ οὖν πρόσεστι τῷ Ἰδαίῳ δόξα, τόντε ἀγῶνα διαθεῖναι πρώτῳ καὶ Ὀλύμπια ὄνομα θέσθαι. *Herculi igitur Idæo debetur gloria, quòd & Agonem primus inſtituerit, & Olympia nominaverit.* Idem quinque fratres Idæos nominat Herculem, Pæoncum, Epimedem, Iaſium, & Idam: & ob eam rem Olympia ab Hercule Idæo conſtituta fuiſſe quinquennalia.

Lin. 23. A.M.C. 2596. ante Evang. 1437. Period. 5. 228.

A quo Ceres adveniens Athenas fruges ſeminavit, & — Triptolemo Celei & Neæræ filio, anni MCXLV. *regnante Athenis Erichtheo.*] Cereris Adventum Athenas, frugum ſationem, ejúſque cognitionem communicatam Triptolemo Celei & Neæræ filio, ſtatuit Chronologica Marmorum Inſcriptio annis XΗΔΔΔΔΠ, 1145 ante citimam Epocham, id eſt, 1437, ante Evangelium, regnante Athenis Erichtheo, ſcilicet anno 15. Deinde autem ſequitur,

Lin. 24. Epoch. 13. A.M.C. 2599. ante Evang. 1434. Period. 5. 231.

A quo Triptolemus fruges ſevit in Rariâ dictâ Eleuſine, anni XΗΔΔΔΔΠ [*item* 1145] *regnante Athenis* [*eodem ſc. Erichtheo, quanquam iſtic obliterato nomine.*] Ego verò hìc in poſtremâ literâ numerali erratum ſuſpicor, tum quia nuſquam aliàs in totâ hâc Inſcriptione Marmoreâ idem numerus, ſive eadem Epocha repetitur, tum etiam quia admodum probabile eſt alterum aut tertium annum interceſſiſſe inter primùm communicatam hujuſmodi cognitionem, & ejus experientiam in tam celebri loco factam. Legendum itaque poſteriori loco XΗΔΔΔΔΙΙ 1142, id eſt, ante Evangelium 1434, regnante eodem Eriehtheo, & quidem anno 18. Atque ita in Chronico Euſebiano circa eundum annum Evangelii, verùm octennium ante regnum Erichthei, juxta inferiorem annis 26 in hôc ſitum regum Atticorum, legitur, Eleuſine Celeum regnâſſe, quo ævo Triptolemus erat, quem Philochorus ait longâ navi ad urbes accedentem diſtribuiſſe frumenta, navem verò ejus exiſtimatam pinnatum ſerpentem, utpote habentem ferè ſimilem figuram. Hic enim eſt Græcorum Euſebii eo loco ſenſus. Rarium verò dictum Eleuſinis agrum, quo Triptolemus primam frumenti ſementem fecerit, agnoſcit Pauſanias: quod quidem videatur fuiſſe Rari illius, quem nonnullos patrem Triptolemi exiſtimâſſe antea retulerat. Fortaſſe ſocer ejus fuit.

Lin. 26. Epoch. 14. A.M.C. 2606. ante Evang. 1427, Period. 5. 238.

— Puellæ raptum & Cereris Inveſtigationem, & — eorum qui ſuſceperant fruges, anni MCXXXV: *regnante Athenis Erichtheo.*] Raptum Puellæ ſc. Proſerpinæ Cererìſque Inveſtigationem ejus refert Chronicon Marmoreum ante citimam Epocham annis 1135, anno 1427 ante Evangelium, regnante Erichtheo, ſc. anno 25. Euſebianum autem anno 1425 ante Evangelium, ac primo Erichthei, biennio intrà ſolitum diſcrimen. Quanquam Scaligero videtur magnus Anachroniſmus, utpote tanto antevertens ſeculum Theſei: qui tamen diffiteri nequit Euſebium hìc ſecutum eſſe Tatianum, referentem τ̀ κόρης ἁρπαγὼ in tempora Lyncei Argivorum Regis, cujus regni anno 39, ac 13 ante finem, in Chronico Euſebii, convenit idem ipſe annus 1427 ante principium Evangelii.

Lin. 28. Epoch. 15. A.M.C. 2607. ante Evang. 1426. Period. 5. 239.

— Myſteria inſtituit in Eleuſine, & illas — [Mu]ſæi poëſes edidit — [Erichtheo] Pandionis filio.] Erichtheum, ut veriſimile, inſtituiſſe Myſteria in Eleuſine, quando primus Muſæus poeſi elaruerit, innuunt mutila marmora, anno utique obliterato, reſiduo duntaxat ſeculum monſtrante, ipſo tunc regnante Athenis Erichtheo, ſc. filio Pandionis prioris. Quum verò Eumolpus Thrax, habitus ejuſmodi Myſteriorum Autor, Eleuſiniis rebellibus contra Erichtheum ſuppetias tulerit, atque id bellum ſub Eumolpo in Chronico Euſebiano referatur anno 26 regni Erichthei; hic nimirum annus juxta Chronicon Marmoreum fuerit 134 ante citimam Epocham, ac 1426 ante Evangelium; proximè autem inſequente, tanquam primo regni Erichthei in Euſebiano notatur; ſub hôc myſteria cœperunt. Pauſanias verò in Atticis Erichtheum prœlio contra Eumolpum pariter ac Immarradum Eumolpi filium interfectos refert.

Lin.

Lin. 29. Epoch. 16. A. M. C. 2679. ante Evang. 1354. Period. 5. 311.

A quo Luſtratio primùm inſtituta eſt —... XII: *regnante Athenis Pandione Cecropis filio.*] Luſtrationem urbis Athenarum primùm factam arguunt mutila Marmora anno ante citimam Epocham terminato .... ΔII, 12, regnante Athenis Pandione Cecropis filio, viz. Pandione ſecundo. Incepit verò Pandion ille regnare juxta Chronicon Marmoreum anno ante citimam ſuam Epocham 1069, ac 1361 ante Evangelium; regnavítque annos 25. Itaque annus aſſignatus fuiſſe videtur XΙΠΔΙΙ, 1062, quandoquidem nullus alius annus toto ejus regno præterea in eaſdem numerales notas deſinat. Erat igitur annus 1354 ante Evangelium, & octavus regni Pandionis poſterioris. Neque occurrit quicquam ex aliâ hiſtoriâ in contrarium. Luſtrationem verò ſive expiationem illam fieri ſolitam ſexto die menſis Thargelionis, mactatis victimis, & quidem humani generis duabus, mari & feminâ, pro utroque ſexu (quemadmodum etiam apud Ethnicos Romanos Februa, menſe Februario) ex Helladio apud Photium numero 279, aliiſque annotat Seldenus noſter.

Lin. 30. Epoch. 17. A. M. C. 2681. ante Evang. 1352. Period. 5. 313.

— *A quo in Eleuſine gymnicus* [*Agon*] ——] Gymnicum Agonem in Eleuſine inſtitutum innuunt mutila adhuc Marmora, item obliterato anno, regnante Athenis eodem Pandione. Templum in Eleuſine ædificatum in Euſebiano Chronico legitur anno regni Pandionis tertio juxta Pontaci Editionem, quinto juxta Scaligeranam. Tametſi verò aliud erant Myſteria Eleuſinia, aliud Certamina ſive Ludicra Eleuſinia; videntur tamen fuiſſe affinia & loco & tempore: quemadmodum Olympica Sacrificia & Certamina, atque id genus alia. De Olympicis verò locum inſignem exhibent Adverſaria noſtra è Thucydidis libro 5, & anno Belli Peloponneſiaci duodecimo, his verbis, Ὀλύμπια δ' ἐγένετο τοῦ θέρους τούτου, οἷς Ἀνδροσθένης Ἀρκὰς παγκράτιον τὸ πρῶτον ἐνίκα· καὶ Λακεδαιμόνιοι τοῦ ἱεροῦ ὑπὸ Ἠλείων εἴρχθησαν, ὥστε μὴ θύειν μηδὲ ἀγωνίζεσθαι. Et paulò pòſt; Καὶ εἰργμένοι τοῦ ἱεροῦ θυσίας καὶ ἀγώνων οἴκοι ἔθυον. *Illâ æſtate celebrata ſunt Olympia, quibus Androſthenes Arcas Pancratiam vicit primó. Lacedæmonii autem ab Eleis Templo Olympico arcebantur, ne ſacrificarent, néve certarent. Qui proinde, quandoquidem arcerentur Templi Olympici ſacrificio pariter ac certaminibus, domi ſacrificabant*, nimirum Jovi Olympio. Atqui, ut dictum, aliud ſanè erant ſacrificia, aliud ludicra ſive certamina: adeóque aliud erant Myſteria propriè dicta, aliud autem communiter dicta Sacrificia; hæc ferè illis poſteriùs addita, majoris pompæ & celebritatis gratiâ. Quum itaque Templum Eleuſine ædificatum ſit tertio vel quinto anno regni Pandionis junioris, quo tempore ex Aceſidoro & Androtione antiquis Autoribus apud Scholiaſten Sophoclis in OEdipum Coloneum intelligitur Myſteria Eleuſinia in abſolutam formam redacta ab Eumolpo tertio Muſæi Poetæ filio, Templóque & ſacrificiis ſolennibus ornata eſſe, quæ à primo Eumolpo Thrace ejus atavo primùm inſtituta fuerant rudiore quodam ritu; veriſimile eſt intrà quadriennium, vel quinquennium poſtea ludicris certaminibus etiam eadem fuiſſe illuſtrata, circiter decimum annum Pandionis, ac 1352 ante Evangelium. Hæc autem Eleuſinia, & antiquitate, & celebritate proximè accedebant ad Panathenaica: quanquam ab iis diſtincta, ut ex Ariſtide Oratore, Helladio in Chreſtomathiâ, Pindari Scholiaſte in ſeptimam Oden Olympionicarum, aliiſque colligitur.

Lin. 30. Epoch. 18. A. M. C. 2696. ante Evang. 1337. Period. 5. 328.

A quo — Lycæa, ſive Lupercalia in Arcadiâ inſtituta, & — Lycaonis dabantur Græcis — regnante Athenis Pandione filio Cecropis.] Lycæa ſive Lupercalia Sacra in Arcadiâ primùm à Lycaone inſtituta, nunc reſtaurata & aucta, innuunt utique mutila Marmora, etiamnum obliterato anno, regnante adhuc Pandione Cecropis ſecundi filio: nimirum ſub annum 1337 ante Evangelium; quo anno Pandion hic regno fugit, à Metionidibus paſſus inſidias, ut legitur apud Euſebium in Chronico, & Pauſaniam libro primo. Itaque, quod præcedente Epochâ innuimus, in hâc apparet

paret verum: nempe Ethnicorum ſuperſtitiones habuiſſe ſuos quoſdam incrementi gradus, à rudibus primò initiis, quoad ſummum attigiſſent. Sic enim etiam Lycæis iſtis primùm inſtitutis, ut à Pauſaniâ in Arcadicis colligitur, à Lycaone, ſub quo fuerit diluvium Deucalioneum, hôc autem tempore reſtauratis & auctis; demum circiter decimum annum Oxyntæ Athenienſium regis, ut in Chronico Euſebiano annotatur, ac 1193 ante Evangelium, Agon quoque additus eſt. Sed & his quoque Sacris ſolitum litari humano ſanguine, Theophraſto autore aſſerit Porphyrius libro ſecundo, de Abſtinentiâ ab Animalibus.

Lin. 32. Epoch. 19. A. M. C. 2706. ante Evang 1327. Period. 5. 338.

A quo — eſiæ Hercules — regnante Athenis Ægeo.] De Hercule incertum quippiam innuitur mutilis etiamnum Marmoribus, anno itidem obliterato, regnante Athenis Ægeo. In Chronico Euſebiano prima Herculis (ſc. filii Alcmenes) occurrit mentio inter Argonautas: quorum ſecundam & mediam mentionem exhibet Pontaci Editio ad annum 13 Ægei. Neſcio, an illa Navigatio hìc innuatur, an de Hercule aliquid aliud, quod intrà præcedens duodecennium, nempe ab anno primo Ægei, & 1336 ante Evangelium contigerit. Argonautarum quidem Navigationi tertia & poſtrema ſedes in Euſebiano allocatur anno 18 Ægei in Editione Pontaci, hanc præ cæteris approbantis, in notis autem agnoſcentis aliquot manuſcripta & tranſcripta referre circiter annum 22 Ægei, nempe 1315 ante Evangelium, juxta Marmoreum; quæ in ſuâ editione ſequitur Scaliger, priorem mentionem referens ad annum 10 Ægei, videlicet 1035 ante citimam Marmorei Epocham, ac 1327 ante Evangelium; ac eas duas ſolas agnoſcens.

Lin. 33. Epoch. 20. A. M. C. 2710. ante Evang. 1323. Period. 5. 342.

A quo Athenis — frugum evenit, & oraculum conſulens — ſuſtinuit — Minos poſtulaverit, anni MXXXI *regnante Athenis Ægeo.*] Ob frugum ſterilitatem conſulto Oraculo ab Athenienſibus, ad Minois (eo nomine ſecundi Regis Cretæ) imperatum, impuberum adoleſcentum virginúmque tributum perſolutum innuit mutilum Chronicon Marmoreum, ante citimam Epocham annis 1031, anno 1323 ante Evangelium, regnante Athenis Ægeo, nempe anno 14. Prima hujus ſecundi Minois mentio in Chronico Euſebiano occurrit ad annum 1319 ante Evangelium, Pandionis verò regis Athenienſium patris Ægei annum 17, ac 9 ante finem, his verbis, *Ea, quæ de Dædalo fabulæ feruntur*, &c. *nec non quomodo cum filio Icaro Minoem navi fugerit, & propter inveſtigabilem fugam avolâſſe pennis exiſtimatus ſit.* Verùm juxta ſitum Regum Atticorum annis 26 antiquiorem, Dædali fuga convenerit anno 18 Regis Ægei; quam juxta adverſaria noſtra è Plutarchi Theſeo, illud Impuberum tributum Athenienſibus à Minoe imperatum, ob Androgei filii ſui cædem Athenis perpetratam, anteceſſerit. Cui propterea tempus Inſcriptione Marmoreâ aſſignatum rectè quadrat. Quinetiam in Græcis Euſebii per ſatyram congeſtis Androgei cædes ante Dædali fugam ponitur.

Lin. 34. Epoch. 21. A. M. C. 2746. ante Evang. 1287. Period. 5. 378.

A quo Theſeus — Athenienſium duodecim civitates in unam coegit, & rempublicam & popularem ſtatum — Athenis, Iſthmiorum Agonem inſtituit, poſtquam Sinin occiderat, anni DCCCCXCV.] Theſeum duodecim Civitates Athenienſium in unam conciliaviſſe, & Democratiæ fundamenta Athenis jeciſſe, atque Iſthmiorum Agonem inſtituiſſe, poſtquam Sinin occiderat, ſtatuit Marmoreum Chronicon annis 995 ante citimam Epocham ſuam, viz. 1287 ante Evangelium. In Chronico Euſebiano hoc ſtatuitur juxta Pontaci Editionem, anno primo regni Theſei, tanquam 1262 ante Evangelium: at juxta Scaligeranam, anno 7 Theſei, quaſi 1256: verùm juxta antiquiorem Regum Atticorum ſitum, annis 26 in redivivo noſtro Chronico omnium maximè probabiliter, anno regni ejuſdem ſecundo.

3 *Lin.*

Digitized by Google

Lin. 36. Epoch. 22. A.M.C. 2749. ante Evang. 1284. Period. 5. 381.

Ab —— [L]XXXXII. *regnante Athenis Theſeo.*] Aliquid prorſus obliteratum innuitur utique mutilis Marmoribus, anno.... ΔΔΔΔII, nempe integro 992 ante citimam Epocham, regnante Athenis Theſeo, viz. anno regni ejus quinto, ac 1284 ante Evangelium.

Lin. 37. Epoch. 23. A.M.C. 2754. ante Evang. 1279. Period. 5. 386.

A quo Argivi — regnârunt, & Agonem — anni DCCCCLXXXVII. *regnante Athenis Theſeo.*] Argivorum aliquot regnantium & Agonis incertum cujus mentio fit in Chronico Marmoreo, iſtic quoque mutilo, ante citimam Epocham annis 987, annis 1279 ante Evang. regnante Athenis Theſeo, nempe anno 10. at in Euſebiano juxta Pontaci editionem 1280 ante Evang. nimirum proximè præcedente; juxta Scaligeranam verò anno 1277, altero anno poſtea, legitur; *Hercules conſummat certamina, Antæum interficit, &c.* ſed illic anno 31, hic 34 regni Ægei, nempe annis 18, vel 15 ante finem regni ejus, ac initium Theſei, utique ſolito diſcrimine annorum 26 ſitûs regum Atticorum inter Chronicon utrumque. Erat verò annus ille 1279 ante Evangelium, juxta Euſebium annus undecimus regni Atrei & Thyeſtis, ac juxta vulgatas Editiones, quanquam improbatus & Pontaco & Scaligero, quartus Euryſthei (an alius à deceſſore Atrei & Thyeſtis, an ejuſdem aliter ſiti, juxta alios Euſebii Autores) Argivorum, Mycenis: qui quidem etiam iſtic videntur innui, quo ſenſu conſiderent alii; mihi enim abſque librorum ſuppellectile, diſquirendo aut divinando cerebrum fatigare, fuerit dementia, vel prona ad dementiam via. Contigit hoc quodcunque fuit, annis 475 ante primam Olympiadem Iphiti. Euſebii autem Græca teſtantur Herculem inſtituiſſe Agonem Olympicum annis 470 ante Iphiteam Olympiadum Epocham, quod proximè attingit hoc tempus. A primis verò geſtis Herculis hôc Chronico ſignificatis regnante Ægeo, hucuſque ſunt pluſquàm 44 anni, ita ut haud diu poſt hoc tempus vitam produxiſſe videatur; quippe quem etiam, ſaltem annis 40 ante captam Trojam, mortuum eſſe conſtet, utpote annis 120 ante Heraclidarum reditum in Peloponneſum, octoginta poſt Ilii excidium, juxta Velleium. Itaque probabile ſanè eſt, de inſtaurato Agone Olympico, regnante Athenis Theſeo, Mycenis autem ſive Argis Atreo Pelopis filio, quo præcipuus Agoniſta Hercules, &c, ſi quidem Velleio credimus, omnis generis certaminum Victor extitit, vel ſaltem luctâ & pancratio, Pauſaniâ etiam ſuffragante, hic agi. Sunt autem anni 475. quibus hic Agon Olympicus Olympiadum Iphitearum Epocham anteceſſerit, cycli Enneadecaeterici 25 abſoluti.

Porrò annus 1279 ante Evangelium, quo Herculeus ille Agon Olympicus inſtitutus mutilis Marmoribus innuitur, quum fuerit 2754 à Mundi conditu juxta Chronologiam noſtram, erat 386 annus Periodi octodeſexcentenariæ quintæ, quo juxta Tabulas noſtras novæ editioni Tractatûs de variis Annorum formis inſerendas, Æquinoctium Vernum contigit ſexto die ſeptimanæ, quarto autem Aprilis menſis Juliani, primum autem Novilunium decimo die poſt Æquinoctium, ſeptimanæ primo, Aprilis decimo tertio; ac proinde quartum Novilunium Civile poſt ſecundum menſem Lunarem Græcanico ritu cavum ſive undetricenarium, contigit undecimo die Julii Juliani, ſeptimanæ ſexto, ſeptimo poſt Æſtivum Cardinem Solſtitialem contingentem eo ſeculo ſub ſextum diem Julii. Annus autem Iphiteæ Epochæ Olympicæ, quum fuerit 804 ante Evangelium, Mundi autem conditi 3229, erat 269 annus noſtræ magnæ Periodi ſextæ, cujus vernum Æquinoctium contigit primo die ſeptimanæ, triceſimo primo Martii Juliani; primum verò Novilunium ſeptimanæ die 5, die 11 Aprilis, utpote 12 poſt Æquinoctium: itaque quartum Novilunium Civile ritûs Græcanici, contigit nono die Julii, ſeptimanæ tertio, die utique nono poſt Solſtitialem Cardinem æſtivum contingentem hôc ævo, primo & ſecundo diebus Julii. Rurſum autem annus Olympici Agonis Herculei, erat 68 annus Prolepticæ Periodi Calippi, undecimus quartæ Enneadecaëteridis ejus: qui menſe Hecatombæone Attico, ſive Loo Macedonico incepit die 8 Julii Juliani utique proleptici. Verùm

rùm annus primæ Olympiadis Iphiti, erat 11 annus Periodi Calippi, utique undecimus primæ Enneadecaëteridis ejus, qui incepit item die 8 Julii Juliani. Quocirca inane videtur commentum Joſephi Scaligeri ad Euſebiani Chronici numerum 810 ab Abrahamo, id eſt, 1235 ante Evangelium, quo legitur, *Hercules Agonem Olympicum conſtituit; à quo uſque ad primam Olympiadem ſupputantur anni* 430; ubi agnoſcit Pontacus impreſſa Exemplaria cum aliis quibuſdam manuſcriptis referre eum quinquennio citiùs, nempe ad annum 1240 ante Evangelium: ſed contrà Scaliger cauſatur, quòd non relatus ſit quinquennio ſeriùs, viz. ad annum 1230 ante Evangelium; necnon erroris annorum 15 redarguit vetus Chronicon apud Clementem Alexandrinum primo Stromateo, ſtatuens eum annis haud ampliùs 34 ante Trojam captam, tanquam citiùs vero, quod quidem ſtatuere eundem videtur ſaltem 8 annis ſeriùs juſto. Præterea verò ibidem, & Canonum lib. 3. Annotatione, Ad ludicrum Olympicum cui præſuit Pelops, imaginatur illud Pelopis, anno Euſebiano ab Abrahamo 701, id eſt, ante Evangelium 1344, neſcio an uno Euſebiani Chronici exemplari fortè ita referente; quum ne ſua quidem ejus Editio, vel in contextu, vel in notis, quicquam ejus habeat ad hunc annum, ſed quinquennio antea; Pontaci verò Editio ſexennio ad annum 1350: *Pelops Peloponneſi regnans Olympiis quoque præſuit*, ipſo annotante hunc eſſe infimum Perioches ejus ſitum; aliis exemplaribus referentibus ad quinquennium, vel ſexennium ſuperius. Indè verò poſt quinque Enneadecaëterides comprehendentes 95 annos, anno 1249 ante Evangelium, ponit Ludicrum Atrei, ita relatum à Velleio: at enim integrâ Enneadecaëteride, nempe ſextâ annis 114 revolutâ ab illo Pelopis, ante Herculis Agonem, tanquam diverſum ab Atrei Ludicro, adeòque unâ integrâ Enneadecaëteride poſterius, contra Vellei ſententiam, id eſt, anno 1230 ante Evangelium, ac 426 ante primam Iphiteam, qui ſunt Enneadecaëterides 22, & anni 8. Illa autem Ludicra omnia opinatur celebrata eſſe die 23 Julii Juliani, Novilunio contingente nono die Julii, poſtridie æſtivi Cardinis ſive Solſtitii conſtituti octavo die Julii; atque hinc conſtare, quo tempore Heroes illi, Pelops, Atreus, & Hercules claruerint, ſcilicet. Conſimiliter verò primum Iphiti Ludicrum Olympicum autumat celebratum eodem die 23 Julii, à Novilunio die 9 Julii, itidem poſtridie Cardinis æſtivi, utpote ſemper conſtituti octavo die Julii. Atqui præter alia (quæ relinquimus redarguenda aliis, quibus libitum aut otium fuerit) hoc nimirum præcipuum commento Scaligerano deerat, quòd prima Iphiti Olympias, ab Olympico Agone Herculis, aliiſque præcedentibus ita ſuppoſitis, haud quaquam ſimili abſolutarum Enneadecaëteridum numero diſtaret; quod quidem ad tale commentum ſtabiliendum maximè & potiſſimùm requirebatur.

Lin. 38. Epoch. 24. A.M.C. 2787. ante Evang. 1246. Period. 5. 419.

A quo Græci in Trojam Expeditionem ſuſceperunt, anni DCCCCLIV. *regnante Athenis* [*Men*] *eſtheo, anno decimo tertio.*] Græcos ſuſcepiſſe famigeratam illam expeditionem in Trojam Marmorea Inſcriptio ſtatuit annis 954 ante citimam Epocham ſuam, id eſt, 1246 ante Evangelium, regnante Athenis Meneſtheo anno decimo tertio; hìc primùm expreſſo Regis Athenienſis anno, quo omnes ſuperiùs à nobis aſſignati comprobantur. Trojani Belli decennalis initium in Chronico Euſebiano editionis Scaligeranæ ſtatuitur anno ante Evangelium 1219. Meneſthei autem filii Petei regis Athenienſium, anno 14: quoad annum Regis Athenienſis, uno; at quoad ſitum Regum Atticorum, ſolenni illo diſcrimine aliorum annorum 26 ſeriùs quàm in Marmoreo.

Lin. 39. Epoch. 25. A.M.C. 2769. ante Evang. 1237. Period. 5. 428.

A quo Troja capta eſt, anni DCCCCXLV, *regnante Athenis* [*Meneſth*] *eo,* * *ſecundo anno: menſis* [*Thargelio*]*nis ſeptimo ante finem.*] Troja capta eodem Chronico redivivo refertur, annis ante citimam ipſius Epocham 945, id eſt, ante Evangelium 1237: regnante Athenis Meneſtheo, ſecundo anno (nimirum ſupra viceſimum, quem vel Autoris confidentia tanquam ſatis notum, vel quadratarii incuria videtur omiſiſſe) menſis Thargelionis die ſeptimo ante finem. Atque in Euſebiano Chronico

1 poni-

ponitur Troja capta anno Meneſthei 23 utique quaſi ineunte, ut & ante Evangelium 1210, nempe adhuc durante diſcrimine illo ſolenni annorum 26, quibus ſingulorum Regum Atticorum ab initio Cecropis primi hucuſque, atque etiamnum poſthac, ſtatuuntur ſeriùs & inferiùs in Euſebiano Chronico quàm in Marmoreo.

Hujus autem diſcriminis ratio hìc jam explicanda venit, utpote quæ dependeat ab Intervallo Temporis inter Trojam captam, & Epocham Olympicam: quod quum plerique ſtatuerint annorum 407 ſecundùm Eratoſthenem & Dionyſium Halicarnaſſeum; vel uno aut altero anno minus, ut ſecundùm Ephorum Euſebius; vel uno majus, ut ſecundùm Apollodorum Diodorus Siculus; alii idem retulerint annis 24, 25, aut 26 majus, id eſt, annorum 430, 431, 2, 3, aut ſummum 434: quorum minimum, nempe 430, habet Autor Excerptorum ex Africano in regum Athenienſium Catalogo; penè maximum, ſc. 433 Autor Chronici Marmorei; maximum autem Aretes Dyrrachinus apud Cenſorinum cap. 21. libelli de Die Natali, ſiquidem ego eum rectè lego & intelligo.

Quoniam autem locus ille miſerè depravatus eſt quoad numeros, ut alii apud eundem Autorem, adeóque plerique apud alios Autores antiquos; rectè verò intellectus comprehendit ſummam totius Ethnicæ Chronologiæ; hìc exprimam primùm, ut vulgò legitur; deinde ut legendus videtur. Noſtro exemplari impreſſo Lutetiæ anno CIƆIƆLXXXIII in octavo, ita legitur. *Varro tria diſcrimina temporum eſſe tradit: primum ab hominum principio ad Cataclyſmum priorem, quod propter ignorantiam vocatur Adelon. Secundum à Cataclyſmo priore ad Olympiadem primam, quod quia in eo multa fabuloſa referuntur, Mythicon nominatur. Tertium à primâ Olympiade ad nos, quod dicitur Hiſtoricon, quia res in eo geſtæ veris hiſtoriis continentur. Primum tempus ſive habuit initium, ſive ſemper fuit, certè quot annorum ſit, non poteſt ſciri. Secundum non planè quidem ſcitur, ſed tamen ad mille circiter,* & DC *annos eſſe creditur: à priore ſc. Cataclyſmo, quem Ogygium dicunt, ad Inachi regnum anni circiter* CCCC: *hinc ad Olympiadem primam paulò plus* CCCC, *quos ſolos quamvìs mythici temporis poſtremos, tamen quia memoriâ ſcriptorum proximos, quidam certiùs definire voluerunt: Et quidem Soſibius ſcripſit eſſe* CCCXCV; *Eratoſthenes autem ſeptem* & CCCC; *Timæus* CCCCXVII; *Aretes* IƆXIV; & *præterea multi diversè; quorum etiam ipſa diſſenſio incertum eſſe declarat.* Ita, inquam, hìc locus vulgò legitur. Verùm enimvero ita legendus videtur: *Secundum non planè ſcitur, ſed tamen ad mille circiter* & CD *annos eſſe creditur: à priore ſc. Cataclyſmo, quem Ogygium dicunt, ad poſteriorem dictum Deucalioneum anni* DC: *indè ad Ilii Excidium minus* CCCC; *hinc ad Olympiadem primam paulò plus* CCCC: *quos ſolos* — *quidam certiùs definire voluerunt:* & *quidem Soſibius ſcripſit eſſe* CCCC & V-- *Aretes* CDXXXIV, &c. Varronem enim à primo Ogyge, tanquam ab ultimâ cognitâ antiquitate Ethnicâ, putâſſe annos non mille DC, ſed tranſpoſitis literis numeralibus, mille CD tantùm, ad primam Olympiadem, conſtat ex initio ejus tertii libri de Re Ruſticâ à nobis ſuperiùs allegato, ubi totidem, id eſt, bis ſeptingentos haud amplius putat indidem ad Romam conditam, ſuâ opinione annis 22 poſt primam Olympiadem. Cùm autem poſtea bis quadringentorum (CCCC) ſolùm occurrat mentio, univerſæ ſummæ deeſſe ſexcentos (DC) liquet. Eos autem conſummatos eſſe non ab Ogyge ad Inachum, ſed ad Deucalionem, utique ipſius Varronis teſtimonio apud Solinum & alios convenit.

Porrò autem Eratoſthenem putâſſe annos ſeptem & CCCC, alióſque præterpropter, non quidem ab Inachi regno, ſed ab Ilii excidio ſive Ilio capto, ad primam Olympiadem, certiſſimum eſt. Reliquum igitur eſt Varronem putâſſe reſiduos minùs quàm CCCC annos neutiquam ab Ogyge ad Inachum, ſed à Deucalione ad Ilium captum. Jam verò quoad Intervallum à capto Ilio ad primam Olympiadem, quum ſecundùm Varronem collatis omnibus de eo opinionibus Cenſorinus pronunciet eſſe paulò plus CCCC; indè colligere licet neminem viſum ei dignum, cujus haberetur ratio; arbitratum illud vel non attingere CD, vel attingere annos CDL, imò ne quidem CDXL: neque enim paulò excedit CCCC, quod dimidium alterius Centenarii propemodum attingit. Quare multò veriſimilius videtur Soſibium putâſſe annos, CCCC & V, atque Aretem Dyrrachinum (ſervatis totidem literis numeralibus) ſtatuiſſe tantummodo CDXXXIV, non DXCIIII annos inter captum Ilium

um & primam Olympiadem. Hæc eſt noſtra Correctio ejus depravati loci, comprehendentis præcipuos Articulos Archæologiæ Ethnicæ, de quâ judicet quiſque, ut volet: ſciat tamen profectam eſſe ab eodem ingenio, quo Correctiones depravatorum numerorum in recenſione Annorum Magnorum & Periodorum Lunarium capitibus 18 & 19 ejuſdem libelli Cenſorini, enucleatæ capitibus 13, 14, & 15 Tractatûs Lydiatei de variis annorum formis.

Cæterùm de anno regni Meneſthei, quo capta fuerit Troja, nonnihil controvertitur. Autores, quos ſequitur Clemens Alexandrinus primo Stromateo, referunt captam anno ejus poſtremo, ac Demophontis primo: Euſebius in Chronico, anno Meneſthei viceſimo tertio, tanquam ultimò, addens regredientem à captâ Trojâ (quo præfectus Claſſis Athenienſium cum cæterâ claſſe Græcorum profectus fuerat, juxta Homerum in Navium Catalogo ita canentem Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς) mortuum eſſe in Melo Inſulâ. Apud Lycophronis Scholiaſtem legitur, eum, quum Melum adveniſſet, regno Inſulæ potitum eſſe, Polyanacte ejus rege defuncto. Quod ridiculum Scaligero viſum. Quomodo enim, inquit, ſpreto regno ſuo Atticæ, alienum & nihil ad ſe pertinens prætuliſſet? Mirum verò hominem tanto ingenii acumine præditum, non conjeciſſe cauſam moræ Meneſthei in Melo: quam apparet fuiſſe, quòd Demophon legitimus regni Attici hæres jam vir factus, & occaſione abſentiæ Meneſthei ad Trojam deſidentis uſus, vel ſiquidem ipſe quoque eódem profectus fuerat, ante hunc domum reverſus, confirmatâ ſuâ factione poſſeſſionem ejus occupâſſet; è quo Meneſtheus (ut poſt Plutarchum in vitâ Theſei, ſcribit Ælianus libro 4 variæ hiſtoriæ, cap. 5.) Tyndaridarum ope, patrem illius Theſeum ejecerat. Ita calamitoſa fuit Meneſtheo Trojæ obſidio, perinde ac ipſi Regi Regum Agamemnoni, & pleriſque omnibus Græcorum Ducibus eódem profectis; utpote quos indè reduces eæ exceperint calamitates, quæ ipſos vel Trojanorum reliquiis miſerandos reddere potuerint: adeò quidem ut ingens illa mille ducentarum Navium Claſſis non tam ad Trojæ excidium, quàm ad Græciæ exitium comparata fuiſſe videretur, certè ad exitium Græcorum Ducum in Trojæ excidium Aulide conjuratorum; ubi Agamemnon, neſcio an furioſus, ut Stoico Horatiano viſus, haud dubiè malè ſanus filiæ ſuæ Iphigeniæ immolatione, id eſt, ſuo ſanguine Deos, ſc. pacaverat, aut veriùs irritaverat. Atqui Scaliger, ſive diuturnioris moræ Meneſthei in Melo probabilitatem, ſive alicujus antiqui exemplaris Chronici Euſebiani fidem, (quod ad liberandam fidem ſuam prudentiùs haud tacuiſſet) ſive Excerptorum Barbaro-Latinorum Meneſtheo aſcribentium tantummodo 19 annos autoritatem aliquouſque ſaltem ſecutus, pro eo quod Pontacus in omnibus ſuis Exemplaribus, quæ erant ſanè plurima, legit *uſque ad Captivitatem Trojæ, & uſque ad 23 annum Meneſthei*, habet tantummodo *uſque ad viceſimum annum Meneſthei*. Putâſſem equidem Typographi erratum fuiſſe, niſi etiam in Annotationibus idem repetitum inveniſſem *ad vigeſimum annum Meneſthei*. Verùm donec manifeſtior & certior reddatur ratio retrahendi excidium Ilii ad viceſimum annum Meneſthei, vel aliquod antiquius Exemplar in lucem proferatur, quod ita ſcriptum habeat; Meneſtheo in Excerptis aſcriptos annos XIX errore numeri (quales ferè innumeri in iis occurrunt) exiſtimare licet, pro XXI tranſpoſitâ unitatis notâ, inquam, undeviginti pro uno & viginti, completis uſque ad captam Trojam, indè autem ad compenſationem duorum poſtremorum in Chronico Euſebiano ei aſcriptorum, quos in reditu à Trojâ, & tanquam exul in Melo Inſulâ abſumſerit, aſcriptos eſſe totidem plures (viz. 35 pro 33) regno Demophontis, qui interea Athenis patrio regno recuperando & ſtabiliendo occupatus fuit, ideóque perinde ac inter 20 ſive 21 & 23 medium ferit; item veriſſimum apparet, quod Marmoreo Chronico ſignificatur, anno Meneſthei ſecundo ſupra viceſimum Trojam captam eſſe; quod etiam alibi idem Scaliger, quanquam imprudens, ſuffragio ſuo comprobat, nempe ſecundo libro Canonum Iſagogicorum, capite tertio, in primæ Athenienſium Dynaſtiæ Regum Catalogo, aſſerens Meneſthei anno penultimo Ilion deletum eſſe, modò intelligatur penultimo ante vitæ finem contingentem quaſi completo viceſimo tertio anno à regni ſui initio; alioqui verò juxta Clementis Alexandrini Autores, ultimo: quandoquidem circa initium anni 22 ac tempus captæ Trojæ, revera regno exciderit, utpote occupato à Demophonte, annis 35 juxta Excerpta ante finem regni & vitæ hujus. Troja itaque capta

eſt

eſt anno 22 regni Meneſthei, ac 433 ante Epocham Olympicam, juxta Marmoream Inſcriptionem. Serus autem domum reditus Græcorum Ducum poſt captam Trojam effecit, ut decennium integrum bello Trojano imputaretur; quanquam poſt novennium exactum capta fuerit, adultóque vere ſub initium æſtatis anni decimi ab eo ſuſcepto nuper incepti, captâ & exciſâ urbe reditus inſtitutus, perinde utì Marmoreo Chronico ſignificatur: quemadmodum etiam cecinit Propertius Elegiarum quarto—*Danâum decimo vere rediſſe Duces:* quod item novem pullos paſſerinos Aulide à ſerpente devoratos portendiſſe prædixit Calchas vates Homericus Iliade ſecundâ.

De die verò, quo capta ſit Troja, etiam expreſſo in Chronico Marmoreo, ſc. ſeptimo deſinentis, id eſt, ante finem, ſive viceſimo quarto menſis Thargelionis, convenit ei cum aliis antiquis Græcorum hiſtoricis, utpote Ephoro & Calliſthene, & Damaſte, & Phylarcho, apud Plutarchum in Camillo: etſi Dionyſius Halicarnaſſeus, lib. 1. refert ad præcedentem diem ejuſdem menſis; alii autem apud Clementem Alexandrinum primo Strom. ad alterutrum diem menſis inſequentis, ſc. Scirrophorionis. Sed dies ſeptimus deſinentis ſive ante finem Thargelionis aliis eſt probatior. Erat annus à Mundi Conditu, noſtro calculo 2796, quintæ verò noſtræ Periodi Octodeſexcentenariæ annus 428. quo primum Novilunium vernum contigit quarto die ſeptimanæ, Æquinoctium verò ſecundo & ſexto die menſis Lunaris. Huic autem diei convenit dies tertius Aprilis Juliani, Novilunio autem undetriceſimus dies Martii. Ejuſdem menſis Lunaris die ſecundo incepit Atticus Elaphebolion. Igitur Elaphebolione incipiente quinto die Septimanæ, ac triceſimo Juliani Martii, Thargelion ab eo tertius inceperit Septimanæ die 1, Maii autem viceſimo octavo: ita ut dies 24 Thargelionis convenerit diei 20 Junii, Septimanæ tertio, quindecim diebus ante Solſtitium Æſtivum, conveniens diei Julii quinto. Ita inquam juxta noſtram Periodum. Erat verò idem annus 34 Periodi Calippi, utique juxta prolepſim, incipientis die 23 Julii, præcedente Xanthico, ſive Elaphebolione anni Embolimæi, incipiente die 26 Febr. Biſſextilis: ita ut Dæſius, & Thargelion inceperint Aprilis die 25, Thargelionis verò dies 24 inciderit in Maii diem 18. Ea eſt differentia inter duas Periodos. Scaligeri Atticam aut Julianam cum his conferat, cui otium eſt. Petavianas nondum vidi. Dionyſii Halicarnaſſei Thargelion Calippicus captæ Trojæ non cadit in eoſdem dies anni Juliani, quia non in eundem annum Periodi Calippicæ, utpote non in eundem annum ante primam Olympiadem. Hactenus igitur apparet redivivum Chronicon Marmoreum, nec in Mythicis quidem temporibus, vel eorum propè antiquiſſimis & fabuloſiſſimis, à vero abludere: nedum in Hiſtoricis; quod etiamnum hâc Diatribâ, quaſi ex abundanti, illuſtrando tempori mortis Darii Hyſtaſpidæ, eodem Chronico ſecundùm noſtram Emendationem Temporum conſignati, ampliùs arguere & declarare inſtitui. Sed pergamus porrò ad Examen ſequentium Epocharum à Trojæ Excidio, uſque ad Prælium Marathonium.

Pars ſecunda a Trojâ Captâ ad Pugnam Marathoniam.

Lin. 40. Epoch. 26. A.M.C. 2804. ante Evang. 1229. Period. 5. 436.

A quo Oreſtes—Ægiſthi filiæ—in Areopago, quam Oreſtes vicit—CCCCXXXII: *regnante Athenis Demophonte.*] Oreſtes judicium ſubiit in Areopago, Clytæmneſtræ matris & Ægiſthei Adulteri (parricidarum patris ſui Agamemnonis) eorúmque filiæ cædis cauſâ; quo vicit, regnante Athenis Demophonte, Chronico Marmoreo ante citimam Epocham annis 942, ut legit Seldenus noſter, agnoſcens numerum mutilum eſſe, utpote ita in Marmore extantem, ... H H H H Δ Δ Δ . . I I . . ubi quartam Δ, ſc. Decadem interîſſe putat: eóque pacto hoc contigiſſe omnino tribus annis haud ampliùs poſt captam Trojam. Atqui præterquam quòd in Chronico Euſebiano demum circiter annum ſeptimum Demophontis utique poſt Trojam captam, legitur, *Mycenis poſt necem Ægiſthei Oreſtes regnavit*; Velleius ſcribit, poſt occiſum Agamemnonem Mycenarum regno potitum eſſe Ægiſthum per annos ſeptem. Quod longè ante eum aſſeruit Homerus libro tertio Odyſſeæ ita canens

 ....Δέδμητο

—— Δέδμητο ᾗ λαὸς ὑπ' αὐτῷ·
Ἑπ]αετὲς δ' ἤνασσε πολυχρύσοιο Μυκήνης.

Quapropter apparet ſub finem numeri deeſſe neutiquam Δ Decadem, ſed Π Pentadem tantummodo; ideóque integrum numerum ita concipiendum eſſe 𐅅HHHH ΔΔΔΠΙΙ 937, octennio poſt Trojam captam, atque ante Evangelium annis 1229.

Lin. 41. Epoch. 27. A. M. C. 2803. ante Evang. 1230. Period. 5. 435.

A quo [Salaminem in] Cypro Teucer inſtaurávit, anni DCCCCXXXVIII. regnante Athenis Demophonte.] Verùm â quo Salaminem in Cypro urbem patriæ cognominem condidit Teucer, annos 938 clarè & perſpicuè repræſentat Marmorea Inſcriptio, regnante Athenis Demophonte, id eſt, 1230 ante Evangelium: anno uno priùs, & propiùs captæ Trojæ, quàm proximè præcedentem Epocham. Quod quanquam haud aliàs in eâdem occurrit; (quæ ratio maximè moviſſe videtur Seldenum, ut præcedentem legeret 942) nihil tamen abſurdi habet: ſed eâ occaſione accidiſſe videtur, quòd poſt præcedentem expoſitam demum Autori in mentem venerit, eíque propterea ſubjecta fuerit; additâ fortè notâ tranſpoſitionis, quam quadratarius haud animadverterit. Etenim verò Teucri à Trojâ reducis repulſam à patre Telamone, regnante in Atticâ Inſulâ Salamine, contigiſſe ante necem Agamemnonis, ideóque Salaminem Cypriam ab eo conditam ante necem Ægiſthi disertè ſignificat Velleius. Alioqui ſi in Homerico legendum fuerit πεν]αετὲς, vel illud Ægiſthi ἑπ]αετὲς putandum â biennio ante captam Trojam; Marmoreus calculus fuerit --- ΔΔΔΠΙΙΙΙ939, ac 1231 ante Evangelium.

Lin. 42. Epoch. 28. A. M. C. 2938. ante Evang. 1095. Period. 5. 570.

A quo Neleus incoluit — Epheſum, Erythras, Clazomenas — Colophonem, Myuntem —Samum--Ioniam fiebat; *anni … XIII*; *regnante Athenis* [*quidem Neleo*] *anno decimo tertio.*] Celeberrimam illam Ionicam migrationem Athenis in oppoſitam occidentalem Aſiæ minoris, ſive propriè dictæ oram, è mutilatis Marmoribus Seldenus concipit in hanc ſententiam. *Ex quo Neleus inhabitavit …… Epheſum, Erythras, Clazomenas, Colophonem, Myuntem …. Samum* …..[quando, ſc. migratio] *in Ioniam fiebat*, *anni* …… XIII, *regnante Athenis Meneſtheo, decimo tertio anno.* Superſtites enim iſtic tres poſtremas numeri annorum notas legit ….. ΔΙΙΙ, quas autumat ita ſupplendas eſſe 𐅅HHHΔΙΙΙ, 813; eâ potiſſimùm ratione ductus, quòd nullus alius numerus iiſdem notis terminatus adeò propè accedat ad Intervallum annorum 140, inter Trojæ Excidium & Ionicam Migrationem, ab Eratoſthene in Canonibus temporum conſtitutum, & vulgò receptum: quanquam hæc Epocha ita lecta & intellecta octennio illud minuit, facítque annorum tantummodo 132: atque ita non ſolùm in anno regis (quocunque is fuerit nomine dictus) annis aliquot ab aliis diſcrepat, ſed etiam prochroniſmo ſive anticipatione annorum ferme 36 in Epochæ conſtitutione: utpote quam conſtituat ante vulgarem annum Domini annis 1077, id eſt, ante Evangelium annis 1105, Euſebiano Chronico eam referente juxta Pontaci Editionem in annum 1087, juxta Scaligeranam in 1070 ante Evangelium; juxta illam anno 11, juxta hanc anno 8 Acaſti Athenarum Regis, ſive Archontis ad terminum vitæ. Verùm enimvero quum Autor Chronici Marmorei intervallum inter captam Trojam, & primam Olympiadem ſtatuat annis ſummùm viginti ſex majùs quàm vulgò receptum, perinde ac inter pleraſque omnes ſuas Epochas præcedentes; non videtur dubium, quin hanc etiam Epocham vel pari diſcrimine, vel certè quò propiùs ad citimam Chronici ſui Epocham acceſſerit, minore potiùs quàm majore conſtituerit. Itaque apparet numeralem notam tertiam ante finem, aliquo errore Δ pro H acceptam eſſe, integrúmque numerum juxta Autoris Chronici mentem legendum eſſe 𐅅HHHΙΙΙ, intelligendúmque 803 ante citimam Epocham ſuam, id eſt, 1095 ante Evangelium, ac 142 poſt captam Trojam; hunc nimirum aliquantulò majorem, uti par eſt, potiùs quàm tantò minorem vulgari 140; illum autem proximè repræſentantem priſtinum & conſuetum diſcrimen annorum 26.

Ea quidem noſtra eſt conjectura de tempore Ionicæ migrationis ſignificato Marmoreâ Inſcriptione.

Sed quid dicetur de rege, vel regis anno, quo evenerit: quem nonnulli referunt Medontem Codri filium, Euſebius verò in Chronico Acaſtum, ſive Acatum Medontis filium, hujúſque annum 8 aut 11, ut ſuprà dictum: at noſtri è Marmoribus colligunt Meneſtheum, ejuſque annum decimum tertium, tanquam eodem nomine, eodémque anno Regis recurrente, quo ſuſcepta Trojana Expeditio. An dicemus quadratarii incuriâ etiam hoc contigiſſe? Neque enim negari poteſt ejuſmodi oſcitantias quadratariorum tunc fuiſſe; perinde ac Typothetarum nunc eſſe nimis frequentes. Ego verò, pace omnium, exiſtimaverim iſtìc pro ΑΘΗΝΩΝ ΜΕΝΕΣΘΕΩΣ, legendum eſſe ΑΘΗΝΩΝ ΜΕΝ ΝΗΛΕΩΣ, *regnante Athenis quidem Neleo, anno decimo tertio:* ſi quidem Medontem & Neleum Codri filios Athenis de regno certâſſe ſub tempus Ionicæ migrationis, Neleóque adjudicatum Oraculo regnum occaſionem ejus extitiſſe, è Pauſaniæ Achaicis colligitur. Atque Ælianus libri 8. variæ Hiſtoriæ, cap. 5. de eâdem ita infit, Ὅτι Νηλεὺς ὁ Κόδρου τῆς βασιλείας ἀμοιρήσας ἀπέλιπε τὰς Ἀθήνας διὰ τὸ τὴν Πυθίαν Μέδοντι τὴν ἀρχὴν προσνεῖμαι εἰς ἀποικίαν στελλομένῳ. Quod Juſtus Vulteius Interpres ita reddit, *Neleus Codri filius, quum regno pulſus Athenas relinqueret, propterea quòd Oraculum Apollinis Medonti, qui in Coloniam ex urbe migrabat, imperium deſtinaret, &c.* Sed in Græco videtur legendum στελλόμενος, atque ita reddendum, *Quòd Neleus Codri filius regno pulſus, ſive regni expers factus, relinqueret Athenas, quoniam Pythium Oraculum Medonti principatum addiceret, in Coloniam migrans.* Reliquit autem Codrus præter Medontem natu maximum, forſitan è priore uxore ſuſceptum, plures filios, ut conſtat è Pauſaniâ, & quidem, ut videtur, impuberes, ſc. Neleum, Androclum, atque, ut ex Velleio colligere licet, etiam Ionem, neutiquam illum Xuthi filium, Hellenis nepotem, juxta errorem Velleio à Lipſio in Annotationibus errore imputatum. Horum maximus Neleus, quòd Medon altero pede truncus claudicaret, & propterea bello inhabilis regnóque parum idoneus videretur, poſtquam adoleverat, litigare cum eo de regno cœpit; adeóque, ut ex eorundem Autorum cum Chronico Marmoreo collatione apparet, regnum tandem obtinuit: ſive ipſe Codrus morti ſe devoturus tale quippiam teſtamento deſtinârat, ſiquidem propter maximi ſui filii corporis mutilationem & debilitatem è republicâ futurum videretur; ſive populus Athenienſis pronus in factiones, hujuſmodi inter eos lites ſeminabat alebátque, quibus poteſtatem regiam illis minueret, ſuam autem ipſorum libertatem (cujus principium jamdudum Theſeus illis indulſerat) augeret. Quod & factum eſt. Hos enim deinceps, horúmque ſucceſſores Athenienſis populus ſolummodo titulo tenus Βασιλέας Reges, ut ex Marmoreo Chronico intelligitur, re verò ipſâ tantùm Ἄρχοντας ὑπευθύνους, Principes rationibus reddendis obnoxios habuit. Subductis itaque 12 ab 142, relinquitur annus 130, poſt captam Trojam: quo Neleus motâ contra Medontem ſeditione Athenis regnare cœperit; qui juxta Chronicon Euſebianum erat annus 16, ac quintus ante finem regni Medontis. Anno autem indè decimotertio, Oraculo juſſus abdicare regno Attico, in Coloniam migraverit; quum octennio antea Medon, completo regni ſui anno viceſimo, à morte Codri, ut videtur, populi favorem captans, propter debilitatem corporis, Acaſtum filium in ἀρχῆς principatûs ſocietatem & ſucceſſionem cooptâſſet: cujus proinde completo anno 8, ineunte 9, ſuſcepta Ionica migratio fuerit, exactis annis 142 poſt Trojæ Excidium; & repetitis navigationibus continuata uſque ad annum ejuſdem 11, juxta Euſebianum Chronicon, haud levi confirmatione conjecturæ noſtræ de vero numero annorum hujus Epochæ exarato in Chronico Marmoreo.

Lin. 44. Epoch. 29. A. M. C. 3069. ante Evang. 964. Period. 6. 109.

A quo Heſiodus Poeta claruit, anni DCLXX.... *regnante Athenis.....*

Lin. 45. Epoch. 30. A. M. C. 3098. ante Evang. 935. Period. 6. 138.

A quo Homerus Poeta claruit, anni DCXLIII, *regnante Athenis Diogneto.*] Heſiodum

ſiodum Poetam claruiſſe (videlicet editis ſive publicè recitatis poematum ſuorum primitiis) annis ſaltem 672 (ita enim malim ſupplere lacunam, numeri ΙΗ²ΗΓΔ²ΔΔ. . notâ binarii II, quàm denarii Δ;) Homerum autem, regnante, ſive ad terminum vitæ Archonte Athenis Diogneto, annis 643 ante citimam Epocham ſuam, *i. e.* undetriginta annis poſtea, ſtatuit Chronicon Marmoreum: illum proinde annis 964, hunc 935, ante Evangelium. Quanquam enim Agellius lib. 3. Noctium Atticarum cap. 11. Ephoro Hiſtorico Græco, & Accio Poetâ Latino autoribus, Heſiodum nonnihil antiquiorem facit; quemadmodum etiam Criticorum (Joſephi Scaligeri veniâ dixerim) ſeculi modò elapſi Coryphæus Juſtus Lipſius, notis ad Velleium aliter ſtatuentem, ait ſe imbibiſſe è majore poematum ejus ſimplicitate, & rudiore antiquitate; tamen perperam fuiſſe id, ſatis teſtatur lib. 17. cap. 21. quod totum eſt Chronologicum, his utens verbis. *De Homero & Heſiodo inter omnes ferè ſcriptores convenit, ætatem eos egiſſe iiſdem ferè temporibus.* Quinetiam Euthymenes antiquus Chronologicus & Archemachus Hiſtoricus, libro tertio rerum Euboicarum, & Dion Chryſoſtomus ſecundâ oratione de regno, eos ætate æquales fecerunt. Jam verò Homerum floruiſſe aſſerit Velleius annis 950 ante Conſulatum Marci Vinicii, proximè inſecutum illum celeberrimum duorum Caiorum cognominibus Geminorum, Rubellii, inquam, & Fuſii; id eſt, 949 ante Epocham Evangelii, medio interſecantibus utriuſque Poetæ ἀκμῆς intervallum Marmoreum: Agellius autem eodem illo Chronologico capite Autore Cornelio Nepote in primo Chronicorum, ante Romam conditam annis circiter centum & ſexaginta, id eſt, ante Evangelium juxta Varronianum conditæ Romæ calculum annis 942, at juxta Fabianum & noſtrum 936, uno tantummodo anno excedentibus Marmoreum. Atque hi nimirum fuerunt illi tres libri Chronici Cornelii Nepotis eruditiſſimi Hiſtorici (amicíque Ciceronis & Attici hujus quoque accuratiſſimi Chronographi, cujus vitam etiam idem Nepos ſcripſit) quorum nomine Catullus Poemation ſuum ei dedicans admiratur ipſum, quòd *auſus* eſſet, *unus Italorum*, id eſt, primus Romanorum,

Omne ævum tribus explicare Chartis, doctis ſc. & laborioſis.]

* Lin. 45. Epoch. 31. A. M. C. 3110. ante Evang. 923. Period. 6. 150.

A quo Phidon Argivus nummum argenteum in Æginâ cudit, quum eſſet undecimus ab Hercule, annos 631 ante citimam Epocham ſtatuit Marmorea Inſcriptio, id eſt, ante Evangelium 923. Utcunque aliis, ſibi certè ipſi, quod haud contemnendum eſt veritatis argumentum, probè convenit Autor noſter. Quum Herculis mentionem feciſſet, regnante Athenis Ægeo, ultra annum 1323 ante Evangelium, at citimè innuiſſet regnante Theſeo anno 1279, iſtic undecimum ab eo claruiſſe ſtatuit, anno 923, viz. annis ſaltem 350 poſtea; quæ revera eſt media undecima generatio ſive ætas indè juxta calculum Herodoti imputantis ternas ætates ſingulis centenariis. Atque hôc pacto Phidonis hujus ætas congruit regno Archelai Euryſthenidæ ſeptimi Regis Lacedæmoniorum, qui fuit utique undecimus ab Hercule juxta eundem Herodotum lib. 7. Verùm duabus minimùm generationibus antecedit Phidonem fratrem Carani primi Argivi Regis Macedoniæ, qui fuit ſaltem decimus tertius, vel decimus quartus (Velleio quidem decimus ſextus) ab Hercule: & qui regnare incepit in Macedoniâ juxta Euſebium anno 841 ante Evangelium, eodem quo Alcamenes Archelai nepos Lacedæmone, & quarto anno Alexandri decimi regis Corinthi, qui fuit item tertius decimus ab Hercule juxta Pauſaniam & Apollodorum, atque pronepos ejuſdem regis ſeptimi, cujus regni initium ſtatuit Euſebius anno 920 ante Evangelium. Quod autem Strabo libro 8. ſcribit (ſi rem rectè retuli in adverſaria] Φείδωνα τὸν Ἀργεῖον δέκατον μὲν ὄντα ἀπὸ Τημένου — νόμισμα κεχαραγμένον, τότε ἄλλο καὶ τὸ ἀργυροῦν — ἐστὶ γάρ. καὶ βιασάμενον ἐπελθόντα θεῖναι αὐτὸν [ἀγῶνα τὸν Ὀλυμπικὸν] &c. *Phidonem Argivum decimâ generatione à Temeno, primum cudiſſe nummum argenteum, utque etiam invadentem Elidem vi & armis, ſtatuiſſe Agonem Olympicum*; hìc ubi maximè videtur contradicere Autori noſtro, haud leve veritatis teſtimonium ei exhibet. Nam qui invitis Eleis ſtatuit Agonem Olympicum, quum eſſet deci-

* Hujus & novem ſequentium Epocharum tituli in Prideauxianâ Editione omiſſi in hâc ſupplentur.

 mus

mus à Temeno fratre Ariſtodemi, ideóque decimus tertius excluſivè ab Hercule, haud dubiè fuit alius; viz. ſaltem nepos vel pronepos Phidonis illius, quem primum cudiſſe nummum, centum & undeviginti annis ante primam Olympiadem hôc loco ſtatuit Autor Chronici Marmorei. Erratum igitur fuerit à Strabone in Phidone, perinde ac libro 14 in Neleo Mileti conditore, quem Pylo ortum facit, tanquam alienum ab Androclo genuino Codri Athenienſium regis filio conditore Epheſi; quum uterque fuerit Codri filius, Melanthi verò Pylo orti nepos, & Neleus Androcli frater natu major.

Porrò autem quæ Plutarchus de Lycurgo Lacedæmonio in ejus vitâ tradit, haud parum faciunt ad illuſtrandum & confirmandum hoc Phidonis ævum: nec Phidonis modò, ſed etiam Homeri, de quo in proximè præcedente Epochâ dictum eſt. Ita enim ſcribit, Οἱ δὲ τὰς διαδοχὰς τῶν ἐν Σπάρτῃ βεβασιλευκότων ἀναλεγόμενοι τὸν χρόνον ὥσπερ Ἐρατοσθένης καὶ Ἀπολλόδωρος, &c. Latinè, *Qui verò è ſucceſſionibus regum Spartanorum colligunt tempus, ut Eratoſthenes & Apollodorus, oſtendunt Lycurgum haud paucis annis fuiſſe antiquiorem primâ Olympiade. Timæus autem ſuſpicatur, quum duo fuerint Spartæ Lycurgi non eodem ſeculo, alteri propter claritatem attributas eſſe utriuſque actiones, ac priorem quidem paulò juniorem Homero fuiſſe; nonnulli quoque in conſpectum Homeri veniſſe.* Paulóque pòſt, *Plerique genealogiam ejus ita texunt —— Patroclis* (ſive Proclis) *quidem filii Ariſtodemi filium fuiſſe Soum, Soi Eurytionem, Eurytionis Prytanim, Prytanis Eunomum, Eunomi autem Polydectem quidem è priore uxore, Lycurgum verò juniorem è Dianaſſâ; nimirum ut Eutychidas in Hiſtoriam retulit, ſextum à Patrocle, undecimum ab Hercule.*

Poſteáque Charilaum ejus è Polydecte fratre nepotem & pupillum confert cum Archelao, alterius Heraclidarum ſtirpis, unà regnante, ſic ſcribens, [Ἦν δὲ Χαρίλαος ὁ Πολυδέκτου] φύσει πρᾶος, ὥς που καὶ λέγει) συμβασιλεύοντα τὸν Ἀρχέλαον αὐτοῦ εἰπεῖν. *Erat verò Charilaus Polydectis filius naturâ mitis, quemadmodum etiam fertur, Archelaum, qui unà cum ipſo regnavit, de eo dicere ſolitum.* Rurſum autem in Solonis vitâ, Λυκοῦργος — ἑνδέκατος ὢν ἀφ᾽ Ἡρακλέους, καὶ βεβασιλευκὼς ἔτη πολλὰ τῆς Λακεδαίμονος. Sed & antea quoque in ipſius Lycurgi vitâ, Τοσοῦτον γὰρ ἐπρώτευσεν ἡ πόλις τῆς Ἑλλάδος εὐνομίᾳ καὶ δόξῃ, χρόνῳ ἐτῶν πεντακοσίων τοῖς Λυκούργου χρησαμένη νόμοις, οὓς δεκατεσσάρων βασιλέων μετ᾽ ἐκεῖνον εἰς Ἆγιν τὸν Ἀρχιδάμου οὐδεὶς ἐκίνησεν. Latinè, *Tantùm enim antecelluit hæc civitas Græciæ legum præſtantiâ & gloriâ quingentorum annorum tempore, Lycurgi uſa legibus, quas quatuordecim regum ei ſuccedentium uſque ad Agin Archidami filium nemo mutavit, &c.* Xenophon autem libro tertio Hellenicorum ſignificat Agidi filio Archidami mortuo, ferme quadriennio poſt finem Belli Peloponneſiaci, ſucceſſiſſe fratrem Ageſilaum, circiter annum 429 ante Evangelium: cui additi 500 anni, conſtituunt 929, quanto tempore ante Epocham Evangelii claruerit Lycurgus, quaſi ſexennio ante Phidonem Argivum, perinde ab Hercule undecimum, atque tantidem poſt Homerum, juxta Plutarchum Marmoreo calculo eatenus ſuffragantem. Eratoſthenis verò Canones Chronologici ſtatuunt Lycurgi ἐπιτροπίαν tuitionem ſive tutelam omnino undecim haud ampliùs annis poſt Marmoream Phidonis Epocham.

Itaque Chronicon Marmoreum iſtìc duos Phidones Argivos diſtinguere nos docet, quemadmodum antea duos Minoes Cretæ Reges; quorum primus Aſterii filius regnârit regnante Athenis Pandione primo, quo tempore Idæi Dactyli ferrum invenerunt, annis ferme 73 poſt diluvium Deucalioneum, juxta antiquum Chronologum apud Clementem Alexandrinum, primo Stromateon circiter annum 1484 ante Evangelium; alter illius è Lycaſto filio nepos imperium maris obtinuit, regnante Athenis Ægeo juxta Diodorum Siculum, libro 4, quorum utriuſque geſta vulgò inter ſe confunduntur; ſicut etiam duorum imò trium Eumolporum, juxta Sophoclis Scholiaſten in OEdipum Coloneum ex Aceſidoro, primi Thracis, qui Eleuſiniis ſuppetias tulit contra Erechthea Atticæ Regem: ſecundi, nepotis primi; tertii autem pronepotis ſecundi: itémque plurium Muſæorum; & aliorum propemodum infinitorum, quorum iiſdem nominibus æquivocatio illam confuſionem non modò in Ethnicâ ſed etiam in Sacrâ Hiſtoriâ peperit, quam dolemus; aliis verò, ut prudenter & cautè diſtinguant, præſertim in tantopere controverſo illo tempore Monarchiæ Perſicæ, perſuadere vix aut ne vix quidem poſſumus.

Lin.

Lin. 47. Epoch. 32. A.M.C. 3247. ante Evang. 786. Period. 6. 287.

Archiam Evageti filium, qui fuit decimus à Temeno, è Corintho deduxiſſe Coloniam Syracuſas, refert Autor Chronici Marmorei (numero annorum obliterato) regnante Athenis Æſchylo, anno viceſimo & uno, iſtic feriens propè medium inter aliorum calculos. Siquidem in Euſebiano Chronico Syracuſæ conditæ feruntur, juxta Pontaci quidem Editionem anno quarto nonæ Olympiadis, juxta Scaligeranam verò anno quarto undecimæ; illic annis 17, hic 25 poſt annum 21 Æſchyli convenientem Olympiadis quintæ anno ſaltem tertio (Seldenus applicat quarto) id eſt, anno Olympiadico undeviceſimo, anno autem ante Evangelium 786. Neutiquam verò contigiſſe ſeriùs hôc tempore, ſatis evidenti argumento eſt, quòd Strabo libro 6. (citante etiam Scaligero ad Naxum conditam anno præcedente juxta Thucydidem utique libro 6.) Autore Ephoro refert primas urbes Græcas in Siciliâ conditas Naxum & Megara, decimâ generatione poſt Troica tempora, id eſt, eodem Scaligero calculum ſubducente annis plùs minùs 330, viz. 907 ante Evangelium, 122 ante calculum Marmoreum. Quinetiam Marcianus Heracleota in Periegeſi Iambicis verſibus ſcriptâ ſuffragatur Ephoro de conditis in Siciliâ primis Hellenicis urbibus

— Ἀπὸ τῶ Τρωικῶν Δεκάτῃ γενεᾷ.

Quanquam videtur uterque intelligendus unà cum noſtro de generatione decimâ poſt Heraclidarum reditum in Peloponneſum annis 80 poſt captam Trojam, ac 1157 ante Evangelium. At vel ſic quoque decima generatio ſive ætas Herodotea terminatur anno 824 ante Evangelium, ac ferme 40 ante illum Marmore mutilo ſignificatum: ut neceſſe ſit tricenos quinos, aut tricenos octonos annos ſingulis generationibus imputare. Quocirca hæc Epocha ſeriùs anno 786 ante Evangelium, ſive 494 ante Epocham Marmoream videtur nullâ ratione ſtatui poſſe. Rurſum verò ex alterâ parte, ne citiùs ſtatuatur, præter Chronicon Euſebianum, intercedit graviſſimus & omnium Ethnicorum Hiſtoricorum certiſſimæ fidei Autor Thucydides, ſcribens initio lib. 6. in hanc (ſi modò, inquam, rectè ego eam in adverſaria retuli) ſententiam: *Siculos Megarenſes, quum jam Lamis eorum dux, circiter annum quintum poſt conditas ab Archiâ Syracuſas, Trotilum condidiſſet, hôc defuncto, Hyblone autem Siculo rege prodente illis regionem, factóque ipſorum duce, condidiſſe* τὰς Μεγαρίας Ὕβλας *Megaricam Hyblam,* ſive *Hyblea Megara, quam urbem poſtquam incoluerant annos* 245, *ejectos eſſe ex eâ tum urbe, tum regione, à Gelone Tyranno Syracuſanorum.* Ut enim ſupponamus Gelonem Hyblâ potitum eſſe circa idem tempus, quo Dionyſius Halicarnaſſeus, & Pauſanias ſcribunt eum primùm obtinuiſſe Syracuſas, viz. anno ſecundo Olympiadis 72, hoc eſt, anno 519 ante Evangelium, huic additis 245, aſcenditur ad annum 764 ante Evangelium, quo condita fuerit Hybla, anno decimo ſeptimo poſt conditum Trotilum & Catanam, atque viceſimo ſecundo poſt conditas Syracuſas, juxta Marmoreum calculum. Quapropter apparet Syracuſarum Urbem, ab Archiâ Corinthio fuiſſe conditam, neque citiùs, neque ſeriùs, quàm ſignificat ille calculus.

Lin. 48. Epoch. 33. A.M.C. 3321. ante Evang. 712. Period. 6. 361.

A quo annuus Archon Athenis extitit primus Creon (ita nomen primâ & tertiâ literâ mutilâ ſuppletur è Velleio & Euſebio) numerantur Chronico Marmoreo anni 420, id eſt, ante Evangelium 712, qui annus erat primus Olympiadis 24. Hæc nimirum Epocha ferme convenit calculo Euſebiano æquè juxta Scaligeranam editionem tum Latinam, tum Græcam referentem poſtremi Archontis decennalis annum poſtremum ad primum Olympiadis 24, ac juxta Pontaci editionem intrà annum utpote quâ primus Archon annuus refertur ad annum ſecundum ejuſdem Olympiadis, perinde atque Excerptis Barbarolatinis, atque etiam ipſo Africano apud Georgium recenſente annos Archontes 903, uſque ad Olympiadem 250. Cæterùm à calculo Dionyſii Halicarnaſſei, ut dudum eum in noſtrâ Serie expoſui, biennii differentiam præfert, utpote referentis eundem ad tertium annum ejuſdem Olympiadis, annis 70

poſt

poſt initium Charopis primi decennalis Archontis relatum anno primo Olympiadis 7. Altrinſecus verò exhibet quadriennii differentiam à calculo Pauſaniæ in Meſſenicis, referentis quintum annum Hippomenis quarti decennalis Archontis ad primum annum decimæ quartæ Olympiadis, & Tleſiam, ut videtur, ſequentem Archontem annuum ad quartum annum Olympiadis viceſimæ tertiæ. Sed Marmoreum Chronicon, quo medium attingit propius, eò videtur probabilius.

Lin. 49. Epoch. 34. A. M. C. 3323. ante Evang. 710. Period. 6. 363.

Anno 418 ante citimam Epocham, Chronico Marmoreo inciſum fuit aliquid, quod omnino diſparuit, relicto ſolummodo ejuſdem anni Archonte Athenis Lyſiâ, annuo viz. tertio; quod nec ipſum ſilendum. Erat autem 710 ante Evangelii Epocham. Huic Lyſiæ proximus fuit Tleſias ille apud Pauſaniam, niſi potiùs idem vero nomine Lyſias.

Lin. 49. Epoch. 35. A. M. C. 3360. ante Evang. 673. Period. 6. 400.

A quo Terpander Derdenis filius (ita mihi videtur potiùs Patris nomen affine Derdæ Macedonico in adverſariis meis, è quinto Xenophontis Hellenicorum, quàm Patriæ ſive Civitatis) Leſbius, nomos ſive modos Muſicos [ſc. novos à ſe inventos] tibiis aptavit, & lite ἐμπρεσθε δήμου coram populo (ita equidem pro ἐμπρεσθέ μου legendum exiſtimaverim) ſolutus eſt; Marmoreâ Inſcriptione numerantur Archonte Athenis Dropilo, anni 381: qui ſunt ante Evangelium 673. Derdæ viri nomen memorat etiam Ariſtoteles Politicorum libro 5. c. 10. ævóque præcedente Thucydides, lib. 1. Sed neque Leſbus à Troade adeò diſtat, quin qui alterius dialecto appellatus fuerit Dardanus, alterius dictus ſit Derdenes. Ipſum verò Terpandrum quod attinet, in Chronico Euſebiano Terpander Muſicus inſignis habetur, juxta Scaligeranam quidem Editionem anno 675 ante Evangelium, biennio antea; juxta Pontaci verò anno 670, aut, ut in notis agnoſcit 671, biennio poſtea. Ita hìc quoque Autor noſter medium ferit.

Lin. 50. Epoch. 36. A. M. C. 3400. ante Evang. 633. Period. 6. 440.

A quo Alyattes Lydorum Rex extitit, è mutilis Marmoribus colliguntur anni 341 ante citimam ipſorum Epocham, Archonte Athenis Ariſtocle, ante Evangelium anni 633. Hujus regni initium in Chronico Euſebiano ſtatuitur annis 639 ante Evangelium, ſexennio antiquius. At in Excerptis Barbarolatinis triennio ſeriùs quàm in Euſebiano, ac tandem citiùs quàm in Marmoreo. Cujus ratio reddetur paulò pòſt ad initium regni Crœſi.

Lin. 51. Epoch. 37. A. M. C. 34** ante Evang. 6** Period. 6. ***.

Sapphonem Poetriam Leſbiam è Mitylenâ in Siciliam trajeciſſe, fugientem ſive deſiderium amaſii Phaonis, ſeu quid aliud, ſignificatur mutilis Marmoribus anno obliterato, inter initium regni Alyattis & decimum quartum ejus annum: quo tempore Athenis Archon erat Critias prior; Syracuſis verò finitimi ſive vicini, ſc. agrorum ad urbem pertinentium Coloni principatu potiebantur. Id quidem apparet contigiſſe anno Alyattis juxta idem Chronicon duodecimo, ac * 611 ante Evangelium: Utpote quo ejuſdem Regis anno Sapphonem pariter ac Alcæum Poetas claruiſſe referant non modò impreſſa Chronici Euſebiani Exemplaria, ſed etiam pleraque Manuſcripta, teſte Pontaco.

Lin. 53. Epoch. 38. A. M. C. 3414. ante Evang. 619. Period. 6. 454.
Lin. 54. Epoch. 39. A. M. C. 3423. ante Evang. 610. Period. 6. 463.

E ſpoliis direptorum Cirrhæorum, ſolitorum latrociniis & deprædationibus infe-

* Hic numerus neutiquam convenit cum numero in Serie Archontum paulò poſt exhibito.

ſtare

ſtare eos, qui conſultum irent Oraculum Pythicum, reſtauratum eſſe gymnicum Agonem Chrematitem, præmii ſcilicet pecuniarii, ante annos 723, Archonte Athenis Simone, ante Evangelium annis 619; novennióque poſtea eundem Agonem Pythium Stephaniten, id eſt, Coronarium, denuo inſtitutum eſſe, annis 318 ante citimam Epocham ſuam, Archonte Athenis Damaſiâ ſecundo; (primum viz. ſuperiùs notavimus non quidem è Diodoro Siculo, ſed Demetrio Phalereo apud Diogenem Laërtium) annis verò ante Evangelium 610; deinceps Chronico Marmoreo refertur. Quorum poſterius exactè congruit non modò calculo Pauſaniæ Phocicis, ſed etiam Chronico Euſebiano referenti Iſthmia poſt Melicerten, & Pythia primùm acta eodem anno, nimirum tertio Olympiadis 49. Priore autem confirmatur id, quod innuit Cenſorinus capite 18, & affirmat Scholiaſtes Pindari in Argumento tertii Pythicorum ejus, Agonem Pythicum antea fuiſſe Enneatericum, viz. novennio quoque revolvendo fuiſſe repetitum. Cæterùm de vindictâ ſumtâ à Cirrhæis, propterea quia latrociniis infeſtabant peregre proficiſcentes conſultum oraculum Delphicum; collectanea ſive adverſaria noſtra memorabilem locum exhibent è Plutarcho in vitâ Solonis, ubi ſcribit in hæc verba, Ἐθαυμάσθη δὲ καὶ διεβοήθη μᾶλλον ἐν τοῖς Ἕλλησιν [ὁ Σόλων] εἰπὼν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δελφοῖς ὡς χρὴ βοηθεῖν, καὶ μὴ περιορᾷν Κιῤῥαίους ὑβρίζοντας εἰς τὸ μαντεῖον, ἀλλὰ προσαμύνειν ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ Δελφοῖς. Πεισθέντες γὰρ ὑπ' ἐκείνου πρὸς τὸν πόλεμον ὥρμησαν οἱ Ἀμφικτύονες, ὡς ἄλλοι τε μαρτυροῦσι καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Πυθιονικῶν ἀναγραφῇ, Σόλωνι τὴν γνώμην ἀνατιθείς. *Suſpiciebatur verò & celebrabatur maximè inter Græcos Solon. Propter ſententiam dictam de eo, quòd oporteret auxilia mittere ad defendendum Templum Delphicum, neque ſinere Cirrhæos contumeliis afficere Oraculum, ſed bellum ſuſcipere pro Deo Delphis. Perſuaſi enim ab eo bellum movendum decreverunt Amphictyones: ut tùm alii teſtes ſunt, tum etiam Ariſtoteles in Pythionicarum recenſione; Soloni ſententiam eâ de re dictam aſcribens.* Duces verò huic bello ex Amphictyonum decreto conſtitutos fuiſſe Cliſthenem Sicyonium, Alcmæonem Athenienſem, & Eurylochum Theſſalum, apparet ex eodem Plutarcho, Pauſaniæ Phocicis, & tribus Pindari Pythionicarum argumentis; quorum primo de eorum uno dicitur, Περιεγένετο δὲ αὐτῶν [τῶν Κιῤῥαίων] ἐπὶ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Σιμωνίδου, *Superavit ipſos, nempe Cirrhæos, Archonte Athenis Simonide.* Secundo autem τὸν Πυθικὸν Ἀγῶνα διέθηκεν Εὐρύλοχος ὁ Θεσσαλὸς ἐπὶ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Σίμωνος, *Pythicum Agonem ſtatuit Eurylochus Theſſalus, Archonte Athenis Simone:* viz. eodem, quem Marmora noſtra exhibent. Et mox: Μετὰ δὲ χρόνον ἑξαετῆ [lege juxta Marmora, ἐνναετῆ] καταγωνισαμένων τῶν λοιπῶν τοὺς ὑπολελειμμένους τῶν Κιῤῥαίων ἐπὶ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Δαμασίου ὕστερον [lege iterum juxta eadem Marmora ὑστέρου] καὶ στεφανίτην ἔθεσαν· *poſt novennium autem, quum cæteri duces deviciſſent reliquos Cirrhæorum, Archonte Athenis Damaſiâ poſteriore, etiam coronarium ſtatuerunt.* De novennio autem porrò confirmat tertium argumentum, iis verbis, Ἐτελεῖτο δὲ ὁ Ἀγὼν κατ' ἀρχὰς μὲν διὰ Ἐνναετηρίδος· *Obſervabatur autem Agon primùm, novennii intervallo.* Unde denique conſtat reliquum locum καὶ ἔτει ἕκτῳ (utique corrigendum eſſe ἐνάτῳ) μετὰ τὴν τῆς Κίῤῥης ἅλωσιν ἀνεκήρυξαν τῷ Θεῷ τὸν στεφανίτην, ἐπὶ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Δαμασίου, *Anno autem nono poſt captam Cirrham, edixerunt celebrandum Deo coronarium, Archonte Athenis Damaſiâ.*

Lin. 54. Epoch. 40. A. M. . . . . . .

A quo Athenis Comœdiæ —— Icarienſium, inventore Suſarione, & —] Suſarion Icarienſis Poeta, quem primum excogitaviſſe Comœdiam refert Clemens Alexandrinus, primo Strom. & cujus Iambos quoſdam de muliere citat Stobæus, cap. 87. mutilis Marmoribus, obliterato anno & Archonte, innuitur claruiſſe inter primam Pythiadem coronariam, & primùm uſurpatam à Piſiſtrato tyrannidem Athenis; nempe inter annum 610, & 589 ante Evangelium, de quo nihil amplius occurrit.

Lin. 56. Epoch. 41. A. M. C. 3444. ante Evang. 589. Period. 6. 484.

A quo Piſiſtratus Athenis tyrannidem occupavit, anni CCXCVII. *Archonte Komiâ.]* A quo Piſiſtratus Athenis tyrannide potitus eſt, numerantur Chronico Marmoreo anni 297, (qui ſunt ante Evangelium 589) anno 4 Olympiadis 54, Archonte Athe-

nis, cujus nomen propemodum obliteratum eſt, relictâ ſolummodo Ι. & duabus poſtremis literis Κ . . . ΟΥ: unde nihilominus conſtat nobis è Plutarcho ſub finem vitæ Solonis, (ſi qua fides adverſariis ſive notis meis) legendum eſſe ΚΩΜΙΟΥ *Comiâ:* ei ſuccedente, inſequente anno, Hegeſiſtrato, quo Phanias Epheſius autor erat Solonem Athenienſem, Sapientem illum, ſecundo anno tyrannidis Piſiſtrati mortuum eſſe; interim Heraclide Pontico, & quidem ut videtur, rectiùs ſcribente eum ſupervixiſſe cœptæ Piſiſtrati tyrannidi, *συχνὸν χρόνον, haud exiguum tempus.* In Euſebiano Chronico, juxta Pontaci editionem ad annum 592, juxta Scaligeranam ad 590 ante Evangelium, nempe annum 3 Olympiadis 54, legitur; *Piſiſtratus Athenienſium tyrannus in Italiam tranſgreditur:* ad quem in Annotationibus rectè meâ quidem opinione conjicit Pontacus, Italiam errore ex Etruriâ, Etruriam autem ex Eretriâ factam eſſe; quò Herodotus lib. 1. ſcribit Piſiſtratum paulò poſt uſurpatam tyrannidem Athenis ejectum ſeceſſiſſe: Eretriam, inquam, ſive Theſſaliæ urbem, ut Pontacus (neſcio an ex Herodoto mihi non ad manus) ſeu potiùs Eubœæ inſulæ celeberrimam, ut alioquin ego exiſtimaverim. Itaque ex hâc Epochâ Marmoreâ, ſuffragante doctiſſimo Plutarcho, corrigendus eſt ſitus initii tyrannidis Piſiſtrati in Chronico Euſebii: quemadmodum etiam ſitus Comiæ Archontis in Atticis Faſtis Caroli Sigonii, referentis eum, ut etiam notat Pontacus, ad annum 3 Olympiadis 53, quum hic conveniat anno 4 Olympiad. 54. Meurſii Archontes, aut Piſiſtratum, cæteróſve ejus tractatus hiſtoriæ Atticæ, ab induſtrio Seldeno allegatos, quanquam valde cupiens, atque etiam amicos ea propter ſollicitans, (malo fato à libris detentus) videre nondum potui. Ideóque hìc ego de Piſiſtrato & Piſiſtratidis (quorum Hipparchi, tanquam ab Harmodio & Ariſtogeitone interfecti poſt hæc annis 29, Hippiæ autem 66, illius annis 540, hujus 523 ante Evang. in mutilis Marmoribus parum clara aut certa ſit mentio) plura inquirere omitto, quoniam à doctiſſimo illo viro jamdudum diligenter conquiſita eſſe exiſtimo. Si quid tamen de his poſthac nobis occurrerit, ſuis temporibus exponemus.

Lin. 56. Epoch. 42. A. M. C. 3449. ante Evang. 584. Period. 6. 489.

A quo Crœſus, Aſiæ —— XXXXII. *Archonte Athenis Euthydemo*] A quo Crœſus regnare incepiſſe è Marmoribus mutilis colligitur, anni (ut è fine numeri extante . . . . ΔΔΔΔΙΙ apparet) numerati ſunt 292, 584 ante Evang. Archonte Athenis Euthydemo; quemadmodum dudum è primâ collatione Archontis cum numero annorum conjeci. Ita verò ſitum initium regni Crœſi definit regnum patris ejus Alyattis annis 49, quot ei aſcribunt tum Chronicon Euſebianum, tum etiam Excerpta Barbaro-latina: unde conſequitur eadem prorſus differentia ſitûs regni Crœſi in his, quæ ſuperiùs Alyattis expoſita eſt. Sed judicium de veritate utriuſque faciendum eſt è fine regni Crœſi, cui Euſebius & Excerpta imputant annos 15, verùm Herodotus 14 tantummodo. In Chronico Euſebiano poſt annum 15 Crœſi, ad annum 1 Olympiadis 58 quaſi deſinentem, ac 576 ante Evang. legitur, *Crœſus à Cyro captus eſt, & Lydorum regnum deſtructum eſt, quod ſtetit annos* 230. Ac nihilominus biennio poſtea, in Scaligeranâ editione, *Cyrus Sardes capit*; annotante Scaligero, Euſebium iſtìc, ut aliàs ſæpiſſime, referre diverſa tempora è diverſis autoribus. Atqui hæc eadem verba in Pontaci editione ponuntur anno 14 Crœſi, annotante ipſo pleraque Euſebii exemplaria ita habere, quædam etiam ad annum 10 ejuſdem, nonnulla verò ad annum 16 Cyri; quartum autem Olympiadis 58, uno anno ſeriùs quàm habet Scaligerana editio. Excerpta verò Barbaro-latina ſuggerunt, ac bis térve regerunt, Lydorum regnum tenuiſſe ſive ſtetiſſe annis 232, ab initio regni Ardyſi pariter ac primæ Olympiadis, ad finem Crœſi pariter atque Olympiadis 58, quot Olympica quadriennia comprehenduntur annis 232. Verùm Soſicrates, autor perantiquus, apud Diogenem Laërtium in vitâ Periandri Corinthii, ait hunc mortem obiiſſe ante Crœſum (ſc. regno excuſſum) annis quadraginta & uno, *πρὸ τῆς τεσσαρακοστῆς ἐννάτης ὀλυμπιάδος*, *ſub Olympiadem* 49: unde conſequens eſt Crœſum fuiſſe captum circa initium anni ſecundi Olympiadis 59, quod lucem fert inſequenti Epochæ.

Lin. 57. Epoch. 43. A. M. C. 3452. ante Evang. 571. Period. 6. 522.

A quo Cyrus ille Perſarum Rex Sardes cepit, & Crœſum ſub—etiam Hipponax ſecundùm hunc, Iambicus Poeta.] A quo Cyrus ille primus Imperator Perſarum Sardes Lydiæ Regiam cepit, & Crœſum ſub jugum miſit, in mutilis utique Marmoribus temporis notæ non extant, neque annus, inquam, neque Archon. Verumenimvero ab initio regni Crœſi conſtituto iiſdem, anno 584 ante Evangelium, ſive anno primo Olympiadis 56, annus 14, quo & Herodotus regni Cyri finem, & pleraque Chronici Euſebiani exemplaria Sardes Crœſi Regiam à Cyro captas ſtatuunt, convenit utique anno ſecundo Olympiadis 59, anno autem ante citimam Chronici Marmorei Epocham 279, ante Evang. verò 571; quo Crœſi regni finis contigerit, juxta Soſicratem atque Herodotum: cujus propterea initium calculo Marmoreo conſignatum confirmaverit idem Herodotus; Patris autem ejus Alyattis, unà cum Excerptis Euſebius. Scaliger quidem, lib. 3. Canonum Iſagogicorum, in notis ad Dynaſtias Regum Lydiæ, nullo autore prolato, ſtatuit exitum Crœſi in exitu Olympiadis 59, tametſi Euſebius, & Solinus cap. 4. ſtatuerint in Olympiade 58. Sed nobis ſatis fuerit Marmóreâ Inſcriptione admonitis, Soſicrate autore, diſtuliſſe, uſque ad autumnum vel ſub hyemem anni ſecundi ejuſdem Olympiadis, integrâ Olympiade ſive quadriennio ſeriùs, quàm ſtatuimus libello Emendationis temporum. Cæterùm quod Marmoreâ Inſcriptione additur, tempore capti à Cyro cum Sardibus Crœſi, Hipponactem Poetam Iambicum extitiſſe, confirmat Plinius, lib. 36. cap. 5: addens mentionem de ætate Poetæ Hipponactis; quem certum eſt fuiſſe Olympiade 60; quanquam Hipponax Philoſophus, ſi quis ejus profeſſionis unquam fuit, in Euſebiano Chronico ſtatuitur Olympiade 23.

Lin. 58. Epoch. 44. A. M. C. 3468. ante Evang. 563. Period. 6. 508.

A quo Theſpis Poeta — docuit Alceſtin Tragœdiam, (cujus præmium) proponebatur Hircus; anni CCL..... *Archonte Athenis ...næo priore.*] Theſpis Poeta docuiſſe Tragœdiam Alceſtin, ejúſque operæ præmium reportâſſe Hircum ſignificatur mutilis Marmoribus inter captum à Cyro Crœſum, & initium regni Darii filii Hyſtaſpis, obliterato numero annorum, & potiore parte nominis Archontis Athenienſis, relictâ ſolummodo ....*næo*, ſive *Kæo priore:* Ut fuiſſet Alcæus; cujus nominis poſterior fuit anno 3 Olymp. 89. Quum autem & Clemens Alexandrinus primo Strom. & Plutarchus in Solone, & Horatius in arte Poeticâ, nominent Theſpim primum,

Carmine qui Thragico vilem certârit ob Hircum:

eúmque ipſum docuiſſe primum Olympiade 61 referat Suidas; tanquam numero Marmoreo 272, ac ante Evang. anno 564; quod in Chronico Euſebiano, ad Olympiadis 47 annum ſecundum, ac 619 ante Evang. legitur, his temporibus certantibus in Agone (ſc. Tragico) Tragus, i. e. Hircus præmio dabatur, unde aiunt Tragœdos nuncupatos; videtur ita accipiendum, quaſi poſt alios aliquot ignobiles Theſpis certârit primus memoriâ dignus, ſc. cujus nomen poſteritati commendaretur.

Lin. 59. Epoch. 45. A. M. C. 3488. ante Evang. 545. Period. 6. 528.

A quo Darius ſuper Perſas regnavit, Mago defuncto; anni ...LIII. *Archonte Athenis*——] Quod ad initium regni Darii filii Hyſtaſpis attinet, Chronico Marmoreo relatum anno 253 ante citimam Epocham, ac 545 ante Evang. quanquam non eſt dubium, cœpiſſe eum regnare octennio poſt mortem Cyri, ac ſeptimeſtri poſt mortem Cambyſis, quadriennio ante hoc tempus; abſoluto tamen imperio hôc demum tempore, captâ Babylone, occiſóque reliquo Mago potitum eſſe, ut dudum annotavimus, ſuffragatur etiam autor, quem ſecutus eſt Otho Friſingenſis, lib. 2. cap. 16. ſcribens, Magos regnâſſe poſt Cambyſem, annis 3. menſibus 7.

Lin. 59. Epoch. 46. A.M.C. 3493. ante Evang. 540. Period. 6. 533.

A quo Harmodius & [Ariſtoge]iton interfecer[unt Hippar]chum Piſiſtrati —— & *Athenienſibus —Piſiſtratidas —anni* CCXLVIII. *Archonte Athenis* --] De Piſiſtratidis inquirendi plura animum deſponderamus; veluti quod hìc ſignificatur Chronico Marmoreo, de Hipparcho Piſiſtrati filio interfecto ab Harmodio & Ariſtogeitone, ac fortè Hippiâ ſe includente intrà arcis muros ob metum anno 248 ante citimam Epocham, Archonte obliterato, anno autem ante Evang. utì diximus, 540. Veruntamen quandoquidem nihil aliud ſit, quod æger animi agere malim vel poſſim, quid ſi iſtìc quoque in inſtitutâ diſquiſitione reſumto in manus calamo progredientem ſaltem, quouſque adverſaria noſtra, unica mihi relicta adminicula, ſublevaverint & manuduxerint? Igitur in Chronico Euſebiano legitur ad annum ante Evang. juxta Pontaci editionem 548, juxta Scaligeranam 547; *Harmodius & Ariſtogiton Hipparchum tyrannum interfecerunt; & Leæna meretrix, amica eorum, quum tormentis cogeretur, ut ſocios proderet, linguam ſuam mordicus amputavit*: annotante Pontaco, ſitum horum eſſe varium, ſc. in diverſis exemplaribus; atque Scaligero tum illud, *quoſdam Codices habere hanc periocham anno antecedente*; tum etiam hoc, *ſed horum Piſiſtratidarum interitus non certò refertur à veteribus, neque ſatìs conſtanti fide.* Nimirum Thucydides ſuo ſeculo, jam tunc, intrà centum annos poſtea, lib. 1. in procemio hiſtoriæ ſuæ, generalem ipſorum Athenienſium popularium ſuorum de hôc facinore errorem redarguit. Atqui nihilominus quod ad tempus attinet, haud improbabilis videtur eventûs iſtius ſitus ſive annus aſſignatus in Chronico Marmoreo. Namque idem Thucydides, lib. 6. iterum mentionem ejuſdem, & quidem pluribus faciens, inter alia hæc habet verba, Τυραννεύσας δὲ ἔτη τρία Ἱππίας ἔτι Ἀθηναίων [μετὰ τὴν Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος ἐπιβουλὴν] καὶ παυθεὶς ἐν τῷ τετάρτῳ ὑπὸ Λακεδαιμονίων, καὶ Ἀλκμαιωνιδῶν τῶν φευγόντων, ἐχώρει ὑπόσπονδος ἐς Σίγειον καὶ παρ' Αἰαντίδην ἐς Λάμψακον· ἐκεῖθεν δὲ ὡς βασιλέα Δαρεῖον· ὅθεν καὶ ὁρμώμενος ἐς Μαραθῶνα, ὕστερον ἔτει εἰκοστῷ ἤδη γέρων ὤν, μετὰ Μήδων ἐστράτευσεν. Latinè; *Tyrannide verò potitus Hippias (poſt Harmodii & Ariſtogitonis inſidias) adhuc annos tres Athenis, quarto autem anno cedere coactus à Lacedæmoniis & exulibus Alcmæonidis, induciis factis, diſceſſit Sigeum; indéque Lampſacum ad Æantidem* (generum ſuum) *ac deinde ad regem Darium: unde redux in Marathonem poſtea, anno viceſimo, jam ſenex, cum Medis militavit.* Prœlium Marathonium ſuperiùs à nobis obſervatum eſt Marmoreâ Inſcriptione referri ad annum 519 ante Evang. cui additis 20 pervenitur ad annum 539, ſcilicet proximè inſecutum cædem Hipparchi, occaſionem ejectionis Hippiæ, juxta eandem Inſcriptionem. Porrò autem Ariſtoteles, Politicorum lib. 5. cap. 12. inductione probans nullas Græcorum tyrannides fuiſſe diuturnas; ſcribit in hæc verba, [Ἡ τυραννὶς] τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀθήνησιν οὐκ ἐγένετο συνεχής· δὶς γὰρ ἔφυγε Πεισίστρατος τυραννῶν· ὥστε ἐν ἔτεσι τριάκοντα καὶ τρισὶν, ἑπτακαίδεκα ἔτη τούτων ἐτυράννευσεν. ὀκτωκαίδεκα δὲ οἱ παῖδες· ὥστε τὰ πάντα ἐγένετο ἔτη τριάκοντα καὶ πέντε. Latinè; *Tyrannis Piſiſtratidarum Athenis non fuit continua: bis enim è tyrannide in exilium actus eſt Piſiſtratus: ita ut ex annis* 33 *ab initio tyrannidis ſuæ, eâ potitus ſit tantummodo* 17; *filii autem ejus annis* 18; *itaque omnes tyrannidis eorum anni fuerunt* 35. Verùm Herodotus, lib. 5. ſcribit Piſiſtratum & Hippiam tyrannide potitos eſſe annis 36: proculdubio numerans annos, à quo tempore Piſiſtratus tertiâ & poſtremâ vice recuperatam tyrannidem ſtabilivit. Quinetiam Trogus Juſtini, lib. 2. ſcribit Piſiſtratum regnâſſe annis 34, ita enim & impreſſis, & manuſcriptis ejus exemplaribus legi teſtatur Bongarſius, Libro variarum ejus lectionum. Quocirca apparet, à Piſiſtrateæ tyrannidis initio ad exactum eâ Hippiam, tranſactos eſſe annos 52. Qui ſi ſubducantur anno 589 ante Evang. quo Marmorea Inſcriptio ſtatuit initium tyrannidis Piſiſtrati; reſiduus ſit annus 537, quo Hippias ejectus fuerit, triennio poſt Hipparchi necem, ac annis ferme 18 ante pugnam Marathoniam, juxta eandem Inſcriptionem, calculo tum Ariſtotelico, tum Thucydideo, tum Herodoteo, tum etiam Trogi Pompeii, ita propè & probè conſentientem.

3 *Lin.*

Lin. 61. Epoch. 47. A.M.C. 3497. ante Evang. 536. Period. 6. 537.

A quo chori primùm certârunt virorum, cujuſmodi primum docuit Hypo—cus Chalcidenſis & vicit: anni CCXXX—Archonte Athenis Lyſagorâ, [*an Iſagorâ.*] Choros viriles primùm certâſſe, taliſque chori doctorem Hypodicum, aut alium quempiam ſimili nomine viciſſe, ſignificatur mutilis Marmoribus, circiter annum 244 ante citimam Epocham ſuam, ac 536 ante Evang. Archonte Athenis (ut quidem videtur legendum) Iſagorâ; quo Archonte, anno primo Olympiadis 69, primos Romæ Conſules ſtatuit Dionyſius Halicarnaſſeus, lib. 4. & initio lib. 5.

Lin. 61. Epoch. 48. A.M.C. 3510. ante Evang. 523. Period. 6. 550.

A quo—Hippias—Athenis, anni CCXXXI: Archonte Athenis Pythocrito.] Quod in mutilis Marmoribus deinceps de Hippiâ videtur innui Archonte Athenis Pythocrito, annis 231 ante citimam Epocham, 523 ante Evang. quadriennio ante Marathonium prœlium; fortè ſpectat ad priorem expeditionem Medicam, quâ Darius Hyſtaſpides miſit Mardonium ducem, tunc juvenem, cui paulò antè in uxorem dederat filiam ſuam Artozoſtram, quemadmodum refert Herodotus lib. 6. cum claſſe 300 navium, quæ naufragio peſſundata eſt ad montem Athon, & præterea exercitu pedeſtri, quo ſubjugavit reliquos Macedones, qui antea non ſubmiſerant ſe imperio Perſico, atque etiam Thraces dictos Brygas: in quâ priore expeditione, quâ reipſâ plus actum eſt, quàm poſteriore Marathoniâ, æquè veriſimile eſt Hippiam fuiſſe, ac in poſteriori; ac præſertim in legatione circa idem tempus à Dario miſſâ ad poſcendum Græcos aquam & ignem in ſignum ſubjectionis; cui multi Græcorum populi paruerunt, præcipuè verò Æginates, tunc temporis ex omnibus Græcis mari plurimùm potentes, & Athenienſium æmulorum ſuorum, contra ipſos propterea exclamantium, infeſti inimici; à quo demum veriſimiliùs, quàm ab Hippiâ perſuaſi? Cujus occaſione recruduerunt inimicitiæ inter duos Lacedæmoniorum reges, Cleomenem & Demaratum; Demaratúſque regno abdicatus, haud ita multò pòſt, ad Darium utique fugit. Ne cui autem hoc minùs fiat veriſimile, quia Thucydides nullius reditûs Hippiæ in Græciam meminit, ante prœlium Marathonium; etiam ante hoc tempus, circa initium rebellionis Ariſtagoræ Mileſii, Hippiam à Cleomene & Lacedæmoniis revocatum, volentibus eum reducere Athenas in priſtinum dominatum; quod ne fieret, longâ & vehemente oratione, à Soſicle Corinthiorum legato diſſuaſum eſſe, fusè narrat Herodotus, lib. 5. Thucydides igitur poſtremi tantummodo reditûs Hippiæ meminit; quo in Atticam, atque ipſarum Athenarum conſpectum venit, ſummâque ſpe recuperandi dominatûs decidit: & ſiquidem non in ipſâ pugnâ Marathoniâ, quod à nonnullis traditum, occubuit; at paulò pòſt, ſenio pariter ac mœrore perinde, ac Darius ipſe, juxta Marmoream nimirum & noſtram Chronologiam, contabuit. Quicquid verò id eſt, quod de Hippiâ innuunt mutila Marmora hôc anno, ut dictum eſt, 231 ante citimam Epocham, ac 523 ante Evang. Archonte Athenis Pythocrito; dimovet certè eodem anno, nempe ſecundo Olympiadis 71, Philippum Archontem, Caroli Sigonii, ut puto, & aliorum recentiorum Faſtis Atticis ei aſſignatum: cui proinde alius à nobis infrà locus aſſignabitur, poſt octennium, videlicet duas integras Olympiades, anno eodem ſecundo Olympiadis 73.

Jam verò, antequam finem imponamus huic diſquiſitioni, opportunum videtur, ut oſtendere conemur, ubi demum ſtatuendus ſit terminus diſcriminis illius ſolennis annorum 26 inter Chronicon Marmoreum & Euſebianum, in ſitu Regum Athenienſium, iiſque ſuccedentium Archontum ad terminum vitæ. Apparet autem terminum ejuſmodi eſſe ſtatuendum inter Diognetum, ſive Diogenetum, & Æſchylum. Quòd ſiqua fides particularibus regum annis relatis in Excerptis Barbaro-latinis, repoſito Therſippo in locum ſuum inter Archippum & Phorbantem, unde Interpretis nec Græcæ linguæ gnari nec Latinæ, vel imperitiâ, vel negligentiâ videtur excidiſſe in dorſum Æſchyli penultimi Archontis perpetui, ſive ad finem vitæ; quum tres proximè præcedentes Archontes, Ariphron, Theſpieus, & Agameſtor habeant apud

apud Euſebium annos omnino 67, in Excerptis verò 96; deductis huic Excerptorum ſummæ, & quidem medii Theſpiei magiſtratui tribus, conciliatio facta fuerit. Igitur ſi placet, tantiſper donec aliquid certius aut melius ex hiſtoriis probatioribus deprehenſum fuerit, accommodentur Ariphroni, pro Euſebianis annis 20, Excerptorum anni 30, Theſpeio autem pro Euſebianis 27, Excerptorum 40 minus 3, tredequadraginta, inquam, 37 pro 27, atque Agameſtori pro Euſebianis 20, Excerptorum anni 26: ita tres illi Archontes Æſchylum proximè antecedentes, habuerint ſimul 92 annos, viz. 26, quos requirit calculus Marmoreus plures, quàm permittit Euſebianus. Viciſſim verò annus poſtremus, nempe viceſimus tertius, minuendus videtur Æſchylo, ut primus Archon annuus conveniat initio Olympiadis 24. Itaque ſitus Regum & perpetuorum Archontum Athenienſium conveniens Chronico Marmoreo, in annis Epochæ Euſebianæ ante Evangelii principium, & à mundi condito juxta noſtram Chronologiam, per quos periodo octodecſexcentenariæ accommodari poſſunt, fuerit talis, qualem in ſubjectâ Tabulâ expoſuimus.

Anni Mundi conditi, & ante Evangelium, quibus ſinguli Reges & Archontes Athenienſium inceperint, juxta Marmoreum Chronicon.

Reges Athen.	Anni M. C.	Anni ante Evang.	Anni Regum	Archontes Athen.	Anni M. C.	Anni ante Evang.	Anni Regum
1. Cecrops.	2423.	1610.	50.	2. Acaſtus.	2930.	1103.	36.
2. Cranaus.	2473.	1560.	9.	3. Archippus.	2966.	1067.	19.
3. Amphictyon.	2482.	1551.	10.	4. Therſippus.	2985.	1048.	41.
4. Erichthonius.	2492.	1541.	50.	5. Phorbas.	3026.	1007.	31.
5. Pandion.	2542.	1491.	40.	6. Megacles.	3057.	976.	30.
6. Erichtheus.	2582.	1451.	50.	7. Diogenetus.	3087.	946.	28.
7. Cecrops II.	2632.	1401.	40.	8. Phereclus.	3095.	918.	19.
8. Pandion II.	2672.	1361.	25.	9. Ariphron.	3134.	899.	30.
9. Ægeus.	2697.	1336.	48.	10. Theſpieus.	3164.	869.	37.
10. Theſeus.	2745.	1288.	30.	11. Agameſtor.	3201.	832.	26.
11. Meneſtheus.	2775.	1258.	23.	12. Æſchylus.	3227.	806.	22.
				13. Alcmæon.	3249.	784.	2.
Meneſthei anno regni penultimo capta eſt Troja, juxta Chronicon Marmoreum, annis 433 ante Epocham Olympiadum.				Poſt Alcmæonem conſtituti ſunt Archontes Decennales, circiter mediam Olymp. 6.			
12. Demophoon.	2798.	1235.	33.	1. Charops.	3251.	782.	10.
13. Oxyntes.	2831.	1202.	12.	2. Æſimedes.	3261.	772.	10.
14. Aphidas.	2843.	1190.	1.	3. Clidicus.	3271.	762.	10.
15. Thymoëtes.	2844.	1189.	8.	4. Hippomenes.	3281.	752.	10.
16. Melanthus.	2852.	1181.	37.	5. Leocrates.	3291.	742.	10.
17. Codrus.	2889.	1144.	21.	6. Apſandrus.	3301.	732.	10.
Archontes ad terminum vitæ.				7. Eryxias.	3311.	722.	10.
1. Medon.	2910.	1123.	20.	Archon annuus	3321.	712.	1.

Verumenimvero non ſufficit ad confirmationem calculi Marmorei inter captum Ilium & primam Olympiadem, accommodâſſe ei Regum & Archontum Athenienſium annos omnino 26 plures, quàm vulgò iis imputantur; niſi aliorum regnorum Græcorum, quorum initia putantur ab Ilii capti Epochâ, anni eidem item accommodentur; videlicet Lacedæmonii & Corinthii, ab Heraclidis in Peloponneſum redeuntibus conditorum. Heraclidas fratres tres, filios Ariſtomachi, filii Cleodæi, filii Hylii, filii Herculis, tres, inquam, fratres, Ariſtodemum, Temenum, & Creſphontem, bello repetentes & recuperantes Peleponneſum, condidiſſe ibi regna; ac Ariſtodemi filios, Euryſthenem & Proclem ſive Patroclem, regno Lacedæmonio potitos eſſe; ex Herodoto, Diodoro Siculo, Apollodoro, Plutarcho, Pauſaniâ, Velleio, aliiſque intelligitur. Tempus autem ejus conditi notat Thucydides, proœmio hiſtoriæ, his verbis,

Δωριεῖς ὀγδοηκοστῷ ἔτει [μετὰ Ἰλίου ἅλωσιν] ξὺν Ἡρακλείδαις Πελοπόννησον ἔσχον, *Dores octogeſimo evoluto anno poſt Ilii excidium cum Heraclidis Peloponneſum obtinuerunt.* Ei autem ſuffragatur primus Canon Chronicus Eratoſthenis apud Clementem Alexandrinum, Stromat. primo, ſtatuens, Ἀπὸ Τροίας ἁλώσεως ἐπὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδον ἔτη ὀγδοήκοντα, *A Captâ Trojâ ad Heraclidarum reditum, annos* 80. Porrò autem ſecundus & tertius ejuſdem Canones ſimul ſtatuunt, Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν ἐπιτροπίαν τὴν Λυκούργου, ἔτη διακόσια δεκαέννεα, *Inde ad tutelam illam Lycurgi, annos ducentos novendecim:* Ac quartus, Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν πρώτην ὀλυμπιάδα, ἔτη ἑκατὸν ὀκτὼ, *Indè ad primam Olympiadem annos centum & octo:* qui à reditu Heraclidarum & initio regni Lacedæmoniorum conſummant annos 327. Euſebianum verò Chronicon exequens annos regum Euryſthenidarum tantùm, non etiam Proclidarum, è quibus fuit Lycurgus; regibus novem ab Euryſthene primo aſcribit annos ſummùm 325, ad 1 Olymp. juxta Ephorum. Atqui Marmoreus calculus requirit 353, id eſt, 28 plures quàm Euſebianus, 26 quàm Eratoſtheneus: & conceſſis 219 inter reditum Heraclidarum & Lycurgi tutelam, poſtulat 134 inter hanc & Olympiadum Epocham. Plures multúmque diſcrepantes fuiſſe opiniones de tempore Lycurgi, & è Plutarcho antè ſignificavimus, & è Chronico Euſebiano apparet. Omiſſis autem enormibus, probabiliores videntur conciliari poſſe ex eo, quod aſſerit Plutarchus in Solonis vitâ, Λυκοῦργον — βεβασιλευκέναι ἔτη πολλὰ τῆς Λακεδαίμονος, *Lycurgum regnâſſe multos annos Lacedæmone:* nimirum à morte fratris Polydectæ, plùs minùs ſemeſtri ante natum filium poſthumum Charilaum; quouſque legibus latis, Charilao nepoti annos jam 25 nato regnum reliquerit. Ab initio igitur tutelæ Lycurgi, ad primam Olympiadem fuerint juxta calculum Marmoreum anni 134; à fine juxta Eratoſtheneum, 108. Rurſum ab initio, annis 299 poſt captum Ilium, juxta quoſdam Clementis autores, non quidem ad primam Olympiadem, quo pacto intervallum couſque eſſet annorum 440; verùm ad conſtitutos primùm Ephoros Lacedæmone, haud ita multò poſt primam Olympiadem, nempe initio quintæ, fuerint anni 150. A fine autem, juxta Plutarchum in ejus vitâ, ad Elatum atque Socios primùm conſtitutos Ephoros, Ἔτη μάλιστα τριάκοντα καὶ ἑκατὸν, *anni ſummùm* 130, id eſt, 124. Item, ab initio, ad finem belli Peloponneſiaci, ſub finem regni Agidis filii Archidami, ab illo decimi quarti juxta eundem ibidem, (habentem, ut videtur, rationem Zeuxidami patris Archidami mortui ante Leotychidem ipſius patrem, alioqui verò unus deeſt catalogo Herodoteo, lib. 8. inter Proclem & Leotychidem) fuerunt anni plùs minùs quingenti; vel paulò plures quàm quingenti, ἔτη πεντακόσια καὶ ὀλίγῳ πλείω, i.e. *quingenti & ſex*, juxta præciſiorem Thucydidis rationem, proœmio hiſtoriæ, ſi modò pro τετρακόσια legantur πεντακόσια, ut ratio poſtulat: ubi ita legitur; Ἔτη ἐστι μάλιστα τετρακόσια καὶ ὀλίγῳ πλείω ἐς τὴν τελευτὴν τοῦδε τοῦ πολέμου, ἀφ᾽ οὗ Λακεδαιμόνιοι τῇ αὐτῇ τῇ πολιτείᾳ χρῶνται, omnino legendum πεντακόσια. Atque totidem propemodum fuerunt à fine ejuſdem tutelæ, ad devictos à Thebanis Lacedæmonios, vaſtatámque ferro & igne Laconicam, Epaminondâ duce; juxta Diodorum Siculum, initio lib. 15. iterúmque poſtea, Archonte Athenis Alciſthene; atque etiam poſtea, Archonte Lyſiſtrato; necnon Ælianum, variæ Hiſtoriæ lib. 13. cap. 43. E quibus viciſſim corrigendus eſt locus Plutarchi in Ageſilao, ubi in ejuſdem temporis aſſignatione perperam legitur contrà, χρόνον οὐκ ἐλάττω ἐτῶν ἑξακοσίων, pro πεντακοσίων. Quum verò Lycurgus aſſeratur, Pauſaniâ autore, tuliſſe leges Lacedæmoniis regnante Ageſilao Euryſthenidâ ex alterâ Heraclidarum ſtirpe; id quidem juxta Chronicon Euſebianum ſtare non poteſt: utpote quo tribus regibus Ageſilaum, poſtquam regnârat annos 44, inſequentibus uſque ad primam Olympiadem, aſcribantur 137 anni, Archelao 60, Teleclo 40, & Alcameni 37: nimirum tres plures, quàm ab ultimo initio tutelæ Lycurgi putantur ad eandem. Verùm juxta Puteani Excerpta Barbaro-latina, poteſt: utpote in quibus legatur; *Ageſilaus annos* 30. *Cemenelaus annos* 44. *Archelaus* 60. *Celeclus* 40. *Alcamanus* 27. *Automedus* 25. *Simul reges Lacedæmoniorum permanſerunt in regno* [uſque ad primam Olympiadem] *annos* 350. Ubi pro *Cemenelaus*, Scaliger legendum autumat, καὶ Μενέλαος, *& Menelaus.* Sed quum nullus ejus nominis rex Lacedæmonius agnoſcatur, nec ab Herodoto recenſente omnes ab Euryſthene ad Leonidem, lib. 7. nec à Pauſaniâ, nec ab Euſebio, nec à quoquam, quod ſciam, alio; & anni huic aſcripti in Excerptis ſint planè iidem,

quos Euſebius aſcribit Ageſilao; videatur potiùs legendum, ὁ μὲν ἄλλος, *& quidem alius*, ſive *alius autem*, ſc. Ageſilaus: ideóque duo Reges Ageſilai, alter alteri in regno ſuccedens, ab aliis perperam in unum confuſi, in his Excerptis, utcunque aliàs mendoſiſſimis, videntur rectè diſtincti eſſe. Perinde autem poſtremus ille, Automedus, quum à nemine agnoſcatur; & particularem ſummam annorum ſingulis regibus aſcriptorum, extendat longè ultra ſummam univerſam 350, utpote uſque ad 370: videatur ab ineptiſſimo & ignariſſimo Interprete, qui ne legere quidem potuerit Græca, nedum intelligere, confictus eſſe è Græci Autoris verbis; quibus ſignificatur eundem Alcamenem, juxta alios regnâſſe 25: fortè his, αὐτὸς μὲν δ' ἐνίοις, *ipſe verò nonnullis*, ſc. autoribus, annos 25. Quocirca aſcriptis Alcameni annis tantummodo 25 ante primam Olympiadem, quo pacto initium tutelæ Lycurgi annis 134 antea inciderit novennio ante mortem Ageſilai poſterioris; ut omnibus præcedentibus Euſebianis regibus Euryſthenidis maneant ſui annorum numeri; priori illi Ageſilao in Excerptis ſignificato imputandi fuerint non 30 tantùm, ſed 40 anni. Quibus admiſſis, ſeries & ſitus Lacedæmoniorum Regum ab Euryſthene, inter Heraclidarum reditum & primam Olympiadem, fuit hujuſmodi.

Reges Lacedæm.	Anni Mundi	Anni ante Evang.	Anni reg.	Reges Lacedæm.	Anni Mundi	Anni ante Evang.	Anni reg.
1. Euryſthenes.	2876.	1157.	42.	6. Ageſilaus I.	3020.	1013.	40.
2. Agis	2918.	1115.	1.	7. Ageſilaus II.	3060.	973.	44.
3. Echeſtratus.	2919.	1114.	35.	8. Archelaus.	3104.	929.	60.
4. Labotas.	2954.	1079.	37.	9. Teleclus.	3164.	869.	40.
5. Doryſſus.	2991.	1042.	29.	10. Alcamenes.	3204.	829.	25.
				Prima Olymp.	3229	804.	0.

Cæterùm quòd poſt Charilai ex alterâ Heraclidarum ſtirpe, nepotis Lycurgi, annos 64 regni, Nicandrum regnâſſe annos 39, autor fertur Soſibius Laco in Chronographiâ; ejúſque anno 34 actam eſſe primam Olympiadem; pro 39 & 34 legendum eſſe 49 & 44, ex iis, quæ dicta ſunt, apparet. Ac ſanè ex illis 108 annis Charilai & Nicandri ante primam Olympiadem, videatur Eratoſthenes compoſuiſſe Canonem tutelæ Lycurgi; ſed perperam imputans tutelam primis annis abſoluti liberíque jam ab eâ regni Charilai; qui ex hâc ſuppoſitione nonageſimum ætatis annum attigerit: niſi fortè deſit unus etiam inter Charilaum & Nicandrum; qui Plutarcho præſtet reges 14 à Lycurgo ad Agidem, & quidem incluſo in numerum utroque.

Omnino autem Heraclidarum reditum in Peloponneſum, regníque initium Lacedæmone, contigiſſe non modò annis 350 ante primam Olympiadem, quemadmodum & Excerpta, & Euſebii Græca Syncellana, quanquam haud ſibi conſtantia, agnoſcunt, ſed etiam integris 353, juxta Chronicon Marmoreum, ex eorundem regno Corinthi intelligere licet. Cujus initium ab Alete, quinto vel ſexto ab Hercule, etſi Euſebius ſtatuit unà cum initio regni Euryſthenis & Proclis Lacedæmone; Didymus tamen apud Scholiaſtem Pindari, Olympionicarum Odâ 13, aſſerit Aleten cœpiſſe regnare Corinthi annis 30 poſt Dorum, ſc. cum Heraclidis, advectum in Peloponneſum: cui ſuffragatur quoque Velleius. Regibus autem Corinthi duodecim ab Alete, & Excerpta, & Euſebius tum Latinus, tum Græcus, & fragmentum Diodori Siculi ex Syncello, aſcribunt ſaltem 323 annos ante primam Olympiadem. Quorum Catalogum Euſebianum, noſtris Epochis accommodatum, utique hìc ſubjicimus.

Reges Corinthi.	Anni Mundi	Anni ante Evang.	Anni regni	Reges Corinthi	Anni Mundi	Anni ante Evang.	Anni regni
1. Aletes.	2906.	1127.	35.	7. Eudemus.	3115.	918.	25.
2. Ixion.	2941.	1092.	37.	8. Ariſtomedes.	3140.	893.	35.
3. Agelaus.	2978.	1055.	37.	9. Agemon.	3175.	858.	16.
4. Prumnis.	3015.	1018.	35.	10. Alexander.	3191.	842.	25.
5. Bacchis.	3050.	983.	35.	11. Teleſtes.	3216.	817.	12.
6. Agelas.	3085.	948.	30.	12. Automenes.	3228.	805.	1.
				Prima Olymp.	3229.	804.	0.

Poſt

Poſt annos 952, quàm ab Alete erat condita, Corinthum funditus diruit Lucius Mummius, juxta Velleium, ſummùm uno anno ante noſtrum calculum: quum noſtra Series rerum Romanarum conferat Corinthi, ut & Carthaginis, excidium in annum 3859. M. C. qui erat 174 ante Evang. Porrò autem præter tria illa Græcorum regna expoſita in Chronico Euſebii Latinum quoque dependet ab Epochâ Trojæ captæ. Quod proinde etiam Chronici Marmorei Epochæ capti Ilii accommodandum eſt. Quanquam igitur Dionyſius Halicarnaſſeus, lib. I. Roman. Antiquitatum, Porcio Catone autore, ſtatuit Romam conditam ad Latini regni finem, quadringentis triginta duobus annis poſt captam Trojam; tamen cùm agnoſcat illum nullam Græcam temporis notationem expoſuiſſe, ideóque ipſe calculum Catonianum applicet Canonibus Eratoſthenis ponentis annos quadringentos & ſeptem inter Ilium captum & primam Olympiadem; haud perinde liquet Catonem ipſum ad eoſdem Canones referri voluiſſe: quin potiùs, quum idem Dionyſius in proximè præcedentibus retulerit Timæum Siculum ſcripſiſſe Romam conditam annis duobus de quadraginta ante primam Olympiadem, Cincium autem, & alios, annis plùs minùs totidem poſt; probabile ſanè eſt, Catonem cenſuiſſe conditam circiter ipſam Epocham Olympicam; ideóque eundem numerum annorum 432 accommodâſſe pariter utrique Epochæ, inquam, & Olympicæ, atque Romæ conditæ. Quo pacto proximè Chronici Marmorei calculo, nimirum intrà unum annum convenit. Jam verò Puteani Excerpta Barbaro-latina ſtatuentia Ilii excidium, Epochæ ſuæ anno 4355, Romam verò à Romulo conditam, anno 4820, intervallum annorum 465 interea pro regni Latini duratione admittunt. Chronicon autem Alexandrinum ponens captum Ilium anno 4249 Epochæ ſuæ, Romam conditam ſtatuit anno quarto ſeptimæ Olympiadis, à Romulo & Remo, tunc 24 annis natis, Epochæ ſuæ ejuſdem anno 4775, nempe 526 poſt Ilii excidium. Itaque hi calculi intervalli temporis ab excidio Ilii ad conditum Romæ, ſive durationis regni Latini, ſatis ſupérque conferunt ad confirmandum intervallum Chronico Marmoreo expoſitum ab Ilio capto ad primam Olympiadem. Verùm ubi anni illi 26, quibus Canon Marmoreus excedit Eratoſthenæum, inferendi ſint, innuunt Excerpta Puteani, collata cum Euſebianis Græcis Georgii Syncelli. Quum enim Dionyſius Halicarnaſſeus referat Æneam occubuiſſe in prælio contra Mezentium Tyrrhenorum regem, annis 7 poſt captum Ilium, & 4 poſt Latini mortem; Puteani Excerpta, duobus locis, priore inter Judices & Reges Iſraeliticos, poſteriore inter Athenienſium & Lacedæmoniorum regna, aſcribunt ei regni annos 38 poſt Ilii excidium, quorum priores 19 communes ei cum Latino: Syncelli verò Græca Euſebiana, primùm imputantia tres primos annos regni Æneæ communes cum tribus poſtremis regni Latini poſt captum Ilium, & tres alios poſt Latini mortem; deinde agnoſcunt nonnullos aſcribere Æneæ regni annos 8, putandos à 9 poſt captum Ilium; ac demum referunt Æneam poſt captam Trojam, regnâſſe annos 23. Atque his videlicet Excerptis Puteani & Syncelli, convenire Eclogam Græcam Iſaaci Caſauboni de regno Latino ſignificat Scaliger: quam neſcio quare inter alias illius Eclogas, præter inſtitutum, hic omiſerit, niſi quòd ſuo calculo & Canoni Eratoſtheneo neutiquam quadraret. Itaque ſi regni Æneæ anni 38 ſuppeditati ab Excerptis Puteani, & 23 ab Euſebianis Syncelli, ita componantur; ut prior numerus priorum, poſterior autem poſteriorum admittatur; fient 33, viz. 26 plures quàm Dionyſii Halicarnaſſei calculus Eratoſtheneus exhibet; quorum primi tres utique communes fuerint Æneæ cum Latino, juxta Dionyſium pariter ac Syncellum; deinde autem 30 proprii Æneæ, poſt Latini mortem: ut proinde regnum Latinum ſteterit annis 461 proximè, ab Ilio capto ad Romam conditam; undetriginta pluribus quàm ſtatuit idem Dionyſius. Etenimvero, quum nos autore Quinto Fabio Pictore, ſuffragante etiam Chronico Alexandrino, ut modò vidimus, Romam conditam ſtatuamus triennio ſeriùs quàm Dionyſius, nempe ſub exitum ſeptimæ Olympiadis & initium octavæ; Euſebianus numerus annorum 44 regni Amulii penultimi regis Latinorum, biennio ſuperans Dionyſianum, unà cum primo anno Numitoris regis ultimi, eò nos deducet: quemadmodum ſequens catalogus regum Latinorum cum particularibus ſummis annorum cujuſque, cæteroqui Dionyſianus, accommodatus noſtris Epochis annorum Mundi conditi, & ante principium Evangelii, manifeſtum faciet.

Reges Latini.	Anni M. C.	Anni ante Evang.	Anni regni	Reges Latini.	Anni M. C.	Anni ante Evang.	Anni regni
1. Latinus.	2796.	1237.	3.	10. Capetus II.	3071.	962.	13.
2. Æneas.	2799	1234.	30.	11. Tiberinus.	3084.	949.	8.
3. Aſcanius.	2829.	1204.	38.	12. Agrippa.	3092.	941.	41.
4. Sylvius poſthum.	2867.	1166.	29.	13. Allades.	3133.	900.	19.
5. Æneas Sylvius.	2896.	1137.	31.	14 Aventinus.	3152.	881.	37.
6. Latinus II.	2927.	1106.	51.	15. Procas.	3189.	844.	23.
7. Alba.	2978.	1055.	39.	16. Amulius.	3212.	821.	44.
8. Capetus.	3017.	1016.	26.	17. Numitor.	3256.	777.	1.
9. Capys.	3043.	990.	28.	Roma Condita.	3257.	776.	0.

Pergamus verò etiamnum ulteriùs, ad examen Epocharum Chronici Marmorei ſequentium deinceps à prœlio Marathonio uſque ad finem.

Lin. 62. Epoch. 49. A.M.C. 3514. ante Evang. 519. Period. 6. 564.

A quo prœlium in Marathone commiſſum eſt ab Athenienſibus contra Perſas, —— Daris —— ducem vicerunt Athenienſes: anni CCXXVII. *Archonte Athenis Phanippo ſecundo. — prœlio unà certavit Æſchylus Poeta, quando erat annorum* XXXV.] Prœlium Marathonium, quo Athenienſes, Miltiade duce præcipuo, ſecundo autem Ariſtide, profligârunt Datim Darii Hyſtaſpidæ Perſarum Imperatoris præfectum, Marmorea Inſcriptio aſſignat anno 227 ante citimam Epocham, ac 519 ante Evang. Archonte Athenis Phanippo ſecundo, cui ſucceſſerit ipſe Ariſtides; quemadmodum è Plutarcho in Ariſtidis vitâ jamdudum declaravi: quanquam alii Diogneto alii Hybrilide Archonte, tanquam Dionyſio Halicarnaſſeo, lib. 5. vel Pauſaniâ, lib. 6. autoribus, idem referunt. Sexto autem die Attici menſis Boëdromionis, ſub Autumni æquinoctium, eodem Plutarcho Autore, tum in Camillo, tum etiam libro, *Doctrinâ, an virtute celebriores Athenienſes?* prœlium illud commiſſum eſſe, pridem quoque annotavi: quemadmodum Salaminium prœlium navale contra Xerxem, περὶ τὰς εἰκάδας circiter viceſimum diem ejuſdem menſis, juxta eundem item in Camillo: Marathonium autem anno decimo ſummùm abſoluto pauculis illis diebus ante Salaminium contigiſſe, cujus aſſerendi gratiâ hæc repetimus, clarè teſtatur Thucydides, in Hiſtoriæ ſuæ Prœmio, his verbis, Μετὰ τὴν τῶν τυράννων κατάλυσιν ἐκ τῆς Ἑλλάδος οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον καὶ ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη Μήδων πρὸς Ἀθηναίους ἐγένετο· δεκάτῳ δ' ἔτει μετ' αὐτὴν αὖθις ὁ Βάρβαρος τῷ μεγάλῳ στόλῳ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα δουλωσόμενος ἦλθε. *Poſt exactos tyrannos è Græciâ haud multis annis interjectis, pugna in Marathone à Medis contra Athenienſes commiſſa eſt; decimo autem anno poſt illam pugnam, rurſum Barbarus ingente claſſe & apparatu bellico tanquam ſubjugaturus Græciam invaſit.* Sed & Plato de Legibus, lib. 3. abſolutum decennium inter eadem duo prœlia, Marathonium & Salaminium, interceſſiſſe refert. Unde conſtat Marathonium neutiquam antevertiſſe annum ſecundum Olympiadis 72, noſtro calculo congruentem, aut triceſimum primum regni Darii Hyſtaſpidæ; etiamſi Joſephus Scaliger, Arnoldus Pontacus, aliique ſecundùm Chronicon Euſebianum, ad præcedentem, viz. primum ejuſdem Olympiadis referunt: quandoquidem Navale contra Xerxem ad Salaminem neutiquam antevertiſſe annum quartum Olympiadis 74, in confeſſo apud omnes ſit.

Eodem autem prœlio Marathonio Æſchylum Poetam Tragicum animosè pugnâſſe, & cum fratre ſuo Cynægiro quaſi de fortitudinis palmâ contendiſſe, ab aliis quoque proditum eſt: eum verò tunc natum fuiſſe annos 35, etiam Marmoreâ Inſcriptione annotatur. Verùm in Chronico Euſebiano, Æſchylus Tragœdiarum ſcriptor agnoſcitur ad initium Olympiadis 71; imò juxta quædam ejus exemplaria, Olympiade 70. quod etiam Suidæ teſtimonio confirmatur, referentis Pratinam cum eo certaviſſe eâdem 70 Olympiade; imo verò etiam juxta alia Euſebii exemplaria, Pontaco teſte, ſub Olympiadem 69: quâ ipſâ Olympiade, nempe ξθ', (tametſi prior numeralis litera exemplari interciderit) aliàs apud eundem Suidam, Αἰσχύλος ἠγωνίζετο

ἐτῶν ὢν κέ· *Æſchylus certavit, natus tunc annos* 25. Siquidem decimus annus ante prœlium Marathonium, ac annus 25 ætatis Æſchyli, juxta Chronicon Marmoreum, eſt annus quartus Olympiadis 69, ac 529 ante Evang. Hæc quoque nota ætatis Æſchyli confirmat prœlium Marathonium anno 2 Olympiadis 72 neque prius nec poſterius contigiſſe.

Pars Tertia à Prœlio Marathonio ad finem Chronici.

*Lin.*64. Epoch. 50. A.M.C. 3915. ante Evang. 518. Period. 6. 555.

A quo Simonides avus Simonidis Poetæ, Poeta etiam ipſe—: & Darius mortuus eſt, Xerxes autem ejus filius regnum adeptus: —... XVI; *Archonte Athenis Ariſtide.*] Simonidem Poetam, Simonidis etiam Poetæ avum, anno prœlium Marathonium inſecuto, quo mortuus ſit Darius Hyſtaſpides Imperator Perſicus, nempe 226 ante citimam Epocham, 518 ante Evang. Archonte Ariſtide, claruiſſe ſignificat Marmoreum Chronicon. Dubitat Seldenus, utrùm numerus deſinat in II, 5, an III, 6. Sed Phanippo ſecundo adjunctus Ariſtides Archon clarè evincit, poſt 227, immediatè legendum eſſe 226. Plutarchi verba in Adverſariis noſtris, è quibus hoc aſſeveramus, ita habent, Ἐπεὶ δὲ Δάτις ὑπὸ Δαρείου πεμφθεὶς, λόγῳ μὲν ἐπιθεῖναι δίκην Ἀθηναίοις, ὅτι Σάρδεις ἐνέπρησαν, —εἰς Μαραθῶνα—μέγιστον μὲν εἶχεν ἀξίωμα Μιλτιάδης, δόξῃ δὲ καὶ δυνάμει δεύτερος, ὁ Ἀριστείδης. paulóque pòſt, Ἀριστείδης δὲ τὴν ἐπώνυμον εὐθὺς ἀρχὴν ἦρξε—μετὰ Φαίνιππον, ἐφ' οὗ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐνίκων. Latinè, *Poſtquam verò Datis à Dario miſſus, verbo quidem ut vindictam ſumeret de Athenienſibus, quòd Sardes incendiſſent, Marathonem venit: ſumma quidem imperii fuit penès Miltiadem, dignitate autem & poteſtate ſecundus ab eo fuit Ariſtides.* —Quapropter *Ariſtides ſtatim inſequente anno creatus eſt Archon Eponymus, è veſtigio poſt Phanippum, quo Archonte Marathoniam victoriam obtinuerant.* Simonidem quod attinet, in Euſebiano Chronico, quatuor locis ſive temporibus diverſis mentio ejus fit. Primùm cum Archilocho, anno 693 ante Evang. Secundò, immediatè poſt Steſichori Poëtæ mortem, anno 589. Tertiò cum Phocylide, anno 566. Quartò cum Pindaro, anno 514 ante Evang. hôc Elogio; *Pindarus & Simonides Lyrici Poëtæ inſignes habentur:* iſtìc demum quadriennio ſeriùs quàm in Marmoreo, ut eundem intelligi agnoſcamus. Atque hic nimirum eſt, quem & aliquanto antea, Eualcidam Eretrienſium ducem interfectum Sardenſi Athenienſium expeditione, quæ Dario Marathoniæ occaſionem dedit, planxiſſe ſcribit Herodotus, lib. 5. & quem poſtea Græcorum victorias contra Xerxem partas planxiſſe refert Suidas; quanquam, ut videtur, eum per errorem Leoprepis filium dicens, qui gener ejus fuerit, ac pater Simonidis junioris: etſi nihil, quod ſciam, obſtet, quò minùs etiam avus Leoprepis filius fuerit. Veruntamen Suidas ſuum ipſe errorem detegere videtur, dum Leoprepis filio reminiſcendi artem tribuit, quæ haud dubiè nepoti convenit.

Darium verò mortuum eſſe hôc anno, poſtquam imperaverat omnino annos 31, non modò expreſſè ſcribit Cteſias Cnidius Hiſtoricus, qui in Perſide hiſtoriam ſcripſit, quum eſſet Artaxerxis Memoris Imperatoris medicus, cujus Eclogæ Græcæ à Photio excerptæ excuſæ ſunt primùm in octavo ab Henrico Stephano, deinde autem in folio cum Herodoto, ac demum unà cum reliquâ Photii Bibliothecâ; ſed etiam haud obſcurè ſignificat Thucydides, prooemio hiſtoriæ ſuæ, cum prœlio Marathonio Darii mortem conjungens, his verbis, Ὀλίγον τε πρὸ τῶν Μηδικῶν, καὶ τοῦ Δαρείου θανάτου, ὃς μετὰ Καμβύσην Περσῶν ἐβασίλευσε, —*Paulóque ante Medica & Darii mortem, qui imperavit poſt Cambyſem.* En quàm ſignanter Thucydides Darii bello Medico, quod finitum eſt prœlio Marathonio, ipſius mortem tanquam continuò ſuccedentem adjungat! Porrò autem autor, quem ſecutus eſt Georgius Tariſii Patriarchæ Syncellus, ſive ipſe Cteſias fuerit, ſive Dinon, ſeu quis alius; non contentus cum Cteſiâ apud Photium dicere, Darium acceptâ clade Marathoniâ reverſum in Perſidem, quum ægrotâſſet aliquot dies, mortem obiiſſe, imperio potitum annis 31; diſertè addit, illius cladis ignominiam fuiſſe mortis cauſam, narrationem de eâ concludens, his verbis, Αὐτὸς δὲ Δαρεῖος οὐκ ἐνεγκὼν τὸ πάθος, ἐξ ἀθυμίας ἀπόλλυται, *Ipſe autem Darius non ferens probrum, ex animi dolore ſive ægritudine interiit.*

Et horum quidem notulas margine noſtræ Emendationis Temporum, ad annum 3514 M.C. & 31 eundémque poſtremum regni Darii Hyſtaſpis, in ſecundam Editionem adjeceramus; antequam Marmora Arundeliana typis excuſa eſſent. Judicium ferant, quicunque ſcholaſtico liberalíque ingenio & ingenuitate præditi ſunt, juſtámne inter ærumnas gaudii cauſam illorum editio nobis dederit.

Lin. 65. Epoch. 51. A.M. 3519. ante Evang. 514. Period. 6. 559.

A quo Æſchylus Poeta Tragœdiâ primùm vicit, & Euripides Poeta natus eſt, & Steſichorus Poeta Græciam —— anni CCXXII. *Archonte Athenis Philocrate.*] Æſchylum Poetam Tragœdiæ certamine primùm viciſſe ſtatuit Chronicon Marmoreum anno 222 ante finem ſuum, Archonte Athenis Philocrate; viz. anno 514 ante Evang. eodem, quo Euſebianum Pindarum & Simonidem Lyricos Poetas inſignes exhibet; quod ipſum etiam poſtea, an. 505 ante Evang. de Æſchylo antè dictum repetit, nempe eundem *Tragœdiarum ſcriptorem agnoſci:* Marmoreo ferme medium amborum tempus ſignante. Plures autem victorias Æſchylum reportâſſe, è vitæ ejus Autore, & Scholiaſte ipſius, atque Suidâ intelligere licet. Etenim poſt Xerxis fugam è Græciâ, Perſas quoque Tragœdiam docuit.

Eidem Epochæ additur, ϗ Ἐυριπίδης ὁ ποιητὴς ἐγένετο. *Et Euripides poeta fuit,* ſive *extitit,* ſive *natus eſt:* quo pacto ejus natale ſtatuitur ſaltem quinquennio, vel ſexennio citius, quàm apud Laërtium in Socratis vitâ: ubi natus fertur anno primo Olympiadis 75, Archonte Calliade; quem Marmorea Inſcriptio refert ad annum quartum Olympiadis 74. Huic autem ſuffragatur Chronicon Euſebianum referens Sophoclem atque Euripidem claros habitos, anno 498 ante Evang. quo tempore Euripides, juxta Marmora, fuerit natus annos 16; at juxta La¨rtium tantummodo 10. Verùm quid Laërtium in errorem impulerit, apparet ex Heſychio Illuſtrio in Catalogo literatorum, ita ſcribente, Ἐυριπίδης κτ̀ τ̀ ἡμέραν, ἣν ἐνίκων Ἕλληνες Πέρσας ἐν τῇ κτ̀ Ξέρξου ναυμαχίᾳ, γεννᾶται, ἐυτυχίαν προσημαίνων Ἀθηναίοις; *Euripides natus eſt eodem die, quo Græci Perſas navali contra Xerxem pugnâ vicerunt; portendens proſperum ſucceſſum Athenienſibus.* Inquit eodem die, non eodem anno, ſed ante præcedentes aliquot annos, quo portendebatur Athenienſibus proſper ſucceſſus, poſtea demum eodem die.

Porrò autem eâdem Epochâ ſubjicitur; *& Steſichorus Poeta Græciam* (quantum è mutilo Marmore intelligere licet) *obivit* aut *illuſtravit.* In Euſebiano Chronico Steſichorus Poeta clarus habetur, anno 640 ante Evang. Olympiade 42, cui Suidam convenire annotat Pontacus: & Steſichori mors annis 51 poſtea, 589 ante Evang. utpote qui fuerit unus è Luciani longævis. Verùm qui iſtìc intelligitur Steſichorus, videtur fuiſſe ille, quem Gelonis Syracuſani Dynaſtæ tempore, nimirum circa 507 annum ante Evang. claruiſſe aſſerit Conon in catalogo codicum, quos legit Photius, numero 186, periochâ 42: ut Seldenus noſter. Fortaſſe verò iſtìc idem innuitur de Steſichoro, quod refert Illuſtrius Heſychius in Onomatologo doctrinâ clarorum, Ἐκλήθη ἢ Στησίχορος, ὡς πρῶτος ἐν κιθαρῳδίᾳ στήσας χόρον· πρότερον γὰ Τισίας ἐλέγετο, *Appellatus eſt Steſichorus, quia primus ad citharæ cantum ſtatuit chorum: antea enim Tiſias nominabatur.*

Lin. 66. Epoch. 52. A. M. C. 3524. ante Evang. 509. Period. 6. 564.

A quo Xerxes navigiorum pontem junxit in Helleſponto, & —— in Thermopylis pugna commiſſa eſt, & navale prælium circa Salaminem, à Græcis contra Perſas, quo vicerunt Græci, anni CCXVII, *Archonte Athenis Calliade.*] A quo Xerxes Helleſpontum ponte è navibus compacto ſtravit, & à Græcis prœlium commiſſum eſt in Thermopylis contra Perſas, & navale ad Salaminem, quo victoriam obtinuerunt Græci; Chronico Marmoreo ſtatuuntur anni 217 ante citimam Epocham, qui ſunt 509 ante Evang. Archonte Athenis Calliade. Is annus eſt quartus Olympiadis 74; quo, item in Euſebiano Chronico, Xerxes tum pontem in Helleſpontiaco mari fecit, tum Athenas venit, urbémque incendit, ſub Principe Calliâ, juxta editionem Pontaci: ſimul in notis agnoſcentis, præcipua manuſcripta tranſcriptáque unà cum vulgatis

vulgatis editionibus, in eundem annum 4 Olympiadis 74 conſentire. Quinetiam in Scaligeranâ editione quanquam nulla habetur mentio pontis in Helleſponto facti; nihilominus eodem anno, Xerxes, quum Athenas veniſſet, incendit urbem, ſub Principe Calliâ; ipſo quoque Scaligero in Annotationibus fatente, quantumlibet improbante, tum prioris ſive antiquioris exempli codices cum ſpatio Hiſtorico, tum poſterioris, ſinè eo, tum denique editos, hoc geſtum comparare cum anno quarto Olympiadis 74: his autem ſubjiciente, *quum tamen palàm ſit, anno primo ſequentis Olympiadis hoc contigiſſe.* At verò quomodo palàm? quandoquidem præter Eclipſim ſolis Herodoteam vindicantem Xerxis tranſitum Sardibus per Helleſpontum Thermopylas eidem veri; Thucydides etiam in proœmio Hiſtoriæ, reditum Xerxis è Græciâ, poſt navalem cladem acceptam ad Salaminem, ſtatuat anno quinquageſimo ante initium belli Peloponneſiaci, ſuſcepti vere deſinentis ànni primi Olympiadis 87: nimirum exactis inter utrumque annis quadraginta novem & dimidio. Concludit enim digeriem rerum ab Athenienſibus interea geſtarum his verbis, Ταῦτα δὲ ξύμπαντα—— ἐγένετο ἐν ἔτεσι πεντήκοντα μάλιστα μεταξὺ τῆς τε Ξέρξου ἀναχωρήσεως καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦδε τοῦ πολέμου. *Hæc omnia geſta ſunt in annis ſummùm quinquaginta, inter Xerxis retroceſſum, ac initium hujuſce belli.* Idem autem annuus Princeps Athenienſis ſive Archon, ab aliis Græcorum Hiſtoricis nominatur Callias, ab aliis Calliades; ſicut inſequentis anni, ab aliis Xanthippides; imò verò ſubinde ab iiſdem: ut à Laërtio idem, in vitâ Socratis, Calliades; in vitâ Anaxagoræ, Callias; cujus nimirum ratio videtur, quòd iidem fuerint filii aut nepotes patrum, aut avorum proavorúmve celebrium iiſdem nominibus.

Lin. 67. Epoch. 53. A. M. C. 3525. ante Evang. 508. Period. 6. 565.

A quo prælium ad Platæas commiſſum eſt ab Athenienſibus contra Mardonium Xerxis ducem, quo victoriam obtinuerunt Athenienſes, & Mardonius occubuit in prælio; atque ignis erupit in Siciliâ apud Ætnam, anni C.... VI *Archonte Athenis Xanthippo.*] A quo ad Platæas pugna commiſſa eſt ab Athenienſibus cæteríſque Græcis contra Mardonium Xerxis militiæ præfectum, quâ vicerunt Athenienſes, Mardoniúſque occiſus eſt; atque ignis erupit è monte Ætnâ in Siciliâ; Marmoreo Chronico quanquam priore parte numeri mutilo, eliciuntur anni 216 (qui fiunt 508 ante Evang.) Archonte Athenis Xanthippo. Utcunque verò in Chronico Euſebiano bellum in Platæis & in Mycale, integræ Olympiadis errore, tranſponitur ad initium Olympiadis 76; Xerxis tamen bellum Medicum confectum eſſe intrà biennium; ipſúmque Xerxem nullam, Mardonium autem ejus copiarum relictarum præfectum unam tantùm hyemem in Græciâ tranſegiſſe, præterquam quòd ex Herodoto copioſè hoc bellum deſcribente, eóque hiſtoriam ſuam conſummante, manifeſtum eſt, Thucydides etiam hiſtoriæ ſuæ proœmio haud obſcurè ſignificat, inquiens: τῶν δὲ πρότερον ἔργων μέγιστον ἐπράχθη τὸ Μηδικὸν, καὶ τοῦτο ὅμως δυεῖν ναυμαχίαιν καὶ πεζομαχίαιν ταχεῖαν τὴν κρίσιν ἔσχε. *Antehac verò geſtorum à Græcis maximum patratum eſt bellum Medicum. Atque hoc tamen duobis maritimis præliis* (videlicet ad Artemiſium, & Salaminem) *duobúſque pedeſtribus* (ad Thermopylas, & Platæas) *citò confectum determinatúmque eſt.* Sed & Diodorus Siculus libro 11. ejus hiſtoriam ſub duobus Archontibus Athenienſibus, Calliâ, & Xanthippo, ita concludit, ὁ μὲν οὖν Μηδικὸς ὀνομασθεὶς πόλεμος, γενόμενος διετὴς, τοῦτο ἔσχε τὸ πέρας. *Igitur dictum bellum Medicum, quum durâſſet biennium, hunc finem habuit.* At enimvero idem Diodorus hunc poſteriorem ejus belli annum, unà cum Archonte Xanthippo, quo finitum eſt, refert ad annum ſecundum Olympiadis 75. Atque eidem ſuffragari exiſtimatur Eratoſthenis Canon Chronicus apud Clementem Alexandrinum, primo Strom. Ἀπὸ τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος ἐπὶ τὴν Ξέρξου διάβασιν ἔτη διακόσια ἐνενήκοντα ἑπτά. Nec non alius Anonymus Chronologus apud eundem, inquiens, Ἀπὸ προηγουμένου ἔτους τῶν πρώτων Ὀλυμπίων ἐπὶ τὴν Ξέρξου διάβασιν, ἔτη διακόσια ἐνενήκοντα ἑπτά. Uterque viz. ſtatuens, *à primâ Olympiade,* ſive *à propoſito anno primorum Olympiorum, ad Xerxis tranſitum, annos ducentos nonaginta ſeptem.* Sed & inſequens Canon Eratoſthenis videtur idem magis confirmare: Ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἔτη τεσσαράκοντα ὀκτώ, *Hinc ad initium belli Peloponneſiaci, anni quadraginta octo.* Quanquam hunc no-

dum

dum ante viginti annos ſolvimus libello Emendationis temporum, ad annum à Mundi conditu juxta Chronologiam noſtram, 3524; tamen hic locus & occaſio poſtulare videtur, ut eidem explicando unum aut alterum verbum iſtìc adjiciam. Bellum Peloponneſiacum, cujus initium facit Thucydides, initio libri ſecundi, vernâ tempeſtate deſinentis anni primi Olympiadis 87, & Archontis Athenis Pythodori, Μετὰ τ̀ ἐν Ποτιδαίᾳ μάχην μηνὶ ἕκτῳ. *Semeſtri poſt pugnam ad Potidæam*; alii incipiunt ab eâdem ipſâ Potidæenſi pugnâ, autumno præcedente haud ita pridem incepti ejuſdem anni primi Olympiadis 87. Secundùm quos Meton Aſtronomus Enneadecaëteridis ſuæ Epocham fixit ad initium ejuſdem Olympiadis, anno ab Epochâ Nabonaſſari 316, Archonte Athenis Apſeude Pythodori præceſſore. Jam verò ad autumnum anni primi Olympiadis 87, completi ſunt anni 48, Olympiades autem integræ 12; ab autumno anni primi Olympiadis 75, quo Xerxes Sardibus præſtolans eventum belli ſui Medici, accepto nuncio cladis duplicis, ad Platæas in Græciâ, pariter ac ad Mycalen in orâ maritimâ Ioniæ, Sardibus diſceſſit Suſa, utì narrat Herodotus, quemadmodum autumno præcedente acceptâ clade ad Salaminem, è Græciâ diſceſſerat Sardes. Etſi verò utrâque victoriâ, ad Platæas & ad Mycalen, potiti ſunt Græci tertio vel quarto die menſis Boëdromionis, utì refert Plutarchus, libro de virtute & doctrinâ Athenienſium, & in vitâ Ariſtidis; tamen hyems brumæque Solſtitium propè fuit, antequam vel Xerxes ipſe Suſa perveniſſet, cæteríque ſuarum partium victi & fugâ elapſi in tuta ſe recepiſſent; vel ipſi victores non modò Leotychides Rex Lacedæmonius & Xanthippus Archon Athenienſis, Græcorum claſſis prætores cum ſuis Mycala, ſed etiam terreſtrium copiarum præfecti Pauſanias alterius Regis Lacedæmonii tutor, & Ariſtides Athenienſis, reliquique duces cum ſuis copiis è caſtris Platæenſibus domos quiſque ſuas reduces fuerint. Etenim mortuis ſuis ſepeliendis, ſpoliis colligendis & dividendis, τὰ ἀριστεῖα palmas ſive primas virtutis juxta ſuum cujuſque locum & merita decernendo, præmiáque & honores largiendo, ſacráque & triumphalia ludicra peragendo, de vindictâ ſumendâ contra Thebanos, alióſque, qui à Xerxis partibus ſteterunt, réque publicâ Græcorum contra Perſam deinceps incolumi ſervandâ conſultando, &c. pluſquam bimeſtre eos inſumſiſſe ad Platæas ſignificat Plutarchus in Ariſtide, nempe uſque ad medium menſis Mæmacterionis Athenienſibus, Alalcomenii Bœotis dicti, ita ſcribens: Τῇ Μαιμακτηριῶνος μηνὸς, ὅς ἐςι παρὰ Βοιωτοῖς Ἀλαλκομένιος, τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα πέμπουσι πομπὴν [τοῖς πεσοῦσιν ἐπὶ Πλαταιαῖς] *Mæmacterionis menſis* [Attici,] *qui Bœotis dicitur Alalcomenius, die decimo ſexto mittunt pompam ſive ferculum iis, qui ceciderunt acie Platæenſi.* Quandoquidem igitur annus ille primus Olympiadis 75, jam mediâ ex parte tranſactus eſſet, antequam etiam victores Græci è bello Medico domum ſalvi ſe recepiſſent; aliter autem ne biennium quidem illud duráſſe diceretur, niſi tempus putetur à deſinente hyeme anni tertii Olympiadis 74, quâ Græcorum duces ſub Xerxis tranſitum in Græciam copias conſcriberent, cogeréntque ad ſui defenſionem, uſque ad ineuntem hyemem hujus anni, quo eaſdem ſacramento militari ſolverent & dimitterent; Eratoſthenes aliíque eum ſequentes hunc annum imputârunt Bello Medico, cujus potior pars potiſſimæ parti illius inſumta fuit; colligentes annos 297 ab Epochâ Olympicâ ad Xerxis διάβασιν. per διάβασιν intelligentes idem, quod Thucydides per ἀναχώρησιν. ſcilicet diſceſſum, & fugam, & quidem duarum poſteriorem & ultimam, quâ procul à belli conſpectu, quo aliquatenus adhuc fruebatur Sardibus, ad intima tutiſſimáque imperii ſui ſe recepit; atque ab eâdem triumphali hyeme inſecutâ Platæenſem & Mycalenſem victorias ad hyemem inſecutam pugnam Potidæenſem, quâ totâ hyeme jam incenſum illâ pugnâ gliſcebat bellum Peloponneſiacum, quod ſequente vere, (& quidem primo actu hoſtili, earundem Platæarum Athenis confœderatum invaſione à Thebanis confœderatis Lacedæmoniorum) exarſit, annos 48; quot nimirum anni tum à victoriâ Platæenſi ad pugnam Potidæenſem, tum à fine hyemis triumphalis illam victoriam inſecutæ ad Thucydideum initium belli Peloponneſiaci præciſè exacti ſunt.

At ſi Eratoſtheneam διάβασιν intelligamus tranſitum Xerxis in Græciam, vernâ tempeſtate anni Olympiadici 297, ſive primâ Olympiadis 75, necdum quidem finiti, ſed propemodum deſinentis; prœlium Salaminium cadet in annum ſecundum

ejuſdem Olympiadis, Platæenſe verò in tertium: quod neque ipſe Scaliger defendere auſus fuerit.

Porrò eodem anno, quo pugnâ ad Platæas Mardonius occiſus eſt, & confectum bellum Medicum; ignis effluvium in Siciliâ factum circa Ætnam, mutilis Marmoribus ſignificatur. Thucydides autem fine libri tertii, & anni ſexti belli Peloponneſiaci, in adverſariis noſtris ſcribit in hæc verba, Ἐρρύη δὲ περὶ αὐτὸ τὸ ἔαρ τοῦτο ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης. πεντηκοστῷ ἔτει μετὰ τὸ πρότερον ῥεῦμα. *Effluxit autem circa hoc ipſum ver effluvium ignis ex Ætnâ, anno quinquageſimo poſt prius effluvium.* Sextus annus belli Peloponneſiaci juxta Thucydidem incepit deſinente ferè ſecundo Olympiadis 88, Archonte Athenis Euclide; atque ineunte anno 454 ante Evang. inter quem & Xanthippum Archontem, intervenerunt anni 53. Unde colligere licet, prius illud effluvium, ſubinde iteratum poſt aliquot dierum aut menſium intervalla, duráſſe ad triennium, indè verò ceſſáſſe demum per annos 50, uſque ad tempus à Thucydide notatum; tunc autem rediiſſe, & ut fieri ſolitum, diebus ſive vicibus aliquot utique continuatum iterum ceſſáſſe, uſque ad Olympiadem 96 ineuntem Archonte Athenis Phormione, annum autem 424 ante Evang. quo tempore refert Diodorus Siculus, libro 15. προσφάτως πυρὸς ἐκρυέντος ἐκ τῆς Αἴτνης, μέχρι τῆς θαλάττης, *factâ ſubitò ignis eruptione ex Ætnâ ad mare uſque,* nullo modo potuiſſe pedeſtrem exercitum Himilconis Carthaginienſium ducis præterire unà cum Magonis eorundem Prætoris navalis claſſe littus adverſum interea prætervectâ. Atque in Chronico Euſebiano ſecundum effluvium ponitur anno 455 ante Evang. uno anno citius quàm à Thucydide. Tertium autem fuit, quod Paulus Oroſius, lib. 2. cap. 18. refert poſt bellum Artaxerxis Memoris & Cyri junioris; & quidem rectè, quanquam Scaligero aliter viſum.

Lin. 69. Epoch. 54. A.M.C. 3526. ante Evang. 507. Period. 6. 566.

A quo Gelon Dinomenis f.——tyrannidem obtinuit; anni CCXV. *Archonte Athenis Timoſthene.*] De eo, quòd Gelo Dinomenis filius tyrannide potitus Chronico Marmoreo ſtatuitur annis 215 ante citimam Epocham, nempe 507 ante Evang. Archonte Athenis Timoſthene, qui fuerit Olympiadis 75 annus 2, diximus in Diatribâ de eo inſtitutâ. Hìc tantummodo addimus, legitimæ Dynaſtiæ ejus initium intelligendum circa initium hujus anni.

Lin. 70. Epoch. 55. A.M.C. 3527. ante Evang. 506. Period. 6. 567.

A quo Simonides filius Leoprepis, Ceius, qui memorandi artem invênit, eam docens Athenis vicit, & poſitæ ſunt imagines Harmodii & Ariſtogeitonis: anni CC..... *Archonte Athenis* [*Adi*]*manto.*] A quo Simonides Ceius, Leoprepis filius, qui Mnemonicon Reminiſcentiæ artem invenit, vicit Athenis hanc docens; mutilis Marmoribus innuuntur anni 214, nempe 506 ante Evang. Archonte Athenis Adimanto. Hic nimirum fuit Simonides Ceius junior, Lyrici ex filiâ nepos, appellatus Melicerta, & Genealogus: quem aliquanto ante bellum Peloponneſiacum, circiter Olympiadem 82, ac 481 ante Evang. claruiſſe ſcripſiſſéque inter alia, etiam ad hiſtoriam ſpectantes, Inventorum libros tres, totidémque Genealogiarum; ex Suidâ, & Scholiaſte Apollonii in librum 2. refert Gerardus Johannes Voſſius, libro 4. de Græcis hiſtoricis, cap. 6. Forſitan autem hic idem Poeta fuerit aliàs dictus etiam Caryſtius, atque Eretrienſis, à locis diuturnioris moræ, (quod non inſolitum,) quem de Græcorum conjuratione in Aulide, & de Iphigeniâ, & tres libros Trimetrorum ſcripſiſſe, eodem Suidâ autore refert idem cap. 13. lib. 4.

Quod autem additur eâdem Epochâ, inquam, eodem Archonte Adimanto, anno proximo poſt Timoſthenem, quo Gelo tyrannide Syracuſis volente populo potitus eſt, erectas eſſe Athenis imagines Harmodii & Ariſtogeitonis; innuit Athenienſes agnoviſſe hos duos autores libertatis ſuæ, ideóque putâſſe ejus initium à cæde Hipparchi fratris Hippiæ per eos factâ triennio ante ejectum ipſum Hippiam. Quod etiam facit Lyricorum Poetarum Alcæus, (ſi rectè memini) vir in arte eâ ſatis clarus, qui ita iiſdem adulatus atque adblanditus: Νήσοις ἐν Μακάρων σφῶ φασιν ἔμμεναι:

In

In inſulis Beatorum vos aiunt eſſe; (hoc nimirum ob meritum, quòd Hipparchum tyrannum occidiſtis) Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην, *& æqui juris participes Athenas feciſtis*. Adeóque eodem pacto nimirum confirmat calculum Thucydideum annorum viginti aſſertæ libertatis Athenienſium ante prœlium Marathonium, ab illâ cæde Hipparchi, triennio ante ejectionem Hippiæ ineundum eſſe. Atque eundem calculum etiamnum magìs confirmat alter ejuſdem Thucydidis ipſius calculus, circa initium libri octavi, & anni viceſimi primi belli Peloponneſiaci; ubi, ſub quadringentorum virorum conſtitutionem, ſcribit in hæc verba: Χαλεπὸν γὰρ ἦν τὸν Ἀθηναίων δῆμον ἐπ' ἔτει ἑκατοστῷ μάλιστα, ἐπειδὴ οἱ τύραννοι κατελύθησαν, ἐλευθερίας παῦσαι. *Difficile enim erat, populum Athenienſem, anno ſummùm centeſimo poſt expulſos tyrannos, libertate privare.* Siquidem hic annus erat iniens 439 ante Evang. quo à cæde Hipparchi circa finem anni 540 juxta Chronicon Marmoreum exacti ſunt præcisè centum anni.

Lin. 71. Epoch. 56. A.M.C. 3533. ante Evang. 500. Period. 6. 573.

A quo Hieron Syracuſis Tyrannidem obtinuit, anni CCVIII. *Archonte Athenis Charete. Claruit autem Epicharmus Poeta ejus tempore.*] A quo Hiero mortuo Gelone tyrannide Syracuſarum potitus eſt, Chronico Marmoreo aſſignantur anni 208 ante citimam Epocham, qui ſunt 500 ante Evang. Archonte Athenis Charete. Et quidem annus iſte convenit primo Olympiadis 77, quo Charetem Archontem aſſignat Diodorus Siculus, libro 13. Huic autem proximè convenit calculus & Chronici Euſebiani emendatus juxta probatiora exemplaria, & Scholiaſtis Pindari, Pythicâ Odâ 7, referentis regni Hieronis initium ad Olympiadem 76, pariter ac Pythiadem 28, quæ cœpit ſub finem anni tertii ejuſdem Olympiadis: uti præcedente Diarribâ declaravimus. Atque ad hoc initium regni Hieronis ita ſitum, Gelo annis integris 7 dominatum abſolutum Syracuſis obtinuerit, nempe ab initio anni 2 Olympiadis 75, uſque ad cœptum annum primum Olympiadis 77: anno dominatûs octavo mortuus; juxta Ariſtotelem, Polit. lib. 5. c. 12. Hieronis Syracuſani Dynaſtæ tempore fuiſſe Epicharmum Poetam atque etiam Philoſophum Siculum, eidem Epochæ additur: quod abſque controverſiâ eſt; utpote quem Diogenes Laërtius adjungat Empedocli, tanquam ſupparem ætati ejus, qui attigerit octogeſimam quartam Olympiadem, & annum 472 ante Evang.

Lin. 72. Epoch. 57. A. M. C. 3535. ante Evang. 498. Period. 6. 575.

A quo Sophocles Sophili f. è Colono, Tragœdiâ vicit, quum eſſet annorum 28; *anni* CCVI. *Archonte Athenis Apſephione*] A quo Sophocles Coloneus Tragœdiâ vicit tum juvenis annorum 28, ſtatuit Chronicon Marmoreum annos 206, Archonte Athenis Apſephione: annis 498 ante Evang. Quo ipſo anno, in Euſebiano Sophocles & Euripides clari habentur: ac biennio ante, imò juxta nonnulla manuſcripta & tranſcripta, teſte Pontaco, atque etiam Græcum, anno proximè præcedente, *Sophocles Tragœdiarum ſcriptor primùm ingenii ſui opera publicavit*, ſive edidit, id eſt, primam fabulam docuit, ſive primùm Tragœdiâ certavit, quâ etiam vicit. Hic enim eſt ſenſus ejus, quod Græca Euſebii ibidem habent, Σοφοκλῆς ὁ τραγῳδοποιὸς πρῶτον ἐπεδείξατο. Cæterùm retrogradientibus ſpatio annorum 28, natale Sophoclis occurrit ante 7 Olympiades, ad annum 4 Olympiadis 70: ſaltem novennio ante calculum Suidæ referentis eum natum Olympiade 73, annis 17 ante Socratem: etiamſi Suidæ adſtipulari videtur vetus Criticus in vitâ Sophoclis, natum referens Olympiade ἑβδομηκοστῇ πρώτῃ, modò legatur τρίτῃ Ἀρχοντ. Φιλίππου, anno non 24, ſed proximo ante natale Euripidis: quo pacto etiam Philippus Archon, alieno loco ſuperiùs Chronici Marmorei monitione amotus, in ſuum reſtitutus fuerit. Vid. Plutarch. in Cimone.

Lin. 72. Epoch. 58. A. M. C. 3536. ante Evang. 497. Period. 6. 576.

A quo in Ægoſpotamis lapis cecidit, & Simonides Poeta obiit, XC *annos natus*; *anni* CCV. *Archonte Athenis Theagenidâ.*] A quo lapis decidit in Ægoſpotamis, ponit Chro-

nicon Marmoreum annos 205 ante citimam Epocham ſuam, Archonte Athenis Theagenidâ: qui ſunt ante Evang. anni 497. In Euſebii Chronico caſus ille ponitur quadriennio poſtea juxta vulgatas editiones: verùm annotante Pontaco nonnulla manuſcripta ejus exemplaria ponere tantummodo biennio ſeriùs, & idem ſignificare Plinium, lib. 2. cap. 58. ſcribentem ita: *Celebrant Græci Anaxagoram Clazomenium, Olympiadis 78 anno 2, prædixiſſe cœleſtium literarum ſcientiâ, quibus diebus ſaxum caſurum eſſet à ſole: idque factum interdiu in Thraciæ parte ad Ægos flumen.* Ubi Plinius, quoad annum quidem Olympiadis, biennio, ſed quoad vulgarem Archontum Atticorum ſitum, uno tantummodo anno ſerius id accidiſſe ſignificat; nempe Archonte Lyſiſtrato proximè inſecuto Theagenidam: exigui momenti diſcrimine. Etenim verò Laërtius, in Anaxagoræ vitâ, quum Apollodoro autore retuliſſet, eum mortuum eſſe anno primo Olympiadis 78: (quanquam in Chronico Euſebiano mors ejus ponitur anno quarto Olympiadis 79) poſtea refert Silenum in primo hiſtoriarum ſcripſiſſe de eo ſic: Ἐπ' ἄρχοντος Διμύλω (imò Archonte eo, cujus nomen intercidit) δίμυλον λίθον ἐξ οὐρανοῦ πεσεῖν· τὸν δὲ Ἀναξαγόραν εἰπεῖν, ὡς ὅλος ὁ οὐρανὸς ἐκ λίθων συγκέοιτο· τῇ σφοδρᾷ δὲ περιδινήσει συνεστάναι, καὶ ἀνεθέντα κατενεχθήσεσθαι. *Bimolarem lapidem*, (videlicet inſtar duarum molarum magnitudinis, quod Plinius interpretatur; *magnitudine vehis* ſive vehiculi) *de cœlo cecidiſſe: Anaxagoram autem tunc dixiſſe, totum cœlum è lapidibus eſſe compoſitum, ac vehementi circumgyratione, ne decidat, cohiberi; alioqui remiſſo motus impetu ruiturum eſſe.* Unde apparet lapidem illum decidiſſe vivente adhuc Anaxagorâ, eóque caſu dediſſe ei occaſionem ejuſmodi aſſertionis: adeóque eveniſſe compluribus annis ante illius mortem, quod alii quoque calculi ibidem apud Laërtium evincunt. Ait enim natum Anaxagoram (Apollodoro autore) Olympiade 70, quaſi ineunte, poſtea tempore tranſitûs Xerxis in Græciam circa finem Olympiadis 74, annorum ætatis 20, cœpiſſe Athenis philoſophari, Archonte Calliâ; ibíque moratum (autore Demetrio Phalereo in Archontum Athenienſium recenſione) annis 30, id eſt, uſque ad medium Olympiadis 82: vixiſſe verò annos 72, id eſt, Olympiades integras 18: ac proinde mortuum eſſe, vel fine Olympiadis ὀγδοηκοστῆς ἑβδόμης, vel initio ὀγδοηκοστῆς ὀγδόης, non ἑβδομηκοστῆς ὀγδόης, ut apud Laërtium perperam legitur.

Videtur autem lapis ille, non quidem è ſtellato cœlo ſive firmamento, vel à ſole uſque cecidiſſe; ſed è mediâ regione aëris, ibi in nubibus concretus, perinde ac fulmina: unde ſubinde lapides è cœlo decidiſſe, ut haud ita dudum, ſi rectè rumórem accepi, fulmineum prægrandem in Angliâ noſtrâ, atque lapidibus pluiſſe ſæpius in hiſtoriis legimus. Et aliæ quidem regiones orbis terrarum, ejuſmodi eventibus magis videntur obnoxiæ, quàm aliæ; veluti Thracia, in quâ item circiter annum Evang. 434, ac Marciani Imperatoris tertium, quo anno Aquileia civitas in Italiâ ab Attilâ Hunnorum rege exciſa eſt, tres magnos lapides è cœlo cecidiſſe, refert Marcellinus Comes in Chronico ſuo. Quanquam autem non nego eſſe quædam prognoſtica tempeſtatum, ſi non certa, at ſaltem probabilia, æquè tonitruum, fulgurum & fulminum, ac ventorum, pluviarum, nivium, grandinum, &c. exiſtimo tamen nullâ humanâ arte vel peritiâ aſtrorum prædici poſſe lapidem ſive fulmen è cœlo caſurum certo aliquo loco aut tempore, veluti illo Thraciæ oppido & illo anno, nedum menſe aut die. Quò propius vero mihi videtur, haud ſatis certâ fide ab Autoribus hoc narrari de Anaxagorâ; neque eum prædixiſſe ipſum lapidis caſum, verùm è lapidis caſu inſolito & mirabili divinâſſe aliquod magnum gravéque præter & ſupra hominum expectationem eodem loco aliquando demum eventurum, fortè etiam ſub poſtrema ſua tempora addito, Athenienſibus ominoſum: poſtquam ſcilicet eum κυμαίνοντος ἤδη πολέμου Πελοποννησιακοῦ. ut loquitur Plutarchus in Pericle, *incipientibus jam intumeſcere oririque fluctibus Belli Peloponneſiaci*, compactum in carcerem, mortíque condemnatum, ac Periclis diſcipuli autoritate vix ereptum, Athenienſes in exilium ejecerant; immerentem & innocentem accuſatum impietatis, quòd deos ab Athenienſibus cultos non agnoſceret, nec aliud Numen, præter Νοῦν, Animum ſive Spiritum omnium Creatorum Architectum; ſolémque haudquaquam, ut illi, Numen, ſed maſſam ſive glebam igneam prædicaret; quemadmodum referunt Laërtius in ejus vitâ, & Plutarchus in Periclis. Ac certè exitialis calamitas tandem eodem loco evenit Athenienſibus, oppreſſâ eorum claſſe à Lyſandro Lacedæmonio; quâ de

eruditè differit idem Plutarchus in Lyſandro · exacto juxta Chronicon Marmoreum ſexageſimo tertio anno poſtea, inſigni illo Climacterico, atque poſt mortem Anaxagoræ viceſimo quarto: ejus corpore, quod macie confectum ex Athenienſium carcere ad tribunal præ debilitate identidem ceſpitans & recidivum ægrè prorepere poterat, dudum in materiam primam reſoluto; verùm divinâ vindictâ, quanquam interea dilatâ, non tamen expiatâ vel delinitâ

Eodem autem anno, quo in Ægoſpotamis cecidit lapis, refert Chronicon Marmoreum, Simonidem mortuum nonagenarium: qui proinde natus fuerit annis 587 ante Evang. quo ipſo anno, ſecundo Olympiadis 55, juxta quædam Chronici Euſebiani tranſcripta apud Pontacum, atque Scaligeri etiam editionem, nec Latinam modò, ſed Græcam quoque, ſtatim poſt Steſichori mortem legitur, *Simonides clarus habetur*, Σιμωνίδης ἐγνωρίζετο. Proculdubio igitur utrobique emendandum, pro *clarus habetur, natus perhibetur*; & pro ἐγνωρίζετο vel ἐγνωρί... ἐγεννήθη vel ἐγενήθη. Itaque hic abſque omni controverſiâ avus fuit Simonidis filii Leoprepis; qui Pauſaniæ Lacedæmonio poſt victoriam Plataicam ſuperbienti occinuit illud, Μέμνησο ἄνθρωπος ὤν, *Memento te eſſe hominem*; quod ille tunc contemnens, poſtea demum in Chalciœco fame enectus, jámque expirans, ſapienter dictum recordatus & vociferatus eſt: idémque, qui grandi jam ſenectute, Hieronis Syracuſani, (triennio antehac regno potiti, juxta noſtrum) beneficentiâ invitatus, eum acceſſit; utì refert Ælianus, lib. 9. c. 41. & 1. Cæterùm utroque horum Simonidum antiquior, & Archilocho coævus videtur fuiſſe ille Crinei filius patriâ Amorginus, Poeta Iambographus, ex Amorgo unâ Cycladum inſularum: cujus mentionem faciunt Strabo ſub finem libri 10, & Euſtathius, Scholiis in Dionyſium Periegeten: idémque fortè aliter dictus Caryſtius & Eretrienſis, qui illam Græcorum dudum Aulide conjurationem, & Iphigeniam carmine panxerit.

Lin. 73. Epoch. 59. A.M.C. 3543. ante Evang. 490. Period. 6. 583.

A quo Alexander mortuus eſt, filius autem ejus Perdiccas apud Macedones regnavit, anni CXCIIX. *Archonte Athenis Euthippo*] De morte Alexandri, primi eo nomine Macedonum regis; (is erat, quem hyeme inſecutâ navale prœlium ad Salaminem, à Mardonio Xerxis præfecto legatum ad Athenienſes de pace ſcribit Herodotus, ſub finem libri 8. & quem nocte præcedente prœlium ad Platæas, tranſeuntem ex ejus caſtris in Græcorum, monuiſſe Ariſtidem, Mardonium craſtinò pugnaturum, refert Plutarchus in Ariſtidis vitâ) & de initio regni Perdiccæ filii ejus, Archonte Athenis Euthippo, ſive Euippo, diximus item in Diatribâ de tempore dynaſtiæ Gelonis Syracuſis. Omnino autem in Marmoribus, pro Η𐅄ΔΔΔΔIIIIII, legendum videtur ſummùm — ΠIII, 198, ſaltem unâ virgulâ minùs, nempe 490 ante Evangelium: quo pacto ille quoque Archon uno ſummùm anno priorem ſitum obtineat, quàm apud Diodorum Siculum.

Lin. 74. Epoch. 60. A.M.C. 3548. ante Evang. 485. Period. 6. 588.

A quo Æſchylus Poeta, natus annos LXIX, *diem obiit*, — *Siciliæ, anni* CXCIII, *Archonte Athenis Calliâ priore.*] A quo Æſchylus Poeta, poſtquam vixerat annos 69, mortuus eſt (in Ætnâ Siciliæ, ita enim mutilis Marmoribus videtur innui), anni fuerunt 193, Archonte Athenis Calliâ primo, 485 ante Evang. Juxta eadem is annus fuerit ſextus decimus ab initio dynaſtiæ Hieronis Syracuſis, & quintus poſt mortem ejus: apud quem dum conderet urbem Ætnam, Æſchylum mortuum eſſe, ab Autore vitæ ejus traditur. Erat autem annus 34 poſt prœlium Marathonium, & quartus Olympiadis 80, non primus Olympiadis 76; neque 65 tantummodo annus ætatis ejus, ut ab eodem Autore traditur, nedum 58, ut apud Suidam legitur. Quorum inter ſe diſſenſus, fidem & autoritatem conciliat Autori noſtro, ſibi ſaltem probè conſentienti, quum neuter iſtorum ei diſſentientium, vel ſibi conſentiat, vel alteri. Quinetiam hoc confirmat calculum Marmoreum, quòd Æſchylus in Siciliam profectus fertur, eâ occaſione, quia Sophocles Athenis eum Tragœdiæ certamine commiſſus vicerit; qui primam victoriam adeptus ſuprà ſtatuitur demum anno ter-

tio Olympiadis 77, tertiòque ab initio regni Hieronis, ſexennio poſt mortem Æſchyli, juxta Autorem vitæ ejus. Videtur igitur Autor iſte voluiſſe aut debuiſſe dicere, Æſchylum veniſſe in Siciliam, quo tempore Hieron Ætnam urbem condebat; atque in eâdem urbe ab Hierone nuper conditâ, poſtea mortem obiiſſe.

Lin. 75. Epoch. 61. A.M.C. 3563. ante Evang. 470. Period. 7. 11.

A quo Euripides, quum eſſet annorum XLIII, *Tragædiâ primùm vicit*; *anni* CLX.. *Archonte Athenis Diphilo. Claruit autem Euripidis ævo Socrates & Anaxagoras.*] A quo Euripides natus annos 43, Tragœdiâ primùm vicit, aſſignantur mutilo utique Marmore anni ultra CL . . . Archonte Athenis Diphilo. Diphilo Archonti aſſignat Diodorus Siculus, lib. 12. annum 3 Olympiadis 84. Anno autem proximè præcedente, nempe 179 ante citimam Marmorum Epocham, ac 471 ante Evang. atque ſecundo Olympiadis 84, in Chronico Euſebiano, Euripides Tragœdiarum ſcriptor clarus habetur, haud dubiè ob hanc victoriam; eodémque anno complentur 43 ab ejus natali ſuprà aſſignato. Quod autem eâdem Epochâ additur, floruiſſe tunc Socratem ſc. juvenem, & Anaxagoram ſenem; de Socrate nulla eſt controverſia, de Anaxagorâ etiam modò dubium ſolvimus.

Lin. 76. Epoch. 62. A.M.C. 3585. ante Evang. 448. Period. 7. 33.

A quo Archelaus apud Macedones regnavit, Perdiccâ mortuo; *anni* C . . . *Archonte Athenis Aſtyphilo.*] De Perdiccæ regis morte, & initio regni Archelai in Macedoniâ, Archonte Athenis Aſtyphilo (cujus nominis Archontem hôc tempore agnoſcit etiam Athenæus, lib. 5. quum Diodorus eundem, ut apparet, appellans Ariſtophilum referat anno 1 Olympiadis 90; ut Marmoreum Chronicon in numero annorum mutilum, retulerit ipſum eodem anno 156 ante citimam Epocham, ac 448 ante Evang. vel fortè præcedente) utique in Diatribâ de tempore Gelonis diximus.

Lin. 77. Epoch. 63. A.M.C. 3597. ante Evang. 436. Period. 7. 45.

A quo Dionyſius Syracuſis tyrannus extitit, anni CXLIIII. *Archonte Athenis Euctemone.*] In duabus ſequentibus Epochis, re perpenſâ demum pro certo ſtatuo, numeros annorum, utcunque à quadratario ſive ſculptore expreſſi ſint, ab ipſo Chronici Autore ita conceptos fuiſſe, quemadmodum præcedente Diatribâ interpretatus ſum.

Proximè enim quod legitur, Dionyſium Syracuſis tyrannidem occupâſſe, ante citimam Epocham annis HΔΔΔΔΠIII, Archonte Athenis Euctemone: non videtur dubium, quin Autor Chronici lectum & intellectum voluerit HΔΔΔΔIIII, 144, qui annus eſt 436 ante Evang. Olymp. autem 93 annus 1: cui anno Olympiadico non modò Diodorus Siculus, ſed etiam eo longè antiquior Xenophon Athenienſis lib. 1. Hellenicorum eundem Euctemonem Archontem aſcribit. Cætera hujus Epochæ dicta ſunt in diſquiſitione de tempore Gelonis.

Lin. 77. Epoch. 64. A.M.C. 3598. ante Evang. 435. Period. 7. 46.

A quo Euripides mortuus eſt, anni CXLIII. *Archonte Athenis Antigene.*] Deinde verò quod legitur, Euripidem mortuum eſſe Archonte Antigene proximè ſuccedente Euctemoni, tum apud Diodorum, tum etiam apud Xenophontem; huic utique neceſſariò adſcribendus eſt annus non quidem HΔΔΔΔΠ, vel HΔΔΔΔII, ſed levi ſanè hìc quoque mutatione HΔΔΔΔIII. 143 ante citimam Epocham, & 435 ante Evang. viz. inſequens annus 2 ejuſdem Olympiadis 93: ſub quem, in Chronico Euſebiano, tum Latino, tum etiam Græco, necnon apud Suidam, mors Euripidis ponitur.

Lin. 78. Epoch. 65. A. M. C. 3599. ante Evang. 434. Period. 7. 47.

—— *Sophocles Poeta poſtquam vixerat annos* — XXXXI, *mortuus eſt, & Cyrus aſcend*

3

aſcend — Archonte Athenis Calliâ poſteriore.] Porrò autem quod inſequente Epochâ dicitur, Sophoclem, poſtquam vixerat annos 91, mortuum eſſe Archonte Calliâ; etſi mutilo Marmore annus Epochæ deficiat; tamen quum non modò apud Diodorum Siculum, lib. 13. verùm etiam apud Xenophontem, lib. 1 Hellenicorum, Xenophontem, inquam, Athenienſem, qui eodem tempore Athenis degebat, hi tres Archontes, Euctemon, Antigenes, & Callias, collati cum tribus Lacedæmoniorum Ephoris, Euarchippo, Pantacle, & Pityâ, tribus annis continuis immediatè ſe conſequantur; neceſſe eſt, ut Calliæ huic, ſive πρότερον ſive [illegible] ſive [illegible] (ſive [illegible], ſive Ἱππονίκου) aſcribatur annus 142 ante citimam Epocham, 434 ante Evang. ac tertius ejuſdem 93 Olympiadis; itaque hactenus Chronicon Marmoreum iis convenerit. Trium verò Epocharum harum cætera jamdudum in Diatribâ de Gelone dicta ſunt.

Cæterùm quod hâc Epochâ mortis Sophoclis præterea innuitur mutilis Marmoribus de aſcenſu Cyri, explicabitur poſt Epocham inſequentem.

Lin. 79. Epoch. 66. A. M. C. 3602. ante Evang 431. Period. 7. 50.

A quo Teleſtes —— vicit Athenis, anni CXXXIX, *Archonte Athenis Micone.*] A quo Teleſtes Selinuntius Poeta vicit Athenis, ponit Chronicon Marmoreum annos 139 ante citimam Epocham ſuam, id eſt, 431 ante Evangelium, Archonte Athenis Micone: quem Diodorus, lib. 14. appellatum Micionem exhibet anno ſequente. Quadriennio autem poſtea, Archonte Ithicle, idem Diodorus mentioni Cteſiæ Hiſtorici eodem anno hiſtoriam ſuam rerum Perſicarum terminantis ſubjicit Teleſtem hunc, unà cum aliis pluribus inſigniſſimis Dithyramborum Poetis floruiſſe, ita ſcribens: Ἤκμασαν δὲ κατὰ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν οἱ ἐπισημότατοι. Διθυραμβοποιοὶ Φιλόξενος Κυθήριος, Τιμόθεος Μιλήσιος, Τελέστης Σελινούντιος, Πολύειδος, ὃς καὶ ζωγραφικῆς, καὶ μουσικῆς εἶχεν ἐμπειρίαν.

Lin. 79. Epoch. 67. A. M. C. 3604. ante Evang. 429. Period. 7. 52.

A quo — cum Cyro expeditionem fecerunt, & Socrates Philoſophus mortuus eſt ſeptuagenarius, anni CXXXVIII. *Archonte Athenis Lachete.*] Cyri minoris, ſive junioris, nempe filii Darii Ochi, ſive Nothi, Imperatoris Perſici, à patre conſtituti Sardium minoriſque Aſiæ & Ioniæ præfecti, aſcenſum ſive reditum poſtea in Perſidem innuunt mutila Marmora duplicem: videlicet alterum priorem, quo anno mortuus eſt Sophocles, Archonte Athenis Calliâ; apud Xenophontem, libro primo Hellenicorum, & Diodorum Siculum, libro 13. relato ad annum tertium Olympiadis 93, id eſt, ad annum 434 ante Evangelium. Hic autem prior aſcenſus videtur ille, cujus occaſionem ſignificant Adverſaria ſive Collectanea noſtra, ex eodem Xenophontis libro primo Hellenicôn, quòd Cyrus interfeciſſet cognatos ſuos Artobæſacen & Mitraum, propterea quia venientes ad ſe non continuiſſent manus in chirothecâ, quemadmodum Perſici moris erat venientes ad Imperatorem oportere: quo facto ipſe imperium affectare viſus, ideòque à patre ad reddendam ejus rationem arceſſitus ſit. Illum autem reditum, ſeu potiùs illius reditûs conſequens, nempe commiſſam interea præfecturam ſuam Lyſandro Lacedæmonio, Diodorus Siculus, utique eodem lib. 13. refert ad Archontis Alexiæ annum, proximè inſecuti Calliam Archontem. Unde apparet eundem priorem Cyri aſcenſum inſtitutum eſſe ſub finem anni principatûs Calliæ: Lyſandri autem geſta in illâ præfecturâ initium habuiſſe, circa initium magiſtratûs Alexiæ, circiter initium anni 433 ante Evangelium. Quadriennio verò poſtea, hunc alterum poſteriorem celeberrimúmque Cyri Junioris aſcenſum, ſive Expeditionem bellicam contra fratrem Artaxerxem Mnemonem jam Imperatorem, eadem Marmora mutila innuunt ſub tempus mortis Socratis, & Archontis Lachetis, anno 137 ante citimam Epocham ſuam, ac 429 ante Evangelium. De quo Xenophon libro tertio Hellenicorum ſcribit ita, [ὁ Σάμιος τῶν Λακεδαιμονίων ναύαρχος] ἔχων τὸ ἑαυτοῦ ναυτικὸν σὺν τῷ Κύρου, περιέπλευσεν εἰς Κιλικίαν, καὶ ἐποίησε τὸν τῆς Κιλικίας ἄρχοντα Συέννησιν μὴ δύνασθαι τὴν γῆν ἐναντιοῦσθαι Κύρῳ πορευομένῳ ἐπὶ τὸν βασιλέα. Ὡς μὲν οὖν Κῦρος στράτευμά τε συνέλεξε, καὶ τοῦτο ἔχων ἀνέβησε ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν, καὶ ὡς ἡ μάχη ἐγένετο,

ἐγένετο, καὶ ὡς ἀπέθανεν, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπεσώθησαν οἱ Ἕλληνες ἐπὶ θάλατταν· Θεμιστογένει τῷ Συρακουσίῳ γέγραπται. Latinè; *Samius verò Prætor navalis Lacedæmoniorum, ſuam claſſem jungens cum claſſe Cyri, circumnavigavit in Ciliciam: effecitque, ne Ciliciæ præfectus Imperatorius Syenneſis impedire potuerit Cyrum terrâ proficiſcentem contra Imperatorem. Quomodo verò Cyrus coegerit exercitum, & cum eo aſcenderit contra fratrem: quomodo etiam prælium commiſſum ſit, & quomodo Cyrus eo occubuerit; adeóque quomodo Græci ſuperſtites deinde ad mare*Euxinum, & ſecus id in Ioniam reducti ſint, *à Themiſtogene Syracuſano hiſtoriæ mandatum eſt.* Ita Xenophon; nimirum intelligens ſuos ipſius libros ſeptem, de Cyri expeditione, in quâ ipſe fuit, & reductis ex hoſtico poſt Cyri mortem, ſuâ potiſſimùm prudentiâ, fortitudine & felicitate, Græcis militibus: quemadmodum diſertè narrat Plutarchus, libro *de Athenienſium virtute an doctrinâ celebriore*, his verbis: Ξενοφῶν αὐτὸς ἑαυτοῦ γέγονεν ἱστορία, γράψας, ἃ ἐστρατήγησε, καὶ κατώρθωσε· καὶ Θεμιστογένη λέγει περὶ τούτων συντετάχθαι τὸν Συρακούσιον, ἵνα πιστότερος ᾖ διηγούμενος ἑαυτὸν ὡς ἄλλον, ἑτέρῳ τὴν τοῦ λόγου δόξαν χαριζόμενος. *Xenophon Athenienſis ſui ipſius fuit hiſtoria* ſive hiſtoricus, *ſcribens res à ſe bene geſtas in militiâ: verùm dicens Themiſtogenem Syracuſanum ea ſcripſiſſe, ut major fides haberetur narranti ſe tanquam alium, alteri ſcriptionis gloriam largiens.* Refert autem Laërtius in Xenophontis vitâ, eum unà cum Cyro aſcendiſſe, Archonte Athenis Xenæneto, anno præcedente Socratis mortem. Ac Diodorus Siculus, lib. 14. ſcribit Cyrum ſuſcepiſſe expeditionem contra fratrem Artaxerxem, & acie occiſum eſſe Archonte Exæneto, nimirum eodem: annóque inſequente, Archonte Lachete Socratem extinctum eſſe. Unde utique apparet, quod mutilis Marmoribus ſignificatur, ΜΕΤΑ ΚΥΡΟΥ ΑΝΑΒΑΝΤΕΣ, ſub tempus mortis Socratis Philoſophi, eodem Lachete Archonte, intelligendum eſſe de reducibus Græcis, qui cum Cyro aſcenderant anno præcedente. Siquidem uti ſcribit ſive Xenophon, ſive Themiſtogenes, in fine 7 lib. expeditionis ejus; Totum tempus aſcenſûs & deſcenſûs, fuit annus & trimeſtre. Eo autem tempore præfectus claſſis Lacedæmoniorum annuus erat Thimbron; cui tunc in Ioniâ verſanti milites reduces tranſdiditXenophon: Thimbron, inquam, poſt Samium: Samius verò poſt Lyſandrum, qui Athenis captis finem impoſuit bello Peloponneſiaco.

Quòd autem Socrates anno ætatis 70 mortuus ſit, quemadmodum eâdem Epochâ Chronici Marmorei ſignificatur; confirmat Laërtius in ejus vitâ, autore Apollodoro in Chronico, addens etiam natum eſſe Archonte Athenis Apſephione, anno Olympiadis 77.

Lin. 81. Epoch. 68. A.M.C. 3606. ante Evang. 427. Period. 7. 45.

—*Athenis, anni* CXXXV. *Archonte Athenis Ariſtocrate.*] Mutilis deinde Marmoribus incertum quippiam innuitur Athenis, annis 135 ante citimam Epocham, 427 ante Evang. Archonte Athenis Ariſtocrate: hôc demum Archonte, & ſequentibus deinceps omnibus, Marmoreo Chronico relatis in eoſdem annos ac Diodoro Siculo.

Lin. 81. Epoch. 69. A.M.C. . . . . .

— *A quo — me — rianus Dithyrambis vicit Athenis, anni —*] Proximo loco alius quiſpiam Poeta Dithyrambicus, Athenis Dithyrambo viciſſe, ſignificatur, obliterato pariter anno Epochæ atque Archonte.

Lin. 82. Epoch. 70. A.M.C. 3625. ante Evang. 408. Period. 7. 73.

A quo Philoxenus Dithyrambicus Poeta mortuus eſt, tranſactis annis ætatis LX, *anni* CXVI. *Archonte Athenis Pytheâ.*] A quo Philoxenus Poeta Dithyrambicus mortem obiit, natus annos 60, refert Marmorea Inſcriptio annos 116 ante citimam Epocham, qui ſunt 408 ante Evangelium, Archonte Athenis Pytheâ, nempe Olympiade 100 ineunte. Erat is primus è quatuor inſigniſſimis Dithyrambo-Poetis, paulò ſuperiùs è Diodoro numeratis: quem Dionyſio Siciliæ tyranno familiarem fuiſſe teſtatur Pauſanias, ferè initio Atticorum.

Digitized by Google

Lin. 82. Epoch. 71. A.M.C. 3628. ante Evang. 405. Period. 7. 76.

A quo Anaxandrides Comicus——Athenis Calleâ.] Anaxandridem Comicum mutila Marmora viciſſe innuunt Archonte Calleâ, obliterato anno Epochæ, qui illi Archonti convenit 113, nempe 405 ante Evangelium: anno quarto ejuſdem Olympiadis 100, ſuffragante Suidâ. Hic Archon Diodoro Siculo dicitur Callias, nonnullis Chabrias.

Lin. 83. Epoch. 72. A.M.C. 3632. ante Evang. 401. Period. 7. 80.

A quo Aſtydamas Athenis vicit, anni CIX. *Archonte Athenis Aſteio. Exarſit autem tunc [cometa].*] A quo Aſtydamas Athenis vicit, Chronico Marmoreo ponuntur anni 109, qui fuerint 411 ante Evang. Archonte Athenis Aſteio. Quod autem Diodorus, lib. 14. annis 26 antea eundem Poetam Tragicum viciſſe refert; ea nimirum fuerit prima ejus victoria; hæc fortè poſtrema, aut aliàs celeberrima.

Eâdem verò Epocha innuitur arſiſſe tunc etiam cometam. Atque hic cometa videtur ille ingens, quem in Achaiâ conſpectum, ſe puero, ſignificat Ariſtoteles, Meteorolog. lib. 1. cap. 6. Archonte eodem per errorem dicto Ariſtæo. Et de quo Diodorus Siculus, lib. 15. Archonte Alciſthene proximè inſequente, ſub tempus datæ occaſionis prœlii inter Thebanos & Lacedæmonios ad Leuctra, quo Lacedæmonii amiſerunt principatum Græciæ, ſcribit in hæc verba: Λακεδαιμονίων ἔτη σχεδὸν πεντακόσια τῆς Ἑλλάδος ἐχόντων τὴν ἡγεμονίαν, τὸ Θεῖον προεσήμαινεν αὐτοῖς τῆς ἀρχῆς τὴν ἀποβολήν· ὤφθη μὲν γὰρ κατὰ τὸν οὐρανὸν ἐπὶ πολλὰς νύκτας λαμπὰς μεγάλη καιομένη, ἀπὸ τοῦ σχήματος ὀνομασθεῖσα πυρίνη δοκίς. *Quum Lacedæmonii plùs minùs quingentis annis Græciæ imperio ſive principatu potiti eſſent, Divinum Numen præſignificavit illis dominatûs jacturam. Conſpecta enim eſt cœlo ad multas noctes magna fax ardens, à figurâ dicta ignea trabs.* Ubi non videtur contradicere Diodorus, quin fax illa conſpecta ſit præcedente Archonte Aſteio; quo Helicen & Buram terræ motu abſorptas mari retulit: licèt mentionem ejus diſtulerit ad proœmium ſive narrandam occaſionem pugnæ Leuctricæ. Quâ de perinde noſtra Chronologica Inſcriptio, inſequente Epochâ.

Lin. 84. Epoch. 73. A.M.C. 3634. ante Evang. 399. Period. 7. 82.

A quo commiſſa eſt pugna inter Thebanos & Lacedæmonios, quâ victoriam obtinuerunt Thebani, anni CVII. *Archonte Athenis Phraſiclide—regnavit.*] A quo pugna commiſſa eſt inter Thebanos & Lacedæmonios, quâ victoriam adepti ſunt Thebani, juxta Chronicon Marmoreum, anni fuerunt 107, Archonte Athenis Phraſiclide II, annis 399 ante Evang. ac 2 Olympiadis 102. Atque eo ipſo nimirum anno Olympiadico & Archonte Athenienſi à Thebanis prœlio Leuctrico devictos Lacedæmonios, occiſo eorum Rege Cleombroto, (quod fortè innuitur Marmore, ſi pro βασιλέα, legatur βασιλεὺς Rex) refert Diodorus Siculus, lib. 15. ſuffragrante Pauſaniâ in Arcadicis.

Lin. 85. Epoch. 74. A.M.C. 3635. ante Evang. 398. Period 7. 83.

A quo Steſichorus Himeræus ſecundus Athenis vicit, & condita eſt Megalopolis——.] Steſichorum Himeræum ſecundum viciſſe Athenis, atque conditam Megalopolim poſt pugnam Leuctricam, innuitur mutilis Marmoribus, incerto anno, atque incerto Archonte. Secundus quidem hic Steſichorus Poeta, ex Himerâ urbe Siciliæ, videatur fuiſſe unus illorum, cum quibus Dionyſius ſenior Siciliæ tyrannus, etiam ipſe poetaſter, certare, atque ſubinde interſtrepere anſer olores, geſtierit; uti ſignificat Diodorus Siculus, lib. 15.

Megalopolis verò in Arcadiâ, à Pauſaniâ in Arcadicis ſcribitur condita, Ἐνιαυτῷ τε τῷ αὐτῷ καὶ μησί τε ὀλίγοις ὕστερον ἢ τὸ πταῖσμα Λακεδαιμονίων ἐγένετο ἐν Λεύκτροις. Φρασικλείδου μὲν Ἄρχοντος Ἀθήνησιν, δευτέρῳ δὲ ἔτει τῆς ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος καὶ δευτέρας. *Illo ipſo anno & aliquot inſuper menſibus poſt cladem Lacedæmoniorum acceptam*

 Leuctris;

Leuctris; quæ quidem clades (ita Pauſaniam interpretor) *accepta eſt Phraſiclide Athenis Archonte, anno* 2 *Olympiadis* 102. Itaque urbs illa cœpta quidem fuerit condi anno 3 Olympiadis 102, ac 398 ante Evang. Archonte Athenis Dyſniceto: abſoluta verò atque habitari cœpta biennio poſtea, circa initium Olympiadis 103 Archonte Nauſigene, quando, utì ſcribit Diodorus eodem lib. 15. Οἱ Ἀρκάδες ἔκτισαν — τὴν ὀνομαζομένην Μεγαλόπολιν, per ἔκτισαν intelligens, νεωςὶ κτισθεῖσαν ᾤκισαν.

Lin. 86. Epoch. 75. A.M.C. 3637. ante Evang. 396. Period. 7. 85.

A quo Dionyſius Siculus mortem obiit, ejúſque filius Dionyſius tyrannide potitus eſt, & Alexander regnavit, anni CIV, *Archonte Athenis Nauſigene.*] A quo Dionyſius ſenior Syracuſarum tyrannus mortuus eſt, & filius ejus Dionyſius tyrannidem obtinuit; & Alexander (Pherarum in Theſſaliâ tyrannus, ita equidem ſupplenda exiſtimo mutila Marmora) regnavit; anni fuerunt 104, (qui ſunt 396 ante Evang.) Archonte Athenis Nauſigene. Dionyſii ſenioris mortem, & junioris initium tyrannidis, eodem anno 1 Olympiadis 103, eodémque Nauſigene Archonte, refert Diodorus; eodémque anno Olympiadico Euſebianum Chronicon.

Liquet etiam Alexandrum iſtìc ſignificatum, eſſe Pheræum, Jaſonis Pheræi, & Polydori fratrem, potentiſſimum Græcorum ſui ſeculi, inter Dionyſii ſenioris mortem & acquiſitam Philippi Macedonis potentiam, Dynaſtam; qui Pelopidam celeberrimum poſt Epaminondam Thebanorum ducem magno prœlio occidit: & quem ſub hunc ipſum annum refert Diodorus, fratrem Polydorum προκληθέντα εἰς μέθην, *provocatum ad potandum*, pharmaco ſive veneno ſuſtuliſſe, & in Theſſaliæ Dynaſtiâ ei ſucceſſiſſe, regnâſſéque annos undecim.

Lin. 87. Epoch. 76. A.M.C. 3639. ante Evang. 394. Period. 7. 87.

A quo Phocenſes in Delphis — Athenis Cephiſodoro.] A quo Phocenſes τὸ ἐν Δελφοῖς [ſcilicet ἱερὸν ἐσύλησαν, (ita quidem videntur ſupplenda mutila Marmora) Templum Delphicum ſacrilegè expilârunt] anni item ſunt obliterati, relicto ſolùm Archontis Athenis nomine Κηφισοδώρου, ſive Κηφισοδότου. Cephiſodorum Diodorus, lib. 15. Archontem refert anno 3 Olympiadis 103. Cephiſodotum verò, lib. 16. octennio poſtea, viz. anno 3 Olympiadis 105, anno autem 34 ante citimam Marmorei Chronici Epocham ac 386 ante Evang. ſub initium belli Phocici, ſive Sacri, quod anno inſequente, utì refert idem Diodorus, ſuffragante Pauſaniâ in Phocicis, ſuſceptum eſt, occaſione ſacrilegii Philomeli Phocenſis, hôc anno perpetrati juxta Marmoreum Chronicon.

Lin. 88. Epoch. 77. A. M. C. 3648. ante Evang. 385. Period. 7. 96.

A quo Timotheus nonagenarius fato functus eſt, [*Philippus Ma*]*ced. &c.*] A quo Timotheus natus annos 90, mortuus eſt, mutilis Marmoribus; Seldeno noſtro videtur deſiderari tum annus Epochæ, tum etiam Archon. Etſi verò Timotheus Cononis filius, Athenienſis civis, & militiæ dux prudentiſſimus fortiſſimúſque circa hoc tempus magno natu fuit, utì ſcribit Æmilius Probus ſive Cornelius Nepos in ejus vitâ; iſtìc tamen intelligi videtur Timotheus Mileſius Muſicus celeberrimus, cujus ſuprà mentio facta eſt è Diodoro. Quum autem Cephiſodotum Archontem apud eundem Diodorum continuò inſequatur Agathocles, qui etiam iſtìc in mutilis Marmoribus proximè occurrit; videatur utique hæc Periocha cum ſequentibus in eandem Epocham compingenda.

Lin. 89. — [*Philippus Ma*]*cedonum rex, & A*[*lex — mortuus eſt — duces — vicit; anni* XCIII. *Archonte Athenis Agathocle.*] Periochis verò ſequentibus exiſtimat Seldenus innui mentionem initii regnorum Philippi Macedonis, & Artaxerxis Ochi Perſæ. Atqui horum utrumque aliquamdiu ante initium belli Phocici fuit. Præterea cùm animadverterem nullius Imperatoris Perſici hactenus in Chronico Marmoreo mentionem factam, præterquam Cyri, qui Ioniam Græcorum coloniis habitatam unà cum Crœſo & Sardibus ſubjugavit; Dariique Hyſtaſpidæ, & Xerxis ejus filii,

filii, quorum uterque Græciam bello invaſit; ac Cyri junioris, Græcorum auxiliis moventis bellum contra fratrem; dubito, an Artaxerxis Mnemonis vel Ochi hìc ulla fiat mentio. Inſignis ſanè habetur annus Archontis Agathoclis, nempe 4 Olympiadis 105, apud Diodorum Siculum, in Adverſariis meis (ipſum enim non habeo) tum Dionis ſucceſſu Dionyſium juniorem ejicientis tyrannide Siciliæ; tum Alexandri Pherarum tyranni nece perpetratâ uxoris ſuæ ejúſque fratrum Lycophronis & Tiſiphoni dolis; tum præſertim initio belli Phocici ſive Sacri orti è Philomeli Phocenſis ſacrilegio; quâ occaſione etiam complures hiſtoricos idem notat, qui eodem anno hiſtorias ſuas vel inchoârunt, vel terminârunt, utpote Ephorum, & Calliſthenem, ibi terminantes ſuas; Demophilum autem Ephori filium, & Diyllum Athenienſem indidem inchoantes ſuas. Præterea verò ſub finem anni præcedentis, Philippum Macedonum regem aggreſſum urbem antea dictam Krenidas inſtaurare & ampliare, numeróque civium augere, ac propterea demum mutato nomine, de nomine ſuo Philippos appellâſſe ſcribit. Quibus ita ſe habentibus equidem moveor, ut exiſtimem, reſiduum ejuſdem Epochæ in mutilis Marmoribus, hujuſmodi ferè verbis conceptum fuiſſe, — καὶ Φιλίππους τὴν πόλιν ἔκτισεν ὁ Φίλιππος Μακεδόνων βασιλεὺς, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Φεραῖος ὑπὸ τῆς ἰδίας γυναικὸς ἐδολοφονήθη, καὶ τοὺς Διονυσίου στρατηγοὺς ὁ Δίων ἐνίκησεν — *Et Philippos urbem condidit Philippus Macedonum rex; & Alexander Pheræus uxoris dolo interfectus eſt; & Dionyſii duces vicit Dion: anni* 93, *Archonte Athenis Agathocle*; erat annus 385 ante Evang.

Lin. 91. Epoch. 78. A. M. C. 3650. ante Evang. 383. Period. 7. 98.

——— *anni* XCI, *Archonte Athenis Calliſtrato.*

Lin. 92. Epoch. 79. A. M. C. . . . . . &c.

— *ſophus* — *hoc.*] Quod deinde Marmoribus magìs magíſque mutilis, anno 91 ante citimam Epocham, ac 383 ante Evang. Archonte Athenis Calliſtrato innuitur, neſcio, an ſpectat ad ea, quæ Diodorus ſcribit de Philomelo conante trahere Archidamum Lacedæmoniorum regem ad partes ſuas, ita — ὁ Φιλόμηλος — ἐν ἀπορρήτοις διελέχθη τῷ βασιλεῖ τῶν Λακεδαιμονίων Ἀρχιδάμῳ, ὅτι κοινὸς ὁ ἀγών ἐστιν αὐτοῖς περὶ τοῦ ποιῆσαι τὰς κρίσεις τῶν Ἀμφικτυόνων ἀκύρους, *Philomelus ſecretò ejuſmodi ſermones contulit cum Rege Lacedæmoniorum Archidamo, quòd commune certamen eſſet de Amphictyonum judiciis irritis faciendis*, vel de Philomelo cogente Pythiam vatem conſcendere Tripodem ad oraculum edendum, &c.

Lin. 92. Epoch. 80. A. M. C. . . . . . . &c.

Poſtremâ denique Epochâ, cujus aliquod quanquam perobſcurum veſtigium extat, fortè innuitur, Callippum, ſive (Cornelio Nepoti in Dionis vitâ) Callicratem, interfecto Dione, Syracuſis tyrannidem occupâſſe: quod inſequente Calliſtratum Archonte Diotimo contigiſſe refert Diodorus, anno 3 *Olympiadis* 106 *(id eſt,* 90 *ante citimam Marmorei Chronici Epocham, ac* 382 *ante Evang.) ad menſes tredecim. A quo Ca — anni* L . . . . . *Archonte* —.] Reſtat verò adhuc nonnihil difficultatis in explicandâ ratione, quâ ſitus annorum Archontum Athenienſium ſubinde uno anno prior & antiquior deprehendatur in Chronico Marmoreo, quàm apud Diodorum Siculum, & alios; ſaltem à Xerxis tranſitu in Græciam Archonte Calliâ, ſive Calliade, uſque ad reditum Græcorum militum à Cyri junioris expeditione, mortémque Socratis, Lachete Archonte: hinc autem annus interjectus videatur inter hunc & Ariſtocratem in noſtro; quum apud Diodorum Ariſtocrates Archon Lacheti proximè inſequente anno ſuccedat. Quod quidem ad hoc poſtremum tempus attinet, triginta virorum tyrannidem captis Athenis à Lyſandro Lacedæmonio impoſitam, tametſi Diodorus Siculus, lib. 14. referat ſublatam à Thraſybulo, anno præcedente mortem Socratis, quo Cyrus minor expeditionem fecit contra fratrem Artaxerxem, Archonte Athenis Exæneto; apparet tamen è Laërtio in vitâ Euclidis, aliquamdiu poſt mortem Socratis durâſſe. Ibi enim Laërtius ſcribit in hæc verba, Πρὸς τοῦτον φησὶν ὁ Ἑρμόδωρος ἀφι-

ἀφικέσθαι Πλάτωνα, καὶ τοὺς λοιποὺς φιλοσόφους, μετὰ τὴν Σωκράτους τελευτὴν δείσαντας τὴν ὠμότητα τῶν τυράννων, *Ad hunc* (Euclidem Megarenſem) *ait Hermodorus, veniſſe Platonem cæteróſque Philoſophos, poſt mortem Socratis, metuentes ſævitiam tyrannorum.* Similia habet Heſychius in Euclide, Εὐκλείδης ὁ Μεγαρικὸς μετὰ τὴν Σωκράτους τελευτήν. Πλάτωνα καὶ τοὺς λοιποὺς φιλοσόφους ἐδέξατο, δείσαντας τὴν ὠμότητα τῶν τυράννων, *Euclides Megarenſis, poſt Socratis mortem, Platonem reliquóſque Philoſophos hoſpitio excepit, timentes crudelitatem tyrannorum.* Atque eódem ſpectant, quæ Laërtius in vitâ Platonis, ſcribit ita: Ἔπειτα γενόμενος ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ἐτῶν (καθά φησιν Ἑρμόδωρος) εἰς Μέγαρα πρὸς Εὐκλείδην σὺν καὶ ἄλλοις τισὶ Σωκρατικοῖς ἀπεχώρησεν, *Deinde quum eſſet annorum duodetriginta* (Plato) *ut ait Hermodorus, Megara ad Euclidem cum aliis Socraticis diſceſſit.* Paulò antea retulerat natum Platonem Aminiâ Archonte, eodem quo Pericles mortuus; inter quem & Lachetem Diodorus exponit nimirum Archontes duodetriginta. Fuiſſe verò tempus illud, circa quod ſublati ſunt triginta tyranni, Athenis turbulentiſſimum nemo dubitet. Et apparet haud parvam illarum turbarum partem acceptam ferri decem Prætoribus, ſive Archontibus, quorum primus fuit Eponymus, nempe anno nomen & titulum dedit; qui etiam ipſi tanquam aliorum ſævitiâ & crudelitate infecti, in tyrannos degeneraverant. Ita enim Cornelius Nepos, in vitâ Thraſybuli: *Pauſanias rex Lacedæmoniorum, inter Thraſybulum & eos, qui urbem tenebant, fecit pacem his conditionibus, ne qui præter 30 tyrannos, & decem, qui poſtea Prætores creati, ſuperioris more crudelitatis erant uſi, afficerentur exilio.* Item Trogi Abbreviator, ſub finem lib. 5. *Reverſus in urbem exercitus 30 tyrannos migrare Eleuſina jubet, ſubſtitutis decem, qui rempublicam regerent: qui nihil exemplo prioris dominationis territi, eandem viam crudelitatis aggreſſi ſunt. —— Pauſanias Rex Lacedæmone mittitur. —— Patriam miſeris civibus reſtituit, & decem tyrannos* (nimirum Prætores) *ex urbe migrare Eleuſinem ad cæteros jubet. —— Interjectis diebus —— tyranni —— bellum Athenienſibus inferentes, —— per inſidias comprehenſi, ut pacis victimæ, trucidantur.* Ex his nimirum apparet, qui toto illo quadriennio vel quinquennio triginta virorum tyrannidis Athenis, Prætores ſive Archontes annui, ad retinendam priſtinæ reipublicæ umbram facti ſunt; quum ab ipſis 30 tyrannis populi ſuffragia ad libitum torquentibus crearentur, eorum crudelitatis aſſeclas & miniſtros fuiſſe; ideóque actos in exilium paulò poſt illos, ac demum unà cum illis fuiſſe trucidatos: ac proinde ſicuti poſt captas à Lyſandro Athenas, ante eorum conſtitutionem, ita quoque poſt ipſorum necem, aliquanti temporis Anarchiam Athenis abſque ullis Archontibus ſive Prætoribus eveniſſe, adeóque eam ad ſemeſtre plùs minùs duràſſe; atque ita autori Chronici Marmorei occaſionem interjecti anni inter Lachetem & Ariſtocratem, alioqui proximos Archontes, dediſſe.

Hìc pedem figere ſtatuebam; ſed ad diſquiſitionem redintegrandam incitabar, cùm legerem à Johanne Meurſio, Arch. ita ſcriptum, lib. 1. cap. 14. *Tyrannidem Piſiſtratus conſtituit, Olympiadis 50 anno 1, ut ex Anonymo diſcere licet. Atque tunc Archon Comias erat: Plutarchus in Solone, &c.* Ad Anonymum illum quod attinet, quem toties totiéſque in eo opere aliiſque citat, vehementer miratus ſum, non ſuboluiſſe viro literato & prudenti, fuiſſe ipſum Joſephum Scaligerum, quanquam non animadvertiſſet cum pluribus locis in opere Euſebiano, & alibi, diſertè affirmâſſe, ſe fuiſſe collectorem illius συναγωγῆς. Quod quum verum ſit, vel antiquiore autoritate, vel potioribus rationibus opus eſt, ad figendum initium tyrannidis Piſiſtrati initio Olympiadis 50, ubi Scaliger ponit, aut ad dimovendum ipſum ab anno 4 Olympiadis 54, ubi Chronicon Marmoreum ſtatuit, annis ferme 20, haud paucioribus, ſeriùs opinione Scaligeranâ & Meurſianâ. Cæterum in Piſiſtrato, ſtatim initio, cap. 1. *Tyrannis*, inquit, *Piſiſtrati &, qui accepere ab ipſo, filiorum, annis 68 uſurpata.* Cap. autem 3. è Clemente Alexandrino, & Tatiano refert Onomacritum Athenienſem claruiſſe, κατὰ τὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν ἀρχὴν περὶ τὴν πεντηκοστὴν ὀλυμπιάδα. & cap. 13. *interfectus autem Hipparchus anno Principatûs ſui* 32. Nemo id expreſsè dicit, verùm certa conjectura eſt. Denique poſtremo Cap. inquirens, quod tyrannidis univerſæ tempus fuerit, & quod antè fecerat, Fortunæ Atticæ, cap. 10. hìc reponens, ut ait, paulò magìs accuratè pertractatum; affirmat ipſum Piſiſtratum per 33 annos variâ fortunâ tenuiſſe, ejus autem filios, quos autores Piſiſtratidas appellaverint, 35. Ita ut tyrannidis tempus univerſum fuerit anni 67; ejectúſque

Hippias

Hippias fuerit jam vertente ſexageſimo octavo. Quod ita confirmat. Tyrannidem incepit Piſiſtratus, ut dictum, cap. 3. Olympiadis 50, anno 1. Hippias verò ejectus, ut ait Thucydides, anno viceſimo ante pugnam Marathoniam commiſſam, inquit Meurſius, Olympiadis 72, anno 1, annis 88 ab initio Piſiſtrati: quibus ſi demantur viginti ab Hippiæ ejectione, reſtant 68. Verùm cùm hæc ratio nitatur ætate Onomacriti clareſcentis ſub Principatum Piſiſtratidarum, circa quinquageſimam Olympiadem; de quo præterea refert Meurſius, cap. 12. autore Herodoto, lib. 7. ejectum Athenis fuiſſe Onomacritum ab Hipparcho Piſiſtrati filio, quòd à Laſo Herminienſi in ipſo facto deprehenſus eſſet inſerens Muſæi oraculis, fore, ut inſulæ Lemno adjacentes mari ſubmergerentur; hâc de cauſâ Hipparchum ejeciſſe ipſum, quum antea familiariſſimè eo fuiſſet uſus; non eſt indè conſequens, quod autumabant Scaliger & Meurſius, Piſiſtratum tyrannide potitum eſſe initio quinquageſimæ Olympiadis: ſed tantùm Onomacritum, qui cœpiſſet clareſcere circiter eandem Olympiadem, eodem ferme tempore, quo Piſiſtratus cœperat clareſcere Athenis nobilitate & potentiâ, utpote militiâ clarus ante tyrannidem, devictis Megarenſibus & Niſæâ expugnatâ, uti ipſe Meurſius notat, initio cap. 8. deindè claruiſſe ibi per annos plùs minùs 50, Piſiſtrato & ejus filiis per maximam ejus temporis partem dominatu potientibus, donec ab Hipparcho ejiceretur. Ut nihil cauſæ fuerit, cur Meurſius reſtringeret Herodoti verba, lib. 5. prolata de toto Piſiſtrati ejúſque filiorum tyrannidis tempore, ad tyrannidem filiorum ſolùm, ſuperiùs eodem viceſimo & poſtremo capite, anteàque capite 16, atque 1. Μετὰ δὲ ἐξεχώρησαν [οἱ Πεισιστρατίδαι] ἐς Σίγειον τὸ ἐπὶ τῷ Σκαμάνδρῳ, ἄρξαντες μὲν τῶν Ἀθηναίων ἐπ' ἔτεα ἓξ καὶ τριάκοντα, *Poſtea verò exceſſere (Piſiſtratidæ) in Sigeum ſitum ad Scamandrum, cùm Athenienſium principatu annos* 36 *potiti eſſent*; quaſi valde erraret etiam Ariſtoteles, qui 18 tantùm annos tyrannidis aſcribit Piſiſtrati filiis, Politicorum lib. 5. cap. 12. ita ſcribens: Τρίτη δὲ [τυραννὶς] ἡ τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀθήνησιν οὐκ ἐγένετο συνεχής, δὶς γὰρ ἔφυγε Πεισίστρατος τυραννῶν· ὥστε ἐν ἔτεσι τριάκοντα καὶ τρισὶν, ἑπτακαίδεκα ἔτη τούτων ἐτυράννευσεν· ὀκτωκαίδεκα δὲ οἱ παῖδες· ὥστε τὰ πάντα ἐγένετο ἔτη τριάκοντα καὶ πέντε, *Tertia [tyrannis] Piſiſtratidarum Athenis non fuit continua: nam Piſiſtratus bis eâ exactus eſt; ita ut de tribus & triginta annis, decem & ſeptem eam obtinuerit, filii verò annos* 18; *itaque anni univerſim fuerunt* 35. Quibus ſi addantur anni 16 duplicis exilii Piſiſtrati; fiunt omnino 51 ab initio Piſiſtrati ad exitum Hippiæ. Enimvero hos tum Herodoti, tum Ariſtotelis calculos confirmant verba Scholiaſtæ Ariſtophanis à Meurſio producta haud ita multò pòſt, Δοκεῖ δὲ ἡ τυραννὶς τῶν Πεισιστρατιδῶν καταστῆναι, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης, ἔτη ν', τοῦ ἀκριβοῦς διαμαρτάνων, Ἀριστοφάνους μὲν μα' φήσαντος, Ἡροδότου δὲ λϛ', *Videtur autem tyrannis Piſiſtratidarum duraſſe, ut ait Eratoſthenes, annis* 50, *nonnihil errans ab exacto calculo: quum Ariſtophanes dicat* 41, *Herodotus verò* 36: nequicquam reclamante Meurſio Scholiaſtem non tenuiſſe Herodoti mentem; quum pro 41 nihilominus 51 emendandum omnino cenſeat: quemadmodum etiam apud Iſocratem oratione περὶ ζεύγους, de eâdem loquentem, pro 40 reſtituendum 50. Quinetiam agnoſcit Meurſius, cap. 5. annotatum & ab Euſebio, & ab Hieronymo, in Chronico, inquam, Euſebiano, tum Græco, tum Latino, ad annum 1 Olympiadis 58. Πεισίστρατος Ἀθηναίων τὸ δεύτερον ἐβασίλευσε, *Piſiſtratus ſecundâ vice Athenis regnavit*: quod ipſe ad tertiam regni vicem tanquam tunc ſecundò recuperati torquere nititur. Imò verò quandoquidem cap. 4. idem agnoſcat, illum tyrannidem primùm amiſiſſe, cùm non diu tenuiſſet, autore Herodoto, lib. 1. ſcribente in hæc verba: Μετὰ δὲ οὐ πολλὸν χρόνον τὠυτὸ φρονήσαντες οἵ τε τοῦ Μεγακλέους στασιῶται καὶ οἱ τοῦ Λυκούργου, ἐξελαύνουσί μιν· οὕτω μὲν Πεισίστρατος ἔσχε τὸ πρῶτον Ἀθήνας, καὶ τὴν τυραννίδα οὔκω κάρτα ἐρριζωμένην ἔχων ἀπέβαλεν. *Non multò pòſt conſpirantes Megaclis ac Lycurgi ſectarii, ejiciunt ipſum. Atque ita quidem Piſiſtratus primùm obtinuit Athenas, & tyrannidem nactus nondum valde firmatam amiſit*: præterea quum fine ejuſdem cap. primum exilium colligat fuiſſe 5 annorum, quum Herodotus ſcribat ſecundum fuiſſe 11; manifeſtum fit, initium tyrannidis Piſiſtrati, Archonte Comiâ, neutiquam antevertiſſe calculum Marmoreum: quum enim annus 1 Olymp. 58, fit ab Olympiadis 54 anno 4, decimus tertius; reverſus Piſiſtratus anno 6 exilii, videtur ſummùm anno 7 ab initio tyrannidis primùm exactus eſſe. Quapropter apparet Anonymum illum, inquam, Scaligerum & Meurſium, initium tyrannidis Piſiſtrati, tempúſque Archontis Comiæ, haudquaquam paucioribus quàm

Græcorum offenſione ob ejus æmulationem magnificentiæ Cimonis filii Miltiadis, Olympiis, his verbis: Εἰς δ' Ὀλυμπίαν ἐλθὼν, καὶ διαμιλλώμενος τῷ Κίμωνι περὶ δεῖπνα, καὶ σκηνὰς, καὶ τὴν ἄλλην λαμπρότητα, καὶ παρασκευὴν, οὐκ ἤρεσε τοῖς Ἕλλησιν· ἐκείνῳ μὲν γὰρ ὄντι νέῳ, καὶ ἀπ' οἰκίας μεγάλης ᾤοντο δεῖν τὰ τοιαῦτα συγχωρεῖν· ὁ δὲ μήπω γνώριμος γεγονὼς, ἀλλὰ καὶ δοκῶν ἐξ οὐχ ὑπαρχόντων παρ' ἀξίαν ἐπαίρεσθαι προσωφλίσκανεν ἀλαζονείαν. *Profectus ad Olympia, ibique æmulatus Cimonem, conviviis & tabernaculis, cæteráque magnificentiâ & apparatu incurrit offenſionem Græcorum. Cimoni enim juveni, & ex illuſtri familiâ, exiſtimabant æquum concedere hæc talia. Verùm iſte, qui nondum evaſiſſet nobilis aut celebris, ſed è tenui cenſu ac nullis propè opibus ſupra dignitatem efferri viſus, debuit ludibrium elationis & arrogantiæ.* Hæc neutiquam convenire videntur perſonæ illius, qui ſupremum Magiſtratum Athenis vel modò geſſerat, vel propediem geſturus exiſtimaretur. Præterea ingruente jam bello Xerxis, quum Athenis comitia haberentur deligendo Imperatori, & optimatum præcipui deterriti magnitudine periculi profiteri nomina ſua ad ejus Imperii ſive Præturæ petitionem detrectarent; Themiſtocles etiam tunc tantùm ab eo dignitatis gradu civium ſuorum opinione abſuit, ut Epicidem quendam quaſi quintæ claſſis hominem, nec alio quàm declamatoriæ cujuſdam facultatis nomine notum, ut ſibi petitione cederet, datâ pecuniâ mercari neceſſe haberet. Quod non eſt credibile ita eventurum fuiſſe, ſi vel ſupremo magiſtratu Athenis geſto, vel alicujus belli memorabilis, ſive Corcyræi, ſive Æginetici, ſeu cujuſcunque alîus, terrâ mariv e geſti Imperio aut Præturâ jam antè nobilitatus fuiſſet. Præterea verò etiam alio argumento fit admodum probabile Themiſtoclem non fuiſſe Archontem ante Adimantum, quartum à Calliade & pugnâ Salaminiâ; nempe eo quòd Themiſtocles fuerit Choragus ludis ſcenicis, quo anno Adimantus fuit Archon: quod Plutarchus ſcribit teſtatum feciſſe monumentum Inſcriptione hujuſmodi: Θεμιστοκλῆς ὁ Φρεάῤῥιος ἐχορήγει. Φρύνιχος ἐδίδασκεν. Ἀδείμαντος ἦρχεν. *Themiſtocles Phrearius erat Choragus, Phrynichus Poeta, Adimantus Archon.* Enimvero æquè abſurdum eſt exiſtimare Themiſtoclem fuiſſe Choragum Athenis, poſtquam fuerit Archon, atque aliquem fuiſſe Ædilem Romæ, poſtquam fuerit Conſul. Porrò Thucydides, lib. 1. narrationi de reſtauraris urbis Athenarum mœnibus poſt Xerxis fugam & Mardonii cædem, præcipuâ Themiſtoclis aſtutiâ, ſubjungit, Ἔπεισε δὲ καὶ τοῦ Πειραιῶς τὰ λοιπὰ ὁ Θεμιστοκλῆς οἰκοδομεῖν· ὑπῆρκτο δ' αὐτοῦ πρότερον ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἀρχῆς, ἧς κατ' ἐνιαυτὸν Ἀθηναίοις ἦρξε· νομίζων τό τε χωρίον καλὸν εἶναι λιμένας ἔχον τρεῖς αὐτοφυεῖς---utramque partem ita concludens, Ἀθηναῖοι μὲν οὕτως ἐτειχίσθησαν, καὶ τἄλλα κατεσκευάζοντο εὐθὺς μετὰ τὴν Μήδων ἀναχώρησιν. *Suaſit autem Themiſtocles Athenienſibus ædificare reliqua Piræei portûs; quem ipſe priùs inceperat, ſuo Principatu, quo annuus Archon Athenis erat: exiſtimans tum locum commodum eſſe habentem tres portus ipſâ ſitûs naturâ ——Athenienſes igitur ita mœnibus alióque apparatu muniti ſunt è veſtigio poſt Medorum diſceſſum.* Thucydidi autem de portu Piræeo ædificato à Themiſtocle, quo anno fuit Archon, ſuffragatur quoque Pauſanias Atticorum initio, ita ſcribens: Ὁ δὲ Πειραιεὺς δῆμος μὲν ἦν ἐκ παλαιοῦ· πρότερον δὲ, πρὶν ἢ Θεμιστοκλῆς Ἀθηναίοις ἦρξεν, ἐπίνειον οὐκ ἦν. Φάληρον δέ. ταύτῃ γὰρ ἐλάχιστον ἀπέχει τῆς πόλεως ἡ θάλασσα. τοῦτο σφίσιν ἐπίνειον ἦν· ----Θεμιστοκλῆς δὲ ὡς ἦρξε (τοῖς τε γὰρ πλέουσιν ἐπιτηδειότερος ὁ Πειραιεὺς ἐφαίνετό οἱ προκεῖσθαι, καὶ λιμένας τρεῖς ἀνθ' ἑνὸς ἔχειν τοῦ Φαλήρου) τοῦτο σφίσιν ἐπίνειον εἶναι κατεσκευάσατο. *Piræus quidem, vicus ſive villa, erat antiquitus; portus verò ſive navale, antequam Themiſtocles Athenis Archon fuit, non erat. Sed Phalerus iis Portus erat, hìc enim minimùm Urbs à mari diſtat. ——Verùm Themiſtocles, quando Archon fuit, animadvertens Piræum navigantibus commodiùs eſſe ſitum, eodémque ſinu complecti tres portus pro uno Phalero, eum Athenienſibus, ut navale eſſet, apparavit.* Sed Thucydidis Scholiaſtes, ad ea verba, ἧς κατ' ἐνιαυτὸν Ἀθηναίοις ἦρξε, apponit Scholion, ſive interpretationem, κατά τινα ἐνιαυτὸν ἡγεμὼν ἐγένετο. πρὸ δὲ τῶν Μηδικῶν ἦρξε Θεμιστοκλῆς ἐνιαυτὸν ἕνα· *quo anno prætor fuit; nam ante bella Medica Archon erat Themiſtocles annum unum:* haud dubiè reſpiciens Themiſtoclem antiquiorem, quem ſuprà diximus, Archontem anno 4, Olympiadis 71, altero ante prœlium Marathonium; eóque deceptus. Etenim nullum fuiſſe Athenienſium portum Piræeum ne inchoatum quidem, vel alium quàm Phalericum, quo tempore Xerxis claſſis Atticæ oram obtinebat, demúmque ad Salaminem profligata eſt; è toto Herodoti hiſtoriæ contextu liquet. Siquidem lib. 8.

numero

numero ſive Paragrapho (editionis Jungermanni) 66, ita ſcribit, οἱ δὲ ἐς τὸν Ξέρξεω ναυτικὸν στρατὸν ταχθέντες ---- ἐν ἑτέρῃσι τρισὶ ἡμέρῃσι ἐγένοντο ἐν Φαλήρῳ. *Qui verò in Xerxis exercitum navalem, ſive claſſem conſcripti ſunt — poſt alios tres dies tenuerunt Phalerum.* Et 67 n. Ἐπεὶ ὦν ἀπικέατο ἐς τὰς Ἀθήνας πάντες πλὴν τῶν Παρίων· —— οἱ δὲ λοιποὶ ὡς ἀπίκοντο ἐς τὸ Φάληρον, ἐνταῦθα κατέβη αὐτὸς Ξέρξης ἐπὶ τὰς νέας ἐθέλων σφι συμμῖξαί τε, καὶ πυθέσθαι τῶν ἐπιπλεόντων τὰς γνώμας, *Poſtquam igitur veniſſent Athenas omnes, præter Parios; — reliqui verò poſtquam pervenerant Phalerum; tunc Xerxes ipſe deſcendit ad naves, volens eas inviſere, & cognoſcere claſſiariorum ſententias:* & 85 n. κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναίους ἐτετάχατο Φοίνικες· οὗτοι γὰρ εἶχον τὸ πρὸς Ἐλευσῖνός τε καὶ ἑσπέρης κέρας· κατὰ δὲ Λακεδαιμονίους Ἴωνες· οὗτοι δὲ εἶχον τὸ πρὸς τὴν ἠῶ τε καὶ τὸν Πειραιέα. *Contra Athenienſes quidem ordinati ſunt Phœnices; hi enim tenuerunt alterum cornu, Eleuſinem & occidentem verſus: contra Lacedæmonios verò Iones, hi autem tenuerunt alterum verſus orientem & Piræeum*: nimirum villam ſive pagum, quemadmodum Eleuſinem. Hic itaque opportuna fuiſſet occaſio mentionis Piræei portûs, ſiquidem ullus ibi portus adhuc vel inchoatus ſaltem eſſet. Porrò 91 n. τῶν δὲ βαρβάρων ἐς φυγὴν τραπομένων καὶ ἐκπλεόντων πρὸς τὸ Φάληρον, *Barbaris autem in fugam verſis, & navibus evadentibus ad Phalerum.* Et 93 n. οἱ δὲ βάρβαροι, τῶν αἱ νέες διεφύγοντο, φυγόντες ἀπίκοντο ἐς Φάληρον, ὑπὸ τὸν πεζὸν στρατόν· —ἦσαν δὲ καὶ οἱ ἄλλοι, τῶν αἱ νέες περιεγεγόνεσαν, ἐν τῷ Φαλήρῳ. *Barbari verò, quorum naves ſuperfuerant, fugâ evaſerunt ad Phalerum ſub defenſionem pedeſtris exercitûs. —— Erant verò etiam alii, quorum naves ſervatæ fuerant, in Phalero;* & 107 n. τῆς δὲ νυκτὸς κελεύσαντος βασιλέος τὰς νέας οἱ στρατηγοὶ ἐκ τοῦ Φαλήρου ἀπῆγον ὀπίσω ἐς τὸν Ἑλλήσποντον. —— *Noctu verò, jubente rege, navibus eductis è Phalero ſolverunt retro verſus Helleſpontum.* Ac denique 108 n. Ὡς δὲ ἡμέρη ἐγίνετο, ὁρέοντες οἱ Ἕλληνες κατὰ χώρην μένοντα τὸν στρατὸν τὸν πεζὸν, ἤλπιζον καὶ τὰς νέας εἶναι περὶ Φάληρον, *Ut verò dies illuxit, videntes Græci exercitum pedeſtrem eodem loco manentem, ſperabant etiam claſſem adhuc eſſe circa Phalerum.* Ex his omnibus locis manifeſtum fit, unicum tunc prope Athenas fuiſſe portum Phalericum; quòd ſi ullum Piræei portûs vel inchoati veſtigium tunc apparuiſſet, rei tanti momenti mentio neglecta eſſe non poterat. Ac ſanè alii quoque Hiſtorici, poſt murorum urbis reſtaurationem, univerſum ejus apparatum narrant. Verbi gratiâ, Diodorus Siculus, lib. 11. Τοῦ δ' ἐνιαυσίου χρόνου διεληλυθότος Ἀθήνησι μὲν ἦν Ἄρχων Ἀδείμαντος· ἐν Ῥώμῃ κατεστάθησαν ὕπατοι Μάρκος Φάβιος Σιλβανὸς, καὶ Λούκιος Οὐαλέριος Πόπλιος. Ἐπὶ δὲ τούτων Θεμιστοκλῆς διὰ τὴν στρατηγίαν, καὶ ἀγχίνοιαν ἀποδοχῆς ἔτυχεν, οὐ μόνον παρὰ τοῖς πολίταις, ἀλλὰ καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι· διὸ καὶ μετεωριζόμενος ἐπὶ τῇ δόξῃ πολὺ μείζοσιν ἄλλαις ἐπιβολαῖς ἐχρήσατο πρὸς αὔξησιν ἡγεμονίας ἀνηκούσαις τῇ πατρίδι· τοῦ γὰρ καλουμένου Πειραιέως οὐκ ὄντος λιμένος κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, ἀλλ' ἐπινείῳ χρωμένων τῶν Ἀθηναίων τῷ προσαγορευομένῳ Φαληρικῷ μικρῷ παντελῶς ὄντι, ἐπενόησε τὸν Πειραιᾶ κατασκευάζειν λιμένα μικρᾶς μὲν προσδεόμενον κατασκευῆς, δυνάμενον δὲ γενέσθαι κάλλιστον καὶ μέγιστον λιμένα τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα —— Ὁ δὲ Θεμιστοκλῆς λαβὼν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πράττειν, καὶ πᾶσαν ὑπουργίαν ἔχων ἑτοίμην τοῖς ἐγχειρουμένοις, πάλιν ἐπενόησε καταστρατηγῆσαι τοῖς Λακεδαιμονίοις· ᾔδει γὰρ ἀκριβῶς, ὅτι καθάπερ ἐπὶ τοῦ τῆς πόλεως τειχισμοῦ διεκώλυσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ λιμένος ἐγχειρήσουσι διακόπτειν τῶν Ἀθηναίων τὰς ἐπιβολάς. *Annuo tempore præterito, Athenis quidem Archon erat Adimantus; Romæ autem conſtituti ſunt Conſules Marcus Fabius Silvanus, & Lucius Valerius Publius. Horum anno Themiſtocles, propter militarem peritiam & ſolertiam, magno honore fuit non ſolùm apud cives ſuos, ſed etiam apud univerſos Græcos. Quapropter etiam elatus gloriâ, aliarum multò majorum rerum gerendarum conſilia animo verſavit, tendentium ad augendum principatum patriæ ſuæ. Locus enim dictus Piræeus quum iis temporibus non eſſet portus, ſed Athenienſes uterentur navali appellato Phalerico, illo quidem valde exiguo; inſtituit Piræeum facere portum, habentem opus haud magno apparatu, quo fieri poſſet maximus & pulcherrimus portus per univerſam Græciam. —— itaque Themiſtocles acceptâ licentiâ faciendi, paratiſque operis ad propoſitum neceſſariis, rurſus inſtituit ſtratagemate fallere Lacedæmonios. Probè enim nôrat, quemadmodum murorum urbis reſtaurationem impediverant Lacedæmonii, eodem modo conaturos etiam impedire Athenienſium machinationes in apparando portu.* Ita Diodorus Siculus refert Piræei portûs ædificationem primùm inſtitutam Archonte Adimanto; unde conſequitur

2 ſuſ-

ſuſceptum eſſe demum anno inſequente: quo proinde annuus Archon fuit Themiſtocles, juxta Thucydidem & Pauſaniam. Quod confirmandum ſuſcepimus. Perinde verò de portu omnino ædificato poſt reſtauratos urbis muros conſentit etiam Plutarchus: cujus verba ſunt, Γενόμενος δὲ ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων εὐθὺς ἐπεχείρει τὴν πόλιν ἀνοικοδομεῖν καὶ τειχίζειν. *Iis rebus geſtis*, nempe profligato bello Medico, *è veſtigio aggreſſus eſt urbem reædificare & muris circundare.* Paulóque pòſt, Ἐκ δὲ τούτου τὸν Πειραιᾶ κατεσκεύασε, τὴν τῶν λιμένων εὐφυΐαν κατανοήσας, καὶ τὴν πόλιν ὅλην ἁρμοττόμενος πρὸς τὴν θάλασσαν. *Deinde verò Piræum apparavit, portuum commodum à naturâ ſitum obſervans, urbémque omnino accommodans mari.* Quòd verò Cornelius Nepos, poſt celebratam victoriam Salaminiam Themiſtoclis potiſſimùm virtute partam, inter pacis artes ejuſdem, quibus deinde promovit Athenienſium Rempublicam & Principatum, dat primam laudem conſtructioni triplicis portus Piræi, ſecundam autem mœniorum urbis reſtaurationi: eatenus non tam temporis quàm dignitatis ordinem ſervat; alioquin haud obſcurè ſignificans, urbis muros priùs fuiſſe reſtitutos quàm ædificatum portum.

Cæterùm ſeptennio poſtea, anno 498 ante Evang. ac 3 Olympiadis 77, quo apud Diodorum Siculum habetur Demotion Archon, Chronico Marmoreo ponitur Apſephion, & anno inſequente Theagenidas, uterque rurſus anno citiùs; quaſi mortuo Demotione circa initium Magiſtratûs, Apſephion eodem anno ſucceſſerit: quo etiam juxta Apollodorum Athenienſem in Chronicis, apud Diogenem Laërtium in Socratis vitâ, hic natus fuerit; quem hâc eâdem Olympiade 77, natum refert quoque Suidas. Quocirca Phædon, quem Demotionis ſucceſſorem ponit Diodorus, videatur potiùs ſucceſſiſſe Theagenidæ, anno 1 Olympiadis 78, quanquam Dionyſius Halicarnaſſeus quoque, ſecutus eundem calculum Archontum, quem Diodorus, Theagenidam hujus Olympiadis initio ponat. Porrò autem circa hoc idem tempus, Ariſtidem fuiſſe iterum Archontem paulò ante mortem, aſſeruit Demetrius Phalereus in ſuâ Archontum Athenienſium recenſione, omnium, quarum occurrit mentio apud Hiſtoricos, antiquiſſimâ: ut intelligere licet è Plutarcho in Ariſtidis vitâ, ſcribente in hæc verba, Εἰ δὲ καὶ μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην ἦρξεν, ὡς αὐτὸς ὁ Δημήτριος γέγραφε, καὶ πάνυ πιθανόν ἐστιν ἐπὶ δόξῃ τοσαύτῃ καὶ κατορθώμασι τηλικούτοις ἀξιωθῆναι δι' ἀρετὴν, ἧς διὰ πλοῦτον ἐτύγχανον οἱ λαμβάνοντες. *Tametſi quoque poſt Platæenſem pugnam Archon fuerit, ut ipſe Demetrius ſcripſit, & valde probabile eſt, tantâ gloriâ & tot rebus præclarè geſtis clarum, habitum fuiſſe dignum eo honore ob virtutem, quem alii propter divitias adepti ſunt.* Poſtcáque[a]; *etiamſi Demetrius Phalereus ait illum fuiſſe Archontem, paulò ante mortem, poſt pugnam ad Platæas.*

Quinetiam poſterioribus & citerioribus temporibus, verbi gratiâ, anno 4 Olympiadis 87, quo Diodorus habet Archontem Epaminondam, Athenæus verò Epameinonem, quo ſc. mortuus fuerit Pericles; Diogenes Laërtius eodem anno aſcribit Aminiam, in Platonis vitâ, utpote quem tunc natum refert. Ac poſt triennium, nempe anno tertio Olympiadis 88, quo Diodorus & Athenæus referunt Archontem Euthydemum; Philochorus, ſecundus à Demetrio Phalereo memoratus autor recenſionis Archontum Athenienſium, apud Ariſtophanis Scholiaſtem ad Pacem Comœdiam, habet Scythodorum, tanquam ſeptimum à Pythodoro. Sed & poſt defectum Marmorum, Archontum confuſio eſt apud Diodorum & Dionyſium per 3 Olympiades, ab 113, ad 115. Ne præjudicium fiat Chronico Marmoreo, quòd in ejus ſeculi Archontibus, ſubinde à Diodoro Siculo ac Dionyſio Halicarnaſſeo, aut aliis, uno alteróve anno differre videatur: præſertim quum cæteris illud quoque haud leve momentum accedat, quòd poſt cladem Siculam, & conſtitutionem Quadringentorum, propter continuas reipublicæ turbas videri poſſint luxata initia Archontum Athenis; quemadmodum conſulum Romæ ſæpius eveniſſe conſtat. Nec omittendum fieri potuiſſe propter diverſas periodos Lunares, partim octaëterides, partim alias in uſu apud diverſos Græciæ populos ejus ſeculi, ut annus Olympiadicus ſubinde inciperet poſtremo verno menſe anni Attici, nempe Scirrophorione; qui aliàs inciperet inſequente æſtivo primo, viz. Hecatombæone: ideóque tum Calliadem, ſive Calliam reverà fuiſſe Archontem Athenis ineunte anno 1 Olympiadis 75, nimirum

[a] Græca Plutarchi verba hìc in editione Humphr. Prideaux omiſſa ſunt hæc; καί τις φησὶν ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος ἄρξαι τὸν ἄνδρα μικρὸν ἔμπροσθεν τοῦ θανάτου, μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην.

quo tempore celebrata ſunt Olympia; nec non Theagenidam, anno 1 Olympiadis 78, quo tempore renunciati & in tabulas publicas relati ſunt victores Olympiis; quemadmodum Diodorus Siculus, & Dionyſius Halicarnaſſeus, quum ex iiſdem publicis tabulis eos deſumſiſſent, memoriæ mandârunt; verùm non incipientes tunc Magiſtratum, ut vulgò intelliguntur, ſed finientes juxta Chronicon Marmoreum; ita ut annuus eorum Magiſtratus convenerit anno 4, & poſtremo Olympiadis præcedentis: idémque eveniſſe compluribus aliis Archontum; donec primùm Metonis Enneadecaëteris ſimplex, deinde verò Calippi quadruplicata per univerſam Græciam uſu accepta fuerit. Quicquid erat, & utcunque haud facile fuerit rem exactè determinare; ex iis, quæ annotata ſunt, Marmoreum Chronicon Arundelianum, per Athenienſium tempora digeſtum, comprobatum eſt omnium ejus generis Monumentorum Antiquitatis, quæ noſtrâ patrúmve aut avorum memoriâ hactenus in lucem edita ſunt, longè præſtantiſſimum.

Quoniam in præcedentibus adeò frequens facta eſt mentio annuorum Archontum Athenienſium, viſum eſt hìc è noſtrâ ſerie ſummorum Magiſtratuum, & Triumphorum Romanorum, &c. [*quæ nunc in lucem prodit*] illorum ſeriem Coronidis loco adjicere.

Archontes.	A. M.	Ante Evan.	Olymp.	
Creon.	3321.	712.	24. 1.	M. Chr. Epoch. 33.
Lyſias.	3323.	710.	24. 3.	M. Chr. Epoch. 34.
Tleſias.	3324.	709.	24. 4.	
Leoſtratus.	3334.	699.	27. 2.	
Piſiſtratus.	3336.	697.	27. 4.	
Autoſthenes.	3337.	696.	28. 1.	
Miltiades.	3341.	692.	29. 1.	
Miltiades II.	3346.	687.	30. 2.	
Dropides.	3360.	673.	33. 4.	M. Chr. Epoch. 35.
Damaſias.	3365.	668.	35. 1.	
[a] Epænetus.	3369.	664.	36. 1.	
Dracon.	3381.	652.	39. 1.	
Heniochides.	3390.	643.	41. 2.	
Ariſtocles.	3400.	633.	43. 4.	M. Chr. Epoch. 36.
Critias I.	340*.	62*.	44. *.	M. Chr. Epoch. 37.
Megacles.	340*.	62*.	45. *.	
Philombrotus, Cleombr.	3410.	623.	46. 2.	
Solon.	3411.	622.	46. 3.	
Dropides II.	3412.	621.	46. 4.	
Eucrates.	3413.	620.	47. 1.	
Simon *.	3414.	619.	47. 2.	M. Chr. Epoch. 38.
Phænippus.	3417.	616.	48. 1.	
Damaſias II. *	3423.	610.	49. 3.	M. Chr. Epoch. 39.
Archeſtratides.	3428.	605.	50. 4.	
Ariſtomenes.	3435.	598.	52. 3.	
Hippoclides.	3443.	590.	54. 3.	
Comias. *	3444.	589.	54. 4.	M. Chr. Epoch. 41.
Hegeſiſtratus.	3445.	588.	55. 1.	
[b] Euthydemus.	3449.	584.	56. 1.	M. Chr. Epoch. 42.
Erxiclides.	3457.	576.	58. 1.	
[c] Alcæus prior.	3468.	565.	60. 4.	M. Chr. Epoch. 44.
Thericles.	3469.	564.	61. 1.	
Heraclides.	3472.	561.	61. 4.	
Miltiades.	3481.	552.	64. 1.	

[a] Exænetus *In Lydiat. Serie, &c. Oxon.* 1675. *p.* 54. [b] Demus, Seldeno interprete, populus *Lydiat. Ser. p.* 18. [c] Circa A. M 3469. Ol. 61. Mar. Arund. Athenis fuit Archon -- næus, ſive --cæus; prior fortè Alcæus. Eâdem verò Olympiade Athenis Archon fuit Thericles, juxta Diod Sicul. *Lydiat. Ser. p.* 18.

Piſa-

Archontes.	A. M.	Ante Evan.	Olymp.	
[a] Piſiſtratus Hip. f.	3493.	540.	67. 1.	
Iſagoras.	3497.	536.	68. 1.	M. Chr. Epoch. 47.
Aceſtorides.	3501.	532.	69. 1.	
Myrus.	3505.	528.	70. 1.	
Hipparchus.	3509.	524.	71. 1.	
Pythocritus.	3510.	523.	71. 2.	M. Chr. Epoch. 48.
Lacratides.	3511.	522.	71. 3.	
Themiſtocles.	3512.	521.	71. 4.	
Diognetus.	3513.	520.	72 1.	
Phænippus II.	3514.	519.	72. 2.	M. Chr. Epoch. 49.
Ariſtides.	3515	518.	72. 3.	M. Chr. Epoch. 50.
Hybrilides. *	3516.	517.	72 4.	
Anchiſes.	3517.	516	73. 1.	
Philippus.	3518.	515.	73. 2.	
[b] Philocrates.	3519.	514.	73. 3.	M. Chr. Epoch. 51.
[c] Phædon.	3520.	513.	73. 4.	
Leoſtratus.	3521.	512.	74. 1.	
Nicodemus.	3522.	511.	74. 2.	
Aphepſion.	3523.	510.	74 3.	
Calliades, -lias.	3524.	509.	74. 4.	M. Chr. Epoch. 52.
Xantippus.	3525.	508.	75. 1.	M. Chr. Epoch. 53.
Timoſthenes.	3526.	507.	75. 2.	M. Chr. Epoch. 54.
Adimantus.	3527.	506.	75. 3.	M. Chr. Epoch. 55.
Themiſt. Neocl. f. *	3528.	505.	75. 4.	
Phædon. II.	3529.	504.	76. 1.	
Dromoclides.	3530.	503.	76. 2.	
Aceſtorides.	3531.	502.	76. 3.	
Menon.	3532.	501.	76. 4.	
Chares.	3533.	500.	77. 1.	M. Chr. Epoch. 56.
Praxiergus.	3534.	499.	77. 2.	
Demotion.	3535.	498.	77. 3.	
Apſephion. *	3535.	498.	77. 3.	M. Chr. Epoch. 57.
Theagenidas.	3536.	497.	77. 4.	M. Chr. Epoch. 58.
[d] Phædon. Ariſtides II.	3537.	496.	78. 1.	
Lyſiſtratus.	3538.	495.	78. 2.	
Lyſanias.	3539.	494.	78. 3.	
Lyſitheus.	3540.	493.	78. 4.	
Archidemides.	3541.	492.	79 1.	
Tlepolemus.	3542.	491.	79. 2.	
Conon.	3543.	490.	79. 3.	
Euthippus. Euippus.	3544.	489.	79. 4.	* M. Chr. Epoch. 59.
Phraſicles. Phraſiclides.	3545.	488.	80. 1.	
Philocles.	3546.	487.	80. 2.	
Bion.	3547.	486.	80. 3.	
Mneſithides.	3548.	485.	80. 4.	
Callias I.	3549.	484.	81. 1.	* M. Chr. Epoch. 60.
Soſiſtratus.	3550.	483.	81. 2.	
Ariſton.	3551.	482.	81. 3.	
Lyſicrates.	3552.	481.	81. 4.	
Chærephanes.	3553.	480.	82. 1.	
Antidotus.	3554.	479.	82. 2.	
Euthydemus.	3555.	478.	82. 3.	
Pedieus.	3556.	477.	82. 4.	

[a] At circa annum 3494. ac Olympiadem 66. *Lydiat. Ser. p.* 19. [b] Ibi ſtatuitur annus 40. ætatis Æſchyli. *Lydiat. Ser p.* 29. [c] *Hic non nominatur in Lydiat. Ser p* 29. *ſed legitur ibi*, an hic demum Themiſtocles &c. [d] *Nulla horum mentio in Lydiat Ser. p* 35.

Philiſcus.

Archontes.	A. M.	Ante Evan.	Olymp.	
Philiſcus.	3557.	476.	83. 1.	
Timarchides.	3558.	475.	83. 2.	
Callimachus.	3559.	474.	83. 3.	
Lyſimachides.	3560.	473.	83. 4.	
Praxiteles.	3561.	472.	84. 1.	
Lyſanias.	3562.	471.	84. 2.	
Diphilus.	3563.	470.	84. 3.	M. Chr. Epoch. 61.
Timocles.	3564.	469.	84. 4.	
Myrichides.	3565.	468.	85. 1.	
Glaucides.	3566.	467.	85. 2.	
Theodorus.	3567.	466.	85. 3.	
Euthymenes.	3568.	465.	85. 4.	
Nauſimachus. Lyſi.	3569.	464.	86. 1.	
Antilochides, tioch.	3570.	463.	86. 2.	
Chares.	3571.	462.	86. 3.	
Apſeudes.	3572.	461.	86. 4.	
Pythodorus.	3573.	460.	87. 1.	
Euthydemus.	3574.	459.	87. 2.	
Apollodorus.	3575.	458.	87. 3.	
Epameinon, Epaminondas, Aminias.	3576.	457.	87. 4.	
Diotimus.	3577.	456.	88. 1.	
Euclides. Euclees.	3578.	455.	88. 2.	
Euthydemus. Scythodorus. *Philoch.*	3579.	454.	88. 3	
Stratocles.	3580.	453.	88. 4.	
Iſarchus. Hipparchus.	3581.	452.	89. 1.	
Aminias. *	3582.	451.	89. 2.	
Alcæus.	3583.	450.	89. 3.	
Ariſtion.	3584.	449.	89. 4.	
Aſtyphilus. Ariſtoph.	3585.	448.	90. 1.	M. Chr. Epoch. 62.
Archias.	3586.	447.	90. 2.	
Antiphon.	3587.	446.	90. 3	
Euphemus.	3588.	445.	90. 4.	
Ariſtomneſtus.	3589	444.	91. 1.	
Chabrias.	3590.	443.	91. 2.	
Piſander.	3591.	442.	91. 3.	
Cleocritus. Clearchus.	3592.	441.	91. 4.	
Call[illegible]s.	3593.	440.	92. 1.	
Theopompus.	3594.	439	92. 2.	
Glaucippus.	3595.	438.	92. 3.	
Diocles.	3596.	437.	92. 4.	
Euctemon.	3597	436.	93. 1.	* M. Chr. Epoch. 63.
Antigenes.	3598.	435.	93. 2.	* M. Chr. Epoch. 64.
Callias. *	3599.	434.	93. 3.	M. Chr. Epoch. 65.
Alexias.	3600.	433.	93. 4.	
Pythodorus, ſive Anarch.	3601.	432.	94. 1.	Captis à Lyſandro Lacedæmonio
Euclides.	3602.	431.	94. 2.	Athenis. Xenoph. Hellenic. l. 2.
Micion. Micon.	3603.	430.	94. 3.	* M. Chr. Epoch. 66.
Exænetus. Epæn. Xænet.	3604.	429.	94. 4.	
Laches.	3605.	428.	95. 1.	* M. Chr. Epoch. 67.
Ariſtocrates.	3606.	427.	95. 2.	M. Chr. Epoch. 68.
Ithycles.	3607.	426.	95. 3.	
Lyſiades.	3608.	425.	95. 4.	
Phormio.	3609	424.	96. 1.	
Diophantus.	3610.	423.	96. 2.	

Eubulides.

Archontes.	A. M.	Ante Evan.	Olymp.	
Eubulides.	3611.	422.	96. 3.	
Demoſtratus.	3612.	421.	96. 4.	
Philocles.	3613.	420.	97. 1.	
Nicoteles.	3614	419.	97. 2.	
* Demoſthenes.	3615.	418.	97. 3	
Antipater.	3616.	417.	97. 4.	
Pyrgion. Pyrrhion.	3617.	416.	98. 1.	
Theodotus.	3618.	415.	98. 2.	
Myſtichides.	3619.	414.	98. 3.	
Dexitheus.	3620.	413.	98. 4.	
Diotrephes.	3621.	412.	99. 1.	
Phanoſtratus.	3622.	411.	99. 2.	
Evander. Menan.	3623.	410.	99. 3.	
Demophilus.	3624.	409.	99. 4	
Pytheas.	3625.	408.	100. 1.	M. Chr. Epoch. 70.
Nicon.	3626.	407.	100. 2.	
Nauſinicus.	3627.	406.	100. 3.	
Callias. Calleas.	3628.	405.	100. 4.	M. Chr. Epoch. 71.
Chariander.	3629.	404.	101. 1.	
Hippodamus.	3630.	403.	101. 2.	
Socratides.	3631.	402.	101. 3	
Aſtëius. Ariſteus.	3632.	401.	101. 4.	M. Chr. Epoch. 72.
Alciſthenes.	3633.	400.	102. 1.	
Phraſiclides.	3634	399.	102. 2.	M. Chr. Epoch. 73.
Dyſcinetus.	3635.	398.	102. 3.	
Lyſiſtratus.	3636.	397.	102. 4	
Nauſigenes.	3637.	396.	103. 1.	M. Chr. Epoch. 75.
Polyzelus.	3638.	395.	103. 2.	
Cephiſodorus.	3639.	394.	103. 3.	M. Chr. Epoch. 76.
Chion.	3640.	393.	103. 4.	
Timocrates.	3641.	392.	104. 1.	
Chariclides.	3642.	391.	104. 2.	
Molon.	3643.	390.	104. 3.	
Nicophemus.	3644.	389.	104. 4	
Callimides. Callidemid.	3645.	388.	105. 1.	
Euchariſtus.	3646.	387.	105. 2.	
Cephiſodotus.	3647.	386.	105. 3.	
Agathocles.	3648.	385.	105. 4.	M. Chr. Epoch. 77.
Elpines. Elpinices.	3649.	384.	106. 1.	
Calliſtratus.	3650.	383.	106. 2.	M. Chr. Epoch. 79. Hinc deficit.
Diotimus.	3651.	382.	106. 3	
Eudemus.	3652.	381.	106. 4.	
Ariſtodemus.	3653.	380.	107. 1.	
Theſſalus.	3654.	379.	107. 2.	
Apollodorus.	3655.	378.	107. 3.	
Callimachus.	3656.	377.	107. 4.	
Theophilus.	3657.	376.	108. 1.	
Themiſtocles.	3658.	375.	108. 2.	
Archias.	3659.	374.	108. 3	
Eubulus.	3660.	373.	108. 4.	
Lyciſcus.	3661.	372.	109. 1.	
Pythodorus, vel -dotus.	3662.	371.	109. 2.	
Soſigenes.	3663.	370.	109. 3.	
Nicomachus.	3664.	369.	109. 4.	
Theophraſtus.	3665.	368.	110. 1.	

* Demoſtratus. *In Lydiat. Ser. p.* 60.

Archontes.	A.M.	Ante Evan.	Olymp.
Lyſimachides.	3666.	367.	110. 2.
Charondas. Chær.	3667.	366.	110. 3.
Phrynicus.	3668.	365.	110. 4.
Pythodemus, -dorus.	3669.	364.	111. 1.
Euænetus.	3670.	363.	111. 2.
Cteſicles.	3671.	362.	111. 3.
Nicocrates.	3672.	361.	111. 4.
* Nicetes. Niceratus.	3673.	360.	112. 1.
Ariſtophanes.	3674.	359.	112. 2.
Ariſtophon.	3675.	358.	112. 3.
Cephiſophon.	3676.	357.	112. 4.
Euthycritus, -crates.	3677.	356.	113. 1.
Chremes. Hegemon.	3678.	355.	113. 2.
Chremes. Anticles.	3679.	354.	113. 3.
Anticles. Soſicles.	3680.	353.	113. 4.
Hegeſias.	3681.	352.	114. 1.
Cephiſodorus.	3682.	351.	114. 2.
Philocles. Polyel. Diocl.	3683.	350.	114. 3.
Apollodorus. Archip.	3684.	349.	114. 4.
Archippus. Neæch.	3685.	348.	115. 1.
Apollodorus.	3686.	347.	115. 2.
Phocion. Archip.	3687.	346.	115. 3.
Demogenes.	3688.	345.	115. 4.
Democlides.	3689.	344.	116. 1.
Praxibulus.	3690.	343.	116. 2.
Nicodorus.	3691.	342.	116. 3.
Theophraſtus.	3692.	341.	116. 4.
Polemon.	3693.	340.	117. 1.
Simonides.	3694.	339.	117. 2.
Hieromnemon.	3695.	338.	117. 3.
Demetrius Phal.	3696.	337.	117. 4.
Charinus.	3697.	336.	118. 1.
Anaxicrates.	3698.	335.	118. 2.
Chorebus, vel Xenias.	3799.	334.	118. 3.
Xenippus. Euxen. Xeni.	3700.	333.	118. 4.
Phereelcs.	3701.	332.	119 1.
Leoſtratus.	3702.	331.	119. 2.
Nicocles.	3703.	330.	119. 3.
Calliarchus.	3704.	329.	119. 4.
Hegemachus.	3705.	328.	120. 1.
Euctemon.	3706.	327.	120. 2.
Mneſidemus.	3707.	326.	120. 3.
Antiphates.	3708.	325.	120. 4.
Nicias.	3709.	324.	121. 1.
Nicoſtratus.	3710.	323.	121. 2.
Olympiodorus.	3711.	322.	121. 3.
Philippus. Diphilus.	3712.	321.	121. 4.

Hinc defecit continuata Archontum Series, autoribus deinceps mutilis nec amplius extantibus: annis 28, ſive ſeptem Olympiadibus ante citimam Marmorei Chronici Epocham.

* Anycetes. *Lydiat. Ser. p.* 85.

JOHAN-

JOHANNIS MARSHAMI ÆRA ATTICA: SIVE COMMENTARII IN *MARMOR CHRONICON*,

Ex ipſius [a] Canone Chronico EXCERPTI.

NOS Æram Atticam conſtituimus, auctoritate freti Marmoris Arundelliani: quod jampridem edidit, atque illuſtravit V. Cl. Johannes Seldenus, æternum noſtri ſeculi decus. Quod autographum cùm ſit, ídque longè antiquiſſimum, maximam præ ſe fert in dirimendis litibus auctoritatem, in emendandis temporibus utilitatem. Hinc ἐμπίςωσις eorum, quæ ſtatuuntur rectè; διόρθωσις eorum, quæ ſecùs: ad hanc amuſſim Panhellicam [b] examinentur res Græcæ; abſque quâ vacillat admodum iſta Chronologia.

Veneranda hæc Stela, in quâ nobiliores Græciæ Epochæ juſto diſponuntur ordine, ab initio Cecropis ad Diognetum Archontem numerat annos MCCCXVIII. Anni iſti expanſi conficiunt Æram Atticam, quæ produci poteſt uſque ad Olympiadem CLX: quo tempore Græciæ nomen cum libertate evanuit, & cum gloriâ virtus. Illius autem Epocha incidit in annum Per. Jul. 3132.

Ab adventu [c] Cecropis conſurgit Æra Attica, per Reges Archontéſque Athenienſes deducta: ad quam res Græcæ accommodantur. Author Parius Arundelliani Marmoris ἀνέγραψε τοὺς ἄνωθεν χρόνους, ἀρξάμενος ἀπὸ Κέκροπος τοῦ πρώτου βασιλεύσαντος Ἀθηνῶν ἕως ἄρχοντος Ἀθήνησι Διογνήτου, *deſcripſit ſuperiora tempora, auſpicatus à Cecrope primo Athenarum rege uſque ad archontem Athenis Diognetum*; id eſt, per annos 1318. Terminum hujus intervalli citeriorem conſtituit Seldenus ad annum Per. Jul. 4450. Deme annos 1318; habes annum Per. Jul. 3132. ſive primum Cecropis, atque Æræ Atticæ.

Epochæ Marmoreæ.

	Æra Attica.
Lin. 3. *Ex quo Cecrops Athenis regnavit, & regio Cecropia dicta eſt; antea nuncupata Actica ab Actæo indigenâ: anni* 1318.	1
4. *Ex quo Deucalion juxta Parnaſſum in Lycoriâ regnavit; regnante Athenis Cecrope: anni* 1310.	9

[a] Is Canon Londini primùm anno 1672 editus eſt. Utor autem editione Franequeranâ, quæ prodiit ex officinâ Leonardi Strick bibliopolæ, MDCXCVI. in 4to. pag. 15, 114, 252, 263, 325, 351, 433, 471, 560, 665.

[b] *Mallem legere* Panhellenicam.

[c] Κέκροψ Αἰγύπτιος ὢν τὸ γένος, ᾤκησε τὰς Ἀθήνας· ὅθεν καὶ Κεκροπίδαι οἱ Ἀθηναῖοι. Ἐβασίλευσεν ἔτη ν'. Ἐλέγετο δὲ διφυὴς, ἢ διὰ τὸ ἀπὸ Αἰγύπτου γενέσθαι, καὶ εἰς Ἑλλάδα ἐλθεῖν καὶ βασιλεῦσαι. Suid. in Κέκροψ & Προμηθεύς.

Satis

Satìs convenit Euſebio cum Marmore, de intervallo ab initio Cecropis ad Excidium Trojæ; non item de intervallo proximo, à Caſu Trojæ ad Primam Olympiadem. Unde evenit, ut initium Cecropis totúmque hoc intervallum apud Euſebium annis 26 recentius ſit, quàm in hâc ἀναγραφῇ; rationem dabimus ad Trojæ captæ Epocham. Ær. Att.

5. *Ex quo Mars & Neptunus judicio egerunt de Halirrothio Neptuni F. & locus nuncupatus eſt Areopagus*; *anni* 1268; *regnante Athenis Cranao.* 51

6. *Ex quo diluvium ſub Deucalione contigit*; *& is imbres effugit è Lycoriâ ad Athenas*; *& [Jovi Phyxio] ſacra pro ſalute fecit*; *anni* 1265; *regnante Athenis Cranao.* 54

8. *Ex quo Amphictyon Deucalionis F. regnavit Thermopylis, & congregavit accolas vicinos, & nominavit eos Amphictyonas, & P.* —— *etiamnum ſacrificant Amphictyones*; *anni* 1258; *regnante Athenis Amphictyone.* 61

11. *Ex quo Hellen Deucalionis F. in Phthiotide regnavit, & Hellenes nominati ſunt, qui antea Græci appellati*; *& certamen Panathenæorum*——1257. *regnante Athenis Amphictyone.* 62

12. *Ex quo Cadmus Agenoris F. Thebas advenit*——*condidit Cadmiam*; *anni* 1255. *regnante Athenis Amphictyone.* 64

13. *Ex quo*—— *nicâ regnârunt*; *anni* 1252, *regnante Athenis Amphictyone.* 67

14. *Ex quo navis* —— *ex Ægypto in Græciam tranſmiſit, & nuncupata eſt Pentecontorus*; *& Danai filiæ Amymone & B* —— *& Helice & Archedice ſorte lectæ à cæteris filiabus* —— *& ſacrificabant ſuper littus in Para---ade in Lindo, quæ Rhodi urbs eſt*; *anni* 1247, *regnante* Athenis Erichthonio. 72

18. *Ex quo Erichthonius, Panathenæis primò celebratis, currum junxit, & certamen edidit, & Athenienſes* —— *deorum Matris apparuit in Cybelis*; *& Hyagnis Phryx tibias primus invenit*——*quæ Phrygia vocatur, tibiis primus cecinit, & alios nomos Matris, Bacchi, Panis, &* —*anni* 1242, *regnante Athenis Erichthonio, qui currum conjunxit.* 77

Areopagus.

Primum capitis judicium ibi *fertur* fuiſſe in cauſâ Oreſtis, id eſt, poſt bellum Trojanum. Sed & ante Oreſtem. (Apollodor. lib. iii. pag. 200, & 206.) *Cephalus jaculo fortè occidit uxorem Procrin Erechthei filiam*; *& in Areopago judicatus, perpetuo exilio damnatus eſt.* Et *Dædalus, diſcipulo ſuo Talo ſororis filio ex arce dejecto, condemnatus in Areopago ad Minoem fugit.*

Diluvium Deucalionis.

Duo apud Græcos celebrantur Diluvia: alterum in Bœotiâ tempore Ogygis, ante annos 250, quando [d] *Copaïs lacus, obſtructis in imo meatibus, aucta eſt uſque ad loca habitata*; alterum Deucalionis in Theſſaliâ: ubi *ferunt* [e] *fluvios olim* (ſub Deucalione putà) *Theſſaliam feciſſe pelagus, & Neptunum feciſſe anfractum illum, per quem meat Peneus.* Sanè Neptuno Deucalion coætaneus erat. Nondum autem uno Theſſaliæ nomine innotuit regio iſta: ex quâ Homerus decem populos totidémque dynaſtas ad bellum Trojanum recenſet.

De Deucalionis Diluvio, ritûque Hieropolitano ab eodem inſtituto, legendus [f] Lucianus de Deâ Syriâ. Porrò Deucalion [g] cultum Deorum docuiſſe fertur.

[h] *Ut Varro ſcribit, regnante Athenienſibus Cranao ſucceſſore Cecropis*; *ut autem noſtri Euſebius & Hieronymus, adhuc eodem Cecrope manente, Diluvium fuit, quod appellatum eſt Deucalionis, eò quòd ipſe regnabat in earum terrarum partibus, ubi maximè factum eſt.* Varroni convenit cum Marmore: Syncellus [i] etiam ſub Cranao; neque diſſentiunt Tatianus & Clemens, qui ſub Crotopo συγχρόνω collocant. Oroſius Amphictyonis temporibus attribuens, extrema Crotopi reſpexiſſe videtur.

[d] Strab. lib. 9. pag. 406. [e] Herodot lib. 7. cap. 129. [f] pag. 882. [g] Apollon. Rhod. lib. 3. v. 1085 ubi lege Scholiaſt. & Plutarch. initio Pyrrhi. [h] Auguſtin. Civ. Dei. lib. 8. cap. 10. [i] pag. 157.

Quòd, poſt Tatianum, Clemens Alex. Euſebius, Syncellus, alii, Deucalionis Diluvium & Phaethontis Incendium (res ſatis contrarias) in idem tempus conjiciant; id quidem ex Platonis Timæo depromptum eſt: Plato autem ex Ægyptiorum diſciplinâ tradidit. Illi Majorem ἀποκατάστασιν, hoc eſt, redintegrationem, per ἐκπύρωσιν aut per κατακλυσμὸν perfici [k] docuerunt.

Concilia Amphictyonica.

Non una fuit apud Græcos Ἀμφικτυονία: vetuſtiſſima quidem Theſſalica hæc inſtituta, ut eſſent Græci [l] φίλοι μὲν ἀλλήλοις, λυπηροὶ δὲ τοῖς βαρβάροις καὶ φοβεροί. [m] Enumerantur gentes XII. Concilii participes: extra πύλας, VII.; *OEtæi* (aliis *Ænianæ*), *Malienſes*, *Phthiotæ*, *Theſſali*, *Magnetes*, *Perrhæbi*, (Dolopes, ab Æſchine omiſſi, quòd forſan ejus ætate interierit gens Dolopum); intrà πύλας, V; *Locri*, *Dorienſes*, *Phocenſes*, *Bœoti*, *Iones*. [n] Pauſanias *Perrhæbos* omiſit & *Bœotos*; Suidas, Harpocration, & Michael Apoſtolius, *Theſſalos* & *Locros*. Convenire ſoliti erant Amphictyones bis quotannis ad Thermopylas: ubi [o] *Cereris Amphictyonidis templum, ſedilia Amphictyonibus, & ipſius Amphictyonis delubrum extructa ſunt.* Synodus Πυλαία vocatur, & Aſſeſſores Πυλαγόραι.

Alterum Ἀμφικτυονικὸν σύστημα apud Delphos inſtitutum fuit, [p] *quod & de publicis rebus conſultaret, & communem templi procurationem ſuſtineret, quum pecuniæ grandes & donaria depoſita cuſtodiâ atque ſanctimoniâ indigerent. Vetuſtiora ignorantur: ſed Acriſius memoratur primus, qui Amphictyones* (hos) *ordinaverit, & urbes definiverit, quibus in conſeſſu eo eſſet jus ſuffragii. Convenerunt primò* XII. *urbes* (non gentes), *poſtmodo urbes plures ſe adjunxerunt. Concilium vocabant Pylæam; erat & vernum & autumnale: & Cereri ſacrificabant Pylagoræ.* Amphictyones hi, poſtquam Pythia inſtituta ſunt, ludis iſtis præſidebant, neque publicas Græciæ, ſed templi Delphici res ſacras procurabant. Concilium hoc ad alterius exemplar compoſitum eſt. Eadem utrobique [q] vocabula. [r] Pauſanias utroſque diſtinguit. Sanè magna fuit utriuſque vel ſimilitudo vel confuſio [ſ].

Tertia Ἀμφικτυονία etiam ſacra fuit, inſtituta ad tuendam τὴν ἀσυλίαν templi, quod Neptuno ſacratum eſt in Calauriâ inſulâ [t]. Ἦν δὲ Ἀμφικτυονία τις περὶ τὸ ἱερὸν τοῦτο ἑπτὰ πόλεων, αἳ μετεῖχον τῆς θυσίας· ἦσαν δὲ Ἑρμιὼν, Ἐπίδαυρος, Αἴγινα, Ἀθῆναι, Πρασιεῖς, Ναυπλιεῖς, Ὀρχομενὸς ὁ Μινύειος.

His exemplis, in Aſiâ [v] *Panionium ex* XII *urbibus*, & [u] *Triopium Dorienſe ex* VI, à colonis Græcis inſtituta ſunt.

Cadmus.

Alterâ Ægyptiorum exulum colonia in Græciam deducta eſt à Cadmo Agenoris filio. [w] *Phœnix & Cadmus de Thebis Ægyptiorum in Syriam profecti apud Tyrum & Sydonem regnaverunt.* Dein, [x] *raptâ Europâ, Cadmus regnavit Thebis.* [y] *Miſſus ad quærendam Europam, Rhodum navigavit —— in eâ inſulâ Neptuno templum condidit.* [z] Phœnices ἀνθρωποθυσίας in hanc inſulam intuliſſe videntur.

Sicut [a] *oppidum Cecrops à ſe appellavit Cecropiam, quæ nunc eſt arx Athenis; ita* [b] *Cadmus & Cadmiam munivit, & regnum poſteris reliquit. Illi Thebas Cadmiæ adjecerunt; & Bœotis pleriſque imperantes, regnum propagârunt, uſque ad Epigonorum expeditionem.* Regio autem [c] Καδμηὶς *vocata eſt, uſque ad annum ſexageſimum poſt caſum Trojæ; quo tempore à Bœotis occupata Bœotiæ nomen obtinuit.*

[k] Plato in Critiâ, p. 1100. [l] Dion. Halic. l. 4. p. 229. [m] Æſchin. Orat. περὶ παραπρεσβείας, p. 262. [n] l. 10. p. 622. [o] Herodot. l. 7. c. 200. [p] Strab. l. 9. p. 420. [q] Heſych. in voce Ἀμφικτύονες. [r] l. 7. p. 445. [ſ] Herodot. l. 2. c. 180. l. 5. c. 62. l. 7. c. 220. Lege plura in Pauſan. l. 10. p. 622. Gruter. p. 129. 15. & p. 1021. 7. De vocis Ἀμφικτύονες ſignificatione lege Androtion. apud Pauſan. l. 10. p. 622. & Anaximen. apud Harpocrat. Ἀμφικτ. & Schol. Thucydid. l. 3. p. 241. o. 4. [t] Strab. l. 8. p. 374. [v] Herodot. l. 1. c. 143. [u] c. 144 [w] Euſeb. n. 562. [x] n. 587. [y] Diod. Sic. l. 5. p. 227. [z] Porphyr. de Abſtin. l. 2. [a] Plin. l. 7. c. 56. [b] Strab. l. 9. p. 401. [c] Thucyd. l. 1.

Lacedæmon.

Ne deſiderentur in Marmore nobiliſſimæ gentis origines, legendum velim τῆς Λακωνικῆς ἐβασίλευσαν, & de Eurotâ atque Lacedæmone regibus intelligendum: adeò ut Lacedæmoniorum Epocha incidat in annum Atticum 67.

Danaus.

Adventus [d] Danai celebris eſt Græcorum Epocha, quæ incidit in annum Atticum 72; 36 annis priùs, quàm in Euſebii Canone. Danaus autem Cadmo patruelis tertiam Ægyptiorum coloniam deduxit in Græciam; & exuto Gelanore, Argivorum regnum obtinuit.

Panathenæa.

Græci in dies feſtos ludorúmque apparatus propenſiſſimi fuerunt. Hinc in Marmore noſtro tot Epochæ ludos ſacros & theatrum ſpectantes. Athenæa, apud eos omnium vetuſtiſſima, cum cultu Minervæ ex [e] Ægypto in Græciam tranſlata ſunt.

Mater Deorum.

Matris Deorum religio in Phrygiâ ortum habuit: prima Deæ Θεοφάνεια in [f] Cybelis contigit; quæ ἐφάνη ἐν Κυβήλοις, *in Cybelis apparuit*, anno Attico 77, *regnante Athenis Erichthonio.* Dea hæc etiam Smyrnæ culta eſt, & Magneſiæ. In [g] fœdere Smyrnæorum & Magnetum, utrique jurant παρὰ τὴν Μητέρα τὴν Σιπυλήνην. Vetuſta urbs [h] *Sipylus everſa fuit regnante Tantalo.* Religio apud Magnetas ſuperſtes; vetuſtior forſan; ſed Smyrnenſis, privilegio major. Enumerat [i] Ulpianus *Deos, quos S. C. & conſtitutionibus Principum heredes inſtituere conceſſum eſt; · Apollinem Didymeum, Dianam Epheſiam; Matrem Deorum Sipylenſem, quæ Smyrnæ colitur.* Smyrnam nominat, ut à Magneſienſi diſtinguatur. [k] Poſterior Theodoſiani Codicis editio pro *Sipylenſem* perperam ſubſtituit *Cybelenicam.*

Cum religione Phrygiâ nata eſt Harmonia ſacra. [l] *Satyrus Phryx invenit tibiam obliquam; Hyagnis & ipſe Phryx, harmoniam trichordam & diatonicam; Crumata verò, Olympus ſimiliter Phryx; & Mixophrygium modum & Mixolydium, Marſyas eâdem patriâ natus: Doricam autem harmoniam Thamyris Thrax excogitavit.* Fuit autem Hyagnis Marſyæ pater; Marſyas, Olympi præceptor.

Æʀ. Aᴛᴛ.

Marm. Lin. 21. *Ex quo Minos primus rex in Apolloniâ ſedes fixit; & ferrum repertum eſt in Idâ ab Idæis Dactylis, Celmide—regnante Athenis Pandione.* [151]

23. *Ex quo Ceres Athenas advenit, & fruges plantavit, &——Triptolemo Celei & Neæræ filio*; *anni* 1145. *regnante Athenis Erichtheo.* 174

23. *Ex quo Triptolemus ſeminavit in Rariâ dictâ Eleuſine*; *anni* 1142. *regnante Athenis.——* 177

26. ——*Proſerpinæ raptum & Cereris inveſtigationem, & ejus——eorum, qui fruges exceperunt*; *anni* 1135. *regnante Athenis Erichtheo.* 184

28. ——*Myſteria inſtituit in Eleuſine, & Muſæi poeſes edidit, Pandionis filio.*

[d] *De Danai patriâ Ægypto, lege* Apollodor. l. 2 & Maneth. apud Joſeph. cont. Apion. p. 1041. *De ejus cum Gelanore Sthenela F. ob Argivorum regnum contentione,* Pauſan. l. 2 p. 118. *De Lariſſâ ab eo conditâ,* Strab. l. 8. p. 371. & Stephan. de Urb. *De puteis ab eo, vel ejus filiabus inventis.* Strab. l. 1. p. 23 & l. 8. p. 371. *De Danaidum nuptiis, & maritorum cæde, & πυρσῶν ἑορτῇ,* Apollodor. & Pauſan. l. 2 p. 131. *Θεσμοφόρια Cereris ab iiſdem ex Ægypto allata,* Herodot. l. 2. p. 171. *De templo ab Hypermneſtrâ Dianæ Suadæ ædificato, & Veneris Victricis dedicatione,* Pauſan. l. 2 p. 122. 109. *De Hypermneſtrâ Junonis Argivæ ſacerdote,* Euſeb. Chron. n. 582. *Ἱερεῖαι Argivæ Sacerdotes,* Etymol. Magn. *Earum prima Callithia,* Euſeb. Chron. p. 376. *alia item, Alcyone,* Dion. Halic. l. 1. p. 18. *Admeta,* Syncell. p. 172. [e] Herodot. l. 2. c. 58, 59, 62. *ubi de feſto λυχνοκαΐης. De feſtis item λαμπάδι, λαμπαδηδρομίαις, λαμπαδηφορίας, lege* Harpocrat. ex Polemone: Plat. l. 1. de Republ. Herodot. l. 8. c. 98. Pauſan. l. 1. p. 58. *De feſto ἀρρηφορίας,* Etymolog. Heſych. Suid. Harpocr. *De Androgeo Minois filio in Panathenæis ab Ægeo celebratis victore,* Apollodor. l. 3. ſub finem. [f] Heſych. Κύβηλα. [g] Marmor. ll. 61, 70. [h] Strab. l. 1. p. 58. [i] Poſt Cod. Theodoſ. p. 92. Edit. Paris. 1686. [k] Lugd. 1593. 4to. [l] Clem. Alex. Strom. l. 1. p. 307.

Minos

Minos Primus.

Regnum Cretenſe veterum Græcorum maximum fuit: de quo nihil certi ante Minoa. In Euſebiano [a] Canone, Cres indigena, Cydon, Apteras qui urbem condidit, & neſcio quis Lapes, pro regibus habentur: qui tamen dubiæ ſunt fidei. [b] *Apteras urbs ab homine Delpho condita eſt.* [c] *Cydonia urbs Cretæ, quæ priùs Apollonia, dicta eſt à Cydone filio Apollinis & Acacallidis filiæ Minois.* In Marmore itaque legendum, ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΝ. Deſideratur annus. Euſebius ponit annum Pandionis 32: is eſt Æræ Atticæ 151.

Non convenit inter veteres, [d] *utrùm Minos hic eſſet advena, an indigena:* Homerus poſteriori opinioni aſtipulari videtur, cùm inquit;

> (Ζεὺς) [e] πρῶτον Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον·
> Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα.

Jupiter *Minoem primum genuit Cretæ cuſtodem*, ſive *Regem: Minos* (ſecundus, primi ex Lycaſto nepos) *genuit Deucalionem, Idomenei patrem.* Strabo, Apollodorus, alii Minoes duos non ſatìs diſtinguunt. Uterque Jove genitus habetur: utriuſque facta promiſcuè narrantur. Minoem advenam eſſe refert [f] Diodorus.

Idæi Dactyli.

Ida mons eſt & Cretæ & Troadis: unde alii illos hujus, alii illius incolas faciunt. Marmor Cretam deſignat; ut & [g] Diodorus. Sanè Homerus, quo tempore [h] *Cumæi urbem Cebrenida condere parabant ad Idam, ubi ferrum effoſſum eſt*, ob opus ferrarium, urbi bene ominatus eſt. Quandoquidem verò urbes in Græciâ jam pridem Cecrope & à vetuſtiore Phoroneo conditæ fuerint, vix eſt, ut intelligamus ferrum apud Græcos hactenus humanis uſibus omnino ignotum fuiſſe. Quippe ſinè ferro nec colitur tellus, nec ſtruitur domus. Quin potiùs ſumendum eſt id, quod ex fortuito Idæ incendio accidit, de metallis ferri, quæ in viſceribus montis latentia vi ignis jam liquefacta eruperunt. Ferrum, huc uſque exoticum, jam primùm à Græcis elaboratum eſt. Ex caſu, non ex ingenio, fuit Ἰδαίας σιδήρου ἐργασία. Seneca [i] negat *ſapientes fuiſſe, qui æris metalla & ferri invenerunt; cùm incendio ſilvarum aduſta tellus in ſummo venas jacentes liquefacta fudiſſet.*

Eleuſinia.

De adventu Cereris in Atticam, & de raptu Proſerpinæ multa narrant Græci. Hiſtoricam rei fidem facit [k] Diodorus. Cecrops rex primus, Minervæ cultum; Erechtheus ſextus, Cereris in Atticam tranſtulit. Triptolemus [l] Eumelum primum Achaiæ regem agriculturam docuit. Locus ἀπὸ τῆ ἄρῶν dictus eſt [m] Ἀρόη, ubi poſtea urbs Patræ. An verò Arcadem [n] docuerit τὴν ποίησιν τῆ ἄρτα, dubitari poteſt; quia Lycaon Arcadis avus poſthac memoratur [o] in Marmore. Eumolpus Thrax Eleuſiniis auxilia attulit contra Erechtheum. [p] *Commiſſâ inter Eleuſinios & Athenienſes pugnâ, hinc rex Erechtheus, indè Eumolpi filius Immaradus ceciderunt. Arma dehinc his conditionibus poſita; ut Eleuſinii in cæteris eſſent Athenienſibus ſubditi; Initia autem ipſi tanquam propria retinerent; ac Eumolpus & Celei filiæ ſacra facerent deabus, Cereri & Proſerpinæ. Androtion* (apud Scholiaſt. [q] Sophoc.) *ſcripſit non Eumolpum hunc Thracem, ſed ab eo quintum, inveniſſe Myſteria.* Verùm ſententia prior, de Eumolpo primo, Marmoris & [r] Homeri auctoritate ſancitur. Tertius Eumolpus, primi abnepos, Myſteria minora in Herculis gratiam inſtituit.

[a] Num. 56, & 128, 451, 513, 554. [b] Pauſan. Phocic. p. 618. [c] Steph. de Urb. Κυδ. [d] Strab. l. 10. p. 477. [e] Iliad 13. v. 450. [f] L. 4. p. 183. [g] L. 5. p. 230. Strab. l. 10. p. 473. nominat Σιδηρεῖον: *ubi lege* Κίλμιν. [h] Herodot Vit. Homer. p 565. [i] Epiſt. 90. [k] L. 1. p. 17. [l] Pauſan. Achaic. p. 431. [m] Etymol. Magn. [n] Pauſan. Arcad. p 459. [o] Lin. 31. [p] Pauſan. Attic. p. 71. [q] Œdip. Colon. v. 1107. [r] Hymn. in Cerer. apud Pauſan. l. 2. p. 110.

Ær. Att.

Marm. Lin. 29. *Ex quo Luſtratio primùm inſtituta eſt* .... 1062. *regnante Athenis Pandione Cecropis filio.* 257
30. *Ex quo in Eleuſine Gymnicum* certamen inſtitutum ....
30. *Ex quo .... Lycæa in Arcadiâ inſtituta, & .... Lycaonis dabantur Græcis .... regnante Athenis Pandione Cecropis filio.*
32. *Ex quo ... Hercules ... regnante Athenis Ægeo.*
33. *Ex quo Athenis* ſterilitas *frugum contigit, & conſultus* Apollo ... *quas poſtulaverit Minos; anni* 1031 *regnante Athenis Ægeo.* 288
34. *Ex quo Theſeus ... Atticas* XII *urbes in unam collegit, & reipublicæ formam & ſtatum popularem ...*
36. ... *Iſthmiorum certamen propoſuit, Sine occiſo; anni* 995. 324
36. Ex quo Ammon ... anni [... ΔΔΔΔΠ] 995. *regnante Athenis Theſeo.*
37. *Ex quo Argivi .. Adraſt ... regnârunt, & certamen ... anni* [ΗΗΗΗΗ ΙΔΔΔΔΔΙΙΙΙ] 994. *regnante Athenis Theſeo.* 325

ΚΑΘΑΡΜΟΣ.

Ægyptiorum meminimus, Cecropis, Cadmi, Danai, [a] Erechthei, qui ex Ægypto profecti Græcos inſtitutis civilibus erudierunt. Tandem etiam Græci in Ægyptum penetrârunt, ut eorum ritus & ſacra cognoſcerent. Horum primus habetur Orpheus, licèt patriâ Thrax. Illius enim pater fuit OEagrus, qui in Pieriâ Biſtonibus imperavit. [b] *Orpheus ex Ægypto pleroſque myſteriorum ritus, & Orgia Bacchi, & Mythologiam de inferis aſportavit.* Inter Initiorum ceremonias maximè neceſſarias habetur Καθαρμὸς Luſtratio: quam hiſce temporibus (id eſt, ætate Orphei) inſtitutam fuiſſe docet Marmor. Sacris Eleuſiniis non ita pridem introductis, acceſſit jam in ſanctitatis Græcæ cumulum ritus iſte, in Oriente pridem uſitatus. Luſtratio autem duplex, vel [c] Expiatio cædis, vel [d] Præparatio ad ſacra.

Certamen Eleuſinium.

In ornamentum Feſti Eleuſinii inſtitutum eſt Certamen, ad exemplum Athenienſis; illud in Minervæ, hoc in honorem Cereris. Ludus Panathenaicus erat Curulis, Eleuſinius autem Gymnicorum primus. De Certaminum Græcorum inſtitutione Photius in Excerptis ex Helladii Chreſtomathiâ. [e] *Primò inſtituebantur Panathenæa* (ab [f] Erichthonio); *deinde Eleuſinia* (ſub [g] Pandione II); *poſtea Iſthmia* ([h] Theſeo) *in honorem Melicertæ; dehinc Olympia ab Hercule; indè Nemea, mortuo Archemoro; poſtremò Pythia, poſt caſum Cirrhæ, inſtituta ſunt.*

Lycæa.

Regnante Athenis Pandione Lupercalia ſive Lycæa in Arcadiâ inſtituta ſunt à Lycaone. De Lycaonis ætate non convenit. Pauſanias [i] illum Cecropi primo Athenarum regi æqualem facit. Et Apollodorus [k] diluvium ponit ſub Nyctimo Lycaonis filio. Euſebius contrà (poſt occaſum Trojæ) *ſub Oxynte*, 13 *Athenarum rege*, [l] *Agon Lyciorum* (Lycæorum) *primus actus.* Litem hanc dirimit Marmor.

Hactenus de Græcorum Sacris; jam de rebus eorum Civilibus. Sanè ſeculum hoc, quod præceſſit Bellum Trojanum, rerum Græcarum feraciſſimum eſt.

Ægeus Rex.

Athenis, anno Attico 275, Pandioni II. ſucceſſit Ægeus; non ex aſſe hæres, ſed

[a] *Erechtheus genere Ægyptius.* Diodor. l. 1. p 17. [b] L. 4. p. 162. l. 1. p. 60. [c] *Carmanor Apollinem de cæde purgavit.* Pauſan. l. 10. p 620. *Theſeus expiari petiit.* Plutarch. Theſ. p. 5. *& Bellerophon.* Apollodor. l. 2. p. 87. [d] *Ad hoc luſtrationis genus requirebantur Lavacrum,* Herodot. l 2. c. 37. *jejunium,* Clem. Alex. Protrept. p. 13. Arnob. lib 5. *caſtimonia,* Schol. in Perſ. Satyr. 5. v. 145. Hieronym. cont. Jovinian. l. 1. Julian. Orat. 5. p 302, 325. [e] Biblioth. p. 1590. [f] Marmor. lin. 18. [g] Lin. 30. [h] Lin. 36. [i] Pauſan. Arcad. p. 456. [k] L. 3. p. 164. [l] Num. 876.

ex quadrante. [m] *Cum enim quatuor eſſent Pandionis filii, Ægeus, Lycus, Pallas, & Niſus; Attica in quatuor portiones diviſa fuit. Partitionem hanc ſatìs teſtatur Sophocles: apud quem Ægeus ita loquitur;*

Πατὴρ δ' ἀπελθεῖν ὥρισ' εἰς Ἀκτὴν ἐμοὶ
Πρεσβεῖα νείμας τῆς γῆς. Τῷ δ' αὖ Λύκῳ
Τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας νέμων.
Νίσῳ δὲ τὴν ὁμαλὸν ἐξαιρεῖ χθόνα
Σκείρωνος ἀκτῆς. Τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον
Ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ γίγαντας ἐκτρέφων
Εἴληχε Πάλλας. ——

Harum ſortium nomina recitat Scholiaſtes [n] Ariſtophanis: Ægeo contemporaneus fuit Minos rex Cretæ.

Minos ſecundus.

Minois [o] Primi regia fuit Apollonia, quæ & Cydonia: ſecundi verò, Cnoſſus.

Theſeus Rex.

[p] *Tertiò aderant ex Cretâ, qui tributum* [q] *accepturi erant: ubi autem tempus adfuit tertii tributi, Theſeus ſemetipſum obtulit.* Neque multò pòſt, Cretam appulit: rediénſque è Cretâ ſucceſſit Ægeo. Ex Marmore diſcimus, Minoem poſtulâſſe tributum, anno Attico 288. Solutum eſt tributum [r] δι' ἐννέα ἐτῶν, *nono quoque anno.* Secundum itaque tributum incidit in annum 296. Tertium in annum 304. Euſebius initium Theſei ponit ad numerum Canonis ſui 783. qui eſt annus Atticus 323. Sed & Scaliger non ſinè ratione cenſet [s] *Initia Ægei & Theſei nimis altè repetita* eſſe ab Euſebio, & *multis annis anticipata.* Adeò incondita eſt hujus ſeculi Chronologia Græca. Thraſylli cujuſdam [t] Chronographium, de horum temporum intervallis, Theſei tempora ſtabiliendi ſpem nobis injecit. Sed ἀποσπασμάτιον hoc Thraſylli, tanquam neque αὐτοθέμεθλον, neque bonæ frugi, miſſum facimus. Euſebium quidem ſecuti ſumus in [u] Canone, ſed non libenter.

Argivorum Rex Adraſtus.

Adraſtus [x] *Talai filius regnabat Argis,* [y] *unde ejectus Sicyonem confugit ad Polybum; eóque mortuo ipſe regnum adiit: &* [z] *Sicyonem urbem illuſtrem ornatámque reddidit, & Pythia ibi in honorem Pythii Apollinis inſtituit.* Hujus agonis obſcura ſunt veſtigia in Marmore, anno Attico 325. Sanè Sicyonii [a] *in ipſo foro* ἡρῷον *Adraſto* poſuerunt; *hoſtiis & feſtis* illum honorantes, *ejus infortunia choris tragicis decorabant.* Pauſaniæ Adraſtus eſt Sicyoniorum rex 17, Euſebio 23, [b] Homero primus.

Hercules.

Herculis meminit mutilum [c] Marmor, regnante Athenis Ægeo: ſub quo illius ἆθλοι decantatiſſimi [d] collocantur. Fortaſſe autem illius καθαρμὸν [e] *initiationem* innuit Marmor. Nam de Alcmenæ filio procul dubio intelligendum.

[m] Strab. l. 9. p. 392. [n] Veſp. p. 528. [o] Minoem utrumque eodem modo non diſtinguunt Marſhamus & Prideaux: lege Humphredi Prideaux Comment. in Marmor. l. Epoch. 6. & 20. [p] Plutarch. Theſ. [q] *Tributum ob Androgei cædem exactum.* Vide Not. ad Minois tempora. [r] Strab. l. 16. p. 762. [s] In Euſeb. p. 44. [t] Vide apud Clem. Alex. Strom. l. 1. p. 335. [u] Scil. ann. Attic. 323. qui eſt annus Canon. Euſeb. 783. [x] Apollodor. l. 3. p. 100. [y] Pauſan. l. 2. p. 96. [z] Pind. Nem. Od. 9 v. 20, 28 ubi lege Scholiaſt. [a] Herodot. l. 5. c. 67. [b] Ιλ. β. v. 572. [c] Lin. 32. [d] Euſeb. num. 768. [e] Diodor. l. 4. p. 162.

	Æʀ. Aᴛᴛ.
Marm. Lin. 38. *Ex quo Græci in Trojam expeditionem fecerunt*; *anni* 954. *regnante Athenis Meneſtheo, anno ejus* 13.	365
39. *Ex quo Troja capta eſt*; *anni* 945. *regnante Athenis Meneſtheo,* [vigeſimo] *ſecundo ejus anno, menſis Thargelionis die* 24.	374
40. *Ex quo Oreſtes ..... Ægiſthi filiæ ... in Areopago, quâ vicit Oreſtes*; *anni* [... HHHHΔΔΔ .. II] 942. *regnante Athenis Demophonte.*	377
41. *Ex quo ... in Cypro Teucer ſedes poſuit*; *anni* 938. *regnante Athenis Demophonte.*	381

Bellum Trojanum.

Seculum hoc, ut Ægyptiis lætum, ita Græcis glorioſum fuit; Trojanis autem exitiale. Græcorum res geſtæ tenuitate fabuloſâ adhuc obſcuriores fuerant. Celebrantur quidem expeditiones Argonautarum, & τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας: ſed omnium decantatiſſima eſt hæc, quæ contra Trojanos ſuſcipitur. Tantum fuit hoc bellum, quantum ad eam diem nullum fuerat unquam: decrevit illud totius Græciæ ὁμήγυρις: unde [f] *Jupiter* ὁμαγύριος *dictus. Ad Ægium convocavit Agamemnon* τοὺς λόγου μάλιστα ἐν Ἑλλάδι ἀξίους *principes Græciæ.* Quot urbes in Græciâ, tot ferè dynaſtæ, ſuarum gentium duces contra Trojam. Ex eorum recenſione [g] videbimus, quis fuerit veteris Græciæ civilis ſtatus. Quicquid enim terrarum extra illorum ditionem extendebatur, adhuc ἄδηλον prorſus & ſpiſſis tenebris involutum eſt.

Athenienſium dux erat [h] Meneſtheus Petei filius, Ornei nepos. Erechthei pronepos; cujus [i] anno regni 13°. ſolverunt Græci.

Epocha Trojæ captæ.

De intervallo ab initio Cecropis ad caſum Trojæ, cum Arundelliano Marmore ſatis convenit Euſebio. Nam exciſa eſt Troja anno Æræ Atticæ 374; & ſecundùm Euſebium, [k] *ab initio Cecropis uſque ad Trojæ captivitatem fiunt anni* 375. Adjicit annum, ad Græcorum reditum numerans. Urbem enim conflagrâſſe aiunt anno Expeditionis nono, [l] *& Danaûm decimo vere rediſſe rates.* Annus iſte Atticus 374 eſt in Periodo Julianâ 3505, qui eſt numerus Euſebianus 808. Verùm Euſebio in Canone, *Troja capta eſt* numero 835. qui in Per. Jul. eſt 3532. Dempto reditûs anno, differentia eſt annorum 26.

Neque Bellum Trojanum tantummodo ſpectat iſta 26 annorum differentia, ſed totum ſuperioris temporis intervallum: ita ut vetuſtiores omnes Græcorum Epochæ eo augmento totidem annis altiores aſſurgant; & ex auctoritate Marmoris, XXVI anni diu deperditi Antiquitati Græcæ reſtituantur. Differentiæ hujus ratio conſurgit ex altero, quod ſequitur, intervallo ad Primam Olympiadem: de quo mira eſt Chronographorum veterum [m] diſcrepantia.

Nullius in Marmore Olympiadis mentio occurrit: neque occurrere potuit, quia exaratum eſt Marmor, antequam Olympiaca temporum ſupputatio in Græcorum Chronologiam recepta fuerit. Cùm verò Prima Olympias, conſenſu Chronologorum, competat anno Per. Jul. 3938, qui eſt annus Æræ Atticæ 807, & Troja capta ſit anno Æræ Atticæ 374, qui eſt Per. Jul. 3505. ſatis conſtat de terminorum diſtantiâ annorúmque differentiâ.

Oreſtes, Teucer.

Oreſtes, paternæ [n] necis ultor, Clytæmneſtram matrem, Ægiſthum adulterum, eorúmque filiam (Helenam à [o] Ptolemæo Hephæſtionis dictam) trucidavit. Tertio

[f] Pauſan. l. 7. p. 444. [g] Lege plura de hâc apud Marſhamum. [h] Homer. Iλ. β v. 552. [i] Marmor. lin. 38. [k] Num. 460. [l] Propert l. 4. [m] *Euſebius numerat annos* 406. num. 1240. *Solinus* (c. 2.) 408. *Velleius Paterculus* (l. 1. p. 9.) 415. *Dicæarchus* (Apollon Schol. l 4. v. 272. Lege Marſham. p. 248, 249.) 436. *Apollodorus* (Diodor. Præfat. p. 4) *à Bello Trojano ſtatuit annos* 80 *ad reditum Heraclidarum*; (uti & Eratoſthenes, vid Clem Alex. Strom l. 1. p. 336.) *inde* [Diodorus] *annos* 328 *ad primam Olympiadem.* Cenſorini locus à Marſhamo citatur, antea à Lydiato p. 251. allatus & emendatus; ubi anni, quos Arctes computat, numerantur 414 apud Marſhamum, ſed 594 apud Lydiatum, ſcil. lxxiv in Cenſorini edit. [n] Virgil. Æn. 11. v. 266. [o] Phot. Bibl. cod 190. p. 475.

post

poſt Trojam captam anno, [p] *judicium in Areopago conſtitutum eſt Oreſti de cæde matris: & extat ibi Ara* 'Αθηνᾶς 'Αρείας *Minervæ Martiæ, quam Oreſtes jam abſolutus dedicavit.* Minerva [q] calculo ſuo æqualibus Areopagitarum ſuffragiis adjecto Oreſtem abſolviſſe dicitur. Neque tantùm judicatus eſt Oreſtes, ſed apud [r] Trœzenios etiam expiatus.

Septimo poſt Excidium Trojæ anno, Teucer Telamonis filius, Salamine inſulâ à patre prohibitus, in Cyprum navigans urbem patriæ cognominem [s] Salamina condidit.

Æʀ. Aᴛᴛ.

Marm. Lin. 42. *Ex quo Neleus inhabitavit . . . . Epheſum, Erythras, Clazomenas . . . . Colophonem, Myunta, ... Samum . . . . . . Panionia facta ſunt; anni 783. regnante Athenis Meneſtheo,* XIII *ejus anno.* 536

Si fuiſſet integrum Marmor, de Migrationis Ionicæ tempore nullus eſſet dubitandi locus. Sed diſparuit numeri pars prior: legitur in fine tantùm . . . . . ΔΙΙΙ. Totus numerus videtur fuiſſe ⊞ Η Η ⊡ ΔΔΔΙΙΙ ſive DCCLXXXIII, ut ſint, *ex quo Neleus Iones in Aſiam duxerit, uſque ad Diognetum Archontem*, anni 783. Is eſt annus Æræ Atticæ 536, annus à Captâ Trojâ 163. Deme annos 26 (quos huic intervallo inſerit Marmor) manet annus à Caſu Trojæ 137. [t] Eratoſthenes (quem Euſebius aliique ſequuntur) putat annos 80 [*à Trojâ Captâ ad Reditum Heraclidarum*] indè 60 [*ad Migrationem Ionicam*], id eſt 140. Differentia eſt trium annorum. Rurſus; Eratoſthenes hinc ad Primam Olympiadem numerat annos 267. Juxta Marmor, ab anno Attico 536, ad annum Atticum 807, quo contigit Prima Olympias, ſunt anni 270. Differentia itidem eſt trium annorum. Eratoſthenis computus, ex numeris rotundis confectus, minùs accuratus forſan habendus eſt, quàm iſte Marmoris: & triennii μεταχρονισμῷ peccare videtur, non adhibitâ iſtorum 26 annorum ratione.

Hinc elucet Reditûs Heraclidarum tempus. Auctore Eratoſthene, 'Ηρακλειδῶν κάθοδος annis 60 prior erat, quàm 'Ιωνικὴ ἀποικία. Migrârunt Iones anno Attico 536. Demptis annis 60, Heraclidæ in Peloponneſum redierunt, anno Attico 476. Is annus eſt à Trojâ Captâ 103. Detrahe annos 26: habes annum à Captâ Trojâ 77. Eratoſthenes tres annos adjicit.

Migratio Ionica.

Coloniarum nomina in Marmore mutila ſunt. Evanuerunt Miletus, Priene, Lebedus, Teos, Phocæa, Chius. Duodecim enim ſunt civitates Ionicæ: [u] *quæ non eâdem linguâ utuntur: Miletus prima apud ipſos civitas, ad meridiem vergens; poſt hanc Myus & Priene, hæ in Cariâ ſitæ ſunt, eâdem linguâ utentes. Illæ verò in Lydiâ, Epheſus, Colophon, Lebedus, Teos, Clazomenæ, Phocæa, linguâ inter ſe conveniunt, à prioribus diſcrepant. Erythræ in continente, & inſula Chios, eandem habent loquendi formam: Samos autem inſula, peculiarem. Ita quatuor ſunt linguarum proprietates. Duodecim hæ civitates Ionum nomine gloriabantur, & fanum conſtruxerunt de ſuo nomine Panionium: ad quos Iones alii non admittebantur, exceptis Smyrnæis. In Mycale promontorio ſitum erat, & Neptuno Heliconio dicatum. Ibi coeuntes Iones feſtum celebrabant, Panionia, dictum.* Nomen id, ni fallor, in Marmore.

[x] Quid autem hoc, *regnante Athenis Meneſtheo, decimo tertio ejus anno?* Ipſiſſima quidem ſunt verba, quæ priùs ad [y] Belli Trojani Epocham exarata ſunt; neque tempus aliud deſignare videntur: procul dubio ad Migrationem Ionicam referri non poſſunt.

Migrationis hujus tempore, [z] *Elæa condita eſt à Meneſtheo & Athenienſibus, qui cum eo profecti ſunt ad Trojam.* Urbs illa maritima poſtea Pergamenorum navale fuit. Inter urbium nomina, quæ in adeſo Marmore diſparent, ſupponamus ΕΛΑΙΑΝ

[p] Pauſan. Attic. p. 52. [q] Æſchyl. Eumenid. v. 743, 749. Vide Heſych. ἴσαι ψῆφοι. [r] Pauſan. Corinth. l. 2. p. 144. [s] Horat. l. 1. Od. 7. v. 29. Apud Virgil. Æn. 1. v. 623. licentiâ plùs quam poeticâ Dido ait, — *Teucrum memini Sidona venire Finibus expulſum patriis &c.* Teucer & Æneas vixerunt ſeculis aliquot ante Didonem. [t] Clem. Alex. Strom. l. 1. p. 336. [u] Herodot. l. 1. c. 142, 143, 148. Quem locum paulò largiùs tranſcripſi, quàm Marſhamus. [x] Idem cum Marſhamo adnotant Seldenus, Lydiatus & Palmerius. [y] Marmor. Lin. 39. [z] Strab. l. 13. p. 622.

hanc,

hanc, quam condiderunt Athenienſes, *regnante Athenis Meneſtheo, decimo tertio ejus anno, quo Græci expeditionem in Trojam fecerunt.*

Ær. Att.

Marm. Lin. 44. *Ex quo Heſiodus poeta* floruit; *anni* DCLXX ... *regnante Athenis* Megacle.

45. *Ex quo Homerus poeta floruit; anni* 643. *regnante Athenis Diogneto.* 676

45. *Ex quo Pheidon Argivus ...... & nummum argenteum in Æginâ fecit, undecimus ab Hercule; anni* 631. *regnante Athenis* Phericle. 688

Heſiodus Poeta.

[a] *Nullum apud Græcos invenitur ſcriptum Homeri carminibus antiquius.* [b] *Homerum quàm Heſiodum natu majorem fuiſſe ſcripſerunt Philochorus, & Xenophanem minorem L. Accius poeta & Ephorus hiſtoriæ ſcriptor.* Noſtro Marmore judice, lis Ephoro datur; & Heſiodus annis aliquot ante Homerum floruiſſe decernitur. [c] Velleio, *Heſiodus fuit circa* 120 *annos diſtinctus ab Homeri ætate*; At [d] *M Varro dicit, non eſſe dubium, quin aliquo tempore eodem vixerint; idque ex epigrammate oſtendit, quod in tripode inſcriptum eſt, qui in monte Helicone ab Heſiodo poſitus traditur.* [e] *Heſiodus,* ait Herodotus, *atque Homerus annis non ampliùs* 400 *meipſo ſeniores.* Diſparuit in Marmore numeri pars poſterior; ex reliquiis conjicere eſt, annos plùs minùs 30 fuiſſe inter Heſiodum & Homerum. Cùm verò [f] *alter ab altero verſus & hemiſtichia non pauca ſumpſerit*; dubitare licet, an ſit, [g] *clariſſimum Homeri ingenium ſinè exemplo maximum* &c.

Heſiodo vetuſtiores [poetæ] memorantur [h] *Olen Lycius, qui hymnos Delios compoſuit;* [i] *Pamphos Athenienſis:* [k] *Linus* [Thebanus] *primus rhythmorum & melodiæ inventor, poeſi excellens; cujus diſcipuli Hercules (qui magiſtrum citharæ inſlictu interfecit), Thamyris (Thrax* [l], *à Muſis, quòd cum iis contendere voluiſſet, muſices & oculorum uſu privatus,* [m] *Philammonis filius,* [n] *qui Titanum adversùs Deos bellum ſcripſit) &* [o] *Orpheus;* [p] *Thymætes ætate Orphei;* [q] *Muſæus Eleuſinius, Orphei diſcipulus; Muſæus Thebanus, Thamyris filius, multò ante bellum Trojanum;* [r] *Daphne Tireſiæ filia, à quâ Homerus carmina non pauca mutuatus dicitur;* [s] *Dares Phrygius ante Homerum, Iliadis Phrygiæ author; Meliſander Mileſius, qui Lapitharum & Centaurorum pugnam ſcripſit;* [t] *Syagrus poſt Orpheum & Muſæum, qui primus bellum Trojanum ceciniſſe dicitur;* [v] *Helena Homero antiquior, Muſæi Athenienſis filia, à quâ Homerus belli Trojani argumentum fertur accepiſſe;* [u] *Phantaſia quædam Memphitis, Nicarchi filia, quæ ante Homerum bellum Trojanum & narrationem de Ulyſſe compoſuit, cujus libros à Phanite tranſcriptos Homerus Memphidem profectus accepit, eorúmque ordinem inſecutus eſt.*

Homerus Poeta.

Non minùs obſcura fuit Homeri ætas, quàm aut illius patria aut parentes; de quâ adhuc ſub judice lis eſſet, ſi non auctoritate noſtri Marmoris dijudicata fuiſſet. *Floruit Homerus ſub Diogneto Athenarum rege,* anno Attico 676; Per. Julianæ 3807; annis poſt Trojæ cladem 302; antequam Olympia ab Iphito & Lycurgo inſtaurata ſunt, annis 23; antequam Corœbus ſtadium vicerit, annis 131. De eâ igitur re non eſt ampliùs ambigendum. Diverſas tamen veterum ſententias referre non erit injucundum.

[a] Joſeph. contr. Ap. l. 1. p. 1034. Plin. Hiſt. l. 25. c. 2. [b] Aul. Gell. l. 3 c 11. [c] Lib. 1. [d] Aul. Gell. l. 3. c. 11. [e] Lib. 2. c. 53. [f] Lipſ. in Patercul. [g] Vell. Patercu. l. 1. ubi lege plura de Heſiodi ingenio, indole, parentibus, & patriâ; quam, *quia ab eâ multatus eſt, contumelioſiſſimè* deſcripſit; Ἔργ. v. 637. [h] Herodot. l. 4. c. 45. [i] Pauſan. l. 9. p. 582. [k] D[illegible] apud Diodor. l. 3. p. 140. [l] Homer. Ιλ. β v 102. Schol Pauſan. Phocic. p. 620. [m] Cujus nominis veſtigia non obſcura leguntur in Marmor. lin. 36. [n] Plutarch. de Muſic. [o] Pauſan. l. 9. p. 582. [p] Diodor l. 3. p. 140. [q] Suid. Θάμυρις. Μουσαῖος. [r] Diodor l. 4. p. 178. [s] Ælian. Var. Hiſt. l. 11. c 2. [t] Id l. 14. c 21. [v] Ptolem. Hephæſt apud Phot Cod. cxc. [u] Ibid. Cod. cxc. Fuſiſſimè de poetis Heſiodo, Homero, aliiſque, qui illis antiquiores feruntur, Vir de bonis literis perquam optimè meritus Jo. Albertus Fabricius in libris primo & ſecundo ſuæ Græcæ Bibliothecæ diſſeruit.

3 Crates

[x] *Crates dixit illum floruiſſe ante reditum Heraclidarum, intrà annos* 80 *poſt bellum Trojanum; Eratoſthenes, poſt annum* 100 *à Trojâ captâ; Ariſtarchus, circa Ionicam migrationem, id eſt, poſt annum* 140 *à caſu Trojæ; Philochorus, poſt Ionicam migrationem, ſub Archippo Athenis archonte, annis* 180 *poſt excidium Trojæ. Apollodorus annos numerat* 100 *poſt migrationem Ionicam, ut ſint anni* 250 *poſt Trojam.* [y] *Euthymenes dicit eum floruiſſe cum Heſiodo, natum eſſe in Chio, ſub Acaſto, circa annum* 240 *poſt captam Trojam. Ejuſdem etiam ſententiæ fuit Archemachus.* [z] *Caſſius Hemina, annis poſt bellum Trojanum plùs centum atque ſexaginta; Cornelius Nepos, ante Romam conditam annis circiter centum & ſexaginta.* Minùs abeſt à ſcopo Nepos: cæteri, quos nominavimus, nimiùm κατὰ προχρονισμὸν peccant. Roma condita eſt anno Per. Jul. 3961. Deme annos 160, habes annum Jul. Per. 3801. Nepotis calculos ſecuti ſunt Scriptores Latini. [a] Velleius (Vinicio conſule, anno U. C. 783.) de Homero dixit; *ferme intrà annos* 950 *floruit, intrà* 1000 *natus eſt.* [b] Plinius (anno U. C. 830); *jam ante annos propè mille Homerus.* Et [c] Juvenalis (ſub initium Nervæ, anno U. C. 850.); *uni cedit Homero propter mille annos.* [d] *Soſibius Lacon Homerum retulit ad annum octavum regni Charilli* (cujus tutor fuit Lycurgus). *Regnabat ille annos* 64. *poſt quem ejus filius Nicander annos* 39. *Anno illius* 34 *Primam Olympiadem* (in quâ Corœbus vicit; ad quam [e] ab ἐπιτροπεία Lycurgi Eratoſthenes numerat annos 108) *inſtitutam fuiſſe aiunt: adèo ut eſſet utique Homerus annis* 90, *antequam inſtituta eſſent Olympia.* [f] *Alii dicunt, Homerum fuiſſe paulò ante Olympiadas* (ſcil. Iphiteas), *id eſt,* 407 *poſt caſum Trojæ. Alii* (majori μεταχρονισμῷ peccantes) *tempus inferius deducunt; dicentes Homerum fuiſſe æqualem Archilocho, qui floruit circa Olympiadem* XXIII, *tempore Gygis Lydi, annis* 500 *poſt exciſam Trojam.*

[g] *Homerus traditur Lycurgi temporibus vixiſſe;* [h] *& cum eo in* [i] *Chio congreſſus fuiſſe.*

[k] *Ejus poemata apud Creophyli aſſervata Lycurgus primus in Peloponneſum aſportavit, & vulgavit.* [l] Eadem *in certas partes diſtributa & ſeorſim cani ſolita.* [m] *Solon Athenienſis* (Archon anno 3 Olympiadis 46. anno Attico 989) *ordine debito conſui præſcripſit:* deinde [n] *Piſiſtratus* (anno Attico 1022 Athenis tyrannus) *in Iliadem & Odyſſeam digeſſit:* [o] *Hipparchus Piſiſtrati filius in Panathenæis recitari juſſit:* [p] *Cinæthus Chius apud Syracuſas Olympiade* LXIX *cecinit:* [q] *correxerunt Ariſtoteles in Alexandri gratiam;* [r] *Calliſthenes & Anaxarchus;* [s] *Zenodotus Epheſius ſub Ptolemæo primo, & Aratus* (ejuſdem ferè ætatis); *Ariſtophanes Byzantius* (Zenodoti diſcipulus); *& Ariſtarchus* (Ariſtophanis diſcipulus) *ſub Ptolemæo Philometore Olympiade* CLVI.

Quo in precio Homerum habuerint [t] Cleomenes, [v] Alcibiades, [x] Alexander, [y] Caſſander; legimus. Quantos honores adeptus fuerit, teſtantur [z] lis civitatum de ejus natalibus, [a] templa & delubra ei conſecrata, [b] ſacra facta, [c] ſtatuæ erectæ, & quinquennalia decreta, [d] nummi percuſſi.

Phidon Rex.

Argivorum rex [e] *Phidon, ſeptimus à Temeno, undecimus ab Hercule, & ejus frater Caranus* æquales fuerunt *Lycurgo & Iphito.* Hos omnes Euſebius in ea conjicit tempora, quæ paulò præceſſerunt Primam Olympiadem. Eſt autem annorum ampliùs centenorum μεταχρονισμός. Neque enim iſtis competunt Olympiis, in quibus

[x] Tatian cont. Græc. p. 166. [y] Clem. Alex. Strom. l. 1. p. 347. [z] Aul. Gell. l. 15. c. 21. [a] lib. 1. [b] Hiſtor. l. 7. c. 16. [c] Satyr. 7. v. 50. [d] Clem. Alex. l. 1. p. 327. [e] *Ibid.* p. 326. [f] Tatian. loc. citat. [g] Cicer. Tuſcul. l. 5. [h] Timæus apud Plutarch. Lycurg. & Apollodor. apud Clem. Alex. Strom. l. 1. p. 327. [i] Strab l. 10. [k] Plutarch. Lycurg. p. 42. Heraclid. Pontic. περὶ Ἀιοδ [l] Ælian. Var Hiſt l. 13. c. 14. [m] Diog. Laert. in Solon. p. 14. [n] Cicer. de Orat. l. 3. p. 194. Ælian. loc citat. [o] Plat. Hipparch. p. 512. [p] Schol. in Pind. Nem. Od. 2. [q] Plutarch. Alexand. p. 668. [r] Strab. l. 13. p. 594. [s] Suid. ſub. lit. Z. & A. & in Προλεγ. Ἀοιδ. Conſule & Hipparch. in Vit Arat. [t] Plutarch. Apophth. Lacon. p. 223. [v] Id. in Apophth p. 186. [x] Plin. Hiſtor. l. 7. c. 29. [y] Athen. Dipnoſ. l. 5. [z] Cicer. pro Arch. p. 389. Aul. Gell. l. 3. c. 11. Antholog l. 4. c. 27. [a] Ælian. Var. Hiſt. l. 13. c. 22. Cicer. pro Arch. Strab. l. 14. p. 646. [b] Ælian. Var Hiſt. l. 9. c. 15. Aul. Gell. l. 3. c. 11. [c] Agon. Heſiod. & Homer. p. 16. [d] Ertaz. p. 271. Jul. Poll. l. 9. c. 6. [e] Syncell. p. 198.

Corœbus vicit; ſed iſtis, quæ ab Iphito inſtaurata ſunt. Phidoni in Marmore aſſignatus eſt annus Ær. Att. 688. Per. Jul. 3819. poſt caſum Trojæ 314. Prima Olympias Euſebio eſt annus Per. Jul. 3938. (qui eſt annus Atticus 807) [f] *à captivitate Trojæ* 406.

Menſuras (inquit [g] Plinius) *& pondera* invenit *Phidon Argivus, aut Palamedes, ut maluit Gellius.* [h] Julio Polluci non eſt operæ pretium *inquirere, utrùm Phidon Argivus nummum primus excuderit, commerciine an aleæ adminiculo? An Ericthonius Athenienſibus & Lyciis? an Lydi, ut ait Xenophanes? aut Naxii, ut Agloſthenes?*

Ær. Att.

Marm. Lin 47. *Ex quo Archias Euageti F. decimus à Temeno, è Corintho deduxit coloniam Syracuſas, regnante Athenis Æſchylo, anno ejus vigeſimo primo.* [814]

Magni intereſt hanc Archiæ Epocham rectè ſtatui: à quâ pendet tota Sicularum Coloniarum Hiſtoria; quam diligenter tradidit Thucydides *Lib.* VI. *ſub initium.*

Syracuſæ Conditæ.

Archias Corinthius coloniam deduxit Syracuſas, an. XXI. Æſchyli. Is eſt annus Atticus 814. Per. Jul. 3945; & quartus Olympiadis ſecundæ. Poſteri Archiæ, eorúmque qui cum illo Syracuſas condiderant, territorium circumvicinum inter ſe dividebant (unde γεωμόροι ſive γαμόροι dicti ſunt), & ariſtocratiam Syracuſanam obtinebant. Circa annum 170 poſt Syracuſas conditas, [i] *γεωμόρων κατεχόντων τὴν ἀρχὴν, archonte Athenis Critiâ priore, Sappho ex Mitylene in Siciliam trajecit,* Phaonem amaſium ſecuta.

	Ær. Att.
Marm. Lin. 48. *Ex quo Creon fuit annuus Archon; anni* 420.	899
48. *Ex quo* —— *anni* 418. *archonte Athenis Lyſiâ.*	901
49. *Ex quo Terpander Lesbius, Derdenei filius, Nomos* ———— *anni* 381. *archonte Athenis Dropilo.*	938

Archontes Annui.

Poſtquam Medontidæ VII ſingula ſua decennia (vel mirâ eorum fortunâ, vel chronologorum conſenſu) impleverant; viſum eſt Athenis Annuos creari Archontes. Præfuerunt Reipublicæ IX Ἄρχοντες annui; ὁ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐπώνυμος, ὁ βασιλεύς, ὁ πολέμαρχος, οἱ ἓξ θεσμοθέται. Primus ἐπώνυμος Creon factus eſt, anno Attico 899; qui eſt primus Olympiadis XXIV. Ita poſuit ſagaciſſimus Marmoris illuſtrator; quem libenter ſequor.

Athenienſes Eponymorum Archontum nominibus ſignabant inſtrumenta publica; ut Lacedæmonii, Ephororum. Politica primùm fuit ἀρχοντογραφία; demum Chronologica. [k] Demetrius Phalereus (Archon ipſe, anno Attico 1274: anno 4 Olympiadis CXXVII.) primus contexuit [l] τὴν τῶν ἀρχόντων ἀναγραφὴν in uſum, ni fallor, Chronologicum. Sacerdotes, Ephori, Archontes in inſtrumentis publicis contractibúſque civilibus priùs uſurpati ſunt; deinceps in Hiſtoriis. Olympiades autem ſerò inductæ ſunt in uſum hiſtoricum; in politicum nunquam. Inter ſuperſtites Græcos, qui Olympiadas in hiſtorias adhibuerunt, longè vetuſtiſſimus eſt [m] Polybius. Prodierat Ptolemæi Philadelphi temporibus [n] *Timæus longè eruditiſſimus,* qui ſcripſit [o] ὀλυμπιονίκας. *qui Ephoros à primâ inſtitutione cum regibus Spartanorum comparat; & Archontes Athenienſes ac Sacerdotes Argivas cum Olympicis victoribus confert.* Unde ortus ſit Timæus, non invenio; neque an vixerit ultra Olympiadem [q] CXXIX: ad quam ille hiſtoriam ſuam perduxit, & quâ illum excepit Polybius uſque ad CLVIII. Ineptiſſima iſta Olympiadum, Archontum, Ephororum στοιχείωσις, quæ in [r] Hellenica Xenophontis irrepſit, gloſſatoris cujuſpiam inſcitiam prodit. Parius noſter Chronographus (qui anno 1318 Marmor Arundelianum exaravit) omni-

[f] Euſeb. Num. 1240. [g] Hiſt. l. 7. c. 56. [h] l. 9. c. 6. [i] Marmor. Lin. 51. [k] Marſham. Canon. p. 487, 488. [l] Diog. Laert in vit. Thalet. [m] lib 1. p. 5. [n] Cicer. de Orat l. 2. Diodor. l 5. initio. [o] Suid. in. Τιμ. [p] Polyb Exc Vales p 50. [q] Polyb. l. 1 p 5 [r] Fabric. Bibl. Gr. l. 3. c. 4. p. 73.

um antiquiſſimus eſt eorum, qui Chronologicum ſcribendi genus inſtituit, diverſum ab Hiſtorico. Hic celebriores Græciæ Epochas regum Athenienſium annis & Archontibus annuis ſignatas ad Diognetum uſque numerat, qui Archon fuit anno 4 Olympiadis 128. Ex quo ſatìs apparet, Archontes in Chronologiam priùs receptos eſſe, quàm Olympionicas. Nulla enim in nobiliſſimo illo monumento Olympiadum notitia: quippe tunc temporis Olympiades Hiſtoricæ non fuerunt editæ, nedum applauſum obtinuerint.

De Archontum Annuorum epochâ non ſatìs convenit inter Veteres. [r] Euſebius eorum inſtitutionem ponit ad annum 2 Olympiadis XXIV. Dionyſius Halicarnaſſenſis dicit [s] Urbem conditam *anno primo* VII *Olympiadis, Charope Athenis primum in decennali imperio annum agente.* Charops itaque Decennalium primus, cœpit Anno Attico 831, juxta Dionyſium. VII Decennales obtinent annos 70. Ita primus annuorum incidit in ann. Att. 901. qui eſt 3 Olympiadis XXIV. Ex Diodoro Siculo non eſt colligere Annuorum Archontum initium, cùm quinque libri poſteriores Primæ Decadis deſiderentur. Africanus numerat [u] *à Creonte ad Philinum* ἀρχόντας 903 *ad Olymp.* CCL. Si Philinus eſſet Archon an. primo Olymp. CCL, & 903 à Creonte, certè Creon fuit Archon anno 3 Olymp. XXIV. Pauſanias refert ad ann. 2 Olymp. XXIII. Scribit enim [x] *anno* 4 *Olymp.* XXIII. *Tleſiam ſuiſſe Archontem Annuum*, qui fuit tertius Archon annuus; in Marmore *Lyſias* vocatus.

	Ær. Att.
Marm. Lin. 50. *Ex quo Alyattes Lydorum rex .... anni* 341. *Archonte Athenis Ariſtocle.*	978
51. *Ex quo Sappho ex Mitylene in Siciliam trajecit fugiens ... Archonte Athenis Critiâ priore; Syracuſis autem* [Γεωμόρων] *Geomoris rerum potientibus.*	
53. Ex quo Amphictyones ceperunt *Cyrrham, & certamen gymnicum editum eſt, quo præmia præbenda ex ſpoliis; anni* 327. *Archonte Athenis Simone.*	992
53. *Ex quo certamen iterum coronarium factum eſt; anni* 318. *Archonte Athethenis Damaſiâ ſecundo.*	1001
54. *Ex quo Athenis Comœdia* primùm acta eſt ſcenâ tabulatâ, *inventoribus Suſarione & Dolone Icarienſibus* (à pago dictis).	
56. *Ex quo Piſiſtratus Athenis tyrannidem exercuit; anni* 297. *Archonte Athenis* [Κωμίυ] *Comiâ.*	1022
56. *Ex quo Crœſus ex Aſiâ Delphos miſit; anni* 292. *Archonte Athenis* [Ἐυθυδήμυ] *Euthydemo.*	1027
57. *Ex quo Cyrus Perſarum rex Sardes cepit, & Crœſum ..... Eo tempore Hipponax Iambos ſcripſit.*	
58. *Ex quo Theſpis poeta ... edidit Alceſtim*; cujus præmium *proponebatur bircus; anni* [ΗΗΙΔΙΔΔΔ] 280. *Archonte Athenis* Alcæo *priore.*	1039

Ultimi Lydorum regis atque penultimi hìc meminit Marmor. Prior Epocha ab Interprete legitur, Ἀφ' ὗ Ἀλυάτ]ης Λύδοις ἐβασίλευσε, ἔτη ΗΗΗΔΔΔΔΙ. *Ex quo Alyattes regnavit in Lydiâ; anni* 341. id eſt, anno Attico 978. Numerus iſte [y] Euſebio magìs favet, qui Alyatti attribuit annos tantùm 49, quàm Herodoto, qui refert illum [z] *regnâſſe annos* 57. Quæ de Crœſo obſcurè dicuntur, non illius initia, ſed dona ab eo Delphos miſſa innuunt. Ex reliquiis numeri colligitur annus Atticus 1027. Eo anno [a] *Euthydemus erat Archon Athenis; & Lacedæmone Chilon Ephorus primus, ſive* ἐπώνυμος, *Olymp.* LVI. Non autem hinc liquet, de quo regni Crœſi anno intelligendum ſit Marmor; neque de quâ legatione. Ille enim, [b] ἐχρηστηριάζετο τὸ τρίτον, *oraculum ter conſuluit.*

Sapphûs & Γεωμόρων mentionem [c] fecimus.

Pythia.

Anno Attico 992, *Archonte Athenis Simone*, id eſt, anno 2 Olymp. 47, *ex ſpoliis*

[r] Chronic. [s] Antiq Rom p. 57, 61. [u] Syncell p. 212. [x] Meſſen. p. 243. [y] Chron. Num. 1405. [z] L. 1. c. 25. [a] Diog Laert. in Chil. [b] Herodot. L. 1. c. 55. [c] Marmor lin. 47.

Cyrrhæ

Cyrrhæ direptæ, Pythius *Agon Gymnicus factus eſt* χρηματίτης. Rurſus anno Attico 1001, *Archonte Damaſiâ* II, anno 3 Olymp. 49, *Agon, iterum actus, fit Coronarius.* Interceſſit novennium; adeò ut Pythia adhuc, etiam poſt Cyrrham exciſam, διὰ ἐνναετηρίδος celebrari videantur. Verùm ne id temere concedamus, monet [d] Pauſanias: *Anno*, ait, *tertio Olympiadis* 48, *Amphictyones inſtituerunt certamen cantûs ad citharam, ut pridem; ſed & addiderunt cantum ad tibiam; etiam ipſarum tibiarum* per ſe. Olympiade 47, Agon fit χρηματίτης: Olymp. 48, adjicitur αὐλῳδία: Olymp. 49, fit στεφανίτης. Pythia igitur, ſaltem poſt Cyrrhæ cladem, fuerunt pentaëterica; quemadmodum Olympia. Et Pythiadum epocha rectiùs forſan dinumerari poteſt ab Olympiade 47; quàm à 49, ut [e] Euſebius, aut à 48, ut [f] Scaliger in ſuâ συναγωγῇ; Pauſaniam [g] ſequutus, qui *ſecundâ Pythiade certamen coronarium ſubmotis præmiis ab Amphictyonibus* factum eſſe ſcribit, & *Aulædiam ſublatam.*

Comœdia, Tragœdia.

Comœdia eſt vox Dorica. Dores κώμας dicunt, quod Attici δήμους: quod hi πράττειν, illi δρᾶν; unde *Dramata.* Comœdia primùm agreſtis cantio erat, & in pagis uſitata; ſerò in urbem recepta. Tam [h] Theſpis quàm Suſarion fuerunt Icarienſes. Comœdia initio monoproſopos fuiſſe videtur: quod ex fragmento Suſarionis hujus apud [i] Stobæum colligitur. Sanè tenue fuit noſcentis Comœdiæ choragium: veruntamen ſacrum, & in honorem Bacchi. [k] *A temulentiâ Comœdiæ & Tragœdiæ origo, in Icariâ Atticæ pago, ipſo vindemiæ tempore.*

Theſpis ἐδίδαξε *docuit* [l] *Olympiade* 61; ſed *Alceſtim* inter ejus dramata non recenſet Suidas.

De poetis hujus ætatis, Clemens: [m] *Iambum excogitavit Archilochus Parius; claudum Iambum, Hipponax Epheſius; Tragœdiam, Theſpis Athenienſis; Comœdiam, Syſarion Icarieus.*

Piſiſtratus.

Juxta Marmor, Piſiſtratus dominari cœpit, *Comiâ Archonte*, anno Attico 1022; is eſt annus 4 Olymp. 54. [n] Tatianus autem κατὰ προχρονισμὸν ponit *Onomacritum Athenienſem* (qui Ὀρφικὰ ſcripſit) *ſub principatu Piſiſtratidarum, circa quinquageſimam Olympiadem.* Eúmque ſequuntur [o] Clemens Alexandrinus, & Scaliger in ſuâ Olympiadum [p] Deſcriptione. Piſiſtratus [q] *poſt triceſimum tertium tyrannidis annum jam ſenex obiit.* Cœpit anno Attico 1022. Dominatus eſt annos 33. Obiit itaque anno Attico 1055. qui eſt annus 4 Olympiadis 62.

[d] Phocic. p. 621. [e] Chron. n. 1435. [f] In Euſeb. p. 320. [g] Phocic. p. 621. [h] Suid. in Θέσπις. [i] Serm. 67. Ἀκούετε λεῴ, &c. [k] Athen. l. 2. p. 40. [l] Suid. in Θέσπις. [m] Strom. l. 1. p. 308. [n] Contr. Græc. [o] Strom. l. 1. [p] Cum Euſeb. Græcè editâ. [q] Heraclid. de Rebuſpubl.

Hìc explicit Marſhami Canon Chronicus.

MARMORA

I

Marmora Oxonienſia,

EX

ARUNDELLIANIS,

SELDENIANIS, aliiſque conflata.

Recenſuit, & perpetuo Commentario explicavit,

HUMPHRIDUS PRIDEAUX

ÆDIS CHRISTI ALUMNUS.

Appoſitis ad eorum nonnulla

SELDENI & LYDIATI *Annotationibus.

ACCESSIT

Sertorii Urſati Patavini *De Notis Romanorum Commentarius.*

OXONII,

E THEATRO SHELDONIANO, MDCLXXVI.

---

* Utriuſque annotationes ſuis quæque antea locis ſingulæ excuſæ ſunt, p. 99, 222.

Kkkk

Digitized by Google

Illuſtriſſimo Heroi & Honoratiſſimo Domino

Domino Henrico Comiti Norwiciæ,

Comiti Mareſcallo Angliæ, Baroni de Caſtle-riſing, omniumque Nobiliſſimæ Familiæ Howardiorum Norfolcienſium Virtutum & Honorum, Hæredi digniſſimo.

QUANTUM Oxonia noſtra honoris, & literatus orbis præſidii ab illis, quæ hìc exhibentur, cimeliis fænerantur, id maximam partem Howardiano nomini acceptum eſt referendum. Quæcunque enim Vir immortalitate digniſſimus Thomas Arundeliæ Comes, legatione quaſi ſolenni eam ob rem inſtitutâ, infinitis impenſis, & repetito ſæpius capitis periculo eruditiſſimi Viri Gulielmi Pettæi, cui procuratio ea demandabatur, Europâ Aſiâque excuſſis, in Britannias noſtras deduxerat; Nepos ejuſdem tanto Avo non inficiandus, æternitati & Muſis hìc loci demum conſecrabat; reliquiſque, quotquot fuere, eruditæ antiquitatis Patronis autor extitit, ut ad tanti Auſpicis morem, quæcunque apud ſe laterent ex temporum nauſragio Tabulæ, ibidem appenderent. Parum illuſtriſſimo nimirum Heroi videbatur, quòd pretioſo atque ſplendido niteret Marmore Univerſitas noſtra, niſi illud eſſet & eruditum: atque iſtiuſmodi præſtaret decus, quod celeberrimum literarum Emporium deceret unicè, & pariter faceret; ornaret admodum, ſed magìs inſtrueret. Quin & Athenarum rudera in Oxoniæ ſabricam acceſſiſſe mirabamur; quemadmodum poſt Perſicam cladem Templorum ſaxa urbis mœnia conſtruxere ex mutatâ ſede nihil de priſtino cultu & religione deperditura. Spoliata porrò Græcia ruinis gratulabatur ſuis, quòd Academiæ, melioribus auſpiciis, in Britanniis collocatæ, inſtaurandæ inſervirent. Epocha etiam Paria, nobiliſſimum literatæ antiquitatis monumentum, non tam elapſa retro ſecula, quàm hæc ipſa, quibus poſtliminio orbi reſtituitur, tempora conſignare geſtiebat. Sacra demum Aſiaticarum urbium ſædera, olim ſruſtra inita, jam primùm rata videbantur; quando Areopago noſtro præfixa, nec à perſido hoſte, nec ipſis civibus, lubricæ pariter fidei, deinceps ſint violanda.

Patere ergo, Vir Illuſtriſſime, quòd, dum Theſauros noſtros in lucem proferimus, eorundem Auſpicem, & tantùm non Autorem gratanter profitemur. Inſuper eundem unà cum filiis ſuis ad maxima quæque natis Municipes atque Alumnos vendicamus; quod quidem publico nomine, ſummâ fide, & impenſiſſimo obſequio, præſtat,

Comes Illuſtriſſime,

Virtutum veſtrarum cultor humillimus

Marmorum Oxonienſium

EDITOR.

PRÆFATIO.

CUM Lipſius, Gruterus, Scaliger, Seldenus noſter, viri in omni Literaturâ conſummatiſſimi, aliíque his doctrinæ famâ pares tantos in conquirendis antiquorum Marmorum Inſcriptionibus, in iiſque edendis exantlaverint labores; ſatìs hoc convincit, me, qui in eâdem jam palæſtrâ exerceor, opus nec exiguum nec inutile ſuſcepiſſe. Quis enim credet viros tam eximii ingenii, tam acerrimi judicii ad ineptias aut res parvi momenti tractandas velle unquam deſcendiſſe? aut circa exeſa Marmora tantum temporis contriviſſe, niſi ea non minùs ob utilitatem & lucem, quam omni antiquæ doctrinæ afferunt, quàm ob antiquitatem eſſent veneranda? Probant hoc omnium Philologicorum ſcripta; quoties enim hi, cùm in explicandis antiquis Autoribus nullum aliunde habeant ſubſidium, ad Marmora confugiunt, ex iiſque diu latitantem eruunt veritatem? Quoties ex his Hiſtoria, non intellecta priùs, lucem mutuatur; ita ut ea fruſtra ſæpe in libris præſervari videretur, niſi etiam explicaretur in Marmoribus? Fœdera, leges, & decreta, de quibus in ſcriptoribus tantùm legimus, in his ſæpe exhibentur integra. Per hæc etiam victoriarum, rerum geſtarum, rituum, aliorúmque, quæ ad intelligendas res antiquas maximè conducunt, novam quotidie acquirimus notitiam; per eadémque Imperatores, Duces, Conſules, aliúque viri inſigniores, quorum memoria per multa ſecula oblivione penitus fuerat deleta, è terræ viſceribus, unde hæc effodiuntur, quaſi ad novam vitam reſuſcitati incipiunt iterum apud poſteros ſuos gloriâ florere: ita ut ſi eodem animo, ſi iiſdem ſumptibus, quibus Honoratiſſimus Comes Arundelliæ, Honoratiſſimi Domini Comitis Mareſcalli jam ſuperſtitis Avus, alii etiam bonarum literarum fautores vetuſtas Aſiæ, Græciæ, & Italiæ civitatum ruinas ad conquirenda Antiquitatis Monumenta, quæ in iiſdem obvoluta deliteſcunt, curarent perluſtrandas; quantum Antiquæ Hiſtoriæ, quæ cum libris temporis injuriâ periit, ſperandum eſſet per hæc Marmora aliquando iterum reſtituendum? Ea enim monumenta ſunt, quæ primam Hiſtoriæ dederunt originem, quàm maximè igitur idonea, per quæ eadem interempta iterum reſurgat. His [a] Dionyſius Halicarnaſſeus præſtantiſſimæ Hiſtoriæ ſuæ magnam partem debere profitetur. Ex his ea, quæ de antiquis Græcorum temporibus tam eximiè ſolus habet, omnia hauſit Pauſanias. His etiam uſus eſt Livius: eadémque omnes, qui apud antiquos de rebus hiſtoricis ſcripſere, ſæpiſſime conſuluerunt; fidiſſiméque ſemper rerum antiquarum memoriam invenerunt retinuiſſe. Hinc Manetho Hiſtoriam ſuam de Ægyptiorum regibus, cujus reliquias tam religioſè colunt, cujus interitum tam impenſè lugent omnes literati, totam ipſe [b] fatetur tranſcriptam. Cùm enim doctiſſimis illis Ægyptiorum ſacerdotibus, quos ἱερογραμματεῖς appellabant, utpote ſacris regiſtrariis, incumberet, omnia à regibus ſuis geſta in Commentarios redigere; fidiſſima, quibus hos committerent, maximéque idonea, per quæ incorrupti ad poſteros tranſmitterentur, invenerunt marmora. In columnis igitur marmoreis ſacris figuris, quas hieroglyphicas vocabant, quicquid eorum temporibus geſtum erat, fidiſſimè explicabant. Antiquitus igitur apud Ægyptios tota erat Hiſtoria in marmoribus: ex iiſque quicquid illi ἱερογραμματεῖς aliis, quoties conſulti erant, de rebus antiquioribus tradidere, priùs hauſerunt. Cùm igitur [c] Herodotus, & [d] Diodorus Siculus omnia, quæ de rebus Ægyptiacis ſcribunt, à ſacerdotibus dicant accepiſſe; hinc agnoſcendum eſt, unde primò harum rerum fluxit notitia, quantáque ideo eorum etiam Autorum pars marmoribus debetur. Quæ in his ſtelis exarata erant, tranſcripſiſſe primò dicitur [e] Sanchoniathon: ex iiſque hauſiſſe ea, quibus Phœnicum illam, apud doctiores antiquitatis indagatores toties decantatam, compoſuit hiſtoriam. Cujus exemplum ſecutus [f] quidam ex Ægyptiorum ſacerdotibus, ob doctrinam Mercurius ſecundus dictus (uſitatum enim apud Ægyptios erat, à Mercurio illo, qui literas primò

[a] Vide librum illius hiſtoriæ primum. [b] Vide Syncellum, pag. 40. [c] Lib. 2. [d] Lib. 1.
[e] Euſeb. de præparatione Evangelica, lib. 1. p. 32. [f] Syncel. pag. 40.

inve-

invenerat, doctiorem quemque Mercurium appellare) indè omnia ea, quæ ad res Ægyptiacas pertinebant, etiam in libros tranſtulit: eóſque in ſactatiſſimis templorum adytis reponebat, ubi magnâ religione à ſacerdotibus diu ſervati, ſacri Mercurii libri dicebantur; fidiſſimíque rerum antiquarum commentarii apud eoſdem non immeritò forſan exiſtimabantur. Cùm igitur à Ptolemæo Philadelpho Ægyptiorum rege, ut in inſtructiſſimâ ſuâ, quam ille condidit, Bibliothecâ, utì aliarum gentium, ſic etiam ſuæ haberet hiſtoriam, [g] Manetho unus ex his ſacerdotibus juſſus eſſet de rebus Ægyptiacis à primâ gentis origine ſcribere; hos adiit libros, ex iiſque totum compoſuit ſuum: atque ideo hiſtoria hæc, cujus fragmenta, quæ adhuc ſuperſunt, ita venerantur doctiores, totam etiam marmoribus debuit originem; ea enim ex Mercurii libris, illi è ſtelis Hieroglyphicis componebantur. Stelæ, quæ hujus generis ſunt, nonnullæ ab imperatoribus ex Ægypto magnis impenſis Romam tranſlatæ, ibi adhuc manent videndæ, figuris Hieroglyphicis ex omni latere exaratæ. Si harum interpretes ſatìs periti dari poterant, iiſque reſtituendæ antiquæ hiſtoriæ ſtudio alia etiam inter Ægyptiacarum urbium ruinas hujus generis quærerent monumenta, illúdque permiſiſſet Turcica barbaries; non deſperandum eſſet, aliquando poſſe inveniri ipſa autographa hiſtoriæ, quæ deſideratur, multáque plura indè reſtitui, quàm adhuc cognoſcimus periiſſe. Sed quid in his immoramur? Nónne etiam per omnes gentes, & omnia ſecula fidiſſima ſemper rerum geſtarum monumenta exiſtimabantur marmora? Ab ipſâ mundi origine horum noſcebatur uſus; iiſque, ([h] ſi Joſepho ſit adhibenda fides) Sethus, primus ab Adamo, quicquid beneficio tam longæ vitæ in Aſtronomiâ aliiſque item ſcientiis invenerat, commiſit venturis ſeculis tranſmittendum: eáque ultra mundi ruinam ad ſua uſque tempora in loco quodam Syriade dicto idem Autor teſtatur duràſſe. Per hæc patriarcha Jacobus divinæ viſionis illius, [i] quam Bethele viderat; per hæc fœderis, [k] quod cum Labane pepigit, memoriam curavit apud poſteros ſuos ſemper celebrandam. [l] Hæc etiam poſt traductos Iſraelitas in terram iis promiſſam tam mirandi tranſitûs per multa ſecula fuere monumenta; in illiſque, non dubito, quin tota illius miraculi ſculpta erat hiſtoria: de iiſque ideo prope [m] Gilgalem poſitis vocem פסלים (quæ *ſculptilia* ſeu *lapides ſculptos* ſignificat) [n] in libro Judicum, de quâ ita certant Critici, eſſe intelligendam. [o] Per hæc Abſalom prolis defectum reparavit; & cùm nomen ſuum per filios vidiſſet non poſſe fieri diuturnum, per columnam marmoream curavit nunquam interiturum. Sed quid in his exemplis verba terimus? Nónne ipſe Deus, cùm populo ſuo leges dediſſet, in Tabulis Marmoreis exaravit; iiſque debuere poſtera ſecula, quòd eaſdem ſemper habuere præſervatas? Nónne hoc exemplum ſecuti poſtea [p] Græci & [q] Romani Legiſlatores eodem modo per [r] Tabulas effecerunt, ut quas ipſi etiam tulerunt leges, quàm diutiſſimè apud eos, quibus latæ fuere, permanerent incorruptæ? Quantum igitur Humano generi profuerunt hæc monumenta, hinc ſatìs conſtat, quòd ab iis, & Divinæ, & Civilis Legis accepimus fundamenta. Sed ultrà ad profanas progrediamur hiſtorias. Quis Bacchum orientalem mundum, quis Herculem occidentalem ſubjeciſſe unquam memoràſſet, niſi [s] hujus in freto Gaditano, [t] illius in extremis Indiæ oris poſitæ columnæ tantas per multa ſecula prædicàſſent victorias? Quis Seſoſtris bellicas virtutes unquam cognoviſſet? Quem non feliciſſimi illius bellatoris ſemper laterent triumphi, niſi [u] ſtelæ ab eo in omnibus, quas victoriis ſuis pervagatus fuerat, poſitæ regionibus hiſtoriarum ſuppleviſſent defectum, earúmque vice in illis ſemper victoris gloriam conſervàſſent? Quòd cum ſecundâ Livii Decade nulla pars, Duilli, gloriæ tuæ periit, [x] columnæ debes; quæ invitâ illâ edacis temporis injuriâ tua ſemper à Pœnis parta in eâ urbe, pro quâ vi-

[g] [*Euſeb. Chronic. Græc p. 6. l. 40.*] [h] Lib. 1. Antiquitat's Judaicæ, cap 3. [i] Gen. cap 28. com. 18. [k] Gen. cap. 31. com. 45. [l] Joſhua cap. 4. com. 20. [m] Compara Joſhuam cap 4 com. 20. cum Jud cap 3. com. 19. [n] Jud cap. 3. com. 19 & com. 26. [o] 2 Sam. cap. 18 com 18. [p] Plutarchus in Solone. [q] Dionyſ Hal lib 11. Liv. Dec. 1. lib. 3 [r] Hæ Tabulæ ex ære factæ, & in foro Curiæ Hoſtiliæ affixæ ultra Septimii Severi tempora in eodem loco duràrunt: nonnulla earum fragmenta in Palatio Farneſiano Romæ adhuc, ut dicunt, manent videnda Vide Urſini notas ad Auguſtinum de Legibus & Senatûs conſultis Romanis. [s] Vide Strabonem lib 3. Euſtathium ad Dionyſii περιηγήσεως carmen 64. Diodorum Siculum, lib. 4. [t] Vide Strabonem lib. 3. Euſtathium ad Dionyſii περιηγήσεως carmen 623. [u] Vide Strabonem lib. 16 p. 769. & lib. 17. p. 790. Herodotum lib. 2. Diodorum Siculum lib 1. part. 2. [x] Columna adhuc Romæ eſt roſtris navium circumcirca undique adornata, & in memoriam clariſſimæ victoriæ navalis à Romanis contra Carthaginenſes Duce Duillio primò partæ poſita

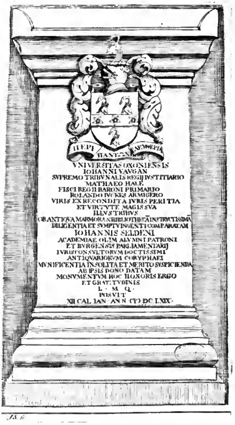
eiſti, oſtendit trophæa: pro tam inſigni victoriâ [y] Senatus tibi dedit per totam vitam, hæc verò per omnia ſecula triumphare. Candelabrum, Menſa panis propoſitionis, & Sacræ Tubæ, quanta erant religionis Judaicæ myſteria? Quàm neceſſarium ad ſacros antiquæ Eccleſiæ ritus, & leges, quas ei Deus dederat, penitus intelligendas, ut ſimul qualia eſſent hæc divini cultûs inſtrumenta, quàm accuratiſſimè cognoſceretur? Fruſtra tamen in hâc re ſudarent doctiſſimi, nobiſque in multis locis occulta ſemper manerent divina Oracula; niſi monumentum ſubveniſſet marmoreum, & arcus Titi, quo de illis inſtrumentis triumphavit, eorum formas Romæ adhuc indicaret quàm exactiſſimè delineatas. Trajanum imperatorem optimum & fortiſſimum prædicat fama; cùm tamen res geſtas illius una tantùm Xiphilini abbreviata & nimis curta explicet hiſtoria, quanta pars ejus gloriæ periiſſet, niſi Columna Romæ illius ſemper exhiberet triumphos. Marcum Antoninum in bello Germanico cum toto exercitu ſiti periturum, niſi preces duodecimæ Legionis fulminatricis dictæ, quæ tota Chriſtiana erat, pluviam à cœlo impetrâſſent, narrant [z] Chriſtiani ſcriptores: ne contradicant pagani, ne contradicant athei, ecce in Columnâ triumphali, quam poſt felicem reditum ob victos hoſtes, & liberatum è tantis periculis exercitum idem imperator, licèt paganus ipſe, Romæ erexit, inter alias imagines milites Legionis fulminatricis [a] genibus flexis orantes, & Cruces religionis Chriſtianæ inſignia in ſcutis ſuis gerentes uſque ad hunc diem integri manent in tantæ rei memoriam indicandæ; indéque quantum effectum eſt, ne hujus miraculi apud ullos homines unquam pereat fides? Infinita alia ſunt hujus generis exempla, unde ulteriùs indicari poſſit, quantùm antiqua nobis profuerunt monumenta; ſi omnia enumerarem, ipſius libri molem præfatio adæquaret. Miſſis ideo his, ulteriùs obſervandum eſt Marmora ſola eſſe antiquitatis Monumenta fide ſemper digniſſima; cætera, quæ in libris habemus, non niſi hìc interpolationibus illìc defectibus vitiata, & ubique ferè mendis & erroribus plena nobis tranſmittuntur: ſed hæc nullâ ſcribarum negligentiâ, nullis criticorum conjecturis, & ineptis emendationibus mutata, ſincera & incorrupta ſemper per multa ſecula ipſa nobis exhibent Autographa. Quod in libris igitur corruptum eſt, quod in antiquis hiſtoriis injuriâ temporis vitiatum, unde meliùs poteſt reſtitui, quàm ex his monumentis, quæ ſemper permanſere immutata? Hoc modernæ doctiorum in antiquos Autores obſervationes ſatìs indicant, cùm, in iis ſive defectus reſtituunt, ſive mendas corrigunt, ex his fidiſſimè ſemper & feliciſſimè præſtant utrumque: ita ut à Marmoribus non tantùm habemus, quòd res antiquæ ab interitu vindicantur; ſed inſuper hoc etiam, quòd alia eorum monumenta fiant digna non perire. Sed nimis latus eſt hic campus in eo diutius expatiari; adeas Lipſium, adeas Gruterum, adeas Urſatum, alióſque Antiquarum Inſcriptionum collectores: apud eóſque lege, & experire ipſe, quantum eſt, quod Marmoribus debetur; ab antiquis, quòd per ea memoria eorum virtutum & rerum geſtarum ad poſteros tranſmittatur; à nobis, quòd eaſdem habemus in exempla. Adeas Autores, qui modernam deſcribunt Romam; ex iiſque diſce, quantum vetuſta conducunt monumenta, quæ in eâ adhuc exſtant, ut quàm plurima non ignoremus de antiquâ. Sed ut hæc omnia ulteriùs experiaris, adeas etiam marmora, ſi placeat, noſtra; quæ non dubito pleriſque aliis longiùs præferre, cùm hoc de iiſdem ſub nomine Marmorum Arundellianorum priùs editis omnes literati jam dudum tulerunt judicium. Hæc Seldenus, hæc Lydiatus, hæc Palmerius, viri doctrinæ famâ ubique celeberrimi notis ſuis illuſtranda judicârunt digniſſima. Ex his Petavius doctiſſimus Jeſuita, reverendiſſimus Uſherius Eccleſiæ Hibernicæ primas, Salmaſius, Voſſius, multique alii, viri in omnimodâ ſcientiâ peritiſſimi in explicandis antiquis rebus ſæpius, quàm ex omnibus aliis, petiere ſubſidium; eadémque cum clariſſimo [b] Gaſſendo encomiis ſuis celebrârunt. In uno horum plura de antiquis Græcorum temporibus, quàm in omnibus ferè libris, habes explicata. In eo enim Cecropis, Deucalionis, Hellenis, Cadmi, Danai, Minois, Triptolemi, Heſiodi, Homeri, aliorúmque æva, de quibus dubitavit adhuc orbis literarius, exactiſſimè tibi indicantur. In eo etiam Trojani exeidii, non tantùm annum, de quo ita certârunt Chronologici, ſed menſem etiam & diem tibi datum habes.

[y] Ob illam victoriam Duilius Senatûs decreto hunc honorem habuit, ut revertenti à cœnâ tibicines canerent, & funale præferretur: vide epitomen Livii, lib. 17. Ciceronem de ſenectute, Florum lib. 2. cap. 2. Valerium Maximum lib. 3. cap. 6. [z] Vide Tertullianum, Euſebium, Xiphilinum, alioſque. [a] Vide Caſalium de urbis, & imperii Romani ſplendore cap. 11. pag. 48. [b] In vita Peireskii lib. 4.

bes. Quodnam aliud Areopagitici Senatûs, Amphictyonici Concilii, & Myſteriorum, quæ in Eleuſine erant, tam optimè expoſuit origines? Quàm multa præterea è rebus Græciæ antiquis ſemper laterent orbem literarium, niſi hoc Marmor indicâſſet? Sed ad alia etiam progrediamur è monumentis noſtris. Inter ea fœdus habes gratiâ Seleuci Callinici inter Smyrnæos & Magnetes initum, quod ævum illius regis duobus ferè millibus hinc retro annorum indicat exaratum; aliúdque etiam in alio Marmore inter Prianſum & Hieraputnam urbes Creticas, ut credo, multò antiquius, & ob dialectum, quâ inſcribitur, inuſitatam, & alibi nunquam, niſi in unâ aut alterâ apud Gruterum inſcriptione, lectam æſtimatione noſtrâ digniſſimum. Supervacaneum eſt cætera memorare. Ecce omnia habes in ſequentibus tibi edita: miniméque dubito, quin ob res antiquas, quibus refertiſſima ſunt, tanti pretii exiſtimabuntur, ut ipſum etiam librum, in quo continentur, non obſtantibus commentariis meis, doctiori cuiquam reddent gratiſſimum. Quantum igitur debemus Honoratiſſimo Domino Henrico Comiti Mareſcallo, qui præſtantiſſima hæc Antiquitatis Monumenta ab inſigniſſimo Heroe Thomâ Comite Arundelliæ avo ſuo tam ingentibus impenſis per Aſiam, Græciam, & Italiam conquiſita, Illuſtriſſimæ Howardiorum familiæ, cujus eſt decus, & Clariſſimorum Majorum, quibus in omnibus eſt par, ſtudium & benevolentiam erga bonas literas imitatus, in earum progreſſum hìc in Academiâ noſtrâ repoſuit ſervanda? Si perpendamus, quanto in pretio hæc Nobiliſſimus Heros, qui conquiſivit, quantóque totus orbis literarius ob res antiquas tanti momenti per eadem reſtitutas meritò ſemper habuere, quantúmque ideo illa familiæ decus, quantum Palatii ornamentum forent, ſi intrà ejuſdem parietes ſemper ſervarentur; agnoſcendum eſt hoc beneficium eſſe in nos, & bonas literas collatum, quod ob magnitudinem ſuam à ſolo tam eximii herois animo poterat prodire, qui inuſitato his temporibus exemplo, contempto commodo ſuo, maximè ardet ſemper promovere publicum: cujus rei memoria ne unquam interiret, in illius æternitatem grata Academia inter monumenta, quæ ab eo dono acceperat, hanc ſtelam, cùm nondum inſigniſſimus heros titulos meritis ſuis debitos conſecutus fuiſſet, curavit ponendam.



Sed præter hæc Arundelliana per totam Europam celeberrima aliis etiam Monumentis Ceimeliarchia noſtra gloriamur ditata, ob res antiquas, quarum notitiam nobis exhibent, magni pariter pretii æſtimandis. Horum [c] VIIum. [d] VIIIum. [e] IXum. [f] Xum. [g] XLIVum. [h] XLVIIum. [i] XCum. [k] XCIum. & [l] CXXXum. cum inſtructiſſimâ Bibliothecâ ſuâ libris omnium artium & ſcientiarum refertiſſimâ magnus Seldenus ſupremo teſtamento ſuo, cujus inſigniſſimos viros Mathæum Hale Banci Regii, Johannem Vaughan Banci Communis capitales nuper Juſticiarios, & Rolandum Jucks Armigerum Curatores fecerat, Academiæ noſtræ legavit. In cujus tam inſolitæ munificentiæ memoriam in eâdem Areâ, in quâ illa Monumenta, hanc etiam ſtelam grati poſuimus.



[c] In hac editione XL. [d] XXXI. [e] XXXII. [f] XXXIV. [g] XXXVIII. [h] CXLVI. [i] CXLIV. [l] XXXVII.

Hæc

Hæc Donaria viri etiam aliï inſigniſſimi, Reverendiſſimus ſcilicet Archiepiſcopus Cantuarienſis Marmore [m] CXLVIImo, Dominus Hugo Cholmley Baronettus Marmore [n] LXXXIIdo, Dominus Andreas Ricchards Miles & Aldermannus Londinenſis Marmore [o] LXXIXno, Gulielmus Denington Armiger, interioris Templi Bariſtarius, & Juriſconſultus doctiſſimus Marmore [p] LXXXImo, & Franciſcus Cholmley Armiger Marmore [q] CXLVIIIvo, magna illuſtriſſimi Comitis Mareſcalli, & doctiſſimi Seldeni exempla ſecuti pari animi benevolentiâ auxere: unum etiam aut alterum in Angliam à mercatoribus Smyrnenſibus fortè illatum publicâ Academiæ pecuniâ emebatur. Præter Arundelliana igitur è marmoribus noſtris circa viginti, Arundelliana verò plura quàm centum & triginta numerantur. Hæc tamen vix ultra dimidiam partem eorum conficiunt, quæ inſigniſſimus Arundelliæ Comes collegerat; cætera, cùm tempore nuperrimi belli civilis incendii in hortis Arundellianis Londini, pulſis indè dominis, diu neglecta jacuerint, aut furtim ſurrepta, aut ſervorum negligentiâ corrupta, aut à lapicidis ad reficiendas ædes adhibita in magnum rei literariæ damnum amittuntur. Ea illuſtriſſimus Comes, dum in Italiâ degerat, (quæ ei altera patria erat,) ex antiquarum Aſiæ, Græciæ, & Italiæ urbium ruinis, operâ doctiſſimi viri Gulielmi Pettæi in hâc re uſus, ſummis impenſis conquiſivit. Græcorum pleraque è Smyrnâ habuit: Ea ibi [r] Gaſſendus (ſi fides ipſi hâc in re habenda ſit) narrat operâ Peireſkii ſui primò detecta erutáque fuiſſe, perſolutis quinquaginta aureis per Sampſonem quendem illius negotia Smyrnæ procurantem; ſed cùm indè convehenda eſſent, Turcarum fraude Sampſone in carcerem conjecto, ibi detenta erant, donec ea illuſtriſſimus Arundelliæ Comes majori pretio per Pettæum redempta cum aliis, quæ per eundem procuratorem collegerat, Londinum in hortos Palatii Arundelliani, anno Dom. noſtri 1627. curavit transferenda. Quàm primùm illuc allata erant, inſtigante viro Clariſſimo Domino Roberto Cottono Condo illo ac Promo vetuſtatis ſeculi ſui locupletiſſimo, Eruditiſſimus Seldenus, in operis ſocietatem aſcitis Patricio Junio Bibliothecario Regio, & Richardo Jameſio Collegii Corporis Chriſti apud Oxonienſes Socio, viris multijugâ doctrinâ claris, eorum auxilio Græcorum Marmorum viginti novem, & Latinorum decem, quæ ei celebriora videbantur, tranſcripſit: in eâque ſequente anno librum aureum illum, ſub titulo Marmorum Arundellianorum omnibus literatis ſatìs notum, non minùs in commodum rei literariæ, quàm in famam ſuam ſcriptum in lucem edidit; qui ob inſigniſſima antiquitatis monumenta, quæ in eo publici juris facta erant, à bibliopolis ſtatim tanto literatorum concurſu emebatur, ab iiſque tam arctiſſimè ſemper retinetur, ut totâ jamdudum exhauſtâ impreſſione per poſtremos hoſce annos non poſſit licèt ſummo oblato pretio comparari. Cùm igitur Honoratiſſimus Comes Mareſcallus hæc Monumenta ex ingenti illius munificentiâ in noſtris ceimeliarchiis repoſuiſſet, inſtare ſtatim doctiores, & impenſiùs hoc à nobis flagitare incipiebant, ut ea unà cum auctariis neceſſariis, tum in publicum rei literariæ commodum, tum in honorem illuſtriſſimi donatoris aliâ editione donaremus: quorum deſiderio, cùm re typographicâ ingentibus Reverendiſſimi Archiepiſcopi Cantuarienſis ſumptibus hìc reſtauratâ, ad hoc maximè intendat, ſumméque jam curet Academia, ut libri, quicunque inſigniores à literatis deſiderantur, hìc iterum in eorum commodum prodeant impreſſi, juſtiſſimum arbitrabamur ſatisfacere. Viro ideo cuidam apud noſtros doctiſſimo hoc demandabatur opus: ſed cùm ille aliis negotiis implicitus per triennium diſtuliſſet, & tandem ob munus profeſſorium, quo gravatus erat, negâſſet ſibi ullum tempus ad alios labores poſſe vacare; mihi illud autoritate ſuperiorum imponebatur tanto operi pro dignitate Academiæ perficiendo, tum ob ætatem meam, utpote qui nondum tum ſextum annum in his Muſarum ſcholis compleveram, tum ob tenues meos in iiſdem progreſſus, fateor, omnino impari. Conſcius igitur tenuitatis meæ tam grave recuſâſſem onus, ab eóque humeros meos quàm longiſſimè ſtatim ſubduxiſſem; ſi non ad illud me vidiſſem tantis obedientiæ & gratitudinis vinculis obligatum fuiſſe, quantis nec debui nec potui reluctari. Cùm ideo nullus daretur ſubterfugii locus, quid aliud agendum erat, niſi ut totas meas convocarem vires, ſum-

[m] In hâc Editione CXL. [n] CXXXVI. [o] XVIII. [p] XIX. [q] XLV.
[r] In vitâ Peireſkii lib. 4 ad an. 1629.

mam excitarem diligentiam; ut quod mihi incumbebat opus, quamvìs non ut meritò forſan expectant literati, ſecundùm totas tamen, quæ in me ſunt, & doctrinæ & ingenii vires perficeretur? Ad illud igitur me accinxi; primóque, cùm vidiſſem è centum & quinquaginta monumentis, quæ in noſtris ceimeliarchiis reponuntur, tantùm viginti ſeptem in Seldeni libro inveniri, diligentiam adhibui, ut cætera ex ipſis marmoribus tranſcriberem: quod, cùm inſcriptiones ſint in omnibus ferè marmoribus, præſertim Græcis, ſinè vocum diſtinctionibus continuatæ, in multis inuſitato his diebus charactere exaratæ, in aliiſque ita vetuſtate deletæ & eraſæ, ut vix litera manifeſtè tota appareat, non ſinè ſummâ difficultate, & magno ſæpe oculorum periculo, totum tamen ipſe ſinè ullis auxiliis ſolis viribus nixus meis perfeci; ſummámque adhibui curam, ut exſcripta exemplaria, quæ in typographi manus tradidi, licèt quoad orthographiam ſæpe ſatìs culpanda, ipſis tamen marmoribus quàm exactiſſimè reſponderent; & niſi per typothetarum fortè incuriam aliquando contigiſſet, ut impreſſa à ſcriptis meis nonnunquam aberrarent, vix credo in ſequentibus inſcriptionibus, quas tibi edo, ſive Græcis, ſive Latinis unâ literulâ ab ipſis marmoribus, unde deſumptæ fuerunt, deviatum fuiſſe; quod ideo arbitror mihi neceſſarium hìc teſtari, quia cùm pleraque horum marmorum ita longâ antiquitate exeſa ſint, ut in futurum, credo, vix ab ullo alio poſſint legi, tota lectionis eorum veritas à ſolâ meâ deinde pendebit fide. Sed non tantùm ut hæc, quin & ea etiam, quæ in Seldeni libro priùs edita fuere, in noſtrâ editione quàm correctiſſima prodirent, parem contuli diligentiam. Quamvis enim eorum exſcripta exemplaria in viri eruditiſſimi libro habueram, iis tamen non fidebam, ſed ad ipſa marmora recurrebam; eáque, ut hæc etiam tibi ederentur quàm accuratiſſimè, eâdem curâ perlegi omnia, excepto uno tantùm, * eo ſcilicet, à quo incipit pars ſecunda, cujus cùm dimidiam tantùm partem habeamus (alterâ à lapicidâ quodam ad reficiendum focum in Palatio Arundelliano adhibitâ) eámque ita totam eraſam, ut vix una litera in illâ jam legi poſſit, pro verâ illius lectione ſoli Seldeno eſt fidendum; illud ideo eodem modo, quo in viri eruditiſſimi libro inveneram, curavi edendum in meo. Poſtquam, abſoluto hôc labore ſatìs difficili, omnia monumenta noſtra tranſcripta habueram, Græcis, quorum ſenſus ob lacunas non erat omnino imperfectus, verſiones addidi, quas ſpero accuratiſſimas; & deinde ad componendas annotationes me accinxi, in animo habens nihil in publicum emittere, priuſquam ſummo, quantum in me eſt, judicio omnia perpendiſſem; ſed in propoſito meo quàm ſubitò me falli videram? Vix enim ſex aut ſeptem folia notis meis impleveram, quin ea ſtatim juſſus eſſem in manus typographi tradere, & in futurum etiam curare, ut ſchedæ meæ illius labori continuo præberent materiam. Difficillima hæc provincia, eóque mihi gravior, quòd, cùm conſcius eſſem, quanta mihi ad hoc opus in honorem Academiæ perficiendum deeſſet doctrina, non tamen mihi daretur tempus modicâ eâ totâ uti, quam habueram. Ad tantum reſarciendum temporis defectum nulla diligentia, nulla induſtria poterat ſufficere; totam tamen, quam poteram, adhibui. Quot dies non obſtanti ſæviſſimâ frigidæ hyemis tempeſtate totas in publicâ Bibliothecâ abſumpſi? Quos non pervolvebam libros? Quos non penitus perſcrutabar Autores, unde aliquid, quod ad noſtrum propoſitum ſpectabat, erat eruendum? Peritiori cuiquam ſatìs hoc indicabunt ipſæ notæ, in quibus componendis judicium deeſſe meritò forſan, utpote in opere autoſchediaſtico, multi poſſent objicere, induſtriam verò nemo. Quod ad ipſa Marmora ſpectat, illa eodem ordine, quo in noſtris ceimeliarchiis collocantur, numeravi incipiendo ab inſigniſſimo illo fœdere inter Smyrnæos & Magnetes inito; per totum autem opus curavi, ut ne una eruditiſſimi Seldeni periret linea; ad quæcunque igitur Marmora ille aliquas notas compoſuerat, ad illa eas appoſui ſubjuncto autoris nomine; ubi verò ille nihil annotavit, aut quæ annotaverat, non ſatìs omnia mihi videbantur explicare, ibi etiam notas adjunxi meas. Secunda pars incipit ab inſigniſſimo Chronico Pario. Quanti pretii ſit hoc monumentum ob antiquiſſima tempora, quæ in eo explicantur, quicunque Seldeni librum unquam inſpexerant, ſatìs cognoſcunt; in eo ideo explicando prolixiores ſumus. Primò poſuimus doctiſſimi Lydiati annotationes Chrono-

* *Quod in hac editione primum eſt.*

logicas, quas proximo poſt editum Seldeni librum anno, dum in Regio Banco ob æs alienum gratiâ fratris contractum incarceratus erat, in hoc Chronicon compoſuerat, priùs nunquam editas. Deinde notas Hiſtoricas ſubjunxi meas, in quibus primò lacunas ſuppleo in multis locis doctiſſimum Palmerium ſequutus, qui in hâc palæſtrâ ſe priùs ſatìs feliciter exercuerat: ubi ab eo diſſentio, diſſenſûs rationem addo; & deinde poſt ſuppletas lacunas res hiſtoricas in Marmore memoratas ex antiquis autoribus explico. His nonnulla Seldeni interſperſa ſunt, quæ illius nomine notantur. Ubi de antiquâ Muſicâ agendum erat, quoniam in hâc re mihi minimè benigna eſt natura, adjutorem habui magiſtrum Henricum Aldrichium, virum hujus, utì & aliarum Artium & Scientiarum peritiſſimum, eíque, quæ de hâc re * pag. 175, 176, 177, 178, 179 & 180. tibi eduntur, omnia debes accepta. Poſt notas Hiſtoricas habes apparatum Chronologicum, qui totus eſt Seldeni: ei ſubnectitur Canon Chronicus, quem in imitationem Canonis Chronici à Seldeno editi compoſui, ſed ab eo, utpote novâ methodo formatus, multíſque pluribus Epochis, unde meliùs pateat ſynchroniſmus, inſignitus, omnino diverſus; poſt hunc Canonem curavi imprimendas etiam Seldeni Notas Chronologicas, quibus ipſe etiam unam aut alteram interſperſi paragrapham. In componendis annotationibus in cætera, quæ deinde ſequuntur, Monumenta, eandem, quam in primâ parte, obſervavi methodum. Sed cùm in Seldeni libro Inſcriptiones Græcæ quatuordecim, & Latinæ item nonnullæ inveniantur, quarum Marmora, unde deſumptæ erant, in noſtris ceimeliarchiis non reponuntur, ne hæ literato orbi perirent, in Appendice cum nonnullis aliis aliunde collectis adjeci; & deinde ut abbreviaturas, quæ in Latinis noſtris aliiſque item Monumentis occurrunt, poſſis intelligere, in fine appoſuimus Sertorii Urſati Indicem, in quo quàm optimè explicantur: & ſic tandem poſt exactum anni ſpatium iiſdem ſemper gradibus, quibus typographus, progreſſus faciens operi meo citiùs timeo quàm feliciùs finem impoſui, illúdque jam trado, Candide Lector, in manus tuas. Si in eo invenias me aliquid rectius dicere, utere in commodum tuum; ſi in nonnullis erràſſe, ne incuſes; ſpectes ætatem meam; ſpectes difficillimas ſcribendi conditiones: reputa, quàm pauci ſunt, qui in his circumſtantiis poſiti poſſunt melius; iis igitur condona, quicquid in hôc opere culpandum eſt; à maturioribus ſtudiis, ſi Deus vitam dederit, & valetudinem ferendis laboribus idoneam, ſpera meliora.

* *Lege, quæ poſtea ad lineam 20. Marmoris primi adnotabuntur.*

Oxonii Apr. 20.
A. D. 1676.

Humphridus Prideaux.

I N

Digitized by Google

IN

Marmora Arundelliana

AB

Honoratiſſimo Henrico Comite Norwicenſi

Et ſupremo Angliæ Maraſcallo, Academiæ Oxonienſi

DATA.

SIquando inſignis cœlo dimittitur heros,
Seu ſit pace potens, vel inexpugnabilis armis,
Protinus aſſurgit vatum numeroſa propago,
Quæ canat æternâ gentes in pace futuras,
Victoríſque ſacrâ frontem circundet olivâ,
Vel labentis equo deſcribat vulnera Parthi,
Captivóſque Getas narret, pulſúmve Niphatem:
Aſcendit ſacrum nemo ſine carmine montem,
Sed ſequitur partos Clio officioſa triumphos.
Ergo favens adſis, & vati præcine, Phœbe,
Tranſlatas Orientis opes, & quicquid ubique eſt,
Quod cultu ſacrum fecit longæva Vetuſtas.
Pande mihi ſolido deſcriptas Marmore pugnas,
Urnas, Pyramidáſque heroum geſta tenentes,
Et ſtatuas: ſiquas olim ſpectare ſolebas
Eois ſublimis equis, miraris, Apollo,
Jam Veſpertino ruiturus in æquora curru.
Et Tu, Mæcenas, audacibus annue cœptis,
Ambitioſa tuos dum Muſa inſtaurat honores.
Te tua dona canunt, ſpirantia ſaxa loquuntur:
Te narrat, Princeps, arcanus ubique character,
Non intellecto lateant dum Marmore laudes.
Artibus his olim longum durabat in ævum
Picta Ægyptiacis heroum fama figuris.
Quò me Muſa rapit præceps, animúmque ſequacem
Inſolitas jubet ire vias? feror æthere ſummo,
Vicinúſque polo ſubjectum metior orbem.
Hinc juvat Italiæ lætas ſpecularier urbes,
Et ſiquos ſapiens miretur Græcia campos,
Solvit divinos Tibi cultus utraque tellus,
Howarde, & quamvis à Te ſpoliata triumphat.
Marmoreæque etiam poſtquam periere ruinæ,
Nectet victrices tibi Smyrna & Mantua laurus.
Mantua, Te magni nutricem agnoſco Maronis,
Aſpicio vivóſque lacus ac frigida Tempe;
Nec procul hinc ſylvas ſæpe olim Numine plenas
Virgilii: ô quid non umbrâ meditarer in illâ!
Sed (quæ Mæonio dedit incunabula vati)
Jam me Smyrna vocat, *Chronicúmque* tuentibus offert
Antiqui veneranda oſtentans rudera ſaxi.
Jam ſileat Memphis ſurgentes ære columnas,

Sydereum fruſtra jactat Rhodos alta Coloſſum.
Attonito majora orbi miracula pandit
Nobilis hæc moles, annos retinere fugaces,
Et révocare potens; duplici dum munere cogit
Venturos olim noſtrî meminiſſe nepotès,
Heroúmque facit præſentia geſta priorum.
Pingitur heſterno tanquam ſit vulnere cæſus
Hector, quem bigis acer raptabat Achilles,
Crudelémque egit Trojâ inſpiciente triumphum.
Fœlix, qui potuit Trojæ ſub mœnibus altis
Oppetere, & pulchram per vulnera quærere mortem;
Cui modò res geſtas, & non delebile nomen
Divini lapidis tenet immortale volumen.
Túque Lapis, toto tantùm cantaberis orbe,
Quantùm Smyrnæi durabunt vatis honores.
Jam non incerto labuntur tempora curſu,
Non Te decipiet, néve indeprenſus abibit,
Muta licèt figat veſtigia, lubricus anguis
Fallacis volvens ſinuoſa volumina caudæ.
Quem non audebit mordaci rodere dente,
Temporis ipſe pater, metuendus falce minaci
Saturnus, quamvìs lapides conſumere ſuetus.
Te licèt ingeſtis fecit latitare ruinis,
Obſcurare volens orbíque ſibíque coævum;
Multa licèt retro perierunt ſæcula, virtus
Howardi tandem Te magna reduxit in auras,
Oppreſſum turpi poſtquam ſquallore ſitûque
Vidit, & indigno juſſit prodire ſepulchro.
Sic infinitos tecum durabit in annos,
Munere dum grato, modò quod dedit, accipit ævum.
Proxima Marmoreis erit inſcribenda tabellis
Gloria, Floddenios olim quæſita per agros,
Emathiis quantam Cæſar non vidit in arvis,
Rumperet adverſas acies cùm Marte ſecundo
Undique ſanguineos ſpargens per gramina rores.
Muſa, mihi cauſam memora, quæ dira rebelles
Egit in arma Scotos, aut quæ diſcordia cives
Cognatum impulerit maleſuada ſitire cruorem.
Henricus juſtâ quondam cùm concitus irâ
Duceret armatas in Gallica caſtra cohortes,
Amiſſóſque diu titulos cum fœnore magno
Poſceret, imperii ſacras qui tractet habenas,
Abſentíſque vices peragat, qui pondera tantæ
Suſtineat molis, nutu populóſque potenti
Qui regat, & pœnas violatis legibus æquet;
Howardum videt eſſe parem: ſtat nobilis heros,
Cui Regina, ſui & commiſſa potentia regni eſt.
Qualiter Iliacam peteret cùm Juppiter Idam,
Desereretque polum, Superi quem mille ſequuntur
Vexaturum armis Troas, Graióſque furentes,
Occupat alta thronum, & cœleſti fulminat aulâ
Juno tonans: illam defendunt Numina circùm
Gradivus pater, & flexo Latonius arcu.
Interea Scoticum campo ſe effuderat agmen
Ibat & ante alios Princeps ardentior omnes
Fatalem dextrâ criſpans Jameſius haſtam;
Impatiénſque moræ, quò præceps ira vocaret,

Irruit,

Irruit, & medio ſe fervidus ingerit hoſti,
Ingentes animos juvenili in pectore verſans.
Dii tamen adverſi, atque impar Fortuna ſequuta eſt
Te, Rex, in duri certamina Martis euntem:
Ter fœlix, ſi non Tibi cauſa inimica fuiſſet,
Howardus ſi non hoſtilibus iret in armis.
Si modò Te virtus ardens in bella vocâſſet,
Externos poteras, Juvenis, lenire furores.
Illis quanta ſeges laudum creviſſet in oris?
Sed ſuperi vetuere. Volat nam ſtridula cornus
Tempora per media, & lethali vulnerat ictu:
Mox ruit, & ſequitur, quò multas miſerat antè
Pugnantum fortes animas, dum gloria facti
Ingens victorem Howardum ſuper æthera tollit.
Tum verò multam nullo diſcrimine cædem
Suſcitat, evertítque acies, pedibúſque retundit
Scuta virûm & galeas, ſtricto ſupèr intonat enſe;
Has veſtra (ingeminans) ſolvent perjuria pœnas,
Et violata fides, & ruptæ fœdera pacis.
Protinus infeſtis nubes it denſa ſagittis;
Tum trepidare Scoti, perculſique ordine nullo
Accipiunt inimicum imbrem. Quis funera tanta
Enarret, Scoticóque undantem ſanguine Tuedam?
Pauci vitabant venientia fata fugaces;
A letho paucos nox opportuna redemit.
Interea victor per ſtrata cadavera miles
Armorum exuvias, & præmia debita luſtrans,
Scutáque loricáſque auro tulit intertextas.
Ipſe Heros cæſum percurrens agmina Regem
Veſtigat, currûque altus lugubre trophæum,
Virtutíſque ſuæ monumentum inſigne ferebat.
Accipiunt reducem, læto & clamore ſalutant
Angliadum proceres; quali olim Græca juventus
Tydidem venientem à cæde & ſanguine Divûm.
Sed jam propoſitum, mea Muſa, reſume laborem,
Et magnum ſacro dic carmine Mecænatem.
Ille vel Howardos poterit ſuperare priores,
Atque paterna ſuis replebit Marmora geſtis,
Quotquot inexhauſto largus collegerat auro.
Ite, quibus cura eſt peregrinum inviſere mundum,
Qui petitis terras alio ſub ſole jacentes:
Plus licet hìc ſpectare domi. Quæcunque Vetuſtas
Jam pretioſa facit, noſtros quæcunque Parentes
Viſendi ſtudio varios duxere per orbes,
Angliacis cernit collecta viator Athenis.
Ignarus ſeu quis Romanum Pantheon intret,
Hæret; & attonito quum lumine circumſpexit
Tot ſimulachra Deûm, greſſu timet ire profano,
Et dubitat, primos cui religioſus honores
Solveret; atque animum nunc huc, nunc dividit illuc.
Nulla licèt meritas poterit vis reddere grates,
Illud, Mecænas, immenſi pignus amoris,
Accipimus binos, ante omnia munera, natos.
Plùs ſolito noſtræ fulgent jam Palladis arces,
Quas pubes magnis exorta parentibus ornat.
Externi invideant populi: livore maligno
Aſpiciat noſtras in cœlum exurgere laudes

Gens vicina, leves tantùm exercere choreas
Docta, vel ingenuam nugis vitiare juventam.
Jam mihi (nam quid non audax prædicere Muſa
Tentabit ?) tædas videor ſpectare jugales,
Et quales thalamos Howardi filius ambit.
Ipſa tori præſes Juno ſacra vincula nectit;
Venit Hymen, cæcúſque optati vulneris autor,
Et Paphiam niveæ matrem advexere columbæ.
Illam læta cohors, & mille ſequuntur Amores,
Qui magicis circùm concentibus aëra mulcent,
Secum perpetuos inſtaurantes Hymenæos.
Hinc nova, Mecænas, expectat gaudia, plures
Atque ſui ſimiles viſura Britannia natos.
Aſt, Howarde, Tibi mox aurea ſurget imago,
Quâ Templum cingunt tua munera Sheldonianum,
Famáque Marmoreis ſtabit ſuſpenſa columnis,
Et picturatas expandet mobilis alas.
Mox medias pernix cùm ſeſe attollat in auras,
Howardo dignum dabit aurea buccina cantum:
Et juxtà ex auro Pallas, ſolidóque elephanto
Aſſiſtet, duplici frontem cinctura coronâ.
Nec procul, abductis Parnaſſi à culmine Muſis,
Immortale Tibi carmen renovabit Apollo.

Ed. Barbour A. B. *Ædis Chriſti* Alumnus.

Monitio ad Lectorem.

CUM Præli correctioni non potuiſſem vacare, alii hoc negotium demandatum fuit; cujus incuriâ, fateor, nonnulla errata evaſere incorrecta; ſed cùm ea plerumque ſint in vocum Orthographiâ, & accentibus, ſpero, non tanta ſunt, quæ erudito Lectori moram facient.

IN

MARMOR PRIMUM

Charactere communi cum verſione & lacunarum ferè omnium ſupplementis. Supplendi rationem infrà damus in Notis Hiſtoricis ad ſingulas Epochas. In initio Epocharum ſeu Periocharum indicatur in ſecundâ columnâ numerus earum; in primâ, in quâ Marmoris lineâ ſingulæ incipiunt.

. . . ου . . . . νπαν . . . ων . . . ναν ἀνέγραψα τοὺς ἄνωθεν χρόνους ἀρξάμενος ἀπὸ Κέκροπος τοῦ πρώτου βασιλεύσαντος Ἀθηνῶν, εἵως ἄρχοντος ἐμ Πάρῳ Ἀστυάνακτος, Ἀθήνησιν δὲ Διογνήτου.

. . . . Deſcripſi ſuperiora tempora orſus à Cecrope, qui primus regnavit Athenis, uſque ad Archontem in Paro quidem Aſtyanactem, Athenis verò Diognetum.

L. 3. Ἀφ' οὗ Κέκροψ Ἀθηνῶν ἐβασίλευσε, καὶ ἡ χώρα Κεκροπία ἐκλήθη, τὸ πρότερον καλουμένη Ἀκτικὴ ἀπὸ Ἀκταίου τοῦ αὐτόχθονος, ἔτη ΧΗΗΗΔΠΙΙΙ.

Epoch. 1. A quo Cecrops Athenis regnavit, & regio Cecropia dicta eſt, quæ priùs dicebatur Actica ab Actæo indigenâ, anni MCCCXVIII.

L. 4. Ἀφ' οὗ Δευκαλίων παρὰ τὸν Παρνασσὸν ἐν Λυκωρείᾳ ἐβασίλευσε, βασιλεύσαντος Ἀθηνῶν Κέκροπος, ἔτη ΧΗΗΗΔ.

Ep. 2. A quo Deucalion apud Parnaſſum in Lycoriâ regnavit, regnante Athenis Cecrope, anni MCCCX.

L. 5. Ἀφ' οὗ δίκη Ἀθήνησιν ἐγένετο Ἄρει καὶ Ποσειδῶνι ὑπὲρ Ἁλιρροθίου τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ὁ τόπος ἐκλήθη Ἄρειος πάγος, ἔτη ΧΗΗ𐅄ΔΠΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Κραναοῦ.

Ep. 3. A quo lis Athenis interceſſit Marti, & Neptuno ſuper Halirrothio Neptuni filio, & locus dictus eſt Arius Pagus, anni MCCLXVIII, regnante Athenis Cranao.

L. 6. Ἀφ' οὗ κατακλυσμὸς ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐγένετο, καὶ Δευκαλίων τοὺς ὄμβρους ἔφυγεν ἐγ Λυκωρείας εἰς Ἀθήνας πρὸς Κραναὸν, καὶ τοῦ Διὸς Φυξίου καὶ Ὀλυμπίου τὸ ἱερὸν ἱδρύσατο, καὶ τὰ σωτήρια ἔθυσεν, ἔτη ΧΗΗ𐅄ΔΠ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Κραναοῦ.

Ep. 4. A quo diluvium tempore Deucalionis evenit, & Deucalion imbres fugit è Lycoriâ Athenas ad Cranaum, & Jovis Phyxii & Olympii templum extruxit, & ſacra pro ſalute fecit, anni MCCLXV, regnante Athenis Cranao.

L. 8. Ἀφ' οὗ Ἀμφικτύων Δευκαλίωνος ἐβασίλευσεν ἐν Θερμοπύλαις, καὶ συνήγε λαοὺς περὶ τὸν ἱερὸν οἰκοῦντας, καὶ ὠνόμασεν Ἀμφικτύονας, καὶ Πυλαίαν, ὅπερ καὶ νῦν ἔτι θύουσιν Ἀμφικτύονες, ἔτη ΧΗΗ𐅄ΠΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος.

Ep. 5. A quo Amphictyon Deucalionis filius regnavit Thermopylis, & congregavit populos in viciniâ habitantes, & appellavit Amphictyonas, & Pylæam, ubi etiam nunc adhuc ſacrificant Amphictyones, anni MCCLVIII, regnante Athenis Amphictyone.

L. 10. Ἀφ' οὗ Ἕλλην ὁ Δευκαλίωνος Φθιώτιδος ἐβασίλευσε, καὶ Ἕλληνες ὠνομάσθησαν τὸ πρότερον Γραικοὶ καλούμενοι, καὶ τὸν ἀγῶνα Παναθηναικὸν συνεστήσαντο, ἔτη ΧΗΗ𐅄ΠΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος.

Ep. 6. A quo Hellen filius Deucalionis in Phthiotide regnavit, & Hellenes appellati ſunt, qui priùs Græci dicebantur, & agonem Panathenaicum inſtituerunt, anni MCCLVII, regnante Athenis Amphictyone.

L. 12. Ἀφ' οὗ Κάδμος ὁ Ἀγήνορος εἰς Θήβας ἀφίκετο κατὰ χρησμὸν, καὶ ἔκτισεν τὴν Καδμείαν, ἔτη ΧΗΗ𐅄ΙΙ. βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος.

Ep. 7. A quo Cadmus Agenoris filius Thebas advenit ſecundùm oraculum, & Cadmeam condidit, anni MCCLV, regnante Athenis Amphictyone.

L. 13. Ἀφ' οὗ Εὐρώτας καὶ Λακεδαίμων Λακωνικῆς ἐβασίλευσαν, ἔτη ΧΗΗ𐅄ΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος.

Ep. 8. A quo Eurotas & Lacedæmon in Laconiâ regnârunt, anni MCCLII, regnante Athenis Amphictyone.

L. 14. Ἀφ' οὗ ναῦς πρώτη ἀναπλῶν ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔπλευσε, καὶ ὠνομάσθη Πεντηκόντορος, καὶ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες Ἀμυμώνη, καὶ Βα . . . αρεια, καὶ Ἑλικὴ, καὶ Ἀρχεδικὴ ἀποκληρωθεῖσαι ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἱερὸν ἱδρύσαντο, καὶ ἔθυσαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐμ παρα-

Ep. 9. A quo navis prima ex Ægypto ſolvens in Græciam appulit, & vocata eſt Pentecontorus, & Danai filiæ Amymone, & B . . . . ., & Helice, & Archedice ſorte lectæ à cæteris filiabus templum condidere, & ſacrificabant ſuper littus

παραλίαδι ἐν Λίνδῳ τῆς Ῥοδίας, ἔτη ΧΗΗΔΔΔΔΠΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐριχθονίου.

littus in maritimâ regione in Lindo, quæ Rhodi urbs eſt, anni MCCXLVII, regnante Athenis Erichthonio.

L. 17. Ἀφ' οὗ Ἐριχθόνιος Παναθηναίοις τοῖς πρώτοις γενομένοις ἅρμα ἔζευξε, καὶ τὸν ἀγῶνα ἐδείκνυε, καὶ Ἀθηναίους μετωνόμασε, καὶ ἄγαλμα τῆς θεῶν μητρὸς ἐφάνη ἐν Κυβέλοις, καὶ Ὕαγνις ὁ Φρὺξ αὐλοὺς πρῶτος ηὗρεν ἐν Κελαιναῖς τῆς Φρυγίας, καὶ τὴν ἁρμονίαν τὴν καλουμένην Φρυγιστὶ πρῶτος ηὔλησε, καὶ ἄλλους νόμους Μητρὸς, Διονύσου, Πανὸς, καὶ τὸν ἐπιχωρίων θεῶν, καὶ ἡρώων, ἔτη ΧΗΗΔΔΔΔΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐριχθονίου τοῦ τὸ ἅρμα ζεύξαντος.

Ep. 10. A quo Erichthonius Panathenæis primò celebratis currum junxit, & certamen edidit, & Athenienſes eo nomine appellavit, & ſimulachrum matris Deorum apparuit in Cybelis montibus, & Hyagnis Phryx tibias primus invenit in Celænis urbe Phrygiæ, & harmoniam dictam juxta Phrygium modum primus tibiis cecinit, & alios nomos magnæ Matris, Dionyſi, Panis, & illum deorum patriorum & heroum, anni MCCXLII, regnante Athenis Erichthonio, qui currum junxit.

L. 21. Ἀφ' οὗ Μίνως ὁ πρῶτος ἐβασίλευσε, καὶ Κυδωνίαν ᾤκισε, καὶ σίδηρος ηὑρέθη ἐν τῇ Ἴδῃ, εὑρόντων τῶν Ἰδαίων Δακτύλων Κέλμιος καὶ Δαμναιέως, ἔτη ΧΗ𐅄ΔΠΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίονος.

Ep. 11. A quo Minos ejus nominis primus regnavit, & Cydoniam condidit; & ferrum inventum eſt in Idâ, inventoribus Idæis Dactylis Celmi & Damnanco, anni MCLXVIII, regnante Athenis Pandione.

L. 23. Ἀφ' οὗ Δημήτηρ ἀφικομένη εἰς Ἀθήνας καρπὸν ἐφύτευσεν, καὶ πρὸς ἄλλους ἔπεμψε πρώτη διὰ Τριπτολέμου τοῦ Κελέου καὶ Νεαίρας, ἔτη ΧΗΔΔΔΔΠ βασιλεύοντος Ἀθήνησιν Ἐριχθέως.

Ep. 12. A quo Ceres adveniens Athenas fruges ſeminavit, & ad alias gentes emiſit per Triptolemum filium Celei & Neæræ, anni MCXLV, regnante Athenis Erichtheo.

L. 24. Ἀφ' οὗ Τριπτόλεμος καρπὸν ἔσπειρεν ἐν τῇ Ῥαρίᾳ καλουμένῃ Ἐλευσῖνι, ἔτη ΧΗΔΔΔΔΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐριχθέως.

Ep. 13. A quo Triptolemus fruges ſevit in Rariâ dictâ Eleuſine, anni MCXLII, regnante Athenis Erichtheo.

L. 26. Ἀφ' οὗ . . . υιο . . . ν . . . αὐτοῦ ποίησιν ἐξέθηκε, κόρης τε ἁρπαγὴν καὶ Δήμητρος ζήτησιν, καὶ τὴν αὐτοῦ . . . . καὶ μύθους τῶν ὑποδεξαμένων τὸν καρπὸν, ἔτη, ΧΗΔΔΔΠ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐριχθέως.

Ep. 14. A quo . . . . ejus Poeſin edidit, & puellæ raptum, & Cereris inveſtigationem . . . . , & fabulas de iis, qui fruges accipiebant, anni MC XXXV, regnante Athenis Erichtheo.

L. 28. Ἀφ' οὗ Εὔμολπος ὁ Μουσαίου τὰ μυστήρια ἀνέφηνεν ἐν Ἐλευσῖνι, καὶ τὰς τοῦ πατρὸς Μουσαίου ποιήσεις ἐξέθηκεν, ἔτη . . . . . βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐριχθέως τοῦ Πανδίονος.

Ep. 15. A quo Eumolpus Muſæi filius myſteria exhibebat in Eleuſine, & patris ſui Muſæi poemata edidit, anni . . . . . regnante Athenis Erichtheo filio Pandionis.

L. 29. Ἀφ' οὗ καθαρμὸς πρῶτον ἐγένετο διὰ φόνου πρώτῳ αεν . . . εαυτ . . . . ἔτη Χ𐅄ΔΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίονος τοῦ Κέκροπος.

Ep. 16. A quo luſtratio primò facta fuit per cædem . . . . anni MLXII, regnante Athenis Pandione filio Cecropis.

L. 30. Ἀφ' οὗ ἐν Ἐλευσῖνι ὁ γυμνικὸς ἀγὼν ἐξετέθη, ἔτη . . . . . βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίονος τοῦ Κέκροπος.

Ep. 17. A quo gymnicum certamen in Eleuſine proponebatur, anni . . . regnante Athenis Pandione filio Cecropis.

L. 31. Ἀφ' οὗ αἱ ἀνθρωποθυσίαι καὶ τὰ Λυκαῖα ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐγένετο, καὶ λ . . . κκε . . . . . . Λυκάονος ἐδόθησαν ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἔτη ΧΗ . . . . βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίονος τοῦ Κέκροπος.

Ep. 18. A quo humana ſacrificia, & Lycæa celebrata fuere in Arcadiâ . . . . Lycaonis dabantur inter Græcos, anni M . . . . . regnante Athenis Pandione filio Cecropis.

L. 32. Ἀφ' οὗ καθάρσια ἐγένετο Ἀθήνησι, καὶ Ἡρακλῆς ἐμυήθη ἐν Ἄγραις πρῶτος, καὶ ἕδος ἐποιήθη, ἔτη Χ. . . . . βασιλεύοντος Ἀθήνησιν Αἰγέως.

Ep. 19. A quo luſtratio facta fuit Athenis, & Hercules primus initiatus fuit Agris, & ſacellum conditum fuit, anni M . . . . regnante Athenis Ægeo.

L. 33. Ep.

Digitized by Google

L. 33. Ἀφ' οὗ Ἀθήνησι σείρωσις τῶν καρπῶν ἐγένετο, καὶ μαντευόμενος τοῖς Ἀθηναίοις Ἀπόλλων ἤνεγκεν δίκας ὑποσχεῖν, ἃς ἂμ Μίνως ἀξιώσειε, ἔτη ΧΔΔΔΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Αἰγέως.

L. 34. Ἀφ' οὗ Θησεὺς Ἀθηνῶν τὰς δώδεκα πόλεις εἰς τὸ αὐτὸ συνῴκισεν, καὶ πολιτείαν καὶ τὴν δημοκρατείαν κατέστησεν, ἑαυτοῦ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν, καὶ τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα ἔθηκε Σίνιν ἀποκτείνας, ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΠ.

L. 36. Ἀφ' οὗ ἀπὸ τοῦ Ἀμμεν . . . . . ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Θησέως.

L. 37. Ἀφ' οὗ Ἀργείων Ἐτέοκλος, Ἄδραστος, καὶ Ἀμφιαρεὼς ἐβασίλευσαν, καὶ τὸν ἀγῶνα ἐν Νεμέᾳ συνήθλευσαν πρῶτοι, ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΠΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Θησέως.

L. 38. Ἀφ' οὗ οἱ Ἕλληνες εἰς Τροίαν ἐστράτευσαν, ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΙΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Μενεσθέως τρεισκαιδεκάτου ἔτους.

L. 39. Ἀφ' οὗ Τροία ἥλω, ἔτη 𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΔΠ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Μενεσθέως δευτέρου καὶ εἰκοστοῦ ἔτους μηνὸς Θαργηλιῶνος ἑβδόμη φθίνοντος.

L. 40. Ἀφ' οὗ Ὀρέστης ἐν Σκυθίᾳ τῶν αὐτοῦ μανιῶν ἰάθη, καὶ Αἰγίσθου θυγατρὶ Ἠριγόνη ὑπὲρ Αἰγίσθου καὶ αὐτῷ δίκη ἐγένετο ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἣν Ὀρέστης ἐνίκησεν ἴσων ψήφων οὐσῶν, ἔτη 𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΔΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Δημοφῶντος.

L. 42. Ἀφ' οὗ Σαλαμῖνα ἐν Κύπρῳ Τεῦκρος ᾤκισεν, ἔτη 𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Δημοφῶντος.

L. 42. Ἀφ' οὗ Νηλεὺς ᾤκισε Μίλητον ἐγ Καρίᾳ λαὸν ἀγείρας Ἰώνων, οἳ ἔκτισαν Ἔφεσον, Ἐρυθράς, Κλαζομενάς, Τέων, καὶ Λέβεδον, καὶ Κολοφῶνα, Μυοῦντα, Φωκαίαν, Πριήνην, Σάμον, Χίον, καὶ τὰ Πανιώνια ἐγένετο, ἔτη 𐅅ΗΗΗΔΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν μὲν Νηλέως τρεισκαιδεκάτου ἔτους.

L. 44. Ἀφ' οὗ Ἡσίοδος, ὁ ποιητὴς ἐφάνη, ἔτη 𐅅Η𐅄ΔΔΔ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Μεγακλέους.

L. 45. Ἀφ' οὗ Ὅμηρος ὁ ποιητὴς ἐφάνη, ἔτη 𐅅ΗΔΔΔΔΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Διογνήτου.

L. 45. Ἀφ' οὗ Φείδων ὁ Ἀργεῖος ἐδημοσίευσεν ἐν Ἄργει, καὶ μέτρα καὶ στάθμα ἐσκεύασε, καὶ νόμισμα ἀργυροῦν ἐν Αἰγίνη ἐποίησεν, ἑνδέκατος ὢν ἀφ' Ἡρακλέους, ἔτη 𐅅ΗΔΔΔΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Διογνήτου.

Lin. 47.

Ep. 20. A quo Athenis ſterilitas frugum contigit, & conſultus Apullo reſponſum dedit, ut pœnas ſubirent, quaſcunque Minos poſtularet, an. MXXXI, regnante Athenis Ægeo.

Ep. 21. A quo Theſeus duodecim Atticæ urbes in unam civitatem collegit, & reipublicæ formam & ſtatum popularem conſtituit, ſe ipſo Athenis regnante, & Iſthmiorum certamen propoſuit, poſtquam Sinin occiderat, an. DCCCC LXXXXV.

Ep. 22. A quo . . . . anni DCC CCLXXXXII regnante Athenis Theſeo.

Ep. 23. A quo Eteoclus, Adraſtus, & Amphiaraus Argis regnârunt, & in Nemeâ certamen primi celebrârunt, anni DCCCCLXXXVII, regnante Athenis Theſeo.

Ep. 24 A quo Græci ad Trojam expeditionem ſuſceperunt, an. DCCCCLIV, regn. Athenis Meneſtheo an. reg. illius decimo tertio.

Ep. 25. A quo Troja capta fuit, an. DCCCCXLV, regnante Athenis Meneſtheo an. regni illius viceſimo ſecundo menſis Thargelionis die ſeptimo ante finem.

Ep. 26. A quo Oreſtes in Scythiâ inſaniâ ſuâ ſanatus fuit, & lis in Areopago interceſſit illi & Erigonæ filiæ Ægiſthi de Ægiſtho, in quâ vicit Oreſtes ſuffragiis numero æqualibus exiſtentibus, anni DCC CCXLII, regnante Athenis Demophonte.

Ep. 27. A quo Teucer Salamina in Cypro condidit, anni DCCCCXXXVIII, regnante Athenis Demophonte.

Ep. 28. A quo Neleus incoluit Miletum in Cariâ gentem congregans Ionum, qui condiderunt Epheſum, Erythras, Clazomenas, Teon, & Lebedum, & Colophonem, Myuntem, Phoceam, Prienen, Samum, Chium, & Panionia inſtituta fuere, an. DCCCXIII, regnante Athenis quidem Neleo an. decimo tertio.

Ep. 29. A quo Heſiodus poeta claruit, anni DCLXXX, regnante Athenis Megacle.

Ep. 30. A quo Homerus poeta claruit, anni DCXLIII, regnante Athenis Diogneto.

Ep. 31. A quo Pheidon Argivus Argis rempublicam adminiſtrabat, menſuras & pondera fecit, & nummum argenteum in Æginâ cudit, quum eſſet undecimus ab Hercule, anni DCXXXI, regnante Athenis Diogneto.

Digitized by Google

L. 47. Ἀφ' οὗ Ἀρχίας Εὐαγήτου δέκατος ὢν ἀπὸ Τημένου ἐκ Κορίνθου ἤγαγε τὴν ἀποικίαν εἰς Συρακούσας, ἔτη ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔΙΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Αἰσχύλου ἔτους εἰκοστοῦ καὶ ἑνός.

L. 48. Ἀφ' οὗ κατ' ἐνιαυτὸν ἦρξεν ὁ Κρέων, ἔτη ΗΗΗΗΔΔ.

L. 48. Ἀφ' οὗ Λακεδαιμονίοις Τυρταῖος συνεμάχησεν, ἔτη ΗΗΗΗΔΠΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Λυσίου.

L. 49. Ἀφ' οὗ Τέρπανδρος ὁ Δερδενέος ὁ Λέσβιος τοὺς νόμους τοὺς λύρας καὶ αὐλῶν ἐδίδαξεν, οὓς καὶ αὐλήταις συνηύλησε, καὶ τὴν ἔμπροσθε δήμου δίκην μετέστησεν, ἔτη ΗΗΗ𐅄ΔΔΔΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Δρωπίλου.

L. 50. Ἀφ' οὗ Ἀλυάττης Λύδοις ἐβασίλευσεν, ἔτη ΗΗΗΔΔΔΔΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀριστοκλέους.

L. 51. Ἀφ' οὗ Σαπφὼ ἐγ Μιτυλήνης εἰς Σικελίαν ἔπλευσε φυγοῦσα, .. ολ .. θ .. ἔτη ΗΗΗΔΔΔ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν μὲν Κριτίου τοῦ προτέρου, ἐν Συρακούσαις δὲ τῶν ὁμόρων κατεχόντων τὴν ἀρχήν.

L. 53. Ἀφ' οὗ Ἀμφικτύονες ἐνίκησαν ἑλόντες Κύρραν, καὶ ὁ ἀγὼν ὁ γυμνικὸς ἐτέθη χρηματίτης ἀπὸ τῶν λαφύρων, ἔτη ΗΗΗΔΔΙΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Σίμωνος.

L. 54. Ἀφ' οὗ στεφανίτης ἀγὼν πάλιν ἐτέθη, ἔτη ΗΗΗΔΠΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Δαμασίου τοῦ δευτέρου.

L. 54. Ἀφ' οὗ ἐν Ἀθήναις κωμῳδία πρῶτον ἐτέθη ἐν σανίσι, τῶν Ἰκαριέων εὑρόντων Σουσαρίωνος, καὶ Δόλωνος, οἱ τεθρίππῳ τῶν ἰσχάδων ἄρσιχον καὶ πίθον οἴνου ἀνέφερον, ἔτη ΗΗ𐅄..., ἄρχοντος Ἀθήνησι.....

L. 56. Ἀφ' οὗ Πεισίστρατος Ἀθηνῶν ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΗ𐅄ΔΔΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Κωμίου.

L. 56. Ἀφ' οὗ Κροῖσος τῆς Ἀσίας ἐβασίλευσε, καὶ εἰς Δελφοὺς ἀπέστειλεν, ἔτη ΗΗ𐅄ΔΔΔΔΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Εὐθυδήμου.

L. 57. Ἀφ' οὗ Κῦρος ὁ Περσῶν βασιλεὺς Σάρδεις ἔλαβε, καὶ Κροῖσον ὑπὸ Πυθίης σφαλλόμενον ἐζώγρησεν, ἔτη ΗΗ𐅄ΔΔΠΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι..... καὶ Ἱππῶναξ κατὰ τοῦτον ὁ Ἰαμβοποιός.

L. 58. Ἀφ' οὗ Θέσπις ὁ ποιητὴς ἐξ ἁμάξης πρῶτος ἐδίδαξεν Ἄλκηστιν, καὶ ἐτέθη ὁ τράγος ἆθλον νενικηκότι, ἔτη ΗΗ𐅄ΔΔΙΙ. Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀλκαίου τοῦ προτέρου.

L. 59. Ἀφ' οὗ Δαρεῖος Περσῶν ἐβασίλευσε, Μάγου τελευτήσαντος, ἔτη ΗΗ𐅄ΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι....

Lin. 59.

Ep. 32. A quo Archias Euageti filius, cùm decimus eſſet à Temeno, è Corintho coloniam eduxit Syracuſas, anni CCCCXCIIII, regnante Athenis Æſchylo, anno viceſimo primo.

Ep. 33. A quo annuus Archon exſtitit primus Creon, an. CCCCXX.

Ep. 34. A quo Tyrtæus Lacedæmoniis commilitabat, anni CCCCXVIII, Archonte Athenis Lyſiâ.

Ep. 35. A quo Terpander Derdenei filius Leſbius nomos lyricos & auleticos docuit, quos cum tibicinibus ſimul tibiis cecinit, & actionem coram populo depulit, anni CCCLXXXI, Archonte Athenis Dropilo.

Ep. 36. A quo Alyattes Lydis imperavit, anni CCCXLI, Archonte Athenis Ariſtocle.

Ep. 37. A quo Sappho è Mitylene in Siciliam trajecit fugiens .... anni CCCXXX, Archonte Athenis quidem Critiâ priore, Syracuſis verò rerum potientibus finitimis.

Ep. 38. A quo Amphictyones victoriam obtinuerunt Cyrrham capientes, & Agon gymnicus editus fuit chrematites dictus è ſpoliis, anni CCCXXVII, Archonte Athenis Simone.

Ep. 39. A quo ſtephanites agon denuo editus fuit, anni CCCXVIII, Archonte Athenis Damaſiâ ſecundo.

Ep. 40. A quo Athenis comœdia primùm acta eſt in ſcenâ tabulatâ, inventoribus Suſarione & Dolone Icarienſibus, qui pro præmio ficuum cophinum & vini dolium quadrigâ exportârunt, anni CCL...., Archonte Athenis.....

Ep. 41. A quo Piſiſtratus Athenis tyrannidem occupavit, anni CCLXXXVII, Archonte Athenis Comiâ.

Ep. 42. A quo Crœſus in Aſiâ regnavit, & ad Delphos legatos miſit, anni CCXCII, Archonte Athenis Euthydemo.

Ep. 43. A quo Cyrus Perſarum rex Sardes expugnavit, & Crœſum à Pythiâ deceptum vivum cepit, anni CCLXXVIII, Archonte Athenis ..... & hujus tempore floruit Hipponax Iambicus Poeta.

Ep. 44. A quo Theſpis poeta è plauſtro primus docuit Alceſtin, & hircus pro præmio victori proponebatur, anni CCLXXII, Archonte Athenis Alcæo priore.

Ep. 45. A quo Darius in Perſiâ regnavit, Mago occiſo, anni CCLIII, archonte Athenis.

Ep. 46

3

Digitized by Google

L. 59. Ἀφ' οὗ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἀπέκτειναν Ἵππαρχον Πεισιστράτου Ἀθηνῶν τύραννον, καὶ Ἀθηναῖοι συμπαρέστησαν τοὺς Πεισιστρατίδας ἐκχωρεῖν τοῦ Πελασγικοῦ τείχους, ἔτη ΗΗΔΔΔΔΠΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Κλισθένους.

L. 61. Ἀφ' οὗ χοροὶ πρῶτον ἠγωνίσαντο ἀνδρῶν, ὃν διδάξας Ὑπόδικος Χαλκιδεὺς ἐνίκησεν, ἔτη ΗΗΔΔΔΔΙΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἰσαγόρου.

L. 61. Ἀφ' οὗ νε...... Ἱππια..... ἐν Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΗΔΔΔΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Πυθοκρίτου.

L. 62. Ἀφ' οὗ ἐμ Μαραθῶνι μάχη ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς τοὺς Πέρσας, καὶ Ἀρταφέρνην σατράπην, τὸν Δαρείου ἀδελφιδοῦν, τὸν στρατηγὸν ἐνίκων Ἀθηναῖοι, ἔτη ΗΗΔΔΠΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι τοῦ δευτέρου Φαινίππου, καὶ ἐμ μάχῃ συνηγωνίσατο Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς ἐτῶν ὢν ΔΔΔΠ.

L. 63. Ἀφ' οὗ Σιμωνίδης ὁ Σιμωνίδου πάππος τοῦ ποιητοῦ, ποιητὴς ὢν καὶ αὐτὸς, ἐφάνη Ἀθήνησι, καὶ Δαρεῖος τελευτᾷ, Ξέρξης δὲ ὁ υἱὸς βασιλεύει, ἔτη ΗΗΔΔΠ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀριστείδου.

L. 65. Ἀφ' οὗ Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς τραγῳδίᾳ πρῶτον ἐνίκησε, καὶ Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς ἐγένετο, καὶ Στησίχορος ποιητὴς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀφίκετο, ἔτη ΗΗΔΔΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Φιλοκράτους.

L. 66. Ἀφ' οὗ Ξέρξης τὴν σχεδίαν ἔζευξεν ἐν Ἑλλησπόντῳ, καὶ Ἑλλήνων ἐν Θερμοπύλαις μάχη ἐγένετο, καὶ ναυμαχία Ἕλλησι περὶ Σαλαμῖνα πρὸς τοὺς Πέρσας, ἣν ἐνίκων οἱ Ἕλληνες, ἔτη ΗΗΔΠΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλιάδου.

L. 68. Ἀφ' οὗ ἡ ἐν Πλαταιαῖς μάχη ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς Μαρδόνιον τὸν Ξέρξου στρατηγὸν, ἣν ἐνίκων Ἀθηναῖοι, καὶ Μαρδόνιος ἐτελεύτησεν ἐν τῇ μάχῃ, καὶ τὸ πῦρ ἐρρύηκεν ἐν Σικελίᾳ περὶ τὴν Αἰτνίαν, ἔτη ΗΗΔΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Ξαντίππου.

L. 69. Ἀφ' οὗ Γέλων ὁ Δεινομένους Συρακουσῶν ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΗΔΠ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Τιμοσθένους.

L. 70. Ἀφ' οὗ Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπους ὁ Κεῖος, ὁ τὸ μνημονικὸν εὑρὼν, ἐνίκησεν Ἀθήνησιν διδάσκων, καὶ αἱ εἰκόνες ἐστάθησαν Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, ἔτη ΗΗΔΙΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀδειμάντου.

L. 71. Ἀφ' οὗ Ἱέρων Συρακουσῶν ἐτυράννευσεν,

Ep. 46. A quo Harmodius & Ariſtogiton interfecerunt Hipparchum Piſiſtrati filium Athenarum tyrannum, & Athenienſes pacti ſunt cum Piſiſtratidis eos muro Pelaſgico excedere, anni CCXLVIII, Archonte Athenis Cliſthene.

Ep. 47. A quo chori primùm certârunt virorum, cujuſmodi primùm docuit Hypodicus Chalcidenſis, & vicit, anni CCXXXXIV, Archonte Athenis Iſagorâ.

Ep. 48. A quo .... Hippias ...... Athenis, anni CCXXXI, Archonte Athenis Pythocrito.

Ep. 49. A quo in Marathone pugna commiſſa eſt ab Athenienſibus contra Perſas, & Artaphernem Satrapam, unum è Darii nepotibus, ducem ſuperârunt Athenienſes, anni CCXXVII, Archonte Athenis Phanippo ſecundo, & in prœlio unà certavit Æſchylus poeta, quando erat annorum XXXV.

Ep. 50. A quo Simonides avus Simonidis poetæ, qui etiam & ipſe poeta fuit, Athenis claruit, & Darius mortuus eſt, Xerxes verò filius illius regnat, anni CCXXV, Archonte Athenis Ariſtide.

Ep. 51. A quo Æſchylus poeta tragœdiâ primò vicit, & Euripides poeta naſcitur, & Steſichorus poeta in Græciam venit, anni CCXXII, Archonte Athenis Philocrate.

Ep. 52. A quo Xerxes navigiorum pontem junxit in Helleſponto, & à Græcis in Thermopylis commiſſa eſt pugna, & etiam pugna navalis ad Salaminem à Græcis contra Perſas, in quâ vicerunt Græci, anni CCXVII, Archonte Athenis Calliade.

Ep. 53. A quo ad Platæas commiſſa eſt pugna ab Athenienſibus contra Mardonium Xerxis ducem, in quâ vicerunt Athenienſes, & Mardonius occubuit in pugnâ, & ignis diffluebat in Siciliâ circa Ætnam, anni CCXVI, Archonte Athenis Xantippo.

Ep. 54. A quo Gelon Dinomenis filius Syracuſis tyrannidem occupavit, anni CCXV, Archonte Athenis Timoſthene.

Ep. 55. A quo Simonides Leopris filius Ceius, qui memorandi artem invenit, eam docens Athenis vicit, & poſitæ ſunt imagines Harmodii & Ariſtogitonis, anni CCXIV, Archonte Athenis Adimanto.

Ep. 56. A quo Hiero Syracuſis tyrannidem

νεύσεν, ἔτη ΗΗΠΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Χάρητος. Ἦν δὲ καὶ Ἐπίχαρμος ὁ ποιητὴς κατὰ τοῦτον.

L. 72. Ἀφ' οὗ Σοφοκλῆς ὁ Σοφίλλου ὁ ἐκ Κολωνοῦ ἐνίκησε τραγῳδίᾳ, ἐτῶν ὢν ΔΔΠΙΙΙ, ἔτη ΗΗΠΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀψηφίονος.

L. 72. Ἀφ' οὗ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ὁ λίθος ἔπεσε, καὶ Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἐτελεύτησεν, βιοὺς ἔτη 𐅄ΔΔΔΔ, ἔτη ΗΗΠ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Θεαγενίδου.

L. 73. Ἀφ' οὗ Ἀλέξανδρος ἐτελεύτησεν, ὁ δὲ υἱὸς Περδίκκας Μακεδόνων ἐβασίλευε, ἔτη Η𐅄ΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Εὐθίππου.

L. 74. Ἀφ' οὗ Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς βιώσας ἔτη 𐅄ΔΠΙΙΙΙ ἐτελεύτησεν ἐν Γέλᾳ τῆς Σικελίας, ἔτη Η𐅄ΔΔΔΔΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλίου τοῦ προτέρου.

L. 75. Ἀφ' οὗ Εὐριπίδης ἐτῶν ὢν ΔΔΔΔΙΙΙ τραγῳδίᾳ πρῶτον ἐνίκησεν, ἔτη Η𐅄ΔΔΠΙΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Διφίλου· ἐβίωσαν δὲ κατὰ Εὐριπίδην Σωκράτης, καὶ Ἀναξαγόρας.

L. 76. Ἀφ' οὗ Ἀρχέλαος Μακεδόνων ἐβασίλευσε Περδίκκου τελευτήσαντος, ἔτη Η𐅄ΠΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Ἀστυφίλου.

L. 77. Ἀφ' οὗ Διονύσιος Συρακουσῶν ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΔΔΔΔΠΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Εὐκτήμονος.

L. 77. Ἀφ' οὗ Εὐριπίδης βιώσας ἔτη 𐅄ΔΔΠΙΙ ἐτελεύτησεν, ἔτη ΗΔΔΔΔΠ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀντιγένους.

L. 78. Ἀφ' οὗ Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς βιώσας ἔτη 𐅄ΔΔΔΔΙ ἐτελεύτησεν, καὶ Κῦρος ἀνέβη εἰς Περσίαν, ἔτη ΗΔΔΔΔΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλίου τοῦ δευτέρου.

L. 79. Ἀφ' οὗ Τελέστης Σελινούντιος ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Μίκωνος.

L. 80. Ἀφ' οὗ ἐπανῆλθον οἱ μετὰ Κύρου ἀναβάντες, καὶ Σωκράτης φιλόσοφος ἐτελεύτησε βιοὺς ἔτη 𐅄ΔΔ. ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Λάχητος.

L. 81. Ἀ' οὗ . . . . Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΔΔΔΠ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀριστοκράτους.

L. 81. Ἀφ' οὗ . . . . . ες Με . . . . ριανὸς διθυράμβῳ ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη Η . . . Ἄρχοντος Ἀθήνησι . . . .

L. 82. Ἀφ' οὗ Φιλόξενος ὁ διθυραμβοποιὸς τελευτᾷ βιοὺς ἔτη 𐅄Δ, ἔτη ΗΔΠΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Πυθέου.

L. 82. Ἀφ' οὗ Ἀναξανδρίδης ὁ κωμῳδοποιὸς ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΔΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλέου.

Lin. 83.

nidem occupavit, anni CCVIII, Archonte Athenis Charete. Claruit autem Epicharmus poeta hujus tempore.

Ep. 57. A quo Sophocles Sophilli filius, qui è Colono fuit, tragœdiâ vicit, quum eſſet annorum XXVIII, anni CC VI, Archonte Athenis Apſephione.

Ep. 58. A quo in Ægoſpotamis lapis cecidit, & Simonides poeta obiit XC annos natus, anni CCV, Archonte Athenis Theagenidâ.

Ep. 59. A quo Alexander mortuus eſt, filius autem illius Perdiccas apud Macedonas regnavit, anni CXCIX, Archonte Athenis Euthippo.

Ep. 60. A quo Æſchylus poeta, cùm vixiſſet annos LXIX, diem obiit in Gelâ Siciliæ, anni CXCIII, Archonte Athenis Calliâ primo.

Ep. 61. A quo Euripides, cùm annos natus eſſet XLIII, tragœdiâ primùm vicit, anni CLXXIX, Archonte Athenis Diphilo; vixerunt autem tempore Euripidis Socrates, & Anaxagoras.

Ep. 62. A quo Archelaus apud Macedones regnavit Perdiccâ defuncto, anni CLVI, Archonte Athenis Aſtyphilo.

Ep. 63. A quo Dionyſius Syracuſis tyrannidem occupavit, anni CXLVII, Archonte Athenis Euctemone.

Ep. 64. A quo Euripides mortuus eſt, cùm vixiſſet annos LXXVII, anni CX LV, Archonte Athenis Antigene.

Ep. 65. A quo Sophocles poeta, cùm vixiſſet annos XCI, mortuus eſt, & Cyrus in Perſiam aſcendebat, anni CXLIII, Archonte Athenis Calliâ ſecundo.

Ep. 66. A quo Teleſtes Selinuntius vicit Athenis, anni CXXXIX, Archonte Athenis Micone.

Ep. 67. A quo rediere, qui cum Cyro aſcenderunt, & Socrates philoſophus occubuit, cùm vixiſſet annos LXX, anni CXXXVII, Archonte Athenis Lachete.

Ep. 68. A quo . . . . Athenis, anni CXXXV, Archonte Athenis Ariſtocrate.

Ep. 69. A quo . . . . rianus dithyrambo vicit Athenis, anni . . . . . ., Archonte Athenis . . . . .

Ep. 70. A quo Philoxenus dythyramborum ſcriptor occubuit, cùm vixiſſet annos LX, anni CXVI, Archonte Athenis Pytheâ.

Ep. 71. A quo Anaxandrides comicus vicit Athenis, anni CXIII, Archonte Athenis Calliâ.

a Ep. 72.

L. 83. Ἀφʼ οὗ Ἀστυδάμας Ἀθήνησιν ἐνίκησεν, ἔτη ΗΠIIII, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀρείου. Καὶ ἐκάη δὲ τότε καὶ ἐν οὐρανῷ μέγας κομήτης.

Ep. 72. A quo Aſtydamas Athenis vicit, anni CIX, Archonte Athenis Areo. Arſit verò tunc in cœlo magnus cometa.

L. 84. Ἀφʼ οὗ ἐν Λεύκτροις μάχη ἐγένετο Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων, ἣν ἐνίκων Θηβαῖοι, ἔτη ΗΠII, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Φρασικλείδου, ἐν ᾗ ἐτελεύτησε Κλεόμβροτος Λακεδαιμονίων βασιλεύς.

Ep. 73. A quo in Leuctris pugna commiſſa fuit inter Thebanos & Lacedæmonios, in quâ vicere Thebani, anni CVII, Archonte Athenis Phraſiclide, & occubuit Cleombrotus Lacedæmoniorum rex.

L. 85. Ἀφʼ οὗ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος ὁ δεύτερος ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, καὶ ᾠκίσθη Μεγάλη πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔτη ΗΠI, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Δυσκινήτου.

Ep. 74. A quo Steſichorus ſecundus Himeræus vicit Athenis, & condita fuit Megalopolis in Arcadiâ, anni CVI, Archonte Athenis Dyſcineto.

L. 86. Ἀφʼ οὗ Διονύσιος Σικελιώτης ἐτελεύτησεν, ὁ δὲ υἱὸς Διονύσιος ἐτυράννευσεν, καὶ Ἀλέξανδρος ἐν Φεραῖς βασιλεύει, ἔτη ΗIIII, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Ναυσιγένους.

Ep. 75. A quo Dionyſius Siculus obiit, filius autem ejus Dionyſius tyrannidem occupavit, & Alexander Pheris regnat, anni CIV, Archonte Athenis Nauſigene.

L. 87. Ἀφʼ οὗ Φωκεῖς τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν ἐσύλευσαν, ἔτη ΠΔΔΔΔIIII, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Κηφισοδώρου.

Ep. 76. A quo Phoceenſes templum Delphicum expilârunt, anni LXXXXIIII, Archonte Athenis Cephiſodoto.

L. 88. Ἀφʼ οὗ Τιμόθεος βιώσας ἔτη ΠΔΔΔΔ ἐτελεύτησεν ἐν Ἀθήνησι, καὶ Φιλίππους τὴν πόλιν ἔκτισεν ὁ Φίλιππος Μακεδόνων βασιλεύς, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Φεραῖος ἐτελεύτησεν, καὶ τοὺς Διονυσίου στρατηγοὺς ὁ Δίων ἐνίκησεν, ἔτη ΠΔΔΔΔIII, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀγαθοκλέους.

Ep. 77. A quo Timotheus annos natus LXXXX diem obiit Athenis, & Philippos urbem condidit Philippus Macedonum rex, & Alexander Pheræus occubuit, & Dionyſii præfectos Dion ſuperavit, anni LXXXXIII, Archonte Athenis Agathocle.

L. 91. Ἀφʼ οὗ Ἀλέξανδρος Μακεδόνων βασιλεὺς ἐγένετο, ἔτη ΠΔΔΔΔI, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλιστράτου, καὶ Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος κατὰ τοῦτον.

Ep. 78. A quo Alexander Macedonum rex naſcebatur, anni LXXXXI, Archonte Athenis Calliſtrato, quo tempore floruit Ariſtoteles philoſophus.

L. 92. Ἀφʼ οὗ Κάλιππος Δίωνα ἀποκτείνας Συρακουσῶν ἐτυράννευσεν, ἔτη ΠΔΔΔΔ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Διοτίμου.

Ep. 79. A quo Calippus, cùm Dionem interfeciſſet, tyrannidem Syracuſis occupavit, anni LXXXX, Archonte Athenis Diotimo.

Cætera deſiderantur.

THOMÆ LYDIATI Oxonienſis Annotationes ad Chronicon Marmoreum.

LECTORI PRÆFATIO.

Quanquam Lydiati nomen apud Eruditos jure merito in honore ſit, non videtur ſupervacuum eorum, quæ ſcripſerat, Catalogum apponere; quia, cùm diſperſa jaceant, ad publicam notitiam vix pervenere.

Præter Annotationes haſce ſcripſit: *Tractatum de variis Annorum formis. Prælectionem Aſtronomicam de Cœlo & Elementis. Diſquiſitionem Phyſiologicam de origine Fontium. Defenſionem tractatûs de variis Annorum formis. Additamenta quædam ad prædictum opus. Solis & Lunæ periodum, ſive Annum magnum. De Anni Solaris menſurâ. Emendationem Temporum. Numerum Aureum. De Sabbato. Tractatum de Altaribus in Eccleſiis cum defenſionibus variis. Meſolabum Geometricum. Canones Chronicos. Seriem Summorum Magiſtratuum & Triumphorum Romanorum.*

ANNOTATIONES PRIMÆ &c. *

HUMPHRIDI PRIDEAUX

Ad veteres Græcorum Epochas, NOTÆ HISTORICÆ.

Cum pleriſque hujus ἀναγραφῆς primæ lineæ elementis &c. †

* Lege priùs p. 122. uſque ad p. 295. † Lege priùs apud Selden. p. 116. l. 46. uſque ad p. 117. l. 34. *extitiſſe*.

Lin. 2. Πάρῳ.] Errat autem [*Seldenus*] Vir Celeberrimus, dum ulterius de Paro addens, autoritatem fortè [a] Stephani Byzantini conſecutus, dicit illam inſulam inter Cycladas maximam & florentiſſimam fuiſſe; [b] cùm Delo, Andro, Naxo, Melo, fortunâ plerumque & divitiis, magnitudine ſemper apud peritiores Geographos & Hiſtoricos inferior fuiſſe exiſtimaretur. Hæ inſulæ, [c] quarum inſigniores ſunt numero quinquaginta tres, in mari Ægæo à Peloponneſo ferè uſque ad Ioniam extenſæ, [d] Delum quaſi in circulo, indè ἀπὸ τῦ κύκλυ Cyclades dictæ, circuibant: inter has [e] Parus Naxo dimidio minor, circuitu quinquaginta mille paſſuum patebat, eíque è parte occidentali maximè vicina, & circa 160 mille paſſus ſeu 53 leucas ab Athenis diſtans, ſub latitudine graduum [f] 36, min. 50, ſub longitudine graduum 46, min. 40 ſitum habuiſſe obſervatur. Ut [g] cæteræ in mari Ægæo inſulæ, ſic etiam hæc antiquiſſimos incolas à Phœnicibus, qui primi fuere maris domini, habuiſſe videtur; à quibus Zacynthi nomen, [h] quod olim habuiſſe apud Stephanum Byzantinum conſtat, ob naturam loci aſperam & montanam, à voce Phœniciâ, ſeu Hebræâ פרח, quæ *aſperitatem* ſignificat, derivatum accepiſſe putat [i] doctiſſimus Bochartus. Poſtea autem à Caribus fortaſſe, qui etiam poſt Phœnices aut cum iiſdem [k] Cycladarum incolæ fuerunt, [l] Pactea vocata fuit. Cùm autem Minos Cretenſium Rex, expulſis Caribus & Phœnicibus [m] maris Ægei omniúmque in illo inſularum dominium obtinuiſſet, [n] Cretenſes, quos hanc inſulam tenuiſſe conſtat, huc ab illo primùm adducti fuiſſe ſatis indè probari videtur, quòd ab ejus nomine [o] Minois diu vocaretur, donec [p] Arcades huc venientes, Creticóſque aut expellentes, aut cum illis in unam gentem coaleſcentes, à duce ſuo Paro filio Parrhaſii primariam urbem, ab illis fortè primò conditam, totámque indè inſulam, Minois nomen ſolâ urbe Minoâ retinente, eodem nomine Parum vocârunt [q] Sed Bochartus hoc etiam nomen vult à Phœnicibus imponi, propter cuniculos ad eruendum marmor in illâ paſſim factos, miniméque ſe dubitare dicit, quin, quicunque cognoſcunt apud Hebræos [r] פרה apud Syros [s] ܦܪܘܬܐ *cuniculos* ſignificari, ſtatim etiam agnoſcent, Parum inſulam indè nomen habuiſſe. Sed pace tanti viri, qui talibus conjecturis ineptis ſæpe mihi videtur nimis indulgere, non agnoſco ego. Cùm enim tam antiquis temporibus, [t] utpote ante omne Græcæ hiſtoriæ initium, quibus hìc Phœnices dominium habuiſſe creduntur, nondum Dii [u] ſignis niſi ex [x] ligno aut [y] rudi lapide factis, aut homines ſtatuis colerentur [z], alterutríſve ædes niſi quàm humillimæ exſtruerentur, & conſtet indè Marmor Parium ad nullum adhuc uſum adhiberi, teſtetúrque Plinius, libro Naturalis ſuæ hiſtoriæ 35, ante 50 Olympiadem nunquam adhibitum fuiſſe, cuinam poteſt veriſimile videri, inſulam Parum propter cuniculos nomen habuiſſe, cùm ibi nullo adhuc eruto marmore nulli effoderentur? Præterea hi cuniculi non per totam inſulam, ſed tantùm [a] in monte Marpeſo facti fuerunt, qui in medio inſulæ ſitus totus marmoreus fuit, unde apud Virgilium pro duro ſaxo eſt — *Marpeſia Cautes*. [b] Marmor hìc è cuniculis effoſſum, ſinè venis candidiſſimum, & per totam Græciam apud Statuarios & Architectonicos celeberrimum fuiſſe perhibetur. Ex hôc [c] Alcmæonidæ à Piſiſtratidis Athenis pulſi templum Delphicum de novo condidere; [d] ex eóque plerumque deorum imagines, & inſignium virorum ſtatuæ exciſæ fuerunt. A nomine inſulæ Parium vocabatur; ſed quòd in cuniculis ad lucernas cæderetur, [e] Lapis Lychnites etiam ἀπὸ τῦ λύχνυ appellari invenitur.

Hæc etiam inſula ἀπὸ τῆς Δημητρὸς [f] Δημητριὰς dicta fuit. Ceres enim hìc æquè ac Apollo in Delo colebatur, [g] templúmque ſibi conditum & ſacerdotes Καβάρνεις

[a] Stephanus in Πάρῳ. [b] Plin. Hiſt. Nat. lib. 4. cap 12. [c] Strabo lib. 10. [d] Strabo lib. 10. Plinius lib. 4 cap. 12. Dionyſ. Perieg. ver. 526 Euſtathius ib. Pomponius Mela lib 2. c. 7. Solinus cap. 17. [e] Plinius lib. 4 cap. 12. [f] Ptolemæus lib. 3 c. 15. [g] Thucydides, lib. 1. Diodorus Siculus, lib. 5. [h] Stephanus in Πάρῳ. [i] Bochart. Geographiæ Sacræ, lib 1. cap. 54. [k] Herodotus lib. 1. Thucyd. lib. 1. Diodorus Siculus, lib. 5. [l] Stephanus in Πάρῳ. Plinius lib. 4 cap. 12. [m] Thucyd lib. 1. Diod. Sicul. lib 5 Herodot. lib. 1. [n] Solinus, cap. 17. Stephan. in Πάρῳ [o] Stephan. in Πάρῳ. Solinus Pol. cap 17. Plinius lib. 4. c. 12 [p] Stephan in Πάρῳ. [q] Bochart. Geographiæ Sacræ, lib 1 c. 14 [r] Eſaias, cap. II. com. 20. [s] Verſio Syriaca novi Teſtamenti, Heb cap. xi. c 38. [t] Thucyd. lib 1. Diodor. Sic. lib. 5. [u] Plut. in Numâ. [x] Pauſan. in Arcadicis. [y] Pauſan. in Achaic. [z] Thucyd. lib. 1. [a] Servius ad Vir. lib. 6. [b] Plin. lib 36. c. 5. Strabo l. 10. [c] Herod. lib. 5. [d] Plin. lib. 36. cap. 5. Strabo lib. 10. [e] Plinius lib 36. cap. 5. Athenæus lib. 5. [f] Stephan in Πάρῳ. [g] Cornel. Nepos in Miltiade. Herod. lib. 6.

ſic

ſic dictos, ut tradit [h] Stephanus, ἀπὸ τοῦ Καβάρνου μηνύσαντος τὴν ἁρπαγὴν τῇ Δήμητρι τῆς θυγατρὸς, cultui ſuo conſecratos in Paro inſulæ metropoli habuiſſe traditur. [i] Pauſanias verò narrat non Cabarnum, ſed Chryſanthidem Argivum, Cereri de filiæ raptu primum indicâſſe. Veriſimilius autem eſt hunc Cabarnum illum eſſe, qui Eleuſinæ Cereris myſteriis initiatus, illa primùm in Parum tranſtulir, ibíque templum Deæ condidit; ab illóque non tantùm ſacerdotes ibi miniſtrantes Καβάρνους, ſed totam etiam inſulam Κάβαρνιν idem [k] Stephanus tradit appellari.

Hæc inſula longè nota fuit ob [l] præſtantiſſimum marmor ibi erutum, de quo ſuprà egimus. Celebrem etiam reddidit [m] Archilochus ibi natus, poeta ob Iambos ſuos contra Lycambem ſcriptos, ab illóque primùm inventos inſigniſſimus. Coloniæ hinc eductæ fuerunt [n] in Thaſum inſulam in ſinu Strymonico ſitam, [o] in Parium Propontidis urbem in Græcâ Hiſtoriâ ſatìs celebrem, & in [p] Parum inſulam Liburnicam ob [q] Demetrium Parium, & ob res ibi geſtas in bello Illyrico contra Romanos, nemini in Romanâ Hiſtoriâ mediocriter verſato ignotam.

Parus cum cæteris Cycladibus ſub Athenienſium poteſtatem, paulò ante primum bellum Perſicum, [r] à Miltiade ad illas claſſem appellente primò redacta ſuit, ſed poſtea illo oborto bello, Datique Perſâ cum magnâ claſſe inſulas invadente, [s] Parii cum cæteris inſulanis Perſarum potentiam timentes, illis primi omnium Græcorum terram & aquam dederunt; & cum illis ad pugnam Marathonicam profecti Athenienſes ſibi adeò infenſos reddidere, ut ſtatim poſt victos expulſóſque Perſas, injuriæ memores, ad illam ulciſcendam [t] Miltiadem, qui ex ſpe obtinendæ urbis tunc florentiſſimæ expeditionem maximè ſuaſerat, cum magnâ claſſe miſere: ſed illo poſt obſidionem 26 dierum infelici ſucceſſu coacto redire, maximè tunc celebres eſſe cœpere Parii, quòd fortiſſimi ducis, & ſuo tempore inſigniſſimi fruſtranea, eidémque ob lethale acceptum vulnus, gravémque mulctam infectâ re à populo irrogatam infeliciſſima, ſuſcepta in eos extiterit expeditio; indéque etiam apud poſtera ſecula ſatìs infames erant, [u] quòd, cùm pactas cum Miltiade deditionis conditiones, quòd ſperarent Perſas in auxilium adſuturos, mox ruptâ fide violâſſent, quicunque deinde per totam Græciam fœdifragi, aut pactorum violatores extiterint, ἀναπαριάζειν dicebantur.

Bello Perſico ſecundo [x] incerti, cuinam parti adhærerent, ſuſpenſi diu manebant, expectantes, ad quos inclinaret victoria. Perſis autem ad Salaminem victis, & Themiſtocle cum claſſe ad inſulas appellente, [y] Athenienſibus deinde tributarii facti, cum omnibus aliis inſulanis præter [z] Melios & Therios in omnibus bellis ſocii ſub illorum imperio, [a] donec captâ à Lyſandro urbe diſſolveretur, per annos 76 inviolatâ fide permanſere; eodémque modo quo [b] Delii cæteríque inſulani ſtatum politicum ad exemplar Democratiæ Athenienſis conformantes, eodem deinde modo per Senatum & Archontes Rempublicam Democraticè etiam adminiſtratam habuerunt. Spartani autem adepti imperium, [c] eodémque ſtudio Oligarchiam, quo Athenienſes Democratiam, omnibus civitatibus obtrudentes, videntur Pari etiam ab Athenienſibus acceptam immutâſſe politiam. Sed cùm poſt annos undecim [d] Conon, Lacedæmoniis pugnâ navali prope Cnidum ſuperatis, Athenarum mœnia iterum reparans urbem reſtituiſſet, [e] inſulani iterum antiquis dominis ſubjecti, ab iiſdem expulſam denuo recipientes politiam, diu illam à nullo alio victore interruptam videntur tenuiſſe. Certè uſque ad initium primi belli Punici, quando hoc Marmor exaratum fuit, Parios rempublicam eodem modo, quo Athenienſes, adminiſtratam, & Archontas ἐπωνύμους, qui faſtos & acta publica ſignârunt, ex eo Aſtyanactis Ar-

[h] Steph in Πάρος. Heſych. in Καβάρνοι. Suidas in Παρίωνες. [i] Pauſan in Atticis. [k] Stephan. in Πάρος. [l] Solinus cap 17. Plin. lib. 4 c. 12. & lib. 36. c 5. Strabo l. 10. Stephanus in Πάρος. Euſtath in Dionyſ ad ver. 526. [m] Stephan in Πάρος. Strabo lib. 10 [n] Strabo lib 10. [o] Strabo lib. 10. [p] Diodor. Sic. lib. 14. Strabo lib. 7. [q] Polyb. 2, 3, 4, & 5. L. Florus de bello Illyrico. Strabo lib 7. [r] Cornel. Nepos in Miltiade. [s] Herodot. lib. 6. [t] Herodot. lib. 6. Cornel. Nepos in Miltiade. [u] Cornel. Nepos in Miltiade. Stephanus in Πάρος. Euſtathius in Dionyſ. ad ver. 526. [x] Herodot. lib 8. [y] Herodot. lib. 8. Pauſan. in Arcadicis. Plutarch in Ariſtide. [z] Thucyd. lib. 2 Diod. Sic. lib. 12. [a] Plutarch in Lyſandro. Xenophon. lib. 2. Diodor. Sic. lib. 13. [b] Grut. pag. 400. num 8. pag. 405. num. 1. & pag. 1021. num. 7. [c] Ariſtot. Pol. lib. 5. c. 7. Thucydides lib. 5. Xenophon lib. 2. Plutarch. in Alcibiade. [d] Cornel. Nepos in Conone. Xenophon. lib 4. Diodor. Sic. lib. 14. [e] Diodor. ib. Xenoph. ib.

chontis

chontis Parii ſimul ac Diogneti Archontis Athenienſis nominibus ſignato conſtat habuiſſe.

Lin. 3. Ἀθήνησι δ' Διογνήτου.] [f] Athenienſes per Archontes eodem modo, quo Romani per Conſules, faſtos ſuos & acta publica ſignabant. [g] Archontes enim apud illos ſupremi Magiſtratus fuere, qui poſt Codri [h] pro patriâ interitum ([i] in ejus honorem nemini alii Regio nomine aut imperio conceſſis) Regum loco titulo & autoritate diminutis conſtituti, primò [k] perpetui numero tredecim ſibi invicem ſuccedentes per annos 307, [l] deinde decennales ſeptem per annos 70 è Codri familiâ omnes, à primóque illorum Medonte Codri filio [m] Medontidæ dicti, reddendæ regiminis rationi obnoxii, Rempublicam adminiſtrabant. [n] Poſtea autem annuis ex quacunque familiâ, modò cenſus habuerint legibus requiſitos, conſtitutis, [o] poteſtas, quæ priùs uni inerat, inter novem dividebatur, [p] qui populi ſuffragiis primò electi, [q] poſtea in ſacello Theſei præſidentibus prioris anni Theſmothetis magiſtratus inter ſe partiebantur: [r] ſolus Ariſtides extra ſortem, ob juſtitiam ſuam tunc Reipublicæ neceſſarius, jubente populo, primus Archon creabatur. [s] Hujus autem primi Archontis officium fuit Bacchanalia & Thargelia curare, orphanorum & viduarum tutelam habere, de omnibúſque illis rebus inter cives judicare, de quibus Prætor Urbanus Romæ. [t] Secundus Archon Βασιλεὺς dictus, eodem modo, quo Rex Sacrorum apud Romanos, res ſacras curabat, de litibúſque & controverſiis circa illas ortis, & de criminibus contra eaſdem commiſſis judicabat. [u] Tertius Πολέμαρχος dictus in acie ſemper ſiniſtram alam ducebat; [x] domi verò ſacrificia Martis & Dianæ, certamen funebre eorum, qui bello occubuerunt, & parentalia Harmodio & Ariſtogitoni celebrata curabat, & Prætori Ruſtico apud Romanos ſimilis, eodem modo circa inquilinos, ruſticos & peregrinos, quo Archon primus circa cives, judicia exercebat. Sex ultimi [y] Θεσμοθέται dicti, à Dracone primò conſtitui videntur, ut illius legum, quæ [z] Θεσμοὶ dicebantur, nomina indè ſortiti, curam haberent. [a] Hi in criminalibus judices fuere, [b] illíſque incumbebat primò in ipſas leges inquirere, an rectæ, & ſufficientes, an ſuperfluæ, aut ſibimet invicem contrariæ fuerint: & deinde deprehenſis circa illas defectibus per Nomothetas correctis, curare, ut ſecundùm eaſdem ab omnibus civibus ageretur. [c] Ἄρχων ad ſtatuas Eponymorum, i. e. Heroum, à quibus Tribus nomina ſua habuerunt, Βασιλεὺς in porticu regiâ, Πολέμαρχος in Lyceo, & Θεσμοθέται ad Theſmotheſium Tribunalia ſua habuerunt; ibíque ante Solonis tempora omnia ſeorſim adminiſtrabant: ab illo [d] autem in unam Curiam Στρατήγιον dictam congregati, [e] ibi de rebus capitalibus, & inferiorum magiſtratuum electione, non niſi junctis ſuffragiis, decernebant. Exacto magiſtratûs anno, [f] datâque in Senatu regiminis ratione in Curiam Areopagitarum omnes, niſi alicui obſtiterit malè actus magiſtratus, [g] adoptabantur. [h] Communi titulo hi omnes Archontes dicti fuerunt; primi autem ſolius nomine, qui ob hanc rationem [i] Ἐπώνυμος τοῦ ἐνιαυτοῦ dicebatur, Faſti & acta publica ſignabantur: atque ideo cùm Diognetus hunc magiſtratum geſſerit, quando hoc Marmor exaratum fuit, Epochæ in illo deſcriptæ retro ab illius principatu omnes ſupputantur. Cùm Demetrius [k] victo Caſ-

[f] Pollux lib. 8. c. 9. ſect. 2. [g] Thucyd. lib. 1. Trebellius in Gallienis. [h] Valerius maximus, lib. 5. cap. 6. Polyænus, lib. 1. Velleius, l. 1. Juſtin. l. 2. Conon apud Photium. Auguſt de Civit. Dei, l. 18. c. 19. Pauſan. in Atticis, & Achaicis. Tzetzes Chil. 1. cap 4. Euſeb. in Chronicis. Suidas in ἐυγενέστερος Κόδρου, & Lycurgus Orat. in Leocratem. Plato in convivio. Cicero de Fin. lib. 5. & de Nat. Deorum, l. 3. Lactantius, l. 3. cap. 12. Theodoret. Therapent. l. 8. [i] Euſebius in Chron. Velleius, l. 1. Juſtin, l. 2. [k] Euſeb. Chron. lib. 1. [l] Euſeb. Chron. lib. 1. Velleius Paterculus, lib. 1. [m] Heſych in Μεδοντίδαι. Velleius, l. 1. Pauſan. in Meſſenicis. [n] Plutarch. in Solone. [o] Pollux, lib. 8. c. 9. ſ. 1. [p] Plut. in comp. Solonis, & Publicolæ. [q] Æſchines in orat. κατὰ Κτησιφῶντος. [r] Plutarch. in Ariſtide. [s] Pollux lib. 8. c. 9. ſect. 3. Demoſthenes in orat. contra Macartatum, & in orat. contra Midiam. & in orat. contra Lacritum, & in orat. contra Pantænetum. Lyſias in orat. contra Alcibiadem 2. Æſchines in orat. contra Timarchum. Plato in Menexeno. Leſbonax in protreptico. Athenæus, lib. 12. [t] Pollux lib. 8. c. 9. ſ. 3. [u] Herodot. lib. 6. [x] Pollux lib. 8. c. 9. ſect. 4. Ariſtophanis Scholiaſt. ad Veſp. Harpocration in Πολέμαρχος. [z] Pollux lib. 8. c. 9. ſect. 1. [y] Ælianus variæ Hiſtoriæ, lib. 8. cap. 10. [a] Pollux lib. 8. cap. 9. ſect. [illegible] Suidas in Θεσμοθέται. [b] Æſchines κατὰ Κτησιφῶντος. Harpocrat. in Θεσμοθέται. [c] Suidas in Ἄρχων. Pauſanias in Atticis. [d] Plutarch in Solone. Diogenes Laert. in Solone. [e] Pollux lib. 8. cap. 9. ſect. 1. [f] Æſchines κατὰ Κτησιφ. Etymol. in λογισταί. Harpocrat. in λογισταί. Demoſthenes in Midianâ, & Ulpian. ib. [g] Plutarch. in Solone, & Pericle. Pollux l. 8. c. 10. Libanius in Androtionæ argumento. [h] Pollux lib. 8. c. 9. ſ. 1. Thucyd. lib. 1. [i] Pollux lib. 8. c. 9. ſ. 2. Pauſanias in Laconicis. Libanius in Argumento, orat. contra Androtionem. Philo. [k] Plutarch. in Demetrio.

ſandro Olymp. 118, an. 2. urbi, expulſo illius præſidio, libertatem reſtituiſſet, inter alia fœdiſſimæ adulationis ſpecimina, Athenienſes in illius & patris Antigoni honorem, depoſitis Archontibus, illorum loco Σωτήρων Sacerdotes conſtituerunt. Sed poſt annos 22 Demetrio è Macedoniâ à Pyrrho fugato, [l] Archontes antiquum iterum adepti imperium, illud per multa ſecula à nemine alio interruptum, uſque ad Veſpaſiani tempora tenuerunt: [m] ab illo autem libertate exuti Athenienſes cum cæteris Achæis Romano Proconſuli, & Romanis legibus parebant. [n] A Nervâ autem omnibus civitatibus, quæ eâ exutæ fuerant, reſtitutâ libertate, Athenienſes ſuis legibus Archontibúſque antiquis magiſtratibus reſtitutis, quamvis non plenâ ſemper libertate, deinde iterum frui videntur; [o] Adrianus enim, & [p] Gallienus imperatores Romani hunc magiſtratum Athenis geſſiſſe leguntur: poſt Gallieni autem tempora Archontum magiſtratui [q] prævaluit Στρατηγῦ præfectura, quo quotannis ab imperatoribus electo, urbíſque regimini præpoſito, nullam deinde Archontes niſi ſubordinatam autoritatem habuerunt. Hunc magiſtratum [r] ipſe Imperator Conſtantinus gerens, videtur primùm, Archontum autoritate antiquâque politiâ totâ abrogatâ, totum urbis regimen ſoli Stratego commiſſe; quem deinde [s] Μέγαν Στρατηγὸν & Μέγαν Δῦκα vocari voluit: ſub primis enim Strategis diminutum tantùm, non abrogatum fuit Archontum imperium; [t] Theodoreti autem temporibus, qui ſub utroque vixit Theodoſio, nec Archontem, nec Polemarchum, nec Theſmothetas, nec Areopagum, nec Heliæum, nec Delphinium, nec Quingentorum Senatum, nec aliquid aliud antiquæ politiæ in urbe hâc fuiſſe, in illius libro περὶ νόμων memoratur. Tota enim poteſtas tunc temporis penes Strategos ſeu Duces fuerat, [u] qui tandem perpetui facti uſque ad Turcarum imperium, [x] urbémque ab illis expugnatam, Anno Dom. 1440. plenâ ibi & regiâ autoritate per multa ſecula imperârunt.

Ep. 1. Ἀφ' ῦ Κέκροψ, &c.] Ab Actæo ſive Actæone, [y] qui ante Cecropem in Atticâ regnavit, [z] illíque, filiâ Agraulo in uxorem datâ, pro dote regnum reliquit, Atticam olim, Acticam ſeu Acten, vocari cum noſtro Marmore multi conſentiunt [a] Autores. [b] Strabo verò potiùs vult hanc regionem ἀπὸ τῆς ἀκτῆς. quia maritima eſt, hoc nomen olim habuiſſe: quæ videtur etiam eſſe ſententia illorum, [c] qui tradunt Acten ante Ogygis tempora urbis Eleuſinæ, totiúſque hujus regionis nomen fuiſſe. [d] Stephanus Byzantinus, Iſaacius Tzetzes, Euſtathius, & Suidas, incerti, quænam ſit potior, utramque tradunt Etymologiam. Hanc litem noſtrum dirimit Marmor; quod quatenus non longè poſt Alexandri tempora eo anno, quo primum bellum Punicum inceperat, à viro in Hiſtoricis, ut ex ipſo conſtet Marmore, admodum diligenti & perito, omnibúſque ſuprà memoratis multis ætatibus antiquiore exaratum, iiſdem omnibus longè majoris eſt autoritatis, præſertim in hâc re; pro quâ etiam faciunt antiquarum tribuum Athenienſium nomina, quæ cùm numero tantùm quatuor, [e] Κεκροπὶς. Αὐτόχθων, Ἀκταία, & Παραλία vocabantur, non omnino veriſimile eſt duas illarum, Ἀκταίαν, ſcilicet & Παραλίαν, ob eandem rationem nomina ſortiri.

Ante Actæum primus omnium in Atticâ Ogyges, [f] à Cedreno & [g] Theophilo pro Ὠγύγης, ὁ Γύγης legentibus, Gyges dictus, regnâſſe [h] memoratur, ab illóque tam [i] Attica, quàm [k] Bœotia, quibus utriſque imperabat, Ogygia vocari. [l] Hujus temporibus Atticam à Diluvio ab illius nomine Ogygiano dicto inundatam, [m] poſtea per 190 annos, uſque ad Cecropem ſinè Rege, ſinè incolâ deſertam manſiſſe

[l] Plutarch in Demetrio. [m] Suetonius in vitâ Veſpaſiani. Pauſanias in Achaicis. Paulus Diaconus, Hiſt. Miſ. lib 9. Oroſius lib. 7. c. 9. [n] Aurelius Victor in vita Nervæ. Paulus Diaconus, Hiſt. Miſc. lib 10 [o] Spartianus in Adriani vitâ. [p] Trebellius in Galienis [q] Gruterus, pag. 105. num. 9. [r] Julian. Imper. orat. 1. Eunapius in vitâ Proæreſii. [s] Nicephorus Gregoras, l. 7. [t] Theodoret. Therapeut. lib 7. [u] Nicephorus Gregoras, lib 9. [x] Chalcocondylas, lib 9. [y] Pauſan. in Atticis. Stephanus in ἀκτή. Euſeb. præp. Evang. l. 10. c. 10. [z] Pauſan. in Atticis. Apollodorus, lib. 3. [a] Pauſan. in Atticis. Clemens ſtrom. lib. 1. Tatianus, & Africanus apud Euſeb. præp. Evang. lib. 10. c. 10. [b] Strabo l. 9. [c] Euſeb. Chron. l. 1 Syncellus. [d] Stephanus in Ἀκτή Tzetzes in Lycophron. Euſtathius in Dionyſ. Suidas. in Ἀκτή. [e] Pollux lib. 8. cap. 9. Stephanus in Ἀκτή. Euſtathius in Dionyſii Periegeſin. [f] Cedren. lib 1. [g] Theophilus ad Autolycum, lib. 3. [h] Euſeb Chron. lib. 1. Præp. Evang. l. 10. Autor Etymolog in Ὠγύγιος. Apollodorus l. 3. [i] Stephanus in Ὠγυγία. [k] Pauſanias in bœoticis Varro de Re Ruſticâ l. 3. c. 1. Apollod. lib. 3. Strabo lib. 9. Scholiaſtes Apollonii, lib. 3 [l] Euſeb Chron. lib. 1. & 2. Præp. Evang. lib. 10. Cedren. lib. 1. [m] Euſeb. Chron. & Præpar. Evangelii, lib. 10.

tradunt; [n] ita ut Philochorus, antiquus de rebus Atticis ſcriptor, Actæum, Porphyrionem, Colænum, qui ante Cecropem in Atticâ regnâſſe memorantur, ut ficta nomina, omnino rejiciat. Sed non omnino veriſimile videtur antiquos illos Græciæ incolas, [o] qui pro cæteris Græciæ partibus crudeliter dimicantes ſemet invicem in ulteriores terras quotannis expellebant, hanc regionem totius poſtea Græciæ gloriam, & quamvis ad cætera minùs fertilem, [p] frugum tamen oleique ſemper feracem, tam diu neglexiſſe: aut velle Oenotrum & Peucetium, [q] qui non diu poſt Ogygis tempora 17 ætatibus ante bellum Trojanum in Italiam primi colonias duxerunt, multóſque alios, circa illorum tempora ob inopiam agrorum coactos, ([r] Græciâ tunc ſuis incolis nimis anguſtâ) per mare in occidentales partes tam longinquas, & ob artis nauticæ his temporibus imperitiam periculoſiſſimas ſuſcepiſſe migrationes, ſi propiùs ſuis in ipſâ Græciâ Atticam, aut incolis deſertam, aut à paucioribus habitatam poterant occupare. Sed longè ante Cecropis tempora Pelaſgos in Atticâ [s] Herodotus, & ex illo [t] Euſtathius, & [u] Marcianus narrant habitâſſe; quibus aſſentit etiam [x] Dionyſius Halicarnaſſeus, ulteriúſque addit, illos ex Argis coloniam duxiſſe, & ab Achaio duce Achaiæ nomen, quod in poſteris temporibus retinuerat, toti regioni impoſuiſſe; qui iidem indè iterum pulſi in Italiam tranſierunt, & Aboriginibus juncti cum illis in unam gentem coaluerunt. Præterea totum illud, quod de diluvio Ogygiano Atticam abſorbente narratur, planè fabula videtur, cùm utrumque hoc æquè impoſſibile ſit, regionem illam [y] ſitu altam & montanam, aut poſſe ex quocunque caſu inundari, aut illâ inundatâ totam Græciam iiſdem ſimul aquis non abſorberi: & hâc ratione forſan motus [z] Hieronymus in interpretatione Latinâ Euſebii ab illius verbis diſcedens, diluvium Ogygis temporibus non in Atticâ, ſed in Ægypto accidiſſe ſcribit. Sed cùm apud Græcos quicquid vetus, quicquid antiquum [a] Ὠγύγιον dicatur, illi per Ogygianum diluvium nullum aliud præter antiquum illud Noachi intellexiſſe videntur, illúdque idem eſt, quod poſtea Deucalioneum dicebatur à Deucalione Theſſaliæ ſeu potiùs Phocidis rege, ob hanc rationem ſic vocatum, ut ex Euſebio dicunt ſe habuiſſe [b] Cedrenus, & [c] Johannes Antiochenus Malala, quòd ille Athenas veniens de univerſali diluvio multa populum docuerit, de eóque ibi ſcriptam ediderit hiſtoriam: ſed cùm apud pleroſque alios autores conſtet literas in Græciâ tam antiquas non fuiſſe, veriſimilius videtur diluvium à Deucalione ideo nomen habuiſſe, quòd, cùm ob exſiccatas poſt diluvium terras Soli ſeu Apollini, [d] qui Pythonem ibi occidiſſe fingitur, templum Delphicum condidiſſet, Athenáſque veniens ob præſervatum in paucis humanum genus, [e] Jovi φυξίῳ ſeu liberatori etiam ibi templum ædificâſſet, feſtáque in memoriam illorum, qui perierant, ὑδροφόρια dicta, ([f] quæ Athenis, in aliiſque per Græciam locis uſque ad Syllæ tempora celebrata fuerunt) primus, ut magis quàm veriſimile eſt, inſtituiſſet; indè per illum maximè hujus diluvii memoriâ interiturâ, aliter apud poſteros præſervatâ, ab iis tandem illius etiam temporibus traditione depravatâ accidiſſe crederetur. Præterea cùm eodem tempore, quo Cecrops in Atticam, [g] Deucalion etiam in alias Græciæ partes religionem deorúmque cultum primus induxerit, [h] eodem modo præcipua argumenta ſua, quibus deorum ſuaſerat metum, è diluvio etiam deduxiſſe videtur; quæ cùm ſæpe, ut probabile eſt, inculcâſſet, ſæpe per totam Græciam prædicâſſet, indè etiam poterat evenire, ut illius pariter ac montis Parnaſſi, ad quem habitaverat, nomen in diluvii hiſtoriam apud Græcos peſſimos omnis hiſtoriæ corruptores quàm facillimè irreperet. Sed omiſſis his conjecturis, quæcunque de Ogygis & Deucalionis diluvio narrantur, tantùm reliquias veteris traditionis de diluvio univerſali fuiſſe, ſatis indè conſtat, quòd nihil ferè de alterutro illorum circa diluvium ab antiquis traditur autoribus, quod non etiam in Sacris Scripturis de Noacho pariter narratum eſſe inveniemus.

[n] Pauſanias in Atticis. [o] Thucydides l. 1. Dionyſ. Hal. l. 1. [p] Athenæus l. 14. [q] Dionyſ. Hal. l. 1. [r] Dionyſ. Hal. l. 1. [s] Herodotus l. 1. & 8. [t] Euſtathius in Dionyſ. [u] Marcianus in Periegeſi. [x] Dionyſ. Hal. l. 1. [y] Strabo l. 9. [z] Hieronymus in verſione Latina Euſebii Chron. l. 1. & 2. [a] Heſychius in Ὠγύγιον, Suidas in Ὠγύγιον. [b] Cedren. l. 1. [c] Johan. Antiochenus MS in Bibliothecâ Bodleianâ, l. 4. [d] Pauſanias in Phocicis. [e] Pauſan. in Atticis [f] Plutarchus in vita Syllæ. Etymolog. in Ὑδροφόρια. Suidas & Heſychius ad eandem vocem. [g] Plutarchus contra Colotem. Apollonius Rhodius l. 3. [h] Johannes Antiochenus M. S. l. 4.

i Diluvium

[i] Diluvium Ogygianum novem menſes duravit, tot Noachanum: [k] Deucalion vir juſtus & pius fuiſſe dicitur, atque ideo, [l] cùm cæterum humanum genus ob impietatem & perjuria exſcinderetur, [m] ille ſolus cum uxore & liberis in arcâ, [n] quam venturæ cladis præſcius ſibi ideo fabricaverat, univerſale evaſit excidium. [o] In hanc etiam bina uniuſcujuſque ſpeciei admiſit animalia; [p] appulſâque arcâ ad cacumen montis, cùm defeciſſent aquæ diluvii, [q] emiſit columbam ad explorandam terræ faciem. [r] Sub illo deſtructa animalia iterúmque reparata fuere; poſt finitúmque diluvium [s] Deo φυξίῳ, ſeu ἀφεσίῳ, i. e. *liberatori*, per quem cladem evaſit, aram poſuit. Hæc omnia etiam de Noacho, quicunque primas tantùm Sacræ Scripturæ paginas inſpexerit, vera fuiſſe quàm facillimè agnoſcet. Præterea etiam ulteriùs ſuadet, diluvia in Atticâ & Theſſaliâ ſeu Phocide poſt univerſale illud Noachi nunquam accidiſſe, quòd jam per 4000 annos ex nullâ conſtet hiſtoriâ, aut Atticam & Theſſaliam iterum tali diluvio, quale illas olim inundâſſe fingunt, aut aliquas alias regiones ſitu adeò altas & montanas, [t] Deo promiſſi ſui memore, unquam periiſſe.

Dicunt Ogygem [u] temporibus Moſis vixiſſe: quod ſi verum eſſet, diluvium ejus nomine appellatum, quod [x] Hieronymus potiùs vult in Ægypto accidiſſe, ad cladem Ægyptiorum in mari rubro acceptam bene referri poteſt; de cujus miraculoſâ & ſubitâ inundatione totum illud intelligendum eſt, quod de fluvio ἀετῷ ob ſubitaneam celerémque inundationem ſic dicto Ægyptios temporibus Promethei aquis ſuis abſorbente, [y] apud Diodorum Siculum narratum invenimus. Sed cùm Ogyges [z] ſecundùm calculum Euſebii 597 annis ante Trojæ excidium in Atticâ inceperit regnare; ejus regni initium ad Iſaaci tempora referendum eſt: anno enim Julianæ Periodi 3530 [a] Troja capta fuit; ſi indè demas 597 annos, qui inter initium regni Ogygis, & Trojæ ἅλωσιν interceſſerunt, relinquitur annus Julianæ Periodi 2935, qui eſt juxta computum Scaligeri annus Mundi 2171, & ætatis Iſaaci 123, idémque, in quâ Iſmael vitâ defunctus eſt. Regnavit hic in Atticâ annos [b] 32, & ex [c] Thebe filiâ Jovis & Iodamæ duos filios [d] Cadmum, & [e] Eleuſinem, & [f] tres filias, Alalcomenem, Aulidem, & Thelxineam, ſuſcepiſſe dicitur: ab Alalcomene, [g] Alalcomenæ, vicus in Bœotiâ, nomen habuere; ubi illa Minervam Ogygis temporibus [h] ad lacum Tritonium natam, & indè [i] Τριτογένειαν dictam [k] educavit. Ab Aulide [l] Aulis urbs Bœotiæ nomen habuit. Thelxinea fortè illa eſt ex his ſororibus, [m] quæ Tremilo, [n] à quo Lycia olim Tremila dicta erat, nupta fuiſſe dicitur. [o] Hæ omnes apud Græcos pro deabus habitæ, & communi nomine Πραξιδίκαι dicebantur; e quibus Alalcomene, quòd Minervam educaverat, quæ indè etiam Ἀλαλκομενηΐς vocata eſt, eminentius & nomen, & cultum habuiſſe videtur, [p] creditaque eſt dicta ac facta ad finem producere; indéque eſt, quòd [q] Menelaus capto Ilio domum redux, quaſi opere perfecto, ei ſimulacrum dedicaverat, quod antiquis [r] Teraphim ſimile [s] nihil præter caput erat; [t] illíque tantùm capita victimarum immolabant. Qui Ogygis filii perhibentur, Cadmus (ſi aliquis fuerit Cadmus ante Agenoris filium) in Bœotiâ, Eleuſinis in Atticâ, [u] à quo Eleuſina urbs condita, & ſic appellata fuerat, patri ſucceſſere. Poſt Eleuſinem multi alii uſque ad Cecropem in Atticâ regnârunt, inter quos Periphas ab Antonino Liberali [x] in Metamorph. [y] Porphyrion, Colænus & Actæus à Pauſaniâ memorantur. [z] Actæus ex illis, qui ante Cecropem regnârunt, ultimus fuit; illo natæ fuerunt duæ filiæ [a] Agraulus & Phœnice; à Phœnice Φοινικήια γράμματα, apud Heſychium & Suidam

[i] Solinus c. 17. Apollonius Rhodius, l. 3. [k] Ovid. l. 1. Lucian de Deâ Syrâ. Plutarchus adverſus Colotem. [l] Lucian. de Deâ Syrâ. [m] Ovid Met. l. 1. Lucian. de Deâ Syra, & in Timone, & de Saltatione. [n] Apollodorus l. 1. Lucian. de Deâ Syra [o] Lucian. de Deâ Syrâ. [p] Stephanus in Παρνασσός. Etymolog & Suidas ad eandem vocem. Ovid Metam. l. 1. [q] Plutarch. in libro περὶ τῶ τὰ ἄλογα λόγῳ χρῆσθ. [r] Diodor. Siculus lib. 1. [s] Pauſan. in Atticis. [t] Gen. c. ix v. 11. [u] Juſtin. Martyr in oratione cohortatoriâ ad Græcos. [x] Hieronymus in Latinâ verſione Euſebii Chron. [y] Diodorus Siculus, l. 1. [z] Euſebius in Chronicis. [a] Vide Petavium Rat. Temp. l. 2. c. 10. [b] Cedrenus l. 1. [c] Tzetzes in Lycophron. [d] Suidas in Ὠγύγιος. [e] Pauſan. in Atticis. [f] Suidas in Πραξιδίκαι. [g] Pauſanias in Bœoticis. [h] Auguſt. Civ. Dei, l. 18. c. 8. Euſebius in Chronicis. Scholiaſtes Apollonii, l. 4. Apollodorus l. 1. [i] Schol. Pindari, Pyth. od. 4. Scoliaſtes Apollonii, l. 4. [k] Pauſanias in Bœoticis [l] Pauſanias in Bœoticis. [m] Stephanus in Τρεμίλη. [n] Herod. l. 1. ubi legitur Τερμίλη. [o] Pauſanias in Bœoticis. [p] Heſychius in Πραξιδίκη. [q] Pauſanias in Laconicis. [r] Vide Seldenum de Diis Syris, Syntag. 1. c. 2. [s] Suidas in Πραξιδίκαι. Heſychius ad eandem vocem [t] Heſych. ib. pro Θαύματα enim legendum eſt Θύματα [u] Pauſanias in Atticis. [x] cap. 6. [y] Pauſan. in Atticis. [z] Pauſanias in Atticis [a] Suid. in Φοινικήια. Heſych. ad eandem vocem

dicuntur;

dicuntur; [b] Agraulus Cecropi nupta illi poſt patris obitum pro dote regnum attulit.

Cecrops autem [c] primus in Atticâ regnâſſe dicitur, quòd illuc [d] ex Ægypto adveniens, moréſque civiles ſecum advehens, ſtatum politicum primus inſtituit, incoláſque priùs ſinè urbibus ferarum more huc illuc in ſpecubus habitantes [e] in 12 civitates collegit, illiſque leges dedit, quibus juſſit eos, Græciæ idololatriæ autor, [f] Jovem primum ut ſummum Deum, Saturnum, Opim, & Minervam colere, & matrimonium contrahere, cùm priùs [g] promiſcuâ Venere uterentur; [h] atque hinc illum διφυῆ vocari dicunt. [i] Poetæ autem volunt illum hoc nomen habuiſſe, quòd à dentibus draconis ortus, partim homo, partim ſerpens fuerat. [k] Probabilior autem eſt aliorum ratio, qui dicunt illum ſic appellari, quòd ex Ægypto ortus, & in Græciam veniens utriuſque gentis mores & linguas calleret. Aliæ hujus nominis rationes habentur apud Demoſthenem Orat. Fun. Diodorum Siculum, lib. 1. Plutarchum de Serâ Numinis vindictâ. J. Tzetzem. Chil. 5. c. 18. & Iſaacum Tzetzem ad Lycophronem, Suidam in Προμηθεὺς, & Κέκροψ, & Euſtathium in Dionyſium ad verſum 391.

Inter duodecim illas civitates, in quas Atticæ incolas Cecrops primùm congregavit, maximæ fuerunt Athenæ; [l] quæ ab illo conditæ primò Cecropia, indéque tota [m] regio eodem nomine, & populi Cecropides dicebantur: [n] cùm autem cæteræ urbes in iſtam unam congregatæ fuerint, [o] illáque à Minervâ illi ſacrata novum nomen acceperit; antiqua urbs eodem modo, quo Cadmeia Thebis, Acrocorinthus Corinthi, Byrſa Carthagine, & Capitolium Romæ, pro arce tantùm habebatur, illáque ſola antiquum Cecropiæ, & prima ſola tribus Cecropidum nomen retinuerunt.

Ex Agraulo Actæi filiâ Cecrops unum filium, & tres filias ſuſcepit. [p] Filius Eryſichthon vocatus Delum inſulam occupavit; ibíque primùm anno regni patris Cecropis trigeſimo ſeptimo, eodem quo Corinthus condebatur, Delii Apollinis templum exſtruxit, quod poſt templum Delphicum ille deus habuit ſanctiſſimum, & celeberrimum, [q] cui poſtea etiam tota inſula ab Athenienſibus conſecrata fuit. [r] Eryſichthon indè Athenas rediens in itinere obiit, & Praſiis vivo adhuc patre ſepultus fuit, [s] de quo in ciſtâ à Minervâ incluſo, & ſororum cuſtodiæ commiſſo, multas fabulas narrant Poetæ, & Mythologici. [t] Sorores autem illius, Cecropis filiæ Agraulus, Hirce & Pandroſus dictæ, pro deabus habitæ, [u] myſteria & feſta ſibi celebrata Athenis habuerunt. [x] Agraulo templum exſtructum fuit in arce Caſtoris & Pollucis templo vicinum, ubi [y] Ephebi, cum pueritiæ annos exceſſerant, & in Φρατέρων album inſerendi eſſent, armati jurabant, ſe pro patriâ pugnaturos ad mortem uſque. Hìc illi Sacerdotes [z] 'Αγραυλίδες dictæ ſacra faciebant, & quotannis feſta 'Αγραύλια dicta celebrabant. [a] Hæc autem feſta malè confundunt nonnulli cum Plynteriis [b] Minervæ ſub nomine Aglauri celebratis: in his enim non 'Αγραυλίδες, [c] ſed Πραξιεργίδαι Sacerdotes miniſtrabant, quæ Thargelionis die 26 feſta Minervæ celebrantes, [d] ornamenta deæ detracta lavabant, [e] ſimulacrum velabant, & [f] maſſam caricarum (quòd hunc fructum primum poſt glandem comedentes indigenæ, exinde ad victûs rationem magìs humanam & manſuetam introducti fue-

[b] Pauſan in Atticis. Apollodorus l. 3. Porphyr. de abſtinentiâ, l. 2. [c] Euſeb. Chron. l. 1. [d] Tzetzes Chil. 5. c. 8. Schol. Ariſtoph. ad Plut. Syncellus p. 153. Suidas in Προμηθεύς. Euſtathius in Dionyſ. [e] Strabo l. 9. Plutarchus in Theſeo. [f] Euſeb. in Chron. & Præp. Evang. l. 10. c. 9. Syncellus, p. 153. Epiphan. Hæreſ. l 1. Macrob. Saturnal. l 1. c. 10. Cyril. contra Julian. l. 1 Pauſan. in Arcadicis. [g] Athenæus l. 13. Suidas in Προμηθεύς. Juſtin l. 2. Euſtathius ad Iliad. ς'. & ω'. Johan. Antioch. MS. l. 4. Nonnus Dionyſiac. 41. [h] Iidem autores, ib. [i] Ariſtophanes Veſp. & Scholiaſt ib. Apollodor. l. 3. Tzetzes ad Lycoph. [k] Euſeb. in Chronicis, l. 1. Syncellus, p 153. [l] Schol. Ariſtoph. ad Plut. Auguſt. de Civ Dei, l. 18. c 8 Plin. l. 7. c. 56. Iſidor. Hiſpalenſis in Chron. & Orig. l. 15. c. 1. [m] Apollodorus l. 3. Herodotus l. 8. Suidas in Κέκροψ. Priſcianus, l. 2. Plinius l. 7. c. 56. [n] Plutarch. in Theſeo. Strabo l 9. [o] Apollodorus, l. 3. Auguſt. Civ. Dei, l. 18 c. 9. [p] Athenæus l. 9. Euſeb in Chron. Cedren. l. 1. [q] Herodot. in Clio. Thucyd l. 3. Diodorus Sic. l 52. [r] Pauſan in Atticis. [s] Ovid. Metamorph. l 2. Hyginus Fab 166. Apollodor. l. 3. Pauſanias in Atticis. [t] Ulpian ad Demoſthen. de Falſa Legatione. Pauſanias in Atticis. Apollodor. l. 3. [u] Athenag. Apologia pro Chriſtianis. [x] Herodot. l. 8. Pauſanias in Atticis. Polyænus l. 1. [y] Heſychius in 'Αγραυλ. Ulpian. ad Demoſthenis orat. contr. Leptin. Philoſtratus, l. 4. c. 7. [z] Heſychius in 'Αγραυλίδες. [a] Heſych in Πλυντήρια. [b] Harpocrat. in 'Αγλαυρος. Plutarch. in Alcibiade. [c] Heſych. in Πραξιεργίδαι. [d] Plutarch. in Alcibiade. [e] Xenophon. Hiſt. Græc. l. 1. [f] Heſych. in 'Ηγητηρία. Etymologicum, & Suidas ad eandem vocem.

rant)

rant) in pompâ ferebant, quæ indè παρὰ τὸ ἡγήσασθαι ἡγητηρία dicebatur. [g] Aglaurus etiam Salamine Cypri templum habuit; ibíque quotannis immolato homine ei feſta celebrata fuiſſe narrantur.

Pandroſus etiam [h] feſta Athenis habuit, & [i] templum in arce conditum templo Minervæ vicinum, [k] ubi illi ove, quoties Minervæ bove, immolato ſacra facta fuiſſe dicunt. In hujus templo fuit [l] oliva ab ipſâ Minervâ plantata, cùm de urbe cum Neptuno certaverit. [m] Hìc etiam erat ara Jovis Hercæi, ſic dicti, quia [n] præſes, & tutelaris deus Athenis habebatur omnium illorum, qui ejuſdem ἕρκους, i. e. *ſepti* participes fuerunt, cujus tutelam tanti fecerunt Athenienſes, ut neminem aut in tribum inter Φράτορας referrent, aut in numero civium recenſerent, quem non ad illius ſacra priùs admiſſum, illum etiam tutelarem Deum habuiſſe conſtabat; [o] ita ut quando quæſtio habebatur de novis magiſtratibus, an cives Athenienſes fuerint, ſub hâc formâ proponebatur, An eſſet illis Jupiter Ἑρκεῖος, i. e. Tutelaris Deus, & Apollo Πατρῷος, i. e. Patrius Deus: Apollo autem ab Athenienſibus Patrius dicebatur, [p] quòd Creuſam Erichthei filiam uxorem duxiſſe apud eoſdem crederetur.

Herſe nullum templum Athenis, [q] feſta autem Ἑρσηφόρια dicta habuiſſe traditur. [r] Hæc autem malè confunduntur à nonnullis cum Arrhephoriis; illa autem non Herſæ, ſed Minervæ celebrabant [s] 4 virgines, [t] ætatis non majoris quàm 11, nec minoris quàm 7 annorum: quæ ex nobilibus electæ familiis deæ miniſterio per unum annum devotæ fuerunt; [u] quarum duæ texturæ pepli præpoſitæ illud in diem feſtum præparabant, [x] aliæ duæ nocte feſtum præcedente ſecreta quædam in ciſtis à deæ templo ad antrum quoddam in urbe deferentes, inde aliàs eodem modo referebant; indéque feſta Ἀῤῥηφόρια, & virgines Ἀῤῥηφόροι dicebantur, quia Ἄῤῥητα ἐν κίσταις ἔφερον τῇ Θεῷ, ob quam rationem etiam apud [y] Pauſaniam, ἀπὸ τῶν κανίσκων, i. e. *caniſtro* illas Κανηφόρους dictas fuiſſe invenimus. [z] Quamdiu deæ miniſterio devotæ fuerunt, ſeorſim à parentibus in arce prope deæ templum habitabant, [a] veſtibus ſacris albis & deauratis indutæ, panéque ſacro [b] ναστῷ dicto veſcentes. Ναστὸς autem panis erat mellitus & aromatibus conditus. [c] Poſt autem peracta miniſteria in feſtis arrhephoriis virginibus his ad parentes remiſſis, aliæ eodem die in earum loco cooptabantur. [d] Feſtum hoc ab Erichtheo primùm inſtitutum fuit, & videtur fuiſſe Panathenæis præparatorium: nec aliquid aliud occultum in illis ciſtis ferri [e] præter illa, quæ ad ſacrificia hôc magno feſto peragenda neceſſaria fuerunt, in Suidâ narrat Philochorus.

Cecrops regnum Atticæ adeptus eſt ſecundùm computum [f] Euſebii, circa vigeſimum annum ætatis Moſis; quod cùm tenuiſſet [g] annos 50, Athenis obiit, [h] ſepulchrúmque ibi habuit in templo Minervæ juxta ipſam deam; ille autem in Zodiacum tranſlatus [i] Aquarii locum obtinuiſſe putatur.

Ep. 2. Ἀφ᾽ οὗ Δευκαλίων παρὰ τὸν Παρνασσὸν ἐν Λυκωρείᾳ ἐβασίλευσε, &c.] Deucalionem [k] Phthiotidis in Theſſaliâ regem fuiſſe plerique narrant autores; non tamen deſunt, qui etiam in regionibus circa Parnaſſum dicunt regnâſſe. Hoc [l] Euſebius iiſdem ferè, quæ in Marmore habentur, uſus verbis. Hoc [m] Oroſius, multíque alii tradunt autores. Quin & omnes illi, qui de diluvio Deucalionis ſcribunt, dum illum cymbâ ſuâ [n] ad Parnaſſum dicunt evaſiſſe, ſatìs apertè innuunt indè in regionibus circa illum montem ejus regnum fuiſſe. Non igitur falſum eſt, ut dicit [o] Salmaſius, quod in noſtro Chronico habetur, Deucalionem in regione, quæ Parnaſſo cir-

[g] Theodoret. Therapeut. l. 7. Porphyr. περὶ ἀποχῆς, l. 2. Cyril. contra Jul l. 4. [h] Athenag. Apologia. [i] Pauſanias in Atticis [k] Harpocrat. in ἐπίβοιον. [l] Pauſanias in Atticis. Apollodor l. 3. [m] Ἀναγραφῇ Olymp. ad Olymp. 118. an. 3. Dionyſ. Hal in Dinarcho. [n] Sud. in Ἑρκεῖος. Henric. Stephan in Ἑρκεῖος. [o] Pollux. l. 8. c 9 ſect. 1. Demoſthenes ἐν τῷ λόγῳ πρὸς Εὐβουλίδην. [p] Schol. Ariſtoph. ad Nubes, & ad Aves. [q] Suid. in Ἑρσηφορία [r] Suid. ad eandem vocem. Etymol ad eandem vocem [s] Harpocrat in Ἀῤῥηφορεῖν. [t] Etymol. ad eandem vocem. [u] Etymol. in Χαλκεῖα Suidas ib. [x] Pauſan. in Atticis. Suidas in Ἀῤῥηφορεῖν. & Κανηφόροι. Heſychius in Κανηφόροι. [y] Pauſanias in Atticis [z] Pauſan. in Atticis. [a] Etymolog Autor. [b] Athenæus l 3. [c] Pauſanias in Atticis. [d] Suidas in Κανηφόροι. [e] Suidas ad eandem vocem. [f] Euſeb. Chron l. 1. [g] Euſeb Chr. l. 1. [h] Clemens in Protreptico Arnobius l. 6. Theodoret. Therapeut. l. 8. [i] Hyginus. [k] Herodotus l. 7. Scholiaſtes Apollonii Rhodii, l. 3 ad. verſ. 1085. Strabo l. 9. Apollodorus l. 1. [l] Chron l. 2. [m] Libro 1. [n] Apollodorus l. 1. Pauſanias in Phocicis Oroſius l. 1. Ovid. Metamorph. l. 1. Stephanus Byzantius in Παρνασσός. & Phavorinus in eâdem voce Lucianus de Dea Syra. De Saltatione, & in Timone. [o] In Libro de Lingua Helleniſtica, parte 2. cap 1. p 327.

 cumjacet,

cumjacet, regnâſſe; maléque ille ad evitandam vim illius, quo hoc probamus, argumenti, ſupponit autores illos, qui Deucalionem ingruente diluvio ad montem Parnaſſum ſcribunt evaſiſſe, velle illum è Theſſaliâ illuc adnavigâſſe. [p] Interjacent enim OEtæi montes, qui cùm Theſſaliam à regionibus circa Parnaſſum diſterminantes altioribus, quàm Parnaſſus, aſcendant verticibus, altiùs etiam ſupra aquas eminentes Deucalioni, ſi in Phthiotide paſſus eſſet diluvium, multo tutius ab inundantibus aquis in ipſo vicinio præbuiſſent effugium, omnino occluſiſſent iter ulteriùs navigaturo; atque ideo non omnino videtur veriſimile viros illos doctiſſimos, Græcæque Geographiæ, utpote Græciæ incolas, peritiſſimos rem tam abſurdam unquam cum Salmaſio cogitâſſe. [q] Strabo Deucalionem etiam Cyni in Locride Opuntiorum dicit regnâſſe: quæ urbs [r] ad fretum Euboicum ſita Opuntis navale fuit, in fretóque ſibi oppoſitas habuit duas inſulas; quarum una Deucalionis, altera Pyrrhæ illius uxoris, nomina diu referebant. [s] Athenienſes autem templum Jovis Phyxii, Moloſſi [t] templum Jovis Dodonæi à Deucalione condita, Argivi aram Jovi Apheſio ab eodem conſecratam oſtendunt; illúmque ſinguli apud ſe regnâſſe contendunt hæc eſſe monumenta. Videtur igitur his omnibus regionibus imperâſſe: nec mihi dubium eſt, cùm apud omnes autores, qui de rebus antiquis ſcripſerunt, conſtet Deucalionis filios totius Græciæ imperium inter ſe diviſum tenuiſſe, quin totum illud ſub patre, quamdiu vixerat, fuerat unitum. Lycoriam autem regni ſedem fuiſſe noſtrum teſtatur Marmor; quæ cùm [x] prope urbem Delphicam ſita eſſet, [y] & proinde in medio Græciæ eodem modo, quo Græcia in medio orbis, fuiſſe diceretur, ubi meliùs in totâ Græciâ, qui Græciæ imperabat, poterat habitare? [z] Lycoria, ut cæteræ omnes apud antiquos civitates, in vertice montis ſita erat: primúmque condita fuiſſe dicitur ab illis, qui Deucalionis ingruente diluvio, luporum ululatum ſequentes, in hunc montem feris ducibus ſalvi evaſerunt; & indè ἀπὸ τῶ λύκων, quaſi λύκων ὄρος, Λυκώρεια vocabatur; ubi cùm Deucalion etiam appuliſſet, ἀπὸ τῆς λάρνακος, quâ evaſit, mons indè primò [a] Λαρνασσὸς, poſtea mutatâ primâ literâ Παρνασσὸς appellari perhibetur. Sed cùm ante diluvium in noſtro Marmore Lycoriam conditam fuiſſe, & tam hanc, quàm Parnaſſum ſua nomina ſibi indita habuiſſe inveniamus, alia utriuſque nominis exquirenda eſt etymologia; multóque magìs hoc mihi approbandum videtur, quod [b] in Pauſaniâ, & Græcis [c] Lexicographis invenitur, Lycoriam à Lycoro indigenâ avo Celenûs, ex quâ Apollo Delphum genuit, qui Delphorum urbi nomen dedit, & Parnaſſum à Parnaſſo, qui augurandi artem primò invenerat, in illíſque montibus ſolitus fuerat avium volatum obſervare, qui utrique ante Deucalionis tempora vixerunt, nomina habuiſſe.

Parnaſſus erat [d] longus montium tractus, [e] qui à fluvio Aſopo ipſâque Atticâ primò incipientes, quamdiu Bœotiam à Megaride diſterminabant, montes [f] Cithæronis â Cithærone antiquo Platææ rege dicebantur; indè verò verſùs occaſum tendentes [g] in Bœotiâ circa Theſpiam montes Heliconis, [h] in Phocide circa Delphos montes Parnaſſi incipiebant appellari; à Delphis autem verſùs ſeptentrionem exporrecti, Phocidem à Locride Ozolarum, & deinde ulteriùs tendentes Locridem etiam Opuntiorum, & Epicnemidiorum ab eâdem regione è parte occidentali diſterminabant; tandem verò per Doridem tranſeuntes in montes OEtæos, cum iiſdem facientes angulum acutum, circa illum locum, quo iſti montes ulteriùs verſùs occaſum inter Theſſaliam & Epirum exporrecti incipiunt Pindi vocari, perhibentur deſiiſſe. [i] Totus hic montium tractus ſacer erat. [k] Cithæron Jovi, qui indè Cithæronius dicitur, Helicon Muſis, & Parnaſſus Apollini conſecrati fuerunt. In Cithærone etiam [l] Bacchi orgia agitabantur; celebríſque fuit ille mons ob clades

[p] Strabo l. 9. [q] Strabo l. 9. [r] Strab. ib. [s] Pauſanias in Atticis. [t] Plutarchus in initio vitæ Pyrrhi. [u] Vide Apollodorum, l. 1. & Strabo l. 9. [x] Strab. l. 9. Pauſanias in Phocicis. Stephanus in Λυκώρεια. [y] Strabo l. 9. Lucian. l. 5. Varro l. 3. Cicero de Divinatione, l. 2. Claudian. in Epigrammate ad finem illius poematum plerumque poſito. Pauſanias in Phocicis. Plutar. in libro de Oraculorum defectu. Livius l. 38. Ovid. Metam. l. 10. [z] Strabo l. 9. Pauſanias in Phocicis. [a] Stephanus Byzantinus in Παρνασσός. Etymologici autor, & Phavorinus ad eandem vocem. [b] In Phocicis. [c] Stephanus Byzantinus in Λυκώρεια, & Παρνασσός. Phavorinus ad eaſdem voces. [d] Strabo l. 9. Pauſanias in Phocicis. [e] Strabo l. 9. Pauſanias in Bœoticis. [f] Pauſanias in Bœoticis. [g] Strabo l. 9. Pauſanias in Bœoticis. [h] Pauſanias in Phocicis. Strabo l. 9. [i] Strabo l. 9. Pauſanias in Phocicis, & Bœoticis. [k] Pauſanias in Bœoticis. [l] Pauſanias in Bœoticis.

3 [m] Penthei

[m] Penthei & Actæonis Cadmi nepotum, quorum illum Bacchæ, hunc canes ibi narrantur diſcerpſiſſe. [n] In Helicone lucus Muſarum, fontéſque Hippocrene & Aganippe iiſdem conſecrati; in [o] Parnaſſo templum Apollinis Delphici, fons Caſtalius, antrum Corycium, & mons biceps maximam, præſertim apud Poetas, habuerunt ſanctitatem. Cùm Ariſtoteles lib. Meteor. 1. ponat Parnaſſum in Aſiâ, intelligendus eſt de Parnaſſo monte in Bactriâ ſito, de quo Dionyſius Afer in Perieg. carm. 736.

—— Βάκτροι μὲν ἐπ' ἠπείροιο νέμοντ)
Χώρην δευτέρην κνημοῖς ὑπὸ Παρνησοῖο.

Ubi notat Scholiaſtes Euſtathius hunc montem etiam Parpamiſſum appellari.

[p] Helicon ob dulciſſimos fontium latices, umbroſam arborum crebritatem, ſuaviſſimúmque omnium, qui ibi naſcebantur, fructuum ſaporem, omnium in Græciâ montium fuit amœniſſimus; tantáque illius perhibetur fuiſſe ſoli præſtantia; ut nihil unquam tulerit mortiferum; & ſi quid tale aliunde illuc fuiſſet advectum, venenatam citò mutaverit naturam; meritóque ideo, non tantùm ob ſacra, ſed etiam ob delicias ſuas, non minùs quàm Baiæ apud Romanos, aut Daphne apud Antiochenſes, Helicon apud Græcos ſemper habebatur celeberrimus. [q] Ad radices hujus montis Orientales ſita erat Theſpia, urbs Bœotiæ poſt Thebas inſigniſſima. Supra hanc in ipſo monte erat Lucus Muſarum. Illuc è Theſpiâ aſcendenti ad lævam erat fons Aganippe, ſic dictus ab Aganippe filiâ Termeſſi, qui fluvio, in quem defluunt hujus fontis aquæ, nomen dedit. In luco præter Muſarum fanum, & illarum ibi poſita ſimulacra, erant etiam ſtatuæ Apollinis, Mercurii, Lini, Orphei, Thamyris, Heſiodi, Arionis, multorúmque aliorum, qui in Muſicis olim maximè inclaruerunt. Theſpienſes hìc Muſis quotannis feſta Muſæa dicta celebrantes, ludos etiam & certamen Muſicum in earum honorem exhibebant; celeberrimique illi Muſici & Poetæ, qui ſtatuas hìc ſibi erectas habuerunt, quòd in his certaminibus aliquando viciſſent, hunc honorem videntur obtinuiſſe. Circa 20 ſtadia ultra lucum in ipſo ferè montis vertice oritur alter fons Muſis ſacer, Hippocrene dictus, [r] quem fingunt Poetæ & Mythologi, ungulâ equi Bellerophontis effoſſum, indéque quaſi ἵππου κρήνη, i. e. *fons equi*, nomen habuiſſe, atque ideo apud [s] Perſium, *fons Caballinus* vocatur. [t] Notat Theon in Aratum hunc ſolum fontem primitus κρήνην vocari, indéque ad alios fontes nomen tranſiiſſe. [u] Tam Aganippem, quàm Hippocrenem, Muſis conſecrârunt veteres: utrique igitur hi fontes apud Poetas maximè celebrantur, quorum [x] hic in Holmium, ille in Permeſſum labentes, per eóſque in lacum Copaidem defluentes, hos etiam fluvios ſacros fecerunt. Notandum autem, qui apud Strabonem Holmius & Permeſſus vocantur, apud [y] Pauſaniam Lamum, & Termeſſum appellari; ideóque inconſultè videtur [z] Bochartus Heſiodum corrigens pro Τερμησσοῖο, Περμησσοῖο poſuiſſe, cùm aut conſtet hinc utrumque nomen fluvio impoſitum fuiſſe, aut ſaltem, quodnam ſit verius, ob æqualem autoritatem maneat incertum. [a] Sub hôc monte erat Aſcra, urbs & patria Heſiodi: qui cùm in [b] Theogoniæ initio dicat ſe, cùm ſub Helicone oves paſceret, poetico ingenio à Muſis inſpirari, [c] credit Caſaubonus, indè natam fuiſſe in animis veterum opinionem, eos, qui in hôc loco aliquantiſper verſarentur, & illius potarent aquas, ſtatim poetas evaſuros; [d] ſed cùm longè ante Heſiodi tempora hic locus Muſis conſecratus eſſet, ibíque pro poetico ingenio, ab ipſo inter Græcos poeticæ initio, his deabus veteres, intérque illos ipſe etiam Heſiodus, preces ſuas effudiſſent, longè antiquior videtur fuiſſe hæc ſuperſtitio.

Primæ, quæ hic colebantur, Muſæ [e] tres tantùm numero fuerunt, Μελέτη, Μνήμη, ϗ Ἀοιδή, i. e. *Meditatio, Memoria, & Cantilena* dictæ, (quibus Cicero in libro tertio de Naturâ Deorum quartam Thelxiopen addit) illiſque Alœi filii Otus & Ephialtes, poſtquam ſub eo Aſcram condidiſſent, hunc montem, teſte Pauſaniâ, primò conſecrârunt: cùm autem ſingulis his tria ſimulacra tres ſtatuarii æquali efformâſſent pul-

[m] Pauſan in Bœoticis. Ovid. Metamorph. lib. 3. [n] Strabo lib. 9 [o] Pauſanias in Phocicis. [p] Pauſanias in Bœoticis. [q] Strabo lib. 9. Pauſanias in Bœoticis. [r] Ovid. Faſtorum, lib 6. [s] In Prologo. [t] Vide Notas Caſauboni in Prologum Perſii. [u] Solinus cap. 7. Pauſanias in Bœoticis. Strabo lib. 9. Plin lib. 4. cap. 7. [x] Strabo lib. 9. Heſiodus in Theogoniæ initio. Statius Theb. l. 7. [y] Pauſan. in Bœoticis. [z] Bochartus Geographiæ Sacræ, l. 1. c. 16. [a] Strabo lib. 9. Pauſan. in Bœoticis. [b] Carm. 22. [c] In Notis ad Prologum Perſii. [d] Pauſanias in Bœoticis. Strabo lib. 9. [e] Pauſanias in Bœoticis.

chritudine,

chritudine, omniáque ideo illis conſecrata fuiſſent, [f] indè eveniſſe è Varrone dicit Auguſtinus, ut, quæ priùs tres, poſtea novem fuiſſe crederentur, Heſiodúmque primum in Theogoniâ ſuâ effinxiſſe ea, quæ apud poſteriores poetas decantantur toties, Muſarum nomina. Novem Muſarum ſimulacra illis in Helicone conſecrata à tribus ſtatuariis Chephiſodoto Strongylione & Olympioſthene dictis, & tria à ſingulis efformata fuiſſe apud [g] Pauſaniam etiam invenimus: ſed ſi [h] Plinio adhibenda ſit fides, qui ante 50 Olympiadem negat Marmor unquam in Græciâ ſculptum fuiſſe, tam antiquitus hæe ibi poſita eſſe non omnino videtur veriſimile. [i] Alii dicunt antiquas Muſas tantùm tres fuiſſe à Cœlo genitas, & novem illas apud poetas decantatas longè poſteriores eſſe [k] à Mnemoſyne ex Jove natas, & priores ſolas antiquitus in Helicone cultas. [l] Poſtea verò cùm Pieres è Pieriâ, quæ tunc Thraciæ, poſtea Macedoniæ provincia fuerat, in Bœotiam commigrâſſent, in eâque regione circa Heliconem habitâſſent, ab illis novem etiam Muſis locum conſecratum fuiſſe; [m] à quibus & Apolline, cujus ſequaces fuerunt (atque ideo ille Μουσηγέτης, ſeu *dux Muſarum*, dicebatur) Muſica, Poetica, cæteræque omnes apud Græcos diſciplinæ, teſte Platone, dicuntur initium habuiſſe. In Pieriâ [n] natæ ibi primùm pro [o] deabus colebantur; ubi [p] Heliconem fluvium, [q] Pimpliam, Libethrum, multáque alia loca ſibi conſecrata habuere. Cùm Pieres in Bœotiam commigrâſſent, Heliconis & Libethri nomina illuc etiam ſecum tranſtulerunt; quæque in eâ regione ſic vocantur loca, ab Helicone & Libethro in Pieriâ videntur nomina mutuata fuiſſe. [r] Pieria ſic vocabatur à Piero indigenâ; qui maximus Muſarum cultor fuit, & novem, quas habuit, filias Muſarum nominibus appellavit: illæque ſunt, quæ Orphei, Lini, cæterorúmque omnium, qui Muſarum filii dicuntur, matres fuere. Illis autem apud poſteros tandem pro veris Muſis ex depravatâ traditione habitis, indè evenit, ut Muſæ, quaſi Pieri filiæ eſſent, Pierides dicerentur. Sed de his rebus ob antiquitatem fateor vix certum aliquid poſſe pronunciari. [s] Hoc autem compertum eſt, Orpheum, Linum, Thamyrin, (qui maſculæ Veneris etiam apud Græcos primus inventor fuiſſe perhibetur) Muſæum & Eumolpum, qui primi omnium Græcorum muſicæ & poeticæ operam dederunt, Thraces è Pieriâ fuiſſe. Ibi igitur antiquiſſima muſicæ & poeticæ dearum ſedes, in eâque ſolâ regione olim colebantur, atque ideo ab Heſiodo in initio operum dicuntur Μοῦσαι Πιερίηθεν, i. e. *Muſæ, quæ ex Pieriâ veniſtis:* [t] cùm verò Pieres à Macedonibus expulſi cogerentur novas ſedes in Bœotiâ quærere, & cum illis ad cæteros etiam Græcos tranſiiſſet muſicæ & poeticæ ſtudium, eâdem religione, quâ olim Pimpliæ & Libethri à Pieribus, in Helicone deinde ab omnibus Græcis colebantur.

Ubi deſinit Helicon, ibi incipiunt [u] Parnaſſi montes, inter quorum primos depreſſioréſque [x] celebris ille eſt, in cujus vertice urbs Delphica condebatur. [y] Hìc Parnaſſum urbem olim condidit Parnaſſus, cui cùm ſuum nomen impoſuiſſet, indè illud ad cæteros omnes hujus tractûs montes derivabatur. Urbs autem non diu nomen retinuit; ſed Deucalionis tempore ſecundùm veterum traditionem à diluvio diruta, & poſtea à Delpho Lycori abnepote iterum reſtaurata, ab eo deinde cœpit Delphi vocari. De templo Apollinis celeberrimóque illius oraculo infrà ad Epocham 42 dicturi ſumus.

Supra Delphos è parte urbis ſeptentrionali in vertice montis longè altioris [z] ſita erat Lycoria, ubi in noſtro Marmore Deucalion olim dicitur regnâſſe. Antiquiſſima hæc, & maxima olim hujus regionis urbs fuit. Antiquitus illam Delphi dicuntur incoluiſſe: ſed poſtea, cùm templum Apollinis Delphici per totam Græciam inceperit celebrari, illuc ſedes ſuas transferentes circa ipſum templum prope fontem Caſtalium deinde habitârunt; ab eóque tempore deſerta relictáque Lycoria pro parvâ contemptiſſimâque villâ ſemper habebatur; atque ideo apud [a] gloſſographos

[f] Vide Gyraldum in Syntagmate de Muſis. [g] Pauſanias in Bœoticis. [h] Plin lib. 36. cap 4. [i] Pauſan in Bœoticis. [k] Heſiodus in Theogoniæ initio. Apollodorus lib. 1. Strabo lib. 10. Pauſanias in Bœoticis. [l] Pauſanias in Bœoticis. Strabo lib. 9 & 10. [m] Plato de Legibus, lib. 2. [n] Tzetzes Hiſt. 9c. Heſiodus in Theogoniâ carm. 54. [o] Strabo lib 9 & 10. Pauſan in Bœoticis. [p] Pauſan. in Bœoticis [q] Strabo lib. 9 & 10. Pauſan. in Bœoticis. [r] Pauſan. ib. Strabo ib. [s] Strabo lib. 10. [t] Pauſanias in Bœoticis Strabo lib. 9 & 10. [u] Pauſanias in Phocicis. Strabo lib 9. [x] Iidem Autores, ib. [y] Pauſanias in Phocicis. [z] Strabo lib. 9. Pauſanias in Phocicis. [a] Stephanus Byzant. in Λυκώρεια, & Phavorinus ad eandem vocem.

Græcos illam tantum κώμην ἐν Δελφοῖς vocari invenimus. Mons, in cujus vertice hæc urbs condebatur, ab ejus nomine [b] Lycorius dicebatur; qui ab urbe Delphicâ non longè diſitus eidem ſuperimminere videbatur. [c] Qui ſcribunt Perſas & Gallos templum Apollinis expilaturos ſaxis à Parnaſſo ſponte diſruptis dejectiſque obrutos periiſſe, illa ab hôc monte in ſacrilegos volunt demiſſa.

Fons Caſtalius in ipſâ [d] Delphorum urbe exiliens non longè à templo diſtabat. Nomen à Caſtaliâ muliere indigenâ dicunt habuiſſe, quæ teſte Panyaſi apud Pauſaniam Acheloi, qui fluvio Acheloo nomen dedit, filia fuit. Ab aliis autem Caſtalia nympha fuiſſe perhibetur, quæ Apollinem fugiens illius metu ad hunc fontem ſe præcipitem dedit. Non tamen deſunt, qui virum volunt eſſe Caſtalium dictum, à quo hic fons Caſtalius vocabatur; illúmque patrem eſſe Thyiæ, à quâ, cùm Liberi patris ſacerdotio fungeretur, illíque prima Orgia agitaret, mulieres omnes, quæ Bacchico furore agitatæ huic deo feſta celebrabant, Thyiades dicebantur. Hic fons ob fatidicas aquas fuit celeberrimus: nec minùs ex illis, quàm ex vicino Apollinis oraculo, futura olim præcognita fuiſſe narrant; atque ideo appellatur à [e] Luciano πηγὴ μαντική, à [f] Nonno ἔνθεον ὕδωρ; qui etiam narrat Cadmum, quando primùm in Bœotiam venerat, has aquas conſuluiſſe: & indè illud hauſiſſe oraculum, cujus monitu Thebas olim condidiſſe perhibetur. [g] Prope Antiochiam in Syriâ alius etiam erat Caſtalius fons eâdem vicinitate templo Apollinis Daphnico, quâ alter Delphico, adjunctus; qui cùm etiam aquas fatidicas eodem modo habuiſſe crederetur, ob multa ibi edita fœdiſſimæ idololatriæ ſpecimina, apud antiquos Eccleſiæ Chriſtianæ patros ſæpius memoratur. [h] A Seleuco Nicanore Antiochiæ, templíque Daphnici conditore primo conſecratus fuit, & uſque ad Adriani tempora magnâ ſemper religione colebatur: [i] ille autem principatum adeptus, quòd conſultis illius aquis, cùm adhuc privatus eſſet, ex oraculo ab illis dato præcognoviſſet ſe imperatorem futurum, veritus, ne alii ibi ſimilia docerentur, ipſéque ideo minùs tutum haberet imperium, ingenti ſaxorum mole fontem obſtruxit; & huc reſpexiſſe videtur [k] Clemens Alexandrinus, cùm Caſtalium fontem divinatorium dicit periiſſe. Poſt annos autem 248 [l] Julianus Apoſtata, cùm ſummo ſtudio omnia idololatriæ genera reſtituiſſet, occluſas etiam hujus fontis venas iterum aperiebat; &, ut locus circumcirca vicinus ſanctior indè haberetur, exportatis omnibus ibi humanis cadaveribus, Daphnem eodem modo, quo Athenienſes olim Delum, teſte Ammiano Marcellino, expurgabat. [m] Chriſtiani autem aliter rem narrant; dicúntque tantùm Babylæ martyris oſſa, quòd oraculum Apollinis Daphnici ab imperatore conſultum ad bellum Perſicum profecturo ob eorum vicinitatem nullum poterat dare reſponſum, illinc illius juſſu tranſlata fuiſſe. [n] Sed cùm eodem die, quo imperator Apoſtata, Deo & Chriſtianæ veritati, à quâ defecerat, indicens bellum, tantâ curâ locis templo Daphnico vicinis antiquam reſtituerat religionem, ipſum templum igne à cœlo demiſſo totum concremaretur; quamcunque aut Daphne, aut fons Caſtalius in Ethnicorum animis habuerat ſanctitatem, cum eo tota videtur periiſſe. Quomodo autem ab his fontibus data fuerant oracula, variè exponitur. [o] Hermius Sozomenes in Eccleſiaſticâ Hiſtoriâ dicit Adrianum, quod de futuro imperio è fonte Caſtalio habuerat oraculum, ex eo in lauri folio, quod in illius aquas rite priùs immerſerat, inſcriptum extraxiſſe. [p] Verba autem Ammiani Marcellini ſunt, qui hanc etiam narrat hiſtoriam, quòd *Adrianus ex præcinentibus fontis Caſtalii aquis capeſſendam rempublicam compererit.* [q] Plerique verò narrant ὑδρομάντεις, qui his aquis præpoſiti ex obſervatis illorum motu & ſtrepitu eodem modo, quo pullarii apud Romanos ex obſervatis in paſtu avium tripudiis in futurorum cognitionem

[b] Lucian. in Timone, ibi enim dicitur, τοῦ Λυκωρέως, ſcil ὄρους. [c] Herodot lib. 8. Pauſanias in Phocicis. [d] Pauſan in Phocicis. Solin c. 7. [e] In Jove Tragœdo. [f] Lib. 4. Dionyſiac. [g] Nonnus Συναγ. Ἱστορ. ad ſecundam orationem Gregorii Nazianzeni contra Julianum, cap. 14. Hermius Sozomenes, l.b. 5. c. 19. Theodoret. Hiſtoriæ Eccleſiaſticæ lib 3. cap. 10. Socrates Scholaſt. Hiſt. Eccleſ. lib. 3. c 18 Gregorius Nazianzenus, orat. 4 & orat. 19. Clemens Alexandrinus in oratione admonitoriâ ad gentes [h] Sozomenes Hiſt Eccleſ. lib 5. c 19. [i] Ammianus Marcellinus lib. 22. Sozomenes lib. 5 cap. 19. [k] In Oratione Hortatoriâ ad gentes. [l] Ammianus Marcellinus. lib 22. Socrates lib. 3. c. 18. Theodoret Hiſt. Eccleſ. lib. 3. c. 10. Sozom. l. 5. c. 19. [m] Vide Theodoretum, Sozomenem, & Socratem, ubi ſup. [n] Sozomenes, lib. 5. cap. 19. [o] Lib 5. c. 19. [p] Lib. 22. [q] Suidas in Κασταλία. Nicephorus in Scholiis ad Syneſium. Nicephorus Hiſt. Eccleſiaſticæ lib. 10. cap. 28.

perve-

pervenerunt, reſponſa data fuiſſe. Nicetas autem dicit, hos vates aquas ſic motas bibiſſe, indéque ex dæmonis afflatu effudiſſe ea, quæcunque ad hos fontes dabantur, oracula.

In Parnaſſi montibus, Parnaſſi jugis quàm Delphis propius, fuit etiam [r] Antrum Corycium à Coryciâ nymphâ, ex quâ Apollo Lycorum genuit, ſic dictum, nymphis Coryciis & Pani ſacrum; quod ob longiſſimos receſſus, vaſtámque illius magnitudinem Pauſanias omnia alia, quæ aut viderat, aut audiverat, narrat longè ſuperâſſe. [s] Aliud antrum Corycium in Ciliciâ ad radices montis Coryci fuerat, antro Corycio in Parnaſſo ob magnitudinem proximum, & ob optimum ibi natum crocum celeberrimum: qui cùm apud Phœnices, quorum coloni fuerunt Cilices, [t] כרכום ſeu ܟܘܪܟܡܐ appellatur, ab eâ voce putat [u] Bochartus montem & antrum Corycium ideo nomen ſuum derivatum habuiſſe. Dicunt [x] Mythologi Jovem in bello Gigantum à Typhone captum in hôc antro, donec à Mercurio libertati reſtitutus fuerat, diſſectis manuum pedúmque nervis incarceratum manſiſſe. Hujus antri deſcriptionem ſatìs prolixam habes in Exercitationibus Salmaſii, ad caput 38 Julii Solini Polyhiſtoris.

A Corycio antro [y] directè ad Parnaſſi juga aſcenditur, quæ cùm duo fuerint, mons ideo [z] biceps, [a] bivertex & bicornis, & apud Græcos δικόρυφος, & δικάρηνος vocabatur; [b] eorum unum Apollini, alterum Baccho conſecratum fuerat. Atque ideo Parnaſſus [c] Lucano dicitur *Mons Bromio Phœbóque ſacer* ——. Ibi [d] Thyiades fœminæ ſic vocatæ ob eam, quam ſuprà dixi, rationem ex Atticâ profectæ, & fœminis Delphis conjunctæ, cum illis quotannis his diis orgiis aliiſque ritibus feſta celebrabant; cùm autem, priuſquam Parnaſſum aſcenderant, in Panopeo illis ſolenne erat choros inſtituere, indè apud Homerum Panopeus καλλίχορος appellatur. [e] Hæc duo Parnaſſi juga non minoris, quàm Caucaſus in Scythiâ, altitudinis fuiſſe perhibentur, verticibúſque ſuis [f] ipſas nubes ſuperâſſe. De illorum autem nominibus variè diſceptatur. [g] Multi volunt ex Herodoto illorum unum Tithoreum, alterum Hyampeum appellari; ſed nihil tale dicit Herodotus; [h] inter multos Parnaſſi montes duos memorat ſic dictos; hos autem illos altiſſimos eſſe, à quibus Parnaſſus biceps dicebatur, ex illo non omnino conſtat; ex Pauſaniâ facilè poteſt probari contrarium, [i] qui illum montem vocat Tithoreum, in cujus vertice urbs Tithorea condebatur; cùm verò ſecundùm eundem autorem hæc urbs 80 ſtadia à Delphis diſtaret, & iſte mons, quem Herodotus vocat Hyampeum, [k] teſte ipſo Herodoto, Delphis fontíque Caſtalio valde vicinus eſſet, ob tantam diſtantiam ſatìs evidenter conſtat, illa duo Parnaſſi juga apud poetas decantata, ab omnibúſque illis ut contigua celebrata, Tithoreum & Hyampeum non fuiſſe. Alii præſertim [l] Juvenalis interpretes ad ſeptimam illius Satyram, ubi Apollinem & Bacchum Cirrhæ Nyſæque dominos appellat, Cirrham & Nyſam nomina jugorum Parnaſſi volunt fuiſſe, & credunt Apollinem & Bacchum, quòd in his jugis feſta ſibi quotannis à Thyiadibus habuerint celebrata, ideo à Juvenali illorum dominos nuncupari. Quâ nixi autoritate hæc aſſerunt, fateor me omnino ignorare; hoc tantùm ſcio in nullo probato autore, qui jam extat, aliquid tale poſſe invenire. [m] Brietius etiam doctiſſimus Jeſuita hoc idem aſſerit Lactantii Grammatici antiqui in Statium commentatoris, ut ipſe dicit, ſecutus autoritatem. Lactantius autem nihil tale habet, ſed planè aſſerit contrarium; turpiſſimo enim [n] Servii antiqui in Virgilium Scholiaſtæ [o] deceptus errore non Cirrham & Nyſam, ſed Cythæronem & Heliconem celeberrima illa Parnaſſi juga dicit fuiſſe.

Cirrham verò ad Parnaſſi radices [p] ponens in hâc re cum aliis etiam conſentit Geographis. Si autem jam quæras, quænam igitur vera fuerant nomina his jugis olim impoſita; fatendum eſt, cùm in hâc re deficiant autores, me omnino

[r] Pauſanias in Phocicis. Strabo lib. 9. [s] Strabo lib. 14. [t] Cant. cap. iv. com. 24. & verſio Syriaca, ad eundem Textum. [u] Bochart. Geographiæ Sacræ lib. 1. cap. 5. [x] Apollodorus lib. 1. [y] Pauſan. in Phocicis. Strabo lib. 9. [z] Perſius in Prologo. Lucian. in Charone. [a] Statius Thebaid. lib. 1. [b] Pauſan. in Phocicis. Suidas in Παρνάσιον. [c] Lucan. lib. 5. [d] Pauſan. in Phocicis. [e] Lucian in Charone. [f] Pauſanias in Phocicis. [g] Alexander ab Alexandro, lib. 6. c. 2. & pleríque Commentat. moderni in Claſſicos Autores. [h] Herodot. lib. 8. [i] In Phocicis. [k] Herodot. lib. 8. [l] Vide Notas Variorum à Batavis Edit. [m] In Geographiâ antiquâ Achaiæ. [n] Ad Æneid. lib. 10. [o] Thebaid. lib. 1. [p] Lactantius, ib.

 igno-

ignorare, meliúſque igitur mihi videtur illorum nomina omittere, quàm lectorum fidei ficta imponere. Hoc tantùm certum eſt, nec Tithoreum, nec Hyampeum, nec Nyſam, nec Cirrham jugorum Parnaſſi nomina apud antiquos unquam exiſtimata. Cùm igitur Juvenalis Apollinem & Bacchum Cirrhæ & Nyſæ dominos vocet, non intelligendum eſt hoc de Parnaſſi jugis, ſed de celeberrimis urbibus, in quibus iſti dii maximè olim colebantur.

[q] Cirrha ad Parnaſſi montis radices prope ſinum Corinthiacum ſita Delphorum navale fuit; ubi, cùm Ludi Pythici in honorem Apollinis celebrati eſſent, & ille ibi maximè coleretur, meritò ideo illius urbis Dominus à Juvenale vocatur. De hâc urbe & Ludis Pythicis ibi exhibitis infrà ad Ep. 38. pleniùs dicturi ſumus.

Multæ urbes apud antiquos Nyſæ nomina habuerunt; quarum unam in Bœotiâ [r] prope Heliconem, [s] aliam in Indiâ, [s] aliam in monte Caucaſo, [s] aliam in Libyâ ponunt Geographi: celeberrima autem illa, in quâ Bacchus maximè colebatur, atque ideo Dominus Nyſæ apud Juvenalem vocatur, [t] Arabiæ urbs fuerat in monte Mero ſita, ubi cùm Bacchus natus & enutritus fuerit, Μηροτραφὴς ideo vocabatur, atque indè, [u] teſte Euſtathio, apud Græcos μηρὸν pro *femore* accipientes, ſabula de Baccho è Jovis femore nato habuit originem. [x] Bocharto autem placet, Bacchum μηροτραφῆ appellari, non quòd in monte Mero dicto, ſed potiùs quòd in urbe ad montis latus ſitâ naſceretur, quod uſitatâ apud Phœnices, & Hebræos Phraſiologiâ ירכת־הר i. e. *femur montis* dicebatur. Sic Judicum cap. 19. com. 1. legitur בירכתי הר אפרים i. e. ſecundùm LXX ἐν μηροῖς ὄρους Ἐφραίμ. & 2 Reg. cap. xix. com. 23. ירכתי לבנון quod etiam ſecundùm Verſionem LXX. eſt μηροὺς τοῦ Λιβάνου, cui ſimile eſt etiam illud Homeri, Ἴδης ἐν κνημοῖσι, & iterum πολυκνήμον̓ Ἐτεωνὸν, & illud Dionyſii Afri, verſ. 737. κνημοῖς ὑπὸ Παρνησσοῖο. Pro hâc opinione etiam facit, quòd apud [y] Strabonem, qui de monte Mero ſcribit, conſtat in latere illius montis Nyſam conditam fuiſſe. Græci verò [z] Bacchum è Semele Cadmi filiâ Thebis natum volunt, indéque à Jove patre Nyſam, ut illìc à nymphis educaretur, miſſum; ubi cùm adultus uſum vini inveniret, atque ideo ab incolis illius regionis pro deo habitus, in eâ primò divinis honoribus coleretur, dicunt ob eam ſolam rationem Baccho maximè Nyſam ſemper ſacram exiſtimari. Sed cùm conſtet, longè ante adventum Cadmi in Græciam Bacchum uſum vini inveniſſe, ideóque apud orientales ab antiquiſſimis temporibus pro deo haberetur (Baccharum enim mentio eſt [a] apud Athenæum in Nini Epitaphio, qui multis ſeculis ante Cadmum vixerat; & Euripides, [b] Servius, multíque alii Bacchum longè antiquiorem fuiſſe planè agnoſcunt) fingunt igitur Græci tres Bacchos, quorum duos priores Arabes ſeu Ægyptios, tertium Græcum fuiſſe dicunt. Verior autem mihi videtur illorum opinio, qui unum tantùm eundémque Bacchum & apud Græcos, & apud Barbaros coli volunt, quem vel [c] Oſirem, vel aliquem alium Ægyptiorum regum, qui Nyſæ regnabat, fuiſſe tradunt. Nyſam autem, quamvìs Arabiæ urbs dicatur, ſedem tamen regum Ægyptiorum antiquitus fuiſſe non omnino videtur abſimile: cùm enim, teſte Homero apud [d] Diodorum Siculum, Nyſa prope Nilum fuerit, ſatìs indè conſtat, illam non in Arabiâ, quæ ad partem maris Rubri Orientalem; ſed in illâ, quâ ad Occidentalem inter ipſum mare & Ægyptum extenſa fuerat, ſitum habuiſſe. [e] Illam autem Ægypti partem, quæ mari Rubro contigua eſt, Arabiam & incolas Arabes, non tantùm apud antiquos, ſed etiam ad noſtra uſque tempora omnes ſciunt appellari. Ægyptus, ſi ſtrictè accipiatur, pratis noſtris humilioribus, atque uvidis, quæ fluviis vicina ab iiſdem, quoties creſcunt, inundantur, non abſimilis inter duos longos montium tractus ad utraſque ripas fluvii Nili à Sep-

[q] Strabo l. 9. Pauſanias in Phocicis. Plin. l. 4. c. 3. [r] Strabo l. 9. Pauſanias in Bœoticis. Euſtathius ad ζ. Iliad. Homeri, p. 629. [s] Euſtath. ib. Diodor. Sic. l. 3. [t] Diodorus Siculus, l. 3, & 4. Strabo l. 15. Mela l. 3. c. 7. Plinius l. 6. c. 21. & l. 16. c. 34. [u] Euſtathius ad Iliad. Homeri ℨ. p. 310. l. 7. [x] Bochartus Geographiæ Sacræ, l. 1. c. 18. [y] Strabo l. 15. [z] Apollodorus l. 3. Diodorus Siculus l. 3. & 4. Ovid. Metamorph. l. 3. Johannes Antioch. l. 2. Cedrenus l. 1. Pauſan. in Bœoticis. Suid. in Διόνυσος. Euripides in Bacchis. Orpheus in Hymnis. [a] Athenæus l. 12. [b] Servius in primum librum Georgicorum Virgilii, ubi dicit Hallirrhothium Cecropis temporibus à Marte ideo occiſum fuiſſe, quod vites à Baccho plantatas excidiſſet. [c] Herodot. l. 2. Plutarch. in Iſide. Diodor. Sic. l. 1. [d] Diodorus Siculus, l. 4. [e] Strabo l. 17. Herodotus l. 2. Elmacinus in Hiſtoriæ Saracenicæ l. 1.

tentrione

tentrione in Auſtrum extendebatur; latitudinem, ſi Delta excipias, tantùm centum mille paſſuum, & longitudinem quingentorum habere exiſtimata. [f] Montes, qui ad latus Ægypti Occidentale exporrecti fuerant, à Libyâ ideo Libyci dicti; qui ad Orientale ab Arabiâ diſterminabant, [g] Arabici montes dicebantur. In his ſuppono Nyſam conditam fuiſſe, in quâ Bacchus, ſive Oſiris, ſive aliquis alius regum Ægyptiorum fuerat, regni ſedem habens, tam Ægyptiis, quàm Arabibus imperavit; & ab illis ob inventum vini uſum, & [h] victorias ſuas, quibus totum ferè orbem pervagatus fuerat, tandem pro deo habebatur. Ex Ægypto in Græciam ejus cultum primus tranſtulit Cecrops; circa ejus enim tempora Bacchum Athenis cultum, & vites ibi plantatas fuiſſe, [i] Servius in antiquis ſuis ad Virgilium ſcholiis teſtatur. Ejus cultum labefactatum & neglectum cùm Cadmus ab oriente in Græciam profectus iterum reſtituiſſet, indè evenit, ut Bacchus Cadmi deus primò vocatus, tandem illius nepos fuiſſe crederetur. Cùm enim Amphictyon Athenienſium rex dicatur Athenis primus feſta [k] Baccho celebrare, & illi aram ut deo ponere, qui poſt Cadmi in Græciam adventum, ut [l] ex Marmore noſtro & Euſebio conſtat, ſex tantùm annos ibi regnaverat; quis non mihi aſſentietur, illum potiùs à Cadmo hujus dei cultum accepiſſe, quàm ab illius nepote, cujus matrem, à quâ naſceretur (cùm Cadmus [m] ante octavum annum poſt adventum ſuum in Græciam nullam duxerit uxorem) conſtat Amphictyone Athenis regnante nondum genitam fuiſſe? Herodotus lib. 2. Melampum Amythaonis filium, Diodorus Siculus lib. 1. & Apollodorus lib. 1. Orpheum Bacchi myſteria ex Ægypto in Græciam primum intuliſſe dicunt. Bacchum Διόνυσον à Nyſa, cujus urbis rex fuerat, quoad poſteriorem nominis partem appellari [n] omnes conſentiunt Etymologici; de priore diſcrepant. Græci dicunt hanc Jovis nomen eſſe nomini urbis præfixum, ita ut illorum ſententiâ Διόνυσος [o] ſit vox hybrida ex nomine patris Διὸς, & Nyſæ urbis, ubi educatus fuerat, conflata. Sed nominis Arabici regis magìs placet Arabica Etymologia, quæ habetur [p] apud Etymologici autorem, qui dicit Διόνυσον eſſe, quaſe Δεύνυσον, à Δεῖνος, quæ vox apud Indos *regem* ſignificat (Græci [q] enim præſertim recentiores Arabes, & quaſcunque gentes procul remotas, eodem modo, quo noſtri ævi homines, Indos vocabant) & Νύσα, ita ut Διόνυσος ſit, quaſi *Nyſæ rex*. Hanc Etymologiam approbat, & autoritate ſuâ apud omnes doctos meritò ſemper venerandâ confirmat [r] vir celeberrimus, qui nos docet non tantum Διόνυσον à voce Arabicâ ذو *du*, *Dominus*, vel in obliquo ذي *di*, & نوسا *Nyſa* derivatum fuiſſe, ſed nomen Bacchum etiam eſſe Arabicæ originis, illáſque apud Arabes voces بخ بخ *Bacche*, *Bacche*, (quæ ſolent ab illis ingeminari, cùm rem aliquam laudibus efferant, vel admirabundi exclament, & بخ *Baccha*, i. e. grande, magnum, vel præclarum aliquid eſſe denotant, eædémque planè ſunt cum Græcorum ἰυοῖ, εὐοῖ, vel εὐοῖ Βάκχε) illam eſſe inconditam Bacchanalium vociferationem, propter quam Euſtathio placet Διόνυσον, apud Græcos Βάκχον, etiam nuncupatum fuiſſe. Qui omnes, quæ de Baccho narrantur, vult fabulas cognoſcere, adeat Diodori Siculi, lib. 3. & 4. Apollodori lib. 3. Pauſaniæ lib. 9. Conſulat etiam, ſi placeat, Euſtathium ad ζ Homeri Iliad. pag. 629. alióſque in Græcos poetas antiquos Scholiaſtas. In narrandis verò de Baccho fabulis maximè prolixus eſt [s] Johannes Antiochenus, cujus Liber Manuſcriptus, in Bibliothecâ Bodlianâ habetur; quæ etiam à Cedreno, ſed magìs ſuccinctè recitantur; ita ut cum minore temporis diſpendio ibidem legi poſſint: quis enim niſi cui vitæ ſpatia nimis longa videntur, in puerilibus nugis evolvendis, bonas horas eripi ſibi patiatur?

Reſtat adhuc, ut de Deucalionis Genealogiâ pauca dicamus. Ex illius progeni-

[f] Strabo l. 17. Herodotus in Euterpe. [g] Strab. l. 17. Herodot. l. 2. [h] Diodorus Siculus l. 3. & 4. [i] Ad lib. 1. Georgicorum. [k] Euſeb. Canon. Pauſanias in Atticis. Athenæus l. 2. & 4. Euſtathius ad Odyſſ. Homeri ε'. [l] Compara Euſebii Canonem regum Athenienſium, cum Epocha Marmoreâ ſeptimâ. [m] Apollodor. l. 3. Pauſan. in Bœoticis. [n] Etymologici autor in Διόνυσος. Diodorus Sicul. l. 3. & 4. [o] Diodor. Sic. ib. [p] In Διόνυσος. [q] Scriptores Hiſtoriæ Byzantinæ in vitâ Juſtiniani, & alibi Auximos, qui erant Æthiopes, & Homeritas, qui erant Arabes, plerumque Indos vocabant. Vide Johannem Antiochenum, lib ult. Theophanem & Agathiam. [r] Doctiſſimus Pocockius, in ſpecimine Hiſtoriæ Arabum, pag. 106. [s] Lib. 2.

toribus

3

toribus antiquiſſimus memoratur [t] Οὐρανός. quem totius Occidentalis mundi [u] regem, & aſtronomiæ peritiſſimum dicunt fuiſſe; cujus ſcientiæ ſtudio cùm maximè operam dediſſet, indè evenit, ut ipſe, &, quod contemplabatur, Cœlum eodem nomine dicerentur. [x] Hic ex uxore Titeâ, quam alii Veſtam, alii Tellurem vocant, Saturnum, Iapetum, Oceanum, cæteróſque eos, qui à matris nomine apud poetas Titanes dicuntur, genuiſſe memoratur.

Ab Oceano fluvius Nilus olim Oceanus dicebatur, indéque ad omne mare ſignificandum nomen tranſiiſſe memoratur. Diodor. Sicul. lib. 1.

Iapetum cum cæteris Titanibus à Jove [y] in Tartarum detruſum fuiſſe fingunt poetæ. Saturni enim frater erat; atque ideo ob ejus antiquitatem deliri, & decrepiti ſenes per convitium [z] Ἰαπετοὶ apud Græcos dicebantur; qui etiam, cùm aliquid vetuſtiſſimum eſſe ſignificarent, quibus hoc plerumque exprimebant, [a] Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερον, & [b] Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον, notiſſima habuerunt proverbia. Hunc ob nominis ſimilitudinem Japhetum Noachi filium [c] Salmaſius multíque alii volunt fuiſſe; ſed cùm Deucalion, cujus avus fuerat Iapetus, Moſi coævus fuiſſet, ſatis indè apparet Iapetum Græcorum Japheto Noachi filio multò recentiorem fuiſſe. Iapetus ex uxore Clymene [d] tres filios, Atlantem, Epimetheum, & Prometheum genuiſſe dicitur. Quos [e] Tatianus tradit Triopæ ſeptimo Argivorum regi fuiſſe coævos; ſed cùm Triopas, [f] teſte Euſebio, ante quartum annum regni Cecropis Argis non regnâſſet, ejuſdémque Cecropis anno nono Deucalion Promethei filius in [g] noſtro Marmore Lycoriæ regnâſſe dicatur, multò potiùs in hâc re præferenda eſt [h] Syncelli autoritas, qui hos fratres tempore Criaſi quinti Argivorum regis, qui [i] 85 annis ante initium regni Cecropis imperium adeptus illud per 54 annos tenuerat, dicit maximè floruiſſe.

Atlas iidem, quibus avus Οὐρανὸς [k], ſtudiis deditus ſphærarum doctrinam primus docuiſſe memoratur; quarum contemplationi cùm multùm invigilâſſet, aſtronomus omnium ſui temporis evaſit peritiſſimus; atque ideo à poetis cœlum humeris ſuis [l] ſuſtinuiſſe fingitur. Alii autem volunt hanc fabulam [m] ab altitudine montis Atlantis originem habuiſſe, qui ab Atlante ſic dictus in Africâ prope Oceanum Occidentalem, qui ab eodem etiam Atlanticus dicebatur, ſitum habens [n] uſque ad ipſum cœlum aſcendere, illúdque verticibus ſuis ſuſtentâſſe videbatur. [o] Atlas in regionibus huic monti vicinis olim regnavit; [p] ab eóque Atlantes, qui hìc diu dicuntur habitâſſe, originem deducebant. Atlantem autem unum tantùm filium Heſperum dictum, & ſeptem filias habuiſſe invenimus: ab Heſpero, [q] Hiſpaniam & Italiam olim Heſperiam, & Aſtrum, quod manè Luciferum vocamus, veſperi [r] Heſperum, volunt appellari. [s] E filiabus Maia Mercurium, Electra Dardanum, Taygete Lacedæmonem à Jove compreſſæ peperere; cum Jove etiam Celæno, Halcyone cum Neptuno, Aſterope cum Marte rem habuiſſe dicuntur: Merope Siſypho Hellenis nepoti nupta fuit. Hæ à patre Atlante, aut ab aliquo alio, qui conſtellationibus primò nomina dederat, inter ſtellas relatæ [t] Pleiades dicuntur; inter quas unam, quam Meropen eſſe volunt, [u] ideo dicunt eſſe obſcuriſſimam, quòd, cùm cæteræ ſorores diis nuptæ fuiſſent, illa ſola mortalem habuit maritum.

Epimetheus ob ſolam uxorem Pandoram, ex quâ Pyrrham genuit, [x] celebratur.

[t] Apollodor. lib 1. Diodorus Siculus, lib. 3. Heſiodus in Theogoniâ. Euſeb Præp. Evang lib. 2. c 2. [u] Diodorus Siculus, lib 3. Euſeb. ib. [x] Diodorus Siculus, lib 3. Euſeb. ib. Apollodorus l 1. Heſiodus in Theogoniâ. [y] Homerus Il. θ. verſ 479. & Didymus Schol ib Apollodorus, lib. 1. Heſiodus in Theogoniâ. [z] Heſychius in Ἰαπετός. Suidas ad eandem vocem. Ariſtophanes in Nubibus. [a] Lucian in Dialogo Jovis & Cupidinis. [b] Lucian. in Dialogo Apollinis & Vulcani. [c] De Linguâ Helleniſticâ, part. 2. cap. 2. [d] Apollodorus, lib. 1. Heſiodus in Theogoniâ. [e] In Oratione contra gentes. [f] In Chron. lib 2. [g] Epoch. 2. [h] Pag. 149. [i] Euſeb in Chronicis, lib. 1, & 2. [k] Diodor. Sicul. lib 3. Euſeb. Præp. Evang. lib. 2. cap. 2. [l] Diodorus Sic. lib 3 Tzetzes Chil 5. Hiſt. 1. Lucian. in Charonte. Didymus ad Odyſſ. Hom. α. verſ 52 [m] Virgil. Æneid. lib. 4. [n] Herodotus in Melpomene. Pauſanias in Atticis. [o] Diodor. Sic. lib. 3. [p] Herodot. in Melpomene. Strabo lib. 17. Diodor. Sicul. lib. 3. [q] Servius in lib. 1. Æneid. Iſidorus, Orig lib. 14. cap. 3. [r] Diodor. Sic. lib. 3. [s] Diodor. Sic. ib 4. Ovid. Faſtorum, lib. 4. Phavorinus in Ἄτλας. [t] Diodor. Sic. lib 3. Ovid Faſtor lib 5. [u] Diodor. Sic. ib. [x] Apollodor. lib. 1. Heſiodus in Theogoniâ.

De fabulis, quæ de illius è luto formatione, & pyxide omnibus morbis plenâ finguntur, conſule poetas.

Prometheus [y] Deucalionis pater erat; quem ex uxore Aſiâ avunculi ſui Oceani filiâ, à quâ [z] ſecundùm Herodotum quarta orbis pars Aſiæ nomen habuerat, genuiſſe dicitur. [a] Hic inter veteres ſapientiſſimus, & ob philoſophiam non minùs, quàm frater Atlas ob aſtronomiam, inſignis fuiſſe memoratur: [b] quam cùm primus docuiſſet, & homines eâ imbutos à barbaris & ferinis moribus ad vivendi genus magis humanum & civile deduxiſſet, indè finxerunt poetæ, illum è luto formâſſe homines. Ab illo omnes artes & ſcientias initium habuiſſe Æſchylus in Tragœdiâ ſuâ de Prometheo ſæpius teſtatur. Hoc etiam Theophraſtus apud [c] Phavorinum, multíque alii dicunt. [d] Artes etiam, quæ circa metalla ſunt, primus invenerat, ideóque à poetis fingitur ignem hominibus dediſſe, quòd illius in emolliendo ferro primus docuerit uſum; [e] ob quam rationem Athenienſes ſtatuam, & aram ei in Academiâ ponentes eodem, quo Vulcanum, ſemper cultu honorabant, [f] eique feſta Προμήθεια dicta, & [g] Lampadiferorum certamen eodem modo, quo in Panathenæis & Vulcani feſto, celebrabant. Qui in eo certabant, ab illius arâ, quæ in Academiâ fuerat, accenſas faces ſumentes, cum iis ad deſtinatam metam ſimul decurrebant; ad quam ſi quis accenſam ſuam facem detuliſſet, eámque primus attigiſſet, palmam obtinebat; ſi verò omnes faces in curſu extinctæ fuiſſent, illa in medio relinquebatur.

Prometheus etiam [h] artis figulinæ inventor fuit; atque ideo Athenis figuli, & omnes illi, qui circa lutum verſabantur, [i] Promethei dicebantur.

Prometheum Scythis [k] regiones circa Caucaſum incolentibus dicunt imperâſſe: qui cùm ob inundationem fluvii Ἀετὸ magnâ fame laborâſſent, regémque ideo ſuum, ei irati, quòd illorum inopiæ ſubvenire non poterat, in vinculis detinuiſſent, donec Hercules illuc adveniens per multas foſſas derivatis in mare aquis eum liberâſſet; indè fabulam illam notiſſimam de aquilâ, quæ Promethei jecur devorabat, ab Hercule occiſâ [l] Herodotus, qui de vinculis Promethei ſcripſit, originem ſuam dicit habuiſſe. [m] Agrætas antiquus de rebus Scythicis ſcriptor idem ferè narrat; niſi quòd, omiſſâ de vinculis hiſtoriâ, tantùm dicit mœrorem, quem Prometheus ob devaſtatas provincias in animo ſuo conceperat, huic fabulæ de aquilâ Promethei jecur devorante originem præbuiſſe. Sed [n] Diodorus Siculus hæc de Prometheo narrata, non in Scythiâ, ſed in Ægypto regnante Oſiride facta fuiſſe ſcribit; dicítque, cùm ille expeditionem in Aſiam ſuſcipiens, Herculem & Prometheum, ex conſiliariis ſuis ſapientiſſimos, Ægypti provinciis præpoſuiſſet, & Nilus ob celerem curſum tunc Ἀετὸς dictus Promethei præfecturam inundans, eámque, occiſis multis millibus incolarum, totam ferè deperdens, Prometheum maximo dolore excruciâſſet, donec Hercules illi ſubveniens fluvium extructis aggeribus intrà proprium alveum concluſiſſet, indè fabulam hanc de Promethei cruciatu natam fuiſſe. + Cùm autem omnes hi autores negent Prometheum Græcum fuiſſe, nec aliquis alius hoc afferat; compertum eſt indè Deucalionem ejus filium advenam in Græciam veniſſe; an verò ex Scythiâ ſeu ex Ægypto illuc commigraverit, ob æqualem autoritatem eorum, qui utrumque aſſerunt, non ſatis conſtat. Illis, qui Deucalionem Scytham fuiſſe volunt, aſſentit [o] Lucianus. [p] Cùm autem Deucalion dicatur inter Græcos primus inſtituiſſe duodecim deorum cultum, quem [q] Herodotus, [r] Diodorus Siculus, multíque alii teſtantur ex Ægypto in Græciam primùm

[y] Apollodorus l. 1. Apollonius Rhodius, l. 3. Heſiodus in Theogoniâ. [z] Herodot. l. 4. [a] Æſchylus in Prometheo. [b] Theophraſtus apud Phavorinum in Προμηθεύς. Syncellus, pag. 149. Cedrenus. l. 1. Johannes Antiochenus, M. S. in Bibliothecâ Bodl. l. 4. [c] In Προμηθεύς. [d] Æſchylus in Prometheo. [e] Pauſanias in Atticis. Scholiaſt. Sophoclis ad Oedipodem in Colono. [f] Pauſan. in Atticis. Xenophon de Repub. Athenienſi. Lyſias in Ἀπολογία δωροδοκίας. Iſæus in orat. ὑπὲρ Ἀπολλοδώρου κλήρου. [g] Pauſanias in Atticis. Ariſtoph. Scholiaſt. ad Ranas. Plutarch. in Solone, Harpocration. [h] Æſchylus in Prometheo. [i] Lucian. πρὸς τὸν εἰπόντα Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις. [k] Phavorinus in Προμηθεύς. [l] Apud Phavorinum in Προμηθεύς. [m] Apud Phavorinum in Προμηθεύς. [n] Diodorus Siculus, l. 1. Phavorinus in Προμηθεύς. Vide etiam Johannem Tzetzem, Chil. 5. verſ. 23. [o] Lucianus de Deâ Syrâ. [p] Phavorinus in Δευκαλίων. Apollonius Rhodius. l. 3. verſ. 1085. Scholiaſt. ib. Plutarch. contra Colotem. [q] Lib. 2. [r] Sæpius in quinque primis libris.

allatum fuiſſe; hinc videtur probari poſſe, Deucalionem ex Ægypto potiùs veniſſe. Cùm autem requirat Promethei ætas, ut ſuprà memorata Oſiridis expeditio ante Cecropis in Atticam, & Deucalionis in Phocidem ex Ægypto adventum ſuſciperetur; tam Deucalionem, quàm Cecropem cum coloniis ſuis ab hôc victore in illis regionibus relictos fuiſſe valde videtur veriſimile. Cùm Deucalion in Græciam primùm adveniſſet, [s] Locrenſibus & Ætolis, quos Curetes & Leleges tunc dictos aut ex Ægypto ſecum in coloniam duxit, aut ibi inventos fecit ſubditos, tantùm imperâſſe perhibetur: poſtea autem [t] victis Pelaſgis, qui ante illius adventum [u] potentiſſimi fuere, totâque Theſſaliâ, [x] quam incolebant, expulſis, totius deinde Græciæ obtinuit imperium. Uxorem habuit [y] Pyrrham avunculi ſui Epimethei filiam, quam ideo apud [z] Ovidium conjugem, & ſororem appellat, eíque dicit,

—— *O fœmina ſola ſuperſtes,*
Quam commune mihi genus, & patruelis origo,
Deinde torus junxit. ——

Theſſaliam, unde expulerat Pelaſgos, ab iis tunc [a] Pelaſgiam dictam, [b] à Pandorâ Pyrrhæ matre Pandoram, & poſtea ab ipſâ Pyrrhâ [c] Pyrrhæam appellavit. Ex eâ Deucalion tres filios [d] Hellenem, [e] Amphictyonem, & [f] Oreſtheum, & unam filiam [g] Protogeniam ſuſcepiſſe memoratur. Philaſtrius in libro de Hæreſibus, cap. 3. autoritatem Heſiodi poetæ, ut ipſe dicit, ſecutus, alium etiam Deucalionis & Pyrrhæ filium Paganum dictum, eundémque magnum regem, & apud poſteros pro Deo cultum tradit fuiſſe, ab illiúſque nomine Gentiles à Chriſtianis Paganos appellari contendit. Sed de hôc Pagano nihil in Heſiodo, aut aliquo alio autore invenitur. Meliorem igitur hujus nominis rationem videas in notis noſtris ad Epocham tertiam. [h] Protogenia Locro (qui Locridi nomen dedit) nupta [i] Opuntis, & Æthlei mater fuit. Ab Opunte Opuntii, ab [k] Æthlio Elei, Pæones, & Ætoli deducunt originem [l] Hellenem in Theſſaliâ, [m] Amphictyonem in Locride orientali, Trachiniâ, & Bœotiâ, Oreſtheum in Locride Ozolarum, & Ætoliâ pater Deucalion, cùm hæc regna per [n] 53 annos tenuiſſet, poſt obitum ſuum habuit ſucceſſores Deucalion [o] Athenis, Pyrrha [p] Cyni in Locride Opuntiorum ſepulti fuerunt; in iíſque urbibus uſque ad Strabonis & Pauſaniæ tempora illorum monumenta perhibentur manſiſſe.

[s] Dionyſius Halicarnaſſeus, l. 1. [t] Dionyſ. Hal. ib. [u] Strabo l. 7. in fine libri. Dionyſ. Hal. l. 1. [x] Didymus Scholiaſtes in Homeri Il. π΄. carm. 233. Dionyſ. Hal. l. 1. Strabo l. 5. p. 220. [y] Apollodor. l. 1. Strabo l. 9. p. 443. Ovid. Metam l 1. Didymus in Homeri Il μ΄. carm. 117. & ad Il. α΄. carm. 10. [z] Ovid. Metam. l. 1. fab. 7. [a] Didymus Scholiaſt. ad Homeri Il. π΄. v. 233. [b] Strabo l. 9 in fine. [c] Strabo l 9. ib. [d] Apollod. l. 1. Strabo l. 9. Euſebius in Chronicis. Didymus, ad Homeri Il. μ΄. carm. 117. Lexicographi Græci in Ἕλλην. [e] Apollod. l. 1. Euſeb. in Chro. Pauſan. in Phoc. Suidas & Harpocration in Ἀμφικτύονες. Stephanus in Βοιωτία. Didymus ad Il. Homeri μ΄. carm. 117. [f] Pauſanias in Phocicis. [g] Pauſanias in primo Eliacorum. Apollodorus l. 1. Didymus ad Il. Homeri μ΄. carm. 117. [h] Pauſanias in primo Eliacorum. Apollodorus l. 1. Strabo l. 9. [i] Scholiaſtes ad Pindari Olymp. 9. [k] Pauſanias in primo Eliacorum. [l] Apollod. l. 1. Strabo l. 9. Pauſanias in Achaicis. Euſeb. in Chronicis. Epocha Marmorea 6. [m] Strabo l. 9. Pauſan. In Phocicis. Epocha Marmorea 5. [n] Compara Epocham 2. & Epocham 6. [o] Pauſanias in Atticis. Strabo l. 9. p. 425. [p] Strabo l. 9. pag. 425.

Deucalionis

Deucalionis Genealogia.

- Οὐρανὸς ſeo Cœlus antiquiſſimus in Heroum Genealogiis à Græcis memoratus uxorem habuit Titeam, à quâ omnes nati filii Titanes, & filiæ Titanides vocabantur.
  - Cœus uxorem habuit Phœben ſororem ſuam
    - Latona, Jovis pellex.
      - Apollo — Æſculapius &c.
        - Machaon.
        - Podalirius, à quo decimus ſextus Hippocrates Cous Medicorum maximus.
      - Diana.
    - Aſterea
  - Crius.
  - Hyperion.
  - Saturnus uxorem habuit Rheam, quæ & Ops, & Cybele, & Mater Deorum appellatur,
    - Jupiter genuit ex
      - Junone —
        - Vulcanum.
        - Martem.
        - Heben.
      - Dione —— Venerem.
      - Themide Cœli filiâ —— Horas & Parcas.
      - Eurynome, Oceani filiâ —— Gratias.
      - Semele —— Bacchum.
      - Alcmenâ —— Herculem.
      - Europâ — Minoem & Rhadamanthum.
      - Niobe — Pelaſgum, &c.
    - Pluto
    - Ceres —— Proſerpina.
    - Neptunus ——
      - Belus.
      - Agenor.
      - Triton.
      - Eryx, &c.
  - Oceanu
    - Nereus, Doris, — Nereides, inter quas inſigniſſima Thetis mater Achillis.
    - Aſia.
  - Iapetus uxorem habuit Clymenen.
    - Prometheus. — Deucalion
    - Epimetheus uxorem habuit Pandoram — Pyrrha.
      - (Deucalion & Pyrrha:)
        - Hellen.
          - Æolus, à quo Æoles.
          - Dorus, à quo Dores.
          - Xuthus
            - Achæus, à quo Achæi.
            - Ion, à quo Iones.
        - Amphictyon.
        - Oreſtheus.
        - Protogenia Locri uxor.
          - Opus, à quo Opuntii.
          - Æthlius, à quo Elei, Pæones & Ætoli.
    - Menœtius.
    - Atlas.
      - Heſperus, à quo Italia & Hiſpania Heſperia dicebantur.
      - Maia Jovis pellex —— Mercurius.
      - Celæno
      - Electra, Jovis pellex
        - Dardanus, à quo Dardani.
        - Jaſon.
      - Taygete, Jovis pellex—Lacedæmon, à quo Lacedæmonii.
      - Merope, Siſyphi uxor.
      - Halcyone, Neptuni pellex — Halcyone Ceycis Trachiniæ regis uxor.
      - Aſterope, Martis pellex — Œnomaus.
  - Cæteri Titanes, qui omnes numero erant 45. Diodor. Sic. lib. 3.
  - Mnemoſyne, Jovis conjux,
    - Erato.
    - Calliope, Apollinis pellex.
      - Orpheus.
      - Linus.
    - Terpſichore.
    - Thalia, Apollinis pellex. — Corybantes.
    - Clio, Pieri pellex. — Hyacinthus.
    - Polyhymnia.
    - Melpomene, Acheloi pellex. — Sirenes.
    - Euterpe, Strymonis pellex. — Rheſus
    - Urania.
  - Tethys.
  - Themis.
  - Cæteræ Titanides.

Ep. 3. 'Αφ' ὗ δίκη 'Αθλεύγσι ἐγένετο Ἄρει ϗ Ποσειδῶνι] Martem ob cædem Halirrothii, [q] quem vim filiæ ſuæ Alcippæ inferentem occiderat, à Neptuno patre ejus coram duodecim diis in jus vocatum fuiſſe, ab iiſdémque abſolutum, & locum, ubi cauſam dixerat, ab illius nomine deinde Ἄρειον πάγον appellatum fuiſſe, multi narrant [r] autores. [s] Æſchylus autem ab his omnibus diſſentiens, nomen loco im-

[q] Pauſanias in Atticis Suidas in Ἄρειος πάγος. Stephanus Byzantinus. Etymologici autor, & Phavorinus ad eandem vocem. Libanius orat. 22 & 23. Iſidor. Peluſiota. l. 2. Ep. 92. [Marſham. (p. 117) citat Pauſan. l. 1. p. 37, 52. & Apollodor. l. 3. p. 193.] [r] Pauſanias in Atticis Demoſthenes in orat. contra Ariſtocratem. Ariſtides in Panathenaicâ Æſchines Epiſt. 9. Scholiaſtes Juvenalis, Sat. 9. Simeon Metaphraſtes in Martyrio Dionyſii Areopagitæ, & Michael Syngelus in vitâ ejuſdem. Œcumenius, Theophylactus, & Beda ad Acta Apoſtolorum, cap. 17. Lactantius, lib. 5. cap 3. Iſidoros Peluſiota, l. 2. Epiſt 91 & 92. Auguſtinus de Civitate Dei, lib 18. cap 10. Stephanus, Suidas, Etymologici Autor, & Phavorinus in Ἄρειος πάγος. Servius ad Georg. Virgil. lib 1. Maximus & Georgius Pachymerius in Dionyſium Areopagitam. [s] In Eumenidibus. [Marſham. etiam citat v. 690.]

poſitum

3

poſitum dicit, quòd Amazones, cùm regnante Athenis Theſeo arcem obſiderent, in eo caſtra ſua ponentes, ibi Marti bellorum deo hoſtias immolâſſent. [t] Euſtathius non propter ſacrificia ab Amazonibus facta, ſed quòd illæ Martis filiæ fuiſſe crederentur, locum poſtea, ubi caſtra poſuerunt, Ἄρειον πάγον ſeu Martiam rupem potiùs putat appellari; [u] quam eandem etiam Etymologici autor habet Etymologiam: ſed utraque hæc frivola ratio, nec alterutra illarum mihi ſuadet, ut non potiùs approbem primam, quæ, eùm non tantùm in noſtro Marmore antiquiſſimæ autoritatis Chronico, ſed etiam apud tot probatiſſimos habeatur autores, longè potior videtur Etymologia; cùm ſive Mars, qui pro deo poſtea colebatur, ob cædem in Areopago cauſam verè dixerit, ſive, quod multo probabilius eſt, tantùm dixiſſe fingeretur, utraque ratio æquè valet, ut locus indè Ἄρειος πάγος diceretur.

Hic autem locus Ἄρειος πάγος dictus, non vicus aut platea aliqua Athenis, ut plerique credunt Etymologiâ vocis decepti, ſed collis, ſeu potiùs rupes alta & prærupta, in medio ferè urbis ſita; πάγος enim apud Græcos, non ut pagus apud Latinos *vicum*, ſed ὄχθοι, βουνὸν, λόφον, ſeu πέτραν, i. e. *collem*, *clivum*, *tumulum*, ſeu *rupem* ſignificabat. Sic [x] doctiſſimi Græci Grammatici, & Lexicographi; ſic [y] Theophylactus, [z] OEcumenius, [a] Iſidorus Peluſiota; ſic [b] Demetrius Triclinius Scholiaſtes Sophoclis, & Stephanus Byzantinus, multíque alii autores vocem interpretantur; qui iidem etiam Areopagum talem βουνὸν. ſeu λόφον fuiſſe omnes teſtantur: atque ideo Areopagum ab [c] Æſchylo, & [d] Euripide Ἄρειον ὄχθον. [e] ab Ovidio, *Mavortis ſcopulum*, [f] ab Herodoto τ̃ καταντίον τ̃ Ἀκροπόλιος ὄχθον. ab [g] Interpretibus Anglicanis Novi Teſtamenti Mars-hill vocari invenimus. Quod igitur de Areopago dicit Dominus Owenus, [h] in libro ſuo de Progreſſu Idololatriæ, quaſi eſſet vicus ſeu platea aliqua Athenis à columnâ, quam vult apud Græcos πάγον vocari, in eâ erectâ & Marti conſecratâ ſic dicta; hinc ſcias contra Græcæ linguæ analogiam, & ſcriptorum omnium fidem ab eo traditum fuiſſe. Cùm autem vici ſeu oppidula [i] in tumulorum & collium verticibus, ut incolæ ibi eſſent à furibus tutiores, apud antiquos plerumque conderentur; obtinuit indè, ut tandem ipſa etiam oppida ſic in alto condita, & poſtea quæcunque mœnibus non munita, apud Latinos recentioréſque Græcos πάγοι, ſeu pagi dicerentur. [k] Atque ideo cùm Conſtantius Imperator, anno Chriſti 351, contra Magnentium rebellem profecturus, Ethnicos omnes exautorâſſet, & ab exercitu in hos pagos dimiſiſſet, ab eo tempore obtinuit, ut Ethnici omnes apud Chriſtianos tam Græcos quàm Latinos Pagani dicerentur. Talis autem pagus Areopagus non fuit: nullos enim incolas ibi habitâſſe; aut oppidum, aut ædificium aliquod, præter Areopagitarum Curiam & Templa vicina, conditum fuiſſe memoratur; ſed, ut ſuprà dixi, collis ſeu rupes fuit, quæ priùs ſimpliciter πάγος audiebat, eóque nomine ob eminentiam ſuam ſatis nota fuiſſe videtur; poſtea autem cùm Mars hìc cauſam dixerit, aut dixiſſe crederetur, ab eo deinde Ἄρειος πάγος, i. e. Martia rupes, ſeu Martius collis dicebatur. Rupi Tarpeiæ apud Romanos ſimilis fuiſſe videtur, & ab arce non longè diſtabat; extra autem illam poſitam fuiſſe non tantùm autoritate [l] Valerii Maximi, & Luciani, qui arcem, & Areopagum planè ſejungunt, ſed eo maximè, quòd [m] Amazones, & poſtea [n] Perſæ in Areopago dicuntur caſtra habuiſſe, quando arcem obſidebant, contra [o] Heſychium alióſque, quorum contraria eſt ſententia, ſatis mihi probatum eſſe videtur. Quòd autem arcem obſidentibus, unde eam oppugnarent, ſic Areopagus ſemper maximè idoneus videbatur, indicat hoc loci altitudinem; & cùm ab illo [p] Perſæ in ipſam arcem ſagittas ſuas potuiſſent immittere, indéque etiam in totam urbem [q] proſpectus capi poſſe dicatur, conſtat indè Areopagum altitudine arci quoad minimum æqualem, cæteris autem omnibus urbis locis multo ſuperio-

[t] In Dionyſium ad verſ. 655. [u] In Ἄρειος πάγος. [x] Heſychius in πάγος. Etymol. in Ἄρειος πάγος. Phavorinus in πάγος, & Ἄρειος πάγος. Suidas in Ἄρειος πάγος. [y] Ad Act. Apoſt. cap. xvii. com. 19. [z] Ad eundem textum. [a] Lib. 2. Epiſt. 91. [b] Εἰς τὸ Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ δρᾶμα, & εἰς τὸ Τραχινίαι δρᾶμα. [c] In Eumenidibus. [d] In Electrâ [e] Metamorph. lib. 6. Fabula 2. [f] Lib. 8. [g] Act Apoſt. cap. xvii com. 22. [h] Lib. 3. cap. 11. p. 261. [i] Dionyſius Hal. lib. 1. & lib 4. [k] Vide Theodoretum lib. 3. cap. 3. & Baronii Annal. Eccleſiaſt. ad An. Dom. 351 [l] Valerius Maximus, lib. 5. cap. 3. Lucianus in Piſcatore. [m] Æſchylus in Eumenidibus, Etymol in Ἄρειος πάγος. Euſtathius in Dionyſium. ad verſ. 654. [n] Herodotus lib. 8. [o] Heſychius in Ἄρειος πάγος. [p] Herodotus lib. 8. [q] Lucian. in Piſcatore.

rem fuiſſe; & ob hanc rationem quando [r] Epimenides è Cretâ Athenas accerſitus, urbem tunc peſte laborantem ob Cylonium piaculum luſtraverit, iiſdem, quibus [s] Judæi in magno expiationis die, uſus ritibus, eodem modo Athenienſes ab hôc ſcelere ove nigrâ & albâ, quo illi ſemetipſos hirco ἀποπομπαίῳ, expiabat; eodem etiam modo, quo illi hircum ab altâ rupe [t] צוק, ſic oves ſuas hic ab altiſſimâ Athenis Martiâ rupe populi ſcelera ſecum ablaturas demittebat.

In vertice [u] hujus rupis, ſeu collis Areopagi dicti, Tribunal, ad quod Mars cauſam ſuam dixiſſe traditur, in areâ ſepto undique munitâ [x] ſub dio poſitum fuiſſe perhibetur. In illud ſedentes Areopagitæ, ab hôc Martis judicio originem habuiſſe exiſtimati, de cædibus capitalibúſque aliis criminibus quàm ſanctiſſimè dicuntur judicâſſe. Coram Tribunali erant [y] duo ſcabella ex argento facta formam lapidum habentia, atque ideò ſatìs impropriè lapides argentei dicti; alter, Lapis ὕβρεως; alter, Lapis ἀναιδείας vocabatur; in hunc reus, in illum actor inſiſtentes cauſas ſuas, quoties ab Areopagitis de crimine aliquo habebatur judicium, coram iiſdem alternis vicibus dicebant. Prope hos lapides [z] Epimenides ὕβρει καὶ ἀναιδείᾳ aras etiam poſuit, ejuſdémque ſuaſu [a] mox templum ſuperſtruxere Athenienſes, in quo videntur ſediſſe Areopagitæ, cùm ob pluviam, aut cœlum minùs ſerenum ſub dio non poterant judicare. Et hæc domus eſt, quæ à Vitruvio Areopagus dicta, obdurato luto tecta, in monumentum antiquæ architecturæ uſque ad ſuum tempus manſiſſe [b] ab eodem perhibetur: cùm enim Areopagitæ tenerentur ſub dio judicare, nulla illis curia, ut aliis judicibus, condita fuiſſe memoratur. Juxta hoc templnm ὕβρεως καὶ ἀναιδείας aliud erat in Areopago, multo priùs poſt judicium de Oreſte ibi habitum [c] Eumenidibus conſecratum; in quo aræ etiam his deabus ponebantur, ad quas ſacra faciebant, [d] quotcunque dictâ in Areopago cauſâ abſolvebantur. Ibi etiam [e] ſigna * horum deorum cæterorúmque infernalium numinum poſita erant, quæ nihil horribile præ ſe ferentia, illâ ſolâ, quam apud antiquos habuerunt, ſpectabantur formâ. Æſchylus enim tragœdus, circa tempus primi & ſecundi belli Perſici, Athenis inſigniſſimus, infernis deabus horribiles vultus, & ſerpentinos crines primus dediſſe memoratur. Has autem deas prope tribunal ſuum Areopagitæ ideo poſuiſſe dicuntur, ut eaſdem [f] in judiciis ad coarguendum facinus, ſi quid lateret, ſemper haberent adjutrices: atque ideo [g] ſacerdotes illis, inter quos [h] Demoſthenes narrat ſe tertium fuiſſe, ex ipſis eligebantur Areopagitis, ut illi pro ſemetipſis cæteríſque judicibus ſacra facientes, eaſdem indè ad auxilium ferendum in omnibus judiciis haberent paratas. Hæ, cùm ſeveriſſimæ ſcelerum ultrices crederentur, apud Athenienſes indè [i] σεμναὶ θεαὶ dicebantur. Has Epimenides ut placaret, cùm urbem luſtrâſſet, illarum templum & aras de novo conſecrâſſe [k] memoratur. Extra hæc templa in eâdem areâ, quâ tribunal Areopagitarum, ſub dio erat [l] ara Minervæ Ariæ ab Oreſte conſecrata, quo tempore, coram Areopagitis ob matris cædem cauſam agens, deæ calculo, ut dicunt, abſolvebatur. Ab illâ autem in eâdem areâ non longè diſtabat [m] OEdipodis tumulus, cujus oſſa huc à Thebis tranſlata fuere. Prope autem judicum tribunal, quod βῆμα dicebatur, poſitæ erant [n] columnæ, in quibus leges, ſecundùm quas Areopagitæ judicare tenebantur, inſcriptæ fuerunt, è quibus [o] Seleucus Locrenſis perhibetur tranſcripſiſſe ſuas. Cùm autem minoribus cauſis [p] pauciores è cæteris ſorte electi darentur judices, qui de iiſdem ſeorſim à magno ſenatu judicarent; ſuppono ideo etiam minora βήματα, ubi de his cauſis judicium haberetur, in eâdem areâ fuiſſe.

[r] Diogenes Laertius, in vitâ Epimenidis. [s] Leviticus cap. xvi. com. 21, &c. [t] Bab. Joma, fol 66. [u] Pauſanias in Atticis. [x] J. Pollux, lib. 8. c. 10. [y] Pauſanias in Atticis. [z] Diogenes Laertius, in vitâ Epimenidis. Clemens in Protreptico. [a] Cicero de Legibus, lib. 2. [b] Vitruvius lib. 2. cap 1. [c] Pauſanias in Atticis. Ariſtides in Panathenaicâ ſua. Dinarchus orat in Demoſthenem Scholiaſtes Thucydidis, ad lib. 1. Ulpianus in Commentario in orat in Midiam. Pauſanias in Achaicis. [d] Pauſanias in Atticis. [e] Pauſanias in Atticis. * *Reponendum eſt, niſi fallor,* harum dearum, *nempe Eumenidum.* [f] Ulpianus in Commentario ad orationem Demoſthenis in Midiam. [g] Ulpianus ib [h] In oratione in Midiam. [i] Diogenes Laertius, in vitâ Epimenidis. Pauſanias in Atticis, & Achaicis. Demoſthenes in orat. contra Midiam. Scholiaſtes Thucyd ad lib. 1. Dinarchus in orat. contra Demoſthenem. Ariſtides in Panathenaicâ ſuâ. [k] Diogenes Laert in vitâ Epimenidis. [l] Pauſanias in Atticis. [m] Pauſanias in Atticis. [n] Lyſias in oratione de cæde Eratoſthenis, & in Andocidem. [o] Strabo lib. 6. pag. 260. [p] Lucianus in bis Accuſato.

A loci

A loci nomine Senatus, qui in hâc curiâ ſedebat, [q] Areopagus, & Senatores Areopagitæ dicebantur: qui ex præſtantiſſimis electi civibus [r] ſupremum Athenis in rebus criminalibus, [s] præſtantiſſimúmque totius Græciæ conſtituebant concilium; de [t] omnibúſque ferè delictis, [u] ut de furtis, [x] inſidiis, [y] vulneribus voluntariis, [z] veneficiis, [a] incendiis, præcipuè verò de [b] homicidiis judicâſſe memorantur. [c] Religionis etiam curam habuerunt, &c, ut omnia rectè ſecundùm eandem fierent, in [d] conventus ſacrificiorum aut nuptiarum gratiâ habitos inquirebant; deprehenſiſque novorum rituum introductoribus, aut deorum contemptoribus, de iiſdem quàm ſeveriſſimas ſumebant pœnas; atque ideo ab his ſecundùm nonnullos condemnatus [e] Socrates ob contemptos deos cicutam bibit. Ab his etiam ob eandem cauſam ad idem ſupplicium condemnatus fuit Theodorus [f] Atheus, aut ſecundùm alios condemnatus eſſet, niſi illum Demetrius Phalereus Athenarum tunc tyrannus judicio liberâſſet: atque ideo etiam [g] Divus Paulus, cùm Athenienſibus Evangelium primò annunciâſſet, ab Epicureis & Stoicis ad Areopagitarum tribunal attractus, novi introducti numinis accuſabatur; qui cùm ibi patefeciſſet ſe non novi dei, ſed illius, ἀγνώστῳ τῷ Θεῷ, cujus aras in urbe viderat antiquitus conſecratas, cultum ſuaſiſſe, judicium ideo videtur evaſiſſe; niſi veriſimilius videatur, illum, non ut cauſam diceret, ſed ut doctrinam ſuam explicaret, in Areopagum, ut in locum publicum, à philoſophis ductum fuiſſe. Penès hos etiam [h] cura ædificiorum, & viarum, & morum [i] cenſura fuiſſe perhibentur: juventuti igitur [k] præfectos dabant, qui illorum morum rationem depoſcerent, eóſque in bonis moribus rectè inſtituerent; [l] & in vitas civium, qui aut ſuſpectæ improbitatis, aut malæ famæ fuerant, tam ſeverè inquirebant, ut, quamdiu horum integra fuiſſet autoritas, vix aliquis Athenis aut contra bonos mores, aut civiles leges impune poterat peccare. Graviora crimina morte, leviora mulctis puniebant, quas in ærario reponentes, ex eo rurſus [m] bonorum civium inſigniora renumerabant merita, totíque reipublicæ pecuniâ ſæpe præbebant ſubſidia; præſertim in ſecundo bello [n] Perſico, in quo Areopagitarum pecuniâ armatâ claſſe, quæ ad Salaminem pugnavit, inſigniſſimam ibi partam victoriam, defenſámque ideo libertatem tota Græcia illis maximè videtur debuiſſe. Areopagitis etiam [o] à Solone commiſſa eſt legum cuſtodia, ideóque, ut omnia ſecundùm eaſdem fierent, proſpiciebant, [p] autoritatémque habuerunt, ſi aliquis alius judicum conſeſſus, ſive Heliæum, ſive Palladium, ſive generale totius populi concilium perperam aliquid judicâſſet, cauſam iterum reſumendi, de eâque juſtiorem ferendi ſententiam. Sæpe igitur injuſtitiæ, & temeritati populi reſtitiſſe, ſæpe eorum decreta reſcidiſſe memorantur; [q] & ſinè eorum approbatione nihil omnino majoris momenti Athenis, ante diminutam eorum per Ephialtem autoritatem, de republicâ unquam decernebatur. Totam [r] igitur, ut paucis dicam, regebant rempublicam; tàmque neceſſarium ad illam rectè inſtituendam eorum ſemper videbatur conſilium, ut de illis dicat [s] Cicero, Athenienſium Rempublicam non magìs poſſe ſinè Areopagi concilio, quàm mundum ſinè providentiâ Dei, adminiſtrari.

Cùm igitur hujus Senatûs tanta fuerit autoritas, tanta etiam erat illius dignitas, tantáque ei ab omnibus præſtita reverentia, ut coram [t] eo ridere Athenis habebatur illicitum,

[q] Plutarch. in Solone, Pericle, Cimone, &c. Pauſanias in Atticis, Meſſenicis, &c. [r] Plut. in Solone. Maximus in Prologo ad Dionyſium in Areopagitam. [s] Ariſtides in Panathenaicâ. [t] Maximus in Prologo ad Dionyſium Areopagitam. [u] Cicero de Divinatione, l. 1. [x] Harpocration in Βουλεύσεως. Suidas in eadem dictione. [y] Demoſthenes orat. in Ariſtocratem. Lucianus in Anacharſide. Pollux l. 8. c. 10. Lyſias in orat. contra Andocidem. Æſchines de falsa legatione, & in Cteſiphontem. Lucian in Timone. [z] A. Gellius, l. 2. c. 17. Demoſthenes in orat. contra Ariſtocratem. Pollux l. 8. c. 10. [a] Demoſthenes ib. Pollux. ib. Lucianus in Anacharſide. [b] Demoſthenes, Pollux. & Lucianus ib. Helladius apud Photium in Bibliothecâ. Demoſthenes in Leptinem. Lyſias de cæde Eratoſthenis. Heſychius in [illegible]. Demoſthenes in Theocritem, & Cononem. Pollux, l. 8. c. 9. ſect. 2. [c] Demoſthenes in Neæram. Harpocration in ἐπιθέτοις ἑορταῖς. Juſtin. Martyr in Exhortatione ad Gentiles. [d] Athenæus l. 6. [e] Meurſius, De Areopago, c. 5. [f] Diogenes Laertius, in vita Ariſtippi. [g] Acta Apoſtolorum, c. xvii. [h] Heraclides de Rebus Publ. [i] Iſocrates in Areopagiticâ. Valerius Maximus, lib. 2. c. 6. Athenæus l. 4. Plut. in Solone. [k] Æſchines Philoſophus in Axiocho. [l] Iſocrates in Areopagiticâ. Valerius Maximus, l. 2. c. 6. [m] Athenæus, l. 4. [n] Plutarchus in Themiſtocle. [o] Plutarchus in Solone. Andocides in Oratione de Myſteriis. [p] Demoſthenes in orat. de Coronâ. Philoſtratus in vitâ Æſchinis, Sophiſt. l. 1. Plutarchus in vita Æſchinis. [q] Demoſthenes in orat. contra Androtionem. [r] Suidas in Ἀρεοπαγῖται. Lyſias in oratione de probatione Evandri. [s] De Naturâ Deorum lib. 2. [t] Æſchines in Timarchum.

illicitum; omnibúſque aliis Græcis tam venerandum ſemper videbatur concilium, ut vix unquam ab aliquo autore memoretur, quin etiam ab eodem aut [u] religioſiſſimum judicium, aut [x] honoratiſſimum totius Græciæ tribunal, aut [y] ſánctiſſimum concilium appellari, aut [z] aliquo alio titulo æquè auguſto honorari invenieimus. Hanc autem reverentiam ut ſibi integram ſemper conſervarent, tantam gravitatem, tantámque ſeveritatem præ ſe ferebant, ut [a] comœdias ſcribere, aut ob quæcunque merita [b] coronari, quod aliis civibus gloria fuit, illis ſemper inhoneſtum, eorúmque moribus indignum putabatur; ideóque eſt, quòd [c] qui in vitâ & moribus ſeveriores fuiſſe obſervati fuerunt, Ἀρειοπαγῖται indè proverbio dicebantur. Ab his etiam tam [d] ſanctiſſimè ſemper judicatum fuiſſe memoratur, ut de ſententiis ab illis latis nec actor, nec reus unquam meritò queri poterat; ideóque alio enato proverbio, qui juſtiſſimum in aliquo judicio obtinuerat ſententiam, [e] εἰς Ἄρειον πάγον κριθῆναι indè dicebatur.

Hic Senatus in initio [f] tribus tantùm ultimis diebus uniuſcujuſque menſis ad jus dicendum conveniebat, in ſolóque Areopago habuit tribunal; poſtea autem [g] ſingulis diebus habitis judiciis, ab iiſdem non in ipſo [h] Apaturiorum ſanctiſſimo Athenis feſto, priuſquam publico prohibebatur decreto, abſtinuiſſe memoratur. Atque ideo cùm ſic multiplicatis cauſis ob difficultatem aſcenſûs incommodum eſſet quotidie in Areopago convenire, ad porticum etiam [i] regiam habuit tribunal, ubi de levioribus cauſis quocunque die ferebat ſententiam; de gravioribus autem non niſi in ipſo Areopago iiſdem, quibus antiquitus, diebus videtur ſemper judicâſſe. Utrumque [k] ſub dio poſitum habuit tribunal: & ne cognitis illis, qui cauſam dicebant, illorum gratiâ minùs juſtè ageret, [l] in tenebris ſemper judicâſſe memoratur. Cùm Judices in curiâ conveniſſent, ſubſelliáque ſinguli occupâſſent ſua, [m] per præconem indicto ſilentio, [n] qui datis pro numero cauſarum ſortibus primam obtinuerant, primi in judicium ferebantur; quos ille ex Archontibus, qui [o] Βασιλεὺς dicebatur, ad tribunal ſiſtens, [p] ipſe poſtea depoſitâ coronâ inter judices ſedebat, cúm illíſque pariter de actâ cauſâ ferebat ſententiam. Primò autem [q] apro, tauro, ariete rite mactatis, tam actor, quàm reus coram tribunali eorum carnibus inſiſtentes per Eumenidas, alióſque item deos [r] jurabant, reus ſe crimen non admiſiſſe, actor ſe falsò non accuſâſſe, ſibíque, ſi pejerarent, totíque familiæ [s] imprecabantur; [t] & tum reus in lapidem ἀναιδείας, actor in lapidem ὕβρεως aſcendentes, cauſas ſuas [u] alternis vicibus per ſeipſos, aut patronos ſuos agebant: [x] illis autem prooemiis, aut oratoriis artibus ad conciliandos ſibi judices, movendóſve illorum ad miſericordiam animos, uti non omnino licuit. Quamdiu cauſam agentes ad cauſam dicebant ſuam, placidè audiebant judices; ſi verò ab hâc aberrarent, præco [y] impoſito ſilentio non ſinebat coram tam venerando nugari concilio. [z] Judices interim nihil dicebant, nihil interponebant, nihil interrogabant; ſed audito quodcunque pro ſe reus, vel contra reum actor dicere poterat, immiſſis in urnas, quas poſt actam cauſam præco circumferebat, calculis, ſententiam de actâ cauſâ tacitè ferebant: atque indè eſt, quod apud Juvenalem [a] dicitur — *Occulta teges, ut Curia Martis Athenis*; ideóque etiam, qui taciturni fuerunt, [b] Ἀρειοπαγιτῶν σιωπηλότεροι proverbio dicebantur.

[u] Seneca de Tranquillitate, c. 3. [x] Ariſtides in Panathenaicâ. [y] Valerius Maximus, l. 2. c. 6. Lyſias in Andocidem. [z] Æſchylus in Eumenidibus. Demoſthenes in Ariſtocratem. Iſocrates in Areopag. [a] Plutarchus de Gloria Athenienſium. [b] Æſchynes in orat. de Coronâ. [c] Suidas in Ἀρειοπαγίτης. Diogenianus Cent. 2. Proverb. 91. [d] Iſocrates in Areopagiticâ. Demoſthenes in orat. contra Ariſtocratem. Ariſtides in Panathenaicâ. Lycurgus in orat. in Leocratem. Xenophon Memorab. l. 3. [e] Michael Apoſtolius, Cent. 7. Proverb. 80. [f] Pollux l. 8. c. 10. [g] Lucianus in bis accuſato. [h] Athenæus l. 9. [i] Demoſthenes in orat. primâ contra Ariſtogeitonem. [k] Pollux l. 8. c. 10. Antiphon de cæde Herodis. [l] Lucianus in Hermotemo, & de domo. Athenæus l. 6. [m] Æſchylus in Eumenidibus, & Scholiaſtes illius ad eum locum. [n] Lucianus in bis accuſato. [o] Pollux l. 8. c. 9. [p] Pollux, ib. [q] Demoſthenes in Ariſtocratem. Antiphon de cæde Herodis. [r] Pollux l. 8. c. 10. Dinarchus in orat. in Demoſthenem. Demoſthenes & Antiphon. ib. ubi ſup. Lyſias in orat. in Theomneſtum. 1. [s] Antiphon de cæde Herodis. Dinarchus in Demoſthenem. Demoſthenes in Ariſtocratem. [t] Pauſanias in Atticis. [u] Lucian in Anacharſide. [x] Lucianus in Anacharſide. Sextus Empiricus adverſus Methematicos, l. 2. Pollux l. 8. c. 10. Themiſtius orat. 26. Apuleius Mileſ. 10. Quintilianus Inſtitut. orat. l. 2. c. 16. & l. 6. c. 2. Pollux l. 8. c. 6. Ariſtot. Rhet. l. 1. c. 1. Lycurgus in oratione adverſus Leocratem. Julianus in oratione de Rebus Geſtis Conſtantii Imperatoris. [y] Scholiaſtes Hermogenis. Apuleius Mileſ. 10. Quintilian. l. 6. c. 2. Lucianus in Anacharſide. [z] Demoſthenes in Ariſtogeitonem, orat. 1. Macrobius, Saturn. l. 7. c. 1. [a] Sat. 9. [b] Themiſtius in orat. 1.

bantur. [c] Calculi nigri condemnabant, albi [d] abſolvebant reos; qui ut etiam in tenebris diſtinguerentur à judicibus in tenebris judicantibus, [e] hi integri, illi perforati fuere; nigri & perforati in urnam [f] θανάτου dictam; albi & integri in urnam [g] ἐλέου immiſſi fuerunt: indè iterum extractis, & per [h] præconem numeratis, ſi ille plures albos calculos in urnâ ἐλέου, quàm nigros in urnâ θανάτου invenerit, in tabellâ cerâ obductâ lineam breviorem; ſi plures nigros in urnâ θανάτου, quàm albos in urnâ ἐλέου, lineam longiorem ungue faciebat; [i] linea brevis abſolvebat, linea longa condemnabat reum. [k] Si verò calculi in utrâque urnâ fuerint pares, alium in urnam ἐλέου injiciebat præco, qui Minervæ calculus ideo dicebatur, quòd, cùm Oreſtes coram Areopagitis cauſam dixerit, pariáque condemnantium & abſolventium fuerint ſuffragia, [l] Minerva ſuo adjecto calculo reum liberâſſe credebatur: atque ideo tam in hôc, quàm in aliis omnibus Athenienſium curiis, quoties paria fuerint judicum ſuffragia, abſolvebatur reus. Condemnatus autem ſtatim in vincula conjectus ad pœnas rapiebatur; ante enim latam ſententiam in vinculis non detinebatur reus, ita ut, antequam hæc ferebatur, ſi de ſuâ cauſâ deſperaret, è curiâ poterat ſe proripere nemine prohibente, exilióque [m] judicium evitare. [n] Urnam ἐλέου eſſe æneam, urnam θανάτου ligneam, & hanc etiam [o] ἄκυρον, i. e. impropriam, illam κύριον, i. e. propriam appellatam fuiſſe, memoratur. Calculi olim è marinis conchis facti [p] Χοιρίναι vocati fuerunt; poſtea verò ad horum ſimilitudinem ex ære formati σπόνδυλοι dicebantur. Ante judicium ſinguli judices duos horum à præcone accipientes eorum unum poſt actam cauſam in alterutram urnarum ab eodem cogebantur immittere; qui cùm hunc [q] judicum cogendi habuerit poteſtatem, omniáque in curiâ cæteris tacentibus ſolus direxerit, judicibus ipſis nec autoritate nec dignitate videtur fuiſſe inferior.

In initio actor & reus per ſe ipſos [r] ſolos cauſas agebant; poſtea autem [s] decem ſorte electi conſtituebantur hujus curiæ patroni, in eâque pro quocunque reo [t] drachmam pro mercede accipientes poterant perorare: tandem verò [u] cuicunque pro quocunque reo cauſam agere conceſſâ libertate, patroni deinde diminutâ mercede [x] dimidium tantùm drachmæ, i. e. tres obolos (qui noſtræ monetæ Anglicanæ tres tantùm denarios, & tres quadrantes conficiunt) pro actâ cauſâ accipiebant. Si cauſæ leviores eſſent, quæ ad ſenatum ferebantur, pauciores [y] judices, aliquando tantùm tres, aliquando quinque, aliquando plures, ſecundùm cauſæ gravitatem ſorte electi de illis ſeorſim judicabant; ſingulique judices pro ſingulis, de quibus judicabant, cauſis, ſive uno die, ſive pluribus abſolvebantur, [z] eandem ſemper, quam patroni, accipiebant mercedem, cum hâc ſolâ differentiâ, quòd his à clientibus, illis à republicâ ſolvebatur.

Hi judices olim ante Solonis tempora promiſcuè ex omnibus civibus, modò cæteris probitate anteirent, eligebantur; illius autem latis legibus, per eaſdem [a] ſancitum fuit, ſempérque in republicâ obſervabatur, ut illi ſoli, qui Archontes fuiſſent, poſt exactum magiſtratûs annum, illiúſque bene acti coram Logiſtis datam rationem, in curiam Areopagitarum deinde cooptarentur; illiúſque conſtituti perpetui ſenatores, non niſi ob graviſſimum aliquod crimen ab eâdem unquam moverentur. Cùm igitur novem quotannis (tot enim annui Archontes fuerunt) cæteris

[c] Plutarch. iu Alcibiade, & in Apophthegmatibus. Ovid. Met. lib 15. Ulpianus in orat. Demoſthenis contra Timocratem. [d] Iidem autores ib. [e] Ulpian in. orat. Demoſthenis contra Timocratem. Pollux l. 8. c. 10. Æſchines in Timarchum. Scholiaſtes Ariſtophanis ad Veſp. Lucian. in Bis accuſato. [f] Scholiaſtes Ariſtophanis ad Veſpas. [g] Scholiaſtes Ariſtoph ib. [h] Scholiaſtes Ariſtophanis ad Veſpas. [i] Scholiaſtes Ariſtophanis ad Veſpas. [k] Philoſtratus in Ariſtocle. Ariſtides in orat. in Minervam. Julianus in Euſebiæ Encomio, orat. 2. Cantacuzenos Hiſt l 2 c. 19. [l] Ariſtides in orat. in Minervam. [m] Demoſthenes in Ariſtocratem. Pollux. l. 8. c. 10 Dinarchus in orat. in Demoſthenem. [n] Ariſtophanis Scholiaſtes ad Equites. [o] Scholiaſtes Ariſtophanis, ib. & ad Veſpas. [p] Pollux l. 8 c. 5. Heſychius in Χοιρίναι. Scholiaſtes Ariſtophanis ad Equites, & Veſpas. [q] Ariſtophanes in Veſpis, & Scholiaſt. ad illam comœdiam. [r] Sextus Empiricus adverſus Mathematicos, l. 2. [s] Scholiaſtes Ariſtophanis ad Veſpas Harpocrat. in Συνήγοροι, & Suidas, & Etymologici autor. [t] Ariſtophanis in Veſpis, & Scholiaſtes ad illam fabulam. [u] Lucianus in Anacharſide, & in Bis accuſato. [x] Lucianus in Bis accuſato. [y] Lucianus in Bis accuſato. [z] i. e. In initio drachmam, poſtea tantùm dimidium drachmæ Lucianus in Bis accuſato. [a] Plutarch. in vitâ Solonis. Pollux l. 8. c. 10. Plutarchus in vitâ Periclis. Demoſthenis Scholiaſtes in argumento Orationis adverſùs Androtionem. Demoſthenes in orat. in Neæram. Demoſthenes in orat. in Timocratem, & in Ariſtogitonem, orat 2.

adderentur, incertúſque omnium ſit vitæ terminus, Areopagitarum numerum indè conſtat etiam incertum fuiſſe. Quòd igitur Nicephorus dicat illos [b] eſſe tantùm novem, aut, ut ſolet, mentitur, aut de illis tantùm intelligendus eſt, qui quotannis electi cæteris addebantur. Quòd Scholiaſtes [c] Æſchyli dicat eſſe triginta, erravit ſortè ideo, quòd, cùm legerit apud [d] Iſocratem, Lycurgum ad Areopagi exemplar *γερουσίαν* ſuam Lacedæmone inſtituiſſe, putavit etiam ſenatorum numerum ad numerum Areopagitarum conſtitutum fuiſſe; concludebátque indè, cùm [e] 30 tantùm ſenatores in ſenatu Lacedæmoniorum invenerit, plures in Areopago non fuiſſe: ſed ſallitur indè, quòd Lycurgus, quamvìs cætera in ſenatu ſuo, non tamen ſenatorum numerum ad imitationem Areopagi inſtituerat; [f] ſed cùm in legibus ferendis ſuis 28 ex præſtantiſſimis civibus habuiſſet adjutores, ex illis igitur ſolis, duobúſque regibus ſenatum, quando primùm inſtituerat, voluit conſtare. Quòd verò [g] Maximus, ad Dionyſium Areopagitam Scholiaſtes, dicat Areopagitas eſſe numero 51, illos cum Ephetis planè confundit; [h] qui tot numero à Dracone conſtituti, ab eóque in 5 curias diſtributi, de cædibus aliiſque criminibus eodem modo, quo Areopagitæ, judicabant. Qui Socratem in Areopago condemnatum fuiſſe volunt, Areopagitas pluſquam trecentos ſuiſſe ex hiſtoriâ illius condemnationis apud [i] Diogenem Laërtium, neceſſe eſt, ut concludant; condemnatus enim fuit *διακοσίαις ὀγδοήκοντα μιᾷ πλείοσι ψήφοις τῶν ἀπολυουσῶν*, i. e. *ducentis octoginta uno ſuffragiis, quæ plura fuerunt ſuffragiis abſolventium*; ſic enim locus intelligendus eſt, ut inter Diogenem & Platonem fiat conciliatio, [k] qui dicit illos, qui Socratem condemnârunt, abſolventibus tribus tantùm ſuffragiis prævaluiſſe. Cùm igitur 281 condemnarent, 278 abſolvebant, qui ſimul juncti efficiunt numerum 559 judicum, qui in cauſâ Socratis ſuffragia ſua tulerunt. Cùm autem non omnino veriſimile ſit, tot ex illis, qui Archontes fuerunt, ſimul ſuperſtites fuiſſe, dicendum eſt, aut præter hos Archontes, alios etiam in hanc curiam cooptatos fuiſſe, quod ex nullo conſtat autore; aut Socratem non in Areopago, ſed potiùs in Heliæo cauſam dixiſſe, ubi vel [l] 1500, vel 1000, vel 500 ſecundùm cauſarum gravitatem, vel tot eorum, quot adeſſe voluerunt, de allatis in judicium cauſis ſerebant ſententias; quod veriſimilius ideo videtur, quia Anaxagoras, & Aſpaſia Periclis uxor ejuſdem, cujus Socrates, impietatis accuſati, [m] coram hôc concilio in judicium vocati fuiſſe memorantur. Et profectò cùm Socrates tam injuſtè condemnaretur, in illiúſque condemnationis hiſtoriâ tumultum judicum, detractúmque ab iiſdem Platonem, cùm magiſtri cauſam dicturus ſuggeſtum aſcendiſſet, narret [n] Diogenes Laërtius; tam hæc, quàm multa alia, quæ in Apologiis pro Socrate à Platone, & Xenophonte ſcriptis extant, ex ſuprà dictis ſatìs conſtat Areopago non omnino poſſe convenire.

Senatum Areopagiticum antiquiſſimum eſſe totius Græciæ concilium, primúmque de cæde judicium coram eo habitum fuiſſe apud multos habetur [o] autores: quando autem primùm inceperat, pauci explicant. [p] Demoſthenes incertum fuiſſe profitetur: ſed hanc incertitudinem noſtrum tollit Marmor, quod [*] & cauſam inſtitutionis, cædem ſcil. Halirrhothii, & ipſum originis tempus, annum ſcilicet Epochæ Marmoreæ, 1268. Annus autem Epochæ Marmoreæ, 1268. erat primus annus regni Cranai; Cecrops enim incepit regnare anno Ep. Mar. 1318. regnavítque annos [q] 50: ab anno igitur Ep. Mar. 1318. ſi demas annos 50, relinquetur annus 1268. qui primus erat regni Cranai ſucceſſoris illius. [r] Euſebius autem novem annos priùs, anno Cecropis 41, Marianus verò Scotus [s] tres poſteriùs, anno Cranai 4°, hanc cauſam de cæde Halirrhothii actam fuiſſe dicunt. Hæc differentia in re tantæ antiquitatis non magna eſt. Cùm autem Alcippe, cujus pudicitiam Halirrhothius tentaverat, quando occiſus fuerat, [t] Cecropis à Marte è filiâ illius Agraulo genita neptis fuerit; noſtrum aſſenſum contra Euſebium Marmor ideo vi-

[b] Nicephorus Calliſtus Eccleſiaſt. Hiſtor. lib. 2. cap. 20. [c] Ad Eumenidas. [d] In Areopagitica. [e] Plutarchus in vitâ Lycurgi. [f] Plutarch. ib. [g] Ad Dionyſium Areopagitam. [h] Plutarchus in vitâ Solonis. Pollux lib. 8. cap. 10. [i] In vitâ Socratis. [k] Plato in Apologia Socratis. [l] Pollux lib. 8. [m] Plutarchus in vitâ Periclis. [n] In vitâ Socratis. [o] Plinius lib. 7. cap. 57. Etymologici autor in Ἄρειος πάγος. [p] In oratione in Ariſtocratem. [*] *Supplendum eſt verbum* fixit *aut quodvis aliud, errore typographico omiſſum.* [q] Euſebius in Chronicis. [r] In Chronicis. [s] In Chronico. [t] Apollodor. lib. 3.

detur

detur mereri, quòd non omnino veriſimile ſit Halirrhothiùm aut quemcunque alium à vi Alcippe inferendâ, regnante adhuc avo tanto injuriæ vindice, non deterreri. Cùm autem defuncto Cecrope [u] Cranaus nullâ illi affinitate conjunctus in regno ſucceſſiſſet, quodnam tempus magìs opportunum inferendis regiæ domui injuriis poterat haberi, quàm quo illa rege nudata ſuo inceperat vivere ſub alieno? Cùm autem Marianus Scotus ſit modernus autor, & de Euſebii Chronico ferè totum tranſcribat, quod de his rebus habet in ſuo, quando ab Euſebio diſſentit, niſi meliorem proferat autoritatem, tantam apud nos, ut fidem mereatur, non habet. Poſt hoc de Marte habitum judicium [x] Cephalus regnante Erechtheo ob occiſam uxorem Procridem, & [y] Dædalus regnante Ægeo ob cædem diſcipuli & ex ſorore nepotis ſui Tali, quem, quòd ab eo in arte ſuâ ſuperaretur, ex invidiâ [z] occiderat, in Areopago condemnati fuiſſe memorantur. Regnante Demophoonte [a] Oreſtes hìc ob matris cædem cauſam dicens abſolvebatur. Hìc etiam [b] Dorici, quot Athenis poſt occiſum Codrum inventi fuerunt, niſi ad Eumenidum aras confugiſſent, condemnandi eſſent. Huic etiam ſenatui [c] Meſſenii Polycharem, qui ob cædem Lacedæmoniorum circa Olympiadem nonam belli Meſſeniaci præbuit cauſam, ſi ipſi annuiſſent Lacedæmonii, tradidiſſent judicandum. Et diu ante initium belli Meſſeniaci [d] Lycurgus ad imitationem Areopagi ſenatum Lacedæmone conſtituiſſe memoratur. Longè igitur ante Solonis tempora, qui Olympiadis 46, anno 3. leges ſuas tulit, inſtitutus fuit hic in Areopago Senatus: quòd verò [e] ille depoſitis Ephetis, quos [f] Draco ſupremos Athenis de cædibus aliiſque rebus criminalibus conſtituerat judices, Areopago antiquam reſtituiſſet autoritatem, in illúmque [g] Archontes ſolos cooptandos fuiſſe primùm ſanxiſſet, multi ideo Solonem hujus ſenatûs inſtitutorem putabant fuiſſe. Contrarium autem ſatìs evidenter probant ea, quæ de judiciis in Areopago actis longè ante Solonis tempora ſuprà narravi. Quinetiam cum [h] Solonis leges exules omnes revocâſſent, exceptis illis, qui ab Areopagitis, Ephetis, aut Archontibus illis, qui Reges dicebantur, in apertâ curiâ condemnati fuerunt, Areopagum ante Solonis tempora planè ſupponunt extitiſſe. [i] Ab illo autem hic ſenatus maximam obtinuit autoritatem; qui ab Athenienſibus tunc gravi ſeditione laborantibus ad inſtituendam rectè rempublicam Legiſlator conſtitutus, [k] penès duos ſenatus voluit eſſe reipublicæ regimen. Primus erat Areopagus, quem Plutarchus ideo τὴν ἄνω βουλὴν appellavit. Secundus Quadringentorum, quem poſtea [l] Cliſthenes poſt expulſos Piſiſtratidas, additis aliis centum, Quingentorum fecit eſſe ſenatum; hunc in rebus politicis, illum in criminalibus voluit eſſe ſupremum. Areopagus autem, cùm legum cuſtodiam [m] à Solone etiam ſibi demandatam habuiſſet, obtinuit indè illam, quam ſuprà deſcripſimus, autoritatem; quâ cùm populi temeritatem in plebiſcitis, juventutis in moribus licentiam, omniúmque judicum in judiciis injuſtitiam reprimeret, maximè ideo uſque ad initium belli Peloponneſiaci [n] florentem reddidit rempublicam. Circa illud autem tempus, cùm Pericles, quòd curiæ illius ſenator non eſſet, utpote qui Archontis magiſtratum nunquam geſſerat, operâ [o] Ephialtæ oratoris in hâc re uſus, Areopagi autoritatem, cùm circa annos 135 integra manſiſſet, primò imminuiſſet; Athenienſes [p] indè, & in plebiſcitis & in moribus, nullâ repreſſi autoritate, inceperunt ea facere, ob quæ non tantùm totius Græciæ diutius non tenuerunt imperium, ſed etiam [q] à Lacedæmoniis ad deditionem redacti libertatem amiſere ſuam. Semper tamen de cædibus aliiſque criminibus [r] judicabat Areopagus: hanc Ciceronis, hanc [s] Dolabellæ, hanc

[u] Apollodorus lib 3. [x] Apollodorus lib. 3. [p. 200. citatus à Marſhamo] Johannes Tzetzes, Chil. 1. cap. 20. Scholiaſtes Euripidis ad Oreſtem. [y] Apollodorus l. 3. [p. 206. citatus à Marſhamo] Scholiaſtes Euripidis ad Oreſtem. [z] Pauſanias in Atticis. [a] Pauſanias in Atticis. Ariſtides in Panathenaica. Euripides in Oreſte, & Scholiaſtes ad illam Tragœdiam. Iſaacius Tzetzes in Lycophronem. Euſebius in Chronicis. Athenæus lib. 10. [b] Pauſan. in Achaicis. [c] Pauſan. in Meſſenicis. [d] Iſocrates in Panathenaicâ. [e] Plutarch. in Solone. [f] Pollux lib. 8. cap. 10. [g] Plutarch in Solone. [h] Plutarch. in Solone. [i] Plutarch. in Solone. [k] Plutarchus in Solone. [l] Herodot. lib. 5. [m] Plutarch in Solone. [n] Iſocrates in Areopagiticâ. Ariſtoteles Politic. lib. 5. c. 4. [o] Plutarchus in Pericle & Cimone. Pauſanias in Atticis. Ariſtoteles Politic. lib. 2. cap. 10. Plutarchus in Præceptis de gerendâ republica. Diodorus Sic. lib. 11. ad Olymp. 80. an. 1. [p] Iſocrates in Areopagitica. Plutarch. in vitâ Periclis. [q] Plutarch. in Lyſandro, Alcibiade, &c. [r] Demoſthenes in orat. contra Ariſtocratem. [s] Aulus Gellius, lib. 12. cap 7. Valer. Max. lib. 8. c. 1. Ammianus Marcellinus, lib. 29.

[s] Luciani

[t] Luciani temporibus habuit autoritatem. Primum, quo non habuit, [u] Theodoretus, qui ſub Theodoſio ſecundo Cypri fuit Epiſcopus, tempus memorat ſuum: quo cùm non tantùm Areopagus, ſed etiam omnia alia ex antiquâ politiâ deſiiſſent Athenis, ſenatus idem ferè, quod ipſa Athenienſium reſpublica, habens initium, poſtquam duraverat circa annos 1800, non niſi cum eâdem videtur periiſſe.

Ib. Βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Κραναοῦ.] Cecrope ſinè maſculis liberis defuncto ſucceſſit [x] Cranaus indigena ex Actæi fortè cognatione, qui regnum adeptus, eodem modo, quo Actæus Acticam & Cecrops Cecropiam, ipſe etiam à ſuo nomine regionem hanc, cui imperaverat, [y] Cranaen, Athenas [z] Cranaas, & populum [a] Cranaos appellavit. Poſtea verò mortuâ filiâ Atthide, quam maximè dilexerat, in ejus honorem mutato nomine totam regionem [b] Atticam voluit appellari; quod nomen illi per multa ſecula uſque ad Turcicum imperium permanſit immutatum. [c] Mutatis etiam Tribuum nominibus, Primam à ſeipſo Κραναΐν, Secundam, à nomine filiæ Ἀτθίδα, Tertiam, quia mediterranea fuerat, Μεσόγαιαν, Quartam, quia montana, Διακρίν vocavit. Præter Atthidem ex uxore [d] Pediade filiâ Menetis Lacedæmonii, ſuſcepit etiam filium [e] Rharum (qui Triptolemi aut [f] pater, aut [g] avus fuerat, [h] Eleuſinéque regnans [i] campo Rhario nomen dedit) & [k] duas filias, Cranaen & Cranæchmen; [l] quarum unam cùm Amphictyoni Deucalionis filio in uxorem dediſſet, ab illo regno pellitur, cùm regnâſſet [m] annos novem. Hujus [n] monumentum apud Lamprenſes populum Atticæ, ad quos fugerat, ſuo tempore extitiſſe memorat Pauſanias; inter quos etiam divinos honores obtinuiſſe videtur, cùm ex Charidarum familiâ ſacerdotes illi conſecratos fuiſſe [o] apud Heſychium inveniamus.

Ep. 4. Ἀφ᾽ οὗ κατακλυσμὸς ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐγένετο, καὶ Δευκαλίων τοὺς ὄμβρους ἔφυγεν ἐγ Λυκωρείας εἰς Ἀθήνας προ . . . ον νος τοῦ Διο . . . νο . . δ . . . μτυ τὸ ιε . . ον ιδ . . ο καὶ τὰ σωτήρια ἔθυσεν ἔτη ΧΗΗΠΔΔΔΠ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Κραναοῦ. Lacunas Palmerius ſic ſupplet, καὶ Δευκαλίων τοὺς ὄμβρους ἔφυγεν ἐγ Λυκωρείας εἰς Ἀθήνας πρότερον, καὶ τοῦ Διὸς παυομένου δι᾽ ἑαυτοῦ τὸ ἱερὸν Ἀπόλλωνι δομήσατο. καὶ τὰ σωτήρια ἔθυσεν. i. e. *Deucalion imbres effugit ex Lycoriâ Athenas primùm, & Jove ceſſante per ſeipſum templum Apollini ædificavit, & ob ſalutem ſacra fecit.* De conjecturæ ſuæ ratione ſic dicit. Nunc conjecturæ noſtræ * &c.

Hactenus Palmerius. Sed lacunarum ſpatiola tot vocibus nimis anguſta hæc ſupplementa non poſſunt recipere: ipſáque Palmerii conjectura, ut penès lectorem eſt facile judicare, tam inſulſa eſt, & argumentis confirmata planè frigidis, ut mihi non omnino videatur admittenda. Πρότερον ſeu prius nunquam inſeritur ſinè relatione ad poſterius; illud autem in hâc Epochâ nec exprimitur, nec bene intelligi poteſt. Διὸς παυομένου pro pluviâ ceſſante eſt Phraſiologia rarò uſitata. Templum Apollini à Deucalione Athenis conditum fuiſſe (ibi enim, ſi de templo Apollinis in hâc Epochâ agatur, condi neceſſe eſt) nunquam dicitur; nec hoc, cùm illius veſtigia aliqua ibi extitiſſe nunquam memoretur, dici poteſt. Ἱερὸν δομήσατο ſunt voces in proſâ nunquam lectæ, nec mihi videntur propriè connecti poſſe. Quod Deucalion σωτήρια ἔθυσε, planè eo indicatur de Jove Phyxio hìc agi, [p] cui Deucalion poſt finitum diluvium ob vitam præſervatam hoſtias dicitur immolâſſe. Palmerii igitur conjecturâ totâ rejectâ, lacunæ meo judicio multo meliùs ſic poſſunt ſuppleri. Καὶ Δευκαλίων τοὺς ὄμβρους ἔφυγεν ἐγ Λυκωρείας εἰς Ἀθήνας πρὸς Κραναὸν, καὶ Διὸς Φυξίου δ . . . . μτυ ἱερὸν ἱδρύσατο, καὶ σωτήρια ἔθυσε. In Marmore enim tantâ an-

[t] In Bis accuſato, &c. [u] Theodoret. Therapeut. lib. 9. [x] Euſeb. Chron. lib. 1. & lib. 2. Juſtin. lib. 2. Apollodor. lib. 3. [y] Stephanus in Κραναί. Euſtathius in Dionyſium, ad verſ. 423. [z] Pindar. Olymp. Od. 7. & Nem. Od. 8 Ariſtophanes in Avibus, & Acharnenſibus. Heſychius in Κραναοί. Suidas in Κραναοί. [a] Strabo lib. 9. Herodot. lib. 8. [b] Juſtin. lib. 2. Apollodorus, lib. 3. Pauſanias in Atticis. Strabo lib. 9. Euſebius in Chronico. Philoponus in Technicis. [c] Pollux lib. 8 c. 9. ſect 31. [d] Apollodorus l. 3. [e] Heſychius in Κραναοῦ. [f] Heſychius in Ῥᾶρος. Pauſanias in Atticis. [g] Suidas in Ῥᾶρος. [h] Apollodorus lib. 1. vocat Celcum Eleuſinis regem. [i] Pauſanias in Atticis. [k] Apollodorus lib. 3. [l] Pauſanias in Atticis. [m] Euſebius in Chronico. Cedrenus lib. 1. [n] Pauſanias in Atticis. [o] In Χαριδαι. * *Lege priùs p. 202. l. 36. uſque ad p. 203. l. 3*[illegible]. --- Iunicè abjecto. [p] Apollodorus lib. 1. Didymus Scholiaſtes ad Homeri Iliad. ά. carm. 10. Pauſanias in Corinthiacis.

tiquitate

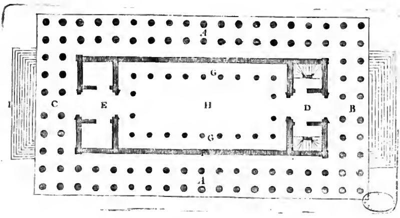
tiquitate exeſo pro I in Φυξίῳ Υ, & pro E in ἱερὸν P facili errore à Seldeno legi poterant. Deucalionem autem Jovi ob præſervatum in paucis humanum genus à diluvii aquis non tantùm ſacrificia euchariſtica obtuliſſe, ſed templum etiam Athenis condidiſſe teſtatur [q] Pauſanias; quòd cùm tandem ob magnificentiam ſtructuræ, & ſpatii, quod occupabat, amplitudinem, non tantùm Græciæ, ſed ferè totius etiam orbis evaſiſſet [r] inſigniſſimum, Chronographum noſtrum, qui de rebus Atticis tam diligenter ſcribit, hujus primam dedicationem velle omiſiſſe non videtur veriſimile; nec voces, quæ in hàc Epochâ manent integræ, niſi cum Palmerio ab omni receptâ hiſtoriâ decedentes fingamus inaudita, ut de aliquâ aliâ re hìc agi credamus, omninò patiuntur. Hoc templum [s] prope Delphinium, eúmque locum, quo olim palatia ſua habuerunt antiqui Athenienſium reges, in inſigniſſimâ urbis regione ſitum fuit. Per annos circiter 950 uſque ad Olympiadem quinquageſimam antiquum Jovis Phyxii nomen videtur ſemper retinuiſſe; tunc autem [t] Piſiſtratus Athenarum tyrannidem adeptus, antiquo templo aut diruto, aut vetuſtate collapſo, novum in eodem loco Jovi Olympio dicatum, operam ei navantibus quatuor peritiſſimis architectis Antiſtate, Callæſchro, Antimacide, & Porino, tantâ magnificentiâ condere incepit, ut [u] Dicæarchus ſtructuræ tantùm delineationes ſinè ſtupore ſpectari non potuiſſe; [x] Livius unicum in terris opus pro magnitudine dei inchoatum fuiſſe dixerit; ad quod cùm tot opifices adhibendi fuiſſent, Piſiſtratus eodem conſilio, quo [y] Tarquinius Cloacas & Capitolium Romæ, [z] Polycrates opera Samia, & Ægypti reges Pyramidas, ut ſubditi tantâ operâ impediti & exhauſti contra tyrannum nihil molirentur, tam ſtupendum opus [a] perhibetur ſuſcepiſſe. Sed cùm ejus [b] tyranni duplici exilio fuiſſet interrupta, hoc opus, cùm moreretur, valde imperfectum reliquit; [c] continuârunt autem filii Hippias & Hipparchus: ſed cùm, altero horum [d] ab Harmodio & Ariſtogitone occiſo, altero Athenis pulſo, Athenienſes democratiam & antiquam libertatem iterum recuperâſſent, opus hoc populo ob tam grave illis in eo exſtruendo à tyrannis impoſitum onus ſemper inviſum, quamdiu libera fuit reſpublica, nemo iterum aggrediebatur, nec privati alicujus opes tam magnificæ ſtructuræ unquam fuerunt pares. [e] Diu igitur imperfectum manſit; donec tandem poſt annos circiter 350 [f] Perſeus Macedonum rex, & poſt eum [g] Antiochus Epiphanes Syriæ rex, qui templum Hieroſolymitanum vaſtaverat, & Judæos tantâ afflixerat crudelitate, iterum ad extruendum opus manus admoverunt: ſed quod hi addiderunt, [h] Sylla expugnatis Athenis iterum deſtruxit, & columnas indè in Capitolinas ædes avexit. Imperante autem Auguſto, [i] in ejus gratiam varii reges ſocii, & amici, cùm ſinguli in ſuis regnis urbes Cæſareas condidiſſent, cuncti ſimul hanc Jovis Olympii ædem perficere communi ſumtu deſtinaverunt, & ejus Genio dedicare; ſed aut Auguſti obitu, aut aliquo alio caſu iterum interruptum opus uſque ad Adriani tempora imperfectum manſit; qui imperium adeptus, inter cætera ea magnifica, quæ exſtruxit, & diis dedicavit opera, hujus etiam ædis ſtructuram, à tot regibus toties fruſtra ſuſceptam, [k] anno tertio 227 Olympiadis circa ſex & ſeptingentos annos, poſtquam à Piſiſtrato primùm inchoatum fuerat, [l] ingenti ſumtu perfecit, illiúſque encæniis multis ſacrificiis & hymnis, [m] quos inter alios accinebat Polemon Sophiſta, celebratis Jovi Olympio iterum dedicavit, & [n] Draconem ex Indiâ allatum in eo conſecravit. Sed cùm, prævalente contra impios Paganorum ritus Chriſtianâ ve-

[q] Pauſanias in Atticis. [r] Vide Dicæarchum in deſcriptione Græciæ, ubi de Athenis agit, Livium, lib. 41. & Pauſaniam in Atticis, & Vitruvium in præfatione libri ſeptimi. [s] Pauſanias in Atticis. [t] Vitruvius in præfatione, lib. 7. [u] In deſcriptione Græciæ, ubi de Athenis agit. [x] Lib. 41. [y] Dionyſ. Halicar. lib. 4. Liv. lib. 1. [z] Herodotus lib 3. Ariſtoteles Politic. lib. 5. c. 11. [a] Ariſtoteles Politic. lib. 5. c. 11. [b] Herodot. lib. 1. [c] Ariſtot. Politic. lib. 5. c. 11. [d] Herodot. lib. 5. Thucyd. lib. 1. Pauſanias in Atticis. [e] Plutarch. in vitâ Solonis in fine, Dicæarchus, ubi ſuprà Lucianus in Icaromenippo. Heſychius in Ὀλύμπιον. [f] Livius lib. 41. [g] Vitruvius in præfatione libri ſeptimi. Velleius lib. 1. Athenæus lib. 5. [h] Plinius lib. 36. c. 6. [i] Suetonius in Auguſti vitâ, cap. 60. [k] Anonymus Author, ἀναγραφῆς Olympiadum à Scaligero in Euſebianis ſuis editæ, ad Olymp. 227. an. 3. [l] Pauſanias in Atticis. Xiphilinus in vitâ Adriani. Spartianus in vitâ Adriani. [m] Philoſtratus Sophiſt. lib. 1. in Polemone. [n] Xiphilinus in vitâ Adriani.

ritate, Conſtantini Maximi & Theodoſii primi temporibus [o] omnia deorum templa & fana per totum Romanum imperium eorum edictis deſtruerentur, hoc etiam tot ſeculorum opus, in cujus ſtructuram tot reges totos ſuos expenderunt theſauros, per alterutrum illorum dirutum uſque ad tricenteſimum annum à dedicatione ſuâ non videtur permanſiſſe. Templum ſanè permagnificum erat omnibus architectorum artibus adornatum. Quoad ædificii genus [p] Hypæthrum fuit, quod omnium apud antiquos templorum quoad figuram maximum, & quoad formam præſtantiſſimum fuiſſe perhibetur. Circumcirca enim habuit ingentem porticum duobus ordinibus columnarum [q] Corinthiacarum ſuſtentatam, quæ in pronao & poſtico decaſtylum fecerunt; [r] mendum enim planè eſt in Vitruvii editionibus, in quibus templum Jovis Olympii Athenis octaſtylum fuiſſe legitur. Cùm enim ibi formationem Hypæthri decaſtyli Vitruvius deſcribat, quis dubitat, quin templum Jovis Olympii, quod poſt illam deſcriptionem pro exemplari affert, decaſtylum fuiſſet? qui totum caput attentiùs perlegit, & autoris methodum & ſententiarum connectiones accuratiùs conſiderat, plures inveniet rationes, ob quas à receptâ lectione omnino eſt diſcedendum. Illud autem templum [s] decaſtylum dicitur, quod in fronte & poſtico decem columnas habuerat; octaſtylum, quod octo. Intrà parietem, quem porticus circuibat, erat cella, ad quam & in pronao, & in poſtico per valvas patebat aditus. Hæc tantæ [t] magnitudinis fuit, ut tota tegi non poterat: [u] atque ideo intus etiam periſtylium, ſeu porticum circumcirca habuit uno ordine columnarum in altitudine duplicium ſuſtentatam. Medium autem eodem modo, quo medium [x] templi Apollinis apud Mileſios ſub [y] dio ſeu æthere ſinè tecto fuerat apertum, & ob hanc rationem tam hæc, quàm omnia alia deorum templa ſecundùm hanc formam ædificata Hypæthra dicebantur; cujus generis fuiſſe templum Hieroſolymitanum [z] Dion Caſſius, cùm illud ἀχανὲς καὶ ἀνόροφον fuiſſe ſcribat, niſi atrium, in quo erat ara holocauſti, pro templo accipiat, magno errore, utpote qui multos annos poſt illius deſtructionem temporibus [a] Alexandri Severi vixerat, videtur exiſtimâſſe.

Ad exteriores [b] columnas porticûs externæ ponebantur ſimulacra earum urbium, quæ Athenienſium coloniæ fuerunt, in tabulis æneis delineata. Extra autem templum [c] in areâ circumcirca erant innumeræ ſtatuæ, quæ à civitatibus Græciæ in Adriani honorem ei ibi dedicatæ fuere. Omnes autem longè ſuperârunt Athenienſes, qui prope templi poſticum coloſſum, nec Romanis, nec Rhodenſibus inferiorem imperatori erigentes, dignum templi magnificentiâ obtulerunt donarium. Spatium, quod hoc templum occupabat, tam amplum fuit, ut in ambitu ſuo [d] quatuor ſtadia continens inter omnes deorum ædes, quarum menſuræ ab aliquo ſcriptore nobis traditæ fuerunt, magnitudine ſolam ædem [e] Beli Babylonici, quæ duplo major erat, habuit ſuperiorem. Celeberrimo illi [f] templo Hieroſolymitano ad amuſſim erat æquale. Tam ingens, & tot ſeculorum opus ſinè ingenti ſumtu perfici non poterat. In illud, & propylæum arcis [g] pluſquam decies talentorum millia impenſum fuiſſe perhibetur; in [h] propylæum autem, cujus ſtructuræ hiſtoria apud Plutarchum in vitâ Periclis habetur, duo tantùm & duodecim millia erogata fuere; remanent igitur octo millia talentorum, quorum impenſâ hoc ædificium perfectum fuerat. Cùm autem ſingula talenta Attica contineant [i] 6000 drachmas, quarum unaquæque eſt octava pars unciæ, ſeu coronæ Anglicanæ, octo millia eorum efficiunt noſtræ monetæ 1500000 libras. Ut verò meliùs intelligatur, qualis fuerat hujus templi forma, illius ἰχνογραφίαν ſubjecimus, quâ magìs dilucidè indicabitur.

[o] Euſebius in vitâ Conſtantini, lib. 3. Theodoret. lib. 5. cap. 21. Socrates lib. 1. c. 18. & lib. 5. c. 16. Sozomenes lib 2. c. 5. & lib. 7. c. 15, & 20. Eunapius in vitâ Ædeſii. Cedreni l. 1. & cæteri Byzantini in vitis Conſtantini & Theodoſii. [p] Vitruvius lib. 3. cap. 1. [q] Vitruvius in Præfatione, lib. 7. [r] Lib 3. c. 1. in fine capitis. [s] Vitruvius lib. 3. cap. 1. [t] Pauſanias in Atticis. [u] Vitruvius lib. 3. cap. 1. [x] Strabo lib. 14. [y] Vitruvius lib. 3. cap. 1. [z] Lib. 36. [a] Illius enim temporibus Bis Coſ. fuerat & præfectus Pannoniæ. Xiphilin. in vitâ Alexandri. [b] Pauſanias in Atticis. [c] Pauſanias ib. [d] Pauſan. ib. [e] Herodotus lib. 1. [f] Joſephus Archæologiæ lib. 15. c. 14. Middoth. Per. 2. Hal. 1. [g] Dion Chryſoſtomus de Regno, Orat 2. [h] Autor Anonymus ἀναγραφῆς Olympiadum à Scaligero cum Euſebianis ſuis editæ ad Olympiadis 85. annum quartum. Harpocration in Προπύλαια. [i] Pollux lib. 9 cap. 6



A. *Porticus duobus ordinibus columnarum ſuſtentata.* B. *Pronaus decaſtylus.* C. *Poſticum.* D. *Aditus ad cellam in pronao.* E. *Aditus ad cellam in poſtico.* F. *Paries templi.* G. *Porticus interior uno ordine columnarum in altitudine duplicium ſuſtentata.* H. *Medium ſub dio ſinè tecto.* I. *Coloſſus Adriani.*

In hôc templo feſtum, quod in memoriam univerſalis diluvii inſtituerat Deucalion, Athenienſes quotannis [k] primo die Antheſterionis celebrantes [l] in hiatum, qui in eo loco, quo diluvii tempore aquas defluxiſſe memorant, deducto ad cubiti inſtar ſolo factus fuerat, polentam è melle & triticeâ farinâ oblationis loco ſolebant projicere.

Quid ſit . . . . Δ . . . . ΜΤΟΥ non poſſum divinare; cum Palmerio autem ſupponere Deucalionem tam potentem regem propriis manibus templum Athenis ædificâſſe eſt planè ridiculum. Forſan Seldenus malè legit in exeſo Marmore Δ pro A, & T pro Π, deletis ex utroque latere lineolis, atque igitur ſic lacuna ſupplenda eſt, καὶ Διὸς Φυξίυ, καὶ Ὀλυμπίυ ἱερὸν ἱδρύσατο. Qui hanc lectionem non approbat, inveniat meliorem. De diluvio Deucalionis priùs [m] dixi. De tempore, quo dicunt illud accidiſſe, conſule Notas Chronologicas Lydiati ad hanc Epocham.

Ep. 5. A . . . . κτύων Δευκαλίωνος ἐβασίλευσεν ἐν Θερμοπύλαις, καὶ συνήγε . . . υς περὶ τὸ ἱερὸν οἰκῦντας, καὶ ω . . . ασεν Ἀμφικτύονας, καὶ π . . . . . ν υ . . . καὶ νῦν ἔτι θύυσι Ἀμφικτύονες, ἔτη ΧΗΗΗΓΔΔΠΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος. In primâ lacunâ ſuppleo Ἀφ' ὗ Ἀμφικτύων, in ſecundâ λαὺς, in tertiâ ὠνόμασεν, in quartâ Πυλαίαν, in quintâ ὅπερ, quæ ſupplendi ratio ob voces, quæ relinquuntur integræ, tam obvia eſt, ut omnibus, qui in his rebus mediocriter verſantur, facilè appareat, deletas in exeſo Marmore eaſdem omnino fuiſſe, quas reſtituimus, voces. Hunc Amphictyonem Deucalionis filium, qui Thermopylis regnavit, eundem fuiſſe cum Amphictyone, qui in hâc eâdem Epochâ rex Athenienſium dicitur, [n] apud Apollodorum extat opinio eorum, qui negant. Sed aſſentiendum eſt pluribus, [o] qui aſſerunt contrarium. An verò Amphictyon fuiſſet primogenitus Deucalionis filius, ſeu Hellene junior, non tanti eſt, ut inquiramus; [p] autores ſunt, qui tradunt utrumque. Quomodo hic Amphictyon impiâ fraude expulſo Cranao ſocero ſuo Athenarum regnum invaſerat, [q] ſuprà dixi. Non diu poſtea Bacchum Athenas

[k] Plutarchus in Syllâ. [l] Pauſanias in Atticis. [m] Ad Epocham primam. [n] Apollodorus lib. 3. [o] Pauſanias in Phocicis. Euſebius in Chronicis. Suidas, Harpocration, & Phavorinus in Ἀμφικτύονες. Didymus ad Il. Homeri μ' v. 117. Stephanus in Βοιωτία. [p] Stephanus ib. Didymus ib. [q] In notis ad Epocham tertiam.

veni-

venientem [r] à Semacho ibi hoſpitio exceptum fuiſſe, & ab Amphictyone [s] ad epulas vocatum ei miſcendi vini modum indicâſſe, ab eóque tempore divinos honores, & aram in Horarum ſano Nympharum aræ adjunctam Athenis habuiſſe dicunt mythologici: ſed [t] Oſiris, qui verus Dionyſus ſeu Bacchus fuerat, Amphictyone multis annis vetuſtior; Cadmi verò nepos, qui fictus, multis [u] recentior fuit Fabula autem originem indè habuit, quòd, cùm Amphictyon [x] uſum vini diluti à Semacho fortè inventum ad epulas introduxiſſet, ab eóque tempore homines recti & ſobrii à compotationibus deceſſiſſent, qui priùs epoto meraco ebrietate incurvati fuerant, Baccho Recto [y] aram ponebat, quam prope Nympharum aram [z] ideo collocavit, ut de diluendo vino, ſi qui uti vellent, admoneret. Hoc idem dicit Euſtathius, in Scholiis ad Odyſſ. Homeri ϱ', ſed in Scholiis ad Il. ζ', & λ'. primum diluti vini uſum ad tempora Lycurgi refert, qui Oſiridi coævus in Thraciâ regnabat, ſabulámque illam de bello Bacchi cum Lycurgo, illiúſque ad Nymphas fugâ, à quibus ſervatus fuit, ex eo, quòd Lycurgus, cùm vidiſſet vino inebriari homines, ejus uſum in toto regno ſuo ſeveriſſimis legibus prohibuiſſet, eúmque poſt inventam diluendi artem iterum admiſiſſet, ortam fuiſſe. Amphictyon, cùm regnum malè partum [a] decem annos tenuiſſet, Athenis eodem modo, quo ab eo priùs Cranaus, ipſe [b] viciſſim ab Erichthonio expulſus fuerat; regna autem, quæ à patre acceperat, ſemper tenebat, in iiſque [c] Itonum filium habuit ſucceſſorem; præter Itonum unicam etiam, cujus nomen non traditur, habuit filiam, [d] quæ Rharo Cranai filio nupta Triptolemi & Cercyonis mater fuiſſe perhibetur. [e] Itono nati fuere Bœotus & Chromia; à Bœoto Bœotia nomen habuit; Chromia autem [f] nupta Endymioni [g] filio Athlii, Protogeniæ Deucalionis filiæ nepoti, qui expulſo Clymeno in Eleâ prope Olympiam regnavit, ei peperit [h] Pæonem, Epeum, & Ætolum; quibus juſſu Endymionis, in Olympiâ de imperio curſu certantibus, victoriam obtinuit [i] Epeus, atque ideo patri in regno ſucceſſit, quod malè ferens Pæon [k] à Peloponneſo deceſſit, regionémque circa Axium fluvium in confiniis Thraciæ & Macedoniæ occupans, ibi genti Pæoniæ nomen & originem dedit. [l] Ætolus autem cum fratre manſit, eíque ſinè maſculâ prole defuncto in regno ſucceſſit: [m] ſed ob cædem Apidis filii Jaſonis, quem imprudenter occiderat, è Peloponneſo fugere coactus ad Curetas venit, qui regionem circa fluvium Acheloum incolebant; ubi cùm, occiſis Doro, Laodoco, & Polypœte, à quibus receptus fuerat, regnum adeptus eſſet, ab eo deinde regio Ætolia, & incolæ Ætoli dicebantur. Ejus filii fuere Calydon, & Pleuron; à Calydone urbs & ſylva Calydonia, à Pleurone urbs Pleuron nomina habuerunt. A Pleurone tertius erat OEneus pater [n] Meleagri, [o] Tytei, [p] Deianiræ Herculis uxoris, & [q] Gorges matris Thoantis, qui Ætolis tempore belli Trojani imperavit. Thoantis filius fuit [r] Hæmon, Hæmonis [s] Oxylus, qui Heraclidas in Peloponneſum duxerat. Ætolo autem in Eleâ ſucceſſit [t] Eleus illius ex ſorore Eurycyde nepos, à quo Elei, qui priùs ab Epeo dicebantur Epei, nomen primò dicuntur habuiſſe. Epeus filium habuit Augeam, ob agrum ſuum ab Hercule ſtercoribus purgatum celebrem; Augeas genuit Agaſthenem; Agaſthenis filius fuit Polyxenus, qui [u] bello Trojano interfuit; Polyxeni nepos erat Epeus ejus nominis ſecundus, quem [x] Oxylus ex Ætoli poſteris Eleâ pellens ejus regnum occupavit, cujus poſteri (è quibus fuit Iphitus, qui ludos Olympiacos inſtauravit) donec regimen Monarchicum diſſolveretur, in Elide dicuntur regnâſſe.

[r] Euſebius in Chronicis. [s] Pauſanias in Atticis. Athenæus lib. 2. [t] Prometheo enim Amphictyonis avo fuerat coævus. Diodorus Sic. lib. 1. Phavorinus in Π[illegible]. [u] Vide Notas ad Epocham ſecundam. [x] Athenæus lib. 2. & lib 4. [y] Athenæus lib 2. & 4. [z] Athenæus lib. 2. [a] Euſebius in Chronicis. [b] Pauſanias in Atticis. Tzetzes Chil. 5. cap. 18 [c] Stephanus in Βοιωτία. Pauſanias in primo Eliacorum, & in Bœoticis, [d] Pauſanias in Atticis. [e] Stephanus in Βοιωτία. Pauſanias in Bœoticis in initio. [f] Pauſanias in primo Eliacorum. [g] Apollodorus lib. 1. Pauſanias in primo Eliacorum. [h] Apollodorus & Pauſan. ib. [i] Pauſanias in primo Eliacorum. [k] Pauſan. ib. [l] Pauſan. ibid. [m] Apollodorus lib. 1. Pauſanias in primo Eliacorum. [n] Apollodorus ib. Pauſanias in Phocicis, & Meſſenicis. Homerus Il. 9. Ovidius Metamorph. lib. 8, &c. [o] Homeri Il ζ'. Apollodor. lib. 1. Pauſanias in Corinthiacis. [p] Apollodor. lib. 1. Pauſan. lib. 2. [q] Pauſanias in primo Eliacorum. [r] Pauſanias in primo Eliacorum. [s] Pauſanias ib. [t] Homerus Iliad. β'. [u] Pauſan. in primo Eliacorum. [x] Euſebius in Chronicis. Pauſanias in Phocicis. Harpocration in Ἀμφικτύονες. Antiquum Scholion ad Demoſthenis orationem de pace, in fine Edit. Baſ Alexander ab Alexandro, lib. 5. c. 7. Phavorinus in Ἀμφικτύονες. Suidas ad eandem vocem. Dionyſ. Hal. lib. 4.

I Καὶ

Καὶ συνῆγε λαοὺς περὶ τὸ ἱερὸν οἰκοῦντας, καὶ ὠνόμασεν Ἀμφικτύονας, &c.] Amphictyonicum concilium ab Amphictyone de communibus Græciæ rebus conſulturum primùm congregatum fuiſſe, ab eóque Amphictyonicum vocatum, communi ferè omnium ſcriptorum [y] conſtat autoritate. Cùm primò inſtitutum fuiſſet, ex illis ſolis gentibus, quibus Amphictyon & fratres illius imperabant, videtur conſtitiſſe; nondum enim Dores, Iones, aut ulla Peloponneſiaca gens ad illud conveniebat. Dores enim & Iones ab Hellenis poſteris [z] ortum habentes Amphictyonis temporibus non nati erant; Peloponneſii nondum Hellenici fuere, aut cum Hellenicis linguam aut mores habebant communes: [a] ſed antequam Xuthus, & illius filii Ion & Achæus ad illos commigrâſſent, omnes erant [b] Pelaſgi; qui, cùm [c] Deucalioni acerrimi hoſtes fuiſſent, utpote ab eo Theſſaliæ totiúſque Græciæ, quæ extra Iſthmum eſt, imperio exuti, non omnino videtur veriſimile, eos cum Deucalionis filiis aliquam ſocietatem aut fœdus velle iniiſſe. Soli igitur ii populi, qui Deucalioni olim parebant, & à filio illius Hellene poſtea Ἕλληνες dicebantur, hujus concilii participes fuere. Cùm enim regnum Deucalionis, quem hôc ipſo anno, quo inſtitutum eſt concilium, ſupponimus occubuiſſe, inter filios illius dividendum eſſet; illi timentes, ne ſejuncti hoſtibus ſuis eſſent impares, aut ex aliquâ lite inter ſe belligerarent, hoc commune inſtituerunt concilium, quod ab Amphictyone ideo, quòd fratrum forſan natu maximus eſſet, Amphictyonicum dicebatur; ut, dum per illud omnes lites inter civitates ſinè bello componerentur, communíque illius decretis provideretur ſaluti, ſemper eſſent [d] ſibimet invicem amici & hoſtibus terribiles. Communi igitur ſumtu [e] templo Cereri condito in Thermopylarum anguſtiis prope [f] oſtium fluvii Aſopi (qui locus utpote in limitibus regnorum Hellenis & Amphictyonis, in medióque earum regionum, quibus imperabat Deucalion, ſitus conventui maximè erat opportunus) decreverunt, ut bis quotannis [g], in initio ſcilicet veris, & autumni, ſenatores à ſingulis populis electi ibi convenirent, ſacríſque deæ ſactis pro communi ſalute, de eâdem poſtea conſultarent. De Thermopylis poſtea ad Epoch. 52. dicturi ſumus; illæ autem, cùm inſigniſſimæ totius Græciæ anguſtiæ fuiſſent, plerumque ſimpliciter [h] *πύλαι* dicebantur, ab eâque voce conſeſſus hìc celebrari ſolitus *πυλαία*. & ſenatores *πυλαγόραι* vocabantur.

Cùm autem Acriſius Argivorum rex [k] ob timorem Perſei nepotis ſui, quòd ex oraculo audiviſſet ſe ab eo occidendum eſſe, in Theſſaliam decedens obſervâſſet multa deſiderari in hôc concilio, ut rectè & cum felici ſucceſſu haberetur, ſive quòd proceſſu temporis labeſactatum eſſet, ſive quòd in initio ſatis prudenter inſtitutum non fuiſſet; [l] illud circa [m] 230 annos, poſtquam ab Amphictyone primò congregatum fuit, de novo ordinavit, & ſcriptis legibus, [n] ſecundùm quas de cauſis ad concilium latis judicaretur, aſſignatíſque populis, qui illius participes eſſent, quot ſuffragia ſinguli haberent, & quo tempore & loco convenirent, omnia de hôc concilio ſancivit, quæ in illius celebratione à Græcis poſtea ſemper fuerant obſervata. Ab illius igitur temporibus non tantùm templi Cereris in Thermopylis, ſed Apollinis [o] etiam Delphici procurationem habuerunt Amphictyones; in utriſque igitur templis alternis vicibus, in templo Apollinis Delphici ſcilicet initio veris, in templo Cereris Thermopylis initio autumni conventus ſuos habuerunt. Populi verò, qui Acriſii decretis concilii participes fuere, [p] duodecim numerantur, Theſſali, Phthiotæ, Magnetes, Perrhœbi, Ænianes, Malienſes, Dolopes, Locrenſes, Phocenſes, Bœoti, Iones, Dores. Septem priores [q] Theſſalicæ gentes fuere, & ex-

[y] Euſebius in Chronicis. Pauſanias in Phocicis. Harpocration in Ἀμφικτύονες. Antiquum Scholion ad Demoſthenis orationem de pace, in fine Edit. Baſ. Alexander ab Alexandro, lib. 5. c. 7. Phavorinus in Ἀμφικτύονες. Suidas ad eandem vocem. Dionyſ. Hal. lib. 4. [z] Pauſanias in Atticis, & Achaicis, &c. Strabo lib. 8. & lib. 9. Apollodorus lib. 1. Vitruvius lib. 4. c. 1. [a] Apollodorus lib. 1, &c. Pauſanias in Achaicis. Strabo lib. 8. [b] Dionyſ. Hal lib. 1. [c] Dionyſ. Hal. ib. [d] Dionyſ. Hal lib. 4. [e] Strabo lib 9. Herodot. lib. 7. [f] Herodot. lib. 7. Strabo lib. 9. [g] Strabo lib. 9. Alexander ab Alexandro, lib. 3. c. 28 & lib 5. cap. 7. [h] Herodot. lib 7. Pauſan. in Phocicis, & in Atticis. Strabo lib. 9. Harpocration in πύλαι. Æſchines in orat. contra Cteſiphontem, & Demoſthenes in orat. pro Cteſiphonte. Heſychius in πυλαγόραι. [i] Strabo lib. 9. Heſychius in πυλαγόραι. Harpocrat. in πύλαι. [k] Apollodorus lib. 2. Pauſanias in Corinthiacis. [l] Strabo lib. 9. [m] Compara Euſebii Canonem de regibus Argivorum cum hâc Epochâ. [n] Strabo lib. 9. [o] Strabo lib. 9. Pauſanias in Phocicis. Plutarchus in Solone. Æſchines in orat. contra Cteſiphontem. Pauſanias in Achaicis. Herodot. lib. 5. Plutarchus in Syllâ [p] Æſchines in orat. περὶ παραπρεσβείας. Harpocration, Suidas, & Phavorinus in Ἀμφικτύονες. Michael Apoſtolius lib. 3. Prov. 4. Alexander ab Alexandro, lib. 5. c. 7. Pauſanias in Phocicis. [q] Strabo lib. 9.

tra Pylas habitabant; & cùm Theſſalia in quatuor partes dividatur, ſcilicet [r] in Phthiotin, Theſſaliotin, Æſtiæotin, & Pelaſgiotin, Dolopes & Perrhœbi Æſtiæotidis, Theſſali Theſſaliotidis, Magnetes Pelaſgiotidis ſub montibus Pelii & Oſſæ, Phthiotæ, Malienſes, & Ænianes Phthiotidis incolæ fuerunt, Malienſes in ipſis Pylis ad Sinum Maliacum habitabant, Ænianes ſub montibus OEtæis, atque ideo ab Æſchine [s] OEtæi dicebantur. Locrenſes erant, qui in triplice Locride; Bœoti, qui in Bœotiâ; Phocenſes, qui in Phocide; Iones, qui in Atticâ, Eubœâ, maris Ægei inſulis, & Ioniâ Aſianâ; Dores, qui in Doride ſub Pindo monte, & in Peloponneſo habitabant. Hi olim populi ad concilium conveniebant, [t] ſingulíque eorum duo ſuffragia habentes Amphictyonatûs jus ſinè ullâ immutatione uſque ad regnum Philippi Macedonis retinuerunt; tunc autem, Olympiadis ſcilicet centeſimæ octavæ anno tertio, [u] Phocenſibus, quòd expilato templo Delphico ſacrilegium commiſiſſent, & è Doricâ gente [x] Lacedæmoniis, quòd ſacrilegis auxilia tuliſſent, concilio motis, jus Amphictyonatûs duplicíſque ſuffragii, quod priùs habuerunt Phocenſes, ad [y] Macedones, qui ſacrilegos vicerunt, fuerat tranſlatum. Sed cùm Phocenſes poſt annos 67, Olympiadis ſcilicet 125 anno ſecundo, contra Gallos Delphos direpturos fortiſſimè pugnantes, illud templum, quod priùs expilaverant, jam ab expilatione liberâſſent, his meritis priora ſcelera compenſâſſe judicati, [z] in concilium communi Græcorum decreto, eodem modo, quo amoti fuere, iterum recipiuntur; in eóque illa, quæ olim Dolopum fuerunt, [a] qui ſub Macedonico imperio, eodem tempore quo Perrhœbi, libertate & nomine amiſſis interierant, fortè habuerunt ſuffragia. Perrhœborum autem loco Delphi, qui ante templi expilationem [b] ſuffragia cum Phocenſibus habuerunt communia, ne, qui ſacrilegio [c] maximè obſtabant, cùm ſacrilegis mulctarentur, & à templi participatione excluderentur, qui illius perpetui curatores fuerunt, in concilium cum pleno Amphictyonatûs jure non diu poſt excluſos Phocenſes videntur fuiſſe cooptati. Cùm enim [d] Pauſanias Delphos, eodem modo quo Bœoti, Theſſali, Macedones, & aliæ gentes, quæ ad concilium conveniebant, bina ſuffragia tradit habuiſſe, quæ [e] penès eos ab initio non fuere; illíque etiam ab [f] Harpocratione, [f] Suidâ, [g] Michaele Apoſtolio & [h] Alexandro ab Alexandro inter gentes Amphictyonicas numerantur, quonam tempore probabilius eſt, eos hoc jus primò conſecutos fuiſſe? Poſt victoriam Actiacam [i] Nicopolis etiam, quam Auguſtus prope eum locum, quo Antonium ſuperaverat, [k] in victoriæ monumentum condidiſſet, imperatoris decreto facta eſt Amphictyonica; & Magnetes, Ænianes, Phthiotæ, & Malienſes [l] juſſi ſe Theſſalis conjungere, ab eo tempore non niſi cum illis participârunt bina ea, quæ priùs ſinguli habuerunt, ſuffragia. Pauſaniæ igitur tempore, qui imperante Antonino Pio circa medium ſecundæ poſt Chriſtum centuriæ [m] maximè floruerat, qui concilii participes fuere, hi populi [n] recenſentur; Theſſali, Macedones, Nicopolitani, Delphi, Phocenſes, Locrenſes, Bœoti, Dores, Iones. [o] Harpocration, [o] Suidas, [p] Michael Apoſtolius, & [q] Alexander ab Alexandro, inter eos etiam numerant Achæos; ſed de his nihil Pauſanias: non omnino tamen videtur veriſimile, quin hi, cùm ſub Arato, Philopœmone, & Lycorte Polybii patre fortiſſimis ducibus Græciæ [r] domini evaſiſſent, Amphictyonatûs jus tunc fuiſſent conſecuti, quod olim etiam ante Heraclidarum in Peloponneſum deſcenſum, cùm Acriſius, qui gentes Amphictyonicas ordinavit, [s] Achæus fuiſſet, videntur habuiſſe. In initio ſuffragia Amphictyonica penès ſolas gentium metropoles fuerunt; atque ideo [t] Strabo Amphictyonici concilii duodecim

[r] Strabo ib. [s] In orat. περὶ παραπρεσβείας. [t] Æſchines in orat. περὶ παραπρεσβείας. [u] Diodorus Siculus, lib. 15. Pauſanias in Phocicis. [x] Pauſanias, & Diodorus, ib. [y] Demoſthenes in orat. de Pace, & antiquum Scholion ad illam orat. in fine Edit. Baſ. Pauſanias in Phocicis, & Diodorus Siculus, lib 15. [z] Pauſanias in Phocicis. [a] Strabo lib 9. [b] Vide Æſchinis orationem περὶ παραπρεσβείας. [c] Diodor. Sic. lib. 15. Pauſan. lib. 10. [d] Lib. 10. [e] Vide Æſchinis orat. περὶ παραπρεσβείας. [f] In Ἀμφικτύονας. [g] Lib. 3. Prov. 4. [h] Lib. 5. c. 7. [i] Pauſan. in Phocicis. [k] Dion Caſſius, lib. 51. Strabo lib. 7. [l] Pauſanias lib. 10. [m] Meminit enim belli Judaici confecti in Atticis, & Antonini in Corinthiacis. [n] Pauſanias lib. 10. [o] In Ἀμφικτύονας. [p] Lib. 3. Prov. 4. [q] Libro 5. c. 7. [r] Vide Polybium lib. 2, 3, 4, 5. Plutarchum in Arato, Cleomene, Philopœmene, & Tito Quintio, & Livium Decad 4. [s] Argivorum enim rex fuit; Argivi autem ante Heraclidarum deſcenſum Achæi fuerunt, & ſic plerumque ab Homero vocantur. [t] Lib 9.

civitates primò participes fuiſſe tradit; poſtea aliis etiam civitatibus erant [u] communicata; & tandem, cùm Dores & Iones plures habuiſſent urbes inſigniſſimas, ut hæ etiam in concilium admitterentur, ultra juſtum numerum multiplicata fuere: cautum tamen eſt, ut in nullo conventu, plura quàm viginti quatuor, duo ſcilicet pro ſingulis gentibus, ſecundùm antiquum inſtitutum haberentur; atque ideo cùm Pauſaniæ temporibus [x] penès urbes Amphictyonicas triginta eſſent ſuffragia, ſoli Delphi, Athenienſes, & Nicopolitani omnibus conventibus, cæteri non niſi vicibus ſuis, interfueruut.

Senatores ad concilium miſſi ἀπὸ τῦ εἰς τὰς πύλας ἀγείρεσθαι [y] πυλαγόροι dicebantur: penès hos erant civitatum ſuffragia. Quot verò à ſingulis delegati fuere, incertum eſt. Athenienſes in eo conſeſſu, quo Phocenſes ob excultum agrum Cirrhæum Apollini ſacratum condemnârunt, [z] quatuor habuerunt pylagoras (delirant enim, qui lectâ oratione Æſchinis contra Cteſiphontem, præter Æſchinem, Midiam Anagyraſium, & Thraſiclem Leſbium, Demoſthenem etiam in illo conventu ſupponunt non fuiſſe pylagoram.) Videtur igitur numerus eorum eſſe ex arbitrio civitatum, quæ eligebant: quotcunque verò ab eâdem mittebantur, ſi penès eam eſſet unum tantùm ſuffragium, [a] plura in conventu non habuerunt. Quàm ſubitò conveniebant pylagoræ, Amphyctionum juramento omnibus propoſito, eo & ſemetipſos & civitates, à quibus miſſi fuere, obſtrinxerunt [b] Μηδεμίαν πόλιν τῶν Ἀμφικτυονίδων ἀνάστατον ποιήσειν, μηδ' ὑδάτων ναματιαίων εἴρξειν, μήτ' ἐν πολέμῳ, μήτ' ἐν εἰρήνῃ· ἐὰν δέ τις ταῦτα παραβῇ, στρατεύσειν ἐπὶ τοῦτον, καὶ τὰς πόλεις ἀναστήσειν, καὶ ἐάν τις ἢ συλᾷ τὰ τοῦ Θεοῦ, ἢ συνειδῇ τι, ἢ βουλεύσῃ τι κατὰ τῶν ἐν τῷ ἱερῷ, τιμωρήσειν, καὶ ποδὶ, καὶ χειρὶ, καὶ φωνῇ, καὶ πάσῃ δυνάμει, i. e. *urbem nullam Amphictyonicam ſe everſuros, neque aquâ profluente ſe probibituros, ſive pace, ſive bello; ſi quis contrà feciſſet, ſe bellum illaturos, & urbes exciſuros: & ſi quis Apollinem ſpoliaret, vel conſcius eſſet illius injuriæ, vel conſilium daret contra templum, eum ſe ulturos, & pede, & manu, & voce, & omnibus viribus.* Juramento diram execrationem addiderunt contra eos, qui violaverint; & deinde [c] ſacris factis, ſive Delphis, ſive Thermopylis conveniſſent, primò de rebus [d] templi, in quo ſedebant, & cujus procuratores erant, ſcil. de donariis, theſauris, ſacrificiis, an omnia circa ea rite ſanctéque facta fuiſſent, & deinde de publicis Græciæ rebus, an commune jus ab omnibus inviolatum ſervaretur, inquirebant: & ſi aliqua civitas, aut tota gens circa hæc peccâſſe accuſaretur, ad conventum [e] citabant, ut cauſam dicerent; deprehenſæque circa hæc peccâſſe, ſi ſacrilegium aut impietatem contra deum admiſiſſent, dicto anathemate, excluſione à templi participatione, & à concilio, ſi Amphyctionicæ fuiſſent; ſi autem injuriæ tantùm contra aliquam Græcam civitatem, ob violatas aut in pace, aut in bello gentium leges reæ fuiſſent, pecuniâ, quanta læſis faceret ſatis pro injuriâ, communi decreto mulctabantur. [f] Poſteriori modo Lacedæmonii ob occupatam tempore pacis arcem Cadmeam, [g] priori modo Phocenſes, & iidem Lacedæmonii paulo poſtea ob expilatum templum Delphicum fuerunt condemnati. Quando in concilio aliquid majoris momenti agebatur, [h] quicunque ex aliquâ Græcâ civitate, aut ob oraculum, aut ob ſacrificia fortè aderant, ad illud convocati fuere. Conventus, qui ex his conſtabat, [i] Ἐκκλησία; qui ex ſolis pylagoris, [k] Συνέδριον dicebatur. De privatis litibus, aut privatorum criminibus judicare infra concilii dignitatem habebatur; nec unquam privatus aliquis, ſi excipias [l] Ephialtem Trachinium, qui Xerxi per montes OEtæos, cùm à Lacedæmoniis occluſæ fuiſſent Thermopylarum anguſtiæ, in Græciam monſtravit viam, in hôc concilio unquam fuerat judicatus. Sed ſi aliquis talis, aut impietatis contra deum, aut injuriæ contra Græcos accuſaretur, contra gentem, ſeu civitatem, cujus civis erat, ſi non ab eâdem fuiſſet punitus, intendebatur actio. Si condemnati ſententiæ non ſubmitterent,

[u] Themiſtoclis temporibus 31 civitates Amphictyonicæ fuerunt. Plut. in vitâ ejus. [x] Pauſan. l. 10. [y] Harpocration, Suidas & Heſychius in πυλαγόροι. Strabo l. 9. [z] Æſchines in orat. contra Cteſiphontem. [a] Pauſan. in Phocicis. [b] Æſchines in orat. περὶ παραπρεσβείας. [c] Dionyſ. Hal. l. 4. Strabo l. 9. [d] Æſchines contra Cteſiphontem. Plutarch. in Solone, &c. [e] Demoſthenes in orat. de Coronâ. [f] Diodorus Sic. l. 15. [g] Pauſanias in Phocicis. Diodorus l. 15. [h] Æſchines in orat. contra Cteſiphontem. [i] Æſchines ib. [k] Suidas & Harpocration in Ἀμφικτύονες. [l] Herodot l. 7.

bellum

bellum indicebatur rebellibus: hoc autem Amphictyonum decreto duobus ſolis Græciæ populis, [m] Cirrhæis ſcilicet & [n] Phocenſibus, unquam fuit illatum; tam ſanctum hujus concilii decretis parere à cæteris ſemper habebatur. Cirrhæis autem duce Solone, Phocenſibus duce Philippo Macedone debellatis, priores deleti, poſteriores miſerè mulctati fuere.

Omnia Amphictyonum decreta [o] ſummi ſacerdotis templi Delphici eodem modo, quo acta publica apud Romanos Conſulum, & apud Athenienſes Archontum, nomine ſignabantur, eaque inciſa in columnis marmoreis ſub hâc formâ promulgata fuere, Ἐπὶ Ἱερέως Κλειναγόρου ἐαρινῆς Πυλαίας ἔδοξε τοῖς Πυλαγόραις ϗ τοῖς Συνέδροις τῶ Ἀμφικτυόνων· ἐπειδὴ Ἀμφισσεῖς, &c. Totum hoc decretum, & aliud ejuſdem formæ in oratione Demoſthenis de Coronâ legi poteſt.

Omni Pylaïco conventui cum pylagoris etiam [p] interfuerunt Hieromnemones. Apud Græcos autem duplicis generis & officii fuerunt Hieromnemones; alii enim erant civiles magiſtratus, apud quos in ſcripta redigebantur [q] contractus & judicum ſententiæ; atque hi non omnino differebant ab iis, qui ſimpliciter Μνήμονες, i. e. Notarii dicebantur, niſi quòd fortè in hoc munus electi, ut ſanctiùs ab iis præſtaretur, etiam ſacerdotes fuerint, atque ideo ἱερομνήμονες vocabantur. Μνήμονα autem ſcribam ſeu notarium fuiſſe interpretatur [r] Euſtathius ad Homerum. Alii autem Hieromnemones, qui per hanc vocem magìs propriè ſignificabantur, erant ſacerdotes, qui ideo, quòd circa res ſacras & deorum cultum docti & periti fuerint, memoriâque tenuerint, quo ritu, & quibus ſacris quiſque eorum colendus eſſet, [s] ἀπὸ τῆς μνήμης εἶναι τ ἱερῶν nomen ſortiebantur; iidémque omnino fuere cum illis, qui apud Ægyptos Ἱερογραμματεῖς, & apud Judæos Ἀρχιερεῖς dicebantur. Sacerdotes enim, qui apud Ægyptios in ſacris Mercurii libris, & Ægyptiacâ theologiâ verſati fuere, [t] Ἱερογραμματεῖς; qui apud Judæos in libris Moſis, & Judaicâ theologiâ, [u] Ἀρχιερεῖς vocabantur; & ſecundum hanc vocis ſignificationem, & non de capitibus Ephemeriarum, aut familiarum interpretandus eſt locus, ubi Herodes dicitur congregâſſe [x] ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς τῦ λαῦ: cùm enim docti apud Judæos, & legis periti, quales erant ſynedriorum aſſeſſores, erant vel Levitici, vel laici; laici γραμματεῖς τῦ λαῦ; Levitici, ſive eſſent è familiâ Aharonis, ſive tantùm Levitæ, ἀρχιερεῖς dicebantur, qui cùm ideo γραμματεῦσι τῦ λαῦ opponuntur, quòd è clero fuerint, æquè propriè etiam γραμματεῖς τ ἱερέων, ſeu ἱερογραμματεῖς poterant appellari; utrique autem, ſcilicet tam ἀρχιερεῖς quàm γραμματεῖς τῦ λαῦ generali voce [y] סופרים i. e. Scribæ dicebantur. Hieromnemones, qui cum Amphictyonibus conveniebant, utriuſque generis fuere; & non tantùm ſacerdotum, ſed etiam ſcribarum ſeu notariorum præſtabant officia: cùm enim ad omnem conventum Pylaïcum mitterentur, [z] συνεδρεύσαντες. ϗ θύσαντες, pylagoræ συνεδρεύσαντες, hieromnemones θύσαντες fuerunt; [a] hi igitur in eo ſolenni conventu ſacra deo peragebant, omniáque ad ea peragenda neceſſaria ſinguli parabant pro civitatibus ſuis, atque ideo etiam [b] ἐπίσκοποι τ ἀναλισκομένων ἐν τ θυσίαις dicebantur. [c] Iidem in conſeſſu ſcribæ ſeu notarii fuere, omniáque ea, quæ decreverunt pylagoræ, in tabulas referebant; curabántque, ut indè in [d] columnas marmoreas tranſcripta tum in templo Apollinis Delphici, tum in templo Cereris in Thermopylis promulgarentur: atque ideo cùm Amphictyones in templo Apollinis Delphici ſedentes contra Phocenſes decreta feciſſent, juſſerunt hieromnemonas, ut illi [e] περὶ τ ὀπίσω πυλαίας, ad Pylas cum illo decreto convenirent, ut ibi ſcilicet etiam in columnis

[m] Plutarchus in Solone. Æſchines in orat. contra Cteſiphontem. [n] Pauſan. l. 10. Diodorus Sic. l. 15. Æſchines in oratione contra Cteſiphontem, & Demoſthenes in orat de Coronâ. [o] Demoſthenes de Coronâ. [p] Suidas, Harpocration, Phavorinus & Heſychius in ἱερομνήμονες. Scholiaſtes Ariſtophanis ad Nubes. Æſchinis orat. contra Cteſiphontem. [q] Henricus Stephanus in ἱερομνήμων, pro hâc vocis ſignificatione citat Ariſtotelem. [r] Ad Odyſſ. ϐ. verſ 162. [s] Etymolog. in ἱερομνήμονες, [t] Lucian. in Macrobiis. Porphyrius l. 4. ſect. 8. Suidas in ἱερογραμματεῖς. [u] Vide Clariſſimum *Lightfoot*, in Horis Hebraicis, ad Matth cap. ii. ver. 4. [x] Matth. cap. ii. v. 4. [y] Bab. Beracoth. fol. 45. a. & apud Thalmudicos paſſim. [z] Scholiaſtes Ariſtophanis ad Nubes. Phavorinus in ἱερομνήμονες. [a] Etymolog. in ἱερομνήμονες. Phavorinus, Suidas, & Harpocration ad eandem vocem. Scholiaſtes Ariſtoph. ad Nubes, Æſchines contra Cteſiphontem Diodorus Siculus, l. 15. [b] Scholiaſtes Ariſtophanis ad Nubes. Phavorinus in ἱερομνήμονες. [c] Æſchines contra Cteſiphontem, & Demoſthenes pro Cteſiphonte. Phavorinus & Heſychius, & Suidas in ἱερομνήμονες. [d] Diodorus Siculus, l 15. [e] Æſchines in orat. contra Cteſiphontem.

Marmoreis inciſa, quæ contra illam gentem decreta fuerant, in utroque conſeſſus loco in publico proponerentur.

Qui Acriſium primum hujus concilii inſtitutorem fuiſſe tradunt, illud Amphictyonicum appellari volunt [f] ἀπὸ τῦ περιοίκυς εἶναι τ̃ Δελφῶν τὺς συναχθέντας: κτίσαι enim dicunt antiquam vocem fuiſſe uſurpatam pro οἰκῆσαι, & pro exemplis afferunt illa Homeri ἐυκτίμενον πτολίεθρον κ̀ ἐυκ τιμένην καθ' ἀλωήν, vocíſque ἐυκτίμενον, quæ *bene habitatum* ſignificat, ab εὖ bene & κτίσαι pro οἰκῆσαι deducunt originem. Sed ſi hæc admittenda eſſet Etymologia, & Ἀμφικτύονες eſſent quaſi περικτίονες, ut vox cum literâ ι ſcriberetur, & non cum υ, omnino requireret originis ratio. His Etymologicis ſimiles ſunt etiam ii, qui hunc conventum non ἀπὸ τ̃ πύλης, quia in Thermopylarum anguſtiis conveniebat, ſed quia [g] Pylades ob Clytæmneſtræ cædem coram eo primus cauſam dixerat, Πυλαίαν volunt appellari. Sed approbatæ autoritatis hiſtoricis, qui tradunt contrarium, potiùs quàm inſulſis grammaticis adhibenda eſt fides.

Vir apud noſtrates [h] inſigniſſimus exiſtimavit duos & diverſos fuiſſe Amphictyonicos conventus, qui Delphis, & Thermopylis conveniebant, & unum ab Amphictyone, alterum in hujus ſimilitudinem ab Acriſio fuiſſe inſtitutum. Sed cùm Strabo, ubi agit de Amphictyonico conventu ab Acriſio inſtituto, [i] dicat illum Πυλαίαν appellari, qui etiam ad Pylas ſeu Thermopylas conveniebat, ideóque etiam aſſeſſores pylagoras vocatos fuiſſe, eóſque Cereri in Thermopylis ſacrificâſſe; ex nullo loco mihi evidentius apparet, conventus Delphis & Thermopylis celebrari ſolitos unum eundémque fuiſſe, quàm ex hôc, unde ille probavit fuiſſe diverſos. Nec differentias, quas inter hos conventus ponit vir clariſſimus, quòd unus ſcilicet ex 12 civitatibus, alter ex tot gentibus conſtaret, & quòd unus publicas Græciæ, alter tantùm templi res procuraret, omnino agnoſco. Cùm enim Amphictyones Delphis conventus ſuos celebrarent, cùm contra [k] Cirrhæos, & poſtea cùm contra [l] Phocenſes bellum decreviſſent iis communibus Græciæ armis inferendum, & iidem etiam Delphis, ut [m] Diodorum Siculum legenti facilè patebit, Lacedæmonios ob turbatam publicam pacem, occupatámque Cadmeam arcem condemnâſſent, conventúmque eo in loco celebrari ſolitum, [n] Plinius publicum totius Græciæ vocet concilium; quis dubitat, quin ibi etiam de publicis rebus conſultatum fuiſſet? Et profectò illuc non tantùm 12 civitates, ſed tot gentes conveniſſe, eaſdémque omnino fuiſſe cum illis, qui conventum in Thermopylis celebrabant, ab [o] Æſchine & [p] Pauſaniâ ita diſertis verbis aſſeritur, ut ipſi, qui aſſerit contrarium, ſi hos tantùm inſpexiſſet autores, non poterat non evidentiſſimum apparuiſſe. Quare autem Strabo dicit hoc concilium olim ex 12 tantùm civitatibus conſtare, ſuprà monui. Præterea cùm dicat Pauſanias Achæos conventum Ægii celebrâſſe, [q] καθότι εἰς Θερμοπύλας, κ̀ εἰς Δελφὺς Ἀμφικτύονες, & in decreto [r] Amphictyonum à Demoſthene lato ſancitur, τὺς Πυλαγόρυς πορδύεοζ εἰς πύλας, κ̀ εἰς Δελφὺς ἐν τοῖς τεταγμένοις χρόνοις, & ex eâdem Æſchinis oratione conſtet conventum, in quo hoc decretum fuerat, Delphis, proximum verò in Thermopylis, & illum in initio veris, hunc igitur in initio autumni celebratum fuiſſe; indè ulteriùs probatur, concilium, quod in utriſque locis habitum fuerat, unum idémque fuiſſe, & in hôc tantùm differre, quòd illius ſenatores, qui in initio veris Delphis, in initio autumni, ut ex loco ultimè citato conjecturam ſumimus, Thermopylis ſemper conveniebant.

Cùm Macedones, & poſtea Romani obtinuiſſent Græciæ imperium, valde diminuta erat Amphictyonum autoritas; nec ulla, niſi umbra illius, quam olim habuerunt, penès eos deinde fuiſſe videtur. Hanc autem diu retinuerunt: quando verò primò deſinebant convenire, incertum eſt. [s] Pauſaniæ temporibus conventus ſuos ſemper celebrabant; ſed cùm in illis tantùm res ſacras & idololatricos deorum cul-

[f] Phavorinus, Etymolog. Harpocration & Suidas in Ἀμφικτύονες. Pauſanias in Phocicis. Strabo lib. 9. [g] Scholiaſtes Ariſtophanis ad Nubes. Phavorinus in Πυλαγόρας. Scholiaſtes Sophoclis ad Trachinias. [h] Dominus Johannes Marſhamus, in libro ſuo nuper edito, pag. 116. [*lege prius p. 297. hujus editionis.*] [i] Strabo lib. 9. [k] Plutarch. in Solone. [l] Æſchines in orat. contra Cteſiphontem, & Demoſthenes in orat. pro Cteſiphonte. [m] Lib. 15. [n] Lib. 35. cap. 9. [o] In orat. περὶ παραπρεσβείας. [p] In Phocicis. [q] Pauſanias in Achaicis. [r] Æſchines in orat. contra Cteſiphontem. [s] Pauſan. in Phocicis.

tus curarent, Conſtantini temporibus, cùm hi interdicti fuiſſent, cum templo & religione ſuâ videntur omnino periiſſe.

Ep. 6. Ἀφ᾽ οὗ Ἕλλην ὁ Δευκ . . . . . ωτιδος ἐβασίλευσε, καὶ Ἕλληνες ὠνομάσθησαν τὸ πρότερον Γραικοὶ καλούμενοι, καὶ τὸν ἀγῶνα Παναθ . . ναι . . . . . . ᾧ ΧΗΗΗ𐅄ΠΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος. In primâ lacunâ ſuppleo, Ἀφ᾽ οὗ Ἕλλην ὁ Δευκαλίωνος Φθιωτιδος ἐβασίλευσε. Hellenem enim Deucalionis filium & Phthiotidis regem fuiſſe quis ignorat? In ſecundâ & tertiâ ſuppleo, καὶ τὸν ἀγῶνα Παναθηναικὸν συνεστήσαντο ἔτη. De feſto Panathenaico hìc agi ex literis, quæ relinquuntur integræ, manifeſtè apparet; ſed illud nondum celebratum fuiſſe indicat epocha decima. Hìc igitur ſecundùm [t] Lydiatum innuitur Hellenem non inſtituiſſe, ſed Erichthonio poſtea perſuaſiſſe, ut inſtitueretur. Sed inimicitiæ, quæ neceſſariò ſupponendæ ſunt interceſſiſſe Helleni & Erichthonio, qui Amphictyonem Hellenis fratrem [u] regno expulerat, hoc non admittunt. Præterea inſtituti ratio à chronographo noſtro in omnibus aliis Epochis obſervata, ut res ad illum annum referantur, ſub quo de illis agitur, omnino requirit: atque ideo lego potiùs in plurali numero συνεστήσαντο, & verbum illud ad Athenienſes referens, opinor hìc innui, eos feſtum Panathenaicum in imitationem conventûs Amphictyonici, ut hujus beneficio inter Atticæ δήμους, eodem modo, quo illius inter Græciæ gentes pax & amicitia inviolatæ præſervarentur, decretis ſuis conſtituiſſe, quamvìs ob aliquem caſum, fortè [x] ob bellum inter Amphictyonem & Erichthonium de regno ortum, primam illius celebrationem uſque ad annum regni Erichthonii nonum, & Epochæ Marmoreæ [y] 1242, diſtuliſſent. Si verò potiùs velis, quòd illud Epochæ decimæ Παναθηναίοις τοῖς πρώτοις γινομένοις, quod dubium movet, de Panathenæis abſolutè primis non intelligatur, non refragor, cùm ſic etiam, ne Chronographus noſter dicat repugnantia, æquè veriſimiliter poſſis cavere.

Καὶ Ἕλληνες ὠνομάσθησαν τὸ πρότερον Γραικοὶ καλούμενοι] Ut meliùs intelligatur, quando Græciæ incolæ Γραικῶν, quando Ἑλλήνων, aliáque, quæ antiquitus habuerunt, nomina primò adepti fuerunt, & quinam erant, qui his nominibus vocabantur; liceat ab illis, qui primò Græciam incoluerunt, exordiri. Poſt confuſionem Babylonicam, & diſperſiones gentium, multæ elapſæ ſunt ætates, priuſquam aliquis populus fixam in Græciâ ſedem obtinuerat. Recentes enim incolæ, priuſquam urbes aliquas condidiſſent, aut ſemetipſos in novâ coloniâ ſatis firmiter muniviſſent, à potentioribus advenis, & illi rurſus ab aliis diu ſemper [z] pellebantur, nec aliquis ante Inachum (Sicyoniorum enim reges, ut ficta nomina, meritò rejiciunt [a] doctiſſimi) in hâc regione regnum ſtabilivit: ille verò Peloponneſum occupans, & naturâ loci munitus, utpote ad quem nullus, niſi per anguſtum Iſthmum, patebat aditus, ibi Argivis [b] 300 annos, priuſquam Cecrops in Atticâ regnaverat, circa annum ætatis Patriarchæ Iſaaci vigeſimum primum, per annos 50 [c] primus imperâſſe perhibetur. Hujus [d] filius erat Phoroneus, cujus temporibus [e] Æzius, & poſt illum filius illius Lycaon in Arcadiâ primi regnabant. Phoroneus autem genuit [f] Nioben, quæ [g] prima omnium mortalium ſecundùm mythologicos Jovi miſta peperit Pelaſgum; qui [h] ductâ Deianirâ Lycaonis filiâ, illi in regno Arcadiæ ſucceſſit, & [i] regionem illam, [k] quæ priùs ab Æzio & Lycaone, Æzia & Lycaonia dicebatur, totámque Peloponneſum à ſuo nomine Pelaſgiam, & incolas Pelaſgos appellavit; [l] quod nomen uſque ad Danai tempora, qui mutato nomine eos Danaos vocavit, per 300 annos ſemper retinuerunt. [m] Cùm Pelaſgi temporibus homines ſolis radicibus & herbis veſcerentur, eáſque ſæpe, quæ pernicioſæ erant, incautè comediſ-

[t] Vide illius notas ad hanc Epocham. [u] Vide notas noſtras ad Epocham quintam. [x] Vide notas noſtras ad Epoch. 5. [y] Vide Epoch. 10. [z] Thucydides lib. 1. [a] Dominus Johannes Marſhamus in προκατασκευῇ, ad librum ſuum nuper editum. Salmaſius de linguâ Helleniſtica, part. 2. cap. 1. & alii. [b] Euſebius in Chronicis. [c] Euſebius ib. Pauſanias in Arcadicis. Apollodorus lib. 2. Herodotus lib. 1. [d] Pauſanias in Arcadicis. Apollodorus lib. 2. Euſeb. in Chronicis. [e] Dionyſ. Hal. lib. 1. [f] Dionyſ. Hal. ib. Pauſanias lib. 8. Apollodorus lib. 2. [g] Dionyſ. Apollod. & Pauſan. ib. Diodorus Siculus lib. 4. Nonnus lib. 32. Scholiaſtes ad Statii Theb. l. 4. [h] Dionyſ. Hal. lib. 1. [i] Pauſan. lib. 8. Dionyſ. lib. Apollodorus lib. 2. [k] Dionyſ. Hal. lib. 1. Euſtathius in Dionyſii περιήγησιν, ad verſ. 415. [l] Strabo lib. 5. p. 221. [m] Pauſan. lib. 8. initio.

ſent; ille glandium eſum apud poetas toties decantatum, utpote multo ſalubriorem, primus introduxit; quibus Arcades etiam poſt inventas fruges diu veſcebantur: atque ideo in reſponſo non diu ante Olympiadum initium Lacedæmoniis dato, qui tum Arcadibus bellum illaturi Oraculum Delphicum conſulebant, Pythia dixit,

> [n] Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι,
> Οἵ σ' ἀποκωλύσουσι.

Hujus Pelaſgi filius erat [o] Lycaon ejus nominis ſecundus, qui Jovem Lycæum humanis ſacrificiis primus coluit, & Lupercalia inſtituit. Lycaonis aut filius aut nepos erat Piaſus, [p] qui filiâ ſuâ Lariſſâ vi vitiatâ ex eâ genuit alium [q] Pelaſgum, Phthium, & Achæum, qui (cùm, ut vitiatæ honor illæſus præſervaretur, apud [r] antiquos ſemper in more eſſet, ſi femina inſignioris fuiſſet notæ, fingere eam ab aliquo deo compreſſam fuiſſe) [s] Neptuni filii dicebantur. [t] Hi non multos annos, poſtquam [u] OEnotrus filius Lycaonis ex eâdem regione in Italiam tranſierat, eodem modo agri inopiâ coacti Peloponneſum tunc incolis ſuis nimis anguſtam ſextâ ætate, i. e. circa annos 125 (ætas enim Dionyſio Halicarnaſſeo, qui hæc tradit, [x] ex 25 annis conſtat) poſtquam hæc regio à Pelaſgo ibi regnante primò Pelaſgia dicebatur, deſeruerunt; magnóque ſecum educto exercitu Theſſaliam, totámque ferè Græciam, quæ extra Iſthmum eſt, occupârunt, & à gentis nomine etiam [y] Pelaſgiam appellârunt: ita ut tota ea regio, quæ poſtea Græcia, ab hôc tempore uſque ad Deucalionis regnum per annos circa 125 Pelaſgia dicebatur. [z] Partes autem illius, quas ſinguli fratres obtinuerunt, Pelaſgiotis, Phthiotis, & Achæa ab eorum nominibus vocabantur. [a] Pelaſgiotis & Phthiotis notæ erant in Theſſaliâ provinciæ, utpote quæ ea nomina uſque ad Auguſti imperium, [b] qui primus juſſit omnes Theſſalicas gentes eodem nomine Theſſalos appellari, apud antiquos ſemper retinuerunt. Regio, quam Achæus à ſuo nomine Achæam denominavit, inter OEtæos montes, & Iſthmum Corinthiacum ſita fuit: illa autem non diu poſtea à diverſis populis occupata in minores regiunculas dividebatur, ſcilicet in Atticam, Megaridem, Bœotiam, Phocidem, Locridem, & Ætoliam, quæ ab incolis ſuis diverſa obtinentes nomina uno communi & ſibi proprio nunquam iterum vocabantur, donec Romani eas omnes in unius provinciæ formam redigentes antiquum, utpote à Pelaſgis orti, reſtituerent nomen, & Achæam iterum appellarent. Potentiſſimus autem fratrum erat Pelaſgus, qui in ſeptentrionali Theſſaliæ parte regni ſedem habens multas ibi condidit civitates, tres autem inſignioris notæ, quarum duas, [c] unam ſcilicet ad fluvium Peneum, alteram ad mare ſitas, in matris honorem Lariſſas, aliam autem ab urbis Argivæ nomine, è quâ coloniæ partem eduxerat, [d] Argos appellavit: ut autem ab eâ diſtingueretur, hoc [e] Pelaſgicum Argos, illud [f] Achaicum ab incolis ſuis poſtea dicebantur. Argos Achaicum ob eminentiam ſuam ſæpe ſimpliciter Argos, illud verò ſemper Pelaſgicum apud ſcriptores vocatur, atque ideo in Homero eſt, —— [g] ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον. Pelaſgi filius & ſucceſſor erat [h] Chlorus, Chlori [i] Æmon, Æmonis [k] Theſſalus, Theſſali [l] Græcus. Hi omnes Pelaſgis per quinque ætates, hoc eſt circa annos [m] 125, priuſquam Cecrops in Atticâ regnaverat, imperâſſe perhibentur. Ab Æmone [n] Æmonia, à Theſſalo [o] Theſſalia, à Græco [p] Græcia regio, cui imperaverant, primò vocabatur. [q] Eu-

[n] Herodot. lib. 1. Pauſan. in Arcadicis. [o] Dionyſ. Hal. lib. 1. Pauſanias lib. 8. [p] Strabo lib. 13. [q] Dionyſ. Hal. lib. 1. Euſtathius in Scholiis ad Homeri Il. β'. [r] Diodorus Siculus lib. 1. part. 1. [s] Dionyſ. Hal. lib. 1. Euſtathius in Scholiis ad Homeri Il. β'. [t] Dionyſ. Hal. ib. [u] Pauſanias lib. 8. Dionyſ. Hal. lib. 1. Servius ad Virgilii Æn. lib. 3. [x] Dicit enim 432 annos ab excidio Trojæ ad Romam conditam eſſe 17 ætates, lib. 1. & lib. 2. [y] Dionyſ. Hal. lib. 1. Didymus in Scholiis ad Homeri Il. β'. verſ. 681. Euſtathius ad eundem locum. Didymus ad Homeri Il. π'. verſ. 233. [z] Dionyſ. Hal. lib. 1. Euſtathius in Scholiis ad Homeri Il. β'. verſ. 681. [a] Vide Strabonem lib. 9. aliósque. [b] Pauſanias in Phocicis. [c] Strabo lib. 9. [d] Strabo lib. 5. & lib. 8. [e] Strabo ib. Euſtath. & Didym. ad Il. Hom. β'. v. 681. [f] Euſtathius in Scholiis ad Dionyſ. περιήγησιν, ad ver. 418. Strabo lib. 8. p. 365. [g] Hom. Il. β'. ver. 681. [h] Stephanus Byzantinus in Αἱμονία. [i] Stephanus, ibid. [k] Rhianus poeta. Stephanus in Αἱμονία, & Θεσσαλία. [l] Stephanus Byzantinus in Γραικός. [m] Scilicet quinque ætates priuſquam à Deucalione victi fuerant. Dionyſ. Hal. lib. 1. [n] Strabo lib. 9. in fine libri. Dionyſ. Hal. lib. 1. Rhiani poetæ fragmentum. Stephanus in Αἱμονία. [o] Euſeb. in Chronicis. Strabo l. 9. in fine libri. Euſtathius in Scholiis ad Dionyſii περιήγησιν, ad verſ. 427. Rhiani poetæ fragmentum. Stephanus Byzantinus in Θεσσαλία. [p] Euſebius in Chronicis. Stephanus Byzantinus in Γραικός. [q] In Chronicis.

ſebius

ſebius non Theſſalum Græci, ſed è contrario Græcum Theſſali patrem fuiſſe ſcribit. Sed cùm plures ſint, qui tradunt Theſſalum Æmonis filium fuiſſe, cum doctiſſimo [r] Scaligero potiùs aſſentiendum eſt [s] Stephano Byzantino, in quo habentur hi Pelaſgorum reges eodem, quo à me recenſentur, ordine.

Ultimus autem Pelaſgis in Theſſaliâ imperavit Græcus, quo à Deucalione [t] victo Pelaſgi Theſſaliâ expulſi in varias regiones diſſipati fuere: nonnulli enim in Peloponneſum iterum remeabant, alii in Epirum, alii in Bœotiam, & indè poſt multos annos in Atticam commigrabant ad cognatos ſuos; qui enim Epirum olim incolebant [u] teſte Strabone, & qui Atticam teſte [x] Herodoto, Pelaſgi fuere, quorum hi ab Achæo, illi à Pelaſgo in iis regionibus videntur fuiſſe collocati; atque ideo hæ gentes, utpote ab antiquiſſimis Græciæ incolis originem deducentes, ſemetipſos [y] *αὐτόχθονας* vocabant. Maxima verò Pelaſgorum pars per multas regiones ciconiarum more diu vagati fuerunt, priuſquam aliquam fixam ſedem iterum obtinuerant, atque ideo ab Athenienſibus [z] per convitium *πελαργοὶ*, i. e. *ciconiæ* dicebantur: tandem verò [a] in Aſiam tranſeuntes totam illius maritimam partem, quam poſtea Æoles, Iones, & Dores eos expellentes occupârunt, vicináſque inſulas dicuntur incoluiſſe, multáſque ibi condidiſſe civitates, quarum inſigniores à Lariſſæ Pelaſgi matris nomine [b] Lariſſas appellabant; omnes enim, quæ aut in Aſiâ, aut in Græciâ Lariſſæ erant, à Pelaſgis conditæ fuerunt. Plurimæ autem Lariſſæ ſunt in Aſiâ, quæ indicant in eâ potiſſimùm regione prævaluiſſe Pelaſgos: ibi [c] verò potentiſſimi fuere circa tempus belli Trojani, cui interfuiſſe Pelaſgos ſub ducibus Hippothoo & Pylæo Priamo & Trojanis auxilia ferentes indicat [d] Homerus. Illo autem bello maximè attriti [e] inceperunt deinde viribus decreſcere, donec ex hâc etiam regione à Græcorum colonis expellerentur. Nec meliori uſi ſunt fortunâ, qui in Atticam commigrabant: [f] cùm enim ibi regionem, quæ ſub Hymetto monte fuerat, mercedem pro navatâ operâ in extructione muri Pelaſgici, quo antiquas cingebant Athenas, accepiſſent, eámque ſterilem priùs & neglectam ita excoluiſſent, ut fertilis deinde fieret & amœna; ab Athenienſibus, à quibus eâ donati fuere, cupidine agri potiundi captis, indè iterum ejiciebantur, qui cùm in Lemnum tranſeuntes conati eſſent hanc injuriam in eos per feminarum rapinas ulciſci, ab iiſdem duce Miltiade tandem omnino delebantur. [g] Qui verò in Epirum ad Dodonæos ſe recepere, multo fuerunt feliciores: ab iis enim in partem agri recepti religione loci ab omnibus aliis belli injuriis tuti reddebantur; [h] cùm illius regionis incolæ, eodem modo quo poſtea Delphi, ſacri exiſtimati, ſinè impietatis reatu judicio eorum, qui tunc fuerunt, hominum non poterant bello vexari. Templum enim Jovis Dodonæi apud eos ſitum, quod commune erat Pelaſgorum templum, eodem modo quo poſtea templum Delphicum Græcorum, quamdiu perduraverat Pelaſgorum imperium, [i] ſanctiſſimum totius Græciæ ſemper habebatur; illis autem ab Hellenibus devictis, templi Delphici ab iis conditi prævaluit religio: templum tamen Dodonæum diu etiam retinuerat ſuam, [k] & ibi à quercu, eodem modo quo Delphis à tripode, dabantur oracula per feminas vaticinatrices, *πελειάδας* dictas; quæ vox [l] cùm ambigua eſſet, & non tantùm has fatidicas, ſed columbas etiam apud Græcos ſignificaret, indè originem habuit fabula, Oracula Dodonæ à columbis quercui inſidentibus data fuiſſe. Hoc antiquiſſimum Græciæ templum, & à Pelaſgis conditum fuiſſe, teſtantur [m] Strabo & [n] Euſtathius, atque ideo Homerus habet,

[o] *Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε Πελασγικὲ* ——

Et Heſiodus. *Δωδώνην φηγόν τε Πελασγῶν ἕδρανον ἦκεν.*

[r] In ootis ad Euſebii Chronica. [s] In Ἁιμονία, & Γραικός. [t] Dionyſ. Hal. lib. 1. [u] Lib. 5. [x] Lib. 1. [y] Thucydides lib. 1. Strabo lib. 9. Pauſanias lib. 2. p. 110. [z] Strabo lib. 5. pag. 221. [a] Dionyſ. Hal. lib. 1. Strabo lib. 13. Didymus io Scholiis ad Homeri Il. κ'. ver. 422. [b] Strabo lib. 13. [c] Strabo lib. 13. [d] Il. κ'. ver. 429. [e] Strabo lib. 13. [f] Herodot. l. 6. Pauſanias lib. 1. Strabo l. 9. [g] Dionyſ. Hal. lib. 1. [h] Dionyſ. ib. [i] Euſtathius io Scholiis ad Homeri Il. π'. v. 233. [k] Herodot. lib. 2. Strabo lib. 7. p. 328. Pauſanias io Atticis, p. 30. io Arcadicis, p. 490. & io Achaicis, p. 438. & io Phocicis, p. 631. [l] Vide Voſſium de Idololatriâ, lib. 1. cap. 7. [m] Lib. 7. p. 327. [n] In Scholiis ad Homeri Il. π'. ver. 233. vide etiam Herodotum lib. 2. [o] Il. π'. v. 233.

Cùm

3

Cùm autem hi Pelaſgi [p] ſenſiſſent ſe cognatis ſuis, à quibus recepti fuerant, quòd omnibus ager non ſufficeret, tandem graves eſſe; indè in Italiam tranſeuntes, ſe conjungebant iis Pelaſgis, Aboriginibus tunc dictis, quos diu antè ex Arcadiâ in hanc regionem duxerat [q] Œnotrus: cum iiſque in unam gentem coaleſcentes Tyrrhenicæ, Latinæ, & Romanæ genti præbuerunt originem.

Pelaſgis, qui antiquiſſimi fuere Græciæ domini, ſic victis & diſſipatis, Græciam deinde [r] Deucalion, & poſteri illius, [s] à Pelaſgis & moribus & linguâ diverſi tenuerunt; utriſque enim planè barbari fuere Pelaſgi, nec in iis aliquid cum Hellenibus habuerunt commune: quænam autem fuerat, quâ hi antiquitus utebantur, lingua, à nullo autore indicatur. [t] Herodotus opinatur eandem eſſe, quâ poſtea loquebantur Crotoniatæ ad lacum Thraſymenum in Italiâ habitantes: ſed cùm Latina gens, exceptis paucis iis, qui cum Æneâ à Trojâ venerant, [u] ex ſolis Pelaſgis tribus coloniis, primâ ſcilicet ex Arcadiâ duce OEnotro, ſecundâ è Dodonâ, tertiâ à Pallantio urbe Arcadicâ duce Evandro in Italiam ductis conſtitiſſet; quid prohibet, quò minùs aſſeramus, illam, quâ antiquitus utebantur Pelaſgi, Latinam linguam fuiſſe, eámque, quoad voces purè Latinas, linguâ Græcâ ideo longè fuiſſe antiquiorem? Græca enim [x] lingua à Deucalione in Græciâ prima habuit primordia; à quo, cùm Græciæ imperium expulſis Pelaſgis adeptus eſſet, & à poſteris illius ad devictas gentes propagata, ſic tandem apud eaſdem obtinuit, ut omnes per totam Græciam, qui priùs aliis utebantur linguis, hâc receptâ diu ante bellum Trojanum dedidicere ſuas; omnes enim, qui iſti bello interfuerunt, eâdem linguâ utebantur.

Defuncto Deucalione, ejúſque imperio inter filios diviſo, illi in Theſſaliâ ſucceſſit [y] Hellen: ubi cùm magnam adeptus eſſet potentiam, eam regionem à Græco ultimo Pelaſgorum Rege priùs Græciam, & deinde à Pyrrhâ Deucalionis uxore [z] Pyrrhæam dictam, à ſuo nomine Helladem & incolas Hellenes appellavit. Græcos autem priùs vocatos fuiſſe, qui ab Hellene Hellenes poſtea dicebantur, [a] Apollodorus iiſdem ferè, quæ in noſtro Marmore habentur, teſtatur verbis. Hoc idem etiam tradunt [b] Ariſtoteles, & [c] Plinius: & [d] Iſaacius Tzetzes in Scholiis ad Lycophronem dicit, Γραικοὶ πρότερον οἱ τῆς Ἑλλάδος ἐκαλοῦντο, ὕστερον δὲ ἀφ' Ἕλληνος ἐκλήθησαν Ἕλληνες. Delirat igitur [e] Salmaſius, qui contra tantam autoritatem ineptis tantùm nixus conjecturis aſſerit contrarium. Ariſtotelis verba, quæ habentur in primo libro Meteorologicorum, hæc ſunt, ᾤκουν γὰρ οἱ Σελλοὶ ἐνταῦθα, καὶ οἱ καλούμενοι τότε μὲν Γραικοὶ, νῦν δὲ Ἕλληνες. [f] Σελλοὶ Dodonæi erant prope fluvium Acheloum habitantes: οἱ δὲ τότε (ſcilicet Deucalionis temporibus, ut ex præcedentibus apud Ariſtotelem patet) καλούμενοι Γραικοὶ Pelaſgi fuere, qui à Deucalione victi [g] ad Dodonæos confugiebant, cum iiſque eandem regionem incolebant, ibíque, quod à rege ſuo Græco habuerunt, τὸ Γραικῶν retinebant nomen: qui cùm poſtea indè in Italiam tranſvecti Aboriginibus ſe conjunxiſſent, qui Latinæ genti præbuerunt originem, regionémque, à quâ profecti fuerant, retento ſemper antiquo nomine, quod illi ab eorum rege Græco inditum fuerat, Græciam appellâſſent; indè obtinuit, ut tota ea regio, quæ ab incolis Ἑλλὰς, à Latinis Græcia ſemper vocaretur. Nec antiquum hoc Græcorum nomen in ipſâ Græciâ omnino abolitum fuit: qui Parium enim incolebant, Γραῖκες vocabantur. [h] Γραῖκες autem & Γραικοὶ, teſte Stephano Byzantino, eodem modo quo Græci & Graii apud Latinos, iidem fuere. [i] Oropus etiam Euboica urbs, quòd ab antiquis Græcis forſan conderetur, teſte Ariſtotele Γραῖα vocabatur. Homerus etiam habet [k] Θέσπειαν Γραῖάν τε--- Duæ priores appellationes, non dubito, quin ab antiquis Græcis ortæ fuerint; poſtremæ autem, quæ Tanagræ urbis Bœoticæ fuerat, aliam rationem tradit [l] Pauſanias: di-

[p] Dionyſ. Hal l. 1. [q] Pauſanias l. 8. Dionyſ. ib. [r] Dionyſ. Hal. l. 1. [s] Herodot. l. 1. [t] Lib. 1. [u] Dionyſ. Hal l. 1. [x] Vide Salmaſium de linguâ Helleniſticâ, part. 2. cap. 1. [y] Strabo l. 9. Euſtathius in Scholiis ad Il. Homeri β', ver. 681. Dicæarchus, ἐν βίῳ Ἑλλάδος. Thucydides l. 1. Diodorus Sic. l 4. Conon apud Photium narrat. 27. Rhiani Poetæ fragmentum, quod extat in Scholiis ad verſ. 1085. tertii libri Apollonii Rhodii. [z] Strabo l. 9. [a] Lib. 1. [b] De Meteoris libro 1. in fine libri. [c] Lib. 4. cap. 7. [d] Pag 84. Vide etiam Euſebium in Chronicis, & Servium ad ſecundum librum Æneid Virgilii. [e] De Linguâ Helleniſticâ, part. 2. cap. 1. [f] Strabo l. 8. Euſtathius in Scholiis ad Homeri Il. π'. verſ. 233. [g] Dionyſ. Hal. l. 1. [h] Stephanus Byzantinus in Γραικός. [i] Vide Euſtathium ad Homeri Il. β'. p. 266, & Stephanum Byzantinum in Ὠρωπός. [k] Il. β'. verſ 498. Pauſanias in Bœoticis. [l] Pauſanias l. 9

cítque illam urbem ſic vocatam fuiſſe, quòd Tanagra Æoli filia ejus conditrix, cùm multos annos vixiſſet, ob longævitatem ſuam à vicinis Γραῖα etiam i. e. *anus* dicebatur; & ab hâc fortè voce τῶν Γραικῶν nomen, cùm eos ideo, quòd antiqui fuiſſent, ſic vocatos velint, ineptè deducunt [m] Simpſonus & [n] Meurſius: nullam enim aliam agnoſco, à quâ hoc nomen deduci poteſt, quam ad hanc ſignificationem poſſis torquere; à Γραῖα autem eſt Γραϊκὸς; ſed cùm hæc vox non *antiquos*, ſed *aniles* ſignificat, Græcis, niſi putes omnes longævas fuiſſe feminas, non omnino poteſt applicari. Et profectò hôc τῶν Γραικῶν nomine pro omnibus Græcis non tantùm Latini, ſed ipſi etiam Græci, præſertim poetæ, non rarò utebantur· [o] Stephanus enim dicit apud Sophoclem & Alcmanem Γραικὰς appellari τὰς τῶν Ἑλλήνων μητέρας. Lycophroni Proteſilaus eſt, Γραικῶν ἄριστος. Apud Callimachum legitur, Γραικοὶ καὶ γαίης ἡμετέρης ἀδαεῖς: & apud Alexandrum Ætolum,

> Ἀλλ' ὅγε παιδευθέμενος πάγχυ Γραικοῖσι μέλεσι
> Τιμόθεον.

Hellenes, & regionem, quem incolebant, Helladem ab Hellene Deucalionis filio ſic vocatos fuiſſe, [p] apud autores ſatìs conſtat: quo tempore verò hoc nomen per totam Græciam primò obtinuit, à nullo ſcriptore aſſeritur. Primò enim [q] una tantùm urbs in Phthiotide ab Hellene condita Hellas dicebatur; & hæc eſt, de quâ dicit Homerus;

> [r] Οἵ τ' εἶχον Φθίην, ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα.

Et rurſus [s] Πολλαὶ Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε
> Κοῦραι Ἀριστήων —

Cùm verò in hâc urbe Hellenis potentia magna evaſiſſet, indè etiam ad regionem circumcirca vicinam nomen tranſiiſſe perhibetur: de totâ enim hâc intelligendus eſt Homerus, ubi dicit;

> [t] Ἀνδρὸς τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα, καὶ μέσον Ἄργος.

Latius verò illud per multa ſecula non extenſum fuit: Homerus enim eos ſolos, qui ſub Achille ad Trojam militaverant, Hellenes vocat; quos antiquæ ſolius Helladis incolas fuiſſe iiſdem verſibus ſic teſtatur,

> [u] Οἵ τ' εἶχον Φθίην, ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
> Μυρμιδόνες δ' ἐκαλεῦντο, καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἀχαιοί.

Omnes verò Græcos in toto ſuo poemate nunquam communi nomine Ἕλληνας, ſed Ἀργείους. καὶ Ἀχαιοὺς, καὶ Δαναοὺς nuncupat: atque ideo [x] Thucydidis eſt ſententia, Homeri etiam ætate ſolos Theſſalos ſic audire, eo nomine cæteris Græciæ populis nondum communicato; quod etiam ulteriùs probat, quia nec apud eum poetam τῶν βαρβάρων appellatio uſquam occurrat; oppoſita autem & relata ſunt βάρβαρος καὶ Ἕλλην, τὸ βαρβαρικὸν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν; ſi ergo Barbaros ignoravit Homerus, de cæteris gentibus, quæ Græcæ non eſſent, nec Hellenes novit de omnibus Græcis. Sed utriſque his Thucydidis argumentis opponit [y] Strabo, primò Heſiodum & Archilochum meminiſſe Πανελλήνων, de Græcis univerſis; ſecundo [z] Homerum βαρβαροφώνους vocâſſe τοὺς Κᾶρας. Sed hujus poſtremi argumenti vim ſatìs eludit ipſe Strabo, dum [a] quæ alibi habet, ſatìs innuunt Cares ab Homero non generali nomine, & omnibus aliis gentibus, quæ Græcæ non fuerant, communi, ſed particulari & proprio, quòd linguam Græcam malè pronunciâſſent, ſecundùm vocis ſignificationem antiquam & magìs propriam βαρβαροφώνους appellari. Nec quoad Archilochi autoritatem valet primum argumentum, quia ille Homero multo recentior erat: cùm verò Heſiodus ſecundùm [b] noſtrum Chronographum, & pleroſque alios Homero vetuſtior eſſet, ſi ex Heſiodo probâſſet illius poetæ temporibus Græcos generali nomine Ἕλληνας vocatos fuiſſe, viciſſet Stra-

[m] In Chronico Catholico ad annum Mundi 2500. [n] In notis ad Lycophronem. p. 225. [o] In Γραικός. [p] Vide Dicæarchum ἐν βίῳ Ἑλλάδος. Thucydidem l. 1 Strabonem l. 9. alióſque. [q] Strabo l 9. [r] Il. β'. ver. 681. [s] Il β ver. 395. [t] Odyſſ. α. ver. 344 vide Pauſaniam in Laconicis, pag. 201. lin 48. [u] Il. β' ver 681. [x] Lib. 1. in initio libri. [y] Lib. 8. pag. 370. [z] Il β'. ver 167 [a] Strabo l. 14. pag. 662. [b] Epoch. 29.

bo.

bo. Sed Heſiodi verba, quæ contra Thucydidem affert, hoc non probant; ea enim hæc ſunt, [c] τ̃ μὲν (ſcilicet Heſiodum) περὶ τ̃ Προιτίδων λέγοντα ὡς Πανέλληνες ἐμνήστευον αὐτάς, i. e. *Heſiodum de Prætidibus dixiſſe, univerſos Græcos eorum connubia ambiviſſe.* Quis autem hìc probatum videt, Heſiodi temporibus omnes Græciæ incolas uno communi nomine Ελληνας appellari? Πανέλληνες enim non omnes eos ſignificat, qui regionem poſtea Ἑλλάδα dictam incolebant, ſed qui tunc Hellenes dicebantur. An verò Heſiodi temporibus illi ſoli, qui antiquam Ἑλλάδα incolebant, an verò omnes Græciæ populi Hellenes dicebantur, quoad hanc autoritatem æquè manet incertum. Nos verò [d] Thucydidis graviſſimi ſcriptoris autoritatem ſecuti, neutrum verum putamus. Qui antiquam enim Helladem incolebant ipſius Hellenis temporibus, Hellenes dicebantur; cùm autem illius filii & nepotes multi eſſent & potentes, atque ideo in omnes ferè totius Græciæ civitates eduxiſſent colonias, (ut mox de ſingulis oſtendam) indè factum eſt, ut per totam Græciam diſperſi fuerint; qui, quòd ex genere Hellenico eſſent, communi privatorum ſermone Ελληνες dicebantur, publicè autem diverſa habuerant gentium nomina, inter quas habitabant; atque ideo ab Homero Athenienſes, Elei, Argivi, Bœoti vocabantur Græci, Hellenes verò nunquàm; & ſic intelligendus eſt [e] Thucydidis locus, ubi dicit, Ὁμιλίᾳ μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας, i. e. ut interpretatur Scholiaſtes Græcus, ἐκ ἀπὸ κοινῆς δόξης ἁπάντων; ut verò hi Ἕλληνες cæteris Græciæ incolis immiſti magìs magíſque prævaluiſſent, ſic hoc τ̃ Ἑλλήνων nomen magìs magíſque inceperat prædicari, donec tandem circa primam Olympiadum celebrationem pro communi omnium Græciæ incolarum agnoſceretur. Cùm enim Iphitus, quando hos ludos inſtauraverat, totius Græciæ incolas, qui tunc omnes aut Hellenici, aut ſub Hellenicorum imperio fuerant, ad illos convocâſſet, iíſque ſolis, [f] cæteris lege prohibitis, conceſſiſſet certandi jus; eo tempore, quo communem primò celebrabant conventum commune nomen primò videntur accepiſſe, & ſemetipſos generali appellatione Ἕλληνας, & omnes alios Barbaros appellâſſe. Vox enim βάρβαροι non, ut ætatibus recentioribus, rudes & moribus feros tunc ſignificabat. Secundùm [g] Strabonem enim ii ſoli, qui blæſi erant, & geminatis ſæpe ſyllabis voces vitioſè pronunciabant, nomine per onomatopœiam facto primò βάρβαροι dicebantur; deinde verò, voce pro omnibus iis, qui aſperâ, craſſâ aut quocunque modo vitioſâ utebantur pronunciatione, acceptâ, apud Græcos tandem omnes alienigenæ, quia illi, utpote à cunabulis aliis aſſueti linguis pronunciatione alienâ & iis inſuavi utebantur, βάρβαροι appellati fuere; & ſecundùm hanc ſolam ſignificationem Ἕλληνες & Βάρβαροι primò fuerunt oppoſiti. Poſterioribus verò ſeculis, cùm Græci politiâ & philoſophiâ celebres eſſe inceperint, ex eorum faſtu, quòd ſolos ſuos doctos, civiles, aut bene moratos exiſtimabant, factum fuit, ut tandem apud eos alienigenæ omnes, & moribus rudes eodem nomine dicerentur. Ut verò Hellenes à Barbaris ob diverſam pronunciationem, ſic etiam Hellenes inter ſemetipſos [h] ob diverſas dialectos in Æoles, Dores, & Iones; illíque rurſus in multos alios, qui in ejuſdem dialecti uſu diſcrepabant, dividebantur. Quinam erant, & quam Græciæ partem incolebant, qui Æoles, Dores, & Iones dicebantur, lecturis Græcam hiſtoriam valde utile exiſtimo, ut cognoſcant: atque ideo operam adhibebo, ut in ſequentibus, quinam ex his erant ſinguli Græciæ populi, & quo modo à Deucalione & Hellene communibus eorum omnium patribus deducebant originem, ubi nobis non deficit antiquitas, breviter & dilucidè oſtendam.

Hellen Deucalionis filius, dum in Phthiotide regnavit, [i] tres genuit filios, Æolum, Dorum, & Xuthum. Dorus & Xuthus eductis coloniis regna in aliis regionibus ſibi acquirebant. [k] Æolus verò, utpote fratrum natu maximus, patri in Phthiotide ſucceſſit, à quo regio, cui imperaverat, [l] ea ſcilicet quæ fluviis Aſopo & Enipeo terminata ab Hellene priùs Hellas vocabatur, [m] Æolis, & incolæ, quique ab iis

[c] Strabo l. 8 p. 370. [d] Lib. 1. [e] Lib. 1. [f] Herodot l. 5. Alexander Macedo prohibitus erat in iis ludis certare, priuſquam probaſſet ſe Græcum fuiſſe. [g] Lib 14. p. 662. [h] Strabo l. 8. in initio. [i] Conon apud Photium narrat 27. Apollodorus l. 1. Strabo l. 8. Diodorus Siculus l. 4. Pauſanias l. 7. in initio. Scholiaſtes Apollonii Rhodii, ad l. 1. ver. 143. [k] Conon apud Photium, narrat 27. Strabo l. 8. p. 383. Apollodorus l. 1. Apollonii Rhodii Scholiaſtes, ad l. 3. ver. 1093. [l] Apollonii Schol. ib. [m] Apollonii Schol. ib. Strabo l. 8. p. 383. Euſtathius in Dionyſii περιήγησιν ad ver. 820. Diodorus Siculus l. 4.

ortum

ortum habuerunt, Æoles, & Dialectus apud eos uſitata Æolica, dicebantur. [n] Hic ductâ Enarate Deimachi filiâ, ex eâ ſuſcepit numeroſam ſobolem; illius enim decem filii, & ſex filiæ numerantur. Filiæ erant Piſidice, Canache, Tanagra, Perimede, Halcyone, & Calyce; filii autem Athamas, Mimas, Circaphus, Dioneus, Salmoneus, Magnes, Perieres, Siſyphus, Macedon, & Creteus. Cùm ab his & à poſteris eorum, quòd Phthiotis omnibus non ſufficeret, multæ in omnes ferè Græciæ partes educerentur coloniæ, multáque ibi nova conderentur regna; per eos maximè effectum fuit, quòd Hellenum appellatio & lingua per Græciam ita innoteſcerent, ut utræque tandem omnibus illius regionis incolis fierent communes.

Piſidicen duxit [o] Myrmidon, illiúſque jure poſt Achæum Xuthi filium, qui defuncto Æolo [p] regnum obtinuerat, in Phthiotide regnavit, eóſque, quibus imperaverat, ab Achæo prius [q] Achæos dictos, mutato iterum nomine [r] Myrmidones appellavit: atque ideo Homerus de Phthiotidis incolis dicit,

[s] *Μυρμιδόνες δ' ἐκαλεῦντο, καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἀχαιοί.*

Myrmidonis & Piſidices filius erat [t] Actor, qui patri in regno ſucceſſit, ductâque [u] Æginâ Aſopi filiâ, è quâ priùs à Jove, ut dicunt Mythologici, vitiatâ [x] Æacus naſcebatur, [y] Menœtium multóſque alios filios genuiſſe perhibetur; quos cùm jam adultos regni ſui avidos eſſe, & de eo adipiſcendo conjurâſſe deprehendiſſet, omnes perpetuo exilio damnatos Phthiotide [z] expulit, [a] filiâque ſuâ Philomelâ Peleo in uxorem datâ, illum in regno ſucceſſorem, & in omnibus bonis ſolum hæredem conſtituit. Hic autem [b] Peleus Æaci filius erat, qui in Æginâ inſulâ regnavit: è quâ cùm ille, & frater Telamon ob cædem Phoci, [c] quem Æaco ex aliâ matre natum, quòd in omnibus certaminibus præſtantior eſſet, ex invidiâ occidebant, à patre expulſi ob tam impium ſcelus perpetuo exilio damnarentur; [d] hic in Salaminem ad Cychreum inſulæ regem, ille [e] in Phthiotidem ad Actorem, qui poſt natum Æacum [f] Æginam avam illius duxerat, profugiebant; à quibus expiati, & iiſdem generi facti in regnis etiam, Telamon ſcilicet Salaminis, Peleus Phthiotidis jure uxorum [g] ſucceſſere; ibique hic Achillem, ille Ajacem, uterque filium fortiſſimum, ſuſceperunt. [h] Telamon autem Ajacem non ex Glauce Cychrei filiâ, cujus jure regnavit, ſed è Peribœâ Alcathoi Megaridis regis filiâ Pelopis nepte, quam poſt Glauces obitum duxerat, genuiſſe dicitur. [i] Achillis verò Philomela Actoris filia mater erat: illum enim è Thetide deâ marinâ natum eſſe, fabula eſt; de cujus origine ſic dicit doctiſſimus Scholiaſtes, [k] ad librum quartum Apollonii Rhodii. "Chiron "vir ſapiens, & aſtronomiæ peritus, cùm cuperet Peleum glorioſum reddere, Philo- "melam Actoris filiam Myrmidonis neptem ad ſe arceſſivit; & rumorem in vulgus "diſſeminavit, fore, ut Thetin Jove concedente Peleus in uxorem acciperet, deóſque "ad nuptias cam imbre & tempeſtate venturos: hanc famam ubi ſparſiſſet, tempus "obſervabat, in quo imbrium copiam futuram & ventorum flatus inuſitatos prævi- "derat; tum Peleo dat uxorem Philomelam; atque hinc invaluit opinio, quòd Pe- "leus Thetin duxerat." Poſt mortem autem Achillis, [l] qui in bello Trojano occubuit, Peleus jam ætate provectus, & Myrmidonibus ſuis, qui ad Trojam militabant, nudatus, ab Æolibus, qui non æquo animo ferebant exterum in Æoli eorum

[n] Apollodorus l. 1. [o] Apollodorus ib. [p] Pauſanias l. 7. in initio. [q] Strabo l. 8. & 9. Euſtathius ad Homeri Il. β'. v. 684. Apollonius Rhodius Theſſaliam per totum ferè ſuum Poema Achaidem appellat, cujus Scholiaſtem vide ad l. 1. v. 243. [r] Euſtathius ad Homeri Il. β'. v. 684. Servius ad Virgilii librum 2. ver. 7. [s] Il. β'. v. 684. [t] Euſtathius ad Homeri Il. β'. ver. 684. & ad Il. ά. ver. 337. Scholiaſtes Apollonii, ad l. 1. & l. 4. Hunc Apollodorus l. 1. vocat Actonem, ſed omnes alii Actorem, atque ideo forte mendum eſt in libro impreſſo. [u] Euſtathius ad Hom. Il. β'. v. 684. [x] Apollodorus l. 3. Diodor. Sic. l. 4. Pauſanias l. 1. & 2. Stephanus in Αἴγινα. [y] Euſtathius ad Homeri Il. ά. v. 337. & ad Il. β'. v. 684. Scholiaſtes Apollonii, ad l. 1. v. 71. Apollodorus l. 1. [z] Euſtathius ad Homeri Il. β'. v. 684. [a] Euſtathius ib. Scholiaſtes Apollonii ad lib. num. 1. & 4. [b] Apollodor. l. 3. Diod. Sic. l. 4. Scholiaſtes Apollonii, ad l. 1. &c. [c] Pauſanias l. 2. Diodorus Sic. l. 4. Apollodorus l. 3. Scholiaſtes Pindari, ad Nem. Od. 5. [d] Pauſan. Diod. & Apollodor. ib. [e] Euſtathius ad Il. β'. ver. 684. Apollodorus l. 3. Diodorus Sic. l. 4. [f] Euſtathius ad Homeri Il. β'. v. 684. [g] Euſtathius ib. Diodor. Sic. l. 4. Apollodorus l. 3. [h] Pauſan. l. 1. Apollodorus l. 3. [i] Euſtathius ad Homeri. Il. β'. v. 684. Scholiaſtes Apollonii Rhodii, ad l. 1. ver. 558. & ad l. 4. ver. 816. [k] Ad ver. 816. [l] Homeri Odyſſ. ί. & ώ. Servius ad l. 3. Æneid. Virgilii. Philoſtratus in Heroicis. Pauſanias in Atticis. Pindar. Pyth. 3.

patris

patris regno ſucceſſiſſe, facilè pellebatur, & [m] in Co inſulâ paupertate & exilio oppreſſus vitam dicitur finiiſſe. Pyrrhus igitur Achillis filius, [n] quem è Deidamiâ Lycomedis Scyri inſulæ regis filiâ genuerat, [o] poſt excidium Trojæ vatis Heleni monitu omiſſo in Theſſaliam reditu in Epirum deceſſit; ductâque ibi Andromache Hectoris viduâ ex eâ ſuſcepit Moloſſum, Pielum & Pergamum. [p] Pergamus cum matre Andromache, defunctis Pyrrho & Heleno, quibus utriſque poſt Hectorem ea nupta fuerat, in Aſiam rediit; ibique Teuthraniæ regnum occiſo Ario rege adeptus, duas eas condidit civitates, quarum una matris Andromaches, altera ſub Attalicis regibus, [q] utpote his regnantibus totius Aſiæ metropolis ſatis nota, ipſius Pergami nomen referebant. [r] Moloſſus paternum regnum adeptus in Epiro regnavit; eámque à ſuo nomine Moloſſiam & incolas Moloſſos appellavit. Cùm autem hujus progenies deficeret, ad [s] Pieli poſteros regnum venit; ab eóque [t] Tharrytas, Alcetas, Arymbas, Æacides, & Pyrrhus, qui Romanis bellum intulit, omnéſque, qui poſt Pyrrhum in Epiro regnabant, deducebant originem.

Menœtius Actoris filius à patre expulſus cum omnibus iis, quos conjurationis conſcios habuerat, ad [u] Opuntios in Locridem migrâſſe, eóſque primùm Æolidarum imperio ſubjeciſſe perhibetur. Menœtio, dum Opuntiis imperabat, natus erat Patroclus: [x] qui occiſo per ludum aſtragalorum Cleonymo, ſeu, ut aliis placet, Æante Amphidamantis filio, ſolum vertere coactus in Phthiam venit; ibíque à Peleo ob generis propinquitatem ſuſceptus, Achillis deinde Pelei filii amaſius, & in omnibus comes fuerat.

Calyce Æoli filia [y] Æthlio Protogeniæ filio nupta ei peperit Endymionem; qui eductâ è Theſſaliâ Æolenſium coloniâ Elidem occupavit; [z] ibíque è Chromiâ Itoni filiâ genuit Pæonem, Epeum, & Ætolum; de quibus ſuprà dixi.

Tanagra Æoli filia [a] Pœmandro Tanagræ conditori nupta illi urbi priùs Pœmandriæ dictæ nomen indidiſſe traditur.

Canache alia Æoli filia [b] peperit Aloeum, & Triopem. [c] Aloeus ex Iphimediâ fratris Triopis filiâ genuit Otum & Ephialtem; qui [d] Aſcram ſub Helicone condidere, illúmque montem Muſis primi conſecrârunt. Viri fortes fuere; & cùm in expilando [e] templo Delphico Phlegyæ Minyarum regis adjutores fortè fuiſſent, indè orta fuit fabula apud Poetas, eos contra deos bellum geſſiſſe. Triops Dotium agrum in Theſſaliâ poſſidebat; ubi cùm ſacro [f] nemore exciſo ad regiæ ſtructuram abuſus eſſet, atque ideo populi odium incurriſſet, [g] in Cnidiam profugiens Triopium, urbem ob ludos [h] à Dorienſibus ibi poſtea celebratos ſatis celebrem, condidit; indéque profectus totam Cherſoneſum, & magnam Cariæ partem ſuæ ditionis fecit. [i] Alii autem Triopium à Triopâ Argivo Phorbantis filio potiùs conditum fuiſſe volunt. De cæteris Æoli filiabus nihil memoriâ dignum apud ſcriptores invenitur.

Perieres Æoli filius [k] poſt extinctos poſteros Polycaonis, qui ſextâ retro ætate in Meſſeniâ primus regnavit, à Meſſeniis in regnum accerſitus duxit Gorgophonem Perſei filiam ob Gorgonem à patre occiſam ſic dictam; ex eâque peperit Aphareum, & Leucippum, qui patri in regno ſucceſſerunt: autoritate autem ſuperior erat Aphareus, qui urbem Arenem condidit, & Neleum à fratre Peliâ Iolco expulſum domo recepit, & parte agri donavit. Leucippi filia erat Arſinoe, quæ Æſculapium peperit medicorum deum, [l] cujus filii Machaon & Podalirius bello Trojano interfuere; in eóque [m] Machaon ab Eurypylo Telephi filio interfectus occubuit,

[m] Scholiaſtes Pindari, ad Pyth. 3. quod etiam innuit Homerus in Odyſſ. λ'. [n] Servius ad Virgilii Æneid lib. 2. Pauſanias in Atticis. Plutarch. in Pyrrho. Apollodorus lib. 3. [o] Pauſan. in Atticis. Virgilius lib. 3. Æneid. & Servius Scholiaſtes, ad illum librum. [p] Pauſanias lib. 1. [q] Pauſanias ib. Strabo lib 13. Juſtinus, Livius, Appianus, Polybius, aliique. [r] Pauſanias lib. 1. Servius ad Virgilii. Æneid. lib. 3. Strabo lib. 7. p. 326. [s] Pauſanias lib. 1. [t] Plutar in initio vitæ Pyrrhi. [u] Euſtath. ad Il. Homeri α' & β'. Didymus ad Homeri Il. ψ'. v. 84. Scholiaſtes Apollonii Rhodii ad lib. 1. [x] Didymus ad Homeri Il. μ'. v. 1. & ad Il. ψ'. v. 84. [y] Apollodorus lib. 1. [z] Pauſanias in primo Eliacorum. [a] Pauſanias in Bœoticis. [b] Apollodorus lib 1. [c] Apollodor. ib. Didymus ad Homeri Il. ε'. ver. 385. [d] Pauſan. in Bœoticis. [e] Pauſan. ib. [f] Scholiaſtes in Lycophronem. Ælian. var. hiſt. lib. 1. cap. 27. [g] Diodorus Siculus, lib 5. [h] Herodot. lib. 1. [i] Euſebius in Chronicis. Diodor. Siculus, lib. 5. [k] Pauſanias in Meſſenicis. Apollodor. lib. 1. [l] Pauſanias in Meſſenicis, & Laconicis. Homerus hoc ſæpe teſtatur, & in illum Euſtathius, & Didymus. [m] Pauſanias in Laconicis.

Podalirius autem ſalvus evaſit: qui, cùm deleto Ilio reditum in patriam tenâtſſet, tempeſtate [n] Syron in Cariam delatus ibi conſedit; [o] à quo Hippocrates Cous medicorum peritiſſimus ſedecim generationibus ab eo remotus originem dicitur habuiſſe. [p] Apharei filii fuere Lynceus ob viſum perſpicuum celebris, & Idas; quibus utriſque ſinè liberis defunctis eorum regnum ad Neſtorem Nelei filium delatum fuit.

Salmoneus è Theſſaliâ [q] in Elidem coloniam duxit, partéque illius regionis occupatâ urbem Salmoneam condidit; ubi [r] condito ponte æneo equis per eum actis, & facibus jaculatis tonitrua & fulmina imitatus fuiſſe, atque ideo à Jove in tartarum vero fulmine detruſus dicitur. Hujus Salmonei etiam meminit [s] Nazianzenus, dicitque illum coriis ſiccis, & lebete currui adaptatis hanc tonitrûs imitationem feciſſe. Sed cùm Homerus hunc Salmoneum [t] ἀμύμονα, i. e. *inculpatum* vocet, [u] Euſtathius dicit Salmoneum expreſſiſſe fulmina, non ut eſſet in Jovem impius, ſed ut artifex egregius; quemadmodum Archimedes finxit urentia fulgura ex ſpiculis, & alius quidam terræ motus eſt imitatus. Hujus Salmonei filia erat [x] Tyro, quæ à novercâ, quam illi pater Salmoneus ſuperinduxit, malè tractata ad Cretheum patruum ſuum, qui Iocli regnabat, in Theſſaliam fugiebat; à quo, poſtquam ad Enipeum fluvium à quodam vitiata, quem Neptunum fuiſſe dicunt mythologici, Peliam & Neleum peperiſſet, pro uxore accepta Amythaonis etiam Æſonis & Pheretis mater fuiſſe dicitur. Pelias poſt Crethei obitum [y] Iocli regnabat, & Jaſonem fratris Æſonis filium, quòd de eo cavere ab oraculo monitus fuiſſet, periculoſam in Colchidem navigationem juſſit ſuſcipere. Huic à filiabus [z] dolo Medeæ occiſo ſucceſſit filius Acaſtus, cujus filiæ erant Sthenele & Laodamia, [a] quarum hæc Proteſilai, illa Menœtii Patrocli patris uxores fuere.

Neleus autem à fratre [b] Peliâ poſtquam cum eo de regno diu certâſſet, Iolco expulſus cum omnibus ſuæ partis fautoribus in Peloponneſum commigravit ad Aphareum cognatum ſuum, qui in Meſſeniâ regnabat; à quo eâ regione donatus, quæ in confiniis Elidis & Meſſeniæ ad mare ſita erat, ibi Pylum condidit; [c] ductâque Chloride Amphionis Orchomeni regis filiâ, inſigniſſimæ pulchritudinis fœminâ, ex eâ genuit Periclymenum, Chromium, & Neſtorem; [d] ex aliis verò fœminis multos alios habuit filios. [e] Hos autem omnes, excepto ſolo Neſtore, occidit Hercules, cùm Pyliis, quòd Augeæ Elidis regi in bello contra eum geſto miſiſſent auxilia, bellum intuliſſet. Neſtor autem, quòd à Pylo aberat, hanc cladem evaſit; ob pueritiam enim ſuam adhuc Gereniæ manſerat, ubi natus & enutritus fuit, atque ideo apud Homerum ſæpius Γερήνιος dicitur. Hic patri in regno ſuccedens poſt defunctos ſinè prole Idam & Lynceum Apharei filios [f] Meſſeniæ etiam regnum obtinuit; [g] indéque cum filiis Antilocho & Thraſymede ad bellum Trojanum profectus eſt, in quo Antilochum [h] à Memnone occiſum amiſit, [i] ipſe autem Trojâ deletâ cum Thraſymede altero filio, qui ei in regno ſucceſſit, ſalvus rediit. Thraſymedis filius erat [k] Sillus, Silli [l] Alcmæon; [m] cujus temporibus Meſſeniâ ab Heraclidis tunc duce Oxylo in Peloponneſum reverſis occupatâ, [n] ille cum Pæone Antilochi filio, & Melantho Codri patre Medontis avo, qui è poſteris Periclymeni erat, Athenas fugiebant; ibique illis celeberrimis familiis Medontidarum, penès

[n] Pauſan. ib. [o] Suidas in Ἱπποκράτης. Tzetzes Hiſt. 7. Chil. 155. [p] Pauſan. in Meſſenicis. [q] Apollodorus lib. 1. Euſtathius & Didymus ad Homeri Odyſſ. λ'. v. 235. Servius ad Virgilii Æneid. lib. 6. [r] Virgilius lib. 6. & Servius ad illum locum. Didymus ad Odyſſ. Homeri λ'. v. 235. Valerius Flaccus lib. 1. Suidas in Σαλμωνεύς. [s] In ſecundâ oratione contra Julianum, cujus Scholiaſten Nicephorum etiam vide ad illum locum. [t] Homerus Odyſſ. λ'. ver. 235. [u] Euſtathius ad Odyſſ. Homeri λ'. v. 235. [x] Apollodor. lib. 1. Didymus ad Odyſſ. Homeri λ'. Euſtathius ad Odyſſ. Homeri λ'. Homerus Odyſſ. λ'. v. 235. [y] Apollodor. lib. 1. Didymus & Euſtathius ad Odyſſ. Homeri λ'. Apollonius Rhodius, & Scholiaſt. illius. Pauſan. in Meſſenicis. [z] Apollodorus lib. 1. Pauſan. in Arcadicis. Ovid. Metamorph. lib. 7. Diodorus Sic. lib. 4. [a] Apollodor. lib. 1. Euſtathius ad Homeri Iliad β. ad ver. 700. [b] Diodor. Sic. lib. 4. Pauſanias in Meſſenicis. Didymus ad Odyſſ. Homeri λ'. ver. 280. Euſtathius ad Homeri Odyſſ. γ'. pag. 1454. & ad Odyſſ. λ'. p. 1681. & p. 1684. [c] Pauſanias in Bœoticis, & Phocicis. Didymus ad Homeri Odyſſ. λ'. v. 280. Euſtathius ad eundem locum. Homerus Odyſſ. λ'. v. 280. [d] Didymus ad Homeri Odyſſ. λ'. v. 285. Euſtathius ad eundem librum, p. 684. Diodor. Sic. lib. 4. [e] Homerus Il. λ'. v. 690. Euſtathius & Didymus ad illum locum. Pauſanias in Meſſenicis. [f] Pauſanias in Meſſenicis. [g] Homeri Il. β'. [h] Homeri Odyſſ. δ'. & Euſtathius ad Odyſſ. λ'. p. 1697. [i] Homeri Odyſſ. γ'. [k] Pauſanias in Corinthiacis. [l] Pauſan. ib. [m] Pauſan. ib. & in Laconicis & Meſſenicis. [n] Pauſanias in Corinthiacis & Meſſenicis.

quos

3

quos fuerat urbis imperium, & Pæonidarum & Alcmæonidarum præbuerunt originem.

Macedonem unum è decem Æoli filiis fuiſſe, ab eóque Macedoniam, quòd hæc regio ſub illius auſpiciis à Græcis primò fuiſſet habitata, nomen habuiſſe teſtatur [o] Euſtathius. Nec quod [p] alii tradunt, Macedonem ſcilicet è Thyâ Deucalionis filiâ natum fuiſſe, omnino prohibet, quin Æoli etiam filiam fuiſſe dicamus; Græcos enim in ducendis uxoribus ad generis propinquitatem non omnino reſpexiſſe Crethei & Tyrûs, de quibus dixi, & [q] Cimonis & ſororis Elpinices nuptiæ ſatìs oſtendunt.

Magnes [r] regionem, quæ ſub montibus Pelio & Oſſâ ſita eſt, occupavit; à ſuóque nomine totam eam regionem, & primariam illius civitatem à ſe conditam Magneſiam appellavit. Hujus filii fuere, [s] Alector, [t] Pierus, Dictys & Polydectes. [u] Dictys & Polydectes inſulæ Seriphi reges fuere, à quibus Perſeus educatus fuiſſe dicitur. Fabulas, quæ de iis, & Perſeo narrantur, apud Apollodorum lib. 2. & cæteros mythologicos videas. [x] Pierus in regione Magneſiæ è parte ſeptentrionali viciniâ regnavit, eámque à ſuo nomine Pieriam appellavit. De novem filiabus illius, quæ Muſarum nominibus vocabantur, & Orpheo & Lino, qui ab iis nati fuere, priùs diximus ad Epocham ſecundam. Alector patri in regno Magneſiæ ſucceſſit; ejus filius erat [y] Hæmon, Hæmonis Hyperochus, Hyperochi Tenthredon, Tenthredonis [z] Prothous, qui Magnetibus ad Trojam militantibus imperavit. [a] Hic poſt Trojæ excidium, cùm decimam prædæ partem ex voto Delphis Apollini conſecrâſſet, aſſumtis ſecum Delphorum non paucis naves iterum conſcendebat, & in Cretam tranſiit; ſed indè vi repulſus in Aſiam navigavit, ibique ad fluvii Mæandri ripas celeberrimam illam condidit civitatem, quæ ab urbis nomine, è quâ primi illius conditores illuc migrabant, Magneſia dicebatur: circa quam cùm plurimi eorum lapidum, qui ſerrum trahunt, naſcerentur, illi indè Magnetes dicebantur. De iis ſic dicit [b] Euſtathius; Ἰστέον, ὅτι ἐκ τῶν Ἀσιανῶν Μαγνήτων ἡ Ἡράκλεια λίθος ἦν· Φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος οὕτω, Ἡράκλεια ἡ καὶ Μαγνησία, δεκαοκτὼ δὲ πόλεις Ἡράκλεια, ἐξ ὧν μία Λυδίας, ὅθεν Ἡρακλειώτης λίθος, ὁ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενος Μάγνης ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον, i. e. *ſciendum eſt, è Magnetibus Aſianis Heraclius lapis fuit; dicit igitur Ælius Dionyſius ſic; Heraclia etiam eſt Magneſia, octodecim autem urbes ſunt Heracliæ dictæ, è quibus una in Lydiâ eſt, unde lapis Heraclius à nobis Magnes vocatus, qui ferrum trahit.* De differentiis autem, quæ ſunt inter lapidem Heraclium & Magnetem, & quot ſunt genera & lapidis Heraclii ſeu Lydii, & Magnetis, digniſſima lectu ſunt, quæ apud Salmaſium habentur in doctiſſimis illis exercitationibus, in Solinum pag. 1102.

Deïoneus Æoli filius in Phocide regnavit; ſic dicit [c] Apollodorus. [d] Simſonus autem ibi pro Φωκίδος legendum ſuſpicatur Φθιώτιδος: ſed receptam lectionem confirmat, quòd OEneum Cephali filium Deïonei nepotem Phocidis regem fuiſſe teſtatur [e] Diodorus Siculus. Deïoneo è [f] Diomedâ Xuthi ejus patrui filiâ naſcebantur [g] Cephalus, Ænetus, Phylacus, Actor, Dia & Philonis. Cephalus [h] Procridem Erechthei filiam duxit; quam cùm in ſylvis, ubi zelotypiâ acta ſe occultâſſet, ut maritum venantem obſervaret, putans feram eſſe emiſſo jaculo [i] occidiſſet, ab Areopagitis ob eam cædem condemnatus Thebas in exilium abiit; [k] indéque in inſulam ſinui Corinthiaco oppoſitam coloniam ducens expulſis Telebois eam totam occupavit, & à ſuo nomine Cephalleniam appellavit. Hujus filii erant [l] Celeus, & [m] OEneus. [n] Celeus poſt patrem in Cephalleniâ regnavit: hujus fili-

[o] In Scholiis ad Dionyſii περιήγησιν ad ver. 427. [p] Pauſanias, Stephanus in Μακεδονία. [q] Plutarchus in vitâ Cimonis. [r] Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag 338 [s] Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 338. [t] Apollodorus lib. 1 & 2. [u] Apollodorus ib. Strabo lib. 10. pag 487. [x] Pauſanias in Bœoticis. [y] Euſtathius ad Homer. Il β'. pag. 338. [z] Homeri Il. β'. v. 756. & Euſtathius ad illum verſum. [a] Conon apud Photium, narrat. 29. [b] Euſtathius ad Homeri Il. β'. ver. 756. [c] Apollodor. lib. 1. [d] In Heroicis ad annum Mundi 2596. [e] Lib. 4. [f] Apollodor. lib. 1. [g] Apollodor. ib. Pauſanias in Atticis & Phocicis. Euſtathius ad Homeri Il. β'. & ad Odyſſ λ'. v. 320. Strabo lib. 10. [h] Apollodor. Euſtathius & Didymus, & Pauſan. ib. [i] Didymus ad Odyſſ. Homeri λ'. v. 320. Euſtathius ad eundem locum, & ad Il. β'. pag 308. & ad Odyſſ. α'. pag. 1396. Ovid. Metamorph. lib. 7. [k] Pauſanias in Atticis. Euſtathius ad Homeri Il. β'. v. 631. & ad Odyſſ. α'. pag. 1396. Strabo lib. 10. [l] Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 307. [m] Diodorus Siculus lib. 4. [n] Euſtath. ib.

us

us & ſucceſſor erat Arceſius pater Laertæ, cujus filius erat Ulyſſes; qui cum [o] Cephalleniis, Zacynthiis, & Ithacenſibus, quibus imperabat, ad Trojam profectus, omnium Græcorum, qui illi bello interfuerunt, habebatur ſapientiſſimus. [p] OEneum alterum Cephali filium avo Deïoneo in Phocidis regno ſucceſſiſſe, & Evadnem Peliæ filiam duxiſſe tradit Diodorus Siculus. [q] Phylacus alter Deïonei filius in Theſſaliam rediens Phylacem urbem condidit, & regioni circumcirca vicinæ imperavit. [r] Hujus filius erat Iphiclus, [s] qui genuit Phylacum Iphicli ſecundi & Pœantis patrem; [t] quorum Iphiclus Proteſilaum & Podarcem, Pœas Philoctetem, qui profecti ſunt ad bellum Trojanum, filios habuerunt. [u] Proteſilaus & Podarces Theſſalis, qui Phylacem, Pyrrhaſum, Itonem, Antronem & Pteleum; Philoctetes, qui Methonem, Thaumaciam, Melibœam, & Olizonem incolebant, dicuntur imperâſſe. Philoctetes poſt reditum à Melibœis per ſeditionem exactus in Italiam tranſiiſſe, & Petiliam primariam Lucanorum civitatem condidiſſe perhibetur; Strabo lib. 6. p. 254. De Æneto & Actore cæteris Deïonei filiis nihil in ſcriptoribus invenio, niſi quòd nonnulli moderni hunc Actorem Pelei ſocerum fuiſſe nomine decepti exiſtimârunt. [x] Diam Deïonei filiam duxit Ixion Lapitharum rex; qui cùm à ſocero acriùs admoneretur, ut pro more illius temporis ei munera matrimonialia penderet, illum ad convivium invitatum in foveam igne plenam dejecit; primúſque in Græciâ fuiſſe à [y] Pindaro arguitur, qui cognatum ſanguinem effuderat. Hic ex Diâ genuit [z] Pirithoum Theſei amicum, cujus [a] filius Polypœtes Lapithis in bello Trojano imperavit. [b] Pirithoi frater Centaurus fuiſſe dicitur, & Centauris nomen dediſſe; [c] qui, cùm equitandi artem in Theſſaliâ primi exercuiſſent, ἱπποκένταυροι etiam dicebantur; & indè fabula de duplici eorum naturâ habuit originem. [d] His equitibus ſubditis ſuis fiſus Centaurus aggreſſus eſt fratrem Pirithoum regno deturbare; atque indè ortum eſt bellum Lapitharum cum Centauris à poetis toties decantatum. De origine & etymologiâ nominis Κένταυρος poſtea in notis ad aliud Marmor dicturi ſumus. [e] Philonis altera Deïonei filia Dædalioni nupta ei peperit Autolycum, [f] qui locis circa Parnaſſum imperavit; cujus filia [g] Anticlea Ulyſſis mater fuit; quæ cùm in Ithacam iter ſuſcipiens in viâ à latrone quodam [h] Siſypho dicto vitiaretur, priuſquam cum Laerte novo marito concubuerat, indè orta eſt ſuſpicio, Ulyſſem, qui primogenitus illius filius erat, non à Laerte, ſed à Siſypho genitum fuiſſe, quod ei exprobrat Ajax apud Ovidium, [i] cùm eum dicit *ſanguine cretum Siſyphio*, & Philoctetes apud Sophoclem, ubi dicit,

[k] —— ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδέως γόνος,
'Ουδ' οὐ 'μπολητὸς Σισύφου Λαερτίου,
'Ου μὴ θάνωσι ——

Cercaphus filius Æoli [l] genuit Ormenum, qui Ormenium ſub Pelio monte condidit; ibíque regnans [m] Amyntorem & Euæmonem genuit: quorum [n] hic Eurypyli, qui Ormeniis, Aſteriis, Hypereis, & Titanis, [o] ille Phœnicis Achillis tutoris, qui Dolopibus in bello Trojano imperârunt, patres fuere.

Athamas Æoli filius, poſtquam [p] per multas Græciæ partes vagatus eſſet, tandem in Bœotiam venit [q] ad Andreum Penei filium, qui Orchomeniis tunc à ſuo nomine Andreis dictis primus imperavit; à quo regionem, [r] quæ erat circa mon-

[o] Homeri Il. β'. ver. 631. [p] Diodor. Sic. lib. 4. [q] Apollodorus ib. Didymus ad Homeri Odyſſ. λ'. ver. 289. Euſtath. ad Homeri Il. β'. v. 700. & ad Odyſſ. λ'. v 289. Stephanus in Φυλάκη. [r] Euſtathius ad Il. Homeri β'. pag. 323. & ad Odyſſ. λ'. p. 1685. Didymus ad Homeri Odyſſ. λ'. v. 289. Apollodor. lib. I. [s] Euſtath. ad Homeri Il. β'. p. 323. [t] Iidem Autores qui ad literam r. Pauſanias lib. 4. in fine. Homerus Il β'. v. 705. [u] Homerus Il. β'. ver. 700. & v. 716. [x] Pindari Scholiaſtes ad Pyth 2. Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 101. Diodor. Siculus lib. 4. [y] Pyth. 2. [z] Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag 101. [a] Hom. Il. β'. ver. 740. Euſtath. & Didym. ad illum locum. [b] Diodorus Siculus lib. 4. Pindar. Pyth. 2. [c] Diodorus Siculus lib. 4. Servius ad 3. librum Georgicorum Virgilii. [d] Diodor. ib. [e] Pauſanias in Arcadicis. Didymus ad Odyſſ. Homeri τ'. ver. 432. [f] Didymus ib. Pauſan. ib. [g] Homer. Odyſſ. λ'. ver. 85. Didymus & Euſtathius ad illum locum. [h] Scholiaſtes Sophoclis ad Philoctetem. [i] Lib. 13. [k] In Philoctete. [l] Strabo lib. 9. Euſtath. ad Homeri Il. ι. pag. 762. [m] Strabo & Euſtathius ib. [n] Homer. Il. β'. ver. 735. [o] Homer. Il. ι. v. [illegible] & Didym. & Euſtath. ad illum locum. [p] Urbem enim à ſe in Theſſaliâ conditam [illegible] αὐτῷ συμβάντος ἄλης, Alum appellavit. [q] Pauſan. in Bœoticis. [r] Pauſan. ib. Apollodor. lib. 1.

tem Laphyſtium, accipiens in eâ regnavit; & poſt mortem Themiſtûs Hypſei filiæ, [s] è quâ genuerat Ptoum, Schœneum, & Leuconem, [t] duxit Ino Cadmi filiam, quâ non diu poſt nuptias repudiatâ, tertiam uxorem habuit Nephelen, è quâ genuit [u] Phrixum & Hellen: eâ verò inſaniâ correptâ, Ino iterum recepit, & ex eâ genuit [x] Learchum & Melicertam. [y] Hæc ob odium, quo Nepheles filios habuerat, iis inſidias ſtruens perſuaſit ruſticis mulieribus, ut clam maritis triticum, quod ſerendum erat, torrerent, & eos, quos ſequente anno ob frugum defectum, quòd ager toſtum triticum accipiens proventum ſuum non reddidiſſet, Athamas ad conſulendum oraculum Delphicum miſerat, ad id induxit, ut reſponſum referrent, Phrixum & Hellen Jovi immolandos eſſe: ſed hos periculo abſtulit [z] Chryſomallus Athamantis famulus & Phrixi tutor, cum iis trans Helleſpontum fugiens; in cujus tranatione Helle è naviculâ in aquas delapſa [a] periit, indéque illi freto nomen Helleſponti datum fuit; [b] Phrixus autem ad Æetam Colchidis regem ſalvus evaſit. Hâc fraude tandem detectâ, [c] cùm Ino vidiſſet maritum ſuum adeò irâ excandeſcentem, ut per eam mentis non ſatìs compos Learchum filium, quòd matri fortè opem tulerat, occidiſſet, cum alio filio Melicertâ ad rupes Moluridas fugiens, indè eum & ſemetipſam in mare præcipitâſſe dicitur. Quibus poſtea pro diis marinis habitis, [d] Ino Leucotheæ, Melicerta Palæmonis nominibus à Corinthiis colebantur; & iis [e] Ludi Iſthmici [f] à Glauco primò celebrati fuere, quos poſtea omiſſos [g] Theſeus in Neptuni honorem iterum reſtauravit. Athamas ob hanc tragœdiam, exoſus locum, in quo acta fuit, [h] regnum ſuum Corono & Haliarto fratris Siſyphi nepotibus tradidit, & in Theſſaliam [i] rediens condidit Alum ἀπὸ τῆς συμβάσης αὐτῷ ἄλης ſic dictam, cujus [k] cives ſub Achille Trojæ dicuntur militâſſe. Schœneus, [l] quem Athamas è primâ uxore ſuſceperat, [m] urbem Schœnum in Bœotiâ condidit; filiámque ibi genuit [n] Atalantam, quam aureis pomis in curſu vicit Hippomenes. A Ptoo [o] templum Apollinis Ptoi ob oraculum celebre, quod in monte Ptoo prope Thebas conditum fuit, nomen habuit. [p] Leucon ante patrem obiit; illius autem filia Euippe ab avo Athamante Andreo Orchomeniorum regi pro uxore data ei peperit Eteoclem, qui Andreo in regno ſuccedens [q] Gratiis templum primus condidiſſe dicitur; illo ſinè liberis defuncto, Siſyphi poſteri in ejus regno uſque ad Orchomenum ſucceſſerunt, quo etiam ſinè filiis defuncto, regnum venit ad Phrixi poſteros. [r] Hic enim ex Æetæ filiâ genuit Preſbonem, alioſque filios, ad quos & Phrixi tutorem Chryſomallum reducendos (Phrixus enim ante eam navigationem [s] in Colchide diem obierat) mittebantur Argonautæ; indéque, quòd χρυσόμαλλον aureum vellus ſignificat, fabula de aureo vellere ab iis repetito habuit originem. Preſbon autem ab Argonautis reductus, [t] à Corono & Haliarto avi Athamantis regnum recepit; in eóque ſucceſſorem habuit filium Clymenum, qui Orchomeno defuncto Orchomeniis etiam imperavit; frater Clymeni erat Aſpledon, qui Aſpledonem urbem Bœoticam condidit, cujus incolæ ſub Aſcalaphio & Ialmeno cum Orchomeniis Trojæ militârunt. Euſtathius & Didymus ad Homeri Il. β'. ver. 510. De Clymeni ſucceſſoribus infrà, ubi de Siſyphi poſteris dicturus ſum, potiùs placet differere.

[s] Apollodor. lib. 1. Pauſan. in Bœoticis. Didymus ad Il. Hom. β'. v. 497. [t] Apollodor. Pauſan. ib. & in Atticis. Didymus ad Homeri Il. ἑ. v. 86. Euſtathius ad Homeri Il. ἑ. pag. 667. & ad Odyſſ. ἑ. pag. 1543. Ovid. Met. 4. [u] Apollonius Rhodius, & Scholiaſtes Apollonii ſæpius in omni libro. Euſtathius ad Homeri Il. ἑ. v. 86. & ad Odyſſ. ἑ. pag. 1543. Apoll. lib. 1. Ovid. Met. lib. 4. Pauſan. in Bœoticis. [x] Iidem Autores ib. [y] Apollodor. lib. 1. Pauſan. in Atticis ſub fine. Euſtathius ad Homeri Il. ἑ. pag. 667. Didymus ad Homeri ἑ. v. 86. [z] Scholiaſtes ad Apollonii lib. 1. v. 256. Euſtathius ad Il. Homeri ἑ. pag. 667. [a] Euſtathius & Didymus ad Homeri Il. ἑ. v. 86. Apollodor. lib. 1. [b] Pauſan. in Bœoticis. Apollodor. lib. 1. Apollonius Rhodius, & Scholiaſtes illius ſæpius in omni libro. Euſtathius & Didymus ad Homeri Il. ἑ. v. 86. [c] Pauſan. in Atticis. Apollodor. lib. 3. Didymus & Euſtath. ib. & Euſtathius ad Odyſſ. ἑ. p. 1543. Ovid. Met. lib. 4. [d] Euſtathius ad Odyſſ. Homeri ἑ. pag. 1543. Pauſanias in Atticis & Corinthiacis. Didymus ad Homeri Il. ἑ. v. 86. Plutarchus in libro de Quæſtionibus Romanis. [e] Clemens Strom. lib. 1. Pauſanias in Atticis & Corinthiacis. Schol. ad Apollon. lib. 3. Plutarchus in Theſeo. [f] Clemens Alexandrinus Strom. l. 1. [g] Plutarchus in Theſeo. [h] Pauſan. in Bœoticis. [i] Apollodor. lib. 1. Stephanus in Ἄλος. [k] Homerus Il. β'. [l] Apollodor. lib. 1. Scholiaſtes ad Apollonii Rhodii lib. 2. ver. 1147. [m] Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 265. Didymus ad Homeri Il. β'. ver. 497. Pauſanias in Arcadicis. [n] Didym. & Euſtath. ib. Ovid. Met. lib. 10. Pauſan. in Arcadicis. [o] Pauſan. lib. 9. [p] Pauſan. ib. [q] Strabo lib. 9. pag. 414. Pauſan. lib. 9. [r] Pauſan. ib. Scholiaſtes Apollonii Rhodii ad lib. 2. ver. 1095. & v. 1125. [s] Pauſan. ib. Apollonius Rhodius lib. 2. & Scholiaſtes illius. [t] Pauſan. lib. 9.

Siſyphus Æoli filius [u] Corinthum [x] ab Ephyrâ Epimethei filiâ, quæ eam primò condidit circa annum [y] 37 regni Cecropis in Atticâ, tum Ephyram dictam occupavit; quam ſic auxit, munivit, & quaſi de novo condidit, ut pro primo urbis conditore [z] apud pleroſque autores habeatur. Cùm ſecundâ poſt hunc ætate alius eſſet in Græciâ Siſyphus ob latrocinia ſua & vim Anticleæ Ulyſſis matri illatam celebris; nominis convenientia effecit, ut omnia, quæ ab iſto latrone commiſſa fuerunt, ſcelera Siſypho Corinthiorum regi attribuerentur, atque ideo à poetis à Jove in tartarum detruſus fuiſſe, graviſſimaſque ibi pœnas ſaxum inſuperabile volvendo ſubiiſſe fingitur. [a] Sed autoritate eorum, qui fide digniores ſunt, conſtat Siſyphum regem juſtum, & omnium Græcorum ſui temporis præſertim in vitâ medicinis & temperantiâ præſervandâ ſapientiſſimum fuiſſe. Hujus quatuor numerantur filii Ornytion, Glaucus, Therſander & Halmus. [b] Ornytion patri ſucceſſit; duóſque habuit filios [c] Phocum, & Thoantem. Phocus in regionem, [d] quæ circa Parnaſſum & Tithoream erat, duxit coloniam; eámque à ſuo nomine Phocidem appellavit, in quam cùm unâ ætate poſteriùs [e] Phocus Æaci filius cum nonnullis Æginæ inſulæ incolis commigrâſſet, eámque regionem, quæ circa Cirrham & Criſſum ad ſinum Corinthiacum ſita erat, occupâſſet, hoc nomen latiùs fecit patere, totámque eam regionem Phocidem appellavit, quæ eo nomine apud Græcos ſemper cognoſcebatur. [f] Thoas patri in regno ſuccedens Corinthi manſit, cujus filius fortè erat Creon, quo regnante Jaſon Corinthum venit, & illi ſinè liberis defuncto ſucceſſit frater [g] Demophon. Creontem enim Siſyphi filium fuiſſe prohibet temporis ratio. [h] Demophontis filius erat Propidas, cui in regno Corinthi ſucceſſerunt filii illius Doridas & Hyanthidas; [i] quibus ab Alete Heraclidâ victis & regno exutis, Siſyphidæ, qui ex pactis pacis conditionibus [k] in urbe manſere, in ordinem deinde redacti, Corinthi imperium, cùm ultra ducentos annos tenuiſſent, omnino amiſere. [l] Glaucus, quem ſecundum diximus Siſyphi filium, dum in ludis funebribus, quos Acaſtus patri ſuo Peliæ celebraverat, bigis certaret, à ſuis equis diſcerptus interiit. Filius illius erat [m] Hipponous, qui poſtea, cùm Bellerum magnatem quendam Corinthium occidiſſet, [n] indè Bellerophontes, i. e. Belleri occiſor dicebatur. Ob hanc autem cædem Corintho exulare coactus, [o] ad Prœtum Argivorum regem fugiebat; à quo cùm ab illius uxore Antæâ tentati adulterii, quòd ei ad illud ſollicitanti non auſcultâſſet, falſò accuſaretur, ad ſocerum illius Iobatem Lyciæ regem cum literis, ut occideretur, miſſus fuit; ubi cùm omnia pericula, quibus, ut interiret, expoſitus fuerat, ingenti fortitudine ſuperâſſet, Iobates ejus virtutem admiratus datâ ei filiâ ſuâ generum ſuum & regni hæredem fecit. Ex hâc Iobatis filiâ [p] Bellerophonti naſcebantur Iſander, Hippolochus, & Laodamia. [q] Iſander contra Solymos Piſidiæ incolas (quos [r] nonnulli Hieroſolomitanos fuiſſe ridiculè ſupponunt) pugnans occubuit. [s] Hippolocho Glaucus, Laodamiâ Sarpedon, qui Lyciis Priamo & Trojanis auxiliantibus imperârunt, nati fuere. Therſandri [t] filii fuere Haliartus & Coronus, [u] qui ab Athamante, quòd putâſſet Phrixum occubuiſſe, adoptati ei in regno ſucceſſere, & Haliartum, & Coroneam urbes Bœoticas condidere; quarum Haliartus [x] ob mortem Lyſandri præſtantiſſimi Lacedæmoniorum ducis, qui in illius obſidione occiſus fuit, poſtea evaſit inſigniſſima; ſed hi, cùm [y] Preſbon Phrixi filius à Colchide ab Argonautis reductus eſſet, regnum, quod iis ab Athamante concreditum fuit, nepoti illius iterum tradidere. Halmus, quem poſtremo loco diximus Siſyphi filium fuiſſe, [z] ad Eteo-

[u] Pauſanias l. 2. Euſebius in Chronicis. Apollodor. l. 1. [x] Scholiaſtes Apollonii l. 4. ver. 1212. [y] Euſeb. in Chronicis. [z] Apollodor. l. 1. & alii. Vide Scal. in notis ad Euſeb. Chron.. [a] Euſtath. ad Homeri. Il ζ. pag. 631. & ad Odyſſ. λ. p. 1701. & 1702. [b] Apollodor. l. 1. Pauſan l. 2. [c] Pauſan. l. 2. 9. & 10. [d] Pauſan. l. 2. &. 10. [e] Pauſan. l. 9. Euſtathius ad Homeri Il. β'. v. 274. [f] Pauſanias l. 2. [g] Pauſanias l. 2. [h] Pauſan. ib. [i] Pauſanias in Corinthiacis. Pindari Scholiaſtes ad Nem. 7. Conon apud Photium, narrat. 26. Zenobius in Parœmiis Syncellus in Chronicis. Velleius Paterculus l. 1. [k] Pauſan. l. 2. [l] Pauſanias l. 6. [m] Apollodor. l. 2. Homer. Il. ζ. v. 150. Didymus & Euſtathius ad illum locum. Pauſanias l. 2. [n] Didymus ad Il. Homeri ζ. v. 155. Euſtathius ad Homeri Il. ζ. p. 632. [o] Homer. Didymus, & Euſtath. ib. [p] Homerus, Didymus, & Euſtath. ib. & Apollodorus l. 3. [q] Homer. Il. ζ. v. 203. [r] Vide Bochartum, Salmaſium, alióſque. [s] Homer. Il. ζ. v. 199. & 206. Euſtathius ad illum librum. [t] Pauſanias l. 9. Euſtathius ad Il. Homeri β'. p. 268. [u] Pauſanias l. 9. [x] Plutarchus in vitâ Lyſandri, & in Xenophonte de rebus Græcis. [y] Pauſanias in Bœoticis. [z] Pauſanias l. 9.

I clem

dem Orchomeni, tunc Andreidis dictæ, regem profectus ab eo agri partem accepit, ubi Halmones vicos condidit. Hujus filiæ fuere Chryſogenea & Chryſe. Chryſes filius erat Phlegyas, à Phlegyâ [a] Ixionis fratre & Gortyniorum rege diverſus, qui defuncto Eteocle [b] illi in regno ſucceſſit: urbémque, in quâ regnabat, ab Andreo illius conditore priùs Andreidem dictam, à ſuo nomine Phlegyas appellavit. Hic fortiſſimus [c] bellator erat, & quamdiu vixerat, totius Græciæ terror: [d] ſed cùm templum Apollinis Delphici diripuiſſet, ob illud ſacrilegium in tartarum detruſus [e] graviſſimas pœnas à poetis ibi fingitur ſubiiſſe. [f] Huic ſinè liberis defuncto ſucceſſit Chryſes è Chryſogeneâ alterâ Halmi filiâ natus; cujus filius & ſucceſſor erat Minyas, à quo Phlegyæ deinde mutato nomine [g] Minyæ dicebantur. Hic potentiſſimus & ditiſſimus omnium Græcorum fuit; primúſque memoratur, qui ærarium ad pecunias ſervandas in Græciâ ædificaverat. [h] Minyæ filius erat Orchomenus; à quo, cùm patri in regno ſucceſſiſſet, urbs, quæ priùs Andreis, Phlegyæ, & Minyæ dicebatur, [i] Orchomeni appellationem adepta nomen iterum non mutabat: retento tamen antiquo nomine Orchomenus Minyea ideo dicebatur, ut ab Orchomeno, quæ in Arcadiâ eſt, diſtingueretur; atque ideo habet Homerus,

[k] Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον, ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον.

Orchomeno ſinè liberis defuncto, [l] ad Clymenum Preſbonis filium Phrixi nepotem regnum veniebat; quo à Thebanis, dum Neptuni feſta Oncheſti celebrabat, occiſo, Erginus, qui filiorum illius natu maximus in regno ſucceſſit, cum fratribus Azeo, Arrhone, Pyleo, & Stratio Thebas adortus urbem cepit; [m] & Thebani pro cæde Clymeni annuum deinde tributum Ergino pendebant, donec ab Hercule, qui iis in auxilium venit, Orchomeniis viciſſim victis, eo iterum liberarentur. [n] Hôc bello Erginus maximè attritus, cùm deinde hoc unum ſolum omni ſtudio agebat, ut vaſtatam patriam ad priſtinas opes & felicitatem iterum reſtitueret, matrimonium uſque ad extremam ſenectutem diſtuliſſe dicitur; tunc cùm multâ congeſtâ pecuniâ de ſuſcipiendis liberis cœperit eſſe ſollicitus, oraculi monitu adoleſcentulam uxorem duxit, quæ ei peperit Agamedem & Trophonium, qui celeberrimi architecti & omnium ferè veterum, quæ in Græciâ erant, templorum conditores fuere. De cæteris, quæ de Trophonio & Agamede narrantur, & de inſigniſſimo Trophonii antro & oraculo, vide Pauſaniam in Bœoticis, & Plutarchum in libro de Socratis dæmone. [o] His fratribus mortuo patre ob ætatem regno inidoneis, Orchomeniis poſt Erginum imperavit frater illius Azeus; cujus filius erat Actor, qui genuit Aſtyochem matrem Aſcalaphi, & Ialmeni, [p] qui Orchomeniis in bello Trojano imperârunt; in quo Aſcalapho [q] à Deiphobo occiſo, [r] Ialmenus cum ſuis deletâ Trojâ in Pontum proficiſcebatur, à quibus deducebant originem, qui in ea regione Achæi dicebantur. Poſt bellum Trojanum quinam Orchomeniis imperârunt, incertum eſt, hôc à nullo autore indicato: illi autem à Phlegyæ temporibus uſque ad reditum Bœotiorum è Theſſaliâ omnium Græcorum potentiſſimi, [s] & ditiſſimi ſemper fuere; atque ideo apud Homerum dicit Achilles,

[t] Οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε ϗ εἰκοσάκις τόσα δοίη,
Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
Αἰγυπτίας—

[u] à Bœotis autem poſt eorum reditum circa 80 annos poſt bellum Trojanum victi Thebanis deinde ſubditi fuere; & Orchomenus, quæ adhuc ſejuncta erat, cæteræ Bœotiæ addebatur.

[a] Strabo l. 9. Euſtath. ad Il β'. p. 333. [b] Pauſan l. 8. [c] Pauſanias l. 2. & l. 9. [d] Pauſan. l. 9. Didymus ad Il. ν'. v. 302. [e] Virgil. l. 6. [f] Pauſanias l. 9. [g] Pauſan. in Bœot. Euſtath. ad Il. Hom. β'. p. 272. Stephan. in Μινύα. [h] Pauſan. l. 9. [i] Pauſanias ib. Euſtath. ad Il. Homeri β' pag. 272. Stephanus in Ὀρχομενός. Didymus ad Homeri Il β'. v. 511. [k] Homeri Il. β'. v. 511. [l] Pauſanias l. 9. [m] Diodorus Sic l. 4. Pauſanias l. 9. Euſtathius ad Homeri Il. β'. p. 272. Apollodorus l. 2. [n] Pauſan. ib. [o] Pauſanias in Bœoticis. Euſtathius ad Homeri Il. β'. p. 272. [p] Homeri Il. β'. v. 501. [q] Hom. Il. ν'. v. 518. [r] Euſtathius ad Homeri Il. β'. p. 273. Strabo l. 9. p. 416. [s] Strabo l. 9. Pauſanias in Atticis, & Euſtathius ad Homeri Il. ι. v. 380. [t] Il. ι. v. 380. [u] Strabo l. 9.

Scholi-

Scholiaſtes Apollonii ad librum illius 3. ver. 1238. dicit Corinthum, à quo urbs nomen habuit, etiam Siſyphi filium fuiſſe, & ludos Iſthmicos in honorem Melicertæ inſtituiſſe; ſed de hôc Corintho nihil cæteri antiquarum rerum ſcriptores. Pauſanias in Corinthiacis nonnulla narrat de Corintho quodam Marathonis filio, à quo Corinthus dicta; ſed cùm ibi Æetam Colchidis regem Aloëo coævum, & Siſyphum Jaſone & Medeâ recentiorem facit, omnibus iis, quæ ibi narrat de Corinthiorum origine, temporum ratio & aliorum ſcriptorum autoritas omnino repugnant. Clemens Alexandrinus dicit non Corinthum, ſed Glaucum Siſyphi filium ludorum Iſthmicorum inſtitutorem fuiſſe; quis igitur ille fuit, qui urbi Corintho nomen dedit, & unde illud nomen habuit originem, hôc à nullo autore ſatìs manifeſtè indicato, manet incertum.

Mimas [x] Æoli filius Arnæ, quæ urbs Theſſalica eſt, regnabat: hujus filius erat Hippotes, qui genuit Æolum ſecundum patrem Arnes, quæ urbi nomen dedit priùs alio nomine appellatæ. Hanc è furtivo concubitu gravidam eſſe deprehenſam pater iratus mercatori Metapontino vendidit; qui eam Metapontum in Italiam adduxit, filióſque ex eâ natos, qui [y] Æolus & Bœotus dicebantur, adoptatos habuit pro ſuis, donec ob cædem ab iis commiſſam urbe expellerentur. Æolus igitur [z] ad Liparum Auſonis filium inſularum Liparæarum regem paratâ claſſe fugiebat, ductâque illius filiâ ei in regno ſucceſſit: ubi cùm artis nauticæ [a] ſtudio multùm ſe dediſſet, & Ulyſſi ad ſe venienti carbaſis & ventorum beneficio in navigando uti docuiſſet, indè orta eſt fabula apud poetas illum ventorum promum fuiſſe, & Ulyſſi utrem ventis plenum, quò felicius navigaret, dediſſe. [b] Hujus filii fuere Aſtyochus, Xuthus, Androcleus, Pheremon, Iocaſtes, & Agathyrſus, quorum Aſtyochus in Liparæis inſulis, Iocaſtes in regione circa Rhegium poſt patris obitum regnârunt; cæteri à Siculis & Sicanis Siciliæ incolis, ut bellum, quod contra ſe invicem diu geſſerant, ab iis componeretur, reges electi fuerunt, eíque & poſteri eorum, donec Dorienſes huc deduxiſſent colonias, hujus inſulæ tenuerunt imperium; quæque in Siciliâ loca Xuthia & Agathyrſis vocantur, [b] à Xutho & Agathyrſo Æoli filiis dicuntur nomina habuiſſe. [c] Bœotus alter Arnes filius cum matre in Theſſaliam reverſus patri Æolo in regno ſucceſſit; quo regnante [d] Bœoti tempore belli Trojani, cùm eorum copiæ Trojæ abſuiſſent, à Pelaſgis & Thracibus Bœotiâ expulſi ad Arnam venerunt: qui ab Arnenſibus in partem agri recepti cum iis in unam gentem coaleſcebant, & tunc primùm [e] ſecundùm nonnullos uterque populus Bœoti dicebantur; ſed longè antiquius fuit Bœotorum nomen; bello enim Trojano interfuerunt, qui Bœoti dicebantur. Alii igitur [f] ἀπὸ τῦ βοός, quo duce ex oraculi monitu Cadmus in Bœotiam venit; alii autem [g] multo veriùs à Bœoto Itoni filio Amphictyonis nepote, qui ſecundâ poſt Cadmum ætate Bœotis imperavit, illius nominis deducunt originem. Non igitur Bœoti ab Arnenſibus, ſed è contrario Arnenſes à Bœotis nomen ſortiebantur, eodémque modo Bœoti, quo Athenienſes Iones, ab iis, quos recipiebant, fuerunt appellati: ab eóque tempore pro Bœotis reputati cum iis circa [h] 60 annos poſt bellum Trojanum, quo tempore utraque gens à cæteris Theſſalis Arnâ expulſa fuerat, Bœotiam quaſi terram ſuam repetivere; eámque pulſis in Atticam Pelaſgis eodem jure, quo ii, qui indè expulſi fuere, ſibi vindicantes agrum, qui circa fluvium Cephiſſum eſt & lacum Copaidem, occupabant; ibíque urbem condidere, quàm in memoriam illius, è quâ profecti ſunt, Arnam appellârunt; quæ poſtea [i] Chæronea dicta, [k] ob cladem ibi Athenienſibus à Philippo Macedone illatam, & ob civem ſuum Plutarchum multùm fuerat celebrata.

Cretheus, quem decimo loco numeravimus Æoli filium fuiſſe, [l] è Tyro fratris

[x] Diodorus Siculus l. 4. [y] Diodorus Siculus l. 4. & Euſtathius ad Homeri Odyſſ. κ'. p. 1644. [z] Diodor. Sic l. 4 & 5. [a] Diodorus Siculus l. 5. Euſtathius ad Homeri Odyſſ. κ'. p. 1645. Strabo l. 1. [b] Diodor. l. 5. [c] Diodor. ib. [d] Strabo l. 9 p. 401. Diodorus l. 4. & l. 19. p. 700. [e] Diodor. Sic. l 4. Nicocrates & Euphorion apud Stephanum Byzantinum in Βοιωτία [f] Vide Stephanum Byzantinum in Βοιωτία. [g] Pauſanias l. 9. Stephanus in Βοιωτία. [h] Thucydides l. 1. Strabo l. 9. Diodor. Sic l. 4. & l. 19. p. 700. [i] Pauſanias l. 9. Strabo l. 9. Euſtathius ad Homeri Il. β'. p. 270. Stephanus Byzantinus in Χαιρωνεία. [k] Plutarch. in vitâ Demoſthenis, & in vitâ Phocionis, & Diodorus Siculus l. 16. [l] Homeri Odyſſ. λ'. v. 252 Didymus & Euſtathius ad illum locum Homeri Apollodorus l. 1. Pauſan. l. 4 & 5. Scholiaſtes Apollonii Rhodii ad l. 1.

Salmonei

Salmonei filiâ genuit Pheretem, Amythaonem, & Æſonem. Æſon cum Peliâ fratre uterino Iolci manens [m] è Polymede filiâ Autolyci genuit Jaſonem, qui ad Colchidem navigavit. [n] Pheres urbem Pheras, ob Alexandrum Pherarum tyrannum celebres, à ſuo nomine ſic dictam in Theſſaliâ condidit. Hujus filii fuere [o] Admetus & Lycurgus. [p] Lycurgus circa Nemeam regnum habuit: ibíque Opheltem Archemorum etiam dictum genuit, [q] quem cùm à nutrice Hypſipyle in herbâ relictum, dum ea Argivis ad bellum Trojanum proficiſcentibus fontem iverat indicatum, ſerpens interemiſſet, in ejus honorem Argivi Nemeæa certamina inſtituerunt; quæ poſtea ab Hercule, quòd ibi leonem Nemeæum occidiſſet, Jovi Nemeæo dicata ſingulis bienniis, eodem modo quo Iſthmica, quamdiu apud Græcos manebat Jovis honor, ſemper fuerant celebrata. [r] Admetus patri ſucceſſit, ductâque Alceſte Peliæ filiâ Eumelum genuit. Fabulas, quæ de Admeto & Alceſte narrantur, legas apud Apollodorum lib. 1. & Euſtathium ad Homeri Il. β'. p. 326. Eumelus tum patri in Pherarum, tum avunculo Acaſto Peliæ filio in Iolci regno ſucceſſit; [s] utriſque enim earum urbium incolis in bello Trojano imperâſſe dicitur. [t] Amythaon cum Neleo fratre uterino in Peloponneſum commigravit; [u] ibíque genuit Biantem & Melampodem. Melampus inſigniſſimus [x] augur erat, atque ideo avium voces intellexiſſe dicitur. Hic in Ægyptum profectus [y] multos Ægyptiorum ritus circa Bacchi & Cereris cultum, & obſcœniſſimam Phalli pompam in Græciam primus introduxit, præcipuúſque poſt Orpheum fuit Græciæ theologiæ autor; ob magiam etiam & medicandi artem, quas ab Ægyptiis didicit, omnium ſui temporis Græcorum fuit inſigniſſimus. Hic ab Anaxagorâ Megapenthis filio Argivorum rege accerſitus, ut fœminas [z] Argivas inſaniâ correptas ad mentis ſanitatem reſtitueret, tertiam regni partem pro mercede poſtulavit; quam cùm Anaxagoras non concederet, ſecundâ vice cum fœminæ magìs inſanirent, accerſitus tertiam partem ſibi & tantundem fratri Bianti poſtulavit. Veritus igitur rex, ne, ſi tempus longiùs protraheret, mercedem ille peteret ampliorem, poſtulatis aſſenſus eſt; ab eóque igitur tempore, fœminis Argivis [a] helleboro nigro, indè melampodio dicto, ſeu ſecundùm alios [b] lacte caprarum, quæ helleborum paſtæ fuiſſent, à Melampode ſanatis, Melampus & frater illius Bias & poſteri eorum regno tripartito Argivis imperârunt. Fabulas, quæ de Melampode & Biante narrantur, legas apud Apollodorum lib. 1. & Didymum, & Euſtathium ad Homeri Odyſſ. λ'. v. 289. [c] Melampodis filius & ſucceſſor erat Antiphates, Antiphatis Oïcles, Oïclis Amphiaraus, qui omnes fuere magici & vates inſigniſſimi. [d] Amphiaraus contra Adraſtum Talai filium Biantis nepotem ſeditionem movens eum Argis expulit; ille autem ad Polybum Sicyoniorum regem avum ſuum maternum ſecedens illi in regno Sicyonis ſucceſſit; indéque, ſorore ſuâ Euriphyle Amphiarao in uxorem datâ, Argos iterum reverſus [e] Tydeum OEnei filium & Polynicem OEdipodis filium à patriâ exulantes domo recepit, & generos fecit; & [f] cum eodem Amphiarao, & fratre ſuo Meciſteo, aliíſque ducibus primum bellum gratiâ Polynicis Thebanis intulit, in quo omnes præter Adraſtum periere. Amphiarai filii fuere [g] Alcmæon & Amphilochus. [h] Alcmæon in ſecundo bello, quod Thebanis filii eorum, qui in priori interierant, Ἐπίγονοι dicti, Euryalus ſcilicet Meciſtei filius, Diomedes Tydei, Sthenelus Capanei, Ægialeus Adraſti, Polydorus Hippomedontis, & Promachus Parthenopæi in patrum vindictam intulere, dux exercitûs fuit: [i] qui, cùm poſt expugnatas Thebas & regnum Therſandro Polynicis filio re-

[m] Apollodorus l. 1. Apollonius l. 1. & Scholiaſtes illius. [n] Apollodorus l. 1. Euſtathius ad Il. Homeri β'. [o] Apollodorus l. 1. [p] Apollodor. ib. [q] Apollodor. l. 3. Pauſan. l. 2. [r] Apollodor. l. 1. Homeri Il. β'. ver. 713. Didymus & Euſtath. ad illum locum. [s] Homerus Il. β'. v. 712. [t] Apollodor. l. 1. Diodorus Siculus l. 4. [u] Apollodor. l. 1. Euſtathius & Didymus ad Homeri Odyſſ. λ'. v. 289. Pauſanias l. 2. [x] Didymus & Euſtath. ad Homeri Odyſſ. λ'. ver. 289. & ad Odyſſ. ό. v. 225. Pauſan. in Meſſenicis. Herodotus l. 2. Diodorus Siculus l. 1. & 4. Apollodorus l. 1. [y] Herodotus l. 2. Diodorus Sic. l. 1. part. 2. [z] Pauſan. l. 2. Herodotus l. 9. Euſtathius ad Homeri Odyſſ. γ'. pag. 1480. & ad Il β'. pag. 288. Didymus ad Homeri Odyſſ. ό. ver. 225. Apollodor. l. 2. [a] Dioſcorides, ubi agit de Helleboro. [b] Plin l. 25. cap. 5. Philandri annotationes ad Vitruvium, l. 8. c 3. [c] Homer. Odyſſ. ό. ver. 225. & Euſtathius ad illum locum. Pauſan. l. 6. [d] Pauſan. l. 2. Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 288. & 291. [e] Euſtathius ad Homeri Il. γ'. p 485. Pauſan. l. 9. Apollodor. l. 3. [f] Pauſan. l. 2. & 9. Diodorus Siculus l. 4. Apollodor. l. 3. Euſtath. ad Homeri Il. γ'. pag 484. [g] Homeri Odyſſ. ό. v. 225. &c. Euſtathius &Didymus ad illum locum. Pauſan. l. 2. & 5. [h] Apollodor. l. 3. Pauſan. l. 2 Strabo l. 10. Euſtath. ad Homeri Il. γ'. p. 489. [i] Apollodor. l. 3. Pauſanias in Arcadicis. Euſtathius ad Homeri Odyſſ. λ'. pag. 1689, & 1697. & ad Odyſſ ό. pag. 1780.

ſtitutum Argos reverſus matrem Eriphylen, quòd acceptis à Polynice donis patri eundi ad illud bellum, quo periit, neceſſitatem impoſuerat, occidiſſet, conſcientiâ illius ſceleris tactus relictis [k] Argis in Acarnaniam ſeceſſit; in quâ regione filius illius Acarnan poſt patrem regnans illam à ſuo nomine Arcananiam, & incolas Acarnanes appellavit. [l] Amphilochus alter Amphiarai filius poſt deletam Trojam, ad quam cum cæteris Argivis militaverat, omiſſo in Argos reditu ad fratrem venit: occupatâque regione, quæ ad fontes fluvii Achelol ſita Acarnaniæ è parte ſeptentrionali vicina fuit, in eâ condidit urbem, quam à ſuo & urbis, è quâ profectus eſt, nominibus Argos Amphilochium appellavit, à quo regio circumcirca vicina etiam Amphilochia, & incolæ Amphilochli dicebantur. Adraſti filius erat [m] Ægialeus, qui in Epigonorum bello Thebanis illato à Laodamante jugulatus interiit. Hujus filius erat Cyanippus; quo tempore belli Trojani pubertatis annos nondum conſecuto Diomedes Tydei filius, & Euryalus Meciſtei filius [n] tutores illius cum Sthenelo Capanei filio, qui è poſteris Anaxagoræ regnabat, Argivis ad Trojam profectis, dicuntur [o] imperâſſe. Uſque adhuc igitur Argivi, Meſſenii, Elei, plurimíque Peloponneſi incolæ Æoles fuerunt: illi autem [p] circa 80 annos poſt bellum Trojanum [q] ab Heraclidis Poloponneſo expulſi claſſem Aulide parabant, indéque duce [r] Penthilo Oreſtis filio in Aſiam tranſiere; primóque [s] Troadem, & deinde Leſbum inſulam, & in continente Leſbo vicinâ Lariſſas, Cumam, Cillam, cæteráſque duodecim civitates, quæ Æolidem Aſianam [t] antiquitus conſtituebant, expulſis Pelaſgis occupârunt; eáque maxima eſt colonia, quam Æolenſes extra Græciam unquam emiſiſſe memorantur. Præter hanc aliæ antiquitus Æolenſium emittebantur coloniæ. Poſt bellum enim Trojanum [u] Philoctetes in Italiam, Prothous in Aſiam, de quibus diximus, tranſiere. Circa idem etiam tempus [x] Thoas Ætolorum dux Tempſam apud Brutios, & Diomedes [y] Argyrippam quaſi Ἄργος ἵππιον ſic dictam, Canuſium, & Beneventum apud Apulos poſt deletam Trojam in Italiam tranſvecti condidere; & in eandem regionem è genere Æolico [z] Locri Ozolæ è ſinu Criſſæo circa Olympiadem [a] 24 tranſeuntes ibi, quòd urbem maritimam ventis ab occaſu flantibus expoſitam incolebant, Locri Ἐπιζεφύριοι dicebantur. Æolicum autem genus maximè propagabant [b] Æolidis Aſianæ incolæ; à quibus omnes ferè Græci, qui ſeptentrionâlis Aſiæ partes incoluerunt, deducebant originem; & ab his etiam ſecundùm nonnullos orti erant, qui Cumam in Italiâ incolebant, illuc è Cumâ Æolicâ tranſvecti. Sic enim dicit [c] Strabo, *Cuma Chalcidenſium & Cumæorum eſt opus vetuſtiſſimum; omnium enim Græcorum urbium, quæ ſunt aut in Italiâ, aut in Siciliâ, eſt antiquiſſima. Duces coloniæ Hippocles Cumæus, & Megaſthenes Chalcidenſis inter ſe pepigerunt, ut alterius populi colonia alterius coloniæ appellatio eſſet; urbs itaque Cumæ nomen gerit; videtur autem à Chalcidenſibus condita fuiſſe.* Hìc autem Cumam Æolicam non poſſe intelligi eſſe Hippoclis patriam, quis non videt? Si enim ſecundùm Strabonem Cuma antiquiſſima ſit in Italiâ Græcorum colonia, ex ejuſdem mente ante Diomedis, Philoctetis, & Thoantis tempora, quos ipſe dicit mox poſt bellum Trojanum urbes in Italiâ condidiſſe, neceſſariò fuit educta: Cumam autem Aſianam multos annos poſt bellum Trojanum conditam fuiſſe ipſe teſtatur [d] Strabo; ſecundùm igitur Strabonem Cuma in Italiâ Cumæ Æolicæ, utpote eâ multò antiquior, colonia eſſe non poterat. De vetuſtate Cumæ Italicæ Straboni aſſentit [e] Velleius Paterculus. Fatendum verò eſt [f] ſecundùm Euſebium eductionem coloniæ ſub Hippocle & Megaſthene multò recentiorem fuiſſe; cùm tamen ab eo ad annum 131 poſt deletam Trojam referatur, Cuma Italicâ ſecundùm hunc etiam Cumâ Æolicâ eſt antiquior. [g] Herodotus enim dicit: 130 *annos poſt Trojæ excidium Lesbos cœpit oppidatim habi-*

[k] Pauſan. in Arcad. Apollodor. l. 3. Strabo l. 10. [l] Thucydides l. 2. Strabo l. 10. Apollodor. l. 3. [m] Pauſan. l. 2. Apollodor. l. 3. Diodorus Siculus, l. 4. [n] Pauſan. l. 2. pag. 142. [o] Homeri Il. β'. v. 663. [p] Thucydides l. 1. Clemens Alexandrinus, Strom l. 1. pag 336. [q] Apollodorus l. 2. Pauſan. l. 2, 3, 4. [r] Strabo l. 9. pag. 401, & l. 13. [s] Strabo l. 8, 9, & 13. Pauſanias l. 3. pag. 160. [t] Herodot. l. 1. Strabo l. 13. [u] Strabo l. 6. [x] Strabo l. 6. [y] Lycophron & Tzetzes ad Lycophronem. Virgil. l. 10. Et Servius ad Virgilium. Strabo l. 6. Juſtin. l. 20. Plinius l. 3. c. 11. Stephanus in Ἀργυρίππα. [z] Strabo l. 6. Virgil. Æneid. l. 3. & Servius ad illum locum. Euſtathius ad Dionyſii Periegeſin. [a] Euſebius in Chronicis. [b] Vide Strabonem. [c] Lib. 6. [d] Lib. 9. & l. 13. [e] Lib. 1. [f] In Chronicis. [g] In vitâ Homeri.

tari; 20 *annos poſt Lesbum habitatam Cuma Æolica condebatur*; 19 igitur annos Cumâ Italicâ eſt recentior, atque ideo ei originem præbuiſſe nunquam poterat. Cùm ergo apud [h] Stephanum Byzantinum inveniatur in Eubœâ etiam fuiſſe urbem Cumam dictam; aſſentiendum eſt magno Caſaubono tam Cumam quàm Chalcidem, è quibus profecti ſunt, qui Cumam in Italiâ condidere, urbes Euboicas fuiſſe; atque ideo dicit Virgilius,

[i] *Et tandem Euboicis Cumarum allabitur oris.*

E Cumâ profecti ſunt, qui Neapolin condidere. Quaſnam Græciæ, Italiæ, & Aſiæ partes Æoles incolebant, & quomodo ab Æolo deducebant originem, hactenus explicavi. De Doribus & Ionibus reſtat dicendum.

Dorus ſecundus Hellenis filius [k] regnum in Eſtiæotide adeptus regionem Doridem & incolas Dores appellabat. Poſteri autem illius proximâ poſt ejus obitum ætate indè iterum à Perrhæbis [l] pellebantur: illi enim, poſtquam Eſtiæam in Eubœâ everterant, hanc regionem occupantes Eſtiæis, quos ſecum ex Eubœâ eduxerant, tradidere incolendam; ab eóque primò tempore, quæ prius Doris, Eſtiæotis deinde accepto ab incolis nomine cœpit appellari. Doribus autem patriâ ejectis, nonnulli eorum ad [m] Macedones cognatos ſuos circa Pindum montem habitantes commigrabant. Tectamus autem Dori filius cum maximâ Dorum parte Iolcum ad Cretheum ſocerum ſuum & iſtius urbis regem profectus paratâ ibi claſſe cum iiſdem, aſſumtis etiam ſecum è Pelaſgis, qui in Theſſaliâ relicti eranr, & ex Æolibus Crethei ſubditis non paucis, [n] in Cretam tranſiit; totámque eam occupans inſulam in illâ primus omnium Græcorum imperâſſe perhibetur. Hujus filius & ſucceſſor erat [o] Aſterius, qui Europam [p] duxit; quæ cùm vi rapta è Phœniciâ in Cretam tranſvecta fuiſſet in navi, quæ [q] taurum in prorâ παράσημον habuerat: indè ſecundùm pleroſque, eam à tauro raptam fuiſſe, ſecundùm doctiſſimum verò [r] Fullerum, quòd אלפא apud Phœnices tam *taurum* quàm *navem* ſignificabat, fabula habuit originem. Aſterii & Europæ filius erat [s] Minos ejus nominis primus, qui in noſtri Chronici Marmorei Epochâ undecimâ temporibus Pandionis primi, Athenarum regis, in Cretâ regnâſſe, & Cydoniam condidiſſe dicitur. * Hic inſigniſſimus [t] legiſlator fuir, omnéſque eas Cretenſium leges tot laudibus apud antiquos celebratas condidiſſe perhibetur; quas, ut populus majori cum reverentiâ acciperet, & ſanctiùs obſervaret, [u] ſe à Jove accepiſſe dixit; atque ideo per novem annos, quos in formandis ſuis legibus aſſumſerat, ſæpiſſime in antrum, quod in Idæ montibus erat, aſcendens, ibi, eodem modo, quo [x] Numa poſtea cum Nymphâ Egeriâ, ille cum Jove ſe colloquium habuiſſe finxit; & ob hanc rationem ab Homero [y] ἐννέωρος Διὸς μεγάλου ὀαριστὴς dicitur. Verùm hæc vox ἐννέωρος [z] Platoni explicatur δι' ἐνάτου ἔτους, i. e. *nono quoque anno*; atque indè eſt, [a] quòd Valerius Maximus dicit Minoem nono quoque anno leges à Jove accepiſſe. [b] Strabo verò, [c] Euſtathius, & [c] Didymus vocem ἐννέωρος per δι' ἐννέα ἐτῶν, i. e. *novem annos* explicant. [d] Minos ex Itonâ Lyctii filiâ ſuſcepit Lycaſtum, urbis Lycaſti conditorem; qui ex Idâ Corybantis filiâ [e] procreavit Minoem ſecundum, Sarpedonem & Rhadamanthum. Cùm enim Sarpedon & Rhadamanthus duabus tantùm ætatibus bello Trojano vetuſtiores eſſent; Minois primi, qui [f] Pandioni primo Athenarum regi

* *Hæc, quæ de Minoe primo hic traduntur, ad ſecundum refert Marſhamus, p.* 290.

[h] In Κύμη. [i] Lib. 6. [k] Herodot. lib. 1. Strabo lib. 9. Apollodorus lib. 1. [l] Strabo lib. 9. [m] Herodot. lib. 1. [n] Diodor. Sic. lib. 4. [o] Diod. Sic. lib. 4. [p] Euſebius in Chronicis. Apollodor. lib. 3. Diodor Sic. lib. 4. Lycophron in Caſſandrâ. Auguſtinus de civitate Dei, lib 18. c. 12. Xanthum pro Aſterio nominat. [q] Lycophron & Scholiaſtes illius Iſacius Tzetzes. Iſidorus originum lib. 8. Julius Pollux lib. 1. cap. 9. ſect. 1. [r] In Miſcellaneis lib. 4. cap. 10. [s] Diodorus Siculus lib. 4. Euſebius in Chronicis. Apollodorus lib. 3. [t] Plato in Minoe, & in primo libro de legibus. Diodorus Siculus in fragmentis. Strabo lib. 10. Ariſtot. Pol. lib. 2. c 8. & lib. 7. c. 10. Euſtathius ad Homeri Odyſſ. τ'. v. 179. Valerius Maximus, lib. 1. cap. 2. [u] Diodorus l. 1. & in fragmentis, Euſtathius ad Homeri Odyſſ. τ'. ver. 179. & Didymus ad eundem verſum. Plato in Minoe. [x] Plutarchus in vitâ Numæ. Livius lib. 1. Dionyſ. Hal lib 2. [y] Odyſſ. τ'. v. 179. [z] In Minoe & in primo libro de legibus. [a] Lib 1. cap 2. [b] Lib. 10. [c] Ad Homeri Odyſſ. τ'. v. 179. [d] Diodor. Sicul. lib. 4. Euſtathius ad Homeri Il β'. pag 313. l. 13. [e] Diodor. Sic. lib 4. [f] Epocha Marmorea 11. Apollonii Scholiaſtes. Strabo lib. 14. p. 634. Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 313.

coævus

coævus circa 224 annos ante Trojæ excidium in Cretâ regnaverat, fratres fuiſſe omnino prohibet temporis ratio. Sarpedon à patre Minoe Cretâ expulſus primùm in Cariam appulit; [f] ibíque Miletum, (cujus alii [g] Miletum Sarpedonis amaſium conditorem volunt) Mileto Creticæ cognominem condidit: ibi autem non diu manens indè ad interiores Aſiæ partes tranſiit, regionémque tunc [h] Milyada dictam occupavit: quæ poſtea [i] à Lyco Pandionis filio, qui à fratre Ægeo Athenis pulſus à Sarpedone, ad quem venerat, in regni ſocietatem acceptus fuit, Lycia dicebatur. Sarpedonis filius erat [k] Evandrus; qui ductâ Laodamiâ Bellerophontis filiâ, ex eâ genuit alterum [l] Sarpedonem, qui Trojæ contra Græcos militabat. Rhadamantho alteri fratri [m] Minos, cùm illum ob ejus juſtitiæ laudem ex invidiâ in Cretâ ferre non poterat, maris Ægei inſulas tradidit regendas. Minos enim omnium ſui temporis [n] claſſe potentiſſimus fuit; atque ideo totius maris, quod circa Græciam eſt, imperium adeptus, omnes in eâ inſulas, expulſis latronibus & piratis, quorum priùs receptacula fuerant, occupavit. Quomodo hic ob mortem filii Androgei Athenienſibus & Megarenſibus bellum intulit, & Dædalum in Siciliam cum claſſe perſequens, ibi fraude filiarum Cocali regis inſulæ diem obiit; vide Plutarchum in vitâ Theſei, [o] Diodorum Siculum, alioſque. Tam hic autem Minos, quàm alter, avus illius, ſe à Jove procreatos fuiſſe gloriabantur, & alterutrius eorum ſepulchrum diu in Cretâ fuit, in quo inſcriptum erat, [p] Μίνωος τοῦ Διὸς τάφος; poſtea autem voce Μίνωος è marmore vetuſtate exeſâ ſolum relictum fuit τοῦ Διὸς τάφος; atque indè orta eſt opinio [q] Jovis ſepulchrum apud Cretenſes fuiſſe. Rhadamanthi filius erat [r] Thoas; [s] quo in Lemno regnante mulieres Lemniæ omnes viros ſuos & parentes occidere excepto ſolo Thoante, quem Hypſipyle filia abſconditum ſervavit: & hinc peſſima facinora per totam Græciam deinde [t] Lemnia dicebantur. Hypſipyle à Jaſone, dum ad Colchidem navigabat, ad Lemnum appellente compreſſa peperit [u] Euneum, qui Lemniis tempore belli Trojani imperavit.

Dores, qui ad Macedones commigrabant, quamdiu cum illis habitabant, [x] Μακεδνοὶ ſeu Macedones dicebantur; indè autem profecti regionem, [y] quæ inter Phocidem & OEtæos montes ſita eſt, occupârunt; ibíque quatuor civitatibus Pindo ſcilicet, Erineo, Bœo, & Cytinio ſibi conditis, antiquum recipientes nomen ſemetipſos iterum Dores & regionem illam Tetrapolin Dorida appellabant. [z] Hic è Dori poſteris Ægei & Theſei temporibus regnabat Ægimius; qui à Lapithis regno pulſus in auxilium vocavit Herculem, à quo in regnum iterum reſtitutus, ut ei pro tanto beneficio gratias referret, [a] Hyllum illius filium adoptavit, & cum filiis ſuis Pamphylo & Dymante regni hæredem conſtituit; in quod cùm ille poſt Ægimii obitum cum iiſdem æquali jure ſucceſſiſſet, ab eo tempore Dores [b] in Hyllenſes, Pamphylos, & Dymanes dividebantur; [c] quæ in omni poſtea Doricâ civitate tribuum nomina fuerunt; & Heraclidæ jure adoptionis Dores facti pro Doribus deinde ſemper reputati fuerunt. Heraclidæ autem erant Herculis filii, inter quos præcipui erant Hyllus, Antiochus, Tlepolemus & Cteſippus. Hi poſt patris obitum ſub Iolai tutelâ cum Licymnii filiis & cæteris Herculis commilitonibus [d] Trachiniæ apud Ceycem regem aliquandiu manebant; cùm autem adulti virile robur conſecuti fuiſſent, Euryſtheus Mycenarum rex de iis ſibi regnóque ſuo me-

[g] Apollodorus lib. 3. Pauſanias in Achaicis. [h] Herodot. lib. 1. Diodorus Sicul. lib. 5. Strabo lib. 12. p. 573. Apollodorus lib 3. Euſtathius ad Homeri Iliad. β'. pag. 369. Pauſanias lib. 7. [i] Herodot. lib. 1. Diodor. Sic. lib 5. Strabo lib. 12. Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 369. Stephanus in Λυκία. Pauſanias lib. 1. [k] Diodorus Siculus lib. 5. [l] Diodor. ib. [m] Diodorus Siculus lib. 5. [n] Thucydides lib. 1. [*Lege Marſham. p 292.*] Diodorus lib. 5. Plutarchus in vitâ Theſei Strabo lib 10. Ariſtot. Politic. lib. 2. c. 8. Herodotus lib. 1. [o] Lib. 4. [p] Scholiaſtes Callimachi. [*in Hymn Jov. v. 8. quem locum citat Marſhamus p. 253.*] [q] Cicero de Naturâ Deorum, lib. 3. Callimachus in Hymno in Jovem. v. 8. & Scholiaſtes illius. [r] Diodorus Siculus lib. 5. [s] Scholiaſtes Apollonii Rhodii, ad lib. 1. Apollodorus lib. 1. Euſtathius ad Homeri Il. α'. pag. 158. & ad Il. ι'. pag 980. Herodotus lib. 6. [t] Herodot. lib 6. Euſtathius ad Homeri Il. α'. p. 158. & ad Il. ι'. pag. 980. [u] Homerus Il η'. ver. 468. & Il. ψ'. ver. 747. & Euſtathius ad illa loca. Apollodorus lib. 1. [x] Herodot. lib. 1. De explicatione Herodoti vide Salmaſium de linguâ Helleniſticâ, part. 2. c. 1. [y] Herodot. lib. 1. Strabo lib. 8 & 9. Conon. apud Photium, narrat. 27. [z] Diodor. lib. 4. Apollodor. lib. 2. Strabo lib. 9. Stephanus Byzantinus in Δυμᾶν. [a] Iidem Autores ib. [b] Stephanus Byzantinus in Δυμᾶν. [c] Herodot. lib. 5. [d] Diodorus Sic. lib. 4. Apollodorus lib. 2. Pauſan. l. 1.

tuens eos totâ Græciâ pellere conſtituit; atque ideo Ceyci cæteríſque Græciæ regulis edixit, ne Heraclidis hoſpitium præberent, iis bellum minitans, qui contrà facerent. Heraclidæ igitur cæterâ Græciâ pulſi [e] ad Theſeum Athenarum regem fugiebant; qui ſolus Euryſthei minas non timens ſupplices ob amicitiam, quam cum Hercule habuerat, & in hoſpitium & in agri partem recepit; & eorum gratiâ etiam bellum contra Euryſtheum, qui Atticam eos indè expulſurus invaſerat, cum Athenienſibus ſuis ſuſcepit; quorum auxilio victis fugatíſque Mycenæis, [f] Hyllus Euryſtheum è curru deturbatum occidit, fugatóſque hoſtes in Peloponneſum [g] perſequens multas ibi cepit civitates, ſed indè peſte & oraculi monitu iterum recedere coactus in Atticam rediit. Cùm verò jam expulſo Theſeo [h] Meneſtheus regnum obtinuiſſet, illéque Heraclidas, ut quos Theſei partibus favere timuerat, in Atticâ non ferret; Hyllus indè etiam recedere compulſus cum omnibus ſuis in Doridem ſeceſſit; ibíque in tertiam regni partem, quam ei Ægimius legaverat, ſuccedens [i] Heraclidas Doribus conjunxit; quos cùm in eandem gentem cum ſuis feciſſet coaleſcere, eorum copiis adjutus ad bellum Peloponneſiacum, quamvìs Athenienſibus nudatus, ſatìs iterum fuit inſtructus. [k] Illud autem, quòd ab oraculo Delphico monitus eſſet tertium fructum expectandum eſſe, triennium dici arbitratus per tres annos diſtulit; illis verò exactis reditum in Peloponneſum, auxiliantibus [l] ei Pamphylo & Dymante Ægimii filiis, iterum tentabat: ſed cùm Atreus Pelopis filius, qui, Euryſtheo ſinè liberis defuncto, in Mycenarum regno ſucceſſerat, cum magno exercitu in Iſthmo Corinthiaco occurriſſet, [m] Hyllo & Echemo Tegeatarum regi bellum ſingulari certamine dirimendum committebatur iis conditionibus, ut, ſi Hyllus vinceret, Heraclidæ Peloponneſum obtinerent; ſi vinceretur, per 50 annos reditum in illam iterum non tentarent; victo igitur occiſóque Hyllo Heraclidæ in Doridem iterum redierunt, ibíque cum Doribus ſterilem iſtam & montanam regionem per centum annos, priuſquam cum felici ſucceſſu reditum iterum tentâſſent, dicuntur incoluiſſe. Tlepolemus autem unus ex Herculis filiis poſt occiſum Hyllum cum proavunculo ſuo Licymnio [n] ab Argivis receptus Argis habitabat: ſed cùm Licymnium fortè [o] occidiſſet, indè iterum ob eam cædem fugere coactus exſtructâ claſſe cum ſuis in Rhodum tranſiit; ubi, cùm inveniſſet incolas in duas factiones diviſas contra ſemetipſos belligerantes, uni parti adjunxit ſuos; debellatâque alterâ ab iis, quibus auxilium tulerat, totius inſulæ obtinebat imperium; indè autem ad bellum Trojanum cum cæteris Græcis profectus [p] à Sarpedone interfectus fuiſſe dicitur. [q] Dores verò, quos ille in Rhodum ſecum abduxerat, ibi ſemper manebant Lindum, Ialyſum, & Camirum incolentes; quibus circa 115 annos poſt Trojæ excidium alii ſe jungebant [r] Dores ex iis, qui in Atticam regnante Codro expeditionem ſuſcipientes propoſito iſtius regionis obtinendæ exciderunt, eorúmque auxiliis Con inſulam occupabant. Poſt Homeri deinde ætatem [s] Anthes è Trœzeniâ aliam in Aſiam Dorienſium eduxit coloniam, & in Cherſoneſo Rhodo viciuâ Cnidum, & Halicarnaſſum condidit; quæ cum aliis quatuor Doricis civitatibus Co ſcilicet, Lindo, Ialyſo, & Camiro fœdus ineuntes cum iiſdem in Aſiâ [t] Doridem Hexapolin conſtituebant, quæ poſtea excluſâ à fœdere Halicarnaſſo Pentapolis vocabatur. E Lindo [u] Antiphemus & Lacius fratres circa Olympiadem 26 colonias eduxerunt; eorúmque hic Phaſelidem in Pamphyliâ, ille Gelam in Siciliâ condidere. Hylli filius erat [x] Cleodæus; quo duce Heraclidæ exactis 50 annis, quibus ex pactis obligati erant à

[e] Diod. & Apollodor. ib. Iſocrates in Panegyrico, & in orat. ad Philippum, & in Helenæ encomio. Pauſan. lib. 1. [f] Diod. Sic. lib 4. Apollodor. lib. 2. Thucydides lib. 1. Euſtath. ad Homeri Il β'. pag. 290. Pauſan. lib 1. pag 61 & 84. Strabo lib. 8. Pindar. Pyth. 9 & Scholiaſt. illius. [g] Diodor. Sic. lib. 4. Apollodor. lib 2. [h] Plutarch in vitâ Theſei. Pauſanias in Atticis. Euſtathius ad Homeri Il β'. [i] Pindarus Pyth. Od 1. & Od. 5. Diodorus Sic. lib. 4 & Apollodorus lib. 2 Iſocrates in Archidamo. [k] Apollodor. lib 2. [l] Euſtathius ad Homeri Odyſſ. κ'. pag 1644. [m] Herodot. lib. 9. Pauſan. in Atticis & Arcadicis. Diodorus lib. 4. Apollodorus lib. 2. [n] Diodor. lib. 4. Apollodor. lib. 2. [o] Homeri Il. β'. ver. 663. & Euſtathius & Didymus ad illum verſum. Apollodor. lib. 2. Diodor. lib. 4. Pindar Olymp. Od. 7. Strabo lib. 14. [p] Homerus Il. ε. v. 659. [q] Herodot lib. 1. Strabo lib. 14. [r] Strabo lib. 14. [s] Strabo lib. 8. pag. 374. & lib. 14. pag. 656 Pauſanias lib 2. pag. 142. [t] Herodotus lib. 1. [u] Euſebius in Chronicis. Pindari Scholiaſtes ad Olymp. 2. Athenæus lib 8. Stephanus Byzantinus in Γέλα. Thucyd. lib. 6. [x] Apollodorus lib. 2. Herodot. lib 6. Suidas in Κλεόδαιος. Ælian. Hiſt. Animal. lib. 12. c. 32. Tzetzes in Lycoph. Scholiaſtes Pindari ad Od. 7. Pauſanias in Laconicis.

bello Peloponneſo inferendo abſtinete, tertiò in avitam patriam reditum tentant; ſed cùm nondum veniſſet tertia poſt Hyllum ætas, quam Pythia per tertium fructum ſignificabat expectandam, priuſquam in Peloponneſum redirent, in hâc expeditiône non minùs inſelici ſucceſſu, quàm in duabus prioribus à Peloponneſiis victi repreſſique in Doridem amiſſo duce, [y] qui in prœlio occubuit, iterum redierunt. Cleodæi filius erat [z] Ariſtomachus; qui, cùm ei Pythia victoriam promiſiſſet, ſi per viam στενυγρῶν rediret, quarti Heraclidarum in Peloponneſum deſcenſûs dux fuit: ſed cùm ille oraculum non rectè intelligens per Iſthmum Corinthiacum exercitum duxiſſet, eodem modo, quo pater, victis repulſiſque ſuis in prœlio occidebatur. Ariſtomachi autem filii [a] Temenus, Creſphontes, & Ariſtodemus tandem intelligentes per tertium fructum, quem Pythia dixit expectandum eſſe, priuſquam Heraclidæ in Peloponneſum redirent, tertiam generationem, & per viam στενυγρῶν non terræ, ſed maris Anguſtias ſignificari, claſſem Naupacti in Ætoliâ (quæ urbs [b] ἀπὸ ταύτης ναυπηγίας appellationem ſortita eſt) fretum Corinthiacum tranſituri parabant: ſed dum ibi manebant, quòd Hippotes Phylantis filius Antiochi Herculis filii nepos Carnum vatem, qui futura prædicens Dorienſium caſtra intraverat, putans magum eſſe ab hoſtibus in exercitûs perniciem immiſſum [c] occidiſſet, peſtis exercitum invadit; ab oraculo igitur edocti mali cauſam vatis cædem fuiſſe, Hippotem exilio damnant, & in vatis honorem feſta [d] Carnia inſtituerunt; [e] quæ à Lacedæmoniis cæteríſque Doribus in Peloponneſo ab eo tempore Apollini, ut pro morte vatis placaretur, quotannis ſemper quàm ſanctiſſimè fuerant celebrata. Cùm jam parata eſſet claſſis, Heraclidæ ab oraculo moniti, ſibi [f] trioculum ducem conſtituendum eſſe, Oxylo Ætolo Thoantis, qui Ætolis in bello Trojano imperaverat, nepoti, quem unoculo equo inſidentem obviàm habuerant, exercitûs imperium commiſere: ſub cujus auſpiciis in Peloponneſum tranſeuntes, [g] circa 80 annos poſt Trojæ excidium Elidem, Argos, Meſſeniam & Lacedæmonem expulſis Æolibus & Achæis, quorum hi in Ioniam poſtea Achæam dictam duce Tiſameno, illi in Aſiam duce Penthilo Oreſtis filiis indè commigrârunt, occupavere; quibus inter duces diviſis [h] Oxylus Elidem, [i] Temenus Argos, [k] Creſphontes Meſſeniam, & [l] Ariſtodemi filii Lacedæmonem obtinuerunt. [m] Ariſtodemus enim, dum Heraclidæ adhuc in Ætoliâ manebant, Delphis à Pyladæ filiis Tiſameni conſobrinis occidebatur; quod autem illi debebatur, occupatâ Peloponneſo filii obtinuerunt imperium.

Oxylum, qui Elidem obtinuit, non Dorem ſed Æolem fuiſſe ab Ætolo Æoli nepote ortum [n] ſuprà diximus: [o] quicunque poſtea in Elide regnabant, ex Oxyli poſteris fuerunt; inter quos inſigniſſimus fuit Iphitus, qui circa 274 annos poſt Heraclidarum deſcenſum Ludos Olympiacos inſtauravit.

Temenus, qui Heraclidarum primus Argis regnavit, [p] præter Ciſum, Phalcem, alióſque filios unam habuit filiam Hyrnethonem: quam cùm Deiphonti Cteſippi Herculis filii pronepoti in uxorem dediſſet, eóque ob prudentiam illius in bellis duce, & in omnibus rebus conſiliario uſus fuiſſet, filiorum odium incurrit; & ab iiſdem tandem, cùm timerent, ne in Deiphontem etiam regnum transferret, interficitur. Deiphontes igitur cum Hyrnethone uxore ſuíſque fautoribus relictis Argis regionem circa Epidaurum occupavit; [q] illiúſque urbis & Æginæ inſulæ primus Dorum obtinuit imperium. Phalces ſecundus Temeni filius nocturno impetu [r] Sicyonem occupavit: imperióque illius urbis cum Laceſtade legitimo rege (quem,

[y] Euſebius præp. Evang. lib. 5. pag 124.
[z] Pauſanias in Corinthiacis. Apollodor. lib. 2. Herodot. lib 6. Euſebius præp. Evang. lib. 5. c 20.
[a] Apollodorus lib. 2. Pauſan lib. 2. 3. 4, 5 & 7. Velleius Paterculus lib. 1. Euſeb. præp. Evang lib. 5. c. 20. Thucydides lib. 1. Iſocrates in Panathenaico.
[b] Strabo lib. 9. p 427. Stephanus in Ναύπακτος.
[c] Apollodor. lib. 2. Euſebius lib. 5. cap. 20. Conon apud Photium narrat. 26. Pauſanias lib. 3.
[d] Suidas in Κάρνεια.
[e] Athenæus lib. 4. & lib. 14. Ælianus var. hiſt. lib. 12. c. 50. Anagraphe Olympiadum, cum Euſebianis edita ad Olymp. 26.
[f] Pauſan. lib. 5. Apollodor. lib. 2. Strabo lib. 8.
[g] Clemens Alexand. Strom. lib. 1. Thucydides lib. 1. Velleius Paterculus lib. 1. Tatianus.
[h] Pauſan. in primo Eliacorum Strabo lib. 8. Apollodor. lib 2.
[i] Pauſan lib. 2. Strabo lib 8.
[k] Pauſanias in Meſſenicis & Laconicis Strabo lib 8. Apollodor. lib 2.
[l] Pauſan. & Strabo ib. Apollodorus lib 2. Herodot. lib. 6.
[m] Pauſanias in Laconicis. Apollodorus lib. 2.
[n] Ad Ep. 5.
[o] Pauſanias in primo Eliacorum.
[p] Pauſanias lib. 2. Apollodorus lib. 2.
[q] Pauſanias lib. 2. & Apollodorus lib. 2.
[r] Pauſanias lib. 2.

quòd

quòd Heraclida fuerat à Phæſto Herculis filio ortus, nec urbe nec regno expulerat) communicato, ibi regnavit; introductíſque dialecto & moribus Doricis Sicyonios pro Doribus primò fecit reputari. Hujus filius [s] Rhegnidas apud Phliaſios regnum obtinuiſſe dicitur expulſo Hippaſo; qui indè cum ſuis fratribus profugiens in Samum tranſiens ibi genuit [t] Euphronem patrem Mneſarchi, qui Pythagoram celeberrimum illum Samium philoſophum dicitur genuiſſe: ſed Diogenes Laertius dicit [u] Cleonium fuiſſe, qui Phliunte profugit, & Cleonii filium fuiſſe Euthyphronem, Euthyphronis verò Hippaſum, & Hippaſi Marmacum, ab eóque genitum fuiſſe Pythagoram. Secundùm utramque genealogiam Pythagoras Numæ Pompilio Romanorum regi, cujus [x] præceptor dicitur fuiſſe, poterat eſſe coævus; ſecundùm alios verò, qui illum [y] Polycratis Samiorum tyranni, [z] & Servii Tulli Romanorum regis temporibus volunt floruiſſe, circa 200 annos fuit recentior. Ciſus, qui Temeni filius natu maximus erat, [a] poſt patrem Argis regnavit; cujus filius erat [b] Althæmenes, [c] qui regnante Codro Dores in Atticam duxerar: [d] ſed cùm morte Codri, quo occiſo Athenienſes non poſſe vinci Pythia prædixerat, ſpe illius regionis obtinendæ omnino excidiſſet, [e] Megaridem occupat; eámque dirutis illis columnis, quæ uſque ad hoc tempus in Iſthmo Corinthiaco poſitæ [f] inſcriptum habuerant, eò uſque Ioniam ſeu Atticam pertigiſſe, Doribus ſuis tradidit incolendam; inter quos cùm captum agrum diviſiſſet, ipſe Nicææ paratâ claſſe cum aliâ exercitûs parte in Cretam ſolvit; ibíque decem civitates [g] condidit, totiúſque inſulæ obtinuit imperium. [h] Poſt Ciſum uſque ad tertiam aut quartam generationem Argis regnabant Temenidæ; ab Argivis verò ſic in ordinem redigebantur, ut omni autoritate regiâ exuti vix umbram illius retinebant: tandem verò Meltâ ultimo Temenidarum depoſito damnatóque ipſum etiam nomen regis Argis abolitum fuit; donec Phidon [i] decimus ab Hercule, ſextus à Temeno illud vi & armis iterum reſumſit, [k] qui Argis multíſque aliis Græciæ civitatibus occupatis, tum ob potentiam ſuam, tum ob nummum argenteum, [l] ab eo circa 120 annos ante Olympiadum initium primò in Græciâ excuſum, fuit omnium Græcorum ſui temporis inſigniſſimus. Phidonis frater erat [m] Caranus; qui ex Argis educto exercitu [n] Macedoniam occupabat, primáque illius potentiſſimi Macedonum imperii poſuir fundamenta; à quo magnus Alexander [o] cùm fuerit ſeptimus decimus, jure materni generis Achille autore, paterni Hercule gloriatus eſt. Creſphontes, [p] qui Meſſeniæ regnum obtinuit, poſtquam illud non diu tenuerat, quòd plebis nimis ſtudioſus eſſet, ab optimatibus cum omnibus filiis excepto Æpyto interficitur; & Polyphontes conjuratorum princeps imperio præficitur. Æpytus autem, quòd apud Cypſelum Arcadiæ regem avum maternum ſuum puer adhuc educaretur, cladem evaſit: & cùm ad virilem ætatem adoleviſſet, auxiliantibus ei Arcadibus, Lacedæmoniis, & Argivis regnum paternum iterum recuperavit; quod cùm optimè adminiſtrâſſet, omnes, qui poſt illum in Meſſeniâ regnârunt, in ejus honorem Æpytidæ dicebantur. Æpyti filius & ſucceſſor erat Glaucus, Glauci Iſthmius, Iſthmii Dotadas, Dotadæ Sybotas, Sybotæ Phintas; Phintæ ſucceſſerunt filii illius Antiochus & Androcles: poſt illos regnum adiit Euphaes Antiochi filius anno ſecundo Olympiadis nonæ, quo anno circa 387 annos poſt Heraclidarum deſcenſum incepir [q] primum bellum Meſſenicum cum Lacedæmoniis, quod Euphaes uſque ad decimum quartum regni annum quàm fortiſſimè geſſit; tum verò illo finè filiis in prœlio defuncto, regnum obtinuit Ariſtodemus ex Æpyti poſteris, qui cùm patriam

[s] Pauſan. ib. [t] Pauſan. lib. 2. [u] In vitâ Pythagoræ. [x] Plutarchus in Numâ. Dionyſ. Hal. lib. 2. Liv. Dec. 1. lib. 1. [y] Dionyſ. Laertius in vitâ Pythagoræ. [z] Dionyſ. Hal. lib 2. Livius Dec. 1. lib. 1. [a] Pauſanias l. 2. [b] Strabo lib. 10. [c] Strabo lib. 10 & 14. [d] Juſtin. lib. 2. cap. 6. Herodot. l. 6. Strabo lib. 9. Paterculus lib. 1. Cicero Tuſc. Quæſt. 1. Pauſanias lib. 1 & 7. [e] Pauſanias lib. 1. Strabo lib. 9. [f] Plutarchus in Theſeo. Pauſan. lib. 1. Strabo lib. 3. p. 171. & lib. 9. pag. 392. [g] Strabo lib 10 & 14. [h] Pauſan. lib 2. [i] Ep. Marm. 31. [k] Strabo lib. 8. Herodot. lib. 6. Scholiaſt. Pindari, Olymp. 13. Pauſan. in ſecundo Eliacorum. [l] Euſeb. in Chron. Epocha Marm. 31. Strabo lib. 8. Pindar. Olymp. 13. & Scholiaſtes illius. Ælian. var. Hiſt. lib. 12. cap. 10 [m] Euſeb. in Chronicis. [n] Euſeb. ib. Paterculus lib 1. Suidas in Κάρανος. Julius Solinus cap. 15. Julianus Imp. in Encomio Euſebiæ Imperatricis. Juſtin. lib. 7. Pauſan. in fine lib. 9. [o] Velleius Paterculus lib. 1. [p] Pauſanias in Meſſenicis. Apollodor. lib. 2. [q] Strabo lib. 6. & lib. 8. Pauſan. in Meſſenicis, & Laconicis. Juſtinus lib. 8. Oroſius lib. 1. cap. 21.

à ruinâ

à ruinâ vindicare non poterat prævalentibus Lacedæmoniis, ſemetipſum occidit, poſtquam regnaverat annos ſex; & Meſſenii deinde per 39 annos victoribus ſervi fuerunt; illis autem exactis anno quarto tertiæ & viceſimæ Olympiadis [r] bellum pro libertate iterum renovârunt; quod per annos octodecim duce Ariſtomene ſummâ cum fortitudine & felici ſæpe ſucceſſu uſque ad annum primum 28 Olympiadis geſſerunt; tunc autem iterum victi & in graviorem ſervitutem redacti per multos deinde annos, eodem modo quo Helotæ, inter publicos Lacedæmoniorum ſervos numerati fuerunt. Qui verò exilium tam gravi ſervituti præferebant, ad Anaxilam Rhegii tyrannum, cujus proavus [s] Alcidamidas circa initium primi belli Meſſenici, cùm per ſeditionem Meſſeniâ expulſus fuiſſet, Meſſeniorum & Chalcidenſium coloniam in Italiam ducens iſtius urbis primus conditor fuit, duce Gorgo Ariſtomenis filio tranſeuntes iſtius auxilio victis Zanclæis eorum urbem anno primo Olympiadis viceſimæ nonæ occupârunt; eámque ob ſalcis, quam habuerat, ſimilitudinem [t] priùs Zanclen dictam à nomine regionis, è quâ expulſi fuerunt, deinde [u] Meſſenen appellârunt. De tertio bello Meſſenico, & quomodo Meſſeni eo iterum victi patriâ expulſi fuerunt, ab eâque omnes per multos annos exulârunt, donec à Thebanis iterum reducti fuerunt; legas [x] Xenophontem, [y] Diodorum Siculum, [z] aliósque. Euryſthenes & Procles Ariſtodemi filii, qui poſt Heraclidarum deſcenſum Lacedæmonem obtinuerunt, [a] quòd gemini eſſent, & formâ adeò ſimillimi, ut à ſe invicem diſtingui non poterant, oraculo Delphico jubente ibi utrique æquali jure ſimul regnabant: ab iiſque duæ regiæ familiæ, è quibus bini reges erant, qui Lacedæmone ſimul regnabant, originem habuerunt. [b] Cùm autem hi fratres impuberes adhuc eſſent, cùm Heraclidæ Peloponneſum occupâſſent, Theræ Thebano Auteſionis filio Tiſameni nepoti Therſandri Polynicis filii pronepoti, è cujus ſorore Augeâ nati fuerunt, eorum tutela committebatur: illis autem adultis Theras, qui tam diu regni adminiſtrationem habuerat, aliis parere neſciens [c] coloniam è Lacedæmoniis & Minyis, qui à Pelaſgis Atticâ expulſis Lemno ejecti Lacedæmonem venerunr, in Calliſtem inſulam duxit; in eâque ſibi regnum condidit, & tam colonis ſuis, quàm antiquis inſulæ incolis, qui Cadmei fuerant, imperans eam deinde à ſuo nomine Theram appellavit. Ex hujus Theræ poſteris erat Battus; [d] qui Oraculi Delphici monitu eductâ è Therâ coloniâ [e] Olympiade primâ & quadrageſimâ 513 annos poſt Heraclidarum deſcenſum, paulò ante initium captivitatis Babylonicæ Cyrenas in Libyâ primus condidit; [f] quæ urbs poſtea illuc ex omni Græciâ novis colonis confluentibus in tantum crevit, ut Cyrenæi tandem ipſis Ægyptiis divitiis ferè æquales, bello ſæpe ſuperiores evaſere. Ex ipſâ autem Lacedæmone duæ tantùm coloniæ felici cum ſucceſſu unquam educebantur; quarum primæ dux erat Phalanthus, [g] qui Parthenias, eos ſcilicet, qui tempore primi belli Meſſenici [h] promiſcuo concubitu naſcebantur, cùm ob originis ignominiam Lacedæmone non ſuſtinuiſſent diutius manere, in Italiam duxit: ibique Tarentum expulſis Peucetiis occupans illam civitatem iis tradidit incolendam, à quibus ſic munita & amplificata fuit, ut inter celeberrimas Italiæ urbes deinde cœperit numerari. Secundam coloniam, [i] quæ ex 3000 Lacedæmoniis & 6000 Peloponneſiis conſtabat, [k] voto vere ſacro, anno ſexto belli Peloponneſiaci Trachiniam tranſtulerunt; eámque civitatem, quæ tum in ruderibus jacebat, de

[r] Pauſanias in Meſſenicis. Juſtinus lib. 3. [s] Strabo lib. 6. pag. 257. Pauſanias in Meſſenicis. [t] Siculi enim falcem ζάγκλον vocabant. Thucydides lib. 6. Euſtath. ad Homeri Odyſſ. μ'. p. 1716. [u] Pauſanias in Meſſenicis. Strabo lib. 6. Euſtath. ad Homeri Il. β'. pag. 294 & 295 & ad Odyſſ. μ'. p. 1716. & in Scholiis ad Dionyſ. περιήγησιν. v. 411. Herodot. lib. 7. [x] Lib. 7. [y] Lib. 11 & 15. [z] Juſtinus lib. 3. cap. 6. Thucydides lib. 1. Plutarchus in Cimone & Pelopidâ. Iſocrates in Archidamo, &c. [a] Herodotus lib. 6. Pauſanias in Laconicis. [b] Herodotus lib. 4. Pauſanias in Laconicis. [c] Herodotus lib. 4. Pauſanias in Laconicis in initio. Strabo lib. 8. Apollonius Rhodius lib. 4. ver. 1760, & ſeq. & Scholiaſtes illius ad illum locum. [d] Herodotus lib. 4. Solinus cap. 30. Salluſtius Jugurth. cap. 19. Heraclides de Polit. Juſtin. lib. 13. Euſtathius ad Dionyſii περιήγησιν, ver. 213. Pauſan. lib. 3 & 10. Pindar. Pyth. 5. Strabo lib. 1 & 17. Apollonius Rhodius lib. 4. ver. 1760. & ſeq. & Scholiaſtes illius ad illum locum. [e] Solinus cap. 30. [f] Herodot. lib. 4. [g] Juſtin. lib. 3. Strabo lib. 6. Pauſanias in Phocicis. Servius ad Virgilii Æneid. lib. 3. [h] Juſtin. lib. 3. Strabo lib. 6. Euſtathius ad Dionyſii περιήγησιν. Suidas & Heſychius in Παρθενίαι. Servius ad Virgilii Æneid. lib. 3. Lactantius autem hiſtoriam de Partheniis aliter narrat lib. 1. c. 20. [i] Thucydides lib. 3. Diodorus Siculus lib. 12. Strabo lib. 9. [k] Euſebius in Chronicis.

novo

novo conditam Heracleam deinde appellârunt. Ver ſacrum erat, [l] quando aliquis populus omnem unius anni proventum deo vovens eidem pecudes in eo natas immolando, liberos, cùm adoleverint, in coloniam emittendo conſecrabat; atque ideo de Gallis dicit [m] Juſtinus, quòd trecenta millia hominum ad novas ſedes quærendas, velut ver ſacrum, miſerunt.

Non diu, poſtquam Heraclidæ Peloponneſum obtinuerant, [n] Aletes Hippotæ illius filius, qui ob cædem vatis Carni exulaverat, victis Siſyphidis Corinthum occupavit: in eámque introducens Dores ſuos promoto pomœrio ſic auxit, ut pro Corinthi [o] conditore à nonnullis habeatur; tantámque adeptus eſt potentiam, & tam firmiter regnum ſuum ſtabilivit, ut ille poſterique illius uſque ad annum tertium tricefimæ Olympiadis, quo Cypſelus tyrannidem invaſit, [p] per 444 annos Corinthi ſemper regnârunt. Quartus ex Aletæ poſteris, qui Corinthi regnabat, erat [q] Bacchis; à quo, cùm magnâ adeptâ potentiâ majoribus ſuis valde illuſtrior evaſiſſet, Corinthi reges, qui poſt illum regnabant, & poſteri illorum neglecto Heraclidarum nomine deinde Bacchiadæ dicebantur. Ultimus Bacchiadarum regnabat Teleſtes; [r] cujus regni anno quinto [s] Corinthi primùm ex omni Græciâ trieres fuerunt ædificatæ. Teleſte verò altero ante Olympiadum initium anno [t] à gentilibus ſuis occiſo, plures deinde Bacchiadæ numero ducenti pro regimine monarchico ariſtocraticum introducentes æquali autoritate rempublicam adminiſtrabant; electóque quotannis Prytane è Bacchiadarum familiâ, qui, eodem modo, quo Archon Athenis, ſenatui & judiciis præſideret, multò ſæviùs quàm reges, Corinthiis per annos 121 imperârunt. Anno vigeſimo primo, poſtquam hi imperium adepti fuerant, [u] Archias Euageti filius, qui ſecundùm noſtrum Chronographum decimus à Temeno Argivorum rege, ſecundùm alios verò è Bacchiadarum familiâ fuit, ob cædem Actæonis pueri venuſtiſſimi, quem vim ei inferre tentans occidiſſet, Corintho jubente oraculo Delphico coactus exulare, educto ſecum magno exercitu primò [x] Corcyram inſulam Theſprotiæ vicinam [y] priùs Phæaciam & Scheriam dictam expulſis Liburnis occupavit; eámque colonis ſuis tradidit incolendam: qui ibi, quamvìs Corinthiis primò ſubditi fuiſſent maximè [z] ſub Cypſeli & Periandri imperio, tantam tamen poſtea præſertim in mari adepti ſunt potentiam, ut [a] circa initium belli Peloponneſiaci, cui illi originem præbuerunt, ipſis Corinthiis multo ſuperiores evaſerunt. Archias autem Corcyræ non diu manſit; ſed coloniæ regimine [b] Cherſocrati Heraclidæ tradito, ipſe Oraculi Delphici monitu indè in Siciliam ſolvit: expulſiſque Siculis ſub idem tempus, quo Megara & Naxus in eâdem inſulâ conditæ fuerunt, anno tertio quintæ Olympiadis, qui viceſimus primus annus erat regni Æſchyli Athenis, & ſextus ante jacta Romæ fundamenta, [c] Syracuſas condidit; duáſque ibi genuit filias [d] Ortygiam & Syracuſam dictas, quarum hæc urbi, illa inſulæ urbi vicinæ nomina dederunt. Syracuſæ autem ab Archiâ conditæ ſic brevì creverunt; ut regnantibus ibi Gelone & Hierone, [e] opinione Scaligeri, omnium non tantùm Siciliæ, ſed totius etiam Europæ urbium longè maximæ fuerunt, multíſque aliis urbibus tum in Siciliâ, tum in magnâ Græciâ præbuerunt originem. Cùm autem ariſtocratia Corinthi à Bacchiadis conſtituta uſque ad annum tertium trigeſimæ Olympiadis duráſſet, Cypſelus Eetionis filius [f] abolito eo regimine tyrannidem invaſit. Bacchiadis igitur Corintho pulſis & in varias Græciæ partes profugientibus, [g] Damaratus, qui inter eos & divitiis & honore valde excelluit, in Italiam decedens inter Tarquinios in Etruriâ habitabat:

[l] Dionyſius Hal. l. 1. & 2. Livius l. 22, & 34 Plinius l. 3 Strabo l. 5. [m] Lib 24. [n] Pauſanias in Corinthiacis. Pindari Scholiaſtes ad Nem. 7. Conon apud Photium, narrat. 26. Syncellus pag. 179. Velleius Paterculus l. 1. [o] Velleius Paterculus ib. [p] Vide Euſebium & Syncellum. [q] Euſebius in Chronicis. Syncellus ex Diodoro, pag 179. Pauſanias in Corinthiacis. [r] Euſebius in Chronicis. [s] Thucydides l. 1. de quâ re lege notas Scaligeri ad Euſebii Chronica, pag. 66. [t] Diodor. Sic. apud Syncellum, pag. 179. Pauſanias in Corinthiacis, & Euſebii Chronica. [u] Epocha Marmor. 32. Thucydides l. 6. & 8. Pauſanias l 5. Scholiaſt. Pindari ad Pyth. 2. Plutarch. in narrat amatoriis [x] Scholiaſt Apollonii Rhodii ad l. 4 ver. 1212. Strabo l. 6. [y] Strabo ib. Euſtath. ad Dionyſ. περιηγήσει, ad ver. 494. [z] Herodot. l. 3. [a] Thucydides l. 1. Diodorus Siculus l 12, & 13. [b] Strabo l. 6. Scholiaſtes Apollonii ad l. 4 ver. 1212. [c] Thucydides l. 6. Chron. Marm. Ep 32. Strabo l. 6. Pauſanias l. 5. Scholiaſtes Pindari ad Pyth. 2. Plutarch. in narrationibus amatoriis. [d] Plutarch. ib. [e] In notis ad Euſebiana [f] Diodor. apud Syncellum pag. 179. Euſebius in Chronicis. Herodot. l. 5. Pauſanias in Corinthiacis. [g] Dionyſ. Hal. l. 3. Liv. l. 1.

ibique genuit Lucium Tarquinium, qui poſt Ancum Martium Romæ regnavit. Quomodo Cypſelus & filius illius Periander tyrannidem Corinthi exercuerunt, narrat [h] Herodotus. Poſt Cypſeli autem & Periandri obitum, qui utrique 74 annos regnârunt, Corinthi deinde eodem modo, quo in cæteris Græciæ urbibus, regimen penès plebem fuit.

Corintho vicina erat Megara; quam Doricam civitatem fuiſſe ab Althæmene Temeni nepote poſt Codri obitum primò occupatam ſuprà diximus. Hæc cùm poſtea potentiâ creviſſet, [i] Chalcedoni & [k] Byzantio ad ripas Helleſponti conditis, & [l] Megaræ aliiſque in Siciliâ urbibus originem præbuiſſe perhibetur.

Tertius Hellenis filius erat [m] Xuthus; qui, quòd [n] paternos theſauros depeculatus eſſet, à fratribus Theſſaliâ pulſus [o] cum fautoribus ſuis in Atticam commigravit: ubi, cùm Erichtheo Atticæ regi [p] contra Chalcidenſes Eubœæ incolas belligeranti auxilia tuliſſet, illiúſque virtute inſignis parta eſſet victoria, [q] regionem, quæ poſtea (cùm in eâ Oenoën, Marathonem, Probalynthum, & Tricorythum condidiſſet) Tetrapolis vocabatur, In præmium fortitudinis allatíque auxilii accepit; & dignus inſuper habitus, qui regis gener eſſet, [r] Creuſam illius filiam duxit, ex eâque genuit [s] Ionem & Achæum; quorum Ione, cùm vir fortiſſimus eſſet, Erichtheus in omnibus bellis duce utebatur; præſertim in eo, quod contra Eumolpum & Eleuſinios geſſit; cui [t] cùm Ion inſigniſſimâ partâ victoriâ ipſóque Eumolpo occiſo finem feliciſſimè poſuiſſet, tantam deinde conſecutus eſt apud Atticos potentiam, ut defuncto Erichtheo, qui in bello contra Immaradum Eumolpi filium [u] occubuit, totius regni [x] adminiſtrationem adeptus, mutatâ gentis appellatione [y] Atticos deinde à ſuo nomine Iones, & regionem à Sunio promontorio uſque ad Iſthmum Corinthiacum Ioniam juſſit appellari. Et hinc Ionum nomen & origo; & non à Javan, ut ſciolis & delirantibus potiùs placet. Poſtea autem Ion ab Erichthei filiis [z] Atticâ exactus cum patre Xutho & fratre Achæo in Peloponneſum commigravit; ibique ductâ Helice filiâ Salinuntis Ægiæ regis ab eo in agri partem accipiebatur; in eâque, quâ donatus erat, regione urbem Helicem ab uxoris nomine ſic dictam condidit: quæ, [a] priuſquam anno quarto centeſimæ primæ Olympiadis miraculoſo eo, qui totam Peloponneſum concuſſerat, terræmotu deſtrueretur, maxima inter omnes Achaiæ urbes habebatur; in quâ cùm Ion, utpote omnibus adminiſtrandæ reipublicæ & gerendi belli artibus inſtructus, potentiâ maximè creviſſet, ab eo deinde [b] illa etiam regio, quæ priùs Ægialia, poſtea Achæa, uſque ad Heraclidarum deſcenſum Ionia dicebatur. Achæus autem Ionis frater acceptis ab Ione & Athenienſibus auxiliis [c] Theſſaliam invaſit; ibique poſt Æolum regnum Phthiotidis obtinuit; ab eóque illa regio [d] Achaia etiam & incolæ Achæi dicebantur. Filii autem illius [e] Archander & Architeles ab Æolidis iterum pulſi in Peloponneſum redierunt: quorum cùm alter Argis, alter Lacedæmone habitâſſet, tantam in iis urbibus adepti ſunt potentiam, ut utriuſque incolæ ab iis deinde [f] Achæi ſeu Achivi dicerentur; eóque nomine apud Homerum plerumque vocantur. Eos enim Danai filias duxiſſe, (ut tradit Pauſanias) cùm Danaus in Græciam veniſſet cum filiabus ſuis [g] circa 140 annos ante Erichthei obitum, qui Achæi avus fuerat, omnino prohibet temporis ratio. Sed cùm Argos & Lacedæmon ab

[h] Lib. 1. 3 & 5. [i] Strabo lib. 12. Pomponius Mela. l. 1. [k] Marcianus in περιηγήσει, & Euſtathius ad Dionyſii περιηγήσει, ver. 804. [l] Thucydides l. 6. Strabo l. 6. [m] Pauſanias in Achaicis. Apollodor. l. 1. Conon apud Photium narrat. 27. [n] Strabo l. 8. pag 383. Pauſanias in Achaicis. [o] Strabo l. 18. Pauſanias in Atticis & Achaicis. Apollodor. l. 1. [p] Euripides in Ione. [q] Strabo l. 8. Pauſanias in Atticis. Conon apud Photium, narrat. 27. [r] Euripides in Ione. Vitruvius l. 4. c. 1. Pauſan. l. 1. & 7. Scholiaſtes Ariſtophanis ad aves. Harpocration in Ἀπόλλων πατρῷος. Strabo l. 8. Aurelius Victor de origine gentis Romanæ. Conon apud Photium, narrat. 27. [s] Pauſan. l. 1. & 7. Strabo l. 8. Euripides in Ione. Herodot. l. 7. Euſtathius ad Dionyſ. ver. 423. & 822. [t] Harpocration in Βοηδρόμια. Ariſtides in Eleuſinia. Strabo l. 8. Pauſanias l. 1. [u] Pauſanias ib. [x] Conon apud Photium, nar. 27. Vitruvius l. 4. c. 1. Strabo. l. 8. [y] Euſtathius ad Dionyſii περιηγήσει. ad v. 423. & v. 822. Strabo l. 8. Pauſanias l. 1. Herodot. l. 8. [z] Pauſan. in Achaicis. [a] Diodorus Siculus l. 15. [b] Pauſan. in Achaicis. Herodot. l. 1. & 7. Diodor. Sic. l. 15. Strabo l. 8. p. 383. & alibi. [c] Pauſan. l. 7. Didymus ad Homeri Il. ά. v. 2. [d] Euſtathius ad Homeri Il. β'. v. 321. Scholiaſtes Apollonii Rhodii ad l. 1. v. 243. Didymus ad Homeri Il. ά. v. 2. [e] Pauſanias l. 7. [f] Pauſan. ib. [g] Compara Euſebii Chronica, & Chronicum Marmoreum.

Heraclidis occuparentur, expulſi ab illis civitatibus [h] Achæi in Ioniam duce Tiſameno Oreſtis filio commigrârunt; eámque regionem & duodecim illius civitates, pulſis in Atticam Ionibus, occupantes illam deinde, abolito Ioniæ nomine, Achaiam appellârunt: ibíque nunquam iterum mutatis ſedibus primò ſub Tiſameni nepotum, poſtea verò ſub Strategi, [i] quem quotannis eligebant, imperio ſemper habitabant; auctíque deinde divitiis, potentiâ, & multitudine incolarum duabus celeberrimis in Italiâ civitatibus Crotoni ſcilicet & Sybari, eodem tempore, quo Archias Syracuſas condidit, præbuerunt originem. [k] Myſcellus enim Achæorum coloniæ dux, & Archias eodem tempore ad conſulendum de novis ſedibus oraculum Delphos venerunt; ubi cùm datâ optione Myſcellus urbem ſaluberrimam, Archias ditiſſimam elegiſſent, Pythiæ monitu hic ditiſſimas Syracuſas, ille ſaluberrimam Crotonem condidere. Conditâ autem Crotone Myſcellus cum parte coloniæ emiſit [l] Iſcliceum, qui Sybarin condidit: quæ utræque urbes ſic brevì creverunt, ut ducentis & decem annis, poſtquam conditæ fuerant, [m] Sybaritæ contra Crotoniatas belligerantes, quamvìs trecenta militum millia in aciem produxiſſent, hoſtes tamen viribus tanto ſuperiores habuerunt, ut ab iis prœlio victi amiſſâ deletâque urbe omnino interiere.

[n] Iones autem, qui ab Achæis pulſi ad Athenienſes commigrârunt, ab iis ob cognationem in agri partem & in jus civitatis accepti ibi per 50 annos permanſere. Iis autem exactis, [o] Neleus Codri filius, qui Medonte fratre, quòd claudus eſſet, depoſito regnum invaſerat, jubente oraculo Delphico illud iterum abdicare coactus 130 annos poſt Trojæ excidium, ductis ſecum Ionibus & ex aliis Græciæ gentibus non paucis, cum cæteris fratribus, qui multi fuerunt, in Aſiam tranſiit; expulsíſque Lelegibus, Pelaſgis, & Caribus, eam regionem, quæ à novis incolis Ionia deinde dicebatur, occupavit, ſuíſque tradidit incolendam: qui duodecim illius civitates incolentes beneficio maris, cui vicini fuerant, ſic brevì creverunt, ut omnes etiam [p] maris Ægæi inſulas, multáſque alias & in Thraciâ & in Aſiâ maritimas regiones cum Athenienſibus, quorum plerumque ſocii fuerunt, totiúſque maris imperium obtinuerunt; ob quod, & mercaturam, quam cum Phœnicibus & Ægyptiis exercuerunt, cùm præ omnibus aliis Græcis orientalibus maximè noti fuiſſent, indè obtinuit, ut ab omnibus illis tota Græcia [q] Ionia & incolæ Iones, eodem modo, quo ab iiſdem Europæi occidentales omnes Franci, quòd ea gens ob bellum ſacrum in oriente geſtum illis præ cæteris occidentalibus innoteſceret, uſque ad hunc diem appellantur. Græcorum enim gens, apud Arabes, & Perſas يونان & Græcus apud Chaldæos, & Rabbinicos יונאי & apud Syros ܝܘܢܝܐ appellantur; quod notat Scholiaſtes Ariſtophanis ad Acharnenſes Totam Ionicæ migrationis hiſtoriam ſatìs prolixam habes apud Pauſaniam in Achaicis; de quâ etiam conſulas [q] Strabonem, & Herodotum. [r] Una è duodecim Ioniæ civitatibus erat Phocæa; cujus incolæ poſt victum à Cyro Crœſum à Perſis patriâ pulſi Veliæ in Italiâ, & Maſſiliæ in Galliâ conditores fuere.

E Græcis igitur Theſſali, cæteríque omnes [s] extra Iſthmum Corinthiacum habitantes (exceptis Athenienſibus, Megarenſibus, & Doridis Tetrapoleos incolis) Æolidis Aſianæ incolæ, & è Peloponneſiis Elei & Achæi Æoles fuerunt. Quamvis enim Achæi ab Æolo originem non habuiſſent, cùm tamen Æolicâ dialecto utpote è Theſſaliâ in Peloponneſum profecti uterentur, Æolibus etiam annumerati fuere. Qui Atticam, Eubœam, Ioniam Aſianam, omnéſque maris Ægæi inſulas, & Thraciæ maritima incolebant, Iones erant. Cæteri autem omnes Græci nominis pro Doribus reputati fuere. Dialectus primò apud omnes, quamdiu in Theſſaliâ habitabant, una erat; poſtea verò in Æolicam & Ionicam, & Ionica rurſus in Ionicam, & Atticam; & Æolica, in Æolicam, Bœoticam, & Doricam dividebantur. [t] Io-

[h] Pauſanias l. 7. Strabo l. 8. [i] Vide Polybium & Plutarchum in vitis Arati & Philopœmenis. [k] Strabo l. 6. p. 269. [l] Strabo l. 6. [m] Diodorus Siculus l. 12. Herodot. l. 5. Euſtathius in Scholiis ad Dionyſii περιηγήσει, ad ver. 373. Ælian. de animalibus, l. 16. c. 23. Athenæus l. 7. [n] Pauſan. l. 7. Strabo l. 3. p. 171. [o] Pauſanias in Achaicis. Strabo l. 14. Ælian. var. hiſt. l. 8. c. 5. Herodot. l. 9. Ammianus Marcellinus, l. 22. & 28. Harpocration. in Ἐρυθραί. Tertullian. de Pallio. [p] Herodot. l. 1, & alibi. Strabo l. 10. Thucydides l. 1, & alibi. Plutarch. in vitis Themiſtoclis, Ariſtidis, Cimonis, & Periclis. [q] Lib. 14. [r] Herodot. l. 1. Juſtin. l. 43. Athenæus l. 13. Solinus cap. 8. Pomponius Mela, l. 2. c. 5. Strabo l. 6. Iſocrates in Archidamo. Ammianus Marcellinus, l. 15. Strabo l. 8. [s] Strabo l. 8. in initio.

nica enim & Attica, & tres hæ Æfolica, Bœotica, & Dorica eædem antiquitus dialecti fuerunt. Hactenus de primis originibus omnium Græcarum gentium, & inſigniorum urbium egimus: quibus explicatis cùm hæc ſola ob obſcuram antiquitatem aliquid difficultatis habeant; non omnino opus erit, ut in cæteris ſimus prolixi.

Ep. 7. Ἀφ' οὗ Κάδμος ὁ Ἀγήνορος εἰς Θήβας ἀφίκετο........ ἔκτισε τὴν Καδμείαν ἔτη ΧΗΗΗΓΔΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος.] In lacunâ bene ponit Palmerius, κατὰ χρησμὸν καὶ, atque ideo legendum eſt εἰς Θήβας ἀφίκετο κατὰ χρησμὸν, καὶ ἔκτισε τὴν Καδμείαν. [u] Dicunt enim Græci Cadmum ab oraculo Delphico, quod de novâ condendâ urbe conſuluerat, juſſum vaccam in utroque latere habentem ſignum candidum circulo plenilunii ſimile, cùm in Bœotiam veniſſet, itineris ducem habere, eo in loco, quo ea defeſſa primò procubuit, Thebas condidiſſe. Sed maculam illam candidam in ſpeciem lunæ ſuperſtitionem Ægyptiacam in cultu [x] Apidis denotare, & Cadmum non tam ex oraculo Delphico, quàm è patriâ religione tantâ ſuperſtitione hanc bovem obſervâſſe multo veriſimilius videtur. Cadmus enim Ægyptius fuit, qui tamen è Græciâ etiam habuit originem. [y] Io enim Iaſii Argivi filia erat, quæ ab Ægyptiis rapta Oſiridi Ægyptiorum regi nupta fuit; eademque eſt, quam Ægyptii Iſidem vocabant. Hujus filius erat [z] Epaphus, qui genuit Libyam matrem Agenoris & Beli; [a] quorum hic Danai & Ægypti, ille Phœnicis, Thaſi, Cilicis, & Cadmi patres fuere. [b] Agenore autem & filiis Ægypto aut exactis, aut ultro ad quærendas novas ſedes decedentibus, [c] Phœnix & Agenor Phœniciam, [d] Cilix Ciliciam, & Thaſus [e] Thaſum inſulam & vicina Thraciæ maritima occupârunt. [f] Cadmus verò in Bœotiam venit, victiſque Hyantibus & Aonibus in eorum regione anno Epochæ Marmoreæ 1255, qui eſt annus 50 ætatis Moſis, Cadmeam condidit. Hyantes igitur Bœotiâ expulſi Hyampolin in Phocide condidere. Aones autem ſupplices & depreeantes à Cadmo manere permiſſi ſunt: & cùm alios ſibi adjungentes Bœotos circa Cadmeam habitâſſent, eámque multum auxiſſent, Cadmus promoto pomœrio urbem ſuam novo muro muniebat, totámque eam à nomine Thebarum in Ægypto, unde profectus fuerat, Thebas appellavit; & Cadmea deinde Thebis, eodem modo quo Cecropia Athenis, pro arce tantùm habebatur. Quæ de Cadmo ad quærendam Europam miſſo narrantur, omnia fabulæ ſunt; ſecundùm enim noſtrum marmor Cadmus Helleni & Doro coævus erat; Aſterius autem Cretæ rex, qui Europam rapuit & duxit, Dori nepos fuit: multo igitur veriora dicere videntur, qui Europam non Agenoris, [g] ſed Phœnicis filiam volunt fuiſſe. Plura de Cadmo & de iis, qui poſt Cadmum Thebis regnârunt, legas apud Pauſaniam in Bœoticis, Apollodorum l. 3, Diodorum Siculum lib. 4, Euſtathium ad Homeri Il. β'. pag. 269, Johannem Antiochenum MS. in Bibliothecâ Bodlianâ non longè ab initio, Chronicon Alexandrinum, & Cedrenum lib. 1. Maximè autem celebratur Cadmus ob literas ab eo in Græciam primò allatas; de iis lege ex antiquioribus Herodot. lib. 5. Diodorum Sic. lib. 4. Euſtathium ad Homeri Odyſſ. ξ'. pag. 1757. Plinium lib. 5. eap. 12. Tacitum lib. 2. & Tatianum; è modernis verò Domini Johannis Marſhami Canonem Chronicum pag. * 119. Bocharti Geographiæ ſacræ partem ſecundam lib. 1. c. 20. & Waltoni Prolegomena ad Biblia Polyglotta, cap. 2. Sed inſtar omnium eſt doctiſſimus Scaliger, in notis ad Euſebii Chronica.

[u] Pauſanias l. 9. Apollodor. l. 3. Ariſtophanis Seholiaſtes ad Ranas [*Marſhamus* p. 121. *citat Pauſan* p. 559. *&* *Ariſtoph.* p. 299.] [x] De Apide vide Seldeni de diis Syris Syntagma, 1. c. 4. & Domini Johannis Marſhami Canonem Chronicon. pag. 59. [*& Edit.* 1696. *p.* 60, *&c.*] [y] Apollodor. l. 2. Pauſan. l. 2. Euſeb. in Chron. Syncellus pag. 152. Euſebius in Chronicis. [z] Apollodorus l. 2. Euſebius in Chronicis. Strabo l. 10. in initio. [a] Apollodor. l. 2. Johannes Antiochenus liber MS. in Bibliothecâ Bodlianâ non longè ab initio. Chronicon Alexandrinum, & Cedrenus l. 1. Euſebius in Chronicis. [b] Apollodor. l. 2. Johannes Antiochenus, Cedrenus, Euſebius, & Chronicon Alexandrinum, ib. [c] Iidem autores, ib. Stephanus in Φοινίκη. [d] Herodot l. 7. Apollodor. l. 3. Johannes Antiochenus, Cedrenus, & Chronicon Alexand. ubi ſuprá. [e] Apollodor l. 3. Pauſanias l. 5. & 9. Strabo l. 9. [f] Euſebius in Chronicis. Diodorus Siculus l. 1. [g] Euſebius in Chronicis, part. 1. pag. 27. Syncellus pag. 152. Pauſan. l. 7. pag. 402. [* *Edit.* 1696. *p.* 123.]

Ep. 8.

2

Ep. 8. Ἀφ' οὗ . . . . νικης ἐβασίλευσαν ἔτη ΧΗΗΙΓΔΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος.] Lacunam Seldenus, & Palmerius ſic ſupplent, Ἀφ' οὗ Ἀγηνορίδαι Φοινίκης ἐβασίλευσαν. Sed quid noſtro Chronographo, qui de ſolis rebus Græcis ſcribit, cum Phœnicum regibus? Multo igitur meliùs, [h] Lydiatus & Dominus Johannes [i] Marſhamus legunt, Ἀφ' οὗ Εὐρώτας, καὶ Λακεδαίμων Λακωνικῆς ἐβασίλευσαν. [k] Primus, qui [l] in Laconiâ regnabat, erat Lelex; qui ex [m] Ægypto in Græciam unâ ante Deucalionem ætate profectus Lelegibus nomen dedit; hujus filii erant Myles & Polycaon. [n] Polycaon ductâ Meſſene Triopæ Argivorum regis filiâ regionem Laconiæ è parte occidentali vicinam occupavit, eámque ab uxoris nomine Meſſeniam appellavit; in quâ poſteri illius per quinque ætates, donec tandem iis deficientibus regnum ad Perierem Æolidam veniebat, regnâſſe perhibentur. Myles, qui in Laconiâ regnabat, genuit Eurotam; qui fluvio Eurotæ nomen dedit: hujus filia erat Sparte; quam cùm Lacedæmon duxiſſet, ab Eurotâ in regni ſocietatem acceptus cum eo ſimul anno Epochæ Marmoreæ 1252. i. e. 308 annis ante Trojæ excidium primò cœpit regnare; & ad fluvium Eurotam Lacedæmonem condidit, quam ab uxoris nomine etiam Spartam appellabat. Lacedæmonis filius & ſucceſſor erat Amyclas, qui urbem Amyclas condidit: Amyclæ filius erat Cynortas, qui genuit OEbalum patrem Tyndarei; cujus filii erant Caſtor & Pollux, & filiæ Helena & Clytæmneſtra, quarum hæc Agamemnonis, illa Menelai uxores fuere.

Ep. 9. Ἀφ' οὗ ναῦς . . . η . . . . ων ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔπλευσε, καὶ ὠνομάσθη πεντηκόντορος, καὶ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες . . . ων, καὶ Βα . . αρεια, καὶ Ἑλικὴ καὶ Ἀρχεδίκη ἀποκληρωθεῖσαι ὑπὸ τῶν λοιπῶν . . . . . . αντ . . καὶ ἔθυσαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς εμ παρ . . αδι ἐν Λίνδῳ τῆς Ῥοδίας ἔτη ΧΗΗΔΔΔΔΠΙΙ βασιλεύο . . . .] Palmerius in primâ & ſecundâ lacunâ aut Αἰγυπτίων, aut Λιβύων inſerendam putat; vocem autem Λιβύων præfert, quia Libya Danai regnum erat. Dicit enim [o] Apollodorus, Δαναὸν μὲν Βῆλος ἐν Λιβύῃ κατῴκισεν, Αἴγυπτον δὲ ἐν Ἀραβίᾳ, ὃς καὶ καταστρεψάμενος τὴν Μελαμπόδων (legit [p] Scaligerus Μελαμβώλων) χώραν ἀφ' ἑαυτοῦ ὠνόμασεν Αἴγυπτον. Sed rejectis utriſque, mihi potiùs placet legere, ἀναπλῶν ἐξ Αἰγύπτου; penès tamen lectorem ſit aut meâ aut Palmerii uti conjecturâ, aut utriſque invenire meliorem. In tertiâ lacunâ ſupple [q] Ἀμυμώνη, [r] quæ una erat è filiabus Danai, quarum alia erat, cujus nomen in quartâ lacunâ quoad medias literas obliteratur; quodnam autem fuerat, cùm reliquias illius, perlectis omnibus Danai filiarum nominibus, quæ apud [s] Apollodorum extant, earum nulli poſſim adaptare, mihi omnino manet incertum. In quintâ lacunâ Palmerius ponit ὑδρεύσαντο, quia Danaus Argis, deficientibus ob ſiccitatem aquis, filias ſuas, narrante [t] Apollodoro, ὑδρευσομένας ἔπεμψε. Sed quod hìc de Danai filiabus narratur, non Argis, ſed Lindi in Rhodo actum fuit; atque ideo potius lego, [u] ἱερὸν ἱδρύσαντο. Danai enim filias cum patre ex Ægypto profugas ad Lindum in Rhodo appuliſſe, ibíque templum Minervæ Lindiæ condidiſſe, & illi ſacrificâſſe [x] Strabo, [y] Diodorus Siculus, [z] Herodotus, aliíque teſtantur. In ſextâ lacunâ Palmerius ponit ἐμ παραλίαδι, in ultimâ Ἀθηνῶν Ἐριχθονίου· Primus enim annus, quo Erichthonius Athenis regnavit, ſecundùm Euſebium eſt Epochæ Marmoreæ 1249; annus igitur Epochæ Marmoreæ 1247, eſt regni illius tertius.

Ἀφ' οὗ ναῦς πρώτη ἀναπλῶν ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔπλευσε, καὶ ὠνομάσθη πεντηκόντορος.] De Danao & filiabus 50, paſſim veteres. Sed de Pentecontori nomine, &c. [a]

De pluribus remorum ordinibus, inter alios viſendus eſt, Th. Rivius in Hiſtoriâ navali antiquâ, quam 4 libris edidit Londini, 1633.

Καὶ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες.] Danaum fuiſſe Beli filium & Cadmi patruelem ſuprà diximus. [b] Hic à fratre, cum quo de regno certaverat, Ægypto exactus conditâ

[h] In notis ad hanc Epocham [*Edit.* 1696. *p.* 128.] [i] In Canone Chronico, pag. 124. [[k] *Eadem habet, & in genealogicam tabulam digerit Marſhamus p.* 128.] [l] Pauſan. l. 3. [m] Pauſan. l. 1. [n] Pauſan. l. 3 & 4. [o] Lib. 2. [p] In notis ad Euſebii Chronica. [[q] *Sic etiam Palmerius. Vide antè p.* 204.] [r] Apollodor. l. 2. Pauſan. l. 2. Scholiaſt. ad Apollonii Rhodii l. 1. ver. 135. [s] Lib. 2. [t] Ib. [[u] *Sic & Palmerius, ibid.*] [x] Lib. 14. [y] Lib. 5. [z] Lib. 2. [[a] *Lege priùs apud Selden. p.* 118. *uſque ad Hiſtiodromicen.*] [b] Euſebius in Chronicis. Theophilus ad Autolycum, l. 3. Joſephus l. 1. contra Appionem. Apollodor. l. 2. Pauſan. l. 2.

nave, quam à filiorum ſeu potiùs à remorum numero πεντηκόντορον appellavit, in eâ primò in Rhodum, & indè in Argolidem venit: cujus regionis poſt Stheneli obitum, pulſo Gelanore legitimo hærede, regnum adeptus illius deinde incolas, qui priùs Pelaſgi dicebantur, à ſuo nomine Danaos appellavit. Plura de eo & quinquaginta illius filiabus legas apud Apollodorum lib. 2. Pauſaniam lib. 2. & 3. Euſtathium & Didymum ad Homeri Il. α΄. v. 42. & apud Euſtathium in Scholiis ad Dionyſii περιήγησιν, v. 805. Diodorum Siculum lib 5. Herodotum lib. 2. Strabonem lib. 5. pag. 221. & lib. 8. & è modernis Dominum Johannem Marſhamum, in Canone Chronico, pag. 125.[c]

[d] Euſebius, [e] Theophilus, & [f] Joſephus è Manethone antiquo rerum Ægyptiacrum ſcriptore Danaum etiam Armaim vocant; illiúſque fratrem Ægyptum maximum illum Ægyptiorum regem Seſoſtrim [g] plerique volunt fuiſſe: quàm verè neſcio; hoc autem certum eſt Seſoſtrim valde antiquum fuiſſe. [h] Ariſtoteles diu ante Minois primi tempora, [i] Agathias ante Nini & Semiramidis regnum, [k] Valerius Flaccus & [l] Apollonius Rhodius ante Argonautarum expeditionem, [l] Scholiaſtes Apollonii 2900 annos ante primam Olympiadem; [m] Strabo verò, [n] Herodotus, [o] Diodorus Siculus, & omnes, qui unquam de Seſoſtre aliquid ſcripſerunt, ante bellum Trojanum illum dicunt vixiſſe. Qui igitur Joſephi, ut ipſi credunt, autoritatem ſecuti Seſoſtrim Seſacum eſſe volunt, qui 234 an. poſt Trojæ excidium, [p] regnante Rehoboamo, templum Hieroſolymitanum expilaverat, ex nimis levi fundamento, ſi hoc dixiſſet Joſephus, tot autoribus æquali fide dignis contradicunt. Sed nihil tale eſt apud Joſephum: ejus verba enim hæc ſunt, [q] ὁ Θεὸς ἐπιπέμπει τῷ τῶν Αἰγυπτίων βασιλέα Σούσαχον, περὶ οὗ πλανηθεὶς Ἡρόδοτος τὰς πράξεις αὐτοῦ Σεσώστρει προσάπτει. Non igitur ſecundùm Joſephum Seſoſtris idem eſt cum Seſaco; ſed Herodotus malè aſcripſit ea Seſoſtri, quæ à Seſaco geſta fuere: qui verò his Joſephi verbis contrarium ſenſum volunt imponere, ex ipſo Joſepho, [r] qui poſtea Sethoſin ſeu Seſoſtrin nominat, eúmque Danai fratrem fuiſſe dicit, ſatìs apparet, eos, quæ ſcripſit Joſephus, non omnino intellexiſſe; nec ſi hæc illius ſcriptoris conjectura pro eâ opinione faceret, omnino crederem, de hôc maximo totius orbis rege, qui Aſiam atque Europam [s] victoriis ſuis pervagatus fuit, tam pauca in omni Græcâ hiſtoriâ poſſe narrari, niſi ab hiſtoricis temporibus per multa plura ſecula fuiſſet remotus. [t] Hunc Euſebius etiam Rhameſem vocat: atque ideo de eo intelligenda eſſe omnia ea, quæ de Rhamſe Ægypti rege & totius Aſiæ victore [u] à Tacito narrantur, & rerum geſtarum & nominum ſimilitudo ſuadet. [x] Scholiaſtes Apollonii dicit illum Ori filium & Oſiridis nepotem fuiſſe; ego verò eum eundem eſſe cum Oſiride ſeu Dionyſo credo. [y] De utriſque enim narratur eodem, quo naſcebantur, die data eſſe vaticinia, eos orbis dominos futuros. [z] Utrique in Æthiopiam, Arabiam, Perſiam, Indiam & Scythiam, eodem ordine & ſucceſſu expeditiones ſuſceperunt; utrique verſus occaſum [a] Thraciam expeditionis terminum habuerunt; utriuſque in eâ [b] regione periclitabatur exercitus; utrique [c] Priapis erectis illi obſcœno deo originem dicuntur præbuiſſe; & in reditu [d] utrique fratres habuere rebelles. Qui accuratiùs examinabunt, quæ de utriſque narrantur, eos in multis aliis invenient convenire; ob eáque, non dubito, quin facilè conceſſuri ſint, non omnino veriſimile eſſe, eos, quorum hiſtoriæ in tot circumſtantiis conveniunt, diverſos fuiſſe. Seſoſtris igitur non Danai frater, ſed illius abavus fuit. Danai enim [e] pater Belus, cujus mater erat Libya filia Epaphi, quem ex Io ſeu Iſide genuit Oſiris, Seſoſtris etiam dictus, qui [f] Prometheo Deucalionis patri coævus erat. Cùm igitur Deucalion an-

[c] [*Editionis Franequer.* p. 129, 130, 131, 132.] [d] In Chronicis [e] Lib. 3. [f] Lib. 1. contra Appionem. [g] Manetho apud Joſephum, l. 1. contra Appionem, &c. [h] Politic. l. 7. cap 10. [i] Lib. 2. p. 55. [k] In Argonauticis. [l] Ad lib. 4. ver. 276. [m] Lib. 17. [n] Lib. 2. [o] Lib. 1. [p] 1 Reg. xiv. v. 25. 2 Chron. xii. v. 2. [q] Joſephus Ἀρχαιολογίας, l. 8. c. 4. Pro hâc opinione maximè pugnat Dominus Johannes Marſhamus in Canone Chronico. [r] Contra Appionem l. 1. [s] Vide Diodorum Siculum l. 1. & Syncellum, p 60. [t] In Chronicis. [u] Annal. l. 2 an. 772. [x] Ad l. 4. v. 276. [y] Plutarch. in Iſide. Diodor. Siculus, l. 1. [z] Plutarch. in Iſide. Diodorus Siculus, l. 1. & 3. [a] Diodor. Sic. l. 1 & 3. [b] Diodor. ib. [c] Herodot l. 2. Diodor l 1 Plutarchus in Iſide. [d] Diodor. Sic. l. 1. Manetho apud Joſephum contra Appionem, l. 1. & Theophilum ad Autolycum, l. 3. [e] Apollodor. l. 2. & 3. [f] Diodorus Siculus l. 1. Phavorinus in Παντοδαπῇ. Scholiaſtes Apollonii Rhodii.

3 no

no Epochæ Marmoreæ 1310, qui eſt annus ætatis Moſis quartus, in Græciam veniſſet, indè colligitur Oſiridem ſeu Seſoſtrim circa tempus, quo Iſraelitæ ab Ægyptiis primò afflicti fuerunt, maximè floruiſſe: [g] cùm igitur hic dicatur ingentes à Nilo uſque ad mare rubrum deduxiſſe foſſas; [h] inſigniſſimos eos, quos Romam tranſtulerunt imperatores Romani, obeliſcos è montibus Arabicis exciſos in urbe Heliopoli erexiſſe; multáſque civitates, & quàm plurima alia ex iis ædificiis & ſtructuris, quæ in Ægypto diu cum ſtupore videbantur, condidiſſe; omniáque hæc opera [i] nullo Ægyptio ad laborem adhibito per ſolos ſervos perfeciſſe; tam ex his, quàm ex temporis convenientiâ mihi ſatis evidenter apparet, illum Ægyptiorum regem, qui Iſraelitas in ſervorum cenſum redactos [k] tam gravi afflixit ſervitute, Seſoſtrim fuiſſe; ab illiúſque altero nomine Rameſe urbs [l] Rameſes una earum, quas pro Ægyptiis Iſraelitæ condidere, appellationem videtur habuiſſe.

Βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐριχθονίου.] Quomodo Erichthonius expulſo Amphictyone Athenarum regnum adeptus ſit, ſuprà diximus. Maximè verò celebratur ob currûs inventionem, & Panathenæa ab eo primò celebrata; de quibus utriſque noſter Chronographus agit in ſequentibus. Tribuum etiam nomina mutavit; eáſque, quæ priùs, [m] Κεκροπὶς, Ἀτθὶς, Μεσόγαια, & Διακρὶς dicebantur, deinde [n] Διάδα, Ἀθηναΐδα, Ποσειδωνιάδα, & Ἡφαιστιάδα, voluit appellari. Regnum tenuit 50 annos, illúdque moriens filio Pandioni reliquit. Cætera, quæ de eo narrantur, legas in Meurſii libro de regno Attico, lib. 2. cap. 1.

Ep. 10. .... *θόνιος Παναθηναίοις τοῖς πρώτοις γινομένοις ἅρμα ἔζευξε καὶ τὸν ἀγῶνα ἐδείκνυε, καὶ Ἀθηναίους .... ον ..... αι .... θεῶν Μητρὸς ἐφάνη ἐγ Κυβέλοις, καὶ Ὕαγνις ὁ Φρὺξ αὐλοὺς πρῶτος ηὗρεν ἐγκ .... αντι .... σφς .... χιμόνην Φρυγισὶ πρῶτος ηὔλησε, καὶ ἄλλους νόμους Μητρὸς, Διονύσου, Πανὸς, καὶ τὸν ἐπ .... ἔτη* ΧΗΗΔΔΔΔΙΙ *βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐριχθονίου τοῦ τὸ ἅρμα ζεύξαντος.*] In primâ lacunâ ſupplet Palmerius Ἀφ' οὗ Ἐριχθόνιος; in ſecundâ Ἀθηναίους *μετονόμασε*; ſed ſuſpicor Seldenum, cùm Chronicon hoc è Marmore tranſcripſerit, hanc vocem Ἀθηναίους, ut plures alias, quoad finales literas non manifeſtâ lectione ſed conjecturâ tantùm conſecutum fuiſſe; & etiam in ſyllabâ *ον* O pro Ω legiſſe. Non enim mihi, ut Palmerio, placet hic Ioniſmus; quia in cæteris Marmoris Epochis non invenitur: atque ideo potiùs legerem, καὶ Ἀθήναια *μετωνόμασε*. Panathenæa enim, cùm in [o] Minervæ honorem primò inſtituta fuiſſent, à deæ nomine [p] Ἀθήναια non Παναθήναια dicebantur; eáque tandem in omni ferè per totam Atticam vico quotannis celebrata fuere. Poſtea verò cùm [q] Theſeus omnes horum vicorum incolas in unam urbem congregâſſet, pro multíſque illis feſtis inſtituiſſet, ut unum commune ab omnibus Atticæ incolis Athenis celebraretur; ab eo tempore, quæ priùs Ἀθήναια dicebantur, Παναθήναια, quia pro omnibus Athenæis celebrata, appellari, & Theſeus pro illorum inſtitutore reputari cœperunt. Vocem autem Ἀθηναίους ideo vellem rejicere, quia non ab Erichthonio, ſed ab [r] Erichtheo Athenarum cives Ἀθηναῖοι, & urbs Ἀθῆναι dicebantur. Quamvis enim Cecrops, cùm urbem ſuam primò condiderit, [s] Minervæ conſecrabat illis, ui Neptuno hunc honorem vellent contribuere, ſuffragiorum numero ſuperatis (de quâ contentione lege [t] Meurſium) ea tamen ab initio non illius deæ, ſed conditoris nomen Cecropia dicta uſque ad Erechthei regnum referebat: illo autem regnante, abolito antiquiori nomine, hæc urbs τῇ Ἀθηνᾷ olim conſecrata ab illius etiam nomine Ἀθῆναι primò cœpit appellari. De his mihi viſum eſt lectorem monere: ſed quia in Seldeni autographo Ἀθηναίους legitur, hanc potiùs vocem in textu placuit retinere. In tertiâ & quartâ lacunâ cum Palmerio & Domino Johanne Marſhamo lego, *καὶ ἄγαλμα τῆς* Θεῶν Μητρὸς ἐφάνη; vox enim ἐφάνη multo potiùs de ſimulacro Cybeles, quàm de illius ſa-

[g] Diodor. Sic. lib. 1. [h] Plinius lib. 36. cap. 9. Diodor. ib. [i] Diodor. lib. 1. [k] Lege Exodi initium. [l] Lege Exodi cap. 1. com. 11. & cap. 12. com. 37. [m] Pollux lib. 8. c. 9. ſect. 31. [n] Pollux ib. [o] Pollux lib. 1. c. 1. ſect 32. Scholiaſtes Euripidis ad Hecubam. Theodoret. Therapeut. lib. 8. Libanius Decl. 14. [p] Harpocration in Παναθήναια. & Suidas ad eandem vocem. Pauſanias in Arcadicis. [q] Plutarchus in vitâ Theſei. Pauſanias in Arcadicis. Euripidis Scholiaſtes ad Hecubam. [r] Herodotus lib. 8. Marcianus in Periegeſi. Euſtath. ad Dionyſii περιήγησιν, ad ver. 4234. [s] Vide Meurſium de regno Attico, lib. 1. c. 10. & de Fortunâ Atticâ, c. 2. [t] Ibi ubi ſupra.

cris

cris (ut volunt Seldenus & Lydiatus) primò inſtitutis, hìc vèrba fieri ſuadet. In quintâ, ſextâ, & ſeptimâ lacunâ bene ſupplet Palmerius *ἐγ Κελαίναις τῆς Φρυγίας, καὶ τὴν ἁρμονίαν τὴν καλουμένην Φρυγιστὶ πρῶτος ηὔλησεν*: literas enim NN in . . *αινα* . . pro IN, aut quadratarii aut exſcriptoris errore ſcriptas fuiſſe non omnino dubitandum eſt. Celænæ enim in Phrygiâ Hyagnidis patria fuit; quod Palmerius indè bene probat, quòd Marſyas, quem [u] Strabo, [x] Plutarchus, & [y] Nonnus dicunt Hyagnidis filium fuiſſe, [z] Celænis habitâſſet. [a] Apollodorum autem, qui non Hyagnidem ſed Olympum Marſyæ patrem dicit, & ſuprà citati autores, & etiam [b] Pauſanias convincunt errâſſe; ille enim in Phocicis ſatìs apertè innuit Olympum non Marſyæ patrem, ſed diſcipulum fuiſſe, quod idem in libro de Muſicâ ſæpius dicit Plutarchus. In ſeptimâ lacunâ legendum eſſe, *τὴν ἁρμονίαν τὴν καλουμένην Φρυγιστὶ* Seldenus, Lydiatus, & Palmerius conſentiunt; apud Ariſtotelem enim, & alios, *ἡ Φρυγιστὶ ἁρμονία*, & *ἡ Δωριστὶ ἁρμονία* occurrunt, & Ariſtoxenus [c] apud Athenæum, quod maximè huic loco quadrat, dicit, *τὴν τῆς Φρυγιστὶ ἁρμονίας εὕρησιν Ὑάγνιδι τῷ Φρυγὶ ἀνατιθῆσιν*. In ultimâ lacunâ ſupplet Palmerius, *καὶ τὴν ἐπιχωρίων Θεῶν. καὶ ἡρώων*, quæ voces & lacunæ ſpatio & iis, quæ præcedunt, maximè mihi videntur convenire.

Παναθηναίοις τοῖς πρώτοις γενομένοις.] Panathenæa inter omnia Athenienſium feſta [d] maxima fuere [e] ab Erichthonio in honorem Minervæ urbis tutatricis inſtituta. [f] Duplicia hæc erant, majora & minora; minora quotannis [g] die 20 Thargelionis, majora quinto quoque anno die 25 Hecatombæonis celebrata fuere. In utriſque certamina equeſtria, gymnica & muſica proponebantur. Si de his plura velis cognoſcere, [*] conſulas Joſephum Scaligerum in Euſebianis animadverſionibus ad numeros DCCLXXXIX, & MCCCCLIV; in primo de emendatione temporum capite de Periodo Delphorum Pythicâ; in addendis eidem operi, pag. 739. & in Canonum lib. 3. pag. 224 & 225; Petrum Caſtellanum in Ἑορτολογίῳ; Cœlium Rhodiginum lib. 2. cap. 27. Euſtathium ad Homeri Il. β'. v. 551; & Michaelem Apoſtolium Centuriâ 15. Proverb. 80. Inſtar autem omnium eſt Johannes Meurſius, qui omnia, quæ de hôc feſto narrantur, in librum ſingularem ſummâ cum induſtriâ congeſſit.

Ἅρμα ἔζευξε.] Hyginus Poetici Aſtronomici, lib. 2. &c. [h]

Καὶ ἄγαλμα τῆς Θεῶν Μητρὸς ἐφάνη.] [i] Hoc matris Deorum ſimulacrum rudis & nullius formæ lapis erat, quem Phryges à cœlo [k] delapſum & Peſſinunte in Phrygiâ primùm apparuiſſe dicunt: eámque urbem, [k] *ἀπὸ τοῦ πεσόντος ἀγάλματος ἐξ οὐρανοῦ, καὶ πρῶτον ἐκεῖσε ὀφθῆναι*, incolæ volunt nomen accepiſſe. Sed ſecundùm noſtrum Marmor non Peſſinunte, ſed in Cybelis montibus primò apparuit; illinc igitur Peſſinuntem delatum fuit; ibi enim in inſigniſſimo [l] templo Deûm Matri exſtructo repoſitum erat, & ſummâ cum religione colebatur: donec tandem [m] Romani tempore belli Punici ſecundi in Sibyllinis libris legentes, Pœnos non poſſe Italiâ pelli, niſi mater Deorum è Phrygiâ Romam allata fuiſſet, hoc *διοπετὲς ἄγαλμα* Peſſinunte Romam tranſtulerunt; in quâ urbe deinde eodem modo & eâdem ſuperſtitione, quibus priùs Peſſinunte, colebatur.

Ἐγ Κυβέλοις] Cybeli montes erant in Phrygiâ, [n] à quibus Deûm Mater Cybele, eodem modo, quo ab Idæis montibus Idæa, à Dindymenis Peſſinunti vicinis Dindymene, ab urbe Sipylo Sipylene, & ab urbe Berecyntho Berecynthia dicebatur; in his enim Phrygiæ locis hæc dea maximè colebatur, in quibus ſacerdotes [o] Curetes & Corybantes dicti ſacra Bacchi orgiis non diſſimilia, *ἐνοπλίῳ κινήσει μετὰ θορύβου, καὶ ψόφου, καὶ κυμβάλων, καὶ τυμπάνων, καὶ ὅπλων, ἔτι δ' αὐλοῦ, καὶ βοῆς* inſani quodam furore correpti peragebant. De his ſacerdotibus & deâ, quam colebant, legas plura apud Strabonem lib. 10. Diodorum Siculum lib. 3. Roſinum de antiquitatibus Romanis, lib. 2. cap. 4. & Dempſterum ad illud caput, & Dominum Johannem Mar-

[u] Lib. 12. [x] In libro de Muſicâ. [y] Lib. 10. [z] Strabo lib. 13. p. 616. Pauſan. lib. 10. [a] Lib. 3. [b] Lib. 10. [c] Lib. 14. [d] Scholiaſtes Ariſtophanis ad Nubes. [e] Præter Marmor. Harpocration & Suidas in *Παναθήναια* Apoſtolius Cent. 15. Proverb. 80. Apollodor. lib. 3. [f] Suid. & Harpocrat. ib. [g] Proclus in Timæum Platonis comment. 1. [*] [*Eadem lege priùs apud Selden p. 119. l. 4.*] [h] [*Lege priùs apud Selden. p. 119. l. 14. uſque ad p. 120. l. 36. —ſcribendi ratio*]. [i] Liv. Dec. 3. lib. 7. ſub finem. [k] Herodian. in Commodo. [l] Strabo lib. 12. pag. 567. [m] Livius Dec. 3. lib. 9. Valerius Maximus, lib. 8. c. 15. Ovid. Faſtorum lib. 4. [n] Strabo lib. 10. [o] Strabo lib. 10. Plutarchus *ἐν ἐρωτικῷ*.

ſhamum in Canone Chronico, pag. [p] 130. & Voſſium de Idololatria, lib. 1. c. 20. & lib. 2. cap. 52 & 53.

Καὶ Ὕαγνις ὁ Φρύξ.] Alexander, autor de rebus Phrygiis vetuſtus [q] &c.

Νόμους.] Nos, quæ de veterum Nomis, & Diagrammate deſiderat Vir ſummus [*Cl. Seldenus*], ſupplere conabimur. Νόμον Scaliger atque Caſaubonus *legem* vertunt. Caſaubonus præterea illud Athenæi κατὰ νόμον, exponit *præſcriptis numeris*, & Terpandri νόμους ibidem *modos* vocat. Omnino autem retinendum videtur Nomi vocabulum, adhibendúmque tum alibi in Muſicis, tum apud Strabonem, lib. 10. Ubi Thaletem Lycurgi comitem μελοποιὸν ἄνδρα, καὶ νομοθετικὸν appellat, dicítque illi tribui Pæanas, & τὰς ὑπορχηματικὰς ᾠδὰς καὶ πολλὰ τῶν νομίμων. Nam & apud Ariſtidem Quintilianum, νομοθετῆσαι de melopœiâ dicitur, & ab eodem memorantur συνήθη μέλη, ἃ καὶ νόμους προσηγόρευον. Unde & fortaſſe Proclus loco ſuperiùs citato Apollinem Νόμιμον appellatum rectè dixerit, niſi & apud Strabonem pro νομίμων ſcribendum ſit νομικῶν, quod tamen minùs veriſimile eſt, ſiquidem & apud Platonem νομοθετῆσαι & νομίμων in prædicto ſenſu occurrunt. Cœlius Rhodiginus in Lectionibus Antiquis, *Sciendum*, inquit, *in carmine & cantilenâ Nomon ſignificare qualitatem vocis, & moderationem, quâ vel remiſſiore vel acutiore utimur: eandem itaque cantilenam duobus tribúſve nomis modulantur Muſici.* Ubi quod primò dicit, non intelligo; poſterius falſum eſt. Eundem enim Nomon pluribus membris diſtinctum cum Polluce, pluribus ſtrophis modiſque varium cum Plutarcho agnoſcimus; at eandem cantilenam pluribus nomis modulari nemo unquam Muſicorum aggreſſus eſt; ſed contrarium potiùs ex pluribus cantilenis unum Nomon componere ſoliti ſunt, ut inferiùs conſtabit. Sed pergit: *Ratio autem nominis ea eſt, quia Græcè νόμος lex eſt. Veteres autem priuſquam literas ſcirent, leges cantabant, ne illas oblivioni mandarent, quod temporibus ſuis in more Agathyrſis fuiſſe ſcribit Ariſtoteles. Ergo primas poſteriorum cantilenarum eodem appellârunt nomine, quo omnes vocabantur ſuperiores.* Et potuit fateri rationem integram ex Ariſtotelis Probl. ſect. 19. (& penè verbum verbo) redditam. Pro quâ etiam facit carminis apud Romanos intellectus quoque forenſis. Nam ſolennem Juris formulam appellari Carmen ex Cicerone colligimus, & Livio Lex horrendi Carminis appellatur, quam Duumviri in cauſâ Horatii pronuntiârunt. Sed & Charondæ νόμους eáſque non cantilenas ſed leges Athenis cantari ſolitas ex Athenæo Stephanus agnoſcit. Ipſe tamen & poſt eum Seldenus recipiunt potiùs Plutarchi ſententiam, qui in libro de Muſicâ hæc habet: ἐν γὰρ τοῖς νόμοις ἑκάστῳ διετήρουν τὴν οἰκείαν τάσιν, διὸ καὶ ταύτην ἐπωνυμίαν εἶχον· νόμοι γὰρ προσηγορεύθησαν, ἐπειδὴ οὐκ ἐξῆν παραβαίνειν καθ᾽ ἕκαστον νενομισμένον εἶδος τῆς τάσεως. Quæ ſi vera ſint, erit ſanè Nomus veteribus idem, quod noſtris, **The Tuning**, quæ in Polychordis pro Clavium diverſitate (**The Key**, noſtri vocant) varia eſt. Quod ſi cuilibet Nomo aſſignata ſit ſua tenſio, quam omnino tranſgredi eſſet illicitum, non ita facile videtur intelligere, quæ idem ſcribit inferiùs; *Sacadam* ſcil. *Argivum in Nomo ſuo* Τριμελεῖ (*ſive* Τριμερεῖ, *nam utroque modo ſcriptum reperitur) præcepiſſe choro, ut canerent tres ejus ſtrophas*, Δωριστὶ μὲν τὴν πρώτην, Φρυγιστὶ δὲ τὴν δευτέραν, Λυδιστὶ δὲ τὴν τρίτην. Neque commodè recipient Nomi partitionem ab eodem proximè memoratam, quando τούς τε αὐλητικοὺς νόμους, καὶ κιθαρῳδικοὺς recenſet. Siquidem accuratè loquentibus tibiæ τάσις non magìs convenit, quàm chordæ τρῆσις. Neque loca, quibus τάσις apud Muſicos occurrit, contrarium aliquid modò rectè intellecta ſuadebunt; ſed nolo cum Grammaticis contendere. Fuiſſe autem utriuſque generis Nomos extra dubium eſt: quare ut utriſque & cantui quoque accommodetur Nomi intellectus, videbitur potiùs accedere ad ſolennes illas ſtatáſque cantilenas, quas Magiſtri noſtrates diſcentibus primas commendant, ut loquuntur ipſi, **To give a good ſhape in ſinging**, & **To make a hand for playing**, ad formandam vocem erudiendóſque digitos: iis enim rudimenta totius praxeos complectuntur, Clavis cujuſque indolem aperiunt; docéntque, quas principalis recipiat ſibi cognatas, quas tanquam nimis alienas rejiciat; & quâ demum arte feliciſſimè exprimi poſſint, quas admittit. Atque ad hunc ferè mo-

[p] [*Edit. Franequer. p.* 135.]

[q] [*Lege priùs apud Selden. p.* 120. *uſque ad p.* 125. *l.* 41. — lectorem relegat.]

dum ſcriptos fuiſſe credo Nomorum libros 18. quos Timotheum reliquiſſe Stephanus περὶ πόλεων affirmat. Vocabuli autem originem quod attinet, ſi (quod nolim) ab Ariſtotele recedatur, dici poteſt (ſicut cithara, quâ Nomos modulati ſunt, ab inventorum patriâ Aſias dicta eſt, ita & Nomorum vocabulum) ἀπὸ τῶν Νομῶν, vel etiam Νομάδων eſſe deductum. Nam & apud Athenæum, lib. 14. Duris aſſerit Λιβύων τὸν αὐλὸν προσαγορεύειν τοὺς ποιητὰς, ἐπειδὴ Σικελίτης, ὅς δοκεῖ πρῶτος εὑρεῖν τὴν αὐλητικὴν, Λίβυς ἦν τῶν Νομάδων, ὅς καὶ κατηύλησε τὰ μητρῷα πρῶτος· Nomos ſcil. Cereris, quos & autor noſter Marmoreus memorat. Hujuſmodi porrò Etymologiæ & alibi frequentes ſunt; ſed ne extra Muſicam vagemur, toni ipſi Dorius, Phrygius, Lydiúſque, gentium nominibus appellantur: nobis quoque an Alman vocatur cantilena, quam primi omnium inveniſſe feruntur Alemanni; eâdémque ratione apud Italos, *Spagnolettas*, *Franceſcas*, *Græcas*, &c. dici Zarlinus prodidit. Atque hìc obiter notandum eſt, καταυλῆσαι, quod hôc loco ſimpliciter *tibiâ canere* vel *modulari* ſignificat, apud Athenæum tamen libro eodem, ubi ex Theophraſto dicit Iſchiacos ſanari, ſiquis καταυλήσοι τὸν τόπον τῇ Φρυγιστὶ ἁρμονίᾳ, incantationem intelligi, nequis Muſicæ tribuat, quod Magiæ debetur. Sed nec extra licentiam Grammaticam eſſet, ſi derivatum dixeris nomon à Pronomo illo Thebano, qui ut Athenæus etiam inquit, πρῶτος ηὔλησεν ἀπὸ τῶν αὐλῶν τὰς ἁρμονίας. Nomos autem auleticos citharœdicis antiquiores fuiſſe veriſimile eſt, ſicut & tibiam citharâ antiquiorem eſſe Julius Scaliger adnotavit.

Inter eos, qui ex profeſſo Muſica ſcripſere, ſolus (quantum memini) Ariſtides Nomi mentionem facit, lib. 2. utì ſuperiùs innuimus; ibidémque originem vocis aliam affert: Ait enim, *Veteres, cantilenas, rythmos, atque ſaltationes adhibuiſſe, tam privatis lætitiis, quàm publicis deorum feſtis,* καὶ συνήθη μέλη τινὰ νομοθετήσαντας, ἃ καὶ νόμους προσηγόρευον, *firmitatem ipſis indè machinatos, quòd in ſacris adhiberentur, manſuráſque immobiles per appellationem bene ominatos*, ut vertit Meibomius. Scribit Ariſtophanis Scholiaſtes, Nomos quaſi primariò dici de iis, quæ canuntur πρὸς τοὺς θεοὺς, quod Stephano diſplicet, quoniam exemplum deſiderat. Eſto igitur è multis unum illud Athenæi ἀλλὰ μὲν οἱ ἀρχαῖοι παρέλαβον ἔθεσι καὶ νόμοις τοὺς τῶν θεῶν ὕμνους, ut etiam moneamus pro ἔθεσι illìc ſcribendum ἤθεσι; non enim conſuetudines legéſque intelligit, ut ibidem interpres exiſtimat, ſed νόμους atque ἤθη, de quibus ſtatim dicemus.

Ariſtides, Quintilianus, atque ex illo, ut videtur, Bryennius, Melopœiæ tres conſtituunt ſpecies Syſtemate diverſas; Hypatoidem, Meſoidem, & Netoidem; uterque (ut aiunt) ſecundùm prædictas ſibi vocis proprietates: Modos inſuper Melopœiæ tres; Dithyrambicum, qui meſoides; Nomicum, qui netoides; Tragicum, qui hypatoides. Apud Euclidem cæteróſque hæc diſtributio non occurrit: ſed nec apud Ariſtidem, aut Bryennium, proprietates illæ, quas tamen prædictas dicunt, ut Meibomius adnotavit. Niſi fortè Bryennius ad illud comma reſpexerit; τῶν δὲ ἀνισοτόνων, καὶ ἐμμελῶν φθόγγων οἱ μέν εἰσιν ὀξεῖς, οἱ δὲ βαρεῖς, οἱ δὲ μέσοι. ἀλλ᾽ ὀξεῖς μὲν οἱ τῶν νητῶν, βαρεῖς δὲ οἱ τῶν ὑπατῶν, μέσοι δὲ οἱ τῶν μεταξύ. Quibus ſubjungit & alias harum differentias; quartam κατὰ φωνῆς τόπον, quintam κατὰ τὸ εἶδος, ἕτερα γὰρ ἤθη τοῖς ὀξυτέροις, καὶ ἕτερα τοῖς βαρυτέροις ἐπιτρέχει. Gaudentio τόπος ἐστὶ φθόγγου καθ᾽ ὃν τοὺς μὲν βαρυτέρους, τοὺς δὲ ὀξυτέρους προσιέμεθα, & Bryennius ex Euclide verbatim, ubi τόνον quadrifariam accipi dicit, ὡς τόπος, inquit, ὅταν λέγωμεν φωνῆς Δώριον ἢ Φρύγιον, ἢ Λύδιον, ἢ ἄλλων τινά. At tres tantùm Tonos Modóſve antiquiſſimos fuiſſe diſcimus ex Ptol. Harm. l. 2. c. 10. & Bryennius diſertè, τῷ ὄντι τόνοι ἀρχαιότατοι τρεῖς εἰσι· ὁ μὲν Δώριος πρὸς τὰ βαρύτερα τῆς φωνῆς χρήσιμος, ὁ δὲ Λύδιος πρὸς τὰ ὀξύτερα, ὁ δὲ Φρύγιος πρὸς τὰ μέσα. Cæterùm de morum differentiis Euclides, τὸ μὲν διασταλτικὸν, inquit, *magnificentiam atque virile animi robur, actiones heroicas, atque his ſimilia ſignare; & proinde illo præcipuè uti tragædiam, reliquáque, quæ ad hunc proximè characterem accedunt.* Συσταλτικὸν *verò, quo animus ad humilitatem atque* ἄνανδρον διάθεσιν *contrahitur, convenire ideo amatoriis affectibus, lamentis, atque id genus aliis.* Ἡσυχαστικῷ *denique, quem tranquillitas animi ſequatur,* καὶ κατάστημα ἐλευθέριόν τε καὶ εἰρηνικὸν, *proinde aptari hymnos, pæanas, laudes,* συμβουλὰς, *atque his ſimilia.* Neque dubium eſt, quin idem ſit hoc ἦθος, quod Ariſtidi & Bryennio dicitur μέσον; nam διὰ μέσου εἰς ἠρεμίαν περιάγομεν τὴν ψυχὴν, ut illi loquuntur, &

Digitized by Google

ἡσυχαστικῷ παρέπετ) ἠρεμότης ψυχῆς, ut Euclides: & in cæterorum tàm nominibus, quàm charactere conſentiunt.

Ex hiſce invicem collatis exiſtimo ſatìs conſtare, Modum illum Tragicum, Hypatoidem, Diaſtalticum quoque fuiſſe, & Doriſti modulatum. Accedit autem, quòd Heraclides Ponticus, apud Athenæum, veterem τῆς Δωρισὶ rationem iiſdem penè verbis deſcribat, atque Euclides ἦθος διασταλτικόν. Dithyrambicum verò Meſoidem, Lydiſti modulatum, & ad Syſtalticum pertinere; & Nomicum denique Netoidem, Phrygiſti cantatum, & ad Medium illud Ethos referendum, veriſimillimum duco. Sed ut apertiùs conſtet, præmittenda ſunt nonnulla; nam quæ huc ſpectant, apud autores multa ſunt, ſed obſcura, ſed intricatiſſimè ſcripta, promiſcuè habita, quæ & aliàs, & ætatibus diſtincta oportuit; nec ſibi quiſquam ſatìs conſtat, & ab omnibus aliis diſſentit: quò minùs mirabitur Lector, ſiqua hìc præter ſpem, receptæ, & veriſimillimæ primâ fronte ſententiæ adverſa invenerit, & ignoſcentior erit, ſicubi erratum ſenſerit.

Heraclides Ponticus apud Athenæum, quum nec Phrygiam debere harmoniam, nec Lydiam dici contenderet, Æoliam ſubſtituit, ejúſque characterem Syſtaltico ſimillimum; *habere* ſcil. *illud* τῆς Αἰολέων ἦθος *ſuperbi aliquid tumidique, ſubinanis, & laxi, nihilque magìs exprimere quàm elatum & confidentem animum; & proinde illi maximè convenire* τὴν φιλοποσίαν καὶ τὰ ἐρωτικά; at ejuſdem Syſtaltici ἤθους eſſe καὶ τὰ ἐρωτικὰ καὶ τοὺς θρήνους, &c. Euclides docuit. Modos autem fuiſſe Lydios videtur multiſariam conſtare: ſunt enim tam Lydi quàm Æoles Dorienſium coloni, & ſeveritatem illam τῆς Δωρισὶ paribus utroſque flexibus fregiſſe vetus querela eſt. Meſoidem fuiſſe Æolum harmoniam, docet & Pratinas apud Athenæum, τὰν μέσαν, inquit, νέων ἄρουραν αἰόλιζε τῷ μέλει. Meſoidem quoque Lydiam, ſub perſonâ Socratis apud Ariſtotelem, Plato oſtendit, ubi & illam repudiat inter τὰς ἀνεπιτηδείας ἁρμονίας, ὡς μεθυστικὰς λαμβάνων αὐτάς. Denique ut toti Syſtaltico characteri reſpondeat ἡ Λυδιστὶ, *Niobes nuptiis accommodavit modos Lydios Pindarus; negántque ab eo id primùm inſtitutum, ſed aliorum more factum*; Melanippides contrà Lydiis modis Epicedia ceciniſſe fertur, utì & Scaliger in Poeticis obſervat. Fuit autem Melanippides διθυραμβοποιὸς celebris, eóque (ni fallor) nomine apud Athenæum laudatur. Illum certè Suidas in Dithyrambicis præcipuum, ſed innovâſſe plurima memoravit; quod & Ion feciſſe dicitur, & ex illius Dithyrambis citat nonnulla Euclides carmine elegiaco: illud verò inter ἐγκαινολογίας fuiſſe, utì & Phrygiam in illis harmoniam pro Lydiâ aliquando ſubſtitutam, perſpicuum videtur. Cùm enim Ariſtoteles de ſuis temporibus loquens dicat in Politicis, ὁ διθύραμβος ὁμολογουμένως εἶναι δοκεῖ Φρύγιον, idem tamen ab antiquo deflexiſſe, tam carminibus, quàm cantu Dithyrambos in Problematibus queritur. Strabo etiam poëtas, præcipuè tragicos, Lydorum Phrygúmque tam nomina, quàm inſtituta permiſcuiſſe prodidit: iis autem Plato dial. de Legibus id præcipuè imputat, quòd (φύσει μὲν ποιητικοὶ, ἀγνώμονες δὲ περὶ τὸ δίκαιον τῆς μούσης. καὶ τὸ νόμιμον) inventioni ſuæ nimium indulgentes, & veræ muſices rationis ignari, & nomici cantûs imperiti, mutâſſent τὰ εἴδη, καὶ τὰ σχήματα, (i.e. τὰ ἤθη ut ex Ariſtide ſuprà didicimus) & permiſcuiſſent θρήνους τε ὕμνοις, καὶ παιῶνας διθυράμβοις; luctibus ſcil. & dithyrambis, qui Syſtaltici ἤθους ſunt, modos facientes ex more Ἡσυχαστικῷ ſive nomico, ut etiam clariùs infrà conſtabit. Atque illos ſecutum exiſtimo Bryennium loco ſuprà citato, ubi perperam dicit, ὁ δὲ Λύδιος πρὸς τὰ ἐξώτερα, ὁ δὲ Φρύγιος πρὸς τὰ μέσα: niſi credatur potiùs à librario hìc, ut alibi ſæpiſſime, manifeſtiſſiméque peccatum. Certè ζυσταλτικοῦ ἤθους eſſe cantum Meſoidem, ſive Phrygius ſit, ſive Lydius, abunde declaratum eſt. Cúmque ex ipſius Bryennii ſententiâ, Syſtalticum ſit, δι' οὗ πάθη λυπηρὰ κινοῦμεν, illud modis Phrygiis fieri poſſe nemo unquam mortalium cogitavit. Neque huic adverſatur, quòd Bryennio μέσον ἦθος effeciſſe dicitur, quod nos modis Phrygiis antiquitus tributum contendimus. Nam *Medium* dici videtur, quòd ἠρεμότης illa eadem ſit, quam Ptolemæus μέτριαν διαγωγὴν vocat. Et ſi omnes ἠθῶν varietates tripartitio iſta complectatur, erit illud τοῦ μέσου ἤρεμον, inter ὑπόχαυνον Syſtaltici, & Diaſtaltici δραστικὸν intermedium.

Hiſce ſic conſtitutis, relinquitur tertium illum Melopœiæ medum, Nomicum ſcil. netoidem, ad ἦθος illud ἡσυχαστικὸν ſive μέσον omnino pertinere; idémque res ipſa

Digitized by Google

ipſa ſuadet. Cùm enim ab Euclide accenſeantur illi Pæanes, Encomia, Hymni, Συμβουλίαι, atque his ſimilia, leges à veteribus cantatas, ortámque indè Nomorum appellationem, ex Ariſtotele ſuperiùs didicimus: Hymnos verò, ſive juxta Platonem ſignificent ᾠδὰς πρὸς τοὺς θεούς, ex eodem conſtat Nomos fuiſſe antiquitus appellatos; ſive ſumto latiùs vocabulo, ut in communi ſententiâ, ſignificent generaliter τὰ πρὸς τοὺς θεούς, non ſolùm ex antedictis apparet, eo etiam ſenſu Nomorum appellationem ſortitos; ſed & multæ eorum ſpecies, multa nomina apud autores occurrunt, & in hôc ſpeciatim Marmore Cereris aliorúmque Nomi memorantur. Quod autem Pæanas, ſive, ut vulgò audiunt, hymnos in Apollinem attinet, ſacros illi præ cæteris Polycephalum, Xynauliam, Trimerῆ, Pythicum, alióſque bene multos fuiſſe, ex Plutarcho, Athenæo, aliiſque manifeſtiſſimum eſt. Quòd ſi cum Scaligero placeat non ad deos ſolùm reliquos, ſed & heroas extendere, ſuccurrit uberrimum Athenæi teſtimonium; quòd *Apud Arcadas* (παλαιοτάτους τῶν Ἑλλήνων Ἀρκάδας, ut Strabo, — *ſolos cantare peritos Arcadas*, ut Virgilius dicit, apud eos inquam) *pueri ab infantiâ conſueſcunt hymnos & pæanas cantare* κατὰ νόμον, *quibus ſinguli, ut patrius mos eſt, gentiles heroas, & deos celebrant; deinde poſtea cùm Timothei quoque & Philoxeni* νόμους *perdidicerint, ad tibias in theatris quotannis ſaltant per Bacchanalia, pueri quidem puerili certamine, juvenes virili, totóque vitæ decurſu*, &c. quibus omnino convenire videntur, quæ Ariſtides memorat loco ſuperiùs citato. Nomicos autem modos fuiſſe Phrygios quanquam ex antedictis liquere videatur, tamen nec illud negligendum eſt, quòd Olympus atque Hyagnis Nomothetarum antiquiſſimi Phryges fuerint. Non me fugit poſteriore ſeculo, quum Muſica pluribus tonis luxuriaret, alium illis fuiſſe quàm ſimpliciore ævo characterem; ſi quis tamen aliter ſentiat, fruatur per me licet opinione, etſi non penitus falſâ, at certè minùs antiquâ.

Cæterùm ex proximè allatis videtur facillimum definire, quomodo intelligendum ſit illud Plutarchi, quod perpendant, inquit Cl. Seldenus, qui veterem Muſicam callent. Verba hæc ſunt P. de M. ὅτι δὲ οἱ κιθαρῳδικοὶ νόμοι οἱ πάλαι ἐξ ἐπῶν συνίσταντο Τιμόθεος ἐδήλωσε· τοὺς γοῦν πρώτους νόμους ἐν ἔπεσι διαμιγνύων, διθυραμβικὴν λέξιν ᾖδεν, ὅπως μὴ εὐθὺς φανῇ παρανομῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν μουσικήν. Quæ * Seldenus ita reddit: *Nomis carminibus heroicis aptatis, dictionem nihilominus* διθυραμβικὴν *cantâſſe, ne citiùs, quàm par erat, videretur veterem Muſicam innovâſſe.* Ubi notandum, 1. *Dictionem* hìc cum Boethio appellari, qui cantus eſt; eadem nempe λέξις, quæ τῇ κρούσει opponitur in diſtributione τῶν σημείων, quorum τὰ μὲν ἄνω τῆς λέξεως, τὰ δὲ κάτω κρούσεως. 2. Illud *nihilominus* temere interpoſitum, mutâſſe commatis ſenſum. 3. *Citiùs quàm par erat*, non bene reſpondere, τῷ εὐθὺς, quod potiùs *primâ fronte, ſtatim, facilè*, aut ejuſmodi voce aliquâ reddidiſſet. 4. Præterquam quòd illud *veterem muſicam innovâſſe* non ſatìs congruè dictum ſit, vocabulum *innovâſſe* τῷ παρανομῶν nullo modo reſpondere. Timotheum verò intelligi Mileſium illum, διθυραμβοποιοῖς à Diodoro adnumeratum, & eorum fortaſſe antiquiſſimum, qui etiam φιλοκαινίας Spartæ pœnas dedit, admonere ſupervacaneum eſt. Senſum igitur commatis exiſtimo hunc eſſe. Timotheum ſcil. Dithyrambicum, quod canebat, diſſimulâſſe admixtis veterum Nomis (qui & heroico carmine conſcripti & lege ſtabiliti erant) ne illum judices, quibus id etiam lege demandatum eſt, facilè deprehenderent contra ſancitam legibus harmoniam cantu (ut ita dicam) præternomico peccantem. Videtur enim, ex loquendi formulâ, Plutarchus omnino reſpexiſſe ad illum Platonis locum, quem etiam fortaſſe malè reddendo ſuam Nomi etymologiam invenit. Eſt autem in dialogo de legibus tertio, in hæc verba, Νόμους τε αὐτὸ τοῦτο τοὔνομα ἐκάλουν, &c. Τούτων δὲ διατεταγμένων, καὶ ἄλλων τινῶν, οὐκ ἐξῆν ἄλλῳ εἰς ἄλλο καταχρῆσθαι μέλους εἶδος. Τὸ δὲ κῦρος τούτων, γνῶναί τε, καὶ ἅμα γνόντα δικάσαι, ζημιοῦν τε αὖ τὸν μὴ πειθόμενον, οὐ σύριγξ ἦν, οὐδέ τινες ἄμουσοι βοαὶ πλήθους, καθάπερ τανῦν, οὐδ' αὖ κρότοι ἐπαίνους ἀποδιδόντες, ἀλλὰ τοῖς μὲν γεγονόσι περὶ παίδευσιν, δεδογμένον ἀκούειν ἦν αὐτοῖς μετὰ σιγῆς διὰ τέλους· παισὶ δὲ καὶ παιδαγωγοῖς, καὶ τῷ πλείστῳ ὄχλῳ ῥάβδου κοσμούσης ἡ νουθέτησις ἐγίγνετο. Ut & hinc obiter conſtet, quid ſentiendum ſit de virgâ, quam Rhapſodiis (h. e. Nomis) Homericis nomen feciſſe vetus ſententia eſt, ut Euſtathius tradit: μετὰ δὲ ταῦτα προϊόντος τοῦ χρόνου ἄρχοντες μὲν τῆς ἀμούσου παρανομίας ἐγίγνοντο ποιηταί, &c. In ſequentibus verò παρανομία illa declaratur; quòd nempe, ut ſuprà diximus

3

* [*Lege prius p.* 122. *l.* 31.]

diximus, Poetæ ἀγνώμονες περὶ τὸ δίκαιον τῆς μούσης, καὶ τὸ νόμιμον, (& ut inferiùs dicit, *Muſicam inſciente & imperitâ vecordiâ ementientes, quaſi certo ſolidóque fundamento minimè conſiſterent) miſcuerant Threnos Hymnis & Pæanas Dithyrambis.* Veritus igitur indictam paranomiæ mulctam Timotheus Φιλοξενίαν diſſimulavit, utì diximus, ὅπως μὴ αὐθὺς φανῇ παρανομῶν, &c. Atque Timothei exemplo veriſimile eſt æqualem illi Philoxenum (Timotheus enim Ol. 83. Philoxenus verò διθυραμβοποιὸς Olym. 85. floruit) conatum, ut Ariſtoteles memorat, ἐν τῇ Δωριςὶ ποιῆσαι διθύραμβον τοὺς μύθους, atqui non potuiſſe, ſed incidiſſe in τὴν Φρυγιςὶ, cujus harmonia, ſive εἶδος, ad Dithyrambicum propiùs acceſſit.

Nomorum multa extant apud Autores nomina, ſiquidem appellati ſunt ἀπὸ μὲν ἐθνῶν ὅθεν ἦν, Αἰόλιος καὶ Βοιώτιος, ἀπὸ ῥυθμῶν δὲ ὄρθιος καὶ τροχαῖος, ἀπὸ δὲ τρόπων, ὀξὺς καὶ τετραοίδιος, &c. ut inquit Julius Pollux in Onomaſtico. Apud Plutarchum quoque (ut cæteros mittam) αὐλῳδικοὶ ἦσαν Ἀπόθετος, Ἔλεγοι, Κωμάρχιος, Σχοινίων, Κηπίων τε, καὶ Δεῖος, καὶ Τριμελής, Et inferiùs, Olympum dicit inveniſſe νόμον αὐλητικὸν εἰς Ἀπόλλωνα τὸν καλούμενον Πολυκέφαλον. Ἀπόθετον quoque & Σχοινίωνα Clonæ tribuit, Τριμελῆ Sacadæ Argivo. Illum ex Plutarcho ſuperiùs expoſuimus; de cæteris non ſatìs conſtat. Quod enim Scaliger affirmat, dictum à numerorum frequentiâ πολυκέφαλον, profectò non capio. Multo minùs admittendum cenſeo, quod magiſter ejus Rhodiginus protulit, *diverſum fortè non eſſe à nomo, quem Synauliam vocant; ea verò eſt, quum tibicines duo incinunt idem, aut certè ubi cithara & tibia concentum faciunt.* Deſumtum hoc à Scholiaſte Ariſtophanis, qui hunc Ὀλύμπου νόμον vocat. Scholium verò tum ex ſe ineptum eſt, tum Athenæo prorſus contrarium. Erat enim ex illo Συναυλία ἀγών τις συμφωνίας ἀμοιβαῖος αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσμελῳδοῦντος. Peſſimè omnium Pindari Scholiaſtes, ſcitiſſimum illud poetæ commentum, Tibiam ſcil. inveniſſe Pallada ſibilum illum imitatam, quem ediderant ſerpentes Meduſæ à Perſeo obtruncatæ, modóſque illis aptatos communicâſſe mortalibus, & ab anguium multitudine appellaſſe κεφαλαὶν πολλῶν νόμον, hiſtoricâ fide dignum exiſtimat. Quòd ſi Nomorum ingenium propiùs intueri libeat, commodiſſimus videtur locus ille Pollucis ſuprà citatus: antedictis enim ſubjungit, μέρη δὲ κιθαρῳδικοῦ νόμου Τερπάνδρου κατανείμαντος, ἔπαρχα, ἔπαρχεια, μέταρχα, κατάτροπα, μετακατάτροπα, ὀμφαλὸς, σφραγὶς, ἐπίλογος. Ubi, ſi animi gratiâ commentari liceat, crediderim Nomon ſic diſtributum illi non abſimilem fuiſſe, quem nos **A ſuit of Leſſons** vocamus, theatro præcipuè deſtinatum, & antiquiſſimam dramatis partitionem ſecutum; ut fortaſſe ἔπαρχα, ſive ἐπαρχεῖα præceſſerit prologum: aut ſi malis accuratiùs diſtinguere, ἔπαρχα illud fuerit, quod nos **An Entry** dicimus, breve aliquod præludii genus, &, ut Plutarchus inter Terpandri inventa memorat προοίμιόν τι κιθαρῳδικὸν, quod primam aciam introducit. Μέταρχα vero Epitaſin proximè anteceſſerit, Κατάτροπα Cataſtaſin, Μετακατάτροπα Cataſtrophen, Ὀμφαλὸς Epilogum; totam denique Fabulam clauſerit & quaſi obſignaverit Σφραγὶς, cujus pars ultima Ἐπίλογος fuerit; qualem nos **a Brouch** appellamus. Eodémque, ut videtur, conſilio, Sacadas ille Argivus Nomum ſuum Πυθικὸν in quinque membra diſſecuit: quanquam Πυθικὸς ille Terpandrio aliquantulùm provectior ſit, propiúſque accedat ad illas Italorum *Operas*, quas nunc theatra, tam noſtra, quam Gallica imitantur. Apud Pollucem enim deſcribitur, his verbis. Τοῦ δὲ Πυθικοῦ νόμου αὐλητικοῦ μέρη πέντε. Πεῖρα. Κατακελευσμὸς, Ἰαμβικὸν, Σπονδεῖον, Καταχόρευσις. Δήλωμα δ' ἐστὶ νόμος τῆς τοῦ Ἀπόλλωνος μάχης πρὸς τὸν δράκοντα. Καὶ ἐν μὲν τῇ Πείρᾳ, διορᾷ τὸν τόπον, εἰ ἄξιός ἐστι τοῦ ἀγῶνος· ἐν δὲ τῷ Κατακελευσμῷ, προκαλεῖται τὸν δράκοντα, ἐν δὲ τῷ Ἰαμβικῷ μάχεται, ἐμπεριείληφε δὲ τὸ Ἰαμβικὸν, καὶ τὰ σαλπιστικὰ κρούματα, καὶ τὸν ὀδοντισμὸν, ὡς τοῦ δράκοντος ἐν τῷ τοξεύεσθαι συμπρίοντος τοὺς ὀδόντας· τὸ δὲ Σπονδεῖον δηλοῖ τὴν νίκην τοῦ θεοῦ. ἐν δὲ τῇ Καταχορεύσει ὁ θεὸς τὰ ἐπινίκια χορεύει. Aliis porrò temporibus videtur Nomorum vocabulum indifferenter tributum cuilibet cantilenæ, quæ, ut Phavorinus ex Suidâ inquit, ἁρμονίαν ἔχει τακτὴν, καὶ ῥυθμὸν ὡρισμένον. Nam & in ſympoſiacis ſcribit Plutarchus, ubi ſaliantur equæ, Nomon incini ſolitum, quem vocant Hippothorum. Neque credibile eſt, ita defeciſſe felicitatem illam Græcorum in nominibus fingendis, ut ſuis etiam appellationibus caruerint Nomi; quibus, ut inquit Julius Pollux, Οἱ Τυῤῥηνοὶ τῷ Ἀριστοτέλους λόγῳ οὐ πυκτεύουσιν ὑπ' αὐλῷ μόνον, ἀλλὰ καὶ μαστιγοῦσι, καὶ ὀψο-

ποιῦσι. Et quidem de Nomis hactenus: ſupereſt, ut de Diagrammate nonnulla, quâ poſſumus, brevitate ſubjungantur.

Eſt igitur Διάγραμμα ſecundùm Euclidem σχῆμα ἐπίπεδον τὰς τῶν μελῳδουμένων περιέχων δυνάμεις, δύναμις δὲ ἐςὶ τάξις φθόγγου, δι᾽ ἧς γνωρίζομεν τῶν φθόγγων ἕκαςον. Cl. Seld. ſuprà, & D. Chilmead in ſuis ad Dionyſium notis Tabulaturæ noſtræ comparant, Caſaubonum (opinor) ſecuti, ſed ex intellectu vocabuli illius apud noſtrates non ſatis accuratè. Nobis ſiquidem Tabulatura dicitur, quæ Alphabeti literis deſignat cantilenas, inſtrumentis præſertim polychordis aptas; cantui verò accommodari nec ſolet unquam, nec fortaſſe poteſt niſi magno & inutili molimine. Opponitur itaque modo communi, qui pentagrammis notiſque vulgaribus melodiam vel vocibus vel etiam inſtrumentis ſcribit. At diagrammate antiquo comprehenſa ſunt duum generum σημεῖα, quorum τὰ μὲν ἄνω λέξεως, τὰ δὲ κάτω κρούσεως· alter ordo vocibus, alter inſtrumentis convenit. Διπλῆ δὲ, inquit Ariſtides, ἡ ἔκθεσις τῶν σημείων γέγονεν ἡμῖν ἐκ τε τῆς κάτω γραφομένης ὁμοιότητος, τὴν τῆς ἄνω θεωροῦμεν ἀκολουθίαν, καὶ ὅπως τοῖς μὲν κάτω τὰ κῶλα, καὶ τὰ ἐν ταῖς ᾠδαῖς μεσαύλικα ἢ ψιλὰ κρούματα· τοῖς δὲ ἄνω τὰς ᾠδὰς χαρακτηρίζομεν, καὶ ὅπως τὰ κατὰ τὴν μουσικὴν ἀπόῤῥητα συγκρύπτωμεν εὐκόλως ἀντὶ τῆς ἐν χρήσει γραμμάτων κατὰ τὴν τονικὴν ἔκθεσιν ὑπογεγραμμένα κατατάττοντες· πτέρυγι δὲ τὸ διάγραμμα τῶν τρόπων γίνεται παραπλήσιον, τὰς ὑπεροχὰς, ἃς ἔχουσιν οἱ τόνοι πρὸς ἀλλήλους, ἀναδιδάσκον. Ipſum autem Diagramma cjúſque σημεῖα generibus toniſque omnibus, & tam λέξει quàm κρούσει propria, exhibuit Meibomius in ſuâ Muſicorum editione: rectène an ſecus Kircherus viderit, qui aliam omnino formam, alios characteres tuetur in ſuâ Muſurgiâ. Nobis res ipſa non videtur tanti, neque operæ pretium characteres hìc apponere; niſi ſupereſſent aliqua ſaltem veteris muſicæ ſpecimina hiſce alphabetis expreſſa: nam ipſum profectò commentum craſſius eſt, quàm ut in uſum denuo revocari poſſit. Sufficiet igitur adnotare, veteres, cùm ignorarent tactum, quod nos *tempus*, Itali *battutam* vocant, illius defectum partim duplici hôc charactere, partim rhythmis metriſque aliqualiter ſuppleviſſe. Fruſtra enim ſe torquent Grammatici, ut putidam ſuam & impoſſibilem de rhythmis ſententiam tueantur: quibus tam nihil à veteribus tributum eſt, ut Athenæus diſertè dicat, Homerum διὰ τὸ μεμελοποιηκέναι πᾶσαν ἑαυτοῦ τὴν ποίησιν, quòd ipſe muſices uti & ſcientiarum omnium peritiſſimus ſibi modos faceret, rhythmicam ſúſque déque habuiſſe, ἀφροντιςὶ τοὺς πολλοὺς ἀκεφάλους ποιεῖν ςίχους, καὶ λαγαροὺς ἔτι δὲ καὶ μειούρους. Xenophanem verò alióſque, τοὺς μὴ προσάγοντας πρὸς τὰ ποιήματα μελῳδίαν, qui ipſi muſicæ rudes aliorum in melopœiis utebantur operâ, ἐκπονεῖν τοὺς ςίχους τοῖς ἀριθμοῖς καὶ τῇ τάξει τῶν μέτρων, præ ignorantiâ, ſcil. in eo induſtriam laudémque poſuiſſe, quod muſicorum juxtà & poetarum, philoſophorum quoque atque omnium fortaſſe hominum ſinè exemplo maximus conſultiſſimè neglexerat. Idémque ſeriò advertentibus adeò res ipſa ſuggerit, ut autoritate vix ſit opus ad convellendam iſtam opinionem, quæ tam denſis laborat abſurditatibus, ut ſit infra confutationem. Sed iſta fuſiùs proſequi non eſt hujus inſtituti; uti nec cognatum illud, antiquorum muſicam cum noſtrâ conſerre; neque profectò opus eſſet, ſi vel noſtram intelligerent qui exagitant, vel antiquam qui laudant.

Ep. 11. Ἀφ᾽ οὗ Μίνως . . πρ . . . . βα . . . . . . δ . . . . αονιαν ᾤκισε, καὶ σίδηρος ηὑρέθη ἐν τῇ Ἴδῃ εὑρόντων τῶν Ἰδαίων Δακτύλων Κέλμιος κ . . . . λόντες Ἀθηνῶν Πανδίονος.] In quatuor primis lacunis ſuppleo Μίνως ὁ πρῶτος ἐβασίλευσε, καὶ Κυδωνίαν ᾤκισε. De iis vocibus, quas in tribus prioribus lacunis inſerui, nullum eſt dubium, quin eædem ſint, quæ obliteratæ fuere. In quartâ lacuna aut Κυδωνίαν legendum eſt; aut Ἀπολλωνίαν; literæ enim, quæ relinquuntur integræ, nec Lyctiæ, ut placet [r] Lydiato, nec ulli alii antiquæ alicujus Creticæ civitatis nomini poſſunt adaptari. [s] Apollonia autem & Cydonia ejuſdem civitatis nomen eſt; antiquitus enim Apollonia, poſtea Cydonia dicebatur: [t] quæ cùm inter tres celeberrimas Cretæ civitates numeretur, & [u] omnium iſtius inſulæ antiquiſſima eſſet, quàm optimè antiqui iſtius regis Minois regia eſſe poterat: ſed cùm Chronographus noſter nomina locis,

[r] In notis Chronologicis ad hanc Epocham. [s] Stephanus in Κυδωνία. [t] Strabo lib. 10.
[u] Ejus incolæ enim erant αὐτόχθονες. Strabo lib. 10. p. 475.

Digitized by Google

habitâ ad ſua tempora ratione, imponat, & Apolloniæ nomen, longè priuſquam hoc Marmor exatatum fuit, [x] antiquatum eſſet, Κυδωνίαν potiùs quàm Ἀπολλωνίαν in lacunâ inſero, primámque literam Δ, quæ lacunam præcedit, reliquias literæ A in καὶ, & A in --αονιαν pro Δ, & O pro Ω ſcriptas fuiſſe non omnino dubito. In quintâ lacunâ lego, καὶ Δαμναμενέως ἔτη ΧΗΠΔΔΔΠΙΙΙΙ βασιλεύοντος. Celmis enim & Damnaneus inter Idæos Dactylos, qui ferrum invenerunt, inſigniſſimi fuere; atque ideo Clemens Alexandrinus iis ſolis ferri inventionem attribuit; [y] inquit enim, Κέλμις καὶ Δαμναναῖος οἱ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων πρῶτοι σίδηρον εὗρον ἐν Κύπρῳ ([z] legendum eſt ἐν Κρήτῃ). Phoronides autem apud Apollonii Scholiaſtem Celmi & Damnaneo (quem ille eodem modo, quo ſæpius Nonnus, Δαμναμενέα vocat) Acmonem jungit his verſibus.

Κέλμις, Δαμναμενεύς τε μέγας, καὶ ὑπέρβιος Ἄκμων,
Εὐπάλαμοι θεράποντες ὀρείης Ἀδρηστείης,
Οἱ πρῶτοι τέχνην πολυμήτιος Ἡφαίστοιο
Εὗρον ἐν οὐρείῃσι νάπαις, ἰόεντα σίδηρον
Εἰς πῦρ ἤνεγκαν, καὶ ἀριπρεπὲς ἔργον ἔδειξαν.

Annum Epochæ, qui deletur in Marmore, [a] reſtitui ex Euſebio: [b] Ille enim dicit Minoem primo anno, Pandionis primi Athenienſium regis trigeſimo ſecundo primùm in Cretâ regnâſſe; qui annus ſecundùm Euſebii Canonem regum Athenienſium (cum quo in omnibus convenit noſtrum Chronicon) eſt 1168 Epochæ Marmoreæ.

Μίνως ὁ πρῶτος.] Hic Minos Cretenſium rex primus dicitur, ut diſtinguatur ab altero Minoe illius nepote, qui ſecundus illius nominis temporibus Ægei Athenarum regis in Cretâ regnavit. De utriſque ſatìs diximus in notis ad Epocham ſextam, pag.383 & 384.

Καὶ σίδηρος εὑρέθη ἐν Ἴδῃ εὑρόντων Ἰδαίων Δακτύλων Κέλμιος καὶ Δαμναμένεως.] Ab Idæis Dactylis ferrum in Idæis montibus in Cretâ primùm inventum fuiſſe notiſſimum eſt. [c] Cùm enim ſylvæ iſtorum montium fortuitò conflagrâſſent, & vi iſtius ignis ferrum è viſceribus montis emiſſum fuiſſet; indè hi utpote iſtius montis accolæ, hoc metallum, eodem modo quo [d] Galli ex tali caſu argentum, igne elaborare, & ad humanos uſus adhibere primi omnium Græcorum didicere. Hi Idæi [e] à monte Idâ, cujus accolæ fuerunt, dicebantur, & Dactyli à numero: tot enim erant, quot δάκτυλοι in manu; poſtea verò plures fuerunt, & tandem in gentem crevere, è quibus ſemper electi erant, qui Jovis in Cretâ ſacerdotes fuere. Hi à nonnullis Curetibus & Corybantibus originem præbuiſſe, ab aliis iidem cum illis fuiſſe exiſtimati fuerunt. De iis & ferro ab illis invento ex antiquis ante alios legas Strabonem lib. 10. & Apollonii Scholiaſten ad lib. 1. Conſulas etiam, ſi placeat, Diodorum Siculum lib. 5. & 17. (qui in hôc à cæteris diſſentiens errat, quòd Idæos Dactylos Idæ in Phrygiâ, & non Idæ in Cretâ accolas dicit) Euſtathium ad Homeri Il. β. pag. 353. Clementem Alexandrinum Strom. lib. 1. Pauſan. lib. 5. & è recentioribus Dominum Johannem Marſhamum, in Canone Chronico pag. [f] 246. Voſſium de Idololatriâ, lib. 2. c. 53. & ante alios Scaligerum ad numerum Euſebianum DXCVIII, & Canonum Iſagogicorum lib. 3. pag. 249.

Βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίονος.] Pandion [g] quintus erat Athenarum rex. [h] Hic bello contra Labdacum de finibus excitato in auxilium vocavit Tereum [i] Thracum, qui Dauliam in Phocide occupaverant, regem; eíque victo hoſte filiam [k] Prognen in uxorem dedit: de cujus & ſororis Philomelæ infortunio legas poetas. Cætera, quæ de Pandione narrantur, habes apud Meurſium de Regno Attico, lib. 7.

Ep. 12. Ἀφ' οὗ Δημήτηρ ἀφικομένη εἰς Ἀθήνας καρπὸν ἐφυ .. ευ, καὶ πρ ....

[x] Cydon, enim à quo urbs Cydonia dicta fuit, Minois primi nepos erat. Stephanus in Κυδωνία. [y] Strom. lib. 1. [z] [*Sic antea correxit Marſhamus.*] [a] [*Et antea Marſhamus.*] [b] In Chronicis. [c] Clemens Strom. lib. 1. [d] Athenæus enim lib. 6. dicit, ἐπὶ τῆς Γαλατίας αὐτομάτως ὕλας ἐμπρησθείσης ἀργύρῳ διαῤῥυῆναι. [e] Strabo lib 10. Pauſan. lib. 5. Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 353. [f] [*Edition. Franeq. p. 256.*] [g] Euſeb. in Chronicis. [h] Apollodor lib 3. Ovid. Met. lib. 6. [i] Thucydides lib. 2. Strabo lib. 7. Conon apud Photium narrat. 31. Pauſanias in Atticis. [k] Thucyd. lib. 2. Ovid. Met. lib. 6. Conon. ib.

πρ

πρα . . . . ωτη δ . . . ριπτολέμου τοῦ Κελέου, καὶ Νεαίρας ἔτη ΧΗΔΔΔΔΠ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐρεχθέως.] In primâ lacunâ obvium eſt ſupplere ἐφύτευσεν. In tribus aliis ſupplet Palmerius, καὶ πρῶτον ἐπρέϋνε τὸν βίον διὰ Τριπτολέμου, i. e. *iliceum manſuefecit vivendi genus per Triptolemum.* Sed durior eſt expreſſio, quàm admitti poteſt, nec lacunæ ſpatio convenit; atque ideo cùm notiſſima ſit fabula fruges à Cerere per Triptolemum ad gentes miſſas fuiſſe, lego potiùs, καὶ πρὸς ἄλλους ἔπεμψε πρώτη διὰ Τριπτολέμου. P enim pro E poſt Π in ἔπεμψε obliteratâ infimâ lineolâ in vetuſto Marmore facilè legi poterat. A verò in πρα- eſt dimidia pars literæ M, cujus alterâ parte obliteratâ, ea à Seldeno pro A facili errore accipiebatur.

Δημήτηρ ἀφικομένη εἰς Ἀθήνας καρπὸν ἐφύτευσεν.] Fabulæ, quæ de Cerere Athenas ad quærendam filiam veniente narrantur, ſatis notæ ſunt. Quæ veritati propiora videntur, narrat [l] Diodorus Siculus, *Cùm per totum ferè orbem terrarum, Ægypto tantùm exceptâ ob regionis naturam, omnium confeſſione ingens ſiccitas cum magnâ ſimul frugum hominúmque pernicie orta eſſet; Erichtheus ex Ægypto magnam frumenti copiam Athenas ob cognationem advexit, ideóque beneficio affecti cives regem ſibi virum bene de ſe meritum conſtituerunt, qui principatum ſuſcipiens initia illa Cereris in Eleuſine docuit, & myſteria inſtituit.* Per illud igitur, quod hìc dicitur de Cerere anno Ep. Marm. 1145. qui eſt annus Erichthei 15, Athenas veniente intelligendum eſt, cultum & ritus iſtius deæ ex Ægypto tranſlatos per Erichtheum hôc anno primùm Athenis inſtitutos fuiſſe. Δημήτηρ enim, ſeu Ceres Græcorum [m] eſt Iſis Ægyptiorum; de quâ re vide Voſſium de Idololatriâ lib. 1. cap. 17,

Βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐρεχθέως.] Erichtheus omnium, qui Athenis regnârunt, excepto Theſeo, erat celeberrimus; ab eóque, qui poſt illum uſque ad Melanthum Codri patrem Athenienſium reges erant, originem habuere. Omnia, quæ de eo ab antiquis ſcriptoribus narrata fuere, invenies apud Meurſium de Regno Attico, lib. 2.

Ep. 13. Ἀφ᾽ οὗ Τριπτο . . . . ἔσπειρεν ἐν τῇ Ῥαρίᾳ καλουμένῃ Ἐλευσῖνι ἔτη Χ . . ΔΔΔΔΠ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν . . . . . .] In primâ lacunâ Τριπτόλεμος καρπὸν ἔσπειρεν, in ſecundâ H, in tertiâ Ἐρεχθέως, obvium eſt ſupplere.

Τριπτόλεμος καρπὸν ἔσπειρεν ἐν τῇ Ῥαρίᾳ καλουμένῃ Ἐλευσῖνι.] Triptolemum à Cerere edoctum fruges ſerere, eáſque ſerpentibus alatis per aërem vectum urbibus diſtribuiſſe canunt poetæ. Veritati autem hiſtoricæ propius eſt, Triptolemum fruges ab Erichtheo acceptas in campo Rhario ſeruiſſe, productúmque in illo campo frumentum quæſtûs gratiâ ad Græciæ urbes longâ nave apportâſſe, quod apud [n] Euſebium narrat Philochorus antiquus rerum Atticarum ſcriptor: indéque ſecundùm [o] Scaligerum, quòd illa navis ob longitudinem ſerpenti ſimilis eſſet; ſecundùm alios verò, quòd draconem in prorâ παράσημον habuerat, fabula de Triptolemo ab alatis ſerpentibus vecto habuit originem.

Ἐν τῇ Ῥαρίᾳ καλουμένῃ Ἐλευσῖνι.] Prope Eleuſinem erat Campus Rharius [p] à Rharo [q] filio Cranai, & [r] patre Celei, à quo natus eſt Triptolemus, ſic dictus; In quo Triptolemum fruges primùm ſeruiſſe teſtatur [s] Pauſanias; in cujus rei memoriam [t] hic campus ad ſolum illud hordeum ſerendum, quod in Myſteriis Eleuſiniis ad molas & liba adhibebatur, deſtinatus, quamdiu ſacra Eleuſinia in Græciâ manebant, ſemper ſacer erat.

Ep. 14. . . . . . υιο . . . ν . . . αὐτοῦ ποίησιν ἐξ . . θηκε κόρης τε ἁρπαγὴν, καὶ Δημήτρος ζήτησιν, καὶ τὴν αὐτοῦ . . . . θες τῶν ὑποδεξαμένων τὸν καρπὸν ἔτη ΧΗΔΔΔΠ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐρεχθέως.] De Cerere, Triptolemo, & Proſerpinâ &c [u]. Palmerio autem æquè veriſimile eſt de Pampho, ac de Muſæo aut Eumolpo hìc agi: ipſe etiam addo Orpheum. Deeſſe enim in primâ lacunâ antiquiſſimi alicujus poetæ nomen, qui de Proſerpinæ raptu & Cereris erroribus ſcripſiſſe putabatur, ea, quæ

[l] Lib. 1. [m] Herodot. 2. Diod. lib 1. Plutarch. in Iſide. [n] In Chronicis. [o] In notis ad Euſebiana. [p] Vide Suidam in Ῥαρίς. [q] Heſychius in Κρανάϊ. [r] Suidas in Ῥαρίς. [s] Lib 1. [p. 71. *quem locum citat Marſhamus*] [t] Pauſan. ib. Plutarch. in præceptis conjug. [u] [*Lege potiùs apud Selden p 125. uſque ad* —præ ſe ferre]

relin-

relinquuntur, ſatìs oſtendunt. De his autem Eumolpum & Muſæum [x] Suidas, Pamphum & Orpheum [y] Pauſanias, aliíque circa hæc tempora teſtantur ſcripſiſſe. Sed quòd de Muſæi poematibus agatur in ſequentibus, ejus nomen hìc reſtituendum eſſe non credo; quiſnam verò è cæteris tribus, & an neceſſariò unus eorum ſit, de quo in hôc loco agitur, è nullo fundamento poſſum certo affirmare, atque ideo lacunam ſemper linquo hiantem. In quartâ lacunâ reſtituo ἐξέθηκε, in fine ultimæ lacunæ ϗ μύθους, interpoſito *υ*, quod aut à quadratario aut exſcriptore omiſſum fuiſſe non dubito. Quodnam verò ſit, quod in initio illius lacunæ obliteratur, cùm nulla in eâ literarum veſtigia ſuperſint, mihi non omnino liquet.

Κόρης τε ἁρπαγὴν] De Proſerpinæ raptu ſatìs multa apud poetas. Erichthei etiam filia erat [z] Proſerpina dicta, quam pater accepto oraculo ſe in bello, quod contra Eleuſinios geſſerat, hoſtes profligaturum, ſi unam è filiabus Diti immolâſſet, ad aram adductam cædebat; & indè fortè fabula de Proſerpinâ à Dite raptâ habuit originem.

Μύθους τῶν ὑποδεξαμένων τὸν καρπόν.] Qui fruges & ſacra Eleuſinia à Cerere dicebantur accepiſſe, teſte [a] Homero erant Celeus, Triptolemus, Eumolpus & Diocles. [b] Clemens autem Alexandrinus Baubonem, Dyſaulem, Eubuleum, Eumolpum & Triptolemum nominat; eorúmque Eumolpum ſubulcum, Triptolemum paſtorem, Eubuleum bubulcum, tradit fuiſſe. [c] Arnobius autem de iis dicit; *Illud temporis has partes incolebant terrigenæ, quibus nomina hæc fuerunt, boum Triptolemus, capellarum Dyſaules cuſtos, Eubuleus pecorum, lanitii gregis Eumolpus.*

Ep. 15. .... νυ τὰ μυςήρια ἀνέφηνεν ἐν Ἐλευσῖνι, ϗ τὰς τοῦ .... ουσαίου ποιησ... ς ἐξέθηκ .... ως τοῦ Πανδίονος.] In primâ lacunâ ſupplet Palmerius Ἀφ' οὗ Καύκων ὁ Κελαίνου, quia dicit [d] Pauſanias, περὶ ταύτην τὴν Μεσσήνην τὰ ὄργια κομίζων τῶν μεγάλων θεῶν Καύκων ἦλθε ἐξ Ἐλευσῖνος ὁ Κελαίνου τοῦ Φλύου. Sed quid hæc ad rem? Caucon in Meſſeniâ initia magnarum dearum docuit: ſed hìc agitur de eo, qui initia Cereris in Eleuſine inſtituit. Suppleo igitur Ἀφ' οὗ Εὔμολπος ὁ Μουσαίου. Eumolpum enim Muſæi filium myſteria in Eleuſine primum inſtituiſſe [e] plures dicunt. N autem in Μουσαίου pro AI in exeſo Marmore à Seldeno facili errore legi poterat. In cæteris autem lacunis ſupplendum eſſe, ϗ τὰς τοῦ πατρὸς Μουσαίου ποιήσεις ἐξέθηκε ἔτη XH ..... βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐρεχθέως τοῦ Πανδίονος, ea, quæ relinquuntur integra, ſatìs oſtendunt: de anno verò ex nullo certo fundamento poſſum conjectare.

Ἀφ' οὗ Εὔμολπος ὁ Μουσαίου.] Hic Eumolpus erat adnepos alterius Eumolpi. [f] Eumolpus enim Thracum rex genuit Cerycem. Cerycis filius erat Eumolpus ſecundus, [g] qui cum Tereo è Thraciâ profectus, eodem tempore, quo ille Daulidem in Phocide, Eleuſiniam in Atticâ occupavit; ibíque filium habuit Antiphemum, qui genuit Muſæum poetam, cujus filius erat Eumolpus tertius, qui [h] in ſacris Eleuſiniis ab Erichtheo inſtitutis primus ἱεροφάντης ſeu antiſtes fuit. Cùm igitur ſolius antiſtitis ſeu ἱεροφάντου officium eſſet myſteria Eleuſinia ἀναφαίνειν, ſeu initiatis manifeſtare, quis alius myſteria primò in Eleuſine ἀναφαίνειν præter primum antiſtitem dici poteſt? Cùm autem hæc ſacra magnâ religione incœperint obſervari, & antiſtitis igitur dignitas magna evaſiſſet, [i] Eumolpus eâ elatus de regno etiam cœpit cogitare, de eóque cum Erichtheo diu bellum geſſit; tandem verò tam Eumolpo quàm Erichtheo prœlio occiſis, [k] inter ſuperſtites conventum fuit, ut Erichthidæ reges, Eumolpidæ antiſtites ſemper eſſent: atque indè eſt, quòd, qui in Eleuſiniis poſtea antiſtites erant, ex Eumolpi omnes genere fuerunt.

Τὰ μυςήρια ἀνέφηνεν ἐν Ἐλευσῖνι.] Hæc myſteria ab Athenienſibus celebrata [l] in honorem Cereris, & in memoriam frugum ſationis ab eâ inventæ inſtituta fuere.

[x] In Μουσαῖος & Εὔμολπος. [y] Lib. 1 & 9. [z] Stobæus Serm. 38. [a] In fragmento apud Pauſaniam in Corinthiacis. [b] In Protreptico [c] Lib 5. [d] Pauſan. in Meſſenicis. [e] Tzetzes ad Lycophronem Scholiaſtes Sophoclis ad Œd. Col. Suidas in Εὔμολπος. Etymol. in Εὐμολπίδαι. [f] In Scholiis ad Sophoclis Œdipodem in Colono. [g] Strabo lib. 7. [h] Heſychius in Εὐμολπίδαι. [i] Pauſanias in Atticis. Clem. Alex. Strom. lib 1. Scholiaſtes Euripidis in Phœniſſis. Thucyd. lib. 2. Scholiaſtes Sophoclis, ubi ſuprà Iſocrates in Panathenaico. Lycurgi orat in Leocratem. [k] Pauſan. in Atticis. [l] Juſtin. lib. 2. Ariſtides in Eleuſiniâ. Diodorus lib 1. aliíque plures.

[m] Majora erant & minora; [n] illáque quotannis Agris, [o] hæc tantùm quinto quoque anno Eleuſine celebrata fuere. [p] Minora *μυστήρια*, majora [q] *τελεταὶ* ſeu perfectiones myſteriorum fuerunt: qui [r] illis initiati erant, *μύσαι*; qui his, *ἐπόπται* dicebantur. De hòc feſto omnibúſque illius myſteriis & ceremoniis legas Meurſium; qui omnia, quæ de eo traduntur, in librum ſingularem ſummâ cum induſtriâ congeſſit.

De temporibus, quibus hæc feſta celebrata fuere, monet Seldenus, quòd majora myſteria menſe Boedromione ſeu ſub autumnum, minora Antheſterione ſeu tempore verno peragi ſolebant &c. [s]

Μυσαίε ποιήσεις.] De Muſæi hujus antiquiſſimi poetæ carminibus omnibúſque aliis illius nominis, qui poetæ fuerunt, legas doctiſſimum Meurſium Atticarum lectionum, lib. 2. c. 19.

Ἐριχθέως τοῦ Πανδίονος.] Erichtheum Pandionis, cui ſucceſſit, filium fuiſſe [t] tradit Apollodorus. Diodorus autem Siculus in loco ſuprà citato eum non Athenienſem, ſed Ægyptium dicit fuiſſe.

Ep. 16. *Ἀφ' οὗ καθαρμὸς πρῶτον ἐγένετο .... ου πρώτω ιαον ... εαν .....* ΔΙΙ *βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίονος τοῦ Κέκροπος.*] Luſtratio urbis, quæ in Thargeliis ſeu VI die Thargelionis quotannis celebrari ſolita eſt, forſan hìc intelligenda [u] &c. Sed huic Seldeni ſententiæ opponit Palmerius temporis repugnantiam. Urbis enim luſtratio menſe Thargelione celebrata non Pandione, ſed Ægeo Athenis regnante ob peſtem, quæ propter cædem Androgei immiſſa fuiſſe putabatur, [x] teſte Helladio cœpit fieri; de luſtratione igitur ob cædem factâ illiúſque ritibus primò Athenis inſtitutis hic locus illi potiùs videtur interpretandus: pro quâ opinione facit, quòd ſyllaba *ου*, quæ relinquitur integra poſt primam lacunam, in eâ *τοῦ φόνου* reſtituendum eſſe videtur innuere. Sed cùm in præcedentibus & ſequentibus de Panathenæorum, Eleuſiniorum & Lycæorum initiis, de novo verò ritu introducto nunquam in toto Chronico agatur; ſuadetur indè præferendam eſſe Seldeni opinionem, hìc potiùs de feſti, quàm ritûs alicujus primâ inſtitutione verba fieri. Helladii enim grammatici teſtimonium, qui dicit ob Androgei cædem urbis luſtrationem primò fieri, non tanti eſt, ut autoritatem noſtri Chronographi, qui multis ſeculis antiquior fuit, & in hiſtoricis longè peritior, deſtruat. Ob Androgei cædem & peſtem, quæ eam ſecuta eſt, Athenienſes fortè eâdem ſolemnitate, quâ poſtea [y] Epimenides ob peſtem, quæ propter Cylonium piaculum urbem invadere putabatur, Athenas luſtrabant; eáque fortè luſtratio, cùm antiquiſſima eſſet, de quâ in hiſtoriâ ſcribebatur, Helladio occaſionem dedit opinandi, omnes, quæ quotannis poſtea Athenis fierent, luſtrationes ab eâ originem habuiſſe: atque ideo in primâ lacunâ lego potiùs *διὰ φόνου*, quia hæc luſtratio per cædem immolatis viro & feminâ facta fuit. Literæ numerales .. ΔΙΙ, quæ relinquuntur integræ, ſatìs oſtendunt in ultimâ lacunâ reſtituendum eſſe *ἔτη* ΧΙΔΔΔΙΙ. Cùm enim Pandion inceperit regnare anno Ep. Mar. 1069. & regnum [z] per 25 tantùm annos tenuerit, nullus alius per totum illius regnum annus in eaſdem notas numerales poteſt deſinere. Quæ in cæteris lacunis obliterantur, mihi non omnino videntur poſſe reſtitui.

Βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίονος τοῦ Κέκροπος.] Erichthei [a] filii erant Cecrops, Orneus, Pandorus & Metion. [b] Orneus Orneis nomen dedit. Pandorus in Eubœam [c] coloniam duxit. [d] Cecrops autem regnum obtinuit; illúdque moriens filio [e] Pandioni reliquit, qui eo tandem [f] à Metionis filiis pulſus Megaræ in exilio obiit, cùm

[m] Scholiaſtes Ariſtoph. ad Plutum 2. Stephanus in Ἄγρα. Euſtath. ad Il. Homeri β'. Plutarch. in Demetrio &c. [n] Stephanus in Ἄγρα. Euſtathius ad Il. β'. Plutarch. in Demetrio. [o] Tertullianus adverſus Valentinianos. [p] Scholia Ariſtophanis ad Plutum 2. Didymus ad Il. ζ'. Tzetzes in Lycophron. [q] Clemens Strom. lib. 7. Maximus in Dionyſ. Areopag. cap. 7. [r] Suidas in ἐπόπται. Scholiaſtes Ariſtoph. ad Ranas. Plutarch. in Alcibiade. Harpocration in ἀνεπόπτευτος. Marinus in vitâ Procli. Themiſtii orat. in patris obitum. [s] [*Lego priùs apud Selden. p. 125. lin. penult. uſque ad p. 126. lin. 19.* — pollicitus eſt.] [t] Apollodor. lib. 3. [u] [*Lego priùs apud Selden. p. 126. lin. 21. uſque ad lin. 31.* — *ἐπεύχονται.*] [x] Apud Photium. [y] Diogenes Laertius in vitâ Epimenidis. [z] Euſebius in Chronicis. [a] Euſtathius ad Homeri Il. β'. Apollodor. lib 3. Pauſanias lib. 2 & 10. [b] Pauſan. lib. 2. [c] Euſtathius ad Homeri Il. β. [d] Pauſanias in Atticis & Achaicis. Euſebius in Chronicis. Apollodor. lib. 3. Tzetzes Chil. 5. c. 4. & Chil. 5. c. 19. [e] Euſeb. in Chronicis. Pauſan. lib. 1. Apollodor. & Tzetzes, ubi ſuprà. [f] Apollodor. lib. 9. Pauſanias lib. 1.

regnâſſet

a

regnâſſet annos 25. Quæ de Pandione & patre illius Cecrope narrantur, omnia invenies collecta apud Meurſium de regno Attico, lib. 2.

Ep. 17. Ἀφ' οὗ ἐν Ἐλευσῖνι ὁ γυμνικὸς . . . .] Poſt vocem γυμνικὸς obvium eſt ſupplere ἀγὼν ἐξετέθη, & in fine βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίονος τοῦ Κέκροπος: proxima enim Epocha oſtendit ejus regnum nondum exiiſſe.

Ἐν Ἐλευσῖνι γυμνικὸς ἀγὼν ἐξετέθη.] Cùm feſtum Eleuſinium per novem dies celebratum fuiſſet, inter plures alios ritus & ceremonias, quæ per eos peragebantur, Certamen Gymnicum, de cujus primâ inſtitutione hìc agit Chronographus noſter, in honorem Cereris, & in memoriam frugum ab eâ inventarum [g] ſeptimo feſti die proponebatur; [h] ut homines inter ſe certantes periculum facerent, quantum roboris ex alimento illo manſueto iis acceſſiſſet. [i] Ei, qui victoriam obtinebat, pro præmio dabatur hordeum; illud enim [k] antiquiſſimum apud Athenienſes frumentum fuit, cujus ferendi artem [l] cùm à Cerere dicantur accepiſſe, in ejus ſolius inventionis memoriam, tritico, aliiſque frugibus diu poſtea primò inventis, hoc feſtum fuit celebratum. Monet Seldenus hallucinatos eſſe viros doctiſſimos, qui certamen Panathenaicum idem cum Eleuſinio fuiſſe putârunt, &c. [m]

Ep. 18. Ἀφ' οὗ . . . . αι . . . τὰ Λυκαῖα ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐγένετο, καὶ λ . . . κκε . . . . . . Λυκάονος ἐδόθησαν . . τοῖς Ἕλλ . . σι . . . . η . . . . ν . . . βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίονος τοῦ Κέκροπος.] In primâ & ſecundâ lacunâ ſupplet Palmerius, Ἀφ' οὗ ἀνθρωποθυσίαι καὶ τὰ Λυκαῖα; [n] in Lycæis enim Arcades humanas victimas immolabant. In quatuor ultimis lacunis legit, ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἔτη XH. . .De cæteris difficile eſt aliquid conjectare.

Ἀνθρωποθυσίαι καὶ τὰ Λυκαῖα ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐγένετο.] Lycæa antiquiſſima erant inter omnia Græcorum feſta, [o] à Lycaone iſtius nominis ſecundo Arcadiæ rege, de quo [p] ſuprà diximus, circa 150 annos, priuſquam Cecrops in Atticâ regnaverat, inſtituta. [q] Ille enim, poſtquam Lycoſuram primam totius Græciæ urbem in Lycæis montibus condidiſſet, ibi etiam Jovi Lycæo aram poſuit; in quam cùm humana ſacrificia immolâſſet, indè orta eſt fabula, illum Jovi epulas ex humanis carnibus præbuiſſe, & ob illam immanitatem in lupum mutatum fuiſſe. De tempore, quo hæc feſta iterum inſtaurata quotannis deinde incœperint celebrari, hìc agit Chronographus noſter. Immania enim hæc ſacrificia quotannis ab Arcadibus celebrata fuere; eáque uſque ad ſuum tempus permanſiſſe dicit Theophraſtus [r] apud Porphyrium. Et non tantùm apud Arcades, ſed alios etiam Peloponneſios obtinuit immanis hæc homines immolandi conſuetudo: Lacedæmone autem eam ſuſtulit Lycurgus, inſtituítque, ut abolito hôc ferali ritu, [s] ejus loco pueri tantùm, donec ſanguinem emitterent, ad aras quotannis cæderentur. Prope Jovis aram in monte Lycæo etiam erat Hippodromus, [t] in quo antiquiſſimum totius Græciæ agebatur certamen; iíſque, qui victoriam obtinebant, [u] ænea arma pro præmio habuere. De hôc agone & de Lycæis plura legas apud Scaligerum in notis ad Euſebii Chronica, numero DCCCLXVI. Johannem Meurſium in Græciâ Feriatâ in Λυκαῖα, & Dominum Johannem Marſhamum in Canone Chronico, pag. 275. [x]

Ep. 19. Ἀφ' οὗ Κα . . . . . γ . . . . . ησιαι Ἡρακλῆς . . . . ν . . . ω . . ' . . δοστ . . . . . βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Αἰγέως.] Herculis labores aliquot ſub Ægeo rege collocantur apud Euſebium, numero DCCLXVIII: ſed an de his in mutilo Marmore agatur, incertum eſt. [y] Dominus Johannes Marſhamus de initiatione Herculis, & parvorum myſteriorum initiis hìc agi opinatur; quæ conjectura maximè mihi placet, cùm non omnino veriſimile videtur, Chronographum noſtrum, qui tempora, quibus alia Athenienſium feſta incœperant, tam diligenter obſervat, hoc feſtum, quod

[g] A. Gellius l. 15. c. 20. [h] Ariſtides in orat. Eleuſiniâ. [i] Ariſtides ib. Scholiaſtes Pindari ad Olymp. [k] Plinius l. 18 c. 7. [l] Ariſtides in Eleuſiniâ. [m] [*Lege prius apud Selden. p.* 126. *l.* 35. *uſque ad lin.* 53.— Agoniſtici, lib. iii. cap. xxix.] [n] Pauſanias in Arcadicis. [o] Pauſan. ib. [p] Ad Ep. 6. [q] Pauſan. in Arcadicis. [p. 456.] [r] De abſtinentiâ, l.2. [p. 27.] [s] Pauſanias in Laconicis. [t] Pauſan. in Arcadicis [p. 517.] [u] Scholiaſtes Pindari. [x] [*Edition. Franeq. p.* 288.] [y] Can. Chron. p. 288. [*& Edit. Franeq. p.* 302. *& Selden. prius p.* 127.]

quotannis

quotannis celebratum poſt magna Eleuſinia omnium inſigniſſimum fuir, velle neglectum prætermiſiſſe: atque ideo hunc mutilum Marmoris locum ſic reſtituo, Ἀφ' οὗ καθάρσια ἐγένετο Ἀθήνησι, καὶ Ἡρακλῆς ἐμυήθη ἐν Ἄγραις πρῶτος, καὶ ἔδος ἐποιήθη ἔτη X .... K enim ante αι in ησιαι omitti, & T poſt δος pro E deletis duabus inferioribus lineolis legi facilè poterat.

Καθάρσια ἐγένετο Ἀθήνησι, καὶ Ἡρακλῆς ἐμυήθη ἐν Ἄγραις.] [z] Hercules enim poſt [a] Centaurorum cædem, cùm ab Eryſtheo ad alios labores demandatus eſſet, priuſquam eos adiret, & initiari vellet, Athenas venit. [b] Lex autem prohibebat peregrinum initiari; nec tamen hoc Herculi denegare audebant Athenienſes: ejus igitur gratiâ minora myſteria in [c] Agris inſtituerunt, iiſque Hercules, poſtquam ob cædem Centaurorum luſtratus fuerat, initiabatur; ab eoque tempore [d] hæc myſteria quotannis celebrata fuere. Qui iis initiati erant, priùs [e] ad Iliſſum fluvium ob omnes pollutiones priùs admiſſas luſtrabantur: & deinde [f] ſacris, & votis de futurâ vitâ ſanctiùs agendâ rite factis, præmiſſóque caſtitatis exercitio, ſinè quo nihil prodeſſe putabatur initiatio, pelle victimæ Jovi immolatæ operti [g] per Daduchum in ſacellum, quod Agris erat [h] ſacello Eleuſinio multo minus, introducebantur; minoribúſque myſteriis initiati, iis [i] præparati erant, ut proximis Eleuſiniis, quæ quinto quoque anno celebrata fuere, ad majora etiam admitterentur. Nam ut luſtrationes ad minora myſteria, ſic minora ad majora initiandos præparabant, ut apud Clementem Alexandrinum habetur: inquit enim, [k] τῶν μυστηρίων, τῶν παρ' Ἕλλησιν ἄρχει μὲν τὰ καθάρσια, καθάπερ καὶ τοῖς βαρβάροις τὸ λουτρόν. Μετὰ ταῦτα δ' ἐστὶ τὰ μικρὰ μυστήρια διδασκαλίας τινὰ ὑπόθεσιν ἔχοντα, καὶ προπαρασκευῆς τῶν μελλόντων. Τὰ δὲ μεγάλα περὶ τῶν συμπάντων, καὶ οὐ μανθάνειν ἔτι ὑπολείπεται, ἐποπτεύειν δὲ καὶ περινοεῖν τὴν φύσιν καὶ τὰ πράγματα.

Βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Αἰγέως.] Ægeus [l] adoptivus tantùm Pandionis filius erat: naturalibus tamen Lycio ſcilicet Pallanti & Niſo, quòd illius fortitudo in expellendis Metionidis, qui [m] Pandionem Athenis ejecerant, maximè emicuiſſet, prælatus, regnum obtinuit; illúdque filio ſuo Theſeo moriens reliquit. Hujus res geſtas ſatis prolixè narratas habes apud Meurſium de regno Attico lib. 3.

Ep. 20. Ἀφ' οὗ Ἀθήνησι .... ς τῶν καρπῶν ἐγένετο, καὶ μαντευομένου .... Ἀθην ....αλων ενη ..'... ς ὑποσχειν ..α.. αμ Μίνως ἀξιώσει ἔτη ΧΔΔΔΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Αἰγ ....] Omnes has lacunas Palmerius ſic ſupplet. Ἀφ' οὗ Ἀθήνησι σπάνις τῶν καρπῶν ἐγένετο, καὶ μαντευομένου τοῖς Ἀθηναίοις Ἀπόλλων ἀνεῖλεν δίκας ὑποσχεῖν ἃς ἂν Μίνως ἀξιώσειεν ἔτη ΧΔΔΔΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Αἰγέως; quæ ſupplendi ratio tam obvia eſt, ut ad pleniorem illius explicationem nihil omnino deeſſe videtur, niſi ut hiſtoria, quam hìc attigit Chronographus noſter, pleniùs narretur. [n] Eam ſic habes apud Diodorum Siculum. *Ex Minois filiis Androgeus quidam regnante Ægeo ad ſolenne feſtum Panathenæorum profectus concertantes omnes vicit, unde familiaritatem Pallantis filiorum conciliavit: quam cùm ſuſpectam haberet Ægeus, ne fortè Minos opem ferens Pallantis filiis eum regno ſpoliaret, inſidias Androgeo ſtruxit; dúmque Thebas ad ſpectaculum quoddam ſacrum proficiſcitur, dolo eum interfecit operâ popularium ad Oenoem Atticæ. Minos verò cognito filii caſu Athenas venit ad exigendam de Androgei cæde pœnam; ſed cùm nihil impetraret, bello Athenienſibus indicto Jovem precatur, ut immittat ſiccitatem, atque famem civitati Athenienſium. Neque morâ ſtatim Atticam Græciámque univerſam ſiccitas corruptis frugibus infeſtabat; quâ de cauſâ poſtquam principes civitatum conveniſſent, deum rogant, quonam pacto liberari malis poſſent. Ille verò Æacum adire jubet Jovis & Æginæ filium, atque eum convenire, ut pro ſalute omnium vota faceret; qui mandata cùm feciſſet,*

[[z] *Hæc habentur apud Marſham. p.* 264, 265.] [a] Diodor. Sic. l. 4 [*p.* 155.] Didymus ad Homeri Il. ς. ver. 36ˇ. [b] Diodor. [*p.* 161.] Didym. ib. Scholiaſt. Ariſtoph ad Plutum 2. [*p.* 55.] Tzetzes ad Lycophronem. [c] Stephanus in Ἄγραι Euſtathius ad Il. β'. Clemens in Protreptico. [d] Diodor. & Scholiaſt. Ariſtoph. & Tzetzes, ubi ſuprá. [e] Polyænus l. 5. [f] Arrian. in Epictetum l. 3. c. 21. Schol. Ariſtophanis ad Plutum ſecund. Clemens. Strom. 5. [g] Suidas Διὸς κώδιον. [h] Dion. Chryſoſtomus orat. 12 [i] Marinus in vitâ Procli. Themiſtii orat. in patris obitum, & in alterâ ad Jovianum Imperatorem. [k] Clemens Strom. l. 5. [l] Plutarchus in vitâ Theſei. [m] Pauſan. l. 1. [n] Lib. 4. [*p.* 183. *quem locum citat Marſham p.* 291.]

perfecit quidem vota Æacus, ſiccitáſque apud cæteros Græcos deſiit, ſed Athenienſes tamen porrò etiam premebantur; itaque cùm deum ipſi ſciſcitari cogerentur, quânam poſſint ratione malis iſtis liberari, reſponſum accipiunt dandas eſſe pro Androgeo interfecto Minoi pœnas, quas is exacturus foret; cúmque deo morem Athenienſes gererent, juſſit ipſos Minos dare pueros ſeptem ac puellas item totidem, idque ſeptimo quoque anno, quibus datis liberata malis Attica univerſa & à bello Minos deſtitit. His ſimilia etiam habes apud [n] Apollodorum, [o] Plutarchum, [p] Pauſaniam, [q] Theodoretum, [r] Chryſoſtomum, & Servium [s] Virgilii Scholiaſten. De hôc autem Minoe, qui ſecundus illius nominis Cretæ regnavit, [t] ſatìs dixi in præcedentibus.

Ep. 21. Ἀφ' οὗ Θησ...... *Ἀθηνῶν τὰς δώδεκα πόλεις εἰς τὸ αὐτὸ συνῴκισεν, καὶ πολιτείαν καὶ τὴν δημοκρατείαν ἀπρ·ω..........ς Ἀθηνῶν τὸν τῶν Ἰσθμιων ἀγῶνα ἔθηκε Σινιν ἀποκτείνας ἔτη* ΙΠΗΗΗΗ ΓΔΔΔΔΠ.] In primâ lacunâ obvium eſt ſupplere Θησεύς; quid ſit *ἀπρ·ω* in ſecundâ, neſcio; nulli enim Græcæ voci adaptari poteſt; ſuſpicor igitur Seldenum omnes has literas ex exeſo Marmore malè tranſcripſiſſe, atque ideo in eâ lacunâ lego *καθέστηκε ἐὼν ὁ βασιλεύων* Ἀθηνῶν, *καὶ τὸν τῶν Ἰσθμιων ἀγῶνα ἔθηκε*; aut enim *καθέστηκε*, aut aliquam aliam vocem ejuſdem ſignificationis hìc inſerendam eſſe ſatìs oſtendunt ea, quæ præcedunt: nec, cùm in omnibus aliis Epochis illius, qui tunc Athenis regnabat, nomen inſeratur, hìc ullo modo omiſſum puto; atque ideo potiùs lego, *ἑαυτὸ βασιλεύοντος* Ἀθηνῶν, quàm *νομόγραφος*, aut *πολέμαρχος* cum Palmerio; quia quamvìs Theſeus nonnihil de ſuo jure populo conceſſiſſet, ſemper tamen & nomen & dignitatem regis retinebat.

Θησεὺς Ἀθηνῶν τὰς δώδεκα πόλεις εἰς τὸ αὐτὸ συνῴκισε.] Hiſtoriam, quam hic attigit Chronographus noſter, ſic pleniùs narrat [u] Plutarchus. *Theſeus poſt Ægei obitum grande & mirificum opus in animo agitans omnes Atticæ incolas in unam civitatem collegit, uniúſque urbis unum reddidit populum, qui adhuc diſperſi erant, & ægre ad agendum in communi de republicâ convocari poterant; nonnunquam etiam diſſidebant mutuò, bellóque certabant. Hos adiit, propoſuitque eam rem ſingulis populis, & familiis, cujus conſilium privati & inopes citò acceperunt; opulentis verò & potentioribus quum rempublicam regno fore liberam proponeret, in quâ omnis penès populum eſſet futura poteſtas, ipſe verò moderator tantùm belli, & legum cuſtos foret, cætera paria omnibus, hæc iis perſuaſit: alii verò opes ejus veriti jam amplas atque audaciam, malebant ſponte his, quàm vi compulſi aſſentiri. Diſſolvit igitur vicatim Prytanea & Curias, & Magiſtratus, unóque ſtatuto omnibus communi Athenis Prytaneo, & unâ Curiâ, ubi hoc tempore conſpiciuntur, Aſty & urbem Athenas appellavit, & Panathenæa, ut commune eſſet pro omnibus ſacrificium, inſtituit. Celebravit etiam Metæcia, i. e. Feſtum demigrationis ſexto decimo die menſis Hecatombæonis, quem etiam nunc feſtum agunt, depoſitóque, ut promiſit, regno, rempublicam ordinavit à diis auſpicatus.*

Ibid. *Καὶ τὴν Δημοκρατείαν καθέστηκε.*] Adeò ut popularis libertatis oſoribus, &c. [x]

Καὶ τὸν τῶν Ἰσθμιων ἀγῶνα ἔθηκε Σινιν ἀποκτείνας.] Ludos Iſthmicos à Glauco Corinthi rege in honorem Inûs & Melicertæ primò inſtitutos [y] fuiſſe ſuprà diximus. Hos [z] Theſeus, eodem modo, quo poſtea Iphitus Olympicos, poſtquam Sinin occidiſſet, è voto fortè in pugnâ facto iterum inſtauravit, & Neptuno conſecravit; in cujus honorem [a] ſingulis bienniis deinde in Iſthmo Corinthiaco indè Iſthmici dicti celebrati fuere, & victores [b] primò pinu è luco pineo templo Neptuni Iſthmici vicino decerptâ, poſtea verò in imitationem Nemeæorum apio coronati fuere. Poſt exciſam à Romanis Corinthum, [c] Sicyoniis datum eſt negotium, ut hos ludos curarent. Poſtea verò ſub imperatoribus Romanis reſtauratâ iterum Corintho ad il-

[n] Lib. 3. [*prope finem.*] [o] In vitâ Theſei. [*p.* 6.] [p] Lib. 1. [*p.* 33. *quæ loca citat ita ſhaw. p.* 291.] [q] Therapeut. l. 19. [r] In Epiſtolam Pauli ad Titum, c. p. ii. Hom. 6. [s] Ad l. 6. [t] Ad Ep. 6. [u] In vitâ Theſei. [*p.* 10, 11.] [x] [*lege prius apud Selden. p.* 127. *l.* 11. *uſque ad lin.* 14. — Lib. i. c. 5.] [y] Ad Ep. 6. [z] Plutarch. in Theſeo. [*p.* 11. *lege plura p.* 4. & 7. *quæ loca citat Marſham. p.* 207.] [a] Pindar. Nem. Od. 6. Ariſtides Rhetor. [b] Plut. Sympoſ. l. 3. prob. 5. Pindarus in Iſthmicis Od. 2. Diodor. Sic. l. 16. Julianus in Epiſtolâ pro Argivis. [c] Pauſanias l. 2.

illius urbis [d] incolas priſtinus honor iterum rediit; ab iiſque deinde, certaminibus muſicis, gymnicis, & beſtiariis ſeu venatoriis in theatris immenſis ſumptibus propoſitis, multo majori ſolennitate & vicinorum conventu, quàm unquam antea, celebrati fuere.

Ep. 22. Ἀπὸ τοῦ Ἀμμων . . . . τη . . . . . ΔΔΔΔΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Θησέως.] In ultimâ lacunâ obvium eſt ſupplere, ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔΙΙ. Sed quid ſit, quod hôc anno actum fuit, cùm ea, quæ relinquuntur, nullum omnino præbeant conjectandi fundamentum, non poſſum divinare.

Βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Θησέως.] De Theſeo hôc celeberrimo & maximo Athenarum rege legas Plutarchum, qui vitam illius ſcripſit; & Johannem Meurſium, qui tum ea, quæ habet Plutarchus, tum omnia alia, quæ de hôc rege ab aliquo alio antiquarum rerum ſcriptore narrantur, in librum ſingularem congeſſit.

Ep. 23. Ἀφ' οὗ Ἀργείοιν ιυ Ἀδρασ . . . . . βασίλευσαν, καὶ τὸν ἀγῶνα . . ν . . α . . . ηθ . . . αν . . . . ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΠΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Θησέως.] In primâ lacunâ Palmerius ſupplet, Ἀφ' οὗ Ἀργείων ιυ Ἄδρασος. καὶ Ἀμφιάρᾳος ἐβασίλευσαν. Sed quid ſignificat illud ιυ, omnino neſcio; nullo enim modo huic loco videtur convenire. Suſpicor igitur has duas literas eſſe tantùm reliquias alterius vocis, quæ tota legi non poterat; atque ideo mihi videtur locum ſic reſtitui debere, Ἀφ' οὗ Ἀργείων Ἐτέοκλες, Ἄδρασος, καὶ Ἀμφιάρᾳος ἐβασίλευσαν: omnes enim hos ſimul Argivis imperâſſe [e] ſuprà monui. In voce autem Ἐτέοκλες litera Y pro T ob ſimilitudinem earum literarum in antiquis marmoribus facilè legi poterat. Cæteras, quas reſtitui, literas, aut quadratarii, aut exſcriptoris errore omiſſas puto. In cæteris lacunis rectiſſimè videtur Palmerius reſtituiſſe, καὶ τὸν ἀγῶνα ἐν Νεμέᾳ συνήθλευσαν πρῶτοι. Hi enim Argivorum reges ad bellum Thebanum profecturi ludos in Nemeâ primi celebrabant. Rem ſic narrat Apollodorus: [f] *Porrò Adraſtus cum ducibus ſeptem collectum exercitum in Thebas ductare maturat. Profecti verò in Nemeam, cui Lycurgus rex præerat, aquam depoſcunt; & bis ad fontem viæ dux fuit Hypſipyle Lemnia, relicto in herbâ parvulo infante Ophelte nomine Eurydices & Lycurgi filio, cujus nutrix erat. Dum autem ea demonſtrat iter ad fontem, relictus puer à dracone occiditur. Draconem verò Adraſti apparitores interemerunt, ac puerum ſepeliunt. Tum Amphiaraus, id, inquit, prodigium futura prænunciat. Sed & hunc puerum Archemorum vocârunt, & in hujus memoriam Nemeæ certamen inſtituerunt; in quo Adraſtus equo vicit, curſu verò Eteoclus, cæſtibus Tydeus, curſu & diſco Amphiaraus, jaculo Laodocus, luctâ Polynices, & arcu Parthenopæus.* Cùm Hercules Nemeæum leonem occidiſſet, hos ludos iterum inſtaurabat; & [g] Jovi Nemeæo dicabat, in cujus honorem deinde [h] ſingulis bienniis celebrati fuere, [i] & victores coronam ex viridi apio pro præmio habuere. Primò eodem modo, quo Iſthmica ſingulis bienniis; poſtea verò imperatoris Juliani temporibus [k] ſingulis annis celebrati fuerunt. De his plura vide apud Fabri Agoniſticon, lib. 2.

Ep. 24. Ἀφ' οὗ οι . . . . νες εἰς Τρόιαν ἐ . . ρατευ . . . . . ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΙΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθ . . . . . . νεσθέως τρισκαιδεκάτου ἔτους.] Ea, quæ relinquuntur integra, ſatìs oſtendunt omnes has lacunas ſic ſupplendas eſſe; Ἀφ' οὗ οἱ Ἕλληνες εἰς Τρόιαν ἐστράτευσαν ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΙΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Μενεσθέως τρισκαιδεκάτου ἔτους. De hâc expeditione & tempore, quo ſuſcepta fuerat, ſatìs multa tradidere alii, quos vide.

Βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Μενεσθέως.] Hic Meneſtheus [l] erat filius Petei, qui patrem habuit Orneum unum è filiis Erichthei, qui [m] Theſeo per ſeditionem Athenis pulſo ejus loco regnavit annos 23. Omnia, quæ de eo in aliquo antiquo ſcriptore narrantur, habes apud Meurſium de regno Attico, lib. 3. cap. 5.

[d] Julianus in Epiſtolâ pro Argivis. [e] Ad Ep. 6. [f] Lib. 2. [g] Schol. Pindar. in vitâ Pindari. [h] Juliana Epiſtola pro Argivis. [i] Strabo l. 8. Diodorus Sicul. l. 19. [k] Juliana Epiſtola pro Argivis. [l] Euſeb. in Chronicis. Pauſan. l. 2. Euſtathius ad Il. Homeri β'. Plutarchus in Theſeo. [m] Plutarch. in vitâ Theſei. Pauſan. l. 1.

Ep. 25. Ἀφ' οὗ Τροία ἥλω, ἔτη 𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΔΠ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν . . . . . εως δευτέρου ἔτους μηνὸς Θ . . . . νος ἑβδόμη φθίνοντος.] Non eſt dubium, quin lacunæ ſic debent ſuppleri, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Μενεσθέως δευτέρου ἔτους μηνὸς Θαργηλίωνος. Bene enim monet Seldenus. Alius, quàm Thargelion [n] &c.

Δευτέρου ἔτους.] Quadratarii incuriâ [o] &c.

Ἑβδόμη φθίνοντος.] Notandum eſt menſes apud Athenienſes lunares fuiſſe. Cùm igitur Luna curſum ſuum Synodicum 29 diebus, & dimidio abſolvat, menſes uniuſcujuſque anni in plenos & cavos dividebantur: ſex pleni ex 30, & ſex cavi ex 29 diebus conſtabant; ſingulíque eorum in tres partes dividebantur. Decem enim primi dies menſis ἡμέραι μηνὸς ἱσταμένου, decem proximi ἡμέραι μηνὸς μεσοῦντος, ultimi ἡμέραι μηνὸς φθίνοντος dicebantur. Dies μηνὸς ἱσταμένου, & μεσοῦντος ab initio, dies verò φθίνοντος retro à fine numerati fuere. Ἑβδόμη igitur ἱσταμένου eſt ſeptimus menſis dies, ἑβδόμη μεσοῦντος eſt decimus ſeptimus, ἑβδόμη φθίνοντος eſt ſeptimus à fine, i. e. ſi menſis ſit plenus, vigeſimus quartus; ſi cavus, vigeſimus tertius menſis dies.

Ep. 26. Ἀφ' οὗ ὁ Ὀρέστη . . . . . ιοιαι τ̃ αὐτ . . . . ιγισθου θυγατρὶ . . ον . . . . γίσθου, καὶ αυ . . . . αο ἐν Ἀρείου πάγῳ, ἣν Ὀρέστης ἐνίκησεν . . . . ων . . ἔτη . . ΗΗΗΗ ΔΔΔ . . ΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Δημοφῶντος.] In primâ lacunâ legit Palmerius Ὀρέστης ἐν Σκυθίᾳ, I enim pro Y, & O pro Θ, in vetuſto Marmore facili errore à Seldeno legi poterant. Cæteros verò mutilos locos ſic reſtituit, τ̃ ἑαυτοῦ μανιῶν ἰάθη, καὶ Αἰγίσθου θυγατρὶ Ἠριγόνῃ τῇ Αἰγίσθου, καὶ αὐτῷ δίκη ἐγένετο ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἣν Ὀρέστης ἐνίκησεν ἴσων ψήφων οὐσῶν ἔτη 𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΔΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Δημοφῶντος. Cui in omnibus conſentio; niſi quòd in quartâ lacunâ pro τῇ Αἰγίσθου mihi potiùs placeat legere ὑπὲρ Αἰγίσθου; de cæde enim Ægiſthi cauſa acta erat; Αἰγίσθου verò θυγατρὶ Ἠριγόνῃ τῇ Αἰγίσθου, vana & non admittenda eſt repetitio. Quomodo Oreſtes ob matris cædem furiis actus fuit, & in Scythiam ad ſororem Iphigeniam Dianæ Tauricæ ſacerdotem venit, ab eâque ſanatus fuit, ſatìs notæ ſunt fabulæ. Eas legas apud Pauſaniam, lib. 1, 2, 3, & 8. Sophoclis Electram, & Æſchyli Eumenides, & Scholia ad illas Tragœdias, Euripidis Iphigeniam in Tauris. Maximè verò prolixus eſt in fabulis de Oreſte narrandis Johannes Antiochenus lib. 5. Quæ ipſe narrat, eadem contractiùs habentur omnia apud Epitomatorem illius Cedrenum.

Ἐν Ἀρείῳ πάγῳ.] De Areopago, & quomodo coram illud concilium Oreſtes in jus vocatus ob matris cædem abſolutus fuit, ſatìs diximus in notis ad Ep. 3.

Βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Δημοφῶντος.] Demophoon Theſei [p] filius erat, qui poſt Meneſthei obitum paternum regnum iterum recuperavit, illúdque per triginta tres annos tenuit. Omnia, quæ de eo ab aliquo ſcriptore narrantur, habes apud Meurſium de regno Attico, lib. 3. c. 6, 7, & 8.

Ep. 27. Ἀφ' οὗ . . . . . . Κύπρῳ Τεῦκρος ᾤκισεν ἔτη 𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Δημοφῶντος.] In lacunâ ſupplendum, Σαλαμῖνα ἐν Κύπρῳ. [q] Teucer enim, cùm poſt reditum à Trojâ, quòd fratris Ajacis obitum non vindicâſſet, ſeu, ſecundùm alios, quòd illius cineres ſecum non reportâſſet, à patre Telamone non reciperetur, cum iis, quos ſecum à Trojâ reduxerat, in Cyprum ſolvit: ibíque, eodem tempore, quo Agapenor [r] cum Arcadibus ſuis in eâdem inſulâ Paphum extruxerat, urbem Salaminem ab inſulæ nomine, à quâ exulaverat, ſic dictam condidit; [s] in eâque urbe poſteri illius per multa ſecula uſque ad Euagoram ob encomium illius ab Iſocrate ſcriptum celebrem, qui circa centeſimam [t] Olymp. Salaminis rex fuit, ſemper regnâſſe perhibentur [u]. De Coloniâ à Teucro in Cyprum ductâ hiſtoriam fuſiùs habes narratam apud Stephanum Luſignanum Cyprium in Cypri Chorographiâ Italicè ſcriptâ.

[n] [*Lege priùs apud Selden. p. 127. l. 36. uſque ad l. 39.* — Chronico.] [o] [*Lege priùs apud Selden. p. 127. l. 29. uſque ad l. 35.* — elicuerit.] [p] Juſtinus lib. 2. Euſebius in Chronicis. Pauſan. lib. 1. [q] Servius ad Virgilii Æn. lib. 1. Strabo lib. 14. Tzetzes in Lycophronem, p. 80. [r] Pauſan. lib. 2. [s] Iſocrates in Euagorâ. Pauſan. lib. 2. [t] Diodorus Siculus lib. 15. [u] [*Sic Selden. priùs, p. 128. l. 2.*]

Ep. 28. Ἀφ' ὗ Νε . . ευς ᾤκισ . . . . . γ . . αλανχας . . σι . . . . . . αν Ἔφεσον Ἐρυθρὰς Κλαζομενὰς Τ . . ην καλαγρονον ὑπὸ Κολοφῶνα . . . ιυιν τα . . . . . . α . . . Σάμον . . . . τα . . . ιωνι . . ἐγένετο ἔτ . . . . ΔΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Μενεσθέως τρεισκαιδεκάτου . . . υς.] De Ionicâ migratione & duodecim civitatibus in Aſiâ ab Ionibus duce Neleo occupatis in mutilo hôc Marmoris loco agi ex iis, quæ relinquuntur integra, ſatìs apparet. Palmerius igitur omnes has lacunas ſic ſupplet, Ἀφ' ὗ Νηλεὺς ᾤκισε Μίλητον ἐν Καρίᾳ λαὸν ἀγείρας Ἰώνων, οἱ ἔκτισαν Ἔφεσον, Ἐρυθρὰς, Κλαζομενὰς, Τέων, καὶ Λέβεδον ὑπὸ Κολοφῶνα, Κολοφῶνα, Μυοῦντα, Φωκαίαν, Πριήνην, Σάμον, Χίον, καὶ τὰ Πανιώνια ἐγένετο ἔτη. Sed Lebedus non erat ſub Colophonem, ſed [x] 20 ſtadia ab illâ diſtabat; nec lacunæ ſpatium admittit, ut vox Κολοφῶνα iterum repetatur. Eâdem igitur licentiâ, quâ Palmerius pro καλαγρονον, ponit καὶ Λέβεδον, ego pro ὑπὸ lego καί. Ultimam partem hujus loci Lydiatus in notis Chronologicis, quas vide, ſic reſtituit; ἔτη 𐅅ΗΗΗΔΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν μετὰ Νηλέως τρεισκαιδεκάτου ἔτους: atque ideo mutilus hic Marmoris locus, repletis omnibus lacunis, ſic legendus eſt, Ἀφ' ὗ Νηλεὺς ᾤκισε Μίλητον ἐν Καρίᾳ λαὸν ἀγείρας Ἰώνων, οἱ ἔκτισαν Ἔφεσον, Ἐρυθρὰς, Κλαζομενὰς, Τέων, καὶ Λέβεδον, καὶ Κολοφῶνα, Μυοῦντα, Φωκαίαν, Πριήνην, Σάμον, Χίον, καὶ τὰ Πανιώνια ἐγένετο, ἔτη 𐅅ΗΗΗΔΙΙΙ βασιλεύοντος Ἀθηνῶν μετὰ Νηλεως τρεισκαιδεκάτου ἔτους.

Νηλεὺς Μίλητον ᾤκισε.] De hâc Ionum coloniâ Duce Neleo in Aſiam ductâ dixi in præcedentibus; de quâ etiam Pauſanias, Ælianus, & Strabo multa tradidere, quos videas in locis ſuprà ad Ep. 6. notatis.

Τὰ Πανιώνια ἐγένετο.] Panionia [y] communia erant omnium Ionum feſta in Neptuni honorem celebrata; ad quæ duodecim Ioniæ civitatum incolæ quotannis convenientes pro communi ſalute deo ſacra faciebant; & deinde de eâdem inter ſemetipſos, eodem modo, quo in Panbœotiis Bœoti, & in aliis feſtis alii ejuſdem gentis Græci, conſultabant. Hæc feſta antiquitus [z] in loco prope Mycalen Panionio dicto habita fuere; poſtea verò cùm ob crebra bella cum Caribus aliiſque gentibus geſta illìc ampliùs celebrari non poterant, ad locum magìs tutum ab Epheſo non procul [a] tranſlata fuerunt. Eorum Curatores erant [b] Prienenſes; ex iiſque quotannis nobilis juvenis electus fuit, qui ſacrificiorum & ludorum curæ præpoſitus Rex Sacrorum dicebatur.

Βασιλεύοντος Ἀθηνῶν μετὰ Νηλέως.] Μενεσθέως hìc non poſſe legi omnium hiſtoricorum ſuadet autoritas; excepto enim illo Meneſtheo, qui ſecundùm noſtri Chronologi computum 154 annos ante Ionicam migrationem Theſeo ſucceſſerat, nullus alius illius nominis Athenis unquam regnâſſe memoratur. Pro Μενεσθέως igitur reſtituendum eſt μετὰ Νηλεως. De ratione emendationis, & tempore, quo Neleus Iones in Aſiam primò duxit, legas Lydiati notas Chronologicas. Notandum autem eſt Neleum hìc βασιλεύειν impropriè dici, quia poſt Codrum Nelei patrem [c] nemo unquam Athenis regnabat. Poſtquam enim Codrus in bello Dorico ſemetipſum pro publicâ ſalute devoviſſet, Athenienſes regi tam optimè de ſe merito nullum alium ſuccedere ſatìs dignum exiſtimantes decreverunt, ut abolito regio nomine Archontes deinde reipublicæ præeſſent; qui primò perpetui, poſtea decennales, & tandem annui fuere. Perpetui & decennales erant è ſolâ Codri familiâ; annui verò è quâcunque, modò cenſus habuiſſent dignitati pares, populi ſuffragiis eligebantur. De his plura vide in notis ad Chronici proœmium.

Ep. 29. Ἀφ' ὗ Ἡσίοδος ὁ ποιητὴς . . . η ἔτη 𐅅Η𐅄ΔΔ . . βασιλεύοντος Ἀθηνῶν . .] In primâ lacunâ legendum eſſe ἐφάνη ex iis, quæ in proximâ Epochâ habentur integra, ſatìs apparet. In ſecundâ Lydiatus 𐅅Η𐅄ΔΔΙΙ, Seldenus verò 𐅅Η𐅄ΔΔΔ reſtituunt. Seldeno, qui Marmor inſpexit, potiùs aſſentiendum eſt. In tertiâ lacunâ Μεγακλέους: ſive enim annus ſit 𐅅Η𐅄ΔΔΙΙ, ſive 𐅅Η𐅄ΔΔΔ; Megacles Athenis Archon fuit; [d] principatum enim anno Ep. Mar. 684 adeptus uſque ad an. Ep. Mar. 655 ſecundùm Euſebii computum tenebat.

Ἡσίοδος ὁ ποιητὴς ἐφάνη] Heſiodus [e] Cumæ in Æolide Aſianâ naſcebatur; in-

[x] Strabo lib. 14. [y] Diodorus Siculus lib. 1. Strabo lib 8, & lib. 14. Herodot. lib. 1. [z] Diodor. Sic. lib 1. [a] Diod. ib. & Dionyſ. Hal. lib. 4. [b] Strabo lib. 8, & lib. 14. [c] Juſtin lib 2. Euſebius in Chronicis. Velleius lib. 1. [d] Euſeb. in Chronicis. [e] Suidas in Ἡσιόδῳ. Strabo lib. 9. p. 409. & lib. 13. pag. 621.

déque puer adhuc à patre Dio & matre Pycimede in Bœotiam deductus in urbe Aſcrâ, ubi parentes ſedes figebant, educatus fuit: ubi cùm ſub Helicone monte, cui Aſcra vicina erat, oves paſcens poeticæ operam dediſſet, [f] indè ſecundùm nonnullos mons ille, quaſi Muſarum ſedes eſſet, poetis primò cœpit ſacer baberi. De Heſiodi operibus hæc apud Pauſaniam habentur. [g] *Bœoti, qui circa Heliconem domicilia babent, ex opinione quâdam à majoribus acceptâ Heſiodum negant aliud quicquam præter poema, quod* ἔργα *appellatur, ſcriptum reliquiſſe: quin & ex eo Muſarum invocationem, quæ in exordio eſt, removent, principium poemati ſtatuentes illud carmen (undecimum ſcilicet) à quo de Contentionibus agere incipit. Quin & plumbeam mibi tabulam oſtenderunt juxta fontem Hippocrenen poſitam, ſed vetuſtate magnâ ex parte vitiatam, in quâ Heſiodi poema* ἔργα *dictum inſcribebatur. Diverſa eſt ab hâc eorum ſententia, qui multa alia verſuum volumina Heſiodo aſcribunt; ea videlicet, quæ in mulieres decantata ſunt, & quas* Μεγάλας ἠοίας *appellant,* Θεογονίαν, *in Melampodem vatem Carmen, Theſei cum Pirithoo ad inferos deſcenſum, Chironis præceptionem ad Achillem inſtituendum, tum quæ operibus & diebus continentur. Iidem Bœoti Heſiodum divinandi artem ab Acarnanibus tradunt didiciſſe; & extant ſanè ejus de divinatione carmina, quæ ipſi legimus, ac præterea oſtentorum enarrationes.* De his Heſiodi operibus etiam legas, quæ habet Meurſius Atticarum lectionum lib 2. cap. 19. & Heinſii introductionem ad Heſiodi libros. De Heſiodi morte hæc [h] narrantur. [i] Mileſius quidam, cum quo hoſpitii & convictûs uſus Heſiodo intercedebat, apud Locros hoſpitis filiam clàm vitiabat. Re compertâ Heſiodum ut flagitii conſcium puellæ fratres interficiunt, & illius cadaver in mare præcipitant; quod ad Rhium eo tempore, quo Locri publica pro totâ gente eo in loco ſacra faciebant, fluctibus devolutum [k] ab omnibus agnoſcebatur: quæſiti igitur percuſſores & ab Heſiodi [l] cane proditi ob cædem tanti viri cum totâ familiâ [m] interfecti fuerunt; Poetæ autem cadaver eo in loco, quo inventum fuit, publicâ totius gentis curâ ſepeliebatur. [n] Pauſaniæ verò temporibus Heſiodi ſepulchrum Orchomeni videbatur; illìc illius oſſibus oraculi Delphici monitu ab Orchomeniis, cùm peſte laborâſſent, in mali remedium poſtea tranſlatis.

Ep. 30. Ἀφ' οὗ Ὅμηρος ὁ ποιητὴς ἐφάνη ἔτη 𐅅ΗΔΔΔΔΙΙΙ *βασιλεύοντος* Ἀθηνῶ . . . . *ογνήτου*.] In lacunâ ſupplendum eſt Ἀθηνῶν Διογνήτου. Diognetus enim an. Ep. Mar. 657 Athenis principatum adeptus illum per 25 annos ab Euſebio dicitur tenuiſſe.

Ὅμηρος ὁ ποιητὴς ἐφάνη.] Homeri vitam habes ab Herodoto ſcriptam. De eo etiam apud Strabonem & Pauſaniam multa in omni ferè libro habentur. De tempore, quo ille & Heſiodus floruerunt, legas notas Cbronologicas Lydiati; Seldeni notas ad Canonem Chronicum; & eos autores, qui à Seldeno citantur; quibus addas etiam Dominum Johannem Marſhamum, [o] qui in Canone ſuo Chronico multa de utriſque his poetis è variis autoribus magnâ cum induſtriâ congeſſit.

Ep. 31. Ἀφ' οὗ . . . δων ὁ Ἀργεῖος ἐδήμευσ . . . . νευ . . . . ἐσκεύασε, καὶ νόμισμα ἀργυροῦν ἐν τῇ Αἰγίνῃ ἐποίησεν ἑνδέκατος ὢν ἀφ' Ἡρακλέους ἔτη 𐅅ΗΔΔΔΙ *βασιλεύοντος* Ἀθηνῶν . . . . . ους.] In primâ lacunâ ſupplendum eſt, ἀφ' οὗ Φείδων. Phidonem enim fuiſſe, qui in Æginâ inſulâ nummum argenteum primò excudebat, ſatìs notum eſt. Quid ſit ἐδήμευσ . . omnino neſcio: ſi legam, ἐδήμευσε vocis ſignificatio nec alicui de Phidone narratæ hiſtoriæ, nec ob voces, quæ hoc activum verbum debent ſequi, lacunæ ſpatio quadrat. Cùm igitur Phidon rex Argivorum eſſet, & noſtri Chronographi conſtans methodus ſit, quando de aliquo rege agat, ab illius regno incipere, ut in Epochâ quintâ, ſextâ, & undecimâ, aliiſque videas, ſuſpicor hìc ἐδήμευσ . . aut quadratarii, aut exſcriptoris errore pro ἐδημοσ ſcriptum fuiſſe; atque ideo in ſecundâ & tertiâ lacunâ ſuppleo, ἐδημοσίευσεν ἐν Ἄργει, καὶ μέτρα, καὶ σταθμὰ

[f] Vide notas meas ad Ep. 2. [g] Pauſan. in Bœoticis [*p.* 588. *quem locum citat Marſham. p.* 436.] [h] [*Hac etiam citat Marſham. p.* 436.] [i] Plutarch. in convivio ſeptem ſapientum [*p.* 162.] Pauſanias lib. 9. [k] Plutarchus dicit poetæ cadaver Rhium à delphinis allatum fuiſſe ib. [l] Plutarch. de ſolertiâ animalium. [m] Plutarchus in convivio 7 ſapientum. [*p.* 162.] [n] Pauſan. lib. 9. [o] Pag. 49, & ſeq. [*Edit. Franeq p.* 433. *uſque ad p.* 445. *uti & priùs in hâc marmor. editione p.* 304.]

ἔστησε. In ultimâ lacunâ ſyllaba κς relicta monet ſupplendum eſſe Φερεκλῆς, ſed tempus repugnat; Pherecles enim ante annum Ep. Mar. 626. [p] ſecundùm Euſebium principatum Athenis non obtinuit; Diognetus igitur an. Ep. Mar. 631. adhuc in imperio fuit: atque ideo potiùs legendum eſt Διογνήτε, & literam Σ, aut in Marmore aut in Seldeni ectypo, ſuperabundâſſe ſupponendum; niſi eum computum, quo doctiſſimus Meurſius in libro de Regno Attico utitur, potiùs ſequeris; ſecundùm quem fatendum eſt, annum Ep. Mar. 631. ſecundum imperii Phereclis fuiſſe. Sed prior computus ad eum, quem noſter Chronographus ſequitur, multò propiùs accedit.

Φείδων ἐδημοσίδυσεν ἐν Ἄργει.] [q] Poſtquam enim Argivi Temeni poſteros à regno depoſuiſſent, & reipublicæ regimen, ut penès populum eſſet, conſtituiſſent; Phidon vi & armis avitum regnum iterum reſumpſit, & non tantùm Argivis, ſed cæteris etiam Peloponneſiis imperans omnium in Græciâ regum ſui temporis evaſit potentiſſimus.

Μέτρα καὶ σάθμα ἔστησε, & νόμισμα ἀργυροῦν ἐν τῇ Αἰγίνῃ ἐποίησεν.] Phidonem pondera & menſuras inveniſſe [r] Strabo, [s] Plinius, [t] Pollux, [u] Scholiaſtes Pindari, [x] Herodotus, [y] Syncellus, [z] Euſebius, aliíque; nummum etiam argenteum ab eo primùm cuſum fuiſſe iidem autores; eorúmque Strabo & Pollux hoc in Æginâ inſulâ factum fuiſſe cum Chronici noſtri autore conſentiunt. [a] Æginetæ enim inſulæ ſterilitate laborantes in mari negotiari coacti erant; unde ad commercia nummi argentei iis primò à Phidone Argivorum rege cuſi fuerunt. Dicit igitur [b] Ælianus de Æginetis, quod *πρῶτοι νόμισμα ἐκόψαντο*; & hinc Æginææ drachmæ & Æginæa talenta, eodem modo quo Euboicæ drachmæ & Euboica talenta, ab Eubœâ Argolidis loco, ubi idem [c] Phidon nummum auteum primò excudebat, & non ab Eubœâ inſulâ nomina habuere. De differentiis nummorum apud Græcos, & valore eorum legas Pollucis onomaſticon, lib. 9. cap. 6. & quæ indè tranſcripſit doctiſſimus Brerewoodus, in libro de Nummis, ponderibus, & menſuris antiquorum. Antequam Phidon hos nummos excudebat, narrante [d] Pauſaniâ, apud Græcos, *mos fuit, ut ſibi, quæ quiſque vellet, per commutationem bobus, ſervitiis, rudi auro & argento ultro citróque datis & acceptis compararet:* atque ideo illud Homeri, ubi de Glauco dicit, quòd,

> [e] — *πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε*
> *Χρύσεα χαλκείων ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.*

intelligendum eſt de tot bobus, & non de nummo (ut nonnulli volunt) bove ſignato, quod Didymus ad hunc locum annotat. Dicit enim, *Ἑκατόμβοια ἑκατὸν βοῶν ἄξια, οὐ γὰρ νομίσμασιν ἐχρῶντο· βοῦς ἢ μεταπεῖσα κέκληται νόμισμα Ἀττικόν, βοὸς ἔχον εἰκόνα.* Euſtathius autem aliter locum interpretatur. Romani [f] Q. Fabio Pictore, & Q. Ogulnio Gallo Coſſ. anno U. C. 485, & quinto ante primum bellum Punicum, poſtquam [g] arcem Samniticam, in quâ argenti copia erat, expugnâſſent, nummum argenteum primò excudebant: priùs autem ſolis æneis nummis utebantur. Argenteum igitur nummum 625 annos, antequam Romæ cuſus fuit, Græci habuere.

Ἐνδέκατος ὢν ἀφ' Ἡρακλέυς.] Phidonem [h] Strabo decimum ab Hercule fuiſſe tradit, & agonem Olympiacum invitis Eleis ſtatuiſſe; quod idem etiam narrant [i] Herodotus, & [k] Pauſanias: illúdque octavâ Olympiade [l] Pauſanias factum dicit. Sed hæc nequeunt conſtare. Hercules enim, regnante Athenis Ægeo, maximè inclaruit; à morte autem Ægei ad octavam Olympiadem ſunt anni 513: ſi igitur Phidon decimus ab Hercule octavâ Olympiade floruerit, ſingulis generationibus, quæ inter Herculem & Phidonem interceſſerunt, plures quàm 50 anni attribuendi ſunt, quod nullo modo admittendum. [m] Lydiatus igitur (quem vide) ut tam Herodoto, Straboni & Pauſaniæ, quàm noſtro Chronico fides conſtaret, duos Phidones diſtinguit; quorum primum nummum argenteum excudiſſe, ſecundum prioris ne-

[p] In Chronicis. [q] Pauſanias lib. 2. Strabo lib. 8. Plutarch. in *ἐρωτικῷ*. Herodotus lib. 6. [r] Lib. 8. [s] Lib. 7. c 56. [t] Lib. 9. cap. 6. [u] Ad Olymp. 19. [x] Lib. 6. [y] Pag. 198. [z] In Chronicis. [a] Strabo lib. 8. [b] Var. Hiſt. lib. 12. cap. 10. [c] Julius Pollux. [d] Lib. 3. p. 182. [e] Il ζ. ver. 235. [f] Plinius lib. 33. cap. 3. [g] Zonaras. [h] Lib. 8. [i] Lib. 6. [k] Lib. 2. [l] Ib. [m] In notis Chronologicis ad hanc Epocham.

potem aut pronepotem Olympiade octavâ ludis præſediſſe ſupponit: Strabo verò, & Pauſanias utroſque conſundunt. [n] Euſebius & [o] Syncellus, cum noſtro Chronographo conſentientes, Phidonem undecimum ab Hercule, & ſeptimum à Temeno dicunt; & ad tempus etiam in noſtro Chronico huic regi aſſignatum, cùm eum anno 26 Theſpiei nummum argenteum primò cudiſſe dicant, multo propiùs, quàm aut Herodotus aut Strabo aut Pauſanias, accedunt.

Ep. 32. Ἀφ' ὖ Ἀρχίας Εὐαγήτȣ δέκατος ὢν ἀπὸ Τεμένȣ ἐκ Κορίνθȣ ἤγαγε τὴν ἀποικίαν .... Συρακȣ ....τος Ἀθηνῶν Αἰσχύλȣ ἔτȣς εἰκοςȣ̃ καὶ ἑνός.] Mutili loci ſic ſupplendi ſunt, ἤγαγε τὴν ἀποικίαν εἰς Συρακȣ́σας ἔτη ΗΗΗΗΓΔΔΔΔΙΙΙΙ. βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Αἰσχύλȣ. Secundùm [p] Euſebium enim vigeſimus primus annus Æſchyli eſt ſeptuageſimus quartus ante magiſtratum Creontis primi annui Archontis. Si igitur ſecundùm noſtrum Chronicon annus, quo Creon Athenis primus archon fuit, eſt annus Ep. Mar. CCCCXX, vigeſimus primus annus principatûs Æſchyli eſt annus Ep. Mar. CCCCXCIV. De cæteris, quas reſtitui, vocibus nullum eſt dubium.

Ἀρχίας Εὐαγήτȣ.] Hìc notat Seldenus, Archiæ, qui etiam ex Heraclidis fuit, patrem alibi occurrere ſe incompertum habere. Sed de coloniâ, &c. [q]

Quibus ipſe etiam addo Plutarchum in narrationibus amatoriis, & Scholiaſten Apollonii Rhodii, ad lib. 4. & è Modernis Dominum Johannem Marſhamum in Canone Chronico, pag. 466. [r] Videas etiam, ſi placeat, notas meas ad Ep. 6. ubi omnia ea, quæ de Temeno, Archiâ, & Syracuſis conditis ab aliquo antiquo ſcriptore narrantur, ſimul congeſta habes.

Ep. 33. Ἀφ' ὖ κατ ἐνιαυτὸν ηρ .. εν ... ρ .. ων ἔτ .. ΗΗΗΗΔΔ.] Lacunas Seldenus ſic ſupplet, ἀφ' ὖ κατ' ἐνιαυτὸν ᾑρήθη ὁ ἄρχων. Sed literæ, quæ relinquuntur, & lacunarum ſpatium multo meliùs Palmerii ſupplementa admittunt, atque ideo cum eo potiùs lego, ἀφ' ὖ κατ' ἐνιαυτὸν ἦρξεν ὁ Κρέων ἔτη. Creon enim primus archon annuus fuit. De eo lege Meurſium de Archontibus lib. 8. Petavium lib. 13. pag. 585. & Sigonium in faſtis Atticis. De Archontis officio, & quot eorum erant quotannis electi, ſatìs dixi in notis ad Chronici proœmium.

Ep. 34. Ἀφ' ὖ ... ο ... υ .... ἔτη ΗΗΗΗΔΠΙΙΙΙ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Λυσία.] Cùm annus Ep. Mar. CCCCXVIII. incidat in tertium annum 24 Olympiadis ob prœlia [s] inter Lacedæmonios & Meſſenios acerrimis animis commiſſa, & Tyrtæum poetam ab Athenienſibus Lacedæmoniis pro duce datum celebrem; lacunas ſic ſuppleo, Ἀφ' ὖ Λακεδαιμονίοις ὁ Τυρταῖος συνεμάχησεν ἔτη. Cùm enim Lacedæmonii [t] ab Ariſtomene & Meſſeniis in prœlio malè mulctati eſſent, de belli eventu Oraculum Delphicum conſulunt; ab eóque jubentur ducem belli ab Athenienſibus petere. Porrò Athenienſes, cùm reſponſum cognoviſſent, in contemptum Spartanorum Tyrtæum poetam altero pede claudum, & mente non ſatìs ſanum miſere, qui elegos & anapæſta decantans, ſic Lacedæmoniorum animos ad prœlia excitabat, ut illi deinde multò majori fortitudine ferocioribúſque animis bellum gerentes illius carminibus debuere, quòd, cùm cætera defeciſſent belli ſubſidia, tandem victores evaſere. De his plura videas apud Pauſaniam in Meſſenicis, Strabonem lib. 8. Juſtinum lib. 3. Suidam in Τυρταῖος, & Plutarchum in Apophthegmatibus Laconicis. Pro Λυσία lege Λυσίȣ; qui verò hìc Λυσίας, apud [u] Pauſaniam Τλησίας vocatur.

Ep. 35. Ἀφ' ὖ Τέρπανδρος ὁ Δερδενέος ὁ Λέσβιος τȣ̀ς νόμȣς τȣ ....α....αν...δ .. κὰι αὐλητ ....λησε, καὶ τὴν ἔμπροσθ' ἐμȣ̃ δικλω μετέςησεν ἔτ .. ΗΗΗΓΔΔΔΙ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Δρωπίλȣ.] Omnes has lacunas Palmerius ſic ſupplet, τȣ̀ς νόμȣς τȣ̀ς λύρας καὶ αὐλῶν ἐδίδαξεν, ὡς καὶ αὐλήταις συνηύλησε; pro θαι, enim ponit καὶ, quia ex

[n] In Chronicis. [o] Pag. 198. [p] In Chronicis. [q] [*Lege prius Selden. p. 128. l. 23. uſque ad l. 27. — MCCLXXXIIII.*] [r] [*Edit. Franeq. p. 491.*] [s] Pauſanias in Meſſenicis. [t] Pauſan. ib. Juſtin. l. 3. Suidas in Τυρταῖος. [u] In Meſſenicis.

καὶ

νόμε neminem hìc credit aliquid, quod Helleniſmum ſapiat, poſſe elicere. Sed maximum eſt dubium, quid ſit, καὶ τὸ ἔμπροσθ' ἐμῦ δίκλω μετέστησε. De hâc periochâ ſic dicit Seldenus. De Terpandro hoc dici nemo ſanus putet, &c. [x]

Sed Palmerius pro τὸ ἔμπροσθ' ἐμῦ δίκλω, ſcribit, τὸ ἐμπροσθέσμιον δίκλω. De ratione emendationis & explicatione periochæ ſic emendatæ hæc habet. Multùm elaboravit, & ingenioſè multa excogitavit, ut ſolet, Doctiſſimus Seldenus, ut aliquem ſenſum commodum tribueret lectioni, quæ extat in voce ἔμπροσθ' ἐμῦ, &c. [y]

Hactenus Palmerius: ſed Lydiatus pro ἔμπροσθ' ἐμῦ, legit ἔμπροσθε ὄιμυ; quæ multò potior eſt lectio, & omnibus aliis conjecturis præferenda. [z] Terpander enim, cùm lyram, quæ priùs ex quatuor tantùm nervis conſtabat, ut ei modos lyricos [a] à ſe primò inventos adaptaret, ſeptichordem feciſſet, eâque Lacedæmone uſus eſſet; quòd antiquam muſicam legibus ſtabilitam mutâſſet, coram populo in jus vocatus, ſecundùm [b] Plutarchum multatus, ſecundùm Marmor abſolutus fuit. Marmoris autem autoritas præferenda eſt; quia ſeptichordem Terpandri lyram tandem eam ſolam fuiſſe, quæ Lacedæmone in uſu erat, invenimus. [c] Timotheus enim ab iiſdem Lacedæmoniis, quòd hâc non uſus fuiſſet, ſed eâ, quæ ex undecim nervis conſtabat, poſtea condemnatus erat. Sola igitur Terpandri lyra à Lacedæmoniis admiſſa fuit; quod factum videtur poſt hoc judicium, quod attigit noſter Chronographus; in quo cùm tantum eviciſſet Terpander, ut non tantùm ob mutatam antiquam muſicam abſolveretur, ſed etiam omnibus deinde perſuaſum eſſet eam mutationem in melius factam fuiſſe, indè fortè obtinuit, ut legibus ſancitum eſſet, ſolam Terpandri ſeptichordem lyram apud Lacedæmonios deinde in uſu fore: quam cùm tantâ ſemper religione retinuiſſent, eâque ſolâ uterentur, non omnino veriſimile videtur, illum, qui hanc lyram Lacedæmonem primò attulir, populi ſuffragiis condemnatum fuiſſe. Præterea Terpander magno ſemper apud Lacedæmonios in honore habebatur: quis igitur credet eum ab iiſdem unquam mulctatum fuiſſe? [d] *Cùm enim Lacedæmonii ſeditione laborarent, Apollinis Oraculum conſulentes reſponſum tulerunt, ut Terpandrum Muſicum Lesbo accerſerent, qui veniens, & muſicâ ſuâ uſus eorum animos compoſuit, tumultúmque ſedavit. Spartani igitur Terpandrum deinde ſummo in honore habentes, ſi quando poſt hæc muſicum quempiam inſigniorem audirent, exclamabant,* μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν, *quaſi maximæ laudes eſſent, quæ muſico dari poterant, eum dicere Terpandro ſecundum.* Hic etiam dicitur in feſtis Carneis in honorem Apollinis Lacedæmone inſtitutis [e] primo muſico certamine viciſſe, tantúmque lyrâ potuiſſe, ut [f] Boetius dicat eum dulcedine illius ſolitum fuiſſe Iones & Leſbios ab eorum morbis liberare.

Τὺς νόμυς, τὺς λύρας.] De Nomis antea diximus, &c. [*]

Ep. 36. Ἀφ' ὗ Ἀ . . . . ς Λυδο . . . . . σιλδυσ . . . . ΔΔΔΙ Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀρισοκλεῦς.] Lacunas ſic ſupplet Seldenus, Ἀφ' ὗ Ἀλυάττης Λύδων ἐβασίλευσεν ἔτη ΗΗΗΔΔΔΔΙ. De literis numeralibus reſtitutis vide illius notas ad Canonem Chronicum, & Lydiatum in notis Chronologicis. Palmerio autem, quia in autographo habetur Λυδο cum ο, Λύδοις potiùs quàm Λύδων ἐβασιλευσε placet legere. Sed verba imperandi raró regunt Dativum, niſi apud poetas: nec veriſimile eſt Chronographum noſtrum, qui in omnibus aliis locis poſt verbum βασιλεύω genitivum ponit, illud verbum in hâc Epochâ contra linguæ analogiam cum dativo conſtruxiſſe. Multo igitur meliùs doctiſſimus Seldenus ſupponit ο in Λυδο aut quadratarii errore pro ω ſcriptum, aut ſuo pro eâ literâ in exeſo Marmore lectum fuiſſe. Hic Alyattes Lydorum Rex erat pater Crœſi. De eo legas Herodotum lib. 1. Diogenem Laërtium in vitâ Biantis, Strabonem lib. 14. & Polyænum lib. 6. & lib. 7.

Ep. 37. Ἀφ' ὗ Σαπφὼ ἐγ Μιτυλήνης εἰς Σικελίαν ἔπλευσε φυγῦσα . . . . . ελ . . . . . .

[x] [*Lege priùs Selden. p.* 129. *l* 41. *uſque ad p* 130. *l.* 12. ---occupârat.] [y] [*Lege priùs Palmer. p* 213. *l.* 46. *uſque ad p.* 214. *l.* 2. —intelligendum.] [z] Strabo lib. 13. p. 618. [a] Suidas in Τέρπανδρος. [b] In libro de Inſtitutis Laconicis. [c] Legas decretum, quo condemnatus fuit Timotheus, quod habes apud Lilium Gyraldum, Hiſt. Poet. Dial 9. Paulum Leopardum emendationum lib. 8. c. 14. & in notis Scalig. ad Manilium de Sphærâ. Et apud Boetium. l. 1. de Muſicâ. [d] Zenobius Centur. 5. prov. 9. [e] Athenæus lib 14. [f] In libro de Muſicâ. [*] [*Lege priùs Selden. p.* 128. *l.* 36. *uſque ad p.* 128. *l.* 38. —alii.]

ϑ . . . . ῑ . . τ☉. Ἀθήνησιν μὲν Κρατία τοῦ προτέρου, ἐν Συρακούσαις ᾗ τῶν Ὁμόρων κατεχόντων τὴν ἀρχήν.] Syllaba τ☉ poſt ultimam lacunam monet in eâ legendum eſſe ἄρχοντ☉. Annum Epochæ, qui in lacunâ eam vocem præcedente obliteratur, ſupponimus eſſe 330. Secundùm enim [g] Euſebium Sappho & Alcæus duodecimo Alyattis anno floruerunt; qui eſt annus Epochæ Marmoreæ ſecundùm ipſum Marmor 330. Annus enim 341, ut in præcedente Epochâ patet, erat primus Alyattis. In ultimâ igitur lacunâ reſtituimus ἔτη ΗΗΗΔΔΔ Ἄρχοντ☉ Ἀθήνησιν μὲν Κρατία. Quæ in cæteris lacunis delentur, impoſſibile eſt reſtituere.

Σαπφὼ ἐγ Μιτυλήνης εἰς Σικελίαν ἔπλευσε.] Phaon Leſbius, quem miſerè deperibat Sappho, &c. [h]

Sed amoris poſtea, ac ſpretæ formæ injuriæ impatiens in Acarnaniam ſe contulit ad Leucatem petram; indéque in amoris remedium ſe in mare præcipitans occubuit: ab eóque tempore ſecundùm Menandrum apud [i] Strabonem ad hanc petram è totâ Græciâ ſe recipiebant deſperantes amatores, ut ab eâ ſaltu ſe in mare mittentes amoris inſaniâ liberarentur. [k] Ipſe autem Strabo Cephalum ob amorem Parolæ, [l] Ovidius Deucalionem ob amorem Pyrrhæ, Ptolemæus autem Hephæſtion, quem vide apud Photium Cod. CXC. multos alios dicit ante Sappho in amoris remedium hunc ſaltum ſubiiſſe, quorum plerique ferè omnes periere: qui evaſerunt, vulneribus, oſſium fracturis, aliiſque ab eo ſaltu acceptis damnis fortè debuerunt, quòd amoris poſtea non meminere. In petræ [m] cacumine erat Apollinis Leucadii fanum, in quo iſti deo vota & preces faciebant ſaltum ſubituri. Et in feſtis huic deo quotannis eo in loco celebratis Acarnanibus ſolenne erat reorum aliquem ab hâc petrâ, ei plumis omniſque generis avibus, quorum volatu ſaltus ſublevaretur, alligatis, averruncandi gratiâ præcipitâſſe; infrà autem in lembis erant, qui dejectum, quantâ poterant, celeritate è fluctibus extrahentes, eum, ſi nullo ſcopulo alliſus cum vitâ evaſiſſet, extra fines ſalvum emittebant. De hôc Leucadio ſaltu lege Strabonem lib. 10. Ovidii Epiſtolam pro Sappho ad Phaonem ſcriptam; quæ, niſi cognoſcatur, quid ſit Leucadius ſaltus, probè intelligi non poteſt. Ante alios autem legas Ptolemæum Hephæſtionem apud Photium Cod. CXC. & quæ ex eo tranſcripſit Joſephus Scaliger in notis ad Auſonium, lib. 2. cap. 18. & Lilium Gyraldum Hiſt. Poet. Dialog. 9. ubi de Sappho agit. Hic ſaltus maximè viris proprius erat: quòd igitur Sappho eum ſubiit, indè [n] Criticis placet eam apud Poetas maſculam vocari. Duæ autem Sapphoi fuere, utræque Leſbiæ & ob poeticam celebres; [o] prior verò Ereſſia, ſecunda Mitylenæa erat. Quæ Phaonem arſit, ſecundùm nonnullos [p] Ereſſia fuit; ſed hos erràſſe convincit Marmoris autoritas. Sappho Mitylenæa, de quâ hìc agitur, [q] Scamandronymi filia erat, & ſoror Caraxi Rhodopes inſigniſſimæ meretricis amaſii, [r] quem ob eum amorem verſibus ſuis ſæpe perſtringebat. Primò nupta fuit [s] Cercalæ ex Andro inſulâ viro ditiſſimo, ex eóque filiam Cleidem peperit; illo autem defuncto omni laſciviæ generi ſe dedit, & multis amoribus defamata erat, quos carminibus etiam ſuis [t] decantabat: [u] eáque, & poſt illam Anacreon, primi dicuntur fuiſſe, qui magnam carminum partem in exprimendis amoribus conſumſere. Sappho autem, poſtquam multis aliis amoribus implicata eſſet, tandem [x] Phaonem juvenem Leſbium arſit; quem à Venere, quòd, cùm nauta eſſet, eam ſub anûs ſpecie apparentem ſinè mercede transfretâſſet, formoſiſſimum dicunt factum fuiſſe. Fabulam legas apud Ælianum Var. Hiſt. lib. 12. c. 18. & Palæphatum περὶ ἀπίστων non longè à fine. Sed [y] Plinius Phaonem amatum dicit propter herbæ radicem, quam noſtri centum-capita vocant, quæ alterutrius ſexûs ſimilitudinem refert; unde ſi viris contigerit mas, amabiles fiunt, quo pacto, inquit, amatus fuit Phaon Leſbius à Sappho. Hæc ob poeticæ laudem tam celebris fuit; ut [z] Strabo nullam aliam ei ſimilem fuiſſe, ne in minimâ quidem poetices parte, aſſerat: tantóque ſemper à Mitylenæis in honore

[g] In Chronicis. [h] [*Lege priùs Selden. p.* 130 *l.* 16. *uſque ad l.* 21. —volo. *ubi Prideaux retonit.* — velim] [i] Lib. 10 p. 452. Suidas in Σαπφώ. [k] Ib. [l] In Epiſtola Sapphûs ad Phaonem. [m] Strabo lib. 10. [n] Vide eos, qui notas ſcripſere in Horatium. [o] Athenæus lib 13. [p] Athenæus ib. [q] Ælian. V. H. l. 12. c. 19. Herodot. l. 2. Suidas in Σαπφώ. [r] Athenæus lib. 13. p. 596. [s] Suidas in Σαπφώ. [t] Athenæus lib 15 pag 687. Pauſanias lib 1. & lib. 9. [u] Pauſanias in Atticis, p. 44. [x] Suidas in Σαπφώ Ælian. Var. H. lib. 12. c. 19. [y] Lib. 22. c. 8. [z] Lib. 13. p. 617.

habebatur, [a] ut omnibus eorum numiſmatibus illius imago imprimeretur. Scripſiſſe dicitur [b] Lyricorum libros novem, & etiam Epigrammata multa, Elegia, Iambos, Monodias, Epithalamium, aliáque multa. [c] Harmoniam mixo-Lydiam invenit; ab eâque hanc didicere tragœdi, qui eam cum Doricâ conjungentes tragœdiis adaptârunt. [d] Carmen etiam Sapphicum ab ejus nomine dictum primò excogitavit; & [e] plectrum invenit. Ei in poetices ſtudio maximè ſocia erat [f] Erinna; & ipſa etiam Mitylenæa erat, & maximè celebris ob trecenta carmina ab eâ in columm ſcripta, æquali olim laude cum Homeri carminibus celebrata; & quòd hæc ante decimum nonum ætatis annum, quo virgo occubuit, ſcripta ſuiſſent. De hâc & Sappho dicit poeta antiquus apud [g] Euſtathium.

Σαπφὼ δ' Ἠρίννης ὅσσον μελέεσσιν ἀμείνων,
Ἠρίννη Σαπφοῦς τόσσον ἐν ἑξαμέτροις.

Ἐν Συρακούσαις ἡ τῶν ὁμόρων κατεχόντων τὴν ἀρχήν.] Pro ὁμόρων Palmerius, & Dominus Johan. Marſhamus, opinantur legi debere Γεωμόρων, & non malè; de finitimis enim nullibi, de Geomoris autem apud [h] Herodotum Syracuſis rerum potientibus facta eſt mentio. Hi autem Geomori optimates erant, qui agrum Syracuſanum inter ſe partiti, ſervis ſuis, qui [i] Callicyrii dicebantur, elocabant colendum; indéque nomen adepti reipublicæ præerant, donec à Callicyriis ſervis ſuis expellerentur. Expulſi autem ad Gelonem Gelæ tunc tyrannum fugiebant; qui cùm eos Syracuſas iterum reduxiſſet, illorum ope obtinuit, ut illius etiam civitatis fieret tyrannus. Sed quia in Seldeni autographo legitur ὁμόρων, eam potiùs vocem in textu retinemus.

Ep. 38. . . . . . . π . . . . οντις Κύῤῥαν καὶ ὁ ἀγὼν ὁ γυμνικὸς ἐτέθη Χρηματίτης ἀπὸ τῶν λαφύρων ἔτη ΗΗ . . ΔΔΠΙΙ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Σιμω . . ος.] In primâ lacunâ ſupplet Palmerius, Ἀφ' οὗ Ἀμφικτύονες ἐνίκησαν ἑλόντες Κύῤῥαν, quæ ſupplendi ratio in Græcâ hiſtoriâ verſato ſatìs obvia eſt. In ultimâ lacunâ ſupplendum eſt Σιμωνος. In mediâ verò lacunâ, in quâ litera numeralis obliteratur, legendum eſſe ἔτη ΗΗΗ ΔΔΠΙΙ numerales notæ ſequentis Epochæ & eæ, quæ in hâc integræ relinquuntur, ſatìs oſtendunt.

Ἀμφικτύονες ἐνίκησαν ἑλόντες Κύῤῥαν.] Cum [k] Cyrrhæi ob mercaturam, quam cum Italis & Siculis exercebant, opibus aucti vectigalia acerbiùs exegiſſent ab iis, qui ad Oraculum Delphicum proficiſcebantur, ipſique etiam templo injurii eſſent; Amphictyones ſibi duces eligentes Cliſthenem Sicyonium, Alcmæonem Athenienſem, & Eurylochum Theſſalum, Solonis [l] Athenienſis ſuaſu iis bellum inferunt; ejuſdémque [m] aſtu Cyrrham capientes, in illius expugnationis memoriam, [n] ludos Pythicos in Apollinis honorem quinto quoque anno celebrandos inſtaurabant, captámque [o] urbem & agrum, illius incolis ſub haſtâ venditis, eidem deo conſecrantes Delphis in ſacros uſus tradidere: ab eóque tempore Cyrrha Delphorum, à quibus circa [p] 70 ſtadia ſeu 9 milliaria diſtabat, [q] navale fuit. Hæc urbs antiquitus [r] Criſſa dicebatur: ab eâque ſinus Corinthiacus, [s] Criſſæus etiam vocatus fuit; [t] in eo enim Sicyoni è regione ad oſtium Pliſti amnis in Phocide ſita fuit. In eodem latere Cyrrhæ oppoſita erat [u] Anticyrrha ideo ſic dicta, ob helleborum ibi natum [x] celebris; quæ herba, quum in aliâ Græciæ parte prope ſinum Maliacum magnâ copiâ naſceretur, occaſionem præbuit, ut urbs ibi condita Anticyrrha indè etiam diceretur. Utriuſque urbis nomen plerique apud antiquos non obſervatâ etymologiæ origine Anticyram ſcribebant. Ad utraſque, majori autem cum ſucceſſu ad poſteriorem ob hellebori præſtantiam, navigabant inſani.

[a] Pollux lib. 9. [b] Euſtathius ad Homeri Il. β'. p. 327. Suidas in Σαπφώ. [c] Plutarchus in libro de Muſicâ. [d] Diom. Grammat aliique. [e] Athenæus lib. 14. pag. 635. [f] Euſtathius ad Homeri Il β'. pag 327. [g] Ib. [h] Lib 7. [i] Herodot. lib. 7. Suidas in Καλλικύριοι. [k] Strabo lib. 9. Pauſan. lib. 10. Æſchines in orat. contra Cteſiphontem. Argumenta Pindari Pythiorum. Plutarch in Solone [l] Plutarchus in Solone. [m] Pauſanias lib. 10. [n] Pauſan. lib. 10. Argumenta Pindari Pythiorum. Strabo lib 9. [o] Pauſanias lib. 10. Æſchines in orat. contra Cteſiphontem. [p] Strabo 80 ſtadia, Pauſanias 60 Cyrrham à Delphis diſtare dicunt; ipſe, quo minus ab utriſque diſcedam, medium eligo. [q] Pauſan. lib. 10. Strabo lib. 9. [r] Pauſanias lib. 10. Euſtath. ad Il. Homeri β. pag. 273. [s] Euſtath. ib. [t] Pauſan. lib. 10. Strabo lib. 9. [u] Pauſan. lib. 10. Strabo lib 9. [x] Strabo lib. 9. Plinius lib. 25. c. 5.

Καὶ ὁ ἄγων ὁ γυμνικὸς ἐτέθη χρηματίτης ἀπὸ τῶν λαφύρων.] De Pythico certamine hìc agitur, quod [y] antiquiſſimum totius Græciæ fuiſſe perhibetur, ab ipſo Apolline, in cujus honorem celebratum fuit, primò inſtitutum. Cùm enim ille [z] è Delo inſulâ, ubi natus erat, cum matre Latonâ in Phocidem tranſiiſſet, in Parnaſſi montibus in latronem quendam Pythonem appellatum, quem, quia in montium latebris peregrinantibus inſidiabatur, Draconem etiam cognominabant, incidiſſe dicitur: quem in Apollinem irruentem cùm Latona priùs animadvertiſſet, exclamabat, [a] ἰὲ παῖ, ἴε παῖ; Apollo igitur emiſſâ ſagittâ Pythonem occidebat: & poſt victoriam [b] compoſito illo hymno, (quem à vocibus, quibus mater eum ad pugnam excitabat, factâ in iis quâdam mutatione ἰὴ παιὰν, i. e. *Io Pæan*, dictum Græci in prœliis, & maximè poſt victorias canebant) in memoriam hujus latronis à ſe occiſi [c] certamina muſica, in quibus hic hymnus à citharœdis ad citharas caneretur, ſingulis octenniis agenda Delphis inſtituit; eáque ſeu à Pythonis, quem occidebat, ſeu potiùs ab urbis illius Pythûs, ubi celebrata erant, nomine Pythica appellabat; urbs enim Delphica antiquitus à Pythone [d] Pytho dicebatur; indéque Apollo, quia in eâ maximè colebatur, Pythius, & vates, quæ reſponſa ab illius oraculo dabat, Pythia dicebantur. [e] In hôc certamine primus viciſſe dicitur Chryſothemis Cretenſis, cujus pater Carmanor Apollinem de cæde purgâſſet; & poſt eum Philammon, & deinde Thamyris Philammonis filius: & tandem poſt multos annos hoc certamen etiam ingreſſus eſt Heſiodus poeta; ſed, quòd ad cantum citharam pulſare non poterat, repulſam tulit. Poſtea verò omnino neglecta & diu intermiſſa fuere certamina Pythica, [f] donec Amphictyones poſt captam Cyrrham ſecundùm [g] Pauſaniam anno tertio quadrageſimæ octavæ Olympiadis, ſecundùm Marmor verò anno ſecundo quadrageſimæ ſeptimæ, eodem modo quo Iphitus Olympiaca, de novo iterum inſtituerunt: & citharœdis, [h] qui ſoli antiquitus in his ludis certabant, aulœdos etiam adjecerunt, (quos proximâ Pythiade, quòd minimè gratum erat, quod ab iis canebatur, iterum ſuſtulerunt) eóſque, qui citharâ ludentes ſinè cantu modulabantur carmen, quod nomus ſeu modus Pythius dicebatur. De eo legas Strabonem lib 9. pag. 421. quæque è Strabone tranſcripſit Julius Scaliger Poetices lib. 1. c. 23. Et præter hæc Muſica certamina [i] Gymnica etiam & Equeſtria proponebantur; tandemque etiam armatorum curſus, & bigarum certamen, cæteráque ludicra addebantur. Antiquitus hæc [k] certamina enneaeterica erant, i. e. poſt exactos octo annos in initio noni cujuſque anni agebantur; poſt eorum autem inſtaurationem ſingulis [l] quadrienniis, eodem modo quo Olympiaca, celebrata fuere. In eo agone, [m] qui poſt captam Cyrrham proponebatur, pecuniæ ex illius urbis ſpoliis; in aliis verò omnibus [n] coronæ tantùm è lauro factæ victoribus pro præmiis dabantur: atque ideo ille agon χρηματίτης, cæteri omnes ςεφανῖται dicebantur. Locus certaminis equeſtris erat [o] Campus Cyrrhæus; cætera verò omnia ipſis Delphis acta fuiſſe videntur. [p] Ludorum præſides Amphictyones, curatores verò Delphi fuere. Si de his plura velis, legas ex antiquis Strabonem lib. 9. Pauſan. lib. 10. Argumenta Scholiis Pindari Pythiorum præfixa. E modernis verò Julium Scaligerum, Poetices lib. 1. cap. 23. Cœlium Rhodiginum Antiq. Lect. lib. 14. cap. 19. Petrum Fabrum in Agoniſtico lib. 1. cap. 17. & 25. & lib. 2. cap. 24. & Dominum Johannem Marſhamum in Canone Chronico, pag. 619 [q].

Ep. 39. Ἀφ᾽ οὗ . . . . ανίτης ἀγὼν πάλιν ἐτέθη ἔτη ΗΗΗΔΠΙΙΙ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Δαμασίου τοῦ δευτέρου.] In lacunâ obvium eſt ſupplere ςεφανίτης. Agon enim Pythicus poſt inſtaurationem illius ab Amphictyonibus factam [r] primò χρηματίτης, poſtea verò ςεφανίτης fuit.

[y] Pauſan. lib. 10. [z] Argumenta Pythiorum Pindari. Strabo lib 9. [a] Strabo lib 9. Clearchus Solenſis in primo libro proverbiorum. [b] Strabo lib 9. Euſtathius ad Homeri Il χ'. pag 1275. vide etiam illum ad Il. α'. pag 137 & 138. [c] Strabo lib. 9. Pauſan lib. 10. Argumenta Pythiorum Pindari. [d] Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag 274. Phavorinus in Πυθώ. [e] Pauſan. lib. 10. [f] Strabo lib. 9. Pauſan ib. Argumenta Pythiorum Pindari, Helladius apud Photium. [g] Lib. 10. [h] Pauſan. ib. Strabo lib. 9. [i] Pauſan. lib. 10. Strabo lib. 9. [k] Cenſorinus cap. 18. [l] Pauſanias lib. 10. [m] Pauſan. lib 6 & 10. [n] Pauſan. ib. [o] Pauſan. in Phocicis, in fine ferè. [p] Strabo lib 9. Pauſan. lib. 6 & 10. Argumenta Pythiorum Pindari. [q] *Edit. Franeq.* p 666. [r] Pauſanias lib. 6 & 10.

Ep. 40.

Ep. 40. Ἀφʹ οὗ ἐν Ἀθ … αις κωμω …… ρ …… εθη … σαν … τῶν Ἰκαριέων ηὑρέντος Σουσαρίωνος, καὶ Δολον … ῖεθ .. ππω τῶν ἰσχαδ …. αρτιχο .. νοινε .. ερ .. ος …..] Priores lacunas ſic ſupplet Palmerius; Ἀφʹ οὗ ἐν Ἀθήναις κωμῳδία πρῶτον ἐτέθη ἐπὶ ζανίσι τῶν Ἰκαριέων εὑρόντων Σουσαρίωνος καὶ Δόλωνος τεθείππω τῶν ἰσχάδων ἀρτιχον πίθον οἴνε; quibus ipſe addo ἀνέφερεν ἔτη HHH … ἄρχοντος Ἀθήνησι ….. De anno & Archontis nomine conjectandi nullum datur fundamentum.

Ἐν Ἀθήναις κωμῳδία πρώτη ἐτέθη ἐπὶ ζανίσι.] De comœdiæ origine & vocis etymologiâ multa & diverſa legas apud Donatum in Prolegomenis ad notas in Terentium, Diomedem Grammaticum lib. 3; Scholiaſtem Ariſtophanis in iis, quæ ſcholiis ſuis præmiſit; Athenæum lib. 2. Ariſtotelem de Poeticâ, & Etymologicum in κωμῳδία. Maximè autem mihi placent, qui κωμῳδίαν [s] ἀπὸ τῆς κώμης, καὶ τῆς ᾠδῆς dictam volunt. Comœdiæ enim antiquitus erant cantilenæ in honorem Bacchi poſt comeſſationes & compotationes à paſtoribus & ruſticis per Atticæ δήμους ſeu vicos decantatæ; maximè verò in Icario oppido, ubi ſecundùm [t] Athenæum, tum comœdia, tum tragœdia, ab ebrietate & temulentiâ, τῆς τρύγης, i. e. vindemiæ tempore originem habuere; atque ideo utræque communi nomine antiquitus τρυγῳδίαι dicebantur. Et profectò in initio non tantùm nomine, ſed aliis etiam multis conveniebant comœdia & tragœdia; [u] utraque enim tum erat carmen αὐτοσχεδιαστικὸν, & ſimplex, ſinè perſonis aut ſcenarum ornatu decantatum; utraque erat [x] convitiis plena: & in hòc tantùm antiquitus diſcrepabant, quòd comœdia mimo, tragœdia ſatyræ propiùs accedentes, hæc ſeverè, illa ridiculè civium primorum vitia perſtringebat. Comœdia autem, quæ poſtea viguit, ab hâc longè diverſa erat: quatuor enim Athenis numerantur comœdiæ ætates, in quibus omnibus magnas mutationes ſubiit, donec eam tandem, quam nunc habet, à Menandro obtinuit perfectionem. Prima illius ætas [y] à Suſarione, de quo hìc in noſtro Marmore agitur, habuit initium; ille enim, quia primus comœdiam Athenis edidit, pro illius inventore à pleriſque habetur. Sed comœdia longè ante Suſarionem (quem inter annum Epochæ Marmoreæ 318, & 297, i. e. inter Olympiadem 50 & 540, quo tempore maximùm inclaruit Solon Athenienſis legiſlator, floruiſſe indicat mutilum Marmor) per Atticæ vicos [z] videtur decantata fuiſſe. Suſarion autem eam, quæ priùs per compita inconditè canebatur, primus ἐπὶ ζανίσι in populi conſpectu edidit; & αὐτοσχεδιαστικὸν illud paſtorum carmen ita excoluit, ut in urbem ipſaſque Athenas deinde recipi dignum videretur. Hæc tamen comœdia, utpote jam in primis incunabilis, valde rudis erat: [a] ex ſolo enim choro ſinè hiſtrionum perſonis conſtans nec ſcenæ ornatum nec ullius fabulæ argumentum habuit; ſed in eâ civium res geſtæ, cum eorum nominibus qui geſſerunt, palàm in conſpectu populi inconditè decantabantur. Comœdiæ fictum argumentum primò addidere, & talari veſte in ſcenâ uſi ſunt [b] Epicharmus, & Phormus Siculi; qui eodem tempore, regnantibus Syracuſæ Gelone & Hierone, in Siciliâ ſimul floruere: ibique primò circa horum tempora, hæc dramatis ſpecies, habitâ ad originem ratione, quia per Atticæ vicos olim decantata erat, κωμῳδία dicebatur. Κωμῳδία [c] enim non eſt Attica, ſed Dorica vox; Doricis enim κῶμαι Atticis δῆμοι dicuntur. Cùm autem Epicharmus, quòd coram Hieronis uxore obſcœnum quid protuliſſet, ab illo ſolum vertere coactus in [d] Co inſulâ exulâſſet; indè inſigniſſimæ eæ, quas ſcripſerat, fabulæ, cum iiſque hoc Doricum earum nomen ad omnes Græcos ipſóſque etiam Atticos tranſiere: apud quos Epicharmi comœdiæ tanto deinde in pretio fuere, ut [e] Chonnidas, Magnes, & Mullus inſigniſſimi Athenis poetæ comici, ad earum exemplar ſcripſere, quas deinde edidere comœdias; primíque dicuntur fuiſſe, qui in comœdiis ſuis præter civium convitia fictum aliquod argumentum habuere. Sed hactenus è ſolo choro conſtabat vetus comœdia; eáque erat, quæ

[s] Donatus in Prolegomenis ad Terentium. Scholiaſtes Ariſtophanis in Prolegomenis ad Ariſtophanem. Etymolog. in Κωμῳδία. [t] Lib. 2. [u] Donatus & Scholiaſtes Ariſtophanis ubi ſup. Ariſtoteles de poetica. [x] Donatus in Prolegomenis ad Terentium. Scholiaſtes Ariſtophanis. Ariſtot. de poeticâ. [y] Diomedes Gram. lib. 3. Scholiaſtes Ariſtoph. ib. Clemens Strom. l. 1. [z] Vide Plat. in Minoe. [a] Platonius περὶ διαφορᾶς κωμῳδιῶν. Scholiaſtes Ariſtophanis in Prolegomenis. Donatus in Prolegomenis ad Terentium. Ariſtot. Poet. [b] Ariſtoteles poetices, cap. 5. Suidas in Ἐπίχαρμος & Φόρμος. [c] Scholiaſtes Ariſtophanis in Prolegomenis. Ariſtoteles poetices cap. 3. [d] Diomedes Gram. l. 3. [e] Ariſtot. Poet. Diomedes Gram. lib. 3.

3 primâ

Digitized by Google

primâ comœdiæ ætate Athenis viguit. Poſtea autem multa alia ei addita fuere: & tunc, eo ſcilicet tempore, quo Pericles Athenis maximè floruit, ſecunda comœdiæ ætas habuit initium. Cùm enim ſub illius præſtantiſſimi viri adminiſtratione [f] Republicâ maximè florente, & urbe in pace conſtitutâ, populus ex otio ſcenicis ludis magnopere ſe dediſſet, magnâque victoribus donâſſet præmia; iis exſtimulati poetæ comici ad excolendas fabulas ſuas, ut populo deinde magis placerent, multa invenere. [g] Cratinus hiſtriones induxit, & comœdiam in actus diſtribuit; [h] Crates, Plato c omicus, Pherecrates & Phrynichus alia addidere; donec tandem tempore belli Peloponneſiaci ab Eupolide & Ariſtophane omnino perfecta erat. Illa comœdia, quæ his duabus prioribus comœdiæ ætatibus Athenis viguit, vetus comœdia dicebatur. Mordaciſſima autem erat hæc [i] comœdia, & nonnunquam obſcœna; & nominatim perſtringebat vitam moreſque primatum: atque ideo populo maximè placebat, cui ex invidiâ ſemper gratum erat convitia de potentioribus imò & melioribus audire. Atque ideo ut infimorum plauſum captarent, neutris parcebant poetæ comici; ſed eâdem licentiâ, quâ Cleonem, Cleophontem & Hyperbolum ſeditioſos & improbos, optimos etiam Euripidem & Socratem in ſcenâ lædebant; quorum hunc in Nebulis, illum in Equitibus Ariſtophanes traducebat. [k] Sed cùm poſt captas à Lyſandro Athenas totum reipublicæ regimen abolitâ democratiâ penès optimates eſſet, ſublata eſt hæc maledicendi licentia, lege latâ, ut iis licitum eſſet, qui in ſcenâ injuriis affecti eſſent, poetam in jus vocare. Ab hôc igitur tempore ſublato è comœdiâ choro, in quo maximè regnabat maledicentia, incœpit tertia comœdiæ ætas; quæque in eâ vigebat, poſtquam comœdia nova inventa erat, media comœdia dicebatur: cujus generis fabulæ inſigniores Athenis editæ 1017, & poetæ comici earum ſcriptores 57 numerantur, quorum Antiphanes & Stephanus fuere celeberrimi. Hæc comœdia à veteri differebat, quòd chorum non habuit, & neminem nominatim lædebat, niſi ipſos comicos: poſt enim latam hanc contra convitia legem ſemper poetis indulta licentia erat aliorum poetarum dicta & ſcripta cavillari; in quibus igitur hoc factum erat, choro παρεκβάτης ſucceſſere Sed cùm in his poetæ non tantùm ſuæ profeſſionis hominibus, ſed alios etiam è potentioribus civibus, celato nomine, obſcurè & ænigmaticè læderent, quæque in hos effuſa erant convitia, ſinguli in ſe dicta fuiſſe ſuſpicarentur; temporibus Alexandri Magni, hâc etiam maledicentiâ prohibitâ, omnis deinde reprehendendi poteſtas è comœdiâ ſublata eſt; illiúſque ab hôc tempore quarta ſecuta eſt ætas: quæque in eâ viguit, [m] comœdia nova dicebatur, quæ prologo etiam donata à comœdiâ mediâ differebat, quòd hunc loco παρεκβάσεων, ſublatâ omni maledicendi licentiâ, habuit; à veteri ſecundæ ætatis, quòd choro etiam caruit; à veteri primæ ætatis, quòd illa è ſolo choro ſinè perſonis, hæc è ſolis perſonis ſinè choro conſtabat. Hujus novæ comœdiæ ſcriptores Græci [n] inſigniores erant ſexaginta quatuor; quorum Philemon, Menander, Diphilus, Philippides, Poſidippus & Apollodorus in Prolegomenis ad Scholia Ariſtophanis, utpote eorum celeberrimi, nominantur. Omnium autem judicio maxima gloria fuit Menandri; cujus fabulæ numerantur 108, à quo comœdia ultimam adepta perfectionem, talis primò facta eſt, qualis à noſtræ ætatis comœdis in ſcenâ exhibetur. E triplici hâc comœdiâ Romani novam ſolam imitabantur; primúſque, qui eam Romæ edidit, erat [o] Livius Andronicus, Marci Livii Salinatoris, cujus & liberos erudierat, libertus; qui anno U. C. 514. C. Claudio Centone, & M. Sempronio Tuditano Coſs. anno ſecundo poſt finitum primum bellum Punicum, tum comœdiæ, tum tragœdiæ Romanis exhibendæ primus autor erat. Livii exemplum quinquennio poſtea ſecutus eſt [p] Nævius, qui belli etiam primi Punici, cui interfuit, hiſtoriam ſcripſit. Poſt illum autem [q] Licinius, Cæ-

[f] Plutarch. in Pericle. [g] In Prolegomenis ad Ariſtoph. [h] Ariſtot. de Poet. Diomedes lib. 3. Platonius περὶ διαφορᾶς κωμῳδιῶν. Scholiaſtes Ariſtophanis in Prolegomenis. Donatus in Prolegomenis ad Terentium. [i] Horat lib. 1. Sat 4. Acron Scholiaſtes Horatii ad illum locum. Donatus in Prolegomenis ad Terentium. Auguſt. civit. Dei, lib 4. c. 9. [k] In Prolegomenis Terentianis Horatius de Arte Poeticâ, & Acron Scholiaſtes illius [l] In Prolegomenis ad Ariſtophanem. [m] In Prolegomenis Terentii, & Ariſtophanis, & in Platonio. [n] Prolegomena Ariſtoph. [o] Livius hiſtoricus, lib. 7. Diom. grammat. lib. 3. Acron in Horat. lib. 2. Epiſt. ad Aug Caſſiodorus in Coſs. Cicero in Bruto & Tuſcul. quæſt. Prol. Valer. Max. lib 2. cap. 4. A. Gellius lib. 17. cap. 21. [p] A. Gellius lib. 17. cap. 21. [q] A. Gellius lib 15 cap 24.

cilius, Plautus, Terentius, multique alii Comici Romæ inclaruere: omnium autem inſigniſſimi erant Plautus & Terentius. Eorum [r] fabulæ, quoad argumentum, dividebantur in Togatas & Palliatas; quoad perſonas, in Prætextatas, Trabeatas, Togatas & Tabernarias; quoad actionem, in Motorias, Statarias & Mixtas. Fabula Togata fuit, cujus argumentum erat Romanum; Palliata, cujus Græcum: toga enim Romana, pallium Græca veſtis erat. Fabula Prætextata erat, quæ è perſonis primariis, quales erant reges, Cæſares & magiſtratus Romani, quorum toga prætextata erat, conſtabat; quas eaſdem perſonas cùm [s] C. Meliſſus Auguſti libertus & bibliothecarius cum togis trabeatis in ſcenam introduxiſſet, eadem deinde fabula Trabeata etiam cœpit appellari. Fabula Togata erat, quæ è perſonis privatis, quæ ſolam ſimplicem gerebant togam, conſtabat. Fabulæ Tabernariæ ſecundùm [t] Scaligerum dicebantur, quarum perſonæ erant ex infimâ plebe, qualis in tabernis habitabant: ſecundùm Feſtum verò mixtæ erant è Prætextatis & Togatis; dicit enim ille in Schedis Pomponii Læti; *Togatarum duplex genus; prætextarum, hominum faſtigio, quæ ſic appellantur, quòd togis prætextis rempublicam adminiſtrent; tabernariarum, quia hominibus excellentibus etiam humiles permiſti, ut ſunt plagiarii, ſervi denique & cauponæ è tabernis honeſtè prodeunt perſæpe.* Atque ideo bene obſervat [u] doctiſſimus Voſſius, quòd fabula Prætextata & Trabeata plerumque erat tragœdia, qualis eſt Octavia, quæ attribuitur Senecæ; fabula Togata comœdia; & fabula Tabernaria mixta ex utriſque, quam Tragico-Comœdiam appellamus, cujuſmodi ſunt Amphitryo Plautina, & Græcorum Hercules Lycimnius. Tragœdia enim, cùm de rebus grandibus agat, è perſonis nobilioribus, quales erant reges, duces & magiſtratus; Comœdia, cùm de rebus jocoſis erat, è privatis & vilioribus: Tragico-Comœdia verò, cùm illius argumentum erat mixtum, ex utriſque conſtabat. [w] Motoria comœdia erat, cujus actio erat turbulentior; Stataria, cujus actio erat quietior; in Mixtâ utraque concurrebat. Motoria eſt Amphitryo; Stataria Ciſtellaria; Mixta Eunuchus & Andria. Comœdia, quoad quantitatem, dividebatur in Actus; & in Prologum, Protaſin, Epitaſin & Cataſtrophen. Actus erant quinque, & hi rurſus in Scenas dividebantur. Actus diſtinguebantur antiquitus chori interventu; choro autem ſublato tibicinum cantu. Diſtributio fabulæ in actus ab ipſis poetis, actûs verò in ſcenas à grammaticis, excogitata fuit; eáque è veteribus Plauti & Terentii codicibus abeſt. Prologus eſt proœmium fabulæ à novæ comœdiæ ſcriptoribus primò excogitatus. Protaſis eſt dramatis initium, quo, quod anteceſſit, narratur, & ad reliquam fabulam via munitur. Cataſtrophe eſt exitus fabulæ, quo exponitur fortuna in tragœdiâ in pejus, in comœdiâ in melius converſa. Epitaſis eſt, quicquid fabulæ inter Protaſin & Cataſtrophen interceſſit. Tam comœdiæ quàm tragœdiæ in theatro agebantur, quod in [y] modum erat hemicycli, in quo erat ſcena, proſcenium, pulpitum & orcheſtra. Scena erat frons theatri ab uno ejus cornu ad alterum cum coopertura; Proſcenium locus erat ante ſcenam porrectus; Pulpitum in proſcenio erat, in illúdque prodibant actores: Orcheſtra fuit, ubi apud Græcos ſaltarent, apud Romanos Senatores ſpectarent. Scena erat pulpito altior, pulpitum proſcenio & orcheſtrâ. [z] Comœdias Romæ edendi quadruplex erat occaſio. Vel enim à Curulibus Ædilibus in ludis Megalenſibus magnis diis conſecratis, vel in honorem Apollinis, vel pro ſalute plebis, vel in funere alicujus viri patricii ad retinendum populum, dum pompa funebris inſtitueretur, edebantur. Athenis autem multò frequentiùs exhibiti fuerunt Ludi ſcenici; præſertim poſt bellum Peloponneſiacum, quo tempore his & diebus feſtis celebrandis ita dediti fuere Athenienſes, ut [a] eorum gratiâ neglectâ armorum omníque imperii propagandi curâ, per tam fœdiſſimum otium ſemetipſos & rempublicam Macedonibus in ſervitutem prodidere. De Comœdiâ plura legas apud Julium Scaligerum poetices lib. 1. & lib. 3. Lilium Gyraldum Hiſt. Poet. Dial. 6. & Voſſium Inſtitutionum poeticarum lib. 2. Ex antiquioribus autem legas Prolegomena

[r] Prolegomena Terentiana. Diomedes gram. lib. 2. [s] Suetonius in illuſtribus grammaticis. [t] Poet. lib. 1. [u] Poeticarum inſtitutionum lib 2. [w] Prolegomena Terentiana. Diomed. grammat. [y] Vitruvius lib 5. cap. 3. & ſeq. & in Proœm. lib. 7. Tertullianus de ſpectaculis, aliique. [z] Prolegomena Terentiana. [a] Juſtin. lib. 6.

Donati

Donati ad Terentium, Platonium, Ariſtotelem de poeticâ, quæque Scholiaſtes Ariſtophanis de comœdiâ habet in Prolegomenis ad Ariſtophanem.

Τῶν Ἰκαριέων εὑρόντων Σουσαρίωνος, καὶ Δόλωνος.] Icaria oppidum Atticæ in montibus [b] Icariis ſitum, & Δῆμος tribus Ægeidis fuit; omnes enim Atticæ villæ Δῆμοι dicebantur. Celebris erat hæc villa [c] ob hircum ibi, quòd vitem læſiſſet, Baccho primùm immolatum; cui cùm etiam Icarienſes circa aram fumantem αὐτοσχεδιαστικὰ quædam carmina decantarent, in quibus potentiorum mores vitámque perſtringebant, ab his ſacrificiis, tum comœdia, tum tragœdia dicuntur originem habuiſſe: utræque enim in Icario vico natæ fuerunt, indeque illa à Suſarione, hæc à Theſpide Athenas primò allatæ; utrique enim hi Icarienſes erant. [d] Suſarionis ſenarii aliquot de fœminâ citantur Stobæo Sermone 67: iidem ſunt, quos, diſſimulato Stobæi nomine, habet Gyraldus de Poetis Dialogo 6, qui nihil aliud de Suſarione à ſe repertum eſſe ait. Sed præter Stobæum de Suſarione habet Diomedes grammaticus, quod ad rem noſtram magis pertinet, [e] eum in Icario vico comœdiæ inventorem fuiſſe. Clemens etiam Alexandrinus habet Strom. lib. 1. Ἐπενόησεν κωμῳδίαν Σουσαρίων ὁ Ἰκαριεύς: & in Prolegomenis ad Ariſtophanem etiam dicitur, τὴν κωμῳδίαν εὑρῆσθαί φασιν ὑπὸ Σουσαρίωνος. Nónne Sannyrion idem fuit, qui Suſarion hic dicitur? haud rarum enim eſt, ut nomina, quæ rarò occurrunt, depravatiſſimè à librariis deſcribantur. Sannyrionis autem Athenienſis comici nomen apud Athenæum aliquoties occurrit: habet etiam Suidas; & veteris comœdiæ autor primus aut inter primos fuiſſe dicitur; vide Julium Scaligerum poetices lib. 1. cap. 7. Voſſium Inſtitutionum poeticarum lib. 2. & Gyraldum Poet. Dial. 6. Pro quâ re ulterius facit, quòd in iiſdem Ariſtophanis Prolegomenis, qui comœdiæ inventor fuit, in uno loco Suſarion, in alio Sannyrion appellatur: nec contrà facit, quòd Sannyrion Athenienſis, Suſarion Icarienſis dictus fuerit; qui enim Icarienſis, neceſſariò etiam Athenienſis erat; populus enim Athenienſis in Tribus, & Tribus in Δήμους dividebantur; cùm igitur Icarium oppidum eſſet Δῆμος Tribûs Ægeidis, quicunque illius oppidi incolæ erant, neceſſe eſt etiam cives Athenienſes fuiſſe.

Οἱ τεθρίππω τῶν ἰσχάδων ἄρσιχον, πίθον οἴνου ἀνέφερον.] Sic locum reſtituit Palmerius. De talibus autem præmiis negat ſe aliquid unquam legiſſe; ſed ſi Donati Prolegomena ad Terentium, aut [f] Diomedem grammaticum unquam inſpexiſſet, ibi legere poterat, ſolenne eſſe in Bacchi feſtis cantoribus pro præmio utrem muſti plenum accepiſſe: qui verò antiquitus, i. e. in primâ veteris comœdiæ ætate Athenis in Bacchi feſtis canebant, [g] tragœdi & comœdi fuere. Manifeſtiùs dicit Ariſtophanis Scholiaſtes, Τρυγῳδίαν εἶπεν ἀντὶ τοῦ κωμῳδίαν, διὰ τὸ τοῖς νικῶσι κωμικοῖς τρύγα δίδοσθαι, τουτέστι νέον οἶνον. Amplioribus autem poſtea, qui comœdiâ vincebat, præmiis donabatur. Temporibus Alexandri legem latam invenimus, autore [h] Lycurgo oratore, ut qui comœdiâ vincerent, ſi Athenienſes non eſſent, jure civitatis donarentur.

Ep. 41. Ἀφ' οὗ Πεισίστρατος Ἀθηνῶν ἐτυράννευσεν ἔτη ΗΗΠΔΔΔΔΠΙΙ Ἄρχοντος . . . . ια . . . . ου.] In primâ lacunâ ſupplendum eſſe Ἀθήνησι, methodus per totum Marmor obſervata ſatìs evidenter oſtendit. In ſecundâ è [i] Plutarcho, qui dicit Piſiſtratum tyrannidem Athenis occupâſſe, cùm Comias Archon eſſet, reſtituo Κωμίου. De Piſiſtrato, & quomodo tyrannidem Athenis obtinuit, eámque, poſtquam multos annos tenuerat, filiis reliquit, legas Herodotum lib. 1. & lib. 5. Thucydidem lib 1. Plutarchum in vitâ Solonis, quæque ex his aliiſque antiquis autoribus collegit eruditiſſimus in Græcâ hiſtoriâ Johannes Meurſius in libro ſingulari de Piſiſtrato.

[b] Stephanus in Ἰκαρία Heſychius in Ἰκάριος. Solinus cap. 17. Plinius l. 4 c 7. Harpocrat in Ἰκαριεύς.
[c] Porphyr. περὶ ἀποχῆς.
[d] [*Eadem hæc, cum minimâ mutatione, apud Selden. leguntur prius p. 130. l. 48*]
[e] Diomed. l. 3.
[f] Lib. 3.
[g] Diomed ib.
[h] Plutarch. in vitâ Lycurgi oratoris.
[i] In vitâ Solonis.

Ep. 42. Ἀφ' οὗ Κροῖσος . . . Ἀσίης . . . . . . Δέλφους α . . . . ΔΔΔΔΙΙ Ἀρχοντος Ἀθήνησι τοῦ Δήμου.] Sic legit Seldenus, ultimáque hujus Periochæ verba interpretatur, *Archonte Athenis populo*, quaſi hôc anno nullo Athenis Archonte electo totum regimen penès populum eſſet. Sed fœdiſſimè * erravit vir doctiſſimus; eum enim ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ pro ΕΥΘΥΔΗΜΟΥ legiſſe manifeſtiſſimum eſt: Euthydemus enim, ut notat autor Anagraphes Olympiadum cum Euſebianis à Scaligero editæ, Archon erat anno primo quinquageſimæ ſextæ Olymp. qui an. eſt Epochæ noſtræ Marmoreæ ΗΗΓΔΔΔΔΔΠΙΙ; quem ipſe Seldenus monet, & literæ numerales, quæ relinquuntur integræ, demonſtrant, hìc ſupplendum eſſe. In cæteris lacunis ſuppleo, Ἀφ' οὗ Κροῖσος τῆς Ἀσίας ἐβασίλευσε, καὶ εἰς Δέλφους ἀπέστειλεν ἐπ. De initio regni Crœſi in mutilo hôc Marmoris loco agi ex Euſebio liquet; ſecundùm illum enim Alyattes Crœſi pater 49 annos regnavit; ſi igitur Alyattes an. Ep. Mar. 341. regnare inceperit, annus Ep. Mar. 292. erit primus regni Crœſi.

Εἰς Δέλφους ἀπέστειλεν.] Apollinem Delphicum magnâ ſemper religione coluere Lydorum reges; maximè verò illum veneratus eſt Crœſus Sæpius enim ad conſulendum illius oraculum miſit; maximáque, quæ in hujus dei templo Delphis antiquitus videbantur, donaria ab hôc rege dicuntur conſecrata fuiſſe. Celeberrimum apud antiquos fuiſſe oraculum Delphicum ſatìs notum eſt. Sed quam originem habuit, & quale fuit, nemo ſatìs explicavit. Mihi igitur in animo erat plenam illius hiſtoriam, quanta haberi poterat ex antiquis ſcriptoribus, hìc ſubjungere; ſed cùm hoc opus nimis longum eſſet, & ipſe monear ad finem properare, à propoſito cogor decedere: atque ideo tibi impræſentiarum hæc de eo ſufficiant, quæ habet Diodorus Siculus Bibliothecæ ſuæ lib. 16. *Sed quoniam tripodis mentio hìc facta ſit, hiſtoriam antiquitùs de eo traditam hìc repetere non intempeſtivum arbitror. Olim à capris hoc oraculum inventum fuiſſe memoratur, cujus gratiâ mactatis ut plurimùm capris ad hunc uſque diem Delphi conſulunt oraculum. Inventionis hunc porrò modum tradunt. Terræ hiatus eo loco fuit, ubi nunc adytum, quod vocatur, templi exiſtit; circúmque hunc capræ paſcentes oberrârunt, quòd Delphi tunc nondum incolerentur. Ibi frequenter accidit, ut, quæcunque propiùs ad voraginem accedens deſpiceret, mirum in modum exſultaret, & vocem ab uſitatâ priùs diſſonam emitteret. Id paſtor gregis, ut inſolens, admiratus, quid rei foret, exploraturus acceſſit; & ipſe deſpectans eodem modo, quo capræ, affectus abiit: nam iſtæ ut divino afflatæ ſpiritu ſe geſſere, hic futuros eventus præcinebat. Mox famâ ad accolas divulgatâ tam miris modis affectos fuiſſe, qui ſpecui approximârunt, plures eò loci convenere: cúmque propter rei novitatem periculum facerent omnes, quicunque propiùs adierant, furore divino corripiebantur; hinc locus ille, ut fatidicus pro miraculo habitus, terræque Oraculum credebatur. Duravit ad tempus illud mos, ut qui divinare vellent, antro propinquantes de futuris alter alteri reſponſarent. Sed cùm multi per exceſſum mentis lymphaticum in ſpecum deſultarent, omnéſque è conſpectu hominum auferrentur; conſultius accolis viſum, ne quis alius idem periculum incurreret, unam fœminam omnibus vatem conſtituere, quæ fatidicis poſthac effatis præeſſet; machinámque ei fabricari, quâ conſcenſâ citra noxam afflatu divino repleri, & conſulentibus vaticinari poſſit. Machinæ tres erant baſes, unde tripodis illi nomen obvenit. Figuram ejus propemodum omnes hodiéque conflati ex ære tripodes imitantur. Quemadmodum igitur oraculi ſedes inventa, quibúſque de cauſis tripus extructus ſit, ſatìs jam declaratum arbitror. Oracula à virginibus olim data fuiſſe fama eſt, quòd & naturam haberent incorruptam, & ob virginitatem Dianæ ſimiles eſſent; adde, quòd ſervandis oraculorum ſecretis magìs idoneæ viderentur; ſed poſterioribus temporibus aiunt Echecratem Theſſalum ad Oraculum profectum viſam fatidicam vatem ob eximiam illius pulchritudinem deperire, & ei per vim raptæ ſtuprum intuliſſe: quod facinus Delphos impulit, ut lege ſancitâ caverent, ne virgo deinceps, ſed fœmina quinquagenariâ major, virgineo tamen ornatu, in memoriam antiqui in vaticinando moris, dei reſponſis præſideret.* Hactenus Diodorus. Si plura

* [*Hunc errorem antea correxerat Palmerius. Vide priùs p. 215. l. 12.*]

velis

a

velis de hôc oraculo, ſparſim poſſis colligere è [k] Strabone, [l] Pauſaniâ, [m] Plutarcho, aliiſque antiquis autoribus.

Ep. 43. Ἀφ' ȣ̃ Κῦρος ὁ Περσῶν βασιλεὺς Σάρδεις ἔλαβε, καὶ Κροῖσον ὑπὸ . . . . ης σφαλ . . . . καὶ Ἱππώναξ κατὰ τȣ̃τον ὁ Ἰαμβοποιός.] Lacunas ſic ſupple, καὶ Κροῖσον ὑπὸ Πυθίης σφαλλόμενον ἐζώγρησεν, ἔτη ΗΗΙΔ̄ΔΔΠΙΙΙ Ἄρχοντος Ἀθήνησι . . . . . καὶ Ἱππώναξ, &c. Crœſum enim ab Oraculo Delphico, quod prædixerat eum magnum imperium everſurum, ſi fluvium Halym tranſiiſſet, deceptum Cyro bellum intuliſſe; ab eóque victum, & poſtea, expugnatis Sardibus, captum fuiſſe, ſatis nota eſt hiſtoria. Eam narrant Herodotus lib. 1. Xenophon in Κυροπαιδείᾳ, Juſtinus lib. 1. Frontinus lib. 2. & lib. 3. Polyænus lib. 7. aliique. Annum ſupplevi ex Euſebio; qui dicit Crœſum 15 annos Lydis imperâſſe: cui conſentit etiam [n] Herodotus, qui dicit Crœſum, poſtquam quatuordecim annos regnâſſet, i. e. in initio decimiquinti captum fuiſſe. Si igitur Epochæ Marmoreæ annus 292 ſit primus annus regni Crœſi, annus Ep. Mar. CCLXXVIII eſt ultimus illius. Poſt annum Epochæ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι, obſervata per totum Chronicon methodus jubet ſupplere; nomen autem illius, qui hôc anno Archon Athenis fuit, in ultimâ lacunâ obliteratum è nullâ hiſtoriâ poſſum ſupplere.

Ὑπὸ Πυθίης.] [o] Pythia vates erat, quæ Oracula Apollinis Delphici conſulentibus dabat reſponſa. Quoties enim aliquis ad templum acceſſerat ad deum de re aliquâ conſulendum, peractis ſacrificiis huic vati cauſam adventûs exponebat: quæ conſcenſo tripode, qui in ſpecu erat, ubi ſpiritum acceperat, ſolutâ oratione Oraculum proferebat; quod poetæ quidam fani adminiſtri in verſus numeróſque redigentes ei, qui Apollinem conſulebat, carminibus tradidere.

Ἱππώναξ ὁ Ἰαμβοποιός.] Carmen Iambicum, quo Hipponax hic dicitur inclaruiſſe, ſic dictum fuit [p] ἀπὸ τȣ̃ ἰάπτειν, quod eſt *convitiari, maledicere*; antiquiſſimus enim Iamborum uſus in convitiando fuit. Cùm enim [q] Archilochus Parius invectivum in Lycamben, quòd ei filiam Neobulem deſpondens deinde mutatâ voluntare non dederit, & in ipſam etiam Neobulem ſcripſiſſet; hoc carminis genus primus invenit, in quo tantam amarulentiam poſuit, ut quos eo læſerat, ad laqueum adegiſſe perhibetur. [r] Hanc igitur cum Homero gloriam communem habuiſſe dicitur, quòd opus, cujus autor erat, in eo perfectiſſimum inveniatur. Præter Archilochum autem [s] duo tantùm memorantur, qui in Iambis inclaruere: Simonides ſcilicet Amorginus; & Hipponax Epheſius, de quo in hôc loco agit Chronographus noſter. [t] Huic notabilis vultûs fœditas erat, quam ob rem imaginem ejus Bupalus & Anthermus pictores Chii laſciviâ jocorum propoſuere ridentium circulis: quod Hipponax indignatus, in injuriæ vindictam ad ſcribendum Amphilochium carmen ſe magnâ induſtriâ dedit; [u] illúdque, ut vehementiùs feriret, in Scazontem primò deflectens, tantâ amaritudine in Bupalum & Anthermum diſtrinxit, [x] ut eodem ſucceſſu, quo Archilochus ſocerum, ipſe hos deriſores ſuos ad laqueum adegiſſe perhibetur; atque ideo [y] Horatius utroſque jungit dicens,

> *Cave, cave; namque in malos aſperrimus*
> *Parata tollo cornua;*
> *Qualis Lycambæ ſpretus infido gener,*
> *Aut acer hoſtis Bupalo.*

Ep. 43. Ἀφ' ȣ̃ Θέσπις ὁ ποιητὴς . . . αχι . . . . . ος ἐδίδαξεν Ἀλ . . . . σιν . . . . τεθη . . . εσχος . . . . . . χ . . ἔτη ΗΗΙΔ̄ . . . ἄρχοντος Ἀθ . . . . . . ναιȣ τȣ̃ προτέρου.] Has lacunas à Palmerio & Seldeno hiantes relictas ſic ſuppleo, Ἀφ' ȣ̃ Θέσπις ὁ ποιητὴς

[k] Lib. 9. [l] Lib. 10. [m] In libris περὶ τȣ̃ εἰ τȣ̃ ἐν Δελφοῖς, καὶ περὶ τȣ̃ μὴ χρᾶν ἔμμετρα νῦν τὴν Πυθίαν, καὶ περὶ τῶν ἐκλελοιπότων τῶν Χρηστηρίων, aliiſque in locis. [n] Lib. 1. [o] Vide ea, quæ è Diod. ſuprà attulimus. Strabonem lib. 9. Pauſan. lib. 10. & Plutarchum in locis ſuprà citatis. [p] Proclus in Chreſtomathiâ. [q] Horatius in Epiſt. 3. ad Mecæn. lib. 1. & in Poeticâ, & Acron Horatii Schol. ad utraque hæc loca. Et etiam ad Epod. Proclus in Chreſtomathiâ. [r] Velleius Pater. l. 1. [s] Proclus in Chreſtomathiâ. [t] Plinius lib. 36. c. 5. [u] Dionyſ. Hal. Athenæus lib. 15. vocat Scazontem Hipponacteum Iambum. [x] Euſtathius ad Homeri Odyſſ. λ'. p. 1684. Cicero lib. 3. de Naturâ Deorum. [y] Epod. 6.

ἐξ ἁμάξης πρῶτος ἐδίδαξεν Ἄλκησιν, καὶ ἐτέθη τράγος ἆθλον νενικηκότι, ἔτη ΗΗΙΔΔ ΔΙΙ ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀλκαίου τοῦ προτέρου. X enim in αχι, pro Ξ facilè in exeſo Marmore legi poterat. I eſt dimidium literæ H, alterâ illius parte obliteratâ. X poſt ſextam lacunam pro K, ab exſcriptore lectum puto. Difficile enim ſæpe eſt in antiquis Marmoribus has literas diſtinguere. Ἀλκαίου in ultimâ lacunâ reſtituitur à Lydiato; quem vide in notis Chronologicis.

Θέσπις ὁ ποιητὴς ἐξ ἁμάξης πρῶτος ἐδίδαξεν Ἄλκησιν.] De hôc Theſpide controverſia eſt inter Grammaticos, [z] an erat decimus ſextus, an ſecundus, an omnino primus, qui tragœdiam docuit. Qui decimum ſextum dicunt, [a] inter Dores primò volunt natam fuiſſe tragœdiam, & [b] ab Epigene Sicyonio primò inventam; qui cum tragœdiam de Baccho docuiſſet, in quâ nihil ad Bacchum erat, notiſſimo inter Græcos proverbio, [c] οὐδὲν πρὸς Διόνυσον, quod ei poſt actam fabulam à populo acclamatum fuit, primò dedit initium. Hujus nonnullæ fabulæ [d] ab Athenæo citantur. Sed cùm tragœdia, quæ ante Theſpidem apud antiquos edebatur, carmen valde rude, & αὐτοσχεδιαστικὸν eſſet, eodémque modo, quo comœdia, è ſolo choro conſtaret; Theſpis, qui choro [e] perſonam addidit, fabulámque primò ex arte docuit, eámque totam ferè mutatam ita excoluit, ut quæ priùs à ſolis paſtoribus rudioribúſque villarum incolis decantabatur, ipſis deinde eſſet Athenis digna, meritò pro primo ipſius autore [f] à pleriſque habetur: atque ideo de eo dicit Horatius in Epiſtolâ de Arte Poeticâ,

Ignotum tragicæ genus inveniſſe Camœnæ
Dicitur & plauſtris vexiſſe poemata Theſpis,
Quæ canerent agerèntque peruncti fæcibus ora.

Theſpis enim nondum exſtructis theatris plauſtrum pro ſcenâ habuit, ex eóque docuit, quas populo exhibuit, tragœdias; atque ideo in mutilo Marmore ſupplevi, ἐξ ἁμάξης. Quæ in his agebantur tragœdiæ, eodem modo, quo comœdiæ, mordaciſſimæ erant, & convitiis in primates plenæ: atque indè quicunque convitia in aliquem jaciebat, ἐξ ἁμάξης λέγειν, ſeu ἐξαμάξειν notiſſimo apud Græcos proverbio cœpit dici. Hujus fabulæ argumentum trahebatur è calamitatibus heroum, regum, & illuſtriorum hominum; [g] atque ideo, qui eam agebant, uſque ad Æſchylum, ut majorem incuterent terrorem, fæcibus vini ora perlinebant; indéque nonnulli deducunt vocis originem, volúntque τραγῳδίαν, dici quaſi [h] τρυγῳδίαν, à τρὺξ *fæx*: ſed ſuprà monui τρυγῳδίαν, non tantùm tragœdiæ, ſed etiam comœdiæ, antiquitus nomen fuiſſe; atque ideo multò potior videtur aliorum etymologia, qui dicunt τραγῳδίαν dici ἀπὸ [i] τοῦ τράγου, καὶ τῆς ᾠδῆς, quia tragici poetæ hircum olim pro præmio habuere. Atque ideo dicit Horatius,

[k] *Carmine qui tragico vilem certavit ob hircum.*

De Theſpide plura legas apud Plutarchum in vitâ Solonis, Julium Scaligerum Poetices lib. 1. Lilium Gyraldum Hiſt. Poet. Dial. 6. Iſaacum Caſaubonum De Satyricâ Poeſi, lib. 1. cap. 5. & Voſſium Inſtitutionum Poeticarum lib. 2. [l] Theſpidis diſcipulus erat Phrynichus, qui ipſe etiam tragœdiam multùm excoluit. Poſt hunc circa tempus primi & ſecundi belli Perſici claruit Æſchylus, qui ſecundam perſonam multáque alia tragœdiæ ad eam excolendam addidit. De eo ſic dicit [m] Philoſtratus. *Erat Æſchylus poeta tragicus, qui cùm tragœdiam incompoſitam inornatámque animadverteret, choros in unum contraxit, disjunctiſſimi antea cùm forent; & hiſtrionum crebras reſponſiones auferens, unici cantûs prolixitate, intrà ſcenas faciendam jugulationem excogitavit, ne coram populo trucidationes hominum fierent; quæ licèt ipſa per ſe ſapientiâ carere nemo dixerit, ulteriùs tamen aliquid excogitandi etiam in poeticâ minùs peritis præſtitit occaſionem. Cùm rurſus ipſe ex-*

[z] Suidas in Θέσπις. [a] Ariſtot. Poet. c. 3. [b] Suidas in Θέσπις. [c] Michael Apoſtolius, cent. 15. prov. 23. [d] Lib. 9. [e] Diogenes Laert. in vitâ Platonis. [f] Horatius in Arte Poet. Acron Scholiaſtes Horatii, Clemens Strom. lib. 1. Donatus in Prolegomenis ad Terentium. Diomed. Gram. lib. 3. [g] Horatius in Arte Poeticâ. [h] Tzetzes in Prolegomenis ad Lycophronem. Donatus in Prolegomenis ad Terentium. [i] Diomed. Gram. lib. 3. Donatus in Prolegomenis ad Terentium. [k] De Arte Poeticâ. [l] Suidas in Φρύνιχος. [m] In Apollonii vitâ, lib. 6. cap. 6.

cogitaret,

cogitaret, quo pacto dignitatem tragœdiis poſſet afferre, viderétque ejuſmodi arti ſublimitatem potiùs, quàm humilitatem convenire; apparatus ornatiores inſtituit, & heroum figuris magìs accommodatos, & pulpitis hiſtriones ſuperimpoſuit, ut alti ſicut heroes graderentur, veſtibúſque primus eoſdem ornavit, quas heroas & heroinas decere putabat. Quibus de cauſis Athenienſes tragœdiæ parentem putant, & in Bacchi feſtis etiam mortuum advocant. Ejus igitur tragœdiæ etiam à morte ejus actæ fuerunt; quique eas docebant, etiam Athenienſium decreto vicere denuo. His ſimilia etiam habes apud Athenæum lib. 1. Ariſtotelem de Poeticâ, Horatium in Epiſtolâ ad Piſones, Acronem Horatii Scholiaſtem, alióſque. [n] Tertiam perſonam in tragœdiam induxit Sophocles, à quo & Euripide omnino perfecta eſt tragœdia; *τὸ πρότερον ἦν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ μόνος ὁ χορὸς διεδραμάτιζεν· ὕστερον δὲ Θέσπις ἕνα ὑποκριτὴν ἐξεῦρεν ὑπὲρ τοῦ διαναπαύεσθαι τὸν χορόν, καὶ δεύτερον Αἰσχύλος, τὸν δὲ τρίτον Σοφοκλῆς, καὶ συνεπλήρωσαν τὴν τραγῳδίαν.* Tragœdiæ partes eædem erant, quæ comœdiæ, quas ſuprà deſcripſimus. Si de hôc dramate plura velis, legas Ariſtotelem de Poeticâ, Diomedem Grammaticum lib. 3. Lilium Gyraldum Hiſt. Poet. Dial. 6. Scaligerum patrem Poetices lib. 1, & 3. Voſſium Inſtitutionum Poeticarum lib. 2. & Iſaac. Caſaubonum de Satyricâ Poeſi, lib. 1. & Canonem Chronicum inſigniſſimi viri Domini Johannis Marſhami, pag. [o] 621.

Ἄλκηστιν.] Alceſtis igitur erat prima tragœdia, quam docuit Theſpis; [p] &c.

Ep. 45. Ἀφ' οὗ Δαρεῖος Περσῶν ἐβασίλευσε Μάγου τελευτήσαντος ἔτη .... 𐅄III Ἄρχοντος Ἀθη.........] In primâ lacunâ Seldenus, Lydiatus & Palmerius ſupplent HH𐅄III: ſed annus Ep. Mar. 253. incidit in annum Julianæ Periodi 4197, qui eſt annus Nabonaſſari 231; ſecundùm verò infallibilem Ptolemæi Canonem Darius Hyſtaſpis non an. Nab. 231. ſed quadriennio priùs, anno ſcilicet 227 incepit regnare. De hôc metachroniſmo multùm ſe torquet [r] Lydiatus, quem vide. Seldenus [s] autem exclamat *manifeſtiſſimus eſt error*; ſed erroris ipſe autor videtur; ſuſpicor enim eum legiſſe 𐅄III pro 𐅄ΠI: cùm enim Marmor, è quo Seldenus hæc tranſcripſit, utpote 1893 an. priuſquam ille librum ſuum edidit, exaratum, tam miſerè exeſum fuerit, ut ſinè perſpicillorum ope omnino eſſet non legendum, literæ numerales ΠI, deletâ lineolâ tranſverſâ, in literâ Π in notas numerales III, facilè poterant mutari. Annus autem Ep. Mar. 256, eſt Nab. 228, qui revera primus erat Darii Hyſtaſpis. Cùm enim Ptolemæus initium Darii ad an. Nab. 227 referat, illum annum, quo Magi regnârunt, ejus regno etiam adjeciſſe evidentiſſimum eſt. In initio ſecundæ lacunæ lego Ἀθήνησι. Quis verò hôc anno Athenis archon erat, cujus nomen in fine illius lacunæ obliteratur, nulla docet hiſtoria.

Δαρεῖος Περσῶν ἐβασίλευσε.] Poſt Cyrum [t] Perſis imperabat Cambyſes filius illius, qui Ægyptum imperio ſuo ſubjecit; in quâ moratus, cùm è ſomnio præcognoviſſet [u] Smerdem poſt ſe regnaturum, Suſam ad occidendum fratrem eo nomine appellatum mittit: eo autem occiſo Patizithes magus, quem Cambyſes Suſâ decedens urbi & regiæ ſuæ præpoſuerat, illi fratrem ſuum Smerdem etiam dictum, & Smerdi Cambyſis fratri [x] oris totiúſque corporis lineamentis perſimilem ſubſtituit, &, vivente adhuc Cambyſe, [y] regem conſtituit; qui eodem mox mortuo ab omnibus exiſtimatus Cyri filius fuiſſe per unum annum à nemine perturbatus regnabat; tunc autem dolo detecto, eóque à Perſarum primatibus occiſo, Darius Hyſtaſpis filius, qui unus conjuratorum fuit, regnum obtinuit. Hiſtoriam pleniùs narratam habes apud Herodotum lib. 3. Juſtinum lib. 1. Polyænum lib. 7. Valerium Maximum lib. 7. cap. 3. Cteſiam in Photio Cod. 72. & Ammianum Marcellinum, lib. 23.

Μάγου τελευτήσαντος.] Smerdes, quo occiſo Darius regnabat, Magus dicitur, quia è Magorum ſectâ erat; quæ [z] à Zoroaſtre, aut ſecundùm alios ab [a] ipſo Nimrode, originem habens per totum Orientem, maximè verò in Perſiâ, & Aſſyriâ vi-

[n] Suidas in Σοφοκλῆς. Ariſtot. Poet. cap. 4. Diogenes Laert. in vitâ Platonis. [o] [*Edit. Franeq p.* 668.] [p] [*Lege priùs Selden. p.* 131. *l.* 5. *uſque ad l.* 6. — memorat.] [r] In notis Chronologicis ad hanc Epocham. [s] In notis ad Canonem Chronicon. [t] Ptolemæi Canon. Euſeb. Chron. Herodot. lib. 3. Juſtin. lib. 1. Cteſias apud Photium. [u] Herodot. lib 3. [x] Juſtin. lib. 1. [y] Herodot. & Juſtin. ib. [z] Plutarch. in Iſid. Diogenes Laert. in procœmio. [a] Clemens Alexandrinus dicit Nimrodem primò ignem coluiſſe: ignis autem cultores Magi.

guit

guit, ibíque etiam ad hunc uſque diem viget. Hi duo ſtatuunt principia, lucem & tenebras; ab iiſque hauſit, quæ de ſuis duobus principiis docuit, Manes hæreticus. Lucem deum primum & rerum omnium principium, tenebras verò deum creatum; & hunc mali, illum boni autorem ſtatuunt. Qui boni autor, putabatur antiquioribus Oromaſdes, recentioribus قديمان Kadiman, i. e. antiquus & يزدان Yazdan; qui mali, ab antiquioribus Arimanius, à recentioribus اهرمن Ahraman vocabatur. Lucem igitur, quia boni cauſam, maximè colebant Magi; honoríſque, quem ei habebant, teſtificandi gratiâ, ſolem & ignem, ut ſolis ſymbolum, colebant; ipſáſque etiam ſtellas, à quibus mundum regi putabant. Atque ideo ad malos earum influxus avertendos Teleſmata faciebant, & cœli faciem, Planetarum, Stellarúmque curſum quàm accuratiſſimè obſervabant; quíque indè de futuris prædicere ſuſcepere, Aſtrologiæque initium dedere, antiquiſſimi & primi fuere, alióque nomine etiam Chaldæi appellantur. De his legas Diog. Laert. in prooœmio, Herodot. lib. 1. Plutarchum in Iſide, Agathiam lib. 2. Michaelem Pſellum in libro *περὶ τῶν παρ' Ἀσσυρίοις καὶ Χαλδαίοις δογμάτων*. Franciſci Patricii Zoroaſtrem, Johannem Voſſium de Idololatriâ lib. 1. c. 5. & lib. 2. c. 19. Inſtar autem omnium eſt clariſſimus Pocockius, qui è libris linguis Orientalibus ſcriptis, in quarum ſcientiâ noſtrum eſt *μέγα αὔχημα*. tum Magorum ſectam, tum Zabiorum, qui à Magis videntur originem habuiſſe, & in iiſdem, quibus illi antiquitus, locis viguere, & adh[illegible] gent, in ſpecimine ſuo hiſtoriæ Arabicæ quàm optimè deſcripſit.

Ep. 46. *Ἀφ' οὗ Ἁρμόδιος, καὶ . . . . . . ιτων ἀπέκτε . . . . . . ρχον Πεισιστράτου* Ἀ . . . . . . ον, *καὶ Ἀθηναῖοι σ . . ρ . . . . ησαν τοὺς Πεισιστρατίδας εκι . . . . . κλασ . . ιου τείχους ἔτη* ΗΗΔΔΔΔΠΙΙΙΙ *Ἄρχοντος Ἀθήνησι . . . .*] In tribus prioribus lacunis ſuppleo, *Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἀπέκτειναν Ἵππαρχον Πεισιστράτου Ἀθηνῶν τύραννον*, in cæteris è Palmerio, *καὶ Ἀθηναῖοι συμπαρέστησαν τοὺς Πεισιστρατίδας ἐκχωρεῖν τοῦ Πελασγικοῦ τείχους, ἔτη* ΗΗΔΔΔΔΠΙΙΙΙ *ἄρχοντος Ἀθήνησι Κλεισθένους*. Dicit enim [b] Herodotus de ejectione Piſiſtratidarum, *παρέστησαν δὲ ἐπὶ μισθῷ τοῖσι τέκνοισι, ἐπ' οἷσι ἐβούλοντο οἱ Ἀθηναῖοι, ὥστε ἐν πέντε ἡμέρῃσι ἐκχωρεῖν ἐκ τῆς Ἀττικῆς.*

Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἀπέκτειναν Ἵππαρχον.] Hiſtoriam, quomodo Harmodius & Ariſtogeiton Hipparchum interfecerunt, legas apud Herodotum lib. 5. Thucydidem lib. 1. & lib. 6. Ariſtot. Rhet. lib. 2. c. 24. & Polit. l. 5. c. 8. Maximum Tyrium, Diſſert. 8. Juſtin. lib. 2. Ælian. Var. Hiſt. lib. 11. c. 8. & Platonem in Hipparcho. Cùm per hanc cædem primò aperta eſſet via ad reſtituendam Athenienſium libertatem, evertendámque Piſiſtratidarum monarchiam; Harmodius & Ariſtogeiton, qui Hipparchum interfecerunt, quamvìs hôc minimè [c] animo patriæ liberandæ feciſſent, ipſéque, quem interfecerunt, regum optimus & philoſophorum ſui temporis doctiſſimus eſſet, tanto Athenis in honore ſemper habebantur, ut [d] omnibus aliis, qui in eâ urbe unquam naſcebantur, civibus prælati, quamdiu libera manebat reſpublica, æquè ac præſtantiſſimi heroes, non multò minùs, quàm ipſi dii, in eâdem colebantur. Quotannis [e] illis parentatum fuit; illúdque Polemarcho poſt Archontem Eponymum & Regem præſtantiſſimo inter Athenienſium magiſtratus dabatur. [f] Lege ſancitum fuit, ut eorum nomina nullis niſi liberis & ingenuis inderentur, ut [g] eorum laudes in omnibus conviviis, ſympoſiis etiam, & diebus feſtis, [h] maximè in Panathenæis peculiari carminum genere, quæ Scolia dicebantur, (quorum nonnulla habes apud Athenæum lib. 15.) canerentur; & ut [i] poſteri ob parentum merita primum in omni conſeſſu locum haberent, & publicis ſumtibus in Prytaneo alerentur, multáque alia præ cæteris civibus privilegia & immunitates haberent. Et cùm aliis lapideæ ſolæ ſtatuæ, his honoris gratiâ [k] æneæ eæque [l] in foro ponebantur; qui honos, niſi [m] Cononi perpauciſſimíſque aliis, qui patriæ liberatores exiſtimabantur, nulli alii dabatur.

[b] Lib. 5. [c] Ut legas apud Thucyd. lib. 6. [d] Dion. Chryſoſtomus, orat. 21. Æſchinis orat. in Timarchum, &c. [e] Pollux lib 8. c 9. ſect 4. [f] Libanius Declam. 29. A. Gell. lib 9. c. 2. [g] Athenæus lib. 15. Heſychius & Suidas in *Ἁρμοδίου μέλος*. Ariſtoph. in Acar. & Scholiaſtes illius. [h] Philoſtratus in Apollonii vitâ lib. 7. cap. 2. [i] Iſæus *περὶ Δικαιογένους κλήρου*. Dinarchi orat in Demoſthenem. Theodoret. Therapeut. lib. 8. Demoſth. orat. in Leptinem. [k] Theodoret. Therapeut. 8. Demoſthenes orat. in Leptinem. Plutarchus in vitâ Antiphontis oratoris. Lucianus in Paraſito. [l] Lucian. ib. Ariſtot. Rhet. lib. 1. c. 9. [m] Demoſthenis orat. in Leptinem.

I *Ἱππαρ-*

Ἵππαρχον Πεισιστράτου Ἀθηνῶν Τύραννον.] [n] Rex optimus & præſtantiſſimus moribus & doctrinâ inter omnes Græcos fuit Hipparchus; ſummâque cum juſtitiæ & æquitatis laude rempublicam adminiſtrabat: & tam propenſi erga doctos animi fuit, ut quicunque per totam Græciam, aut poeticâ, aut philoſophiâ, aut aliquâ aliâ arte, aut ſcientiâ excellebat, magnis datis ſtipendiis ad ſe alliciebat; atque ideo apud ſe habuit [o] Simonidem Ceium, & Anacreontem Teium poetas inſigniſſimos, & multos alios uſque ad cædem ſuam. Controverſia eſt inter antiquos, an primogenitus Piſiſtrati filius, an Hippiâ junior fuit: plerique Hipparchum ſeniorem tradunt; iis autem contradicit Thucydides, ſed hujus objectionibus reſpondit Meurſius, contendítque Hipparchum primogenitum Piſiſtrati filium fuiſſe, nec ante illius obitum Hippiam Athenis regnâſſe. Eum vide in Piſiſtrato.

Ἐκχωρεῖν τοῦ Πελασγικοῦ τείχους.] Murus Pelaſgicus ille eſt, [p] quo arx Athenis circumcincta fuit; ſic dictus, quia à [q] Pelaſgis condebatur. [r] Hi enim à Bœotis, qui circa 70 an. poſt bellum Trojanum ab Arnâ Theſſaliæ in patriam redierunt, Bœotiâ pulſi [s] in Atticam ſe receperunt; ubi agrum ſub Hymetto monte eâ conditione ab Athenienſibus accipientes, ut arcem [t] palis tantùm ſpinoſis priùs ſeptam muro lapideo circumdarent, hunc condidere, qui poſtea à conditoribus Murus Pelaſgicus dicebatur. De eo vide etiam Johan. Meurſium in Cecropiâ, & quæ priùs habuimus in notis ad Ep. 6. De ejectione Piſiſtratidarum hæc narratur hiſtoria. [u] Alcmæonidæ, potens Athenis familia, à Piſiſtratidis pulſi mercede pacti ſunt cum Amphictyonibus templum Delphicum, circa 40 annos antea incenſum, de novo ædificare. Delphis igitur ſedentes, [x] Pythiam datâ pecuniâ induxerunt, ut, quoties Spartani venirent ad Oraculum conſulendum, juberet illos liberare Athenas. Lacedæmonii igitur primò Anchimolium cum exercitu, & eo victo occiſóque, regem ſuum Cleomenem ad liberandas tyrannide Athenas mittunt. Piſiſtratidæ autem à Cleomene victi, relictâ urbe, intrà murum Pelaſgicum in arce ſe muniunt, parati longam obſidionem ſuſtinere: ſed captis eorum liberis, quos clàm ex Atticâ mittebant, eorum gratiâ cum Athenienſibus Lacedæmoniiſque, qui ad eos liberandos venerunt, pacti ſunt, ut intrà quinque dies arce muróque Pelaſgico, intrà quem ſe muniviſſent, totâque Atticâ excederent. Et ſic finita fuit Piſiſtratidarum tyrannis. Hiſtoriam pleniùs habes narratam apud Herodotum lib. 5. & Thucydidem lib. 6. Quæ alii de eâ habent autores, legas à Meurſio collecta in illius Piſiſtrato.

Ἔτη ΗΗΔΔΔΔΠΙΙΙΙ.] Cùm Piſiſtratidæ non eodem anno, quo Hipparchus occiſus fuerat, [y] ſed quarto poſtea, teſtibus Herodoto, Thucydide, & Platone, Athenis pellerentur; manifeſtum eſt hìc à Chronographo noſtro res diverſis annis actas in eàdem Epochâ ſimul conjungi: quod etiam ab eo in Epochâ 23 factum obſerves. Eteoclus enim, Adraſtus, & Amphiaraus non eodem anno, quo ad bellum Thebanum profecturi ludos Nemeæos primò celebrârunt; ſed, ut eorum hiſtoriam legenti apparebit, multos annos antea inceperunt Argis regnare. Eodem igitur modo, quo ibi regnum eorum regum Nemeæorum inſtitutioni, ſic hìc cædes Hipparchi Piſiſtratidarum ejectioni per modum præfationis præmittitur; ita ut hoc ſolum, quod ultimo loco, & non illud, quod primo narratur, ad annum ſubjunctum debet referri. Ad annum igitur Ep. Mar. CCXLVIII, qui eſt Olympiad. 67. an. 1. non Hipparchi cædes, ſed Piſiſtratidarum ejectio à Chronographo noſtro refertur. Ille igitur à Thucydide uno anno differt; quòd non cum illo Piſiſtratidarum ejectionem viginti [z] tantùm annos, ſed viginti & unum, pugnam Marathoniam facit antecedere: ſecundùm illum enim pugnatum eſt Marathone an. Ep. Mar. CCXXVII. Inter autem an. 227, & 228. anni 21 intercedunt; ſed hæc unius anni levis eſt differentia, & forſan non à chronographo, ſed ab exſcriptore facta.

Ἄρχοντος Ἀθήνησι Κλεισθένους.] Sic locum reſtituit Palmerius: quia enim Cliſthenes dicitur poſt expulſos Piſiſtratidas [a] rempublicam Athenis ordinare, & leges ſta-

[n] Thucyd. lib. 6. Plato in Hipparcho. Ælian Var. Hiſt. lib. 8. c. 2. [o] Plato in Hipparcho. Ælian. Var. Hiſt. l 8. c. 2. [p] Herodot. l. 5. Philoſtratus in Herode Sophiſtâ Lucianus in bis accuſato. Thucyd. lib. 2. Pollux lib. 8. c. 9. ſect. 19. Ariſtoph. in avibus. Dionyſ. Hal. lib 1. [q] Pauſan. in Atticis. Herodot. ib. 6. Dionyſ. Hal. lib. 1. [r] Strabo lib. 9 [s] Herodot lib. 6. Dionyſ. lib. 1. [t] Syrianus in Hermogenem. Sopater in libro, cui titulus, Διαίρεσις ζητημάτων. [u] Herodot. lib. 6. Thucyd. lib. 1. & lib. 6. [x] Herodot. l. 6. [y] Plato in Hipparcho. [z] Thucyd. l. 6. [a] Herodot. lib. 6. Plutarchus in Pericle.

tuiſſe, concludit indè illum in ſummo magiſtratu eo anno, atque ideo Archontem fuiſſe. [b] Hic autem Cliſthenes è familiâ Alcmæonidarum fuit, omniúmque ſui temporis Athenienſium celeberrimus. Alcmæonidarum autem familia Athenis valde inſignis erat, magnæ potentiæ, & vetuſtiſſimæ nobilitatis; [c] à Neſtore enim Pyli rege deducebat originem. Neſtoris filius erat Thraſymedes, Thraſymedis Sillus, Silli Alcmæon: qui à Doribus circa 80 annos poſt bellum Trojanum Meſſeniâ, ubi regnabat, pulſus Athenas fugiebat; ibíque huic familiæ nomen & initium dedit. Ex hujus poſteris multis poſt eum ſeculis claruit Athenis [d] Megacles, qui Cylonii piaculi, quod urbem diutiſſimè turbavit, præcipuus autor erat. Cylon enim Athenienſis vetuſtæ nobilitatis & magni animi juvenis, cùm in Olympiade 35 viciſſet, & Theagenis Megaridis tyranni filiam duxiſſet, ſuperbiâ elatus de occupandâ [e] Athenis tyrannide cogitabat. Conſulto igitur oraculo, cùm reſponſum accepiſſet, arcem τῇ μεγάλῃ ἑορτῇ τοῦ Διὸς occupandam eſſe, ignorans Diaſia (de quibus vide Meurſium in Græciâ feriatâ) eſſe illud feſtum, ſed ratus deum Olympia intellexiſſe, quæ maxima Jovis feſta exiſtimabat, dum ea agebantur, collectis sociis ſuis, & copiis etiam à Theagene ſocero acceptis, facinus aggrediebatur, & arcem occupabat: quo cognito Athenienſes ad eum expellendum concurrunt, arcémque diu obſidebant. Cylon igitur ejúſque frater clàm evaſere. Socii autem, qui relicti fuerant, fame conſumpti ad aram Minervæ, quæ in arce erat, ſupplices conſederunt: & cùm coacti eſſent indè deſcendere ad cauſam dicendam, filum aræ alligatum manibus tenebant; eo autem inter deſcendendum fortè diſrupto, Megacles, qui eo anno Archon erat, cum collegis ſuis eos corripientes, quaſi à deâ, cujus ſupplices erant, rejectos, omnes interficiunt; ideóque iram deæ implacabilem incurriſſe exiſtimati illi poſteríque eorum ob violatam aræ religionem, ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ dicebantur; multæque Athenis turbæ ob hoc facinus ortæ fuerunt. Cùm enim filii eorum, qui occidebantur, adulti eſſent, patrum interfectores continuò accuſabant admiſſi piaculi; ab iiſque & poſteris eorum diu mota eſt ſeditio contra eorum poſteros, qui admiſere: iique tandem Solonis temporibus, cùm gravis peſtis, quâ tunc fortè urbs laborabat, ob hoc piaculum à deâ immiſſa putabatur, Athenis pellebantur; & [f] Epimenides è Cretâ accerſitus fuit, ut urbem ob hoc ſcelus contra deam commiſſum luſtraret. Non diu autem poſtea iterum rediere. Alcmæon enim Megaclis filius valde Athenis claruit, magnúmque familiæ ſuæ attulit ſplendorem. Cùm [g] enim iis Lydis, qui Sardibus à Crœſo ad conſulendum Oraculum Delphicum mittebantur, adminiſtrum ſe præbuiſſet, eóſque comiter accepiſſet, ob illud beneficium à Crœſo accerſitus, multas ab eo divitias accepit; domúmque indè ſuam valde locupletatam habuit: dignúſque exiſtimatus fuit, qui [h] ex omnibus Græcis ab Amphictyonibus in bello, quod contra Cyrrhæos gerebant, dux eligeretur. Maximam autem Alcmæonidarum familiæ gloriam addidit Megacles Alcmæonis filius. [i] Cliſthenes enim Sicyoniorum tyrannus, cùm eâ Olympiade, quâ ipſe victor erat, præſtantiſſimos Græcorum voce præconis invitâſſet ad ambiendas unigenitæ ſuæ filiæ nuptias, multíque ex omni Græciæ parte conveniſſent, omnium eorum, poſtquam per anni ſpatium in ſingulorum virtutes inquiſiviſſet, digniſſimum judicabat Megaclem, eíque ideo filiam dabat: quibus nuptiis Megacles opibus & ſplendore auctus valde indè Athenis claruit, & paulò ante Piſiſtrati tyrannidem, cùm Athenienſes in tres factiones dividerentur, [k] in Διακρίους. ſcilicet, Παράλους. & Πεδιαίους. i. e. in eos, qui in montanis locis, & qui in maritimis, & qui in vallibus habitabant, ipſe Παράλους ducebat; cæteras duas factiones Piſiſtratus & Lycurgus. Cùm autem Piſiſtratus tyrannidem obtinuiſſet, [l] Megacles & cum illo omnes Alcmæonidæ ſecundò exulabant. Non diu autem poſtea [m] Megacles cum Lycurgo contra Piſiſtratum conſpirans eo ejecto iterum rediit. Sed quinque annis poſtea facto cum Lycurgo diſſidio Piſiſtratum datâ ei filiâ in uxorem [n] iterum reducit; & mox, quòd nolens ex Megaclis filiâ, qui piaculo tenebatur, ſobolem ſuſcipere, cum eâ non concubuiſſet, ſecundò fecit

[b] Plutarch & Herodot. ib. [c] Pauſanias in Meſſenicis. Herodot. lib. 6. [d] Thucyd. lib. 1. Herodot. lib. 5. Plutarchus in Solone. [e] Thucyd. lib. 1. Herodot. lib. 5 Plutarch. in Solone. Scholiaſtes Ariſtophanis ad Equites. [f] Diogenes Laert. in vita Epimenidis. Plutarchus in Solone. [g] Herodot. lib. 6. [h] Plutarch. in Solone. [i] Herodot. lib. 6. [k] Plutarch. in Solone. Herodot. lib. 1. [l] Plut. ib. [m] Herodot. lib. 1. [n] Herodot. lib. 1.

exulare,

z

exulare. [o] Cùm igitur Piſiſtratus ope Thebanorum & Argivorum tertiò tyrannidem occupâſſet, tertiò iterum exulant Alcmæonidæ: eíque tunc defunċto Megacle illius filium [p] Cliſthenem avo materno cognominem (cujus nomen in mutilo hôc Marmoris loco à Palmerio reſtituitur) pro duce habuere; qui cùm poſt Hipparchi cædem tentato in patriam reditu conatu excidiſſet, Lipſydrium ſupra Pœoniam occupabat; corruptâque Pythiâ, ut ſuprà narravi, Lacedæmonios ad auxilium ſuum attraxit, eorúmque ope ejeċtis Piſiſtratidis, Athenas tyrannide liberavit, magnámque ideo in eâ urbe adeptus potentiam omnia ferè in republicâ geſſit, multáque in eâ mutavit. Senatorum enim numerum à quadringentis ad quingentos, & tribuum à quatuor ad decem auxit; abolitíſque Τελεόντων, Ἀργαδῶν, Ὁπλιτῶν, & Αἰγικορέων nominibus, quæ iis antiquitus ab Ione indita fuere, eas ab Heroum nominibus, qui deinde ἐπώνυμοι dicebantur, denominavit. [q] Hi autem ἐπώνυμοι erant Cecrops, Pandion, Erichtheus, Ægeus, Acamas, reges Athenienſes; Hippothoon Neptuni filius, Antiochus Herculis filius, Ajax Telamonis filius; Leon, qui filias pro publicâ ſalute devovit; & Oeneus Pandionis ſecundi filius: quibus Athenienſes poſtea Attalum Pergamenum, & Ptolemæum Philadelphum Ægyptium ob beneficia ab iis regibus accepta addidere; & tribus deinde duodecim fecerunt. Hi Athenis magno in honore habebantur; eorúmque ſtatuæ prope quingentorum curiam ponebantur; ad eáſque & non ad Archontum Eponymorum (illi enim eo nomine ſtatuas non habebant) ut [r] ſtupidiſſimè hallucinatur Petitus, ſuſpendebantur leges à Nomothetis ſcriptæ, ut, priuſquam latæ erant, ab omnibus approbarentur. Hic etiam Cliſthenes [s] Oſtraciſmum, quo in exilium tyrannidis evitandæ cauſâ mittebantur potentiores, primus inſtituiſſe, eóque primus damnatus perhibetur, ſed falsò: non enim ab Athenienſibus, ſed [t] a Cleomene Lacedæmoniorum rege, ab Iſagorâ, qui tyrannidem affeċtabat, accerſito ſub prætextu reatûs ob Cylonium piaculum cum ſeptingentis militaribus familiis urbe pellebatur; ejeċtis autem ab Athenienſibus Cleomene & Iſagorâ iterum rediit, & [u] Democratiam ſecundùm Solonis leges ſtabilivit. [x] Cliſthenis frater erat Hippocrates; qui genuit Megaclem, & Agariſtam. Agariſta à Xantippo duċta peperit Periclem. Megacles verò genuit Dinomacham matrem Alcibiadis; hinc Alcibiadis cum Pericle, & utriuſque cum Alcmæonidis cognatio, ob quam utrique piaculo ob ſupplicum cædem tenebantur: [y] atque ideo in initio belli Peloponneſiaci Lacedæmonii, cùm Pericle ejeċto Athenienſes faciliùs vinci ſperarent, per legatos poſtulabant, ut de piaculi reis iterum quæſtio haberetur.

Ep. 47. Ἀφ' ὗ χοροὶ πρῶτον ἠγωνίσαντο ἀνδρῶν, ἐν διδάξας Ὑπε..κος Χαλκιδε... ἐνικ.... ἔτη ΗΗΔΔΔ...... Ἄρχοντος Ἀθήνησι Λυσαγόρου.] Lacunas ſic ſupple, ἐν διδάξας Ὑπόδικος Χαλκιδεὺς ἐνίκησεν, ἔτη ΗΗΔΔΔΔΙΙΙΙ.] Cùm enim numerus reſtituendus debet eſſe unus eorum, qui inter numerum 248 & 231 intercedunt, numerum ΗΗΔΔΔΔΙΙΙΙ eligo; utpote qui omnium eorum, qui hìc reſtitui poſſunt, lacunæ ſpatio maximè mihi videtur convenire. Præterea non dubium eſt, quin hìc pro Λυσαγόρου reponendum ſit Ἰσαγόρου. Iſagoras autem archon fuit, teſtibus Dionyſ. Hal. lib 5 & Anonymo ἀναγραφῆς Olymp. autore, Olymp. 68. an 1. An. autem primus Olymp. 68. eſt an. Ep. Mar. CCXLIV.

Χοροὶ πρῶτον ἠγωνίσαντο.] Sublatâ, è veteri Comœdiâ, Chororum licentiâ, &c. [z]

Ep. 48. Ἀφ' ὗ ἱε.... Ἱππια... ἐν Ἀθήνησιν ἔ.η ΗΗΔΔΔΙ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Πυθοκρίτου.] Quid ſit, quod de Hippiâ in hôc mutilo Marmoris loco obliteratur, neſcio: nec Seldenus, nec Palmerius, nec Lydiatus reſtituerunt; nec ipſe poſſum reſtituere. De Hippiâ narratur, quòd, poſtquam Athenis pulſus fuerat, [a] in Sigeum Helleſponti conceſſit ad Hegeſiſtratum fratrem ſuum nothum; [b] quem Piſiſtratus hujus urbis, poſtquam eam à Mitylenæis eripuerat, conſtituit tyrannum. Indè non diu poſtea Lacedæmonem accerſitus fuit. Cùm enim Athenienſes in liberâ

[o] Herodot. lib. 1. [p] Herodot. lib 5, & 6. Plutarch in Pericle. [q] Pauſanias in Atticis. [r] In libro De Legibus Atticis. [s] Ælian. Var. Hiſt. l. 13. c. 24. [t] Herodotus l. 6. [u] Ariſtot. Polit. l. 5. c. 1 & l. 6. c. 1. [x] Herodot. l. 6 Plutarch in Pericle & Alcibiade. [y] Thucydides l. 1. Plutarchus in Pericle. [z] [*Lege prius apud Selden. p 131. l. 13. uſque ad l 31. -- accipiant.*] [a] Thucyd. l. 6. Herodot. l. 5. [b] Herodot l. 5.

patriâ

patriâ potentiâ valde creverint, ad eos reprimendos Lacedæmonii [c] in animo habuerant eum Athenas iterum reducere; ſed cùm huic conſilio omnes ſocii reſtitiſſent, Hippias, ubi nullam recuperandæ per Græcos tyrannidis ſpem viderat, Sigeum iterum redit; & cùm Amyntas Macedonum rex Anthemuntem, Theſſali Iolcum urbem obtuliſſent, neutram recipere voluit: ſed animo ulciſcendi Athenienſes [d] primò Lampſacum ad Hippoclum Æantidem illius urbis tyrannum generum ſuum, ab eóque ad Perſas profectus iis bellum Athenienſibus illaturis ſe ducem præbuit, cum iíſque contra patrem pugnans, [e] tandem in prœlio Marathonio jam valde ſenex, & ſecundùm [f] Meurſii computum nonagenario major occubuit. An verò de fugâ Hippiæ ad Perſas hìc agatur, ſive de aliquâ aliâ re ab eo geſtâ, quæ ob defectum hiſtoriarum ignoratur, cùm tam pauca in mutilo hôc Marmoris loco earum vocum, quæ obliterantur, reſtent veſtigia, non poſſum conjectare.

Ep. 49. *Ἀφ' οὗ ἡ ἐμ Μαραθῶνι μάχη ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς τοὺς Πέρσας.... Ἀρμένεα σ..... ων Δαρείου ἀδελ.... ν τὸν στρατηγὸν ἐνίκων Ἀθηναῖοι, ἔτη* ΗΗΔΔΠΙΙ, *Ἄρχοντος Ἀθην..... δευτέρου Φ..ν.... ἐν μάχῃ συνηγωνίσατο Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς.. ω ..ων* ΔΔΔΠ.] Lacunæ omnes ſic à Palmerio ſupplentur, *μάχη ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς Πέρσας, καὶ Ἀρμένεα σατράπην τοῦ Δαρείου ἀδελφιδοῦν τὸν στρατηγὸν ἐνίκων Ἀθηναῖοι, ἔτη* ΗΗΔΔΠΙΙ, *Ἄρχοντος Ἀθήνησι τοῦ δευτέρου Φαινίππου· καὶ ἐν μάχῃ συνηγωνίσατο Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς ἐτῶν ὢν* ΔΔΔΠ. Ad quæ ſupplementa hiſtoria & vocum reliquiæ ſatìs manifeſtè dirigunt. Sola manet difficultas; quis ſit hic Arientes, qui dux Perſarum in pugnâ Marathoniâ dicitur fuiſſe. [g] De Artapherne Artaphernis Darii fratris filio, & Dati Perſarum in pugnâ Marathoniâ ducibus in omni legitur hiſtoriâ; de Ariente verò in nullâ. Ille autem Artaphernes [h] Herodoto dicitur, *παῖς Ἀρταφέρνεως ἀδελφιδέος Δαρείου.* Palmerius igitur, quia ei haud veriſimile videtur nomen patris in filio repetitum fuiſſe, Herodotum ex Marmore corrigit; putátque aut ipſius Hiſtorici, aut Librariorum errore Artaphernem appellari, qui Arientes revera dicebatur. Sed hoc nimis audax inceptum eſt à receptâ lectione ex tam levi conjecturâ decedere. Præſertim cùm non tantùm [i] Herodotus, ſed [k] Pauſanias, [l] Cornelius Nepos, aliíque etiam illum, qui Perſarum in pugnâ Marathoniâ dux fuit, Artaphernem vocant. Multò igitur mihi veriſimilius videtur Seldenum in fracto & exeſo Marmore, ΑΡΙΕΝΤΕΑ, malè pro ΑΦΕΡΝΕΑ reliquiis vocis ΑΡΤΑΦΕΡΝΕΑ, legiſſe, literis ferè diſparentibus. Φ enim deletâ priori literæ parte in P, & E deletis tribus lineolis tranſverſis in I facilè mutari poterant; P, impactâ in Marmore ad pedem literæ tranſverſâ fiſſurâ, pro E poterat legi; atque ideo deletâ literâ T, quæ poſt N ſuperabundat, locum ſic reſtituo, *καὶ Ἀρταφέρνεα σατράπην τοῦ Δαρείου ἀδελφιδοῦν.* Artaphernes enim, qui Perſis in pugnâ Marathoniâ imperabat, Darii è fratre nepos fuit. De hâc pugnâ, & victoriâ, quam Athenienſes in eâ obtinuerunt, legas Herodotum lib. 6. Juſtinum lib. 2. Pauſaniam in Atticis, Cornelium Nepotem in vitâ Miltiadis, Plutarchum in Themiſtocle & Ariſtide. In quartâ, quintâ, & ſextâ lacunâ, reſtituo *Ἄρχοντος Ἀθήνησι τοῦ δευτέρου Φαινίππου.* Phænippum enim eo anno, quo ab Athenienſibus contra Perſas in Marathone pugnatum fuit, Archontem Athenis fuiſſe teſtatur Plutarchus in vitâ Ariſtidis.

Καὶ ἐν μάχῃ συνηγωνίσατο Αἰσχύλος ὁ ποιητής.] Hic Æſchylus inſigniſſimus poeta tragicus fuit, cujus ſeptem tragœdiæ adhuc ſuperſunt. Vitam ejus habes iis à Scholiaſte præmiſſam; in quâ etiam narratur, illum in pugnâ Marathoniâ fortiſſimi militis officio functum fuiſſe: quo tantùm poſtea gloriatus fuit præſertim in ſenectute, ut, cùm paulò ante obitum carmen aliquod de pugnâ Marathoniâ [m] ſcripſiſſet, in ipſo operis fronte ſuum & patriæ nomen inſcripſit, *καὶ ὡς τῆς ἀνδρείας μάρτυρας ἔχοι τὸ Μαραθώνιον ἄλσος, καὶ Μήδους τοὺς εἰς αὐτὸ ἀποβάντας.* Multò autem major in bello gloria fuit fratrum illius Arminiæ & Cynægiri: quorum hic [n] in pugnâ Maratho-

[c] Herodot. l. 5. [d] Thucyd. l. 6. Herodot. l. 5. [e] Cicero ad Atticum, l. 9. epiſt. 10. Tertul. adverſùs gentes Juſtinus l. 2. [f] In Piſiſtrato cap. ult. [g] Herodot. l. 6. Cornelius Nepos in Miltiade. Pauſanias l. 1. &c. [h] Lib. 6. [i] Lib. 5. [k] Lib. 1. [l] In Miltiade. [m] Pauſan l. 1. [n] Juſtin. l. 2. Plutarchus in Parallelis. Herodot. l. 6. Suidas in *Κυναίγειρος.*

niâ contra Perſas fortiſſimè pugnans occubuit; ille in prœlio Salaminio omnium Athenienſium [o] primas fortitudinis laudes obtinuit.

Ep. 50. Ἀφ' οὗ Σιμωνίδης ὁ Σιμωνίδου πάππος τοῦ ποιητοῦ ποιητὴς ὢν καὶ .... νησιν, καὶ Δαρεῖος τελευτᾷ, Ξέρξης δὲ ὁ υἱὸς βασιλεύει .... ΔΠ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀρχεδίου.] Lacunas obvium eſt ſic ſupplere, ποιητὴς ὢν καὶ αὐτὸς ἐφάνη Ἀθήνησι, καὶ Δαρεῖος τελευτᾷ, Ξέρξης δὲ ὁ υἱὸς βασιλεύει, ἔτη ΗΗΔΔΙΙ. De Simonide vide, quæ infrà annotantur ad Ep 55. De Darii autem morte, & quomodo Xerxes regnum illius obtinuit, legas Herodotum lib. 7. Juſtinum lib. 2. & Plutarchum in libro περὶ Φιλαδελφίας.

Ep. 51. Ἀφ' οὗ Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς τραγῳδίᾳ πρῶτον ἐνίκησε, καὶ Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς ἐγένετο, καὶ Στησίχορος ποιητὴς τὴν Ἑλλάδα ...... ο, ἔτη ΗΗΔΔΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Φιλοκράτους.] Lacunam ſuppleo, εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀφίκετο. Steſichorus enim Siculus fuit: vocem autem εἰς ante τὴν inſerendam eſſe requirit verbum ἀφίκετο; eam, cùm in fine lineæ reſtituenda ſit, ob fractum Marmoris marginem in illo deſideratam fuiſſe bene poterat Seldenus non obſervare.

Αἰσχύλος ὁ ποιητής.] De hôc, & quantum tragœdiæ addidit, ſatìs diximus [p] in ſuperioribus: plura de eo habes ex antiquis ſcriptoribus collecta apud Lilium Gyraldum. Hiſtor. Poet. Dial. 6. & Voſſium Inſtitutionum poeticarum lib. 2. in quibus etiam de Euripide multa habes.

Στησίχορος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀφίκετο.] Steſichorus hic ex Himerâ in Siciliâ fuit, & inter decem inſigniſſimos poetas lyricos numeratur. [q] Cæteri fuerunt Bacchilides, Ibycus, Anacreon, Pindarus, Simonides, Alcman, Alcæus, Sappho & Corinna: & cùm [r] Choream Alcman Lacedæmonius, Amatoria Anacreon Teius, ὑπόρχησιν ſeu Canticum ad ſaltandum accommodatum Pindarus Thebanus; Steſichorus Hymnum primò inveniſſe perhibetur. Lyrica hic ſua [s] Doricè ſcripſit; Doricus enim ille fuit è Siciliâ. Plura de eo legas apud Lilium Gyraldum Poet. Hiſt. Dial. 6.

Ep. 52. Ἀφ' οὗ Ξέρξης τὴν σχεδίαν ἔζευξεν ἐν Ἑλλησπόντῳ, καὶ .... ενων ἐν Θερμο... ς μάχη ἐγένετο, καὶ ναυμαχία Ἕλλησι περὶ Σαλαμῖνα πρὸς τοὺς Πέρσας, ἣν ἐνίκων οἱ Ἕλληνες, ἔτη ΗΗΔΠΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλ .... δου.] In duabus primis lacunis reſtituo, καὶ Ἑλλήνων ἐν Θερμοπύλαις μάχη ἐγένετο; cùm enim nulla Græca vox, quæ hìc inſeri poteſt, exeat in ενων, eas literas ex aliarum reliquiis collectas fuiſſe manifeſtiſſimum eſt. In tertiâ lacunâ ſuppleo Καλλιάδου; illum enim hôc anno Archontem fuiſſe teſtantur [t] Herodotus, [u] Laertius, [x] Diodorus Siculus, [y] Dionyſius Halicarnaſſeus, & Thomas Magiſter in vitâ Euripidis.

Ξέρξης τὴν σχεδίαν.] Quomodo Xerxes junctis navibus [z] &c.

Ἐν Θερμοπύλαις.] Thermopylæ erant anguſtiæ, per quas ſolas è Theſſaliâ in auſtrales Græciæ partes patebat aditus; per eas igitur Xerxi Atticam invaſuro erat tranſeundum. Θερμοπύλαι dicebantur, ἀπὸ τῆς πύλης. quia, ut janua, anguſtæ erant; & τῶν θερμῶν, quia in illis anguſtiis multæ thermæ, ſeu fontes aquæ calidæ fuerunt. Non erant inter montes, ut plerique in Tabulis Geographicis deſcribunt; ſed ex uno tantùm latere montes, ex altero ſinum Maliacum babuerunt: utì in perſpicaciſſimâ tabulâ eas deſcripſit peritiſſimus geographorum Philippus Brietius; in quâ uno intuitu videbis omnia ea, quæ [a] Strabo, [b] Herodotus, & [c] Pauſanias ſatìs prolixè deſcripſerunt. De pugnâ, quæ in his anguſtiis inter Xerxem & Leonidem Lacedæmoniorum regem commiſſa fuerat; legas etiam [d] Herodotum, [e] Pauſaniam, [f] Diodorum Siculum, [g] Juſtinum & [h] Plutarchum. De pugnâ etiam navali prope Salaminem à Græcis contra Perſas commiſſâ, ingentíque, quæ ibi parta erat, victoriâ, eoſdem legas autores.

[o] Diodor. Sic. lib 11. Ælian. Var. Hiſt. lib. 5. c 19. [p] In notis ad Ep 40. [q] Tzetzes in Prolegomenis ad Lycophronem. [r] Clemens Strom lib 1. [s] Pauſan in Corinthiacis, Arcadicis, Bœoticis, & Phocicis. Plutarch. περὶ Μουσικῆς. Tzetzes in Prolegomenis Lycophronis. [t] Lib. 7. [u] In vitâ Anaxagoræ. [x] Lib 11. [y] Lib. 9. [z] [*Lege apud Selden. prius p.* 131. *l.* 32. *uſque ad l.* 34. — X] [a] Lib. 9. [b] Lib. 7. [c] Lib. 10. [d] Lib. 7. [e] In Atticis. [f] Lib. 11. [g] Lib. 2. [h] In Themiſtocle.

Ep. 53. Ἀφʼ οὗ ἡ ἐν . . . ταίαις μάχη ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς Μαρδόνιον τὸν Ξέρξου στρατηγὸν, ἣν ἐνίκων Ἀθηναῖοι, καὶ Μαρδόνιος ἐτελεύτησεν ἐν τῇ μάχῃ· Καὶ τὸ πῦρ ἐρρύη . . . . ι ελία περὶ τὴν Αἰτνίαν, ἔτη Η . . . ΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Ξανθίππου.] Primam lacunam ſupple, ἐν Πλαταιαῖς; ſecundam, καὶ τὸ πῦρ ἐρρύηκε. ſeu potiùs ἐρρύηκε. Cùm autem hoc verbum cum iis vocibus, quibuſcum in hôc loco conſtrui deber, mihi non videtur tam propriè poſſe convenire, multo potiùs vellem hìc ſupplere ἠρύχθη; ſi hæc vox iis, quæ relinquuntur, literis bene potuiſſet adaptari: ſed ſive hæc, ſive illa, ſive aliqua alia hìc inſeratur, ſenſus debet idem eſſe; eo ſcilicet anno, quo ad Platæas pugnatum fuir, Ætnam ignes evomuiſſe.

Literas numerales debere eſſe ΗΗΔΠΙ, eæ, quæ ſunt in præcedenti & ſequenti Epochâ, ſatìs oſtendunr. De pugnâ ad Platæam commiſſâ & victoriâ ibi à Græcis contra Perſas partâ legas Herodotum, lib. ult. Plutarchum in Themiſtocle & Ariſtide, Cornelium Nepotem in Pauſaniâ, Diodorum Siculum lib. 11. Eodem die, quo hæc Platææ parta eſt victoria, Perſæ etiam ad Mycalen Ioniæ promontorium in prœlio navali ab Athenienſibus duce Xantippo Periclis patre, qui hujus anni Archon dicitur, æquali clade ſuperati fuerunt. De eâ eoſdem, quos ſuprà citavi, legas autores.

Ep. 54. Ἀφʼ οὗ . . . λων ὁ Δεινομένους . . . . ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΗΔΠ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Τιμοσθεν . . .] In primâ & ſecundâ lacunâ legas, Γέλων ὁ Δεινομένους Συρακουσῶν ἐτυράννευσεν; in ultimâ, Τιμοσθένους. Quomodo Gelo, cùm priùs Gelæ tyrannus eſſet, Syracuſas etiam obtinuit, ſuprà ex Herodoto narravi in notis ad Ep. 37. Cùm de eo ſatìs multa in Lydiati notis Chronologicis habeantur, non opus eſt, ut plura annectam.

Ep. 55. . ι . . . . Σιμωνίδης, ὁ Λεωπρέπους ὁ Κεῖος, ὁ τὸ μνημονικὸν εὑρὼν ἐνίκησεν Ἀθήνησιν διδάσκων. Καὶ αἱ εἰκόνες ἐστάθησαν Ἁρμοδίου, καὶ Ἀριστογείτονος, ἔτη ΗΗ . . . . Ἄρχοντος Ἀθήνησι . . . . μαντου.] In primâ lacunâ lege Ἀφʼ οὗ, in ſecundâ ΗΗΔΙΙΙΙ, in tertiâ Ἀθήνησιν Ἀδειμάντου. [l] Adimantus enim archon erat proximo poſt Timoſthenem anno. Si igitur Timoſthenes archon fuerit An. Ep. Mar. 215, annus, quo Adimantus hunc magiſtratum geſſit, erat 214. Reſtituendum autem hìc Ἀδειμάντου literæ μάντου, quæ integræ relinquuntur, ſatìs oſtendunt.

Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπους.] Bini Simonides [k] &c.

\+ Καὶ αἱ εἰκόνες ἐστάθησαν Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος.] Statuæ, de quibus hìc agit Chronographus noſter, non primæ erant, quæ Harmodio & Ariſtogitoni ponebantur: longè enim antea, quarto ſcilicet, poſtquam Hippias Athenis [l], eodem quo Tarquinius Româ, pellebatur, anno æneæ illis ſtatuæ in foro erectæ fuere; eæque primæ erant, quæ tyrannicidis unquam publicè ponebantur. [m] Sed captis à Xerxe Athenis hæ Suſam tranſlatæ fuerunt: novæ igitur illis poſt finitum bellum Perſicum & reſtauratas iterum Athenas, quas Perſæ deſtruxerunt, ponebantur; de iiſque hìc agere videtur Chronographus noſter. Quæ autem Suſam à Perſis avectæ fuerunr, [n] Alexander, captâ eâ urbe, iterum remiſit; quæ ſuis locis in foro iterum erectæ, ibi uſque ad tempora Bruti & Caſſii permanſere: qui cùm Cæſarem eodem modo, quo Harmodius & Ariſtogiton Hipparchum, interfeciſſent, inter alios honores, quos ſibi ob illud parricidium arrogârunt, hunc Athenis, ut maximum, quem in illâ civitate conſequi poterant, habuere, [o] quòd ſtatuæ æneæ juxta ſtatuas Harmodii & Ariſtogitonis illis etiam in foro ponebantur.

Ep. 56. Ἀφʼ οὗ Ἱέρων Συρακουσῶν ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΗΠΙΙΙ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Χ . . ν . . ος· Ἦν δὲ καὶ Ἐπίχαρμος ὁ ποιητὴς κατὰ τοῦτον.] In lacunâ ſupple Χάρητος. [p] Chares enim Athenis archon erat proximo poſt Adimantum anno; ſi igitur Adimantus archon eſſet anno Ep. Mar. 214, an. Ep. Mar. 213, archon erat Chares.

Ἱέρων Συρακουσῶν ἐτυράννευσεν.] Mortuo Gelone ei ſucceſſit frater illius [q] Hiero,

[i] Diod. Sic. lib. 11. [k] [*Lege apud Selden. priùs p. 131. l. 35. uſque ad l. 42.* — cap VII] [l] Plin. lib. 34. c. 4. [m] Arrian. lib. 3. Plin lib 34. c. 8. [n] Arrian. ib [o] Dion Caſſius lib 4. Zonaras Annal. lib. 2. Xiphilin. in Auguſto. [p] Diod. Sic. l. 11. [q] Ariſtot. Polit. lib 5. c. 12. Pindari Scholiaſtes ad Pyth. 3.

3 quem

quem carminibus ſuis celebrat Pindarus poeta; & Syracuſis regnavit annos decem. Ei ſucceſſit [r] frater Thraſybulus, qui, cùm non ut fratres illius, ſed crudeliter imperium exercuiſſet, undecimo regni menſe Syracuſis pulſus apud Locros exulavit: & democratia deinde reſtituta per 60 annos uſque ad tyrannidem Diunyſii ſenioris in republicâ Syracuſanâ fuerat ſtabilita. De his legas Diodorum Siculum lib. 11. De Epicharmo, qui hìc dicitur Hieronis temporibus floruiſſe, ſatìs diximus in notis ad Ep. 40.

Ep. 57. Ἀφ' ἧ Σοφοκλῆς Σοφίλλȣ ὁ ἐκ Κολωνȣ̃ ἐνίκησε τραγῳδίᾳ ἐτῶν ὢν ΔΔΠΙΙΙΙ. ἔτη ΗΗΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀψηφίονος.] Hæc Periocha, cùm tota integra ſit, nullo egit ſupplemento. Sophoclis adhuc ex 130, [s] quas ſcripſerat, tragœdiis ſeptem ſuperſunt; quibus præfixam habes vitam illius, quam etiam legas apud Lilium Gyrald. Hiſt. Poet. Dial. 6.

Ἐκ Κολωνȣ̃.] Κολωνὸς eſt nomen vici, [t] ſeu δήμȣ Attici, [u] è quo Sophocles fuit; cujus tribûs, incertum eſt. Populus enim Athenienſis in tribus, & tribus in δήμȣς dividebantur. Tribus ab heroibus, δῆμοι à villis, è quibus Theſei temporibus populus Athenas commigrabant, denominationes habuere. Duo [x] autem erant Athenienſes Κολωνοὶ; unus [y] circa 10 ſtadia ab Athenis diſſitus, alter intrà urbem in ipſo foro [z] inde ἀγοραῖος dictus ſitus fuit. In urbano [a] Colono mercenarii, in ruſtico muliones dominos quærentes conveniebant; atque ideo hic [b] ἵππιος, ille [c] μίσθιος etiam dicebantur. Qui autem δήμῳ ſeu populo Athenienſi nomen dedit, erat Κολωνὸς extra urbem ſitus; qui celebris fuit, quòd [d] Œdipus à Creonte regno exutus illuc fugiebat: ubi cum filiâ Antigonâ miſerè aliquandiu vitam pauper & cæcus degebat, donec tandem Athenienſes miſericordiâ tacti illâ ſede exemerunt, eíque in ipſis Athenis hoſpitium & alimentum, quamdiu vixerat, præbuere, & mortuum in Areopago ſepulchro & monumento donavere. De hujus poſt exilium miſeriis tragœdiam ſcripſit Sophocles dictam Οἰδίπȣς ἐν Κολωνῷ, quam inter ſeptem illius, quæ adhuc ſuperſunt, tragœdias habes editam.

Ep. 58. Ἀφ' ἧ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ὁ λίθος ἔπεσ . . καὶ Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἐτελεύτησε βιȣ̀ς ἔτη ΓΔΔΔΔΔ. ἔτη ΗΗΠ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Θεα . . νίδȣ.] In primâ lacunâ ſupple ἔπεσε, in ſecundâ è Diodoro Siculo Θεαγενίδȣ.

Ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ὁ λίθος ἔπεσε.] De ſaxo illo [e] &c.

Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἐτελεύτησε βιȣ̀ς ἔτη ΓΔΔΔΔΔ.] De duobus Simonidis avo & nepote poetis lyricis ſuprà [f] dicitur. Avus erat, qui hìc poſt tam longævam ſenectutem occubuiſſe fertur; idémque, qui Hipparcho Piſiſtrati filio familiaris erat: ſi enim annos natus eſſet 90 an. Ep. Mar. 205, naſcebatur an. Ep. 295. qui erat annus tyrannidis Piſiſtrati tertius; quum igitur Hipparchus ad tyrannidem acceſſiſſet, annus natus erat triginta. De eo & altero Simonide nepote illius vide, quæ ſuprà annotantur ad Ep. 50. Alii etiam erant hujus nominis poetæ; quorum unum in Amorgo inſulâ natum inter tres celeberrimos iamborum ſcriptores ſuprà memoravi ad Ep. 43. De cæteris vide Voſſium in libello de poetis Græcis.

Ep. 59. Ἀφ' ἧ Ἀλ . . ανδρ☉ ἐτελεύτησεν, ὁ ῆ ὑὸς Π . . δικκας Μακεδόνων βασιλεύει. ἔτη ΗΓΔΔΔΔΠΙΙΙΙ Ἄρχοντ☉ Ἀθήνησιν Εὐθίππȣ.] · In primâ lacunâ lege Ἀλέξανδρ☉, in ſecundâ Περδίκκας. Qui hìc Εὐθίππ☉ dicitur, in Diodoro Εὔιππ☉ vocatur; ibíque traditur 79 Olymp. an. 4 Archon fuiſſe: atque ideo Lydiatus è numeralibus ΗΓΔΔΔΔΙΙΙΙΙ, uuam virgulam ſubducit, ut Marmor cum [g] Diodoro conveniat; at ſecundùm meum computum annus quartus Olympiadis 79 eſt annus Ep. Mar. 197, & non 198; atque ideo, ſi admittenda eſſet in Marmore muta-

[r] Diodor. Sic. lib. 11. Ariſtot. Polit. lib. 5. c. 12. [s] In vitâ illius tragœdiis à Scholiaſte præfixâ. [t] Scholiaſtes Ariſtoph. ad aves. Demoſthenis orat. in Neæram. [u] Vide vitam Sophoclis tragœdiis præfixam. [x] Harp. in Κολωνίτης. Pollux lib. 7. c. 29. Etymolog. in Κολωνὸς. Suid. in Κολωνίτας. [y] Thucyd. l. 8. [z] Harpocrat. ib. [a] Harp. Pollux, Suid. & Etymol. ubi ſupra. [b] Iidem Autores ibid. & Schol. Sophoclis ad Œdipodem in Colono, & Pauſan. in Atticis. [c] Schol. Ariſtoph. ad aves. [d] Pollux ib. Pauſan. in Atticis. Didymus ad Il. Homeri λ'. Apollodor. lib. 3. Schol. Statii ad Theb 12. [e] [*lege priùs apud Selden. p.* 131. *l.* 47. *uſque ad p.* 132. *l.* 5. — cap II] [f] In notis ad Ep. 50. [g] Lib. 11.

tio,

tio, numerales literæ debuerant ſcribi Η𐅄ΔΔΔΔΠΙΙΙ. Sed cùm Chronographus noſter in pleriſque aliis Epochis uno anno, & in nonnullis etiam duobus à Diodoro differat, nullam video neceſſitatem, quare hìc putaretur cum eo convenire.

Ἀλέξανδρος ἐτελεύτησεν, ὁ δὲ υἱὸς Περδίκκας Μακεδόνων βασιλεύει.] Ne nobis in ſequentibus moram faciant Macedonum reges; notandum hìc eſt (quod [h] ſuprà etiam diximus) Macedones ab Argivis originem habuiſſe, & Caranum Phidonis Argivorum tyranni fratrem regno Macedonico primo initium præbuiſſe. [i] Poſt hunc Cænus, Thurimas, Perdiccas, Argius, Philippus, Alcetas & Amyntas ſucceſſionis ordine regnârunt. Amyntæ filius erat Alexander, de quo hìc agit Chronographus noſter: [k] qui & potentiâ & virtute majoribus ſuis longè erat ſuperior; primúſque eſt è Macedoniæ regibus, de quo aliquid hiſtoriâ dignum memoratur. [l] Cùm enim ſororem ſuam Bubari nobili Perſæ in uxorem dediſſet, conciliato ſibi iis nuptiis Perſarum favore eorum liberalitate multùm crevit: & cùm Xerxes Græciam occupâſſet, ab eo, quicquid eſt inter Olympum & Hæmum montes, dono accepit. Animo autem multò amicior erga Græcos quàm Perſas fuit: atque ideo cùm Mardonius ſtatuiſſet cum Græcis prope Platæas pugnare, [m] proximâ ante pugnam nocte Athenienſibus indicavit; ob quod beneficium à Græcis omni benevolentiâ & honore exceptus ad ludos Olympiacos [n] admittebatur, in iiſque nonnullis certaminibus vicit. Huic, cùm regnâſſet annos 43, [o] ſuccedit filius illius Perdiccas: cujus primum regni annum Euſebius Olympiadis octogeſimæ anno primo, Chronici Marmorei autor Olympiadis ſeptuageſimæ nonæ anno tertio; ejuſdémque exitum hic Olympiadis nonageſimæ anno primo, ille Olympiadis octogeſimæ ſeptimæ anno primo aſcribunt. Sed cùm apud Thucydidem gravem & ſummæ autoritatis hiſtoricum [p] anno decimo quinto belli Peloponneſiaci, qui eſt annus quartus nonageſimæ Olympiadis, mentio fiat Perdiccæ in Macedoniâ regnantis; quàm fœdiſſimè errant utriqoe. Ut ambo igitur corrigantur, ad annum decimum ſeptimum belli Peloponneſiaci, ſeu Olympiad. 91. an. 2. protrahendum eſt Perdiccæ regnum: cui defuncto ſucceſſit filius [q] Archelaus Euripidis poetæ tragici fautor & patronus; qui à Cratero amaſio ſuo per imprudentiam ſauciatus occubuit, cùm regnâſſet annos quatuordecim. Ei ſuccedit filius illius Oreſtes puer adhuc; atque ideo ei datur tutor Aëropas: qui occiſo pupillo ſuo, cùm tres annos regnaverat, ipſe regnum occupat; filióque ſuo Pauſaniæ poſt annos quatuor moriens reliquit. Pauſaniam autem, cùm regnâſſet annum unum, occidit Amyntas; regnúmque, utpote ſibi debitum, ſucceſſionis jure [r] accepit. Filius enim erat Aridæi, qui erat filius Amyntæ fratris Perdiccæ regis. Eo autem non diu poſtea ab Illyriis Macedoniâ pulſo, per duos annos regnabat Argius; donec Amyntas à Theſſalis reductus regnum iterum recuperavit, tenuítque annos 24. Filii illius ex uxore Eurydice ſuſcepti numerantur [s] Alexander, Ptolemæus Alorites, Perdiccas, & Philippus: qui omnes poſt Amyntam ſucceſſionis ordine, Alexander ſcilicet annum unum, Ptolemæus annos tres, Perdiccas quinque, regnârunt. Perdiccâ autem in bello contra Illyrios occiſo, regnum accepit Philippus Alexandri Magni pater: de quo ſatìs multa in Juſtino, & Diodor. Sic.

Ep. 60. Ἀφ' οὗ Αἰσχύλος ὁ πο . . της βιώσας ἔτη 𐅄ΔΠΙΙΙΙ, ἐτελεύτησεν ἐν . . . α τῆς . . . κελίας, ἔτη Η𐅄ΔΔΔΔΙΙΙ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλίου τοῦ προτέρου.] In primâ lacunâ ſupple, ὁ ποιητής; in ſecundâ & tertiâ, ἐν Γέλα τῆς Σικελίας.

Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς βιώσας ἔτη 𐅄ΔΠΙΙΙΙ ἐτελεύτησεν ἐν Γέλα τῆς Σικελίας.] De Æſchyli poetæ obitu hæc narrantur. Cùm ille jam ætate provectus tragœdiâ cum [t] Sophocle certaret, ab eóque tunc valde juveni ſuperaretur (quæ eadem eſt forſan Sophoclis victoria, cujus meminit Chronographus noſter Ep. 57.) ex ánimi ægritudine Athenis in Siciliam ſeceſſit; ibíque [u] Catanæ, eo tempore [x] quo Hiero Syracuſarum tyrannus eam urbem de novo condens à vicino monte Ætnam appellavit,

[h] In notis ad Ep. 6. [i] Euſebius in Chronicis. Dexippus apud Euſebiana Scaligeri, & Syncellum. [k] Juſtin. lib. 7. [l] Ibid. [m] Herodot. lib. 9. [n] Herodot. [o] Euſebius in Chronicis. Dexippus, ubi ſuprà. [p] Lib. 6. [q] Euſeb. & Dexippus, ubi ſuprà. [r] Euſeb. & Dexippus ib. Juſtin. lib. 7. Diodorus lib. 14. [s] Juſtin. l. 7. Plut. in Cimone. [t] Schol. Æſchyli in vitâ illius. [u] Schol. Æſch. ib. [x] Schol. Æſch. ib. Diodorus l. 11.

ſedes

ſedes fixit. Poſt obitum autem Hieronis & Thraſybuli Hieronis fratris exilium Gelam videtur migrâſſe: ibique [y] quum in aperto quodam loco ſediſſet, quòd eo die è quodam vaticinio timuerat ſe tegulæ caſu periturum, ab aquilâ, quæ ſupervolans teſtudinémque in unguibus tenens eam in calvi ſenis caput putans album ſaxum fuiſſe demiſiſſet, ut, fractâ teſtâ, quod intus erat, eliceret, & veſceretur, confracto eliſóque cerebro interfectus fuiſſe perhibetur. Mortuum autem [z] Geloi magnificè ſepelivere: juxtáque eorum urbem illius ſepulchrum diu videbatur; in quod inſcriptum erat hoc Epitaphium;

> [a] Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει
> Μνῆμα καταφθίμενον πυροφόροιο Γέλας.
> [b] Ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον Μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι,
> Καὶ βαθυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος.

Et profectò non tantùm ex hôc Epitaphio, ſed etiam è Plutarcho, qui in vitâ Cimonis dicit, Æſchylum prope Gelam ſepultum fuiſſe, ſatìs manifeſtè probatur, illum Gelæ occubuiſſe. Fallitur igitur Lydiatus, qui in mutilo Marmoris loco ſupplet Αἰτνίᾳ, quaſi Æſchylus Ætnæ ſeu Catanæ, quod nemo unquam dixit, & non Gelæ, diem ſuum obiiſſet. Magnos hic honores poſt obitum ſuum in Siciliâ, Athenis, totâque Græciâ eſt conſecutus. Filii illius erant Bion & Euphorion utrique tragœdi; qui & ſuis & patris tragœdiis, quas iterum edidere, victorias obtinuerunt. Plura de Æſchylo legas apud Lilium Gyraldum, Hiſt. Poet. Dial. 6. & in notis Stanleii ad vitam Æſchyli.

Ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλίου.] Cum Marmore conſentit Scholiaſtes Ariſtophanis ad Acharnenſes; dicit enim, Ἐτελεύτησε γὰρ Αἰσχύλος ἐπ' Ἄρχοντος Καλλίου τοῦ μετὰ Μνησίθεον.

Ep. 61. Ἀφ' οὗ Εὐριπίδης ἐτῶν ὢν ΔΔΔΔΙΙΙ, τραγῳδίᾳ πρῶτον ἐνίκησεν, ἔτη Η𐅄Δ .... οντος Ἀθήνησι Διφι ..... σαν δὲ κατ' Εὐριπίδην Σωκράτης, καὶ ... ξαγόρας.] Lacunas ſic ſupple, ἔτη Η𐅄ΔΔΔ Ἄρχοντος Ἀθήνησι Διφίλου, ἐγένοντο δὲ κατὰ Εὐριπίδην Σωκράτης, καὶ Ἀναξαγόρας. Numerales notas debere eſſe Η𐅄ΔΔΔ, ætas Euripidis ſatìs manifeſtè oſtendit. Si enim ille natus eſſet an. Ep. Mar. [c] 222, ille annus, qui erat ætatis illius 43, eſt an. Ep. Mar. 180. De Euripide tragœdo legas vitam illius à Thomâ Magiſtro ſcriptam; quæque ex eo aliiſque autoribus à Lilio Gyraldo colliguntur Hiſt. Poet. Dial. 7. De Socrate & Anaxagorâ legas Diogenem Laertium.

Ep. 62. Ἀφ' οὗ Ἀρχέλαος Μακεδόνων βασιλεύει Περδίκκου τελευτήσαντος, ἔτη Η .... οντος Ἀθήνησιν Ἀστυφίλου.] In lacunâ lege Η𐅄ΙΙΙ Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀστυφίλου. Aſtyphilus enim archon Athenis erat, [d] anno primo nonageſimæ Olympiadis, qui eſt annus Ep. Mar. 156. De Archelao modò diximus in notis ad Ep. 59. Vide etiam, ſi placeat, Lydiati notas Chronologicas, pag. [e] 6, & 7.

Ep. 63. Ἀφ' οὗ Διονύσιος Συρακουσῶν ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΔΔΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Εὐκτήμονος.] Quomodo Dionyſius abolitâ democratiâ, quæ ab exilio Thraſybuli per annos 60 Syracuſis ſtabilita fuit, tyrannidem invaſit; eámque per annos duodequadraginta ſatis feliciter geſſit, nimis longa eſt hiſtoria: eam legas apud Diodorum Siculum, lib. 13.

Ep. 64. Ἀφ' οὗ Εὐριπίδης ρ...... λεύτησεν, ἔτη ΗΔΔΔΔΠ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀντιγένους.] In lacunâ legas, Εὐριπίδης βιώσας ἔτη 𐅄ΔΔΔΠΙΙ ἐτελεύτησεν. Euripides enim natus erat an. Ep. Mar. 222. Anno igitur Ep. Mar. 145, quo obiit, annos natus erat 77: atque ideo bene obſervat Palmerius Seldenum, cùm in Canone Chronico dicat Euripidem ſeptuagenarium occubuiſſe, turpiter errâſſe. P proxima ante lacunam litera eſt literæ B pars relicta.

[y] Scholiaſtes Æſchyli ib. [z] Plutarchus in vitâ Cimonis. Scholiaſtes Æſchyli in vitâ illius. [a] In vitâ Æſchyli. Plutarchus in libello de exilio. [b] In vitâ Æſchyli & in Athenæi lib. 14. [c] Ep. Mar. 51. [d] Diodorus Siculus lib. 6. [e] [*Hujus editionis p. 127. & 228.*]

᾿Ευριπίδης βιώσας ἔτη 𐅄ΔΔΠΙΙ ἐτελεύτησεν.] De Euripidis morte narratur; [f] quòd, cùm uxor cum illius Cephiſophonte proprio ejus mimo deprehenſa fuiſſet, atque ideo à comicis in omni ferè ſcenâ irrideretur, illius contumeliæ impatiens Athenis deceſſit, & in Macedoniam ad Archelaum regem proficiſcebatur: à quo cùm honeſtè reciperetur, & magnos honores ſummámque dignitatem in illius aulâ conſecutus fuiſſet, aulicorum contraxit invidiam; [g] atque ideo illi, cùm Euripides nocte quâdam à regis cœnâ rediret, ei immittunt canes rabidos, à quibus dilaceratus interiit. Sic hiſtoriam narrant Valerius Maximus, & A. Gellius. Diogenianus parœmiographus dicit illum, qui hos canes immittebat, Promerum dictum fuiſſe; indéque proverbium Προμέρου κύνες originem habuiſſe. Sed [h] Thomas Magiſter in Euripidis vitâ tradit eum in ſylvâ quâdam à regis canibus, quibuſcum venatum iverat, dilaceratum periiſſe. Ad nuncium illius mortis magnus Athenis per totam civitatem erat luctus; & inter alios maximè eum lugebat Sophocles æmulus illius: atque ideo in certamen tunc temporis celebratum ipſe pullâ amictus tunicâ mimos ſuos ſinè coronâ introduxiſſe narratur. Cætera, quæ de hôc inſigniſſimo poetâ tragico traduntur, habes apud Lilium Gyraldum in Hiſt. Poet. Dial. 7.

Ep. 65. . . . Σο . . . λῆς ὁ ποιητὴς βιώσας ἔτη . . . ΔΔΔΙ, ἐτελεύτησεν, καὶ Κῦρος ἀνέβ . . . . ου Ἀθήνησι Καλλίου τοῦ προτέρου.] Lacunas ſic ſupple, Ἀφ᾽ οὗ Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς βιώσας ἔτη 𐅄ΔΔΔΔΙ ἐτελεύτησεν, καὶ Κῦρος ἀνέβη εἰς Περσίαν, ἔτη ΗΔΔΔΔΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλίου τοῦ δευτέρου. Callias enim, [i] ſecundùm Diodorum Siculum, Archon erat Athenis anno tertio 93. Olympiadis, qui eſt an. Ep. Mar. CXLII. Sed cùm Sophocles annos natus eſſet [k] 28 an. Ep. Mar. CCVI; anno Ep. Mar. CXLII annos natus eſſet 92; & literæ relictæ ſatis manifeſtæ oſtendunt in tertiâ lacunâ legendum eſſe 𐅄ΔΔΔΔΙ; annus igitur, quo Sophocles annos natus erat 21, eſt annus Ep. Mar CXLIII. Chronici igitur autor Diodorum uno anno antecedit; quod non tantùm in hâc Epochâ, ſed in omnibus ferè aliis ab eo factum obſerves.

Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς βιώσας ἔτη 𐅄ΔΔΔΔΙ. ἐτελεύτησεν.] De Sophoclis morte narratur à nonnullis, quòd uvæ grano [l] ſtrangulatus fuerat: [m] alii autem dicunt eum, quòd, cùm tragœdiam ſuam Antigonem, quæ adhuc ſupereſt, in extremâ ſenectute ſcriptam docuiſſet, præter ſpem victoriam obtinuerat, præ repentino gaudio expirâſſe. [n] Pauſanias, & qui Sophoclis vitam ſcripſit illius tragœdiis præfixam, dicunt eum eo tempore, quo Lyſander Athenas obſidebat, occubuiſſe; atque ideo, cùm ejus oſſa Decelæam in paternum tumulum deportari non poterant, Liberum patrem Lyſandro apparuiſſe, juſſiſſéque eum, ut novam Sirenem ſepeliri permitteret, omnibúſque, qui mortuis haberi conſueverant, honoribus proſequeretur; Lyſandrum igitur à transfugo edoctum Sophoclem defunctum fuiſſe, per præconem veniam conceſſiſſe, ut ad ſepulchrum deportaretur. Sed huic hiſtoriæ contradicit tempus, ad quod Chronographus noſter Sophoclis mortem refert: ſecundùm illum enim occubuit Sophocles Olymp. 93. an. 2. qui eſt belli Peloponneſiaci annus 25; non autem eo anno, ſed anno 27, qui illius belli ultimus erat, Lyſander Athenas obſidebat.

Καὶ Κῦρος ἀνέβη εἰς Περσίαν.] Cyrus, de quo hìc agitur, filius erat ſecundus Darii Nothi Perſarum Regis: primogenitus fuit Artaxerxes Mnemon. [o] Artaxerxi pater legavit regnum, Cyro Lydiæ aliarúmque omnium minoris Aſiæ provinciarum præfecturas, quas ille, vivente adhuc patre, obtinuerat. Ex his bis in Perſiam regni gratiâ, cujus valde cupidus erat, primò vivente adhuc patre ad nuncium illius morbi, è quo occubuerat, ut per matris favorem paterno teſtamento, ſecundò poſt patris obitum ingenti exercitu, ut bello illud obtineret, dicitur aſcendiſſe. De primo aſcenſu hìc dicit Chronographus noſter, de ſecundo in Ep. 67. Totam hiſtoriam pleniùs narratam habes apud Plutarchum in vitâ Artaxerxis, Diodor. Sic. lib. 14. & Xenophon. qui de ultimâ illius expeditione plenam ſcripſit hiſtoriam.

[f] Thomas Magiſter in vitâ Euripidis. [g] A Gellius lib. 15 c. 20. Valerius Maximus lib. 9. c. 12. Diogenianus in Parœmiis. [h] Thomas Magiſter in vitâ Euripidis. [i] Lib. 13. [k] Epoch. 57. [l] In vitâ illius cum tragœdiis editâ. [m] Valerius Maximus lib. 9. c. 12. Lucianus in Macrobiis, & Scholiaſtes in vitâ Sophoclis. [n] Lib. 1. [o] Plutarchus in vitâ Artaxerxis.

Καλλίου

Καλλίυ τῦ πρ̣οτέρυ.] Calliam Archontem Athenis fuiſſe anno tertio Olymp. 93. teſtatur [p] Diodorus Siculus. Sed, cùm duos ejuſdem nominis ante eum annum apud Diodorum Archontes fuiſſe invenimus, quare Callias, qui eo Archontis magiſtratum geſſit, πρότερος vocatur, meritò lectorem torqueat. Seldenus opinatur hunc Calliam eundem fuiſſe, qui 50 retro annis Epoch. 60. dicitur Archon. fuiſſe, atque ideo hìc iterum πρότερον appellari: ſed cùm Callias, qui Epoch. 60. Archon dicitur, eſſet ille dives Athenienſis, qui [q] Elpenicen Cimonis ſororem circa initium ſecundi belli Perſici, annis retro 74 duxerat, tot anni prohibent illum jam in vivis fuiſſe. Bene igitur Palmerius & Lydiatus pro προτέρυ, δϵυτέρυ reſtituendum putant; circa hoc enim tempus floruit Callias iſte, qui ſororem ſuam Hipparetam Alcibiadi in uxorem dedit: eúmque eundem fuiſſe, quem in hôc Marmoris loco Archontem dicit Chronographus noſter, non omnino dubito. Hic autem Callias erat filius Hipponici, & prioris Calliæ nepos; cujus reſpectu meritò Callias δεύτερος dici poteſt, quia ſecundus erat ejus nominis ex eâdem familiâ, qui & hunc magiſtratum geſſit, & omnium Athenienſium erat ditiſſimus.

Ep 66. Ἀφ' ὗ . . .ελεσης Σε . . . . .νίκησεν Ἀθήνησιν ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙΙΙ, Ἄρχοντ- Ἀθήνησι Μικῶνος.] Lacunas ſic reſtituo, Ἀφ' ὗ Τελέσης Σελινύντιος ἐνίκησεν.

Τελέσης Σελινύντιος.] Teleſtes [r] inſignis erat dithyramborum ſcriptor, è Selinunte Siciliæ urbe ortus; atque ideo dialecto Doricâ ſcripſit: ejus tamen dithyrambi adeò celebres fuere, ut, cùm Alexander ex ulterioribus Aſiæ partibus ad Harpalum ſcripſiſſet, ut ei libros mitteret, ille poſt Homerum, Æſchylum, Euripidem, & Sophoclem, [s] Teleſtæ, & Philoxeni dithyrambos, ut digniſſimos qui à doctiſſimo illo rege legerentur, dicitur miſiſſe. [t] Dithyrambi autem erant cantilenæ in honorem Bacchi decantatæ; atque ideo dithyrambi dicebantur (dithyrambus enim [u] Bacchi nomen apud Græcos, quia ille erat δὶς θύρας ἀμείβων, i. e. *bis natus.)* Ab invocatione illius dei incipiebant; eorúmque initium plerumque erat ἀμφί μοι ἄναξ, atque indè etiam [x] Ἀμφιάνακτες dicebantur. [y] Ebriorum hoc carmen erat, & vix unquam niſi in ſympoſiis aut Bacchi feſtis à temulentis & Bacchico furore correptis canebatur; & ut his magìs conveniret, [z] turgidis novis & ſeſquipedalibus vocibus plerumque conſtabat; ita ut, quando à Bacchico furore correptis canebatur, illud etiam aliquid furoris viſum eſt in ſe habuiſſe: & ut omnia haberet furori convenientia, [a] cum inſanis motibus, ſaltu, & ad tibias, & modos Phrygios canebatur; indéque, qui furebant, διθυραμβεῖν, & qui aliquid inconſideratè aut temerè agebant, διθυραμβοποιῶν νῦν ἔχειν ἐλάττονα, proverbio apud Græcos dicebantur. De dithyramborum origine dicit Proclus, ἔοικε δὲ ὁ μὲν Διθύραμβος ἀπὸ τῆς κατὰ τὰς ἀγρὰς παιδιᾶς, καὶ τῆς ἐν τοῖς πότοις εὐφροσύνης εὑρεθῆναι Eos autem primus excoluit, & ex agris in urbes tranſtulit [b] Arion è Leſbo Methymnæus; de [c] quo & Delphino fabula narratur; & in Dionyſiacis Corinthi primus canebat. Philoxenus autem Cytherius, de quo infrà agitur Epoch. 70. hoc carminis genus perfecit, & in iiſdem etiam Dionyſiacis Corinthi dicitur ceciniſſe: & à Diodoro Siculo eodem tempore, [d] quo Teleſtes Selinuntius, & Timotheus Mileſius, traditur floruiſſe. Tam de Philoxeno, quàm Teleſte plura legas apud Lilium Gyraldum, Hiſt. Poet. Dial. 9. De dithyrambis legas Scaligerum patrem poetices lib. 1. cap. 46. & Voſſium inſtitutionum poeticarum lib. 3.

Ep. 67. Ἀφ' ὗ . . . . .α Κύρυ ἀναβάντες, καὶ Σωκράτης φιλοσοφ . . . . . .ελδυτ . . . . ο . . ἔτη ΓΔ̅ΔΔ, ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Λαχη. . .] Lacunas ſic ſupple, Ἀφ' ὗ ἐπάνελθον οἱ μετὰ Κύρυ ἀναβάντες, καὶ Σωκράτης φιλόσοφος ἐτελεύτησεν βιὺς ἔτη ΓΔ̅ΔΔ. ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Λάχητος. De iis Græcis, qui cum Cyro in Perſiam contra Artaxerxem aſcenderunt, & reditu eorum, plenam & ac-

[p] Lib 13. [q] Plutarch. in Cimone. [r] Athæneus lib. 14. Diodor. Sic. lib. 14. [s] Plutarchus in vitâ Alexandri. [t] Proclus in Chreſtomathiâ. [u] Proclus ib. Tzetzes in Prolegom. ad Lycophronem. [x] Suidas & Scholiaſtes Ariſtophanis ad Nubes. [y] Athenæus lib 14. [z] Ariſtot. Rhet. lib. 3. c. 3. [a] Plato in Phædro, & Proclus in Chreſtomathiâ. Ariſtot. Polit. lib. 8. c. 7. [b] Herodot. lib. 1. [c] Vide Plutarch. in conviv. Sapientum Herod. l. 1 [d] Lib. 14.

curatam

curatam hiſtoriam habes à Xenophonte eorum duce ſcriptam. Legas etiam, ſi placeat, [d] Diodorum Siculum, lib. 3: Diogenem Laertium in vitâ Xenophontis, & Plutarch. in vitâ Artaxerxis.

Σωκράτης ὁ φιλόσοφος ἐτελεύτησεν.] Narrat Plato in Apologiâ pro Socrate ſcriptâ; quòd, cùm Chærephonti datum eſſet Delphis Oraculum, *ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος*, Socrates, ut intelligeret, quomodo ipſe cæteris ſapientior, quid ſapientiæ erat in aliis hominibus, diligenter inquirebat; atque ideo poetas, opifices, oratores, cæterarúmque profeſſionum homines adiit; quos cùm omnes deſipere & ſapientiâ carere deprehendiſſet, eos valde carpebat. Melitus igitur è poetis, Anytus ex opificibus, & Lycon ex oratoribus ſe à Socrate rideri non ferentes, primò Ariſtophanem comicum inſtigârunt eum in ſcenâ traducere; & cùm hoc populo placere vidiſſent, audaciam indè ſumentes actionem capitalem contra eum intendebant, & impietatis erga deos & corruptæ juventutis accuſabant. Cùm igitur Socrates à judicibus de more interrogatus eſſet, quânam potiſſimum pœnâ ſe dignum exiſtimaret, *ut*, inquit, *in Prytaneo alar è publico*; quo reſponſo irritati judices eum temere capitis damnantes cicutam bibere coegerunt. Cujus mortis Athenienſes adeò poſtea pœnituit, ut palæſtras & gymnaſia clauderent; & accuſatoribus Socratis indictâ cauſâ ad mortem damnatis, eum jam mortuum æneâ ſtatuâ publicè donarent, ſummiſque honoribus ut virum de republicâ optimè meritum colerent. Hæc legas in Apologiis pro Socrate, à Platone, & Xenophonte ſcriptis; Diodoro Siculo lib. 14. Diog. Laert. in vitâ Socratis. Ælian. Var. Hiſt. lib. 1. c. 16. Tuſc. Quæſt. lib. 5. Max. Tyr. diſſert. 2. aliiſque.

Ep. 68. . . . . Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΔΔΔΠ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀριστοκράτους.

Ep. 69. Ἀφ' . . ος . . . . Με . . . . ελανος διθυράμβῳ ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη Η . . . .] In duabus hìc Epochis, cùm tam pauca earum vocum, quæ oblitерantur, maneant veſtigia, nemo credo poteſt aliquid reſtituere.

Ep. 70. Ἀφ' οὗ Φιλόξενος διθυραμβοποιὸς ἐτελεύτα βιοὺς ἔτη ΓΔ²Π, ἔτη ΗΔΠΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Πυθέου.] De Philoxeno dithyramborum ſcriptore modò diximus. Si plura de eo velis, adeas Diodor. Sic. lib. 14. & Lilium Gyraldum Hiſt. Poet. Dial. 9.

Ep. 71. Ἀφ' οὗ Ἀναξανδρίδης ὁ Κωμ. . . . . Ἀθήνησι Καλλέου.] In lacunâ lege, *ὁ κωμῳδοποιὸς ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη ΗΔΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλίου*. Callias enim Archon fuit tertio poſt Pytheam anno. Si igitur Pytheas Archon eſſet an. Ep. Mar. CXVI, annus debet eſſe 113, quo Callias hunc magiſtratum geſſit. Cætera ex obſervatâ in aliis Epochis methodo reſtituimus.

Ep. 72. Ἀφ' οὗ Ἀστυδάμας Ἀθήνησιν ἐνίκησεν. ἔτη ΗΠΙΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀστείου Κατεκάη δὲ τότε κα. . . . .] In lacunâ reſtitue, *κατεκάη δὲ τότε καὶ ἐν οὐρανῷ μέγας κομήτης*.

Ἀστυδάμας Ἀθήνησιν ἐνίκησεν.] Secundùm [e] Suidam duo erant Aſtydamæ, pater & filius, utrique tragici poetæ; quorum pater 240 tragœdias ſcripſiſſe, & quindecies viciſſe dicitur. An verò hic aut filius ſit, qui in hôc Marmoris loco è tragœdiâ viciſſe, & in Diodoro Siculo anno ſecundo nonageſimæ quintæ Olympiadis primò tragœdias docuiſſe dicitur, non poſſum certò ſtatuere.

Κατεκάη δὲ τότε καὶ ἐν οὐρανῷ μέγας Κομήτης.] Quidnam id fuerit, quod hìc autor interſeruerat, ſatìs perſpectum non habeo, &c. [f]

Ep. 73. . . . . γένετο Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων, ἣν ἐνίκων Θηβαῖοι, ἔτη ΗΠΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Φραστικλείδου . . . . βασιλεύει.] In primâ lacunâ lege, Ἀφ' οὗ

[d] Lib. 14. [e] In Ἀστυδάμας. [f] [*Lege priùs apud Selden. p. 132. l. 6. uſque ad l. 31.*—commiſſum. *At in Editione Prideaux omittuntur hæc* [Κατεκάη δὲ τότε καὶ οὐρανὸς, aut ejuſmodi quid, *tunc arſit cælum*]

3 μάχη

μάχη ἐν Λεύκτροις ἐγένετο; in ſecundâ, καὶ ἐτελεύτησεν Κλεόμβροτος Λακεδαιμονίων βασιλεύς. Pugna enim, in quâ Thebani hòc anno Lacedæmonios vicerunt, in Leuctris commiſſa fuit; in eâque occiſus fuit Cleombrotus Lacedæmoniorum rex. De hâc pugnâ legas Cornelium Nepotem in vitis Pelopidæ & Epaminondæ; & Plutarchum in vitâ Pelopidæ; Diodor. Siculum lib. 15. & Xenophontem de rebus Græcis lib. 6.

Ep. 74. Ἀφ' οὗ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος ὁ δεύτερος ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, καὶ ᾠκίσθη Μεγάλη πολ......] Lacunam ſic ſupple, καὶ ᾠκίσθη Μεγάλη πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἔτη HΠII, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Δυσκινήτου. Megalopolis in Arcadiâ paucis poſt pugnam Leuctricam menſibus, eodem quo pugna commiſſa eſt anno, qui erar ſecundus Olympiadis 102, & Epochæ Marmoreæ noſtræ HΠIII, Archonte Athenis Phraſiclide ſecundùm [g] Pauſaniam condebatur. Sed ſecundùm mentem Chronographi noſtri hanc urbem Archonre Athenis Phraſiclide condiram fuiſſe prohibet methodus illius per totum Chronicon obſervata; in quo nunquam bis ponir ejuſdem Archonris nomen, ſed ſemper omnia, quæ ſub eodem Archonte evenerunt, ſimul enumerat: atque ideo in lacunâ potiùs ponimus Archontem Dyſcinetum, qui proximo poſt Phraſiclidem anno magiſtratum geſſir; & annum HΠII, quo Megalopolis ab Epaminondâ Thebanorum duce condi inceperar. Perfecta autem fuit duobus annis poſtea, Archonte Athenis Nauſigene, quod dicit Diodor. Sic. lib. 15.

Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος ὁ δεύτερος ἐνίκησεν Ἀθήνησι.] De primo Steſichoro dicitur in notis ad Ep. 51. de quo & ſecundo etiam Steſichoro legas in notis Chronologicis Seldeni ad eandem Epocham.

Καὶ ᾠκίσθη Μεγάλη πόλις.] [h] Megalopolim poſt pugnam Leuctricam condidit Epaminondas Thebanus, in eámque magnam Arcadum multirudinem congregavit; ut illi, qui priùs per vicos diſperſi facilè Lacedæmoniorum imperio ſubjiciebantur, jam in unam magnam urbem collecti illius beneficio ſemetipſos & libertatem ſuam meliùs poſſent contra eoſdem tueri. Quo conſilio idem Epaminondas non diu poſtea, conditâ Meſſene, omnes ferè Meſſenios in eam congregavit: per eáſque duas civitates, ut præviderat ſapientiſſimus Thebanus, effectum ſuit, ut Lacedæmonii deinde nec Græciæ, nec Peloponneſi domini fuere.

Ep. 75. Ἀφ' οὗ Διονύσιος Σικελιώτης ἐτελεύτησεν· ὁ δὲ υἱὸς Διονύσιος ἐτυράννευσεν, καὶ Ἀλε........ν........λευε, ἔτη HIIII, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ναυσιγένους.] In lacunâ lege, Ἀλέξανδρος ἐν Φεραῖς βασιλεύει. [i] Alexander enim Pheræus occiſo patruo ſuo Polyphrone ejus loco Pheris hôc anno inceperat regnare.

Διονύσιος Σικελιώτης ἐτελεύτησεν, &c.] De morte Dionyſii ſenioris, & filio illius etiam Dionyſio dicto, qui ei in regno ſucceſſit, legas Diodor. Sic. lib. 15. Plutarch. in Cornel. Nepot. in vitâ Dionis.

Ἀλέξανδρος ἐν Φεραῖς βασιλεύει.] Hic Alexander nepos erat Jaſonis Pheræi viri eximii, & in bellicis artibus præſtantiſſimi; [k] qui cùm Theſſalis perſuaſiſſet, ut Græcorum ſibi imperium vindicarent, ab iis ſummæ rerum præfectus omnibus Theſſalis imperabat. Cùm autem inito cum Macedonibus fœdere, multíſque è finitimis in armorum ſocietatem pertractis, paratus eſſet Græciam invadere, illum Polydorus & Polyphron fratres illius, tanri imperii cupidi, immiſſis ſicariis interficiunt, & in illius imperio ſuccedunr: ſed Polyphron conſortis impatiens mox Polydorum dormientem jugulat. Polydori filius erat Alexander, de quo hìc agitur, qui non diu poſtea patrem ultus Polyphronem etiam interficit; ejúſque regnum adeptus undecim annos Pheræis aliíſque Theſſalis ſummâ immanitate imperavit. Plura de eo & bellis, quæ cum Thebanis geſſit, legas Diodorum Siculum lib. 15. & Plutarchum, & Cornelium Nepotem in vitâ Pelopidæ.

Ep. 76. Ἀφ' οὗ Φωκεῖς τὸ ἐν Δελφοῖς ....ησι Κηφισοδώρου.] In lacunâ lege, τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερὸν ἐσύλευσαν, ἔτη ΓΔ²ΔΔΔIIII, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Κηφισοδώρου.

[g] In Arcadicis. [h] Pauſanias in Arcadicis. [i] Plutarch. in vitâ Pelopidæ. [k] [*Nullus locus, quamvis in textu deſignatus, ab* Humph. Prideaux *citatur. Sed hujus Jaſonis res traduntur in Xenoph. Hellenic. l 6.*]

Κηφισοδώρου enim pro Κηφισοδότου aut exaratum in Marmore, aut à Seldeno tranſcriptum fuiſſe, evidentiſſimum eſt. Cephiſodorus enim Archon erat anno tertio Olympiadis 103; hôc autem anno nemo unquam dixit Phocenſes templum Delphicum expilâſſe: ſed novem annis poſtea, Olympiadis ſcilicet centeſimæ quintæ anno quarto, quo Archon fuit Agathocles, ſecundùm [l] Pauſaniam & anonymum Olympiadum ἀναγραφῆς autorem hoc ſacrilegium commiſſum fuit. Proximo autem ante Agathoclem anno Archon erat Cephiſodotus; atque ideo Phocenſium ſacrilegium ad illius potiùs, quàm Cephiſodori, qui novem retro annis Archon erat, magiſtratûs annum à Chronographo noſtro relatum fuiſſe multò meliùs poſſumus ſupponere. Annus autem tertius centeſimæ quintæ Olympiadis eſt annus Ep. Mar. ΓΔΔΔΔΔIIII; hunc igitur numerum in lacunâ reſtituimus. De hôc Phocenſium ſacrilegio & bello ſacro dicto, quod indè originem habuit, legas Diodor. Sic. lib. 16. & Pauſan. lib. 10.

Ep. 78. Ἀφ' οὗ Τιμόθεος βιώσας ἔτη ΓΔΔΔΔ ἐτελεύτησεν ετ .... κεδόνων βασιλεύει, καὶ Ἀρταξέρξης ἐτελεύτησεν ... ὁ δὲ υἱὸς β ...... ἐνίκησεν, ἔτη ΓΔΔΔΔΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀγαθοκλε ..] Sic locum legit Seldenus; & hunc Marmoris locum in duas Epochas diſtribuens, ſic putat ultimam primæ lacunæ partem debere ſuppleri, Ἀφ' οὗ Φίλιππος ὁ Ἀμύντου τῶν Μακεδόνων βασιλεύει, καὶ Ἀρταξέρξης ἐτελεύτησεν, Ὦχος δὲ ὁ υἱὸς βασιλεύει τῶν Περσῶν, ἔτη. Sed cùm Agathocles proximo poſt Cephiſodotum anno magiſtratum geſſit; ſi hunc Marmoris locum in duas Epochas diſtribuamus, in utriſque ejuſdem Archontis nomen debet poni, quod prohibet methodus à Chronographo noſtro in omnibus aliis Epochis obſervata. Præterea diu ante expilatum à Phocenſibus templum Delphicum, & Artaxerxes occubuit, & Philippus cœpit regnare; atque ideo ſecundùm mentem Lydiati, ſic mihi potiùs placet locum reſtituere: Ἀφ' οὗ Τιμόθεος βιώσας, ἔτη ΓΔΔΔΔ, ἐτελεύτησεν ἐν Ἀθήνησι, καὶ Φιλίππους τὴν πόλιν ἔκτισεν ὁ Φίλιππος Μακεδόνων βασιλεύς, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Φεραῖος ἐτελεύτησεν, καὶ τοὺς Διονυσίου στρατηγοὺς ὁ Δίων ἐνίκησεν, ἔτη ΓΔΔΔΔΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀγαθοκλέους. Anno enim Ep. Mar. 93. qui eſt Olymp. 105. an. 4. & Philippus Philippos urbem condidit, & Alexander Pheræus ab uxore ſuâ jugulatus interiit, & Dion Dionyſii tyranni duces ſuperavit. De his lege Diodor. Sic. lib. 16. & Plutarch. in vitâ Pelopidæ, & Dionis. Timotheus, qui in hâc Epochâ nonagenarius occubuiſſe dicitur, videtur fuiſſe inſignis ille lyricus Mileſius; qui Lacedæmone mulctatus fuit, quòd chordarum lyræ numerum à ſeptem uſque ad undecim augens antiquam muſicam mutâſſet. De eo lege Athenæum lib. 14. Boetium de Muſicâ lib. 1. Lilium Gyrald. Hiſt. Poet. lib. 9. & Joſeph. Scaliger. in Manilianis pag. 426.

Ep. 79. .... νετο, ἔτη ΓΔΔΔΔΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλισ ..... σοφος ... τ .. τουτου.] Lacunas has (quas Seldenus, Lydiatus & Palmerius, ſe ſupplere poſſe deſperârunt) ſic reſtituo; Ἀφ' οὗ Ἀλέξανδρος Μακεδόνων βασιλεὺς ἐγένετο, ἔτη ΓΔΔΔΔΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλιστράτου, καὶ Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος κατὰ τοῦτον. Secundùm [m] Euſebium enim, qui iiſdem autoribus, quibus Chronographus noſter, cùm in omnibus ferè cum eo conſentiat, in componendo Chronico ſuo videtur uſus fuiſſe, Alexander Magnus ille Macedonum rex hôc anno, ſecundo ſcilicet Olympiadis centeſimæ ſextæ, naſcebatur: [n] alii autem uno anno, [o] alii biennio priùs, natum volunt. De nato autem Alexandro hìc agi à Chronici noſtri autore ſuadet, quòd hoc digniſſimum illius obſervatione; nec aliquid aliud præter ſacrilegium Phocenſium, & bellum indè ortum, de quo priùs dixerat, hôc anno actum, cujus hic meminiſſe Chronographus noſter ſupponi poteſt, in ullâ hiſtoriâ memoratur. Ariſtotelem eo tempore, quo Alexander natus fuit, cùm illius magiſter eſſet, floruiſſe ſatìs notum eſt. [p] Natus enim fuit Ariſtoteles anno primo nonageſimæ nonæ Olympiadis, & anno ætatis 17 in Platonis ſcholam admittebatur: anno igitur Ep.

[l] Lib. 10. [m] In Chronicis. [n] Plutarchus enim narrat Alexandrum eodem tempore, quo ludi Olympiaci celebrati erant, natum fuiſſe. [o] Solinus. [p] Diog. Laert. in vitâ illius.

Mar.

Mar. 91, qui eſt Olymp. 106 annus ſecundus, natus erat annos triginta; & tredecim in audiendo Platone poſuerat.

Ep. 80. 'Αφ' ὗ Κλ . . . . . . η ΓΔ . . . . . . Ἄρχοντος . . . . . .] Mutilum hunc locum ſic reſtituo; 'Αφ' ὗ Κάλιππος Δίωνα ἀποκτείνας Συρακουσῶν ἐτυράννευσεν, ἔτη ΓΔΔΔΔΔ Ἄρχοντος 'Αθήνησι Διοτίμου. In exeſo enim Marmore literis penè evanidis Λ pro Α poſt K facilè legi poterat. Calippum autem, quem [q] Cornelius Nepos vocat Callicratem, hôc anno, quo Archon Athenis erat Diotimus, Dionem occidiſſe, & tyrannidem Syracuſis occupâſſe, teſtatur Diodor. Siculus lib. 16. Sed ſi literas Κλ, quæ in Seldeni autographo habentur, potiùs placet retinere; de Clearchi Heracliæ Ponticæ tyranni morte, quem anno ſequente, quarto ſcilicet centeſimæ ſextæ Olympiadis, Archonte Athenis Eudemo occiſum fuiſſe idem narrat Diodorus, hìc agi ſupponas: & locum ſic ſuppleas, 'Αφ' ὗ Κλέαρχος 'Ηρακλεώτης τύραννος ἐφονεύθη, ἔτη ΓΔΔΔΔΠΙΙΙΙ. Ἄρχοντος 'Αθήνησιν Εὐδήμου. Sed màgis ad propoſitum Chronographi noſtri res Siculæ, quàm Ponticæ videntur pertinere; præſertim cùm, quo tempore omnes Syracuſani tyranni inceperint regnare, diligenter adhuc obſervavit. Quæ per 88 deinde annos uſque ad primum annum primi belli Punici in Chronicum ſuum redegit, extremâ Marmoris parte diſtractâ amiſſâque omnino deſiderantur.

APPARATUS CHRONOLOGICUS & *Canon Chronicus ad Epochas Marmoreas, maximam partem ad mentem* Johan. Seldeni.

Ut ſatìs intelligantur [r] &c.

CANON CHRONICUS,

Veterum Græcorum Epochas ab Anonymo in Marmore deſcriptas, annis tum Periodi Julianæ, tum qui vulgarem D. N. Jeſu Chriſti Epocham antevertunt, ſingulatim indicans. Adjectæ etiam ſunt, ut Syncroniſmus meliùs cognoſcatur, Epochæ Græcæ, Romanæ & Sacræ. Epochæ Græcæ ſunt ante Trojæ excidium, poſt Trojæ excidium, & Olympiadum. Epochæ Romanæ ſunt ante Urbem conditam, & poſt Urbem conditam. Epochæ Sacræ ſunt ante Exodum Iſraelitarum ex Ægypto, poſt Exodum, poſt conditum Templum Solomonis, *& poſt deſtructum Templum* Solomonis. *Literæ* I. P. *in primâ numerorum columnâ denotant Julianam Periodum*; A. C. *in ſecundâ, ante Chriſtum natum ſecundùm computum vulgarem*; Ep. M. *in tertiâ, Epocham, per quam in Marmore computatur: In quartâ* A. E. T. *ante excidium Trojæ*; P. E. T. *poſt excidium Trojæ*; Olymp. *annos Olympiadum: In quintâ* A. U. C. *ante urbem ſeu Romam conditam*; U. C. *poſt urbem conditam: In ſextâ* A. Ex. *ante Exodum*; P. Ex. *poſt Exodum*; C. T. S. *poſt conditum Templum* Solomonis; P. T. D. *poſt Templum deſtructum*.

I. P.	A. C.	Ep. M.		A. E. T	A. U. C.	A. Ex.
3132	1582	1318	CEcrops primus Athenarum rex regnare cœpit; ab eóque regio circumjacens, priùs ab Actæo Actica dicta, nominata eſt Cecropia: regnat an. 50.	373	830	86
3140	1574	1310	Deucalion incepit regnare Lycoriæ in Parnaſſo, anno, quo Cecrops regnabat Athenis, nono.	365	822	78
3182	1532	1268	Cranaus ſecundus Athenarum rex incepit regnare; regnátque annos novem: quorum primo Mars Athenis ob cædem Halirrothii filii Neptuni à patre ejus in judicium vocatus fuit;	323	780	36

[q] In vitâ Dionis.

[r] [*Lege priùs apud Selden. p. 108. uſque ad p. 116, lin. 42.* ——— Macedonic s adnotantur]

I &c

I. P.	A. C	Ep. M.		A.E.T	A.U.C.	A.Er.
			& locus, ubi cauſam dixit, indè Ἄρειος πάγος. i. e. *Martia rupes* dicebatur.			
3185	1529	1265	Diluvium tempore Deucalionis evenit: & ipſe Deucalion ex eo ſervatus Athenas evaſit; templúmque ibi condens Jovi Φυξίῳ (i. e. *qui fecit evadere)* ob vitam præſervatam ſacrificavit, an. Cranai quarto.	320	777	33
3191	1523	1259	Amphictyon Deucalionis filius & Cranai gener, expulſo ſocero, Athenis regnum invadit; tenétque an. decem.	314	771	27
3192	1522	1258	Amphictyon, defuncto patre Deucalione, in Thermopylis etiam regnat; ibíque è gentibus vicinis Amphictyonicum concilium primò congregat, anno, quo ipſe Athenis regnabat, ſecundo.	313	770	26
3193	1521	1257	Hellen Deucalionis filius in Phthiotide regnat; & incolas illius regionis, priùs Græcos dictos, à ſuo nomine Hellenas appellat. Et Athenis decretum eſt agonem Panathenaicum in Minervæ honorem agendum, anno regni Amphictyonis Athenis tertio.	312	769	25
3195	1519	1255	Cadmus è Phœniciâ in Bœotiam veniens Cadmeam condidit an. regni Amphictyonis Athenis quinto.	310	767	23
3198	1516	1252	Eurotas, & Lacedæmon, qui Lacedæmonem condidit, in Laconicâ ſimul regnant anno regni Amphictyonis Athenis octavo.	307	764	20
3201	1513	1249	Erichthonius, pulſo Amphictyone, regnum Athenis occupat, tenétque annos quinquaginta.	304	761	17
3203	1511	1247	Navis, quæ appellata eſt Pentecontorus, in Græciam primò allata eſt à Danao: qui fratrem Ægyptum fugiens, in eâ primò ad Rhodum inſulam cum quinquaginta filiabus, quæ ibi prope Lindum templum exſtruentes Minervæ Lindiæ ſacrificabant, indéque in Græciam navigabat, anno Erichthonii Athenis tertio.	302	759	15
3208	1506	1242	Erichthonius Athenarum rex, celebratis primis Panathenæis, primus currum junxit. Simulacrum Matris Deorum in Cybelis montibus primò inventum fuit: & Hyagnis Phryx tibias primus invenit in Celænis urbe Phrygiæ, & harmoniam Phrygiam iis primò cecinit; & aliorum nomorum Matris deorum, Bacchi, Panis autor fuit; anno, quo Athenis regnabat Erichthonius, octavo.	297	754	10 P.Er.
3218	1496	1232	Exodus Iſraelitarum ex Ægypto, regnante Erichthonio Athenis anno decimo octavo.	287	744	1
3251	1463	1199	Pandion poſt Erichthonium regnat Athenis annos quadraginta.	254	711	34
3282	1432	1168	Minos ejus nominis primus in Cretâ regnat, & Cydoniam condit: in eâque inſulâ ab Idæis Dactylis Celme & Damnaneo in Idâ monte ferrum primùm inventum fuit; anno regni Pandionis Athenis triceſimo ſecundo.	223	680	65
3291	1423	1159	Erichtheus poſt Pandionem Athenis regnat annos quinquaginta.	214	671	74
3305	1409	1145	Ceres Athenas venit, & fruges ſeminavit; eáſque ad alias etiam urbes per Triptolemum	200	657	83

I. P.	A. C.	Ep. M		A.E.T	A. U.C	P.Ex.
			mittit, anno regni Erichthei Athenis decimo quinto.			
3308	1406	1142	Triptolemus hordeum primò ſeminavit in campo Rhario prope Eleuſinem, regnante Athenis Erichtheo, an. decimo octavo.	197	654	91
3315	1399	1135	Antiqui alicujus poetæ ſcil. Orphei, vel Pamphi, vel Eumolpi poemata de Proſerpinæ raptu, Cereris inveſtigatione, iiſque, qui fruges à Cerere acceperunt, edita fuiſſe exiſtimabantur, regnante Athenis Erichtheo an. 25.	190	647	98
....	....	....	Eumolpus Muſæi poetæ filius myſteria Eleuſinia, quorum primus antiſtes fuit, primò exhibuit; & patris ſui Muſæi poemata edidit, regnante Athenis Erichtheo.	....	....	....
3341	1373	1109	Cecrops illius nominis ſecundus poſt Erichtheum regnat Athenis an. 40.	164	621	124
3381	1333	1069	Pandion ejus nominis ſecundus poſt Cecropem Athenis regnat an. 25.	124	581	164
3388	1326	1062	Luſtratio primò facta eſt Athenis, regnante Pandione, an. octavo.	117	574	171
....	....	....	Gymnicum certamen in Eleuſine primò proponebatur.	....	....	....
....	....	....	Lycæa, Latinè *Lupercalia* dicta, in Arcadiâ primò inſtaurata fuere.	....	....	....
3406	1308	1044	Ægeus Pandionis filius Athenis regnat poſt Pandionem an. 48.	99	556	189
....	....	....	Hercules Athenis myſteriis minoribus initiatus fuit.	....	....	....
3419	1295	1031	Frugum ſterilitas apud Athenienſes fuit; de quâ Oraculo conſulto, datum eſt reſponſum debere Athenienſes Minoi ob cædem Androgei filii illius, qui Athenis occiſus fuit, pœnas dare, quaſcunque ille poſtularet: indictum igitur à Minoe tributum adoleſcentum impuberum, & virginum ſubiere, regnante Athenis Ægeo, an. decimo quarto.	86	543	202
3454	1260	996	Theſeus Ægei filius regnat Athenis poſt Ægeum an. 30.	51	508	237
3455	1259	995	Theſeus ſparſos Athenienſium vicos in unam civitatem collegit; ſtatum popularem inſtituit; & in Iſthmo Corinthiaco Iſthmicorum certamen in honorem Neptuni poſt occiſum Sinin inſtauravit; anno regni ſui Athenis ſecundo.	50	507	238
3463	1251	987	Eteoclus, Adraſtus & Amphiaraus, qui Argis ſimul regnârunt, ad bellum Thebanum gratiâ Polynicis profecturi, in honorem Archemori Nemæorum certamen in Nemeâ primò inſtituerunt; regnante Athenis Theſeo, anno decimo.	42	499	246
3484	1230	966	Meneſtheus pulſo Theſeo Athenis regnat, an. 23.	21	478	267
3496	1218	954	Græci ad Trojam expeditionem ſuſceperunt regnante Athenis Meneſtheo, anno decimo tertio.	9	466	279
				P.E.T		
3505	1209	945	Troja capta eſt menſis Thargelionis die viceſimo quarto; regnante Athenis Meneſtheo, an. 22.	1	457	288

I. P.	A. C.	Ep M.		P.E.T.	A.V.C.	P.Ex.
3507	1207	943	Demophoon Theſei filius poſt Meneſthei obitum paternum regnum recuperat, regnátque an. 33.	3	455	290
3508	1206	942	Oreſtes ob occiſos Ægiſthum & Clytæmneſtram in Areopago Athenis cauſam dixit; &, quòd judicum ſuffragia æqualia eſſent, abſolutus fuit; regnante Athenis Demophoonte, anno 2.	4	454	291
3512	1202	938	Teucer Telamonis inſulæ Salaminis regis filius, à patre poſt reditum à Trojâ non receptus, in Cyprum inſulam ſolvit; ibique Salaminem inſulæ, è quâ exulaverat, cognominem condidit, regnante Athenis Demophoonte, an. 6.	8	450	295
3540	1174	910	Oxyntas Demophoontis filius Athenis regnat poſt patrem annos 12.	36	422	323
3552	1162	898	Aphidas Oxyntæ filius regnat Athenis annum unum.	48	410	335
3553	1161	897	Thymœtes Aphidantis frater Athenis regnat poſt Aphidantem an. 8.	49	409	336
3561	1153	889	Melanthus Andropompi filius Meſſenius è Neſtoris poſteris, cùm in bello, quod Athenienſes contra Bœotos geſſerant, Xanthum Bœotiæ regem monomachiâ occidiſſet, illiúſque cæde finem bello feliciter impoſuiſſet, depoſito Thymœte Erichthidarum ultimo, quamvis peregrinus & exul, rex ab Athenienſibus creatur; regnatque annos 37.	57	401	344
3584	1130	866	Heraclidarum in Peloponneſum deſcenſus; regnante Athenis Melantho, an. 24.	80	378	367
3598	1116	852	Codrus Melanthi filius poſt patrem Athenis regnat an. 21.	94	364	381
3619	1095	831	Poſt Codri mortem, cùm Athenienſes in Codri honorem, quòd ſe pro patriâ devoviſſet, neminem regnare permitterent, abolito regio nomine primus Archon creatur Medon Codri filius; eóque titulo reipublicæ præfuit annos 20.	115	343	402
3625	1089	825	Neleus Codri filius fratrem Medontem, illius clauditatem pro injuriæ prætextu habens, à principatu per violentiam detrudit; illiúſque loco reipublicæ præeſt an. 13.	121	337	408
3637	1077	813	Neleus, cùm principatum, quo fratrem Medontem exuerat, 13 annos tenuiſſet, ab Oraculo Delphico eo iterum cedere juſſus, cum Ionibus (qui è Peloponneſo pulſi ab Achæis, quos Lacedæmone & Argis priùs expulerant Dores, regnante Melantho Athenas venerant) in Aſiam ſolvit: regionémque ibi, quæ à gentis nomine, quam in Coloniam duxerat, Ionia deinde dicebatur, & duodecim illius civitates occupavit; anno, à quo ipſe primò, decimo tertio; à quo frater, decimo nono, Athenis principatum obtinuere.	133	325	420
3639	1075	811	Acaſtus Medontis filius poſt patris obitum Archon erat Athenis an. 36.	135	323	422
3675	1039	775	Archippus Acaſti filius Archon poſt patrem reipublicæ præfuit an. 19.	171	287	458

Therſippus

I. P.	A. C.	Ep. M		P.F.T.	A.U.C.	P. Ex.
3694	1020	756	Therſippus Archippi filius Archon Athenis poſt patrem reipublicæ præfuit an. 41.	190	268	477
3697	1017	753	Jactum eſt fundamentum Templi Solomonis an. 480 poſt Exodum.	193	265	C.I.S. 1
3735	979	715	Phorbas poſt Therſippum eſt Arheon Athenis, an. 31.	231	227	39
3766	948	684	Megacles poſt Phorbam eſt Archon Athenis, an. 30.	262	196	70
3770	944	680	Heſiodus poeta floruit, Archonte Athenis Megacle, an. 5.	266	192	74
3796	918	654	Diognetus poſt Megaclem eſt Archon Athenis, an. 28.	292	166	100
3807	907	643	Homerus poeta floruit Archonte Athenis Diogneto, an. duodecimo.	303	155	111
3819	895	631	Phidon Argis tyrannidem occupat; & menſuras, & pondera invenit; & nummum Argenteum in Æginâ inſulâ primò excudebat, Archonte Athenis Diogneto, an. 24.	315	143	123
3824	890	626	Phercles poſt Diognetum eſt Archon Athenis, an. 19.	320	138	128
3843	871	607	Ariphon poſt Phereclem eſt Archon Athenis, an. 30.	339	119	147
3873	841	577	Theſpieus poſt Ariphontem eſt Archon Athenis, an. 37.	369	89	177
3910	804	540	Agameſtor poſt Theſpieum eſt Archon Athenis, an. 26.	406	52	214
3936	778	514	Æſchylus poſt Agameſtorem eſt Archon Athenis, an. 22.	432	26	240
3938	776	512	Prima celebrata eſt Olympias, anno poſt Trojam captam 434, archonte Athenis Æſchylo, an. 3.	Olymp 1. an. 1.	24	242
3956	758	494	Archias Corinthius ob cædem pueri Actæonis, quem ei vim inſerendo occiderat, exulare coactus, educto ſecum exercitu primò Corcyram occupat: quam cùm uni copiarum parti tradidiſſet incolendam, ipſe cum alterâ in Siciliam ſolvit; ibique eodem tempore, quo Myſcellus Achæus Crotonem in Italiâ, ille Syracuſas condidit; archonte Athenis Æſchylo, anno viceſimo primo.	5. 3.	6	260
3958	756	492	Alcmæon perpetuorum Archontum ultimus reipublicæ præeſt, an. 2.	6. 1	4	262
3960	754	490	Alcmæone defunctô abolctur Athenis perpetuorum Archontum imperium; eorúmque loco rempublicam deinde adminiſtrant archontes Decennales; quorum primus fuit Charops.	6. 3	2 U.C.	264
3962	752	488	Roma condita eſt ſecundùm computum Catonis anno 1. Olymp. 7.	7. 1	1	266
3970	744	480	Aſimedes ſecundus decennalis Archon Athenis conſtituitur.	9. 1	9	274
3980	734	470	Clidius tertius decennalis Archon Athenis conſtituitur.	11. 3	19	284
3990	724	460	Hippomenes quartus decennalis Archon Athenis conſtituitur.	14. 1	29	294
4000	714	450	Leocrates quintus decennalis Archon Athenis conſtituitur.	16. 3	39	304

Apſander

I. P.	A. C.	Ep. M.		Olymp.	A. U. C.	C. T. S.
4010	704	440	Apſander ſextus decennalis Archon Athenis conſtituitur.	19.1	49	314
4020	694	430	Erixias ſeptimus decennalis Archon Athenis conſtituitur.	21.3	59	324
4030	684	420	Abolito decennalium Arehontum imperio annuus Archon Athenis primò conſtituitur Creon.	24.1	69	334
4032	682	418	Tyrtæus poeta Lacedæmoniis contra Meſſenios ab Athenienſibus dux datur, Archonte Athenis Lyſiâ ſeu Tleſiâ.	24.3	71	336
4069	645	381	Terpander Leſbius nomos lyrieos primò invenit; & tibiis cecinit: & Lacedæmone in jus vocatus, quòd antiquæ tetrachordi lyræ tres nervos addidiſſet, populi ſuffragiis abſolutus fuit, Archonte Athenis Dropilo.	33.4	.108.	373
4109	605	341	Alyattes Crœſi pater Lydis incepit regnare Archonte Athenis Ariſtocle.	43.4	148	413
3120	594	330	Sappho poetria lyrica Mitylenæ in Leſbo floruit: indéque in Siciliam navigat, Phaonem juvenem Leſbium, quem miſerè deperibat, ſecuta; Archonte Athenis Critiâ priore; & Syracuſis rerum potientibus optimatibus Geomoris dictis.	46.3	159	424
4123	591	327	Amphictyones, victis Cyrrhæis, quibus ob ſacrilegium bellum intulerant, ludos Pythicos inſtaurant: & captæ Cyrrhæ ſpolia victoribus præmia proponunt; unde Agon Χρηματίτης dictus, Archonte Athenis Simone.	47.2	162	427
						P.T.D.
4124	590	326	Templum Solomonis à Chaldæis deſtruitur annos 427, poſtquam exſtructum fuit: 300 poſt initium regni Rehoboami.	47.3	163	1.
4132	582	318	Secunda Pythias celebrata fuit nono poſt primam anno: in quâ, cùm nulla è captæ Cyrrhæ ſpoliis relicta eſſent, coronæ laureæ ſecundùm vetus inſtitutum, quod in certaminibus muſicis antiquitus Delphis in honorem Apollinis celebratis obſervatum fuit, pro præmiis victoribus dabantur; & agon indè Στεφανίτης dictus, qui ab eo tempore quinto quoque anno, i. e poſt exactos quatuor plenos, eodem modo, quo ludi Olympiaei agi cœperunt; Archonte Athenis Damaſiâ ſecundo.	49.3	171	9
....	....	....	Comœdia primò acta fuit Athenis à Suſarione & Dolone Icarienſibus.	....	....	...
4153	561	297	Piſiſtratus Athenis tyrannidem occupat, archonte Athenis Comiâ.	54.4	192	30
4156	558	294	Simonides poeta avus naſcitur; anno enim Ep. Mar. 205 erat annos natus 90.	55.3	195	33
4158	556	292	Crœſus in Aſiâ regnat; & legatos ad Oraculum Delphicum mittit, Archonte Athenis Euthydemo.	56.1	197	35
4172	542	278	Cyrus Perſarum rex Sardes expugnat, & Crœſum vivum capit: circa quod tempus floruit Hipponax Epheſius Iamborum ſcriptor inſigniſſimus	59.3	211	49
4178	536	272	Theſpis Icarienſis Alceſtidem (primam, quæ Athenis exhibita fuit) tragœdiam è plau-	61.1	217	55

I. P	A. C	Ep. M.		Olymp.	U. C.	P.T.D.
			ſtro docuit, & hircum pro præmio reportavit; Archonte Athenis Alcæo priore.			
4186	528	264	Mortuo Piſiſtrato, cùm regnâſſet annos 33, ei ſuccedit in tyrannide Hipparchus filius illius.	63. 1	225	63
4189	525	261	Æſchylus poeta naſcitur: anno enim Ep. Mar. 227. erat annos natus 35.	63. 4	228	66
4197	517	253	Darius filius Hyſtaſpis occiſis Magis rex Perſarum conſtituitur.	65. 4	236	74
4198	516	252	Hipparchus Piſiſtrati filius Athenarum tyrannus ab Harmodio & Ariſtogitone interficitur, cùm regnâſſet annos 13: ei ſuccedit frater illius Hippias.	66. 1	237	75
4202	512	248	Hippias cum cæteris Piſiſtratidis Athenis pellitur quarto poſt Hipparchi cædem anno: & Archontis magiſtratum accipit Cliſthenes Alcmæonida.	67. 1	241	79
4206	508	244	Chororum virilium certamen primò agitur: quo vicit Hypodicus Chalcidenſis, Archonte Athenis Iſagorâ.	68. 1	245	83
4217	497	233	Sophocles poeta tragicus Sophillo patre naſcitur: anno enim Ep. Mar. 206 annos natus erat 28.	70. 4	256	94
4219	495	231	De Hippiâ Piſiſtratidâ neſcio quid habet hìc autor.	71. 2	258	96
4223	491	227	Athenienſes duce Miltiade Perſas prope Marathonem magnâ clade ſuperant; cui pugnæ interfuit Æſchylus poeta annos natus 35; Archonte Athenis Phænippo.	72. 2	262	100
4225	489	225	Simonides Ceius poeta avus Simonidis, qui etiam poeta fuit, Athenis claruit. Darius mortuus eſt, & Xerxes filius illius in Perſiâ regnat, Archonte Athenis Ariſtide.	72. 4	264	102
4228	486	222	Æſchylus poeta annos natus 40 tragœdiâ primò vicit. Euripides poeta naſcitur: & Steſichorus è Siciliâ in Græciam venit, Archonte Athenis Philocrate.	73. 3	267	105
4233	481	217	Xerxes facto ſuper Helleſponto navigiorum ponte in Græciam ad Thermopylas cum Lacedæmoniis pugnat; & prœlio navali prope Salaminem inſulam à Græcis ſuperatur; Archonte Athenis Calliade.	74. 4	272	110
4234	480	216	Pugna ad Platæas à Græcis contra Perſas commiſſa eſt; quâ Perſæ amiſſo Mardonio duce ſuperati Græciâ iterum excidere. Ætna ignem evomuit; Archonte Athenis Xantippo.	75. 1	273	111
4235	479	215	Gelon Dinomenis filius Syracuſis tyrannidem occupat, Archonte Athenis Timoſthene.	75. 2	274	112
4236	478	214	Simonides nepos, Leoprepis filius, Ceius, is, qui memorandi artem invenerat, ludis Athenis vicit: & ſtatuæ poſitæ ſunt Harmodio & Ariſtogitoni, qui Hipparchum interfecerunt; Archonte Athenis Adimanto.	75. 3	275	113
4242	472	208	Hiero Syracuſis tyrannidem occupat Geloni fratri ſuccedens; cujus temporibus floruit Epicharmus poeta comicus; Archonte Athenis Charete.	77. 1	281	119

I. P.	A. C.	Ep. M.		Olymp.	U. C.	P.T.D.
4244	470	206	Socrates philoſophus naſcitur: anno enim Ep. Mar. 137. annos natus erat 70. Et Sophocles poeta tragœdiâ primò vicit annos natus 28; Archonte Athenis Apſephione.	77. 3	283	121
4245	469	205	Saxum cecidit in Ægos Potamos; & Simonides poeta moritur nonagenarius; Archonte Athenis Theagenidâ.	77. 4	284	122
4251	463	199	Alexander Macedonum rex moritur, & ei ſuccedit filius illius Perdiccas; Archonte Athenis Euthippo.	79. 2	290	128
4257	457	193	Æſchylus poeta annum agens 69 moritur in Siciliâ, Archonte Athenis Calliâ primo.	80. 4	296	134
4268	446	182	Timotheus Mileſius naſcitur: anno enim Ep. Mar. 93. annos natus erat 90.	83. 3	307	145
4271	443	179	Euripides poeta ætatis annorum 43 tragœdiâ primò vicit, Archonte Athenis Diphilo. Euripidi coævi erant Socrates & Anaxagoras.	84. 2	310	148
4275	439	175	Philoxenus poeta dithyrambicus naſcitur: anno enim Ep. Mar. 116 annos natus erat 60.	85. 2	314	152
4294	420	156	Perdiccas Macedonum rex moritur, eíque ſuccedit filius illius Archelaus; Archonte Athenis Aſtyphilo, ſeu Ariſtophilo.	90. 1	333	171
4303	411	147	Dionyſius ſenior Syracuſis tyrannidem occupat, Archonte Athenis Euctæmone.	92. 2	342	180
4305	409	145	Euripides poeta moritur annos natus 77, Archonte Athenis Antigene.	92. 4	344	182
4307	407	143	Sophocles moritur annos natus 91: & Cyrus minor in Perſiam aſcendit; Archonte Athenis Calliâ ſecundo.	93. 2	346	184
4311	403	139	Teleſtes poeta dithyrambicus Athenis vicit, Archonte Athenis Micone.	94. 2	350	188
4313	401	137	Qui cum Cyro in Aſiam aſcenderunt, duce Xenophonte in Græciam iterum redeunt: & Socrates philoſophus ſenex ſeptuagenarius ab Athenienſibus condemnatus hauſtâ cicutâ moritur; Archonte Athenis Lachete.	94. 4	352	190
4315	399	135	. . . . archonte Athenis Ariſtocrate.	95. 2	354	192
4334	380	116	Philoxenus poeta dithyrambicus ſexagenarius moritur, Archonte Athenis Pytheâ.	100.1	373	211
4337	377	113	Anaxandrides comicus Athenis vicit, Archonte Athenis Calliâ.	100.4	376	214
4341	373	109	Aſtydamas poeta tragicus Athenis vicit, Archonte Athenis Aſtio: & ingens in cœlo arſit cometa.	101.4	380	218
4343	371	107	Pugna Leuctrica Lacedæmoniorum & Thebanorum commiſſa eſt; in quâ Thebani duce Epaminandâ vicere, & in pugnâ occiſus eſt Cleombrotus Lacedæmoniorum rex; Archonte Athenis Phraſiclide.	102.2	382	220
4344	370	106	Steſichorus Himeræus ſecundus vicit Athenis; & Megalopolis condita eſt in Arcadia; Archonte Athenis Dyſcineto.	102.3	383	221
4346	368	104	Dionyſius ſenior Syracuſarum tyrannus moritur, & ei ſuccedit Dionyſius filius illius: & Alexander Pheræus Pheræ in Theſſaliâ incipit regnare; Archonte Athenis Nauſigene	103.1	385	223

Phocenſes

I. P.	A. C.	Ep. M.		Olymp.	U. C.	P. T. D.
4356	358	94	Phocenſes templum Delphicum expilârunt, Archonte Athenis Cephiſodoto.	105.3	395	233
4357	357	93	Timotheus Mileſius inſignis lyricus nonagenarius moritur Athenis; & Philippus Macedonum rex urbem Philippos condidit; & Alexander Pheræus ab uxore ſuâ occiſus fuit; & Dion Dionyſii duces ſuperavit; Archonte Athenis Agathocle.	105.4	396	234
4359	355	91	NaſciturAlexander Magnus, Archonte Athenis Calliſtrato; cujus tempore floruit Ariſtoteles philoſophus.	106.2	398	236
4360	354	90	Calippus occiſo Dione tyrannidem Syracuſis occupat, Archonte Athenis Diotimo.	106.3	399	237
			Cætera deſiderantur.			

Notæ Chronologicæ ad Canonem Chronicum.

AD an. 3132. Epocha hæc recentior &c. [s]

Ad an. 3185. Convenit Varro &c. [t]

Ad an. 3463. Bellum igitur Thebanum ſecundùm Chronographum noſtrum 42 annis Trojæ excidium anteceſſit. Vetus apud Clementem Alexandrinum Chronographus, Strom. I. illud 5 annis ſerius ſtatuit. Sed hæc in re tantæ & tam obſcuræ antiquitatis levis eſt differentia. Hoc bellum, ad quod profecti ſunt hi Argivorum reges poſt inſtituta Nemæa, primum bellum Thebanum dicitur; in quo omnes duces excepto ſolo Adraſto periere. Illorum igitur filii Epigoni dicti in patrum vindictam ſecundum bellum Thebanum [u] decem annos poſt primum geſſerunt; quorum Diomedes, Sthenelus, & Euryalus bello Trojano etiam interfuere.

Ad an. 3505. Is dies &c. [x]

Ad an. 3561. Hôc anno ſecundùm Euſebium Melanthus Meſſenius 23 an. ante Heraclidarum in Peloponneſum deſcenſum Athenis primò cœpit regnare. Non igitur ab Heraclidis pulſus, ut dicunt [y] Strabo, [z] Pauſanias, & [a] Conon, ſed ob aliquam aliam rationem è patriâ commigravit, quando Athenis regnum obtinuerat. Erroris autem anſam ſuprà citatis autoribus præbuit, quòd Neſtoridæ omnes ab Heraclidis pulſi Athenas fugiebant: atque ideo exiſtimârunt cum iis etiam Melanthum ad eam civitatem primò commigrâſſe. Sed ob eam potiſſimam rationem videntur Neſtoridæ, cùm è Meſſeniâ pellerentur, Athenas potiùs quàm ad aliquam aliam Græcam civitatem fugiſſe; quòd in eâ Melanthus eorum cognatus, à quo hoſpitium poterant ſperare, antequam expulſi fuerant, regnum obtinuiſſet: quod idem etiam ea, quæ Pauſanias in alio loco dicit, ſatis innuunt. [b] Tradit enim Iones, qui eodem anno, quo Neſtoridæ Peloponneſo exacti fuerunt, à Melantho tunc Athenarum rege receptos fuiſſe. Melanthus igitur, priuſquam aut Iones, aut Neſtoridæ Peloponneſo pellebantur, atque ideo ante Heraclidarum deſcenſum, Athenis regnabat.

Ad an. 3637. Tribuuntur hæc &c. [c]

Ad an. 3770. Suadet lacuna &c. [d]

Ad an. 3807. Ita 37 annis Heſiodus &c. [e]

Ad an. 3824. Hactenus in aſſignandis annis regnorum regum Athenienſium Euſebium ſecuti ſumus; in ſequentibus verò, in quibus Marmor ab Euſebio differt, uſque ad Archontes decennales ſecundùm hypotheſin Lydiati (quem vide pag. [f] 51.) annos aſſignamus.

[s] [*Lege priùs apud Selden. p* 133. *l.* 12. *uſque ad l* 15. — MMMMXXX] [t] [*Ibid l.* 25 *uſque ad l.* 40. — Amphictyone.] [u] Diodor. Sic. lib 4. Apollodor. lib 3. [x] [*Selden p.* 135. *l.* 14. *uſque ad p.* 136. *l.* 16. — conſonum.] [y] Lib. 9. [z] In Corinthiacis. [a] Apud Photium narrat. 39. [b] In Achaicis. [c] [*Lege priùs apud Selden p.* 136. *l.* 24. *uſque ad l.* 45. — MMMDCXXXVII.] [d] [*Ibid. l.* 47. *uſque ad p.* 137. *l.* 2. — aſſignato] [e] [*Ibid. p.* 137. *l.* 4. *uſque ad l.* 18. — prætermittimus] [f] [*Hujus Editionis p* 264, 265.]

Ad

Ad an. 3956. Conditas Syracuſas &c. [g] Sed cùm Lydiati hypotheſin ſequamur, qui 22 annos Æſchylo aſſignat, à Seldeno uno anno differimus.

Ad an. 3970. Secundùm [h] Pauſaniam Æſimedes tres annos citiùs principatum adeptus eſt; dicit enim ille annum ſecundum nonæ Olympiadis eſſe quintum, à quo Æſimedes Æſchyli filius decennalis archon ſummæ reipublicæ præerat.

Ad an. 3990. [i] Pauſanias eodem modo, quo Æſimidis, ſic etiam Hippomenis initium tres annos citiùs ponit; dicit enim Hippomenis annum quartum eſſe Olympiadis decimæ quartæ primum.

Ad an. 4030. Conſentit heic noſter &c. [k]

Ad an. 4032. Seldenus in hôc Marmoris loco archontis nomen legit Lyſiam; ſed pro Lyſiâ reſtituendum eſſe Tleſiam ſuprà indicavi in Notis Hiſtoricis. Tleſias enim ſecundùm [l] Pauſaniam archon erat anno quarto 23 Olympiadis; ſed eo anno ſecundùm Chronographum noſtrum nondum conſtituti erant annui archontes Athenis; anno enim ſequenti primo ſcilicet Olympiadis 24 ab eo primus archon ſtatuitur Creon: eodem igitur modo, quo ſuprà in ſtatuendis initiis Æſimedis & Hippomenis, ſic etiam hic in ſtatuendo Tleſiæ magiſtratûs anno Pauſanias computationem Chronographi tres annos antecedit. Additis igitur tribus annis quarto anno 23 Olympiadis erit annus tertius 24 Olympiadis, & Ep. Mar. 418. quo ſecundùm mentem Chronographi noſtri Tleſias Athenis archon erat, & bellum Meſſenium ſecundum habuit initium, & Lacedæmoniis à Meſſeniis ad Deras ſuperatis ex Oraculi reſponſu ab Athenienſibus datur dux Tyrtæus poeta.

Ad an. 4069. Annus eſt Olympiadis &c. [m]

Ad an. 4109. Prochroniſmus eſt &c. [n]

Ad an. 4132. Sic firmat &c. [o]

Ad an. 4172. Si noſtro heic cum Euſebio [p] &c. Sed rationem, ob quam à Seldeno diſcrepamus, legas in Notis Hiſtoricis.

Ad an. 4178. Olympiade 61 docuiſſe &c. [q]

Ad an. 4186 Piſiſtratus enim occubuit 33 annis, poſtquam tyrannidem obtinuiſſet: ſi igitur ille an. Ep. Marm. 297. ſucceſſor illius anno Ep. Marm. 264 incepit regnare.

Ad an. 4197. Quæ reliqua ſunt &c. [r]

Ad an. 4198. Hipparchus ab Harmodio & Ariſtogeitone occiſus fuit quatuor annis, priuſquam Piſiſtratidæ Athenis exulabant. Si igitur ſecundùm Chronographum noſtrum Piſiſtratidæ Athenis exularent an. Ep. Mar. 248. Hipparchus interfectus fuit an. Ep. Mar. 252.

Ad an. 4202. Propè abeſt noſter &c. [s]

Ad an. 4219. Fuga ejus &c. [t]

Ad an. 4223. Diſcrepant &c. [u]

Ad an. 4225. Quæ reſtant &c. [x]

Ad an. 4228. De Æſchyli victoriis &c. [y]

Ad an. 4233. Hæc vulgò &c. [z]

Ad an. 4234. Neque enim &c. [a]

Ad an. 4235. Sed mirum &c. [b]

Ad an. 4236. In lacunam &c. [c]

Ad an. 4242. Ergo annos &c. [d]

Ad an. 4244. De Socrate &c. [e]

Ad an. 4245. De archontis nomine &c. [f]

[g] [*Lege priùs apud Selden. p.* 137. *l.* 25. *uſque ad l.* 45. — ſcripſit.] [h] In Meſſenicis pag. 226. [i] Meſſenicis pag. 241. [k] [*Selden. l.* 47. *uſque ad p.* 138. *l.* 18. — pag. 548.] [l] In Meſſenicis pag. 243. [m] [*Lege priùs apud Selden. p.* 138. *l.* 23. *uſque ad l.* 36. — pag. 40] [n] [*Ibid. l.* 39. *uſque ad l.* 53. — ſequaces.] [o] [*Ibid. p.* 139. *l.* 6. *uſque ad l.* 48. — fefellit.] [p] [*Ibid. p.* 140 *l.* 10. *uſque ad l.* 23. — Olympiade ξ.] [q] [*Ibid. l.* 26. *uſque ad l.* 36. — MCCCCXXVI.] [r] [*Ibid. l.* 40. *uſque ad p.* 141. *l.* 13. — cap. XVIII.] [s] [*Ibid. l.* 17. *uſque ad l.* 22. — paginâ 856] [t] [*Ibid. l.* 33. *uſque ad l.* 41. — cap. 111.] [u] [*Ibid. l.* 46. *uſque ad p.* 142. *l.* 21. — 4257.] [x] [*Ibid. l.* 26. *uſque ad l.* 37. — 4245.] [y] [*Ibid. l.* 41. *uſque ad p.* 143. *l.* 31. — 4235] [z] [*Ibid. l.* 39. *uſque ad l.* 49. ἀναζευχθῆ.] [a] [*Ibid. l.* 53. *uſque ad p.* 144. *l.* 11. — noſter.] [b] [*Ibid. l.* 14. *uſque ad l.* 20. — ἀναζευχθῆναι.] [c] [*Ibid. l.* 25 *uſque ad l.* 36. — Epocham.] [d] [*Ibid. l.* 39. *uſque ad p.* 145. *l.* 10. — [illegible].] [e] [*Ibid. l.* 14. *uſque ad l.* 36. — 4313.] [f] [*Ibid. l.* 39. *uſque ad p.* 146. *l.* 40. — Theotimum]

Ad an. 4251. De Archonte &c. [g]
Ad an. 4257. De eo vide &c. [h]
Ad an. 4271. Vide ſuprà &c. [i]
Ad an. 4294. Obliterantur &c. [k]
Ad an. 4303. Metachroniſmus &c. [l]
Ad an. 4305. Vide ſuprà &c. [m]
Ad an. 4307. Quamvis diſparuerit &c. [n]
Ad an. 4311. Selinuntium poetam &c. [o]
Ad an. 4313. Hôc anno Græcos, qui cum Cyro contra Artaxerxem aſcenderunt, duce Xenophonte in Græciam iterum rediiſſe ex ipſo Xenophonte, qui hujus expeditionis ſcripſit hiſtoriam, manifeſtum eſt: dicit enim ille totum tempus expeditionis in aſcenſu & reditu abſumptum fuiſſe unum annum & tres menſes. Aſcenſus autem fuit, teſte Diodoro Siculo, Archonte Athenis Exæneto; reditus igitur fuit anno ſequente, quo Archon fuit Laches.
Euſebio &c. [p]
Ad an. 4315. Atqui in Faſtis &c. [q]
Ad an. 4337. Annus Epochæ &c. [r]
Ad an. 4341. Fabulæ &c. [s]
Ad an. 4343. In hanc Lacedæmoniorum cladem &c. [t]
An an. 4344. De Steſichoris &c. [*]
Ad an. 4346. De anno hôc &c. [u]
Ad an. 4348. Nauſigenem &c. [x]

IN MARMOR II.

De Seleuco Callinico; cujus Majeſtatis tuendæ gratiâ Fœdus inter Smyrnenſes & Magneſios fuit initum.

Seleucus Callinicus Seleuci Nicanoris omnium Alexandri ſucceſſorum feliciſſimi pronepos fuit; poſt eúmque tertius Syriæ, Babyloniæ, omnibúſque aliis Aſiæ provinciis, [y] quæ erant à mari Ægeo uſque ad Indum fluvium, imperavit. Seleuci enim Nicanoris (à quo, qui ei ſucceſſerunt, Seleucidæ dicebantur) [z] filius erat Antiochus Soter: qui Stratonicem, quæ in Marmore Θεὰ dicitur, [a] patris Seleuci uxorem ab eo in remedium morbi (quem ex illius amore contraxerat) acceptam duxit, ex eâque genuit [b] Antiochum, [c] impiâ Mileſiorum adulatione Θεός, i. e. *Deus* cognominatum; qui [d] pater erat Seleuci Callinici, cujus gratiâ Fœdus hoc in Marmore exaratum inter Magneſios & Smyrnenſes initum fuit. Hujus mater erat [e] Laodice; & præter Seleucum peperit etiam Antiochum [f] Hieracem cognominatum. Sed Antiochus, [g] cùm poſt grave & diuturnum bellum cum Ptolemæo Philadelpho Ægypti rege geſtum, illius tædio defatigatus, cœperit pacem optare, ut eam feliciùs conſequeretur, dimiſſâ Laodice Berenicen Ptolemæi filiam cum ingenti dote in uxorem accepit; de quibus nuptiis [h] Hieronymus interpretatur prophetiam illam Danielis; [i] *Poſt finem annorum fœderabuntur, filiáque regis Auſtri veniet ad regem Aquilonis facere amicitiam.* Antiochus enim Aquilonis, & Ptolemæus Auſtri reges fuere [k] Sed Ptolemæo non diu poſt has nuptias defuncto, Antiochus Berenice iterum dimiſſâ Laodicem priorem uxorem recipit: quæ contumeliæ memor, & viri inconſtantiam

[g] [*Ibid. l.* 43. *uſque ad l.* 49. —indicant.] [h] [*Ibid. l.* 52. *uſque ad p.* 147. *l.* 2. — XIX] [i] [*Ibid. l.* 8. *uſque ad l.* 17. — Faſtis.] [k] [*Ibid. l.* 22. *uſque ad l* 42. —annum] [l] [*Ibid. l* 46. *uſque ad l.* 52. — proximam.] [m] [*Ibid. p* 148 *l.* 2. *uſque ad l ult.* — XI, XII & XIII. [n] [*Ibid. p.* 149. *l.* 3. *uſque ad l.* 32. — annuus] [o] [*Ibid. l* 34. *uſque ad l.* 43 — θαυμασίῳ μ.] [p] [*Ibid. l.* 46 *uſque ad p.* 150. *l.* 30. — periodi 4307.] [q] [*Ibid. l* 32. *uſque ad l.* 43 —embolimæus.] [r] [*Ibid. l.* 50. *uſque ad p.* 151. *l* 6 — Chariandro.] [s] [*Ibid. l.* 9. *uſque ad l* 13. —hiſtoricas.] [t] [*Ibid. l.* 17. *uſque ad l.* 41. — indicatur.] [*] [*Ibid l.* 44. *uſque ad p.* 152. *l.* 28. — cap XXXI] [u] [*Ibid. l.* 31. *uſque ad l* 52. —pag 335.] [x] [*Ibid l.* 54. *uſque ad p.* 153. *l.* 8. — reſpondet.]
[y] Appian. in Syriacis. [z] Euſeb. Chron. Appian. in Syriacis, aliique. [a] Appian. ib. Val. Max. l. 5. c. 7. Plut. in Demetrio. Lucian. in Deâ Syrâ. Galenus περὶ τοῦ προγινώσκειν. Julianus in Miſopogone. [b] Appian ib. [c] App ib. [d] App. ib. Hieronymus in notis ad 11. cap. Danielis Juſtin. lib. 27. aliique. [e] Appian. Juſtin. & Hieronym. ib. Strabo l 16. [f] Juſtin. ib. Strabo l 16. [g] Hieronymus in Dan. cap. xi. [h] Ib. [i] Cap. xi com. 6. [k] Hieronym. ib.

verita, eum, quum in regiam reducta fuerat, [l] veneno tollit; filiúmque ſuum majorem Seleucum Callinicum in patris loco regem conſtituit; [m] qui, quàm ſubitò in regno ſtabilitus fuerat, illius auſpicia à parricidio exorſus Berenicen novercam ſuam cum parvulo ejus filio jubet occidendam. Ea autem periculi admonita Daphnem fugâ elabitur, ibíque clauſis portis obſidionem patitur: quo Aſiaticis civitatibus nunciato, omnes, exceptâ ſolâ Smyrnâ, quæ in fide erga Seleucum conſtantiſſimè manebat, hoc indignè ferentes ei auxilia miſere. Frater etiam Ptolemæus Euergetes, qui Philadelpho in Ægypto ſucceſſerat, periculo ſororis exterritus, relicto regno cum omnibus viribus advolat. Sed Berenice ante adventum auxiliorum, cùm vi expugnari non poſſet, dolo circumventa cum infantulo filio trucidatur: ut prædictum fuit [n] à Daniele; *Non obtinebit fortitudinem brachii, nec ſtabit ſemen ejus; & tradetur ipſa, &, qui adduxerunt eam, juvenes ejus.* [o] Indigna res omnibus viſa, maximè verò civitatibus, quæ defecerant; quæ omnes, audito tam horrendo facinore, in illius vindictam ſe Ptolemæo tradunt: qui cum ingenti exercitu, ſororis cædem ulturus, Seleuci provincias invadit, [p] Laodicen captam interficit; [q] totámque Syriam, Ciliciam, omniáque trans Euphratem uſque ad Babylonem & Seleuciam occupat; totóque regno Seleucum exuiſſet, ſi non in Ægyptum domeſticâ ſeditione eſſet revocatus. Eâ igitur redire [r] coactus, conſtitutis præfectis in iis provinciis, quas occupaverat, ingentem prædam direpto undique Seleuci regno ſecum abducit, argenti ſcilicet 40 millia talentorum, vaſa pretioſa, & ſimulacra deorum ad duo millia quingenta, in quibus erant & illa, quæ Cambyſes captâ Ægypto in Perſiam portaverat. Atque ideo de hâc expeditione Hieronymus bene interpretatur illud Danielis: *Et ſtabit de germine radicum ejus plantatio, [s] & veniet cum exercitu, & ingredietur provinciam regis Aquilonis, & abutetur eis; & obtinebit inſuper & deos eorum & ſculptilia, vaſa quoque pretioſa auri & argenti captiva ducet in Ægyptum.* [t] Poſt diſceſſum Ptolemæi Seleucus in Seleucidem maritimam Syriæ regionem profectus, ingentem ibi præparat claſſem civitatibus, quæ defecerant, bellum illaturus. Sed cùm omnia parata eſſent, ortâ repentè tempeſtate, tota claſſis cum eâque omnes copiæ, exceptis perpaucis, qui cum Seleuco evaſerunt, naufragio periere. *Rem miſeram*, dicit Juſtinus, *ſed Seleuco optandam; ſiquidem civitates, quæ odio illius ad Ptolemæum tranſierant, veluti diis arbitris ſibi ſatisfactum eſſet, repentinâ animorum mutatione in naufragii miſericordiam verſæ imperio ſe ejus reſtituunt:* inter quas una erat Magneſia, quæ erga Seleucum deinde facta propenſior, ſequente anno, cùm [u] ſecundam expeditionem in Seleucidem feciſſet, aliámque ibi paráſſet claſſem Ptolemæum invaſurus, cum Smyrnenſibus fideliſſimis illius partium fautoribus de ejus majeſtate contra quoſcunque hoſtes conſervandâ hôc Fœdus iniit, quod in Marmore exaratur. [x] Eventus autem hujus ſecundæ expeditionis à Seleuco ſuſceptæ æquè ac prioris infelix fuit: prœlio enim victus, non multo quàm poſt naufragium comitatior trepidus Antiochiam confugit; indè per literas Antiochi fratris auxilium implorat, oblatâ ei Aſiâ intrà Taurum pro latâ ope. Ptolemæus igitur hôc cognito, ne cum duobus eodem tempore dimicaret, in annos decem pacem cum Seleuco facit: [y] ſed pax ab hoſte data interrumpitur à fratre; qui, quamvis puer adhuc eſſet tantùm 14 annos natus, ſupra modum regni avidus, ut illud ſibi totum arriperet, iiſdem copiis, quas frater in auxilium implorabat, ei bellum infert; inſignémque obtinet victoriam Gallorum virtute, quos circa illud tempus in Aſiam primò profectos mercenarios habuit. Hi autem prædæ aſſueti, cùm nunciatum eſſet Seleucum in prœlio occubuiſſe, contra alterum etiam fratrem, pro quo modò vicerant, arma vertunt, ut exſtinctâ omni ſtirpe regiâ liberiùs Aſiam popularentur. Antiochus igitur jam perfidiam erga fratrem luens, à militibus ſuis, ut à latronibus, cogitur ſemetipſum auro redimere; & mox ab Eumene Pergami rege, qui eum, copiis illius ex ſuperiori prœlio adhuc ſauciis, invaſerat, magnâ clade ſupera-

[l] Appian. in Syriacis. Hieron. ib. Val. Max. l. 9. c. 14. Plin. l. 7. c. 12. Solin. cap. 1. [m] Juſtin. l. 27. Hieronym & App. ib Val. Max. l. 9. c. 10. Polyænus Stratagem. l 8 [n] c. 11. com. 6. [o] Juſtin. ib. [p] Appian. in Syriacis. [q] Appian. ib. Juſtin. l. 27. Hieronymus in Dan. cap. xi. Polyb. l. 5. Polyænus Stratagem. l. 6. Joſeph. l. 2. contra Appionem. [r] Hieronym. in Dan. c. xi. [s] Cap. xi. com. 7. [t] Juſtin. l. 27. c. 2. [u] Vide Marmor. [x] Juſtin. l. 27. Strabo lib. 16. [y] Juſtin. ib.

A tus,

tus, totóque regno exutus per multos annos apud Aſiæ reges profugus hoſpitium quærebat: quod cùm nullibi tutum inveniſſet, tandem ad hoſtem ſuum Ptolemæum Ægypti regem decurrit; à quo carceri demandatus, dum indè operâ cujuſdam meretricis adjutus, quam familiariter noverat, deceptis cuſtodibus elabitur, in fugâ à latronibus interficitur. [z] Seleucus interim tot infortuniis defatigatus, Arſacis, qui Parthiam & Hyrcaniam, & Theodoti, qui Bactriam, dum fraterno bello implicitus eſſet, occupaverant, defectiones, poſtquam belli aleam [a] cum Arſace ſemel infeliciter tentâſſet, ignavè tulit: nec aliquid aliud poſt hæc, quæ circa regni initium geſta videntur, de eo narratum invenimus; niſi [b] quòd inter eos, qui ad inſtaurandam Rhodum eo regnante ingenti terræ motu dirutam opes ſuas contribuere, numeratur. Poſtquam autem regnâſſet [c] annos 20, minimè in fine regni quàm in initio felicior, domeſticâ ſeditione oppreſſus, [d] dum amiſſo regno ſalutem fugâ quæſiverat, equo præcipitatus, circa idem tempus, quo frater Antiochus in Ægypto, occubuit. [e] Filii illius erant Seleucus & Antiochus. Seleucus Ceraunus dictus, utpote natu major, primus regnavit; & poſt eum etiam Antiochus, qui Magnus cognominatus ob bella, quæ cum Romanis geſſit, ſatìs celebratur. Qui deinde in Syriâ regnârunt, apud Appianum & Juſtinum habes ſucceſſionis ordine numeratos; quos conſule. Hæc autem de Seleuco Callinico, ut neceſſaria ad meliùs intelligenda ea, tum quæ in præcedente habentur Marmore, tum quæ in notis ſubſequuntur, exiſtimavimus præmittenda.

Ad Smyrnæorum Decreta & Fœdus ab eis & Magnetibus percuſſum.

Tam de Smyrnæorum & Magnetum Fœdere, &c. [f]

IN MARMOR III.

Hoc Marmor olim tranſcripſit [g] Johannes Pricæus; & in notis ſuis ad Apuleium in publicum edidit cum verſione Latinâ; quam, ob famam & doctrinam viri, qui olim fuerat noſter, totam retinuimus; notáſque etiam illius ſubjecimus, quæ, ut à noſtris diſtinguantur, ejus nomine notantur.

Aliud hujus fœderis fragmentum paulò antiquius &c. [h]

Lin. 1. Θεὸς ἀγαθός. Ἀγαθᾶι τύχαι &c. [i]

Ἐπὶ κοσμόντων,] i. e. ſub Coſmis. Κόσμοι enim (quæ vox infrà in hôc Marmore ſæpe occurrit) [k] in Cretâ Magiſtratus erant numero decem, penès quos fuit ſummum reipublicæ imperium. Quamdiu in eâ inſulâ reges imperabant, iidem erant Coſmi in Cretâ, qui Ephori Spartæ: regis [l] ſcilicet poteſtatem moderabantur, & ei limites ponebant; poſtea verò, ablatâ ibi regiâ autoritate, totum regimen penes Coſmos erat, quorum primus πρωτόκοσμος dicebatur. Qui hunc magiſtratum gerebant, apud [m] Gruterum multos invenies,

Lin. 2. Ἱεραπύτναι.] [n] Hierapytna eſt urbs Cretæ maritima in auſtrali inſulæ parte ſita; poſtea Hierapetra vocabatur: indéque mihi probabile videtur, apud antiquos Cretenſes, πύτναν appellari, quod apud Græcos πέτρα; atque ideo unus è collibus Idæ montis [o] Πύτνα dicebatur, quod forſan totus ſaxeus eſſet.

Lin. 2. Συμπαντὶ] Compoſitum &c. [p]

Lin. 3. Πριάνσιοι] Prianſum urbem Cretæ etiam fuiſſe ex hôc Marmore conſtat; alibi autem illius mentionem non invenio. In Stephano Byzantino legitur, Πραίσος πόλις Κρήτης, καὶ οἱ πολῖται Πραίσιοι, καὶ Πραισιεῖς; non dubito, quin falſè; verámque lectionem ex hôc Marmore reſtituendam eſſe, Πρίανσος πόλις Κρήτης, καὶ οἱ πολῖται Πριάνσιοι, καὶ Πριανσιεῖς; tam Πριανσιεῖς enim quàm Πριάνσιος in hôc Marmore occurrunt.

[z] Juſtin. l. 41. Appianus in Syriacis. [a] Poſidonius apud Athenæum lib. 4. Juſtin. l. 41. [b] Polyb. lib. 5. [c] Euſeb. in Chron. [d] Juſtin. lib. 27. [e] Appian. in Syriacis. Juſtin. ib. [f] [*Lege priùs apud Selden. p.* 153. *uſque ad p.* 179. *l.* 23. —excludit.] [g] [*Lege prius p* 78. & 197.] [h] [*Lege prius p.* 197. *l.* 35. *uſque ad l.* 41. —ſumus.] [i] [*Ibid. p.* 198 *l.* 1. *uſque ad l.* 4. — Arundel'.] [k] Ariſtot. Polit. lib. 2. c. 7. [l] Vide Plutarchum in Agide & Cleomene, quæque de Ephoris habent Cragius, & Johannes Meurſius Miſcel. Lacon. lib. 2. [m] Pag. 1084. & 1094. [n] Strabo lib. 10. [o] Strabo lib. 10. [p] [*Lege priùs l.* 5. *uſque ad l.* 7. —dubitamus.]

Lin. 4. *μηνὸς Δρομηΐω*] Ita disjunctim lego &c. [q]

Lin. 7. *Γορτυνίοις*] Gortynii à Gortyne Cretæ urbe, quam incolebant, dicebantur. [r] Gortys autem inter tres maximas & potentiſſimas Cretæ urbes numerabatur; cæteræ duæ erant Cnoſſus & Cydonia. Aliquando illa ambitum 50 ſtadiorum habuiſſe memoratur. Semper habuit cum Cnoſſo bellum; & quotieſcunque illius partibus Cydonia accedebat, totius inſulæ habuit imperium.

Lin. 16. *κυρίου ἡμῶν*] Non video &c. [s]

Lin. 32. *στατῆρας*] Decem enim ſtateres noſtræ monetæ valent tantùm quinque coronas: nam *στατὴρ* apud Græcos idem valet, quod dimidium coronæ apud noſtrates; *στατὴρ* enim [t] ex quatuor drachmis conſtat; drachma autem octava pars unciæ, & uncia argenti eſt pondus coronæ Anglicanæ. Dimidium igitur coronæ Anglicanæ valore idem eſt cum ſtatere Græco; & ejuſdem etiam valoris erat ſiclus argenti Hebræorum: quod ex [u] autoritate Joſephi, qui dicit ſiclum Judaicum quatuor drachmas continere; & etiam ex 17 cap. Matthæi ſatìs manifeſtè conſtat; ibi enim Petrus dicitur pro Chriſto, & ſeipſo [x] unum ſtaterem templo Hieroſolymitano ſolviſſe: [y] ſinguli autem dimidium ſicli tenebantur dare. Stater igitur, qui pro duobus ſolvebatur, ſiclus erat; cujus dimidium [z] erat *δίδραχμον*, i. e. duas drachmas continebat.

Lin. 38. *ἐς ἀνδρήιον.*] *Ad ſacras epulas* ſeu feſta ſolennia. [a] *Ἀνδρεῖα* enim feſta erant apud Cretenſes certis anni temporibus, eodem modo quo *Φειδίτια* Spartæ, celebrata: cum hâc ſolâ differentiâ, [b] quòd in Cretâ victus è publico paratus erat; Spartæ verò ad illum omnes, qui ad epulas admitti voluerant, contribuere.. [c] Utraque feſta olim *Ἀνδρεῖα* dicebantur; poſtea verò cùm Lacedæmonii poſt latas Lycurgi leges valde parci in his epulis eſſe inceperint, [d] ea deinde *Φειδίτια* à *φείδω parco* appellabant; ab eóque tempore vox *Ἀνδρεῖα* erat apud ſolos Cretenſes nota. De his feſtis apud eos celebratis hoc tantùm traditur à ſcriptoribus, quòd Phiditiis Lacedæmoniorum ſimilia erant; qualia autem erant Phiditia Lacedæmoniorum doctiſſimè tibi oſtendit Meurſius in Miſc. Lacon. lib. 1. c. 9, & 10.

Lin. 40. *οἱ τόκαει κοσμέντες*] Doriſmus &c. [e]

Lin. 78. *Ἀθαναίας τας Πολιάδος*] i. e. *Minervæ Poliadis* ſeu *urbanæ*; ſic enim Minerva dicebatur in iis urbibus, in quibus maximè colebatur, & Tutelaris civitatis Dea putabatur; maximè verò Athenis Minerva *Πολιὰς* dicebatur; de quâ re legas Meurſii Cecropiam, cap. 20.

IN MARMOR IV.

Notæ ad Marmor Aureliæ Fauſtæ.

Hoc Marmor erat baſis ſtatuæ, quam ex inſcriptione diſcimus Pomponiam Claudiam Fauſtam Aureliæ Fauſtæ ſummæ Sacerdoti Dianæ & amitæ ſuæ è decreto Senatûs Smyrnenſis poſuiſſe. Statuas enim in publico habere apud Græcos, utì & Latinos, maximum erat, quod ab aliquâ civitate bene merentes aut virtutis aut benevolentiæ præmium poterant accipere: atque ideo hunc honorem largiri penès eos ſolos fuit, qui reipublicæ præerant; nec eum apud antiquos aliquis unquam ſinè illorum decreto aſſequebatur. Statuas, quas civitates ob majora merita decernebant, ipſæ etiam publicis erigebant impenſis. Sic Athenienſes [f] Harmodio & Ariſtogitoni aliiſque; ſic Delii Alexandro Polycleti filio Marm. [g] 132, & reginæ Laodicæ Marm. [h] 142, & Theophraſto Acharnenſi Append. Marm. [i] 27; & ſic ipſi Smyrnenſes Pomponio Cornelio Marm. [k] 78, & Lerennio Septimio Heliodoro Mar. [l] 143, & L. Septimio Aurelio Append. Marm. [m] 15, & decreverunt & poſue-

[q] [*Ibid. l.* 8. *uſque ad l.* 15. — lego.] [r] Strabo lib. 10 [s] [*Ibid. l* 16. *uſque ad l.* 43. — lueretur.] [t] Apud Heſychium enim legendum eſt, *στατὴρ τετράδραχμος* & non *τετράγραμμος*. [u] Lib. 3. c. 9. [x] Com. 27. [y] Joſephus Bell. Jud. lib. 7. cap 27. Exod. c. xxx. com 13. & 2 Chron. cap. xxiv. com. 6, & 9. Dion. Caſſius lib 66. Maimonides in Shekelim. [z] Matth. xvii. com. 24. [a] Strabo lib. 10. Plut. Sympoſ. lib. 7. Quæſt. 9. [b] Ariſtot. polit. lib 2. c. 7. [c] Strabo lib. 10. Ariſtot. Pol. lib 2. cap. 8. [d] Plut. in Lycurgo. [e] [*Selden. p.* 198. *l* 46 *uſque ad p.* 199. *l* 12. — nempe.] [f] Vide notas ad Ep. 46. Chronici Marmorei. [g] [*Hujus Edit.* 27.] [h] [*Hujus Edit.* 29.] [i] [*Hujus Edit.* 181.] [k] [*Hujus Edit.* 6. [l] [*Hujus Edit.* 5.] [m] [*Hujus Edit.* 166.]

runt

runt ſtatuas. Ob minora verò merita tantùm ei, cui ſtatua decernebatur, aut alicui ex amicis aut cognatis illius copia facta erat, ut erigeret ex propriis: atque ideo hìc ſtatuam, quam Senatus Smyrnenſis Aureliæ Fauſtæ decrevit, non ipſa civitas, ut in ſuperioribus modò citatis, ſed cognata illius Claudia Fauſta; & ſic Append. Marm. [n] 19, quam Senatus Thyatirenus, M. Ulpiæ Marcellæ Andronicus & Stratonice, qui educârunt, ex propriis impenſis dicuntur poſuiſſe. Hic honos priore longè inferior erat, & plerumque non ob merita decernebatur: ſed illi, qui in liberis civitatibus, qualis erat [o] Smyrna, apud populum aut ſenatum, in aliis apud principem aut provinciæ rectorem gratiâ valebant, pro amicis & cognatis impetrabant; & ſic Titinius Capito [p] apud Plinium à Trajano dicitur impetrâſſe, ut ſibi liceret L. Syllano ſtatuam in foro ponere. Jus enim decernendi ſtatuas, quod Romæ ſalvâ libertate penès ſolum ſenatum fuit, eâdem amiſſâ ad imperatores tranſlatum erat: illud autem ſub Auguſto & Tiberio, nondum ſatìs firmiter ſtabilito imperio, neglectum fuit; ita ut, quicunque vellet, imaginem ſuam publicabat, donec Caligula [q] edicto ſuo prohibuit, ulli niſi ſe conſulto & autore ſtatuam collocari. Cui ſimile etiam edictum edidit [r] Claudius ſucceſſor illius: totam verò rei curam ille ſenatui remiſit; jure autem non deceſſit ſuo, eo enim imperatores poſt Claudium uſos fuiſſe ex modò citato Plinii loco ſatìs apparet. Fallitur igitur clariſſimus Caſaubonus, qui ad illum [s] Ælii Spartiani locum, ubi Severus patri, matri, avo, & uxori priori ſtatuas per ſe collocâſſe dicitur, notat; *Jus publicè ponendi ſtatuas penès ſenatum fuit*; *at Severus ponit iſtas ſuis per ſe, i. e. ſinè decreto vel autoritate patrum.* Quis enim credet imperatores Romanos, quorum autoritas in imperio omnibus modis plena, & planè deſpotica fuerat, jus ſtatuæ honorem largiendi ſinè ſenatûs decreto non habuiſſe? Ea igitur Spartiani verba aliter intelligenda ſunt. Per ſe enim dicitur Severus has ſtatuas poſuiſſe; quòd cùm ſub omnium aliorum principum imperio prima eſſet ſenatûs adulatio ſummos honores illius amicis & cognatis decernere, Severus hâc non expectatâ ſeu potiùs ſpretâ, eoſdem autoritate propriâ, quâ alii in hâc re principes ex modeſtiâ non utebantur, ipſe ſuis conferebat. Si verò aliquis ſinè ſenatûs aut populi decreto, aut in iis civitatibus, qui imperio Romano ſuberant, ſinè imperatoris aut provinciæ rectoris reſcripto amici ſtatuam faciebat; in publico non licebat collocare: [t] ſed tales vel in hortis, vel in bibliothecis, vel in porticibus ſeu veſtibulis ædium privatarum ponebantur; [u] in iiſque plerumque Romani majorum ſuorum imagines, per quarum numerum nobilitatem ſuam æſtimârunt, magnâ oſtentatione publicabant.

Aureliam Fauſtam ſummam Dianæ ſacerdotem fuiſſe, quamvìs hoc non indicat Marmor (in eo enim ſolam legimus vocem Ἀρχιέρεια) ideo ſupponimus, quia ſolis deabus adminiſtrabant [x] ſacerdotes fœminæ; in Ioniâ autem, inter cujus limites erat urbs Smyrna, maximè & ferè ſola dearum colebatur Diana; cujus [y] templum inſigniſſimum totiúſque [z] Ioniæ & Aſiæ commune Epheſi erat; ſecundùm pleroſque ab [a] Amazonibus, cùm Aſiæ imperium tenuiſſent, ſecundùm [b] Pauſaniam verò à Crœſo indigenâ & Epheſo filio Cayſtri, qui fluvio Cayſtro nomen dedit, multò antiquius conditum. Quantâ ſuperſtitione hìc Diana, & διοπετὲς ἄγαλμα illius ([c] quod in templo Epheſino ab Amazonibus poſitum tradit Pauſanias) à Smyrnæis cæteríſque Ioniæ & Aſiæ incolis colebatur, legimus in [d] Actis Apoſtolorum. Ad eam promovendam multum conduxiſſe videtur templi magnificentia: illud enim ab Heroſtrato quodam ex peſſimâ ambitione, ut eo facinore celebris apud poſteros evaderet, circa tempus, quo Alexander naſcebatur, incenſum [e] Epheſii cæteríque Aſiatici tam magnificè & ſplendidè iterum exſtruxerunt; ut meritò deinde omnium apud Græcos templorum maximum & præſtantiſſimum judicatum inter inſigniſſi-

[n] [*Hujus Edit.* 170.] [o] Vide, quæ infrà habemus. [p] Lib. 1. Epiſt. 17. [q] Suetonius in vitâ Caligulæ. [r] Dion Caſſius in vitâ Claudii. [s] In vitâ Septimii Severi Imp. [t] Vide Arnob. lib. 1. aliiſque. [u] Vide Juvenal. Sat. 8. [x] Pythia enim Delphis non ſacerdos fuit, ſed vates, i. e. non ſacra peragebat, ſed tantùm oracula à tripode accipiebat. [y] Vide Strabonem lib. 14. & omnes ferè antiquos ſcriptores. [z] Act. Apoſt. c. 19. v. 27. Aſia tota dicitur Dianam Epheſiam coluiſſe, & ejus templum dicit Plinius à totâ Aſiâ conditum lib. 16. c. 40. & lib. 36. c. 14. [a] Vide Strab. lib. 14. & Pauſan. in Achaicis. Euſtathius in Scholiis ad Dionyſ. ad v. 828. [b] In Achaicis. [c] Pauſ. lib. 4. [d] Cap. 19. [e] Strabo l. 14.

ma totius orbis opera, & [f] ſeptem illius miracula numerabatur. Quæ in hôc templo deæ ſacris & myſteriis præerant, fœminas fuiſſe conſtat indè, quòd [g] eas Maſſilienſes & [h] Mantinienſes, qui Dianam iiſdem ſacris iiſdémque omnino ritibus, quibus Epheſii, colebant, pro antiſtibus habuere. [i] Illæ autem Epheſi in tres claſſes, eodem modo quo virgines Veſtales Romæ, dividebantur; quæ in primâ erant Μελλιερaὶ quæ in ſecundâ Ἱεραὶ, quæ in tertiâ Παριεραὶ dicebantur. Μελλιεραὶ erant candidatæ, quæ tantùm ritus & myſteria, quibus dea colebatur, diſcebant; in quibus perdiſcendis cùm definitum tempus peregiſſent, ad ſacerdotium admiſſæ Ἱεραὶ factæ erant, omniàque miniſteria templi per certum tempus peragebant: eo autem peracto, utpote ſacerdotio defunctæ, ab omnibus illius miniſteriis & officiis liberatæ in Παριερῶν claſſem promovebantur; iiſque deinde ſolum incumbebat proſpicere, ut omnia deæ ſacra à ſacerdotibus ritè peragerentur, eadémque à candidatis diſcerentur. Unam ex iis, quæ ἱεραὶ dicebantur, ſupponimus fuiſſe Ulpiam Marcellam; cui cùm ſacerdotio defuncta eſſet, ſtatua Thyatiræ è decreto ſenatûs iſtius urbis, è quâ fortè fuit, erigebatur, Append. Marm. [k] 19. Quæ inter Παριερὰς prima, ſeu potiùs [l] unaquæque illarum Ἀρχιέρεια dicebatur; qualis fuit Aurelia Fauſta; quam hæc inſcriptio ſtatuam Smyrnæ à cognatâ ſuâ Claudiâ Fauſtâ conſecratam habuiſſe indicat. Eam enim potiùs Epheſi quàm Smyrnæ, ubi illius ſtatua collocata fuit, ſummam Dianæ ſacerdotem fuiſſe arbitror. Iones enim omnes ad illam deam colendam Epheſi conveniebant, atque ideo vix ulli eorum illius deæ fanum in propriis civitatibus habuere: & ſi qui fortè habuiſſent, de ſacerdotibus, quæ in illis adminiſtrabant, hæc eadem poſſunt intelligi, [m] cùm nullibi Iones Dianam niſi eodem omnino modo, quo Epheſi, coluerunt; ſed Smyrnæ hanc deam templum unquam habuiſſe in nullo autore invenitur.

Lin. 1. Ἀγαθῇ τύχῃ.] Hæc eadem verba Marmoribus [n] 57 & 143, & in Appendice ſæpius inſcriptionibus habes præmiſſa. Significant idem, quod apud Latinos *bene vertat*, ſeu *ſit fauſtum felixque*, ſeu *cum bonis auſpiciis*; & apud Græcos in omnibus ferè ſtatuarum baſibus & cippis in alicujus viri bene meriti honorem, aut fœderis promulgandi gratiâ erectis, bene ominandi cauſâ præfigebantur. De iis plura vide in notis ad Marmor [o] primum; & etiam in Seldeni libro de Diis Syris Syntagm. 1. cap. 1.

Lin. 3. Τῆς πρώτης τῆς Ἀσίας κάλλει καὶ μεγέθει, &c.] Hæc eadem verba de Smyrnæorum urbe habes etiam in Marmoribus noſtris [p] 78 & 143, & in Append. Marm. [q] 15. atque ideo videntur communis formula fuiſſe omnibus ſtatuis in alicujus honorem, Smyrnæ, è publico decreto ſenatûs iſtius urbis erectis, fuiſſe ſubſcripta; & nomini tituliſque illius, cui ſtatua conſecrata fuit, per modum præfationis præmiſſa. Si apud antiquarum inſcriptionum collectores aliquæ è Smyrnæorum Marmoribus tranſcriptæ præſervatæ eſſent, non dubito, quin in illis hæc eadem legerentur: ſed cùm tales in Grutero omnibúſque aliis, quos ipſe præ manibus habeo, deſiderentur libris, nullas poſſum invenire, in quibus habentur, præter noſtras.

Τῆς Ἀσίας.] Nomen Aſiæ ambiguum eſt & variè acceptum in antiquis autoribus; nunc enim pro eâ regione, quæ jam eſt quarta orbis pars; nunc pro peninſulâ maribus Euxino, Ægeo & Cilicio incluſâ, quæ reſpectu prioris Aſia Minor appellata eſt, ſumebatur: nunc etiam ſolius provinciæ, quæ proconſuli Romano; nunc diœceſeωs, quæ vicario parebant; ſæpiſſime verò ſolius Lydiæ, quæ nominis antiquiſſima eſt acceptio, Aſiam nomen eſſe invenimus. De ſingulis his agemus; & deinde inquiremus, de quânam earum intelligendum ſit τῆς Ἀσίας nomen, quod in hôc Marmore habetur.

Quinam ſunt limites Aſiæ, quæ ante inventam Americam tertia, jam quarta dicta eſt orbis terrarum pars, ſatis notum eſt apud omnes Geographos: unde verò eſt

[f] Vitruv. præf. ad lib. 7. Caſſiodor. Variarum lib. 7. [g] Strabo lib. 4. [h] Pauſan. in Arcadicis. [i] Plutarchus in libro Εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον. [k] [*Hujus Edit.* 170.] [l] Plures enim in eodem templo Ἀρχιερείας fuiſſe nihil prohibet, cùm vox Ἀρχιέρεια non tantùm ſacerdotem ſummam & omnium primam, ſed unam inter ſummas ſeu primarias etiam ſignificat, eodem modo quo Ἀρχιερεὺς: & ſic qui inter ſacerdotes primarios in templo Hieroſolymitano fuerunt, Ἀρχιερεῖς dicuntur, Mat. ii. ✝. 4. [m] Vide Hiſtoriam de Phocæis. Strab. lib. 4. [n] [*Hujus Edit.* 3, & 5.] [o] [*Hujus Edit. ſecundum.*] [p] [*Hujus Edit.* 6, & 5.] [q] [*Hujus Edit.* 166.]

nominis

nominis origo, variè diſceptatur. Multi [r] ab Aſiâ Promethei uxore dictam volunt; ſed cùm ſolâ Mythologicorum nitantur autoritate, & ipſi etiam Mythologici non omnes conſentiant, Promethei uxoris [s] nomen Aſiam fuiſſe, hanc opinionem utpote fabulâ fundatam meritò rejicimus. [t] Vir inter noſtrates in doctrinâ Judaicâ nemini ſecundus, cùm gigantes eos, qui ante adventum Iſraelitarum ex Ægypto montana Judææ incolebant, in Samaritanâ verſione, [u] אסהים i. e. *Aſæos* appellari inveniat, ſic eos à Syris aliiſque Orientis populis Syriacè aut Chaldaicè loquentibus vocatos, & Aſiam ab his, utpote in medio illius degentibus, & ob ſtupendam & monſtroſam corporum molem præ omnibus aliis Aſiaticis celeberrimis, nomen habuiſſe opinatur. Sed pace tanti viri nec à Chaldæis, nec à Syris, hi gigantes Aſæi unquam appellati fuere; ſed à ſolo Samaritano interprete, quem indoctum & linguæ Hebrææ non valde peritum ſatìs arguit futilis ejus & nullius pretii verſio. Ille enim vocem רפאים, quaſi à radice רפא *ſanavit*, *curavit* derivatam, interpretatus eſt per Samaritanam vocem אסהים, quæ non gentem aut populum aliquem, ſed *medicos* ſignificat à verbo אסה ſeu אסי derivata, quod [x] idem apud Samaritanos & Chaldæos, quod רפא apud Hebræos, ſignificat: in quem errorem alios etiam interpretes incidiſſe invenimus; Pſal. enim lxxxviii. ℣. 11. in verſione Græcâ, Arabicâ, Æthiopicâ, & vulg. Lat. pro אם רפאים יקומו legimus *an medici reſurgent*; quæ autem ſit vocis רפאים in hôc loco, & Prov. xxi. ℣. 16. ſignificatio, vide [y] Medum noſtrum. In utriſque autem his locis ſecundùm Judæos Interpretes hæc vox *mortuos* ſignificat; in omnibus aliis verò locis *gigantes*, *medicos* verò nullibi: atque ideo [z] Grammatici רפאים non à רפא *ſanavit*, ſed à רפה *remiſit* deducunt; ideóque gigantes ſic vocatos volunt, quòd quicunque eos aſpiceret, manus ejus præ metu remittebantur. Sed conceſſo hôc, quod hi gigantes Aſæi appellati fuerunt, quis unquam dixit tam antiquum fuiſſe Aſiæ nomen, ut poſſibile ſit illud ab his originem habuiſſe? Nulla hujus nominis mentio apud Homerum, quem aut Aſiæ aut Europæ nomen cognoviſſe negat [a] Stephanus Byzantinus; nec apud aliquem alium antiquum autorem: unde eliciatur illud ante Perſicum imperium, quod non niſi poſt 900 an. poſtquam hi gigantes deleti erant, initium habuit, toti illi orbis parti, quæ jam Aſia dicta eſt, inditum fuiſſe. Præterea quis unquam exiſtimare poteſt totam hanc plagam à montanis his, qui unam tantùm aut alteram urbem in montibus Judææ, anguſtiſſimo & obſcuro angulo illius, tenuerunt, nomen accepiſſe? Quis credet eorum famam ad Græcos, apud quos prima nominis origo, cùm illi, prius quàm Græci extitere, periiſſent, unquam tranſiiſſe? Deliria hæc omnia, in quæ tam doctum virum nollem incidiſſe. [b] Euſtathius tradit, cùm Aſius quidam magicus Palladium Teleſmanicè præparatum Troi, cùm Trojam condidiſſet, in tutelam illius urbis obtuliſſet, illum regem in magici honorem totam regionem, cui præerat, Aſiam appellâſſe, eámque primam fuiſſe nominis originem; quod idem etiam ex Johanne Malelâ refert Tzetzes in Scholiis ad Lycophronem: illúdque in ipſo Malelâ MS. in Bibliothecâ Bodleianâ invenio lib. 5. cujus verba hæc ſunt, Παλλάδιον, ζώδιον τῆς Παλλάδος, μικρὸν ξύλινον, ὃ ἔλεγον εἶναι τετελεσμένον εἰς νίκην φυλάττοντα τὴν πόλιν, ἔνθα ἀπόκειται, ἀπαραλήπτιον, ἔδωκε τῷ Τρωῒ βασιλεῖ μέλλοντι κτίζειν τὴν πόλιν Ἀσιός τις φιλόσοφος καὶ τελεστής. Καὶ ὑπὲρ εὐχαριστίας ὁ Τρῶος βασιλεὺς εἰς μνήμην αὐτοῦ τὴν ὑπ' αὐτοῦ οὖσαν χώραν πᾶσαν τὴν πρώην λεγομένην Ἐπίτροπον (apud [c] Euſtathium ἤπειρον) μετεκάλεσεν Ἀσίαν. Sed hæc, utì & cætera omnia iſtius autoris, ex primo intuitu fabulam ſapiunt. Liceat nihilominus hìc notare, Artes Teleſmanicas, quæ à Zabiis (de quibus vide [d] Hottingerum, & [e] clariſſimum Pocockium) originem habuere, tam antiquas non fuiſſe, nec in Græciâ ante Apollonii Tyanei tempora unquam notas. [f] Bochartus Aſiam dictam vult à חצי, quod *dimidium* & etiam *medium* ſonat, quia media eſt inter Africam & Europam: quod falſiſſimum eſt; Aſia enim non eſt inter Europam & Africam, ſed à latere utriuſque. Becmannus Aſiam

[r] Herodot. lib. 4. Iſidor. lib. 14. [s] Apud Apollodor. lib. 1. Aſia Iapeti uxor dicitur; Apud Strabonem Clymene Promethei uxor eſt, lib. 9. in fine. [t] Cl. Lightfoot in Decade Chorographicâ, cap. 10. ſect. 5. [u] Gen. xv. ℣. 20. Deut. 2. ℣. 20. [x] Vide Buxtorph. Lex. Rab. in אסא & Caſtelli Lex. Polyglot. in eadem voce. [y] In diſſertatione in Prov. xxi. ℣. 16. [z] Vid. Buxtorph. in רפה. [a] In Ἀσία. [b] In Scholiis ad Dionyſii Afri περιήγησιν. [c] In Scholiis ad Dionyſii Afri περιήγησιν. [d] In Hiſtoriâ Orientali. [e] In ſpecimine Hiſtoriæ Arabicæ. [f] In Geographiâ Sacrâ.

ab אש *ignis* derivat, quia in eâ regione ignis à magis colebatur. Sed nugæ hæc, ineptiæ, nec noſtrâ obſervatione digna, ſi non à viris ſummæ famæ & doctrinæ traderentur. His igitur rejectis, veriſſimum videtur ſolam Lydiam, quæ & Mæonia, [g] antiquitus Aſiam appellari, ſicut ea [h] ſola Africæ pars, in quâ ſita erat Carthago, primò Africa dicebatur, indéque nomen proceſſu temporis ad denotandam totam continentem tranſiiſſe: & hæc eſt [i] Eratoſthenis doctiſſimi inter antiquos Geographos opinio. Lydia autem Aſia dicebatur [k] ab Aſio quodam, qui in eâ regione olim regnabat (hoc enim circa tempora belli Trojani non inuſitatum fuiſſe in iis Aſiæ partibus virorum nomen, teſtatur [l] Homerus): [m] urbs etiam erat in Lydiâ ſub Tmolo monte ſita ab hôc Aſio condita, ab illiúſque nomine Aſia appellata; eíque & fluvio Cayſtro vicini erant, ab eodémque Aſio ſic denominati [n] Ἄσιοι λειμῶνες; quorum [o] Homerus & poſt eum [p] Virgilius meminere; in iiſque [q] uſque ad Strabonis tempora, qui ſub [r] Auguſto floruit, ſacellum huic Aſio conſecratum ab incolis oſtendebatur. Sardibus etiam [s] Herodoti temporibus tribus erat Aſias, quam Lydi ab hôc eodem Aſio [t] ſic appellatam dicebant; eúmque & regem ſuum & nominis Aſiæ, quod tertiæ tunc orbis parti inditum fuit, autorem fuiſſe contendebant. Sed non niſi multis poſt Aſium ſeculis nomen Aſiæ in tam latâ acceptione notum fuit: Aſius enim ſoli regioni, cui imperabat, Aſiæ nomen indidit, ſecundùm morem tunc temporis apud omnes ferè reges uſitatum; qui, quàm ſubitò in aliquâ regione regnum adepti eſſent, abolito antiquo nomine eam à ſuo denominabant. Sic Attica [u] ſub Actæo rege Actica, ſub Cecrope Cecropia, & ſub Cranao Cranaa dicebatur: quo exemplo etiam poſt Aſii obitum eadem regio, quam ille à ſuo nomine Aſiam appellabat, [x] mox Mæonia, & deinde [y] Lydia à ſucceſſoribus illius denominabatur. Sed Antiqui Græci Aſiæ nomen retinebant: eóque ſolam eam regionem, quæ ab Occidente mari Ægeo, ab Oriente monte Tmolo terminata, fluvios Mæandrum, & Caycum interjacet, denominârunt. Poſtea verò, ſub Gygis poſteris, Mermnadis dictis, ut auctum erat Lydorum imperium, ſic latiùs etiam extendebatur Aſiæ nomen: donec tandem temporibus Crœſi, quicquid cis fluvium Halym & Taurum montem, & mox, cùm eo victo quicquid Lydi tenuerunt, Perſico imperio adjungeretur, totum illud, & quicquid aliud Orientis erat trans Helleſpontum & mare Ægeum ſitum, apud Græcos inceperat Aſia appellari. Non tamen deſiit Lydia (intrà cujus terminos Ioniam & Æolidem comprehendimus) ſtrictè ſemper eo nomine dici: atque ideo ſic habet Euripides in Bacchis,

> Ἀσίας ἀπὸ γᾶς ἱερὸν Τμῶλον
> ἀμείψασα.

Et Eunapius in vitâ Ædeſii de Soſipatrâ, fœminâ quâdam doctâ, dicit, quòd erat ex eâ Aſiâ, quæ circa Epheſum eſt, per quam currit fluvius Cayſter. Et habet [z] Hieronymus; *Aſia regio, quæ vocatur minor, undique circundata eſt mari; ſed ſpecialiter, ubi Epheſus civitas eſt, Aſia appellatur.* Et hanc ſolam Euſebius in Eccleſiaſticâ Hiſtoriâ per nomen Aſiæ, quod in eâ ſæpius occurrit, videtur denotare; & non Aſiam Proconſularem, ut [a] plerique interpretantur: libro enim quinto cap. 1. & 34. Phrygiam ab Aſiâ diſtinguit; Phrygia autem Aſiæ Proconſularis pars. Nec huic obſtat, quòd lib. 3. cap. 31. & lib. 5. cap. 9. idem ſcriptor Hierapolin, quæ intrà Phrygiæ limites fuiſſe putatur, urbem Aſiæ dicat. Cùm enim [b] Strabo tradat terminos Lydiæ, Cariæ, Phrygiæ, & Myſiæ, poſtquam hæ regiones Romanis ſuberant, quòd illi non per regiones, ſed per conventus ſeu præfecturas provinciam di-

[g] Demetrius Scepſius apud Strabonem l. 13 Apollonii Rhodii Scholiaſtes vetus ad lib. 2. Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 365. [h] Vide Caſauboni notas ad Strab. l. 1. pag. 44. col. 2. [i] Apud Strabonem l. 1. Vide Caſauboni notas ad illum locum. [k] Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 254. Phavorinus in Ἀσία, & Etymol. magn. [l] In eo enim legimus de Aſio Hyrtaci filio Ariſbæ rege, qui Trojanis auxilium tulit; & de Aſio Hecubæ fratre. [m] Stephanus Byzantinus in Ἀσία. Etymol. magn. & Phavorinus ad eandem vocem. [n] Euſtathius ad Homeri Il. β'. pag. 254. Etymol. mag. in Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. Strabo l. 14. [o] Hom. Il. β'. ŷ. 461. [p] Georgicorum l. 1. Æneid. l. 7. [q] Strabo l. 14. [r] Vide lib. illius 17. pag. 829. Vide etiam notas Caſauboni ad l. 12. Strabonis, & quæ idem Criticus notis ſuis de Strabone & ſcriptis illius præmiſit. [s] Herodot. l. 4. [t] Herodot. ib. [u] Vide notas ad Ep. 1. Chronici Marmorei. [x] Herodot. l. 1. & l. 7. Diodorus Sic. l. 4. Dionyſius in Periegeſi. Strabo l. 13. Plinius l. 5. c. 29. Stephanus Byzantinus. [y] Herodot. l. 7. [z] In locis Heb. in Act. Apoſt. [a] Vide Valeſium in notis ad Euſeb. l. 5. cap. 23. [b] Lib. 14.

viſerunt,

viſerunt, tam implicatos fuiſſe, ut diſcerni nequirent; incertum indè factum videtur, an urbs Hierapolis ad Phrygiam, an ad Lydiam, [c] cùm inter utramque ſita fuit, pertineret: atque ideo bene poſſumus opinari, eam à nonnullis huic regioni, ab aliis alteri attributam fuiſſe; ab Euſebio autem intrà Lydiæ terminos exiſtimatam fuiſſe non dubito, præſertim cùm [d] Laodiceam, intrà cujus conventum ſeu præcinctum hæc urbs erat, in Lydiâ ſitam inveniamus. Et non tantùm Euſebius, ſed omnes ferè alii Chriſtiani ſcriptores per Aſiam ſtrictè dictam ſolam Lydianam intelligunt: quod ideo ab iis factum videtur, quòd hoc nomen in eâ ſolâ ſignificatione in Sacris Scripturis invenitur. Quotieſcunque enim ibi occurrit, ſtrictè ſumitur pro aliquâ parte Aſiæ Minoris: atque ideo vel pro Aſiâ Lydianâ, quæ ex ſolâ Lydiâ cum Ioniâ & Æolide conſtabat; vel pro Aſiâ Proconſulari, inter cujus terminos præter Aſiam Lydianam etiam Caria, Phrygia & Myſia continebantur. Sed in Actis Apoſtolorum cap. ii. com. 9. & 10. Aſia à Phrygiâ, & cap. xvi. com. 6. & 7. à Phrygiâ, & Myſiâ, & cap. xx. com. 16. & 17. [e] à Cariâ diſtinguitur: ſola igitur relinquitur Lydia cum Ioniâ & Æolide (quæ etiam intrà Lydiæ terminos ponuntur) quam nomen Aſiæ in iis cæteríſque Sacræ Scripturæ locis poteſt denotare; in eâque ſignificatione in Apocalypſi Johannis hoc nomen accipiendum eſt, [f] quoties ibi ſeptem Aſiæ Eccleſiarum fiat mentio; omnes enim hæ [g] Epheſus ſcilicet, Smyrna, Pergamus, Thyatira, Sardes, Philadelphia, & Laodicea, in Lydiâ ſitæ fuerunt. De Pergamo enim [h] Xenophon & [i] Ariſtoteles; de Epheſo Scylax Charyandenſis & [k] Herodotus; de Sardibus, Philadelphiâ & Thyatirâ [l] Ptolemæus; de Smyrnâ [m] Ariſtoteles & Scylax Charyandenſis; de Laodiceâ (quamvìs hanc [n] alii Cariæ, [o] alii Phrygiæ ob terminorum confuſionem attribuunt) Stephanus [p] Byzantinus teſtantur. Et ſic etiam Act. Apoſt. cap. xix. com. 27. ubi de Dianâ dicitur, *quam Aſia tota & orbis terrarum colit*; in omnibúſque item aliis Sacræ Scripturæ locis nomen Aſiæ eſt intelligendum: in eâque ſolâ ſignificatione in plerifque antiquis hiſtoricis, priuſquam Romani exercitus Helleſpontum tranſiiſſent, Aſia, quoties ſtrictè dicitur, accipienda eſt. Cùm verò Romani, duce Scipione [q] Antiocho victo hanc Aſiam occupâſſent (à quâ Scipio denominatus eſt Aſiaticus) eam regibus Pergamenis dediſſent, quicquid deinde hi reges tenuerunt, inceperat extenſo nomine Aſia ſtrictè appellari: atque ideo cùm Romani ab [r] Attalo horum regum ultimo regni illius hæredes ſcripti illud in provinciæ formam redegiſſent, Aſiam Proconſularem nominabant; eâque eſt, quæ apud [s] Strabonem & [t] Ptolemæum Aſia ἰδίως καλουμένη dicitur; quam [u] Cicero ex Cariâ, Lydiâ, Phrygiâ, & Myſiâ conſtare dicit; quæ eædem etiam ſub Auguſto, cùm provinciæ Romani imperii de novo ordinatæ eſſent, illius partes fuere. Dicit enim [x] Strabo eam tunc continere totam illam Aſiam, quæ cis Halym & montem Taurum erat, præter Galatiam, Bithyniam, Propontidem (cum Ponto) & regiones, quæ [y] Amyntæ regi paruerunt: iis igitur ſubductis remanent in Aſiâ Proconſulari eæ regiones, quæ ab [z] Onuphrio illi provinciæ aſſignantur, Lydia ſcilicet, Ionia, Phrygia, Caria, Myſia, & Helleſpontus Proconſularis (lege Conſularis, [a] Helleſpontus enim nunquam fuit provincia Proconſularis, ſed Conſularis) eædémque hæ ſunt, è quibus Cicero ſuprà dixit Aſiam Proconſularem conſtare; ille enim ſub Lydiæ nomine Ioniam etiam & Æolidem, ſub Myſiæ utramque Myſiam, & ſub Phrygiæ utramque Phrygiam deſignabat. Nam Ionia & Æolis intrà Lydiæ terminos continebantur, ut ſuprà diximus; & ſicut [b] Phrygia, ſic etiam [c] Myſia erat major & minor. Phrygia major erat è parte Lydiæ Orientali verſùs ſeptentrionem uſque ad Bithyniam, verſùs Auſtrum uſque ad Lyciam & Cariam extenſa; poſtea (circa Conſtantini tempora) [d] in Phrygiam Salutarem, cujus metropolis erat

[c] Stephanus Byzantinus dicit, Ἱεράπολις μεταξὺ Φρυγίας καὶ Λυδίας πόλις. [d] Vide, quæ infrà habemus. [e] Miletus enim ibi ponitur extra Aſiæ terminos, Miletus autem urbs Cariæ. [f] Cap. 1. com. 4 & 11, &c. [g] Apocalyp cap. 1. com. 11. [h] De Expedit. Cyri l. 7. [i] In libro περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, dicit enim ibi, ἐν τοῖς περὶ Λυδίαν μετάλλοις τοῖς περὶ Πέργαμον. [k] Lib. 1. [l] In Geographicis. [m] Lib. 3. de poeticâ; apud Plutarchum de vitâ & poeſi Homeri. [n] Ptolemæus in Geographicis. [o] Vide ſubſcriptionem ad Epiſtolam Timothei à Græcâ Eccleſiâ additam. [p] In Λαοδικεία. [q] Liv. lib. 37. Polyb. Leg. Ecl. [r] Strabo l. 13. Juſtin. l. 36. L. Florus l. 2. c. 20. [s] Lib. 13. &c. [t] In Geograph. [u] In oratione pro Flacco. [x] Lib. ult. in ipſo fine. [y] Quænam erant regiones, quæ Amyntæ paruerunt, vide Strabonem l. 2. [z] Commentar. de republicâ Romanâ, l. 3. p. 378. Edit. Franc. an. 1597. [a] Vide Notitiam imperii Orientalis. & notas Pancirolli, cap. 101. [b] Strabo l. 12. Ptol. l. 5. c. 2. Dionyſ Afr. Diodor. Sic. l. 18. Liv. l. 38. [c] Ptol. l. 5. c. 2. [d] Notitia utriuſque imperii, ſect. 2. & 15. Editionis Labbianæ.

[e] Synnada,

[e] Synnada, & in Pacatianam, cujus mentio eſt [f] in ſubſcriptione ad Epiſtolam Pauli ad Timotheum, dividebatur. [g] Phrygia Minor Helleſponto, mari Propontide, & fluvio Æſepo, quo [h] à Myſiâ Minori, & ſinu Adramyttico, [i] quo à Myſiâ Majori dividitur, undique terminata, quicquid antiquitus erat Priami regnum, continebat; & ſub Romanis etiam [k] Epictetus, & ab Helleſponto, ad quem ſita erat, Phrygia [l] Helleſpontia, & à Troade metropoli illius (cujus frequens mentio in [m] Sacris Scripturis) [n] Troas dicebatur. Inter utraſque has Phrygias à fluvio Cayco, qui [o] Lydiam è parte ſeptentrionali terminabat, verſus ſeptentrionem uſque ad Myſiam Minorem extendebatur Myſia Major; quæ ab Olympi montibus in eâ ſitis [p] Myſia Olympena appellabatur. [q] Myſia autem minor, cujus metropolis erat Cyzicus, ad ipſam Propontidem ſita fuit, à Phrygiâ Minori ſeu Epicteto fluvio Æſepo diſterminata. Utræque hæ Myſiæ conſtituebant regionem; [r] quæ, ut à Myſiâ ſeu potiùs Mœſiâ ad fluvium Iſtrum in Europâ ſitâ diſtingueretur, Myſia Helleſpontia dicebatur: [s] è quâ & Phrygiâ Minori Helleſpontiâ etiam dictâ conſtabat provincia, quæ poſt Conſtantini tempora, quòd ſub Conſulari regimine erat, Helleſpontus Conſularis appellabatur; eáque eſt, quam Onuphrius in catalogo regionum Aſiæ Proconſularis ſuprà citato per Helleſpontum Proconſularem videtur denotare; ideóque ibi etiam Myſiam nominat, quòd fortè Helleſpontum Conſularem (quam ille Proconſularem vocat) pari errore è ſolâ Phrygiâ Helleſpontiâ ſeu Troade putabat conſtitiſſe. Hæ ſunt regiones, quas Aſia Proconſularis à morte Attali regis Pergameni uſque ad Conſtantini tempora per an. circiter 450 limitibus nunquam mutatis continebat; eámque & ab Aſiâ Lydianâ, & ab Aſiâ Magnâ Continente bene diſtinguit Ariſtides rhetor, dum de urbe Smyrnâ dicit, [t] *Καθαρῶς ἐξεφάνη, ὅσος τις παρ' αὐτῆς τῆς Ἀσίας κόσμος ἦν, λέγω δὲ οὐχι τῆς μεχρὶ Μαιάνδρου πηγῶν, οὐδ' ὅσην ὁ τῶν ἡγεμόνων ἡμῶν κλῆρος ὁρίζεται, ἀλλ' ἣν ἐξ ἀρχῆς Ἕλληνες προσεῖπον Ἀσίαν, προσηγόρευον δὲ καὶ ἤπειρον διαφερόντως αὐτὴν τῶν τριῶν*, i. e ſecundùm Canteri verſionem, *Perſpicuè apparuit, quantum eſſet ipſa* (Smyrna ſcil.) *ornamentum Aſiæ, non ejus quidem, quæ uſque ad Mæandri fontes protenditur, nec quantam Prætorum* (ſeu potiùs Proconſulum) *complectitur juriſdictio, ſed quam initio Græci Aſiam dixerunt, ac de tribus mundi partibus Continentem præcipuè appellárunt:* ubi eum per Aſiam, quæ ad Mæandri ripas exporrigitur, Aſiam Lydianam; per Aſiam, quæ erat *ἡγεμόνων κλῆρος*, Aſiam Proconſularem; & per alteram Aſiam tertiam tunc orbis partem evidenter apparet intellexiſſe. Et hæ ſolæ erant nominis Aſiæ acceptiones, quæ [u] illius temporibus notæ erant; poſtea verò orta etiam eſt Diœceſis Aſiæ. Conſtantinus enim cùm imperii provincias de novo ordinâſſet, [x] quicquid penès Romanos erat trans Helleſpontum & mare Ægeum, proconſuli Aſiæ, & tribus Comitibus (qui, quòd ſub diſpoſitione erant Præfecti prætorio Orientis, Vicarii etiam nuncupati fuere) commiſit regendum; eáſque regiones, quæ his Comitibus ſuberant, Diœceſes appellavit; inter quas una fuit Diœceſis Aſiana, quam ſuprà diximus per nomen Aſiæ apud ſcriptores etiam denotatam fuiſſe; cæteræ duæ Pontica & Orientalis dicebantur; Diœceſes autem, definiente [y] Balſamone, erant, *αἱ πολλὰς ἀπαρχίας ἔχουσαι ἐν ἑαυταῖς*, *Multas enim illæ continebant regiones.* In Aſianâ primò hæ fuerunt; [z] Pamphylia, Piſidia, Lycia, Lycaonia, Helleſpontus Conſularis (quæ ex utrâque Myſiâ & Phrygiâ Minori conſtabat) Phrygia Salutaris, Phrygia Pacatiana, Caria, & Inſulæ: quarum Helleſponto, Cariâ, & utrâque Phrygiâ, Salutari ſcilicet & Pacatianâ, ab Aſiâ Proconſulari detractis, illa

[e] Concil. 5. collat. 8. [f] A Græcâ Eccleſiâ hæc ſubſcriptio addebatur. (Cujacius in Expoſit. Novel. 145.) Priuſquam enim Conſtantinus imperii provincias de novo ordinâſſet, earumque novas inſtituiſſet diviſiones, nunquam auditum fuit Phrygiæ Pacatianæ nomen. Illud à Pacatiano, qui Conſtantini temporibus Vicarius Britanniæ (vide cod. Theod. l. 11. Tit. 7.) & poſteà Præfectus prætorio Orientis fuit (Theod. cod. l. 10. tit. 15.) putatur originem habuiſſe. Ex novâ diviſione ortum fuit, quòd Laodicea, quæ Lydiæ urbs erat, in hâc ſubſcriptione metropolis Phrygiæ Pacatianæ dicitur. [g] Strabo lib. 13. [h] Homerus apud Strabonem lib 13. [i] Strabo ib. pag. 583. ibi enim dicit promontorium Lectum terminum Phrygiæ Helleſpontiæ Auſtralem fuiſſe: illud autem in Sinu Adramyttii oſtio erat. [k] Strabo lib. 2. pag. 129. & lib. 12. pag. 563. & 571. [l] Diodor. Sic. lib. 18. Liv. lib. 38. Strabo lib 13. [m] Act. Apoſt. xvi. com. 8. & 11. & cap. xx. com. 5. & 6. & 2 Epiſtol. ad Corinth. c. ii. com. 12. & 2 Epiſt. ad Tim. c. iv. com. 13. [n] Strabo lib. 13. [o] Herodot. lib. 6. & 7. Strabo lib. 12. pag. 576. & 571. [p] Herodot. lib. 7. Strabo lib. 12. [q] Ptol. lib. 5. c. 2. [r] Galen. de ſanitat tuend. lib. 5. [s] Vide Notitiam Imperii, & notas Pancirolli. Et etiam L. Offic. Helleſponti. L. de Offic. com. Sacr. Patrimon. [t] In *πανηγυρικῷ Σμυρναικῷ*. [u] Maximè enim floruit temporibus M. Aurelii & Commodi Imperatorum, ut ex illius orationibus paſſim apparet. [x] Imperii Notitia. [y] In Concil. Chalcedon. can. 9. [z] Notit. Imperii, ſect. 2. Edit. Lab.

provincia ab eo tempore inter anguſtiores terminos coarctata [a] ſolam Aſiam Lydianam, Lydiam ſcilicet Ioniam & Æolidem; & poſtea cùm Lydia etiam Diœceſi Aſianæ, imperante Arcadio, adjecta eſſet, tantùm [b] Ioniam & Æolidem continebat. Lydia autem videtur Diœceſi Aſianæ ideo adjecta fuiſſe, ut compenſatio fieret pro Helleſponto, quæ, imperante [c] Theodoſio Arcadii patre, & Inſulis, quæ forſan eodem tempore à Diœceſi Aſianâ abſtractæ diſpoſitioni Proconſulis Aſiæ ſubjiciebantur, quarum ille has per Præſidem, qui Rhodi ſedem habuit, illam per Conſularem regebat; & ſecundùm hanc diſtributionem, quæ diu in imperio immutata videtur manſiſſe, in Notitiâ imperii ſub diſpoſitione Aſiæ, Aſia, Helleſpontus, & Inſulæ; & ſub diſpoſitione Vicarii Diœceſeos Aſiæ, [d] Lydia, Caria, Phrygia Salutaris, Phrygia Pacatiana, Lycia, Lycaonia, Piſidia, & Pamphylia numerantur. E cæteris duabus Diœceſibus, quæ trans Helleſpontum erant, Pontica [e] Bithyniam, Galatiam, Paphlagoniam, Honoriadem, Galatiam Salutarem, Cappadociam primam & ſecundam, Armeniam primam & ſecundam, Helenopontum, & Pontum Polemoniacum; Orientalis Palæſtinam, Syriam, Arabiam, Meſopotamiam, Phœnicem, [f] Oſrhoenam Iſauriam, Ciliciam, & Cyprum inſulam continebant. E duabus igitur Diœceſibus, Aſianâ ſcilicet, & Ponticâ, & Provinciâ Proconſulari Aſiæ, ſi è Ponticâ utramque abjicias Armeniam, & earum loco Ciliciam & Iſauriam è Diœceſi Orientali aſſumas, conſtabat ea Aſia, quæ minor dicitur. [g] Ductâ enim à Tarſo Ciliciæ ad Themiſcyram lineâ, quâ Geographi verſùs Orientem hanc Aſiam terminant, intrà eam provincias, quas ei aſſignamus, invenies contentas; Aſiam ſcilicet Proconſularem, Diœceſin Aſianam totam, & Diœceſin Ponticam, ſi Armenias auferas, cum Ciliciâ etiam & Iſauriâ, quæ Diœceſeos Orientalis partes fuere. Hæc Aſia maximè apud Geographos nota erat; & poſtea cum Diœceſi Orientali [h] à Saracenis occupatâ ea totum erat, quod in Oriente habuerunt imperatores Græci; [i] ipſa tandem ἀνατολικὸν θέμα, i. e. Orientalis Provincia, & Ἀνατολία, & tandem corruptè omiſſâ primâ literâ Νατολία, ſeu *Natolia*, quo nomine apud modernos noſtros Geographos cognoſcitur, inceperat appellari. Hæ ſunt variæ nominis Aſiæ acceptiones, quas explicandas ſuſcepimus: in quânam earum ſumendum ſit nomen τῆς Ἀσίας, quod in hôc Marmore bis habetur, jam reſtat inquirendum.

Nomen τῆς Ἀσίας in latiſſimâ acceptione pro eâ, quæ jam quarta eſt orbis pars, minimè in hôc Marmore acceptum fuiſſe nemo poteſt dubitare. Nec Aſiam minorem, cùm ea eſſet apud ſolos Geographos nota, atque ideo in nullis imperatorum legibus aut decretis invenitur, per nomen Aſiæ in hâc inſcriptione denotatam fuiſſe omnino eſt probabile. Diœceſeos Aſiæ nomen, cùm hoc Marmor exaratum fuit, nondum notum erat; Conſtantino enim imperante, ut ſuprà diximus, primò ortum fuit: eo autem Marmor antiquius eſſe indè apparet, quòd in eo Smyrna dicitur Νεωκόρος Σεβαστῶν; illius enim imperatoris temporibus [k] abolitâ idololatriâ deſinebant civitates gloriari ſe Auguſtalium [l] Ædituas fuiſſe. Vel igitur de Aſiâ Proconſulari, vel de Aſiâ Lydianâ nomen Aſiæ hìc intelligendum eſt; cujus Smyrna urbs pulcherrima, maxima, ſplendidiſſima, & metropolis fuiſſe dicitur. Cùm autem (ut ſuprà diximus) ante Conſtantini regnum, & (ut infrà indicabimus) poſt Adriani tempora hoc Marmor exaratum fuit; eóque intervallo maximè per ora hominum ferebatur Aſiæ Proconſularis nomen; nullam aliam Aſiam in hôc Marmore credo intelligi. Publicum enim hoc Pſephiſma erat. In eo igitur Aſia in illâ ſolâ ſignificatione, quâ publicè nota, & in publicis per ea tempora decretis & edictis uſitata fuit, accipienda eſt. A morte autem Attali regis uſque ad Conſtantini tempora Aſiæ nomen ſtrictè dictum pro ſolâ Aſiâ Proconſulari publicè in omni-

[a] Eunapius in vitâ Maximi dicit Aſiam Proconſularem, cùm Clearcho ſuberat, (i. e. imperante Valente) à Pergamo uſque ad Cariam extenſa è parte Orientali Tmolo monte terminatam fuiſſe; intrà hos autem terminos Lydia, Ionia, & Æolis continebantur. [b] Atque ideo Palladius in vitâ Chryſoſtomi, & ex eo Georgius Alexandrinus de Synodo agentes ſub Chryſoſtomo A. D. 402 celebratâ Epiſcopos Aſianos à Lydianis diſtinguunt. [c] L. Offic. Helleſponti C. de Offic. Sacri Patrimon. [d] Notit. Imp. ſect. 15. Edit. Lab. [e] Notit. Imp. ſect. 16. [f] Notit. Imp. ſect. 13. [g] Strabo lib. 2. & lib. 11. [h] Vide Elmacini Hiſtoriam Saracenicam, Abul Pharagium de Dynaſtiis; Eutychium Batricidem in Annalibus Eccleſiaſticis in vitâ Omari Chalifæ, & Cedrenum in vitâ Heraclii. [i] Conſtantinus περὶ θεμάτων. [k] Vide Euſebium in vitâ Conſtantini, & Socratem, & Sozomenem, & Theodoretum in lib. 1. Hiſt. Eccleſiaſt. [l] Conſule Occonem de Numiſmatibus, in eoque ſæpius invenies civitates Aſiæ ante Conſtantini tempora, nunquam poſt, gloriari ſe Νεωκόρους fuiſſe.

bus edictis & decretis uſitatum fuiſſe ſatìs evidens eſt; cùm in eâ ſolâ ſignificatione dominis Romanis notum fuerit, ſub quibus per ea tempora omnes hujus provinciæ partes eâdem politiâ, ejuſdem magiſtratûs conſuetudine, [m] communibus feſtis, ludis, & ſacrificiis quotannis celebratis ſic unitæ fuerant, ut non tantùm in unam provinciam, ſed etiam in unam quaſi regionem coaleſcebant: atque ideo [n] Strabo, qui Auguſto, & [o] Ptolemæus, qui Antonino imperantibus floruerant, eam *Ἀσίαν ἰδίως καλουμένην* vocant, ut quæ maximè propriè eorum temporibus illo nomine nota fuerat; & in hâc ſignificatione Tacitus nomen Aſiæ accipit, [p] cùm dicit undecim Aſiæ civitates coram ſenatu certâſſe, in quânam earum templum Tiberio ſtatueretur; harum enim urbium Ilium in Phrygiâ, Magneſia & Halicarnaſſus in Cariâ extra limites Aſiæ Lydianæ fuerunt. Sed maximè de hâc re valet Ariſtidis autoritas, quoniam ipſe Smyrnenſis fuit, & eo tempore ([q] Antoninis ſcilicet imperantibus) floruerat, quo (credo) hoc Marmor exaratum fuit: quem, dum hæc eadem, quæ in Marmore habentur, de urbe Smyrnâ prædicat, eam ſcilicet fuiſſe, [r] *Ἀσίας κόσμον*, [s] *Ἀσίας πρόσχημα*, & *Ἀσίας μητρόπολιν*, in iis locis Aſiam Proconſularem intellexiſſe ſatìs conſtat; cùm [t] in aliâ oratione, in quâ his ſimillima de eâdem urbe repetit, dicat Chios, Teios & Erythras, quæ in Ioniâ, & Halicarnaſſum, quæ in Cariâ ſitæ fuerunt, inferioris Aſiæ partis urbes fuiſſe. Secundùm illum igitur pars ſuperior erat Myſia & Phrygia; atque ideo per nomen Aſiæ totam provinciam, quæ tunc ſuberat Proconſuli Aſiæ intelligit; nec aliquam aliam in hâc inſcriptione denotatam fuiſſe omnino dubito. Smyrnam igitur totius Aſiæ proconſularis pulcherrimam, maximam, & ſplendidiſſimam fuiſſe gloriatur Marmor. [u] De hâc urbe tradit Ariſtides, quòd à Tantalo primùm ſub monte Sipylo, deinde à Theſeo propiùs mari, & poſtremò ab Alexandro in eo, ubi nunc eſt, loco condita fuerat. Ex aliis autem colligo autoribus, eam ab [x] Epheſiis primò conditam fuiſſe. Epheſi enim urbis regio erat [y] Smyrna; ſecundùm pleroſque à Smyrnâ [z] Amazone, quam volunt hanc urbem occupâſſe, appellata. [a] Porrò qui eam incolebant, in coloniam emiſſi Smyrnam, ei urbis Epheſi parti, è quâ migraverant, cognominem, ad Meletem amnem condidere; [b] quæ poſtea ab Æolibus occupata, multis illuc ex Æolicis civitatibus deductis colonis, magnum accepit incrementum: & ad hoc reſpexiſſe videtur Euſebius, [c] ubi dicit, regnante Athenis Therſippo, Smyrnam in urbis modum ampliatam fuiſſe; quamvìs in aſſignando tempore paululùm aberraverit. Therſippus enim, ut in Canone Chronico infrà [d] in parte ſecundâ videre poſſis, Homero recentior fuit: priuſquam autem hic poeta naſcebatur, Æoles Smyrnam occupârunt; cum iis enim, qui ex Æolicis civitatibus ad Smyrnam incolendam mittebantur, [e] è Cumâ migravit Critheis Homeri mater, è furtivo concubitu tunc gravida; & paulò poſtquam Smyrnam advenerat, Homerum peperit ad ripas Meletis amnis, qui Smyrnam præterfluit; atque ideo ille primò Meleſigenes dicebatur, poſtea verò cùm oculos amiſiſſet, inceperat Homerus appellari. [f] Qui Smyrnam ante Æolenſium adventum incoluerunt, indè pulſi [g] Colophonem fugerunt; in eámque urbem recepti, ibi ipſi & poſteri eorum diu manebant, donec tandem cum aliis Colophonis per ſeditionem indè iterum exacti, in partem urbis à Smyrnæis oblitis hos eſſe, quos eâdem olim expulerant, recepti fuere; ſed antiquæ injuriæ magis quàm novi beneficii memores, obſervato tempore, quo Smyrnæ omnes extra mœnia Baccho ſacra peragebant, eam urbem, unde olim expulſi fuerant, [h] portis contra hoſpites ſuos clauſis, ſibi iterum vindicârunt: ab eóque tempore, inito cum Ionibus fœdere, Smyrna pro civitate Ionicâ, cùm priùs Æolica

[m] *Κοινὸν τῆς Ἀσίας* à totâ Provinciâ Proconſulari celebratum fuiſſe infrà oſtendam. [n] Lib. 12. pag. 577. dicit enim ibi, *Ἀπάμειά ἐστιν ἐμπόριον μέγα τῆς ἰδίως καλουμένης Ἀσίας*, Apamia autem Phrygiæ urbs. [o] Ad finem lib. 8. Geograph. ibi enim dicit, *ἡ ἰδίως Ἀσία, ἐν ᾗ ἡ Φρυγία*. [p] Lib 4. c. 55, & 56. Annal [q] Nonnullæ enim illius orationes erant coram M. Aurelio dictæ. [r] In *Πανηγυρικῷ Σμυρναϊκῷ*. [s] Ibid. [t] Ad Imperatores Romanos de caſu Smyrnæ terræ motu dirutæ. [u] In orationibus ſæpe. [x] Strabo lib, 14. pag 634. [y] Strabo ib. Euſtathius ad Dionyſ. Afr. *…*, ad ver. 428. Plinius lib. 5. cap. 29. [z] Iidem Autores ib. Vid. etiam Salmaſium in notis ad Solinum, p. 808, 809, &c. [a] Strabo lib. 14. pag. 634. [b] Strabo ib. Herodot. lib 1. Pauſanias in Achaicis. [c] In Chronicis. [d] [*Hujus Edit. Marm.* I.] [e] Herodotus in vitâ Homeri. [f] Strabo lib 14. [g] Compara Herodot. lib. 1. cum Strabone lib. 14. p. 634. & Pauſan. in Achaicis. [h] Herodot. l. 1. Pauſan. in Achaicis. Strabo lib. 14.

eſſet,

eſſet, cœperat reputari; [i] & ad commune Ionum concilium, & commune feſtum Panionium dictum admiſſa, numerum duodecim Ioniæ civitatum explebat; inter eáſque ſatìs celebris fuit uſque ad tempora Gygis Lydorum regis: [k] ab eo autem diruta, & in formam pagi redacta per 400 deinde annos, nec antiquâ gloriâ, nec urbis nomine recuperatis, ſatìs obſcura manſit; atque ideo nulla illius [l] in antiquis Græcis hiſtoricis mentio. Cùm autem Alexander contra Perſas profecturus in has Aſiæ partes tranſiiſſet, [m] in ſomnio (ut dicunt) monitus hanc urbem inſtauravit, novámque Smyrnam à veteri circa [n] 20 ſtadia propiùs mari diſſitam in eo, quo nunc eſt, loco condidit: quæ ab eo tempore primò [o] Antigoni & Lyſimachi Alexandri ſucceſſorum impenſis (qui tantum hujus urbis incremento addidere, ut pro conditoribus illius à nonnullis reputantur) ipſorum deinde civium curâ, & Romanorum tandem benevolentiâ, [p] quibus hæc urbs ſemper fuerat fideliſſima, ſic continuò aucta & ornata fuit, donec tandem Strabonis temporibus [q] ipſo teſte ſacta erat, ut de eâ gloriatur Marmor, *πασῶν καλλίστη*. Et ſic teſtatur [r] Lucianus; Ἰωνικῶν πόλεων καλλίστην Σμύρναν. [s] Plinius eam *alterum Aſiæ lumen* dicit. Smyrnæ autem pulchritudinem maximè admiratur & optimè deſcribit Ariſtides rhetor, qui ipſe Smyrnenſis fuit, eámque vocat, [t] Ἰωνίας στέφανον· Ἀσίας κόσμον, καὶ πρόσχημα· θέατρον Ἑλλάδος & γῆς ἄγαλμα; additque inſuper, [u] οἶμαι εἴ τινος πόλεως εἶδος φαίνεσθαι κατ' οὐρανὸν, ὥσπερ τὸν στέφανόν φασι τὸν Ἀριάδνης, καὶ ἄλλα εἴδωλα ποταμῶν τε καὶ ζώων, ὅσα πρὸς θεῶν ἐτιμήθη, τὴν ἂν φαίνεσθαι νικῆσαι, οὕτω μοι δοκεῖ πεφυκέναι παράδειγμα πόλεως εἶναι, καὶ οὔτε τοῦ πολίτου ποιητοῦ προμνωμένου προσδεῖσθαι, οὔτε ἄλλης τέχνης εἰς ἔπαινον, ἀλλ' αὐτὴ προξενεῖν τὸν ἔρωτα αὐτῆς πᾶσιν ἀνθρώποις, καὶ αὐτὴ καταναγκάζειν, ὀφθαλμοὺς οὐχὶ ὦτα πείθουσα. Τέταται γὰρ ὑπὲρ τῆς θαλάσσης, ἄνθος ὥρας ἀφιεῖσα διηνεκὲς, ὥσπερ οὐ κατὰ μικρὸν πολισθεῖσα, ἀλλὰ εἰσάπαξ ἀνασχοῦσα τῆς γῆς, &c. i. e. interprete Cantero; *Si enim alicujus imago urbis in cælo deberet apparere, velut Ariadnes aiunt coronam, aliáque tum fluviorum, tum animalium diis dilectorum ſimulacra, hanc equidem* (ſcil. Smyrnam) *exiſtimo cæteris prælatum iri; adeò videtur exemplar quoddam urbis eſſe, nec vel poetâ cive, vel aliâ ad commendationem arte indigere, cùm ipſa ſui amorem omnibus conciliet, ac præ ſe cogat oculos non aures delectans: etenim ſupra mare extenſa eſt perpetuum emittens pulchritudinis florem, quaſi non paulatim conſtituta ſit, verùm tota ſimul è terrâ emerſerit, &c.* Hactenus de totâ urbe: ſingularum etiam illius partium admirandam pulchritudinem & ſplendorem idem rhetor ſummis laudibus deſcribit, tam in oratione de concordiâ ad civitates Aſiaticas, quàm in eâ, unde hæc, quæ modò citata ſunt, tranſcripſimus: in quâ etiam de pulchritudine ſimul & magnitudine urbis, hæc ſubjungit; [x] Οὐ πρὸς ἀνάγκην, οὐδ' ἠπειγμένον τὸ μέγεθος παρεχομένη, ἀλλὰ πανταχοῦ πολλὴ καὶ παραπλησία καὶ ἔστιν αὐτῇ τὸ μέγεθος κάλλους προσουσία, οὐδ' ἂν φαίης πόλεις εἶναι κατὰ μικρὸν διεσπαρμένας, ἀλλὰ μίαν μὲν πολλῶν ἀντίρροπον, μίαν δὲ οὖν ὁμόχρων, καὶ σύμφωνον ἑαυτῇ, καθάπερ ἀνθρώπου σῶμα συμβαίνοντα τῷ ὅλῳ τὰ μέρη παρεχομένην, &c. i. e. interprete Cantero; *Magnitudinem verò non pro neceſſitate, vel occaſione ſortita eſt, ſed ubique ampla ſibique ſimilis conſpicitur, & magnitudinem pro incremento pulchritudinis habet; neque multas eſſe urbes dixeris diſperſas, ſed unam multis reſpondentem, eámque ſibi conformem & concordem, nec aliter atque in humano corpore aptas toti partes exhibentem, &c.* Ita ut hujus inſcriptionis autor non vanè & ſine aliis ei ſuffragantibus gloriatur Smyrnam omnium Aſiaticarum urbium πρώτην κάλλει καὶ μεγέθει καὶ λαμπροτάτην fuiſſe.

Lin. 5. Καὶ μητροπόλεως τῆς Ἀσίας.] Vox μητρόπολις non hìc eâ, quâ olim, ſignificatione accipienda eſt. Primò enim eæ ſolæ urbes, quæ aliis præbuerant originem, reſpectu illarum, quaſi earundem matres, μητροπόλεις vocabantur. Et ſic apud [y] Thucydidem Corinthus Corcyræ, & apud [z] Dionyſium Halicarnaſſeum Alba Romæ μητροπόλεις dicuntur; & non tantùm urbes, ſed etiam regiones, unde co-

[i] Iidem Autores ib. [k] Strabo lib. 14. pag. 646. [l] Nec in Thucydide ſcilicet, nec in Xenophonte, nec Diod. Sic. [m] Pauſan. in Achaicis. Strabo lib. 14. p. 634. Ariſtides in μονῳδίᾳ ἐπὶ Σμύρνῃ, aliiſque item orationibus. [n] Strabo lib 14. pag 646. [o] Strabo ib. [p] Polyb. in Excerpt. Legat. 25, & 36. Tacit. Annal. lib. 4. cap. 56. [q] Lib. 14. pag. 646. [r] In Imaginibus. [s] Lib. 5. cap 29. [t] Ἐν προσφωνητικῷ Σμυρναϊκῷ, aliiſque item orationibus. [u] Ἐν Σμυρναϊκῷ πολιτικῷ. [x] In Σμυρναϊκῷ πολιτικῷ. [y] Lib. 1. [z] Lib. 3.

Ioniæ progreſſæ alicui civitati aut genti originem præbuerunt, reſpectu earum ſic vocatas invenimus. [a] Apud Strabonem enim Dryopidem regionem Theſſaliæ tetrapolin ſub Œtæis montibus ſitam Dryopum, qui in Peloponneſo habitabant, μητρόπολιν fuiſſe legimus; [b] & Dionyſ. Halicarnaſſeus habet μητρόπολιν γῆν. Frequentiùs verò, & ſignificatione magis propriâ ſolæ civitates reſpectu coloniarum metropoles dicebantur. Sed cùm apud antiquos Græcos hæ metropoles regionum, in quibus ſitæ erant, ſemper urbes primariæ eſſent; in iiſque omnes publici conventus, concilia, ſacrificia pro totâ gente facta, & feſta communia celebrarentur; indè obtinuit tandem, ſub Romanorum ſcilicet imperio, cùm hic honos non antiquiſſimis civitatibus, ſed maximis & opulentiſſimis deferretur, ut quæcunque civitas alicujus provinciæ regionis aut præcinctûs, conſtituto ibi prætoris tribunali, facta erat primaria, quamvìs nuperrimè condita nullas emiſiſſet colonias, mutuato ab iis titulo, qui antiquitus erant primariæ, metropolis diceretur. Et eâ ſolâ ſignificatione videtur hæc vox Romanis nota fuiſſe: atque ideo in eorum [c] numiſmatibus nonnullas civitates ſimul colonias & metropoles appellari invenimus; [d] aliáſque, quàm primùm conditæ fuerunt, hôc titulo inſignitas, [e] ὅτω γὰρ τὴν πρώτην πόλιν τῦ ἔθνους καλῦσι Ῥωμαῖοι. & non tantùm civitates gentis alicujus aut præcinctûs primas, ſed alias etiam ſub primis conſtitutas, ſi modò inſigniores & bene frequentatæ eſſent, metropoles dictas notat Commentator in [f] Cod. Theodoſ. eóque forſan ſenſu Philadelphia & Thyatira, quamvìs nullius præcinctûs primæ eſſent, metropoleωn titulos habuere; eorúmque ideo Epiſcopi in [g] Apocalypſi inter Metropolitanos Aſiæ numerantur.

In quânam harum vocis acceptionum Smyrna metropolis dicitur, non difficile eſt inveſtigare. In primâ enim Smyrna minimè metropolis fuit, cùm omnium Ionicarum civitatum [h] recentiſſimè fuerat ab Ionibus habitata. Nec verò in ſecundâ totius Aſiæ, quia uſque ad Conſtantini tempora in Romanis provinciis, & ſic etiam in Aſiâ multæ metropoles erant æqualis dignitatis; nec priuſquam ille imperator Romanum imperium de novo ordinâſſet, in ſingulis provinciis una tantùm erat, ubi prætor omnibus provincialibus jus dicebat, metropolis; [i] ſed ſingulæ provinciæ in multas juriſdictiones, quæ Conventus dicebantur, diviſæ fuerunt; in ſinguliſque earum una erat urbs cæteris inſignior, quæ primis noſtrorum in Angliâ comitatuum oppidis (quæ The Aſſize Towns vocantur) non diſſimilis Conventûs caput fuit, ad quam prætor ſeu præfectus, eodem modo, quo ad ea prima comitatuum oppida apud noſtrates Judices Itinerarii, ſtatis anni temporibus [k] veniebat ad dicendum jus illius conventûs incolis, qui ſub ejus adventu omnes ad eam urbem congregati fuerunt; indéque tota regio, unde hâc occaſione conveniebant, Conventus dicebatur: maximè verò proprie & frequentiſſimè urbs, in quâ hic congreſſus ſeu conventus celebratus fuerat, eo nomine denotata erat, quæ, cùm juriſdictionis, cujus incolæ ad eam conveniebant, fuit, ſemper urbs primaria eſſet, etiam metropolis vocabatur. Atque ideo bene obſervat doctiſſimus [l] Scaliger, voces *Conventum* & *Metropolin* promiſcuè acceptas fuiſſe, & Conventum Uticenſem apud Tertullianum nihil aliud quàm Uticæ Metropolin ſignificâſſe. Tales metropoles ſeu conventus in Galliâ Ammianus Marcellinus 12. Sextus Rufus 14. recenſent. In Hiſpaniâ Plinius lib. 3. multas numerat, utì & in Aſiâ lib. 5. inter quas una erat [m] Smyrna, quæ juriſdictionis ſeu præcinctûs, qui Auſtralem Æolidis & Septentrionalem Ioniæ partes continebat, caput fuit. Et hôc ſolo ſenſu, eo ſcilicet, quem ſuprà de ſecundâ vocis acceptione agentes explicavimus, hanc urbem hìc in Marmore, ut & alibi, in [n] numiſmatibus ſcilicet, eam aliáſque Aſiæ civitates metropoles dictas fuiſſe evidentiſſimum eſt. Nullo enim alio modo explicandum eſt, quomodo Smyrna, Pergamus, Laodicea, Sardes, Epheſus, aliæque inter ejuſdem provinciæ Aſianæ limites ſitæ metropoles poſſunt appellari. Errat igitur [o] vir clariſſimus; qui,

[a] Lib. 9. [b] Lib. 1. [c] Vide Spanhemium de uſu & præſtantiâ numiſmatum lib. 9. pag. 877, &c. [d] Sic Cæſarea Cappadociæ, & Cæſarea Philippi, quæ Auguſto imperante conditæ fuere, in illius & Tiberii nummis μητροπόλεις dicuntur. [e] Procopius de ædif. lib. 5. q. 4. [f] Tom. 5. pag. 41. col. 2. [g] Cap. i. [h] Herodot lib 1. Strabo lib. 14. Pauſan. in Achaicis. [i] Vide Plin. lib. 3. & l. 5. [k] Vide Budæum in not. in Pandect. & Calvin. Lex Jur. C. in Conventus. [l] In notis ad Euſeb. Chron. ad annum MXXXI. [m] Lib. 5. cap. 29. [n] Vide Occonem & Goltzium. [o] Cl. Iſaacus Voſſius in Epiſt. ſecundâ ad Rivetum.

ut explicet, quomodo Smyrna & Epheſus, quæ utræque erant Ioniæ civitates, metropoles fuere, huic Aſiæ, illi Ioniæ primatum attribuit. Sed ſi Epheſus Aſiæ prima eſſet, cur non etiam Ioniæ? Hoc enim negare, idem mihi videtur; ac ſi dicerem Londinum Angliæ, non verò Mediæ ſaxæ; aut Lutetiam Galliæ, non verò Inſulæ Franciæ urbes primarias fuiſſe. Præterea quis unquam dixerat Smyrnam totius Ioniæ metropolin fuiſſe? Omnium Ionicarum civitatum [p] recentiſſima hæc & nuperrimè in communitatem recepta, atque ideo ſummo inter eos honore indigniſſima. Nunquam Ioniæ civitates Smyrnæ feſta, aut ſacrificia communia, aut publica de totâ gente concilia habuere; hæc enim Epheſi ſemper [q] celebrata fuerant; ubi etiam erat inſigniſſimum [r] Dianæ templum omnibus Ionibus commune, ad quod illi, eodem modo quo Judæi ad templum Hieroſolymitanum, ad deam colendam conveniebant; atque ideo hæc ſola, quamdiu libera erat Ionia, illius gentis metropolis fuit; poſtea verò, quum Romani rerum potiti eſſent, [s] Aſia non per regiones, ſed conventus dividebatur; & non quæ olim regionum, ſed quæ horum conventuum capita fuerant, metropoles deinde dicebantur: ob quarum dignitatem [t] cùm Epiſcopi, qui in iis ſedebant, præeminentiam quandam ſupra Epiſcopos inferiorum civitatum (his ſponte concedentibus) adepti fuerint; omniúmque controverſiarum, quæ in minoribus per ſingulos conventus ſeu juriſdictiones Eccleſiis ortæ erant, ob tantum eo tempore, quo prætor jus dicebat, Chriſtianorum ad metropolin congreſſum, quos in iis dirimendis conſulere & determinationis teſtes adhibere poterant, judices maximè idonei ſemper exiſtimarentur; indè Epiſcoporum Metropolitanorum nomen & autoritas in inferiorum civitatum Epiſcopos habuit originem, quæ in Eccleſiâ Chriſtianâ valde antiqua erat; atque ideo [u] in Apocalypſi omnes Aſiæ Lydianæ Eccleſiæ per ſeptem metropolitanas repræſentantur. In Aſiâ autem Proconſulari multò plures fuere metropoles, quæ omnes diu erant dignitate pares, nullâ earum à dominis [x] Romanis aliis prælatâ; atque ideo ſæpe inter eas erant controverſiæ de primatu, ut [y] ex Dionis Chryſoſtomi, & [z] Ariſtidis orationibus, quas ad eas ſedandas dixerant, apparet: atque indè eſt ſecundùm [a] nonnullos, quòd multæ earum in antiquis numiſmatibus ſe πρώτας τῆς Ἀσίας glorientur, quia ſcilicet hunc titulum nulli datum omnes arrogabant. Alii autem τὴν πρώτην τῆς Ἀσίας opinantur idem eſſe ac μητρόπολιν τῆς Ἀσίας, eáſque civitates, quæ in numiſmatibus πρῶται τῆς Ἀσίας dicuntur, revera eo tempore, quo ea numiſmata cuſa fuerant, totius Aſiæ metropoles fuiſſe: & ſic vocem interpretatur [b] vir clariſſimus ſuprà laudatus; atque ideo dicit Smyrnam totius Aſiæ metropolin fuiſſe, quia Smyrnæi in Marmore Arundeliano nondum edito πρῶτοι τῆς Ἀσίας dicuntur. Sed ſi ad hoc Marmor, aut ad Marm. [c] 143, aut ad Append. Marm. [d] 15 (quæ Marmora Arundeliana ſunt & ante hoc tempus inedita) ut credo, reſpiciat (nam inter Marmora Arundeliana, quæ Academiæ noſtræ dedit honoratiſſimus Comes Mareſcallus, in nullo alio aliquid tale invenio) fœdiſſimè iterum errat, quia in his Smyrna non dicitur abſolutè, πρώτη τῆς Ἀσίας, ſed πρώτη τῆς Ἀσίας κάλλει καὶ μεγέθει, *prima Aſiæ civitas pulchritudine & magnitudine*, i. e. pulcherrima & maxima. Quin ego numiſmata, in quibus Aſiæ civitates πρῶται τῆς Ἀσίας dicuntur, aliter interpretor. Hæc enim numiſmata eodem modo, quo talia hiſce noſtris temporibus, non niſi magnis ſolemnitatibus aut ob actos triumphos, aut imperatorum nuptias, aut templorum conſecrationes, aut aliquâ aliâ occaſione, quam aut inſcriptio aut figura plerumque indicabat, celebratis edita fuere. In Aſiâ autem frequentiſſimæ horum edendorum occaſiones erant feſta communia, & publica ſacra: atque ideo in pleriſque Aſiaticorum numiſmatibus civitates, à quibus cuſa erant, [e] Νεωκόροι dicuntur; quia ſcilicet ea, cùm hæ alicujus feſti aut ſacri certaminis in imperatoris aut numinis alicujus honorem celebrati curatrices eſſent, in vulgus ſpargebantur. Maximum autem in Aſiâ feſtum, & ob cujus celebrationem præcipuè Aſiæ civitates

[p] Herodot. lib. 1. Strabo lib. 14 Pauſan. in Achaicis. [q] Diodor. Sic. lib. 15. Dionyſ. Hal. lib. 4. [r] Strabo lib. 14. aliique. [s] Strabo lib. 13. p. 629. [t] Vide Armachanum in Geographicâ diſquiſitione de Aſiâ, & in lib. de Origine Metropolitanorum; & Hammondum de Schiſmate, alióſque. [u] Cap. i. [x] Primo enim Antoninus Epheſum prætulit. Ulpian. In L. obſervare D. de Offic. Proconſ [y] Orat. 34. [z] Orat. de Concordiâ. [a] Vide Spanhemium de uſu & præſtantiâ numiſmatum. [b] Cl. Voſſius in Epiſtola ſecundâ ad Rivetum. [c] [*Hujus Edit.* 5.] [d] [*Hujus Edit.* 166.] [e] Vide Occonem & Goltzium de numiſmatibus.

Νεωκόροι

Νεωκόροι dicebantur, erat Κοινὸν τῆς Ἀσίας. i e. *Commune Aſiæ:* hoc enim in honorem imperatoris celebratum fuit ab omnibus Aſiæ Proconſularis incolis; atque ideo civitas, ad quam ad hoc feſtum celebrandum conveniebant, quòd, hôc totius provinciæ ad eam facto congreſſu, honorem, qui inter civitates Aſiæ ſummus erat, conſecuta earum metropoleωs vice fungeretur, omnium primatum pro eo tempore ſibi vindicans, ea tum in vulgus ſpargebat numiſmata, quibus ſe πρώτην τῆς Ἀσίας gloriabatur: atque indè eſt, [f] quòd nunc Epheſus, nunc Smyrna, nunc Pergamus in antiquis numiſmatibus hôc titulo inſigniuntur; in omnibus enim his, cæteriſque aliis provinciæ civitatibus metropolitanis obſervato quodam cyclo, per vices celebratum fuit Κοινὸν τῆς Ἀσίας. Smyrnæ Marmor [g] 3. & Marmor Farneſianum apud Gruterum, & Epiſtola Eccleſiæ Smyrnenſis de Martyrio Polycarpi; Epheſi Act. Apoſt. cap. xix. & Euſeb. lib. 4. cap. 13. Pergami Ariſtidis Orat. ad civitates Aſiæ de Concordiâ, & in Phrygiâ Synnadæ ſcilicet aut Apamiæ ejuſdem Ariſtidis Orat. Sac. 4. habitum fuiſſe teſtantur. Hæ igitur civitates, cùm in iis hic conventus celebratus fuerat, totius provinciæ, aliis autem temporibus tantùm ſuarum juriſdictionum ſeu conventuum, primæ & metropoles fuere. Per μητροπόλεως τῆς Ἀσίας, igitur in Marmore intelligendum eſt, Smyrnam non totius provinciæ metropolin, ſed tantùm unam inter illius metropoles fuiſſe.

Lin. 6. Καὶ τρὶς Νεωκόρε τῶν Σεβαςῶν κατὰ τὰ δόγματα τῆς ἱερωτάτης συγκλήτε.] Imperatoribus Romanis per imperii provincias decernente ſenatu aras & templa poſita fuiſſe, & ſacros ludos in eorum honorem inſtitutos, & hiſtorici, & alia priſci ævi monumenta teſtantur. Hoc olim in Romæ urbis dominæ honorem primò [h] à Smyrnenſibus, & deinde ab Alabandenſibus factum fuit: ab illiſque ei ſummâ adulatione templa & aræ ponebantur, ludique anniverſarii, ut deæ, in eorum civitatibus celebrati fuere. Poſtea verò cùm Roma inceperit ſervire, ad imperatores hic cultus tranſlatus fuit; [k] qui primò in partem honoris, qui huic urbi olim dabatur, admiſſi illum tandem ſoli habuere. Hoc autem initium habuit temporibus Auguſti; qui poſt victoriam Actiacam [l] Epheſiis, Nicæis, Pergamis, & Nicomedienſibus Romæ urbi & patri Julio conjunctim templa ponere, & ſacros ludos celebrare iis petentibus conceſſerat. Quod poſtquam ſemel factum fuerat, provinciæ exemplum ſecutæ per omnium deinde imperatorum tempora ferè uſque ad Conſtantini regnum [m] magno ſæpe conatu petiere: & pro ſummo ſemper beneficio habuere ſibi jus dari, imperatoris, qui tunc regnabat, aras & templa in aliquâ ſuarum urbium conſecrare; ubi communi nomine populi totius provinciæ honoris ejus cauſâ & ſacra facerent, & ludos ederent. Tale templum Lugduni in Galliâ erat Auguſto conſecratum, & ara; ad quam ſexaginta populos ad ludos in ejus honorem celebrandos convenire ſolitos refert [n] Strabo. Tale etiam Athenis eidem Auguſto [o] reges ſocii cœperant extruere. Tale [p] Tiberio ab Aſianis Smyrnæ, tale [q] Adriano ab Ægyptiis Alexandriæ, & in aliis provinciis, alia tam his quàm aliis imperatoribus poſita fuere; tanto quidem ſtudio & adulatione, ut earum urbium incolæ, qui hujuſmodi templa apud ſe haberent, non alio magìs nomine ſuperbirent, quàm quòd eſſent iſtorum νεοφύτων numinum æditui, & ludorum, qui in eorum honorem edebantur, curatrices. Atque indè eſt, quòd Smyrna hìc in Marmore, utì & etiam ea, aliæque Aſiæ civitates, quæ aut templa imperatoribus conſecrata, aut jus ludos in eorum honorem edendi habuerunt, in antiquis [r] nummis toties ſe Νεωκόρους fuiſſe gloriantur. [s] Νεωκόρος enim eſt *ædituus*; quem titulum Smyrnæi tunc primò obtinuiſſe videntur, cùm [t] templum in honorem Tiberii condendi privilegium, quod à ſenatu provinciæ Aſiæ datum fuerat, illi præ omnibus aliis Aſianis ejuſdem ſenatûs decreto obtinuere. De voce Νεωκόρος plura legas in iis, quæ infrà annotantur ad Marmor [u] 28.

Lin. 10. Κόσμε τῆς Ἰωνίας] Eandem Smyrnam κόσμον τῆς Ἀσίας, apud Ariſtidem

[f] Vide eoſdem Autores & Spanhemium de uſu & præſtantiâ numiſmatum, lib 9. [g] [*Hujus Edit.* 7.] [h] Tacitus Annal. lib. 4. [i] Dio. lib 43. [k] Dio lib 51. [l] Dio. ib. [m] Vide Caſauboni notas ad Monumentum Ancyranum. [n] Lib. 3. [o] Suetonius lib. 2. [p] Tacitus Annal. l. 4. [q] Vide Caſauboni notas ad Spartianum de vitâ Adriani. [r] Vide Occonem & Goltzium. [s] Vide Phavorinum in Νεωκόρος. [t] Tacitus Annal. lib. 4. [u] [*Hujus Edit.* 10. *apud Selden. priùs p.* 186.]

I ora-

oratorem [x] in loco, quem de pulchritudine Smyrnæ agentes ſuprà citavimus, invenies appellatam.

De tempore, quando hoc Marmor exaratum fuit, jam reſtat inquirendum. Obſervat Seldenus in notis ad Marm. [y] XXVIII. poſt Gallieni tempora deſiiſſe civitates ſe Νεωκόρους appellare. Gallieno igitur antiquius Marmor; in quo eo titulo Smyrna inſignitur, & tertiâ vice habuiſſe dicitur: atque ideo Adriano, cùm illius tempore ſecundâ tantùm vice Smyrna Νεωκόρος eſſet, recentius fuiſſe indicat Marmor [z] XXVIII. Cui verò hujus intervalli parti prima Marmoris conſecratio aſſignanda ſit, difficilius eſt determinare. Si poſt terræ motum, qui imperantibus M. Aurelio & L. Vero [a] Smyrnam totam deſtruxerat, aliquid ab antiquâ illius urbis pulchritudine & magnitudine, ut credo, detractum fuiſſet; ante hunc terræ motum ex eo, quòd Smyrna hìc dicitur πρώτη τῆς Ἀσίας κάλλει καὶ μεγέθει; & ſi per Μητρόπολιν τῆς Ἀσίας intelligendum ſit hìc Smyrnam gloriari ſe primam totius Aſiæ Metropolin fuiſſe, ut nonnulli (ſcio) ſunt interpretaturi; ante Antonini edictum, [b] quo ſancivit omnium Aſiæ Metropoleωn primam fore Epheſum; atque ideo circa initium illius imperatoris conjectarem hoc Marmor primò poſitum fuiſſe.

IN MARMOR V.

Lin. 8. Ἀντινοΐα.] Quomodo Adrianus Antinoum catamitum ſuum deum fecerat, & in illius honorem ludos & feſta inſtituit, Caſaubonus & Salmaſius in notis ad Adrianum Spartiani, aliique ſatìs dixere. In ejuſdem etiam honorem urbem condidit, quam Antinoïam dixit. Sic enim Stephanus Byzantinus; Ἀντινόεια πόλις Αἰγύπτου ἀπ' Ἀντινόου παιδὸς· τὸ ἐθνικὸν Ἀντινοεύς; indè in Accuſativo caſu Ἀντινόεια vox, quæ in Marmore habetur.

Lin. 10. Παγκρατιάστην.] Παγκρατιάστης qui ſit, docet Ariſtoteles Rhetor. cap. 5. ubi dicit, Ὁ γὰρ δυνάμενος τὰ σκέλη ῥίπτειν πῶς καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόῤῥω, δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν, καὶ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ὦσαι τῇ πληγῇ, πυκτικός· ὁ δὲ ἀμφοτέροις τούτοις, Παγκρατιαστικός, i. e. *qui poteſt crura projicere certo quodam modo, & movere, & velociter & longè, curſor eſt; qui verò ſtringere & tenere, luctator; at qui pellere plagâ, pugil; qui autem utriſque bis, Pancratiaſticus.* Indè obſervat Falconerius Pancratium quid mixtum eſſe ex luctâ & pugilatu; quod Plutarchus docet lib. 2. Sympoſ. quæſt. 4. Plura de hôc certandi genere, legas apud Mercurialem de arte Gymnaſticâ, Fabrum de arte Athleticâ, Falconerium de Inſcriptionibus Athleticis Romæ inventis, pag. 72. alióſque.

IN MARMOR VII.

Evanuere è Marmore &c. [c]

Lin. 14. Βαρβίλληα] Quod de origine nominis & agonis Barbilleorum profitetur ſe ignoràſſe [*Seldenus*] vir eruditiſſimus, ex excerptis è Dione à doctiſſimo Valeſio, poſtquam Seldenus hæc ſcripſerat, editis quàm optimè explicari poteſt: in illis enim de Veſpaſiano hæc leguntur, τούς τε ἀστρολόγους ἐκ τῆς Ῥώμης ἐξώρισε, καίτοι πᾶσι τοῖς ἀρίστοις αὐτῶν χρώμενος, ὥστε καὶ διὰ Βαρβίλλιόν τινα ἄνδρα τοιοῦτον ἐπιτρέψαι ἀγῶνα τοῖς Ἐφεσίοις ἱερὸν ἄγειν συγχωρῆσαι, ὅπερ οὐδεμιᾷ ἄλλῃ πόλει ἔνειμεν. i. e. *Aſtrologos etiam urbe expulit, etſi peritiſſimis eorum uteretur, ut in gratiam Barbillii cujuſdam aſtrologi Epheſiis ſacrum agonem celebrare conceſſerit; quod nulli alii civitati indulſit.*

Lin. 15. Ἐπίδαυρον Ἀσκλήπεια] Hæc memorat etiam Farneſiana &c. [d]

[x] In προσφωνητικῷ Σμυρναϊκῷ. [y] [*Hujus Edit.* X.] [z] [*Hujus Edit.* X.] [a] Ariſtides in μονῳδίᾳ ἐπὶ Σμύρνῃ. Syncellus pag. 353. [b] Ulpian. L. obſervare D. de Offic. Proconſ. [c] [*Lege prius apud Selden. p.* 179. *l.* 26. *uſque ad p.* 181. *l.* 47. — auctarium pag. 57.] [d] [*Lege prius apud Selden. p.* 181. *l.* 48. *uſque ad p.* 183. *l.* 45. — pag. 446. *ubi Humphredus Prideaux addit hæc:* Quæ ad hoc Marmor, exceptâ periocha, quam de Barbilleis addidimus, uti & quæ ad primum [*in hâc editione* ſecundum] Marmor, exceptâ Seleuci vitâ, annotantur; omnia ſunt Seldeni.]

2

IN MARMOR VIII.

Lin. 3. Ὑμνῳδῷ Θεῷ Ἀδριανῷ &c. [e]

Lin. 8. Βουλευτοῦ, Πρυτανέως.] Quicunque erat Πρύτανις ſeu Πρυτανεὺς (utroque enim modo vox ſcribitur) erat etiam Βουλευτής. ſed non è contra. [f] Βουλευταὶ enim omnes ii dicebantur, qui ſupremum urbis ſenatum conſtituebant; [g] Πρυτάνεις verò ii erant è ſenatu electi, quorum curæ *ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς πραττόμενα διοικεῖν*, omnibúſque reipublicæ rebus propiùs proſpicere pro definito tempore committebatur. Et magiſtratus, & nomen τῶν Πρυτανέων apud Athenienſes originem habuere. Theſeus enim, [h] cùm omnes Atticæ δήμους Athenis congregâſſet, Curiam, quam [i] Πρυτανεῖον appellabat, condidit; & Πρυτάνεις, quos in eâ congregatos de publicis regni negotiis conſuleret, & imperii (mutato jam ab abſolutâ monarchiâ urbis regimine) quaſi ſocios haberet, primò conſtituit. Poſtea verò Πρυτάνεις dicebantur, qui è ſenatorum numero electi per vices reipublicæ & ſenatui præerant. [k] Senatus autem Solonis inſtituto è quadringentis ſenatoribus conſtabat, centum ſcilicet è ſingulis tribubus (quæ tunc tantùm quatuor erant) quotannis electis. [l] Poſtea verò, cùm Cliſthenes poſt expulſos Piſiſtratidas rempublicam de novo ordinâſſet, populúmque Athenienſem in decem tribus diſtribuiſſet, ſenatorum deinde numerus ad quingentos augebatur, quinquaginta ex unâquâque tribu conſtitutis, qui à tribulibus ſuis [m] quotannis electi per unum annum ſummæ rerum præerant; illúdque conſtituebant concilium, quod frequentiùs apud autores à ſenatorum numero *ἡ βουλὴ τῶν πεντακοσίων* vocatur. [n] Cùm autem quingenti plures eſſent, quàm à quibus ſimul reipublicæ negotia ſinè confuſione adminiſtrari poterant; non omnes ſimul, ſed tantùm una claſſis eorum eodem tempore imperabat. Senatorum autem claſſes decem erant; è tot enim tribubus eligebantur. Secundùm harum igitur numerum annus in decem partes dividebatur; earúmque unam ſingulæ claſſes per vices ſecundùm ordinem, quem in initio anni ſortibus obtinuerant, accipiebant regendam. Singulæ autem claſſes è quinquaginta ſenatoribus conſtabant; tot enim ab unâquâque tribu in ſenatum cooptabantur, qui pro eâ decimâ anni parte, quâ imperium ſortiebantur, ſenatûs Vicarii conſtituti, totâque illius induti autoritate, maxima reipublicæ negotia tractabant: ad quæ curanda cùm in publicâ civitatis Curiâ Πρυτανείῳ dictâ per totum imperii tempus plerumque verſari tenerentur, atque ideo ibi [o] publicis impenſis alerentur, indè illa decima anni pars, per quam imperabant, [p] Πρυτανεία, & ipſi Πρυτάνεις dicebantur; è quorum numero Caius Claudius Pompeius, de quo in hôc Marmore; & Smaragdus, & Claudianus, de quibus in Marmore [q] XXVIII. agitur, quando ea primò exarata erant, fuere. Horum Πρυτανειῶν munus erat toti reipublicæ proſpicere, & curare, ne ea quid detrimenti acciperet; [r] atque ideo penes eos fuerat, quotieſcunque vellent, ob reipublicæ negotia ſenatum in curiam, aut populum in concionem convocare. Utriuſque etiam concilii [s] hi præſides fuere, maximè verò ſenatûs; ab his enim omnia, quæ in eo rogata erant, proponebantur; [t] ab his ſenatorum ſuffragia colligebantur; ab iiſdémque, quicquid à pluribus decretum fuerat, pronunciabatur ſancitum: atque ideo ſi aliquid in ſenatu agendum eſſet, ad hos primùm, per eóſque ad ſenatum referebatur; [u] qui aliquid à ſenatu petituri erant, hos primùm adibant, per eóſque, ſi iis viſum eſſet, in ſenatum admittebantur; & [x] ſi quid novi in republicâ accideret, aut aliquid in ejus politiâ ad commune commodum deeſſe deprehenderetur, ad Prytanes referebant, ut illi, ſi res gravior eſſet, indicto ſenatu aut populi concilio, novis legibus & decretis contra omne damnum & reipublicæ incom-

[e] [*Lege priùs apud Selden. p.* 183. *l.* 47. *uſque ad l.* 50. — ſpectat.] [f] Vide Argumentum ad orationem Demoſthenis contra Androtionem. [g] Harpocration in Πρυτάνεις. Suidas & Phavorinus ad eandem vocem. Pollux lib 8 c. 9. Argumentum orationis Demoſthenis contra Androtionem. Ulpian. in Scholiis ad Demoſthenis orationem contra Midiam. [h] Plutarchus in vitâ Theſei. [i] Plutarchus ib. Thucyd. lib 2. [k] Plutarch. in vitâ Solonis. [l] Herodot. lib. 5. Pauſan. lib. 1. [m] Argumentum orationis Demoſthenis contra Androtionem. [n] Argumentum orat. Demoſthenis contra Androtionem. Harpocration, & Suidas, & Phavorinus in Πρυτάνεις. [o] Pollux lib. 8. l. 15. Athenæus lib. 5. Harpocration & Suidas in Θόλος. [p] Suidas, Harpocration, & Phavorinus, & Etymolog. in Πρυτανεία. [q] [*Hujus Edit.* X.] [r] Demoſthenis orat. de Coronâ. Æſchinis orat. contra Cteſiphontem. Thucyd. lib. 6. p ana. Pollux lib 8. c. 9. [s] Pollux lib. 8. c. 9. Ulpian. in Scholiis ad Midianam Demoſthenis. [t] Ulpian. in Scholiis ad Midianam Demoſthenis. [u] Ariſtophanes in Equitibus, & Scholiaſtes ad illam Comœdiam. [x] Ariſtophanes in Θεσμοφοριαζούσαις.

modum

modum providerent. [y] Senatum autem hi quotidie, niſi dies ἀφετὸς eſſet, populum [z] verò non niſi quater, in Prytania ſua ordinariè convocabant; extraordinariè verò quocunque tempore, ſi graviora reipublicæ negotia requirebant, indictum fuit utrumque concilium. Populi conciones ordinariæ, quæ quater in ſingulis Prytaniis habita erant, κύριαι ἐκκλησίαι vocabantur; ad quarum imitationem videntur Romani [a] nono quoque die nundinas ſuas celebrâſſe. Ad has omnes cives conveniebant; in iiſque, præſidentibus & omnia proponentibus Prytanibus, de ſummis reipublicæ negotiis agebant. In [b] primâ κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ magiſtratus à populo approbatos confirmabant, & improbatos ob juſtam cauſam deponebant. In illâ etiam τὰς εἰσαγγελίας ὁ βουλόμενος εἰσαγγέλλει, καὶ τὰς ἀπογραφὰς τῶν δημευομένων ἀναγινώσκουσιν οἱ πρὸς ταῖς δίκαις, καὶ τὰς λήξεις τῶν κλήρων In ſecundâ κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ volentibus datum erat ſupplicatione factâ, intrepidè loqui de rebus privatis & publicis. In tertiâ κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ Præcones & Legati introducebantur, quos ante concionem oportebat Prytanibus ſcripta ſua tradere. In quartâ κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ referebant Prytanes de ſacris & ſanctis; illi enim in republicâ Athenienſi, [c] tam ſacrarum rerum, quàm civilium ſupremi curatores fuere. [d] Unaquæque autem Prytania, per quam hi Prytanes imperabant, cùm decima anni pars eſſet, è triginta quinque diebus conſtabat; annus enim Athenienſis Lunaris erat. Annus autem Lunaris conſtat diebus 354; qui decies in ſe continent dies 35, & quatuor ſuprà; dies enim 35 decies multiplicati fiunt 350: ii igitur ſoli in Prytanias dividebantur; quatuor, quæ ſupererant, in nullâ erant. [e] Ne igitur his diebus ἀναρχία eſſet, per eos quatuor ſenatorum claſſes, quæ quatuor primis anni Prytaniis reipublicæ præerant, ſingulis eorum unum diem ſortientibus, iterum erant in imperio: ſub iiſque [f] per hos quatuor dies facta erat novorum ſenatorum & magiſtratuum electio; atque ideo illi ἀρχαιρεσίαι dicebantur. Per has autem Prytanias, Prytanes non omnes ſimul imperabant, ſed ipſi pariter [g] per vices gerebant imperium: quinquaginta enim Prytanibus, qui per unam Prytaniam imperabant, in quinque decurias, & Prytaniâ ad earum numerum in quinque partes, quarum ſingulæ ſeptem dies indè hebdomades dictæ continebant, diviſis; per ſingulas hebdomadas ſingulæ decuriæ, & per ſingulos hebdomadum dies, unus è decuriâ præ cæteris, ſecundùm ordinem, quem in initio Prytaniæ ſortibus obtinuerant, imperium habuere. Ii, qui decuriam conſtituebant, per illam hebdomadem, quâ imperabant, [h] Πρόεδροι dicebantur: qui ex iis per unum diem cæteris præerat, [i] Ἐπιστάτης vocabatur. Qui pro imperii tempore [k] arcis, &c, quæ in eâ erant, Ærarii publici & tabularii claves, & publicum ſigillum cuſtodiebat; atque ideo, ne indè arrepta eſſet occaſio tyrannidem occupandi, legibus cautum erat, ne aliquis hunc magiſtratum ultra diem aut bis in eodem anno gereret: illud enim, quod dicitur οὐκ ἔξεστι γενέσθαι τὸν αὐτὸν ἐπιστάτην, de eodem anno, & non de totâ vitâ, ut volunt nonnulli, intelligendum eſſe ſatis indè apparet; quòd ſi novus Epiſtates quotidie eligeretur, idémque per totam vitam hunc magiſtratum nunquam reciperet, numerus civium, qui tanto in republicâ imperio digni erant, ei non omnino ſufficeret, nec idem civis ultra ſecundam vicem in ſenatum poterat cooptari; quod ex Atticis ſcriptoribus, in quibus multos invenies, qui per plures, quàm duos annos, βουλευταὶ fuerunt, facilè deprehendes eſſe falſiſſimum. Præcipuum verò Epiſtatæ munus erat, ſi quod aut populi aut ſenatûs concilium illius magiſtratûs die celebratum eſſet, in eo præſidere. Epiſtates enim & βουλευτῶν & Πρυτανίων tempore imperii ſui primus erat: atque indè eſt, quòd Paternianus Marmore [l] 116. quia hunc magiſtratum gerebat, Πρύτανις πρῶτος vocatur. Si quod igitur illius imperii die aut à ſenatu aut à populo decretum factum eſſet, ejus nomine ſignabatur. Sic in initio decreti apud Andocidem legis, Ἔδοξε τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ· Αἰαντὶς ἐπρυτάνευε, Κλεογένης ἐγραμμάτευε, Βόηθος ἐπεστάτει, &c. i. e. *Viſum eſt*

[y] Pollux l. 8. c. 9. Ariſtoteles de Athenienſium Politiâ; apud Suidam, & Harpocrationem. [z] Pollux lib. 8. c. 9. Ariſtoteles ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. [a] Dionyſ. Hal. lib. 2. [b] Pollux ib. [c] Ariſtot. Polit. lib. 6. [d] Argumentum Demoſthenis in orat. in Androtionem. Etymol. Suidas, Harpocration, & Phavorinus in Πρυτανεία. [e] Argumentum orationis Androtionæ Demoſthenis. Suidas in Πρυτανεῖα. [f] Argumentum orationis Demoſthenis contra Androtionem. Suidas in Πρυτανεῖα. [g] Argumentum orationis Demoſthenis in Androtionem. [h] Argumentum orationis Androtionæ Demoſthenis Græci Lexicographi in πρόεδρος. Pol. l. 8. c. 9. [i] Argumentum ejuſdem orat. Lexicographi Græci in ἐπιστάτης. Pollux lib 8. c. 9. [k] Lexicographi Græci in ἐπιστάτης. Pollux lib. 8. c. 9. ſect. 8. Euſtath. ad Odyſſ. Homeri ε΄. [l] [*Hujus Edit.* XXV.]

ſenatui

z

ſenatui & populo: Senatores Aiantidis tribûs Prytanes erant, Cleogenes Scriba erat, Boethus Epiſtates: & apud [m] Thucydidem, Ἔδοξε τῷ δήμῳ· Ἀκαμαντὶς ἐπρυτάνευε, Φαίνιππος ἐγραμμάτευε. Νικιάδης ἐπεστάτει, &c. i. e. *Viſum eſt populo; Senatores Acamantidis tribûs Prytanes erant, Phænippus Scriba erat, Niciades Epiſtates.* Sic locus vertendus eſt. [n] Ἀκάμαντις enim eſt tribûs nomen, ab Acamante Theſei filio ſic dictæ, & non viri; ut omnes Thucydidis interpretes ex ignorantiâ Atticæ antiquitatis exiſtimârunt: in quo errore etiam eſt Hobbius noſter; non enim ille Anglicanum Thucydidem ſuum ex ipſo Græco fonte, ut gloriatur, ſed è Latinâ illius verſione ab Æmilio Porto editâ tranſtulit. Quicunque Hobbii verſionem cum Latinâ hâc & ipſo Græco fonte comparaverit, facilè hoc obſervabit, cùm neglectâ Græcâ phraſiologiâ Latinam hujus interpretis ab eâ diverſam in infinitis locis ſequatur: quod hìc ideo noto, ut ſciant lectores, iſtum religionis contemptorem, quamcunque habet doctrinæ laudem, aut in impietate, aut in furtis fundâſſe.

Πρυτάνεις, ut ſuprà dixi, ἀπὸ τοῦ Πρυτανείου, quod Curia erat, in quâ conveniebant de publicis rebus conſulturi, nomen habuit. Illa autem Πρυτανεῖον dicebatur ſecundùm nonnullos, quia [o] Πυρὸς ταμεῖον; in eâ enim, ut in Curiis Romanis, [p] perpetuus ignis in honorem Veſtæ aſſervabatur. Secundùm alios verò Πρυτανεῖον [q] eſt quaſi πυροῦ ταμεῖον, quia in eo recondebatur publicum frumentum; ibíque illud accipiebant ei, qui publicis impenſis alebantur: [r] Athenis enim & in aliis Græcis civitatibus, iis, qui præclariùs à republicâ meruerunt, poſteríſque etiam eorum ſæpius in virtutis præmium datum erat in Prytaneo ali; ſic Athenis Harmodii, Ariſtogitonis, & Cleomantis poſteri ob majorum merita, & in aliis civitatibus alii in Prytaneo alebantur. In multis enim aliis civitatibus præter Athenas, ut indicat [s] clariſſimus Caſaubonus, & Prytanea & Prytanes fuere, ſed ſæpe diverſo ſenſu: [t] Corinthi enim olim, qui ex Bacchiadis per annum urbi præerat, Πρύτανις dicebatur; ſic etiam [u] Rhodi & [x] Mileti Prytanis erat unus Magiſtratus, qui per annum in iis civitatibus ſummo in imperio erat; cujus tanta erat autoritas, ut [y] Mileti regimen urbis à Prytanibus in tyrannidem ſæpe verſum fuit; & [z] Rhodii, cùm Alexandro urbis ſuæ dominium tradidere, eum Πρύτανιν ſuum creârunt. Cùm enim, qui Πρυτάνεις Athenis erant, totum ferè habuere reipublicæ regimen, [a] πρυτανεύειν deinde *imperare* (quo ſenſu vocem in Demoſthene, aliiſque Atticis Oratoribus, & in Philone Judæo ſæpe invenies) & πρύτανις *quicunque in aliquo imperio erat*, inceperat ſignificare, atque ideo πρύτανις apud Suidam eſt διοικητής, προστάτης, φύλαξ, βασιλεύς, ἄρχων, ταμίας, ἔξαρχος. Et ſic etiam Heſychius & Phavorinus vocem interpretantur, iiſque ſignificationibus apud autores ſæpe uſurpatur: apud Athenæum enim *vinum* [b] ἀνθρώπων πρύτανις dicitur; & Sapientiæ cap. xiii. legitur πρυτάνεις κόσμου, i. e. *mundi rectores*; & apud [c] Gregorium Nazianzenum, ὁ τῆς ἀληθείας πρύτανις, & [d] πρυτανευόμενος τοῦ Θεοῦ. Non verò lato hôc, ſed ſtrictiori ſenſu, quem ſuprà explicavimus, vox Πρύτανις in hôc loco ſumitur; pro eo ſcilicet, qui unus è quinquaginta erat, qui è numero ſenatorum electi per menſem præerant: quod ſatis indè indicatur, quòd qui πρύτανις hìc, βουλευτὴς etiam appelletur. Nec Πρυτάνεις hujus generis tantùm Athenis, ſed in aliis etiam Græcis civitatibus fuere; cùm enim Athenienſes poſt victum Xerxem imperium Græciæ obtinuiſſent, in omnes ferè civitates, quæ illis ſuberant, politiam ſuam introduxere: quam civitates Ioniæ, cùm Athenienſium coloniæ eſſent, atque ideo eos in omnibus moribus & inſtitutis imitarentur, tenaciſſimè diu retinuere; una autem ex Ioniæ civitatibus Smyrna erat, in quâ Prytanes fuiſſe, & plures ſimul, eodem modo quo Athenis, indicant Marmor [e] XXVIII, (in quo duo nominantur, Smaragdus ſcilicet & Claudianus, qui eodem tempore urbis Prytanes fuere) & nummus antiquus apud [f] Spanhemium, in cujus

[m] Lib. 3. [n] Pauſan. lib. 1. [o] Suidas & Etymolog. in Πρυτανεῖον. [p] Dionyſ. Hal. lib. 1. & 2. Etymol. & Suidas in Πρυτανεῖον. Thucydides lib. 2. & Scholiaſtes illius. Pollux lib. 1. c. 1. Ariſtides in Panathenaicâ. Plut. in Numa. [q] Etymolog. in Πρυτανεῖον. [r] Lycurgi orat. in Leocratem. Dinarchi oratio in Demoſthenem. Iſæus περὶ Δικαιογένους κλήρου. Scholiaſtes Ariſtophanis ad Equites. Diog. Laert. in vitâ Socratis, & Plato in Apologia pro Socrate. Cicero de orat. lib. 1. Schol. Thucyd. lib. 2. [s] In notis ad Athenæum ad lib. 15. cap. 18. [t] Euſebius in Chronicis. Diod. Sic. apud Syncellum. Pauſan. in Corinthiacis. [u] Appianus Bel. Civil. lib. 4. [x] Ariſtot. Polit. lib. 5. c. 5. [y] Ariſtot. ib. [z] Appianus ib. [a] Vid. Henricum Stephanum in Πρυτανεύω. [b] Athenæus lib. 2. [c] In orationibus. [d] Orat. 11. [e] [*Hujus Edit.* X] [f] Lib. 5. de uſu, & præſtantiâ numiſmatum.

reverſa

reverſâ parte legitur Σμυρναίων πρυτάνεις; è quorum numero C. Claudius Pompeius, de quo in hôc Marmore agitur, cùm illud è Smyrnâ huc allatum fuiſſet, videtur unus fuiſſe.

Lin. 13. Ἱερέως Ἀσκληπιοῦ.] Æſculapium Medicinæ deum fuiſſe notiſſimum eſt: quæ de illius parentibus, natalibus, vitâ inter homines, & apotheoſi ab antiquis hiſtoricis & mythologicis traduntur, collecta legas apud [g] Lilium Gyraldum, & [h] Natalem Comitem. Apud Græcos [i] Epidauri præcipuè, quæ urbs in Argolide erat ad mare Ægeum ſita, hic deus colebatur; ibíque templum habuit inſigniſſimum: in quo, qui aliquo morbo laborabant, poſt ſacrificia deo oblata ſomnum capientes per illum, quo remedio ſanarentur, à deo doctos fuiſſe dicunt. Inter alios [k] Archiam Ariſtæchmi filium Pergamenum à convulſione membrorum, quâ inter venandum apud Pindaſum correptus fuerat, Epidauri ſic ſanatum fuiſſe tradunt; atque ideo ille Pergamum reverſus Æſculapii cultum in illam urbem ſecum tranſtulit, ibíque ei templum condidit: in quo quantâ religione iſte deus colebatur, in omni ferè oratione docet Ariſtides rhetor, maximè verò in Sermonibus Sacris, & oratione de Concordiâ. [l] A Pergamo Smyrnam traducta fuit dei religio, ibíque etiam templum ei conditum fuit: in eóque C. Claudius Valerius Licinnianus, de quo in hôc Marmore agitur, cùm illud, ut ſuprà monui, è Smyrnâ huc allatum fuiſſet, Æſculapii ſacerdos videtur fuiſſe.

Lin. 15. Πεισαίων Ἀλυτάρχου.] Vox Alytarches in utroque Codice, Theodoſiano ſcilicet & Juſtiniano, aliquoties occurrit. In Codice Theodoſiano lib. 15. tit. 9. cum Syriarchis, Agonothetis, Aſiarchis, aliíſque, quorum nomen votiva feſtivitatis ſolemnitas dedicabat, conjungitur: eodem igitur modo, quo hi, ludis ſacris præſidebat; & ut Aſiarcha in Aſiâ, Bithynarcha in Bithyniâ, Lyſiarcha in Lyciâ, ſic Alytarcha Antiochiæ [m] ſacerdos fuit, cui hoc munus demandabatur; ut enim Aſiarchia Aſiæ, & Lyciarchia Lyciæ, ſic Alytarchia Antiochiæ peculiaris fuit: nec ſi excipias Phavorinum & Etymologici autorem, ullam omnino habebis autoritatem, niſi ex hôc Marmore noſtro (ut obſervavit [n] Doctiſſimus Gothofredus, qui illud in Seldeni Marmorum Arundelianorum editione tranſcriptum legerat) unde conſtet in aliquâ aliâ civitate Alytarcham fuiſſe. Sed revera Alytarchia Piſæorum, cujus mentio fit in hôc Marmore, eadem eſt, quæ poſtea Antiochenſium fuit: qui enim apud Antiochenſes edebantur ludi Olympiaci, & Alytarchæ, qui iis præſidebat, ſacerdotium [o] à Piſæis ad eos transferebantur; iidémque illi ludi Olympiaci fuere, qui ab omnibus Græcis tanto conventu quinto quoque anno celebrati erant. Eos à Piſæis primò inſtitutos fuiſſe ſub rege Pelope teſtatur [p] Pauſanias; atque ideo in eorum agro, poſtquam ab Iphito reſtaurati erant, ſemper edebantur. Olympia enim [q] Piſatidis urbs; atque ideo Pindarus in victoriam Hieronis Siciliæ regis in ludis Olympiacis equo Pherenico dicto partam Oden compoſiturus canit, [r] Ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου λάμβαν', εἴ τι τοι Πίσας τε. καὶ Φερενίκου χάρις νόον ὑπὸ γλυκυτάταις ἔθηκε φροντίσιν; & in Marmore Farneſiano apud Gruterum [s] M. Aurelius Aſclepiades dicitur viciſſe Ὀλύμπια τὰ ἐν Πείσῃ σμʹ Ὀλυμπιάδι: quo etiam ſenſu Alytarches, qui his ludis præſidebat, Πεισαίων Ἀλυτάρχης in hôc Marmore dicitur; in eorum enim agro ludi Olympiaci, [t] curatoribus autem plerumque Eleis, edebantur. Sed de Alytarchâ in his ludis apud omnes antiquos autores altum eſt ſilentium: illius ſoli inter ſcriptores [u] Phavorinus, & [u] Etymologici autor meminere, qui de eo iiſdem utrique verbis ſic dicunt; Ἀλυτάρχης ὁ τῆς ἐν τῷ Ὀλυμπιακῷ ἀγῶνι εὐκοσμίας ἄρχων. Ἠλεῖοι γὰρ τοὺς ῥαβδοφόρους ἢ μαστιγοφόρους παρὰ τοῖς ἄλλοις καλουμένους Ἀλύτας καλοῦσι, καὶ τὸν τούτων ἄρχοντα Ἀλυτάρχην· i. e. *Alytarches eſt, qui in agone Olympiaco bono ordini præerat. Elei enim, quos alii virgiferos appellant,* Ἀλύτας *vocabant, & qui his præerat, Alytarcham.* Sed de vocis etymologiâ ab his differt [x] Petrus Faber, & cùm verbum ἀλύειν, *lætari*, *exultare*, *geſtire*, ac *diſſolvi præ gaudio*, ſignificare invenerit, indè potiùs deducit vocis etymologiam; & Alytarcham dici putat, quia publicæ ludo-

[g] De Diis Syntag. 7. [h] Lib. 4. cap. 11. [i] Pauſan. lib. 2. Strabo lib. 8. [k] Pauſan. lib. 2. [l] Pauſan. ib. [m] Vide Cujacium obſervationum lib. 2. c. 13. & Gothofredum in notis ad Codicem Theodoſianum, lib. 15. tit. 9. [n] In notis ad Codicem Theodoſianum, lib. 15 tit 9. [o] Johannes Antiochenus MS. in Bibliothecâ Bodlianâ, lib. 12, in initio libri. [p] Lib. 5. [q] Strabo lib. 8. [r] Olymp. Od. 1. [s] pag 314. [t] Pauſan. lib. 5. [u] In Ἀλυτάρχης. [x] Agoniſt. lib. 1. cap. 18.

rum lætitiæ præerat, ipſamque pro ſuo arbitrio moderabatur: hujus autem conjecturæ Grammaticorum, quos ſuprà citavimus, præferenda eſt autoritas. Sed cùm ludi Olympiaci, qui apud Antiochenſes celebrati erant, atque ideo etiam omnes ritus in iis edendis obſervati, & magiſtratus, qui eos moderabantur, iidem eſſent, qui priùs Piſæorum fuerunt; indè maximè conſtabit, qualis erat Piſæorum Alytarches, ſi cognoſcamus, qualis fuerat Antiochenſium. De eo apud [y] Johannis Antiocheni Malelæ librum manuſcriptum in Bibliothecâ noſtrâ Bodlianâ hæc invenio. Καὶ ἐγένετο ἐν αὐτῇ Ἀντιοχείᾳ Ἀλυτάρχης ἐν τῇ αὐτῇ θείᾳ κελεύσει ὀνομασθεὶς πρῶτος Ἀφρένιος, ὁ ἀπὸ ἐπάρχων πολίτης Ἀντιοχεύς, ὅστις φορέσας τὸ σχῆμα τοῦ Ἀλυτάρχου τὰς μὲν ἡμέρας ἐτιμᾶτο, καὶ προσκυνεῖτο ὡς αὐτὸς ὁ Ζεύς, μὴ ἀνιὼν δὲ εἰς οἶκον τὰς αὐτὰς ἡμέρας, μήτε δὲ εἰς κλίνην ἀναπίπτων, ἀλλ' εἰς ἐξάερον καθεύδων, εἰς ἔδαφος ὑπεράνω λίθων, καὶ καθαρῶν στρωμάτων, καὶ θρυΐνης ψιάθου, ἐφόρει δὲ στολὴν διάχρυσον ἀσπρὸν ὡσεὶ χιών, καὶ στέφανον ἀπὸ λυχνιτῶν, καὶ μαργαριτῶν, καὶ ἄλλων τιμίων, καὶ κατεῖχε ῥάβδον ἐβελλίνην, φορῶν εἰς τοὺς ἰδίους πόδας σανδάλια ἄσπρα· ἐκάθευδε δὲ τὰς αὐτὰς ἡμέρας εἰς τὸ ἐξάερον τῆς λεγομένης βασιλικῆς τὸ Καισάρειον, τὸ κτισθὲν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος Ἰουλίου τοῦ Δικτάτορος. i. e. *Eodem ex edicto Imperatorio* (Commodi ſcilicet) *Antiochiæ Alytarcha tunc primus deſignatus fuit Aphronius Ex-præfectus civis Antiochenus, qui per eos dies, quibus habitum Alytarchæ geſtabat, colebatur & adorabatur, tanquam ipſe Jupiter; per eos dies etiam nec domum intrabat, neque lecto ſe reclinabat, ſed humi ſub dio dormiens ſubſtratis ei ſtragulis mundis, & ſtoreâ junceâ, ſupra lapidibus decumbebat; geſtavit etiam ſtolam inauratam, albam inſtar nivis, & coronam capite carbunculis margaritis & aliis lapidibus pretioſis inſignitam, manu gerebat ſceptrum eburneum, & ſandalia alba pedibus induebatur; diebus autem hiſce ſub dio dormiebat in hypæthro Baſilicæ Cæſareæ à Julio Cæſare Dictatore exſtructæ.*

Huic Alytarchæ Antiochiæ multa privilegia data fuiſſe ex legibus imperialibus obſervant [z] Juriſconſulti, cujuſmodi erant: 1° Quòd ante alios omnes agonothetas ſemper nominatur. 2° Quòd cupreſſi unius è luco Daphnenſi exſcindendi, quod nulli alii datum fuit, jus habuerat; illud autem immutatum poſtea unâ librâ auri ex re privatâ principis accipiendâ. 3° Quòd ejus ludi majoris judicis curâ, putà Comitis Orientis; aliorum verò agonothetarum minoris judicis, putà provinciæ præfecti aut præcinctûs præſidis, exhibebantur.

Quomodo autem ludi Olympiaci, & cum illis Alytarchæ, qui eos exhibebat, ſacerdotium à Piſæis ad Antiochenſes transferebantur, hiſtoriam ſic narrat idem ſuprà citatus Johannes Antiochenus. [a] Soſibius quidam Antiochenus vir ditiſſimus, Romæ temporibus Auguſti non diu poſt victoriam Actiacam diem obiens, omnes facultates & poſſeſſiones ſuas urbi Antiochiæ ad ludos ibi omnifarios quinto quoque anno per 30 dies edendos teſtamento ſuo legavit: à quibus cùm annuus reditus 15 talentorum auri, i. e. noſtræ monetæ 8437 *l.* 10 *s.* (auri enim talentum Syriacum, cùm contineat pondus 1500 drachmarum Atticarum, valet noſtræ monetæ 562 *l.* 10 *s.*) urbi obveniſſet, tantæ pecuniæ beneficio ludi omnifarii, Scenici ſcilicet, Athletici, Equeſtres, aliique in initio ſatis ſplendidè quinto quoque anno exhibebantur. Poſtea verò magiſtratus, quorum curæ hi ludi edendi committebantur, ſumptus iis deſtinatos in proprios uſus convertentes eos penitus omiſere; nec, quamvis [b] Claudii edicto iterum reſtaurati eſſent, quinto quoque anno, ſed aliquando decimo quinto, & aliquando viceſimo tantùm edebantur; [c] donec, imperante Commodo, populus Antiochenus de hâc re ad eum imperatorem referebant: cujus decreto factâ copiâ ludos Olympiacos ab Olympiâ Antiochiam transferendi, illi hos ludos dato Piſæis pretio ex pacto ab iis per 90 deinde Olympiades ſeu annos 336 acceperunt celebrandos; cum iiſque Alytarchiæ etiam ſacerdotium alióſque item magiſtratus ad ludos edendos neceſſarios Antiochiam ſimul tranſtulerunt; ab eóque tempore quinto quoque anno ſinè intermiſſione Antiochiæ ludi exhibebantur; & Alytarchia, quæ priùs Piſæorum, deinde Antiochenſium fuerat ſacerdotium.

Præter autem Alytarcham ludis hiſce Olympiacis Antiochiæ celebratis duo etiam alii præſidebant, ob habitum deorum, quem gerebant, æquè ferè honorati; quorum

[y] Lib. 12. pag. 459.

[z] Gothofredus & Cujacius in locis ſuprà citatis.

[a] Lib. 9. Chron. Alexand.

[b] Johannes Antiochenus lib. 10.

[c] Johannes Antiochenus lib. 12.

alter Γραμματεὺς, alter Ἀμφιθαλὴς vocabantur. De utriſque his ſic dicit [d] idem Johannes Antiochenus; ὁ ἢ γραμματεὺς προεχειρίσθη πρῶτος ἀπὸ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου ὀνόματι Πομπειανὸς Κοιαίστωρ ἐκ γένους συγκλητικῶν Ῥώμης ὑπάρχων. Φορέσας δὲ αὐτὸς στολὴν ἀσπρὸν, καὶ στέφανον ὁλόχρυσον τύπῳ φυλλοδάφνων, ὅντινα ἐτίμων δὲ προσεκύνουν, ὥς τινα φασιν Ἀπόλλωνα. Ἡ αὐτὴ ἢ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος πάλιν προεβάλλοντο Ἀμφιθαλὴν ὀνόματι Κάσιον Ἰλλούστριον φοροῦντα ὡσαύτως στολὴν ἀσπρὸν ὁλοσηρικὸν, καὶ στέφανον πεπλεγμένον ἀπὸ δαφνίνων φύλλων, καὶ ἐν τῷ μέσῳ σηθάριον χρυσοῦν ἔχον τὸν Δία, ὅντινα Ἀμφιθαλὴν ἐτίμων, καὶ προσεκύνουν ὡς τὸν Ἑρμῆν, καθὼς ὁ σοφὸς Δομνῖνος ὁ χρονογράφος πάντα ταῦτα συνεγράψατο. i. e. *Scriba verò tum primùm à ſenatu & populo electus fuit Pompeianus Quæſtor è familiâ ſenatoriâ Romæ oriundus, qui & ipſe ſtolam quoque candidam geſtabat, & coronam ex auro ſolido in laureæ formam fabrefactam; hunc verò honorabant, & adorabant tanquam Apollinem. Senatus inſuper & populus Amphithalem deſignârunt nomine Caſſium Illuſtrem, qui ſtolam ſimiliter candidam holoſericam gerebat, & coronam ex lauri foliis contextam, cujus in medio ſigillum erat Jovis aureum; quem Amphithalem colebant, & adorabant tanquam ipſum Mercurium: ſicut hæc omnia ſapiens Domninus Chronographus literis prodidit.* Hactenus Johannes Antiochenus: apud alios verò ſcriptores nulla horum, nec γραμματέως ſcilicet, nec ἀμφιθαλοῦ, occurrit mentio. Si ante hos ludos Olympiacos Antiochiam tranſlatos unquam fuiſſent; apud Piſæos ſolos, pòſt verò eodem modo, quo Ἀλυτάρχης, apud Antiochenſes ſolos videntur extitiſſe; in nullâ enim aliâ civitate eos fuiſſe ex aliquo ſcriptore patet. Errat igitur [e] Gregorius noſter; qui Γραμματέα, qui [f] tumultum Epheſi contra Paulum excitatum ſedaverat, eundem cum eo, qui à Johanne Antiocheno deſcribitur, fuiſſe aſſerit: ii enim ludi, in quibus Epheſi iſte tumultus excitatus fuit, erant, qui κοινὰ τῆς Ἀσίας vocabantur, non in Dianæ (ut tradit Gregorius) ſed in imperatoris Romani honorem ab omnibus Aſiæ Proconſularis incolis celebrati; in iis verò non Ἀλυτάρχης. Γραμματεὺς, & Ἀμφιθαλὴς. [g] ſed decem Aſiarchæ præſidebant. Interpretes igitur noſtri vocem Γραμματεὺς in eo Actorum Apoſtolorum loco, nequicquam reclamante Gregorio, rectiùs videntur reddidiſſe, The Town Clerk; honoratiori autem titulo verti poterat, The Secretary of the City; hanc enim eſſe vocis ſignificationem apud omnes Græcos autores, ubi ea occurrit, evidentiſſimum eſt: maléque ſupponit Gregorius illum, qui hôc ſenſu urbis Γραμματεὺς fuerat, non tantæ eſſe autoritatis, ut populi tumultum potuiſſet ſedare; cùm enim [h] ille omnes leges, plebiſcita, & ſenatuſconſulta in tabulas referebat, eorúmque cuſtos & interpres fuerat, & in omnibus plerumque pſephiſmatibus [i] nomen ſuum, & ante Epiſtatæ nomen, qui ſenatûs pro magiſtratûs tempore præſes fuerat, præſcriptum habuiſſet; ſatìs indè conſtat Γραμματέα in Græcis urbibus ſummis magiſtratibus, nec dignitate, nec autoritate, fuiſſe inferiorem. Atque ideo qui in Græco fonte Γραμματεὺς, apud interpretes Syrum & Arabem *urbis princeps* appellatur; & vocem שוטר, quæ *præfectum* ſeu *judicem* ſignificat, LXX Interpretes ſæpe, ut obſervat [k] Druſius, per vocem Γραμματέα interpretantur. Præterea obſervandum eſt, qui Epheſi & in aliis Græcis civitatibus Γραμματεὺς erat, eundem eſſe magiſtratum cum eo, qui Marm. [l] CXVI. Γραμματοφύλαξ vocatur. Γραμματεὺς enim ſecundùm Pollucem erat, ὁ κληρωθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς ἐπὶ τῷ γράμματα φυλάττειν, ſeu (ut tradit Harpocration) qui erat γραμμάτων κύριος, καὶ τὰ ψηφίσματα τὰ γινόμενα φυλάττει· γραμματεὺς igitur γραμματοφύλαξ. Cùm autem idem (Oneſimus ſcilicet Paternianus) qui Marm. [m] CXVI. urbis Smyrnæ γραμματοφύλαξ dicitur, fuerit etiam Στρατηγὸς ἐπὶ τῶν ὅπλων, καὶ Νεωκόρος τῶν μεγάλων Θεῶν Νεμεσίων, καὶ Ἵππαρχος, καὶ Πρύτανις πρῶτος (ſeu Ἐπιστάτης) καὶ Ἀγορανόμος, καὶ Ταμίας τῆς πόλεως, καὶ τὰς λοιπὰς ἀρχὰς φιλοτείμως ἐξετέλεσε, ſatìs indè conſtat, qui in Græcis urbibus Γραμματεῖς fuerant, non ex infimâ plebe, ut vult Gregorius, ſed ex primâ nobilitate, & honoratiſſimis plerumque viris electos fuiſſe.

Qui Alytarchiæ ſacerdotium gerebant, ex honoratiſſimis ſemper totius Syriæ

[d] Johannes Antiochenus lib. 12. [e] In Miſcellaneis cap. 3. [f] Act. Apoſt. cap. xix. [g] Vide Strabonem lib. 14. & Ariſtidem orat. Sac. 4. [h] Caſſiodorus lib. 12. var. 21. Cicero orat. 3. in Verrem. Lexicographi Græci in Γραμματεύς. Pollux lib 8. cap. 9. ſect. 11. Scholiaſtes Thucydidis. [i] Vide ea decretorum initia, quæ ſuprà in notis ad hoc Marmor habemus. [k] In notis ad cap. xix. Act. Apoſt. [l] [*Hujus Edit.* XXV.] [m] [*Hujus Edit.* XXV.]

fuere:

fuere: pro quanto enim honore hoc habebatur, ex iis, quæ de Diocleſiano imperatore Romano narrat idem ſuprà citatus Johannes Antiochenus, ſatis conſtat: dicit enim ille; [n] Ἐν δὲ τῷ χρόνῳ τῶν Ὀλυμπίων κατέφθασεν ἐν Ἀντιοχείᾳ ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Διοκλητιανὸς ἐλθὼν ἐξ Αἰγύπτου, καὶ τοῦ Ὀλυμπικοῦ ἀγῶνος μέλλοντος ἐπιτελεῖσθαι, ἐφόρεσε τὸ σχῆμα τὸ τοῦ Ἀλυτάρχου ὁ βασιλεὺς Διοκλητιανός. Τὴν δὲ στολὴν ὁ Ἀλυτάρχης λευκὴν ὁλοσηρικὸν ἐφόρει, ὁ δὲ βασιλεὺς ἀντὶ τοῦ λευκοῦ ἐφόρεσε πορφυροῦν· τὰ δὲ ἄλλα πάντα, ὡς ἦν ἔθος τῷ Ἀλυτάρχῃ φορεῖν· κρατῶν τὴν ἱερὰν ῥάβδον, καὶ προσκυνῶν τὸν δῆμον ἐθεώρησε τὸν Ὀλυμπικὸν ἀγῶνα τὰς νενομισμένας πάσας ἡμέρας, καὶ ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτοῦ κατήρχοντό τινες ἐν τοῖς Ὀλυμπικοῖς ἀγῶσιν ἐπιδεικνύμενοι ἀρετῆς χάριν· καὶ οἱ μὲν ἐπάλαιον, οἱ δὲ ἐπύκτευον, οἱ δὲ ἐπαγκρατίαζον, οἱ δὲ ἔτρεχον, καὶ τοῖς νικῶσι παρεῖχε Σάκρας, καὶ πάσι πολλὰ ἐφιλοτιμήσατο, καθὼς Δομετιανὸς ὁ σοφώτατος συνεγράψατο. Καὶ Ἀλυτάρχης ἐν Ἀντιοχείᾳ ὁ αὐτὸς Διοκλητιανὸς, καὶ ἀποθέμενος τὸ βασιλικὸν σχῆμα, μετὰ τὸ πληρῶσαι τὰ Ὀλύμπια οὐκ εἵλετο βασιλεῦσαι, λέγων ὅτι, ἀπεθέμην τὴν βασιλείαν, καὶ ἐφόρεσα σχῆμα τοῦ ἀθανάτου Διὸς, καὶ ἐκ τότε ἔμεινεν οὕτως, τελευτᾷ δὲ ἰδίῳ θανάτῳ ὢν ἐνιαυτῶν οβ΄. i. e. *Olympiacis autem appropinquantibus Antiochiæ, imperator Diocleſianus illuc ex Ægypto venit; & cùm ludi Olympiaci celebrandi eſſent, ipſe imperator Alytarchæ habitum ſuſcepit. Moris autem erat, ut Alytarcha ſtolam albam holoſericam geſtaret, imperator verò pro albâ purpuream gerebat; in cæteris verò habitum Alytarchæ per omnia referebat, ſacrámque manu ferens virgam, & populum pro more veneratus, per dies conſtitutos omnes Olympica certamina ſpectabat. Itaque ex optimatibus etiam ejus nonnulli in iis Olympiacis virtutis ſuæ ſpecimina exhibuere; quorum hi palæſtrâ, illi pugilatu, alii pancratio, curſu verò alii decertabant: victoribus autem Sacras dedit, omnibúſque munera affatim diſpertivit; uti ſapientiſſimus Dometianus hæc ſcripta reliquit. Diocleſianus autem Alytarcha Antiochiæ factus imperatorium habitum depoſuit, nec amplius finitis Olympiacis imperatorio fungi munere voluit; dicens, Imperio memet abdicavi, Jovíſque immortalis habitum geſtavi. Hunc itaque vitæ ſtatum deinceps amplexus eſt, naturæque tandem ceſſit annos natus* LXXII. Hæc eadem etiam à Maximiano Diocleſiani in imperio ſocio proximâ Olympiade Antiochiæ facta, imperiúmque ſimul poſt geſtum Alytarchæ habitum depoſitum fuiſſe idem narrat [o] Johannes Antiochenus. [p] Sed alii plerique conſentiunt autores Diocleſianum, & Maximianum eodem anno utroſque imperium depoſuiſſe.

Cùm [q] autem Juſtini imperatoris temporibus ludi Olympiaci Antiochiæ ob frequentes tumultus & ſeditiones à Praſinis & Venetis inter ſe concertantibus ibi in iis celebrandis excitatas interdicti, & imperatoris decreto penitus ablati eſſent, cum iis etiam Alytarchiæ ſacerdotium, poſtquam [r] per 77 Olympiades Antiochiæ duràſſet, videtur omnino periiſſe.

IN MARMOR IX.

Exarata hæc ſunt in Marmore ferè quadratæ formæ, & in tres columnas diviſo; in quarum primâ ea habentur, quæ in initio ſub numero I. poſuimus, multis in fine eraſis. In ſecundâ omnia ferè evanida ſunt præter ea, quæ ſub Num. II. poſita in fine columnæ leguntur. In tertiâ verò columnâ pauciora deſiderantur; ex eâ enim omnia ſub Num. III. habes tranſcripta, niſi pauca ſub fine, quæ fracto Marmore videntur deeſſe. De tempore, quando hoc Marmor exaratum fuit, non poſſum conjectare. Antiquitate verò valde exeſum eſt, & jam in pleriſque locis vix legendum; atque ideo multa eorum, quæ ſuprà habes, etiam deſiderata eſſent, niſi, quæ indè tranſcripſit, eùm literæ minùs evanidæ eſſent, communicâſſet nobis Dominus Iſaacus Voſſius, vir in omni literaturâ ſtupendè doctus, & patre ſuo major, qui Angliam noſtram, eujus jam eſt inquilinus, Eccleſiæ Windelſoriæ ob ingentia merita erga rempublicam literariam & regiam familiam Præbendarius nuper conſtitutus, & ævum ſuum ornat. Marmor continet nomina eorum, qui ad publicum aliquod ædificium opes ſuas contribuere: in more enim fuiſſe antiquis gymnaſia, balnea, templa, aliáque publica opera junctis ſymbolis ædificare, & nomina eorum,

[n] Lib. 12. [o] Ib. [p] Zoſim. lib. 2. Euſeb. lib. 8. Hiſt. Eccleſiaſt. cap. 13. Oroſ. lib 7. c. 15. [q] Johannes Antiochenus lib 17. [r] Johannes Antiochenus ib.

qui

qui ad ea aliquid contribuere, in columnis inciſa, in inſigniori aliquo novi ædificii loco publicare, & ſic ad poſteros tranſmittere, teſtantur multa ex antiquis Marmoribus; & è noſtris Marm. [s] XXVIII, & LXXX. De quâ re etiam vide [t] Diogenem Laertium, qui è tali columnâ, quæ continebat nomina eorum, qui balnei conditores fuere, probat Zenonem philoſophum Cittienſem fuiſſe; in eâ enim inſcriptus Citticnſis dicebatur. Cùm verò hoc Marmor tantùm propria nomina contineat; nec verſione, nec ulteriori explicatione mihi indigere videtur.

IN MARMOR X.

Lin. 5. Νιμεσίων] Nemeſium &c. [u]

IN MARMOR XI.

Hoc Marmor ejuſdem formæ eſt cum Marmore [x] XVI. eodémque modo in tres columellas dividitur. Quæ in primâ earum habentur, hìc exhibeo; quæ in cæteris ſunt, legi non poſſunt. Hæc nec minore charactere tranſcripſimus, nec Latinitate donavimus: cùm enim ſint tantùm nomina propria eorum, qui ad publicum aliquod ædificium ſymbola ſua contribuere, nec hâc, nec ulteriori explicatione videntur indigere.

IN MARMOR XVII.

Marmor, unde hæc tranſcripta ſunt, ita jam antiquitate excſum eſt, ut totum legi non poſſit: quæ igitur tibi exhibuimus, accepta debemus viro clariſſimo Domino Iſaaco Voſſio, qui ea è Marmore, cùm literæ minùs evanidæ eſſent, tranſcripta nobis communicavit. Inſcriptionem igitur habes, ut in chartâ viri clariſſimi legitur. Sed eùm in eâ nonnullæ literæ ſint, quas in nullas Græcas voces poſſum formare, peritioribus relinquo interpretandam.

IN MARMOR XVIII.

Lin. 4. Οἰκονόμῳ τῆς Ἀσίας,] De hôc Œconomo nullibi niſi in hôc Marmore legitur. Marm. [y] CXXIX. vox Οἰκονόμος occurrit; ibi verò intelligenda eſt de eo ſolo, qui urbis Smyrnæ Οἰκονόμος erat: ſed alius Aſiæ Οἰκονόμος, quem ex vocis ſignificatione apparet, eum fuiſſe, qui in publicis ludis, qui à totâ Aſiâ celebrati erant, diſpenſatoris munere ſungebatur.

IN MARMOR XXV.

Lin. 4. Vox Νεωκόρος à ναὸς *templum*, quod Atticè νεὼς, & κορέω *verro* derivata, primariò & propriè ſignificabat ſacrificulum illum, qui templum verrebat, aliáque circa illud inferiora miniſteria peragebat: eum nos Anglicè vocamus a Sexton. Deinde verò primi inter ſacerdotes, ut exprimerent, quàm humilem & demiſſum erga deos habuerint animum; & tandem ipſæ etiam civitates, in quibus dei colebantur ob eandem rationem, infimum hunc titulum magnâ quâdam ſuperbiâ affectârunt. Quomodo civitates νεωκόροι vocabantur, ſuprà dixit Seldenus; vox hìc ſacerdotem ſignificat. Hic igitur Paternianus Magnarum Dearum Nemeſium ſacerdos Smyrnæ fuiſſe dicitur; è Smyrnâ enim Marmor huc allatum fuit, ibique maximè hæ deæ colebantur; urbis quippe fundatrices, ejuſdémque numina tutelaria credebantur. De Nemeſibus deabus legas Lilium Gyraldum, Natalem Comitem, cæteróſque veteris Græcorum theologiæ ſcriptores. De origine cultûs harum dearum apud Smyrnæos (quod ad rem noſtram magìs ſpectat) hanc hiſtoriam narrat Pauſanias, [z] Σμύρναν ἣ ἐν τῶν δώδεκα πόλεσιν ἐστιν Αἰολέων, καὶ οἰκουμένης τῆς χώρας καθὰ καὶ ἐς ἐμὲ ἔτι, πόλιν ἣν καλῦσιν ἀρχαίαν, Ἴωνες ἐκ Κολοφῶνος ὁρμηθέντες ἀφελόμενοι

[s] [*Hujus Edit.* X, & XI.]
[t] In vitâ Zenonis.
[u] [*Vere prius apud Selden. p.* 184. *l.* 11. *usque ad p.* 190. *l.* 2. — præcedens.
[x] [*Hujus Edit.* IX.]
[y] [*Hujus Edit.* XXX.]
[z] In Achaicis.

τοὺς Αἰολέας ἔχειν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον καὶ Ἴωνες μετέδοσαν Σμυρναίοις τοῦ ἐν Πανιωνίῳ συλλέγου. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Φιλίππου τῆς ἐφ' ἡμῶν πόλεως ἐγένετο οἰκιστὴς κατ' ὄψιν ὀνείρατος. Ἀλέξανδρον γὰρ θηρεύοντα ἐν τῷ ὄρει τῷ Πάγῳ, ὡς ἐγένετο ἀπὸ τῆς θήρας, ἀφικέσθαι πρὸς Νεμέσεων λέγουσιν ἱερὸν, καὶ πηγῇ τε ἐπιτυχεῖν αὐτὸν, καὶ πλατάνῳ πρὸ τοῦ ἱεροῦ, πεφυκυίᾳ δὲ ἐπὶ τοῦ ὕδατος, καὶ ὑπὸ τῇ πλατάνῳ καθεύδοντι κελεύειν φασὶν αὐτῷ τὰς Νεμέσεις ἐπιφανείσας πόλιν ἐνταῦθα οἰκίζειν, καὶ ἄγειν εἰς αὐτὴν Σμυρναίους ἀναστήσαντα ἐκ τῆς προτέρας. Ἀποστέλλουσιν οὖν εἰς Κλάρον θεωροὺς οἱ Σμυρναῖοι περὶ τῶν παρόντων σφίσιν ἐρησομένους, καὶ αὐτοῖς ἔχρησε,

> Τρισμάκαρες κεῖνοι καὶ τετράκις ἄνδρες ἔσονται,
> Οἳ Πάγον οἰκήσουσι πέρην ἱεροῖο Μέλητος.

Οὕτω μετῴκησαν ἐθελονταί, καὶ Θεῶν Νεμέσεις πλείους νομίζουσιν ἀντὶ μιᾶς, καὶ μητέρα αὐταῖς φασιν εἶναι Νύκτα. i. e. *Smyrnam verò veterem, cùm una eſſet è duodecim Æolenſium urbibus, & regio non minùs quàm nunc frequentes haberet incolas, Iones è Colophone eruptione factâ Æolenſibus ademtam occupârunt. In ſequentibus deinde temporibus concilii ſui jus cum Smyrnæis Iones communicârunt. Hujus verò, quæ nunc extat, urbis conditor extitit Alexander Philippi filius per viſum in quiete, ut id faceret, monitus. Venationibus enim intentum Alexandrum in Pago monte à venatione reverſum ad Nemeſium fanum acceſſiſſe aiunt, ibique offendiſſe fontem, & platanum, quæ ante fanum aquas ſuis ramis adumbrabat; quum verò ſub platano ſomnum caperet, obverſatas in ſomniis Nemeſes mandâſſe, ut eo in loco urbem conderet, atque ut eò Smyrnæos deduceret. Smyrnæi igitur conſultores Clarum mittunt de præſenti rerum ſtatu interrogaturos, quibus hoc datum eſt Oraculum,*

> *Felices illi ſunt térque quatérque futuri,*
> *Quos Pagus accipiet trans ſacra fluenta Meletis.*

Facilè itaque ſe deduci Smyrnæi paſſi ſunt. Ac Nemeſes quidem plures non unam tantùm venerantur, & earum matrem Noctem perhibent. Hactenus Pauſanias. Ab eo igitur tempore, quo Alexander Smyrnam de novo condidit, magnâ religione in illâ urbe Nemeſes deæ colebantur, iiſque templa & ſana condita, & ſacerdotes, qui earum cultum curarent, è primariis & nobiliſſimis civibus (qualem Paternianum noſtrum, qui hìc Νεωκόρος τῶν μεγάλων Θεῶν Νεμέσεων dicitur, alii, quos geſſit, magiſtratus fuiſſe ſatìs probant) electi fuere. Baſilicæ apud Smyrnæos Nemeſibus deabus conſecratæ in Marmore [a] XXVIII occurrit mentio.

Lin. 8. Εἰς εἰς ἔργον.] Εἰς hìc ex oſcitantiâ quadratarii duplicatur: cætera, quæ in fine ſunt, vetuſtate deleta jam legi non poſſunt.

IN MARMOR XXVI.

Hoc Marmor baſis ſtatuæ erat, quam Marco Ptolemæi Euergetæ Ægypti regis, & Cleopatræ reginæ cognato Lucius & Caius Pedii in inſulâ Delo poſuere. Ab inſulâ Delo Marmor huc allatum fuiſſe ultima inſcriptionis verba, *viz.* Ἀπόλλωνι Ἀρτέμιδι, manifeſtè indicant. Apollini enim & Dianæ tota inſula ſacra erat; atque ideo ſtatuæ etiam, quæ in eâ in alicujus honorem ponebantur, utpote in ornamentum loci iis ſacri collocatæ, aut alterutri, aut utriſque eorum inſcribebantur. Prioris generis Marmor [b] CXXX & Marmor [c] XXVII Appendicis; poſterioris hoc, de quo jam agimus, fuere.

Lucius & Caius Pedii, qui ſtatuam poſuere, ut tum Marmor, tum nomen indicant, Romani fuere. Pedii enim familia Romæ ex equeſtri ordine, ut è Marmoribus Gruterianis conſtat, in quibus mentio eſt [d] L. Pedii & M. Pedii Equitum Romanorum, & [e] Sexti Pedii Procuratoris Auguſtalis; Procuratorium autem munus [f] equeſtris nobilitas fuit. Ex his Pediis pauci in hiſtoriâ noti; celeberrimus eorum erat Q. Pedius, [g] qui Cæſaris in Hiſpaniâ contra Pompeii filios legatus fuit, [h] de iiſque victis triumphavit; indè Cæſaris favorem adeptus ab eo [i] cohæres Auguſto

[a] [*Hujus Edit.* X.] [b] [*Hujus Edit.* XXVII.] [c] [*Hujus Edit.* CLXXXI.] [d] Grut. pag. 448. [e] Grut. pag. 595. Marm. VIII. [f] Tacitus in vita Agricolæ. [g] Dio Caſſ. lib. 43. [h] Dio Caſſ. lib. 44. Plin. lib. 35. c. 4. [i] Plin. ib.

dabatur:

dabatur: Auguſti igitur partes ſummo ſtudio ſequebatur; atque ideo ab eo, [k] cùm poſt occiſos Hirtium & Panſam primum conſulatum geſſiſſet, in collegam aſſumtus fuit, in quo conſulatu contra Cæſaris occiſores legem tulit, quæ ab ejus nomine Lex Pedia dicebatur. [l] Hujus Pedii nepos erat alius Q. Pedius, qui cùm naturâ mutus eſſet, pingendi arti ſe dedit, eâque evaſit celeberrimus. De duobus his Pediis in hiſtoriâ lego, de aliis verò hujus nominis (exceptis Marmoribus Gruterianis, quæ ſuprà citavimus) nullibi; quinam igitur fuerant Lucius & Caius Pedii, de quibus hìc agitur, nullam habeo autoritatem, unde poſſim indicare.

Duo Ptolemæi erant Ægypti reges, qui Euergetæ dicebantur, tertius ſcilicet & ſeptimus. Tertius [m] filius erat Ptolemæi Philadelphi (qui Biblia è linguâ Hebræâ in Græcam [n] transferenda curavit) & Ptolemæi Lagi (qui Macedonum primus [o] in Ægypto regnavit) nepos. De bello illius cum Seleuco Callinico Syriæ rege in vindictam cædis ſororis Berenices geſto, & expeditione illius in Syriam & Babyloniam ſuſceptâ [p] ſuprà diximus. Poſt reditum ab illâ expeditione, [q] quòd captâ Babyloniâ inter ſpolia, vaſa pretioſa & deorum ſimulacra, quæ Cambyſes olim captâ Ægypto in Perſas portaverat, ad Ægyptios iterum ſecum reduxerit, ab iis deos ſuos iterum recipientibus, quaſi ſummus erga eos benefactor, Ἐυεργέτης deinde dicebatur. Hujus uxorem fuiſſe ſolam invenio Berenicem, [r] cujus comam (quam ipſa marito in Syriam profecto pro ejus ſalute devovens poſt ſelicem reditum ſucciſam in delubro quodam diis conſecraverat) Conon Mathematicus in cœlum ſublatam fingens inter conſtellationes numeravit. Fallitur igitur magnus [s] Armachanus, qui dicit Ptolemæum Euergetam præter Berenicen etiam Agathocleam uxorem habuiſſe, eámque Ptolemæi Philopatoris matrem fuiſſe: cùm enim Strabo dicat, [t] ἀφ' ὁ Φιλοπάτωρ ὁ τῆς Ἀγαθοκλείας, intelligendum eſt ibi Ptolemæum non Agathocleæ filium, ſed amaſium dici; eum enim meretricem [u] Agathocleam dictam habuiſſe, cujus illecebris ſe totum dedit, ſatis notum eſt in hiſtoriâ. In ſimili errore etiam eſt [x] Simpſonus, ſecundùm quem tum ille Ægypti rex, ad quem ab Oniâ Pontifice [y] Joſephus filius Tobiæ, tum ad quem ab eodem Joſepho Hyrcanus filius illius legationes ſuſceperant, Ptolemæus Euergetes fuerat: atque ideo ille reginam Cleopatram dictam ex autoritate Joſephi habuit; [z] Joſephus enim in utriuſque legationis hiſtoriâ Cleopatræ reginæ mentionem facit. Sed hic error ex ipſo Joſepho facilè eſt diluendus; narrat enim [a] ille, Joſephum Tobiæ filium ſuſceptâ ad Ptolemæum legatione tributo totius Syriæ colligendo præpoſitum fuiſſe, indè valde divitem evaſiſſe, & in ſenectute Hyrcanum filium ſuum ad Ptolemæum, eo tempore quo è Cleopatrâ reginâ filium ſuſceperat, cum donis miſiſſe; [b] & tandem regnante in Syriâ Seleuco filio Antiochi magni mortem obiiſſe, cùm 22 annis vectigalibus Syriæ, Judææ & Samariæ præſuiſſet. Poſt ejus obitum, narrante [c] eodem Joſepho, Hyrcanus cum fratribus aliquandiu de imperio certavit, ſed tandem trans Jordanem pulſus eſt; ibi ſeptem annnis vectigalibus illius regionis colligendis præfuit uſque ad initium regni Antiochi Epiphanis; eo autem poſt fratrem Seleucum in Syriâ regnante, Hyrcanus ob timorem illius ſemetipſum occidit. Primus autem annus Antiochi Epiphanis quintus erat regni Ptolemæi Philometoris in Ægypto: Antiochus enim incepit regnare [d] anno 137 æræ Seleucidarum; iſte autem annus Æræ Philippi erat 148 (duodecimo enim anno æræ Philippi [e] inceperat æra Seleucidarum) quem quintum Ptolemæi annum in regno Ægypti fuiſſe è canone Ptolemæi conſtat. Ab eo igitur ſi ſeptem annos, quibus Hyrcanus vectigalibus trans Jordanem præfuit, retro ſupputes, primus eorum in annum 22 Ptolemæi Epiphanis incidet; indè ſi quinque alios, quibus Hyrcanus cum fratribus certaverat, etiam retro ſupputes, incides in 17 annum ejuſdem Ptolemæi, qui primus erat [f] Seleuci Soteris Syriæ regis, quo Joſephum Tobiæ filium, poſtquam 22 annos vectigalibus Sytiæ, Judææ & Samariæ colligendis

[k] Dio Caſſ. lib. 46. [l] Plin. ib. [m] Vide Juſtinum, Strabonem l. 17. Polybium, aliósque. [n] Joſephus lib. 12. [o] Vide Diodorum Siculum Plutarchum in Eumene. Juſtinum, aliósque. [p] In vitâ Seleuci Callinici notis ad Marm. * primum præmiſſis. [q] Hieronymus in xi. cap. Danielis. [r] Heſychius in Lexico. Nonnus in Hiſtoriarum εὐχωλῇ. [s] Ad an. J. P. 4493. [t] Lib. 17. [u] Vide Plutarchum in Cleomene, & Juſtinum lib 30. [x] Ad A. M. 3761. [y] Vide Joſephum lib 12. c 4 [z] Joſ. ib. [a] Joſ ib. [b] Joſ ib. circa finem capit 5. [c] Lib. 12. c. 5. [d] 1 Macchab cap. i. com. 10. [e] Vide Diod. Sic. lib 19. [f] Seleucus enim Soter 12 annos regnabat. Euſ. Chron.

* *Hujus Edit. ſecund.*

præſuiſſet,

2

præfuiſſet, obiiſſe dicit [g] Joſephus Hiſtoricus; quos annos 22 ſi eodem modo etiam retro ſupputes, incides in annum duodecimum Ptolemæi Philopatoris; eu igitur legationem ab Oniâ Pontifice in Ægyptum ſuſcepit Joſephus, & Syriæ τελώνης tunc primù conſtitutus fuerat. Depravatus igitur eſt ille Joſephi locus, [h] ubi hoc de Ptolemæo Euergetâ narratur; aut autor iſte quàm fœdiſſimè ſibimetipſi contradicit; ex neutrâ igitur legatione nec Hyrcani ſcilicet, nec patris illius autoritate Joſephi probari poteſt Ptolemæum Euergetem, qui iſtius nominis primus in Ægypto regnabat, reginam unquam Cleopatram dictam habuiſſe. Cleopatra enim, quæ in hiſtoriâ primæ legationis, Joſephi ſcilicet, regina dicitur, Ptolemæi Philopatoris; quæ in ſecundâ, Ptolemæi Epiphanis uxores fuere. Prior mariti ſoror erat (à Cambyſis enim temporibus in uſu erat apud Reges Perſiæ & Ægypti ſorores ducere): à [i] Polybio Arſinoe, à Juſtino [k] Eurydice appellatur; apud [l] Livium verò, utì apud Joſephum, Cleopatræ nomen habet. Poſterior Antiochi magni Syriæ regis [m] filia erat, quæ Ptolemæum Philometorem & Ptolemæum Phyſconem, utroſque poſtea Ægypti reges, peperit; altérque horum erat, cujus nativitatis gratulandæ gratiâ Hyrcanus legationem in Ægyptum ſuſceperat: credo ego tunc Ptolemæum Philometorem naſci; & quoniam ille valde [n] juvenis patri, [o] qui 24 annos regnabat, dicitur ſucceſſiſſe, ejus nativitatis utì & legationis Hyrcani tempus in ultimum vitæ Joſephi, & decimum ſextum regni patris Ptolemæi Epiphanis annum rejicio. Hactenus indicavi Ptolemæum Euergetam ejus nominis primum reginam Cleopatram dictam non habuiſſe; de eo igitur in hôc Marmore non agitur: quod etiam ulteriùs probatur, quòd cùm Ptolemæus Euergetes ejus nominis primus ante initium ſecundi belli Punici, atque ideo diu, priuſquam Romani in Græciam penetrâſſent, occubuiſſet, non omnino veriſimile eſt illius temporibus Lucium & Caium Romanos ſtatuam in Delo inſulâ poſuiſſe, aut illum regem cognatum habuiſſe Romano nomine Marcum appellatum. Quæ igitur in antiquiſſimo hôc Marmore habentur, de altero Ptolemæo Euergete interpretanda ſunt; is autem regum Ptolemaicorum ſeptimus erat, & prioris Ptolemæi Euergetæ pronepos. Primus enim Ptolemæus Euergeta genuit Ptolemæum Philopatorem, eujus filius erat Ptolemæus Epiphanes; qui genuit Ptolemæum Philometorem, & Ptolemæum Euergetam ſecundum. [p] Primò hic Cyrenæis imperavit, poſt patris autem obitum Ægypti etiam regnum obtinuit: [q] nequiſſimus hic omnium Ægyptiacorum regum fuit, & [r] corpore turpiſſimus, præſertim ob ingens ventris abdomen; atque ideo à pleriſque [s] Φύσκων, i. e. ventricoſus cognominabatur, ſagina enim ventris, inquit [t] Juſtinus, belluæ magìs quàm homini ſimilis; ab adulatoribus vero [u] Euergeta dicebatur, eóque ipſe nomine maximè delectabatur; ab Alexandrinis verò ob nequitiam & horrendam crudelitatem κακοεργέτης vocabatur. Regnum hic auſpicatus eſt eodem anno, quo deleta eſt Carthago; cùm jam Romani Græciæ, Aſiæ, Africæque imperium obtinuiſſent, Romanáque nomina in exteris gentibus non tantùm nota, ſed etiam affectatione quâdam uſurpata fuiſſent, maximè in Ægypto, [x] quæ tam Phyſconis, quàm fratris Philometoris temporibus Romanorum tutelæ ſuberat. Duas hic reginas habuit utraſque Cleopatras appellatas; prima [y] ſoror illius erat, quam priùs fratri Philometori nuptam poſt obitum illius ipſe etiam duxit; ſed eâ non diu poſtea repudiatâ, illius filiam [z] Cleopatram etiam dictam, quam priùs ſtupraverat, in uxorem accepit, eámque per totum vitæ tempus retinuit. Cùm igitur nihil obſtet, quò minùs hæc, quæ in Marmore habentur, de hôc Ptolemæo interpretemur, nec aliquis alius Ptolemæus Euergeta inter Ægypti reges inveniendus ſit, cui eadem poſſunt applicari, manifeſtum eſt hunc Ptolemæum Euergetam in Marmore Ptolemæum Phyſconem fuiſſe, qui in Ægypto anno ante Chriſtum natum 144 regnare inceperat; & Cleopatram reginam illius uxorem fuiſſe. An verò hæc Cleopatra ea erat, quam Phyſcon in ini-

[g] Lib. 12. cap. 4. in fine capitis. [h] Lib. 12. cap. 3. ſub fine capitis. [i] Lib. 15. p. 719. & excerpt. Valeſ. p. 65. [k] Lib. 30. [l] Lib. 27. [m] Joſeph lib. 12. c. 3. Liv. lib. 35. Euſebius in Chronicis. Hieronymus in cap. xi. com. 17. Danielis. Appian. in Syriacis. [n] Joſeph. lib. 12. c. 5. [o] Vide Canonem Ptolemæi. [p] Juſtin. lib. 38. [q] De ejus flagitiis, & crudelitate legas Juſtinum lib. 38. Excerpt. Valeſ. p. 350. & p. 92. & 374. Athenæum lib. 4. Liv. l. 59. Jul. Obſ. de Prodigiis. Oroſ. l. 5. c. 10. Val. Max. l. 9. c. 2. [r] Juſtin. lib. 38. [s] ib. [t] Juſtin. ib. Athenæus lib. 4. &c. Strabo lib. 17. [u] Vide Ptol. can. & Strabonem l. 17. [x] Vide Juſtinum lib. 30. & lib. 38. [y] Juſtin. lib. 38. [z] Juſtin. ib.

tio

tio regni duxit, ſive filia illius, quam poſtea repudiatâ matre in uxorem acceperat, cùm neſciamus tempus, quo Marmor exaratum fuerat, manet incertum.

Marcus nomen Romanum fuit; qui verò eo denominabatur, cùm Ptolemæi cognatus eſſet, aut Syrus, aut Ægyptius fuiſſe videtur. Si Romanus eſſet, hoc de eo æquè ac de Lucio & Caio Pediis indicaretur. Exteros autem creſcente Romano imperio Romana nomina ſæpe aſſumpſiſſe, uſitatum erat. Hujus rei Marcus Evangeliſta aptiſſimum & omnibus notiſſimum præbet exemplum.

IN MARMOR XXVII.

[a] Delos inſula eſt in mari Ægeo, & inter Cycladas prima; [b] illæ enim ideo, quòd circa hanc ἐν κύκλῳ ſitæ eſſent, Cyclades dicebantur. Primò ob fabulas de natis ibi Apolline & Dianâ narratas; tandem verò ob religionem, quâ in eâ hæc numina celebrantur, fuit celeberrima. [c] Templum ibi Apollini primò conditum dicunt ab Eryſichthone Cecropis filio; maximam autem loco religionem Piſiſtratus, [d] qui tantum inſulæ, quantum in templi conſpectu circumcirca erat, & Athenienſes, qui poſtea, [e] tempore belli Peloponneſiaci, totam eam exportatis omnibus ſepultorum cadaveribus Apollini conſecrârunt: ab eo tempore Delus locus ſanctiſſimus, & totius Græciæ poſt Delphos religione celeberrimus; atque ideo [f] nulli in eâ aut naſci, aut ſepeliri fas erat, ne aut funeribus aut puerperiis religio tam ſanctiſſimi loci violaretur; ſi qui igitur morituri, aut fœminæ parituræ eſſent, in vicinam inſulam Rheniam dictam exportabantur. Cum religione loci crevere etiam incolarum divitiæ; ita ut inter omnes inſulanos primi exiſtimarentur, præcipuè [g] poſtquam deletâ Corintho, qui priùs in illâ urbe mercaturam exercebant, Delum immunitate loci & commoditate portûs allecti tranſiere; à quo tempore factum erat emporium totius Græciæ celeberrimum. Ut Parus, cæteræque inſulæ, ſic etiam hæc primò Phœnices, poſtea Cares, & tandem expulſis utriſque Cretenſes dominos habuit; poſtea verò ut auctæ fuerant Athenienſium res, eorum imperio ſubdita erat, atque ideo archontes annuos cæterámque politiam eodem modo, quo Athenienſes, habuit: nunc jacet tota deſerta & tantùm ob vaſtas, quæ ibi conſpiciuntur, templi & urbis ruinas, & fontem, quem dicunt Nilum inundando imitari, celebratur.

Lin. 4. Φλυία.] Sic in Marmore vox manifeſtiſſimè legitur; miror igitur, quomodo Seldenus legere poterat Χλυία: notat tamen ille; [h] *Si Marmor inſpiciat quis, forſan etiam* Φλυΐα *legerit: ſed utrumque æquè mei fugit intellectum.* Neſcis igitur, Seldene, quid ſit Φλυΐα? Tibi indicant [i] Stephanus Byzantinus, Harpocration, Heſychius, & Suidas, qui omnes dicunt Phluam eſſe δῆμον Atticæ, cujus popularis Φλυεὺς dicebatur; indè in caſu Accuſativo eſt Φλυία, quâ voce denotatur, Alexandrum Polycleti filium, cui hoc Marmor inſcribitur, Athenienſem è populo Phluenſi fuiſſe: ſemper enim, ut ſæpius monui, apud Athenienſes in uſu erat, poſt nomina, cujus δήμου erant, addere. [k] Stephanus Byzantinus, [l] Harpocration, & [m] Suidas, hunc δῆμον tribûs Cecropidis, [n] Heſychius verò, tribûs Ptolemaïdis dicunt. Sed cùm Euripides poeta tragicus, qui, priuſquam tribus Ptolemaïs Athenis inſtituta fuerat, diu occubuerat; [o] hujus δήμου fuiſſe dicatur, priorum præferenda eſt autoritas. Hic δῆμος etiam à [p] Plutarcho ob ſacrarium in eo Lycomidarum commune à Themiſtocle conditum, & [q] à Pauſaniâ ob aras ibi multis diis conſecratas celebratur. Cùm igitur Seldenus ſe neſcire dicat, quid ſit Φλυία, ignorantiam ſuam hìc etiam, ut ſolet ſæpe, in re manifeſtiſſimâ confitetur.

IN MARMOR XXIX.

Lin. 1. Βασίλισσαν Λαοδίκην.] Seleucum, &c. [r]

[a] Vide Strabonem lib. 10. Plinium lib. 4. c. 12. aliósque. [b] Plin. & Strab. ib. Dionyſ. Perieg. verſ. 526. Euſtathius Schol. ad illum verſum. Pomponius Mela. l. 2. c. 7. Solinus cap. 17. [c] Pauſan. in Atticis. [d] Herodot. l. 1. [e] Thucydides l. 3. Diod. Sic. l. 12. [f] Strabo lib. 10. Thucydides, ubi ſup. [g] Strabo lib. 10. [h] [*Lege priùs apud Selden*] [i] In Φλυεύς. [k] In Φλυεύς. [l] In Φλυεῖα. [m] In Φλυία. [n] In Φλυεῖς. [o] Harpocration in Φλυεῖα. [p] In vitâ Themiſtoclis. [q] In Atticis. [r] [*Lege priùs apud Selden. p.* 190. *l.* 21. *uſque ad l.* 28.—Delis.].

IN MARMOR XXX.

Lin. 5. Ἡρακλεῖ ὁπλοφύλακι.] Ut Jovem, &c. [s]

IN MARMOR XXXI.

Hoc Monumentum quoad Inſcriptionem ſimile eſt iis, quas apud Sicyonios in uſu fuiſſe tradit Pauſanias lib. 2. Ea enim ſic deſcribit. Αὐτοὶ δὲ Σικυώνιοι τὰ πολλὰ ἐοικότι τρόπῳ θάπτουσι, τὸ μὲν σῶμα γῇ κρύπτουσι, λίθου δὲ ἐποικοδομήσαντες κρηπῖδα κίονας ἐφιστᾶσι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς ἐπίθημα ποιοῦσι, κατὰ τοὺς αἰετοὺς μάλιστα τοὺς ἐν τοῖς ναοῖς· ἐπίγραμμα δὲ ἄλλο μὲν γράφουσιν οὐδὲν, τὸ δὲ ὄνομα ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ οὐ πατρόθεν ὑπειπόντες κελεύουσι τὸν νεκρὸν χαίρειν, i. e. Interprete Amaſæo, *Ad hunc ferme modum ſuorum cadavera condunt. Sicyonii corpus terrâ contegunt, deinde lapideâ baſi extructâ columnas erigunt, iiſque faſtigium imponunt, eo ferè modo quo aquilas in templis. Inſcriptionem autem aliam addunt nullam, ſed defunctum ſuo tantùm nomine omiſſâ patris mentione appellatum valere jubent.*

IN MARMOR XXXVI.

Hoc Marmor Athenis poſitum fuiſſe, indéque huc allatum, Sophroniſtæ Athenæi, & Steirienſis, Eleuſinii, Cepheſienſis, Δήμων Athenienſium nomina, & cauſa conſecrationis illius, parta ſcilicet in agone Eleuſinio victoria, in quo ſoli certabant Athenienſes, ſatìs convincunt. Locum habuit in uno à gymnaſiis, in eâque parte illius, ut ipſum indicat Marmor, in quâ ephebi exercebantur, Ephebeo dictâ; atque ideo Coſmetarum & Pædotribæ ſeu Gymnaſiarchæ nominibus, qui tempore conſecrationis illius eorum exercitiis præerant, ſignatur.

Lin. 1. Κοσμητεύοντος.] Coſmorum Cretenſium, &c. [t]

Sed quare putaret [*Seldenus*] vir eruditiſſimus hos Κοσμητεύοντας eoſdem fuiſſe cum Coſmis Cretenſium, nulla eſt ratio; non enim legitur Κοσμεύοντος ſed Κοσμητεύοντος, atque ideo hìc non de Coſmo, ſed de Coſmetâ agitur. Κοσμηταὶ autem non fuere in republicâ, ut Κόσμοι Cretenſium, ſed tantùm in gymnaſiis magiſtratus. Eorum mentio in antiquis Marmoribus frequentiùs habetur, & vix unquam alibi: atque ideo ex his maximè intelligendum ſit, quinam fuerat Κοσμητῶν magiſtratus; apud Gruterum, in quibus de eo legitur, hæc inveniuntur.

[u] Ἀγαθῇ τύχῃ.	Cum bonâ fortunâ.
Ἐπὶ Κλ. Ἀττάλου Ἄρ-	Sub Claudio Attalo
χοντος, Κοσμητὴς	Archonte, Coſmeta
Ἐφήβων ἱερεὺς Θεοῦ	Epheborum fuit Sacerdos Dei
καὶ Θεᾶς Εἰρηναῖ-	& Deæ Irenæus
ος ὁ Παιανιεὺς,	Pæanienſis,
ἐφηβεύσαντος αὐτοῦ	Ephebus factus erat ejus
υἱοῦ Διονυσίου	filius Dionyſius
Εἰρηναίου Παιανι-	Irenæi fil. Pæanien-
έως, ἐγυμνασιάρ-	ſis, Gymnaſiarcha
χησεν τοῦ ἐνιαυ-	erat Ephebo-
τοῦ τοὺς ἐφήβους	rum hujus anni
Φλ. Στρατόλαος	Flavius Stratolaus
Φυλάσιος, ἐγένον-	Phylaſius, fuerunt
το ἔφηβοι διακό-	Ephebi ducenti
σιοι καὶ δύο.	& duo.

[s] [*Lege priùs apud Selden. p.* 190. *l.* 30. *uſque ad l.* 41.—exſcriberet] [t] [*Lege priùs apud Selden. p.* 191. *l.* 1. *uſque ad* 16.—perſpectum habeo.] [u] Grut. p. 317. Habes etiam apud Petitum in Commentar. ad leges Attic. pag. 299. Fabr Agoniſt. lib. 1. c. 21. Meurſium Attic. Lect. lib. & Gruterum cujam vide pag. 79.

Λαμπάδα	In certamine lampadifero
νικήσας	vincens
συνεφήβοις ϛήλα-	iis, qui ſimul Ephebi erant,
ν ἔθηκεν Ὀ	cippum poſuit O-
τιγίδης	tigides filius
Παντώνω	Pantoni filii
Τυχίδυ	Tychidæ
Ἀθμονεὺς.	Athmonienſis.
[x] Ἐπὶ Θέωνος	Sub Theone
Ἄρχοντος.	Archonte
Κοσμητȣ Διον-	Coſmetâ Dio-
υσίȣ, Μάρκος	nyſio; Marcus
Ἀναφλύϛιος,	Anaphlyſtius
γυμνασιαρχήσας.	gymnaſiarcham egit.
[y] Κοσμητεύοντος Πλουτάρχȣ	Coſmetâ Plutarcho
Ἀχαρνέως	Acharnenſi
ϛῆσεν Ἀχήρισος	poſuit Acheriſtus
ϛήλην, &c.	cippum, &c.

Exceptis his Marmoribus in ſolo Erotiano vocem invenies; dicit autem ille in Lexic. Hippocr. *Κόσμȣ τάξεως, Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις. καὶ γὰρ κοσμίȣς λέγομεν τȣ̀ς εὐτάκτȣς, καὶ κοσμητὰς τȣ̀ς τῶν ἐφήβων εὐταξίας προνȣ̃ντες.* Κοσμηταὶ igitur erant boni ordinis & modeſtiæ epheborum in gymnaſiis curatores; vox enim *εὐταξία* utrumque, tam modeſtiam ſcilicet quàm bonum ordinem ſignificat. Athenis autem fuiſſe Magiſtratum, qui curabat, ne quid contra modeſtiam & pudicitiam puerorum & epheborum in gymnaſiis fieret, teſtatur [z] Æſchines. Cùm enim [a] Athenienſes præderaſtiæ peſſimè dediti fuerunt, horrendúmque illud laſciviæ genus maximè iis in voluptate eſſet, atque ideo [b] gymnaſia frequentare, & exercitiis, in quibus adoleſcentes certabant nudi, intereſſe eos maximè delectabat, ibíque ſæpiſſime inceperint corrumpere, quos libidini ſuæ ſubjiciebant, juvenes; [c] leges de præſervandâ puerorum & epheborum pudicitiâ latæ erant ſeveriſſimæ, ne ſcilicet gymnaſiarchæ ante ortum ſolis ſcholam aperirent, ut clauderent ante occaſum, ut puerorum gymnaſiarchæ nullum adultam in ſcholam admitterent, præſertim dum feſta Μȣσεῖα & Ἑρμαῖα celebrarentur (in quibus multa laſcivè agi ſolita teſtatur [d] Diogenes Cynicus) ſub pœnâ capitali. Ut hæ leges cæteræque omnes in hunc finem latæ obſervarentur, Magiſtratus creabatur, cui incumbebat hoc curare; illéque videtur fuiſſe Κοσμητὴς, de quo in Marmore agitur: atque ideo, cùm illius munus eſſet omnibus aliis gymnaſiorum curatoribus præeſſe, caveréque, ut juvenes ſub eorum tutelâ modeſtè & pudicè agerent, & ut omnia ſecundùm leges fierent, præ omnibus, qui in gymnaſiis aliquod munus exercebant, tam in hôc quàm in aliis Marmoribus primus nominatur.

Lin. 2. Καὶ Κοσμητεύοντος.] Hinc apparet duos Κοσμητὰς fuiſſe, quod notat [e] Petitus; dicítque unum παίδων, & alterum ἐφήβων fuiſſe, & hunc eſſe, qui Κοσμητὴς ἐφήβων (ut in primo Marmore è Grutero) & illum, qui Κοσμητης ſimpliciter (ut in ſecundo Marmore è Grutero) appellatur. Sed quamvìs hoc forſan veriſſimum ſit, obſervandum tamen eſt, illum de Coſmetis hæc ſinè ullâ autoritate aſſeruiſſe, cùm nulla omnino niſi ex hôc Marmore, quod Petitus nunquam viderat, habenda ſit, unde conſtare poſſit eos duos fuiſſe. Forſan voculis ΣΙΑ & ΚΑΣΙ, quæ Seldenus non explicavit, voces, quæ diverſas horum Κοσμητῶν provincias diſtinguunt,

[x] Grut. & Petit. & Meurſ. ib. [y] Grut. ib. Meurſ. ib. [z] In orat. contra Timarchum.
[a] Apud eos enim tam frequens erat, & ita ab omnibus uſitatum horrendum hoc amoris genus, ut Zeno Stoicorum pater, ſeveriſſimus in moribus inter philoſophos eo etiam ſe polluiſſe fateatur, ne ei in opprobrium eſſet non amaſſe humanum genus. Diog. Laert. in vita Zenonis. [b] Vide Plutarch. in ἐρωτικῷ.
[c] Æſchines in initio orationis in Timarchum. Vide etiam Petitum in Comment. ad leges Atticas, pag. 297.
[d] In Epiſtola ſuus ad Græcos. [e] In Comment. ad leges Atticas, p. 299.

abbreviatè ſignantur, cùm, quid aliud ea hìc denotant, non omnino poſſum conjectare

Ibid. Ἀπολλωνίῳ Στειριέως.] i. e. *Apollonio Stirienſi* ſeu δήμου Stirienſis populari: in more enim erat Athenienſibus ſemper ferè poſt nomen, cujus δήμου erant, adjungere. Atque ideo [f] Themiſtocles Φρεάῤῥιος. i. e. *populo Phrearienſis*, [g] Pericles Χολαργεὺς, i. e. *populo Cholargenſis.* [h] Ariſtides & Socrates Ἀλωπεκῆς, i. e. *populo Alopecenſes* dicebantur: & ſic Apollonius hic Στειριεὺς dicitur, ἀπὸ τῆς Στειρίας [i] δήμου Atticæ Tribûs Pandionidis; cujus δήμου populares etiam erant [k] Theramenes, [l] qui unus è triginta erat, qui poſt captas à Lyſandro Athenas urbi præerant; & [m] Thraſybulus, [n] qui expulſis his triginta patriam ab eorum tyrannide liberavit; & à ſcriptoribus pariter Στειριεῖς dicuntur. Ab hôc populo [o] urbs Stiris in Phocide nomen habuit; quòd ex iis, qui duce Peteo Ornei filio Athenienſi hanc urbem condidere, plerique Stirienſes fuerunt.

Lin. 3. Σωφρονιςὴς Ἀθήναιος.] Seldenus habet φροντιςὴς Ἀθηναῖος, ſed in Marmore manifeſtè legitur φρονιςὴς ſinè literâ τ. Lacunam in initio lineæ duabus literis recipiendis æqualem literis Σω ſuppleo, legóque Σωφρονιςὴς Ἀθήναιος, i. e. *Sophroniſta Athenæus*; Ἀθήναιος enim non eſt *Athenienſis*, ut interpretatur Seldenus, ſed nomen viri, ut ex adjunctis conſtare obſervavit vir in omni doctrinâ ſummus [p] Reverendus Epiſcopus Ceſtrenſis. [q] Σωφρονιςὴς igitur magiſtratum denotat, quem Athenæus Eleuſinius geſſerat, cùm hoc ſignum conſecrâſſet. [r] Σωφρονιςαὶ enim Athenis Ἀρχαί τινες χειροτονητοὶ δέκα τὸν ἀριθμὸν ἑκάςης φυλῆς, ἐπεμελοῦντο δὲ τῆς τῶν ἐφήβων σωφροσύνης, i. e. *Sophroniſtæ Athenis erant magiſtratus quidam populi ſuffragiis creati numero decem per ſingulas tribus; curam verò gerebant pudicitiæ adoleſcentum.* Idem igitur erat Sophroniſta in tribu ſuâ, quod Κοσμητὴς in gymnaſio: atque indè eſt, quòd σωφρονιςὴς apud [s] Thucydidem alióſque, *caſtigatorem* ſeu *monitorem* ſignificat, cum alluſione ſcilicet ad hunc magiſtratum, cujus Athenis munus erat juvenum mores corrigere, eóſque, quoties deliquerint, officii monere.

Ibid. Ἐλευσίνιος.] i. e. ἐκ δήμου Ἐλευσῖνος. [t] Ἐλευσὶς enim Atticæ δῆμος erat tribûs Hipothoontidis, & urbis etiam totius Atticæ poſt Athenas maxima, & ob templum Cereris, & myſteria ibi celebrata olim inſigniſſima: de eâ lege [u] Pauſaniam, & è modernis [x] Johannem Meurſium.

Lin. 4. Τοῖς ἐφήβοις.] Hinc apparet ſignum hoc in Ephebeo, in eâ ſcilicet gymnaſii parte, ubi ephebi exercebantur, locum habuiſſe. [y] Ephebi autem dicebantur juvenes, qui ſub primis erant pubertatis annis. Varii enim erant ætatum gradus apud Athenienſes: quàm ſubitò enim eorum filii in album φρατόρων inſcripti in tribus admittebantur, utpote jam Athenienſes facti, publicis magiſtris inſtituendi traditi fuere; ſub quibus in gymnaſii loco διδασκαλεῖον dicto [z] literis tantùm, muſicis, & palæſtris exerciti uſque ad decimum octavum ætatis annum παῖδες dicebantur: eo [a] autem completo in ſuperiorem claſſem promoti, [b] & ad tractanda arma admiſſi, [c] per duos deinde annos ephebi dicebantur; quibus robuſtioribus exercitiis & artibus bellicis, utpote [d] qui jam ἐν τοῖς περιπόλοις, ſi quid ibi ingruente hoſte gereretur bellum, tenebantur militare, ſtudium & operam dabant; iiſque ſub proprio gymnaſiarchâ, [e] qui ἐφήβαρχος dicebatur, inſtructi erant, donec tandem completo τῆς ἐφηβείας tempore poſt annum vigeſimum ἐξέφηβοι facti, [f] Lexiarchico inſcripti, inter viros deinde omnibus eorum privilegiis donati inceperant numerari. Sed de his ætatum gradibus contraria tradit Cenſorinus; dicit enim ille de tertiâ ætate adoleſcentulorum tres gradus eſſe factos in Græciâ, priuſquam ad viros perveniatur; quòd

[f] Vide Plut. in vitâ Themiſtoclis. [g] Vide Plut. in vitâ Periclis. [h] Vide Plut in vitâ Ariſtidis, & Diog. Laert. in vitâ Socratis. [i] Strabo lib. 9. Suidas, Heſychius, Harpocrat. & Stephanus Byzantinus in Στειρία. Lucianus in Dial. Meretr. [k] Scholiaſtes Ariſtoph. ad Ranas. [l] Vide Diodorum Siculum, & Xenophontem. [m] Æſchines in Cteſiphontem, & Diodor. Sic. lib 14. [n] Vide vitam illius apud Cornelium Nepotem. [o] Pauſan. lib. 10. [p] In vindiciis Epiſt. Ignatii poſt cap 12. [q] Vide Sigonium de Republicâ Athenienſi lib. 4. c. 3. [r] Phavorinus & Etymolog. in Σωφρονιςαί. [s] Lib. 3. & lib. 6. [t] Stephanus Byzant. in Ἐλευσίς. [u] Lib 1. [x] Lib de Eleuſiniis. [y] Suidas in ἔφηβος, Heſychius & Phavorinus ad eandem vocem. [z] Plato in Critone & Theagne. [a] Pollux lib. 8. c. 9. Harpocration in ἐπιδιετές. [b] Plutarch. in Phocione. Ulpianus ad Demoſthenis orat Olynth. 3. Æſchines ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας λόγῳ. [c] Pollux & Harpocrat. ubi ſuprà. [d] Æſchines & Pollux, ubi ſuprà. [e] Arrianus in Epictetum lib. 3. [f] Pollux lib. 8. cap. 9. Vide etiam Heſychium, Harpocrationem, & Suidam in Ληξιαρχικόν.

vocent

s

vocent annorum quatuordecim παῖδα, μελλέφηβον autem quindecim, dein ſedecim ἔφηβον, tunc ſeptendecim ἐξέφηβον, cum quo etiam conveniunt Ariſtoteles [g] apud Scholiaſtem Ariſtophanis, & [h] Artemidorus: quòd hic τῆς ἐφηβείας tempus per unum tantùm annum durâſſe, & ille à decimo ſexto ætatis anno id initium habuiſſe dicunt; niſi fortè, [i] ut opinatur Petitus, apud Scholiaſtem Ariſtophanis pro literis ις, ιη, ſint reſtituendæ. Sed diverſa hæc ab his autoribus tradita bene conciliari poſſunt, ſi eos ad diverſa tempora, aut diverſas civitates, in quibus diverſi mores obtinuere, ſupponamus reſpexiſſe. Athenis verò olim decimo octavo ætatis anno ephebos primò factos, & ad militiam admiſſos fuiſſe iſtius civitatis incolarum filios, cùm à pleriſque autoribus tradatur, iiſque fide digniſſimis, videtur veriſſimum.

Ibid. Τὸν Ἡρακλέα.] Imaginem Herculis in gymnaſiis conſecrare apud antiquos frequentiſſimum fuit (de quâ re vide [k] Petrum Fabrum). [l] Hercules enim fuit gymnicorum agonum deus, & primus inventor; atque ideo [m] τινὲς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας σεμνότερον Ἡρακλείους ἀγῶνας ἐκάλεσαν.

Ibid. Ἀπὸ τῆς ἐν Ἐλευσῖνι νίκης.] i. e. *Poſt victoriam in certamine Eleuſinio partam.* Gymnicum enim certamen erat in urbe Eleuſine tempore celebrationis myſteriorum ſingulis quinquenniis propoſitum: de eo vide, quæ [n] infrà annotavimus ad Ep. Mar. XVII. Athenæus autem Sophroniſta, cùm in hôc certamine victor extitiſſet, hanc Herculis imaginem, aut ob votum aliquod inter certandum ei deo factum, aut in victoriæ oſtentationem, videtur conſecrâſſe.

Lin. 5. Παιδοτριβοῦντος Ἀβασκάντου.] i. e. *Pædotribæ ſeu gymnaſiarchæ munere fungente Abaſcanto*; παιδοτριβεῖν enim idem quod γυμνασιαρχεῖν, & παιδοτρίβης idem quod γυμνασιάρχης, ſignificat; quamvìs enim παιδοτρίβης primo & ſenſu ſtricto ſolum gymnaſiarcham puerorum, eúmque [o] qui hos jaculandi arte, aliiſque exercitiis inſtituerat, ſignificâſſet; poſtea tamen æquè latam ac γυμνασιάρχης ſignificationem obtinuit, cum eóque promiſcuè uſurpatur pro quocunque exercitiorum in gymnaſiis magiſtro; atque id [p] Pollux habet, Τὰ χωρία τῆς ἀσκήσεως ἀποδυτήριον, γυμνάσιον, παλαίστρα, κονίστρα, καὶ ὁ ἐφεστηκὼς παιδοτρίβης τε, καὶ γυμναστής, [q] & Heſychius, & Suidas Παιδοτρίβαι, ἀλεῖπται, γυμνασταί, [r] & Alexander Aphrodiſienſis dicit, athletas, antequam luctatum veniant, oleo præmolliri παρὰ τῶν παιδοτριβῶν· voces igitur, γυμνασιάρχης, γυμναστής, παιδοτρίβης, & ἀλείπτης, eandem habent ſignificationem, & παιδοτρίβης idem eſt, qui γυμνασιάρχης. Gymnaſiarchæ autem in ſingulis gymnaſiis multi fuere; alius enim παίδων, alius ἐφήβων, alius in palæſtrâ, aliique in aliis exercitiis gymnaſiarchæ ſeu pædotribæ erant. Abaſcantum autem, de quo hic agitur, ex eo, quòd hoc Herculis ſignum ephebis donatur, in eorúmque ſcholâ, ut videtur, poſitum fuiſſet, epheborum gymnaſiarcham fuiſſe manifeſtum eſt; eos enim proprium in gymnaſio locum, ubi exercebantur, [s] Theophraſtus, & [t] Vitruvius; & proprium gymnaſiarcham [u] Arrianus in Epictetum, & Marmor è Grutero ſuprà allatum, in quo Flavius Stratolaus epheborum gymnaſiarcha dicitur, teſtantur habuiſſe.

Lin. 6. Κηφισιεύς.] i. e. *Populo Cephiſienſis.* [x] Κηφισία enim, ſeu, ut rectiùs ſcribi debuerat, Κηφησία δῆμος erat Atticæ tribûs Erichtheidis, cujus popularis Κηφισιεὺς dicebatur.

IN MARMOR XXXVII.

Notat doctiſſimus Seldenus [y] in ultimo ſuo de Synedriis Tomo nec de die Ταυροκαθαψίων, nec de voce alibi, quàm in hôc Marmore, unquam legi; atque ideo forſan in editione Marmorum Arundellianorum & ſuorum Inſigne hoc antiquitatis Monumentum inter alia non publicavit, quòd nihil ad illud habuiſſet annotandum. Sed quamvìs nec de die Ταυροκαθαψίων, nec de voce in aliquo authore legamus; imagines tamen, quæ in figurâ ſuprà excuſâ videntur, ſatis indicant hanc Ταυροκαθα-

[g] Ad Veſpas. [h] Onirocrit. lib. 1. cap 56. [i] In Commentar. ad leges Atticas. pag 150. [k] Agoniſt. lib. 1. cap. 16. & Semeſtrium lib. 2. cap. 18. [l] Vide Fabrum ib. [m] Pollux lib 3. cap. 30. ſect. 9. [n] [*Vide in hac Editione prius pag. 407*] [o] Antiph. ἐν ἀποδογίᾳ φόνου ἀκουσίου. [p] Lib. 3. cap. 30 ſect. 9. [q] In παιδοτρίβης. [r] Problem. lib. 1. [s] In Eth. Charact. περὶ ἀρεσκείας. [t] Lib. 5. c. 11. [u] Lib. 3. cap. 1. [x] Harpocrat in Κηφισιεύς. τῆς Κηφισίας etiam meminere Diog. Laert. in Platone, Iſæus in orat. περὶ Φιλοκτήμονος κλήρου, Lyſias κατὰ Νικομάχου, Philoſtratus de vitis Sophiſtarum lib. 2. A. Gellius lib. 18. cap. 10. [y] Lib 3. c. 14.

x

ψίαν in illâ expreſſam, eam fuiſſe taurorum venationem ab equitibus habitam, quæ à Theſſalis [z] primò inſtituta, tandem imperante C. Julio Cæſare in Circo Romano, & deinde per alias etiam civitates in ſpectaculum dabatur. Feſta, quibus hæ venationes editæ erant, Ταυροκαθαψίων ἡμέραι dicebantur; venationem, quæ in ſecundâ earum habebatur, hìc in figurâ habes expreſſam. In eâ quinque equites vides, quorum primus & tertius tauros in Marmore, quòd fugâ longè præverterunt, non expreſſos incitato curſu perſequuntur; ſecundus & ultimus curſu laſſatos & anhelantes cornibus tenent; quartus laſſatum intortâ cervice proſtravit, & incumbit proſtrato. Hinc diſcas hanc taurorum venationem apud antiquos ſic inſtitutam fuiſſe. Primò tauri emiſſi erant; deinde equites conſcenſis equis curſu celerrimo eos diu perſequebantur, donec tandem laſſatos aſſecuti eorum cornua apprehendebant; eáque tenentes juxtà aliquandiu ulteriùs laſſantes equitabant, donec tandem, cum exhauſto laſſitudine ſpiritu viribus inferiores reddidiſſent, intortâ cervice ab equis deſilientes humi proſternebant, & proſtratis incumbentes jugulabant: illúdque in hôc certandi genere victoria, ſummáque eorum, qui aſſequebantur, gloria æſtimabatur. Venatio igitur hæc, ut modò monui, eadem eſt, quam è Theſſaliâ Cæſar Dictator Romam tranſtulit, ibíque in Circo inter alios, quos exhibuit, ludos in ſpectaculum dedit. De eâ ſic dicit [a] Plinius, *Theſſalorum gentis inventum equo juxtà quadrupedante cornu intortâ cervice tauros necare. Primus id ſpectaculum dedit Romæ Cæſar Dictator.* Illius etiam alii autores meminere. [b] Suetonius in Claudio; *Præterea Claudius exhibuit Theſſalos equites, qui feros tauros per ſpatia circi agunt, inſiliúntque defeſſos, & ad terram cornibus detrahunt.* Et Dio in Nerone; ἐν δέ τινι θέᾳ ἄνδρες ταύρους ἀπὸ ἵππων συμπαραθέοντες σφίσι κατέστρεφον, i. e. *quodam ſpectaculo viri tauros ab equis juxtà curſitando aſſectantes ſibi proſternebant.* Hic igitur tauros venandi ludus apud Theſſalos maximè in uſu erat, iíſque diu proprius fuit. Ab ipſis Centauris, qui inter antiquiſſimos gentis Theſſalicæ progenitores numerantur, videtur originem habuiſſe; cum enim illi [c] in urbe Pelethronio prope Peneum fluvium habitantes primi inter Theſſalos equitandi ſtudio ſe dediſſent, eóque cæteros excellere ſemper geſtiiſſent, illud ex invento cujuſdam regis ſui his artibus promovebant. Tauros efferatos è quodam loco in latam planitiem, quæ ad fluvium Peneum erat, emittebant; & poſt eos equites ſtimulis armatos, qui eos curſu affectantes ad locum, unde emiſſi erant, revocarent. Illi igitur tum in affectandis his tauris, tum in eorum ictibus evitandis, variis artibus utentes ſe exercebant, donec per varias ambages agentes, laſſatos tandem ſtimulis, quibus armati erant, pungentes, ad locum, unde emiſſi fuere, iterum reducebant; atque indè ἀπὸ τοῦ κεντεῖν τοὺς ταύρους κένταυροι; & quòd equis inſidebant, dum tauros ſic ſtimulis agebant, ἱπποκένταυροι dicebantur. Poſtea verò cùm hi non tantùm agere tauros, ſed etiam in curſu proſternere aggreſſi ſint, vice ſtimulorum retia & vincula acceperunt; quibus eos in curſu implicantes ſubvertebant: utì [d] magnus Salmaſius obſervavit, ex Epigrammate Philippi priùs inedito, in quo ille hanc taurorum venationem Theſſalis familiarem ita deſcribit;

Θεσσαλίης εὔιππος ὁ ταυρελάτης χορὸς ἀνδρῶν
Χερσὶν ἀτευχήτοις θηρσὶν ὁπλιζόμενος
Δενδροτυπεῖ πώλους ζεύξει σκιρτήματι ταύρων,
Ἀμφιβαλεῖν σπεύδων πλέγμα μετωπίδιον·
Ἀκρότατον δ' ἐς γῆν κλίνας, ἅμα κ' εὔροπον ἅμμα
Θηρὸς τὴν πολλὴν ἐξεκύλισε βίαν.

Poſtea verò ſinè omnibus armis hoc certamen iniere: & ſic in Marmore, qui tauros venantur, vides deſcriptos. Et ſic Heliodorus in Æthiopicâ Hiſtoriâ hanc venationem deſcribit; uſque enim ad illius tempora (i. e. regnum [e] Theodoſii Magni, illi enim coævus fuit) hæc venatio apud Theſſalos retinebatur. Atque ideo cùm vellet Theſſali ſui Theagenis ante deſtinatam mactationem virtutem & fortitudinem

[z] Vide Plin. Nat Hiſt. l. 8. c. 45. [a] Ib. [b] Cap. 21. [c] Servius in Virgil. Georg. lib. 3 pag. 120. Edit. P. Dan. [d] In notis ad Trebellii Pollionis Gallienos. [e] Vide Voſſium de Hiſtoricis Græcis, lib. 4. c. 18.

indicare,

3

indicare, illum hôc patrio more, rege populóque Æthiopico ſpectantibus, taurum efferatum venantem introducit; ibíque hanc Ταυροκαθαψίαν quàm optimè, utpote illi familiariter notam, cùm Triccæ in Theſſaliâ Epiſcopus fuiſſet, ita in perſonâ Theagenis deſcribit. [f] Ἐνταῦθα ὁ Θεαγένης, εἴτ᾽ οὖν οἴκοθεν ἀνδρείῳ τῷ λήμματι κινούμενος, εἴτε καὶ ἐκ τῶν θεῶν ὁρμῇ χρησάμενος, τούς τε περιεστῶτας αὐτῷ φύλακας πρὸς τῆς καταλαβούσης ταραχῆς διεσκεδασμένους θεασάμενος, ὠρθώθη τε ἀθρόον, καὶ εἰς γόνυ πρὸς τοῖς βωμοῖς πρότερον ὀκλάζων, καὶ τὴν ὅσον οὐδέπω σφαγὴν ἀναμένων, καὶ σχίζαν τῶν ἐπικειμένων τοῖς βωμοῖς ἀναρπάζει· καὶ τῶν οὐ διαδράντων ἵππων ἑνὸς λαβόμενος, τοῖς τε νώτοις ἐφίπταται, καὶ τῶν αὐχενίων τριχῶν ἐπιδραξάμενος, καὶ ὡς χαλινῷ τῇ χαίτῃ χρώμενος, μυωπίζει τε τῇ πτέρνῃ τὸν ἵππον, καὶ ἀντὶ μάστιγος τῇ σχίζῃ συνεχῶς ἐπισπέρχων, διαδράντα τὸν ταῦρον ἤλαυνε. Τὰ μὲν δὴ πρῶτα φυγὴν εἶναι τοῦ Θεαγένους οἱ παρόντες ὑπελάμβανον, καὶ σὺν βοῇ μὴ ξυγχωρεῖν διεξελάσαι τὸ ὁπλιτικὸν ἕρκος, τῷ πλησίον ἕκαστος διεκελεύετο· προϊόντος δὲ τοῦ ἐγχειρήματος, ὅτι μὴ ἀποδειλίασις ἦν, μηδὲ ἀπόδρασις τοῦ σφαγιασθῆναι, μετεδιδάσκοντο. Καταλαβὼν γὰρ ὡς ὅτι τάχιστα τὸν ταῦρον, ἐπ᾽ ὀλίγον μὲν κατ᾽ οὐρὰν ἤλαυνεν, ὑπονύττων τε ἅμα καὶ εἰς ὀξύτερον δρόμον τὸν βοῦν ἐρεθίζων· καὶ ὅποι δὴ καὶ ὁρμήσειε, τρεπομένῳ συνεφείπετο, τὰς ἐπιστροφάς τε καὶ ἐκβολὰς πεφυλαγμένως ἐκκλίνων. Ὡς δὲ εἰς συνήθειαν τῆς τε ὄψεως ἑαυτοῦ καὶ πράξεως ἐνεβίβασεν, ἀντίπλευρος ἤδη παρίππευε, χρωτί τε χρωτὸς ἐπιψαύων, καὶ ἱππείου ταύρειον ἆσθμα καὶ ἱδρῶτα κεραννύων, καὶ τὸν δρόμον οὕτως ὁμόταχον, ὡς καὶ συμφυεῖς εἶναι τὰς κορυφὰς τῶν ζώων τοὺς πορρωτέρω φαντάζεσθαι· καὶ τὸν Θεαγένην λαμπρῶς ἐκθειάζειν, ξένην τινὰ ταύτην ἱπποταύρου ξυνωρίδα ζευξάμενον. ---- Θεαγένης δὲ εἰς ὅσον εἶχε τάχους ἀφεὶς τῷ ἵππῳ χρήσασθαι, καὶ προφθάσαντα μικρὸν τὰ στέρνα τῇ κεφαλῇ τοῦ ταύρου παρισῶσαι, τὸν μὲν ἄνετον φέρεσθαι μεθίησι μεθαλλόμενος· ἐπιρρίπτει δὲ ἑαυτὸν τῷ αὐχένι τοῦ ταύρου, καὶ τοῖς κέρασι ἑαυτοῦ πρόσωπον πρὸς τὸ μεταίχμιον ἐνιδρύσας, τοὺς πήχεις δὲ οἱονεὶ στεφάνην περιθεὶς, καὶ εἰς ἅμμα κατὰ τοῦ ταυρείου μετώπου τοὺς δακτύλους ἐπιπλέξας, τὸ τε ὑπόλοιπον ἑαυτοῦ σῶμα παρ᾽ ὦμον τοῦ βοὸς τὸν δεξιὸν μετέωρον καθεὶς, ἐκκρεμὴς ἐφέρετο, πρὸς βραχὺ μὲν τοῖς ταυρείοις ἅλμασιν ἀναπαλλόμενος· ὡς δὲ ἀγχόμενον ἤδη πρὸς τοῦ ὄγκου, καὶ χαλῶντα τοῦ ἄγαν τόνου τοὺς τένοντας ᾔσθετο, καὶ καθ᾽ ὃ μέρος ὁ Ὑδάσπης προυκαθέζετο, περιελθόντα, περιφέρει μὲν εἰς τοὔμπροσθεν, καὶ προβάλλει τῶν ἐκείνου σκελῶν τοὺς ἑαυτοῦ πόδας, τὰς χηλὰς δὲ συνεχῶς ἐναρράττων τὴν βάσιν ἐνεπόδιζεν· ὁ δὲ τὴν ῥύμην τοῦ δρόμου περιποδιζόμενος, καὶ τῷ σθένει τοῦ νεανίου βριθόμενος, τά τε γόνατα ὑποσκελίζεται, καὶ ἀθρόον ἐπὶ κεφαλὴν σφενδονηθεὶς, κύμβαχός τε ἐπ᾽ ὤμους καὶ νῶτα ῥιπισθεὶς, ἥπλωτο ὕπτιος ἐπὶ πλεῖστον· τῶν μὲν κεράτων τῇ γῇ προσπεπηγότων, καὶ εἰς τὸ ἀκίνητον τῆς κεφαλῆς ῥιζωθέντων· τῶν σκελῶν δὲ ἄπρακτα σκαιρόντων, καὶ εἰς κενὸν ἀερονομούντων, καὶ τὴν ἧτταν ἀλυόντων. Ἐπέκειτο δὲ ὁ Θεαγένης ταῖν χεροῖν, τὴν λαιὰν μόνην εἰς τὸ ἐπερείδειν ἀπασχολῶν, τὴν δεξιὰν δὲ εἰς οὐρανὸν ἀνέχων, καὶ συνεχὲς ἐπισείων· εἴς τε Ὑδάσπην, καὶ τὸ ἄλλο πλῆθος, ἱλαρὸν ἀπέβλεπε, τῷ μειδιάματι πρὸς τὸ συνήδεσθαι, καὶ τῷ μυκηθμῷ τοῦ ταύρου καθάπερ σάλπιγγι τὸ ἐπινίκιον ἀνακηρυττόμενος. i. e. (Interprete Staniſlao Warſchewiczki Polono) *Ibi Theagenes, ſeu proprio & virili ſpiritu incitatus, ſive etiam divinitus immiſſo impetu uſus, & cuſtodes, qui illi adſtiterant, diſperſos propter tumultum exorſum conſpicatus, erexit ſe ſubitò, cùm antea ad aram genibus incumberet, & mactationem ſingulis momentis expectaret, lignúmque fiſſum (quorum magnus numerus in arâ jacebat) arripit, & ex equis, qui non effugerant, unius dorſum occupat; & apprehenſis crinibus ad collum propendentibus, jubâque tanquam freno utens, calcaneóque quaſi calcaribus equum urgens, & loco flagri ligno fiſſo continuè concitans, taurum, qui effugerat, agebat. Ac initio fugam eſſe Theagenis ii, qui aderant, ſuſpicabantur; & clamore, ne ſineret illum extra ſeptum armatorum evehi, quilibet alterum, cui proximè aſtiterat, cohortabatur. Cæterùm procedente conatu, quòd non formido eſſet, neque fuga mactationis, edocebantur. Aſſecutus enim celerrimè taurum, aliquandiu à caudâ detentum egit, laſſitudine conficiens ſimul, & ad celeriorem curſum bovem incitans: quò ſe autem concitâſſet, converſum ſequebatur, gyrationes & exitus anguſtos cautè declinans. Poſtquam autem illi notum & familiarem conſpectum ſui actionémque ipſam reddidit, jam ad latus adequitabat, cute cutem attingens, & anhelitum taurinum ac ſudorem equeſtri miſcens, & curſum ita æquali celeritate moderans, ut hi, qui longiùs aberant, coaluiſſe vertices animalium opinarentur, & Theagenem apertè divinis laudibus extollerent, qui peregrinum quoddam ex equo & tauro jugum confeciſſet. —— Theagenes verò cùm permiſiſſet equo, quantâ*

[f] Lib. 10. non longè à fine.

cele-

celeritate poſſet, uti, & præcurrentem aliquantùm, pectus capiti taurino adæquare, hunc quidem liberum ferri ſivit deſiliens: injicit autem ſe in collum tauri, & in medium ſpatium inter cornua facie collocatâ, ulnis verò tanquam coronâ circumpoſitis, ac digitis in taurinâ fronte in nodum complicatis, ac reliquo corpore juxta dextrum armum bovis demiſſo, dependens ferebatur, ita ut paululum taurinis ſaltibus concuteretur. *Poſtquam autem jam fatigatum nimio pondere & languefactos eſſe illi muſculos ex nimiâ intenſione ſenſit, atque id loci, in quo ſedebat Hydaſpes, prætereuntem, obvertit eum in anteriorem partem, & illius cruribus ſuos pedes objicit, ungulis eos continuè impingens, & greſſum bovis implicans. Ille autem in impetu curſûs impeditus, & robore juvenis gravatus evertitur, ac repentè in caput devolutus, & erectis pedibus in ſcapulas ac deorſum projectus, diu reſupinus porrectim jacuit, cornibus terræ infixis, & ita, ut caput movere non poſſet, radicatis: cruribus autem nequicquam ſalientibus, & opportunè aerem findentibus, & victoriam languore confitentibus. Incumbebat verò Theagenes ſolâ ſiniſtrâ manu ad deprimendum vacans, dextram autem in cœlum continuè tendens, & in Hydaſpem, & reliquam multitudinem exporrectâ fronte intuebatur; riſu illos ad oblectationem provocans, & mugitu tauri tanquam tubâ celebritatem victoriæ denuncians.* Hoc certandi genus in Circo Romæ primus, ut ſuprà diximus, exhibuit Cæſar Dictator eo tempore, quo poſt victos Pompeianos [g] de Gallis, Alexandrinis, Ponticis, Mauritanis, cæteriſque hoſtibus ſuis per multos dies triumphos egerat; & ad hoc nummum Julii Cæſaris, [h] qui in unâ parte Cæſaris imaginem cum inſcriptione, C. CAESAR DICTATOR, & in reverſâ taurum concitatum & furentem cum inſcriptione, L. LAVINEIVS REGVLVS habet, reſpexiſſe; & L. Lavineium Regulum ei certamini præſediſſe putat Jacobus [i] Dalechampius. Poſt Julium Cæſarem idem ſpectaculum Claudius Nero, aliíque imperatores dabant. Et non tantùm Romani, ſed aliæ etiam gentes à Theſſalis hunc tauros venandi ludum accepere, eóque magnopere delectati fuere: dicit enim Artemidorus, Ταύρεις κατὰ προαίρεσιν ἐν Ἰωνίᾳ παῖδες Ἐφεσίων ἀγωνίζονται, καὶ ἐν Ἀττικῇ παρὰ ταῖς θεαῖς ἐν Ἐλευσῖνι κοῦροι Ἀθηναίων περιτελλομένων ἐνιαυτῶν καὶ ἐν Λαρίσσῃ πόλει τῆς Θετταλίας τῶν ἐνοικούντων οἱ εὐγενέστατοι· ἐν δὲ τῇ ἄλλῃ οἰκουμένῃ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐπὶ θανάτῳ κατακριθεῖσι συμβαίνει. i. e. *Cum tauris ex inſtituto Epheſiorum filii in Ioniâ certant, & in Atticâ in ſpectaculis Eleuſiniis annis circumvolutis, & in Lariſſâ urbe Theſſaliæ incolarum nobiliſſimi, & in aliis orbis partibus hæc ad mortem damnatis accidunt.* In Ioniâ igitur apud Epheſios celebratum erat hoc Ταυροκαθαψίων certamen; ab iis ad Smyrnæos eorum vicinos facilè poterat tranſire; à quibus tantâ delectatione videtur acceptum fuiſſe, ut dies quotannis ei edendo in illâ urbe deſtinati fuere, qui Ταυροκαθαψίων ἡμέραι dicebantur: in illâ enim urbe hoc Marmor conſecratum fuit, unde commercii beneficio, quod cum Smyrnæis habemus, in Angliam ad magnum Seldenum tranſlatum fuit, à quo Academiæ noſtræ cum aliis antiquitatis Monumentis, ex ſummâ illius benevolentiâ legatum, hìc in memoriam tam antiquiſſimi & clariſſimi certaminis habemus repoſitum.

IN MARMOR XLI.

Sequitur Marmor ejuſdem formæ cum Marmore [k] CXLV; niſi quòd duplo majus ſit, & loco capitum ovillorum habeat taurina. In ſuperiore parte illius eſt inſcriptio Latina hæc, Q. AVLICI C.F. LANVINE SALVE. In parte inferiori Græca hæc, ΚΟΙΝΤΕ ΑΥΙΛΛΙΕ ΓΑΙΟΥ ΥΙΕ ΡΩΜΑΙΕ ΧΡΗΣΤΕ ΧΑΙΡΕ.

IN MARMOR XLII.

Inſcripta ſunt hæc in ſuperiori oſtii parte, quod in fronte erat fani Veneri Cnidiæ conſecrati. Venus autem Cnidia à Cnido [l] urbe Doridis in Cariâ, ubi colebatur, eodem modo, quo etiam [m] Paphia & [n] Erycina à Papho Cypri & Eryce Siciliæ

[g] Vide Dionem lib 43. Plut. in Cæſare. Appianum belli civilis, lib. 2. [h] Vide Urſinum pag. 119. Goltzium pag. 177. Triſtan. Tom 1. p. 31. [i] In notis Plinii lib. 8. cap. 45. [k] [*Hujus Editionis* CL.] [l] Strabo lib 14. Herodot. lib. 1. [m] Strabo lib. 14 Pauſan lib. 8. [n] Strabo lib. 6. Pauſan. in Arcadicis.

urbibus

urbibus, appellata fuit; in iis enim templa habuit, & præ aliis numinibus colebatur. Frequentiſſimum enim fuit apud antiquos diis deabúſque ſuis attributa dare ab urbibus, ubi maximè colebantur, ſumpta; atque ideo Jupiter [o] Olympius, [p] Lariſſæus, [q] Lycæus, & [r] Capitolinus; Juno [s] Argiva, [t] Samia, & [u] Lacedæmonia; Apollo [x] Pythius, [x] Delphicus, [y] Iſmenius, & [z] Grynæus; Venus [a] Cytherea, [b] Erycina, [c] Paphia, [d] Cnidia, & [e] Olympia cognominabantur. Veneris autem notiſſima attributa erant Paphia, & Cnidia, atque ideo Horatius habet,

[f] *O Venus regina Cnidi Paphique.*

Paphii enim [g] antiquiſſimi erant, qui hanc deam coluere: ejus cultum illi ab Aſcalonitis, Aſcalonitæ verò ab Aſſyriis primis hujus deæ cultoribus accepere; à Paphiis autem ad alios Græcos tranſmiſſus fuit, & uti in aliis urbibus ſic etiam [h] Cnidi templum habuit; quando verò ibi dea primò coli cœperat, non ſatis conſtat. Religionem autem illius in eo loco maximè auxit ſtatua ejus à Praxitele ibi conſecrata; eáque primò effecit, ut Veneris Cnidiæ nomen per Græciam celebraretur. [i] Perfectiſſimum enim hoc per totum orbem artis ſtatuariæ opus ab antiquis Græcis exiſtimabatur; atque ideo multos Veneris cultores Cnidum traxit, effecitque, ut illi potiſſimùm dea coleretur. Statua hæc tota nuda erat, niſi quòd alterâ manu pudenda obtegeret. Eam [k] Praxiteles ad imaginem Cratinæ meretricis ſuæ dicitur effinxiſſe; tantæque pulchritudinis feciſſe, ut eam à nobili quodam adoleſcente aliquando perditè amatam, ab eóque concubitu pollutam [l] tradant. Eam & templum, in quo poſita fuit, prolixiùs deſcribit [m] Lucianus, quem vide. Hæc autem dea ſub titulo Veneris Cnidiæ non tantùm Cnidi, ſed aliis etiam in urbibus colebatur. Apud antiquos enim Græcos in more fuit, quoties aliquod numen excellentiori modo in aliquâ civitate coleretur, illud ſub titulo ab eâ civitate accepto in aliis etiam civitatibus colere, eíque templa condere. Sic Diana Epheſina [n] Maſſiliæ, & [o] Mantineæ; [p] ſic Apollo Grynæus, & [p] Apollo Pythius Athenis; ſic Venus [q] Erycina Romæ templa habuere; & ſic Venus Cnidia in aliis urbibus præter Cnidum colebatur. De templo, quod ea Athenis habuit, ſic ſcribit [r] Pauſanias, πρὸς δὲ τῇ θαλάσσῃ Κόνων ᾠκοδόμησε Ἀφροδίτης ἱερὸν, τριήρεις Λακεδαιμονίων κατεργασάμενος περὶ Κνίδον τὴν ἐν τῇ Χερρονήσῳ. Κνίδιοι γὰρ τιμῶσιν Ἀφροδίτην μάλιστα, καί σφισιν ἐστὶν ἱερὰ τῆς θεοῦ. Τὸ μὲν γὰρ ἀρχαιότερον Δωρίτιδος, μετὰ δὲ τὸ Ἀκραίας· νεώτατον δὲ, ἣν Κνιδίαν οἱ πολλοὶ, Κνίδιοι δὲ αὐτοὶ καλοῦσιν Εὔπλειαν, i. e. *Prope mare verò Conon extruxit Veneris templum, poſtquam triremes Lacedæmoniorum ad Cnidum in Cariæ Cherſonneſo profligaverat; Cnidii enim maximè colunt Venerem; & apud eos ſunt templa deæ. Antiquiſſimum eorum erat Veneris Doritidis, poſt hoc aliud Veneris Acrææ; noviſſimum verò deæ, quam Cnidiam plerique, ipſi verò Cnidii Euplœam Venerem appellant.* An verò templum hoc, ſupra cujus oſtium hæc ſcripta erant, quæ in noſtro Marmore habentur, Athenis, ſeu Romæ, ſeu in aliquâ aliâ civitate erat à D. Junio, Anniano, Hymenæo, Invictâ Spirâ, & Hædimianâ conditum, cùm neſcimus, unde Marmor huc allatum fuerat, nobis non omnino conſtat.

I N M A R M O R XLIV.

Lin. 1. *Silvano ſacrum*] De Silvanis tribus, &c. [s]

[o] Pauſan. in Atticis. Sueton. lib. 2. Vitruv. Præfat. lib. 7. Strabo lib. 9. Plut. in Solone. &c. [p] Pauſan. lib. 2. [q] Pauſan. in Arcadicis. [r] Pauſ. lib. 2. & in Lat. autoribus paſſim. [s] Pau. lib. 2. [t] Pauſan in Achaicis. [u] Pauſan. lib 6. [x] Pauſan in Phocicis. Strabo lib. 9. & in aliis paſſim autoribus. [y] Pauſan. in Bœoticis. [z] Pauſan. lib 1. [a] Virgil. Æn. lib. 1. [b] Strabo lib. 6. Pauſ. lib. 8. [c] Pauſan lib. 1. & 8 Strabo lib 14. [d] Pauſ. lib. 1. [e] Pauſ. l. 3. [f] Lib. 1. Od. 30. [g] Pauſan. lib 1. vide Seldenum de Diis Syris, Syntag 2. lib. 4. [h] Lucian. de Amoribus. [i] Vide Lucianum de Amoribus. Philoſtrat. vit. Apollonii, lib. 6. cap. 9. [k] Clemens Alexandrinus in Protreptico, edit. Henſ. pag. 26. [l] Lucianus de amoribus. Philoſtratus in vitâ Apollonii Tyanei, lib. 6. cap. 17. [m] De Amoribus. [n] Strabo lib. 4. pag. 179. [o] Pauſanias in Arcadicis. [p] Pauſanias lib. 1. [q] Strabo lib. 6. [r] In Atticis. [s] Quæ in hôc Marmore annotantur, omnia ſunt Seldeni. *Vide prius p. 196. l. 12. uſque ad l. 47.*—Gruterianis, pag. 188. 6.

IN MARMOR XLV.

Hunc lapidem inſcriptio indicat eſſe aram votivam, quam Jovi Tanaro Titus Elupius Galerius, ex voto, quod huic deo periculis forſan imminentibus fecerat, cùm ab iis liberatus eſſet, conſecravit; atque ideo in fine inſcriptionis ponuntur hæ literæ V.S.L.M. i. e. *Votum ſolvit liberatus malo*; vel *votum ſolvit lubens merito*; utraque explicatio harum literarum, cùm aris votivis inſcriptæ inveniantur, à viris doctis traditur, ſed poſterior à pluribus approbatur. Si ea in hôc loco ſit potiùs admittenda, indè intelligendum eſt Elupium Galerium deo bene de ſe merito votum ſuum ſolviſſe lubenter, i. e. ſinè coactione; apud Romanos enim penès pontifices, cæteróſque religionis curatores fuit, illos, qui in periculis alicui deo vota faciebant, eadémque non ſolvebant liberati, cogere non eſſe ſacrilegos; illíque non lubentes, ſed coacti vota ſolvebant

Ara formæ ferè cubicæ eſt, niſi quòd paulò magìs in altitudinem, quàm in latitudinem laterum extendatur. In ſummitate habet cavamen, ſeu cotylam quandam concavam, quæ ignem, quo thus in ſacrificando incendebatur, videtur continuiſſe. Poſita erat in urbe Ceſtriâ, quæ olim Romanum præſidium fuit; ibíque per occaſionem deſodiendæ cellæ promptuariæ in domo cujuſdam Richardi Tyrer citra portam urbis Orientalem, A. D. 1653. effoſſa fuit: in hortíſque iſtius domûs diu manebat ſpectanda, donec tandem A.D. 1675. eam Dominus Franciſcus Cholmley, Domini Thomæ Cholmley de Valle Regiâ in Comitatu Ceſtriæ, viri ob nobilitatem familiæ, virtutes, omnigenáque erga Regem, Patriam, & Eccleſiam merita, in patriâ ſuâ, cujus eſt decus, in Parlamento, cujus eſt Senator, & ubicunque per Angliam viri optimi approbantur, notiſſimi frater, vir ipſe optimus, & integerrimus, fideíque Orthodoxæ ardentiſſimus cultor, Honoratiſſimi Comitis Mareſcalli, & magni Seldeni benevolentiam in Academiam noſtram imitatus, huc non parvis impenſis tranſlatam inter eorum donaria reponebat. Literæ in eâ exaratæ jam ferè evanidæ ſunt; inſcriptionis igitur lectionem debemus Domino Johanni Grenehalgh, ſcholæ Ceſtrenſis Archididaſcalo; qui eam, cùm lapis primò Ceſtriæ effoſſus fuerit, literis tunc multò manifeſtiùs apparentibus accuratè tranſcripſit, & notas inſuper addidit non contemnendas, quæ huc cum lapide tranſmiſſæ erant, ex iiſque addito autoris nomine pauca excerpta ſunt, quæ habemus in noſtris.

Lin. 1. I. O.M.] i. e. *Jovi Optimo Maximo.* Has literas in omnibus ferè aris votivis Jovi conſecratis, cujus generis plurimæ in Britanniâ noſtrâ inventæ ſunt, inſcriptionibus habes præfixas. Conſule Gruterum circa finem, & Cambdeni noſtri Britanniam.

Ibid. *Tanaro.*] Dii Gentilium, præter nomina, varia etiam epitheta aut à locis, quibus colebantur, aut à virtute aliquâ ſeu poteſtate, quâ maximè pollere credebantur, accepta habuere. A locis Jupiter, [t]Lycæus, Lariſſæus, Olympius, Capitolinus; à poteſtate tonandi apud Græcos *βροντᾶος*, apud Latinos *Tonans*, apud Gallos *Taranis*, apud Saxones *Thor*, apud Teutones *Thonder*, ſeu *Donder*, (unde dies Jovis à nobis Anglis Thorsday ſeu Thursday, à Teutonibus *Donderſdach*, i. e. dies Tonantis dicitur) & apud Britannos *Tanar* vocabatur. *Tanar* autem additâ terminatione Latinâ fit *Tanarus*, indè in dativo caſu *Tanaro*, vox, quæ in Marmore habetur. *Thor* notiſſimus erat Germanorum deus, de quo Adam Bremenſis. *Thor, inquiunt, præſidet in aere, qui tonitrus, & fulmina, ventos, imbréſque, ſerena, & fruges gubernat*; & paulò pòſt, *Thor cum ſceptro Jovem exprimere videtur. Taranis*, ſeu, ut Bocharto placet corrigere, *Taramis*, meminit Lucanus lib. 1. carm. 446. quo dicit,

Et Taranis Scythicæ non mitior ara Dianæ.

De Jove verò Tanaro nullibi niſi in hôc Marmore me legiſſe memini: cum autem eundem fuiſſe cum Jove Tarane Gallorum, & Tonante Latinorum ſignificatio vocis *Tanar* in linguâ Britannicâ, quæ imperantibus in hâc inſulâ Romanis, per totam eam partem illius, quæ nunc Anglia vocatur, vernacula fuerat, ſatìs convincit. Teſtatur enim Dominus Grenehalgh, ſe de hâc voce multos Cambro-Bri-

[t] Vide Pauſaniam, aliòſque.

tannos

tannos ſeu Wallos, qui antiquam linguam Britannicam adhuc retinent, conſuluiſſe, à ſingulíſque eorum reſponſum accepiſſe, quod in linguâ Latinâ *Tonitru*, id in eorum *Tanara* appellari; ulteriúſque obſervat ille vocabulum *Tanaro*, apud eoſdem Cambro-Britannos ignem ſubitaneum ſive fulgetrum ſignificare, & in Dictionario Cambro-Britannico vocem *Tanar*, quæ redditur *Tonitru*, inveniri. Quibus ſimilia ſunt, quæ de hâc eâdem voce Camdenus noſter harum rerum peritiſſimus in initio Britanniæ ſuæ habet: ibi enim dicit ille, pag. 12. *Jovem, qui à tonitru Græcis* Βρονταῖος, *& Latinis* Tonans, *ſub Taranis nomine Gallis cultum fuiſſe, non pauci ſcriptores memorârunt.* Taran *autem Britannis* tonitru *denotat*; *quâ etiam ſignificatione Germani Jovem* Thonder *dixiſſe videntur: diem enim Jovis* Thonderſdach, *i. e. Tonantis diem vocant.* Et ſic Bochartus, Geographiæ Sac. part. 2. l. 1. cap. 42. *Taramis eſt* Ζεὺς Βρονταῖος, Jupiter Tonans, *cui templum conſecravit Auguſtus*; *nempe* Taram *vel* Taran *Cambricâ linguâ hodiéque eſt* Tonitru, *ut Germanicâ* Donner, *& veteri Suecicâ* Thor, *unde Jovis dies Germanicâ* Donnerſdag, *& Suecicâ* Thorſdag, *Anglicâ* Thursday. Et non tantùm linguâ Britannicâ, ſed & in Teutonicâ etiam Tonitru *Tonner*, ſeu *Donner*, appellari obſervat Skinnerus noſter in Anglicano Dictionario ſuo in vocibus, Thunder, & Thursday, indéque apud ſuperiores Germanos dies Jovis *Donnerſtag* ſeu *Tonnerſtag*, i e. *dies Tonantis* appellatur. Omnia hæc Cluverius peritiſſimus rerum antiquarum inveſtigator quàm accuratiſſimè tradit; ejus verba in Germaniâ ſuâ antiquâ, lib. 1. cap. 26. hæc ſunt: *Taranem fuiſſe Jovem nemo dubitârit, cui notum hodiéque Britannos, quos Wallos vulgò vocant, tonitru dici* Taran; *nam Jovis epitheton ab effectu erat apud Græcos* Βρονταῖος, *apud Latinos* Tonans. *Quin Germani etiam hodie omnes eodem vocabulo quamvìs dialectis variato tonitru vocant. Superiores atque Saxones* Donner, *& illi etiam apertiori ore* Tonner: *circa Rheni divortia atque oſtia colentes* Donder: *Angli in Britanniâ* Thunder: *ſeptentrionales Germani in Daniâ* Torden: *unde verbum* tonare *Germani dicunt ſuâ quique dialecto, ſuperiores, atque Saxones* Donneren, *& illi ſæpius* Tonneren; *Rheni divortiorum oſtiorúmque accolæ* Donderen; *Angli*, to Thunder; *Dani* Tordner *&* Donner; *ex his iterum diei Jovis factum eſt cognomentum, quod ſuperiores dicunt* Donnerſtag; *&* Tonnerſtag, *contractéque ſæpe* Dorſtag, *&* Torſtag; *Saxones* Donnerſdach: *Rheni divortiorum accolæ* Donderſdach; *Septentrionales* Thorſdag; *& Angli in Britanniâ* Thursday. *Antiquiſſimum igitur non modò apud Celtas in Europâ, ſed antè etiam in Aſiâ Jovis nomen fuit* Taran, *& variis dialectis* Thoran, Doran, Tordar, Dondar, Thondar, Donnar, Tonnar, Donar, Tonar. Hactenus Cluverius. Hæc igitur omnia probant, qui hìc in Marmore *Jupiter Tanarus* appellatur, eundem fuiſſe cum eo, qui à Latinis ſub nomine *Tonantis colebatur.*

Lin. 3 PRAESENS GVNA.] Has duas voces exhibet tertia inſcriptionis linea; & ſatìs perſpicuè adhuc leguntur: earum poſterior non eſt integra vox, ſed abbreviatio, ut putat Dominus Grenehalgh, vocis *Gubernator*; cùm enim ille apud [u] Herodianum legiſſet Britanniam, *εἰς δύο ἡγεμονίας. in duas præfecturas*, i. e. in Britanniam ſuperiorem, & Britanniam inferiorem diſtributam fuiſſe; Britanniæ ſuperiori, in quâ ſita erat Ceſtria, præfuiſſe opinatur Galerium noſtrum eo tempore, quo hanc aram conſecraverat, atque ideo in Marmore *præſentem Gubernatorem* appellari. Sed omnia hæc contra fidem hiſtoriarum, & linguæ Latinæ Analogiam: contra fidem Hiſtoriarum, [x] quia à Severo diu poſt Conſulatum Commodi & Laterani, quibus magiſtratum gerentibus hæc ara Ceſtriæ poſita erat, primò facta erat hæc diviſio; priùs unus tantùm erat totius inſulæ Proprætor; ſed cùm Albinus, qui ultimus toti inſulæ præfuit, tanto imperio fretus ad principatum auſus eſſet aſpirare, Severus eo devicto, ne tam ampla præfectura aliis animum ad talia incepta daret, eam in duas diviſit. Præterea Galerius tantùm primipilus legionis, quæ ſuperiorem Britanniam tuebatur, in Marmore dicitur; primipilus autem [y] primus inter centuriones erat, & ſic dictus, quia primum legionis pilum ſeu ordinem in acie ducebat. Centurionibus verò Tribuni, cohortium ductores, aliique in ſingulis legi-

[u] Lib. 3. [x] Lege Herodianum, lib. 3. [y] De primipilo lege Antonium Auguſtinum in lib. ſing. ad Modeſtinum, Aldum Manutium, lib. 2. De Quæſitis Epiſt. 3. Steweccium ad Vegetium lib. 2. cap. 8. & Lipſium de re Militari Romanorum, lib. 2. Dial. 8

onibus

2

onibus erant ſuperiores; hunc igitur ſupremum in provinciâ Romanâ imperium geſſiſſe, qui tam infimum in legione habuit, quæ eam tuebatur, omnino abſurdum eſt opinari. Contra analogiam verò linguæ Latinæ Galerium Præſentem Gubernatorem appellari quis non, qui in eâ mediocriter verſatus eſt, ſtatim confitebitur? Quid, quæſo, eſt Præſens Gubernator? Quis unquam in aliquo approbato autore aut antiquo Marmore præfectum Romanæ provinciæ Gubernatorem appellari unquam inveniet? Potiùs igitur crederem literam N, in voce PRAESENS quadratarii errore inſertam fuiſſe; & ut me monuit vir magnus, legi debere *Præſes Gunethæ*, ſeu *Guinethæ*; in provinciis enim Romanis Conſularibus & Prætoriis, multæ inferiores Juriſdictiones erant, ſeu Provinciæ Præſidiales, quæ à viris inferioris dignitatis ſub Proconſulibus ſeu Prætoribus adminiſtratæ erant, qui aliquando Præſides, aliquando Procuratores, aliquando utroque nomine appellabantur. Horum unum ſub Proprætore Britanniæ imperante Antonino Pio, in provinciâ Gunethæ, ſeu Guinethæ fuiſſe Elupium Galerium, cùm hanc aram conſecrâſſet, Marmor videtur indicâſſe. Guinetha autem ea Britanniæ pars erat, quæ nunc North-Wales appellatur, cui cùm Ceſtria, in quâ Marmor hoc inventum fuerat, proximè vicina ſit, firmat hoc conjecturam noſtram. Hanc Provinciam [z] Pauſanias Genuniam vocat, eámque à Brigantibus ([a] qui Lancaſtriæ, Cumberlandiæ, Weſtmorlandiæ, Eboraci, & Epiſcopatûs Dunelmenſis incolæ fuere) imperante Antonino Pio bello vexari ſolitam dicit; in uno fortè aliquo prœlio, quod cum iis provinciam ſuam propugnando habuit Elupius, hanc aram vovit; & victis hoſtibus in urbe Ceſtriâ, ubi legio, cujus primipilus erat, caſtra habuerat, ex voto Jovi conſecravit.

Lin. 4. PRI. LEG. XX. V. V.] i. e. *Primipilus legionis vigeſimæ Valerianæ Victricis*, ſeu *Valentis Victricis*; utroque enim nomine apud Autores appellatur hæc legio; eámque in aliis etiam vetuſtis lapidibus iiſdem notis, [b] quibus in hôc, in aliis verò pleniùs his [c] LEG. XX. VAL. VICT. & [d] LEG. XX. VALEN. VICTR. invenies denotari; Victrix in [e] Ptolemæi Geographiâ, Antonini Itinerario, [f] Nummo antiquo Getæ, [g] Columnâ Romæ, in quâ omnium legionum nomina ſcribuntur, aliíſque item [h] monumentis antiquis appellatur: ſed hoc nomen cum aliis legionibus habuit commune; ſexta enim legio in [i] Dione, & Columnâ Romanâ, aliæque in aliis antiquitatis Monumentis Victrices cognominantur; ut igitur ab his diſtingueretur, aliud etiam nomen à quodam Valerio habuit, & Valeriana Victrix, & indè facili errore à quibuſdam Valens Victrix vocabatur. De hâc legione legas Wolfgangum Lazium, in Commentario Reipublicæ Romanæ in externis provinciis bello acquiſitis conſtitutæ lib. 5. cap. 26. [k] Stativa olim in Germaniâ habuit; indè in Britanniam Galbâ imperatore iterum, & C. Vinnio Coſſ. tranſlata [l] ſuperiorem Britanniam acceperat tuendam; Ceſtriæ plerumque (quam à Romanis non multos ante annos conſtructam, & Ordovicum cervicibus impoſitam opinatur [m] Camdenus) caſtra habens; indéque ea urbs, à Caſtris ſcilicet, tandem Ceſtria, & [n] ab antiquis Saxonibus *Legea Caeſter*, i. e. Ceſtria, ſeu Caſtra legionis, & [o] à Britannis *Caer Legion*, i. e. Urbs Legionis; & *Caer Leon Vaur*, i. e. Urbs Legionis magnæ; & *Caer Leon ar Dufyr Dwy*, i. e. Urbs legionis ad fluvium Dwy appellabatur. Ptolemæus, fateor, alibi in Britanniâ ponit vicefimæ legionis ſtationem, [p] Deuvanæ ſcilicet. Sed alia omnia antiquitatis monumenta Ceſtriam fuiſſe ſedem illius probant; non multis enim abhinc annis aliquot pulcherrima latera in eâ urbe effoſſa fuere, quæ teſtatur Dominus Grenehalgh ſe vidiſſe, eáque adhuc ibi ſupereſſe videnda, in quibus plenis & planiſſimis literis inſcriptum erat, LEGIO VICESIMA VICTRIX. [q] Nummus etiam Septimii Getæ in averſâ parte habet, COL. DIVANALEG. XX. VICTRIX. Colonia autem Divana erat Ceſtria, eóque nomine apud [r] Ptolemæum

[z] In Arcadicis. [a] Vide Cambdeni Britanniam. [b] Vide Grut. pag. 350. Teſtatur etiam Dominus Grenehalgh Crowdandalewartinæ in Weſtmorlandiâ lapidem inventum fuiſſe, in quo exarata erat hæc Inſcriptio VARONIUS PRAEFECTVS LEG. XX. V. V. quæ inſcriptio etiam habetur in Burtoni Commentario ad Itinerarium Antonini. [c] Grut. pag. 1101. & pag. 256. [d] Grut pag. 492. & pag. 537. [e] Geographiæ lib. 2. cap. 3. [f] Vide Cambdeni Britanniam, p. 458. [g] Vide eam tranſcriptam apud Roſinum lib. 10. cap. 4. Pancirolum in Commentario ad notitiam Imperii cap. 35. aliíſque. [h] Grut. p. 391. [i] Lib. 513. & 555. [k] Vide Tacitum in primo Annalium libro, & alibi apud eundem ſæpius. [l] Dio lib. 55. [m] Pag. 458. [n] Vide Skinneri Dictionarium in voce Cheſter. [o] Cambdeni Britan. p. 458. Vide etiam Burtoni Commentarium ad Antonini Itinerarium, pag. 126. &c. [p] Geographiæ, l. 2. cap. 3. [q] Cambden ib. [r] Ib.

hæc

hæc urbs appellatur. Antoninus verò in Itinerario Devam vocat, ibique illius temporibus (quibus hæc ara Jovi conſecrata fuit) vigeſimam legionem ſtationem habuiſſe ipſe teſtatur: poſt enim nomen urbis Devæ ſcribit, *Legio viceſima victrix*; quo denotat ſecundùm methodum alibi per Itinerarium uſurpatam eam urbem illius legionis viceſimæ ſedem fuiſſe. Cùm Elupius Galerius hujus legionis viceſimæ primipilus, & provinciæ Guinethæ præſes aliquam legionis partem, quam ad tuendam fortè provinciam eduxerat, poſt victos hoſtes Ceſtriam in caſtra iterum ſalvam reduxiſſet, ibi aram ponens votum, quod in prœlio cum hoſtibus commiſſo forſan fecerat, poſt felicem reditum ſolvebat: quòd verò Ptolemæus hanc legionem Deuvanæ collocat, ſimilitudine nominum Deuvanæ & Devanæ videtur fuiſſe deceptus.

Lin. 5. COMMODO ET LATERANO COSS.] i. e. *Commodo & Laterano Conſulibus.* Lucius autem Ælius Commodus, & Sextilius Lateranus, [s] utì conſentiunt Chronologi, Conſules ſimul erant anno imperii Antonini Pii decimo ſeptimo, urbis conditæ 907, A. D. 154. Horum conſulatûs Caſſiodorus in Chronico, Cuſpinianus in Tabulis, Capitolinus in Vero, Faſti Græci, aliique Autores meminere. Hic autem Commodus idem erat, qui [t] à Capitolino L. Cejonius Ælius Commodus Verus Antoninus dictus Lucii Ælii Commodi Veri Cæſaris ab Adriano adoptati filius erat; qui ipſe poſtea, jubente Adriano, à Marco Aurelio Antonini Pii filio, Adriani nepote adoptivo adoptatus cum eodem pari autoritate imperavit: cùm hic conſulatum cum Sextilio Laterano geſſerit, hæc ara ponebatur. Elapſi igitur anni ſunt 1522 ab eo tempore, quo primù Ceſtriæ fuerat conſecrata.

IN MARMOR XLVII.

Lin 3. QVI. V. A. XIII. M. XI. D. V.] i. e. *qui vixit annis tredecim, menſibus undecim, diebus quinque.* Sic [u] ſuprà Marm. VI. habes, ANNIS. V. M. II. D. VI. H. VI. Lege ibi, *Annis quinque, menſibus duobus, diebus ſex, horis ſex.*

IN MARMOR LXXXV.

Lin. 1. D. M.] i. e. *Diis Manibus*, quas voces aut integras, aut abbreviatè per primas literas eodem modo, quo in his Marmoribus, ſignatas in omnibus ferè Marmoribus ſepulchralibus Epitaphio præfixas invenimus. Iis apud Græcos reſpondent, Θεοῖς καταχθονίοις, quæ etiam abbreviatè per primas ſuas literas Θ. K. frequentiùs exprimuntur, ut in [x] Marmoribus noſtris XXXIX, & CXLVI. habes exempla.

IN MARMOR CXXXV.

Lin. 1. P. BESIO. P. F. QVIR. BETVINIANO.] i. e. *Publio Beſio, Publii filio Quirino, Betuiniano.* Inter nomen enim & cognomen patris nomen interponere apud Romanos in more erat. Betuinianus eſt nomen appellativum à loco ſeu urbe, è quâ P. Beſius fuerat, deſumtum.

Lin. 3. PRAEF. COH. I. RHAETORVM.] i. e. *Præfecto cohortis primæ Rhætorum.* [y] Cohors militum manus erat in exercitibus Romanis; eàque duplicis generis, Legionaria ſcilicet, & quæ nullâ Legione incluſa erat. Cohors Legionaria decima erat legionis pars. Exercitus enim Romani ex civibus Romanis, & auxiliaribus conſtabant. Auxiliares immediatè in Cohortes; Romani verò primò in Legiones, & deinde in Cohortes, dividebantur: atque ideo has Cohortes Legionarias voco, quales in ſingulis legionibus decem erant, ſed inæqualiter diviſæ; prima enim cæteris multo major erat; numerus autem militum, tum qui in hâc, tum qui in cæteris continebatur, incertus erat. [z] Legio enim, cujus decimæ partes Cohortes fuere, in initio minor erat, & tantùm ex 3000 peditibus & 300 equitibus conſta-

[s] Vide Petavium lib. 13. de Doctrinâ Temporum, pag. 688. & Onuphrii Faſta, lib. 2. alióſque. [t] In vitâ Veri. [u] [*Hujus Edit. Marm.* LXXXV.] [x] [*Hujus Edit* XV. *&* XXIV.] [y] Modeſtus de vocabulis rei militaris Romanorum. Vegetius de Re Militari Romanorum, lib. 2. [z] Dionyſ. Hal. lib. 2. Plut. in vitâ Romuli

bat; poſtea ad [a] 4000, & deinde [b] ad 6000 augebatur. Numerus autem militum nunquam in eâ certus erat, ſed nunc major nunc minor, prout ducibus placuiſſet; ſecundùmque illius incrementum & decrementum, cohortes ſimul auctæ diminutæque fuere. [c] Modeſti temporibus, qui Tacito, & Vegetii, qui Valentiniano imperantibus de re militari Romanorum ſcripſere, legio ex 6190 peditibus & 730 equitibus conſtabat; in primâ igitur cohorte tunc 1105 pedites & 136 equites; & 555 pedites, & 66 equites in ſingulis aliis fuere, exceptis quartâ & ſeptimâ, quæ 600 pedites continebant: & hæc proportio, cùm legiones minores eſſent, in diviſione earum videtur ſemper fuiſſe obſervata. [d] Cohortes autem ſic dicebantur, quod cohortibus, quæ in villis erant, ſimiles fuere; eæ autem loca erant, ubi gallinæ ſervabantur; vox enim in exercitibus Romanis primariò, non ipſos milites, qui decimam legionis partem conſtituebant, ſed tabernacula eorum, ut ſejunctim à cæteris ſibi invicem copulata erant, ſignificabat; cùm verò ea ſic in caſtris diſpoſita è pluribus contuberniis ſimul conjunctis, eodem modo, quo cohors in villis ex pluribus tectis ſibi copulatis, conſtaret, indè cohortis nomen in exercitibus Romanis habuit originem: primòque tabernacula, in quibus una militum manus ſejunctim à cæteris ſimul, dum in caſtris erant, degebant; & deinde ipſos milites ſignificabat. [e] In ſingulis autem contuberniis decem milites fuere, qui cùm in prœlio ſemper [f] conjunctis manibus pariter dimicarent, Manipulus dicebantur, qui decima centuriæ pars erat; ſingulæ enim cohortes in tot centurias, quot militum centurias continebant, & centuriæ in tot manipulos, quot decurias, dividebantur. [g] Manipuli à decurionibus, centuriæ à centurionibus, [h] cohortes, prout duci exercitûs aut principi placuiſſet, aut à tribunis, quales [i] ſex in ſingulis legionibus erant, aut à præpoſitis regebantur. Prima autem cohors, [k] cùm primaria legionis eſſet, & non tantùm ex pluribus, ſed etiam ex fortioribus, & nobilioribus conſtaret, eique ideo Aquila, quæ totius legionis ſignum erat, & imperatorum imagines committerentur, eum ſemper pro duce habuit, qui inter tribunos primus erat, qui ideo dictus erat tribunus cohortis, præfectus verò nunquam. Prima igitur cohors hæc, cujus præfectus erat C. Marius Memmius, non legionaria fuit, ſed auxiliarium. Rhæti enim, è quibus conſtabat, non Romani erant, ſed Tranſalpini [l] Germaniæ incolæ, qui nunc **The Griſons** vocantur: inter auxiliares igitur numerandi. Illi autem nunquam in legiones, ut Romani, ſed [m] acceptis à conſulibus aut exercitûs duce præfectis ſub iis immediatè, ſi equites eſſent, in alas, ſi pedites, in cohortes dividebantur; atque ideo [n] Tacitus alas & cohortes auxiliarium à legionibus diſtinguit. Dicit enim ille de Tito. *Tres eum in Judæâ legiones, quinta, & decima, & quintadecima, vetus Veſpaſiani miles, excepere. Tradidit & Syria duodecimam, & adductos Alexandriâ duo & viceſimanos tertianóſque. Comitabantur viginti ſociæ cohortes, & octo equitum alæ.* Cohortes igitur peditum, & alæ equitum auxiliarium extra legiones erant; quot verò milites in ſociâ cohorte peditum, aut alâ equitum continebantur, incertum erat; ad numerum enim præfectorum, quos conſul aut exercitûs imperator dabat, copiæ auxiliares dividebantur in alas & cohortes. Si plures unius gentis cohortes eſſent, eodem modo, quo cohortes legionariæ primæ, ſecundæ, aut tertiæ legionis, ſic illæ primæ, ſecundæ aut tertiæ illius gentis ſecundùm ordinem, quem in acie tenebant, dicebantur; & ſic deinceps: atque ideo in Notitiâ imperii eſt cohors tertia Galatarum, cohors ſecunda Aſturum, cohors quarta Numidarum, Chamavorum undecima, & aliæ hujus generis multæ; eodémque modo cohors, cujus præfectus erat C. Marius Memmius Sabinus, prima Rhætorum dicitur, quia ea inter auxiliares Rhætos primum in acie locum tenebat.

Ibid. TRIB. LEG. X. G. P. F.] i. e. *Tribuno Legionis Decimæ, Geminæ, Piæ, Fidelis.* Tribuni autem legionis erant, qui illius duces fuere. Quum enim exer-

[a] Dionyſ. Hal. l. 6. ibi enim dicit, *Δέκα τάγματα, ἐξ ἀνδρῶν τετρακισχιλίων ἕκαστον.* i. e. *decem legiones, è quatuor mille viris ſingulas.* Liv. lib. 6. Bello Volſco, quatuor legiones quaternûm millium ſcribi dicit, & bello Punico ſecundo Sempronio datæ legiones duæ; eæ quaterna millia pedites erant, & trecenti equites, Liv. lib. 21. [b] Polyb. lib. 6. Liv. lib. 30. [c] Ib. ubi ſuprà. [d] Varro lib. 4. de linguâ Latinâ. [e] Dionyſ. Hal. lib. 2. [f] Varro lib. 4. de lin. Lat. Vegetius lib. 2. cap. 13. Plutarchus autem aliam vocis tradit Etymologiam, quem vide in vita Romuli. [g] Dionyſ. Hal. lib. 2. [h] Vegetius lib. 2. [i] Polyb. lib. 6. [k] Modeſtus, & Vegetius lib. 2. [l] Strabo lib. 4. Plinius lib. 3. c. 20. &c. [m] Polyb. lib. 6. [n] Hiſt. lib. 5. c. 1.

citus

citus ſcribendus eſſet, primò deſignati erant legionum tribuni, qui militum delectum faciebant, iiſdémque in exercitu imperabant. In initio tres tantùm in ſingulis legionibus fuere. Cùm enim Romulus primam legionem ſcripſiſſet, [o] 1000 pedites & 100 equites deligebat ex ſingulis tribubus, quæ tunc tantùm tres erant: pro earúmque numero tres legionis duces conſtituit, quorum ſinguli tribui ſuæ imperarent; indéque [p] tribunorum & nomen & ternarius eorum numerus habuit originem. Poſtea autem cùm legiones ad numerum 4000 militum, quatuor, & cùm ad numerum 6000 augerentur, ſex tribunis, qui earum ſingulis imperarent, conſtituti fuere; & tot [q] Polybius, qui hiſtoriam ſuam circa tempus tertii belli Punici ſcripſerat, ſuo tempore fuiſſe tradit: nec deinde unquam aucti fuere, ſed ſex ſemper in ſingulis legionibus erant; quorum in decimâ legione, imperante Trajano, C. Marius Memmius unus fuiſſe hic in Marmore memoratur. Plura de his tribunis legas apud [r] Polybium, Modeſtum, & [s] Vegetium, & Commentatores Polybii & Vegetii [t] Lipſium & [u] Steweccium.

Legio decima dicebatur ſecundùm ordinem delectûs, quia hæc ſcilicet decimo loco delecta erat: ſed cùm pro variis imperii partibus diverſi delectus habebantur, indè evenit, ut ſicut [x] tres tertiæ, & duæ ſextæ, ſic [y] duæ etiam decimæ legiones in exercitibus Romanis eſſent, quarum una Fretenſis, altera Gemina vocabatur; eáque eſt, cujus in Marmore eſt mentio. Gemina verò dicebatur, [z] quòd ex duabus aliis, quæ clade forſan aut aliquo alio caſu diminutæ erant, ſimul mixtis conflata fuerat; ob quam eandem rationem [a] ſeptima, decima tertia, & decima quarta Geminæ etiam appellatæ fuere. Legiones enim urbanæ, quæ priùs 25 numerabantur, poſtea in 22, & deinde, Dionis Caſſii ſcilicet temporibus, in [b] 19 contractæ fuere; quæque earum ex duabus ſimul mixtis compoſitæ erant, Geminæ dicebantur.

Lin. 4. PRAEF. ALAE DARDANORUM.] Ut auxiliarium pedites in cohortes, ſic equites in alas immediatè dividebantur; atque ideo equites auxiliares apud Livium alarii dicuntur, per illúdque nomen à legionariis ſeu Romanis diſtinguuntur. Sic lib. 35. dicit, *C. Livium Salinatorem, qui præerat alariis equitibus, quàm citatiſſimos equos emittere jubet, & legionarios equites in ſubſidiis eſſe.* Et rurſus lib. 40. *Alarii equitis, poſtquam tam memorabile facinus Romanorum equitum viderunt, & ipſi virtute eorum accenſi.* Alæ autem in exercitibus Romanis primariò & propriè erant equitatus ex utroque peditum latere in acie collocatus; quæ ideo ſic dicebantur, [c] quòd ad ſimilitudinem alarum peditum aciem, quæ in medio erat, ex utrâque parte protegebant; ob quam rationem etiam Cornua exercitûs vocabantur. Cùm igitur antiquitus diu Romani exercitus [d] ex duabus tantùm legionibus conſtarent, equitatu ſic ad utrumque latus diſpoſito, equites unius legionis unam alam conſtituebant; indéque obtinuit tandem, cùm Romani exercitus auctiores eſſent, ut vox non tantùm Cornua aciei, ſed talem equitum manum, qualis ad unam legionem pertinebat, ſignificaret; & partes, in quas equeſtres auxiliarium copiæ immediatè dividebantur, cùm ſingulæ earum plerumque unius legionis equitatui reſponderent, alæ dicerentur. Tot autem in alâ ſociâ, quot in unâ legione Romanâ, equites fuiſſe ex Livio patet; dicit enim ille, [e] *Ala Campanorum quingenti equites*, & [f] rurſus, *Ala Numidarum quingenti equites:* & tot unius legionis fuiſſe, cùm ea tunc temporis ad numerum 4000 aut 5000 militum augeretur, proportio, quam equites in legionibus Romanis ad pedites ſemper habuere, requirit. Hæ autem equitum auxiliarium alæ, [g] cùm vexillis uterentur, vexillationes etiam appellatæ fuere: vexillatio igitur & ala apud Notitiam imperii idem ſignificat. Si harum plures ejuſdem gentis eſſent, eodem modo quo cohortes, primæ, ſecundæ, aut tertiæ illius gentis ſecundùm ordinem, quem in acie habuere, dicebantur: atque indè eſt, quòd in Notitiâ imperii habetur ala ſecunda Armeniorum, ala tertia Arabum, ala octava

[o] Dionyſ. Hal. lib. 2. [p] Varro de ling. Lat. lib. 4. [q] Polyb. lib 6. [r] Lib. 6. [s] Lib 2 [t] De Re militari Romanorum lib. 2. [u] In notis ad ſecundum librum Vegetii. [x] Vide Dionem Caſſium, lib. 55. [y] Antiqua columna, in quâ legionum nomina ſcribebantur: ea tranſcripta habes apud Roſinum de Antiquitatibus Romanis lib. 10 c. 4. & Pancirolum in Commentario ad notitiam Imperii Orientalis, cap. 35. [z] Cæſ Com. lib 3 Bel. civil. [a] Dion. Caſ. lib 55. [b] Dion. Caſ. ib. [c] Vegetius lib 2 cap. 1. & Cincius apud A. Gellium. [d] Polyb. lib 6. [e] Lib 10. [f] Ibid. [g] Vegetius lib. 2. cap. 1.

Vanda-

Vandalorum; ſi verò una tantùm alicujus gentis ala in exercitu eſſet, ala iſtius gentis ſimpliciter dicebatur, cujus generis erant ala Arcadiana in Notitiâ imperii ab Arcadiâ Ægypti urbe ſic dicta, & ala Dardanorum, cujus præfectus Marius Memmius hìc in Marmore fuiſſe dicitur. [h] Dardani autem gens Illyrica erat à Trojanis orta è parte auſtrali Macedonibus, è parte occidentali Dalmatis contermina.

Ibid. PROCVRATORI IMP. CAESARIS, &c.] i. e. *Procuratori Imperatoris Cæſaris Nervæ Trajani, Auguſti, Germanici, Dacici, Monetæ Procuratori, Provinciæ Bæticæ Procuratori, Viceſimæ hæreditatum Procuratori, Procuratori Fiſci Provinciæ Mauritaniæ Tingitanæ.* HER. FD. enim pro HERED. & FIG. pro FIS. Quadratarii errore ſcripta fuiſſe manifeſtum eſt.

Omnia hæc Procuratoria munera ſub imperatore Trajano geſſit Memmius noſter. Procurator autem is erat apud Romanos, qui alterius negotia ſuſcipiebat, pro eóque curabat; indéque Procuratoris nomen, quod juris conſultis eâ ſignificatione ſatis notum eſt. Procuratores verò aut publici aut privati fuere Privati erant, qui alicujus privati negotia eo delegante procurabant; publiei verò, qui publicos imperii reditus colligebant, aliáque iis ab imperatoribus demandata per provincias exequebantur: ideóque hi Procuratores Cæſaris & Procuratores Auguſtales vocabantur, qualis ſub Trajano Memmius fuiſſe hìc memoratur. Hi Procuratores ab Auguſto primò conſtituti ſunt, poſtquam devicto Antonio Senatûs decreto principatum acceperat: hic enim cùm ordinatis imperii provinciis alias ſenatui populóque reliquiſſet, alias ſibi accepiſſet, regendas; [i] Τοὺς ἐπιτρόπους (οὕτω γὰρ τοὺς τάς τε κοινὰς προσόδους ἐκλέγοντας, καὶ προστεταγμένα σφίσιν ἀναλίσκοντας ὀνομάζομεν) εἰς ὁμοίως τὰ ἔθνη τά τε ἑαυτοῦ δὴ, καὶ τὰ τοῦ δήμου, τοὺς μὲν ἐκ τῶν ἱππέων, τοὺς δὲ καὶ ἐκ τῶν ἀπελευθέρων πέμπει, πλὴν καθ᾽ ὅσον τοὺς φόρους οἱ ἀνθύπατοι, παρ᾽ ὧν ἄρχουσιν, ἐσπράττουσιν i. e. *Procuratores (ſic enim vocamus eos, qui publicos reditus colligunt, & impenſas ſibi mandatas faciunt) quorum alios ex equitibus, alios è libertis elegerat, in omnes pariter, & ſuas, & populi provincias emittit, niſi ubi proconſules ab iis, quibus imperant, tributa exigunt.* Procuratorum igitur officium erat, in provinciis, in quas mittebantur, fiſco ſeu ærario publico præeſſe; idémque per illas præſtare, quod Quæſtores, ſeu Præfecti Ærarii Romæ. Publici enim reditus eorum curæ committebantur, ex iiſque quaſcunque provinciæ res requirebant, aut imperatores mandabant, ipſi omnes faciebant impenſas; quæque deinde ſupererat, pecuniam in Romanum ærarium deferebant: ut ideo officia ſua meliùs præſtarent, [k] Judices etiam erant in cauſis fiſcalibus, ſed ſinè omni juriſdictione. Cùm igitur Lucius Capito [l] procurator Aſiæ conſtitutus vim prætoris uſurpaverit, & manibus militum ad ſpoliandos provinciales uſus fuiſſet, in exilium à Tiberio mittebatur; [m] οὐ γὰρ ἐξῆν τότε τοῖς τὰ αὐτοκρατορικὰ χρήματα διοικοῦσι πλέον οὐδὲν ποιεῖν, ἢ τὰς νενομισμένας προσόδους ἐκλέγειν, καὶ περὶ τῶν διαφορῶν ἔντε τῇ ἀγορᾷ, καὶ κατὰ τοὺς νόμους ἐξ ἴσου ἰδιώταις δικάζεσθαι. i. e. *non enim tunc licitum erat imperatoriam pecuniam procurantibus aliquid amplius facere, quàm ſtatutos reditus colligere, & de litibus in foro, & ſecundùm leges ex æquo privatis dicere.* [n] Pœnas igitur non infligebant; ſed ſi aliquis eorum ſententiis non ſubmitteret, aut debita fiſcalia non ſolveret, aut crimen in iis, quorum interrogatio ad illos pertinebat, commiſiſſe deprehenderetur, [o] in eo puniendo prætoris aut provinciæ præfecti non ſuâ utebantur autoritate; niſi ſimul & procuratores & præſides fuiſſent: in provincias enim præſidiales frequenter mittebantur, qui utrumque magiſtratum habuere, ut ab Ulpiano diſcimus, *l.* 8 *de Officio Proconſulis.* Atque ideo Tacitus dicit, *Hiſt. l.* 1. *Duæ Mauritaniæ, Rhætia, Noricum, Thracia, & quædam aliæ à Procuratoribus cohibentur.* i. e. Procuratores habuere præſidum autoritate indutos, aliter ab iis cohiberi non poterant. Et in antiquis inſcriptionibus multos invenimus, qui ſimul præſides & procuratores fuere; & tales in Judæâ Pilatus aliique, qui eam provinciam uſque ad Hieroſolymæ deſtructionem adminiſtrârunt, fuere: aliter jus gladii, quod illi tam crudeliter ſæpe exercuerunt, non poterant habuiſſe.

[h] Strabo lib. 7. pag. 313. Plin. lib. 4. cap. 1. Solinus cap 8. [i] Dio Caſſius lib. 53. [k] L. 2. C. Si adverſ. Fiſc. l. cum hi ſect. tranſactionis. D. de tranſact l. Si hæredum. Eod. Ulp. l. nequicquam, ſect. D. de offic. Procon. [l] Dio. lib. 57. Tacitus annal [m] Dio. lib. 57. [n] Lib. 4. C. ad legem Fab. de Plag. l 2. C. de Pœn. [o] Lib. 3. de Offic. Procurat. Cæſ.

Illorum

Illorum enim, qui tantùm procuratores erant, legitima autoritas tota ea eſt, quam ſuprà deſcripſimus; intràque eos terminos in ſingulis provinciis ab earum præfectis diu continebantur; iis enim uſque ad Claudii tempora ſuberant: ſed poſtquam ille [p] à ſenatu exegiſſet, ut rata eſſent, quæ procuratores in judicando ſtatuiſſent, ac ſi ſtatuiſſet ipſe, ab iis deinde nulla erat niſi [q] ad ipſum Cæſarem provocatio; ab eo igitur tempore ab omni alio imperio liberati latiùs evagari cœperant, omnimodámque in provinciales autoritatem ſummámque eorum facultates rapiendi libertatem arrogare; quoſcunque enim vellent, ſub prætextu debiti fiſcalis pecuniâ, prædiis cæteriſque bonis privabant; atque ideo procurationes ſub Galbâ, qui poſt Neronem Claudio ſucceſſerat, ampliſſimas vocat [r] Suetonius, breviſſimúmque deinde iter, [s] inquit Tacitus, credebatur acquirendæ pecuniæ per procuratores negotia principum adminiſtrare. Meritò igitur, [t] *querebantur Britanni in formam provinciæ redacti, ſingulos ſibi olim reges fuiſſe, nunc binos imponi, è quibus legatus in ſanguinem, procurator in bona ſæviret. Quid enim,* inquit [u] idem Tacitus, *non auderent illi, qui interiorem poteſtatem adepti ſunt, & quorum acta geſtáque ſic comprobantur, quaſi à principe geſta eſſent?* Atque hinc factum, quòd in imperio Romano rapaciſſimum hominum genus ſummúmque ideo provincialium gravamen diu procuratores fuere, donec à melioribus principibus, Nervâ ſcilicet & Trajano, reprimerentur: à quorum ultimo ſic intrà officii limites coercebantur, ut eo imperante, inquit [x] Plinius, cives non alios judices mallent. Major igitur noſtri Memmii gloria, quòd ſub tali principe hoc officium geſſit, qui nullos habuit procuratores, niſi qui fuerant juſtiſſimi. Trajani exemplum [y] Adrianus, [z] Antoninus Pius, aliíque item imperatores ſecuti ſunt, donec tandem eorum legibus procuratorum autoritati limites ponebantur, extra quos in provincialium damnum non poterant evagari. Poſtquam Conſtantinus imperii ſtatum de novo ordinâſſet, [a] diſpoſitioni præfecti ſacri ærarii, qui tunc Comes ſacrarum largitionum dicebatur, ſubjecti fuere. Qui igitur priùs procuratores Cæſaris, Comitis ſacrarum largitionum deputati facti, procuratores ſummæ rei, ſeu procuratores ſummarum (i. e. pecuniæ, quæ tributi nomine in eorum provinciis ſolvebatur, ſumma enim pro pecuniæ ſummâ accipitur) deinde vocabantur, eóque nomine ab aliis procuratoribus apud autores diſtinguuntur; tandem enim multi procuratores, præſertim poſt Conſtantini regnum, præter eos fiſci curatores, de quibus egimus, in omnes imperii provincias emittebantur; [b] quorum alii baphiorum, alii linificiorum, alii gynæceorum, alii metallorum, alii viceſimæ hæreditatum, alii rerum privatarum procuratores dicebantur. [c] Duplex enim ærarium imperatores habuere, publicum & privatum; quorum hoc privati principis patrimonii, illud publicos imperii reditus continebat: ex priori imperatoriæ domûs, ex poſteriori publicæ totius imperii impenſæ ſolvebantur. Qui huic præerat, Præfectus ærarii majoris, & tandem [d] Comes ſacrarum largitionum; qui alteri, Præfectus ærarii privati ſeu minoris, & tandem [d] Comes rerum privatarum domûs divinæ, dicebantur. Hi in urbe imperatoriâ ſemper manebant; atque ideo in provinciis deputatos habuere, qui redituum, qui ad utrumque ærarium pertinebant, curatores ſuere; ei autem vel in totâ diœceſi, vel in unâ tantùm provinciâ illius hoc munus gerebant. Qui per totam diœceſim fiſci curatores erant, honoratiori titulo Comites ſacrarum largitionum per illam diœceſim; qui per unam provinciam tantùm, Procuratores vocabantur; quorum procuratores ſummarum, baphiorum, gynæceorum, linificiorum, metallorum, viceſimæ hæreditatum, & monetarum comiti ſacrarum largitionum; procuratores rerum privatarum comiti rerum privatarum domûs divinæ ſuberant. [e] Procuratores baphiorum baphiis, i. e. officinis, in quibus purpuræ tingebantur; procuratores gynæceorum textrinis, procuratores metallorum tributo è metallis, procuratores viceſimæ hæreditatum tributo

[p] Suetonius in Claudio c. 12. Tacitus l. 12. Annal. [q] Lib 2. [r] In Galbâ. [s] Annal. l 6. [t] In vit. Agricolæ. [u] Tacitus lib. 1. Hiſt. [x] In Paneg. [y] Spartianus in Adriano. [z] Capitolinus in Antonino Pio. [a] Vide Notitiam Imperii. [b] Vide Notitiam Imperii, & Codicem Theodoſianum. [c] Vide Juriſconſultos. Gutherium ſcilicet lib. 3. de officiis domûs Auguſtæ, Pancirolum in Commentario ad Notitiam Imperii. Gothofredum in notis ad Cod. Theod alioſque, & etiam Salmaſium in notis ad Spartiani Severum, & Lampridii Antoninum Diadumenum. [d] Vide Notitiam Imperii & Cod. Theod. [e] Vide Pancirolum in Commentario ad Notitiam Imperii, Gutherium lib 3 c. ult. alioſque item Juriſconſultos.

6 L ex

ex hæreditatibus defunctorum principi debitis, procuratores monetarum monetæ cudendæ, procuratores linificiorum curæ lini ad principis uſum comparandi præerant. Sed hæc de ſtatu imperii poſt Conſtantini tempora intelligenda ſunt. Primò tantùm publici fiſci & privati imperatoris patrimonii procuratores erant, quorum hi è libertis Cæſarum, illi ex equitibus Romanis eligebantur. Priores in omnes provincias, ſive erant imperatoris ſive populi, ſi modò in iis imperator aliquod privatum patrimonium habuiſſet; poſteriores verò in ſolas imperatoris provincias mittebantur: in iis enim ſolis fiſcus penès imperatorem, in cæteris verò penès populum fuerat, qui earum dominium & regimen habuit. Et ſic intelligenda ſunt Dionis verba ſuprà citata, ubi de Auguſto dicit, [f] *τὺς ἐπιτρόπους εἰς πάντα ὁμοίως τὰ ἔθνη τάτε ἑαυτῦ δὴ, καὶ τὰ τῦ δήμυ, τὺς μὲν ἐκ τῶν ἱππέων, τὺς δὲ καὶ ἐκ τῶν ἀπελευθέρων πέμπει*, i. e. *Procuratores publicorum redituum ex equitibus Romanis eligebat, & in ſolas ſuas; procuratores verò rerum privatarum è libertis, in omnes provincias tam ſuas quàm populi, ſi in illis res privatas habuiſſet curandas, emittebat.* Poſteriores hi obſcuri erant, nec ullam juriſdictionem aut autoritatem habuere. De prioribus igitur intelligenda ſunt, quæcunque apud Suetonium, Tacitum, aut Dionem de procuratoribus occurrunt. Equites Romani ii ferè ſemper erant; procuratorum enim munus equeſtrem nobilitatem vocat [g] Tacitus; & tandem non niſi ex iis, qui apud imperatores magno in honore erant, eligebantur; [h] iiſque ſæpe ſenatorii honores & inſignia conſularia decreta fuere: atque ideo non tantùm rapaciſſimi ii, de quibus ſuprà egimus, ſed præſtantiſſimi ſæpe viri, & honoratiſſimi inter Romanos hunc magiſtratum geſſere, quales erant [i] uterque Agricolæ avus, [k] Tacitus hiſtoricus, [l] Plinius, aliique: quibus Memmium noſtrum idem procuratorium munus ſub principe optimo geſtum, imperia, quæ in exercitu habuit, & præmia, quæ in bello à fortiſſimo imperatore acceperat, probant nec nobilitate, nec virtutibus, nec favore apud principem inferiorem fuiſſe. Hactenus de procuratoribus in genere; jam de iis, quorum in Marmore eſt mentio, paucis agendum eſt.

Lin. 6. *Monetæ Procuratori.*] Monetæ procurator erat, qui monetæ cudendæ præerat; apud noſtrates vocatur, **The Maſter of the Mint**; quales in imperio occidentali ſex fuiſſe in Notitiâ Imperii memorantur: quorum primus Romæ, ſecundus Siſciæ in Pannoniâ, tertius Aquileiæ in Galliâ Ciſalpinâ, quartus Arelatæ ad oſtium Rhodani, quintus Lugduni in Galliâ Tranſalpinâ, ſextus Treviris in Germaniâ monetam cudendam procurabant; tot enim in occidentali imperio officinæ monetariæ fuere. Quot verò in orientali erant, Notitia Imperii non tradit: in aliis verò autoribus [m] Conſtantinopoli, [n] Cyzici, [o] Alexandriæ, & [p] Antiochiæ monetam cuſam fuiſſe invenimus. Qui Romæ olim officinis monetariis præerant, Triumviri monetales dicebantur. Eorum meminere Cicero Epiſt. famil. l. 7. Epiſt. 13. & Dio lib. 54. & Marmor [q] Gruterianum, in quo, imperante Caracallâ, cujuſdam eſt mentio, qui III. VIR. MONET. A. A. A. F. F, i. e. *Trium-vir monetæ auro, argento, ære flando, feriundo*, dicebatur. Triumvirorum igitur monetalium nomen & autoritas uſque ad Caracallæ imperium duravit. Memmius ideo noſter, qui ſub Trajano vixerat, non Romæ, ſed in aliquâ aliâ imperii urbe monetæ procurator erat; niſi fortè, qui Romæ triumviri, procuratores etiam promiſcuo nomine appellabantur.

Ibid. *Provinciæ Bæticæ Procuratori.*] Procuratoris patrimonii per Bæticam meminit [r] Codex Theodoſianus, & procuratoris Auguſti provinciæ Bæticæ Marmor, quod citat Salmaſius in notis ad Pertinacem Capitolini. Per procuratorem ideo provinciæ Bæticæ hìc etiam patrimonii ſacri ſeu fiſci curator ille, quem ſuprà deſcripſimus, videtur intelligendus.

Ibid. *Viceſimæ Hæreditatum Procuratori.*] Procurator viceſimæ hæreditatum is erat, qui viceſimam partem hæreditatum defunctorum imperatoribus ex Auguſti lege ſolvendam colligebat. Auguſti legem his verbis apud [s] Dionem habemus, *τὴν δὲ εἰκοστὴν τῶν τε κλήρων, καὶ τῶν δωρεῶν, ἃς ἂν οἱ τελευτῶντές τισι (πλὴν τῶν πάνυ συγγενῶν ἢ καὶ πενήτων)*

[f] Lib. 53. [g] In vitâ Agricolæ. [h] Tacit. l. 12. Annal. Suet. in Claudio. [i] Tacitus in Agricolà. [k] Plin. l. 7. Hiſt. cap. 16. [l] Plin. l. 3. Epiſt. 5. [m] Vetus urbis Conſtantinopolitanæ deſcriptio, cum Notitiâ Imperii edita. [n] Sozom. lib. 5. cap. 14. [o] Ammianus Marcellinus lib. 22. [p] Lampridius in Severo. [q] Pag. 379. Num. 7. [r] Lib. 9. Tit. 42. l. 3. [s] Lib. 55.

κατα-

καταλείπωσιν, κατεστήσατο. ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Καίσαρος ὑπομνήμασι τὸ τέλος τοῦτο γεγραμμένον εὑρών. Ab eo igitur tempore viceſima pars hæreditatum, & legatorum, exceptis iis, quæ proximè genere junctis ac pauperrimis morte aliorum relinquebantur, in ærarium inferebatur; quíque huic tributo præerat, Procurator viceſimæ hæreditatum dicebatur. [t] Grave hoc tributum fuit; atque ideo [u] Nerva ex clementiâ ſuâ multos neceſſitate viceſimæ abſolvit; [x] Trajanus & [y] Antoninus eam temperârunt; [z] Gratianus tandem omnino ſuſtulit, ſublatámque tempore ſuo [a] Juſtinianus in Codice teſtatur.

Ibid. *Procuratori Fiſci Provinciæ Mauritaniæ Tingitanæ*] Idem igitur Memmius in Mauritaniâ Tingitanâ, quod priùs in Bæticâ, procuratorium munus geſſit; publicos ſcilicet reditus imperii procurabat, ærarióque iſtius provinciæ præerat; atque ideo hìc fiſci Procurator dicitur: Fiſcus enim & Ærarium [b] λόγῳ, non ἔργῳ differebant. [c] Fiſcus autem dicebatur à fiſcis, fiſcinis, ſeu fiſcellis, quæ Spartea ſunt utenſilia ad majoris ſummæ pecunias capiendas; unde quia major eſt ſumma pecuniæ publicæ, quàm privatæ, ut pro cenſu privato loculos & arcam dicimus, ſic pro publico theſauro ærarii dicitur fiſcus; fiſcus enim pecunia publica eſt, ex quo confiſcari dici ſolet.

Mauritania Tingitana provincia [d] Præſidialis fuir, & poſt Conſtantini tempora inter Hiſpaniarum provincias numerata. Sic dicta fuit à metropoli illius Tingi, eóque nomine à duabus aliis Mauritaniis, Cæſarienſi ſcilicet & Setiſenſi diſtinguitur. Tingis autem ad oſtium freti Gaditani ſita eſt, & antiquiſſimæ originis urbs fuiſſe dicitur. [e] Eam à Seddedo filio Hadi, quem regem antiquiſſimum & totius orbis monarcham volunt, ut ei regia eſſet, conditam; ab eóque muris aheneis cinctam, & ædificiis ubique auro tectis ornatam tradunt Africani: unde cognoſci poteſt, quanto in pretio hanc urbem habuere, cùm de eâ tam magnifica fabulentur. [f] Plinius, & [g] Solinus illam Antæi opus dicunt; ab illiúſque uxore Tingi [h] ſecundùm Plutarchum nomen habuit, qui etiam narrat, Antæum ideo in eâ urbe magnâ religione diu cultum, illiúſque ſepulchrum ingentis magnitudinis molem ibi oſtenſum, illúdque à Sertorio erutum cadavere 60 cubitos longo repleri inventum fuiſſe. In hâc certè regione Antæum, de quo poetarum fabulæ, olim regnâſſe omnes conſentiunt: & Lixum regiam illius [i] à Tingi non longè diſſitam ponunt Geographi; ibíque ſecundùm Mythologos Herculis cum eo lucta & Heſperidum horti fuere. Lixum & Tingin [k] Eratoſthenes confundebat, eandémque civitatem putavit: quem errorem etiam ſecutus eſt Silius Italicus, atque ideo habet ille lib. 3.

Et Tingin rapido mittebat ab æquore Lixus.

Lixus enim condita erat ad oſtium fluvii, [l] qui etiam Lixus dicebatur, & urbi fortè nomen dedit; iſte fluvius nunc *Lecuz*, & urbs *Larache* vocantur. Prope Tingin verò nullus fluvius eſt; atque ideo incolæ, ut infrà oſtendam, aquas è longinquo per canales ſibi allatas habent. Procopius Cananitas, quos Joſua è Palæſtinâ expulerat, [m] Tingis conditores dicit. Ejus verba hæc ſunt: Ἐπεὶ δὲ ἡμᾶς ὁ τῆς ἱστορίας λόγος ἐνταῦθα ἤγαγεν, ἐπάναγκες εἰπεῖν ἄνωθεν, ὅθεν τε τὰ Μαυρουσίων ἔθνη εἰς Λιβύην ἦλθε, καὶ ὅπως ἐνταῦθα ᾠκήσαντο. Ἐπειδὴ Ἑβραῖοι ἐξ Αἰγύπτου ἀνεχώρησαν, καὶ ἄγχι τῶν Παλαιστίνης ὁρίων ἐγένοντο, Μωσῆς μὲν σοφὸς ἀνήρ, ὃς αὐτοῖς τῆς ὁδοῦ ἡγήσατο, θνήσκει· διαδέχεται δὲ τὴν ἡγεμονίαν Ἰησοῦς, ὁ τοῦ Ναυῆ παῖς, ὃς ἐς τε τὴν Παλαιστίνην τὸν λεὼν τοῦτον εἰσήγαγε, καὶ ἀρετὴν ἐν τῷ πολέμῳ κρείσσω ἢ κατ᾽ ἀνθρώπου φύσιν ἐπιδειξάμενος τὴν χώραν ἔσχε. καὶ τὰ ἔθνη ἅπαντα καταστρεψάμενος τὰς πόλεις εὐπετῶς παρεστήσατο. ἀνίκητός τε παντάπασιν ἔδοξεν εἶναι. Τότε δὲ ἡ ἐπιθαλασσία χώρα ἐκ Σιδῶνος μέχρι τῶν Αἰγύπτου ὁρίων Φοινίκη σύμπασα ὠνομάζετο. Βασιλεὺς δὲ εἷς τὸ παλαιὸν ἐφεστήκει, ὥσπερ ἅπασιν ὡμολόγηται, οἳ Φοινίκων τὰ ἀρχαιότατα ἀνεγράψαντο. Ἐνταῦθα ᾤκηντο ἔθνη πολυανθρωπότατα Γεργεσαῖοί τε καὶ Ἰεβουσαῖοι, καὶ ἄλλα ἄττα ὀνόματα ἔχοντα, οἷς δὴ αὐτὰ ἡ τῶν Ἑβραίων ἱστορία καλεῖ· οὗτος

[t] Vide Dionem. lib. 56. [u] Plin. Paneg. [x] Plin ib. [y] Capitolinus in Antonino. [z] Vide Auſonii orationem gratulatoriam imperatori Gratiano pro conſulatu dictam, & notas Eliæ Vineti in illam orationem. [a] L. ult. in prin. C. Divi. Adr. tol. [b] Dio Cal. lib. 53. [c] Gutherius de officiis domûs Aug. lib. 3. [d] Vide Notitiam Imperii. [e] Leo Africanus lib. 3. [f] Lib. 5. cap. 1. [g] Lib. 2. cap. 27. [h] In vita Sertorii. [i] Plin. lib. 5. c. 1. Solinus c. 26. [k] Strabo lib. 17. [l] Plin. ib. [m] Lib. Vandalicorum ſecundo. pag. 135. Edit. Hœſchelii.

ὁ λαὸς

2

ὁ λαὸς ἐπεὶ ἄμαχόν τι χρῆμα τὸν ἐπηλύτην στρατηγὸν εἶδον, ἐξ ἠθῶν τῶν πατρίων ἐξαναστάντες ἐπ᾽ Αἰγύπτου ὁμόρου οὔσης ἐχώρησαν. ἔνθα χῶρον οὐδένα σφίσιν ἱκανὸν ἐνοικήσασθαι εὑρόντες (ἐπεὶ ἐν Αἰγύπτῳ πολυανθρωπία ἐκ παλαιοῦ ἦν) ἐς Λιβύην ἐστάλησαν. πόλεις τε οἰκίσαντες πολλὰς ξύμπασαν Λιβύην μέχρι στηλῶν τῶν Ἡρακλέους ἔσχον. ἐνταῦθά τε καὶ ἐς ἐμὲ τῇ Φοινίκων φωνῇ χρώμενοι ᾤκηνται· ἐδείμαντο δὲ καὶ φρούριον ἐν Νουμιδίᾳ πόλει, οὗ νῦν πόλις Τίγισις (ſeu Τίγγις) ἐστί τε καὶ ὀνομάζεται. Ἔνθα στῆλαι δύο ἐκ λίθων λευκῶν πεποιημέναι ἄγχι κρήνης εἰσὶ τῆς μεγάλης γράμματα Φοινικικὰ ἐγκεκολαμμένα ἔχουσαι, τῇ Φοινίκων γλώσσῃ λέγοντα ὧδε. Ἡμεῖς ἐσμὲν οἱ φυγόντες ἀπὸ προσώπου Ἰησοῦ τοῦ λῃστοῦ υἱοῦ Ναυῆ. Ἦσαν δὲ καὶ ἄλλα ἔθνη ἐν Λιβύῃ πρότερον ᾠκημένα, οἳ διὰ τὸ ἐκ παλαιοῦ ἐνταῦθα ἱδρῦσθαι Αὐτόχθονες εἶναι ἐλέγοντο, καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ Ἀνταῖον τὸν αὐτῶν βασιλέα, ὃς ἐν Κλυπέᾳ Ἡρακλεῖ ἐπάλαισε, τῆς γῆς υἱὸν ἔφασαν εἶναι· i. e. Secundùm interpretationem doctiſſimi [n] Grotii. *Quando ad Mauros nos hiſtoria deducit, congruens erit exponere, unde orta gens in Africâ ſedes fixerit. Quo tempore egreſſi Ægyptum Hebræi jam prope Palæſtinæ fines venerant, mortuus ibi Moſes vir ſapiens dux itineris: ſucceſſor imperii factus Jeſus Navæ filius intra Palæſtinam duxit popularium agmen, & virtute uſus ſupra humanum modum terram occupavit, gentibuſque excifis, urbes ditionis ſuæ fecit, & invicti famam tulit. Maritima ora, quæ à Sidone ad Ægypti limitem extenditur, nomen habebat Phœniciæ. Rex unus imperabat, ut omnes, qui res Phœnicias ſcripſere, conſentiunt. In eo tractu numeroſæ gentes erant, Gergeſæi, Jebuſæi, quóſque aliis nominibus Hebræorum annales memorant. Hi homines, ut impares ſe advenæ imperatori videre, derelicto patriæ ſolo ad finitimam primùm venere Ægyptum, ſed ibi capacem tantæ multitudinis locum non reperientes, (erat enim Ægyptus jam ab antiquo fæcunda populis) in Africam profecti multis conditis urbibus omnem eam Herculis columnas uſque obtinuerunt, ubi ad meam ætatem ſermone Phœnicio utentes habitant; etiam in Numidiâ caſtellum poſuere, quo loco urbs eſt nunc dicta Tingis. Hic duæ ſtant è lapide candido columnæ propter magnum fontem, inſcriptæ Phœnicias literas, quarum ex ſermone Phœnicio hæc eſt interpretatio. Nos illi ſumus, qui prædonem effugimus Jeſum filium Navæ. Antè aliæ colebant Africam gentes, quæ ob vetuſtatem habitationis terrigenæ nuncupantur. Indè eſt, quòd Antæus, qui Afrorum rex cum Hercule Clupeæ luctatus eſt, terræ filius dicitur.* Hæc Procopius. Ad ea omnes, qui de diſperſione gentium agunt, invenies reſpexiſſe. Ut igitur autoris verba habeas, ea omnia tibi hìc exhibemus. Phœnices equidem circa Fretum Gaditanum omnes Africæ & oppoſitas etiam Hiſpaniæ oras ab antiquo tenuiſſe ex hiſtoriâ certiſſimum eſt. Primùm enim hi in mari mercaturam exercuere, cujus ſtudio ad has regiones ulteriúſque navigâſſe, in iiſque colonias ab antiquiſſimis temporibus poſuiſſe, [o] Diodorus Siculus, [p] Strabo, [q] Mela, aliique teſtantur: & ad Alfraganum notat [r] Doctiſſimus Golius Mauritaniam ſecundùm Arabicos antiquitatum ſcriptores Barbariam ideo appellari, quia ab extraneis, Philiſtæis ſcilicet & Amalechitis, qui è patrio ſolo fugati illuc venere, habitata fuerat; Arabibus enim utì & Syris بر eſt *extrà*, *foris*, & بربر indè derivatum *extranei*, *peregrini*, & indè etiam vocem Βάρβαροι, quâ Græci omnes extraneos vocabant, deductam putat; ſed hujus vocis ex ipſis Græcis, qui de eâ optimè ſtatuere potuerant, [s] infrà aliam damus Etymologiam.

Sed quamcunque Tingis originem habuerat, eam antiquiſſimam fuiſſe & totius Mauritaniæ Tingitanæ (quæ omnem eam regionem, quæ jam in regna Fezzi, Morocci, & Suzi dividitur) metropolin certiſſimum eſt. Primò ſub Phœnicibus, deinde ſub Carthaginienſibus, & tandem victis Carthaginienſibus ſub Romanis fuit. Primò ab iis tributariis principibus data erat; deinde verò, Mauritaniâ poſt occiſum à Caio [t] Ptolemæum regem in formam provinciæ redactâ, præſidi illius paruit, in eâque ille utpote provinciæ metropoli ſedem habuit. Eam Romanorum primus [u] Sertorius vi cepit; deinde Julius Cæſar occupavit, & incolarum partem [x] in novam coloniam in oppoſitis Bæticæ oris traduxit; quæ indè à Romanis Julia Traducta dicebatur, ab incolis verò *Julia Joza*; גוזה enim in linguâ Phœniciâ, quâ

[n] Hiſtoriæ Vandalorum. lib. 2. p 88. [o] Lib. 5. [p] Lib. 1. pag. 3 & 48. & lib. 3. p. 150. & pag. 175. [q] Lib. 2. c. 6. [r] Pag 91 [s] Part. 3 pag 1,3. [*Hujus Edit pag.* 371. *lin.* 27.] [t] Vide Suetonium in vitâ Caii, & Dionem Caſſium lib 58. [u] Plut. in Sertorio. [x] Vide Strabonem lib. 3. pag 140. & Melam. lib. 2. cap. 6.

tunc

tunc utebantur [y] Tingitani, idem eſt, quod in Latinâ *Traducta*, nam Arabibus جاوز *gawaza*, & Syris ܓܘܙ *guz*, eſt *Trajicere*, *tranſvehere*, utì obſervavit doctiſſimus [z] Bochartus. Hanc patriam ſuam fuiſſe dicit [a] Mela geographus, à quo etiam ſecundùm emendationem [b] Salmaſii Tingis altera, ſecundùm emendationem verò doctiſſimi [c] Voſſii Tingis Cetraria vocatur: qui etiam duplicem [d] Plinii errorem de hâc urbe bene obſervat; primò quod ille [d] hanc Juliam Traductam cum Tingi Africanâ contra [e] aliorum geographorum autoritatem confundit, & deinde [d] quòd coloniam ibi à Claudio Cæſare primò locatam dicit. Si enim à Claudio Cæſare ea colonia ibi primò locata eſſet, quomodo [f] Strabo, [g] qui imperante Tiberio occubuir, illius mentionem facere; quomodo Mela, qui [h] Claudii temporibus floruit, in eâ [i] naſci poterant? Sequimur igitur [k] viri clariſſimi ſententiam, Julium Cæſarem hujus coloniæ, ut nomen ſatis manifeſtè indicat, & non Claudium autorem fuiſſe; primóque veriſimilius eſſe in Plinii codicibus *à C. I. Cæſare* (pro Caio Julio Cæſare) *Juliam Traductam primò appellatam*, deinde ſcribarum errore *à Cl. Cæſare*, & tandem *à Claudio Cæſare* ſcribi, & his gradibus in approbatum autorem fœdiſſimam mendam irrepſiſſe.

Poſt Romanos Tingis dominos habuit [l] Gothos, poſt Gothos Saracenos, [m] qui imperante Moawiâ filio Abu Sophiani Califarum ſeptimo, ducibus Moawiâ filio Amiri, & Baſhero filio Artahi, anno Chriſti 669, Hegiræ 49, totam Africam & Mauritaniam occupârunt. Primò ſub his, Califarum præfectis, [n] deinde Ommiadis Hiſpaniæ regibus, & tum Xeriffis Feſſenſibus paruit; [o] donec ab Alphonſo Portugalliæ rege, ejus nominis quinto, in tertiâ illius in Africam expeditione, A. D. 1463 ſuſceptâ capta fuiſſet. Ab eo tempore penès Luſitanos fuit, qui eam fruſtra ſæpe oppugnantibus Feſſenſium regibus uſque ad annum 1662 tenuere: eo verò anno Luſitani bello Hiſpanico oppreſſi, urbíque igitur diutius tuendæ impares facti, illam in manus Caroli ſecundi potentiſſimi optimíque regis noſtri, qui tunc Donnam Catharinam Johannis Portugalliæ regis filiam in reginam acceperat, pro parte dotis tradidere.

In quali ſtatu ſub Saracenis hæc urbs fuerat, è Saracenicis diſcendum eſt autoribus, è quibus Abul Feda rex Hamæ in præſtantiſſimâ Geographiâ ſuâ Climate quarto hæc habet: *Tangia urbs antiquiſſima; incolæ ejus novam ſibi urbem à veteri circa ſpatium milliarii diſſitam condidere ſupra montem, ut ibi ſe meliùs munirent. Aqua Tangiæ canalibus è longinquo adducitur, fructibus abundat, præcipuè uvis & piris. Incolæ ejus ſtolidi eſſe, & imbecillis ingenii obſervantur. A Tangiâ ad Septam (ſeu Ceutam) octodecem milliaria.* Hactenus Abul Feda: de quâ etiam urbe hæc Autor [p] Geographiæ Nubienſis; *Tangia urbs antiquiſſima. Regio ejus ab illâ denominatur; ſita eſt ſupra montem mari imminentem: domus incolarum in acclivi illius ſunt ad littus marinum. Urbs eſt pulchra, in quâ ſunt fora, & opifices, & artifices; in eâ etiam eſt naupegium, & velorum & ſarcinarum depoſitorium; ſita eſt in terrâ protenſâ in continentem; incolæ ejus ſunt barbari, genus deducunt à* [q] *Sanhajah.* Hæc à duobus peritiſſimis geographiæ ſcriptoribus de Tingi noſtrâ traduntur. Quæcunque cæteri Arabes (quorum plures in Bibliothecâ Pocockianâ conſului) de hâc urbe habent, eadem ſunt. His adjungas [r] Leonem Africanum, qui de Mauritaniâ, utpote Mauritanus ipſe, longè optimam deſcriptionem dedit. De Tingi ejus verba hæc ſunt: *Tingis urbs ſemper nobilis, benèque exculta fuit; ſtructuriſque ſumptuo-*

[y] Vide Procopii verba modo citata, & Melam lib 2. cap. 6. [z] Geog. Sacr. part. 2. lib. 1. cap. 24. [a] Lib. 2. cap. 6. [b] In notis ad Solinum pag. 4. [c] In obſervationibus ad Melæ lib. 2. cap. 6. [d] Vide lib. 5. cap. 1. in initio capitis. [e] Vide Strabonem lib. 3. pag. 140. & Melam. lib. 2. cap. 6. [f] Lib. 3. pag, 140. [g] Vid. Caſauboni præfationem ad notas ſuas in Strabonem. [h] Vide, quæ habet Elias Vinetus de Melâ [i] Vide Melæ lib 2. cap. 6. circa finem. [k] Voſ. in notis ad Melæ lib 2. c. 6. [l] Vide Leonem Africanum lib. 3. Procopium atque rerum Gothicarum ſcriptores. [m] Elmacinus & Abul Pharagius, & Abol Feda in vitâ Moawiæ. [n] Vide Elmacinum lib 2. c. 3. [o] Leo Af. lib 3. Duardus Nonus de verâ regum Portugalliæ origine, aliique rerum Luſitanarum ſcriptores. [p] Non intelligo Epitomen, quæ Arabicè Romæ & Latinè Pariſiis prodiit, ſed ipſum librum, è quo epitome facta fuit; ejus autor erat Sharif ol Edriſi, de quo videas Clariſſimi Pocockii Nomenclaturam Autorum Arabicorum ſpecimini Hiſtoriæ Arabicæ adjectam. Notandum autem hic eſt omnia hæc, quæ citavimur, ab Epitomatore omiſſa fuiſſe. [q] Sanbajah eſt nomen tribûs apud Barbaros: eorum enim quinque tribus primariæ numerantur. viz. زناتة Zenaræ, غمارة Gomoræ, هوارة Hewaræ, مصمودة Mutmoudæ, & صنهاجة Sanhajiæ. Ultima eſt, de quâ hìc agitur, & ab Arabibus originem habuiſſe cenſetur. [r] Lib. 3.

ſiſſimis varii generis admiranda. Ager non admodum felix, nec frugibus ferendis valde accommodus, cæterùm valles habet, quæ fontibus aſſiduis irrigatæ omnium generum fructibus fæcundiſſimam reddunt: reperias quoque extra urbem vites aliquot, verùm in ſolo arenoſo. Incolis frequentiſſima permanſit ad ea uſque tempora, quibus à Luſitanis expugnata fuit Arzilla; tum enim cives rumore bellico perterriti collectis rebus omnibus Feſſam profugerunt. Cætera, quæ de hâc urbe habet idem Leo Africanus, in ipſo autore, cùm liber ſit in omnium ferè manibus, poſſis perlegere. Tingis igitur, quam noſtrates tenent, non eſt eadem cum eâ Tingi, quæ olim Mauritaniæ Tingitanæ metropolis fuit, ſed nova urbs à Saracenis condita. Urbs vetus circa ſpatium milliarii ab eâ diſtat, quæ jam Tingis vetus vocatur: illius nunc ſolæ remanent ruinæ, è quibus hoc Marmor erutum in novam Tingin tranſlatum fuit, indéque à viro Honoratiſſimo Domino Hugone Cholmley Baronetto, cujus conſilio & curâ portus Tingitanus tam mirâ arte in ipſo oceano, invitis ventis & fluctibus, condebatur, in Angliam allatum ab eo hìc in Academiâ noſtrâ, ut venerabile antiquitatis monumentum, reponebatur.

Lin 7. DONIS DONATO AB IMP. (i. e. Imperatore) TRAIANO AVG. (i. e. Auguſto) BELLO DACICO CORONA MVRALI, VALLARI HASTIS PVR (i. e. Puris) VEXILLO ARGENT (i. e. Argenteo) EXACTI EXERCITUS.] De Trajano & bello Dacico ab eo geſto legas Xiphilinum, Zonaram, aliúſque. [s] Coronas murales & vallares præmia eſſe militibus data, qui in urbium aut caſtrorum hoſtium expugnatione eorum muros aut valla primi tranſierant, ſatìs notum eſt. Haſta pura etiam præmium militare fuit iis, qui inſigniori facinore hoſtem aliquem in prœlio haſtâ ſuâ peremiſſet, præcipuè data; atque ideo [t] Feſtus habet, *Romani viros fortes ſæpe haſtâ donârunt*, & Marius apud [u] Saluſtium, utì & Aſconius, inter uſitata militum præmia haſtas & vexilla recenſent. Utrumque præmium Aurelianus poſt bellum Gothicum, & Probus poſt Sarmaticum ab imperatore Valeriano [x] accepere; & ſic [y] Claudius Poſiden Spadonem libertum ſuum in triumpho Britannico haſtâ purâ donavit: & de hâc haſtâ intelligendus eſt [z] Propertius, ubi dicit,

Sed tua ſic domitis Parthæ telluris alumnis
Pura triumphantes haſta ſequetur equos.

Et Virgilius lib. 6. ubi dicit,

Ille (vides) juvenis, purâ qui nititur haſtâ.

ad quod carmen notat Servius, haſtam puram præmium militare fuiſſe, & ſic dictam, quòd nullo ferro armaretur.

Vexillo argenteo.] Vexilla etiam apud Romanos præmia fuiſſe viris fortibus in bello data, quæ ſuprà è Saluſtio & Aſconio, & quæ de Aureliano & Probo è Vopiſco citavimus, ſatìs probant. Hoc autem Vexillum erat, vel Purum, vel Cæruleum, vel Aureum, vel Argenteum. Vexillum purum erat, quod totum purpureum, nec aurum nec argentum intextum, nec aliquem alium colurem immiſtum habuit: & talia erant [a] quatuor vexilla, quæ Probus ab imperatore Valeriano in bello Sarmatico acceperat. Cæruleum vexillum colorem cæruleum immiſtum habens maris colorem repræſentabat; præmium igitur erat militibus tantùm in bellis navalibus datum; [b] tali D. Octavianus M. Agrippam in Ciliciâ poſt navalem victoriam donavit. Vexillum aureum dicebatur, quod aurum intextum habuit: hujus meminit Polybius apud Suidam, ubi legitur; [c] καὶ Πολύβιος, τοὺς δὲ ἐτίμησε χρυσοῖς ὑφάσμασι καὶ λόγχαις, i. e. *Polybius dicit, hos verò honoravit vexillis aureis & haſtis.* Vexillum argenteum argentum intertextum habuit; & hoc apud milites præcipuè in uſu erat, ut indicat Plinius Naturalis hiſtoriæ ſuæ lib. 33. cap. 3. ubi de auro agens hæc habet, *Præcipuam gratiam huic materiæ fuiſſe arbitror, non colore, qui in argento clarior eſt magiſque diei ſimilis, & ideo militaribus ſignis familiarior, quoniam is longiùs fulget.* Atque ideo etiam pro præmiis hoc vexillum frequentiùs

[s] Vide Lipſium, Roſinum, Steweccium, aliósque qui de præmiis militaribus ſcripſere. [t] In voce *haſta & optionatus.* [u] In Jugurth [x] Vopiſcus in Aureliano & Probo. [y] Suet. in Claudio. [z] L. 4. [a] Vopiſcus in Probo. [b] Suetonius in Auguſto. [c] In voce ἀκόλουθοι. [d] Grut. pag 425. num. 5.

dari

dari videtur. Ejus meminit [d] Marmor antiquum, in quo de C. Julio Corinthiano legitur, *Cui ob virtutem ſuam ſacratiſſimi Imper. coronam muralem, haſtam puram, & vexillum argent. inſigne dederunt.* Et tale vexillum argenteum erat, quod Marius Memmius ab imperatore Trajano in fortitudinis præmium hìc in Marmore accepiſſe memoratur. Si conſulas Indicem Gruterianum ſextum, plures invenies, tam qui vexillis, quàm qui haſtis puris in virtutis præmium donabantur.

IN MARMOR CXXXVIII.

Sub capite mulieris marmoreo pulcherrimè exciſo.

IN MARMOR CXL.

Hic Lapis è Londini ruinis poſt magnam illius conflagrationem, A. D. 1666, prope portam Luddanam erutum erat; indéque impenſis Reverendiſſimi Domini Archiepiſcopi Cantuarienſis huc tranſlatum. Monumentum ſepulchrale fuit in memoriam Vivii Marciani Legati per Britanniam Hadriani Auguſti ab uxore illius Januariâ Marinâ ſecundâ poſt Chriſtum natum centuriâ poſitum. Vocis Legati multiplex eſt ſignificatio. Legati enim dicebantur; vel qui ducibus ad bella profectis dati erant conſiliarii, de quibus lege Lipſium, lib. 2. Dial. 11. vel qui populi aut ſenatûs nuncii erant, & ſic legatus fuit Dentatus Siccius, qui Decemvirorum dolo occidebatur, aliíque plures in Hiſtoriâ Romanâ; vel qui ab imperatoribus miſſi provincias eorum vice adminiſtrabant, quâ ſignificatione tunc primò, cùm Triumviri Pompeius, Cæſar, & Craſſus, & poſt eos Octavius, Antonius, & Lepidus imperium Romanum inter ſe partiti ſint, vox maximè nota eſſe inceperat; cùm enim tum ſinguli eorum multas provincias ſortiti eſſent, quarum omnium regimini non poterant vacare, eas per vicarios adminiſtrabant, quos legatos vocabant, & ſic Afranius, & Petreius Pompeii; & Q. Fabius, & Q. Pedius Cæſaris in Hiſpaniâ; & ſic Ventidius Antonii in Syriâ legati fuere. Maximè autem in hâc ſignificatione vox uſurpata fuit, poſtquam Octavius Cæſar, victo Antonio, totius imperii Princeps ſenatûs decreto conſtituebatur; ab eo enim tempore quicunque ab imperatoribus in provincias ad eas regendas emittebantur, legati appellati fuere; Octavius enim principatum adeptus non omnes imperii provincias, ſed tantùm remotiores, quæ bello & barbarorum incurſionibus magìs expoſitæ fuere, ſibi ſumebat regendas; cæteras Magiſtratus populi Romani Conſules & Prætores magiſtratu functi ſortiebantur more, qui ſtante Republicâ obſervabatur; atque ideo hæ Populi, illæ Imperatoris provinciæ dicebantur: utræque erant vel Conſulares, vel Prætoriæ; Conſulares erant, quæ jure Conſulari; Prætoriæ, qui jure Prætorio regebantur; quæ in Prætorias provincias populi mittebantur, Prætores; qui in Conſulares, Proconſules; qui verò in Principis ſive Prætorias ſive Conſulares, omnes Legati dicebantur; cum hâc tamen differentiâ, quòd qui provincias Prætorias pro imperatoribus regebant, Legati Prætorii, & Legati Cæſaris ſeu Auguſti pro Prætore; qui Conſulares, Legati Conſulares dicebantur. Legati Conſulares frequenter ſimpliciter Conſulares, & Legati Prætorii ſimpliciter Legati vocantur; cùm igitur Vivius Marcianus hìc ſimpliciter Legatus dicatur, intelligendum eſt illum Britanniæ Legatum Prætorium fuiſſe, prætorioque jure toti· inſulæ vice imperatoris Adriani, cujus legatus erat, præſediſſe. Britanniam autem adminiſtratam fuiſſe ab Auguſti proprætore ex autoribus conſtat; & apud Gruterum, ſi Indicem illius quintum conſulas, utì aliarum provinciarum ſæpius, ſic Britanniæ Legati Prætorii bis mentionem fieri invenies. Quis autem fuerat hic Marcianus, qui imperante Adriano hìc in Britanniâ imperium geſſerat, cùm illius nomen in nullâ hiſtoriâ inveniam, non poſſum indicare. De his Legatis plura legas in notis Salmaſii ad Adrianum Spartiani, p. 34. & pag. 198, 199. ad Antoninum Capitolini pag. 344, & 375, & ad Triginta Tyrannos Trebellii Pollionis, pag. 346. & ad Probum Flavii Vopiſci, pag. 660. Edit. Hackianæ, & apud Spanhemium in egregio illius libro de Præſtantiâ Numiſmatum antiquorum Diſſert. 6. pag. 559, & 560. alióſque.

IN MARMOR CXLVI.

Caput, quod dicunt, Alexandri.

IN MARMOR CXLVII.

Hoc Marmor exhibet imaginem frontis templi. In ſuperiori parte illius inſcriptio erat: ſed temporis injuriâ tota eſt deleta.

IN MARMOR CXLVIII.

Marmor ſequitur, quod in utroque latere inſcriptiones habet, ſed in neutro ob vetuſtatem legendas.

IN MARMOR CXLIX.

Marmor ſequitur latum, & longâ inſcriptione plenum; ſed ita vetuſtate eraſum, ut nihil in eo legere poſſim, niſi in uno aut altero loco notas numerales iiſdem figuris, quibus [e] Marmore hujus partis primo, expreſſas; quæ, cùm apud ſolos vetuſtiores in uſu fuerint, indicant inſcriptionem vetuſtam fuiſſe, nobiſque valde venerabile antiquitatis monumentum fore, ſi non antiquitate periiſſet.

IN MARMOR CL.

Marmor, quod ſequitur, figuræ cylindricæ eſt, & circumcirca habet ſertum lemniſcatum ex foliis & floribus contextum. Hoc quatuor capita ovilla æquè per circuitum diſtantia laxiùs pendens ſuſtinent. Præter capitum aures penduli ſunt, juxtà item aurium Africanarum caprarum inſtar, lemniſci; qui, niſi aures ovillæ ſimul affabre formarentur, & penitius ſertum inſpiciens eos circumvolantes animadvertas, etiam pro auribus capitum ſumi poſſent; neque enim alibi ſerto appenduntur, quàm ubi illud ſuſtinent hæc capita. Baſis ſtatuæ hoc Marmor erat; ferè omnes enim ſtatuarum baſes, quæ in hortis regiis Albæ Aulæ videntur, hujus formæ ſunt. Inſcriptionem Græcam duarum linearum in ſuperiori parte habet, ſed ita vetuſtate deletam, ut nihil in eo, quamvìs adhibitis omnibus perſpicillorum auxiliis, præter unam in fine vocem ΧΑΙΡΕ legere potuiſſem.

IN MARMOR CLVIII.

Lin. 23. Προεδρίαν, &c. [f]

IN MARMOR CLXII.

Lin. 4. *Δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ* I.] Ita exemplar, &c. [g]

IN MARMOR CLXVII.

Hæ inſcriptiones [h] omnes ſunt Seldeni. Earum [i] quatuordecim priores in libro illius de Marmoribus Arundellianis priùs editæ fuere; [k] duas poſteriores ex illius muſeo deſumptas mihi communicavit doctiſſimus amicus meus Dnus Thomas Smithius, Sacræ Theologiæ Baccalaureus, & Collegii Sanctæ Mariæ Magdalenæ apud Oxonienſes noſtros Socius digniſſimus.

[e] [*Hujus Edit. Marm.* I.] [f] [*Lege priùs apud Selden. p.* 191. *l.* 43. *uſque ad l.* 47.— *προεδρία.*] [g] [*Lege priùs apud Selden. p.* 192. *l.* 5. *uſque ad l.* 8.—tertium.] [h] [*Hujus Edit.* CLI, CLII, CLIII, CLIV, CLV, CLVI, CLVII, CLVIII, CLIX, CLX, CLXI, CLXII, CLXIII, CLXIV, CLXV.] [i] [*Repone igitur* quindecim.] [k] [*Scil.* CLXVI, CLXVII.]

IN MARMOR CLXXVII.

Decem hæc Marmora in variis Aſiæ partibus jam extant; ibi ea tranſcripſit Smithius noſter, qui totam antiquam Aſiam in magnum reipublicæ literariæ commodum peragravit; eique illa debemus accepta.

IN MARMOR CLXXX.

Tria hæc Marmora Smyrnæ ſunt. Primum in ruinis templi Jani, ſecundum in cœmeterio Armeniorum, tertium prope theatrum videnda. Ea ibi tranſcripta mihi tranſmiſit frater meus Edmundus Prideaux, qui in eâ urbe jam per multos annos degit. Secundum eorum à Smithio noſtro priùs publicatum erat, cujus etiam ſchedis, quarum mihi ex intimâ amicitiâ copiam fecit vir digniſſimus, quòd tertium correctius, quàm à fratre accepi, tibi exhibeam, agnoſco me debere; ſed illud nihilominus mancum ſemper & in omni lineâ valde imperfectum manet: cùm tamen meminit ſecundi conſulatûs Antonini imperatoris & Brutii Præſentis, qui hunc magiſtratum ſimul geſſerunt, A. D. 139. tum ob antiquitatem, tum quòd iis, qui in corrigendis faſtis conſularibus operam impendunt, poſſit inſervire, judicavi dignum non perire.

IN MARMOR CLXXXI.

Hoc Marmor baſis ſtatuæ eſt. Deli in honorem Theophraſti Athenienſis popularis δήμω Acharnenſium ponebatur: jam videndum eſt in hortis Regiis Palatii Albæ Aulæ prope Weſtmonaſterium, unde ipſe tranſcripſi.

IN MARMOR CLXXXII.

Hoc Marmor eſt in hortis Palatii Sancti Jacobi prope Weſtmonaſterium.

IN MARMOR CLXXXIII.

Marmor, in quo exarata erat hæc Inſcriptio, figuræ quadratæ, & extenſionis undique pedis ſeſquialterius, olim erat in Londini ſuburbiis trans Thamiſin, quæ Southwork vocamus, in popinæ veſtibulo videndum; uti mihi narravit vir inclytus & doctiſſimus Dns Johannes Marſhamus celeberrimi Canonis Chronici Author. Ubi nunc latet, neſcio: quæ tibi ex eo exhibemus, à neſcio quo tranſcripta à doctiſſimo Voſſio accepi communicata.

IN MARMOR CLXXXIV.

Nimium fallimur, &c.[l]

Hactenus Græcæ: ſequuntur Latinæ; una Arundelliana, à Seldeno olim edita, quæ apud nos non eſt, aliæque.

IN MARMOR CLXXXV.

Silvano, &c.[m]

IN MARMOR CLXXXVII.

Dea Nymphæ Brig.] Montana, &c.[n]

IN MARMOR CLXXXVIII.

Repertum eſt, &c.[o]

[l] [*Lege priùs apud Selden. p.* 192. *l.* 14. *uſque ad l.* 26. Chriſtianæ.]

[m] [*Lege priùs apud Selden. p.* 192. *l* 28. *uſque ad p.* 193. *l.* 8.—deſtinaverat.] *Hanc inſcriptionem duabus lineis rectis expreſſit Humphridus Prideaux; ſed hanc addidit notam*, Hæ duæ in lineæ duobus circulis, prior in interiori, poſterior in exteriori, ſcribuntur.

[n] [*Lege priùs apud Selden. p.* 193. *uſque ad l.* 18.—Einhardus.]

[o] [*Ibid. uſque ad l.* 25.—Bradua]

IN MARMOR CLXXXIX.

Suâ manu, &c. [p]

IN MARMOR CXC.

Hæc Inſcriptio exarata eſt in magno lapide quadratæ formæ nuper è terrâ effoſſo in Villâ vocatâ Deerhurſt, circa milliaris ſpatium à Tewkſburiâ in Comitatu Gloceſtriæ diſſitâ, in domo Abbatis Aulâ vocatâ: quam cum adjuncto manerio à decano & capitulo Weſtmonaſterienſi tenet Johannes Powel armiger Hoſpitii Templi interioris Barriſtarius, & Juriſconſultus doctiſſimus. Idem lapis jam videndus eſt in ædibus ejuſdem Dni Powel, quas Gloceſtriæ habet; indè huc Oxoniam intrà paucos dies eſt transferendus ab illo eximio viro ex ingenti benevolentiâ ejus erga locum bonis ſtudiis conſecratum Academiæ dono datus.

Edwardus Rex, quo regnante hic lapis exaratus fuit, erat Edwardus Confeſſor. Odda, qui Regiam Aulam conſtrui, & in honorem Sacroſanctæ Trinitatis dedicari juſſit, videtur ille Odda fuiſſe, qui Cartæ, quâ Edwardus Confeſſor Epiſcopatum Cornubienſem Epiſcopatui Exonienſi conjungebat, nomen ſuum ſubſcripſit. Vide Monaſticon Anglicanum pag. 230. In eodem Monaſtico Anglicano pag. 154. mentio fit cujuſdam Ducis Oddonis, qui A. D. 715. Monaſterium Teukeſburiæ in honorem Dei ac glorioſæ Virginis Mariæ ædificari juſſit. Cùm locus, in quo hic lapis inventus fuerit, Teukeſburiæ tam vicinus ſit, hunc Oddonem eum fuiſſe crederem, de quo hìc agitur, ſi non temporis ratio omnino prohibuiſſet. Annus enim à Chriſto nato agebatur milleſimus quadrageſimus quintus, cùm Edwardus Confeſſor in Angliâ primò inceperit regnare. In adverſariis Lelandi Vol. 5. mentio eſt Oddæ Comitis filii Elferi, qui reſtituit prædia monachis Perforenſibus, quæ priùs Elferus abſtulerat. Ealdredum in nullo Epiſcoporum Angliæ catalogo invenio; ſed in Cartâ Edwardi Confeſſoris de reſtauratione Cœnobii Weſtmonaſterienſis, quæ extat in Monaſtico Anglicano, pag. 60, Ealdredi Epiſcopi, qui ab eo rege ad Papam legatus mittebatur ad obtinendam abſolutionem à voto, quod ille temere ſuſceperat, mentionem fieri invenies; quem eum fuiſſe, cujus in hôc lapide nomen eſt, ſuadet temporum convenientia. Exaratus enim erat hic lapis anno 14 Edwardi Confeſſoris, cujus hic Ealdredus legatus fuit. Annus 14 hujus regis erat annus Chriſti 1058. Elapſi igitur anni ſunt 618, à quo Odda dux hunc lapidem in monumentum pietatis ſuæ ponebat.

IN MARMOR CXCI, CXCII, CXCIII, CXCIV.

Hæc Hebraicarum Inſcriptionum fragmenta tranſcripſit Seldenus, & in libro ſuo de Marmoribus Arundellianis edidit cum notis, quæ ſequuntur.

Ebraica ſaxa, &c. [q]

Notæ in MARMORA Sepulchralia.

Marmoribus Sepulchralibus nullibi fere in hôc opere notas adjeci; de iis enim omnibus hìc in fine mihi propoſitum erat pleno tractatu agere; in eóque omnia, quæ ad ſepulturam antiquorum pertinent explicare: ſed cùm, conſultis modernis autoribus, tot ex iis inveniam, qui hanc provinciam optimè priùs excoluerunt, depono conſilium, nec rem à viris longè doctioribus actam omnibúſque numeris abſolutam iterum agere volo. Hìc igitur pauca tantùm ad intelligenda ea, quæ in noſtris Marmoribus occurrunt, neceſſaria breviter explicabo: ſi plura de his rebus cognoſcere velis, remitto te ad Alexandrum ab Alexandro, lib. 6. cap. 14. Meurſium de funere, Gutherium de jure Manium, Kirchmannum Lubecenſem de Funere, Gothofredi notas ad Cod. Theod. lib. 9. Tit. 17. Cœlium Rhodiginum, Roſinum, Fabricii Chemnenſis Romam cap. 20. Lilium Gyraldum, & Pauli Aringhi Romam ſubterraneam, alióſque.

[p] [*Vide priùs p.* 193. *uſque ad l.* 27.—viſendam.] [q] [*Vide priùs p.* 193. *l.* 29. *uſque ad p.* 116. *l.* 8.—infidelibus]

Sepulchra,

Sepulchra, uti Athenienſes cæteríque ferè omnes Græci, ſic etiam Romani extra muros ſinguli in fundis ſuis habuere. Lex enim duodecim Tabularum fuit, & poſtea Duillio Conſule Senatûs decreto iterum ſancita, *Hominem in urbe ne ſepelito, néve urito.* Hàc autem imperatores, virgines veſtales, & viri clariores, qui ob ingentia merita privilegium ſepulchra in urbe habendi conſecuti fuerant, non tenebantur; ii igitur ſoli intrà muros, cæteri omnes extra in agris ſepeliebantur. Plerumque verò apud Romanos prope vias publicas ſepulchra locata erant, ut humanæ conditionis & fragilitatis viatores & commeantes admonerent; atque indè eſt, quòd in titulis ſepulchrorum toties legimus, *aſpice, ſiſte, cave Viator, &c.* Locum ſepulchro deſignabant Pontifices; deſignatus ſacer erat: ſi igitur aliquis poſtea eum ad alium uſum converteret, aut religionem illius quocunque modo violaret, magnum reatum admiſiſſe putabatur; ut ex legibus ſeveriſſimis contra ſepulchrorum violatores apud Romanos latis ſatìs conſtat. Ut igitur omnibus innoteſceret, quanta agri pars ad ſepulchrum pertinebat, eíque eò meliùs evitarent illius violandi crimen, ejus limites ſæpe in marmore ſepulchrali indicabatur; & ſic ſuprà in Marmore [r] XXIV indicatur, IN. FRONTE. P. XII. IN. AGRO. P. XII. i. e. *in fronte pedes* 12, *à fronte ad poſticam partem pedes* 12. & in Marmore [s] LXI. IN FR. P. VII. IN AG. P. V. i. e. *in fronte pedes* 7, *à fronte ad poſticam partem pedes* 5; & in Marmore [t] LXIV. IN FR. P. VI. IN AGR. P. VIIII. i. e. *in fronte pedes* 6, *à fronte ad poſticam partem pedes* 9, ſepulchrum patere. Et ad hoc alludit Horatius, ubi dicit,

Mille pedes in fronte, trecentos cippus in agros
Hic dabit, hæredes monumentum ne ſequeretur.

Si quis in alieno agro locum in ſepulchrum emiſſet, viam etiam ad ſepulchrum per illum agrum ſimul emebat; quod in Marmore [u] LXXXVIII habemus indicatum, in quo legitur, τοῦτο τὸ μνημεῖον ἔχει εἴσοδον καὶ ἔξοδον, i. e. *habet ingreſſum & egreſſum*, ſeu potiùs *aggreſſum & regreſſum*, i.e. viam, per quam ad ſepulchrum ire indeque redire poterant illi, ad quos jus in eo ſepeliendi pertinebat. Sepulchra autem erant vel uni tantùm, vel pluribus condita; quæ uni tantùm condebantur, ſingularia dicta fuere, qualia erant, ad quæ Marmora è noſtris [x] V, VI, XII, XIV, aliáque hujus generis pertinebant. Quæ pluribus exſtructa erant, aut eorum tantùm, qui in Epitaphio nominabantur, aut tutius familiæ, aut hæredum etiam juris fuerunt. Eorum tantùm, qui in Epitaphio nominabantur, illa fuerunt, quibus Marmora [y] è noſtris [z] XIII, XL, LIII, aliáque hujus generis impoſita fuere. Quæ totius familiæ erant, familiaria; quæ hæredum etiam, hæreditaria dicebantur. In familiaribus omnes, qui è conditoris familiâ erant, filii ſcilicet, filiæque, alumni, liberti, libertæque, poſteríque eorum ſepeliebantur. Familiaria igitur ſepulchra omnia ea ſunt, in quorum titulis legimus, *Sibi & ſuis, libertis, libertabúſque, poſteríſque eorum.* In hæreditariis conditoris etiam hæredes, quamvis è familiâ non erant, condebantur; eáque in titulis habebant has literas H. M. H. S. i. e. *Hoc Monumentum hæredes ſequitur*; familiaria verò, è quibus hæredes excluſi erant, has H. M. H. N. S. i. e. *Hoc Monumentum hæredes non ſequitur:* ad quod alludunt illa, quæ ſuprà ex Horatio citavimus —— *Hæredes monumentum ne ſequeretur.* Literas H. M. H. S. è noſtris Inſcriptionibus nulla, literas verò H. M. H N. S. [a] CXV ſubſcriptas habet. Marmor igitur illud ad ſepulchrum familiare pertinebat, quod hæredes extraneos non ſequebatur: cujus generis etiam eſt Marmor [b] CXXXIII, in quo non abbreviatè literis, ſed his plenis vocibus, Τοῖς δὲ κληρονόμοις μου οὐκ ἐπακολουθήσει τοῦτο τὸ μνημεῖον, hæredes ſepulchro interdictos fuiſſe invenimus. Sæpe autem hæc ſepulchra, ſive erant hæreditaria, ſive familiaria, ab hæredibus & familiis, quibus appropriata erant, aut venditione aut donatione alienabantur, ita ut alterius familiæ aut alterius hæredum deinde juris eſſent. Sic in Marmoribus [c] LXXIX, & XCII ſepulchra, ad quæ pertinebant, emta fuiſſe invenimus, & jus in iis ſepeliendi ſic ad alios, quàm quibus condebantur, tranſlatum fuiſſe. Sed cùm hoc directè

[r] [*In Edit. Prideaux* XXIII. *Et in hâc*, LXV.] [s] [*In hâc* CIV.] [t] [*In hâc* XCVII.] [u] [*In hâc* XII.] [x] [*In hâc* LV, LXXXV, LXVII, CXXXVIII.] [y] [*Puto pro* XIII. *reponi oportere* XII.] [z] [*In hâc* XLVII, LXVI, LVIII.] [a] [*In hâc* XCIII.] [b] [*Repone* CXXXVI. *at hujus Edit.* XIII.] [c] [*hujus Edit.* XVIII, XX.]

contra

contra conditorum voluntatem fuerat, qui ſepulchra ſua aut familiis, aut hæredibus appropriaverant, ſæpe in Monumentorum inſcriptionibus, ne fieret, ſub mulctæ pœnâ prohibetur: & ſic intelligendæ ſunt tam noſtræ, quàm aliæ antiquæ Monumentorum inſcriptiones, quibus eorum alienatio per venditionem, donationem, aut alium quemcunque modum prohibetur; & non, ut multi opinantur, de alienatione ad alium uſum; ſepulchrum enim, aut aliquam illius partem ad alium uſum convertere apud antiquos læſæ religionis crimen erat, contra quod cùm ſeveriſſimis reipublicæ legibus ſatis cautum eſſet, ridiculum eſt opinari idem monumentorum inſcriptionibus ſub mulctarum pœnâ etiam prohibitum fuiſſe; præſertim cùm hujus impietatis ſupplicium ab ipſis legibus inſtitutum multò gravius eſſet, quàm quod in aliquâ monumenti inſcriptione mandatur. Mulcta apud Romanos Arcæ Pontificum, uti videas in Marmoribus [d] CXIII, & CXV; apud Græcos verò, uti videas in Marmore [e] CXXXVI, & Appendicis Marmore [f] XVI, publico ærario erat inferenda: unde indicatur ſepulchrorum & locorum ſacrorum curam apud Romanos penès pontifices, apud Græcos in iis urbibus, in quibus ſenatus erat, penès ſenatum fuiſſe. Hæc ſepulchra ſecundùm dignitatem perſonæ vel familiæ, ad quam pertinebant, vel majora vel minora erant: in Marmore [g] LXIV Julii Jaſonis ſepulchrum tantùm in fronte pedes 6, & in agro pedes 9; in Marmore verò [h] XLVII M. Anni Aucti ſepulchrum cum uſtrino in fronte pedes 54, & in agro pedes 24 legimus patere. Uſtrinum autem locus erat ſepulchro vicinus, in quo cremata erant cadavera, quorum cineres erant in ſepulchrum inferendi. Sepulchra, quorum limites latiùs extendebantur, ſepto muniebantur, quod plerumque palis terræ infixis, à ditioribus verò marmore factum erat: Latinis *Maceria*, Græcis Θωράκειον dicebatur à Θώραξ *pectus*, quia ſeptum illud altitudinem pectoris humani æquabat; nos Anglicè vocamus a Breſt-work; intus hoc ſeptum erant διαίτη, καμάρα, σοροὶ, ἐνσορία, aliáque item ædificia, & loca ad peragendos ſepulchrales ritus conſecrata. Διαίτη cœnaculum erat, in quo epulum ſepulchrale (cujus mentio eſt Marmore [i] XLIX) exhibebatur. Καμάρα domus erat concamerata ſub terrâ condita, in quâ erant σοροὶ, & ἐνσορία, in quibus ipſa cadavera vel cadaverum cineres recondebantur. Σοροὶ enim cavamina quadrata & oblonga erant in parietibus camaræ circumcirca facta, in quibus ponebantur arcæ lapideæ, recentioribus Latinis Sarcophagi; in noſtris Marmoribus ἐνσορία dictæ, quæ cadavera defunctorum, & urnæ, quæ cineres eorum, ſi cremata eſſent, continebant; è Romanis enim nonnulli cremabant, nonnulli ſinè crematione ſepeliebant mortuos ſuos; Macrobii autem tempore, ut ipſe teſtatur lib. 7. cap. 7. omnino omiſſa fuit crematio. Sed de hâc re conſule autores, ad quos te ſuprà remiſi. Vox Διαίτη invenitur in Appendicis Marmore [k] XXXII, in Latinis autem inſcriptionibus apud Gruterum ſæpius legitur. Θωράκειον occurrit in Marmore [l] LXXIX, & Appendicis Marmore [m] XVI. Καμάρα in Marmoribus [n] XVIII, LXXIV, LXXIX, & LXXXI, & Appendicis Marmore [o] XXXII. Σορὸς in Marmoribus [p] LXXIX, CXXXVI, & CXXXVIII, & Appendicis Marmoribus [q] XVI, XXII & XXXII. Ἐνσορία in Marmore [r] XIX, & Appendicis Marmoribus [s] XVI & XXXII. In iiſque ita hæ voces intelligendæ ſunt, uti ſuprà explicavi. In ſingulis igitur καμάραις plures σοροὶ, in ſingulis σοροῖς pluria ἐνσορία erant; in ſingulis ἐνσορίοις, ſi ſingularia eſſent; unum tantùm cadaver; ſi duplicia vel triplicia eſſent, uti ſæpe, plura recondebantur. In veſtibulo τῆς καμάρας poſitum erat marmor, quod titulum ſepulchralem inſcriptum habuit; quo indicatum erat, ad quos ille ſepulturæ locus pertinebat, & qui in eo ſepulti erant; atque ideo apud A. Gellium lib. 18. cap. 7. à Catone Gloſſarium mortuarium vocatur; & hujus generis multa è noſtris Marmoribus videntur fuiſſe. Et ſic etiam σοροὶ titulos ſuos habuere; σορὸς enim, uti ſuprà indicavi, cavamen erat quadratum & oblongum in parietibus τῆς καμάρας factum; foramen ſeu oſtium illius cavaminis anguſtius erat; marmor ideo habuit ſibi adaptatum, quo obturabatur, in eóque inſcriptum erat, ad

[d] [*Hujus Edit.* LXXIX. XCIII.] [e] [XIII.] [f] [CLXVII.] [g] [XCVII.] [h] [L.] [i] [XLIV.] [k] [CLXXXIII.] [l] [XVIII.] [m] [CLXVII.] [n] [XIV. (*at verò ibi vox* καμάρα *non legitur, ſed* ἐνσορίον) XVII, XVIII, XIX.] [o] [CLXXXIII.] [p] [XVIII, XIII, XXIII.] [q] [CLXVII, CLXXIII, CLXXXIII.] [r] [*Repon.* XVIII. *in Prideaux* XIV.] [s] [CLXVII, CLXXXIII.]

quos illa ζορὸς pertinebat, & qui in eâ ſepulti erant; nam ut tota conditoris familia totam καμάραν, ſic partes illius ſeu familiæ minores indè ortæ ζορὺς in parietibus diſpoſitas ſibi appropriatas habuere. Multas harum camararum cum ſepulchris & loculis ſeu ſarcophagis, quæ in iis erant, in Pauli Aringhi Româ ſubterraneâ videas delineatas. Hactenus de monumentis ſepulchralibus. Alia etiam fuere, quæ ſepulchralia non erant, ſed tantùm honoraria, & hæc κενοτάφια dicebantur, quia vacua erant, & nulla cadavera infrà ſepulta habuere; quale fuit, quod Marmor Appendicis [t] XXVIII Herodem (Atticum ſcilicet inſignem illum ſophiſtam) uxori ſuæ (Regillæ ſcilicet, quam ipſe invitus occiderat) indicat poſuiſſe. Hæc κενοτάφια frequentiùs ab antiquis in memoriam amicorum, quos maximo in pretio habuere, præſertim ſi illi naufragio intereuntes ſepulchris caruiſſent, condita fuere. De iis ſatìs multa habes in illis autoribus, quos ſuprà indicavi de rebus ſepulchralibus pleniùs egiſſe.

[t] [*Hujus Edit.* CLXXXII.]

THOMÆ REINESII NOTÆ

Ex ejuſdem Syntagmate Inſcriptionum Antiquarum,

Lipſiæ & Francofurti, ſumptibus Joh. Fritſchii Hæred. & Joh. Frid. Gleditſch. typis Johan. Erici Hahnii. M.DC.LXXXII. in folio, edito, Excerptæ.

IN MARMOR III. [*Editionis Reineſ. pag.* 498.]

Verſ. 1. ΕΠΙ' Σωτηρίᾳ, eſt *pro Salute*, vel *in Salutem*: nimirum utriuſque, jam confœderatæ, Reipublicæ. Nam & ſic in epiſt. Allariotarum ad Parios, pariter in Cretâ, apud *Gruter. p.* DV. quâ ſe ſocios & conjuratos fatentur: ταῦτα δ' εἶναι ἐφ' ὑγείᾳ καὶ σωτηρίᾳ τᾶν πόλεων ἀμφοτέρων.

Verſ. 2. Ἐπίπας, eſt Univerſitas: in 59. Ἐπίπας κοινᾶν, Univerſitas Communiæ ſeu Communitatis. Indè οἱ Ἐπίπαντες Ἱεραπύτνιοι· τοῖς Ἐπιπᾶσι Ἱεραπυτνίοις in Cretico quoque marmore apud *Gruter.* 2. DV. Ἐπίπαντες, οἱ πάντα διοικοῦντες; ut illi in V. Româ *Superinſtantes*, & in *L.* III. *C. de erogat. milit. an. Superinſtantes militum*, id eſt, *ſuperiores, Præfecti*. Ambitioſus nimirum titulus, repudiantium nomenclaturam Δάμω ſeu Populi & Plebis in ſtatu Democratico, ſuperiorem non agnoſcentium, & ἐπανότητα, ut Epiphanii voce utar, univerſalem ſibi arrogantium.

Verſ. 37. Non negem hiſce Cretæ Civitatibus ſuos quoque, utì aliis, Ἥρωας fuiſſe, quos anniverſario ritu colerent, Ἡρωικοῖς. Sed, neſcio quomodo, magis arridet legere hôc loco Ἡραικοῖς; quæ eadem cum Ἡραίοις, id eſt, Junonalibus. Ea verò etſi propria eſſent Argivorum, manârunt tamen ad colonos horum Æginetas; ad Samios, ad Coos, ad Eléos, ad Pellenenſios, ad Corinthios: ut à Cretenſibus etiam recepta fuiſſe verum ſit. Sanè in juramentis Hierapytniorum, Latiorum & Olontiorum, apud *Gruter.* 2. DV. & 26. *Claſſ.* VII. Ἥραν cum aliis pluſquam XII. nominari legimus.

Verſ. 53. Legerim, ἐξορμήσαντες. Ἐξορμεῖν eſt ἐξορμᾶν, in hoſtem procedere, erumpere.

Verſ. 67. κριτήριον eſt diſcuſſio, cognitio cauſæ.

6 O V.68

V. 63 Leg. ἐν διμήνῳ. bimeſtri ſpatio, in bimeſtri. Δίμηνον, ut τρίμηνον, τετράμηνον. Temporis præciſè facta determinatio, qualis v. 62. ſuprà.

V. 74. Leg. βουλευομένοις; & interpretor, *deliberantibus de communi bono.*

Ad V. 79. Niſi apud Prianſieos fanum Minervæ Poliadis perinde ac apud Hierapytnios, videri poſſet τὸ Πολιάδος irrepſiſſe è præcedente, reponendúmque aliud Minervæ cognomen. Coluerunt autem Cretenſes Ἀθηναίαν Ὠλερίαν, Πολιάδα, Σαλμωνίαν· utram ex his Prianſiei? Πρίανσος πόλις Κρήτης· & civis ejus Πριανσιεὺς καὶ Πριανσιεὺς ab uno *Stephano* nominatur: quem è noſtro lapide corrigam.

IN MARMOR VII. [*pag.* 365.]

Eruditè explicatum illuſtratúmque habemus à Seldeno; neque opus eſt ſoli facem accommodare. Verba, [Lin. 3.] Μεῖος ὁ πρῶτος τῶν ἀπ' αἰῶνος, è ſolenni populi adclamatione, quâ victores proſequi ſolebat, repetita ſunt: prorſus ut de [u] Παράδοξ. dicebam *ad* 36 *Cl.* III. Commodo AVG. in theatro pugnanti acclamatum; ὁ κύριος εἶ· καὶ πρῶτος εἶ· νικᾶς νικήσεις ἀπ' αἰῶνος. Ἀμαζόνιε νικᾷς; ita Dio. Tangit etiam Tertull. *L. de ſpectac. c.* 25. *Quale eſt*, inquiens, *ex ore, quo Amen in ſanctum protuleris, gladiatori teſtimonium reddere?* εἰς αἰῶνας, ἀπ' αἰῶνος, *aliqua omnino dicere, niſi Deo & Chriſto?*

Lin. 8. Τὴν ἐξ Ἄργους ἀσπίδα de armatâ cum clypeis decurſione interpretatur Seldenus: nolim factum. Eſt enim intelligendus agon ille, proprius Argivorum, quo Ἡραίοις clypeum, ſive Abantis, ſive Danai, ſive Euippi regis, ſive Euphortæ Phrygis fuerit, (variant enim mythologi, Hygin. *fab.* 170, & 273. Virgil. IV. *Georg.* Ovid. XV. *Metam.* Malchus *in vitâ Pythag.* & Jamblich. *L.* I *c.* 14.) loco urbis δυσπρόδῳ καὶ χαλεπῷ adfixum deripere tentabant; & qui avulſiſſet, victor coronabatur. Loquuntur de eo proverbia; ἄξιος εἶ τῆς ἐν Ἄργει ἀσπίδος, & σεμνύνεται ὡς ἐν Ἄργει ἀσπίδα καθελών; & corolla in *marmore Romano* 2. CCCXVI. inſcriptum habens, τὴν ἐξ Ἄργους ἀσπίδα τρίς.

IN MARMOR VIII. *allatum Smyrnâ.* [*pag.* 356.]

Ὁ δεῖνα, unus ex Hymnodis D. Adriani (de quorum inſtitutione & munere *ad* 68 *Cl.* II. [x]) gregalibus ſuis aram in uſum agoniſtarum muſicorum dedicavit. Anonymi iſtius, ne videatur Terræ Filius haberi poſſe, majores recenſentur Prytanis & Senator; alter Sacerdos Æſculapii & Alytarcha Piſæorum; viri non de trivio & obſcuri. De Alytarchâ & Alytarchiâ *è l. un. C. de off. Com. Or.* & *l.* 2. *C. Th. de expenſis ludorum* intelligi ſatìs poteſt, ſacerdotii & muneris in agonibus Olympiacis ſeu ludis ſolennibus ſacris ſpeciem fuiſſe: cenſentúrque Alytarchæ cum Syriarchis, Aſiarchis, agonothetis & cæteris, quorum nomen votiva feſtivitatis ſolennitas dedicat, ut eſt *in d. l.* 2. Nimirum Alytarcha erat, qui præeſſet alytis: ἀλύται autem οἱ ῥαβδοφόροι virgiferi, ῥάβδῳ κοσμοῦντες Polluci *l.* III. *c. ult.* Gymnaſiarchorum virgas nominat Sidon. *l.* II. *ep.* 2. Nimirum erant ii, qui ordini & decori in ſolennibus conventibus providerent, turbas cohiberent, exortáſque ſedarent, eo prorſus, quo Irenarchæ in urbibus & provinciis, modo. Sic interpretantur Grammatici; quibus utemur, dum JCti, quorum provinciam hanc eſſe dicit Seldenus, alia nos doceant. Alytarcham Antiochiæ deſcribere nobis videtur Plut. in *Cat. min.* Cùm enim Pompeium adventantem excepturi eſſent Antiocheni, effuſi extra portam civitatis utrinque circa viam in ordinem digeſti ſtabant juvenes ſeorſim, tum pueri; Sacerdotes verò & Magiſtratus albati & coronati. Adornabat autem eam pompam, & componebat turbam vir ætate jam provectior virgam in manu habens, coronam verò in capite; & è cæterâ turbâ obviàm Catoni conſpecto procedebat.

[u] Quod qui in certaminibus ſolennibus populo placuiſſet, & è theatro, ſcenâ, gymnaſio victor abiret, ei adclamari ſoleret, χαῖρε παράδοξε.

[x] Marmor X. hujus Editionis.

*IN MARMOR X. in quo accenſentur donaria, in extructionem & ornatum Gymnaſii * Smyrnenſis collata.* [*pag.* 286.]

* Ita quidem videtur Seldeno: conſentiúntque in Smyrnam nonnulla; nimirum Claudia Nicetæ, quæ rhetoris Smyrnæi Nicetæ ſive conjunx ſive filia; tum & Polemon, quem, cùm eſſet Laodicenſis, Smyrnæ docuiſſe docet Suidas; ipſis nominibus hìc expreſſi. Dubiam autem reddit hanc conjecturam, quòd hìc nuncupari auditur Cl. Baſſus, qui philoſophus & agonotheta Iſthmiorum Corinthi fuit; ut conſtat è IV. *Apollon* Philoſtrati. Πρυτάνεις quoque Smaragdus & Claudianus rectè Corinthiis adſeruntur, vel ideo quòd πρύτανις annuus apud eos magiſtratus fuerit: & πρυτάνεις è gente Bacchiadarum jam olim dynaſtiam quartam apud Corinthios conſtituerint. Sed prævalet tamen iſtud de Smyrnâ.

Lin 7. De Aſiarchâ & Νεωκόρεις liquidum fecerunt Seldenus, & Petitus *l.* IV. *Var. c.* 10. ut circa v. 31. & 35. cap. XIX. Πραξάπος. non ultrà hærere neceſſe ſit. In nummo cum vultu M Anton. Carac. AVG. averſum latus ſic inſcriptum eſt; ΠΑΙΑΝΙΩΝ ὁ Ἀσιάρχης Γ. ἀνέθηκεν· & infrà, Λαοδικέων ΝΕΩΚΟΡΩΝ. In altero Imp. Alexandri, apud Erizz. *dichiarat. di med. ant. p.* 686. ΚΟΙΝΟΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ. Β. ΝΕ . . . Macedonas ſecundùm Neocoros; in alio, Δ. ΝΕΟΚΩΡΩΝ. ΕΦΕΣΙΩΝ. Epheſios quartùm; in alio, ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ. Γ. ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Smyrnæos tertiùm fuiſſe, ſignificant. De Neocoris urbibus commentatur quoque Alb. Rubenius; ut poſt hunc, Seldenum, & Petitum tacere modeſtum fuerit.

Lin. 23. De Stephanephoris Vide [y] ad 72. *Cl.* I. & ad 41. *Cl.* I.

Quæ autem Reineſius ad 41. *Inſcript. Cl.* I. *ſuæ editionis de his commentatur, oportet hìc exſcribere.*

ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ, id eſt, CORONIGER. Coronas geſtâſſe ſacerdotes tam in Urbe quàm in coloniis, tranſlaticium: Plin. *L.* XVI. *Nat. Hiſt. c.* 4. Seneca *Conſol. ad Marc.* Plutarch. *de genio Socr.* Hieron. *in vitâ Hilar.* de Saracenorum Eluſæ in Syriâ hierophantâ; Homerus *primo Iliados*; apud Plat. *L.* III. *de Rep.* Chryſæ Apollinis ſacerdoti σκῆπτρον καὶ τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα tribuit. L. Æmilius Paulus COS. BENE. MANE. SACRIFICAVIT. OVE. FECIT. LAVREATVS. *in tab. act. diurn.* A.U. 585. 2. *Cl.* IV. Apud Tarſenſes Herculis ſacerdos dicebatur στεφανηφόρος propterea, dignitatis præcipuæ; quâ ornatus à civibus Lyſias Epicureus philoſophus tyrannidem arripuit, ὑποδέμενος Λακωνικὰς στέφανον δάφνης χρυσῆς ἐστεμμένος, Athenæus *L.* V. *Dipnoſ.* Cœl. Rhodig. *L.* V. *c.* 11. *L.* XXII. *c.* 21. Tiraquell. *ad Alex. Dies gen. L.* II. *c.* 8. *L.* VI. *c.* 15. ἐσθῆτας καθαρὰς εἶχον καὶ στεφάνους ἱερεῖς θεῶν ἢ ἄρχοντες. Plut. *in Cat. Maj.* In municipio Apulenſi Daciæ SACERDOS ARAE AVGVSTI Noſtri CORONATVS memoratur in (Gruter.) II. LXXXIX. Eæ coronæ aureæ fuere. Battabaces ſacerdos Magnæ deûm Matris, qui Peſſinunte Romam venerat Senatui iram deæ nunciaturus, populúmque ad ejus cultum & urbis expiationem excitaturus, A. U. 651. χρυσοῦν στέφανον εἶχεν ὑπερμεγέθη, Diod. Sic. *L.* XXXVI. Pſephiſma Smyrnæorum, [z] quod de Caſtricio fecerant, fuit, ut mortuo aurea corona imponeretur: hoc in memoriam geſti apud eos ſacerdotii, vel ſummi magiſtratûs; non autem ex more, quo mortuos coronare ſolebant; ut putat P. Victor. *L.* II. *Variar. Lect. c.* 7. & Kirchman. *L.* I. *de funer Roman. c.* 11. Horum enim coronæ non erant aureæ promiſcuè; ſed modò è lauro, modò è populo, modò è foliis oleæ, Plut. *inſtit. Lacon.* & in *vitâ Lycurgi, Agidis, & Cleomenis*; modò è liliis, Ariſtoph. in *Lyſiſtratâ*; modò ex oleaſtro, Chion. *epiſt. ad Plat.* Et ſi feciſſent Smyrnæi ex more, quid opus SCto? Vetus Poëta *in Fragm.* de celebrantibus ſacra Magnæ Matris deûm;

Auroræ oſtrinum hic indutus ſupparum
Coronam ex auro & gemmis fulgentem gerit.

De Sacerdotibus Auguſtalibus Nicopoli ex Arriani *ad Epict. Diſſert. l.* I *c.* 19. idem probat Caſaub. *ad Suet. Aug. c.* 18. & de Colonicis Welſer. *l.* V. *Vindel.* Apud Thebanos ſacerdos annuus Apollinis Iſmenii, puer natalibus formâ & robore inſignis ὁ δαφνη-

y Lege poſtea ad Marm. XXX. hujus Editionis.

z Lege Cicer. Orat. pro L. Flacc.

φόρος dictus eſt ob eandem cauſam; Pauſan. in *Bœot.* Flamini Auguſtali laurum tribuit Prudent. *Apoth. v.* 551. & alibi *Laurigeros* deûm miniſtros adpellat. Etiam ex hederâ, qualem primum Liberum capiti ſuo impoſuiſſe ferunt, Plin. *l. d.* Eum indè Acharnenſes κισσὸν, poëta vetus κισσοστέφανον, & Homerus κισσοκόμην agnominavit. Eubulo Marathonio ſacerdotium Bacchi ſortito apud Delios Senatus & Populus ἱερὸν τοῦ θεοῦ Διονύσου στέφανον ex laureâ decrevit, in *columellâ Venetâ* apud Grut. *p.* cccv. Sacerdotem Cereris Metrodorum à Synodo & Myſtis τῆς μεγάλης θεᾶς θεσμοφόρου Δήμητρος allectum τὸν ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΝ in *lapide Veneto* I. cccix. habemus. Apud Magnetas etiam ſupremi judices annui στεφανηφόροι vocabantur: de quibus adeundus Seldenus *not. ad Smyrn. Decr. & Fœdus cum Magneſiis ictum p.* 135 [a]. Themiſtoclem ἐν Μαγνησίᾳ, quam à Perſarum rege donum acceperat, Athen. *l.* I. *p.* 29. τὴν στεφανηφόρον ἀρχὴν ἀναλαβόντα θῦσαι Ἀθηνᾷ, è Poſidis *tertio Magneticorum* refert idem *l.* XII. *Dipnoſoph. p.* 533. Erant iidem apud Smyrnæos & Sardianos. Vide [*Reineſ. Syntagm.*] 36. *Cl.* VII.

Lin. 28. Κίονας κυμβελλείτας interpretatur Seldenus *columnas ſtriatas.* Et ſunt ſanè ſtriatæ; quarum una pars cava, inſtar canalis, σύριγγος ſeu ſtrigilis, plana & levis; altera eminula, protuberans, & quaſi rugoſa, quam *ſtriam* & *ſtriaturam* vocant. Sed iſte ſignificatus vocabulo Græco, præter rationem, imponitur, ne dicam, adfingitur. Malim Κυμβελείτας à loco, unde petebatur iſtud ſaxi genus, dictos credere; prorſus ut Marmor Caricum, Theſſalicum, Pindicum, Bithynum, Synnadicum, Numidicum, Parium, Thaſium, Tænarium, Proconneſenſe, Troadenſe, Caryſtium, Lunenſe: nimirum, ἀπὸ τῆς Κυβέλων, à Cybelo vel à Cybelis, monte Phrygiæ; à quo & proprio Phrygum numini Matri deorum adpellatio Κυβέλα, Κυμβέλη; quæ & Σιπυλήνη à Sipylo urbe & monte ejuſdem Phrygiæ. Κυβέλη autem etiam Κυμβέλη; utì κύβη & κύμβη, Ἄρυβας & Ἄρυμβας; κακάμβη apud Paulum Ægin. *l.* VII. *c.* 17. & κάκαβος; τύπανον apud Homerum & Catullum, & tympanum; Iafetus & Iamfetus, in carmine Sibyllino apud Tertull. II. *ad Nat. c.* 12. Pamphlagon, in *Notis* Tiron. *f.* 138. & Paflagon; Sabucus apud Seren. Sammon. *c.* 7. & ſambucus. Cybelum montem Phrygiæ nominant è Latinis Vibius Sequeſter; è Græcis Diod Sic. *l.* III. Κύβελα verò τῆς Φρυγίας Apollod. *l.* III. In eo expoſitam à matre Dindymâ, nutritam à pardale, & indè adpellatam Cybelem ferunt. [b]Scriptor anonymus *epocharum veterum Græcorum* anno ante vulgarem Chriſtianorum epocham cclxiii. cùm dixiſſet de Panathenæis ab Erichthonio rege primùm celebratis anno ante natum Jeſum MDVI. ſubjungit, tanquam eodem tempore contigiſſet, ἱερὸν θεῶν Μητρὸς ἐφάνη ἐν Κυβέλοις. Et ex hiſce Heſychio & Suidæ, τὰ Κύβελα, ὄρη Φρυγίας, ἔνθα (ἡ Κυβέλη) ἐτιμᾶτο. De metallis autem lapidum & marmorifodinis Phrygiæ, *per Cybeles lugentis agros*, ut loquitur Papinius in *Surr. Pollii*, res nota eſt. Hierapolitanas memorat Strabo *l.* IX. Synnadicas id *l.* XII. Papin. in *Balneo Etruſci*; Prud. *l.* II. *contra Symm.* Claud. II. *in Eutrop.* Sidon. *c.* 23. Cybelicas hic lapis.

Lin. 22. Iſta [c] ſigna * Z Φ notant ſummam denariorum ſeptem millium quingentorum: & hinc τὸ Φ ſeu F. perperam habetur pro prænomine Murmi. Sic in [Gruter] 5. mxcvi. * B Φ ſunt duo millia denariorum & quingenti.

Ibid. Verum hominis Romani nomen ΜΟΥΡΔΙΟΣ ΚΑΙΚΙΛΙΑΝΟΣ, Murdius Cæcilianus. Murdii *in Indicibus* Gruteri & noſtris quærantur; Cæciliani in *Eponym.*

Lin. 39. Μυριάδες ἑκατὸν ſunt decies centena millia. Μυριάδες ἑκατὸν πεντήκοντα, quindecies centena millia, ſcil. drachmarum. Μυριὰς enim & χιλιὰς ſimpliciter dicuntur pro drachmis totidem: & illæ μυρίαι, rhetorum philoſophorúmque ſalarium è fiſco conſtitutum, conficiunt Romanæ monetæ quadraginta ſeſtertia, aureos verò noſtros quadringentos; quum ſub Veſpaſiano annuorum centenorum mercede docuiſſent, quæ de ſeſtertiis intelligo; aliis verò temporibus ſexagenis millibus nummûm, utì Eumenium emendat Caſaubonus & Salmaſius: vel ſexcentis, utì legere jubet ſecundùm vulgatas Livineus, Petitus, & Gronovius *aureo de Seſtertiis libello*, IV. *c.* 11. quod tamen ſingulare erat, non ordinarium.

Ibid. Ὑμνῳδοὶ, hymnorum, quos deorum cuilibet proprios receptóſque publicè habebant, in ſacris cantores; Firmico *l.* IV. *math. c.* 7. in templis ſacra carmina

[a] Hujus Editionis p. 164. [b] Lege Epoch. 10. Marmor. I. hujus Editionis. [c] Selden. & Prideaux Edit. * Z. Φ.

præcan-

præcantantes; aliàs Pæaniſtæ. Παιανιςαὶ θεῶν σεβαςῶν in (Gruter.) 2. CCCXIV. & Παιανιςαὶ ἐν Ῥώμῃ Διὸς Ἡλίου Σαράπιδος. Conſtituebant etiam hi artifices muſici collegium: unde οἱ γνήσιοι συνυμνῳδοὶ θεᾶς Ἀδριανῆς in [d] *Arundel.* VI. *Cl.* V. & Hymnologus *in Rom.* (Gruter.) 4. DCXLV. Polemonem in Olympiis Adrianeis præcinere ſacrorum hymnos juſſit Imp. Antoninus Pius. Philoſtrat.

Lin. 38. Θεόλογοι hic intelligi poſſunt quovis modo circa ſacra publica famulantes. Lucian. in *Pſeudom.* Oraculo Æſculapii, præter primarium ejus hierophantam, adſignat tanquam miniſtros, κήρυκα καὶ θεόλογον, qui reſponſa dei in tabellis obſignatis exhiberent ſciſcitatis.

IN MARMOR XII. [Pag. 758.]

Romæ in ædibus Card. Creſcentii vidit Sirmondus; & è viâ Appiâ refert Langerm.

Lin. 1. Προίμα τῇ ἰδίᾳ γυν.

Lin. 10.[e] Τὸ μνημεῖον ἔχει

IN MARMOR XIII. [Pag. 725.]

In verſu [f] ſexto lacunam deficientium plurium literarum notavit Seldenus; ego verò duas ſolùm IΣ abeſſe deprehendo; eſt autem ſententia ῥήσεως, Amillam prohibere, ne quis alius condatur in loculo, in quo ſit vir ejus, præter ipſam.

Mulcta verſu 9. indicta ei, & pendenda ſenatui Smyrnæorum ab eo, qui contrafecerit, eſt denariorum mille. Τάτιον ibidem nutrix eſt vel alumna, ἡ τροφὸς, ἀπὸ τοῦ τίτθα, Tata, Teta. Vid. *Eponymol.* in Ababu.

Verſu 10. [g] Lego Μνημεῖον τοῦτο, εἰς σορὸν ἑαυτῆς βλ.

Verſu 12. Lego ἄλλον θεῖναι.

Verſu [h] antepen. Ἕξει δὲ καὶ ὁ μὲν ἐσώτερον δωρεὰν ἠργασμένον τὸ μέσον εἰς σορόν· id eſt, Habeat & ille interius gratis conſtructum medium pro loculo reponendo.

IN MARMOR XV. [Pag. 793.]

Vidit Romæ in ædibus Cardin. Creſcentii Sirmondus.

Lin. 8. [i] I A. Sirm.

Lin 10. [k] K Γ. Sirm.

Lin. 11. Μνείας χάριν.

IN MARMOR XXII. [Pag. 824.]

Lin. 3. ETΩN. IΣ. *At falſò Σ pro Є, utì antiquitus figuram obtinebat. Nam Seldenus ſic* ETωN IЄ.

IN MARMOR XXIII. [Pag. 503.]

Lin. 1. Ἡρῷον. Ἡρώϊον. pro monumento ſeu ſepulchro quovis, non eſt veteris Græciæ. Dionyſ. Halic. *lib.* I. uſurpat pro ſacello; quæ ſignificatio hôc quoque loco tolerari poteſt Alia item ejus notio eſt, etſi de re eâdem ſeu funeratione, in ῥήσει Iamblichi I. *Pythag.* 31. ubi de interfectis ab Eurymene decem Pythagoreis, quos ex inſidiis capere vivos juſſus fuerat à Dionyſio; γῆν ἂν ἐπαμήσαντες τοῖς πεσοῦσι, καὶ ἡρῷον πολυάνδριον ἐπιχώσαντες αὐτόθι ὑπέστρεφον; nimirum poſtquam terram injeciſſent cæſis, heroum inſuper iis aggerâſſe ſcribit; puto, tumulos pro numero cadaverum excitâſſe. Sepulchra autem antiqui vocabant ἠρία: Sic Homerus. Lu-

[d] Marm. VIII. hujus Edit. [e] In Selden. & Reineſ. editionibus ſic ſe habet: MNHEE!OXIEXEI. [f] In Seldeni Editione ſic ſe habet ONBAHΘNAIE .... HNENEΣTINOΣYN. [g] In Selden & Reineſ. Editionibus ſic ſe habet: AHTAI TEΘHNAIBIΣ TO MNHMEIONOEIΣAΣO. [h] In iiſdem ſic ſe habet: EΞEI ΔE ΚAI YMNEΣOTEPΩN ΔΩPEAN HPΓAΣMENOΣ TO MEΣON EΣΣOPIN. [i] Sic Edit. Prideaux. [k] K Z. Edit. Seld. & Reineſ.

cianus *in Charonte* jungit ἠρία, τύμβους, τάφους. Et hinc ἠριαίας, ἠρίας πύλας dixerunt Athenis portam, per quam mortui efferrentur, Libitinenſem.

Lin. 2. Σορὸς Προκοννησία eſt loculus è marmore Proconneſio fabrefactus. Metalli Proconneſenſis meminit Vitruv. *L.* X. *c.* 7. Edictum Diocl. & Max. *in Collat. L. L. Moſ. & Rom. t.* 15. *de Mathemat. & Manich. l.* 9. & 11. *C. Th. de Indulg. Crim.*

Lin. antepen. Lege ἐπιτροπῆς procurationis.

Lin. penult. ἐκσφράγισμα eſt idem, quod ἐκτύπωμα, hoc eſt, ἀπόγραφον, ſcriptura, charta, vel inſtrumentum annulo impreſſo ſignatum & roboratum.

Lin. [l]ult. leg. τὸ ἀστεῖον χρεωφυλάκιον; intelligo Fiſcum, Ærarium; locum, in quo debitorum civitatis ſyngraphæ adſervabantur: qui alibi ἀρχεῖον, & γραμματοφυλάκιον.

IN MARMOR XXIV. [Pag. 870.]

Lin. 2. *Reineſius pro* ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ *reponit ad marginem* Κορνήλιος.

Lin. 6. *Addit ex Seldeno* ΠΙΣΤΟΙΣ ΑΠΕΛΕ

Π. ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΩΤΗΡΙΧΟΣ

Et ſupplet lacunam ἀπελευθέροις.

IN MARMOR XXVII. [Pag. 103.]

Inſcriptio hæc curatorem Deli laudat; & eſt eorundem, quibus Athenienſes eam tenebant, temporum.

Primus igitur [m] verſus ſupplendus voculâ ΚΑΙ ΣΑΜΙΩΝ: & in [n] *ſexto* legendum ΔΗΛΟΥ.

In *quarto* τὸ [o] ΧΞΥΕ intellectum ſuum fugere fatetur Seldenus *in notis ad Marmora Arundell. p.* 177. [*Hujus editionis*, 190.] Non fugiet ultrà, ſi legeret ΦΛΥΕΑ. Φλυεὺς popularis τῆς Φλύας; hæc autem tribus Cecropidis: ex iſto populo Euripides tragicus.

In [p] *ſecundo* vocalis etiam naturâ longa geminata eſt, ΔΗΗΛΩΙ: de quâ conſuetudine ſcribendi dixi ad *Patavinam* de Q. Magurio Feroce, *Cl.* II. [*Scil. pag.* 263, 265. *Syntagmatis Reineſiani; unde exſcripſi, quæ ſequuntur.* SEEDES: nimirum geminare ſolebant quadratarii nonnulli vocalem longam. VNCIAARVM verum eſſe liquidum ſatis eſt; & vel à Marmorario præter mentem autoris in VNCINORVM corruptum, vel à deſcriptoribus, quibus exeſa vetuſtate librorum ſigna illuſerunt, depravatum. Hiſce nequidem ſuſpicantibus vitii quid ſubeſſe, exire potuit ex hôc illud, quòd cùm vocabulum novem literarum conſpicerent in ſaxo, non attenderent autem morem marmorariorum (qui geminare vocales in ſyllabis naturâ longis ſolerent, ſculpſerántque VNCIAARVM), geminatam vocalem AA non intellectam in ſyllabam NO rectè ſe mutare putaverunt: quod longè ſecius eſt. VNCIAARVM, ut TARAACVM in *Patavino* 5. CCCCLXXX. fortè ex ejuſdem quadratarii officinâ, è quâ Magurianus noſter. In Græco, *è Seld. Arund.* ΕΝΔΗΗΛΩΙ, *&c.* Mos autem ſcribendi iſte ab ipſis Grammaticis deſumptus eſt. Voluit enim *Accius* geminatis vocalibus ſcribi naturâ longas ſyllabas, (idque in vetuſtis manuſcr. codd nonnunquam ſervari vidimus, correctum à poſterioribus, qui vitioſum eſſe exiſtimabant) aliis adjecto vel omiſſo apice, longitudinis & brevitatis notam oſtendi poſſe placuit. Terent. Scaurus *de Orthogr.*]

Operæ autem pretium fecerit, quiſquis ad hanc conferre voluerit *Venetam* apud Gruter f. CCCCV. quæ Deliorum quoddam decretum ſuper Eubulo Marathonio virtutis & benefactorum gratiâ coronando. Virtutis enim, pietatis & probitatis cauſâ honorem haberi publicè, communis formula eſt, conveniens magiſtratui, præſidibus, judicibus. Vide *ad* 2. *Cl.* IX. De Demoſthene, quòd murorum curâ injunctâ eos pecuniâ ſuâ reſtituiſſet, ſcitum fecit Cteſiphon, ut à populo in theatro coronâ aureâ donaretur, ἀρετῆς συμπάσης ἕνεκα, καὶ εὐνοίας τῆς πρὸς τὴν πόλιν. Glorioſius eſt, quod ſenatus & populus in inſulâ Paro fecerat Praxicli, ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας καὶ εὐεργεσίας τῆς εἰς τὴν πατρίδα, καὶ

[l] In Selden. & Reineſ. . . . . ΕΙΟΝ. [m] In Selden. & Reineſ. ΚΑ . . . ΜΙΩΝ. [n] In iiſdem ΔΗΜΟΥ. [o] In iiſdem ΧΑΥΕ. [p] In iiſdem ΔΗΗΛΩΙ.

ἐπὶ τῇ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβείᾳ, καὶ ἐπὶ τῷ κατὰ πάντα τρόπον ἄριστα πεπολιτεῦσθαι, in I. CCCCLX. & II. MCLIX. *Meritis, fidei, bonitati, innocentiæque ejus*, 2. MDCV. *Ob ſingularia ejus erga provinciales beneficia, & ob moderationem pro documento etiam poſteris relinquendam*, 3. CCCCLXXIV. *Ob illuſtria ipſius merita, & amorem erga cives*, I. CCCCXXII. *Contuitu vigilantiæ & juſtitiæ ejus; contemplatione vitæ atque eloquentiæ ejus*, 3. CCCXCIX.

IN *MARMOR* XXVIII. [Pag. 285. 972.]

Hoc Marmor Reineſius in duo dividit:

1. Ο ΔΗΜΟΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ
[q] ΓΕΡΟΝΤΙΑΔΗΝ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

[r] 2. ✠ ΙωΑΝΝΗϹ ΡΟΥΦΙΝΟΥ ϹΜΥΡΝΑΙΟϹ
ϹΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡ..ΔωΡΗΣΑΜΗ ΤΟ ΚΗΠΙΟΝ
ΤΟΥΤΟ ΘΕΟΔωΡω Τω ΕΜωΓΝΕΕΚΓΟΝω
✠ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚω ΥΙω✠

IN *MARMOR* XXIX. [Pag. 328.]

Eſt baſis ſtatuæ Laodices.

Lin. ult. ...Σ [*Sic etiam Selden. Lacunam explevit Prideaux* ΠΡΟΣ.]

IN *MARMOR* XXX. [Pag. 112.]

Lin. 1. ...ΕΣΣΙΟΣ 2. ...ΛΑΚΚΟΣ 15. ΤΕΙΜΑΙΟΣ 16. ΜΑΡΚΟΣ 25. ΚΑΡ 26. ΡΙΑΝΟΣ 29. ΜΕΙΠΗΤΟΣ. [*Sic etiam Seldenus.*]

Lin. 7. 3. 12. 16. 30. Cùm STEPHANOPHORORVM ut ſupremorum Harmoſtarum & Judicum dignitas diverſis Aſiæ urbibus, Magneſiæ, Smyrnæ, Sardibus, Tarſo; item στρατηγοὶ & ἐπίτροποι τῆς στρατηγίας multis fuerint communes; nota autem diſcretiva hìc nulla ſit; quo referri debeat iſtud album Magiſtratuum & Primorum in republicâ, neſcire cogeremur, niſi è numo Imp. Severi & filiorum Getæ Antoniníque innotuiſſet nobis Κλαύδιος Ῥοῦφινος σοφιστὴς, Σμυρναίων στρατηγὸς, nimirum ſupremus in præfecturâ vel coloniâ Smyrnâ Magiſtratus, Ἄρχων Neapoli, Duum-vir alibi. Στρατηγὸς autem ἐπὶ τῶν ὅπλων idem cum *Præfecto* vel *Magiſtro Armorum*, vel *Præfecto armaturæ* in Latinis provinciis & civitatibus. Vide *ad* 60. *Claſſ.* VI. [PRAEFectum VIGILum ET ARMORum.] Evodianus ſophiſta Smyrnæorum hâc dignitate inter ſuos fuit; nimirum στεφανηφόρος τὴν ([s] στέφανον) ἐπὶ τῶν ὅπλων. Philoſtrat. *in ejus vitâ f.* 593. *ed. Morelli.* Ἐπιστάτης autem τῶν ὅπλων nominatus ab Æſchylo *in Perſis v.* 379. alius eſt, nimirum ὁ ἐπισήμων τῆς ὁπλιστικῆς. Ἐπίτροπος τῆς στρατηγίας *Curator præfecturæ Reip. vel coloniæ:* Ταμίας, *Quæſtor pecuniæ publicæ:* Οἰκονόμος, *Arcarius.* Vide *ad* 70. *Claſſ.* VI. [*Unde libet hæc, quæ ſequuntur & ad hoc Marmor pertinent, exſcribere.* In *Saxo Arundel. Græco* inter Magiſtratus Smyrnæ, poſt Στεφανηφόρον, Στρατηγὸν, Ἐπίτροπον τῆς στρατηγίας, Ταμίαν, Γραμματέα βουλῆς δήμου, etiam Οἰκονόμος recenſetur. Huic parem ſive ſuperiorem fuiſſe putaverim QVAESTORem ARcæ PVBLicæ ET PECuniæ ALIMENTARiæ in (Grut) 4. CCCLXXXVI. 7. MXCII. Arca verò publica fuit Senatoriæ autoritatis: contrà Præfectus ærarii parebat Imperatori: *ep. Aurel. Aug.* apud Vopiſc. eadem Quæſtoria, Symm. *L.* X. *ep.* 33. Fiſcalis verò, I. *in Provinciis C. de numerar. act. & chartul.* Imperiale ſacrúmque ærarium eſt; cui præpoſitum ſimiliter *arcarium* vocat ſenator Caſſiod. PF.P. *l.* XII. *c.* 7. & 8. &c.]

Tempus, quo vixerint, ſimul tenemus; nimirum paruiſſe tum eam ſive Præfecturam ſive Coloniam Romanis: ídque adparet ex familiis eo loco inter honoratas, Æliâ, Avidiâ, Claudiâ, Vibiâ, Geſſiâ, niſi Meſſia eſt; itémque è cognominibus La-

[q] Selden. ΓΕΡΟΝΤΙΑΝΝ. Sed forſan error eſt typographicus. [r] Sic Selden. Sed Reineſius repræſentat ω quaſi majuſculum, & ἰῶτα in voce ΤΙΩΝ Ε. [s] Reineſius ſupplet vocem, quæ in textu omiſſa ſubintelligitur. Sed mallem στεφάνην, donec ſciam στέφανον in fœminino genere apud probum auctorem occurrere.

tinis

tinis Flacci, Nigri, Ruffi, hominum Romanorum. An ex eo, quòd Avidius Nigrinus Pro Cos. Achaiam adminiſtravit Imp. Domitiano, *Plin.* LX. *c.* 71, 72. Nigrum hìc nominatum ejus nepotem conſtituere licebit?

Lin 13. Character F. digamma Æolicum eſt, & ſignificat prænomen *Gnæi*, ut Γ *Caii.*

Lin. 29. ΜΕΙΠΗΤΟΣ cognomen Vibii eſt, niſi fortè legendum ΝΕΙΚΗΤΗΣ *Nicetes* vel Ἀνείκητος.

IN MARMOR XXXVI. [Pag. 289.]

Lin. 1. . . . . . . ΗΤΕΥΟΝΤΟC Coſmi magiſtratum gerente ---

—— 2. . . . . ΚΟCΜΗΤΕΥΟΝΤΟC & Coſmi magiſtratum gerente---

—— 3. . . . ΦΡΟΝΤΙCΤΗC ΑΘΗΝΑΙΟC . . . phrontiſtes Athenienſis---

—— 4. . . . IC ΕΦΗΒΟΙC Adoleſcentibus --- (*ſic etiam Seldenus)*

Lin. 1. Reineſ. habet ΚΟΛΛΕΙΔΟΥ per κάππα. Et lin. 4. ΕΛΕΥCCΙΝΙ *utì Selden. videtur excudiſſe. At certè nemini non apparere poteſt, erratum fuiſſe admiſſum* C *pro* E. *forſan per typographi incuriam, aut exſcriptoris feſtinationem.*

Lin. 5. Παιδοτριβοῦντος Ἀβασκάντου, Gymnaſio tunc præerat Abaſcantus. *Sic vertit Seldenus, & ex eo Reineſius.*

Nomina perſonarum, quæ hic memorantur, eò nos ducunt, ut ad Athenienſes pertinere hoc ſaxum intelligamus. Virorum enim Athenienſium propria ſunt adpellationes Κολλίδης, Στειριεύς, Ἐλευσίνιος, Κηφισιεύς, à tribubus. STAtius vel Statilius Serapionis filius Collides eſt, non Collidæ filius; Caſſius Apollonii F. Stirienſis; tum Athenæus Spendontis F. Eleuſinius; & Abaſcantus Eumolpi F. Cepheſienſis. Primam, cujus paucæ literæ effugerunt, conſtituo, ΣΤΡΑΤΗΓΕΥΟΝΤΟΣ, ut diſtinctum à Κοσμητεύοντε magiſtratum intelligamus: στρατηγεύω, στρατηγέω; ut γυμνασιαρχεύω, γυμνασιαρχέω; ὁδεύω, ὁδέω; χατεύω, χατέω; ὀχλεύω, ὀχλέω; ἀφρονεύω, ἀφρονέω; φονεύω, φονέω; & hujus formæ ὅμοια alia. Κοσμητεύοντες, Φροντισταί, & παιδοτριβοῦν officiorum in gymnaſio apud Athenienſes nomina ſunt: illi quidem, qui publico decori & morum honeſtati gravitatique intenti; iſte Pro-Curator rerum gymnaſii vel Rationalis, quod genus in quâvis Sodalitate & Corpore; hic adoleſcentum in gymnaſio verſantium informator & moderator. Herculem autem ideo, quòd primus agonas inſtituerit (de Idæo hoc quod propoſuerit fratribus Pæonæo, Epimedi, Iaſio & Idæ curſûs certamen, in quo victor oleaſtri coronâ donatus in Elide; Pauſ. 1. *Eliac.*) in gymnaſiis dedicare ſolebant. *V.* 74 *Cl. b.* [Ο ΔΗΜΟC ΤΙΤΩΙ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΙ ΤΟ ΓΥΜΝΑCΙΟΝ]. Tempus, nimirum annus XXIII, à victoriâ in Eleuſine (intellige, quam Athenæus dedicator ſimulacri Herculis reportaverat) ſimul notatur. Septimo enim die Eleuſiniorum celebrabatur certamen, idque muſicum; inque eo certâſſe Euripidem, & viciſſe, eſt apud Gell. *l.* XV. *c.* 2. Seldeni verſio turbat hìc; & dum annum XXIII magiſterii Abaſcanti intelligere nos jubet, fallit. Erant enim iſtæ κοσμητευόντων, φροντιστῶν, παιδοτριβούντων, partes in gymnaſiis ambulatoriæ: & vel annuæ, perinde ac ſacerdotum; vel etiam quinquennales, ut agones ipſi pentaëterici.

IN MARMOR XXXIX. [Pag. 610.]

Vidit Seldenus; itémque Langermannus. Sirmondus vidit Romæ, apud Chriſtophorum Statum ſtatuarium; è regione D. Andreæ de Frattis in monte Pincio, & exhibuit Lambecio; ſic ut verſus pentametri ſubjecti ſint hexametris.

Verſ. 4. ΔΕ ΕΣΜΕΝ —*Sic edidit Seldenus; atque etiam Reineſius.*

Agathemerus is ipſe eſt, quem Probus *in vitâ Perſii* ſecundùm Editiones vocat *Aguthernum*, medicum Lacedæmonium, Cornuti philoſophi Stoici auditorem. Idem Claudius nomine, quòd Spartani Claudios haberent patronos, ut Iſtri Craſſos, Tac. *Lib.* II. *Hiſt.* 72. Neapolitani Licinios, in (Grut.) 6. CCCCXXX. Syracuſani Marcellos, Bononienſes Antonios; Al. ab Alex. *Lib.* V. *dier. gen. c.* 4.

Verſu tertio εἶσα pro ἴσα, id eſt, *ſimiliter, pariter; ex æquali parte, ex dimidiâ* aliàs;

alias; Vide ad 39. *Claſſ.* IX. Σύνδυνος, ut σύγγαμος, σύγκοιτος, ὁμόλεκτρος, συνεύνος, σύζυγος, σύλλεκτρος, συνόμευνος, *contoralis*, medii ævi Scriptoribus.

IN MARMOR XLII. [Pag. 127.]

Reineſius diſtinguit lineas ſic:

BONAE DEAE
VENERI CNIDIAE
D. IVNIVS. ANNIANVS HYMENAEVS
[*] ET INVICIA SPIRAE PHAEDIMIANA.

Vidit Langerm. Romæ apud Statuarium ad S. Andream. Sirmondus eandem Lambecio dedit, ſed verſu *quarto* ſic expreſſam, INVICIA ASPERETEIA EDIMIANAE. D. D. Mihi, ut homines Romani cum verè Romanis nominibus compareant, placet legere VINICIA. SPERATA. PHAEDIMIANA. *Viniciorum* familia nota eſt: nota etiam feci cognomina *Sper. & Phædim. in Eponymol.* De Venere Cnidiâ à Praxitele ſculptâ Athenæus *L.* XIII.

Operæ pretium duco hic nonnulla ex Selden. Syntag. de DIs Syris (p. 65. Edit. Lugd. B. 1629.) excerpere. Dum Bonæ Deæ faciebant mulieres, haut viri ſolummodo, ſed quicquid omnino maſculi erat, muribus etiam ſollicitè quæſitis, ædibus exterminabatur. Atque indè θεὸς γυναικεία dicta eſt Græcis, ſive *Dea muliebris*; quam & Venerem Cnidiam eſſe cenſebat Annitianus Hymenæus, à ſacrorum antiſtibus proculdubio edoctus, cùm fanum ei hâc dicaret inſcriptione;

BONAE DEAE VENERI CNIDIAE

quæ in marmoreo hypertbyro, cum aliis venerandæ antiquitatis monimentis, ex Italiâ ab honoratiſſimo Comite Arundelliano in ædes ad Thameſis ripam cognomines tranſlato reperitur. *Obſervandum eſt* Annitianus *nomen hic dici, quod ſuprà* Annianus.

IN MARMOR L. [Pag. 727.]

Lin. 4. XXIII. *Sic & Seldenus.*

Cognomen Semproniæ SCIRTA fuerit, vel etiam SCAVRA; nec abludet SECVRA: quæ verè Romana agnoſcuntur.

[Pag. 653. *Seorſim habetur hujus Marmoris pars poſterior: cujus lineæ ſic diſtinguuntur*]

M. ANNIVS. ANNI. FELICIS. F.
SATVRNINVS. VIX. ANN. XIIX. PIVS.
ET SANCTVS. IS. EREPTVS MATRI
NEC ILLÆ POTVIT GRATIAM RE
FERRE

Rapti dicuntur quivis mortui; ſed peculiariter, immaturâ morte defuncti: ut in *Brixienſi Claſſ.* XIII, [p. 705. Reineſ. Edit. RAPTA IMMATVRA] Et quidem εὐφημίας χάριν, quaſi non expirâſſent, ſed amoris deſiderio à diis abrepti eſſent. Græcis ἑλόμενοι. Marco Anton. A. *L.* IV. § 50. ἄωροι; *L.* IX. § 33. πρόωροι: aliis πρόμοιροι. Papin. de Glauciâ Melioris, *hic finis rapto.* In (Grut.) 12. DCCXVII. *Rapta ſinu matris jacet hic miſerabilis* INFAS. In 13. *Claſſ.* VII. [Reineſ.] CRVDELIBVS. FATIS. EREPTVS. POPVLO ROMANO; de Caio Cæſare. In Epitaphio carmine Anthi, ἀπλήρωτος Ἅδης ἁρπάσαι νήπιον dicitur. Vide & 46. *hujus Claſſis.*

IN MARMOR LXV. [Pag. 760]

Romæ, in ædibus Cardin. Creſcentii.
Vidit Sirmondus: è viâ verò Appiâ refert Langerm.

IN MARMOR LXIX. [Pag. 735]

Inter Arundelliana. Seld. *Synt.* II. *de DIs Syr. c.* 7. [*p.* 315. *Edit. Lugd. B.*]

[*] *Sic & Seldenus exhibet poſtremam hanc inſcriptionis clauſulam.*

Reineſius diſponit lineas eodem ordine, quo Seldenus; cujus hæc ſunt verba: Veneriam vocabulum eſſe à Venere petendum, nemo eſt, qui neget. Indè enim non infrequens eſt apud priſcos Romanos nomen fœmineum. Veteribus, quæ excuſæ prodiere, inſcriptionibus non ſemel obvium fit: & in Arundellianis ad Thameſis ripam ædibus viſitur cippus ſepulchralis ita dicatus.

D. M.
CLAVDIAE VENERI
AE. CONIVGI. SANCTISS
IMAE. Q. IVSTEIVS.
PROBATVS. SIBI. SVIS
QVE. POSTERISQVE
EORVM.

IN MARMOR LXXV. [*pag.* 727.]

In Seldeno & Reineſio Lin. 8. & 9. Sic ſe habent; SVAE CARISSIMAE
MERENTI DE SE ET

In Reineſ. Lin. 10.—ANTONI Lin. 13. PIISIMAE—Lin. 14. INDVLGENDISSIMAE.

IN MARMOR LXXIX. [*p.* 548.]

E monte Ianiculo refert Langermannus.

Selden. & Reineſ. Lin. 3. ERASINO.—Lin. 7. —FILII

Notari meretur, pœnam à conditore monimenti conſtitui in eum, qui quocunque modo id alienare præſumſerit. Sed in verſu antepenultimo hæret menda; quæ niſi tollatur, rem obſcurabit, & intricabit. Quid enim τὸ VTRISQVE? Duas uni Pontificum collegio arcas fuiſſe nemo dixerit. Si legamus VTRINQVE, rem rectè tenebimus: nimirum mulctæ indictæ ſubjacebit tam is, qui externo vendiderit donaverítve monumentum, quàm is, qui emtum donatúmve acceperit; uterque enim actus declaratur pro illicito. Prorſus ſimile huic eſt, quod in [Grut.] 1 *Rom.* DCCLXXII. non ſolùm venditori indicit mulctam, ſed & ſancit EVM. CVI. DONATVM. VEL. VENDITVM. FVERIT. EADEM. POENA. TENERI. cui adde 12. MCXXXIX. Confer etiam 8. DCLII. Et *Romanam* 13. *Claſſ.* XII. Inprimis 6. DCCCCXLVI. quæ ET EMPTORem ET VENDITORem damnat ad certam mulctam ærario Pop. R. & Collegio Pontificum luendam. Dixi plura ad 43. *Claſſ.* I. [*unde tranſluli hæc, quæ ſequuntur*]. Circa ſtructa pro gentilibus & familiâ monumenta inprimis cavebant, non tantùm, ne exterus inferretur, in Rom. 5. DCCLXV. Sed & *ne mutarentur, néve venirent, néve donarentur, néve pignori obligarentur, ne de nomine exeant familiæ, nec ullo modo abalienentur.* Ita in *Rom.* 5. DCCLXII. eodémque ſenſu in *Rom.* 2. DCCCIX. Adjiciebant plerumque pœnam contrafacienti infligendam; QVISQVE LOCVM EMPTVM REVOCARE VOLET INFERAT FISCO REIP. HS. XX. id eſt, *ſeſtertiûm vicies*, in *Florentinâ* à Lindebr. Plato in teſtamento de fundo ſuo Hephæſtiadeo, μὴ ἐξέϛω τᾶτο μηδενὶ μήτε ἀποδόσθαι, μήτε ἀλλάξασθαι. Laert. *in Vit. Philoſ.* Theophraſtus de ædibus à ſe legatis, μήτε ἐξαλλοτριῦσι, μήτε ἐξιδιαζομένυ μηδενός, Id. *Ibid.* In marmore. Smyrnæo 27. *Cl.* VII. [*Hujus Editionis* CLXVII.] laudato à Seldeno *L.* I. *de Synedr. Ebr. c.* 14. Is, qui fundum legatum alienaverit, Synedrio Seniorum *bis mille quingentos argenti denarios* mulctæ nomine pendere obligatur, &c.

IN MARMOR LXXXII. [*pag.* 789.]

Romæ, in ædibus Card. CreſcentI.

A Sirmondo acceperat Lambecius.

Reineſius ſic exhibet hanc inſcriptionem: CHRESTENIS. PONTIAE. OSSA. HIC.
ADQVIESCVNT. AVCTVS
SVAE CONSERVAE. OECVNRAE
SORORI. FECIT

Verſ.

Verſ. 1. *Chreſtenis* pro Χρηστῆς. De flexione Græcorum fœmininorum in H, ut in tertiam Latinorum tranſeant cum augmento ſyllabæ in obliquis, dixi *Epiſt. ad Rup.* XXXV. p. 290.

Verſ. 3. Lego OECVMENE, quæ ſoror Chreſtenis, & unà cum AVCTO auctor eſt memoriæ.

IN MARMOR LXXXVI. [*pag.* 867.]

Romæ in ædibus Cardin. CreſcentI. à Sirmondo.

Lin. 2. VIGELIA Lin. 4. VIGELIVS.

IN MARMOR XC. [*pag.* 869.]

Romæ in ædibus Cardin. CreſcentI. Vidit Sirmondus.

Lin. 1. DIs

IN MARMOR XCVI. [*pag.* 574.]

Romæ. E ſchedis Lucæ Langerm. J C.

Reineſius lineas ſic diſtinguit: D. M.

BALERIA THEODOTE
FECIT
AVRELIO ALEXANDRO
AVGVSTORVM LIBERTO
BENEMERENTI
LIBERTIS LIBERTABVSQ.
POSTERISQ. EORVM.

De eodem Alexandro intelligo *lap. Rom.* (Gruter.) 8. DLXXXVI. in quo AVG. LIB ertus AB EPISTVLIS GRAECIS adpellatur.

IN MARMOR CV. [*pag.* 884.]

In Verſ. 2. τὸ SI exponendum SIBI, quod ter præterea hìc reperitur.

Verſ. 6. Colligo diſtractas ſyllabas ſingularias in vocabulum; & lego APOLLONius.

IN MARMOR CVI. [*pag.* 892.]

Vidit Romæ in ædibus Cardin. CreſcentI. Sirmondus.

In verſ. 1. *Inſcriptio juxta Selden. & Reineſ. habet* P. I. .. VPVLLIVS & 2. CARRIA. *Sed Reineſ. in not.* leg. P. TVRVLLIVS. Noti ſunt hi ſub Auguſto è Dione *Lib.* LI. ſub Nerone è Tac. *Lib.* II. *hiſt. cap.* 22. aliúque è Lapidibus.

Verſ. 2. Leg. CAPRIA.

Poſt lineam quartam duo ſpatiola vacant in Seld. & Reineſ.

Verſ. ult. *Seld. & Reineſ.* CEPCENIA. Sed *Reineſ. in not.* CERCENIA: & ſic Sirmond. vel Cercienia, ut in (Gruter.) 9. DCXLVI. [*ubi tamen lego* CERCIENS].

IN MARMOR CXIII. [*pag.* 840.]

Romæ in ædibus Cardinalis Creſcentii. Vidit Sirmondus.

Lin. 2. MANLI.

IN MARMOR CXXXVI. [*pag.* 709.]

Romæ in ædibus Cardin. Creſcentii.

Sirmondus vidit: & Langermannus apud Statuarium ad S. Andream. Idem addit lapidem dimidiatum eſſe, & in reſectâ parte totidem verſus ſculptos fuiſſe.

Lin. 3. EVHEMERIS FI - - -

Lin.

Lin. 4. Omittitur SI poſt FVISSET.
Lin. 5. FOREM. Lin. 7. KARVS. Lin. 10. CENERES AGATHEMERIS
Lin. ult. QVIPPE SVPERSTITIBVS ROBORI - - - - - -

IN MARMOR CXXXVII. [*pag.* 786.]

Romæ in ædibus Cardin. CreſcentI. Vidit Sirmondus, & Langermannus.

Lin. 1. *Selden. & Reineſ. omittunt* ET

7. *Apud eoſd.* IMPVBEM 13. HORVM - *& ad marg.* leg. MORVM. Sirmondus FLORVM.

Lin. ult. *Reineſ.* SEXTVM DECIMVM - - - DIDIT. Leg. Vendidit.

Ut quiſquis civis Romanus ſive naſcebatur, ſive fiebat, in tribuum urbanarum unam referebatur; accipiebátque è publico frumentum, nimirum emolumentum peculiare & conſtitutum ſuæ tribui. Accipiebat exhibitâ teſſerâ, cui tam annonæ modus quàm nomen accipientis inſcriptum: *l.* 5. *c. Th. de ann. civ. & pane grad.* De teſſeris illis, tabellis, calculis, καλαμίοις, ψήφοις videantur doctorum *Comm. ad* Perſii *Sat.* 5. ℣. 73. & Petitus *Lib.* I. *Var. Lect. c.* 8. Accipiebat autem, ut è Suet. *Aug. c.* 40. colligi datur, ſuo quæque menſe. Referebat hanc conſuetudinem frumentationis apud Athenienſes ἡ ἐν Πρυτανείῳ σίτησις. Plut. *in Solone*; ἀΐδιος σίτησις ἐν Πρυτανείῳ, idem *in vitâ Lyc. Rhet.* Laert. *in Socr.* & (Gruter.) in I. CCCCLX. ἡ τροφὴ ἐκ τοῦ δημοσίου, Ariſtot. II. *Polit.* 5. Apud Alexandrinos, ἡ ἐν Πρυτανείῳ σίτησις. Athen. *lib* XV. & apud Delphos, σιτηρέσιον ἐκ τοῦ δημοσίου. Heliod. *lib.* II. *Æthiop. ſeu* Ἐρωτ. *c.* 7. Doctè Schol. Ariſtoph. *Eq. Act.* 1. *Sc.* 2. Πρυτανεῖον οἶκός ἐστι παρὰ Ἀθηναίοις· ἔνθα σιτοῦνται δημοσίᾳ οἱ τῆς ταύτης τιμῆς παρ' αὐτοῖς τυχόντες. Περιμαχήτου γὰρ ἦν τῆς δωρεᾶς τυχεῖν. Ἐπὶ γὰρ μεγάλων κατορθωμάτων τὴν τοιαύτην ἀπεδίδουν χάριν. Vid. Philoſtr. *in Dionyſio*, & *in Polemone.* Et quia extrema ſaxi mutila ſunt, (Sirmondus enim veſtigia detritarum unius lineæ literarum . . . . DIDIT. præterea exhibet) ulteriori commentationi non eſt locus.

IN MARMOR CLI. [*pag.* 172.]

In Arundelianis ædibus ad ripam Thameſis; ex Aſiâ advectum.

Apud Selde-	ΔΙΟΝΥΣΙΟC. ΖΗΝΩΝΟΣ.	Dionyſius Zenonis F.
num litera	ΤΟΥ ΘΕΟΔΟΡΟΥ ΒΗΡΥΤΙΟC	Theodori *nepos* [Berytius o-
σῖγμα ubiq;	ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ	benefactor (*mittitur*]
eſt figuræ Σ.	ΘΕΟΙC ΠΑ	Diis pa-
	ΤΡΙΟΙΣ.	triis.

IN MARMOR CLII. [*pag.* 167.]

Lin. 3. ΑΝΟΥΒΙΔΙ. Lin. 1, 2. σῖγμα habet figuram C. Lin. 3, 4. Σ.

IN MARMOR CLIII. [*pag.* 367.]

Lin. 1. ΒΛΗΣΙΟΣΟ

Fragmentum eſt indiculi Hieronicarum quorundam ſeu agone muſico victorum: nominat etiam agonothetam, choragum; & δημιουργὸν, id eſt, magiſtratum eo tempore. Cave confundas cum δημιούχοις Theſpienſium, Diod. *L.* IV. aut cum τιμούχοις Maſſilienſium, Strab. *L.* IV. Inſinuat autem magiſtratûs hujus adpellatio, pertinere hoc ſaxum ad quandam civitatum Achaicarum; in quibus Imp. Adriano eminebant Patræ & Ægium; vid. Pauſan. *L.* VII. quippe Achæi prætores ſuos adpellabant *damiurgos*, utì conſtat è Livio *Dec.* IV. *L.* II. *c.* 22. Patrenſes etiam ſolos ex omnibus Achæis liberos eſſe juſſerat,. & beneficiis iis, quibus colonias conſueverunt Romani, omnibus adfecerat D. Auguſtus; Pauſ. *l. d.* Odéum quoque cum Apollinis ſimulacro, agonibus ejuſmodi adcommodum, omnium, quæ in Græciâ ſunt, magnificentiſſimè exornatum fuit in foro Patrarum; *Ibid.* Quæ cùm ſimul omnia expendo, Patris ſaxum iſtud in Angliam allatum eſſe credo; & ſinè hæſitatione ad Patrenſes

Patrenſes refero. Non eſt tamen opus veteris Græciæ; ſed ejus ſub Impp. &, ſiquid video, temporum Adriani AUG. Facit in hoc præcipuè lexis, quâ Marſyam δημιουργὸν vocat κοίρανον. Fortè Ariſtodemus inter victores hìc laudatus eſt hiſtrio ille, quem cum Polo nominat Lucianus *in Jove tragædo*.

IN MARMOR CLIV. [*pag.* 446.]

Recenſus eſt Ordinis Smyrnæ, uberior illo, quem [u] *Cl.* I. *n.* 72. exhibui: quem conſtituerunt ἀρχιερεὺς, στεφανηφόροι, οἱ συναρξάμενοι τῷ ταμίᾳ, στρατηγοὶ ἐπὶ τῆς εἰρήνης, ἐπίτροπος τῆς στρατηγίας (ſic enim vocabant coloniam ſeu remp. ſuam) γραμματεὺς βουλῆς δήμου, οἰκονόμος, ὁ ἐπὶ τῆς διατάξεως, ὁ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ, ὁ ἐπὶ τοῦ στεφάνου.

IN MARMOR CLVI. [*pag.* 499.]

Lin. 2. *Seld. & Reineſ.* TIMOKΛΗΣ —— *Uterque tamen in verſione* [Τιμοκλείδης] Timoclides.
Lin. 4. *Reineſ. ſupplet lacunam* ΠΕρὶ ſic & lin. 14. ΕΥερ & lin. 17. ΕΝΚΤΗ.
Lin. 12. Ob inſtitutum (ob voluntatem, adfectum).

IN MARMOR CLVIII. [*pag.* 500.]

Lin. 2. *Seld. & Reineſ.* ΛΟΙΟΙ.
Lin. 15. *Reineſ. ſupplet.* ΕΙΝΑΙ ΔΕ ΚΑΙ ΑΥ & 16. ΕΥΕΡΓΕΤΗΝ & 17. ΑΥΤΟΝ & 18. ΑΥΤΩΙ & 19. ΚΑΙ ΠΑΤΡ... & 20. ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΝ
Lin. 23. *Reineſ. omittit* ΚΑΙ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΓΩΣΙ —— *errore, uti ferè nullus dubito, typographico.*

Athenienſibus mos erat leges & decreta ſua, juramenta item, chartáſque publicas alias recondere & aſſervare ἐν Μητρῴῳ ſeu fano Matris deorum Anagyrunte; ἐχρῶντο τῷ Μητρῴῳ ἀρχείῳ καὶ νομοφυλακίῳ; Suid. Julianus A. *Orat. in Mat. Deor.* Ei præfectus velut Officialis & Actuarius ὁ Δημόσιος adpellatus; Demoſth. περὶ παραπρεσβ. Errant, qui in Tholo inſtrumenta publicarum cauſarum aſſervata fuiſſe docent; in eo enim convivabantur Prytanes & Senatus: ſcribas etiam fiſci ibi paſtos è Demoſth. *Orat.* περὶ παραπρ. adparet.

IN MARMOR CLIX. [*pag.* 624.]

Lin. 4. *Seld. & Reineſ.* ΤΑΤΕΙΝ ΕΠΟΙΗΣΕΝ —— *ubi Reineſ. ad Margin.* leg. Τάτῳ, *& idem ſupplet lin.* 1. *in Margin.* leg. Πόστυμος.

Tata, παιδαγωγὸς, τροφεὺς, alumnus, ὠλενοτρόφος, torarius, qui toris ſeu ulnis geſtitando alumnum educaret, & nutricaret: idem & *gerulus*; indè *geraria*, apud Plautum in *Mil. glor. a.* 3. *ſc.* 1. *Et ibid.* nutrix, quæ vernas alit. De Tatâ & Tettâ plura in *Ababa, Eponymol.* Τάτῳ ἐποίησεν, ut in 39 *bujus Claſſis*, Maritum fecit.

IN MARMOR CLX. [*pag.* 355.]

Lin. 3. *Selden. & Reineſ.* ΚΑΠΕ Lin. 6. *Reineſ.* ΑΝΔΡΕΣ
Lin. 7. *Selden. & Reineſ.* ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ

Præter nomina ClaudI, Menecratis F. & CL. Timoclis F. Smyrnæi Sacerdotis Jovis Capitolini, nihil hinc ſciri poteſt: viros etiam, qui cum eo fuiſſent, præter Dionyſium ſcribam, tempus è marmore delevit.

IN MARMOR CLXI. [*pag.* 312.]

Lin. 5. *Reineſ.* ΑΡΑΒΙΚΟΝ *& lineas duas ultimas in unâ deſcripſit*, ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ.

[u] [*Hujus Edit. Marm.* XXX.]

Lin. 7. *Seldcn.* ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΗΒΟΥΑΙ
ΚΑΙ Ο ΔΥΜΟΣ ΤΟΝ
ΝΕΩΚΟΡΟΝ
ΠΕΡΙΝΘΙΟΝ.

ſed idem corrigit; ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν νεωκόρων Περινθίων.

Latina interpretatio ſic ſe habet apud Selden. & Reineſ.

"Cum bonâ fortunâ [*Reineſ.* Feliciter!] Imperatorem Cæſarem M. [*Reineſ.* L. " *perperam*] Septimium Severum, Pium, Pertinacem, Auguſtum, Arabianum [*Reineſ.* " Arabicum] Adiabenicum, Parthicum, Maximum, Senatus populúſque Æditurorum " [*Reineſ.* & populus Neocororum] Perinthiorum.

Vidit eundem lapidem Heracleæ muro Eccleſiæ metropolitanæ, ſed tranſverſum inſertum, V. C. Iſmael Bulialdus; à quo acceperunt Lambecius & Langermannus.

Severus Imp. capto tandem, quæ Nigri partes foverat, Byzantio, libertatem ei ademit; fecítque tributariam: adhæc eam & omnem circumregionem ejus adtribuit Perinthiis; Dio *in Sev.* Hinc occaſionem hujus Perinthiorum erga Imp. devotionis & gratitudinis, ſimul ipſorum dignitatis, quòd νεωκόροι inſtituti, perſpicimus. Eam verò continuavit ipſis M. Anton. Severi F. Aug. teſte numo Græco apud Erizz. *dichiarat. di med. ant. p.* 606. in quo quia ſimul expreſſa ſunt ΑΚΤΙΑ. ΠΥΘΙΑ, ad Neocoros ludorum agonúmque curam tanquam præcipuam officii partem ſpectâſſe intelligimus.

IN MARMOR CLXII. [*pag.* 305]

In verſu quarto [*Seld. & Reineſ.* ΔΙΜΑΡΧΗΙΚΙΙΣ] lege Δημαρχικῆς, Trib. Pot. X. Coſ. III. A. U. 870.

Seldenus in ſuâ interpretatione (utì & in Marmor. CLXI, & CLXIII, CLXIV.) reddit in *accuſandi caſu*, Imperatorem Cæſarem &c.

IN MARMOR CLXIII, & CLXIV. [*pag.* 322, & 304.]

CLXIV. *Seld. & Reineſ.* lin. 1. ... ΑΙΣΑΡΑ ΝΕΡΒΑ.

Azopitæ, Aſopitæ, ab Aſopo fluvio dicti. Cùm autem Aſopus alius Sicyoniæ, alius Heracleæ Trachiniæ, alius Bœotiæ, à Strab. *l.* IIX. & IX. alius etiam Aſiæ minoris à Plinio *l.* V. *c.* 29. nominetur, ad quem ex his iſti Aſopii, hodie in Britanniâ, referendi ſint, incertum eſt.

IN MARMOR CLXV. [*pag.* 802]

Lin. 4. *Seld. & Reineſ.* <ΙΟΥ & 5. ΚΟΥ .... ΤΟΥ ΣΑΤΥ ....
6. ΟΥ ΕΣΠΕΡΕ ΧΑΙΡΕ.

Reineſ. ad Margin. lin. 3, & 4. leg. ΤΟΥΛΛΙΟΥ.

IN MARMOR CLXVII. [*pag.* 502.]

Hujus Inſcriptionis partem tantùm exhibuit Reineſius ex Selden. *Lib.* I. *de Synedr. Ebr. vet. c.* 14. *p.* 595. *Marmor viſitur apud Bilegh in Agro Eſſexiano, & continet inſtrumenti donationis aliquot fundorum ab Apollodoro quodam* [ità ſcribit Reineſius] τῆς δεῖνα *& poſteris ejus in uſum ſepulcrorum factæ* particulam: cujus clauſula iſta ſunt;

ΕΑΝ ΔΕ ΤΙΣ ΤΟΛΜΗΣΕΙ
ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΑΙ ΤΙ ΕΞ
ΑΥΤΩΝ ΩΔΗΠΟΤΕ ΤΡΟΠΩ
ΑΠΟΤΙΣΕΙ ΤΩ ΣΕΜΝΟ
ΤΑΤΩ ΣΥΝΕΔΡΙΩ
ΤΩΝ ΕΝ ΣΜΥΡΝΑ ΓΕ
ΡΟΝΤΩΝ ΑΡΓΥΡΙΟΥ
ΔΗΝΑΡΙΑ ΔΙΣΧΙΛΙΑ ΠΕΝ
ΤΑΚΟΣΙΑ

Apud

Digitized by Google

Apud Selden. in loc. cit. hæc leguntur. Quin etiam vetuſtum atque ut ex antiquitate notiſſimum *γερόντων Seniorum* ſeu *Presbyterorum* eorúmque Synedrii apud Græcos nominis uſum habemus in Marmore priſco Smyrnâ pridem in Angliam allato: ubi aſſignatis neſcio cui (nam nunc mutilum eſt) poſteriſque ejus ab Artemidoro quodam ſundi aliquot partibus in uſum ſepulchralem, adjicitur, ΕΑΝ ΔΕ ΤΙΣ &c. *Siquis verò auſus fuerit ex illis quidquam alienare ullo modo, ſolvet illic honoratiſſimo Synedrio Seniorum* ſeu *Presbyterorum, qui Smyrnæ ſunt, argenti denarios bis mille quingentos.* Viſitur nunc apud Bilegh in agro Eſſexiano. Concors eſt Marmor unum & alterum [*Hujus Editionis* X, *&* XIII.] Arundellianorum, quæ expreſſim memorant [*Edit. Selden. Marm. Arundel. p.* 37, *&* 47.] τὴν Γερουσίαν *Senatum* ſeu *Presbyterium Smyrnæorum.*

IN MARMOR CLXVIII. [*pag.* 1020.]

Smyrnæ effoſſa baſis, cui ſtatua inſederat.
Bulialdus Lambecio deſcriptum dedit.

Lin. 2. ΑΔΡΙΑΝΩΙ 3. ΟΛΥΜΠΙΩΝ 4. ΚΑΙ ΚΤΙΣΤΗΙ

Illuſtrat ille lapis verba Spartiani de Adriano Auguſto, *cap.* 19. *In omnibus ferè urbibus, & aliquid ædificavit, & ludos edidit.* De Olympiis Adriani apud Smyrnenſes teſtis eſt Philoſtratus, ubi de Polemone Laodicenſe Smyrnæ docente ſophiſtâ; προκαθεδρίας τῶν Ἀδριανῶν Ὀλυμπίων ἔδωσαν αὐτῷ καὶ ἐγγόνοις. Contulerunt nimirum hoc jus & honorem præſidentiæ & πρωτοκλισίας in virum Imperatori ob inſignem facundiam acceptiſſimum.

IN MARMOR [x]CLXXV, CLXXVI. [*pag.* 503.]

Smyrnæ, in cæmeterio Armeniorum.
A Cl. Bullialdo per Lambecium, & ex intervallo per Langermannum.

[y]ΧΑΡΙΤΙΝ ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΤΟΥ
ΕΠΙΤΥΝΧΑΝΟΝΤΟΣ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ
ΕΑΥΤΗ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΝ ΔΙΑΘΗΚΗ.
ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΣΤΙ [z]ΝΙΚΟΥΙΚΙΟΥ
ΤΟΥ ΕΥΗΜΕΡΟΥ [a]ΙΕΡΟΥ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ
ΚΑΙ ΤΡΟΦΙΜΗΣ ΚΥΡΟΥ ΤΟΥ [b]ΕΡΜΟΤΕΝΟΥΣ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΓΕΓΟΝΥΙΑΝ ΕΚΧΩΡΗΣΙΝ
ΤΗΣ ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ
ΑΠΟΤΕΘΗΣΕΤΑΙ [c]ΣΙ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟΝ.

IN MARMOR CLXXXV. [*pag.* 149.]

Exiſtimat Seldenus, ita in circulo nomina deorum inſcribi voluiſſe Ti. Julium Alexandrum, ne cuiquam ante alium prærogativa daretur: idémque ſentit Jac. Gothofr. *de Jure præced. P.* III. *c.* 4. Id verò nimis argutum, eóque minùs verum. Aperta verò ratio, cur ita, inſcripta ſint, indè, quia clypeus eſt, quem dedicavit ὁ δεῖνα tribus: ejúſque ideo figura aliter inſcribi nomina deorum non patiebatur, quàm nomen dedicantis fuiſſet, nimirum in orbem inſcriptum. De dedicatione clypei loquitur [*Gruter.*] *inſcr. Nepoſina* 7. CCCCXLI. & *Nemauſ.* 4. CCCCXCVI. Id verò genus quia dedicantium honoribus faciebat, eorum etiam vultus exhibebat; quod in religioſo ſecus eſt. Alexander autem ille ad tempora Tib. & ClaudI AA. pertinet; éſtque in 106. *Cl.* IX.

IN MARMOR CLXXXVIII. [*pag.* 171.]

Lin. 6. Leg. B. F. COS. Beneficiarius conſulis. Vid. *ad* CXI. *ſup.*

[x] [*Utrumque ſub uno repræſentat Reineſius.*] [y] [*Leg.* Χαρίτων] [z] [*Leg.* Νικίου.] [a] [*Leg.* ἱερέως.] [b] [*An error typographicus* pro ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ.] [c] [*Leg.* εἰς]

Nihil

Nihil hìc tenebrarum, niſi in nomine ejus, qui SaCro Facto Votum ſolvit Lætus Lubens Meritò; ſic enim expono verſum 4. Eſt verò T. [d] IRBASius, Erbaſius, Herbaſius. E lapidibus nota eſt familia Herbaſiorum: an verò cum [e] Urbaſiorum eadem, impeditum eſt dijudicare. COSS. hi fuere A. U. 944. laudantúrque etiam in [Gruter.] 9. XVI. ille è Caſſiis, hic ex Atiliis.

IN MARMOR CLXXXIX. [*pag.* 141.]

Lineam ultimam in duas diviſit Reineſius, " PRAEF.
V. S. L. L. M.

Lin. 3. *Selden. & Reineſ. habent* L. TANICVS.

Etſi literam tertiam verſu tertio Λ pro A ſculptam eſſe *in* [*Gruter.*] *Rom.* 7. DCC XLVII. ſæpius meminerim; hìc tamen V inverſum ea ſignificat: & legerim igitur TVNNIVS, quæ familia Romana eſt; TONNIVS, DVNNIVS idem. Si literæ ſecundæ, quæ exciderit deſcriptori, veſtigium aliquod in ſaxo, fuerit BITVNICVS, qui & BITINICVS *in* 3 *Rom.* DCLXXIII. & BITHYNICVS.

[d] *In Marmor.* IRDAS. [e] *Forſan erravit Typographus pro* Irbaſiorum.

JACOBI SPONII
NOTÆ

Ex Miſcellaneis Eruditæ Antiquitatis,

Ab ipſo illuſtratis, & Lugduni ſumptibus Auctoris Anno M. DC. LXXXV. in Folio editis, Excerptæ.

IN MARMOR VII. [Edit. Spon. *p.* 367.]

Lin. 4. ΑΠ ΑΙΩΝΟΣ *ab origine mundi.* Lin. 6. H. ϛ|7 *octies.* Lin. 7, 8, 9. *Puteolis bis, Neapoli ter, Actia bis, ex Argo clypeum, Nemea ter, omnia ſerie continuâ.*

Lin. 10, & 11. *Sub unâ comprehendit Sponius ſic,*

ΣΜΥΡΝΑΝ ΚΟΙΝΟΝ ΑΣΙΑΣ ΠΕΡΓΑΜΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΕΙΑ Γ' ΤΡΑΙΑ ΝΕΙΑ——

Lin. 16. *Sardibus* Lin. 18. *Rhodi Haliæa* Lin. 19. *Lacedæmone, Mantineæ.*

Lin. 20, & 21. junguntur ſic,

ΘΕΜΑΤΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΤΑΛΛΑΝΤΙΑΙΟΥΣ ΠΑΝΤΑΣ ΟΣΟΥΣ ΗΓΩ ΝΙΣΑΤΟ—— *Omnia propoſita & difficillima certamina, quæ certavit.*

Lin. 23, 24, 25, 26, 27. Diſponuntur ſic,

ΕΦΕΣΙΟΝ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΑΙΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΝ ΚΙΘΑΡΩΔΟΝ
ΙΕΡΟΝΕΙΚΗΝ ΚΑΙ ΜΕΛΟΠΟΙΟΝ ΕΝΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙ
ΠΑΝΤΑ ΕΥΝΟΥΝ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΩΣ ΦΥΣΕΙ ΠΑΤΕΡΑ.

Inſignis non minùs [f] præcedenti, athleta hic Septimius, totidem urbium civis, toti-

[f] *Sponius in Marmore proximè præcedenti meminerat alterius athletæ, nempe* Marci Tullii, Apamenſis Bithyniæ, Atheníenſis, Corinthii, Smyrnæi, qui ſolus & primus, *ἀπ' αἰῶνος* à principio mundi, vicit Panhellenia, Olympia, Hadrianalia Romæ, Smyrnæ commune Aſiæ &c. vicit autem *θεματικοὺς καὶ ταλαντιαίους ἀγῶνας*

démque

tidémque victoriis reportatis, non minori elogio dignus erat. Præter autem * ſupra indicata certamina etiam ſequentia vicerat.

Lin. 11. TRAIANALIA Parthica dicta, quæ honoris cauſâ Trajano adoptivo patri dicaverat Romæ Hadrianus; teſte Xiphilino.

Lin. 12. COMMODALIA in Commodi honorem à Severo ejus ſucceſſore fortè inſtituta. Nominantur & in alio lapide apud Gruterum pag. CCCXVII. I.

Lin 14. EPHESIA Feſtum Dianæ Epheſi. *Jul. Pollux Lib.* I. *Meurſ. Græc. feriat.*

Ibid. BARBILLEA, malè in Marm. Gruter. ΒΑΡΒΙΛΛΗΑ: Sic edocuit Marmor. Oxonienſ. commentator eruditus Humphridus Prideaux, ex Valeſii excerptis è Dione; ibi enim de Veſpaſiano hæc leguntur; τούς τε ἀστρολόγους, &c. [*lege priùs, hujus Editionis pag.* 469. *lin.* 39]

Lin. 16. CHRYSANTHINA apud Sardianos celebria à Martiano Juriſconſulto *Chryſanthiana* levi differentiâ vocantur. *Cùm erat certa pecunia reipublicæ Sardianorum relicta per quadriennium certaminis Chryſanthiani, Divus Severus & Antoninus reſcripſerunt videri perpetuam penſitationem reliquiſſe teſtatorem per quadriennium, non in primum quadriennium.* Non animadverſa ſunt à Meurſio aliiſque Heortographis. Extant numiſmata Alexandri Severi, Mammææ & Tranquillinæ, cum epigraphe ΧΡΥϹΑΝΘΙΝΑ ϹΑΡΔΙΑΝΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. [*Vide priùs apud Selden p.* 182. *l.* 28.]

* [*Ex certaminibus ſuprà à Sponio indicatis ea, quæ ad Septimium pertinent, oportet hìc ſubjicere.*]

Lin. 17. DIDYMEA Apollini Didymeo Mileti, ubi ejus non ignobile oraculum erat, à quo & quando inſtituta fuerint, ignotum, cùm de iis authores ſileant.

Lin. 18. HALEIA certamina à Rhodienſibus ἡλίῳ ſeu ἀλίῳ ſecundùm Doricam dialectum, hoc eſt Soli ſacra, utpote inſulæ patrono. Ariſtides in Ῥοδιακῷ eos alloquens, καὶ τὸν μὲν τῶν Ἁλίων ἀγῶνα ποιήσετε. *ludos Halios ſeu agonem Halium peragetis.* Vide plura in Comment. ad Marm. Oxon. [*Hujus Edit. p.* 183. *l.* 3]

[Spon. *p.* 565.] Lin. 6. OLYMPIA Feſtum & certamen celebre Græciæ in honorem Jovis Olympii ab Hercule inſtituta in Elide, ſinguliſque quatuor annis celebrata; unde Olympiadum origo.

Lin. 17. RYTHIA alterum ex quatuor celebribus Græciæ certaminibus in honorem Pythii Apollinis inſtituta celebrabantur præcipuè Delphis, indè & Mileti, Magneſiæ, Sidæ, Pergæ, & Theſſalonicæ, & Trallibus.

Lin. 8. CLYPEVS ἐξ Ἄργους. Clypeus erat quodam urbis loco validè affixus, inquit Meurſius, adeò ut niſi difficillimè avelli non poſſet: itaque inter ſe certantes, vires ſuas experiebantur; atque avellere poſſe glorioſum valde erat.

Lin. 10. COMMVNIA ASIAE, ΚΟΙΝΑ ΑϹΙΑϹ ſæpe memorantur in nummis & marmoribus: erántque certamina, in quæ conveniebant communi conſenſu populi Aſiæ Proconſularis, quæ Aſiæ minoris pars erat, Ioniam, Cariam, Lydiámque comprehendens; de quâ vocis Aſiæ acceptione vide amplum commentarium Marmorum Oxonienſ. ad Marmor. II. [*Hujus Edit. Marm.* IV.] Itaque Smyrnæis, Epheſiis, Pergamenis, Sardianis, Philadelphenſibus, aliiſque urbibus communes erant ludi.

Lin. 8. ACTIA celebrabant Acarnanes in urbe Actiâ honori Apollinis Actii indè cognominati. Mox Auguſtus devicto Antonio *prope Actium Nicopolim condidit*; ubi teſte Suetonio, *Ludos quinquennales conſtituit.* Dio Caſſius, ἀγῶνά τε τινὰ μουσικὸν καὶ γυμνικὸν, ἱπποδρομίας τε πεντετηρικὸν ἱερὸν κατέδειξεν Ἄκτια αὐτὸν προσαγορεύσας· *certaménque quoddam muſicum, gymnicum & equeſtre in quintum quemque annum inſtituit, Actia illa* certamina *vocans.*

Lin. 15. [ASCLEPIDEA quæ &] ASCLEPIAEA in Æſculapii honorem inſtituta, celebria erant apud Epidaurios, ubi celebre hujus dei fanum. Muſicâ illìc præcipuè certabatur.

Ibid. HADRIANALIA in Hadriani Auguſti honorem Romæ, Athenis, Epheſi vel ab Hadriano inſtituta. Spartian. *In omnibus penè urbibus & aliquid ædificavit, & ludos edidit.* Xiphilin. ἐποίει καὶ θέατρα καὶ ἀγῶνας περινοστούμενος τὰς πόλεις.

τριάκοντα πέντε propoſita & difficilia certamina triginta quinque &c. (*Vide Spon. Miſcellan. p* 366, 367.) *Porrò Sponius (p* 364) *memorat certamina alius cujuſdam innominati Athletæ.* Athletas inſignes civitate donabant celebriores urbes, in quibus victorias reportaverant.

IN MARMOR XLII. [Pag. 94]

Lin. 2. HYMENEVS.

Venus Cnidia à Cnido urbe Cariæ, ubi colebatur, ita dicta. Horat. *O Venus, regina Cnidi Paphique.* Vide amplum comment. in Marmoribus Oxonienſibus. [*Hujus Edit. pag.* 488, & 489.]

IN MARMOR XLV. [Pag. 74.]

De Jove Tanaro hæc Eruditus D. Prideaux Anglus. Eum, inquit, eundem fuiſſe, &c. [*Lege priùs hujus Edit. p.* 490. *l.* 50. *uſque ad p.* 491. *l.* 35.—Donar, Tonar.] Hæc D. Prideaux. Huic igitur *Jovi Tanaro* ſive Tonanti *Titus Elupius Præſens, Galeriâ* tribu, non verò Galerius, ut habet Commentator; quod ex aliis inſcriptionibus patet. Tribus enim nomini familiæ & cognomini interponebatur. GVNAPRI nomen, ni fallor, centuriæ; legendúmque ſuſpicor C. VNAPRI id eſt *Centuriâ Vnapri*, vel, niſi eſſet nimia immutatio, C. AEL APRI. quod in aliis occurrit lapidibus. Minimè ergo aſſentior notis Oxonienſibus [*lege priùs hujus Edit. p.* 491. *l.* 38.], quæ neſcio quam Gunetham Angliæ provinciam hìc obtrudunt: nec PRI. primipilum unquam ſignificat. Cæterùm miles erat *Legionis Vigeſimæ Valeriæ Victricis*, Commodo & Laterano conſulibus, anno Chriſti 154. Sub Antonino Pio. Legionem enim XX Valeriam Victricem habeo in aliâ inſcriptione, abſque abbreviatione notatam.

[*Sponius huic inſcriptioni aliam non abſimilem affert pag.* 73. *quam hìc inſerere operæ pretium duco.*]

Sibenici in Dalmatiâ.

IOVI O. M.
TARANVCO.
ARRIA SVCCESSA
V. S.

Ex Io. Lucii Inſcript. Dalmat.

Nec faciliùs Jovem iſtum in Dalmatiâ cultum, barbaróque nomine inſignitum cognoſcemus, cui Arria Succeſſa nobis non minùs ignota votum ſolverat. Putabat amicus meus *Jacobus Flournoy* Genevenſis vir pereruditus hoc epitheton indè petendum, quòd Jovem ſuum Galli *Taranis* ſive *Taramis* nomine adorarent, cui victimas humanas immolabant, teſte [h] Lucano, *Et Taramis Scythicæ non mitior ara Dianæ.* Dominus Bernardus Profeſſor Oxonienſis non vulgaris eruditionis Jovem etiam Taranucum dici cenſebat pro Tonante, eò quòd vox *Taran* in partibus Britanniæ auſtralibus tonitru ſignificet, atque in Dalmatiam ex veteri linguâ Celticâ tranſiiſſe hanc dictionem; niſi malueris Celtas aliquot in celebri illâ in Græciam & Aſiam tranſmigratione illìc hæſiſſe: quam explicationem convenire obſervo cum eâ, quæ à Marmorum Oxonienſium Cummentatore tradita eſt ad inſcriptionem Jovis Tanari.

IN MARMOR CLXXV, & CLXXVI. [Pag. 351.]

Sponius utrumque conjungit, utì & [i] *Smithius. Hic in primâ lineâ legit* XAPITIN; *Ille* XAIPITIN *mavult, & ſic vertit,*

Chæritin filiam Hermippi, qui ſibi comparavit monumentum cæteríſque, qui in hôc ſepulchro continentur. Pertinet autem monumentum ad Icium Euhemari filium ſacerdotem Smyrnæorum & Trophimam Cyri Hermogenis filii ſecundùm eam, quæ facta eſt, conceſſionem. Inſcriptionis antigraphum deponetur in Archivis.

IN MARMOR CLXXXVII. [Pag. 113.]

De Deâ Nymphâ Brigantum, qui populi fuere Albionis ſive Magnæ ſic dictæ Britanniæ, conſule Marmora Oxonienſia, pag. 309. [*Hujus Edit. p.* 193, & 505.]

[h] Idem citatur ab Humphr. Prid. priùs p. 490. l. 47.

[i] Ex eo multa in ſuam Appendicem tranſcripſit Humphridus Prideaux. Vide priùs, hujus Edit. p. 505. l. 1.

IN MARMOR CLXXXVIII. [Pag. 114.]

Sponius lineas 5, 6, 7, 8. *in duas redegit ſic*,

Q. VARIVS VITALIS
ETECOS. ARAM SACRAM RESTITVIT

EDMUNDI CHISHULL, S. T. B.

N O T Æ

In M A R M O R III.

Ex Aſiaticis Antiquitatibus, quæ Londini Typis Guil. Bowyer, M. DCC. XXVIII. in folio prodierunt, Excerptæ.

[Pag. 129.] HÆC fœderis Prianſios inter & Hierapytnios tabula [f] ter jam orbi erudito propinata eſt, qualem eam è marmore Arundeliano deſcripſerat Pricæus, charactere & majuſculo & minuſculo. Sed in utrâque illâ deſcriptione errata non pauca nunc comparent; quæ, ſeu fabrilia fuerint, ſeu Pricæana, in imâ paginæ orâ ſubindicabimus; abſque cenſurâ tamen viri illius eruditiſſimi, aliud tunc agentis, & extra cœptam orbitam verſati. Sed ecce tabulam Græcam & Latinam, cum Pricæanis, ſi cui vacet lubeatque, conferendam.

Fœdus inter duos Cretæ populos, Hierapytnios & Prianſios, Oxoniæ in Baſilicâ Bodleianâ hodie ſervatum.

ΕΟΣ ΑΓΑ

Ἀγαθᾶι τύχαι· καὶ ἐπὶ σωτηρίαι. Ἐπὶ Κόσμ[ων μὲν ἐν Ἱεραπύτναι τῶν σὺν Ἐνίπαντι τῶ Ἑρμαίω, [καὶ μηνὸς Ἰμαλίω· ἐν δὲ Πριανσίωι ἐπὶ Κόσμων τῶν σὺ[ν Νέωνι τῶ Χιμάρω, καὶ μηνὸς Δρομηίω, τάδε συνέθε[ν]ο καὶ συνε-

DEVS BONVS

Bonâ cum Fortunâ: Quodque in ſalutem ſit. Sub Coſmis quidem in Hierapytnâ collegis cum Henipante F. Hermæi, [*& menſe*] *Imalio: In Prianſio autem ſub Coſmis collegis cum* [*Neone*] *F. Chimari, & menſe Dromeo, hæc pacti ſunt, placitiſque in-*

[f] *Ter*; viz. inter Joannis Pricæi Anglo-Britanni aureolas ad Apuleii apologiam notas ac obſervationes, edit. Pariſ. 1635. iterum inter Marmora Oxonienſia, 1676. & in Reineſii ſyntagmate 1682.

℣ 1. *ἐπὶ σωτηρίαι, in ſalutem*, diviſis nempe vocibus, ut Reineſio placuit. Quod ſi adjectivè ἐπισωτηρίαι, i. e. *ſalutari* cum Pricæo legeris, favet quidem Τύχα alicubi Σωτήρα dicta. Prius tamen prætuli, ob alias quas vidi inſcriptiones ſic habentes.

℣ 1, 2. *Ἐπὶ Κόσμων μὲν ἐν Ἱεραπύτναι τῶν σὺν Ἐνίπαντι τῶ Ἑρμαίω*, i. e. *ſub collegis quidem in Hierapytnâ cum Henipante F. Hermæi Coſmis.* Sic ſe habet Cretica actorum formula, adſcripto quidem Eponymo anni cujuſque protocoſmo, innominatis verò cæteris ſociis novem Coſmis. Similia vide ſis apud Latios & Olontios in ſequenti fœdere, nec non apud Allariotas pag. ſeq. 137. & apud Gruterum in urbe ignotâ quidem, ſed Laconicæ certè originis, adeoque noſtris Creticis cognatæ, pag. ccxvi. ἐπὶ Ἐφόρων τῶν σὺν Φοινόλλῳ, iterumque pag. ccxix. ἐπὶ Ἐφόρων τῶν σὺν Ἱμέρτῳ μηνὸς Διοσθύου δεκάτα, i. e. *ſub Ephoris cum Himerto collegis, menſis Dioſthyi die decimâ.* Sed cùm de hujuſmodi formulis nihil innotuerit Pricæo, nil mirum ſi in hoc commate & deſcribendo & reddendo, pariterque verſu qui ſequitur 59. lapſus fuerit vir aliàs acutiſſimus ſanè & eruditiſſimus. Notentur obiter in tabulâ quam citavimus Gruterianâ menſes Διοσθύου & Ἑλευσίνιος, imperfectis iſtis in ſequenti noſtrâ Creticâ, Διὸς ἀλλοσίω & *λευσινίω reſpondentes. vide infra pag. 134.

℣ 2, 3. *Καὶ μηνὸς Ἰμαλίω*, i. e. *menſe Imalio.* Hæc ſic reſtituta bene quadrabunt cum ſequentibus καὶ μηνὸς Δρομηίω, i. e. *menſe Dromeo.* Imalium verò unum fuiſſe è menſibus frugiferis elicitur ex Heſychianis iſtis, Ἰμαλίοιο, πολλοῦ, δαψιλοῦς. Ἰμάλιον, πολυφόρον, καρποφόρον.

℣ 3. ἐν Πριανσίωι. Ita certè ſcribendum, poſt admiſſas Simonideas literas, & hic & inferiùs verſu 33. quanquam utrobique marmorarius habeat Πριανσιοι.

δόκησαν

δέκνταν ἀλλάλοις Ἱεραπύτνιοι κὴ Πελάνσιοι, [ἐμονόοντες ἐν ταῖς πρϋπαρχώσαις στάλαις, ἰδίαι τε [θείσαις Γερ[υνίοις κὴ Ἱεραπυ]νίοις, κὴ ταῖ καὶὰ κοινὸ[ν τεθείσαι καὶ Ἱεραπυ]νίοις καὶ Πελανσίοις, ἐν ταῖ φιλίαι, [καὶ συμμαχίαι, καὶ ὅρκοις τοῖς πρεγεγονόσι, ἔν τ' αὐταῖς [πόλεσι, κὴ ἐπὶ ταῖ χώραι, αἶ ἑκάτεροι ἔχον]ες καὶ κρα]ῖντ[ες συνθήκαν ἔθεν]ο, εἰς τὸν πά]α χρόνον. Ἱεραπυτ[νίους ἦπι καὶ Πελανσίους ἦμεν παρ' ἀλλάλοις ἰσοπολι]είαν, καὶ ἐπιγαμίας, κὴ ἔγκ]ησιν, κὴ μέ]οχὰν καὶ θείων κὴ ἀνθρωπίνων πά]]ων. Ὅσοι κα ἔων]ι ἔμφυλοι παρ' ἑκατέροις, καὶ πωλόντας κὴ ὠνωμένος, καὶ δανείζον]ας κὴ δανειζομένος καὶ τ' ἄλλα πάν]α συναλλάσσον]ας, κυρίος ἦμεν κα]ὰ τὸς ὑπάρχον]ας παρ' ἑκα]έροις νόμος. Ἐξέστω δὲ τῶι τε Ἱεραπυ]νίωι σπείρεν ἐν ταῖ Πελανσίαι, καὶ τῶι Πριανσιεῖ ἐν ταῖ Ἱεραπυ]νίαι, διδῶσι τὰ τέλεα καθάπερ οἱ ἄλλοι πολῖται, κατὰ τὸς νόμος τὸς ἑκα]έρηι κειμένος. Ἐι δὲ τια κὰ ὁ Ἱεραπύτνιος ὑπεχθῆται ἐς Πελάνσιον, ἢ ὁ Πριανσιεὺς ἐς Ἱεραπύτναν ὁτιοῦν, ἀτέλεα ἔστω καὶ ἐσαγομέναι, καὶ ἐξαγομέναι αὐτὰ, καὶ τούτων τὸς καρπὸς, καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ θάλασσαν. Ὧν δὲ καὶ ἀποδῶται κατὰ θάλασσαν ἰώσας ἐξαγωγᾶς τῶν ὑπεχθεσίμων ἀποδότω τὰ τέλεα, κα]ὰ τὸς νόμος τὸς ἑκα]έρη κειμένος. Κα]ὰ ταῦτα δὲ καὶ εἴ τις κ[ασινὸς ἦι, ἀτε]λὴς ἔστω· αἰ δὲ κα σίνηται, ἀπο]εισάτω τὰ ἐπί]ιμια ὁ σεσιμμένος, κα]ὰ τὸς νόμος τὸς ἑκα]έρη κειμένος. Πρειγήια δὲ ὧ [κ]α χρείαν ἔχηι πορηίω παρεχόν]ων εἰ μὲν Ἱεραπύτνιοι Κόσμοι τοῖς Πριανσιεῦσι, οἱ δὲ Πριανσιέες Κόσμοι τοῖς Ἱεραπυ]νίοις. Αἰ δὲ μὴ παρίσχωνι, ἀπο]εισάντων οἱ ἐπίδαμοι τῶν Κόσμων ταῖ πρειγείαι στα]ῆρας δέκα. Ὁ δὲ Κόσμος τῶν Ἱεραπυ]νίων ἑρπέτω ἐν Πριανσίαι ἐς τὸ ἀρχεῖον, καὶ ἐν ἐκκλησίαι καθήσθω μετὰ τῶν Κόσμων· ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ τῶν Πελανσίων Κόσμος ἑρπέτω ἐν Ἱεραπύτναι ἐς τὸ ἀρχεῖον, καὶ ἐν ἐκκλησίαι καθήσθω μετὰ τῶν Κόσμων. Ἐν δὲ τοῖς Ἡρ[οχίοις] καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ἑορ]αῖς, οἱ παρα]υγχάνον]ες ἑρπόν]ων παρ' ἀλλάλος ἐς ἀνδρήι-

vicem firmârunt Hierapytnii & Prianſii, fœderati in ſtelis prius exiſtentibus, quæ propriæ fuere poſitæ Gortyniis & Hierapytniis, & hâc etiam quæ de communi poſita eſt & Hierapytniis & Prianſiis, & in amicitiâ, & in belli ſorte, & in juramentis prius conceptis, tum in ipſis urbibus, tum per univerſum territorium, quà alterutri habentes & potientes fœdus inierunt, in omne ævum. Hierapytnios inter & Prianſios, mutuam fore & æqualem civitatem, & connubia, & poſſidendi jus, & participationem tum divinorum tum humanorum omnium. Quicunque apud alterutros inquilini fuerint, eos & vendentes & ementes, & fœnori dantes & accipientes, & alia omnia permutantes, bono jure fore, ſecundum eas quæ apud alterutros ſubſiſtunt leges. Licitum autem eſto Hierapytnio ſeminare in terrâ Prianſiâ, & Prianſio in terrâ Hierapytniâ, tributa quæ & alii cives pendentibus, ſecundum leges alterutri civitati ſtatas. Si verò Hierapytnius in Prianſium, aut Prianſius in Hierapytnam quid ſubvexerit, immunitas eſto & importanti & exportanti tum res ipſas, tum earundem fructus, ſive per mare, ſive per terram. Quorum verò redditur vectigal, quum per mare fit ſubvectorum exportatio, eorum vectigalia reddito, ſecundum leges alterutri civitati ſtatas. Quoad hæc ſiquis nil offenderit, immunis eſto: Si verò offenderit, multam perſolvat offenſæ reus ſecundum leges alterutri civitati ſtatas. Quo verò commeatu legationes opus habuerint, præbento eum Hierapytnii Coſmi Prianſiis, Prianſii verò Coſmi Hierapytniis. Si verò non præbuerint, ſolvant legationi populares hi vel illi Coſmi ſinguli ſtateras decem. Coſmus autem Hierapytnius Prianſii in curiam ito, & in concione ſedem cum Coſmis habeto. Similiter & Prianſius Coſmus Hierapytnæ in curiam ito, & in concione ſedem cum Coſmis habeto. In Herochiis autem aliiſque feſtis qui præſentes fuerint eunto apud ſe invicem ad ſacras

℣. 10. ἐπὶ ταῖ χώραι αἶ ἑκάτεροι ἔχον]ες. Ita lego pro Pricæano χωρίαι. Et Pricæo valdè placuit ἔχον]ες pro οἰκοῦν]ες, arreptâ hinc occaſione totius edendæ Inſcriptionis. Quod ſi verum fuerit, et deſcribendum eſſet diviſis vocabulis χώραι αἰ pro Pricæano uno χωραίαι, ut D. Lucæ x. 13. χωρὴ ζίν pro Χωραζίν.

℣. 21. ὑπεχθῆ]. ſubvehat: formatum, ut opinari licet, à Cretico-Dorico ὑπεχθέομαι, idem ſignificante ac ὑπάγομαι, unde inferius ℣. 25. ὑπεχθεσίμων idem fortè ac ὑπαγωγίμων.

℣. 26, 28. Ἑκα]έρη. Subſcripſi in utroque verſu ἰῶ]α dativi finale, pariterque ℣. 60, omiſſum incuriâ marmorarii.

℣. 29. Πρειγήια δὲ ὧ κα χρείαν ἔχηι πορηίω Cretico-Doricè pro πρεσβεῖα δὲ ὧ κα χρείαν ἔχηι πορείου. Vide quod ſuprà annotatum eſt ad vocem πρειγευτὰς pag. 125. Eſt verò πορεῖον id ipſum quod μεθόδιον, hoc eſt legativum, ſeu commeatus publicè legatis datus, de quo ſimiliter cautum eſt à Smyrnæis, inter Marm. Oxon. pag. 8. Τοῖς δὲ πρεσβευ]αῖς δό]ω μεθόδιον Καλλῖνος ὁ ταμίας.

℣. 37. Ἡρ[οχίοις] aut ita explenda eſt lacuna, aut Ἡρ[αίοις]. Pro Ἡροχίοις facit Heſychius, cui Ἡρόχια, Θεοδαίσια. Erant verò Θεοδαίσια feſtum Creticum, idem ac cæteris Græcis Διονύσια, vide infrà pag. 134. Faciet tamen pro Ἡραίοις Ἡραῖος menſis Creticus Junonius, infrà etiam pag. 137. notatus.

ον,

ον, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι πολῖται. Ἀναγινωσκόντων δὲ ταὶν στάλαν κατ' ἐνιαυτὸν οἱ τὸ κ' ἀεὶ κοσμέντες παρ' ἑκατέροις ἐν τοῖς Ὑπερβωΐοις, καὶ προπαραγγελλόντων ἀλλάλοις πρὸ ἁμερᾶν δέκα ᾗ καὶ μέλλοντι ἀναγινώσκειν. Ὁποῖοι δὲ καὶ μὴ ἀνάγνωντι, ἢ μὴ παραγγήλωντι, ἀποτεισάντων οἱ αἴτιοι τούτων στατῆρας ἕκατον, οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι Κόσμοι τῶν Πριανσιέων ταῖ πόλει, οἱ δὲ Πριανσιέες Ἱεραπυτνίων ταῖ πόλει. Αἰ δέ τις ἀδικοίη τὰ συγκείμενα κοιναῖ διαλύων, ἢ Κόσμος, ἢ ἰδιώτας, ἐξέστω τῶι βωλομένωι δικάξασθαι ἐπὶ τῷ κοινῷ δικαστηρίῳ, τίμαμα ἐπιγραψάμενον τᾶς δίκας, κατὰ τὸ ἀδίκημα ὃ κά τις ἀδικήσηι. Καὶ εἰ κα νικάσηι, λαβέτω τὸ τρίτον μέρος τᾶς δίκας ὁ δικαξάμενος, τὸ δὲ λοιπὸν ἔστω ταῖν πόλεων. Αἰ δέ τι, Θεῶν βωλομένων, ἕλοιμεν ἀγαθὸν ἀπὸ τῶν πολεμίων, ἢ κοιναῖ ἐξοδούσαντες, ἢ ἰδίαι τινὲς παρ' ἑκατέρων, ἢ κατὰ γᾶν ἢ κατὰ θάλασσαν, λανχανόντων ἑκάτεροι κατὰ τὸς ἄνδρας τὸς ἕρποντας, καὶ τὰς δεκάτας λαμβανόντων ἑκάτεροι ἐς τὰν ἰδίαν πόλιν. Ὑπὲρ δὲ τῶν προγεγονότων παρ' ἑκατέροις ἀδικημάτων, ἀφ' ὧ τὸ κοινοδίκιον ἀπέλιπε χρόνω, πειρασάσθων ταὶν διεξαγωγὰν οἱ σὺν Ἐνίπαντι καὶ Νέωνι Κόσμοι, ἐν ὧι κα κοιναῖ δόξηι δικαστηρίῳ ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσι, ἐπ' αὐτῶν κοσμόντων, καὶ τὸς ἐγγύος καταστασάντων ὑπὲρ τούτων, ἀφ' ἇς κα ἁμέρας ἁ στάλα τεθῆι, ἐμ μηνί. Ὑπὲρ δὲ τῶν ὕστερον ἐγγινομένων ἀδικημάτων προδίκωι μὲν χρήσθων, καθὼς τὸ διάγραμμα ἔχει. Περὶ δὲ τῶ δικαστηρίω, οἱ ἐπιστάμενοι κατ' ἐνιαυτὸν παρ' ἑκατέροις Κόσμοι πόλιν στανύεσθων ἂγ κα ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσι δόξηι. Ἑξᾶς τὸ ἐπικριτήριον τελεῖται, καὶ ἐγγύος καθιστάν-

epulas, juxta atque alii cives. Omni autem ævo qui poſthac apud alterutros Coſmi ſuant, ſtelam quotannis legunto in feſto Hyperboiorum, & denuntianto ſibi invicem antequam lecturi ſunt dies decem. Utri autem non legerint, aut non denuntiaverint, qui eorum in cauſâ fuerint ſolvant ſtateras centum; Hierapytnii quidem Coſmi Prianſiorum civitati, Prianſii verò Coſmi civitati Hierapytniorum. Si verò quis injuſtè egerit, mutua conventa violans, ſeu Coſmus ſuat, ſeu privatus, licebit ei qui voluerit litem ad commune tribunal intendere, adſcriptâ litis æſtimatione, ſecundum noxam quam quis commiſerit. Et ſi cauſâ vicerit, tertiam mulctæ partem qui litem intenderat accipito; ac reliquum civitatum eſto. Si autem, Diis volentibus, boni quid ab hoſtibus capiamus, ſeu publicè expeditionem facientes, ſeu privatim ex alterutris aliqui; idque ſive per mare, ſive per terram, ſortiuntor alterutri pro numero virorum egredientium, decimaſque in civitatem propriam alterutri recipiunto. Quod autem injurias apud alterutros illatas attinet, à quo tempore commune jus defecerit, motas de iis controverſias dirimunto qui ſunt cum Henipante, & cum Neone Coſmi, quo utriſque civitatibus viſum fuerit tribunali, dum ipſi in Coſmatu fuerint; ſuperque his ſponſores ſiſtunto, ab eâ die quâ poſita fuerit ſtela, menſe ſaltem uno. Aſt quoad alias in poſterum injurias patrono utuntor defenſore, eo quo in diagrammate habetur modo. Quod autem commune attinet tribunal, quotannis apud alterutros conſtituti Coſmi urbem, quam viſum fuerit utriſque civitatibus, ſtatuunto. Deinceps ſacrum ob ineuntes judices peragatur, ſponſoreſque ſiſtun-

ŷ. 40. Ὀι τὸ κ' ἀεὶ. Pricæo τόκαι. vid. ſuprà notatum p. 124.

ŷ. 43. Παραγγήλωντι. Fabuli errato pro ἴωντι. Ita enim Cretici pro παραγγείλωσι.

ŷ. 47. τὰ συγκείμενα κοιναῖ. Pricæo excidit κοιναῖ, in utrâque deſcriptione. Eidem ŷ. 48 βωλομένοι.

ŷ. 50. νικάσηι, *cauſa vincat*. Pricæo mendoſe νικαθῆι, ut etiam in præcedenti verſu ἐπιγραψάμενος.

ŷ. 52. ἕλοιμεν, i. e. *capiamus* primâ perſonâ plurali, pro quo Pricæus tertia ſingulari ἕλοι μὲν

ŷ. 53. ἐξοδυσαντες. Ita ſcilicet in ipſo lapide marmorarius, & in charactere minuſculo Pricæus. ἐξοδεύσαντες voluit Reineſius, non advertens ευ ſyllabam alienam eſſe ab harum civitatum dialecto. Legendum igitur ἐξοδώσαντες, ut apud Polybium de Lyttiis Creteoſibus, *Hiſt. lib.* 4. Λυττίων ἐξωδευκότων εἰς τὴν πολεμίαν πανδημεί. Mallem tamen, ſi lapis id forte pateretur, ἢ κοινᾶ ἔξοδον ποιῶντες, ἢ ἰδίαι τινὲς παρ' ἑκατέρων.

ŷ. 59. Ὀι σὺν Ἐνίπαντι καὶ Νέωνι Κόσμοι, i. e. *Collegæ cum Henipante & Neone Coſmi* Henipanti enim & Neoni hoc anno propria fuere Protocoſmis in Hierapytnâ & Prianſio nomina: vide ſuperius notata ad verſ. 1. Pricæo & Reineſio συνεστᾶντι κοινᾶν, *populo ſive univerſitati communitatum*: viris illis doctiſſimis duplicem quendam Doriſmum in voce nihili κοινᾶν tanquam pro κοινῶν poſitâ ſtatuentibus.

ŷ. 62. ἀφ' ἇς κα ἁμέρας ἁ στάλα τεθῆι ἐν μηνὶ, i. e *à die quo poſita fuerit ſtela menſe uno*. Pricæo ἇς ταῦτα τεθείμενοι, unde & in verſiculo lapidis ſeptimo ſuſtinuit explere τεθειμμένοις.

ŷ. 64. Καθὼς τὸ διάγραμμα ἔχει, non aliter ac Demoſthenes, Ἅπαντα ἐκ τοῦ διαγράμματος, i. e. *ſecundum deſcriptum ſchema νόμων κελεύει*. Orat. περὶ συμμοριῶν.

ŷ. 66. στανύεσθων *ſtatuant*, à themate Cretico στανύω pro ἱστάω, voce mediâ, & terminatione Atticâ, ut antea χρήσθων, ποιησάσθων, & activa παρεχόντων, στασάντων &c. apud has duas Atticâ origine civitates: ita enim à Poliade Minerva apud utraſque cultâ conjecturandum.

ŷ. 67. Ἑξᾶς τὸ ἐπικριτήριον τελεῖται. Pro quo Pricæus ἐπὶ Κριτήριον, vocem unam, ut exiſtimo, malè in duas dirimens. Idem etiam τελεῖται pro τελέσαι, i. e. θῦσαι per neſcio quem Doriſmum interpretatur. Mihi verò τελεῖται mendoſè videtur inciſum pro τελῶνται aut τελεῖται, ut ſupra verſu 22, ἀτέλεια pro ἀτελεία. Et per ἐπικριτήριον voce unâ intelligi malim id quod aliàs vocatur εἰσιτήριον, i. e. ſacrum ob ineuntes ſeniores, ma-

 των,

των, ἀφ' ἇς κὰ ἁμέρας ὀπίσταν]ι ἐπὶ τὸ ἀρχεῖον, ἐν Διμήνοι. Καὶ διεξαγόν]ων ταῦτα ἐπ' αὐτῶν κοσμόν]ων κατὰ τὸ δοχθὲν κοινᾶ σύμβολον. Αἰ δὲ κὰ μὴ ποιήσων]ι οἱ Κόσμοι καθὼς γέγραπ]αι, ἀπο]εισάτω ἕκαστος αὐτῶν σταῆρας πεν]ήκον]α, οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι Κόσμοι Πριανσίων τᾶι πόλει, οἱ δὲ Πριάνσιοι Κόσμοι Ἱεραπυτνίων τᾶι πόλει. Αἰ δέ τι καὶ δόξηι ἀμφο]έραις ταῖς πόλεσι βωλευομέναις ἐπὶ τῶι κοινᾶι συμφέρον]ι διορθώσασθαι, κύριον ἔσ]ω τὸ διορθωθέν. Στασάν]ων δὲ τὰς στάλας οἱ ἐνεστακότες ἑκα]έρη Κόσμοι ἐπ' αὐτῶν κοσμόν]ων, οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι ἐν τῶι ἱερῶι τᾶς Ἀθαναίας τᾶς Πολιάδος, καὶ οἱ Πριάνσιοι ἐν τῶι ἱερῶι τᾶς Ἀθαναίας τὰς Πολιάδος. Ὁπότεροι δὲ κὰ μὴ στάσωντι καθὼς γέγραπ]αι, ἀποτεισάν]ων τὰ αὐτὰ πρόστιμα, καθὼς καὶ περὶ τῶν δικαίων γέγραπ]αι.

to, ab eâ die quâ præſident in curiâ, ſpatio ſaltem bimeſtri. Et hæc quoque tranſigunto dum in Coſmatu fuerint, juxta placitum auctoritate communi ſymbolum. Si verò, prout hîc præſcriptum habetur, Coſmi non fecerint, ſolvat eorum unuſquiſque ſtateras quinquaginta; Hierapytnii quidem Coſmi Prianſiorum civitati, Prianſii verò Coſmi civitati Hierapytniorum. Si autem utriſque civitatibus in commune bonum conſulentibus viſum fuerit quid rectiùs ſtatuere, ratum firmumque eſto quod ſtatuerint. Stelas verò conſtituti in alterutrâ civitate Coſmi, dum ipſi in Coſmatu fuerint, ſtatuunto; Hierapytnii quidem in fano Minervæ Poliadis, Prianſii quoque in fano Minervæ Poliadis. Utri autem non ſtatuerint, prout hîc præſcribitur, mulctam ſolvant eandem quæ in capite de juribus præſcripta eſt.

giſtratuſve judices, locum ſuum in curiâ capeſſentes, celebrari ſuetum. Tale quid in hoc planè commate innuitur, quale erat Athenienſium εἰσιόντες τῆ βωλῆς εἰσιτήρια θύειν. *Demoſth. de falsâ Legat.*

ỳ. 68. ἐν Διμήνοι, i. e. *in menſium duorum ſpatio*, malè Priceo ἐνδυμήνοι. Hæſit igitur in literis intellectum certè omnem fugientibus. At Reineſio quæ vox fuerit ſubolebat.

ỳ. 70. Κατὰ τὸ δοχθὲν κοινᾶ σύμβολον, i. e. *ſecundum placitum ſententiâ communi ſymbolum*: ubi *ſymbolum* habemus peculiari iſtâ, quam Harpocration ex deperditis Iſæi & Demoſthenis adduxit, ſignificatione. σύμβολα enim interpretatur συνθήκας, ἃς ἂν ἀλλήλαις αἱ πόλεις θέμεναι τάτ]ωσι πολίταις, ὥστε διδόναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια, i. e. *pacta, de quibus cùm inter ſe mutuò convenerit civitatibus, eadem civibus ſuis injungunt, ad jura reddenda & accipienda.*

ỳ. 74. βωλδιομβώεις. βωλευομένοις & Priceo, & ipſi etiam marmorario, ſed mendoſè.

ỳ. 77. Ἱεραπύτνιοι *Hierapytnii*. Operæ pretium erit hic in ipſo tabulæ fine, veram ſuam lectionem civitati Creticæ aſſerere; quod etiam ex nummis ΙΕΡΑΠΥΤ. inſcriptis fecit illuſtriſſimus Spanhemius *de præſt. numiſm. p.* 339. Alios tamen ΙΕΡΑΠΥΘΝΙΩΝ ſub Caligulâ affert Vaillantius: & ita ſemel edidit Gruterus. Dioni lib. 36. τὰ Ἱεράπυδνα. Verum autem nomen & origo nominis apud Strabonem, lib. 10. τὸ Ἴδης λόφος Πύτνα, ἀφ' ἧ Ἱεράπυτνα ἡ πόλις. Ibi πύτνα quid ſignificat declarat iſtud alterum Ἱερὰ πέτρα hodiernum Græcorum, & *Girapetra* Italorum nomen. *Vide Tournefortii Itiner. Ep.* 1.

Fragmentum Stelarum quæ in præcedente fœdere tanquam Gortyniis & Hierapytniis poſitæ memorantur: in quo quidem & juramentum ſervari contigit, quod Gortynii, adeoque & Prianſii, Hierapytniis præſtare tenebantur, è Grutero, p. DV. repertum in Cretâ inſulâ.

. . . . . Αἰ δέ τι καὶ δόξη βωλδιομβώεις ἐπὶ τῷ κοινᾶ συμφέρον]ι ἐπιδιορθῶσαι, ἢ ἐξελὸν, ἢ ἐνβαλὲν, μὴ ἔνορκον ἔσω. Ὅ, τι δὲ ἐγράψαιμεν ἐνορκόντε ἔσω, καὶ ἔνσπον.

. . . . *Si viſum fuerit in commune bonum conſulentibus rectius quid ſtatuere, aut demere, aut inſerere; neu ſtatim virtute juramenti id ratum eſto. Quodcunque verò ſcripſerimus, virtute & juramenti & libamenti id ratum eſto.*

Ὅρκος.

Ὀμνύω τὰν Ἑστίαν, καὶ τὸ ΑΟΡΑΤΡΙΟΝ (ſic) καὶ Ζῆνα Δικ]αῖον, καὶ Ἥραν, καὶ Ἀθαναίαν Ὠλερίαν, καὶ Ἀθαναίαν Πολιάδα, καὶ Ἀθαναίαν Σαμωνίαν, καὶ Ἀπόλλωνα Πύθιον, καὶ Λατῶ, καὶ Ἄρ]εμιν, καὶ Ἄρεα, καὶ Ἀφροδίταν, καὶ Κωρῆτας, καὶ Κύρβαν]ας, καὶ Θεὸς πάν]ας καὶ πάσας· (1) Ἡμὰν· Ἐγὼ εὐνοήσω τοῖς ἐπίπασι Ἱεραπυ]νίοις τὸ ἅπαν]α χρόνον, ἁπλόως καὶ ἀδόλως, καὶ τὸ αὐτὸν φίλον καὶ ἐχθρὸν ἕξω, καὶ πολεμήσω ἀπὸ χώρας πάν]ι σθένει ὧ καὶ οἱ ἐπίπαν]ες Ἱεραπύτνιοι,

Juramentum.

Juro Veſtam, & AOPATRION, *& Jovem Dictæum, & Junonem, & Minervam Oleriam, & Minervam Poliada, & Minervam Samoniam, & Apollinem Pythium, & Latonam, & Dianam, & Martem, & Venerem, & Curetas, & Corybantas, & Deos Deaſque omnes: Verè: Ego benevolentiam ſervabo univerſis Hierapytniis in omne ævum, ſincerè & abſque dolo; eundemque ac illi amicum habebo atque inimicum; èque territorio ubi & univerſi Hierapytnii, totis viribus belligerabo;*

(1) Ἡμὰν. i. e. *Amen.* Vide pag. 136.

ϗ τὸ δίκαιον δώσω, ϗ ἐμμενῶ ἐν τοῖς συγκειμένοις, ϗ οὐ κακοτεχνήσω οὐδὲν τῶν ἐν τᾶδε ἰσοπολιτείᾳ γεγραμμένων, οὔτε λόγῳ, οὔτε ἔργῳ, οὐδὲ ἄλλῳ ἐπιτρέψω ἑκὼν ϗ γινώσκων παρευρέσει οὐδεμίᾳ, οὐδὲ τρόπῳ οὐδενί. Αἱ δέ τι ἐπιορκήσαιμι τῶν ὤμοσα, ἢ τῶν συνεθέμαν, τός τε Θεὸς τὸς ὤμοσα ἐμμανίας ἦμεν, ϗ ἐξόλλυσθαι κακίστῳ ὀλέθρῳ, ϗ μήτε γᾶν μήτε δένδρεα καρπὸν φέρειν, μήτε γυναῖκας τίκτειν κατὰ φύσιν, τῶτε πολέμῳ νικέεσθαι. Εὐορκῶσι δὲ ἀμῖν τός τε Θεὸς ἵλεος ἦμεν, ϗ γίνεσθαι πάντα ἀγαθά.

judicia quoque ſubibo, maneboque in his conventis; neve quicquam imminuam in hoc communis civitatis fœdere ſcriptorum, neque verbo, neque facto; neque alicui alii id permittam volens ſcienſque quocunque aut commento, aut prætextu. Si verò eorum quæ juravi quid pejeravero, Deos quos juravi mihi iratos imprecor; meque peſſimo exitio duint; quin neque terra neque arbores fructum ferant; neque fœminæ ſecundum naturam pariant; bello denique devincar. Bene verò jurantibus Deos nobis fore propitios, & bona provenire omnia.

Neceſſarium duxi hìc adjicere nonnulla ab eodem viro doctiſſimo ad alias in Aſiaticis Antiquitatibus Inſcriptiones adnotata; ad quæ in præcedentibus commentariis (ỷ. 29, 37, 40.) *Lector remittitur.*

[*Pag.* 125.] Πρειγυτὰς, *legatos.* Palam fit per hoſce lapides quam verè olim Creticæ linguæ varietatem cecinerit Homerus, Odyſſ. τ. 175. Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· i. e. *Cretæ diverſis lingua eſt diverſa popellis*: idque ob permiſtos indigenis Ἐτεοκρήταις, ſive veris antiquis Cretenſibus, Achivos, Dorienſes & Pelaſgos advenas; ſive, ut inquit Scylax, Lacedæmonios, Argivos, Athenienſes, alioſque ex aliis Græciæ partibus colonos. Ἐτεοκρητῶν igitur crediderim fuiſſe non nota aliàs vocabula, πρειγυτὰς, πρείγιστοι, τὰ πρειγήια, ἁ πρειγεία, Saxiis, Rhauciis, Prianſiis, & Latiis uſitata; pro quibus cæteri Græci, immò & Cretenſes quàm plurimi dixerunt, πρεσβευτὰς, πρεσβύτατοι, τὰ πρεσβήια, ἁ πρεσβεία. Hinc quibuſdam antiquis viſum fuit operæ pretium gloſſarum Creticarum lexica contexere: atque eorundem non inane ſpicilegium undequaque collectorum congeſſit doctiſſimus J. Meurſius, in opere poſtumo de Cretâ, lib. 4. cap. 15.

[*Pag.* 134.] Ἐν Θεοδαισίοις hoc eſt apud Cretenſes Διονυσίοις. Θεοδόσιος enim Heſychio Διόνυσος.

[*Pag.* 137.] Μηνὸς Ἡραίω, *menſe Heræo*, ſeu Junonio, ab Ἥρας, i. e. *Junone*, poſtea Junio, detritis duabus literis, à Romanis dicto, quem tamen priſci Latini, Aricini Prænestinique, Junonium dixerunt, *Macrob. ſat.* 1. 12. & Ovid. Faſt. vi. 61. *Eſt illis menſis Junonius*, &c.

[*Pag.* 124.] Οἱ δὲ Κόσμοι οἱ τὸ κα ἀεὶ Κοσμῶντες, i. e. *Coſmi autem qui eâ in perpetuum auctoritate fuerint.* His planè gemina occurrunt in præclaro Oxonienſi marmore, commune illud Hierapytniorum & Prianſiorum fœdus exhibente, quod primus, inter obſervationes ad Apuleii apologiam, doctiſſimus Pricæus edidit. Excepto quod in noſtro marmore plenius legatur TOKAAEI, in iſto verò TOKAEI, eliſo priore A. Utrobique igitur hæc ſic videntur diſtinguenda, οἱ τὸ κα ἀεὶ, aut cum eliſionis notulâ, οἱ τὸ κ' ἀεὶ, intromiſsâ ſcilicet inter τὸ ἀεὶ Creticâ expletivâ κα. Reſtat igitur ut τὸ & ἀεὶ eâdem, ac τὸ νῦν, aut τὸ πρὶν, conſtructione gaudeat; neque locum in his habeat Doricum adverbium τόκα pro τότε aliàs uſitatum; quanquam rejectâ priore lectione, nullâque finalis ει juſtâ habitâ ratione, Pricæus illud huc adſciverit; edideritque οἱ τόκαει Κοσμόντες, i. e. *pro tempore Coſmi exiſtentes.*

[*Pag.* 136.] Ἡμὰν, i. e. *Verè*, Græcè ἀληθῶς, ὄντως, πεπιστωμένως. Poſt invectum autem accentuum Græcanicorum uſum vox ημαν à Grammaticis in duo, hoc eſt ἦ μαν peſſimè diſcerpta eſt. Eſt enim adverbium jurandi, ab Hebræo אמן puriſſimè traductum, quod & juramentorum formulis præfixum originem dedit vocabulo Græco OMNYMI.

EXCERPTA

EXCERPTA QUAEDAM

E X

THOMÆ SMITH, B.D.

De Septem Aſiæ Eccleſiis Epiſtolâ

Londini in Quarto, M.DC.LXXVI. per T. R. excuſâ.

[Pag. 35.] CLXVIII. Marm.] Smyrnæ, Sepulchrum Sancti Polycarpi ſitum eſt in quâdam ædiculâ, eccleſiæ fortè ſacello, alii, per quam illuc tranſeundum eſt, contiguâ. In hâc exteriori, marmori in foculo jam poſito hæc epigraphe inciſa eſt.
Lin. 2. ΑΔΡΙΑΝΩΙ Lin. 4. ΚΤΙΣΤΗΙ

[Pag. 20.] CLXIX Marm.] Sardibus, intrà arcis aream ſuper capitulum columnæ.
Lin. 3. . . ΟΝ ΚΑΙΣ.
Satìs notum eſt ex Strabone, quàm bene hâc urbe terræ motu plenè dirutâ Tiberius imperator meritus fuerit: in cujus benevolentiæ memoriam hanc columnam ipſi dedicatam fuiſſe, par eſt, quòd credamus.

[Pag. 14.] CLXX. Marm.] Thyatiris, in cœmeterio extra urbem ad notozephyrum perpulchrum monumentum memoriæ Ulpiæ Marcellæ Dianæ ſacerdotis à Senatu & populo dicatum extat cum hâc epigraphe.
Lin. 14. —— ΤΕΙ (*ſed in Anglicâ hujus epiſtolæ Editione* pag. 228. ΤΙ)
Lin. 15, 16. ————————ΑΝ
ΔΡΟΝΕΙΚΟΥ——

[Pag. 12.] CLXXI. Marm.] Ibidem, in medio foro deſuper tecto, ne perpluat, in baſi cujuſdam columnæ hanc epigraphen pulchris & conſpicuis characteribus inciſam reperi.

[Pag. 17.] CLXXII. Marm.] Cùm à Thyatiris verſùs auſtrum uno milliari abeſſemus, monumentum quoddam à longè vidi. Quale eſſet, vellem quidem intueri: ideo propiùs acceſſi, & ſandapilam eſſe lapideam reperi cum hâc epigraphe.
Lin. 6. ΒΗ ΣΕΒΑΣ . . . .

[Pag. 25.] CLXXIII. & CLXXIV.] Hierapoli, dum monumenta aſpicio, haſce inſcriptiones, utpote breves, properante calamo exſcribo.

[Pag. 36, 39.] CLXXV. & CLXXVI. Marm.] Smyrnæ, Armeni unicam habent eccleſiam; in cujus cœmeterio haſce inſequentes inſcriptiones reperi: in auſtrali tractu;
CLXXV. Lin. 1. ΧΑΡΙΤΙΝ ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΤΟΥ
CLXXVI. Lin. 5 ——ΕΙ ΤΟ ΑΡΧΕΙΟΝ.

[Pag. 37, 38.] CLXXVII. Marm.] Ibid. in orientali tractu;
ΤΑΤΙΑΣ ΗΡΩΘΕΜΙΔΟΣ ΜΑΓΝΗΤΙΣ ΑΠΟ ΣΙΠΥΛΟΥ ΖΩΣΑ ΚΑΙ ΤΩ ΥΙΩ ΤΩ ΚΑΤΟΙΧΟΜΕΝΩ ΛΥΣΑΝΙΑ ΛΥΣΑ ΚΑΙ ΤΩ ΠΑΤΡΙ ΑΥΤΟΥ ΛΥΣ.

[Pag.

[Pag. 37.] CLXXIX. Marm.] Ibid. in eodem tractu.

Lin. 1. ΟΙ * ΘΕΟΤΑΤΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΣΕΟΥΗΡΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝ-ΕΙΝΟΣ - - - ΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣ

6. ΥΜΩΝ ΑΥΤΟΝ ΕΚΟΥΣΙΩ ——————————

8. ———————————————— ΑΥΤΟ ΔΙΚΑΙΟΤΑΤΟΝ

12. ΕΠΡΕΣΒΕΥΕΝ ——————————

[Pag. 40.] CLXXX. Marm.] In craſſum *(hoc)* marmor incidi, cujus ſuperior pars effracta erat, in angiportu, quà itur in regiam viam verſùs pontem.

Lin. 3. ———————— ΚΟΡΙΣΘΗΝ - - -

4. . . . . ΠΑΡΧΕΙΝ ———————— ΓΑΙΟΝ . . .

6. ———————————— ΥΠΟΜΝΗΜΑ

7. ΤΩΝ ΩΣ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΠΑ . . . . ΣΥΝΕΧΩΡΗΕΝ

Lin. 9. IMP. CAESAR T AELIVS HADRIANVS ANTONINVS AVGVSTVS PIVS SEXTILIANO ACVTIANO SENTENTIAM DIVI PATRIS MEI . . SI QVID PRO SENTENTIA DIXIT R: SCRIBERE TIBI PERMITTO RESCRIPSI RE COGN. VNDEVICENSIMVS ACT. VI. IDVS APRIL ROMAE CAES . . . ANTONINO II. ET PRAESENTI II. COS.

. . . . ΙΣ ΕΣΦΡΑΓΙΣΘΗ ΕΝ ΡΩΜΗ ΠΡΟ ΤΡΙΩΝ ΝΩΝΩΝ ΜΑΙΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ ΚΑΙΣΑΡΙ. Τ. ΑΙΛΙΩ ΑΔΡΙΑΝΩ ΑΝΤΩΝΕΙΝΩ ΤΟ Β. ΓΑΙΩ ΒΡΟΥ . . . ΠΡΑΙΣΕΝΤΙ ΤΟ Β. ΥΠΑΤΟΙΣ. ΠΑΡΗΣΑΝ ΕΦΑ. ΜΑΚΡΕΙΝΟΣ ΣΙΜΠΝΑΣ ΛΑΤΑΝΙΟΣ ΦΛΑΟΥΙΟΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΙΑΝΟΣ ΛΑΙΤΙΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ ΑΙΛΙΑ Μ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΡΙΣΠΟΣ Α. ΑΙΚΙΝΝΙΟΣ ΑΛΒΕΙΝΙΑΝΟΣ Μ. ΚΟΣΚΩΝΙΟΣ ΚΑΡΙΚΟΣ. ΤΙ. ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΑΚΤΙΟΣ . . . . . .

. . . EDI . . . EX FORMA SENTENTIAM VEL CONSTITVTIONEM.

CLXXVIII. *Marm. non exſcripſit* Thomas Smith. *Unde autem & hoc &* CLXXIX. *&* CLXXX. *habuerit* Humphridus Prideaux, *lege priùs pag. 505. lin. 6.* Tria hæc marmora &c.

* Quod eſt παραχάραγμα ſculptoris.

EXCERPTA EX ANGLICA

RICHARDI BENTLEY, D.D.

In Phalaridis Epiſtolas Diſſertatione

Londini per J. H. 1699. in 8vo. excusâ.

In MARMOR I. *Epoch.* 50, 51, 70, 72.

[Pag. 39. Edit. Differt.] THE *Arundel* Marble makes *Steſichorus* [a] *come into Greece* no ſooner than Olymp. LXXIII, 3. I have a great Veneration for that incomparable Monument; but I cannot but diſſent from it in this particular, both upon the Authorities already produced, and for a reaſon that I will now propoſe, and ſubmit to the Reader's Judgment. *Simonides*, as I will ſhew immediately, was no leſs than LXXII Years old, Olymp. LXXIII, 3. the Year that *Steſichorus* came into *Greece* according to the Marble. And I think, that even *Steſichorus* himſelf can ſcarce be ſuppoſed older: for LXXII is a competent Age to undertake ſuch a long Voyage. *Simonides* then, if the Marble ſay true, was as old as *Steſichorus*: but we have *Simonides*'s own word to the contrary, where he cites *Steſichorus* in company with *Homer*, as an ancient Author; [b] he is ſpeaking of *Meleager*,

[a] Ἀφ' οὗ Στησίχορος ὁ ποιητὴς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀφίκετο. Marm. Arund. [b] Apud Athenæum, lib IX. p. 172.

Ὃς δουρὶ πάντας νίκασε νέους
Δινάεντα βαλὼν Ἄναυρον ὑπὲρ
Πολυβότρυος ἐξ Ἰωλκοῦ.
Οὕτω γὰρ Ὅμηρος ἠδὲ Στησίχορος ἄεισε λαοῖς.

That excell'd all the young Men in caſting the Javelin, throwing it from Iolcus *over the River* Anaurus; *as* Homer *and* Steſichorus *ſung to the People.* Now I appeal to any Man of Judgment and Acquaintance with the Writings of the Ancients; if he can think *Simonides* would ſpeak thus of one of his Contemporary Lyrics. They were all Rivals and Enemies one to another. *Pindar* ſometimes makes Reflections [c] upon *Bacchylides*, and this *Simonides* that we are ſpeaking of: and 'tis always to their Diſparagement. Much leſs then would *Simonides*'s covetous Humour, [d] that the Ancients tax him of, which made him envy all that intercepted any gain from him, have ſuffer'd him to do honour to *Steſichorus*, in joyning him with *Homer*; had that *Himeræan* been then alive to have rival'd him in his Trade. Perhaps it may be objected, that *Simonides*, though he was of a good Age at Olymp. LXXIII, 3. might not be an Author till afterwards; and ſo *Steſichorus* might be dead, before *Simonides* ſet up for a Poet. But [e] *Herodotus* gives an Anſwer to this, when he ſays, that *Simonides* made Odes upon *Eualcidas* of *Eretria* for his Victories at the Olympian or ſome of the other Games. For *Eualcidas* was [f] kill'd juſt after the burning of *Sardes*, which was Olymp. LXIX. So that *Simonides* was famed for his Poetry, for at leaſt twenty Years, before *Steſichorus* came into *Greece*, according to the Marble.

It remains now, that I give an account of *Simonides*'s Age. There are three Periods in the *Arundel* Marble, where *Simonides* is mention'd.

(1) Olymp. LXXII, 4. Simonides, *the Grandfather of* Simonides *the Poet, a Poet too himſelf,* . . . . . . *at* Athens.

(2) Olymp. LXXV, 3. Simonides, *the Son of* Leoprepes, *the* Cean, *that found the Art of Memory, got the Prize at* Athens, *as Teacher of a Chorus: when* Adimantus *was Archon.*

(3.) Olymp LXXVII, 4. Simonides *the Poet died, being 90 years old, when* Theagenides *was Archon.*

The learned [g] Editors of the *Marmora* have committed ſome Miſtakes in the Explication of theſe three Periods; but I think I have met with ſomething, that will ſet the whole matter right.

The Perſon in the ſecond Period was our *Simonides* the Lyric: who made an Epigram upon his own Victory, this very Victory here mention'd, when *Adimantus* was Archon: 'Tis extant in the [h] Scholiaſt on *Hermogenes.*

Ἦρχε μὲν Ἀδείμαντος Ἀθηναίοις, ὅτ' ἐνίκα
Ἀντιοχὶς Φυλὴ δαιδάλεον τρίποδα.
Ξεινοφίλου δέ τις υἱὸς Ἀριστείδης ἐχορήγει
Πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῷ.
Ἀμφὶ διδασκαλίῃ δὲ Σιμωνίδῃ ἕσπετο κῦδος
Ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρέπεος.

A part of it is produc'd by * *Plutarch*; Εἶγε Σιμωνίδης μὲν ἐν γήρᾳ χοροῖς ἐνίκα, καὶ τοὐπίγραμμα δηλοῖ τοῖς τελευταίοις ἔπεσιν,

Ἀμφὶ διδασκαλίῃ δὲ Σιμωνίδῃ ἕσπετο κῦδος
Ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρέπεος.

The Subſtance of it is this; *That in the year when* Adimantus *was Archon at* Athens, *the Chorus of the Tribe* Antiochis *got the Prize,* Ariſtides *being the Furniſher*

[c] Vid. Od. II. Olymp. & III. Nem. & II. Iſth. [d] Pind. 2 Iſth. Callimachus apud Scholiaſt. Athenæus, p. 656 Syneſ. Ep. 49. Suid. v. Σιμων. [e] Herod v. 102. [f] Herod. ibid. (1) Σιμωνίδης ὁ Σιμωνίδου πάππος τοῦ ποιητοῦ, ποιητὴς ὢν καὶ . . . . . ηνι καὶ Δαρεῖος τελευτᾷ. (2) Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπους, ὁ Κεῖος, ὁ τὸ μνημονικὸν εὑρών, ἐνίκησεν Ἀθήνησι διδάσκων, ἄρχοντος Ἀθήνησι . . . . γχοτω. (3) Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἐτελεύτησεν βιοὺς ἔτη ἐνενήκοντα, ἄρχοντος Ἀθήνησι Θεα . . . . νίδου. [g] Vid. notas Seldeni & Lydiatt. [h] P. 410. * Plut. An Seni, &c.

of

of it, and Simonides *the Son of* Leoprepes *the Teacher, who was then* 80 *Years old.* 'Tis as plain, I think, as the Sun at Noon-day, that the Marble and the Epigram ſpeak of the ſame Victory. And we have it here from *Simonides*'s own mouth, that the 80th Year of his Age falls in with Olymp. LXXV, 3. in *Adimantus*'s Government. And of this ſame Victory and Epigram, the words of [i] *Valerius Maximus* are to be underſtood; *Simonides*, ſays he, *HIMSELF glories, that he was Teacher of a Chorus in the* LXXXth *year of his Age.* And for thoſe other words of the Marble, ὁ τὸ μνημονικὸν εὑρὼν, *who invented the Art of Memory, Simonides* himſelf is the beſt Commentator. For in this very year he made an Epigram in Commendation of his Memory;

> [k] Μνήμη δ' ἔ τινα φημὶ Σιμωνίδῃ ἰσοφαρίζειν
> Ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρέπεος.

No body, ſays he, *has a Memory like to* Simonides, *who am* 80 *years of Age, the Son of* Leoprepes.

And now that we have eſtabliſh'd this point, 'tis an eaſy matter to explain the third Period in the Marble; which belongs to the ſame *Simonides.* For he was 80 years old Olymp. LXXV, 3. and, ſays the Marble, Olymp. LXXVII, 4. Simonides *died at* 90. Now the Interval between thoſe two Olympiads is IX compleat Years, and incluſively X. And with this the Teſtimonies of [l] *Suidas* and *Ariſtophanes*'s Scholiaſt exactly agree. *Simonides*, ſay they, *lived* 89 *years, and died Olymp.* LXXVIII. They were 89 compleat years, and he had juſt enter'd upon the [m] 90th. And what the Marble puts at Olymp. LXXVII, 4. *Suidas* with *Diodorus* and others, puts at LXXVIII, 1. For the *Archontes* in the Marble, are all along one year before the Accounts of other Chronologies.

And then the firſt Period of the Marble hath little of difficulty, ſince both the others are ſetled. The *Simonides* there mention'd, was Grandfather to him that we have been ſpeaking of. The Pedegree lies thus.

Simonides.
Leoprepes.
Simonides.

'Tis a known thing, that among the ancient *Greeks* the name of the Grandfather was commonly given to the Nephew, according to that of the Poet [n].

> Ἱππόνικος Καλλίε, κὀξ Ἱππονίκε Καλλίας.

Now ſuppoſe this *Simonides* was no more than XL. years old, when his Nephew was born; at this Olympiad in the Marble, LXXII, 4. he muſt be CIX. So that I would fill up the gap in the Inſcription thus; ποιητὴς ὢν καὶ αὐτὸς τελευτᾷ Ἀθήνησιν. Simonides *the Poet DIED at* Athens. For what elſe can he be mention'd here for, at that exceeding old age?

Now to ſumm up our Argument about *Steſichorus*; If *Simonides* was LXXX years old at Olymp. LXXV, 3. as we have proved beyond all Contradiction; he muſt then have been LXXII years of Age at Olymp. LXXIII, 3. the year that *Steſichorus* took his Voyage into *Greece*, according to the Marble. And this was the thing that I undertook to prove; and I conceive, that the whole is a clear and convincing evidence, that *Steſichorus*'s Age was much earlier than the Marble has placed it.

EPOCH. 40.

[Pag. 205.] I affirm, that the Marble Chronicon ſays nothing here about ATHENS, or a STAGE. I will ſet down the whole Paragraph, as it was publiſh'd from the Original by Mr. *Selden* and Mr. *Young*.

[i] Val. Max. VIII, 7. Simonides poeta octogeſimo anno & docuiſſe ſe carmina, & in eorum certamen deſcendiſſe ipſe gloriatur. [k] Ariſt. Orat. Tom 3. p 645. [l] Suid. v. Σιμων. Schol. Ariſtoph. Veſp. p 362. [m] Lucian ſays, above 90. ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα. in Macrob. [n] Ariſtoph. Aves p. 379.

Αφ' ȣ̃ ἐν Αθ . . . αις κωμω . . . ρ . . . εθη . . . σανι . . . . των Ικαριέων ηὑρέτης Σȣσαρίων
καὶ δολον . . τεθ . . ππω τον ισχα . . . . δ . . . . αρσιχο . . . . . . νοινȣ . . . ερ . . . ος . . . .

In this worn and broken condition the paſſage was printed by Mr. *Selden*; and the Supplements that have been made to it ſince, are only learned mens Conjectures; and may lawfully be laid aſide, if we have better to put in their places. The firſt word of it, ἐν αθ . . . . αις, Mr. *Selden* gueſs'd to be ἐν ἀθήναις *in Athens:* wherein he is follow'd by *Palmerius, Pearſon, Marſham*, and every body ſince. But, with humble ſubmiſſion to thoſe great names, I am perſwaded it ſhould not be ſo corrected. For the Author of the Marble, when he would ſay, *In Athens*, always uſes Αθήνησιν, and never ἐν Αθήναις. So in line the 5th Αφ' ȣ̃ δίκη Αθήνησι, and 33. Αφ' ȣ̃ Αθήνησι, and 61. . . ἐν Αθήνησι, and 70. Ἐνικησεν Αθήνησι διδάσκων, ſo in 79, 81, 83, 85: beſides what comes almoſt in every Epoch of it, Ἄρχοντος Αθήνησιν. 'Tis not credible therefore, that in this ſingle paſſage he ſhould ſay, ἐν Αθήναις. Beſides that it is not true in fact, that *Suſarion* found Comedy at *Athens:* for it was at *Icarius*, a Country Pariſh in *Attica*, as [o] *Athenæus* informs us; which is the reaſon, that [p] *Clem. Alex.* calls *Suſarion* an *Icarian*. And the Marble it ſelf in this very place names the *Icarians*, Των Ικαριέων. But ſurely the ſame perſon could not act *firſt* both at *Icarius* and *Athens*, in Country and City at once. 'Tis obſervable therefore, that in another Epoch, where the Marble ſays, *That Tragedy was firſt acted by* Theſpis, [q] who was an *Icarian* too; there's nothing ſaid of *Athens*.

The whole foundation of this imaginary *Stage* is that fragment of a word . . . . σανι . . . which the very ingenious and learned [r] *Palmerius* fancied ought to be, ἐπὶ σανίσι, *acted upon Boards*; and his Conjecture is approv'd by the great [s] *Pearſon*. This, in the Edition of the *Marmora Oxonienſia*, was, I know not why, chang'd into, ἐν σανίσι, *in Boards*.

I deſir'd my worthy Friend Dr. *Mill*, to examine with his own Eyes this paſſage in the Marble, which is now at *Oxford*, and makes part of the Glory of that noble Univerſity. And he informs me, that thoſe Letters, which Mr. *Selden* and Mr. *Young* took to be ΣΑΝΙ, are now wholly inviſible, not the leaſt footſtep being left of them: and as for ΕΝΑΘ . . the two laſt letters are ſo deface'd, that one cannot be certain they were ΑΘ, but only ſomething like 'em. I am of opinion therefore, that the entire writing in the Marble was not ἐν Ἀθήναις, but ἐν ἀπήναις, *In Plauſtris:* and that ΣΑΝΙ has no relation to Σανίδες, *Boards*; but is the laſt Syllable of a Verb. So that I would fill up the whole paſſage thus: ΑΦ Ου ΕΝ ΑΠηνΑΙΣ ΚΩΜΩδιαι εφερΕΘΗΣΑΝ Υπο ΤΩΝ ΙΚΑΡΙΕΩΝ ΗΥΡΟΝΤΟΣ ΣΟΥΣΑΡΙΩΝΟΣ: that is, *Since Comedies were carried in Carts by the* Icarians, Suſarion *being the Inventor*. That in the beginning the Plays were *carried* about the Villages *in Carts*, we have a witneſs beyond exception;

> [t] *Ignotum Tragicæ genus inveniſſe Camænæ*
> *Dicitur, & PLAUSTRIS VEXISSE poemata Theſpis.*

And ſo the old Scholiaſt upon the place; *Theſpis primus Tragædias invenit, ad quas recitandas circa vicos PLAUSTRO quoque vehebatur ante inventionem ſcenæ.* And I ſuppoſe, it's ſufficiently known, that Ἀπήνη is the ſame with *PLAUSTRUM*. *Heſychius* and *Suidas*; Ἀπήνη, ἅμαξα. *Euſtathius* twice; Ἅμαξαν μὲν καὶ Ἀπήνην εἶπεν τ' αὐτὸν ἐστιν. *Gloſſarium Philoxeni*; *Plauſtrum*, ἅμαξα. *Ploſtrum*, ἅμαξα.

If this Conjecture of mine may ſeem probable, the next, I dare paſs my word, will amount even to certainty. The words in the Marble, as Mr. *Selden* publiſh'd them, are theſe, Καὶ δολον . . τεθ . . ππωπνισχα . . . δ . . . αρσιχο . . . . . . νοινȣ . . . ερ . . ος . . . . Out of which broken pieces the ingenious [u] *Palmerius* endeavour'd to make this Sentence, καὶ Δόλων τεθρίππῳ, ὧ ἰσχάδων ἄρσιχον, πίθον οἴνȣ: that is, *Dolon* (together with *Suſarion*) *was inventor of Comedy; the prize of which was a Basket of Figs, and a Hogſhead of Wine: which were carried home by the Victor in a Chariot with four Horſes.* But he ingenuouſly confeſſes, that

[o] P. 40. [p] Σȣσαρίων Ικαριεὺς. Strom. 1. [q] Suid. Θεσ. [r] Exercit. p. 702. [*Hujus Editionis* p. 214.] [s] Vind. Ignat. ii. 11. [t] Horat. in Art. Poet. [u] Palmer. ibid.

3

he

he never read any thing of this *Dolon* a Comic Poet, nor of ſuch Prizes as a Baſket of Figs, and a Hogſhead of Wine; nor that they were convey'd home in a Chariot. However this emendation of his is approved and follow'd by the learned Publiſher of *Marmora Oxonienſia*.

I was lead by the very Senſe of the place to ſuſpect, that Mr. *Selden* or Mr. *Young* had copied the Inſcription wrong; and that inſtead of ΔΟΛΟΝ . . ΤΕΘ . . ΠΠΩΤΟΝ, they ought to have read it, ἈΘΛΟΝ ΕΤΕΘΗ ΠΡΩΤΟΝ: for the difference in theſe Letters is very ſmall, and ſuch as might eſcape even a curious Eye in ſo dim an Inſcription. I communicated by Letter this ſuſpicion of mine to the Reverend Dr. *Mill*; who will bear me witneſs that I ſent this Correction to him, before he had look'd upon the Stone: and I ask'd the favour of him, that he would conſult the Marble it ſelf; and he return'd me this anſwer, That the writing in the Marble is fair and legible enough in this very manner, ΚΑΙ ΑΘΛΟΝ ΕΤΕΘΗ ΠΡΩΤΟΝ ΙΣΧΑΔΩ .. ΑΡΣΙΧΟ .. ΚΑΙ ΟΙΝΟΥ. I conceive therefore, this whole paſſage ſhould thus be reſtor'd: ϗ ἆθλον ἐτέθη πρῶτον, ἰσχάδων ἄρσιχ☉, ϗ οἴνε ἀμφορεύς. that is, *And the Prize was firſt propoſed, a Basket of Figs, and a ſmall Veſſel of Wine. Dolon*, we ſee, and his *Coach and Four*, are vaniſhed already: and as for the Prizes for the Victory, which *Palmerius* owns he knew nothing of, I think I can fairly account for them out of a paſſage in [x] *Plutarch: Anciently*, ſays he, *the Feaſt of* Bacchus *was tranſacted Country-like and merrily: firſt there was carried* (Ἀμφορεὺς οἴνε) *A VESSEL OF WINE and a Branch of a Vine; then follow'd one, that led a GOAT* (τράγον) *after him; another carried* (ἰσχάδων ἄρριχον) *A BASKET OF FIGS; and laſt of all came the* Phallus (ὁ Φαλλός.) Now as both Tragedy and Comedy had their firſt riſe from this Feaſt of *Bacchus*; the one being invented by thoſe that ſung the [y] *Dithyramb*, and the latter by thoſe that ſung the *Phallic:* ſo the Prizes and Rewards for thoſe that perform'd beſt, were ready upon the ſpot, and made part of the Proceſſion; *The Veſſel of Wine, and the Basket of Figs* were the *Præmium* for Comedy, and *the Goat* for Tragedy. Both the one and the other are expreſſed in theſe Verſes of *Dioſcorides*'s, never yet publiſh'd; which ſhall further be conſider'd in the XI Section, *about the Age of Tragedy:*

> Βάκχ☉ ὅτε τριτὸν κατάγει χορόν, ᾧ ΤΡΑΓΟΣ ἆθλον,
> Χ' ὡ 'τ]ικὸς ἦν ΣΥΚΩΝ ΑΡΡΙΧΟΣ ὕθλ☉ ἔ.ι.

EPOCH 44.

[Pag. 231.] The famous Chronological Inſcription in the *Arundel Marble*, which was made Olymp. CXXIX, in the time of *Ptolemee Philadelphus*, above CCLX years before Chriſt, declares that *Theſpis* was the FIRST that gave being to Tragedy; [z] Ἀφ' ὃ Θέσπις ὁ ποιητὴς . . . . ΠΡΩΤΟΣ ΟΣ ΚΑΙ ΕΔΙΔΑΞΕ . . . . The word πρῶτ☉ is not in the printed Editions: but my Learned Friend Dr. *Mill*, whom I conſulted on this occaſion, aſſures me, 'tis plainly ſo in the Marble it ſelf, which is now at *Oxford*. I ſhall give a further account of this by and by: but allowing even the common Reading, as it's publiſh'd by Mr. *Selden*; yet it's evident and agreed by all, that the Author of this Inſcription delivers this as the Firſt Æra of Tragedy. Beſides him, the Epigrammatiſt *Dioſcorides* gives the Invention of it to *Theſpis:*

> Θέσπιδ☉ εὕρεμα τῦτο, τάδ' ἀγροιῶτιν ἀν ὕλαν
> Παίγνια, ϗ κώμυς τὺς δε τελειοτέρυς
> Αἰσχύλ☉ ἐψύχωσε, νεόσμα ετα χαράξας
> Γράμματα, χειμάῤῥῳ δ' εἷα καταρδόμενα.
> Καὶ τὰ κ^{τ} σκηνὴν μετεκαίνισεν· ὦ σόμα πάντων
> Δέξιον, ἀρχαίων ἦθά τις ἡμιθέων.

Thus the Epigram is publiſh'd by the very learned Mr. *Stanley*, before his

[x] Plut. περὶ φιλοπλετ.   [y] Ariſt. Poët. c. iv.   [z] Lin. 58.

noble Edition of *Æſchylus:* and I have not now leiſure to ſeek, if it was printed any where before. In the third verſe, which is manifeſtly corrupted, Mr. *Stanley* corrected it ὀνήσιμα for νοήσιμα, as appears by his Tranſlation, UTILE; the other word he leaves untouch'd. The Epigram it ſelf is extant in the MS *Anthologia Epigram. Græc* a Copy of which I have by me, by the kindneſs of my Excellent Friend the late Dr. *Edward Bernard:* and there the third verſe is thus:

Αἰσχύλος ἐξύψωσε νονήσμια ευτα χαράξας.

Out of which disjointed words, I have extracted, as I humbly conceive, this genuine Lection:

Αἰσχύλος ἐξύψωσε, νεοσμίλευτα χαράξας
Γράμματα·——

Α, the laſt Letter of νονήσμια, was miſtaken for Λ. Ἐξύψωσεν, he *raiſed and exalted* the ſtyle of Tragedy by νεοσμίλευτα γράμματα, his new made and *new carved* words: which is the very thing, that *Ariſtophanes* aſcribes to him:

[a] Ἀλλ' ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνά·

and the writer of his Life; [b] Ζηλοῖ τὸ ἁδρὸν καὶ ὑπέρογκον, ΟΝΟΜΑΤΟΠΟΙΙΑΙΣ καὶ ἐπιθέτοις χρώμενος. But our Epigramatiſt, though he gives *Æſchylus* the honour of improving Tragedy, is as poſitive, that εὕρεμα *the Invention* of it belongs to *Theſpis:* which will further appear from another Epigram by the ſame hand, made upon *Theſpis* himſelf, and never yet publiſh'd; but it's extant in the ſame Manuſcript Anthology:

Διοσκορίδου εἰς Θέσπιν τραγῳδόν.

Θέσπις ὅδε, Τραγικὴν ὃς ἀνέπλασε πρῶτος ἀοιδὴν,
Κωμήταις νεαρὰς καινοτομῶν χάριτας,
Βάκχος ὅτε τρίτον κατάγοι χορὸν, ᾧ τράγος ἆθλον.
Χ' ὠ 'τικὸς ἦν σύκων ἄῤῥιχος ἆθλος ἔτι.
Οἱ δέ με πλάσσουσι νέοι, τὰ δ' ἡ μυρίος αἰὼν,
Πολλὰ πρὸ σεῦ, φήσει, χἄτερα· τἆλλα δ' ἐμά.

The ſecond Diſtich, which in the MS is faulty and unintelligible, is thus perhaps to be corrected:

Βάκχος ὅτε τριττὸν κατάγοι χορὸν, ᾧ τράγος ἆθλον,
Χ' ὠ 'ττικὸς ἦν σύκων ἄῤῥιχος, ὕθλος ἔτι.

Cùm Bacchus ducat triplicem chorum; cui hircus,
Et cui Attica ficuum ciſta præmium erat, ut adhuc fabula eſt.

[Pag. 238.] I will freely own my Opinion, *That Theſpis himſelf publiſh'd nothing in writing,* &c. But the *Arundel* Marble mentions the Ἄλκηστις of *Theſpis,* &c.

The famous *Heraclides* of *Pontus* ſet out his own Tragedies in *Theſpis*'s name. *Ariſtoxenus the Muſician ſays* (they are the words of [c] *Diogenes Laert.*) *That* Heraclides *made Tragedies, and put the Name of* Theſpis *to them.* This *Heraclides* was a Scholar of *Ariſtotle*'s; and ſo was *Ariſtoxenus* too, and even a greater man than the other: ſo that I conceive, one may build upon this piece of Hiſtory, as a thing undeniable

Now before the date of this Forgery of *Heraclides*'s, we have no mention at all of any of *Theſpis*'s Remains. *Ariſtotle* in his Poetry ſpeaks of the Origin and Progreſs and Perfection of Tragedy; he reads a Lecture of Critic upon the Fables of the firſt Writers: yet he has not one Syllable about any piece of *Theſpis*'s. This will ſeem no ſmall indication, that nothing of his was preſerved; but there's a paſſage in *Plato,* that more manifeſtly implies it. [d] *Tragedy,* ſays he, *is an ancient thing, and did not commence, as people think, from* Theſpis, *nor from* Phrynichus. Now from hence I infer; if ſeveral perſons in *Plato*'s time believ'd Tragedy was

[a] Ariſt Ran. p. 167. [b] Anon. in vitâ Æſch. [c] Laert. Herac. Φησὶ δ' Ἀριστόξενος ὁ Μουσικὸς καὶ Τραγῳδίας αὐτὸν ποιεῖν, καὶ Θέσπιδος αὐτὰς ἐπιγράφειν. [d] Plato in Minoe.

invented

invented by *Phrynichus*, they muſt never have ſeen nor heard of any Tragedies of *Theſpis*. For if they had, there could have been no Controverſie, which of the two was the inventor; for the one was a whole Generation younger than the other. But *Theſpis*'s Tragedies being loſt, and *Phrynichus*'s being the ancienteſt that were preſerv'd, it was an inducement to ſeveral to believe him the firſt Author.

'Tis true indeed, that after the time of *Heraclides*, we have a few Fragments of *Theſpis*'s quoted, and the names of ſome of his Plays: but I will now ſhew, that every one of thoſe paſſages are cited from *Heraclides*'s counterfeit Tragedies, and not the works of the true *Theſpis*.

As for the Author of the *Arundel* Marble, who was but a little younger than *Heraclides*, and *Ariſtoxenus*, and might poſſibly know them both; he is commonly indeed ſuppoſed to mention *Theſpis*'s Ἄλκηστις; for Mr. *Selden* from the broken pieces of the Inſcription concluded that to be the true reading; and his Conjecture has been embrac'd by all that have come after him. I my ſelf too was formerly of the ſame opinion: but being now more concern'd to examine narrowly into it, I am fully ſatisfied, that we were all miſtaken. The words of the Marble are theſe, as Mr. *Selden* copied them. Αφ' ου Θεσπις ο Ποιητης . . . . αχι . . . ος εδιδαξεν αλ . . . στιν . . . . . τεθη . . ραγος . . . . . . But the Reverend Dr. *Mill* aſſures me, that at preſent there's nothing of ΑΛ . . . ΣΤΙΝ to be ſeen; and if any thing can be made of the firſt Letter, it ſeems to be Ο rather than Λ. I ſuppoſe, it's plain enough already from the Epoch about [e] *Suſarion*, that Mr. *Selden* was not over accurate in copying the Inſcription; and this very place before us is another proof of it; for inſtead of ΑΧΙ . . . ΟΣ as he publiſh'd it, I am inform'd by the ſame very good hand, that it's yet legibly and plainly ΠΡΩΤΟΣ ΟΣ. But beſides the uncertainty of this Αλ . . . στιν, which is now wholly defac'd in the Marble, the very Inſcription itſelf evinces, that it ought not to be read ΑΛΚΗΣΤΙΝ. For the Author of it never ſets down the name of any *Play*; not when he gives the date [f] of *Æſchylus*'s firſt Victory; not when he ſpeaks [g] of *Sophocles*'s; not where he mentions [h] *Euripides*'s; nor upon any other occaſion. And it's utterly improbable, that he would do it in one ſingle place, and omit it in ſo many others that equally deſerv'd it. Add to all this, the expreſs Teſtimony of *Suidas*, [i] *That* Phrynicus *was the Firſt, that made Women the Subject of Tragedy*, his Maſter *Theſpis* having introduced no body but Men. There could be no Play therefore of *Theſpis*'s with the Title of *Alceſtis*.

I ſhall now conſider the paſſage in *Clemens Alexandrinus*: [k] Theſpis *the Tragic poet*, ſays that very excellent Author, *writes thus:*

> Ἴδε σοι σπένδω ΚΝΑΞΖΒΙ τὸ λευκὸν,
> Ἀπὸ θηλαμένων θλίψας κνακῶν.
> Ἴδε σοι ΞΘΥΠΤΗΝ τυρὸν μίξας
> Ἐρυθρῷ μέλιτι, καὶ τ σῶν, Πὰν
> Δικέρως, τίθεμαι βωμῶν ἁγίων.
> Ἴδε σοι Βρομίε αἴθοπα ΦΛΕΓΜΟΝ Λείβω——

This ſuppoſed fragment of *Theſpis*, as *Clemens* himſelf explains it, and as I have [l] further proved out of *Porphyry*, relates to thoſe four artificial words, Κναξζβι. Χθύπτης, Φλεγμώ, Δρώψ, which comprehend exactly the whole XXIV Letters of the Greek Alphabet. Now I ſay, if theſe XXIV Letters were not all invented in *Theſpis*'s time; this cannot be a genuine fragment of His.

[Pag. 242.] ——The Alphabet was not compleated till after *Theſpis's* Death.

[Pag. 245.] The next thing is the Age of the true *Theſpis*. And the Witneſs, that upon all accounts deſerves to be firſt heard, is the Author of the *Arundel Marble*: for he is the ancienteſt Writer now extant, that ſpeaks of his Age; he is the moſt accurate in his whole Performance, and particularly he was curious and inquiſitive into the Hiſtory of Poetry and the Stage; as appears from the numerous

[e] See above, p. 206. [f] Lin. 65. [g] Lin. 72. [h] Lin. 76. [i] Suid. in Φρυν. Πρῶτος γυναικεῖον πρόσωπον εἰσήγαγεν. [k] Clem. Strom. v. Θέσπις ὁ τραγικὸς ὧδέ πως γράφει. [l] See my Diſſert. upon *Malal.* p. 47, 48, 49.

Æra's

Æra's there, belonging to the ſeveral Poets; and, which is as conſiderable an advantage as any, we have the Original Stone ſtill among us; ſo that his Numbers (where they are ſtill legible) are certainly genuine; and not liable, as written Books are, to be alter'd and interpolated by the negligence or fraud of Tranſcribers. The remaining Letters of *Theſpis*'s Epoch are theſe; Αφ' ὁ Θέσπις ὁ ποιητὴς . . . . πρῶτος ὃς καὶ ἐδίδαξεν . . . τέθη ὁ . . τράγος: which imply almoſt as manifeſtly, as if the whole was intire, *That* Theſpis FIRST *invented Tragedy, and the* GOAT *was made the Prize for it.* The very year indeed, when this was done, cannot now be known from the Marble; for the Numbers are worn out by time and weather; but we can approach as near to it, as the preſent argument requires. For we are ſure, it muſt be ſome year in the interval between the preceeding and following Epochs; becauſe the whole Inſcription proceeds in due order and ſucceſſion of time. Now the preceding Epoch is, [m] Cyrus*'s Victory over* Crœſus, *and the taking of* Sardes; which, as all the beſt Chronologers, *Scaliger*, *Lydiate*, *Petavius*, &c. agree, was Olymp. LIX, 1. or at loweſt at Olymp. LVIII, 2. The following is, [n] *The beginning of* Darius*'s Reign*, Olymp. LXV, 1.

[Pag. 247.] This account in the Marble eſtabliſhes and is mutually eſtabliſh'd by the Teſtimony of *Suidas*; who informs us, [o] *That* Theſpis *made* (the firſt) *Play at Olymp.* LXI, which Period falls in between the two Epochs, that go before and after *Theſpis*. And Mr. *Selden*, who firſt publiſh'd the Inſcription, and view'd and meaſured the Stone, ſupplies the numbers there from this paſſage of *Suidas*, and [p] *the Space*, he ſays, *where the Letters are defac'd, agree with that Supplement.* Mr. *Selden* has been follow'd by every body ſince; and *Suidas*'s Date is confirmed by another Date about *Phrynichus*, *Theſpis*'s Scholar. *For* [q] Phrynichus *taught at Olymp.* LXVII, which is XXIV years after *Theſpis*, and is a competent diſtance of age between the Scholar and the Maſter.

Marmorum Primi & Secundi Inſcriptiones

Italicè verſæ cum notulis,

PER

SCIPIONEM MAFFEI

Ex ejuſdem * *De Traductoribus Italis* Tractatu.

MARMOR I.

ECCO la regina delle Greche Iſcrizioni, tratta dall' iſteſs' Opera ſopra i marmi d' Oxford. Si ſegnalarono nell' illuſtrarla, e nel comentarla ampiamente il Seldeno, il Lidiato, il Palmerio, il Prideaux. Contiene un monumento inarrivabile d'Iſtoria, e Chronologia, nel quale ſi tratta de' più antichi tempi de' Greci, e ſi fiſſa l' età di fatti, e di perſone laſciata incerta da gli Scrittori tutti. Non già però, che ſi poſſa pretender quì l' iſteſſa ſicurezza, che in una memoria particolare di fatto allor preſente, perchè queſti finalmente non è più che un Autore, il qual fa principio da coſe anche a ſuo tempo molto antiche; ma primieramente egli è Autore antichiſſimo, e tròppo ſuperiore a tutti i Croniſti, che abbiamo, e ſecondariamente

[m] Lin. 57. [n] Lin. 59. [o] Suid. in Θέσπις ἐδίδαξεν ἐπὶ τῆς α' καὶ ξ' ὀλυμπιάδος. [p] Spatio lacunæ annuente. [q] Suid. Φρύνιχος. * [Vide p. 148. & 133. Libri, cui Titulus, *Traduttori Italiani, o ſia notizia de' volgarizzamenti d' Antichi Scrittori Latini, e Greci, che ſono in luce*, &c. In Venezia MDCCXX. per Sebaſtian Coleti, in 8vo.]

3 vedeu-

vedendoſi il ſuo computo regiſtrato in marmo, è credibile, che con autorità pubblica il foſſe, e col fondamento d'altri monumenti anteriori. Comprende lo ſpazio d'anni 1318. fatto principio da Cecrope, che vuol dire quaſi 16. ſecoli avanti il Salvatore: terminava nell' età della prima guerra Punica, cioè dell'eſpedizione in Sicilia contra Cartagineſi, che fu la prima impreſa de' Romani in mare; ma eſſendo tronca la pietra, mancano 88. anni nel fine. Si veggono nel decorſo alcuni ſalti sì grandi da tempo a tempo, che mi fanno dubitar di mancanza anche in mezzo; perchè ſi paſſa dal 938. all'813. dall' 813. al 680. o poco meno; e dal 631. al 494. Non venendoci additata la forma della lapida, o della colonna, nè dello ſcritto, non ſi può far giudicio certo; ma ſe foſſero più pezzi di marmo, forſe alcun ne manca. E' veriſimile, che l'Autore aveſſe notato fin a ſuoi tempi; con che l'Iſcrizione verrebbe ad accoſtarſi a due mill' anni d' età. La lingua in ſoſtanza è la comune, benchè ſeminata d' Ionicíſmi. Una ſimiliſſima congerie d' epoche, preſe da perſone illuſtri, e da coſe avvenute ſi ha in Italiano, ſtampata in gran foglio, e compoſta intorno alla metà del traſcorſo ſecolo. Povera certamente, e diſguſtoſa figura farà queſta mia verſione, ſconneſſa perpetuamente, e lacera, e dalle lacune interrota; dove la Latina, e la volgare ancora, che il mio dottiſſimo compatriotto Monſignor Bianchini inſerì nella ſua *Storia univerſale*, ſenza deformità, o difetto procedono ſeguitamente. Ragione di tal diverſità ſi è l' aver eſſi adottati anche i ſupplementi da' dotti illuſtratori compoſti, dov'io ho ſolamente preſo quel che nel marmo appariva. Ma non ſi può negare, che que' ſupplementi, talvolta aſſai lunghi, non ſieno per lo più arbitrarii, ed incerti, onde a più diſpute, e controverſie dieder motivo. Al mio genio però quadrano aſſai più anche le tronche, e interrotte voci, dove ſon certo, che nulla de' adulterino frammiſchiaſi, e ſingolarmente in un monumento di queſta maniera, e di queſto genere, dove una falſa giunta può alterare un canone d'Iſtoria, o di Cronologia.

Dall'iſteſſo libro.

. . . . Ho deſcritti i ſuperiori tempi incominciando da Cecrope, il primo, che regnaſſe in Atene, fino a gli Arconti Aſtianatte in Paro, e Diognero in Atene.

Da che Cecrope regnò in Atene, e la regione fu detta Cecropia, dove prima da Attèo, nativo dell' iſteſſa, era chiamata Attica, anni 1318.

Da che Deucalione regnò in Licoria preſſo il Parnaſſo, regnando Cecrope in Atene, anni 1310.

Da che nacque lite in Atene fra Marte, e Nettuno per Alinnozio (figl.) di Nettuno, e ill luogo fu chiamato Ariopago, anni 1268. regnando in Atene Cranao.

Da che avvenne il diluvio in tempo di Deucalione, e Deucalione fuggì l'acque di Licoria in Atene . . . . . . e fece ſagrifici per la preſervazione, anni 1265. regnando in Atene Cranao.

Da che Anfittione (figl.) di Deucalione regnò alle Termopile, e ragunò i popoli abitanti in quel contorno, e gli chiamò Anfittioni, e chiamò Pilèa il luogo, dove fino in oggi ſagrificano gli Anfittioni, anni 1258. regnando in Atene Anfittione.

Da che Elleno (figl.) di Deucalione regnò nella Ftiotide, e furon detti Elleni quei che prima ſi chiamavan Greci, ed inſtituirono il certame Panatenaico, anni 1257. regnando in Atene Anfittione.

Da che Cadmo (figl.) d' Agenore venne a Tebe . . edificò la Cadmea, anni 1255. regnando in Atene Anfittione.

Da che . . . . dominarono la Laconia anni 1252. regnando in Atene Anfittione.

Da che la nave . . dall'Egitto navigò in Grecia, e fu denominata cinquantiremia, e le figliuole di Danao Amimone, e . . ed Elice, ed Archedice, tratte a ſorte dall'altre . . . e ſagrificarono preſſo al mare ſul lido a Lindo nell'iſola di Rodi, anni 1247. regnando in Atene Erittonio.

Da che Erittonio fatti i primi giuochi Panatenaici attaccò la carretta, e fece vedere il certame, e gli Ateniesi . . . . e . . . . della madre de gli Dei apparve ne' Cibeli, e Jagnide Frigio inventò primò i flauti . . . e primo fece ſentire la muſica detta Frigia, e l'altre modulazioni della madre de gl'Iddii, di Dioniſio, di Pane, e . . . . anni 1242. regnando in Atene Erittonio, che accoppio il cocchio.

Da che Minoſſe . . . . Cidonia, e fu trovato il ferro in Ida, inventori eſſendone i Dattili Idei, Celmio, e . . . . regnando in Atene Pandione.

Da che Cerere venuta in Atene piantò le biade . . . . di Trittolemo figl. di Celeo, e di Neera anni 1145. regnando in Atene Erittèo.

Da che Trittolemo ſeminò . . . . in Raria, chiamata Eleuſina anni 1142. regnando in Atene . . .

Da che . . . . . publicò la ſua poeſia, il ratto della fanciulla, il ricercarla di Cerere, e la . . . di coloro, che riceveano il grano, anni 1135. regnando in Atene Erittèo.

Da che . . . face vedere le ſacre funzioni in Eleuſina, e publicò le poeſie di Muſeo . . . . . . Erittèo figl. di Pandione.

Da che ſi fece Purificazione la prima volta . . . . regnando in Atene Pandione figl. di Cecrope.

Da che in Eleuſina ill giuoco gimnico . . . . .

Da che . . . . e le feſte Licèe furon celebrate in Arcadia . . . di Licaone ſi davano . . : regnando in Atene Pandione figl. di Cecrope.

Da che . . . d'Ercole . . . regnando in Atene Egeo.

Da che fu careſtia di grani in Atene, e conſultato . . . . foggiacere, che Minos giudicaſſe eſſer convenienti, anni 1031. regnando in Atene Egeo.

Da che Teſeo le dodici Città dell'Attica raccolſe in una, e il governo, e la democrazia . . . . d'Atene celebrò il giuoco de gl'Iſtmii dopo aver uccifo Sini, anni 995.

Da che dalla . . . . regnando Teſeo in Atene.

De che in Argo Adraſto . . . regnarono, e l'agone . . . anni 987. regnando Teſeo in Atene.

Da che i Greci marchiarono a Troja anni 954. del regno di Meneſteo in Atene l'anno decimoterzo.

Da che Troja fu preſa anni 945. del regno di Meneſteo in Atene l'anno vigeſimo ſecondo, a' 24. del meſe de Aprile.

Da che Oreſte . . . . alla figliuola d'Egiſto . . . nell'Areopago, che da Oreſte fu vinta, anni . . . regnando in Atene Demofonte.

Da che Teucro fabricò . . . . in Cipro anni 938. regnando Demofonte in Atene.

Da che . . . Eſeſo, Eritra, Clazomene . . Coloſone, Miunte . . . . . Samo . . e ſi celebrarono la feſte Panionie, anni . . . regnando in Atene . . . l'anno decimoterzo.

Da che Eſiodo il Poeta fiorì anni 67 . . regnando in Atene . . .

Da che Omero il Poeta fiorì anni 643. regnando in Atene Diogneto.

Da che Fidone Argivo . . . fece, e fece la moneta d'argento in Egina, eſſendo l'undecimo da Ercole, anni 631. regnando in Atene . . .

Da che Archia figl. di Evageto, eſſendo il decimo da Temeno, conduſſe da Corinto una colonia in Siracuſa . . . regnando Eſchilo in Atene l'anno vigeſimo primo.

Da che governò per anno Creonte anni 420.

Da che . . . . . anni 418. eſſendo Arconte Liſia in Atene.

Da che Terpandro Leſbio, il figl. di Derdeneo, le modulazioni . . . ſuonò, e l'accuſa dinanzi al popolo ripulſò, anni 381. Arconte Dropilo in Atene.

Da che A . . . regnò ſopra i Lidii . . . . . Arconte in Atene Ariſtocle.

Da

Da che Saffo paſſò di Mitilene in Sicilia, fuggendo . . . eſſendo Arconte in Atene Critia primo, e ſignoreggiando in Siracuſa i confinanti. . .

Da . . . . prendendo Cirra, e fù celebrato il giuoco gimnico con premio di guadagno dalle ſpoglie, anni 327. Arconte in Atene Simo . . .

Da che il certame con premio di corona fu novamente celebrato anni 318. Arconte in Atene Damaſio ſecondo.

Da che in Atene la Comedia fu rappreſentata ſopra tavole, inventori Suſarione, e Dolone Icarieſi . . quadriga . . . di vino . . . .

Da che Piſiſtrato ſi fece tiranno in Atene Anni 297. Arconte . . .

Da che Creſo . . . dell'Aſia . . . Delfo . . . Arconte in Atene Eutidemo.

Da che Ciro Re de' Perſiani preſe Sardi, e Creſo da . . ingannato . . . . . . e in tempo di queſto fu Ipponatte componitor di Jambi.

Da che Teſpi il Poeta . . . rappreſentò l'Alceſte . . fu propoſto un montone . . . anni ducento . . . . Arconte in Atene . . . primo.

Da che Dario regnò ſu i Perſiani, morto Mago, anni . . . Arconte . . .

Da che Armodio, e Ariſtogitone uccisero Ipparco figl. di Piſiſtrato . . . e gli Atenieſi . . . i Piſiſtratidi . . . . delle mura, anni 248. Arconte in Atene . . . .

Da che conteſero la prima volta i cori degli uomini, il che avendo inſegnato Ipodico Calcideſe, vinſe, anni dugento quaranta . . . Arconte Liſagora in Atene.

Da che . . . . in Atene, anni 231. eſſendo Arconte d'Atene Pitocrito.

Da che in Maratona ſeguì il combattimento de gli Atenieſi co' Perſi . . . . di Dario . . . . Capitano fu vinto da gli Atenieſi, anni 227. Arconte in Atene . . . ſecondo. Nella battaglia combattè Eſchilo il Poeta . . . 35.

Da che Simonide avo del Poeta, e Poeta anc'eſſo . . . . in Atene, e Dario morì, e regnò il figliuolo Serſe . . . . Arconte Ariſtide in Atene.

Da che il Poeta Eſchilo vinſe la prima volta nella Tragedia, ed il Poeta Euripide nacque, e Steſicoro Poeta in Grecia . . . . anni 222. Arconte Filocrate in Atene.

Da che Serſe congiunſe il ponte di barche nell'Elleſponto, e . . . ſeguì il conflitto alle Termopile, e la battaglia navale tra Greci, e Perſiani a Salamina, nella quale fur vincitori i Greci, anni 217. Arconte Calliade in Atene.

Da che ſeguì a Platèa il combattimento degli Atenieſi con Mardonio Capitano di Serſe, in cui vinſero gli Atenieſi, e Mardonio morì in battaglia: e il fuoco . . . in Sicilia all'Etna, anni 216. Arconte in Atene Santippo.

Da che Gelone figl. di Dinomeno occupò la tirannide . . . anni 215. eſſendo Arconte in Atene Timoſtene.

Da che Simonide figl. di Leoprepo da Cea, inventor dell'arte della memoria, vinſe inſegnando in Atene, e furon poſte le immagini d'Armodio, e d'Ariſtogitone, anni dugento . . . Arconte in Atene Adimanto.

Da che Gerone tiranneggiò in Siracuſa anni 208. Arconte eſſendo in Atene . . . Fu anche Epicarmo Poeta in tempo di queſto.

Da che Sofocle figl. di Sofillo Coloneſe fu vincitore nella Tragedia, eſſendo d'anni 28. anni 206. Arconte in Atene Apſefione.

Da che in Egoſpotamo cadde il ſaſſo, e Simonide il Poeta morì, eſſendo viſſuto anni 90. anni 205. Arconte in Atene Teagenide.

Da che morì Aleſſandro, e il figliuolo Perdicca regnò tra' Macedoni, anni 199. eſſendo Arconte d'Atene Eutippo.

Da che Eſchilo Poeta, viſſuto anni 69. morì in . . di Sicilia, anni 193. Arconte in Atene Callia primo.

Da che Euripide in età d'anni 43. fu vincitor la prima volta nella Tragedia, anni . . . . Arconte in Atene . . . . . in tempo d'Euripide, Socrate, ed Anaſſagorà.

Da che Archelao regnò tra' Macedoni, morto Perdicca, anni . . . Arconte Aſtifilo in Atene.

Da che Dioniſio fu tiranno di Siracuſa, anni 147. Arconte in Atene Euttemone.

Da

Da che Euripide . . . . morì, anni 145. Arconte Antigene in Atene.

Da che Soſocle Poeta, viſſuto anni 91. mori; e Ciro . . . . Arconte in Atene Callia ſecondo.

Da che Teleſte . . . . fu vincitore in Atene, anni 139. Arconte Micone in Atene.

Da che . . . . . quelli ch'erano andati . . . Ciro, e mori Socrate Filoſofo . . . anni 70. anni 137. Arconte in Atene Lachete.

. . . . in Atene, anni 35. Arconte in Atene Ariſtocrate.

Da che . . . . riano fu vincitore nel Ditirambo in Atene, anni . . .

Da che Filoſſeno Ditirambiſta mori, in età d'anni 60. anni cento . . . . Arconte Pitea in Atene.

Da che Anaſſandride il Com . . . . . . in Atene Callia.

Da che Aſtidamante vinſe in Atene, anni 109. Arconte Aſ. . . . . in Atene. Si abbruggiò in quel tempo . . . .

. . . . avvenne de' Tebani, e Lacedemoni, dove i Tebani furon vincitori, anni 107. Arconte in Atene Franſiclide . . . . . regnò.

Da che Steſicoro ſecondo da Imera vinſe in Atene, e fu fabricata Megalopoli . . . .

Da che morì Dioniſio Siciliano, e occupò la tirannide Dioniſio il figliuolo, e Ale . . . . . regnò, anni 104. Arconte in Atene Nauſigene.

Da che i Foceſi in Delfo . . . . . in Atene Ceſiſodoro.

Da che Timoteo viſſuto anni 90. morì, an. . . . . . . ſopra i Macedoni regnò, e mori Artaſerſe . . . . il figliuolo . . . . . vinſe, anni 93. Arconte Agatocle in Atene.

. . . . anni 91. Arconte in Atene Calliſ. . . . . .

Da che . . . . .

. . . .

. . . .

. . . .

NOTE.

Marm. Oxon. pag. 325. μηνὸς Θαργηλιῶνος ἑβδόμῃ φθίνοντος· ſi rende, *menſis Thargelionis die ſeptimo ante finem*; il qual dire in Latino reſta oſcuro, e merita per altro d'eſſer dichiarato ſtudioſamente, eſſendo il giorno, in cui fiſſa queſto Croniſta il gran fatto della preſa di Troja. L'erudito traduttore Italiano ci aggiunſe la ſpiegazione: *cioè nel dì 27. del meſe:* ma veramente ἑβδόμῃ φθίνοντος riviene a i 24; perchè gli antichi Greci nell'ultima decina de' giorni del meſe contavano a ritroſo, computando i termini, come i Latini nelle Calende loro. Perciò in Ariſtofane quel debitore afflitto numerando i pochi giorni, che rimanevano a finire il meſe, va dicendo: πέμπτη, τετρὰς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα. che l'interprete Latino oſcuramente tranſporta, *quinta, quarta, tertia, ſecunda*; mentre ſignifica: *ventiſei*, 27, 28, *e dopo queſto* 29. ſeguendo, *e finalmente il tremendo, abominato, ultimo giorno del meſe.* Ricorda uno de gli Scholiaſti, che così contavano al fin del meſe, οὐ προστιθέντες, ἀλλ' ἀφαιροῦντες *non aggiungendo, me levando*, quaſi ſeguitaſſero τὰ τῆς Σελήνης φῶτα ἔτω μειούμενα· *il diminuir della Luna.*

Alla pag. 325. dove ſi ha *anni* DCLXXX. nell'originale in maggior carattere appar veſtigio di lacuna, che rende il numero incerto; e così in qualch'altro luogo. Nell'iſteſſa all'Epoca 35. καὶ τὴν δίκην. nel majuſcolo è, καὶ τὴν ἔμπροσθέ μου δίκην. anderebbe forſe ἔμπροσθεν τοῦ δήμου, come moſtra d'aver letto l'interprete Latino.

MARMOR II.

Queſta Iſcrizione ſi ha nel belliſſimo libro intitolata *Marmora Oxonienſia.* Contiene una lega de gli Smirneſi, e de' Magneſiani in favore di Seleuco Callinico Re di Siria, e di molt'altre vaſte Provincie nell'Aſia. Fu collocata nel Tempio di Venere Stratonicide, e in altri publici luoghi poco meno di venti ſecoli fa. Vi ſi aggiungono due Decreti de gli Smirneſi concernenti la ſteſſa lega. E' ſoverchio ripeter

peter più coſe nelle paſſate avvertite; e ſoverchio altresì ſarebbe illuſtrarla dopo i dotti comenti de' primi editori.

Da i Marmi d'O X F O R D.

Ha decretato il popolo col parer de' Governatori. Poſciachè, quando già il Re Seleuco aſſalì la Provincia Seleucide, benchè molti pericoli, e grandi circondaſſero la Citta noſtra, e'l paeſe, conſervò il popolo verſo di lui la benevolenza, e l'amicizia, non atterrito dall' irruzion de' nimici, nè curando la ruina delle ſoſtanze, ma tutto diſprezzando a fronte del perſiſtere nella ſua deliberazione, e dell'intereſſarſi ſecondo il poter ſuo, come da principio intrapreſe: per lo che il Re Seleuco, piamente diſpoſto in quanto ſpetta a gli Dii, ed amoroſamente in quanto ſpetta a' genitori, magnanimo eſſendo, e ben ſapendo rendere beneficj, onorò la noſtra Città per la benevolenza del popolo, e per la paſſione, che avea preſa ne' ſuoi affari, e par eſſer preſſo di noi erette ſtatue al Dio Antioco ſuo padre, e alla Dea Stratonica madre del padre ſuo, onorati con degni onori e in comune dalla moltitudine, e privatamente da eiaſcun de' Cittadini, e confermò al popolo il viver con le ſue leggi, e il governo popolare; e ſcriſſe ancora a' Re, e a' Principi, e alle Città, e a' popoli, avere approvato, che il Tempio di Venere Stratonicide ſia aſilo, e che la noſtra Citta ſia ſacra, e parimente aſilo. Ma ora avendo il Re fatta eſpedizion militare nella Seleucide, i Governatori deſiderando che paſſino al Re le coſe proſperamente, hanno ſpedito a gli abitanti in Magneſia, ed a quei che campeggiano cavalieri, e fanti, e hanno mandato Dionigi, un del lor numero, per eſortargli a mantener ſempre amicizia, e lega in guerra col Re Seleuco; promittendo, che ſe favoriranno le coſe ſue, ed averanno i ſuoi amici, e nimici anch'eſſi per tali, e dalla parte del popolo, e dalla parte del Re tutto ſarà corteſia, e favore ver loro, e beneficj ſaranno renduti degni della loro elezione. I Magneſiani però invitati, e pronti anch'eſſi a mantener col Re amicizia, e lega, e a conſervar la ſua grandezza, le coſe da' Governatori richieſte hanno avidamente accettate, e promettono d'aver l'iſteſſo animo del noſtro popolo intorno ad ogni vantaggio del Re Seleuco, e ci hanno mandato Legati Potamone, e Ierocle ſcelti dagli abitatori, e Damone, ed Apolloniceta da' campeggianti, i quali ci ſignificaſſero, e ci portaſſero la convenzione, ſecondo la quale intendono, che ſi accordi l'amicizia con eſſi. Avendo però i Legati condotti alla preſenza del popolo ragionato d'ogni coſa a tenore di quanto è ſcritto nella convenzione: ſi con buona fortuna, ſi è preſo di ſtabilire amicizia co' Magneſiani per tutti i vantaggi del Re Seleuco, e di deſtinare ad eſſi tre Legati, i quali quella convenzione che al popolo piacerà, portino loro, e trattino delle coſe in eſſa ſcritte, e gli eſortino ad accettare, e adempiere quanto nella convenzione ſerà ſcritto. E ſe i Magneſiani accetteranno, gli faciano giurare i Legati deſtinati ſecondo il giuramento nella convenzione deſcritto.

Ma dopo ch'avranno i Magneſiani accettato, e ſigillata la convenzione, e giurato, e ſaranno tornati i Legati, ſi adempiano anche tutte l'altre coſe nella convenzione deſcritte. E queſto decreto ſi ſcriva in atti ſecondo la legge, e ſi ſcriva anche nelle colonne, nelle quali anche la convenzione ſi ſcriverà. Chiamino i ſacerdoti del Senato anche i Legati venuti di Magneſia al convito nel Pritanio A' Legati deſtinati dia il viatico . . . . Callino Camerlingo, per quanti giorni decreterà il popolo delle rendite della Citta. Giorni ſi decretaron cinque Legati ſi deſtinarono Fanodemo . . . Dionigi di Dionita, Parmeniſco di Piteo.

Eſſendo Pontefice Egéſia, a Portantecorona Pitodoro, nel meſe Lencone, ſia con buona fortuna.

Con queſti patti hanno contratta amicizia gli Smirneſi, e gli abitatori di Magneſia, così cavalieri, e fanti che ſono in Città, come che ſono al campo, ed altri abitanti. Hanno data gli Smirneſi la Cittadinanza a' Magneſiani, cavalieri, e pedoni che ſono in Città, e che ſono al campo, e a gli altri abitanti della Città; per lo che lega, e amicizia per gl'intereſſi del Re Seleuco manterrano i Magneſiani al detto Re con tutto affetto per ſempre; e conſervando a lor potere quelle coſe che ricevettero dal Re Seleuco, al Re Seleuco le renderanno. Amminiſtreranno

la Republica inſieme con gli Smirneſi ſecondo le leggi della Città ſenza tumulto, e amici, e nimici averanno i medemi che gli Smirneſi. Giureranno e Magneſiani a' Smirneſi, e Smirneſi a' Magneſiani, gli uni egli altri di eſſi il giuramento nella convenzione deſcritto. Effettuati i giuramenti, le querele nate fra eſſi per la guerra ſiano abolite tutte; e non ſia lecito a verun di eſſi accuſare per coſe operate nella guerra nè in via di giudicio, nè in qualſiſia altro modo; altrimenti ogni accuſa, che naſceſſe, ſia invalida. Si è dunque data a gli abitanti in Magneſia, cavalieri, e pedoni della Città, e del campo la Cittadinanza di Smirna con uguaglianza, e ſimilitudine a gli altri Cittadini; parimente ſi è data la Cittadinanza anche a gli altri che abitano in Magneſia, pur che ſian liberi, e Greci. Riferiſcano al popolo i ruoli de' Magneſiani, cavalieri, e pedoni della Città, e del campo, gli ſcrivani militari, la nota degli altri abitanti quelli, che da' Magneſiani ſaran deputati. Quando gli ſcrivani preſenteranno i ruoli, e gli uomini deputati la nota degli altri abitanti, diano loro il giuramento i Cenſori ſopra gli ardenti ſacrifici del Tempio di Cibele; cioè a gli ſcrivani d'aver con ottima fede riferita la nota degli eſiſtenti preſſo di loro, cavalieri, e pedoni, ordinati nella Città, e nel campo; e a coloro, che porteranno la nota degli altri abitanti, d'averla parimente addotta di quelli, che ſono abitanti in Magneſia, liberi, e Greci. I regiſtri preſentati ſaranno da' Cenſori conſegnati all' Archiviſta del Senato, e del popolo; il quale debba riporgli nel luogo publico. Diſtribuiſcano i Cenſori per via di ſorte tutti i preſentati nomi nelle tribù, e gli deſcrivano ne' cataloghi degli eleggibili a ſorte; e i deſcritti in eſſi partecipino di tutte quelle coſe, che ſon comuni a gli altri Cittadini. Uſino però i Cittadinizzati ne' contratti, e nelle querele con gli Smirnei anche in Magneſia le leggi de gli Smirnei. Ricevaſi anche in Magneſia la Moneta della Città come legitima. Ammettano i Magneſiani il Prefetto, che ſarà mandato dal popolo, per aver in poteſtà la chiavi, per eſſer di preſidio alla Città, e per mantenerla al Re Seleuco. Aſſegnino que' di Smirna caſe per abitazione a coloro che ſaranno ſpediti da Magneſia, con quanti letti piacerà al popolo, per ſei meſi dal tempo che la convenzione ſarà ſigillata. Prenda le caſe a pigione il cuſtode delle comuni entrate inſieme co' Governatori; e la ſpeſa ſi contribuiſca dalle rendite della Città. Si faranno giurare gli abitatori di Magneſia del numero de' cavalieri, e ſanti di Città, e che ſtanno diſpoſti negli alloggiamenti, e gli altri ammeſſi alla Cittadinanza queſto giuramento.

Giuro per Giove, per la Terra, per il Sole, Marte, Pallade bellicoſa, Diana, la Madre Sipilena, Apolline Pandio, e per gli altri Dei tutti, e tutte, e per la fortuna del Re Seleuco; ſtarò a' patti, che ho ſtabiliti con gli Smirneſi, in ogni tempo; e manterrò così la lega in guerra, come l'amicizia col Re Seleuco, e con la Città di Smirna: e quelle coſe, che ho ricevute dal Re Seleuco conſerverò per quanto ſarà in mio potere, e renderò al Re Seleuco; e nulla traſgredirò di quanto è nella convenzione, nè interpreterò male le coſe ſcritte in eſſa in verun modo, nè con verun artificio: e governerò concordemente ſenza tumulto ſecondo le leggi de gli Smirneſi, e i decriti del popolo: e conſerverò inſieme con eſſo il viver con le proprie leggi, e lo ſtato popolare, e gli altri privilegi conceduti a gli Smirneſi dal Re Seleuco con tutta attenzione in ogni tempo: e nè io farò ingiuria a niſſun di loro, nè permetterò altrui di farla per quanto è in poter mio: e venendo a mia notizia, che alcuno inſidiaſſe alla Città, o a qualche luogo di eſſa, o pregiudicaſſe allo ſtato popolare, o all' uguaglianza, l'indicherò al popolo Smirneſe, e queſto ajuterò con ogni sſurzo, e con tutta paſſione, e non l' abbandonerò per quanto ſarà in poter mio. Se ſtarò al giuramento, ben m'avvenga; ſe avrò ſpergiurato, ruina a me, e a' miei diſcendenti.

Si faranno giurare anche gli Smirneſi da' Magneſiani queſto giuramento.

Giuro per Giove, per la Terra, per il Sole, Marte, Pallade bellicoſa, e Diana, e la Madre Sipilena, e Venere Stratonicide, e per gli altri Dei tutti, e tutte: ſtarò per ſempre a' patti, che abbiamo fermati con gli abitanti di Magneſia, cavalieri, e pedoni che ſono in Città, e che ſon diſpoſti ne gli alloggiamenti, e con gli altri ammeſſi alla Cittadinanza; nulla traſgredendo di quanto ſta nella convenzione, nè tirando al peggio le coſe in eſſa deſcritte nè con arte, nè con machina niuna: e

farò

Digitized by Google

ſarò amico del Re Seleuco, e della gente di Magneſia, ſtia in Città, o negli alloggiamenti, e de gli altri abitanti in Magneſia, quanti ſaranno liberi, e Greci; e gli riconoſcerò tutti per Cittadini, eſſi, ei nati da eſſi, ugualmente, e ſimilmente a gli altri Cittadini; e ſortite loro le tribù, riporrò chiaſcheduno in quella, che gli ſarà toccata; e nè io farò ingiuria a niſſun di eſſi, nè permetterò altrui di farla per quanto è in poter mio, e d'alcun ſentendo, che inſidiaſſe loro, o a chi diſenda da loro, o alle loro ſoſtanze, l' indicherò quanto più preſto potrò, e caldamente porgerò ajuto, e gli farò partecipi de' Magiſtrati, e dell'altre publiche coſe della Città, di cui partecipano gli altri Cittadini. Se ſtarò al giuramento, ben m'avvenga; ſe avrò ſpergiurato, ruina a me, e a'miei diſcendenti.

Deputino gli Smirneſi, e i Magneſiani perſone d'una parte, e d'altra, quante crederanno eſſer baſtevoli a dar giuramento alla moltitudine di Smirna, e di Magneſia; e proveggan queſti, ordinando il giorno avanti, che reſtino in Città, finchè il giuramento ſecondo il patto è terminato. Facciaſi giurare il giuramento ſopra deſcritto da' deputati di Magneſia a gli Smirneſi, e da que' di Smirna a' Magneſiani. Le vittime per gli ſacrificj da giurare i patti, le prepari a Smirna Callino di quella caſſa, che il popolo decreterà; e a Magneſia que' camerlinghi, a' quali dalla plebe ſarà ordinato. Gli uni, e gli altri ſcrivano in colonne la convenzione, e le dedichino gli Smirneſi nel Tempio di Venere Stratonicide, e in Magneſia al Meandro in quel di Diana Leucofriena; e i Magneſiani in piazza preſſo l'ara di Bacco, le ſtatue de i Re, e nel Tempio d'Apollo a Pandi, e nel Grineo pur nel Tempio d'Apollo. Ponga altresì l'Archiviſta del Senato, e del popolo le copie della convenzione nel luogo publico. Sigillino le convenzioni, la data a gli Smirnei quelli che ſaran deputati dal Comune de' Magneſiani così co' loro particolari anelli che improntano, come con quel del Comune; la data a' Magneſii gli Smirneſi, e Governatori, e Cenſori, col ſigillo della Città, e col loro. Le quali coſe dall'uno, e dall'altro popolo felicemente ſi adempiano.

Ha decretato il popolo col parer de' Governatori. Poſciachè il popolo provide perfettamente a tutti gli avvantaggj del Re Seleuco, e prima amplando il ſuo regno, e conſervando le coſe ſue quanto era poſſibile, onde molte delle proprie ſoſtanze vide ruinate, e diſtrutte, e molti pericolo ſoſtenne per mantener l'amicizia col Re Seleuco; ed ora che affaticandoſi di conſervare, e ſtabilire la ſua grandezza quanto è poſſibile, contraſſe amicizia co' Magneſiani, e co' ſoldati campeggianti a cavallo, ed a piedi, e con gli altri abitanti in Magneſia, perchè oſſervino la ſocietà dell'armi, e la benevolenza col Re Seleuco: giudicando neceſſario alla Città di comprendere anche il caſtello detto Magneſia vecchia, e por preſidio in eſſo, acciochè ricevuto dalla Città anche quel luogo, ſia ogni coſa all'intorno piu ſicura per il Re Seleuco, ha ſpedito a gli abitatori del luogo, e gli ha invitati ad abbracciar l'amicizia del Re Seleuco, e a conſegnar le chiavi al Prefetto mandato dal popolo, e a ricevere il preſidio, che inſieme con eſſi conſervi il luogo al Re Seleuco; promettendo, che così facendo eſſi, la Città ſarà piena d'affetto, e di corteſia verſo di loro. Glabitanti del luogo abbracciando con tutta prontezza l'amicizia col Re Seleuco, hanno accettato quanto è ſtato ordinato dal popolo, e conſegnate le chiavi al Prefetto dal popolo ſpedito, e ricevuto il preſidio della Città per il luogo. Sia con buona fortuna, è ſtato preſo, ch' eſſi ſien Cittadini, e che appartenga anche a loro, quanto a gli altri Cittadini appartiene: e che le due tenute loro, sì quella che Antiocho dio, e ſalvatore lor concedette, e sì quella di cui ſcriſſe Aleſſandro, che la godeſſero ſenza aggravio di decima, e ſe la noſtra Città acquiſtaſſe il tratto di paeſe poſſeduto da quelli, ch' abitavano prima in Magneſia; queſte tre tenute le godano immuni, e reſti loro l'iſteſſa eſenzion da gabelle, ch' hanno al preſente: e a quei che foſſero ſenza terreni ſi debba dare gratuitamente una poſſeſſione di quattro ſtadii delle adjacenti alla Terra.

Dover ancora Timone, e i fanti ſotto Timone ordinati, ſeparati dalla Falange per la cuſtodia del luogo, goder la Cittadinanza, e la ſteſſa eſenzione dalle gabelle de gli altri. Dover parimente Omane, e i Perſiani, che ſon ſotto il ſuo comando, e gli Smirneſi mandati a preſidiare il luogo, Menecle altresì, e i comandati da lui, aver la Cittadinanza, e l'altre ágevolezze, che averan gli altri di Magneſia. Si è

anche

anche decretato, che procuri il popolo, perchè ſia lor dato dal regio erario il frumento, e l'altre vettovaglie, come dallo ſteſſo è ſolito darſi loro. Queſto Decreto ſi ſcriva in colonne da collocarſi ne' Tempi dal popolo, e dal Senato di Magneſia: ſi regiſtri parimente ne' publici archivi,

N O T E.

Marm. Oxon. p 70. ἄσυλον εἶναι &c. *inſpoliatum fore, ſed & urbem item noſtram ſacram, & inſpoliatam.* Dall'eſſere un Tempio dichiarato aſilo non conſeguiva ſolamente d'eſſer ſicuro da' saccheggi, ma d'eſſer τηρεῖν τοὺς ἱκέτας, come dice Svida, cioè d'aſſicurare chi ad eſſo riſuggiva. E non ſolamente i Tempi, ma più Città goderono tal privilegio, a imitazione de gli antichi Giudei, onde quì vien conſerito a Smirna, e in Delo ne gioiva tutta l'Iſola: però Livio [a] di eſſa: *ſanctitas Templi, Inſulæque inviolatos præſtabat omnes.*

Pag. 71. *amandato ex ipſis quodam Dionyſio.* queſto ſenſo non va in parenteſi: ἕνα, ch' è voltato *quodam*, par veramente, che rivenga all' Italiano *un certo*; ma non parendomi poſſibile, che i Preſidenti ſteſſi così parlaſſero d'uno ἐξ αὐτῶν, ho traſlatato diverſamente.

Pag. 71. *cum bonâ fortunâ conſeri*: non, par, che leghi bene.

Pag. 71. καὶ ἰάμπτε. quì l'interprete Latino ha ſaltati con l'occhio, e tralaſciati quattro verſi.

Pag. 71. *menſtrui ſacrificuli.* Benchè ci foſſero veramente preſſo gli antichi i ſacrificj menſuali ne' novilunii, è però facile ch' ἐπιμελήται τῆς βουλῆς ſignifichi quì ſemplicemente miniſtri, o ſacerdoti del Senato: e che così eſſer poſſa, l' imparò anche il dotto comentatore dal noſtro marmo d'Epitteta avanti riferito.

Pag. 74. Θεοὺς πάντας: ommeſſo ϗ πάσας, che ſi vede nell'original majuſcolo, è che non ſine può rendere in Latino. L'Italiano a puntino: *e gli altri Dei tutti, e tutte.*

Pag. 72. Stefaneſoro, o ſia Coronigero, o Portantecorona, era per lo piú ſacra dignità; ma quì può anch' eſſere magiſtrato civile.

Pag. 74. τὴν Σιπυλήνην. Berecintia, così detta quì dal monte Sipilo, nel quale dovea aver Tempio.

Pag. 74. L'interprete Latino ha tradotto, *juro per Terram* &c. perche ΔΙΑΓΗΝ ha letto διὰ γῆν, che non è fraſe Greca, e va letto ὀμνύω Δία, γῆν, &c.

Pag. 77. Κλῆρον ἱππικόν. *prædium equeſtre*; e quì l'erudito commentatore va ideando, che fondi equeſtri foſſero una ſpecie di feudi militari: ma oltre che non ſono ſenza qualche dificoltà alcune delle coſe addotte, ed oltre che gli eſempi dell'Impero Romano, e del Conſtantinopolitano poco ſi adattano al tempo, e al luogo del preſente decreto; è da conſiderare, che queſta diſtribuzione non dovea farſi quì a ſoldati, ma indiſtintamente a quegli abitanti di Magneſia vecchia, ch' eran rimaſti ſenza terreno. Come per altro debba quì ſpiegarſi ἱππικὸν non è agevol coſa determinare. Penſai prima, ſe poteſſe inferire ampiezza a quel ragguaglio, che τὸ ἵππος ὄνομα ἀντὶ τοῦ μεγάλου τίθεται [b] onde mi è talvolta paſſato per mente, ſe gl' Ippogrifi de' Poeti foſſero un equivoco da grifone grande, a un compoſto di griſo, e cavallo. Ma di tutti i ſignificati, che potrebbero darſi a queſta voce, mi parve qui il più naturale quello di ſpazio, e miſura, come vien dichiarata da Plutarco in Solone.

[a] Lib. 44. [b] Heſich. v. ἱπποβ.

HENRICI DODWELLI, A. M.

DUBLINIENSIS

* Tabulæ Chronologicæ in Marmor Primum.

[Pag. 683.] Chronologia Attica ante Cyclos Lunares.

Pro Canonibus Euſebii.

Seriem temporum *Atticorum* accuratiſſimam eſſe cenſeo, quam ſervavit *Euſebius* ab *Africano*, ut videtur, acceptam: *Eratoſthenis* Canonibus, qui maximo in pretio apud Veteres haberi ſolebant, maximè conſentaneam. Committam autem cum *Periodo Julianâ*; quo faciliùs verus cujuſq; anni ſitus intelligatur. Cæterùm Anni *deſinentes* intelligendi ſunt.

Per. Jul.	Reg	Ep. Att.	Poſt Trojæ Excidium.
	Cecrops I. L.		
3158	1	1	
3207	50	50	
	Cranaus. IX.		
3208	1	51	
3216	9	59	
	Amphictyon X.		
3217	1	60	
3226	10	69	
	Erichthonius L.		
3227	1	70	
3276	50	119	
	Pandion I. XL.		
3277	1	120	
3316	40	159	
	Erechtheus L.		
3317	1	160	
3366	50	209	
	Cecrops II. XL.		
3367	1	210	
3406	40	249	
	Pandion II. XXV.		
3407	1	250	
3431	25	274	
	Ægeus. XLVIII.		
3432	1	275	
3479	48	322	
	Theſeus. XXX.		
3480	1	323	
3509	30	352	
	Meneſtheus XXIII.		
3510	1	353	
3532	23	375	1

Per. Jul.	Reg.	Ep. Att.	à Troj. Excid.
	Demophoon XXXIII.		
3533	1	376	2
3565	33	408	34
	Oxyntes. XII.		
3566	1	409	35
3577	12.	420	46
	Aphidas.		
2578	1	421	47
	Thymætes VIII.		
3579	1	422	48
3586	8	429	55
	Melanthus XXXVII.		
3587	1	430	56
3623	37	466	92
	Codrus. XXI.		
3624	1	467	93
3644	21	487	113
	Medon. XX.		
3645	1	488	114
3664	20	507	133
	Acaſtus. XXXVI.		
3665	1	508	134
3700	36	543	169
	Archippus XIX.		
3701	1 :	544	170
3719	19	562	188
	Therſippus XLI.		
3720	1	563	189
3760	41	603	229
	Phorbas. XXXI.		
3761	1	604	230
3791	31	634	260

Per. Jul.	Reg.	Ep. Att.	à Troj. Excid.
	Megacles. XXX.		
3792	1	635	261
3821	30	664	290
	Diognetus. XXVIII.		
3822	1	665	291
3849	28	692	318
	Pherecles. XIX.		
3850	1	693	319
3868	19	711	337
	Ariphron. XX.		
3869	1	712	338
3888	20.	731	357
	Theſpieus. XXVII.		
3889	1	732	358
3915	27	758	384
	Agameſtor. XX.		
3916	1	759	385
3935	20	778	404
	Æſchylus. XXIII.		
3936	1	779	405
			Olym.
3958	23	801	5. 4.
	Alcmaon. II.		
3959	1	802	6. 1.
3960	2	803	2.
	Archont. Decenn. *Charops.*		
3961	1	804	3.
3970	10	813	8. 4.
	Æſimides.		
3971	1	814	9. 1.
3980	10	823	11. 2.
	Clidicus.		
3981	1	824	3.
3990	10	833	13. 4.

* Excerptæ ex Viri Clariſſ. & Doctiſſ. *Henrici Dodwelli A. M. Dublinienſis Diſſertationibus, de Veteribus Græcorum Romanorúmq; Cyclis*; Editis *Oxonii*, *è Theatro Sheldoniano* MDCCI. in 4to. Pag. 683. uſque ad 700.

Per. Jul.	Archont. Decenn.	Ep. Att.	Olym.
	Hippomenes.		
3991	1	834	14. 1.
4000	10	843	16. 2.
	Leocrates.		
4001	1	844	3.
4010	10	853	18. 4.
	Apſander.		
4011	1	854	19. 1.
4010	10	863	21. 2.
	Eryxias.		
4021	1	864	21. 3.
4030	10	873	23. 4.
	Archontes Annui.		
4031	*Creon.* Marm. Ox. ſed ann. ſeq. Euſeb.	874	24. 1.
4033	*Lyſias.* Marm Ox. Idem fortè qui alius *Tleſias.*	876	3.

Per. Jul.	Archontes Annui.	Ep. Att.	Olym.
4044	*Leoſtratus.* Dionyſ. Hal. L. III.	887	27. 2.
4046	*Piſiſtratus.* Pauſan. Corinth. c. 24.	889	4.
4047	*Autoſthenes.* Pauſan.	890	28. 1.
4051	*Miltiades.* Pauſan. Meſſ.	894	29. 1.
4056	*Miltiades.* Pauſan. Arcad. c. 39.	899	30. 2.
4069	*Simonides. Simon.* Schol. in Pindar.	912	33. 3.
4070	*Dropidas.* Marm Ox.	913	4.
4075	*Damaſias.* Laert. Sch. Pind.	918	35. 1.

Per. Jul.	Archontes Annui.	Ep. Att.	Olym.
4079	*Epaenetus Bavid. Antig. Caryſt.* qui *Archon.* alius ab *Eponymo.*	922	36. 1.
4091	*Draco.* Cl. Alex. Tatian. Suid.	934	39. 1.
4100	*Heniochides.* Dionyſ.	943	41. 2.
4110	*Ariſtocles.* Marm. Ox.	953	43. 4.
4111	*Critias* prior. Marm. Ox. coll. cum *Euſeb.* Chron.	954	44. 1.
4115	*Megacles.* fortè Deeſt Auctor.	958	45. 1.

[Pag. 695.] Non me tamen fugit interim in alia omnia diſcedere Auctorem Chronici Marmorei Oxonienſis, cui plurimum tribuunt illius Eruditiſſimi Editores. Nempe propter eximiam ejus vetuſtatem, qui anno vixerit *Olymp.* CXXIX. 1°. *Eratoſthene* proinde paulò antiquior atque *Apollodoro.* *Vetuſtatem* illam Ego meritò magni faciendam eſſe cenſerem, ſi vel *coæva* fuiſſet, aut *coævis monumentis* inſtructa, quæ poſtea interciderint, cùm *Chronologiam veterem* excolerent *vetuſtiſſimi Chronologi.* Sed in monumentorum *eorundem* uſu meritò viciſſim plus tribuemus *exquiſitiſſimis* paulò *juniorum ratiociniis* quàm paulò *vetuſtiorum conjecturis,* nondum *excultâ Chronologiâ,* necdum inventis illis *ratiociniis,* nedum ad *examen* revocatis. Vixit autem Chronologus ille *Parius* poſt *Timæum* quidem, cui multum debebat *vetus* illa *Chronologia,* ſed tamen ante *Eratoſthenem* atque *Apollodorum.* *Eratoſthenis Canones* ſummo habebant in pretio *Veteres,* quibus ille è gentium finitimarum collatis invicem *διαδοχαῖς* collegit, quid de *ſingulis* eſſet ſentiendum. Archivorum ſcilicet monumentorúmve qualiumcunque *conſenſum* pro *normâ* habens *ſingulorum,* Conſilio ſanè accuratiſſimo. Proinde veriſimile eſt ſuperfluos, qui in *Chronico Marmoreo* redundant, annos ex *aliarum* Succeſſionum *fide* fuiſſe repudiatos. Quoniam tamen *Chronici Marmorei* fidem ſequuntur Viri ſanè Magni; proinde illius quoque rationes ſubjiciendas eſſe cenſui ad *Periodum Julianam* ſimiliter redactas, quò poſſint cum *noſtris* facillimè contendi. Brevitatis autem cauſâ, *Primum* tantummodo cujuſque *Principis* annum deſignabimus, cum *Epochis* Chronologi *Parii* ad eum ſpectantibus. Sic enim intelligetur, rectè Nos, & pro mente hujus Chronologi, rationes ejus repræſentâſſe.

Æra *Attica* pro ſententiâ Marmoris *Oxonienſis.*

I. Cecrops I^us annis L. Cœpit Period. *Julian.* 3132. Ep. *Att.* 1.
Ante *Archontem Diognetum (Olymp.* CXXIX. 1.) 1318.
Deucalion Regn. ante *Diognet.* 1310. ſub *Cecrop.* Per. *Jul.* 3140. Epoch. *Attic.* 8.
II. Cranaus annis IX. Cœp. Period *Julian.* 3182. Ep. *Att.* 50.
Judicium 1^m in *Areopago* ante *Diogn.* 1268. ſub *Cranao.* Per. *Jul.* 3182. Ep. *Att.* 50.
Deucalionis Diluvium ſub *Cranao,* ante *Diogn.* 1265. Period. *Julian.* 3185. Ep. *Att.* 53.
III. Amphictyon ann. X. Cœp. Per. *Jul.* 3191. Ep. *Att.* 59.
Amphictyon Deucalionis f. ſub *Amphictyon. Athen.* ante *Diogn.* 1258. Per. *Jul.* 3192. Ep. *Att.* 60.

Hellen,

Hellen, Deucal. f. regnat ſub *Amphictyone*, ante *Diogn.* 1257. Per. *Jul.* 3193. Ep. *Att.* 61.
Cadmus Cadmeiam condidit ſub *Amphict.* ante *Diogn.* 1255. Per. *Jul.* 3195. Ep. *Att.* 63.
—— ſub *Amphictyone*, ante *Diognet.* 1252. Per. *Jul.* 3198. Ep. *Att.* 66.
IV. Erichthonius ann. l. Cœp. Period. *Julian.* 3201. Epoch. *Attic.* 69.
Erichthonius quadrigam junxit primis *Panathenæis* &c. ſe regnante, ante *Diogn.* 1242. Per *Jul.* 3208. Epoch. *Attic.* 76.
V. Pandion 1us ann. xl. Cœp. Per. *Jul.* 3251. Ep. *Att.* 119.
Minos primus, & *Idæi Dactyli* ſub *Pandione.* Sed anno nullo certo deſignato. *Euſebio Idæi Dactyli* anno *Pandionis* xx. Ep. *Att.* 139. *Minos* ejuſdem *Pandionis* xxxi. Ep. *Att.* 150. Sed *Thraſyllo* apud *Cl. Al.* Str. 1. *Idæi Dactyli* referuntur ad ann. à diluvio *Deucalionis* lxxiii. Nempe Epoch. *Attic.* 126. Ita quoque ſub hôc eodem *Pandione.*
VI. Erectheus ann. l. Cœp. Period. *Julian.* 3291. Epoch. *Attic.* 159.
Ceres Athenas venit. *Triptolemus* in *Rariâ* ſeminavit. Regnante *Erechtheo*, ante *Diognet.* 1145. Period. *Jul.* 3305. Epoch. *Attic.* 173.
Raptus *Proſerpinæ* &c. ſub *Erechtheo*, ante *Diogn.* 1135. Per. *Jul.* 3315. Epoch. *Attic.* 183.
VII. Cecrops II. ann. xl. Cœp. Period. *Jul.* 3341. Epoch. *Attic.* 209.
VIII. Pandion II. Cecropis fil. ann. xxv. Cœp. Per. *Jul.* 3381. Ep. *Att.* 249.
Luſtratio prima, ſub *Pandione Cecropis* fil. ante *Diogn.* —— ΔII. 1062. Per. *Jul.* 3388. Ep. *Att.* 256.
IX. Ægeus ann. xlviii. Cœp Period. *Julian.* 3406. Epoch. *Attic.* 274.
Tributum *Athenienſib.* à *Minoe*, ſub *Ægeo*, ante *Diogn.* 1031. Per. *Jul.* 3419. Ep. *Att.* 287.
X. Theseus ann. xxx. Cœp. Period. *Julian.* 3454. Epoch. *Attic.* 322.
Theſeus Athenienſium xii Urbes in unam coegit, & Democratiam conſtituit, ſe *regnante*, ante *Diognet.* 995. Per. *Jul.* 3455. Ep. *Att.* 323.
—— ΔΔΔΔII. 992. ante *Diogn.* ſub *Theſeo.* Per. *Jul.* 3458. Ep. *Attic.* 326.
—— ſub *Theſeo*, ante *Diognet.* 𐅅HHHH𐅄ΔΔΔΔIIII. Sed 987. Per. *Jul.* 3463. Epoch. *Attic.* 331.
XI. Menestheus ann. xxiii. Cœp. Per. *Jul.* 3484. Ep. *Attic.* 352.
Itaq; 27 annis rationes *Marmoreæ* præcedunt *noſtras.*
Expeditio in *Trojam* anno *Meneſthei* xiii. *cœpto*, ante *Diognet.* 954. Per. *Jul.* 3496. Epoch. *Attic.* 364.
Troja exciſa anno *Meneſthei* xxii^o *cœpto*, ante *Diognet.* 945. Per. *Jul.* 3505. Ep. *Att.* 373.
Hinc Epocha *Trojæ captæ.* *Troj. capt.*
XII. Demophon ann. xxxv. Cœp. Per. *Jul.* 3507. Ep. *Att.* 375. 2
Hoc ſpatio ad xiii^m *Medontis* Excerpt. Barbar. ex *Africano* rectius pro mente *Marmorei* Chronologi
Oreſtis judicium in *Areopago*, ſub *Demophonte*, ante *Diogn.*... HHHH ΔΔΔ... II. non 937 (ut apparet ex Epochâ ſequenti) ſed 942. Per. *Jul.* 35◌8. Epoch. *Attic.* 376. 3
Teucer Salaminem in *Cypro* condidit, ſub *Demophonte*, ante *Diognet.* 938. Per. *Jul.* 3512. Epoch. *Attic.* 380. 7
XIII. Oxyntes ann. xiv. *Excerpt. Barbar.* cœpit, pro rationibus Chronologi *Marmorei*, Per. *Julian.* 3542. Epoch. *Attic.* 410. 37
XIV. Aphidas an. i. Cœpit Period. *Jul.* 3556. Epoch. *Attic.* 424. 51
XV. Thymoetes ann. ix. *Excerpt. Barbar.* & *Græc.* Scalig. *Euſeb.* cœpit, Per. *Jul.* 3557. Epoch *Attic.* 425. 52
XVI. Melanthus ann. xxxvii. Cœpit, Per. *Jul.* 3566. Ep. *Att.* 434. 61
Anno ſcilicet reditûs *Heraclidarum*, à quibus *Meſſeniâ* pulſus eſt *Melanthus.* Redierunt *Heraclidæ*, anno à *Trojæ* excidio, (non

80. ut

80. ut volebat *Eratoſthenes*, ſed) 60. ut *Strabo*, (qui has rationes ſecutus eſt). ſi Chronologum *Marmoreum* audiamus. *Troj. capt.*

XVII. Codrus ann. xxi. Cœp. Period. *Jul.* 3603. Epoch. *Attic.* 471. 98

A *Cecrope* ad finem *Codri* annos 492 numerat Auctor *Excerptorum Barbarorum*. Accuratiſſimè pro his, quos dedimus, numeris.

XVIII. Medon ann. xx. Cœp. Period. *Jul.* 3624. Epoch. *Attic.* 492. 119

Ionicæ Coloniæ à *Nelco* in *Aſiam* deductæ anno xiii. Μεντοθέως, ut volunt Marmoris Editores. Sed certè Μέδων]ος. Ante *Diognet.* ... ΔIII. 813. Per. *Jul.* 3637. Epoch. *Attic.* 505. 132

XIX. Acastus ann. xxxv. Græc. *Euſeb.* & *Joan. Tzetz.* Ptol. in *Heſiod.* Cœp. Period. *Jul.* 3644. Epoch. *Attic.* 512. 139

XX. Archippus ann. xv. pro xl. *Excerpt. Barb.* Cœp. Per. *Jul.* 3679. Epoch. *Attic.* 547. 174

Certè numerus ille tam immanis à ſummis aliis *Excerptoris* ad initium *Olympiadum*, & ad primum *Archontem annuum*, longiùs recedet. Nec erat difficile, ut ex v per errorem Librarii naſceretur l. Annum ab exciſâ *Trojâ* 180 in *Archippi* Imperium confert *Euſebius* num. dccccviii. Et quidem Auctore *Philochoro*. Malè ergo Clemens 200^m^ à *Trojâ* annum refert ad *Acaſtum*.

XXI. Thersippus ann. xli. Cœp. Per. *Jul.* 3694. Epoch. *Attic.* 562. 189

XXII. Phorbas ann. xxx. Cœpit Per. *Jul* 3735. Epoch. *Attic.* 603. 230

XXIII. Megacles ann. xxviii. *Euſeb. Gr.* & *Excerp. Barb.* Cœp. Per. *Jul.* 3765. Epoch. *Attic.* 633. 260

XXIV. Diognetus ann. xxv. *Euſ.* Græc. Cœp. Per. *Jul.* 3793. Ep. *Att.* 661. 288

Homerus ſub *Rege* vel *Archonte* perpetuo *Diogneto*, ante *Diognet.* Archontem *annuum* anno 643. Period. *Jul.* 3807. Epoch. *Att.* 675. 302

XXV. Phereclès ann. xix. Cœp. Per. *Jul.* 3818. Epoch. *Attic.* 686. 313

Phidon Argivus &c. ante *Diogn.* 631. —— έως. Nempe Φερεκλέως. (Nullus eſt, poſt *Diogn.* Archon *perpetuus*, cujus nomen ita deſinit præter *Phereclem.*) Per. *Jul.* 3819. Epoch. *Attic.* 687. 314

XXVI. Ariphron ann. xxxi. κατὰ Ἀφρικανὸν, inquiunt Græca *Euſebii* Scaligerana. xxx. *Excerp. Barbara*. Ex *Africano* autem ſumſit, ut videtur, *Barb.* Auctor *Scaligeranus*, qui ſcripſit ſub *Anaſtaſio Dicoro*, numeros illos priores, quos Chronici Marmorei rationibus ita conſentaneos fuiſſe vidimus. Ita cœperit Per. *Jul.* 3837. Epoch. *Attic.* 705. 332

Ariphronis ſitum Euſebianum ſecutus videtur, qui cum illius ἀρχῇ commiſit *Aſſyriorum Sardanapalum*. Euſ. Chr.

XXVII. Thespieus ann. xxvii. Cœp. Per. *Jul.* 3868. Epoch. *Attic.* 736. 363

XXVIII. Agamestor ann. xl. κατὰ ἄλλους in Græcis *Euſebii* Scaligeranis. Ita inicrit Per. *Jul.* 3895. Epoch. *Attic.* 763. 390

XXIX. Æschylus ann. xxiii. Cœp. Period. *Jul.* 3935. Ep. *Att.* 803. 430

Colonia *Syracuſana* deducta ab *Archiâ*, anno *Æſchyli* xxi. Proinde Per. *Jul.* 3956. Ep. *Att.* 824. 451

XXX. Alcmæon ann. II. Cœp. Period. *Jul.* 3958. Epoch. *Attic.* 826. 453

Sequuntur deinde Archontum *decennalium* anni, ut in noſtris leguntur *Tabulis*. Pro rationibus enim Chronologi *Marmorei* primus Archon annuus *Creon* ad annum referendus eſt *Olymp.* XXIV. 1^m^ non autem ad *Olymp.* XXIV. 2^m^ ut volebat *Euſebius*.

CONJE-

CONJECTURARUM
ET
ADNOTATIONUM,
Cum in ipſa Marmora, tum in varias ad eadem Doctorum Virorum commentationes,

SPECIMEN.

Marmor I.

HUJUS Marmoris & aliorum, quæ ſequuntur, complurium voces, (pro recepto antiquiorum Inſcriptionum more) nullis intervallis diſtinguuntur.

4. ..ΣΙΛΕ....ΝΤΟΣ] Malo ſupplere hanc lacunam ſic, βασιλεύοντος, quàm (uti Cl. Prideaux) βασιλεύσαντος· quòd in aliis hujus chronici Marmoris locis præſenti tempore (ſcilicet ad ſenſum magìs accommodato,) non præterito utatur Chronographus.

16. ΑΠΟΚΛΗΡΟΘΕΙΣΑΙ] Hìc notandum eſt σφάλμα Marmorarii; pro ΑΠΟΚΛΗΡΩΘΕΙΣΑΙ: nec dubito, quin plurima hujuſmodi errata in aliis locis difficilem fecerint conjecturam; præſertim in lacunis, ubi ſola exeſarum vocum aut literarum tantummodo ſuperſunt veſtigia.

19. ΓΚ..ΑΝΝΑΙ....ΣΦΡ.......] Seldenus in Erratorum Indice corrigit ſic; ΓΚ.....ΝΑΙΩΝΤΟΥΣΦΡΥΓΑΣ...... *&* *adjice ad finem lineæ poſt punctula* Α, *& ad initium ſequentis lineæ* Λ (ΟΥΜΕΝΗΝ)

22. ΑΟΝΙΑΝ] Seldenus inter Errata correxit, & repoſuit ΑΩΝΙΑΝ.

37. Hujus lineæ initio Seldenus præmiſit puncta lacunæ indicia ſic .... ΔΔΔΔΙΙ quæ puncta Prideaux omiſit.

42. ΝΗ..ΕΥΣ] Seldenus in Erratorum pagellâ lectionem veriorem reſtituit, ΝΗ...ΕΥΣ. In exeſo Marmore apparebant tantùm veſtigia literæ Η, ſic Ƀ, quæ ſcilicet poſſent tam pro Ε quàm pro Η accipi.

43. ..ΙΤΟΥΝΤΑ] Nil magìs obvium, quàm latus alterum mediamque partem τȢ Μ fuiſſe detrita; & vocem integram eſſe ΜΥΟΥΝΤΑ.

44. ΜΕΝΕΣΘΩΣ] Medias hujus vocabuli literas, vel per quadratarii incuriam vel per temporis injuriam corruptas, ulteriùs depravâſſe mihi videtur editionis tam Prideauxianæ quàm Seldenianæ typographus; his nempe eximendo literam Ε ante ΩΣ. Niſi enim imprimatur ΜΕΝΕΣΘΕΩΣ, neque totidem erunt literæ in lectione mendosâ, quot in emendatâ (juxta Lydiatum) ΜΕΝΝΗΛΕΩΣ; neque præterea aliter, ac in εως, genitivus utriuſlibet vocis poteſt terminari. Veruntamen, ſi poſt ſubtilem veriſimilémque docti & ſagacis viri conjecturam adhuc liceat dubitare, mihi ſcrupulum injicit particula μὲν interpoſita; tum quòd mihi videatur planè otiari; tum quòd hujuſmodi ſtructura in toto hôc marmore non occurrat, ut inter Ἀθηνῶν vel Ἀθήνησι & regis nomen ulla vocula interponatur. Nam 52. ubi leguntur hæc, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν μὲν Κελτίυ, particulæ μὲν & ἢ (ἐν Συρακούσαις ἢ &c.) ſunt (quas Grammatici vocant) *correſpondentes.*

55. ΗΥΡΟΝΤΟΣ] Manifeſtus quadratarii error, pro ΕΥΡΟΝΤΟΣ. Neque enim eſt, cur hoc participium per Η hìc magìs ſcribatur, quàm lin. 22. ubi ſcribitur per Ε. ΕΥΡΟΝΤΩΝ.

57. ΤΟΥΔΗΜΟΥ] Palmerius, Lydiatus, Marſhamus & Prideaux legunt Εὐθυδήμου. Facilè ΥΘ depravari poſſunt in ΤΟ.

58. Seldenus in Erratorum Indice reponit ΡΑΓΟΣΕΤΗ pro (ut puto) ΡΑΓΟΣ..... Χ...ΕΤΗ, omiſſo ſcilicet Χ, quod lacuna interjicit. At verò quomodo ſupplebitur lacuna?

59. ΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕ] Selden. ΕΒΑΣΙΛΕΥΕ, ſed in charactere communi ἐβασίλευσε. Vide poſtea 76.

64. Seldenus in Erratorum Indice monet oportere initio hujus lineæ addi hæc

...Ω.ΩΝ id eſt, ἰτῶν ὤν.

68. Seldenus reponit ΕΡΕΤΚ pro ΕΡΤΗΚ- Et ſanè neutrum puto rejiciendum; alterum ſcilicet à ῥέω ῥεύσω ἔῤῥευκα, alterum à ῥυέω ῥυήσω ἐῤῥύηκα. (Conſule H. Steph. Theſ. 3 Vol. p. 679. & 683.) Et ἔρευκα, ἐρύηκα, neglectâ (quod non infrequens, certè apud poëtas) τοῦ ρ geminatione.

69. ΔΕΙΝΟΜΕΝΟΣ] Selden. in communi charactere δεινόμενος, & vertit δεινόμενος ἐτυράννευσεν *gravem tyrannidem exercuit*; quaſi eſſet participium à voce δεινέω (quod Analogia vix patitur:) ſed in ſuo canone & Erratorum Indice exponit ὁ Δεινομένους, *Dinomenis filius*; utì reliqui interpretes. Legendum eſt itaque Δεινομένους. Sic Dionyſ. Halic. p. 417. & Pauſan. p. 360. Γέλων ὁ Δεινομένους.

70. ΗΤΡΩΝ] Procul dubio reſcribendum ΕΤΡΩΝ. Idem error, qui in eâdem voce à marmorario admiſſus eſt priùs, 55. Cæterùm permulta hujuſmodi, quæ perperam leguntur & exſcribuntur, non ſtatim hallucinanti marmorario temerè imputanda ſunt. Quin potiùs (ut ne diſſimulem, quid ſentiam) orta arbitror ex detrimento, quod tempus intulit marmoribus antiquis: in quibus literarum membra eraſa ductúſque nimiùm complanati vel dilatati efficiunt, ut pronum ſit alteram pro alterâ accipere. *E. G.* Η pro Ε, ut ΗΤΡΩΝ; Ε pro Η, ut 42. ΝΕΛΕΤΣ; Ο pro Ω, ut 16. ΑΠΟΚΛΗΡΟΘΕΙΣΑΙ; Τ pro Υ, & Ο pro Θ, ut 57. ΤΟΤΔΗΜΟΤ. Judicium penès criticos in his rebus exercitatiores eſto.

74. ΕΒΑΣΙΛΕΤΕ] Sic Prideaux; qui tamen in charactere communi habet βασιλεύει. Contrà Seldenus ΒΑΣΙΛΕΤΕΙ, & in charactere communi ἐβασίλευε. Uterque vertit per præteritum *regnavit:* quod equidem malo.

76. ΕΒΑΣΙΛΕΤΣΕ] Selden. ΕΒΑΣΙΛΕΤΕ, ſed in communi charactere ἐβασίλευσε. Mallem & hìc & 59. & 74. aoriſtum, cujus uſus in hôc marmore frequentior, 3. 4. 8. 10. 13.

78. ΑΝΕΡ . . . . .] Sic Selden. & Prideaux. Sed Selden. in Errat. & Prid. in charactere communi ἀνέβη.

82. ΙΓΔ] Selden. ΙΓΠ ſed in charactere communi correxit ΙΓΔ.

Marmor II.

1. & 89. ΓΝΩΜΗ] Ἔδοξεν τῷ δήμῳ ϛρατηγῶν γνώμῃ. *Placuit populo ducum conſilio.* Sic legunt & vertunt Seldenus & Prideaux. At verò ΓΝΩΜΗ nullum habet ἰῶτα adſcriptum; legendúmque eſt γνώμη, in nominativo, non dativo. Sic etiam emendatur in uno exemplari (C) & vertitur, *conſilium.* Redderem, *Placuit populo ducum ſententia* ſive *opinio.* Quæ autem fuerit illa ϛρατηγῶν γνώμη, declaratur, 13. οἱ ϛρατηγοὶ ἀποδόντες &c. & 19. τὰ ἀξιωθέντα ὑπὸ τῶν ϛρατηγῶν &c.

Formula hæc (Ἔδοξε τῷ δήμῳ) ſolennis eſt in hujuſmodi ψηφίσμασι. *Petit. Legg. Attic. pag.* 6. *Populus ſcivit* ſive *decrevit:* Sed in hôc Decreto Formula non omnino eadem eſt; verbo enim ἔδοξεν additur nominativus γνώμη. *Populus ſcivit ex ſententiâ ducum.* Poſtquam enim expoſitum eſt, quid Duces tranſegerint & poſtulaverint; ſubſequitur, quid à Populo decretum fuerit 23. δεδόχθαι &c.

1. Ἐπειδὴ πρότερόντε] *Poſtquam & nuper* —— Neutiquam omittenda eſt in verſione illa particula τε, quæ non eſt *expletiva* ſive otioſa; ſed correſpondet 13. νῦντε ὑπερβεβληκότος &c.

11. Καὶ τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη] Voces has duas conjunctas in fœdere inter Hannibalem & Xenophanem icto legimus apud *Polyb. p.* 503. C. D.

ἀξιώσας ἀποδέξασθαι] Selden. *ſanciviſſe ſe* &c. Forſan interpretarer ſic, *poſtulans, ut recipiant* —— eo enim ſenſu 22. ἀξιοῦσιν accipitur: & verba ἀξιῶ & παρακαλῶ, ἀξιῶ & δέομαι, utpote ejuſdem ſignificationis, copulari in *Demoſth. pro Coron.* notat H. Steph. Theſ. Tom. I. p. 481.

12. Infinitivus εἶναι videtur abundare; niſi quòd ad rem magìs expreſsè declarandam addatur. Sed ἀποδέχομαι (ni fallor) poteſt cum infinitivo conſtrui, utì δέχομαι (cujus ſyntaxeos exempla Budæus p. 892, 893, ex Platone;) & ſignificare, *velle*, i. e. *poſtulans, ut velint ſanum eſſe* ἄσυλον.

15. φιλίαν καὶ συμμαχίαν —— εἰς πάντα τὸν χρόνον] In loco citato ex *Polyb.* (11. priùs) φιλία καὶ συμμαχία. Et 3. εὔνοιαν καὶ φιλίαν. Sic *Polyb. ibid.* A. φιλίας καὶ εὐνοίας. Et apud *eund. p.* 840. C. φιλίαν εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον.

16. Διατηρούντων αὐτῶν —— ὑπάρξειν αὐτοῖς] Sic 97. ταῦτα ποιησάντων αὐτῶν ὑπάρξειν αὐτοῖς. Idem pleonaſmus ejuſdem pronominis cum caſu diſpare occurrit non infrequenter: καθίσαντος αὐτοῦ προσῆλθον αὐτῷ, *Matth.* v. 1.

τὸ αὐτὸν ἐχθρὸν καὶ φίλον ἡγεῖσθαι] Sic in fœdere inter Ætolos & Romanos ſancito apud *Polyb. p.* 832. C. ἐχθρὸν καὶ φίλον τὸν αὐτὸν ἐχέτω.

26. Καὶ ἰάμπερ δέξωνται &c. γεγραμμένον.] Latina hujus ſententiæ verſio à Seldeno & Prideaux prætermittitur.

29. ἀναγραφήτω τὸ καὶ εἰς ϛήλας &c.] *Thucyd: p.* 379. B. ξυνθήκας —— ἀναγράψαι ἐν ϛήλῃ λιθίνῃ. Et *Dionyſ. Halic. p.* 118. *l.* 14. ϛήλαις ἐνεχάραξε τὰς ὁμολογίας.

30. ΒΩΥΛΗΣ] Nullus dubito, quin hìc à marmorario erratum ſuerit, legíque oporteat βυλῆς.

34. Ἐπὶ ἱερέως] Nomen Pontificis additum decretis publicis ſæpiſſime occurrit: utì apud *Demoſthen.* p. 335. *A.*

Στεφανηφόρυ] Stephanephori in ſolennibus inſtrumentis mentio frequens occurrit in *Aſiatic. Monum. Cl. Chiſhull p.* 68, 91, 92, 93. Hæc vox Latinè redditur à Selden. & Prideaux *Stephanophorus*, ſed ab iiſdem in notis (utì & à Chiſhul.) meliùs *Stephanephorus.*

39. εἰς δύναμιν εἶναι τὴν αὐτῶν] id eſt, κατὰ δύναμιν τὴν αὐτῶν; uti 63. κατὰ δύναμιν τὴν ἐμήν. Ἐς δύναμιν ex Thucyd. & εἰς δύναμιν ἀνθρωπίνην ex Plat. Ep. affert H. Steph. in Theſ. At verò Syntaxis Infinitivi εἶναι mihi omnino videtur inſolens. Senſus ſatis abſente Infinitivo conſtabit.

40. Τὸν αὐτὸν ἐχθρὸν καὶ φίλον ἡγέμενοι Σμυρναίοις.] Eadem conſtructio pronominis αὐτὸς cum dativo occurrit in ſœderis inter Olynthios & Lacedæmonios initi ſormulâ apud *Xenoph. p.* 565. D. τὸν αὐτὸν μὲν ἐχθρὸν καὶ φίλον Λακεδαιμονίοις νομίζειν.

43. Infinitivus δεδόχθαι hìc & 44. ſumitur ſenſu Imperativi, per Enallagen à Grammaticis pervulgatam nec minùs auctorum exemplis confirmatam.

48. ὁρκισάτωσαν αὐτὺς οἱ ἐξέτασαὶ ἐπὶ τοῦ Μητρῴυ ἱεροῖς νεοκαύτοις] Morem hunc antiquum notat *Dionyſ. Halic. p.* 154. *l.* 26. ἱερὰ θύσαντες ὤμοσαν ἐπὶ τῶν ἐμπύρων. Et *p.* 257. *l.* 5. διωμόσαντο κατὰ τῶν σφαγίων. Et *p.* 277. *l.* 42. ἐπὶ τῶν τομίων ὤμοσαν.

58. ΣΥΝΣΦΑΓΙΣΘΗ] ζυνσφραγίσθη —— Si tempus ſit Aoriſtum, oportuit augeri ζυνεσφραγίσθη; niſi ſit Ioniſmus; hæc enim dialectus, utì & poetæ, augmentum abjicit. Quin & 38. παρείληφαν pro παρειλήφασι Doriſmum redolet. Nec ſanè negabo dialectos alienas communi linguæ ſæpe admiſceri. Verùm, cùm particula ἂν plerumque ſubjunctivo inſerviat, malim legere ΣΥΝΣΦΡΑΓΙΣΘΗΙ συνσφραγισθῇ cum ἰῶτα adjecto, quod forſan ex antiquo marmore evanuit, aut per marmorarii incuriam omiſſum eſt.

αἰνήλωμα] En alium Ioniſmum, pro ἀνάλωμα: ſi modò nullum hìc ſubſit erratum. Præterea, cùm hìc de Smyrnæorum Decreto & Fœdere agatur, non eſt cur miremur Smyrnæos nonnihil Ἰωνίζειν: Smyrna enim Ionicis urbibus adnumerata eſt, *Strabone* teſte, *lib.* 14. *p.* 633. *C.* Αὗται μὲν δώδεκα Ἰωνικαὶ πόλεις· προσελήφθη δὲ ὕστερον καὶ Σμύρνα, εἰς τὸ Ἰωνικὸν ἐναγαγόντων Ἐφεσίων. Tamen quicquid id eſt, conjiciendi, non definiendi gratiâ, propono.

59. ὀμόσαι] Infinitivus pro Imperativo; utì ſuprà 43.

60. ΔΙΑ] Selden. & Prideaux *per.* utì & 70. Rectiſſimè autem emendatum (in exemplaribus A. B.) reddo *Jovem. Demoſthen. p.* 481. C. ἐπόμνυμι Δία, Ποσειδῶνα &c. Rariſſimè occurrit διὰ poſt verbum ὀμνύω, cùm ſignificatur nomen numinis, per quod juratur. Apud Gruter. MCV. legitur διὰ τῶν θεῶν, verbo tamen ὀμνύναι non expreſſo. In Juramentorum formulis inter Monument. Chiſhul. p. 133, 136. nomen Jovis conſtanter exprimitur. Lege porrò Chiſhul. Diſſert. ad Orat. Doctor. Mead. p. 42, 43. Seldenus in Libro II. de Synedriis Vet. Hebr. (Edit. Lond. 1653. Cap. XI. Sect. III.) eruditiſſimè de Jurandi ſormulis apud paganos uſitatis diſſerens, perperàm (p. 465.) accipit διὰ tanquam præpoſitionem, non Δία Jovis nomen.

61. θεὺς πάντας καὶ πάσας] Hæc in Jurisjurandi ſormulis adduntur, ne quis Deus prætermiſſus juranti ſit minùs propitius. Conſule Monument. Chiſhul. p. 133, 136.

68. ΒΟΙΗΘΗΣΩ] Sic Selden. & Prid. At 77. ΒΟΗΙ . . . . Ω apud Selden. & ΒΟΙΗΩ . . . . . apud Prid. Sanè tamen in utroque loco oportet eandem ſcripturam ſervari. Nihil autem mihi videtur probabilius, quàm Marmoris elementa fuiſſe corrupta, τῷ ἰῶτα perperam inſerto: ſatiſque conſtat ex reliquiis, quæ 77. in Seldenianâ editione apparent ΒΟΗΙ . . Ω, legendum eſſe ΒΟΗΘΗΣΩ; namque illud I pars eſt τῦ Θ, cujus pars altera vetuſtate eraſa fuit.

Si hujus Juramenti formula cum aliis, quæ alibi paſſim ab auctoribus aſſeruntur, collata fuerit; magnam reperiemus in omnibus convenientiam. De initiali Numinum nuncupatione dictum eſt, 61. Lege & *Polyb. p.* 502. C.

61, 72. ἐμμενῶ ἐν ταῖς συνθήκαις &c. *Thucyd. p.* 357. C. ἐμμενῶ ταῖς ξυνθήκαις &c. Conſule & *Demoſth. p.* 86. C. & *p.* 88. C. ἐν ταῖς κοιναῖς ὁμολογίαις ἐμμένειν. *Chiſhul. Monument. p.* 133. ἐμμενῶ ἐν τοῖς συγκειμένοις, ex *Gruter.* DV.

64. ὔτε τρόπῳ—73. ὔτε τέχνῃ—ὔτε μηχανῇ ὐδεμιᾷ. *Thucyd. p.* 356. B. μήτε τέχνῃ μήτε μηχανῇ μηδεμιᾷ. *Chiſhul. Monument. p.* 133. ὐδὲ τρόπῳ ὐδενί.

66. μετὰ πάσης προθυμίας. *Polyb. p.* 504. A.

66, 76. ὔτε αὐτὸς ἀδικήσω &c. *Petit. Legg. Attic. p.* 25. ex *Demoſth. p.* 481. B. ὔτ' αὐτὸς ἐγὼ &c. *Chiſhul. Monument. p.* 133. ὐδὲ ἄλλῳ ἐπιτρέψω &c. Ex *Gruter.* DV.

69, 78. εὐορκῦντι μὲν μοὶ &c. *Demoſth. p.* 481. C. *Polyb. p.* 181. A. *Chiſhul. Monument. p.* 133. ex *Gruter.* DV. *Andocid. inter Orator. Vet. p.* 13. *l.* 21.

69, 78.

Digitized by Google

69, 78. ἐφιορκοῦντι] Illod φ pro π (ſi modò non erratum ſuerit) rariſſimum eſt, & in hâc voce neſcio an apud alium ullum ſcriptorem reperiendum. Ἐπιορκεῖν ubique eſt obvium.

70. Obiter notandum eſt Juramentum Smyrnæorum in multis à Juramento Magneſiorum diſcrepare; v. g. in illo, *Veneris Stratonicidis*; in hôc *Apollinis in Pandis* mentio fit. Neſcio, an quia Venus iſta ab illis, Apollo ab his præſertim coleretur. Præterea Magneſii τύχην Σελεύκου jurant, Smyrnæi non item.

82. In lacunâ Seldenus, & Humphridus Prideaux hunc ſecutus, ſubſtituunt ἐπιμασίτω· quod eſt ſphalma typographicum. Repoſui itaque ἐπιμαζέτω.

82, 83. ΕΤΑΞΗΙ] Illud Ε contra Analogiam pugnat. Modus enim ſubjunctivus augmentum in aoriſto non recipit. Mallem (ſi per Marmoris ſpatia liceat) ἐπιτάξῃ· nam verbi ἐπιτάσσω cùm Syntaxis tum ſenſus (Seldenus enim vertit *præceperit*) huic loco ſatis congruit.

83. Τὰς δὲ [ſcil. ςήλας] ἀνατιθέτωσαν—— ἐν τῷ ἱερῷ] *Thucyd. p.* 379. B. τὰς ξυνθήκας ἀναγράψαι ἐν ςήλῃ λιθίνῃ—— Ἀργείους ἐν ἀγορᾷ ἐν δὲ Ἀπόλλωνος τῷ ἱερῷ.

85. ΕΓΓΡΥΝΕΩΙ ΕΝ ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ] Γρύνιον hìc (utì ſuſpicor) idem eſt ac Γρύνιον apud *Strab. p.* 622. B. πολίχνιον Μυριναίων Γρύνιον, καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Et *p.* 618. D. ὁ Ἀπόλλων καλούμενος Γρυνεύς. Et apud *Steph. de Urb.* Γρύνειος Ἀπόλλων, in quem locum lege Notas. *Grynæus Apollo*, apud *Virgil. Æn.* 4. ℣ 345.

88. ΣΥΝΤΕΤΕΛΕΙΣΘΑΙ] Infinitivus pro Imperativo, utì priùs, 43, 59. Præterea ει diphthongus hujus verbi flexioni uſitatæ neutiquam congruit. τετελέσθαι *Homer.* Ιλ. α. ℣ 204. Puto igitur illud ἰῶτα malè intruſum fuiſſe, & legendum eſſe ζυντετελέσθαι· vel (quod malim) ſyllabam τε ab oſcitante marmorario geminatam, & legendum συντελεῖσθαι.

95. ΑΙΡΕΣ....] Seldenus, & Prideaux hunc ſecutus, ſupplent αἱρέσθαι; at Seldenus in Erratorum Catalogo rectè corrigit ΑΙΡΕΙΣ.... αἱρεῖσθαι.

98. ΤΑΞΙΟΥΜΕΝΑ] *præſcripta.* Ταξιούμενα derivatur à verbo ταξιόω; quod quidem in Lexicographis nondum reperi: at nomen ταξιώτης (ortum à ταξιόω) occurrit apud Suidam; & aliquot gloſſariographos. At verò mallem pro ταξιούμενα legere τὰ ἀξιούμενα—*quæ digna judicata ſunt*—. Heſych. ἀξιῶν, ἄξιον ἡγούμενος.

101. ΠΡΟΣΟΡΙΣΘΗ] προσορίσθη— Augmenti defectus (aoriſtum enim eſſet προσωρίσθη) pertinet ad Ioniſmum. Aut Ι fini adſcriptum excidit; & debet forſan legi ΠΡΟΣΟΡΙΣΘΗΙ προσορισθῇ in modo ſubjunctivo.

104. (Κ)ΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΥΠΑΡΧΕΙ] καὶ τοῖς ἄλλοις ὑπάρχει. Hæc clauſula mihi videtur planè ἀσύντακτος. Si verbum ὑπάρχει tolleretur, verterem ὡς (utì exempla proſert *Budæus* in *Comment. p.* 919.) *æquè, perinde: eandem immunitatem perinde atque aliis.* Si ὑπάρχει retineatur, vix ullus Indicativo erit locus, niſi aliquid in clauſulæ initio reponatur; forſan ἃ καὶ (utì 107.) vel potiùs ὡς ἃ, *& quæ aliis ſunt.*

105. ΤΗΝΔΕ) Sic Selden. & Prideaux. Sed Seldenus in Erratorum catalogo reſtituit ΤΗΝΤΕ τήντε.

107. ΚΑΙ......] Seldenus ſupplet lacunam ΚΑΙ[ΤΩΝ]; Prideaux, καὶ τῆς ἐκ γερουσίας—— Hæc verò ἐκ γερουσίας non ſatìs aptè quadrant cum iis, quæ ſequuntur ἐκ Μαγνησίας· itaque Prideaux ibi omittit ἐκ, quæ tamen comparet in marmore. Forſan addidit ἐκ γερουσίας, neceſſarium eſſe ratus, ut *ſenatus* non minùs quàm *populus* exprimatur: nam in Seldeni verſione, *tum à populo, & tum à Magnetibus* videntur idem ſignificare. Sed id ſagacioribus diſcutiendum remitto.

MARMOR III.

ΕΟΣ ΑΓΑ] Sic Chiſhul. p. 129. Sed Pricæus & Reineſius ..ΕΟΣ ΑΓΑΘ.. ſupplent Θεὸς ἀγαθὸς; vertunt hi *Bonus Genius*, ille *Deus bonus.* Mihi autem ſcrupulum injicit, quod initialis hujuſmodi comprecatio in caſu Nominativo efferatur, cui Dativus (niſi fallor) magìs conveniat; V. G. Θεῷ ἀγαθῷ vel Θεοῖς ἀγαθοῖς.

1. ΚΟΣΜ......] Κοσμ[όντων ἐν—— Sic lin. 3. ΚΟΣΜΟΝΤΩΝ—— ſed Chiſhul. 1. κόσμων μὲν ἐν & 3. κόσμων τῶ—— Niſi me moveret viri doctiſſimi auctoritas, retinerem κοσμόντων in utroque loco; quæ vox κοσμόντων occurrit ſæpius in hôc marmore. Sub iis, qui Coſmorum munere functi fuerint.

3. ΣΥ..........] *In marg. Exemplaris* B. Ι(σως) Γ(ραπτέον) Συωνίταν.

ΧΙΜΑΡΩ ΚΑΙ ΜΗΝΟΣΔΡΟΜΗΙΩ, nomen viri, non menſis.

3. ΠΡΙΑΝΣΙΟΙ] ſic 33. & ΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙ 18. Pricæus & Reineſius reddunt Πριανσίοι, Ἱεραπυτνίοι; ſcilicet quaſi ΟΙ poneretur pro ω, id eſt, ο pro ω. Sed Cl. Chiſhul rectè contendit Marmorarium hìc erràſſe, & ſcribendum Πριανσίων, Ἱεραπυτνίων; poſt admiſſum vocalium longarum uſum. Præterea, ubique Marmor vocales ω & η exhibet; nec eſt, cur putemus in his duabus ſolis vocibus brevem

I vem

vem (ο) pro longâ (ω) uſurpari. Itidem ergo ſcribendum eſt 22. ΕΣΑΓΟΜΕΝΩΙ 33. ΠΡΙΑΝΣΙΩΙ.

4, 5. (συνε)δόκηϲαν] Mallem fortè ζυνδεδόκηϲαν. Verbum perſonale ζυνδοκέω legitur frequens, Luc. xi. 48, &c. At ζυνδοκεῖ plerumque imperſonaliter ſumitur; cujus exempla vide apud H. Steph. Theſ. aut, ſi perſonaliter, jungitur cum oominativo rei; ζυνδοκεῖ ταῦτα τῷ δάμῳ. Vid. poſtea in reſponſo Allariotarum ad Parios.

6. ΤΕ . . . . . .] Pricæus legit, τεθησαυρισμέναις. At magis juxta Analogiam legeretur τεθησαυρισμέναις. Chiſhul. τεθείσαις.

8. ΚΑΤΑΚΟΙΝΟ . . . . .] Pricæus, κατακοινο(νίαι τοῦ) — ſed κατακοινωνία, quam quidem vocem nullibi legi (licèt κατακοινωνοῦ ex Æſchine afferant Lexicographi), noo per ο ſed per ω ſcribitur. Chiſhul ſanè probabiliùs, κατ κοινό(ν τεθείσαι) —

9. ΕΝΤΑΥΤΑΙΣ . . . . . .] Pricæus, ἐν ταύταις, ἐπὶ ταῖ πόλει. Chiſhul. ἐπ' αὐταῖς πόλεσι — quod magìs placet.

11. ΙΕΡΑΠΥ . . . . 12. ΚΑΙΠΡΙΑΝΣΙΟΥΣ] Pricæus, Ἱεραπυ(τνίως) καὶ Πριανσίως —— Non video, quæ ſit hujus Accuſativi ſyntaxis: meliùs itaque Chiſhul. interponendo præpoſitionem, Ἱεραπυ(τνίως ἐπὶ) καὶ Πριανσίως. Si autem per ſpatii anguſtias id non liceat, legerem Ἱεραπυ(τνίοις) καὶ Πριανσίοις — Forſan enim aut marmorarii incuriâ Υ pro Ι ponitur; aut ſuperficie marmoris paulùm detritâ Υ pro Ι legi & exſcribi potuit.

20, 26, 28. ΕΚΑΤΕΡΗ — ſed 77. cum ἴωτα adjecto ΕΚΑΤΕΡΗΙ —— Chiſhul. ubique adjicit ἴωτα, ſcribítque 20, 77. ἑκατέρῃ — 26. 28. ἑκατέρῃ.

24. ΑΠΟΔΟΤΑΙ] Si hæc lectio ſana ſit, ponitur pro ἀποδίδοται, augmento dempto. Tamen, cùm particula κα (pro κε) frequentiùs ſubjunctivum præcedat, ſubjunctivus vix admittet vocalem brevem ο. Chiſhul. ſcribit ἀποδῶται, (quod in Aoriſto ſecundo mediæ vocis ſubjunctivi modi) & vettit *redditur*. Aoriſti ſecundi medii ſignificatio activa occurrit ſæpius, rariùs paſſiva: ut περιεβάλετο Matth. vi. 29.

25. ΥΠΕΧΘΗΣΙΜΩΝ] Sic Pricæus. Sed Chiſhul. ſcribit ὑπεχθεσίμων.

29. Ω . . ΚΑ] Pricæus ſupplet ὧν καὶ —— Sed Chiſhul. ὦ καὶ —— meliùs; nam ὦ & πορηίω ſimul concordaot.

30. ΠΡΙΑΝΣΙΕΣ] Πριάνσιες, ſic Pricæus. Chiſhul. marmorarii erratum corrigit, ſcribítque Πριανσιέες. Utì etiam 46. ΠΡΙΑΝΣΙΕΕΣ rectè in Marmore, ſcilicet à Nominativo Πριανσιεὺς 21.

42. ΜΕΛΛΟΝΤΙ] Sic Prideaux & Reineſ. Sed Pricæus ΜΕΛΛΩΝΤΙ. Chiſhul. μέλλωντι. κα enim in hôc ubique marmore cum ſubjunctivo conſtruitur.

43. ΠΑΡΑΓΓΗΛΩΝΤΙ] Sed Pricæus, ΠΑΡΑΓΓΕΛΩΝΤΙ — & tamen idem in communi charactere παραγγήλωντι. Reineſius, παραγγήλωντι, & in majuſculo charactere ΠΑΡΑΟΓΓΕΛΩΝΤΙ meodoſiſſimè: ſed in aliis multis Reineſianæ editionis typographum errâſſe deprehendet attentus lector. *Chiſhul. in Not.* cenſet eſſe ſabrile erratum pro παραγγείλωντι. Equidem, ſi mihi ſas ſit ab eruditiſſimi viri conjecturâ recedere, afferam meam. Fortè nil erit mutandum; ſed ἀναγγήλωντι ponetur Doricè, io Aoriſto primo ſubjunctivi, pro ἀναγγείλωσι. Nam η pro ει Doricè; ut κῆνος pro κεῖνος *Sapph.* & in verbis, ἁγῆται pro ἡγεῖται *Lacon apud Ariſtoph. p.* 914. Præterea ΑΡΗΟΥ *Gruter.* cv. 9. pro Ἀρείου. Demum ſi id minùs placeat, admittam ſabrile erratum; ſed ita ut putem reponendum ΑΝΑΓΓΕΙΛΩΝΤΙ. ΕΙ enim (præſertim ubi lineolæ literarum ob marmoris vetuſtatem aciem oculorum fugiunt) facilè poteſt in Η depravari. Denique tempus Aoriſtum hic malo quàm præſens, cùm in eâdem clauſulâ illud uſurpetur, & ad Cl. Chiſhul verſionem *(denunciaverint)* propiùs accedat.

47. ΣΥΓΚΕΙΜΕΝΑΙ] ζυγκείμεναι — Sic Pricæus. Sed Chiſhul. ζυγκείμενα κοινᾶ — ſcilicet, poſterior vox excidit, ejúſque vocalis ι adhæſit priori.

48. ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΙ] Chiſhul. rectè reſcribit βωλομένοις; nam mox 52. per ω, ΒΩΛΟΜΕΝΩΝ.

49. ΕΠΙΓΡΑΨΑΜΕΝΟΣ] ἐπιγραψάμενος — Chiſhul. reponit ἐπιγραψάμενον — cùm non eſſet, quîcum iſte nominativus concordaret. At (ni fallor) occurrit, ubi hujuſmodi Participium in nominativo ponitur abſolutè & ἀσυντάκτως; ut Geneſ. xxii. 20. ἀνηγγέλη - λέγοντες; aut vicem verbi ſupplet; ut *Thucyd. p.* 324. *D.* εἰωθότες οἱ ἄνθρωποι — διδόναι; pro εἰώθασιν, vel (quod mavult Æm. Portus) pro εἰωθότων τῶν ἀνθρώπων. Denique cùm ea mihi non plenè ſatisſaciant, ſi quid mutaudum ſit, ſubſtituerem ἐπιγραψαμένοις, ut referatur ad dativum præcedentem βωλομένοις: & forſao, ſi marmoris literæ diſtinctiùs comparerent, pro ΕΠΙΓΡΑΨΑΜΕΝΟΣ legeretur ΕΠΙΓΡΑΨΑΜΕΝΩΙ.

50. ΝΙΚΑΣΘΗΙ] νικασθῇ — Pricæus, & Prideaux hunc ſecutus; *vicerit:* ſic & Chiſhul. in Latinâ verſione, ſed in textu Græco ſcribit νικάσηι; quippe activo ſenſu. At Reineſius, retinendo ΝΙΚΑΣΘΗΙ, vertit, *& ſi victus fuerit* (ſcil. *reus*). Sed verbum νικάω formabit Paſſivam vocem hujus modi & temporis, non νικασθῇ, ſed νικαθῇ; neque νικάζω uſpiam (quod adhuc comperi) legitur. Niſi vererer in vulgatâ Marmoris lectione immutandâ audaciùs

mihi indulgere, reponerem ΔΙΚΑΣΘΗΙ δικασθῇ. Vox δικασθῇ in *Thucyd. p.* 20. D. exponitur à Scholiaſtâ ἀποφανθῇ. Sic itaque hunc Marmoris locum poſſe reddi & exponi putarem, *& ſi judicatum fuerit; cùm de re in controverſiam vocatâ à judicibus reſponſum fuerit.*

52. Αἰ δ' ἔτι — ἔλοι μὲν] Chiſhul. meliùs, Αἰ δέ τι — ἔλοιμεν. ſcil. ut ſit, quîcum concordent nominativi ἐξοδύσαντες — τινές.

54. ΕΞΟΔΟΥΣΑΝΤΕΣ] Si ab ἐξοδόω, formari deberet ἐξοδώσαντες. Ἐξοδόω autem nuſpiam mihi eſt obvium; ſed ἐξοδεύω. Tamen Analogia non diſſentire videbitur, ſi ἐξοδόω non minùs, quàm ὁδοιπορέω, ab ὅδος derivetur. At ὁδοιπορέω activâ plerumque ſignificatione accipitur, hìc verò ἐξοδύσαντες neutrali. Reineſius vellet ἐξορύσαντες (pro quo in edit. Chiſhul. ponitur ἐξεκρύσαντες, planè per typographicum erratum); Homer. Ἰλ. β. v. 325. — ἐκ — ὄρυσσεν. Mihi verò, maximè omnium, placet in hôc loco ingenioſa doctiſſ. Chiſhul. cùm emendatio, tùm conjectura.

60. ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩ] Pricæus, Prideaux, & Chiſhul. in communi charactere, δικαστηρίῳ, cum ι ſubſcripto; nam ΩΙ articulus, ad quem refertur, eſt in dativo caſu.

62. ΑΣΤ. ΑΤΕΘΗΙΕΜΜΗΝΙ] Chiſhul. ἄσ(τάλα) τεθῇ, ἐμμηνί, *à quâ die ſtela poſita fuerit.* Ad ſenſum longè propiùs quàm Pricæus, ἇς τ(αύτ)α τεθνιεμμένοι: qui vertit τεθνιεμμένοι *pacti ſumus*, quaſi idem ſignificaret ac τεθείμεθα.

67. Valde placet mihi, quod Cl. Chiſhul. ordiatur clauſulam à voce Ἐξαῖ, & ΕΠΙ ΚΡΙΤΗΡΙΟΝ pro unâ ἐπικριτήριον, non (uti Pricæus, & qui eum ſecuti ſunt) pro duabus ἐπὶ κριτήριον, accipiat. Præterea ἐπικριτήριον intelligit id, quod vocatur εἰσιτήριον, i. e. ſacrum à judicibus locum in curiâ capeſſentibus celebratum. Hinc ferè inducor in aliam conjecturam de vocabulo ΤΕΛΕΤΑΙ; quod nolim pro verbo ſumi; non pro τελέσαι, τ enim pro σ in hâc infinitivi terminatione Doricè poſitum nullibi reperio; nec pro τελεῖται, nam, ſi ἰῶτα diphthongo ει ab Ionibus in nominibus dematur, non ideo in verbis & in hujus modi fine contracto demi ſolet; porrò, ſive pro τελῆται ſive pro τελεῖται ſit, modus nec indicativus, nec ſubjunctivus (licèt imperativi vices ſæpe ſuſtineat) videtur ullum locum habuiſſe, ubi conſtanter Imperativi forma uſurpatur; 17. 22. 25. 27. 29. 32. 33. 34. 35. 36. 38. 39. 41. 44. 48. 50. 52. 55. 56. 59. 62. 66. 68. 69. 71. 75. 76. 81. Mea interim conjectura hæc eſt, nullam hìc mutationem fieri oportere, & ΤΕΛΕΤΑΙ legi forſan poſſe τελεταῖ pro τελετῇ à nomine τελετὴ, quod ſignificat (Heſych. τελεταὶ, ἱερταὶ) *feſtum.* Sic itaque hanc clauſulam verterem: *Deinceps ſacrum-obineuntes-judices feſto ſponſoréſque inſtituunto.*

Marmor IV.

4. κάλλει — *Strab. p.* 646. A. — Σμύρνα — νῦν ἐστι καλλίστη πασῶν.

14. Φαῦσαι — Sic V. 7. VI. 9. &c. Accuſativus regitur à ſubaudito verbo ἀνέθηκε, quod exprimitur *Marm.* XXVIII. 5. vel ἀνέστησε, quod exprimitur *Marm.* XXV. 1.

18. Εὐτυχεῖτε. Formulâ hâcce claudebantur inſcriptiones ſtatuis & marmoribus in defunctorum memoriam erectis adjectæ; *Gruter.* DCCCXLI. 4. Sic & Epiſtolæ; *Marm.* CLXXIX. 11. & *Chiſhul. p.* 113. 111.

Marmor V.

In Margine, Exempl. A. notatur hoc Marmor fuiſſe *olim apud D. Vernon.* Et. 7. Α ΕΡ ΕΝΝΙΟΝ [*Reineſ. p.* 203. CCIII. ΑΕΥΚΙΟΝ ΕΡΕΝΝΙΟΝ] Et 8. ΑΝΤΙΝΟΕΑΣ. *Ita* (addit Smithus) *in marmore exaratum reperi.* Sed quid hìc opus eſt plurali? Videtur itaque erratum forſan fuiſſe.

Marmor VI.

9. ΗΔΙΑΝΟΝ —— In marg. Exempl. C. reponitur Λ pro Δ.

Marmor VII.

6. Σμύρναν — Hujus vocis Accuſativus regitur à præpoſitione ſubintellectâ κατά. Eadem ſyntaxis in reliquis omnium urbium, quas hæc inſcriptio commemorat, nominibus obſervatur.

19. In Exemplari B. poſt ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΑ additur in Margine Εὐρύκλεια; & poſt ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΝ, Ἀντινόεια. *In Gruter.* CCCXIV. 1. ΕΥΡΥΚΛΕΙΑ ΕΝ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙ — lege priùs not. Selden. *p.* 183.

Marmor IX.

23, 24. ΓΛΥΚΙΝ.....] Supplerem fortè Γλυκίνης. Memini, ni fallor, me hujuſmodi nomen muliebre legiſſe.

40. ΕΡΜΙ..] Supple Ἑρμίππου. uti XI. 24.

44. ΑΣΚΛΕΠΙΟΝΟΣ] Reſcriberem Ἀσκληπίωνος.

64. ΤΜΟΛΙΤΟΥ] Τμωλίτου malo, à monte Τμῶλος.

87. ΗΡΑΚΛΕΟΝΟΣ] Potiùs (ut puto) Ἡρακλέωνος.

Marmor X.

1. ...... ΩΡΙΑΣ ΔΕΤΟΣ . . ΑΡΕΣΤΟΣ] Selden. ... ΙΑΣ ΔΕΤΟΔ .. ΠΕΣΤΟΣ-

23. ΑΣΚΛΕ-

23. ΑΣΚΛΕΠΙΑΚΗ] Selden. Ἀσκληπιακὴ — Prideaux. Ἀσκληπιακή.

Marmor XI.

Ad finem primæ lineæ in Exemplari C adduntur hæc .. ΣΟΝΕΩΡΟΝ .. ΟΝΕΩΤΕΡΟΣ

13. ΜΗΡΝΟΔΟΤΟΣ] Ρ videtur hic redundare.

ΠΕΙΣΙΔΩΝΙΟΥ] Sed 14. 16. ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΥ — & IX. 32. ΠΟΣΕΙΔΟΝΙΟΥ.

18, 20. ΔΗΜΕΤΡΙΟΥ] Sæpius per Η, ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.

Marmor XII.

1. In Exemplari A. ΠΡΕΙΜΑ ΤΗ.

Marmor XIII.

In Seldenianâ Editione ſic:

5. Σ ΤΗΝ ΣΟΡΟΝ ΜΟΥ ΜΗΔΕΝΑ ΕΤΕΡ Sic & Reineſ.

6. ΟΝ ΒΛΗΘΝΑΙΕ...... ΗΝΕΝΕΣΤΙΟΣΥΝ Reineſ. ut Prid.

8. ΛΗ ΔΟΤΩ ΤΗ ΖΜΥΡΝΑΙΩΝ ΓΕΡΟΥΣΙΑ Sic Reineſ.

8. ΖΜΥΡΝΑΙΩΝ — Σ facilè depravari poteſt in Ζ. Neque interea vellem orthographiam vocis Ζμύρνα reprobare. Lege Lucian. p. 53. & Sext. Empir. p. 35 & 36. Vide plura in Dauſq. Orthogr. Vol. II. p. 341.

8, 9. In Exemplari A. ⋇ A debent conjungi pro χίλια.

9. ⋇ A (i.e. χίλια) comprobatur ex Lin. 15. Reineſ. ⋇ A. &c.

10. ΛΗ ΤΑΙ ΤΕ ΘΗΝΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΟΕΙΣΑΣΟΡ Sic Reineſ.

19. —— ΥΜΝΕΣΟΤΕΡΩΝ — Sic Reineſ.

20. —— ΤΟΥΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ. Sic Reineſ.

21. ΕΠΑΚΛΟΥΘΗΣΕΙ] Sic Selden. & Prideaux. Erratum autem eſt manifeſtum. Sed Reineſ. & Exemplar C. ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΙ.

ΤΟ ante ΜΝΗΜΕΙΟΝ omittitur in Selden. & Reineſ.

Marmor XIV.

In Exemplari C. Lacuna lineæ 5. completur ſic; ΡΙΟΝ ΤΩ ΚΑΤΟΙΧΟΜΕΝΩ — Vide Marmor CLXXVII. 2.

Marmor XV.

In Editione Seldenianâ & Reineſianâ, σῖγμα ſcribitur ſic C. 2. 3. 7.

Apud Selden. 6. ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΟ ſed in Catalog. Erratorum, corrigitur (uti & apud Reineſ.) ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ.

Apud Selden. 3. Ε ſcribitur ſic Є. Et ὠμέγα 5. 8. 9. 10. obtinet figuram minuſculam, ω. Sed ψιλὸν majuſculam 6. in ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ. uti & in Marg. Exempl. A.

Apud Selden. & Reineſ. omittitur prima linea Θ. Κ. Et 9. ΙЄ (Reineſ. ΙΕ) 11. ΚΖ.

Marmor XVII.

Editio Prideaux. in lineâ ſextâ poſt ΗΡΩΩ habet ΕΙ, quod in Exemplari C deleri jubetur.

Marmor XVIII.

In Exemplari A. notatur, hoc marmor fuiſſe *Donum D. Andreæ Riccard equitis.*

In Exemplari C. 9. notatur, Ε in ΕΙΣ deleri. Quia ſcilicet non apparet: conſtat enim hanc literam oportere ſuppleri.

Marmor XIX.

In Exemplari A. notatur, hoc Marmor fuiſſe *Donarium D. Dennington.*

Exemplar C. in lineâ 5. ante ΚΛΗΡΟΝΟΜΩΝ notat adjiciendum eſſe Articulum ΤΩΝ qui in Edit. Prid. omittitur.

Marmor XX.

In Exemplari A. ad marginem adſcribitur; *Olim apud D. Vernon. è Smyrna.*

Marmor XXI.

2. Pro ΑΥΤΩ quidſi reponeretur ΕΑΥΤΩ (uti XIV. 5. XIX. 4. XX. 2, &c) & forſan 3. ΠΑΙΣΙΝ pro ΠΑΣΙΝ ;— niſi quòd vox παισὶ in his Inſcriptionibus nullibi occurrat.

Marmor XXII.

3. Selden. ΕΤωΝ. ΙЄ.

Marmor XXIII.

5. Selden. & Reineſ. ΓΕΝΟΣ... ΑΣΤΡΙΚΙΟΣ

6. Iidem, ... ΚΑΣΤΡΙΚΙΟΣ & 9. ΡΑΡΙΑΝΟ .... ΤΑΥΤΗΣ.

2. Prideaux. ΠΡΟΚΟΝΝΗΣΣΙΑΣ — Sed Selden. & Reineſ. per unum Σ. Quod malo. *Strab. p.* 588. D. Προκόννησος, πόλιν ἔχουσα καὶ μέταλλον μέγα λευκοῦ λίθου σφόδρα ἐπαινούμενον. *Stephan. de Urb.* Προκόννησος, μία τῶν Σποράδων ἐν τῇ Προποντίδι. Conſule & *Etymolog. Magn. & H. Steph. Theſ. Ind. p.* 1716. *& Plinian. Exercit. in Solin. p.* 703.

7. ΚΑΤΕΣΚΕΥΑ — Sic Selden. Reineſ. & margo Exemplaris C. Sed Prideaux. ΚΑΤΑΣΚΕΥΑ — Sic & margo Exemplaris B. ubi lacuna lineæ 4 repletur ſic ΚΑΤΑΣΚΕΥΑ(ΣΑΣ ΚΑΙ)

10. Selden.

10. Selden & Reineſ. ΕΞΣΦΡΑΓΙΣΜΑ — Margo Exemplar. B. C. ΕΞΦΡΑΓΙΣΜΑ — Exemplar. A. ΕΚΣΦΡΑΓΙΣΜΑ — Sic CLXVII. 14. *H. Stephan. Theſ.* affert ἐκσφράγισμα ex Gregor. Pro quo quidni ἐξφράγισμα, cùm ξ valeat κσ? At verò in ΕΞΣΦΑΓΙΣΜΑ Σ mihi videtur prorſus ſuperfluum: uti & XVIII. 9.

Lacuna ΕΠΙ . . . ΡΗΣ repletur in Exemplari A. ΕΠΙΓΡΑΦΗΣ. Vide XVIII. 8. CLXVII. 14. CLXXVII. 4.

11. . . . . ΕΙΟΝ] Sic Selden. & Reineſ. Prideaux. ΑΡΧΕΙΟΝ — quæ quidem vox in his marmoribus frequenter occurrit: ſed dubito, an hic locum habeat. Si enim admittatur vox ΑΡΧΕΙΟΝ, quid opus erit proximâ ΧΡΕΩΦΥΛΑΚΙΟΝ (ſic enim potiùs ſcribendum eſt, non ΧΡΕΟΦΥΛΑΚΙΟΝ, uti Selden. & Reineſ. & Prid. Sed Reineſ. in Not. & Marg. Exempl. A. per Ω)? Igitur Reineſius ſubſtituit ΑΣΤΕΙΟΝ, adjectivum, quod cum ſubſtantivo Χρεωφυλάκιον concordet: *Urbicum ærarium.* Χρεωφυλάκιον nondum mihi in Lexicog. occurrit. Ab eâdem origine derivatur, ac Χρεωκόπος; & Χρεωκόπος vel Χρεοκόπος apud H. Steph. Theſ. (qui illud mavult, hoc mendoſum putat). Apud Bud. Comment. p. 24. Χρεοκοπῶ. Et Heſych. Χρεολυτήσων. Phrynichus tamen docet χρέως eſſe Atticum, nec eſſe utendum χρέος, quamvis Ariſtophanes hoc παρῳδικῶς (conſule Nunneſ. in hunc locum) uſurpaverit.

Marmor XXIV.

Hujus Marmòris deſcriptionem, quam Reineſius exhibet (Vide priùs p. 514.) eandem ac apud Selden. (niſi quòd Selden. 1. habeat ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ & 6. ΣΩΤΗΡΙΧΟΣ) valde probo; & ſic verto: *Dis Manibus. Corneliis Glyconi & Tertullinæ legitimis & fidis libertis* [poſuit] *P. Cornelius Sotericbus.* Senſus & Syntaxis requirunt, ut in lineâ 2. Κορνηλίοις efferatur in Dativo.

Marmor XXV.

1. Exemplar C. exhibet ΘΕΩΝΛΗΝΗΣ — Quæ quid ſibi velint, non ſatis intelligo.

Marmor XXVII.

1. ΔΗΛΙΩΝ — In Exemplari A. ΣΑΜΙΩΝ — Et quidem rectiùs, nam Selden. & Reineſ. ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΚΑ . . . ΜΙΩΝ
2. Selden. & Reineſ. ΔΗΛΑΩΙ
4. Iidem, ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ ΧΛΤΕ
5. ΔΑΚΑΙΟΣΥΝΗΣ — Sic Prideaux. Sed typographicum maniſeſtiſſimè eſt erratum. Selden. & Reineſ. ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ.

7. ΔΗΛΟΥ — Sic & Reineſ. Sed Selden. ΔΗΜΟΥ

Marmor XXVIII.

2. Exemplar C. reponit ſic; ΣΥΜΒΟΛΑΙΟ
Α
ΓΡΕΔΩΡΗΣΑΜΗ ——

Marmor XXX.

1. ΓΕΣΣΙΟΣ. In margine Exemplaris A. *fortè* ΜΕΣ ——
13. F. ΛΟΥΙ. Exemplar C. T. ΛΟΥΙ.
16. ΜΑΚΡΟΣ. Sic quidem Prideaux; at per typographicum erratum; nam in communi charactere ſcripſit Μάρκος. Selden. & Reineſ. ΜΑΡΚΟΣ. Margo Exemplaris C. ΝΑΡΚΟΣ.
25. Α. ΤΟΝΝΙΟΣ — [Α. Τόννιος] Sic Prideaux. & Reineſ. Sed Selden. Α. ΤΟΝΝΙΟΣ, & Reineſ. in Lat. vers. *A. Tonnius.* Margo Exemplaris C. ΑΥΤΟΝΝΙΟΣ. Mallem retinere (ſi per Marmor liceat) Α. ΤΟΝΝΙΟΣ, nam nomen TONNIVS occurrit in Gruter. CCCCLXXV. 9.
29. ΜΕΙΛΗΤΟΣ. Margo Exempl. C. ΝΕΙΛΗΤΟΣ. Et Exempl. C. *an* ΝΕΙΚΗΤΗΣ vel ΑΝΕΙΚΗΤΟΣ.
33. ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ. Exemplar B. ΕΥΑΡΕΣΤΟΙΣ. Exemplar C. ΕΥΑΡΕΣΤΟΣ.

Marmor XXXVI.

1. In Margine Exempl. A. lectio Reineſii ΣΤΡΑΤΗΓΕΥΟΝΤΟΣ approbatur.

Marmor XL.

Exemplar A. *Olim hoc Marmor erat apud D. Vernon in agro Eſſexiano è Smyrnâ huc allatum.*

7. ΜΗΤΗΡΔΗ — Sed Exempl. A. C. ΜΗΤΗΡΔΕΗ —
10. ΑΝΕΠΛΗΣΕ — In Margine Exemplaris A (uti & Exempl. C); ΕΝΕΠΛΗΣΕ. *Ita in Marmore reperio.*

Marmor XLI.

1. AVLICI — In Marg. Exempl. C. AVILI.

Marmor XLIII.

3. CHENDIIS — In Marg. Exempl. C. CHINDEIS.
5. COST.IIVI — Ibid. COSTITVI.

Marmor XLIV.

8. DE CVRIS — Gruter. LXIII 1. DECVRIS.

9. MINV

9. MINV — Selden. M.. N — Gruter. Ibid. MINI.

10. CIO — Gruter. Ibid. CIO.

11. VEITENNIO — Sic Selden. Sed Prideaux & Gruter. VETTENNIO — utì & Selden. in Not.

12. COS. Gruter. COS.

MARMOR XLV.

In Exemplari A. adnotatur, hoc fuiſſe *Donarium D. Chomley.*

3. PRAESENS] In Marg. Exempl. A. *Lectio proba. Præſentiales autem erant ſatellites Imperatori aut Proconſularibus in provinciis quaſi ſemper præſentes.*

GVNA] Marg. Exempl. A. GVN†A.

MARMOR XLVI.

2. 3. In Marg. Exempl. C. deletur TVS in FORTVNATVS, & VS in NOGVLNIVS.

3. Videtur mihi omnino legendum, non NOGVLNIVS junctim, ſed diviſim N. OGVLNIVS.

MARMOR XLVII.

3. XIII. In Marg. Exempl. C. XIIII.

MARMOR XLVIII.

Ante lineam primam, in Exempl. C. præpooitur, D. M.

MARMOR XLIX.

Tres poſteriores lineas Exemplar C. reponit ſic:

AMPELIS CAE
CILIAE TREP
TINI FILIAE PIENTISSIMAE F.

MARMOR L.

Margo Exemplaris A. aſſerit 2. SCVRRAE & 3. INFR *h. e. infra.* & 8. ILLAE — ſcribi *ita in Marmore.* & 3. pro LIIII reponit LIII utì apud Selden. & Reineſ.

MARMOR LI.

2. FECIT — Exempl. C. in Marg. FECE — & 6. FVI.

MARMOR LIII.

4. FILIS — meliùs forſan, ſi FILIS.

5. NYMEE — Quid ſi legeretur NYMFE? Nam utriuſque literæ figura non abſimilis parere errorem potuit. *Nymphe* nomen muliebre proprium occurrit: & *f* pro *ph* in monumentis & inſcriptionibus haud infrequens.

MAMOR LVII.

Marg. Exempl. C. 2. BILLENIAE. & 4 PIENTISSIMAE Legerem fortè BILLIENAE — quod nomen proprium lego in Gruter. DCCXLII. 6.

MARMOR LVIII.

Exempl. C. primæ lineæ ſuperimpooit, D. M.

MARMOR LX.

2. Exempl. C. junctim, CHIS.

MARMOR LXVI.

Exempl. C. 4. SYNTYCHI CONIVGI — *Syntyche* nomen proprium occurrit; & ſic mallem ſcribere: Et forſan pars Literæ E detrita locum illi lectioni fecit.

MARMOR LXIX.

4, 5. IVSTEIVS — Sic Reineſ. & Selden. qui haoc Inſcriptionem in Syntagm. de Dîs Syr. II. p. 315. commemorat. Sed Prideaux INSTEIVS. Et ſanè lego apud Gruter. nomen proprium INSTEIVS, non IVSTEIVS.

" *Veneriam* (ait Selden. in loco citato) vocabulum eſſe à Venere petendum nemo eſt, qui neget. Indè enim non infrequens eſt apud priſcos Romanos nomen fœmioeum. Veteribus quæ excuſæ prodiere inſcriptionibus non ſemel obvium ſit: & in Arundellianis ad Thameſis ripam ædibus viſitur cippus ſepulchralis ita dicatus:

D. M.
CLAVDIAE. VENERI
AE &c.

MARMOR LXXI.

Exempl. C. 7. LIBERTABQ.

MARMOR LXXV.

13. ADQVE. In Marg. Exempl. A. adnotatur eſſe *ita in Marmore errore Quadratarii.* Verùm probabilius mihi videtur, in uſum creberrimum tranſiiſſe hanc T in D commutatione, cùm in hâc voce, tum in âliis. Id ſatis confirmant complures apud Gruterum, ad cujus in-

dicem lectorem remitto, inſcriptiones. Conſule præterea Dauſq. Orthogr. Vol. II. p. 46. & Vol. I. p. 43.

Marmor LXXVI.

2. EVPHROSYNE — Exempl. C. Non video, cur V (quod pro Y poni in Marmoribus ſolere non opus eſt exemplis ut comprobem) non retineatur, ſi per figuras in Marmore ſuperſtites, obſcuras utcunque & antiquatas, liceat.

Marmor LXXVII.

3. C. INGONIA — Exemplar B. CINGONIA — *nota gens ex Tacito. Vid. Cl. Fabretti Inſcript. p.* 31. Cingonius Varro conſul deſignatus: *in initio lib.* 1. *Hiſtor. Tacit.*

Marmor LXXIX.

3. ERASINIO — Exempl. C. ERASINO — Quod nomen (ni fallor) eſt magis probabile. Nam fœmineum ERASINAE occurrit apud Gruter. DCCLXXX. 7. Exempl. A. forſan ERASMIO —
10. HOC MONVMENTVM — Sic quidem Prideaux, cùm putaret aliam lectionem contra genus peccare. Seldeni tamen & Reineſii lectio HVNC MVNIMENTVM retinenda eſt. Hanc enim firmant Marmora apud Gruter. DXCIII. 2. DCVIII. 4. DCLXXVIII. 11. Conſule Dauſq. Orthogr. Vol. I. p. 89. Confer Inſcriptionem in Ald. Orthogr. p. 533. 14. huic ferè conſimilem.
12. Exempl. A. VTRINQVE — *Ita legi & ſcribi oportere ſtatuit Reineſ. p.* 549. *Mulctæ ærario inferendæ ſæpiſſime inſcribuntur marmoribus. Vide Marm.* CLXVII. & III. *De ejuſmodi mulctis v. Reineſ. p.* 87.

Marmor XCII.

2. Q. L. Exempl. C. habet Ↄ· L.
3. Ↄ· L. Idem, Q. L.

Marmor XCIII.

7. CENTUM — Exempl. C. habet CENTV.

Marmor XCVI.

4. BENE — Exempl. C. reponit R pro B. Sed vix dubium eſt, quin literæ B pars inferior aliquantùm detrita formam literæ R exhibuerit.
6. Reineſius pro AE in vocibus *poſteris que eorum* reſcribit E. At AE pro E in Marmoribus nonnunquam uſurpari ex Gruterianis Inſcriptionibus liquet. Vide DCIII. 10, &c. Et paulò poſt, Marm. XCIX.

Marmor CI.

3. FECIT — Exempl. C. vult, FECIT

Marmor CIII.

1. IL. Exempl. C. habet L. tantùm.
3. Idem ſupplet lacunam ſic, SILIAE. L. ET. FELICIAE.
4. Idem, LIBERTABVSQVE SVIS.. NI QVI VBI.
5. Idem, COMVRNATAVI — Duorum AA concurrentium alterum forſan Marmorarius oſcitans prætermiſit.
7. Exempl. C. ſic, DAMNAS ESTO D· HS· HM· HN. S.

Exempl. A. exponit, *Hoc monumentum hæredes non ſequetur*, Græcè, τοῖς δὲ κληρονόμοις μου οὐκ ἐπακολουθήσει τοῦτο τὸ μνημεῖον. Vide Marm. XCIII. XIII.

Marmor CVI.

Exempl. C. 4. CERCENIA — Sic Selden. corrigit in Catalog. Errat.

Marmor CVIII.

Exempl. C. 5. MEN. VIII.

Marmor CXIII.

Exempl. C. 1. DIS.

Marmor CXV.

Exempl. C. 1. HIC.

Marmor CXXIV.

Exempl. C. 2. PHYRAMVS.

Marmor CXXVI.

Exempl. C. 1. DIIS — Mallem DIS.

Marmor CXXVIII.

Exempl. C. lineæ primæ ſuperimponit, D. M.

Marmor CXXIX.

Exempl. C. 3. VIXIT ANN. XXV.

Marmor CXXX.

Exempl. C. 3. HIC.

Marmor

Marmor CXXXV.

Exempl. A. adnotat eſſe *Donum D. Hugonis Cholmley equitis.*

7. Exempl. Id. FIG. *Ita nempe exaratur in Marmore. Quidni* Figulinorum? *Sed dubito. Vide p. 136. verſus finem.* Hujus Editionis pag. 497. verſus medium.

Marmor CXXXVII.

7. INPVBEM — Sic Exempl. C. Sed Selden. Reineſ. & Prid. IMPVBEM.

Marmor CLI.

Exempl. A. 2. ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

Marmor CLIII.

8. Mallem ſcribere ΖΗΝΟΔΟΤΟΣ quàm ΞΗΝΟΔΟΤΟΣ. Compoſita enim à ξένο· — non accipiunt ἔτα: Et Ξ pro Z, ob figuram non abſimilem, facilè exſcribi poterat.

Marmor CLIV.

7. Reſcriberem ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΩΝ — ut cum præcedentibus caſu concordet.

ΣΥΝΑΡΞΑΜ(ενοι) — potiùs per unum N.

8. ΜΗΝΟΔΩΡΟΥ — per Ω, ſi modò à δῶρον componatur.

12. Quid ſi ΥΠΑΤΙΟΣ?

15. ΠΡΟΔΩΚΟΣ — Reponendi forſan ΠΡΟΔΙΚΟΣ cauſa mihi eſt, quòd hæc vox occurrat priùs in Marm. III. 63.

Marmor CLV.

10. ΓΑΛΙ.. ΙΩΝΟΣ — Nemo non poſſet hìc ſupplere ΓΑΜΗΛΙΩΝΟΣ, niſi Seldenus diſertè refragaretur. Vide priùs p. 191.

11. ΕΔΑΙΝΕΙΣΟΜΕΝ — & hìc legerem ΕΔΑΝΕΙΣΑΜΕΝ vel ΕΔΑΝΕΙΖΟΜΕΝ.

Marmor CLVI.

9. ΠΑΡΑΚΑΛΗ — legerem ΠΑΡΑΚΑΛΕΙ — aut (quia particula ἂν ſæpius ſubjunctivo præeſt) ΠΑΡΑΚΑΛΗΙ.

12. Prideaux. ΑΙΡΕΣΙΧΙ — Sed Selden. ΑΙΡΕΣΙ ΗΙ — ubi ᾗ concordat cum dativo præeunte. Reineſ. ΑΙΡΕΣΙ ΗΝ — ubi ἣν regitur à Participio ἔχων. Quod autem attinet vocem αἱρέσει; mallem legere αἱρέσει ab αἵρεσις αἱρέσεως, quàm comminiſci Ionicum dativum ab αἵρεσις αἱρέσιος (utì ἐν πόλι *Herodot. p. 71. l. 11.*), cùm nulla Ioniſmi veſtigia in hâc totâ inſcriptione alibi occurrant.

Marmor CLVIII.

4. Exempl. B. in fine ſupplet ἐπειδὴ Μινδι- & in fine Lin. 5. ἀνὴρ ἀ —

19. Si conferatur Marm. III. 13. Supplerem hanc lacunam ſic, ἐ ἐπιγαμίαν. In marg. Exempl. A. ſuppletur ſic, ΠΑΤΡ ita ut legatur, *καὶ πάτραν & patriam.*

Marmor CLIX.

4, 5. Mihi minimè diſplicet conjectura, ad Exempl. B. marginem adjecta; *An* Ἡρῷον ὧδε (pro ΗΡΩΣ ΤΑΤΕ)? *Vide Marm.* XXIII.

Quin forſan ΗΡΩΣΤΑΤΕ in unam vocem coaleſcat, & pro nomine proprio ſumatur, tanquam Ἡρωστράτη, cujus memoriæ hoc marmor poſitum eſt. Aliud porrò eſt, quod in medium proferam. Hoc marmor fuerit fortè non ſepulchrale, ſed in memoriam illius Poſthumi Heraclidiani, qui cùm eſſet annos tantum 18 natus, equeſtri certamine Herois nomen meruit. Quod videtur innuere figura virilis equum ducens (lege priùs, Selden. p. 192. l. 1.) marmori inciſa.

Marmor CLX.

2. Potiùs legerem ΤΙΜΟΚΛΕΟΥΣ.

3. ΚΑΙΠ — Planè erravit typographus in Edit. Prid. nam in Seld. & Reineſ. ΚΑΠ-

8. Mallem ΝΕΩΤΕΡΟΣ.

Marmor CLXII.

Exempl. A. adnotat hanc Inſcriptionem fuiſſe *Heracleæ in muro Eccleſiæ Cathedralis.*

Marmor CLXIII.

3. ΚωΝΣΤΑΝΤΙΟΝ — Sic Selden. & Reineſ. Sed Prideaux. per Ω.

5. Selden. ΚΑΙΣΑΡΑ.

Marmor CLXVI.

Margo Exempl. A. habet hæc: *Quære, an hoc Marmor (unà cum ſequente) non jam extet in ædibus D. Vernoni in agro Eſſexiano non procul à Camalodúno. Olim certè exſtabat.*

Marmor CLXVII.

Margo ejuſd. Exempl. ſic habet: *Marmor hoc olim effoſſum Smyrnæ D. Vernon in ædibus ſuis Eſſexianis non procul à Camaloduno. Exſcripſit Patricius Junius.*

6. Exempl.

6. Exempl. A. marg. TI MHTE — *Ita in exemplari Juniano. Videtur ſubdubitare de recuſâ* TI *punctis ſubtus appoſitis: cùm non clarè legeretur.*

7. ΚΑΤΕΠΩΚΟΔΟ — Marg. Exempl. A. notat KAT *D.* (deleri) *in exemplari Juniano.*

9. ΤΟΛΜΗΣΗΙ — Exempl. Id. in Marg. — ΣΕΙ. Neque enim ἵνα adſcriberetur hic (utì modus poſtulare ſolet ſubjunctivus) cùm nullibi in totâ hâc Inſcriptione adſcribatur.

12. ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΕΙΝ — Idem Exempl. adnotat legi — ΣΙΝ *in exemplari Juniano.*

Marmor CLXX.

3. ΕΤΕΙΜΗΣΑΝ — Sic Smith. Epiſtol. de Eccleſ. As. & Marg. Exempl. B. Sed Prideaux. ΕΤΕΙΜΗΣΕΝ.

Marmor CLXXI.

4. ΗΡΩΑ — Exempl. B. in Marg. *An* ΕΡΩΑ? Hujus autem conjecturæ cauſam non intelligo.

Marmor CLXXII.

7. ΗΔΙΟΝ — Exempl. B. in Marg. ἴσ. (ἴσως fortè) ΗΛΙΟΝ — Quid hìc agnomen *Solis* velit, non capio.

Pro ΙΔ Prideaux. habet ΙΔΙ — Sed Exempl. A. Marg. ſic monet; I *malè additur.* ΙΔ *h. e.* ἵδρυται. *Neque enim in exemplari meo ita exſtabat.* Quippe vide Smith. Epiſt. p. 17.

Marmor CLXXVI.

2. ΙΕΡΟΥ — ἱερῦ — Sed Exempl. A. in Marg. Ιατςῦ — *Ita enim legi debet.*

1. Neſcio; an non pro ΙΧΙΟΥ ΙΚΙΟΥ forſan legi poſſit ΙΚΕΣΙΟΥ. Certè de Hiceſio ſcholæ medicorum Eraſiſtrateæ in Smyrnâ urbe magiſtro dubitare non ſinit Eruditiſſ. Chiſhul, qui in Diſſertatione Orationi, à clariſſ. Ric. Mead. M. D. coram Londinenſi medicorum collegio habitæ adjectâ nummos duos in hujus Hiceſii honorem à Smyrnæis percuſſos protulit, & ejuſdem memoriam Strabonis aliorúmque ſuffragiis illuſtravit. Lege Diſſertat. pag. 46, 47.

Marmor CLXXX.

16. ΑΝΤΩΝΙΝΕΙΝΩ — Syllabam ſuperfluam heic inſeruit oſcitans Oxonienſis editionis typographus.

Marmor CLXXXI.

5. Pro ΤΗΣ ΕΥΝΟΙΑΣ reponunt ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ Exemplaria A. & C. Et in marg. Exempl. A. adduntur hæc: *Ita reperi in Marmore in hortis Regiis juxta portam & in ipſo aditu.* Fruſtra igitur eſt conjectura in marg. Exempl. B. (ubi retinetur ΤΗΣ ΕΥΝΟΙΑΣ); *An* ἕνεκα *pro* ἀνέθηκαν?

6. Exempl. C. reponit ΑΠΟΛΛΩΝΙ in eâdem lineâ ac ΑΝΕΘΗΚΑΝ.

Marmor CLXXXII.

Marg. Exempl. A. hanc exhibet marmoris Iconographiam. *Sedet in cathedrâ Herodis uxor: in cujus ſiniſtro latere viſenda eſt hæc Epigraphe.*

Marmor CLXXXIII.

8. ΠΡΟΚΟΝΝΗΣΙΑΝ — reponit Marg. Exempl. B.

Marmor CXC.

In Marg. Exempl. B. *Non videtur loqui de Monaſterio.*

Marmor IV.

1. Ἀγαθῇ τύχῃ. *Bonæ Fortunæ.* Prideaux. Mihi autem videtur dativus caſus nequaquam huic loco convenire. Verterem (utì priùs II. 23, &c. & poſtea V. 1. CLXI. 1.) *cum bonâ Fortunâ.* Aut potiùs eandem hìc adhiberem formulam, quam omnibus rebus agendis veteres præfabantur (teſte Cicer. 1. divin.) *Quod fœlix fauſtúmque fortunatúmque ſit.* Ἀγαθῇ τύχῃ τῇ τε βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τοῦ Ῥωμαίων καὶ τοῦ ἐμοῦ αὐτοῦ. Dion. Caſſ. p. 770. E.

8. Σεβαστῶν. Prid. *Auguſtalium.* (ſic V. 4. VI. 3. CLXVI. 4.) ſed meliùs *Auguſtorum* — quod reponitur in Marg. Exempl. B.

Marmor V.

7. Αργεννιον — Marg. Exempl. B. *An* H *pro* Ae? At longè præſtat lectio priùs allata p. 558.

Marmor VI.

7. *Puteolos* — *Neapolin* — Potiùs *Puteolis* — *Neapoli* — cùm ſint nomina locorum, ubi certamina illa celebrabantur. & ſic 16. 19. *Sardibus* — *Lacedæmone* — *Mantineæ.*

20. ταλαντιαίους — Marm. ΤΑΛΑΑΝΤΙΑΙΟΥΣ — ſed forſan erravit Marmorarius. Exempl. B. in margine, *& quidem talentum.* i. e. ut puto, *omnia habuere propoſita præmia, & talentum.*

Marmor X.

5 στεῖται — *tegere* — meliùs Græco textui, & ſyntaxi (quam verbum *polliceor* ſæpius poſtulat) conveniret, ſi per futurum verteretur, *ſe tecturum.* Et ſic de reliquis, 6. 11. 13. 15. 16. Seldenus jungit hoc verbum cum tempore præſenti (p. 126. l. 19.) — *facere pollicitus eſt.*

22. Κλαυδία Νεικήτη — *Claudia Niceta* — Annòn *Claudia Nicetæ?* Et ſic etiam Reineſ.

23. Ἀσκληπιακὴ — *Aſclepia* — Malo cum Reineſio, *Aſclepiaca.*

25. Κλ. Ἀρίστων — *Cl. Ariſtion* — Reineſ. *Claudia Ariſtion.*

37. *Quo tempore* — ſic Prideaux. Sed Selden. (quod etiam probat * Reineſius) in Errat. rejicit *tempore.* Nam *quo* καθ᾽ ὃ refertur ad δεύτερον δόγμα *ſecundum Senatûs conſultum.* Vide Not. Selden. p. 186.

42. Πορφυρείτας — *Porphyritas* — Reineſ. *Porphyreticas* — Sueton. Ner. 50. *Porphyreticum marmor* —

Marmor XII.

1. Exempl. A. *Primæ uxori* — ſcil. legit, Πρείμᾳ τῇ ἰδίᾳ γυναικὶ — *Prima* enim nomen proprium in his marmoribus non infrequens; LXXXI. CI.

6. ζωζησάσῃ αὐτῷ — *conviventi ſibi* — Mallem, *quæ convixit ipſi.*

Marmor XIII.

2. 6. ζώβιος — Prideaux, *contubernalis* — Exempl. A. *conjux* — quod videtur huic loco magis convenire. *Contubernalis* vox eſt generalior. Σύμβιοι apud Ariſtot. Ethic. 9. cap. 11. *amici contubernales.*

Marmor XVIII.

In Marg. Exempl. A. Θυρέμιον *locus ſepulturæ macerià aut ſepimento incluſus.* Σοροὶ *cavitates oblongæ æqualiter extentæ juxta longitudinem cryptæ, in quibus collocabantur* τὰ ὀστέα *ſive arcæ lapideæ corporum mortuorum.*

Marmor XIX.

2. ἀγοράσας — *emens* — Mallem tempus præteritum ſic exprimere, *emptam hanc cameram,* vel *emit* — *& inſtauravit* —

7. αὐτὸ — ſubintelligitur μνημεῖον.

Marmor XX.

3. ἐπικτήσει — Alluſio feſtiva ad nomen Ἐπίκτητος.

Marmor XXVI.

4. αὐτοκράτορι — *imperatori* — In Marg. Exempl. B. *Quis eſt* αὐτοκράτωρ*?* *An* στρατηγὸς ἐπὶ τῶν ὅπλων*?* Vid. Marm. XXX.

7. εἰς ἑαυτοὺς — *erga ſuos* — verterem *erga ſe.*

Marmor XXVII.

1. *Delii* — Exempl. A. reponit *Samii* —— Vide priùs p. 560.

4. Πολυκλείτου — *Polycliti* — ſic Seldeo. Reineſ. & Prid. Nomen proprium Πολύκλειτος legi paſſim redditum Latinè *Polycletus:* uti & in Notis redditur.

Φλαυία — Marg. Exempl. C. Αυτε — Quod minimè capio. Φλαυία certè retioendum eſſe notæ ſatis comprobant.

Marmor XXVIII.

2. συμβιολογραφεὺς — Marg. Exempl. B. *An* ζυμβολιογραφεὺς*?*

ἱδρύσατο μὴ — Marg. Exempl. C. & A. ἱδρυσάμην — *ita ſanè legendum conjicio.*

4. πνευματικῷ — Prideaux, *Pneumatico* — quaſi eſſet nomen proprium. Sed Exempl. A. *ſpirituali* — Exempl. C. f. (forſan) *in ſpiritu.* Itaque πνευματικὸς υἱὸς Joannis hic dicitur Theodorus; quòd ille hujus, cùm per Baptiſmum initiaretur, ſuſceptor ſive patrimus fuiſſet.

Marmor XXX.

22. Editioni Seldenianæ & Prideauxianæ typographus oſcitans peſſimè intulit *Hermogenes* pro *Hieronymus.*

Marmor XXXVI.

1. Χολλίδου — Selden. & Reineſ. *Collidis F.* (Reineſ. ſcribit per K) Prideaux. *Collidæ filio* — Sed Exempl. B. *Chollidenſi* —— Et quidem rectiſſimè. *Steph. de Urb.* Χολλίδαι· δῆμος τῆς Λεοντίδης φυλῆς. Ὁ δημότης, Χολλίδης. Lege Reineſ. Not. priùs p. 516.

2. Exempl. B. *Caſii Apollonii.*

Marmor XL.

1. ἰὼ — ο — ἰὼ adverbium σχετλιαστικὸν jungitur vocativo; ἰὼ γύναι *Sophoc.* Sed Exempl. B. videtur legiſſe ἰῷ (τύμβῳ) nam vertit *ſub hôc uno tumulo.* Homer. Ιλ. ζ. 422. ἰῷ ἤματι. Schol. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Non omnino diſplicet conjectura: niſi quòd io Marmore ἰῶτα non adſcribatur IΩ, uti ΤΩΙΑ ΥΠΟ ΤΥΜΒΩΙ; ſed forſan neglexit

* *Quo tempore bis aditui eramus* (potiùs, *quo bis aditui facti ſumus*).

xit Marmorarius; uti verſ. 9. ΣΗ.

9. ΜΗΤΡΙ ΣΗ ΛΙΠ ΑΔΕΛΦΟΣ — Μητρὶ σῇ λιπ' ἀδελφὸν — Exempl. B. legit, Μήτριος ἢ λίπε δελφὺς — & vertit, *Cui maternus defecit uterus* — In Lexicogr. occurrit μητρῷος *maternus*, non μήτριος. Neque mihi ſatisfacit verſio, *Matri tuæ reliquit frater*; quippe quæ nec rectam omnino ſyntaxin nec ſenſum clarum admittit. Vox tamen ἀδελφὸς mihi videtur retinenda; ſinè quâ non conſtabunt quinque marmoris figuræ: nempe mater ſedens, pater Theudotus ſtans à tergo; duo fratres, Hiceſius, & Hermippus natu major; tertius frater, omnium minimus. Veram interim lectionem reſtituendam & ſenſus interpretationem aſtruendam ſagacioribus relinquo.

Marmor CLI.

2. Repone Θεοδώρȣ — uti priùs in ipſo marmore.

3. *Beneficus erga deos patrios.* Exempl. A. Et Reineſ. *Benefactor diis patriis.* Vox εὐεργέτης plerumque, non dativum, ſed genitivum regit; uti CLVI. 15. 22. CLVII. 6. CLVIII. 16. & *Iſocrat. Encom. Hel.* τῆς ἑαυτȣ̃ πατρίδος εὐεργέτης.

Marmor CLVI.

Seldenianam (quam & Reineſius ſecutus eſt) exhibui verſionem; à quâ cur Prideaux diſcedere voluerit (in quibuſdam præſertim, ubi haud parum dormitavit), non video. Hujus utcunque verſionem (nequid in hâc editione deſiderari lector queratur) hic apponere volui.

" Placuit Senatui & Populo. Timoclides
" Teleſippi F. relationem fecit. Quo-
" niam Clinodemus Leboti fil. Siphnius
" perſeverat virum bonum [*Leg.* vir bo-
" nus] eſſe erga templum & populum De-
" liacum, & neceſſaria ſuppeditat pu-
" blicæ civitati [*ſed* κοινῇ *hic non concor-*
" *dat cum* τῇ πόλει, *at ſumitur adverbialiter publicè, reſpondétque voci* ἰδίᾳ *mox ſequenti. Quod in his marmoribus frequentiſſimum;* II. 10. CLVIII. 10. III. 53.]
" & privatim iis è civibus, qui eum ad-
" eunt, in quantum auxilium illius im-
" plorat aliquis eorum, qui Delum in-
" colunt. [*Et ſic textum Græcum repræſentat, ſupplendo lacunam,* εἰς ὃ ἂν εἰς αὐτὸν παρακαλῇ περὶ Δήλȣ τις] Placere Senatui
" & Populo honorare Clinodemum Le-
" boti filium Siphnium ob inſtitutum,
" in quo indeſinenter perſeverat erga
" templum & populum Deliacum; &
" agnoſci illum hoſpitem publicum &
" benefactorem erga templum & Delios,
" ipſum etiam, & poſteros illius: fore
" item iis in Delo & prædii & domici-
" cilii poſſeſſionem, & ingreſſum [πρόσοδον — Selden. *& proventum*] in Senatum
" & Concilium Populi primis poſt ſacra;
" ſore porrò eis etiam cætera omnia,
" quæ dari ſolent aliis hoſpitibus pu-
" blicis, & benefactoribus erga templum
" & Delios. Perſcribant hoc pſephiſma, [*Typographus Oxon. hic lapſus eſt, excudendo* βȣλεύτην *pro* βȣλήν] Senatus in curiâ,
" & ſacerdotes in templo in columellâ
" nempe ſaxeâ. Apollodorus Mantithei
" filius ſuffragia collegit.

8. εἰς αὐτὸν παρακαλῇ] Durior paulò & infrequentior mihi videtur hæc ſyntaxis; nam verbum παρακαλεῖν nullibi mihi occurrit junctum accuſativo cum præpoſitione εἰς. Itaque forſan legerem εἷς *unus, aliquis; in quantum quis illum advocaret de Delo,* i. e. *illius conſilium rogaret de rebus ad Deliacum populum ſpectantibus.*

18. πρόσοδον — Seldenus vert. *proventum*, eodem ſenſu, quo προσόδων II. 32. 58. 59. Prideaux, hìc, & in parili loco CLVIII. 21. *ingreſſum* — ſic ut πρόσοδον jungatur cum ſequentibus πρὸς τὴν βȣλὴν καὶ τὸν δῆμον. Si πρόσοδος *ingreſſum* aut *aditum* ſignificet, is erit ſenſus, Clinodemo dari privilegium, ut Senatui & Concilio populi interſit. Δῆμος enim poteſt denotare non tantùm *populum* ſeu *plebem*, (uti Homer. Ἰλ. β. 198.) ſed *curiam*, uti ſæpius in his marmoribus, præſertim cùm jungatur voci Βȣλή. Si autem πρόσοδος accipiatur pro *reditu* ſeu *proventu* (neque aliam, ubicunque in his Inſcriptionibus occurrit, habet ſignificationem) oportet jungi cum ἔγκτησιν; ſcil. ut Clinodemo liceat prædia in Delo poſſidere, & quicquid lucri ex iis redierit, percipere. Heſych. utrique favet ſignificationi, πρόσοδος, ἔντευξις (Bud. Comment. p. 125. ἔντευξις *conventio, aditus, concio*) ἢ κέρδος προσθήκη. Denique ſi quid ſentiam, aperiendi venia detur; non mihi videtur hæc ſignificatio illi præferenda. Si enim Clinodemus habeat γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν, quid opus erit adjicere πρόσοδον? quippe fruſtra eſt prædii poſſeſſio, niſi poſſeſſor illius prædii reditibus perfruatur. Præterea ſi πρόσοδος ſejungatur à ſequentibus, unde regetur præpoſitio πρὸς τὴν βȣλήν? Hanc igitur Seldenus vertit *inter ſenatum populúmque.*

27. ἐπεψήφισεν. Exempl. B. *Vid. Valeſ. ad Harpocrat. p.* 75. (Edit. Lugd. Bat. 1683. p. 32.) Ibi Valeſius exemplis probat, ἐπιψηφίζειν *eſſe munus* προέδρων; *ergo in Decreto Deliorum, quod legitur inter Marmora Arundelliana, interpretem malè vertiſſe* ἐπεψήφισεν ſententias *collegit.* Significat enim *ratum fecit.* Lege & Henr. Steph. in Theſ.

Marmor

1

Marmor CLVIII.

In titulo, pro *decernuntur*, quod mavult Prideaux, Seldenus habet *tribuuntur*.
11. ἐπαινέσαι — *honorare* — utì CLVI. 10. ubi Selden. *collaudare*.

Marmor CLXVI.

4. Σεβαστῶν — *Auguſtalium* — Potiùs *Auguſtorum* — uti priùs IV. 8.

Marmor CLXVIII.

11. ὁ ἐπιχρήσας ἑαυτὸν — Prideaux. *quicunque operam adhibeat.* — Aut (ut verbi vis pleniùs exprimatur) *qui ſui*, ſeu *ſuæ operæ uſuram dederit* —
12. ἀπαλλοτρειώσειν — Exempl. A & B. ἀπαλλοτριώσειν — Forſan hìc fit, (utì ſæpe in antiquis Inſcriptionibus) quòd ει pro ι ſubſtituatur. Raro tamen hæc occurrit mutatio, niſi ubi ἰῶτα producitur.
13. Exempl. A. *De ejuſmodi multis vide ſuprà Marm.* LXXIX. & XCIII.

Marmor CLXX.

7. Δαμαπαραδόξου —— Exempl. B. Δαμᾶ παραδόξου —

Marmor CLXXII.

6. 7. Lacuna poſſet ſic ſuppleri, εὐτυχῆ.

Marmor CLXXIII.

1. ΑΙ ΣΩΡΟΙ — αἱ σωροὶ — *& ſepulchra* — At σορὸς per ὀμικρὸν ſignificat *ſepulchrum*, & videtur reponendum σοροί: σωρὸς per ὠμέγα eſt *cumulus*, *acervus*, maſculini porrò generis, non fœminini. Si itaque σωροὶ retineatur, ſcribendum eſt οἱ σωροί.

Marmor CLXXIV.

1. Ἐργάστης — *Ergaſtes* — Mihi vix videtur hoc eſſe nomen proprium; & ferè conjicerem eſſe idem ac ἐργαστὴς & ἐργάτης.
2. ὑπὲρ — *per* — Exempl. B. *An* ultra, *an* propter? *Vid. Plin. Epiſt.* 16. *Lib.* 10. ubi Plinius ad Trajanum; — *nuncio tibi me Epheſum cum omnibus meis* ὑπὲρ Μαλεὰν *navigâſſe*. Ibi Catanæus in Not. vertit, *ſuper Maleam*.

Scribendum eſt ΜΑΛΕΑΝ Μαλεάν, non Μάλεαν.

Marmor CLXXVI.

2. ἱερεῦ — *ſacerdotis* — Exempl. A. ἰατρεῦ — *medici* — Lege priùs p. 564.

4. τὴν γεγονυῖαν ἐνχώρησιν τῆς ἐπιγραφῆς —— *conceſſionem ſcripto factam*. Dubito, an hic genitivus reddi debeat per ablativum Latinum (quaſi à participio γεγονυῖαν penderet); & non potiùs per genitivum, quippe qui à ſubſtantivo ἐνχώρησιν regatur? *conceſſionem ſcripti* (non *ſcripto*, aut *per ſcriptum*) *factam*. Præterea ἐπιγραφὴ mihi non videtur ſignificare *ſcriptum*, ſed *inſcriptionem*. Sic itaque reddi oportet hìc, utì XVIII. 8. & CLXVII. 14. Porrò illa ἐνχώρησις conceſſio intelligitur hìc (utì & CLXVII. 1. & CLXXIV. 8.) non de *ſcripto* aut *inſcriptione ullâ*, ſed de uſu loci alicujus ad ſepulturam deſtinati alicui conceſſo. Ego igitur (niſi fallor) ſententiam puto ſic interpungendam: κατὰ τὴν γεγονυῖαν ἐνχώρησιν. Τῆς ἐπιγραφῆς ἀντίγραφον ἀποτεθήσεται) &c. *ſecundum tranſactam ceſſionem. Inſcriptionis exemplar reponetur* &c. Sic XVIII. 8. & CLXVII. 14. τῆς ἐπιγραφῆς ἐνσφράγισμα &c.

Marmor CLXXVII.

2. καὶ τῷ πατρὶ (ἀντὶ *Vid. priùs p.* 532.) Αὐσανίου. Exempl. B. — Αὐσανίᾳ.

Marmor CLXXIX.

Exempl. A. *Imperatores Græcorum petitionibus & poſtulatis Græcè reſcripſerunt. Et erat quidam huic muneri deſtinatus, qui nuncupabatur* Magiſter epiſtolarum Græcarum: *qualis erat Nymphidianus Smyrnæus ſub Juliano. V. Eunapium in Nymphidiano. pag.* 137. Αὐτῷ ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουλιανὸς καὶ τὴν βασιλικὴν γλῶτταν ἐπέτρεψε, ταῖς ἐπιστολαῖς ὑπουργήσας, ὅσαι διὰ τῶν Ἑλληνικῶν λόγων ἑρμηνεύοντο.

Marmor CLXXX.

15. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ ΚΑΙΣΑΡΙ &c. Exempl. B. in Marg. *A. D.* 139. Hìc autem mihi injicitur ſcrupulus; quòd in hôc reſcripto idem annus habeat Antonini Pii ſecundum conſulatum, & Præſentis ſecundum etiam conſulatum: cùm Præſentis conſulatus primus incidat in Antonini ſecundum; ſecundus autem, non niſi 14. anno poſt Antonini ſecundum. Conſule Chronologos; & Conſulum deſcriptores. Euſeb. Chronic. (Amſtel. 1658.) pag. 212. ΡΜ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΤΟ Β̄ ΚΑΙ ΠΡΑΙΣΕΝΤΟΣ. pag. 213. ΡΝ. ΧΡΙΣΤΟΥ. ΠΡΑΙΣΕΝΣ ΤΟ Β̄ ΚΑΙ ΡΟΥΦΙΝΟΣ.

Marmor CLXXXI.

5. τῆς εὐνοίας — Exempl. A. ἀρετῆς ἕνεκεν

ita

— *ita ſculptum reperi : quod ſyntaxis poſtulat.* At, etiamſi ἵνεκεν omitteretur, Elleipſis hujus particulæ (quam *in proſâ interdum ſubaudiri* aſſerit H. Steph. Theſ. Vol. II. p. 1204.) neutiquam ſyntaxi repugnat.

MARMOR CLXXXII.

14. κληθεὶς — *invocatus* — Exempl. B. ſubnotavit ſyllabam præpoſitivam *in* -—— quaſi ſcil. meliùs verteretur *vocatus*, i. e. *rogatus*. Quippe *invocatus* plerunque ſenſum habet negativum, & pro *non-vocato* accipitur.

MARMOR CLXXXIII.

8. σορὸν Πρoνσννεσίαν — (Προκοννησίαν — Vide priùs p. 564.) *ſepulchrum loricatum* —— Exempl. B. *ex lapide. Proconneſio.*

9. *Cum eâ* — Mallem *ſecum* vel *cum ipſâ* —

10. καὶ τῇ θυγατρὶ Ἀλεξάνδρᾳ τοῦ Τιμοκράτους — *& filiæ Alexandræ Timocratis fil.* —— Non video, quid opus fuerit addidiſſe *fil.* Nam ſi Alca eſt Timocratis filia, Alexandra non poteſt eſſe & Alcæ & Timocratis filia: Niſi forſan Alca fuerit Timocratis non *filia*, ſed *uxor*; quod dubium facit nomen Relationis in primâ lineâ ſubintellectum.

14. τοῖς ὲ αὐτοῖς δεσπόταις αὐτῶν — Exempl. B. tranſponit, αὐτοῖς, καὶ τοῖς — *ipſis, & dominis ipſorum* —

MARMOR CLXXXIV.

Quantum licet per literarum in hâc Inſcriptione deformium veſtigia Latinúmque, quem Seldenus conjectavit, ſenſum; nonnihil communi charactere Græco exhibere conabor.

Εἴτις θελήσῃ ἢ πειρασθῇ δοῦναι τῇ μονῇ ταύτῃ τῆς παναγίας θεοτόκου . . . . . . μ-

ετοχία (α)ὐτη εἰς μετόχιον . . . μονὴ μεγαλ η μικρα· ἢ εἴτ(ι)ς . . . .

δέξει δ' οἱ τοῦτο· ἐχέτω αὐ(το)ς τὰς ἀρ(ας) τῶν ἁγίων . . . π(ατέ)ρων, καὶ ἐμοῦ τοῦ ἁμα

ρτωλοῦ Ἰω(άνν)ου μονάχου· αὐταύτ(α)ς καὶ παναγίαν θεοτόκον ἀντίδικον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

μόνη *monaſterium*; eujus vocis exempla Suicerus in Theſ. Eccleſ. proſert ex Balſamon.

Pag. 121. Lin. 31.] *De Hyagne* — Annon meliùs *Hyagnide?* utì mox Lin. 40.

Lin. 33.] τὴν ἁρμονίαν τὴν καλυμμένην — Exempl. B. nollet admittere in ſupplementum τὴν ἁρμονίαν τὴν — ſed tantùm καλυμμένην. In ejus enim margine ſie: *καλυμμένην rectè, nam in Marmore Leg.* . . . αλυμμένην. Vide poſtea in Not. ad Pag. 395. Lin. 23.

Pag. 122. Lin. 43.] — *minio notatæ, & ad hunc modum diſpoſitæ*] Hæ figuræ in Editione Oxonienſi prætermittuntur. In hàc repræſentantur (p. 122.) quales in Seldenianâ ex MSto exſcriptæ ſunt; informes prorſus & depravatæ. Operæ pretium duxi hìc Lectoris oculis ſubjicere, quales Cl. Meibomius in ſuâ Muſicor. Auctor. editione (Amſtel. apud Lud. Elzevir. M.DC.LII. in 4to) exhibuit; unà cum Alypianâ illarum figurarum deſcriptione.

7 ⊢ Προσλαμβανόμενος, ζῆτα ἐλλιπὲς, καὶ ταῦ πλάγιον.

ꓶ Γ Ὑπάτη ὑπατῶν, γάμμα ἀπεστραμμένον, καὶ γάμμα ὀρθόν.

R L Παρυπάτη ὑπατῶν, βῆτα ἐλλιπὲς, καὶ γάμμα ἀνεστραμμένον.

Φ F Ὑπατῶν διάτονος, φι, καὶ δίγαμμα.

C C Ὑπάτη μέσων, σίγμα, καὶ σίγμα.

P Ս Παρυπάτη μέσων, ρω, καὶ σίγμα ἀνεστραμμένον.

M Π Μέσων διάτονος, μυ, καὶ πι καθειλκυσμένον.

I < Μέση, ἰῶτα, καὶ λάμβδα πλάγιον.

Θ V Τρίτη συνημμένων, θῆτα, καὶ λάμβδα ἀνεστραμμένον.

Γ N Συνημμένων διάτονος, γάμμα, καὶ νυ.

Meibomius in notis obſervat *in Phrygii nete ſynemmenon omnes pro* νυ *habere* ἦτα πλάγιον, *cum hujuſmodi notâ* ⌶ *in Scal. codice & uno Oxonienſi: alterum Oxon.* (quem Seldenus in ſuo diagrammate ſecutus eſt) *& Kircherum habere* H.

ꓕꓶ Z Νήτη συνημμένων, ω τετράγωνον ὕπτιον, καὶ ζῆτα.

Z ⊏ Παραμέση, ζῆτα, καὶ πι πλάγιον.

E ⅃ Τρίτη διεζευγμένων, ει τετράγωνον, καὶ πι ἀνεστραμμένον.

Meibumius obſervat *in deſcriptione eſſe* ε *τετράγωνον.* Sed notum eſt antiquos ει pro ε uſos fuiſſe. Lege Caſaubon. Animadv. in Athen. p. 784. Euſtath. in Argument. Ἰλιάδ. ε. Joſ. Scalig. in Chron. Euſeb. p. 112. Plutarch. περὶ τοῦ ει.

ꓕꓶ Z Διεζευγμένων διάτονος, ω τετράγωνον ὕπτιον, καὶ ζῆτα.

ᘓ η Νήτη διεζευγμένων, φι πλάγιον, καὶ ἦτα ἀμελητικὸν καθειλκυσμένον.

Υ ⸝ Τρίτη ὑπερβολαίων, υ κάτω νεῦον, καὶ ἡμιάλφα ἀριστερὸν ἄνω νεῦον.

M Ͳ Ὑπερβολαίων διάτονος, μυ, καὶ πι καθειλκυσμένον ἐπὶ τὴν ὀξύτητα.

I <′ Νήτη ὑπερβολαίων, ἰῶτα, καὶ λάμβδα πλάγιον ἐπὶ τὴν ὀξύτητα.

Conſule Diſſertationem de Antiquâ Muſicâ (p. 58. 59.) Arato Oxonii 1672. exeuſo ſubnexam.

Pag.

Pag. 126. Lin. 19. — *Dionyſium Petavium* &c.] Petavius in Præfatione ad Juliani Operum editionem (Pariſ. apud Seb. Cramoiſ. M.DC.XXX. in 4to) enumerat, quas Orationes & Epiſtolas ad ipſum ex Londinenſi Bibliothecâ miſerat Patricius Junius. Locus à Seldeno hic citatus occurrit in Orat. V. p. 322. 323.

Pag. 129. Lin. 50.] De Decreto hôc Laconico poſtea dicetur. Decretum hoc Laconicum vulgavit [a] Boethius Lib. I. de Muſic. Cap. I. ubi depravatiſſimè imprimitur. [b] Gyraldus in Dialog. ix. de Poetar. Hiſtor. p. 1027. (communi Græcorum linguâ). [c] Paul. Leopardus (ex Pet. Nannii exemplari, & ex Dunenſi Bibliothecâ) in Emendat. Lib. VIII. cap. 14. [d] Joſ. Scaliger in Not. ad Manil. p. 426. 1621. Lugd. fol. Caſaubon. in Athen. p. 613. 614. [e] Salmaſius de Helleniſt. p. 81. [f] Denique Cl. Vir de Græcâ Antiquitate optimè meritus Edmundus Chiſhul. Antiq. Aſiat. p. 128. Cujus exemplar cum reliquis collatum hic apponere non pigebit.

Ἐπειδὴ[1] Τιμόθεος ὁ[2] Μιλήσιος[3] παργίμενος[4] ἐς τὰν ἁμετέραν πόλιν τὰν παλαιὰν[5] μῶαν[6] ἀτιμάσδει, καὶ τὰν διὰ τᾶν ἑπτὰ χορδᾶν[7] κιθάριξιν ἀποστρεφόμενος,[8] πολύφωνον εἰσάγων, λυμαίνεται τὰς ἀκοὰς τῶν νέων· διά τε τᾶς πολυχορδίας[9] καὶ τᾶς καινότατος τῶ μέλεος[10] ἀγεννῆ καὶ ποικίλαν ἀντ' ἁπλόας καὶ[11] τεταγμένας ἀμφιέννυται τὰν[12] μῶαν, ἐπὶ χρώματος συνιστάμενος τὰν τῶ μέλεος[13] διασκευὰν, ἀντὶ τᾶς ἐναρμονίω[14] ποιῶν ἀντίστροφον[15] ἀμοιβάν·[16] παρακληθεὶς δὲ καὶ[17] ἐς τὸν ἀγῶνα τᾶς Ἐλευσινίας[18] Δάματρος[19] ἀπρεπῆ[20] διεσκευάσατο τὰν τῶ μύθω διασκευὰν,[21] τὰς τᾶς Σεμέλας ὠδῖνας οὐκ ἔνδικα τὼς νέως[22] διδάκκει· Δεδόχθαι[23] περὶ τούτοις τὼς βασιλέας καὶ τὼς * ἐφόρως μέμψασθαι[24] Τιμόθεον·[25] ἐπαναγκάξαι δὲ καὶ τᾶν ἕνδεκα χορδᾶν[26] ἐκταμόντα τὰς περιττὰς[27] ὑπολιπόμενον τὰς ἑπτά· ὅπως ἕκαστος τὸ τᾶς πόλιος βάρος ὁρῶν εὐλαβῆται εἰς τὰν Σπάρταν[28] ἐπιφέρειν τι τῶν μὴ καλῶν ἐθῶν,[29] μή ποτε τᾶς ἀρετᾶς κλέος ἀτιμῶν.

Pag. 145. Lin. 15.[*ac ſi caſus* — Sic in edition. Selden. Prideaux. & Wilkins. Reponendum tamen puto *caſum* —

Pag. 147. Lin. 24.] — *deprehendi.* Sic legitur in Oxonienſi & Seldenianâ editione. Neque in Selden. Errator. Catalog. mutatur. Puto tamen legendum *deprebendendæ*: nam oportet referri ad *numerales literæ.*

Pag. 155. Lin. 2.] In Oxon. & Selden. Edit. — *exprobrari videretur.* Sed Selden. in Errat. Catal. correxit — *exprobrare viderentur.* Non autem *videretur* mutavi, quòd ſingularis æquè ac pluralis numerus huic loco conveniret. Nam paulò antè ſingularis uſurpatur, *Aſſentit populus Magneſius.*

Pag. 156. Lin. 1.] In Marciani Heracleotæ Edit. Oxon. p. 58. aliter lego: —— πόλεις ἐπισήμους ἕνδεκα, ποταμοὺς ἐπισήμους ιε' — Itaque errore typographico, exciderunt Seldenianæ Editioni hæc verba [ἕνδεκα, ποταμοὺς ἐπισήμους]

Lin. 4.] Aliter hæc etiam in Marcian. Edit. p. 59. — ἀκρωτήρια ἐπίσημα ιδ' —
Cl. Thom. Hearne (Leland. Vol. VI. p. 62.) hunc Seldeno imputat errorem, quem typographo mallem. Dum autem Seldeni lectionem vitii inſimulat in voce ποταμὸς, quæ & in Hœſchel. & Oxon. excuditur πεταμὸς (cujus loco ad inferiorem Oxon. marginem recuditur ποταμὸς), injuſtiſſimè virum eruditiſſimum criminatur. Quis enim non ſtatim agnoſcat illud ε pro ο eſſe mendum MSti? Neque, ſi γαμψογράφος (quod Cl. Hearnius allegat) in hôc auctore (initio libri primi) pro γαμψογράφος vel γεωγράφος occurrat, ideo πεταμὸς verior lectio, quàm ποταμὸς habebitur: præſertim cum de γαμψογράφος orthographiâ inter & editores & ipſa MSta non conveniat.

Lin. 5.] Χερσόνησον ἐπίσημον ἕνα. At Χερσόνησος eſt fœminini generis (τὴν Σκυθικὴν Χερσόνησον *Strab. p.* 545. B.) Tamen genus maſculinum retinent Editiones Marciani, neque ullam variantem lectionem contrà adducunt.

Lin. 12.] *Æneis ab Æneâ appellata eſt Venus* — *quod memorat Dion. Halic. lib.* I. ubi non *Æneis*, ſed *Æneas*: pag. 40. l. 34, 39. Ἀινειάδος Ἀφροδίτης ἱερὸν, & pag. 42. l. 33. Ἀινειάδος Ἀφροδίτης βωμός.

Pag. 158. Lin. 37.] Lege *indices duodecem viros* — uti in Edit. Selden. & Oxon. Tamen in Skinner. Etymolog. *A Jury*, *in Jure noſtro municipali* XII *viri judices.*

Pag. 161. Lin. 19.] δεαπόζει. Annon legendum δεσπόζει?

Pag. 163. Lin. 4.] Repone *apud* ante *Aſtrologos*; quod Adverbium in Edit. Selden. & Oxon. omittitur.

Lin. 21.] ἐπιμελευθέν — Annon reponendum ἐπιμελευθέν?

Lin. 25.] ἐπιμελεύθεν — At Gruter. CCXVIII. lin. 30. ΕΠΙΜΗΝΙΕΥΣΕΙ.

Pag. 166. Lin. 41.] Κιγον —— ſic Selden. Sed Prideaux. Κήκον — Editio Doctoris Wilkins. Κακὸν — At Tzetz. in Heſiod. vocat Χειάκ.

Pag. 173. Lin. 33.] *Conſule, ſi placet, V. CL. Danielem* &c. Typographus Oxonienſis pro *V. CL.* [Virum Clariſſimum] excudit, 5. 101. quaſi eſſent V. CI. literæ numerales.

Pag. 174. Lin. penult.] *Lib. LX.* — ſic Selden. Sed Edit. Oxon. 40. legens XL.

[a] 1546. Baſil. fol. [b] 1545. Baſil. 8vo. [c] 1568. Antv. 4to. [d] 1600. Lugd. B. 4to. [e] 1643. Lugd. B. 8vo. [f] 1728. Lond. fol.

Pag.

Pag. 175. Lin. 33.] *Ludovici Lib. III.* — Sic Selden. Sed Edit. Oxon. 51. legens LI.

Lin. 44.] δυωκαιδεκάζωδον — Annon legendum δυωκαιδεκαζώδιον?

Lin. 45.] ἱερανάγκλω — i. e. ἱερὰν ἀνάγκλω.

Lin. 52.] ἰμυθνεῖς — Bene reponit ὁμῳδνεῖς Fabric. Bibl. Græc. lib. 3. cap. 20. pag. 509.

Pag. 180. Lin. penult.] Verba Scaligeri (Emend. Temp. p. 479.) ſunt hæc; *Communia tria Thraciæ, ſcilicet Alexandriæ, Æni, Philippopolis, celebrabant Pythia Thracica.*

Pag. 181. Lin. 33.] ΚΟΜΟΔΕΙΑ — Apud Gruter. cccxvii. 1. Κομώδεια — & Athleta vocatur ΑΧΗΡΙϹΤΟϹ.

Pag. 183. Lin. 17.] *Corona in eo præmium erat populea.* Adnotatur in Marg. Exempl. B. *Quomodo igitur omnes* θεματικοί? Scilicet ſi θεματικοὶ non erant aliquando duntaxat ϛεφανῖται ſeu coronarii. Vide mox not. ad vocem θεματικός.

Lin. 20.] — *in vitâ Polemonis ſophiſtæ.* Hoc eſt ἁμάρτημα μνημονικόν. Apud Philoſtrat. Vit. Polemon. p. 530. mentio fit tantùm Adriani Olympiorum, quibus præſidere Polemoni & poſteris datum eſt. Sed in Vit. Polluc. p. 590. lin. 8. παρὰ Λακεδαιμονίοις Ὑακίνθια.

Pag. 187. Lin. 3.] Ἐφεσίων Δ Νεωκόρων. Exempl. A. *Ita in nummo Caracallæ ſive Elagabali apud Morell. in Specimin. pag. 26.* ΕΦΕϹΙΩΝ ΤΡΙϹ ΝΕΩΚΟΡΩΝ ΚΑΙ ΤΗϹ ΑΡΤΕΜΙΔΟϹ.

Lin. 13.] — *Smyrnæos noſtros, quorum hanc recenſionem marmoream fuiſſe meritò conjectamus* — Exempl. A. *Vide Reineſ. p.* 288. [& priùs pag. 511. lin. 3. hujus Edit.] ubi ambigitur, cui populo hæc inſcriptio adjudicetur.

Pag 190. Lin. 24.] *uti ait Livius* — Lib. XLV. Sect. 9.

Pag. 192. Lin. 6.] Exempl. A. *Non niſi ter conſul erat Hadrianus: qui numerus ſemper retinetur in titulis variis, ſæpius licèt adeptus ſit poteſtatem tribunitiam. Malè ergo mutatur à Seldeno numerus prior. Hoc è numiſmatibus aliiſque inſcriptionibus ſatis liquet.* Exempl. B. *Nihil mutandum. Nunquam enim poſtea conſul fuit.* — *Rectiſſimè eruditiſſimus Pater (ſuâ manu). Ita & nuper A. D.* 1699. *in Inſcriptionibus monuit Raph. Fabretti, p.* 483.

Lin. 38.] — *ne vel imus quiſquam.* Sic quidem in Edit. Selden. & Oxon. Lapſu certè typographico. Sed Marg. Exempl. B. — *quiſpiam.* "Neque aliter Iambicus verſus conſtabit. Verùm in Editionibus Auſonianis verſus primus variè legitur. Elias Vinet. *Neque eſſe me primum, verùm unum exiſtimo.* Ubi Elias Vinet. in Not. *Neque me eſſe primum, veſtrum unum exiſtimo.* Sic verſus hic in omnibus noſtris exemplaribus, qui plenus reddetur, ſi pronomen verbo *eſſe* poſtponere auſis. Sed iſtud *veſtrum* mihi non placet: quippe quod nec ad * ſapientum cœtum, nec ad ſpectantium turbam quomodo referatur, video. Pro quo *verum* ſubſtituebat vetus Codex. Sicque habere poteſt verſus non male: *Neque eſſe me primum, verùm unum exiſtimo.* At Joſ. Scalig. Auſon. Lect. lib. 2. cap. 1. In Solone de induſtriâ emendavi, cùm & hâc parte vetus codex vitioſus eſſet: *Neque me eſſe primum veſtrûm, aut imum exiſtimo.* Sequens verſus confirmat conjecturam noſtram, ſed præſertim ille: *Ne primus eſſet, ne vel imus quiſpiam.*"

Pag. 193. Lin. 20.] *Repertum eſt* — Sic Selden. ſcil. *monumentum.* Prideaux. *Repertus eſt hic lapis* —

Pag. 195. Lin. 38.] *Deulares* — In Seldeni Operum Editione nuperâ Londinenſi, *Deulacres* —

Pag. 197. Lin. 35.] De hôc fragmento poſtea agetur; cùm ad pag. 531. pervenero.

Pag. 199. Lin. 4.] ἐνδυμένω — Exempl. B. ἐν Δυμέω — nam in fine (uti Pricæus notat) deeſt apex; ſcil. ἰῶτα adſcriptum. Et δύμῳον (ut puto) pro δίμῳον; quippe Literæ Ι & Υ (ſive errore quadratarii, ſive ex conſuetudine) in antiquis inſcriptionibus pro ſe invicem alternantur; ut πολυσάφιλον & ὀψυγόνοισι pro πολυσάφυλον & ὀψιγόνοισι. *Vid. Salmaſ. Inſcript. Vet. p.* 73. Apud Latinos, *optumus* pro *optimus.* Sed in re manifeſtâ, quæ multis exemplis confirmari poſſet, morari ſupervacaneum eſt.

Lin. 4. — *intellegiſſe* — Sic in Editione Pricæanâ. In Oxonienſi (errore typographico), *intelligiſſe.* Uſitatior forma eſt, *intellexiſſe.* Sed tamen antiquitus verbi *lego* compoſita ſimplicis Analogiam ſervabant; *neglego, neglegi*; *intellego, intellegi.* Veterum auctoritate id comprobat Voſſius. *Vid. Art. Grammat. de Analog. lib.* III. *cap.* XXVII.

Pag. 201.] In hâc Præfatione & ſubjectâ huic Epiſtolâ ſeſe commendat magna hujus eruditi ſcriptoris modeſtia; quæ non ſemper in Criticæ Gentis hominibus admodum elucet.

Pag. 202. Lin. 45.] Μ finalis pro Ν ob ſequentem Β vel Μ vel Π vel Φ nequaquam ad Ionicam Dialectum pertinet;

* At cur non ad ſapientum cœtum? Scil. hôc ſenſu: *Neque exiſtimo me eſſe primum,* ſed *unum veſtrûm.* h. e. *è vobis.*

ſed

ſed ad Orthographiam in antiquis marmoribus & inſcriptionibus uſitatam. De quâ poſtea in Indice agam.

Pag. 203. Lin. 4.] Hunc Chronographum fuiſſe Ionem ut credam, minimè inducar; quòd ἐμ Πάρῳ pro ἐν Πάρῳ, & ἐγ Λυκωρείας pro ἐκ Λυκωρείας ſcripſerit: quippe hæc (ut modò monui) magis ad Archaiſmum quàm ad Ioniſmum ſpectant. Neque quod hæc marmorum fragmenta Smyrnæ (quæ Ionica eſt civitas) inventa fuerint; cùm in aliis Smyrnæ inventis nulla ſint Ioniſmi veſtigia. Hujuſmodi ſunt Fœdus Smyrnæorum & Magnetum in Marm. II. & Smyrnæorum Pſephiſmata in Marm. IV. V. VI. X. Præterea hoc Marmor Smyrnæ magis, quàm in ullâ aliâ Aſiæ parte, inventum fuiſſe non liquet. Porro vox Ionica ἱρὸν, & augmentum Ionicè abjectum in δομήσατο huc ex conjecturâ tantùm adducuntur: neque paribus exemplis in Smyrnæorum marmoribus confirmantur. Denique ſupereſt unum vocabulum εἵως pro ἕως: quo ſi ſemel Auctor uſus fuerit, non ideo dicam hunc *ſæpe Ionicam dialectum ſectari.* Niſi fallur, ει pro ε, & ου pro ο, Poëtarum magis propria ſunt, quamvis hæc uſurpent frequentiſſimè etiam Iones; quos inter & Poëtas maximam eſſe Dialecti affinitatem nemo neſcit. Homer. Ἰλ. γ. v. 291. εἵως. Quod Euſtathius p. 1124. l. 64. fieri πλεονασμῷ τοῦ ι docet. Nil magis apud Poetas tritum eſt, quàm vocales Subjunctivas Præpoſitivis adjungi; quoties, ut ſyllaba per ſe brevis producatur, carminis lex poſtulat.

Lin. 18.] — *marmoris reliquiæ, quæ* ΟΝΙΔ *habent.* Unde Palmerius lin. 36. & pag. 202. lin. 32. legit Ἀπόλλωνι; ut in ipſius editione reperio, & uti ſcribi voluit, non per ω uti corrigere voluit Oxonienſis editor. Flexio vocis Ἀπόλλων per ο, Ἀπόλλονος, Ἀπόλλονι, ubi occurrat, prorſus ignoro: neque hunc ſcrupulum exemit Palmerius.

Pag. 204. Lin. 49.] παρεστάδι — ſcil. à παραστὰς *porticus*; quæ lectio minùs mihi probatur, quàm παραλιάδι: ſi modò παραλιὰς alicubi occurrat. Simplex tamen ἁλιὰς legitur: ῥύμης τῆς ἁλιάδος *impetu cymbæ* (uti vertit Theod. Gaza) Ariſtot. Animal. lib. 4. cap. 8.

Pag. 205. Lin. 20.] Ioniſmus hic μετονόμασε pro μετωνόμασε, ad quem Palmerius confugit, ut ſuam conjecturam fulciat, merito Prideauxio diſplicuit.

Pag. 209. Lin. 19.] Quid illa in Palmerii ſupplemento vox ΕΝΗΚΕΝ (pro quâ in Oxon. Edit. legitur ἐνηγκεν) ſibi velit, conjectare non poſſum. Neque, ſi ἐνῆκεν *immiſit* ab ἐνίημι fiat, aut ſyntaxin, aut ſenſum hinc ullum elicio. De ἐνηγκεν Editionis Oxonienſis dicam ſuo loco.

Vocabulum autem ΑΞΙΩΣΕΙΗ quod ſpectat, illud Η (etiam in Oxon. ἀξιωσείη) ad ullam Grammaticæ normam redigere nequeo. Verùm plura, cùm ad Notas Prideauxii pervenero.

Pag. 210. Lin. 20.] Seldenus, in ſuæ editionis calce, ubi typorum errata corrigit, antea lectorem de Δ hic redundante monuerat.

Pag. 214. Lin. 16.] Cur nolim ΟΜΟΡΩΝ mutari, in cauſâ eſt vocalis ο̄, quam in ω mutare oportet, ſi ΓΕΩΜΟΡΩΝ legatur: nam γεωμόρος, per ο̄, contra figuram compoſitorum ex hâc voce (quæ per ω̄ efferuntur, pugnat.

Lin. 44.] Aliud vitium in ΗΤΡΟΝΤΟΣ Palmerius prætermiſit, quod corrigit Prideaux, reponens ὁρέντων. Nimia tamen mihi diſplicet immutandi libertas, quæ hanc totam vocem ηυροντος in ὁρέντων transformat. Si admittatur (haud forſan rejicienda) κρατιστεύοντος Bentleii lectio [Vide priùs p. 336.] ἀπὸ τῶν Ἰκαριέων; ſingularis ὁρέοντος poterit retineri, ita ut (per Ζεῦγμα, figuram grammaticis familiarem) cum voce proximiori Συρακοσίου concordet, & cum remotiori Δήλου ſubaudiatur; abſque ullâ Solœciſmi notâ. Minùs præterea erratur, ſi Η pro Ε accipias, quàm ſi ΟΣ pro ΩΝ. Quin Lydiatus (Vide priùs p. 260.) ſejungit vocem *Icarienſium* à ſequentibus.

Pag. 215. Lin. 35.] Errorem in ΠΕΙΣ.ΤΡΑΤΟΥ Seldenus jam antè inter errata typographica recenſuerat: neque ergo quadratario ſed typographo imputandus eſt.

Pag. 217. Lin. 5. 9.] Palmerius putavit præpoſitionem ΕΙΣ ex opificis vel exſcriptoris oblivione omitti in marmore: & Prideaux monet eam eſſe ſupplendam, propter verbum ἀφίκετο. Neſcio equidem, annon εἰς (ubi motus ad locum in verbo innuitur) omitti non poſſit. Solet certè apud Poëtas; *Homer.* Ἰλ. σ. ℣ 150. νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. Ἰλ. σ. ℣ 270. ἀφίξεται Ἴλιον. ubi notat Euſtathius præpoſitionem εἰς deeſſe.

Lin. 25.] Palmerius in ΕΡΥΗΚΕ notat unum ΡΩ (non ΡΟ, uti in ejus codice erravit typographus) Ionicè detractum, quippe augmentum. Plus juſto laborat vir doctus, ut in hâc inſcriptione Ioniſmos deprehendat, quo faciliùs perſuadere poſſit Ionem fuiſſe Chronographum. Sed omiſſio τοῦ ρ̄ geminati ad Poetas propriè pertinet; *Homer.* Ἰλ. β. v. 400. ἔρεξε. Euſtath. ἀδίπλωτον ἔχει τὸ ρ̄ κατὰ ζωτικὴν κλίσιν, ἧς τὸ μέτρον ἐδεήθη. Præterea illud ρ̄ non eſt (quod vocant Grammatici, & Iones

Iones ſolent abjicere) Augmentum: &, ſi ἐῤῥύηκα augmento privaretur per Ioniſmum, fieret ῥύηκα non ἐῤῥύηκα. At certè perfecto Iones nunquam augmentum ſyllabicum demunt: teſte Euſtathio, p. 73. l. 3.

Lin. 32.] Palmerius non animadvertit id quod in Seldenianâ verſione vocis δινώμενος culpat, ab ipſo Seldeno in Erratorum catalogo emendari.

Pag. 223. Lin. 35.] — *protractari* — Reponerem, *pertractari* —

Pag. 227. Lin. 19.] βασιλεία — Lin. 20. ἐσέβαλε — Lin. 22. Σπαρδόκυ — Sic Edit. Thucyd. Francoſ. 1594. p. 165. 169. 170. & aliæ editiones, quas conſului. In Editione Prideaux. βασιλέα — ἐπέβαλε — Σπαραδόκυ — In Editione Thucyd. Oxon. pag. 146. lin. 7. Σπαραδόκυ — & in Margin. inferior. *Ita Steph.* 2. Σπαρδόκυ *Codd. MSS. & editi reliqui.*

Pag. 228. Lin. 28.] Prideaux habet —— *nomine Crateræ* — & lin. proxim. Κρατέρας — Repone *nomine Crateuæ* — & Κρατεύας — auctoritate ipſius Æliani.

Pag. 233. Lin. 21.] *Periodi* 5.55. Sic reſtitui errorem typographicum Editionis Oxon. *Periodis* 55.

Pag. 235. Lin. 53.] *nonnihil ponderis* — Sic Exempl. B. corrigit, quod in Edit. Prid. *nihil ponderis* —

Pag. 236. Lin. 13.] *(id eſt,* 1560. *ante Evangelium)* — Editio Prid. habet, 1580. repugnantibus ſanè calculis.

Lin. 16.] *ante Evangelium* 1562. Repone (utì rectè in Edit. Prid.) *ante Evangelium* 1536.

Lin. 23.] Quod hìc Lydiatus (& Marſhamus, Cod. Chron. 1696. p. 127.) ex Servii Scholiis in Virgil. Georg. 1. v. 18. non reperitur in primariis Servii Editionibus; ante Virgilii Editionem 1600. è bibliothecâ Petri Danielis: in quâ Servii Commentarii auctiores prodierunt.

Lin. 28.] *de manu* — Sic Prideaux. Sed Marſham. *de manubrio.*

Pag. 237. Lin. 9.] [*veniens, & Jovi Phyxio*] Lacuna ſic ſe habet ΠΡΟ ...... ΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥΔΙΟ ..... ΥΟ — Lydiatus videtur legiſſe προσηγόμενος — ubi Prideaux legit πρὸς Κρανὸν; & in conjecturâ de *Jove Phyxio* ſecutus eſt Lydiatum & Marſhamum: quam rejecit Palmerius. Vid. priùs p. 203.

Pag. 238. Lin. 22.] [*Pylaïcos conventus inſtituit* —] Eodem modo, quo Lydiatus, ſupplevit Palmerius; &, utriuſque auctoritate, Prideaux.

Lin. 46.] *Hellenem* &c. Hæc ſententia vix conſtabit, neque invenietur, unde Infinitivus *regnaviſſe* poſſit regi, niſi *quod* ante *ſignificatur*, utì redundans, tollatur.

Pag. 239. Lin. 42.] *Ion manifeſtè* יון — Bochartus (Phaleg. lib. 3. cap. 3.) aſſerit Iones dici non ab יון Xuthi filio, ſed ab יון Japheti filio. Et (ibid. cap. 5.) Æoles ab אלישה, auctore Joſepho; Antiquit. lib. 1. cap. 7.

Pag. 240. Lin. 21.] *Eurotæ & Lacedæmonis* nominibus lacunam ſupplet Lydiatus; uti & Marſhamus; & poſt hos Prideaux. Aliter Palmerius.

Pag. 241. Lin. 3.] [*ſacra d*]*eorum matris* — Ita & ſentit Seldenus: quaſi lacuna repleretur ſic, τὰ ἱερὰ θεῶν —. De ſimulachro Cybeles intelligunt Marſhamus, & Prideaux; quò etiam ſpectare Palmerius videtur.

Lin. 48.] *ſed non Semeles filio* — (Euſeb. Chronic. DV. & DXX.) Sed in Græcis τοῦ ἐκ Σεμέλης — Latinus interpres legit οὐ pro τοῦ.

Pag. 243. Lin. 5.] *epulato Dionyſium* — & lin. 11. *epulatus deos* — & lin. 17. *epulatus illum* — Inſolens hic eſt verbi *epulari* uſus, ubi ſignificat *epulo excipere.*

Pag. 245. Lin. 13.] ΑΟΝΙΑΝ — Lydiat. leg. Λυκτίαν — *L*[*yct*]*iam* —

Pag. 254. Lin. 23.] *incoluit* — Sic etiam Selden. & Prid. Et Marſham. *inhabitavit.* Sed ᾤκησε ab οἰκέω *inhabitavit, incoluit*; ᾤκισε ab οἰκίζω, *inhabitari fecit, incolas deduxit, condidit.* Propriam utriſque verbi vim illuſtrabit hic locus ex Thucyd. lib. 1. p. 65. A. [Ἀθηναῖοι] ἐποίησαν Σκύρον — ἣν ᾤκουν Δόλοπες — ᾤκισαν αὐτοί. ubi Schol. ᾤκισαν, ἀποικίους ἀποστείλαντες.

Pag. 261. Lin. 1.] Relicta I pertinet non ad nomen Archontis, ſed ad vocem præcedentem, quæ ſuppletur [Ἀθήνησ]ι.

Lin. 25.] Prideaux. edidit, *plura iſthic inquirere omitto.* Adverbium *iſthic* mihi videtur ſuperfluum, cùm *hic* in ſententiæ initio præcedat.

Pag. 263. Lin. 7.] *Veruntamen* &c. Hæc ſententia (utì à Prid. exhibetur, aut, quod veriſimilius, à typographo depravatur) mihi videtur aliquod deſiderare, ut Syntaxis conſtet. Quantum autem licet ſenſum aſſequi, ſic recuderem unam vocem, ſcil. *progrediar* pro *progredientem.*

Pag. 270. Lin. 8.] De Darii morte lege Lydiat. Canon. Chronol. p. 57.

Pag. 274. Lin. penult.] (*ſi rectè memini*) — Typographus Oxon. allucinatus eſt, excudens — *memini, Alcæus, ſi rectè,* — Locus ille, cujus Lydiatus meminit, occurrit pag. 400. Editionis Lyricorum 1626.

Pag. 275. Lin. penult.] *in Ægoſpotamis lapis cecidit.* (Sic & Prideaux. p. 328.) Sed Selden. in Accuſativo, *in Ægos flumen.* In Græco, ἐν Ἀιγὸς ποταμοῖς ὁ λίθος ἔπεσε. Sic *Homer.* Ἰλ. α. ℣ 593. κάππεσον ἐν Λήμνῳ.

a

Λήμνῳ. *Thucyd. Lib. 7. pag.* 499. C. ἀποστέλλοντες ὁπλίτας ἐν τῇ Σικελίᾳ. *Schol.* ἀντὶ τῷ εἰς τὴν Σικελίαν. Sic & apud Latinos; *Plaut. Aulul. Act.* 3. *Sc.* 6. *intromiſiſti in ædibus.* Vide *Voſſ. de Conſtr. cap.* 65.

Lin. 14.] De Gelonis morte, & Hieronis ſucceſſione lege Lydiati Canon. Chron. p. 57. 58. 62. ubi citatur tertia Themiſtoclis Epiſtola; ex Editione Francofurt. 1628.

Pag. 277. Lin. 42.] — *in Ætnâ Siciliæ* — Legit ἐν [Ἄιτν]ῃ — Palmer. & Prid. ἐν [Γέλ]ᾳ. Auctor ſanè, qui Æſchyli vitam ſcripſit, anonymus, diſertè hæc memorat: ἐλθὼν τοίνυν εἰς Σικελίαν, Ἱέρωνος τότε τὴν Ἄιτνην κτίζοντος &c. ἀποθανόντα Γελῷοι (Gelæ incolæ. *Vid. Steph. de Urb.*) πολυτελῶς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι θάψαντες &c. Ἀισχύλον — κεῦθει μνῆμα — Γέλας (Vid. poſtea p. 436.) Clariſſ. Stanleius ad hunc locum, p. 707. — ἦν ἐτῶν πέντε πρὸς τοῖς ἑξήκοντα — *At mox* ἑξήκοντα καὶ τρία. *Suidas* 58. *minùs rectè. Interiit enim Æſchylus ſecundùm Marmor Arundellianum, annos natus* 69. ἄρχοντος Ἀθήνησιν Καλλίου τοῦ προτέρου· *ſeu, ut Scholiaſtes Ariſtophanis ad Ranas* (quod tamen invenio in Acharn. pag. 370. G. Editionis 1607.) ἐπὶ ἄρχοντος Καλλίου τοῦ καλοῦ (repone μετὰ) [*] Μνησιθεῖον. *Hunc verò annum, ex Diodoro & Dionyſio Halicarnaſſeo, incidiſſe diſcimus in Olymp.* 81. 1. *Ejuſdem Calliæ* τοῦ προτέρου *meminit & poſtea idem marmor* (Lin. 79. In quem locum conſule, quid Lydiatus adnotat); *unde colligo Calliæ cujuſdam prioris filium innui, potiùs quàm, cum doctiſſimo Seldeno* (Vid. ejus Chronic. ann. 4257. & 4307.), *eundem Calliam primum bis Archontis officio functum.* — *Geloi, Gelæ incolæ. Gela, Siciliæ oppidum à Rhodiis conditum, & à Gelâ fluvio denominatum: Rhodiorum & Cretenſium coloniâ. Hinc ſupple ſatiſcens Marmor Arundellianum;* ἐτελεύτησεν ἐν .... α τῆς .... κελίας, *ſupple* ἐν Γέλᾳ τῆς Σικελίας.

Pag. 279. Lin. 28.] In Prideaux: erravit Typographus, CXXXVIII. In promptu eſt reponere CXXXVII.

Pag. 290. Lin. 16.] *quæ nunc in lucem prodit.* Prideaux. hoc inſeruit; nam ſeries illa Oxonii prodiit 1675. & Marmora Oxonienſia prodierunt 1676.

Pag. 313. Lin. 26.] *Nullâ ſcribarum negligentiâ* — Plurima tamen paſſim occurrunt errata Quadratariorum. Id enim genus Opifices, extra mechanicam artem lapidariam non forſan admodum periti, uti nunc ſæpe, ita & olim errare ſoliti ſunt.

Pag. 317. Lin. 24. 47. 52.] Marmori Pario, uti in Seldemanâ, ita in hâc editione, ſua dignitas locum primum vendicavit. Cætera non neceſſe fuit eodem ordine diſponere, quo primùm collocata ſunt in iis ceimeliarchiis, unde, ne ibi aëris injuriæ & ſordibus nimis expoſita omninò interirent, in locum totiorem repoſita ſunt.

Pag. 323. Lin. ult.] ἔθυον — *ſacrificabant* — Sic quidem etiam Prideauxius: & aliquando Seldenus; (ſicut & in aliis locis L. 26. ubi Selden. *exceperant.* L. 28. ubi Selden. *edidit.* L. 30. 31. 45. 48. 58. 78.) Mallem quidem Latino præterito uti, non imperfecto, quippe quod minùs Aoriſto correſpondet. Non equidem tantilli momenti rem adnotâſſem, niſi animadvertiſſem in Græco plerumque textu Aoriſtum ſervari, præterquam in paucis locis: 18. ἐδίωκον. 23. ἐφύτευον. 67. 68. 84. ἐποίουν, in plurali; ſed ſemper ἐποίησεν, in ſingulari 41. 65. &c. 90.

Lin. 49.] De voce ἀναπλῶν, poſtea dicetur.

Pag. 325. Lin. 4.] ἠξιώσεις de quo dixi nonnihil prius; poſtea plura dicturus.

Lin. 29] *inſaniâ ſuâ* — meliùs cum Præpoſitione; *ab inſaniâ ſuâ.* Sed de hôc loco paulò pòſt plura.

Pag. 327. Lin. 23.] — τελευτᾷ — βασιλεύει — (iterum Pag. 329. Lin. 16.) Libet hic obſervare tempus præſens junctum aoriſto (quod in marmore tamen non comparet, ſed ſuppletur ex alio conſimili loco, Lin. 45.) ἐφάνη. Selden. — *obiit* — *regnavit* — Prid. — *mortuus eſt* — *regnat* — neglectâ temporum convenientiâ; ſicut & mox lin. 28. ἐγένετο *naſcitur*; Selden. meliùs, *natus eſt.* At pag. 328. l. 82. uſurpatur præſens τελευτᾷ pro aoriſto ἐτελεύτησεν, quod antea & poſtea conſtanter adhibetur.

Pag. 328. Lin. 41.] ἐπάνελθον — Sic lacunam ſupplent Palmerius & Prideauxius. Potiùs (niſi fallor) ἐπανῆλθον — niſi quis omiſſionem augmenti malit ex Ioniſmo: quem Palmerio valde placere antea animadverti.

Pag. 329. Lin. 40.] Non forſan ingratum fuerit curioſo lectori exhibere, quo tempore ſingulæ Lydiati, quarum Catalogum Editor Oxonienſis conſcripſit, lucubrationes prodierint.

Tractatus de variis Annorum formis uſurpatis à gentibus, quarum illuſtria fuerunt regna & res geſtæ: præcipuè verò de antiquiſſimâ & optimâ. Quo paſſim illuſtriſſimi viri Joſephi Scaligeri his de rebus opiniones minùs probabiles; ac demum celeberrimi mathematici Chriſtophori Cla-

[*] In Lydiati Serie Archont. vocatus Μνησιθείδης. Et Μνησιθείδης Diod. Sicul. p. 184. Edit. H. Steph.

Digitized by Google

vii Jeſuitæ, atque totius Collegii Mathematicorum Pontificiorum artificum novitii anni Gregoriani errores & ineptiæ redarguuntur, Auctore Thomâ Lydyat. 8vo Londini ex officinâ Nortonianâ. 1605.

Prælectio Aſtronomica de Naturâ Cœli & conditionibus elementorum: tum autem de cauſis præcipuorum motuum cœli & ſtellarum. Item diſquiſitio Phyſiologica de origine fontium perennium frigidorum & calidorum: eâque occaſione de ortu & cauſis plerorumque omnium ſubterraneorum; atque etiam æſtûs & ſalſedinis maris, necnon diluvii univerſalis. Quibus duabus commentatiunculis adumbratur conſtitutio univerſi: ita ut receptæ à multis hodie philoſophorum Peripateticorum opiniones de quintâ cœli eſſentiâ immutabili, & de elementorum proportionibus ſitûque refutentur; naturalis autem hiſtoria ſacrarum literarum de aquâ ſupercœleſti atque igne ſubterraneo juxta genuinam antiquitus receptam earum ſententiam confirmetur. Auctore Thomâ Lydyat. 8vo Londini excudi curavit Joannes Bill. Anno cIↄ.Iↄ.c.v.

In Præfatione ad Lectorem, ſcribit has duas exercitationes Philoſophicas ante ſexennium in Academiâ conceptas fuiſſe.

Defenſio Tractatûs de variis annorum formis, præſertim antiquiſſimâ & optimâ contra Joſephi Scaligeri obtrectationem: unà cum examine ejus Canonum Chronologiæ Iſagogicorum. Auctore Thomâ Lydyat. 8vo Londini excudebat Felix Kyngſton. Anno Dom. 1607.

Joſ. Scaligeri Liber, de Emendatione Temporum, *quem Lydiatus in ſuo* De variis annorum formis *Tractatu (Vid. p. 5.) perſtringit, prodiit Pariſiis apud Mamertum Patiſſonum* 1583. *fol°. Joſ. Scaliger* in Prolegomenis ad Canones Chronologiæ Iſagogicos *(qui cum* Euſebii Theſauro Temporum *prodierunt in fol. primùm Lugduni Batavorum, apud Tho. Baſſon.* 1606. *Auctiores poſtea Amſtelodami apud Joan. Janſonium,* 1658.*) Lydiatum oblatrat. An confutet, judicent harum rerum peritiores.* Scaligeri *calumniis Lydiatus, indigniſſimis quantumvis modis ab illo Docto quidem at Thraſonico ſcriptore acceptus, ſatis tamen modeſtè reſpondet,* in *ſuâ* Tractatûs Defenſione. *Vid. cap.* 2. &c.

Emendatio Temporum compendio facta ab initio Mundi ad præſens uſque. Quâ, præter alia plurima, reſtituta ſunt Nativitas & Baptiſma & Cruciatus Domini Chriſti ad annos ferè quaternos poſt vulgi calculos: confutatis opinionibus Scaligeranâ Baronianâque, pariter ac Jeſuiticâ Joannis Deckerii & Laurentii Suſligæ, atque Joannis Keppleri Cæſarei mathematici. Auctore Thomâ Lydiat. 8vo Londini excudebat Felix Kyngſton. Anno Domini 1609.

Eundem vidi recuſam; 8vo *Hagæ-comitis ex officinâ Samuel. Broun bibliopolæ Anglici.* MDCLVIII.

Thomæ Lydiat, ad D. Henricum Savilium, equitem Auratum, ipſum Matheſeos omnigenæ ſcientiſſimum, adeóque geminæ in eâdem Profeſſione Lecturæ in florentiſſimâ Academiâ Oxonienſi Fundatorem perquam munificum, Epiſtola Aſtronomica de Anni Solaris menſurâ. 8vo Londini typis Humfredi Lowns. Anno Domini 1621.

Thomæ Lydiat Canones Chronologici, Necnon ſeries ſummorum Magiſtratuum & Triumphorum Romanorum. Opus poſthumum, ex Autoris autographo fideliter editum. 4to Oxonii, E Theatro Sheldoniano: Anno Dom. M.DC.LXXV.

In Præfatione his Canonibus præfixâ, declarat Editor Anonymus quàm triſtia fuerint Egregii Senis, Tho. Lydyati, fata; & quo pacto hoc Canonum opus in lucem demum prodierit. Tempus, quo Canones Chronicos ſcribebat, facilè eruitur ex ipſius verbis (pag. 124. *illorum Canonum).*

" Ferdinandus *(inquit)* ſecundus jam
" dominatum tenet, cùm hæc ſcri-
" bo, 10 [a] annos.

Ferdinandus ſecundus Matthiæ defuncto ſucceſſit Anno Domini 1621. *Igitur illius primus incidit in annum Domini* 1630. *quo Lydyatus hos Canones ſcribebat.*

Idem etiam evinci poteſt ex pag. 63. *(Canonum) ubi ſcribit ſe* ante annos unum & viginti ſuam Temporum Emendationem Principi Henrico nuncupâſſe. *At Epiſtola Emendationi præfixa ad Principem data eſt anno (juxta Lydiati computum)* 5612 *Mundi conditi, ac* 1580 *Evangelii prædicati. Cui ſi addideris* 20, *habebis annum, quo Canones ſcribebat; nempe (juxta ejuſdem computum, p.* 124.*) Evang.* 1600. *Mund.* 5632. *Præterea ſcribit (p.* 58. 63.*)* Themiſtoclis Epiſtolas, *cùm Canones ſcriberet*, nuperrimè in lucem editas Francofurti è bibliothecâ Eliæ Ekinger Auguſtani. *Hæc autem editio Epiſtolarum prodiit in* 8vo 1629.

Tempus, quo Lydyatus Seriem ſummorum Magiſtratuum *ſcripſit, pendet maximè à tempore, quo* Annotationes ad Chronicon Marmoreum *compoſuit.*

Illæ Annotationes (Vide priùs p. 228. 151.) *ſcribebantur* viginti annis, *(aut paulò* antè, p. 273. l. 1.) poſt Emendationem Temporum editam; & The-

[a] In impreſſis codicibus 18 *annos*; ſed error eſt typographicus.

miſtoclis Epiſtolæ haud ita pridem in lucem [b] editæ ſunt (p. 286. l. 29.) *Hinc conſtat Annotationes illas à Lydyato elaboratas ſuiſſe anno circiter* 1630.

Series Manuſcripta ante annos ſedecim apud Lydyatum cum aliis manuſcriptis deliteſcebat (Vide ſuprà p. 222. l. 35.), *cùm annotationes primas ad Chronicon Marmoreum ſcriberet*; annis ferme octodecim, *cùm redintegratas* (p. 231. l. 47.) *At in Serie illâ* (p. 5.) *mentio fit* Chronici Alexandrini nuper editi; *quod prodiit Monachii, apud Annam Bergiam* 1615 4to. *Porrò in iiſdem mentio etiam ſæpe Marmoris Arundelliani* (p. 12. &c.) *quod Seldenus publicavit anno* 1628. *His omnibus rite perpenſis, liquet Anno tationes redintegratas anno forſan poſt primas fuiſſe ſcriptas: ſeriémque ſcribi cæptam anno circiter* 1612. *& ſubinde continuatam uſque ad annum penè ipſum, quo Annotationes finivit, circiter* 1630.

Diatriba de Gelone, *cujus Lydyatus in ſuis Canonibus* (p. 57.) *& in ſuis ad Chronicon Marmoreum (vide priùs p. 274. l. 30. p. 277. l. 34. p. 278. l. 24. p. 279. l. 11.) Annotationibus meminit, eſt* Diſquiſitio de tempore Dynaſtiæ & mortis Gelonis &c. *quæ priùs data eſt p.* 223.

Præter hæc modò memorata Lydyati opera, quæ videre mihi contigit; pergo jam ad reliqua, quorum notitiam, non fide quidem oculatâ, ſed aliunde accepi; ſcilicet ex Catalogo Bibliothecæ Bodleianæ.

Additamenta quædam ad Tractatum de variis Annorum formis. 1613. 8vo. Periodus Solis & Lunæ ſive Annus Magnus. Londini 1620 8vo. Numerus Aureus. De Sabbato. Tractatus de Altaribus in Eccleſiis cum defenſionibus variis. Meſolabum Geometricum.

Hæc opuſcula quatuor ultima in Bodleiano Catalogo non memorantur.

Pag. 330. Lin. 17.] *Cycladarum* — Potiùs *Cycladum.* Voſſius in Lib. V. Part. II. de Vitiis Sermonis affert *Cycladarum* ex Hieron. Mercurial. Lib. III. cap. XXI.

Lin. 27.] [illegible] — Erratum (ut puto) typographicum. Reſcribe [illegible]

Pag. 336. Lin. 29.] Non quidem Eryſichthon, ſed Erichthonius ciſtâ incluſus eſt. Lege Pauſan. Attic. p. 31. l. 4. Apollodor. lib. 3. (Edit Roman.) fol. 130. p. 2. lin. 25. Hygin. fab. 166. Ovid. Metamorph. lib. 2. ✝ 553.

Pag. 337. Lin. 30.] Feſtum hoc καιηφορίας (quod *ab Erichtheo primùm inſtitutum* hìc tradit Prideaux) Ἐριχθονίου βασιλεύοντος primùm inſtitutum fuiſſe docet ex Philochoro Suidas in voce Καιηφόρια.

Pag. 338. Lin. 14.] De Jove Ἀφεσίου Etymologici Auctor ex Arrian. lib. 2. Bithyn. affert hæc; Ἀφέσιος Ζεὺς ἐν Ἄργει τιμᾶται· εἴρηται δὲ ὅτι Δευκαλίωνι τοῦ κατακλυσμοῦ γενομένου διαφυγὼν εἰς τὴν ἄκραν τῆς Ἀργοῦς διασωθεὶς ἱδρύσατο βωμὸν Ἀφεσίου Διὸς, ὅτι ἀφείθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ. De Jovis Apheſii templo lege Pauſan. Attic. p. 84. l. 25. Hìc auctoritate fretus, mihi videor nil à Chronographi ſenſu alienum conjectâſſe, ſi in hujus Marmoris Lin. 7. Epoch. 4. lacunas ſic ſuppleam, καὶ τοῦ Διὸς Ἀφεσίου τὸ ἱερὸν ἱδρύσατο — Ubi malo Διὸς Ἀφεσίου quàm Φυξίου; quòd Φύξιος Ζεὺς eſt (teſte Schol. Apollon. Lib. 4. ✝. 699.) ὁ βοηθῶν τοῖς φυγάσι, καὶ πρὸς ὃν καταφεύγουσι. Prometheus autem non erat φυγὰς *exul*, neque ad Aſylum confugiebat. De Jovis Φυξίου aſylo, Pauſan. Lacon. p. 194. l. 52.

Pag. 349. Lin. 1.] Æſchyli locus hìc citatus occurrit in Eumenid. ✝ 688. Ad quem Doctiſſ. Stanleius affert aliam vocis Etymologiam; (ex Etymolog. in voce Ἄρειος Πάγος. & Euſtath. in Dionyſ. Perieges.) quam mox Lin. 2. &c. utpote frivolam rejicit Prideaux. Non prætermittendus eſt Æſchyli Scholiaſtes ibid. Σημείωσαι ὅτι πρώτη ἐπὶ Ὀρέστῃ γέγονε δίκη ἐν τῷ Ἀρείῳ πάγῳ. Δίκη certè de Oreſte non poteſt dici πρώτη, cùm hanc anteceſſerit illa de Marte, annis 326.

Pag. 350. Lin. 5.] צוק —. Erravit hìc (ut puto) Oxon. Typographus; & reponendum eſt צור.

Pag. 353. Lin. 22.] *hanc judicum cogendi poteſtatem* — repone *judicium* aut potiùs *judices.*

Pag. 358. Lin. 20.] — *ut tota tegi non poterat.* Mallem *poſſet.*

Sed ſæpiſſime mihi occurrit in Prideauxianis Notis hæc mendoſa Syntaxis; ſic paulò infra Lin. 35. 38. *ut — habuit.* Pag. 365. Lin. 35. *ut — non poterat.* Pag. 367. Lin. 19. 20. *ut — dicebatur* Pag. 387. Lin. 22 27. *ut — retinebant.* Pag. 388. Lin. 20. *ut — non poterant* Pag. 386. Lin. 34. 35. *ut — evaſere.* Pag. 389. Lin. 10. 12. *ut — regnarunt.* Lin. 30. 32. *ut — evaſerunt.* Lin 39. 41. *ut — fuerunt — præbuerunt.* Pag. 390. Lin. 21. 24. *ut — juſſit.* Pag. 391. Lin. 13. 17. *ut — habuerunt ut — interiere.* Lin 25 28 *ut — obtinuerunt.* Pag. 420. Lin. 47. 48. *ut — ſcripſere — dicuntur.* Pag. 425. Lin. 29. 30. & Lin. 39 40. *ut — perhibetur.* Pag. 429. Lin. 4. 5. *ut — alliciebat.* Lin. 41. 42. *ut — debet.* Pag. 432. Lin. 48. 49. *ut — inſcripſit.* Pag. 441. Lin 29. 30 *ut — fuere.* Pag. 411. Lin. 2. 3. *quem — debent.* Pag 457. Lin. 14 *ut — publicabat.* Pag. 458. Lin. 1. *ut — numerabantur.* Pag 465. Lin. 44. 45. *ut — gloriatur.* Pag 472. Lin 27. 28 29. *ut — verſum fuit — creârunt.*

Mirabitur lector eundem errorem toties repeti; méque (quem in hôc opere conficiendo & corrigendo frequentiſſimè erráſſe agnoſco) in alienorum erra-

[b] Hæc editio fuit ſecunda in 8vo (de quâ paulò antè) non prima, quæ Romæ prodierat 1626. 4to.

torum

torum enumeratione adeò moratum fuiſſe. Eruditiſſimus ſanè harum notarum Auctor nunquam poterat in re tam notâ hallucinari; & in eodem (quod aiunt) luto toties hærere. Hos autem & complures alios (quos paſſim indicavi) lapſus, partim in Typothetam, partim in Correctorem, utrumque negligentiſſimum, recidere oportet. Auctorem ex omni hujuſmodi culpâ ſatis ſua eximet epiſtola, quam mox proferendi, ubi maximè eſſe opus videtur, commodiſſimè ſe obtulit occaſio. Data eſt ad Reverendum virum Robertum Pearſe; eandémque ex ipſius autographo exſcribendi & publicandi copiam mihi fecit vir perhumanus: quem profectò vellem ſuo Marmora Oxonienſia (quod ex epiſtolâ comperto) ad prælum pro ipſorum dignitate revocandi inſtituto non deceſſiſſe; méque huic provinciæ valde imparem labore hòc levâſſe.

For the Reverend Mr. Robert Pearſe *at* Edmund Hall *in* Oxford.

Sir, *Norwich, Jan.* 6. 17$\frac{1}{2}\frac{0}{1}$.

MY Nephew *Bickford* have ſent me your Letter wherein you expreſs your Intentions of publiſhing a new edition of my book of the *Oxford* Marbles I wiſh I were in a condition to review it it was in hopes that I might be able ſo to do that I ſo long deferr'd to give you an anſwer but now I find myſelf utterly out of a capacity ſo to do for age and infirmity have ſo weakened me that I cannot hold a pean and therefore am forced to write this to you by the hand of my ſervant. It was near fifty years ſince that I was put on this work by Biſhop *Fell* and I had ſcarse writen four ſheets but they were commanded to the preſs and after that I was forced to provide the reſt as faſt as one compoſer could gather the letters which ſeldome amounted to leſs than one ſheet a week and often more and another Infilicity attended this edition from the negligeace of the corrector who being Ingaged in an amour with a Gentlewoman whom he afterwarda martyed neglected his buſineſs to follow that love affair which occaſioned a great number of Typographical Errores io that Edition for I haveing work enough to do to provide the copy could have no leiſure to correct the preſs too I deſire you would take care that they may be all amended and I give you full power to correct whatſoever miſtake I may have committed in the compoſure for I am ſenſible there are ſeveral and theſe could not be well avoided in ſo haſty a compoſure eſpecially by ſo raw an author for I were no more than Bachelor of Arts when I were firſt put on this work. As to the Copy whatſoever right I have in it I freely tranſmit it to you but I think you need not trouble yourſelf about this matter for as I take it by the ſtatute no author can have no right in his copy above fourteen years unleſs it be revived in the interim by a new Edition I ſhall be glad this letter ſafely arive to your handa a line from you to aſſure me thereof will very much oblige

Your Humble Servt

[Signed by Dr *Prideaux*'s own Hand] *H Prideaux.*

I deſire that in the new Edition may be left out in the 120 Page of the ſecond part the third fourth fifth and ſixth lines intire with part of the ſeventh line that is from the words *quæ Athenis* to the word *incredibilem* in the ſaid ſan Page.

In hâc epiſtolâ exſcribendâ ne tantillum quidem ab autographo receſſi. Indè lector non tantùm meam fidem agnoſcet, ſed & facilè intelliget Epiſtolæ auctorem non ſuâ, ſed famuli manu, uſum fuiſſe.

Illa pagina eſt hujus Editionis 358. Vid. Lin. 46. Quæ autem inter *Libras* & *Ut* eximi jubeatur, & in Oxonienſis Editionis paginâ 120. Lin. 2. habeatur, hìc ſubjicere viſum eſt, ut lectoris curioſitati ſatisfiat; neque ſit, cur conqueratur in hâc editione priorem Oxonienſem aut truncari, aut malâ fide repræſentari. — "1500000 Libras, quæ Athenis "ubi [c] tres drachmæ erant Bovis pretium, ingens "ſumma fuerat: & ſi reducatur ad valorem noſtræ "monetæ in Angliâ, ubi Bos minori pretio, quàm "ſex libris, raro venit, ſexagies & quater multiplicanda eſt, efficiétque 96000000 Librarum ſummam planè mirandam. &, ſi uno ſeculo expenſa "fuiſſet, ferè incredibilem. Ut verò meliùs intelli- "gatur &c.

Pag. 363. Lin. 9.] ἀπὸ τῆς — Reponendum puto ἀπὸ τοῦ —

Pag. 364. Lin. 3.] Hæc ſententia mihi videtur ſic reſtituenda; *Cirrhæi autem duce Solone, Phocenſes duce Philippo Macedone debellati, priores deleti, poſteriores miſerè mulctati fuere.* Voces enim illæ, *Cirrhæis* & *Phocenſibus*, non in Ablativo abſoluto, ſed in Nominativo conſtruendæ ſunt; quippe cum *deleti* & *mulctati fuere* concordant.

Pag. 376. Lin. 33.] Sophocl. Philoctet. ℣ 422.

Pag. 384. Lin. 28.] Μακεδονοὶ — Potiùs Μακεδνοὶ, utì monet Salmaſius, Helleniſtic. p. 277. ubi notat Stephanum Byzant. (in vocib. Μακεδνὸν & Δώριον) malè intellexiſſe Herodotum, quem putat Μακεδνὸν de loco, non de gente dixiſſe. Idem cum Stephano ſentiunt Interpretes, Stephani Berkelius, Herodoti Valla & Henr. Stephanus. Alia ſignificatio eſt vocis (cùm non accipiatur pro nomine proprio) Μακεδνὸς; de quâ conſule H. Steph. Theſ. Homer. Ὀδ. η. ℣ 106.

Pag. 385. Lin. 11.] *quos Theſei partibus favere timuerat* — Syntaxis illa mihi ſuſpecta eſt; reponerem, *quos, ne Theſei partibus faverent, timuerat:* aut potiùs, — *à quibus, ne Theſei partibus faverent, timuerat.*

Pag. 393. Lin. 20.] ναῦ........η........ων — Exempl. B. replet lacunam ſic, ναῦς πεντήκοντα κωπῶν — quam lectionem, utì veriſimillimam, amplector: vóxque πεντηκόντορ☉ ſatìs confirmat. Πεντηκόντορ☉ ἐστὶ ναῦς (uti apud Schol. Thucyd. p. 11. B.) ὑπὸ πεντήκοντα ἐρεσσομένη. κώπη remus. Thucyd. p. 156. A. Heſych. ἐρετμοῖς, κώπαις. Prideaux. autem ſic legit; ναῦς πρώτη ἀναπλῶν — Quod nequaquam admitterem, cùm ναῦς & ἀναπλῶν genere omnino diſſentiant.

Pag. 395. Lin. 23.] εγχ....αιναι....σφε ......κμβαιν — Exempl. B. conatur ſic reſtituere; εγχ..αι ναίων τοὺς Φρύγας καλαμβάνειν — Quæ nondum ſatis planè aſſequor.

Lin. 48.] — *cum Palmerio & Domino Jo-*

[c] *Plutarch. in Solone.*

hann

banne Marſhamo lego, καὶ ἄγαλμα &c. Non tamen mihi videtur Marſhamus (p. 117. & p. 135. Edit. Franeq.) id magis forſan innuiſſe quàm expreſſis verbis poſuiſſe. Verba enim hæc ſunt ejus, *Matris, quæ* ἐφάνη ἐν Κυβέλοις *in Cybelis apparuit:* Mox autem addit; *At verò Peſſinuntii gloriantur*, apud illos eſſe τὸ ἄγαλμα διοπετές.

Pag. 403. Lin. 9.] *Phoronides autem &c.* At Scholiaſtes Apollonii (Lib. I. ℣ 1129. ὁ δὲ τὴν Φορωνίδα γράψας) non Auctorem, ſed opus Φορωνίδα vocat. Editor igitur procul dubio ſcripſerat, *Phoronidis autem auctor* — (uti Palmerius, priùs p. 206.) & corrector vel typographus omiſerat vocem *auctor*.

Lin. 38.] *Diodorum Siculum lib. 5. & 17.* Neſcio, quid ſibi (& 17.) velit; nam in lib. 17. nulla Dactylorum mentio. Editor fortè voluit indicare *caput* 17. aut potiùs 15. Uti numeratur in Latinâ editione Baſilienſi 1578.

Qui [Diodorus] *in hòc à cæteris diſſentiens errat, quòd Idæos Dactylos Idæ in Phrygiâ, & non Idæ in Cretâ accolas dicit.* At verò hic lapſus eſt Editor. Diodorus enim, poſtquam Dactylos Cretæ circa Idam accolas fuiſſe affirmavit, addit nonnullos aliter ſenſiſſe, eóſque ex Idâ circa Phrygiam ortos crediſſe. En ipſa Diodori verba (Edit. H. Steph. 1559. pag. 230. Lin. 22.) Πρῶτοι ᾤκησαν τῆς Κρήτης περὶ τὴν Ἴδην οἱ προσαγορευθέντες Ἰδαῖοι Δάκτυλοι. — Ἔνιοι δ' ἱστοροῦσιν, ὧν ἐστι καὶ Ἔφορος, τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους γενέσθαι μὲν κατὰ τὴν Ἴδην τὴν ἐν Φρυγίᾳ, διαβῆναι δὲ μετὰ Μίνωος εἰς τὴν Εὐρώπην.

Pag. 404. Lin. 33. & 41.] *feruiſſe* — Ita quidem antiquitus: Sed magis in uſu *ferviſſe*. Priſcianus tamen (p. 900. Putſch. Grammat.) ex Ennio in præceptis affert *feruit*. Sed tritum eſt (A. Gell. lib. I. cap. 10.) Phavorini ad adoleſcentem vocibus nimis priſcis utentem reſponſum; *vive moribus præteritis; loquere verbis præſentibus*. A. Gellius lib. II. cap. 7. verborum nimis obſoletorum uſum damnat.

Pag. 408. Lin. 32.] Prideaux videtur approbare lectionem Palmerii; ſed cur & quo ſenſu; pro ἐνῆκεν (quod in Palmerio) ſubſtituerit in notis ἐνήνοχεν (forſan mendoſè) cùm in Textu ſcripſerit ἤνεγκεν (vide priùs p. 325. l. 3.) divinare non poſſum. Porrò, quomodo verbum ἐνῆκεν aut ἤνεγκεν poſſit ad Latinam verſionem (ubi redditur p. 325. l. 3. *reſponſum dedit)* accommodari, non capio. Neſcio, annon, ſi pro utroque legerem ἠνάγκασεν *coegit*, ad ſenſum & ſyntaxin propiùs accederem.

Lin. 34.] ἀξιωσείη — in Prideaux. & Palmerio. Sed, ut opinor, merum ſphalma eſt typographicum pro ἀξιώσῃ, uti in ipſo Marmore exhibetur. Prideaux in textu (p. 325. l. 4.) habet ἀξιώσειε; quod, licet ἂν particula haud incongruè cum Optativo ἀξιώσειε Attico pro ἀξιώσαι jungi queat, nolim tamen admittere contra Marmoris auctoritatem. Præterea mihi fit ſatis probabile, illud ἐφιλον (à quo orditur proxima vox ἔτη) à negligente typographo malè repetitum fuiſſe.

Lin. 37.] *Eam ſic habes apud Diodorum Siculum.* Non per omnia conveniunt cum Diodoro Auctores poſtea (pag. 409. lin. 7. 8.) citati. E. G. Diodor. p. 183. l. 35. δι' ἐτῶν ἑπτὰ, [d] *ſeptimo quoque anno*. Apollodorus, lib. 3. ſub finem, temporis mentionem non addidit; neque Theodorit. Therapeutic. lib. 10. (non lib. 19. uti perperam in Edit. Oxon.) nec Chryſoſtom. Homil. 5. (non 6.) ad Tit. nec Pauſan. [e] Attic. p. 51. l. 4. (Edit. 1613.) Plutarchus Vit. Theſ. p. 6. D. habet δι' ἐννέα ἐτῶν. Servius verò in Virgil. (Edit. R. Steph. p. 396.) *ſingulis quibuſque annis*. Et Virgilius ipſe, *quotannis*.

Pag. 411. Lin. 20.] τῶν ἑαυτῆ (Palmer. αὐτῆ — & quidem ſic in Marmore) μανιῶν ἰάθη — Uſitatius cum præpoſitione ἀπὸ, ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος. Marc. V. 29. *Sanata eſſet à plaga*. H. Steph. Theſ. affert ex v. l. ἰασάμενος αὐτὸν τῆς πηρώσεως. Vereor, ut *ſanari à morbo* & *ſanari morbo*, non ſatis Latina ſint: mallem cum Tullio, *convaleſcere ex morbo, morbo levari, à morbo liberari*. Porrò ἰάσθη cum σ non rectè formatur: ſcribere oportet ἰάθη. Aretæus (Edit. Oxon. p. 127. l. 22.) ἰήθη. Pluralis μανίαι eſt in uſu præſertim apud Atticos; Ariſtoph. Iren. (p. 628. F. Edit. Aurel. Allobrog. 1607.) τῶν μανιῶν. Ubi lege Schol. & Not. Flor. Chriſtian.

Pag. 414. Lin. 42.] *Phidonem Strabo* (Lib. 3.) *decimum ab Hercule fuiſſe tradit*. At certè in eo ipſo Strabonis (p. 358. l. 14. Edit. Lutet. 1620.) loco aliter lego. Φείδωνα δὲ τὸν Ἀργεῖον δέκατον μὲν ὄντα ἀπὸ Τημένου — Sed Caſauboni verſio ex adverſo habet, *decimus ab Hercule*; nec quicquam in ejus notis reperio, quod illius variationis cauſam aperiat. Ibi quidem notat Caſaubonus, hunc Phidonem in Scholiis Pindaricis (Olymp. 13. Epod. 1.) commemorari, (Φείδων τις Κορίνθιος ἀνὴρ εὗρε μέτρα καὶ σταθμά) Corinthium, *non quia Corinthi natus eſſet, ſed quòd ibi maneret*. Neque Herodotus (lib. 6. p.

[d] Notatu indignum non eſt, quòd in Latinâ Diodori Editione 1578. p. 124. vertatur *ſingulis annis*.
[e] Tamen interpres verſioni inſeruit *quotannis* diverſo charactere.

429. Edit. H. Steph. 1592.) nec Pauſanias (Eliac. p. 386. l. 53. Edit. 1613.) indicat, quotus Phidon fuerit ab Hercule aut à Temeno. Lydiatus, ut hunc nodum ſolvat, Phidones duos fuiſſe obſervat.

Pag. 415. Lin. 7.] Τεμένω — Sic Marmor. Sed per η, Τήμενος, Strab. p. 358. Pauſan. p. 137. l. 11. Apollodor. lib. 7.

Lin. 47.] τὴν ἱμαρεσθ' ἐμῶ δίκην — Exempl. B. in Marg. τὴν ἱμαρεσθε μεσινὴν — Quæ conjectura mihi videtur fœliciſſima.

Pag. 418. Lin. 45.] *Anticyram* — Sic Horat. Satyr. 3. lib. 2. ℣ 83. Art. Poet. ℣ 166. 300. Stephan. Byzant. Ἀντίκυρα, πόλεις δύο· ἡ μία Φωκίδος — ἡ δ' ἐν Μαλεεῦσιν. Strab. p. 516. C. τῆς Φωκίδος — Κίῤῥα καὶ Ἀντίκιῤῥα. & p. 418. D. Ἀντίκυρα — ubi Caſaubon. notat Ἀντίκυῤῥα legi apud Euſtath. & Ptolem.

Pag. 420. Lin. 29] *maximùm* — quod rariſſimè occurrit (niſi fallor) adverbialiter. Frequentiùs *maximè*.

Lin. 39.] *Syracuſæ* — mallem *Syracuſis*. *Syracuſa* nondum mihi innotuit in ſingulari. Niſi fortè hoc nomen unum ſit ex iis, quæ Priſcianus (Lib. 5. p. 663.) notat aliquando *inveniri ſingulariter prolata, ut Mycena apud* Virgil. & *Thebe apud* Stat.

Pag. 423. Lin. 25.] — *Sannarion appellatur* — Ad hujus lineæ marginem adſcribitur in Exempl. B. *Noſtra n̄ vidit.*

Lin. 30.] ΤΕΘ.. ΠΠΩ Τεθρίππω — ſine ἰῶτα adſcripto. Ideo videretur eſſe in Nominativo duali, & referri ad duos Comœdiæ inventores Suſarionem & Dolonem. At τέθριππος nomen Adjectivum non mihi occurrit, niſi junctum cum ἵππος, ἵππον τρέφειν τέθριππον, Ariſtoph. Nub. p. 201. ℣ 4. vel cum ἅρμα, ſive expreſſo, τεθρίππῳ ἅρματι Pindar. Iſthm. 1 Epod. 1. ℣ 4. ſive ſubintellecto, ἐπὶ τὸ τέθριππον Athen. lib. 12. p. 533. D. Prideaux. vertit τεθρίππω *quadrigâ*. Dubito, annon pro dativo τεθρίππῳ acceperit. Sed quid illis poëtis cum illius vehiculi pompâ? Quadrigam igitur iſtam ridiculam, nec injuriâ miſſam fecit Coryphæus Criticorum Bentleius, (Vide priùs pag. 537.) & lectionem multo veriſimiliorem propoſuit.

Pag. 424. Lin. 35.] *approximârunt* — Dubito, an hæc vox apud auctorem ſatis probatum legatur. Mallem, *appropinquârunt*.

Lin. 51.] *deperire* — potiùs *deperiiſſe* —

Lin. 53.] *ſemina quinquagenariâ major* — In textu Græco (p. 524. l. 21.) γυναῖκα πρεσβυτέραν πεντήκοντα ἐτῶν — In verſione Latinâ (p. 498. l. 14.) *ſenior ſemina, annorum ſaltem quinquaginta*. Hanc verſionem malo, ubi genitivus ἐτῶν non regitur à comparativo πρεσβυτέρας, ſed à ſubſtantivo γυναῖκα. Neque eo ſenſu (niſi fallor) poterit Græcè dici πρεσβύτερος ἐτῶν πεντήκοντα, magìs quàm Latinè *ſenior annis quinquaginta* pro *quinquagenario major*. Quod Græcè γεγονὼς ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη. Sic Æſchines (ſi rectè memini) γεγονὼς ὑπὲρ ἔτη ἑξήκοντα.

Pag. 425. Lin. 36.] *Amphilochium* — Reponendum eſt (ut puto) *Archilochium* —— Hic ex ipſo Plinio (Lib. 36. cap. 5.) lubet, quid de Hipponacte ſcripſerit, & ab Oxonienſi Editore omiſſum fuerit, adjicere. [Hipponactem] *certum eſt* LX *Olympiade fuiſſe. — Hipponacti notabilis fœditas vultûs erat, quamobrem imaginem ejus laſciviâ jocorum ii* [ſcil. *Bupalus & Anthermus Chii pictores in eâ ſcientiâ clariſſimi*] *propoſuere ridentium circulis. Quod Hipponax indignatus amaritudinem carminum diſtrinxit in tantum, ut credatur aliquibus ad laqueum eos compuliſſe: quod falſum eſt. Complura enim in finitimis inſulis ſimulachra poſtea fecere.*

Pag. 428. Lin. 26.] Et Pag. 327. Lin. 6. Κλιθένης — Sic in Editione Oxon. per errorem typographicum. Reſcribe Κλειθένης — uti Pag. 429. Lin. 50.

Pag. 432. Lin. 18.] καὶ ἐν μάχῃ — καὶ abeſt apud Palmerium.

Pag. 433. Lin. 1.] — *omnium Athenienſium primas fortitudinis laudes obtinuit.* Vix Latinum erit, niſi ſcripſeris *primus*. Huic fidem facit Græcus Textus Ælian. Var. Hiſt. lib. 5. cap. 19. πρῶτος Ἀθηναίων τῶν ἀριστείων ἔτυχεν. Hujus viri nomen non eodem modo apud auctores effertur. Quòd in Edit. Oxon. vocetur *Arminias*, ſphalma id eſſe puto typographicum. Diodor. Siculus, (p. 157. l. 12.) & Ælianus, & Etymologici Auctor, Ἀμυνίας, ſcil. ab ἀμύνω. Æſchyli vitæ ſcriptor anonymus, Ἀμεινίας. Ariſtophanes Equit. p. 322. B. uſurpat appellativè, θυμὸς ἀμυνίας. (Schol. ἕτοιμος πρὸς τὸ ἀμῦναι.) Et meminit alterius Amyniæ, aut potiùs *Aminiæ*, (qui non Æſchyli frater, & filius non Euphorionis, ſed Pronapi; quique Ariſtophanis tempore erat Ἄρχων) quem vocat Ἀμυνίαν Nub. p. 124. C. (Schol. Ἀμυνίαν ἀντὶ τοῦ Ἀμεινίαν) p. 166. E. Veſp. p. 436. A. p. 521. D. cujus verum nomen Ἀμεινίαν noluit proferre, ne legi obnoxius eſſet, quâ cavetur τὸν ἄρχοντα κωμῳδεῖν. Lege Comment. Flor. Chriſtian. p. 521. Ille Aminias Ἀμεινίας erat Archon Olymp. 89. 2. Vide priùs p. 292. Laertius in Vit. Plat. ſub init. vocat Ἀμεινίαν.

Lin. 23.] *& cum Choream* — vox *cum* ibi delenda eſt.

Pag. 434. Lin. 4.] Mallem legere ἔῤῥυσε, nam verbum præiens, cui copulatur, eſt Aoriſti temporis: cujus uſus in hôc Chronico Marmore frequentior eſt quàm perfecti.

Lin.

Digitized by Google

Lin. 18.] Δεινομένης — Antea obſervatum eſt oportere ſcribi Δεινομένης pag. 554.

Pag. 441. Lin. 8.] ἐν Ἀρκαδίᾳ — deeſt in ſupplemento Palmerii. Vide priùs p. 220.

Pag. 453. Lin. 32.] Mallem in Accuſativo, Θεὸν — *Deum* cognominatum —

Pag. 454. Lin. 4.] *jubet occidendam.* Meliùs (ni fallor) *jubet occidi.*

Pag. 457. Lin. 37.] *ſolis deabus adminiſtrabant* [melius fortè, *miniſtrabant*] *ſacerdotes feminæ.* Et in Not. x. *Pythia enim Delphis non ſacerdos fuit, ſed vates.* Mitto, quod in Virgil. Æn. 6. ỳ 35. — *Phœbi Triviæque ſacerdos Deïphobe.* Et ỳ 544. — *magna ſacerdos* Quæ eadem vocatur ỳ 78. *Phœbi vates.* Sed, ne res in controverſiam ullo pacto veniat, producam teſtimonium Marmoris, quod extat citatum 3 Vol. p. 644. Magn. Britann. Edit. 1724. apud Corebridg in Northumbriâ. Hanc, quam hìc exhibeo, Inſcriptionem (nam non ita accuratè imprimitur) mei gratiâ in ipſo loco ab oculato teſte exarandam curavit, ipſúmque autographum mihi donavit vir generoſus & in literas literatóſque beneficus, ipſe etiam admodum literatus, Rogerus Gale Armiger, filius Rev. Thomæ Gale Græcâ cum primis eruditione præclari digniſſimus.



Scala Digitorum.

In hâc Inſcriptione operæ pretium eſt figuras literarum paulò attentiùs conſiderare. Λ (α), Є & Є (ε), Ѡ (ω), Ϭ (σ), ο minuſculum. Quid autem TIΨIѠ ſignificet, prorſus ignoro. In impreſſis TYPIѠ legitur, & APXIЄPЄA.

Pag. 459. Lin. 11.] In Exempl. A. ſubnotantur lineâ nigrâ hæc verba, *& linguæ Hebrææ non valde peritum ſatìs arguit futilis ejus & nullius pretii verſio.* Utì & hæc quoque mox Lin. 34. *Deliria hæc omnia.*

Lin. 41.] φυλάττοντα — Sic etiam in Textu Joannis Malelæ excuſi Oxon. 1691. p. 137. at in Marg. Not. ſcrib. φυλάττων. Quid ſi φυλάττον τι?

Pag. 462. Lin. 41.] ἀπαρχίας — potiùs ἐπαρχίας —

Pag. 465. Lin. 46.] λαμπρωτάτῳ — Lapſus Typogr. pro λαμπροτάτῳ.

Pag. 468. Lin. 43.] *curatrices* — Scriberem *curatores* — Potiùs enim refertur ad nominativum *incolæ*, quàm genitivum *urbium.*

Pag. 469. Lin. 36.] *Sed quod de origine nominis & agonis Barbilleorum profitetur ſe ignoràſſe vir eruditiſſimus* — Hæc calamo ſubnotantur in Exempl. A. & in Marg. adſcribitur, *Ex annotationibus Falconerii.*

Pag. 473. Lin. 6.] *apud* [g] *Lilium Gyraldum* Not. [g] *De Diis Syntag.* 17. In Edit. Oxon. Typotheta aut Corrector malè ediderant *De Diis Syris Syntag.* 7. Hoc enim opus non ad Gyraldum, ſed ad Seldenum pertinet; qui conſcripſit Syntagmata, at tantùm duo, de Diis Syris: Gyraldus de Diis Gentium Syntagmata 17.

Lin. 30.] Multa huc ſpectantia, de Alytarchis, habentur antea apud Seldenum, p. 183. 184.

Pag. 474. Lin. 7.] Hæc leguntur in excuſâ Malelæ editione. p. 375. 376.

Lin. 13.] καὶ μαργαριτῶν — non in impreſſis. ταμίων — Errore typographico. In Exempl. B. bene reponitur τιμίων.

ἐβενίνῳ — Sic & in impreſſis: ſed in Marg. Not. ſcrib. ἐβελίνῳ. ἔβελος ſive ἔβενος *ebenus, unde* ἐβέλινος & ἐβένινος. Lege Henr. Steph. Theſ. Ind.

Pag. 475. Lin. 2.] Vide in Impreſſis, p. 377.

Lin. 4.] φυλλοδάφνων — In Impreſſ. φυλλοδαφνῶν — Vox in Lexicis (ut & aliæ in hôc ſcriptore plurimæ) non occurrens. Vox illa compoſita (ut conjecto) magìs ad compoſitorum Analogiam accederet, ſi, ut à σπάθη fit σπαθόφυλλος, ſic à δάφνη fieret δαφνόφυλλον. Mox lin. 6. exponitur στέφανον πεπλεγμένον ἀπὸ δαφνίνων φύλλων.

Lin. 6.] Ἰλλούστριον — *Illuſtrem* — Lege Notas Editoris ad hunc Malelæ locum.

Pag. 476. Lin. 3.] In Impreſſis Codd. Malel. p. 411.

Lin. 5.] Ἀλυτάρχης — In Impreſſ. Ἀλύταρχος —

Lin. 6.] ἀντὶ τῶν ἀστρῶν, ἐφόρεσε πορφυρῶν — Voces ἀστρῶν & πορφυρῶν, genere diſſentiunt à voce στολὴ, ad quam referuntur. Sic & priùs Pag. 474. Lin. 12. & Pag. 475. Lin. 6. Sed adjectiva tricatalecta nonnunquam dicatalectorum formam induunt.

Pag. 477. Lin. 7. 17.] — *nec verſione, nec ulteriori explicatione mihi indigere videtur.* Utrumque interim Marmor literis minuſculis deſcripſiſſe non pigebit.

IX.

IX.

I.

Ὑπὲρ τοῦ Χρυσίππου τοῦ
Ἀντιφάνου τοῦ φύσει Ἀττά-
λου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ζωπύρου
Κρίτωνος τοῦ Διονυσίου τοῦ
Κόνωνος P
Λεόνικος τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Ἡφαισ-
τίωνος, καὶ ὑπὲρ τοῦ πατρὸς
Ἀπολλωνίου τοῦ Ἡφαιστίωνος,
καὶ ὑπὲρ Ἀρτεμιδώρου τοῦ Ἡφαισ-
τίωνος P
Τιμόθεος Μηνοκρίτου, καὶ ὑπὲρ τοῦ
θείου Τιμοθέου τοῦ Ἀπολλοδώ-
ρου τοῦ Μητροβίου, καὶ ἀδελφοῦ
Ἀπολλοδώρου τοῦ Μηνοκρίτου
τοῦ Ἀπολλοδώρου N
Μήτρας Παρμένου ὁ νεώτε-
ρος, καὶ ὑπὲρ τῆς γυναικὸς Λυ-
σάνδρας τῆς Στράτωνος
τοῦ Ἀρισταίωνος, καὶ ἀδελφοῦ Μη-
τροδώρου τοῦ Μητροδώρου Τηίου N.
. . . . λης Μητροδώρου. P.
. . . . Ἀρτεμιδώρου. P.
. . . . . . Δημητρίου ὑπέρ τε
. . . . . καὶ τῆς γυναικὸς Γλυκω
. . . . Ἡρακλείδου, καὶ θυγατρὸς
. . . . τοῦ Ξ
. . . . . αγνητος τοῦ Διονυσίου
. . . καὶ ὑπὲρ τοῦ πατρὸς
. . . . τοῦ Διονυσίου καὶ τοῦ
. . . . τυ Ἀπολλωνίου τυ . . . ; . NP
. . . . . Μηνοκράτου τοῦ Ἱκεσίου
. . . . ἀδελφῶν Ἀρτεμιδώρ . . .
. . . Ἀρτεμιδώρου τοῦ Ποσειδωνί-
ου νεωτέρου, καὶ Ἱκεσίου τοῦ
. . . . ατου P

II.

. . . . οἱ δὲ ἐπηγγείλαντο
. . . . κεραμίδας N
Ἀρτεμίδωρος Ἡρακλείδου τοῦ
Κλεινίου, καὶ ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ A
. . κλεινίου κεραμίδας . . . . πι . . .
ι . . . . . . ερμι . . . . σ
ου . . . Ἡρακλείδης . . . . . .
. . . . . κεραμίδας . . . . σ
Ἀπίων Ποταμώνος κεραμίδας Σ.

III.

Ὑπὲρ τοῦ Ἀσκληπίωνος . . .
Δημήτριος Μητροδώρου Ἀπαμεὺς, καὶ
ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς Μηνοβίας
τῆς Μητροδώρου Ἀπαμειτίδος N.
Ἡραῖος Μηνοφίλου Περγαμηνὸς N.
Ἀπαμασίδης Δάμωνος Ἀπαμεὺς N.
Παρμένων Ἀπολλωνίου Ἀπαμεὺς, καὶ ὑπὲρ
Σωσιράτου τοῦ Ἱππάρχου Ἀπαμέως N
Μηναγόρας Μηνάδος Νικομηδεὺς, καὶ
ὑπὲρ Ἀνθρακιώσης Δημητρὸς
Ἀντιοχίσσης Ἀπολλίνης N
Ἀντίοχος Ἀντιφάνου Γαζεὺς, καὶ ὑπὲρ
τοῦ Τροφίμου Ἀριστογένου
τοῦ Ἀριστογένου N
Βάκχιος Περιγένου Ἡρακλειώτης N
Διονύσιος Σαραπίωνος τοῦ Ἀντιόχου
Θυατειρηνὸς, καὶ ὑπὲρ τῆς μητρὸς
Στρατονίκης τῆς Ἡροφίλου Ἡρακλε-
ωτίδος, καὶ πατρώου Πλουτάρχου
τοῦ Ἡρωίλου Τμωλίτου N
Ἡρακλείδης Φιλοστράτου Περίνθιος
Μέπιρος, καὶ Φιλέρας Μενάνδρου Ἀπαμεῖς. N
Βάκχιος Διονυσίου Περπερήνιος, καὶ ὑπὲρ
τῆς μητρὸς Μηνοφίλας τῆς Ἡρακλεί-
δου Περπερηνίας N
Κόσμος . . . σιμφ.ος Ἐλεύθερος κατὰ διά-
θήκην ὑπὲρ Μηνοδότου Διοδώρου,
καὶ ὑπὲρ τῶν παιδίων Ἡρονίκης καὶ
Ἀρτεμισίου, καὶ ὑπὲρ τῆς γυναικὸς N
Διονύσιος Ἀφροδισίου Θυατειρηνὸς N
Ἀρχίας Μηνοφίλου Λυσιμαχεὺς N
Ἀπολλώνιος Ποπλίου Καταναῖος,
καὶ ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς
Ἀπολλωνίας τῆς Διονυσίου Ἀκληρλισίος N
Διογένης Λυσίου Λαοδικεὺς, καὶ ὑπὲρ τῆς
γυναικὸς Εὐγενειάστης Ἱππ . . . λου
. . . τος Περινθίας, καὶ τοῦ Διογένους N
Δημήτριος Λεοντίου Κώσιος καὶ ὑπὲρ
τῆς γυναικὸς Κλεοπάτρας τῆς Ἀλεξ-
άνδρου Ἀλεξανδρειτίδος Ἀλεξαν-
δρείας τῆς ἀπ' Αἰγύπτου N
. . . . ιδος Ἀντρωνε . . . Λυμιρεὺς ἀπὸ
Λυκίας, καὶ ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ N
. . . . . ιππος Ἡρακλίωνος Λαοδικεὺς
ὢν πρὸς θαλάσσῃ, καὶ παιδίου N
τῶν Μενεκρ . . . Μαγνης . . . καὶ γυν . .

XI.

Μητρόδωρος Ἑρμαγόρου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ
Πυθίου, καὶ τοῦ ὁμομητρίου ἀδελφοῦ Μόσχου
τοῦ Μόσχου τοῦ Ἀλυμείου Λυσιμάχου PN.
Χρύσων Λυσιμάχου, καὶ ὑπὲρ τῆς γυναικὸς
Εἰρήνης τῆς Μενελάου Ἀντιοχίσσης
Ἀποδαμεὺς P
Σώταδος Σωτάδου τοῦ Ναυκράτου P
Ἡρακλείδης Διονυσίου τοῦ Ναυκράτου, καὶ
ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ Διονυσίου P
Τιμόθεος Διονυσίου ὁ φύσει Ἡγησίππου
ὑπὲρ τῆς γυναικὸς Αἰμοκρίτης τῆς Τιμοκλέου P
Διονύσιος Μητροδώρου P
Μηνόδοτος Ποσειδωνίου ὁ νεώτερος, καὶ
ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ Ποσειδωνίου P
. . . . Ἀρτεμιδώρου ὁ νεώτερος, καὶ ὑπὲρ τῆς
γυναικὸς Βιστῆς τῆς Ποσειδωνίου, καὶ
ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ Ἀρτεμιδώρου P
Ασκίνιος Δημητρίου ὁ καλούμενος Τεγρίας
Καὶ ὑπὲρ τῆς γυναικὸς Ἀρτεμισίας
Τῆς Ἀντιπάτρου καὶ τῶν υἱῶν Δημητρίου
Καὶ Ἀντιπάτρου καὶ τῶν Ἀντιπάτρου υἱῶν
Φανείους καὶ Ἀρχίππου P
Διονύσιος [Φανείους . . . ὁ νεώτερος ὑπὲρ
τῶν υἱῶν Φανείους καὶ Ἑρμίππου
καὶ τῆς γυναικὸς Νικοστράτης P
Δημόκριτος Μητροδώρου ὁ νεώτερος δι' ἐ-
πιτρόπου Διονυσίου τοῦ Φανείους τοῦ νεωτέρου P

ι . . . . χτου

. . . . χτου . . . νης νικάνου καὶ ὑπὲρ τῆ ἡμῶ
. . . . καὶ Γλαυκίυ
. . . . Διοσκυρίδυ καὶ ὑπὲρ τῆ
. . . .

Cætera delentur.

Lin. 23.] — *peritioribus relinquo interpretandum.* Nec ſanè me illis peritioribus adnumerabo. Nihilominus communi charactere Marmoream Inſcriptionem repræſentare non pigebit.

Ἐπαφρόδιτος Ἀπαλ-
υ τῦ Περιγῦνυ κατ-
εσκεύασεν τῇ συμβίῳ
σει τῶν συππιναλων
καμάραν προσεχομέν-
ων ὃ σιαχειρατω ἡρώῳ[ει]
τίς ποτε δοκιμασθεὶς
ἐνεπίθησε τὰ ὑπὸ
τῆς συνεργασίας.

1. Ἀπάλυ — forſan Ἀπίλυ — quod nomen CLXXXIII. 2. aut Ἀτίαλυ — quod XIX. 1.

2. Περιγῦνυ — Quid ſi Περιγῦνυς?

3. συμβιωσει — Si in unam vocem coaleſceret, legerem συμβιώσῃ, à συμβιὼς Particip. Aoriſt. 2[di] verbi συμβίωμι.

4. συππιναλων — Conjectarem Σωνναδίων, quæ vox X. 41.

8. ἐνεπίθησε — Reponerem ἐνεπέθηκα, niſi legiſſem θέσσαντο Pind. Nem. Od. 5. Ant. 1. pro ἔθηκαντο.

5. σιαχειρατω — Hìc mea hæret conjectura: niſi fortè legatur, quod ad literas propiùs accedit, ἀχαρίτῳ, ab ἀχάριτος, id eſt, ἄχαρις.

Senſus is mihi eſſe à vocibus haud alienus videtur; quòd *Epaphroditus ſuæ conjugi hoc poſuerit ſepulchrum; veniàmque conceſſerit, ut opifex, ſeu ſtructor, in eâdem camerâ ſepeliretur.*

Marmoris XXIII nulla in communi charactere explicatio, nec verſio in Editione Oxonienſi.

Τύτυ τῦ ἡρώυ καὶ τῆ ἐν αὐτῷ
ἀποκειμένης σόρυ Προκοννη-
σίας καὶ τῶ λοιπῶν πάντων
κήδονται εἰς ἃ διαφέρυσιν
κατὰ γένος Κασρίκιος Ἀττικὸς
καὶ Κασρίκιος Ἀρτεμίδωρος, ὁ καὶ
. . . μιανος, ὁ ἡρῶον κατασκευά
[σας καὶ] οἱ πρόπαπποι αὐτῶν Κασρίκι
. . ος ἃ Ραγαιο ταύτης τῆς ἐπι-
[γρα]φῆς ἐκσφράγισμα ἀπόκειται εἰς
[ἀρεῖ]ον χρεωφυλάκιον.

Hujus monumenti & repoſitæ in eodem arcæ Proconneſiæ & reliquorum omnium curam gerunt [f] *ii, qui etiam diſcrepant genere, Caſtricius Atticus & Caſtricius Artemidorus; . . . . & ille qui monumentum præparavit; & proavi eorum Caſtricius . . . . . . Hujus Inſcriptionis tabula ſignata reponitur in urbicum ærarium* ſeu *tabularium.*

Pag. 477. Lin. 44.] *Pauſanias.* Vid. Achaic. p. 404. l. 47.

Pag. 478. Lin. 5.] ὑπὸ τῇ πλατάνῳ — Et ſic Sylburgius in Not. cenſet legendum, non ἐπὶ, ſicut in textu impreſſo habetur.

Lin. 11.] καὶ θεῶν — unde hic genitivus regatur, incertum eſt. Sylburgius itaque cenſet rectiùs legendum καὶ θεῷ; ita ut pertineat ad clauſulam præcedentem: *Sic commigraverunt ſpontanei & deo* —— Neque quidem hæc Syntaxis mihi ſatisfacit; quippe duriuſcula: unde enim dativus θεῷ regetur?

Lin. 45.] *Pedii* nomen legitur apud Perſium, Satyr. 1. ℣ 99.

Pag. 482. Lin. 4.] *quas* — ſcil. *inſcriptiones.* Me tamen imprudentem in pejus mutâſſe fateor, quod in Oxonienſi Editione repereram; *quæ* — ſcil. *monumenta.*

Lin. 10.] — *erigunt.* Hactenus Editor verſionem Amaſæi ſecutus, in reliquis [*itſque* &c.] Sylburgianam correctionem exhibet. Nam Amaſæus ſic; *quibus faſtigia,* (vel ut Græci vocant, *aquilas*) *imponunt, eâdem propè ſpecie, quâ ſunt templorum culmina. Inſcribunt verò ſepulchris planè nihil: ſed ejus, quem extulerunt, nomen appellantes, patris mentione prætermiſſâ, illum valere jubent.* Vid. Pauſan. Corinth. p. 97. l. 24. Sylburgius in not. hæc habet: *Xyl.* πατρόθεν, *quum ſignificet* ἀπὸ πατρὸς, *innuit legendum eſſe* ἀφ' ἑαυτῦ: *vel* ἐφ' ἑαυτῦ *erit* per ſe ſolum.

Lin. 30.] Hæc inſcriptio (uſque ad — σιοι ἃ δύο) per omnia eadem habetur apud Petitum & Gruterum LXXIX. 6. Sed apud Petitum & Gruterum CCCXVII. 3. aliud eſt exemplar; ubi Lin. 7. 8. Αυτονιος, pro Αυτου υιος Lin. 11. 12. τοῦ συναυτου pro του ουαυτου [In quibus variatio oritur ex facili literarum ν & υ permutatione.]

Pag. 483. Lin. 3. 4.] — ϛηλαν εθηκεν Gruter. την ανεθηκας.

Lin. 5. 7.] Παντώνος Τυχίδου — *Pantoni filii Tychidæ.* Sed Exempl. B. Παντωνοτυχίδυ *Pantonotychidæ*, quaſi unum nomen. Vide Marmor CLIII. 12.

Lin. 14.] γυμνασιαρχήσας. — Gruter. CCCXVII. 2. & Petit. γυμνασιαρχήσας. Salmaſius in Not. ad duas Inſcript. Veter. p. 16. tradit veteres ſcribere ſolitos μείωπα pro μύωπα. Sic μείυρος Athen. lib. 14. p. 632. E. μύυρος Nicand. Ther. v. 287.

Forſan ει pro υ ſcriptum eſt, quod υ pronunciaretur tanquam ει.

[f] οἷς — Syntaxis hujus vocis mihi dubium facit, annon poſſem legere οἱ. οἱ διαφέρυσιν κατὰ γένος, *quibus non idem eſt genus, non eadem familia, qui non ſunt affines inter ſe aut* cognati.

Caſtricii cujuſdam mentio habetur, priùs pag. 511. lin. 40.

Lin. 15. 16.] In Gruter. CCCXVII. I. ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΝ — CTHXEN — Lapſu (ut conjecto) typographi, aut exſcriptoris, aut quadratarii.

Pag. 484. Lin. 2.] — *non omnino poſſum conjectare.* Exempl. B. adnotat hic; *ſunt nomina virorum.*

ΚΑΣΙ pro Κασίυ. Κάσιος eſt nomen proprium viri, in Chron. Malel. Vide prius p. 475. l. 6.

Pag. 488. Lin. 24.] — *Claudius Nero.* Exempl. B. marg. citat *Dion. p.* 693. C. ubi leguntur hæc; Ἐν δέ τινι θέᾳ ἄνδρες ταύρους ἀπὸ ἵππων, συμπαραθέοντες σφίσι, κατέστρεφον.

Lin. 27.] — *Artemidorus.* Exempl. B. adnotat locum; *Lib.* 1. *cap.* 9.

Lin. 28.] θεαῖς — Scrib. θέαις — *ſpectaculis.*

Pag. 490. Lin. 27.] — *Johanni Grenehalgh.* Plenior hujus Monumenti notitia ex ipſo doctiſſimi illius Archididaſcali autographo edita prodiit in Libro, cujus titulus, *The Antiquities of* Berkſhire, *by* Elias Aſhmole *Eſq; Vol.* III. *printed* 1719. in 8vo. De eâdem re J. Seldeni & G. Langbainii Epiſtolæ prodierunt in Libro, cujus titulus, *Miſcellanies on ſeveral curious Subjects: now firſt publiſh'd from their reſpective Originals. London:* 1714. in 8vo.

Hæc, quorum me monuit Vir in Antiquitatis indagatione verſatiſſimus Richardus Rawlinſon LL. D. pro ſuâ ſummâ in me humanitate, ſibi impertiri lector eruditus non indignabitur.

MISCELLANIES *on ſeveral curious Subjects*, &c.

Pag. 1. *Dr.* Langbaine's *Letter to Mr.* William Dugdale, *concerning an Inſcription found at* Cheſter.

SIR,

I Thank you for communicating that Inſcription from *Cheſter*, which I eaſily read thus: — *Jovi Optimo Maximo Tanaro T. Elypius Galerius præſens Gunia. Principibus Legionis Viceſimæ Veteranus votum ſolvit libens merito.* But what to make of *Jupiter Tanarus*, and what Place (for I take it to be the Name of a Place. This Point . after the *a* in *Gunia* implies the Word is not writ at length) is meant by *Gunia*, though I might conjecture, yet I dare not determine. I have ſent your Copy to Mr. *Selden*, telling him, from whom I had it; what he ſhall return concerning it, you ſhall know by the next. I am

Your aſſured loving Friend,

Queen's-Colledge,
Dec. 6. 1653.
G. LANGBAINE.

P. S. Sir, this was writ, and (as I ſuppoſed) ſent according to the Date, but I know not by what Neglect omitted: I have therefore unſealed, and incloſed ſo much of Mr. *Selden*'s Letter to me, as concerns the *Cheſter*-Inſcription, which I received back from him this Morning. I am always

Your Friend and Servant,

Queen's-College,
Dec. 16. 1653.
G. LANGBAINE.

Pag. 4. *Mr.* Selden's *Letter to Dr.* Langbaine.

SIR,

THAT Inſcription of *Cheſter*, I think, I have received by five or ſix Hands; and this, which you have, is agreeable in Subſtance (they being written from the Stone) ſave that your *Elypius* is *Elupius*. It is true, *Tanarus*, I think, occurs no where elſe. But conſidering the Slips of Cutters, or the ſoon and uſual miſtaking to ſuch a degree of a Name, though there might be a *Jupiter Tanarus*, as well as another, (and I cannot doubt but ſuch additional Names were multiplied to many of the Gods, that appear not now in books, there being ſo many of them loſt) yet probably enough this might be *Jupiter Taranis*, who in *Lucan* is a *Gauliſh*, and ſo a *Britiſh* God (and in ſome Copies *Taramis*) as is thought from *Tanar* (eaſier to let ſlip with a little *Anagram*) in *Welch*, Thunder, and to Thunder. For GVNIA. I am yet at a Nonplus.

Your moſt affectionate Friend,

Dec. 14. 1653.
J. SELDEN.

ANTIQUITIES *of Berkſhire* &c.

[Pag. 393.] The following valuable *Piece* added to this Work, having never been printed entire, tho' much eſteemed by the very learned Compiler of, and Annotator on the *Grecian* and *Roman* Marble Monuments given to the moſt famous Univerſity of *Oxford*, by *Henry* Duke of *Norfolk* and others[f], it may not be foreign to add it to this Place, from its Original MS. preſerved in the *Bodleian* Library at *Oxford*, Archiv. B.

[f] MARMORA OXONIENSIA — *Oxon.* 1676. *Fol.*

67. and wrote by Mr. *John Grenehalgh* [g], Chief Maſter of the *Free School* in the City of *Cheſter*, where this valuable *Relique* was diſcovered.

I. O. M. TANARO
T. ELVPIVS. GALER.
PRAESENS. GVNA.
PRI. LEG. XX. V. V.
COMMODO. ET
LATERANO
COS.
V. S. L. M.

[Pag. 394.] Ara *Romana* votiva non ita pridem effoſſa *Ceſtriæ*. Inſcriptio ſic habet in lapide præſens ad literam, & hanc ipſam literarum formam. Manifeſta eſt Ara, cavamen habens in ſummo, ſeu cotylam quandam concavam, quæ continebat ignem, quo thus incendebatur in ſacrificando. Lapis affabre factus, & exſculptus eſt in antiquam, ſed elegantem formam, quæ hic non repræſentatur. Lapis hic effoſſus eſt integer & infractus, Anno Domini 1653. in plateâ urbis Ceſtriæ, quæ vulgò *the Foreſt Street* appellatur, per occaſionem deſodiendæ Cellæ Promptuariæ, in domo cujuſdam *Richardi Tyrer*, citra portam urbis Orientalem, ubi ad profunditatem ulnarum ſupra quàm duarum per tot ſæcula demiſſus in terrâ delitoiſſet: Mihi fortè fortunâ iſthàc eunti ſignificabat aliquis, operarios magnum illic effodiſſe lapidem, cui videbantur aliquot inſculptæ Literæ. Statim accurri, & aſpectu primo *Romanum* eſſe Monumentum deprehendi: Poſtridie reverſus inſcriptionem accuratiùs obſervavi, & penitius eruere conatus integram perlegi; deſcriptámque io chartulâ mecum aſportavi: deinde poſt aliquoc dies rogatus ab amicis, & rem ratus haud indignam aliquâ commentatiooe, ſumpſi calamum & ſenſum meum ſuper iſthâc inſcriptione in iis quæ ſequuntur, conſcripſi. Lapis adhuc manet erectus in horto prædictæ Domûs cum inſcrip-
[Pag. 395.] tione ſuâ conſpiciendus [h]. Mos erat non infrequens apud *Romanos*, præſertim Optimates & dignitate præſtantiores, ut quando quis grande negotium aliquod, & idem arduum, difficile & periculoſum, ſuſciperet, vel gravi aliquo & inextricabili malo deprehenſus premeretur; is votum ſolenne ſupplex *Jovi* nuncuparet, ut ſi cœptis ille propitius aſpiraret ſœlicémque ſucceſſum largiretur, vel ſi laboranti divinitus auxiliaretur, & è præſenti periculo cœlitus, vel ut ἀπὸ μηχανῆς eruere, liberare dignaretur, aram ipſi ſtrueret, erigeret, ſtatueret ad memoriam accepti cœleſtis beneficii perpetuandam.

I. Poſita videtur & dicata hæc Ara per hunc *Titum Elupium Galerum*, ſortaſſe liberatum è bellicis nuperi prœlii periculis, & ob victoriam partam, qui cùm eſſet gubernator *Romani* præſidii in urbe *Ceſtriâ*, Primipilus Legionis, & fortè per ſubitum aliquem & inopinatum incuſſum *Britannorum*, tunc rebellium, ad pugnam evocaretur imparatus & impar, abſente tunc temporis majori parte Legionis, & alibi res adminiſtrante, cogeretúrque cum exiguâ manu, &
[Pag. 396.] cum paucis aliquot cohortibus, quibus tunc Urbem hanc ſolummodo tuebatur, pugnam inire cum hoſtibus nimiâ multitudine ſuperioribus. In hôc rerum ſtatu, & in tanto diſcrimine conſtitutus, ante commiſſum inæquale prœlium, in fronte ſuarum Turmarum ſtans vel inſidens equo conſpicuus, in cœlum ſublatis & oculis & manibus, altâ voce pronunciavit iſta, vel conſimilia.

Da, ſumme Jupiter, *ut revertar in caſtra*
Victor & incolumis: hoc ſi dederis,
Aram tibi voveo, & in eâ thuris juge
Sacrificium animi grati perpetuum teſtimonium.

Quod votum poſtea, ſuſis, ſugatis, & victis præter ſpem & expectationem in eâ pugnâ *Britannis*, *Elupius* ille reverſus in Urbem victor & incolumis, hanc Aram ſtatuens, & in eâ Thure incenſo *Jovi* ſacrificans adimplevit. Inſcriptionem enim cum aliquâ Paraphraſi ſic lego.

Jovi *optimo maximo* Tanaro *(id eſt* Tonanti)
Titus Elupius Galerus *præſens Gubernator (id eſt* Romani) *Præſidii in hac Urbe,*
Exiſtens Primipilus, ſive dux Primarius
Legionis viceſimæ Valentis *victricis,*
Seu potius, Valerianæ *victricis.*
Commodo & Laterano
Conſulibus,
Votum ſolvit lubens merito.

TANARO] Quod neque *Latinum* vocabulum ullum eſt, neque *Græcum*, quantum ipſe memini; hic uſurpatur *Epitheton* ſpeciale, & procul dubio
[Pag. 397.] *Britannicum* vetus *Jovi* tributum. Ut enim aliàs *Hammon Olympius* & *Capitolinus* à variis locis, ubi colebatur, dictus eſt; ita variæ gentes etiam variis Epithetis ab operibus ejus maximè inſignibus utique deſumptis eum adornabant: A Græcis audiebat Ζεὺς βροντaῖος, & ſic olim *Germani* veteres cum ſuâ linguâ *Tunder* appellabaot, & quidni? Sic etiam *Britanni* veteres cum ſuâ linguâ *Tanar* appellaverint, quod idem ſignifi-

g *Ibid. pag.* 282. [hujus editionis p. 490. l. 26.] — Literæ in eâ (ſcil. *Arâ*) exaratæ — habemus in noſtris. h *Pag.* 282. of the *Marmora Oxonienſia* tandem A. D. 1675. Eam (ſcil. *Aram*) Dominus *Franciſcus Cholmley* — reponebat. [Hujus Editionis p. 490. l. 19.]

caret,

caret, *Tonantem*. Et quidni etiam *Romani*, qui cùm inter *Britannos* hic egiſſeot per multos annos, hoc *Epitheton Britannicum* in linguæ ſuæ formam, & in hunc uſum aſſumpſerint? *Romani* enim oimiâ quâdam religione, ſeu nimis cautâ ſuperſtitione potiùs, colere ſolebant Deos earum gentium quas viciſſent. Nempe ut ſic omnes Deos, quotquot ubique terrarum invenirentur, ſibi conciliarent propitios, & haberent imperio ſuo ſavorabiles: Idcirco licet *Jovem* haberent cum aliis Gentibus communem Deum, hoc tamen *Epitheton Britannicum*, ut fortaſſis hoc in loco magis illis gratum & aceeptum, uſurparunt. Et hanc meam opinionem priùs conceptam mihi plene confirmarunt in Urbe *Ceſtriæ* degentes aliquot *Cambro-Britanni* ſive *Walli*, quos cùm ſeorſim interrogarem, quodnam in lingua ſua vocabulum ſignificaret *Tonitru*, ſinguli reſpondebant mihi *Tanara.* Sed & vocabulum ipſum *(Tanara)* in *Wallicâ* linguâ, quæ fuit *Britannica* vetus, & in uſu *Romanorum* temporibus, etiam hodie ſignificat ignem ſubitaneum ſive Fulgetrum: Et in *Wallico* Dictionario *Tanar* redditur Tonitru.

GVNA] Stat pro *Gubernator* (*i. e.*) præſeos Gubernator ſuperioris *Britanniæ*, & *Romani* præ-

[Pag. 398.] ſidii in hac Urbe. Cùm hoc ſit ultimum vocabulum in eâ lineâ deſculptum & (A) ſimilis tam prope cootingat ipſam marginem in lapidis tabulâ, & non reſtaret locus vel minimum ſpatium ulterius, neceſſe erat contrahi, quod ſignatur per tranſverſum iſtum ictum characteriſticum in vertice τῦ N. Hoc me torquebat aliquandiu & hærebam in luto, donec, conſultis Auctoribus, à duobus *Herodiano* & *Dione Caſſio* mihi ſatisfactum eſt; *Herodianus* enim libro tertio affirmat *Britanniam* fuiſſe diſpertitam εἰς δύο ἡγεμονίας *(i. e.)* in duas Præfecturas, ſive Gubernationes, hoc enim vocabulum *Græcum* feret. In quem *Herodiani* locum vir doctus & multæ lectionis, Auctor Commentarii in *Itinerarium Antonini*, affirmat alterum Gubernatorem conſtitutum *Eboraci* in *Britauniâ inferiori* cum legione ſextâ: Gubernatorem alterum fuiſſe collocatum *Ceſtriæ* in *Britanniâ ſuperiori* cum legione viceſimâ, quæ *Valens* & *Victrix* appellata eſt. Hoc ipſum aſſerit planiſſimè *Dion Caſſius*, *Hiſtor. Rom.* Lib. 55. pag. 564. Cujus hæc ſunt verba, Οἱ εἰκοσοὶ οἱ καὶ Οὐαλερεῖοι καὶ Νικήτορες ὀνομασμένοι καὶ ἐν Βρεττανίᾳ τῇ ἄνω ὄντες *(i. e.)* Legio viceſima, quæ *Valeriana* & *Victrix* appellatur, eſt in *Britanniâ ſuperiori* nempe *Ceſtriæ*, & ibidem ἕκτοι μὲν ἐν Βρεττανίᾳ τῇ κάτω *(i. e.)* Legio ſexta eſt in *Britanniâ inferiori* ſcilicet *Eboraci*. Ubi obſervandum, quod Legio viceſima non dicitur à *Dione*, *Valens* & *Victrix*, ut ab aliis, ſed *Valeria*, ſeu *Valeriana* & *Victrix*.

LEG. XX. V. V.] *i. e.* Legionis viceſimæ *Valentis* vel *Valerianæ Victricis.* Videri poſſet debere legi Legionis viceſimæ quintæ *Victricis.* Sed ſuſpicor V priorem à ſculptore, vel ob imperi-

[Pag. 399.] tiam (ut artifices ejuſmodi fuerunt meri opifices, & homines aliàs indocti) vel per anguſtiam loci, cùm ſit in fine lineæ, propiùs ad XX adjungi quàm deberet; nam conſultis auctoribus, non inveni Legionem ullam extitiſſe viceſimam quintam dictam, præſertim *Antonini Pii* temporibus, quo imperante facta eſt hæc Inſcriptio, ut apparet ex ſubſcriptis conſulibus. *Dion Caſſius*, vir Conſularis & doctus recenſet accuratiſſimum Catalogum Legionum, *Hiſtoriæ Romanæ* libro 55. pag. 564. *Pancirollus* etiam in Com nent. in *Notitiam* Dignitatum utriuſque Imperii, pag. 61, 62, 63. varios adfert Catalogos Legionum, & quæ ſub *Augu..o* fuerunt, & quas addiderunt Imperatores alii ſequentes, eóſque Catalogos deſumptos è variis auctoribus, & ex illâ *Marmoreâ Columnâ* quæ *Romæ* ſervabatur, in *Capitolio*, in quibus omnibus nulla fit mentio Legionis ullius, quæ viceſima quinta eſt appellata. *Ptolemæus* etiam, qui vixit & ſcripſit ipſis *Antonini Pii* temporibus, affirmat tres tantùm Legiones veniſſe io *Britanniam*, viz. Legionem ſextam, Legionem viceſimam, & Legionem ſecundam *Auguſtam*, quod idem etiam aſſerit *Pancirollus*, pag. 142. Idem & *Dion Caſſius* in loco ſuprà citato. Huc addamus quoque *Camdeui* noſtri ſententiam, qui de Urbe *Ceſtriâ* loquens, hæc habet verba. *Legionem* XX, *quam* Valeotem Victricem, *atque* Valeriam Victricem *alii falsò dicunt*, *hâc in Urbe egiſſe* Ptolemæus, Antonious, *&* Septimii Getæ *nummus antiquus comprobant. E quo hânc etiam Colouiam fuiſſe conſtat: Inſcribitur enim in parte nummi averſâ* Col. Divana. LEG. XX. *Victrix*. Ita *Camdenus*, pag. ! . . . at bonâ cum veniâ *Camdeni*, *Dion Caſſius* vir magnæ dignitatis &

[Pag. 400.] optimæ fidei Hiſtoricus, Legionum viceſimam vocat *Valeriam*, & non *Valeutem Victricem*, ut ejus verba *Græca* ſuperiùs in hâc chartâ deſcripſi. Sed inſuper etiam in oppido quodam *Weſtmorlandiæ*, quod *Crowdundalewaith* appellatur, non ita pridem effoſſus eſt lapis cum hâc inſcriptione VARONIVS

! 539. Britann. Edit. 1600.

…ECTVS

....ECTVS LEG. XX. V. V. vel ſic LEG. XX. V. V. Ubi V. prior longè diſtat ab XX. *i.e. Varenius* Præfectus Legionis viceſimæ *Valeriæ*, vel *Valentis Victricis*. Ergo nullo modo poteſt noſtro in lapide legi viceſimæ quintæ Legionis. Ultimo, quòd Legio viceſima ſtationem habuit in hàc Urbe *Ceſtriâ* manifeſtiſſimè apparet ex aliquot pulcherrimis lateribus ante non multos annos effoſſis juxta plateam, quæ ducit ad *Pontem*, & adhuc viſendis, hanc Epigraphen planis & plenis literis inſculptam LEGIO VICESIMA VICTRIX, & nihil præterea, præ ſe ferentibus.

COMMODO ET LATERANO Cos.] Hôc ipſo anno quo *Commodus* & *Lateranus* ſunt Conſules *Romani*. In Faſtis *Romanis* ſedulò conſultis mihi tandem occurrerunt *Lucius Ælius Commodus*, & *Sextilius Lateranus* deſcripti Conſules in anno decimo ſeptimo *Antonini Pii*, Imperatoris *Romani*, quibus conſentit *Caſſiodori Chronicon*, & in eo ſunt ſola nuda nomina, ut in ipſo lapide niſi quod duorum annorum ſpatio differt, qui quidem *Antoninus Pius*, in imperio proximè ſucceſſit *Adriano* Imperatori, & juxta veteres Eccleſiaſticos Hiſtoricos, confirmante *Baronio* in *Annalibus*, *Antoninus Pius* Imperium ſuſcepit in anno poſt natum *Chriſtum* Dominum, centeſimo & quadrageſimo (imperavit annos viginti tres;) ſic annus decimus ſeptimus illius imperii,

[Pag. 401.] quo ipſo anno *Commodus* & *Lateranus* erant Conſules, fuit annus poſt natum *Chriſtum* centeſimus & quinquageſimus ſeptimus. Hinc apparet, quòd hôc anno *Chriſti* præſente currente 1671. præterierunt anni mille quingenti tredecim, ex quo lapis hic inſculptus fuit hâc Inſcriptione.

V. S. L. M.] Diſtinctæ literæ in imâ lapidis tabulâ ſubſcriptæ ſignant *Votum ſolvit lubens merito*. Lubens (*i.e.*) non coactus, ſed ſponte, promptè, animo volenter & lubenter grato. Ratio; quia ſiquis apud *Romanos* in rebus adverſis, in periculis & anguſtiis coarctatus votum Diis nuncupâſſet, & poſtea liberatus voti ſui ſolutionem ad ſumptus evitandos neglexiſſet (periclitantes ad votum ſolvendum proni ſunt, ad votum ſolvendum quando liberati non ita) hunc hominem velut ingratum, fraudulentum & quodammodo ſacrilegum *Romanæ* leges coercebant, & cum ſuperadditâ mulctâ invitum cogebant ad votum perſolvendum. Et iſte ſic reus eſt damnatus voti, ob id infamis poſtea ſemper habebatur; ideo generoſus hic noſter *Elupius* addit ſe Lubentem ſolvere. *Merito* eſt participium, ut refertur ad ſubſtantivum *Jovi* merito vel præſenti. Nempe quia preces *Elupii* periclitantis audiviſſet, quod petebat dediſſet, victorem & incolumem reduxiſſet, ideo meruiſſet hanc aram ab *Elupio Jupiter* & in eâ ſacrificium Thuris offerendum.

Ad nobilem hunc lapidem, quando accedens ut Inſcriptionem ulterius inſpicerem, inveni Cœmetarios opifices, nuper effoſſum & humi jacentem ſtolidè ſpectantes & calcantes etiam, ut Gallus in ſterquilinio gemmam.

[Pag. 402.] *Ferte pedem retro longè; procul eſto, malignum*
Vulgus; ad hæc nulli perrumpant ſacra profani.
Salve, ſancte lapis, *ſalve*, venerabile ſaxum
Et dignum meliore loco; te dante docemur
Poſteritas nos ſera licèt, poſt ſæcula longa,
Romanos *rerum Dominos*, gentémque *Latinam*
Sedibus hiſce ſuos olim poſuiſſe Penates.
Romanas *Aquilas & formidata* Britannis
Arma referſ, domitamque tuo ſub Cæſare *gentem*
Auſonios *ut pavit Equos de gramine noſtro,*
Arváque noſtra ſuo victor ſcindebat aratro
Italus, *&* Latias *trepidabat* Deva[k] *ſecures.*
Omnia quæ priſcis Annalibus acta feruntur
Heic monſtras oculis tanquam præſentia noſtris.
Quique velit quàm ſis Monumentum ſcire vetuſtum
Conſulat antiquo ſignatum Conſule Marmor.

Ceſtria olim à *Britannis* dicta eſt *Caer-Leon* (i. e.) Civitas Legionum, & *Ceſtria* de *Caſtris*, quaſi *Caſtria* nomen habebat. Sunt qui ſcripſerunt hanc *Ceſtriam* fuiſſe urbem per mille annos ante ingreſſum *Romanorum* in *Britanniam*; ab iis dicitur *Leil*. Quidam antiquiſſimus *Rex Britannus* quando primùm condidit Urbem *Caer-leil*, nunc *Carleil*, eodem tempore defectus Urbis *Ceſtriæ* & ruinas propter vetuſtatem reparâſſe & reſtituiſſe circiter annos mille ante Chriſtum natum affirmat ſeriò Auctor Libri, cui titulus, *Flores Hiſtoriarum è variis ſcriptoribus priſcis collecti*, (nec is novus Auctor) quòd idem *Rex Leil* hic in *Britanniâ* regnavit eodem ipſiſſimo tempore,

[Pag. 403.] quo *Solomon* Rex in *Hieroſolymis*, quod, ſecundum Chronologos, fuit circa annum mundi 3040. Et quòd *Ebrankus* quidam Princeps *Britannus* condidit *Eboracum* circa tempus, quo *David* regnabat in *Iſraele*, & quòd *Rudibraſ* filius & ſucceſſor prædicti Regis *Leil* condidit urbes *Doroberniam*, ſive *Cantuariam* & *Wintoniam*, quod ſi ſic,

k *Nobilis fluvius* Ceſtriam *alluens.*

tum erit *Ceſtria* noſtra tam venerandæ Antiquitatis ut in diebus *Solomonis* Regis, & quo tempore *Eboracum*, *Cantuaria* & *Wintonia*, licèt Urbes ipſæ ſatis antiquæ, primo condebantur, *Ceſtria* tunc per meram ætatis quaſi ſenectutem per extremam vetuſtatem opus habuit reparatione & ruinarum ſuarum reſtitutione. Quapropter non ſine cauſâ ſcribit *Camdenus*: *Sunt qui hanc Urbem ipſâ Lunâ antiquiorem putant, eo nempe ſenſu, quo* Seneca *Lunam vocat ſidus poſt veteres* Arcadas *editum.*

Hæc erant quæ quidem ego ſuper iſthâc Arâ & ad Inſcriptionem in eâ deſculptam habui dicenda: Nihil interim in dubiis aut pronuncians aut affirmans pertinaciter, ſed conjecturas meas, ut meâ ſaltem opinione, veriſimiles & rationi conſentaneas modeſtè ſubjiciens cuilibet judicio meliori, & ſiquis peritior Antiquitatis novit quid rectius iſtis, utinam candidus impertire dignaretur.

Johannes Grenehalgh.

Scripſeram hæc primo non diu poſt effoſſum lapidem, quâ chartâ (tractatam multæ nam tetigere manus) deturpatâ jam & lacerâ ſic ut legi non poſſet, rogatu amicorum duorum nupertimè tranſcripſi.

Pag. 491. Lin. 41.] — *Herodianum.* [Lib. 3. pag. 71. Edit. H. Steph.] (ὁ δὲ Σεβῆρος) διοικήσας τὰ κατὰ τὴν Βρεττανίαν, καὶ διελὼν εἰς δύο ἡγεμονίας τὴν τοῦ ἔθνους ἐξουσίαν &c.

Pag. 492. Lin. 7.] — *PRAESENS quadratarii errore — legi debere Præſes Gunethæ* — Exempl. A. adnotat in margine — *Malè: Quadratarius rectè poſuit.* Vide priùs pag. 491. lin. 44.

Lin. 45.] *pulcherrima latera* — *effoſſa* —— Lege *pulcherrimos lateres* — *effoſſos* —. Hanc vocem in neutro genere nondum reperi. Tritum eſt adagium, *Laterem lavas.*

Pag. 493. Lin. 15.] *Faſti Græci* — Sic repoſui: ſed Editio Oxonienſis habet *Faſta Græca* hìc, & infrà ad not. s. *Onuphrii Faſta.* Hanc vocem in neutro genere uſpiam legi vix puto.

Pag. 496. Lin. 22.] εἰς ὁμοίως τὰ ἔθνη — Leg. ἐς πάντα ὁμοίως τὰ ἔθνη — *Dion. Lib.* 53. *p.* 506. B.

Pag. 500. Lin. 32.] *Phœnices equidem* — Conjunctio *equidem* ſæpius cum verbo primæ perſonæ jungitur; quippe ex *ego* & *quidem* componi putatur. Contrà Voſſius (Lib. vi. de Art. Gramm. cap. xxvii.) affert exempla ex variis probatis auctoribus.

Lin. 45.] *quæ omnem eam regionem* — Verbum hìc mihi videtur omitti, quale *continet* aut *complectitur.*

Pag. 503. Lin. 8.] Inſcriptio Marmoris hæc eſt. D*is* M*anibus.* LVCIO. MARCIO. DECATO FILIO DVLCISSIMO FECIT RODOPE MATER INFELICISSIMA QVI VII [*Lego* Vixit] ANNOS XV Menſes VIIII Dies VIIII. Figuris, quæ Marmor ornant, Hercules repræſentatur; primâ, manibus hydræ colla elidens; ſecundâ, Stymphalidum avium unam collo prehenſam clavâ occidens; tertiâ, unum è Centauris genu preſſum & crine apprehenſum clavâ proſternens. Quarta Herculis arcum, pharetram cum ſagittis, clavam, & pellem leoninam exhibet.

In Marmor CXL.] Exempl. A. *Dedit Archiepiſcopus Cantuarienſis.*

Dis Manibus. VIVIO MARCIANO Legato LEGionis II [Exempl. A. *Ni fallor, legendum in marmore* II. *Legionis ſecundæ*] AVGuſti [ſcil. *Legato*] IANVARIA MARINA CONIVNX PIENTISSIMA POSVIT MEMORIAM.

Hìc *memoria* pro *monumento* accipitur. *Sepulchris enim legendis* (ut ait Cicer. de Senect.) *redimus in memoriam mortuorum.* Gruter. MCVII. 1. *memoriam poſuit.* DLVI. 4. & MLX. 3. *memoriam poſuerunt.* DCCCXXVII. 8. *comparavit memoriam ſibi & ſuis.* DCCCLXXX. 9. *memoriam fecit.* & in plurali, CCCLXXXIII. 4. *comparaverunt ſibi memorias.* Reineſ. xx. 196. *comparavit memoriam.* A. Gellius Lib. 5. cap. 5. dixit *Libros veterum memoriarum* pro *annalibus.* Apud Græcos; μνήμη, μνημόσυνον. μνῆμα, μνημεῖον, μνημόσυνον. Heſych.

Pag. 504.] Marmorum CLIII. CLIV. CLV. quantumvis mutilatorum Inſcriptiones, charactere communi, exhibere operæ pretium duxi. Hieronicarum, Magiſtratuúmque & eorum, qui Artemiſii pecunias in ſacra erogaverunt, nomenclaturam continent: lacunas ſupplere qui poſſit, erit mihi Œdipo, vel Apolline ipſo major.

CLIII.

Διόφαντος Διομ . . . . . . βλησιοσθ . . . . . .
ἐνίκα Ἀρισόδημος . . . . ἐνίκα Ἀρι . . . . .
ὁ ἐπικρίτης Ἑρμόφαντος . . . . ὁ Ἀντιόχου . . . . .
ἐπὶ δημιουργοῦ ἱερέως τοῦ Μαρσύου ερμονταργη .
ἠγωνοθέτει, Μανδροκρέτης Ἐπιγόνου ἐχορήγει
παι . . .
ἐχορήγει παισὶν . . . . . . Ἀρισόδημος . . . .
Ξενοχάρης Κράτωνος . . . . Ἀνδραγάθου . . .
Ζηνόδοτος Δημητρίου . . . ἐνίκα Ἀρις . . . .
ἐνίκα Ξενοχάρης . . . αὐλήτης Α . . . .
αὐλήτης Σάτυρος . . . . . ἀνδράσιν . . . .
ἀνδράσιν . . . . Ἑρμίας δη . . . . .

Ἱππο-

Ἱπποδάμας [1] πάντων ακτιδυ . . Μαρσύας . . .
Δημαγόρας αὐτάρκης . . . . ἐνίκα Ἑρμ . . . .
ἐνίκα Ἱπποδάμας . . . . . . αὐλήτης . . . . .

CLIV.

. . . . ος . . . .
νος . . . . . αγνοσ . . . . . .
πανύμυσε . . . .
Μελίτης ἀρχιερ . . . .
συ Χαριδήμου ἀρχιερέως στρατηγοῦντα . . . .
συνγῶνς συνκλητικῶν ὑπατικῶν ἀρχιε . . . .
στρατηγῶν στεφανηφόρον, καὶ οἱ συναρξάμ . .
τῷ ταμίαι Διονύσιος Γ. Μ. Μίνοδόρου τοῦ Μάρκου . .
γοι ἐπὶ τῆς εἰρήνης Τι. Κλ. Ἀσκληπιάδης Τ. Φλ. Παρος . .
Τ. Φλ. Μητροβιανὸς, Τι. Κλ. Πάνκαρπος, Μ. Ἀντ. Καππαυ . .
Β. τοῦ Φιλήμονος γραμματεὺς βουλῆς δήμου, Τι. Κλ. . . . . .
τος ἐπίτροπος στρατηγὸς Ἀντ. Ἱπάτιος Ἡρακλε . . . .
. . νοφαντυ ὀινε.ίμος Βάσσος Ἑρμογένης επι.
φιλήτου ἐπὶ τῆς διατάξεως Ἐσίλιος ἐπὶ τυ π . .
προδωκος εχ . . . . χρυσίους ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Ἀγαθημ . . . .
ἐπὶ τοῦ στεφάνου . . εικιλσ . . . γιρ . . . .

CLV.

Sacrarum in Artemiſio erogationum recenſionis fragmentum.

Θ. Ε.

Λόγος ἱερὸς τῶν τῶν ἱεροποιησαντ . . επ . . χοι . .
πόλεως . ρπυρτευ πελυ . . στρατυοντ . . περιυσαυτ . . ἀργύριον ἐν Ἀρτεμισίῳ παρὰ ἱεροποιῶν . . . εισαγετ . .
παρούσης βουλῆς καὶ γραμματέως τούτης πολε . .
πεψων σκλύακος τοῦ Λεοντεαίυ δραχμὰς ΜΙΧΗΗΗ . .
ἔθεσαν εἰς Ἀρτεμίσιον ταμίαι Ἀντίγονος τελεσα . .
. . ειλομένων χρημάτων τῷ θεῷ δραχμὰς . ΜΧΧΗΗΗ . . .
εψαλη τοῦ ἐν Ἀρτεμισίῳ σὺν τῷ τῶν αὐλητῶν
δομεν μηνὸς γαλε . . ιωνος παρούσης βουλῆς ι . . . γρ . .
Μ.ΧΧΧΧ. τοῦτο ἐδανείσομεν τῇ πόλει κ . . α . . οψ . . . .
τεριδόντοις τις ἐν . . αλιε . . ασαροδαιδικα .
εισαμένοισαδεξιοιου διδυμων δημαηουκ παυνε . . .
Δημοχάρους Θεμιςατορλαμπαιος διατωιδ . . .
καὶ τοῖς ταμίαις Ἀντιγόνῳ Τελεσαρχίδου απελλο . . .
Πολύβῳ Καλλιδίκου [m] Ἱερωκλείδου Πυθοκλεους Πολυ . . . . .
Ἄμυνι Διογένει Διογένους δραχμὰς ΜΧΧΧΧ. κα . α . . . . .
μένοι . . . . . . ναλ . . . ἐξείλομεν εἰς τὰ ἔργα
μηνὸς . . [n] α . . .
σης βουλῆς . . . . γραμματέων . . . . καὶ ἄλλοι [o] ἐξειλομ . . . .
των δραχμὰς ΧΧΧΧΗΗΗΗΠΔΔ. καὶ [p] ἴδομεν τοῖς εικυυ . . . .
Τελεσώνου Λυσιξένου Τιμησιδήμου Διακρίτου ωχ .
τοῦτο παρέδομεν ἐν Ἀρτεμισίῳ . ἱεροποιοῖς ευκλειδι . . . .
θεου καὶ γραμματέων . . καὶ τ . . αλ . . αρ . . .
Καλλιχάντου κληρον . . . μνων πυρρων ΗΗΔΔΔΔΠΙΙΙ πα
ρατυραμνως . . . αν τοῦ χωρου ΗΗΗΗΠΔΙ. παρὰ αλ . . . .
Λαμάχου ἱπποδρόμου . ΗΗΔΔΙ . Ι . παρὰ με . . . . νυμυ ω . . . .
ἄλλον αὐτοῦ μέρος.δεραναρεψιδοννιυ καὶ . κον . .
τὸ ἐμ Πανόρμῳ . Π . . λησ . . . νης καὶ Ἀλκιμάχου δ . . . . .
νος ΗΗΠΙΙ παρὰ Λαμπίωνος τοῦ εμου . . . . ΗΔΔΔΔΠαν . . . μυ . . .
ας ΠΗΗΗΗ . . . . . ειοσκιτωνειας ΗΗΗΙκ πεονρα . . . .
νος ὁ Νίκαρχος ΗΗΔΔΙΙ Πολύξενος ἄκρας Δηλ . . . . .
χιων ΗΗΗΠΗΗ Σωσώνυμος Ἱερομβρότου ὑπὲρ κ . . . . .
σοσιμχχειων ΠΔΔΙ . Τιμόστρατος ὑπὲρ Ἀρας . . . . . .
αλλ . . δι . . . . αα . δ . εαννεπισθενκστησαρηαδλλπγ . . . .
σε Θεόδωρος ο . . . αὐτοῦ ἱερὸς Π καὶ . αυτοσαμος . . ησ . . .
ολειδης τωνα . . . δρωνου ΠΔΙΙΙ Εὔτυχος ετισθενειδ . . . .
νος ΠΔΗ παρὰ τῶν τοῦ α . ιλρ . . ς ΔΔΔΔΠ . Ι. Ι . . . . . θεορυ . . .
θεορυλουτυ επιβαιον αὐτοῖς τῆς ἐγγύης ι . . . . υσ . . . .
λιοδιεισ . . . ετα . . . των τασγ . . . τέλη περιαιμένων του . . .
ΔΔΠ . . . τοῦ παρ . . . . . τούτου ἐς μνι . . . ει Ἀριστείδης ΔΔ. τῶν
νομίων τὸ ἴσον ευθακατ . . . . . μ . . . . . . υτου εἰς . . . . . μισ . .
τωναπ . . . οντων . . αλισερ . . εκταγ . ομ . . . .
πικαλοι . . . δ . . η . . . ικ . . . ον . . . .
αυλοδεαλα . . . μον . . κι . . γ . . σ . . υπω
σιω . . . τωνε . . . υγααρμ . . εοντ . . . .
τησ . . σ . . ηρειω . . . . . . τ . . . σσ . . .
κηθισ . . . γη . . τ . . . ω . . θανατιαρ . .
σι . . . . . οαπιπ . . αδιουτουαγο . . .
σο . . . . . . χατ . . . αιρ . . .
Ἀντιγόνου καὶ Ἀπολλοδώρου . . .
. . των επισ . . . . . . ω . . . οσων . . . . . .
στησι θεων
. . . . . του τισ . . . . . .
. . . . . . στρ . . . .

Marmor CLX. utcunque defractum & mútilum, ſic legi poteſt: . . διυ Μενεκράτους [Κλ]αύδιος Τιμοκλέους (aut Τιμοκλέους) . . αιος (Reineſ. videtur legere Σμυρναῖος) ἱερεὺς

[1] Exempl. B. Vide pag. 483. lin. 6.   [m] Ἱερωκλείδου Πυθοκλέους.   [n] παρ.   [o] ἐξειλόμεθα.   [p] ἴδομεν.

Διὸς

Διὸς (καιτε ſic Oxon. errore typogr. nam Selden. & Reineſ. καπε) Καπε [τωλίνε] ον ψηφισάμϑ᾽ α΄. . εν ημαπον οἱ ζων . . εν ἄνδρες Διονυσ . . ιος γραμματδ͂ς (ſic Oxon. errore typogr. nam Selden. & Reineſ. χαμματεῦς) ηρω . . . . φερ‑ νηώτερ‑ (aut νεώτερ‑).

Pag. 506. Lin. 22.] *In adverſariis Lelandi* &c. Ad marginem Exempl. B. adſcripta ſunt hæc: ē *in catal. Wigornienſi, ubi Aldred' dr & mentio ejus ſit apud Matt. Weſtmon. A.* 1057. *v. notas ad Ep. Bleſenſis, p.* 732.

Lin. 32.] — *ponebat.* Exempl. B. addit, *Mira concluſio.*

Pag. 507. Lin. 21.] — *in agros* — Exempl. B. delet *s.* Sed in Horat. Lib. 1. Satyr. 8. ℣ 12. lego — *in agrum* — Ad quem locum quid Lævin. Torrentius doctiſſimus Horatii interpres adnotaverit, exſcribere non gravabor.

" *Cippi* columellæ ſunt, quibus teſtatorum " voluntas literis notiſque exarata con- " tinebatur. Inter quas apud Valerium " Probum; H.M. AD. H.N. TRAN. " H. M. H. N. S. H. LOC. HER. " NON. SEQ. id eſt, *Hoc monumentum* " *ad heredes non tranſit. Hoc monumen-* " *tum heredes non ſequitur. Hic locus he-* " *redes non ſequitur.* At contrà: S. P. " Q. S. S.V. L. Q. hoc eſt, *ſibi poſte-* " *riſque ſuis, ſibi uxori liberiſque.* Et " L. L. Q. E. & LIB. LIB. Q. POST. " Q. EOR. hoc eſt, *Libertis libertabúſque* " *eorum,* & *Libertis libertabúſque po-* " *ſteriſque eorum.* Et hæc quidem in " antiquis marmoribus ſæpe obvia: uti " & illa, IN FR. IN AGR. hoc eſt, *in* " *fronte, in agro*; ſic enim Valerius. At- " que ita fortaſſis hìc legendum ſit, pro " *in agrum.* Quæ loquendi formula " ab eo manavit, quòd ſepulchra ferè " ad viam publicam erant. Illud ergo " *in fronte* longitudinem, *in agro* latitu- " dinem notat.

Pag. 508. Lin. 4.] *donationem* — Exempl. B. *Rectè. v. Reineſ. p.* 655. In illo Reineſii loco legitur ſequens monumentum:

D. M.
QVINTVS AVRELIVS ANTIOCHVS
ET SALVSTIA TELESPHORIS
SE VIVIS FECERVNT
RVDEM A FVNDAMENTO CVM AEDIFICIO
ET FILIS SVIS. Q. Q. AVREL. TELESPHORO
ET TITIANO ET ANNATIS EORVM
VEL EX GENERE LIBERTIS LI
BERTABVSQ. POSTERISQ. EORVM.
SIQVIS AVTEM HANC MEMORIAM
VENDERE VOLVERIT VEL DONARE
SIVE DE NOMINE AVR. ALIENARE
INFERAT ARCAE PONTIFICVM SM.

In Lin. 10. *memoria* pro *monumento* accipitur. Quod notatum eſt priùs pag. 586.

In Lin. 3. *Rudis* (ait Reineſ.) *à fundamento cum ædificio* dicitur facta *memoria*, quæ *ab incboato* extructa vel data. Vide Claſſ. II. 32. 33. (Syntagm. Reineſ.) & Claſſ. XI. 30. Reineſ. p. 275. *A novo reſtitui* dicitur, quicquid *ſolo accepto* ab *incboato* extructum cum eſſet, reficitur, & *noviter reparatur.*

Pag. 508. Lin. 28.] Καμάρα — Ad hujus lineæ marginem Exempl. B. habet, *v. Phlegontem, p.* 13.

Lin. 30.] Σοροὶ &c. Exempl. B. *At* σοροὶ *ſunt ipſæ arcæ ſeu loculi lapidei.*

Lin. 32.] ἐνσορεία — Exempl. B. *Marmor* 18. [in hâc editione 14.] *ἐνσορεῖον eſt locularium, ſive locus recipiens plures loculos.*

Lin. 52.] *quo obturabatur,* — Hæc clauſula in Exempl. B. calamo ſubnotatur. Videtur enim aliquid deeſſe; quod forſan ſic poteſt ſuppleri: *Marmor ideo habuit ſibi adaptatum* oſtium. *quo obturabatur.*

Pag. 509. Lin. 26.] *Communiæ* — Hæc vox infimam Latinitatem redolet. Vid. Voſſ. de Vitiis Serm. p. 131. 132. Hujuſmodi vocabula aliquando affectâſſe Reineſius videtur. Antiquarii plerumque in utramque partem ſunt proniores; antiquiorum & recentiorum dictionum ſtudioſi. Cùm enim in variis ætatum diverſarum antiquitatibus verſentur, ſtylum indè varium mixtúmque contrahunt.

Lin. 34.] *arridet legere* — Syntaxis vix Latina.

Pag. 510. Lin. 24.] *proverbia* — de quibus lege Zenob. 2. 3. & 6. 52. Diogen. 1. 92. & 4. 84.

Pag. 511. Lin. 32.] ὑποδέμϑ᾽ λδυκαῖς Λακωνικαῖς, Athen. Lib. 5. cap. 14. Λακωνικαὶ pro Λακωνικαὶ κρηπῖδες. H. Steph. Theſ. At Pollux, Lib. 7. cap. 22. αἱ ἢ Λακωνικαὶ, τὸ μὲν χρῶμα ἐρυθραί. Heſych. Λακωνικαὶ, ὑποδήματα ἃ καλεῖ) Ἀμυκλαΐδες. Sed has ab illis diſtinguit Pollux.

Pag. 515. Lin. 31.] Ἐπιςάτης ὅπλων Æſchyl. Perſ. ℣ 379. ubi Schol. ἐπιςήμων. Hæc ſignificatio in Lexicis H. Steph. & Conſtantin. & plerorumque aliorum non eſt animadverſa. Ἐπιςάτης autem *ſciens* derivatur non ab ἐφίςημι (à quo ἐπιςάτης *præfectus*) ſed ab ἐπίςαμαι (ab ἴσημι *ſcio*) unde ἐπιςάμϑ᾽ πολέμοιο Homer. Ἰλ. β. ℣ 611. Schol. ἐπιςήμονες, εἰδότες. Heſych. ἐπίςασις, γνῶσις.

Pag. 516. Lin. 13.] ΚΟΛΛΕΙΔΟΥ & Lin. 20. Κολλίδε — & Lin. 21. *Collides* — At ſcribendum eſt per Χ, non Κ. Vide priùs pag. 565.

Lin. 24.] ἰδδίω quidem & ἰδίω, ὀχλδίω & ὀχλίω, χατδίω & χατίω, φονδίω & (non φονίω ſed) φονάω (Vid. H. Steph. Theſ. & Heſych. φονᾷν. τὸ ἐπὶ φόνον μαίνεϑ) occurrunt. At γυμνασιαρχδίω & ἀφρονδίω nondum

nondum legi. Neque ſanè, ſi terminatio -ίω & -εύω in quibuſdam verbis uſurpatur, ideo erit in omnibus uſurpanda: niſi id *velit uſus, quem penès arbitrium eſt & jus & norma loquendi*. Sed de geminâ illâ verborum terminatione conſule Euſtath. 96. 10. & 834. 9. & 884. 13. & 1513. 46. & 1792. 56. & 1872. 44.

Pag. 517. Lin. 38.] *Græcis* ἑλόμενοι. Quid per ἑλόμενοι Reineſius velit, non intelligo. An mortuos velit *raptos?* Sed ἑλόμενος activè, non paſſivè ſignificat. Heſych. ἑλόντες, ἑλόμενοι.

Lin. 39.] Suid. προμοίροις, πρὸ τῆς μοίρας, ἀώροις.

Lin. 42.] ἁρπάσαι eodem ſenſu in Anthol. lib. 3. cap. 9. Epigr. 2. & Cap. 23. Epigr. 6. 8.

Pag. 518. Lin. 22.] — *alienare præſumſerit.* Barbariem olet hæc Latinitas.

Pag. 519. Lin. 5.] — *memoriæ.* Pro *monumento* accipitur. De quo priùs p. 586.

Lin. 26.] *ſingularias.* Hôc antiquo vocabulo utitur Plautus, Captiv. Act. 1. Sc. 2. ℣ 3.

Pag. 522. Lin. 13.] *omnem circumregionem* — Latina lingua vix admittit compoſitam hujuſmodi vocem; quæ Græcæ propria eſt; περίχωρος *circumjacens regio.*

Lin. 15.] *gratitudinis* — Voces *gratitudo* & *ingratitudo* (quamvis nonnulli uſurpent) inter barbaras rectè numerat Voſſius, Lib. 1. de Vit. Serm. Cap. 16.

Pag. 523. Lin. 9.] *expreſſim* — Hôc adverbio utitur Ulpianus D. lib. 49. Tit. 1. l. 19. Vereor tamen, ut ſatis elegans & Latinum ſit. Lego *expreſsè* apud ævi terſioris auctores.

Lin. 42.] *dedicantium honoribus faciebat* — Uſitatior eſt præpoſitio *ad.* Lego tamen in Plin. Hiſt. Lib. 22. cap. 19. *cœliacis præclarè facit.*

Pag. 527. Lin. 28.] ἐπισωτηρείαι — Gruter. LXXIV. 6. FORTVNAE CONSER[VATRICI] Sed nullam adhuc vocem ex σωτήριος cum præpoſitione compoſitam reperi. ἐπὶ σωτηρείᾳ diviſa leguntur in Corcyreâ Inſcriptione Diar. Italic. Montf. p. 412. & in fine reſponſi Allariotarum ad Parios. ἐφ᾽ ὑγιείᾳ καὶ σωτηρείᾳ —

Pag. 528. Lin. 6] χώραι, αἷ — Pricæus legit χωραίαι: ſcilicet ratus χωραῖαι pro χῶραι eſſe ejuſdem formæ, ac Ἀθηναίη, ἀναγκαίη, σεληναίη (Herodot. p. 5. l. 21. & p. 4. l. 1. Lucian. Aſtrol. p. 986) pro Ἀθήνη, ἀνάγκη, σελήνη. Lege Euſtath. p. 474. l. 44. p. 1758. l. 55. Sic δικαία pro δίκη Pindar. Pyth. Od. 4. Str. 13. ubi conſule Schol. & Æm. Port. Pind. Lex. Sic Pricæus lin. ult. hujus inſcriptionis exponit δικαίων pro δικῶν.

Pricæo (ut Chiſhul. obſervat) placuit ἔχοντες pro οἰκοῦντες: & id Pricæus Homeri, Heſiodi & Theocriti auctoritate confirmat. Verùm quoniam Syntaxis verbi ἔχειν apud illos cum accuſativo non eadem ſit, ac in hâc inſcriptione cum dativo (uti legit) χωραίαις non eſt, cur ei, quam dat, participii ἔχοντες explicationi omnino aſſentiam. Magis placet ingenioſa Chiſhulli lectio χώραι, αἷ — Cujus tamen pace ſic Latinè redderem, *& in ipſis urbibus & in regione, quam alterutri habentes* (imò cum Pricæo poſſem vertere, *habitantes) & poſſidentes* — Neque enim opus eſt, exponere αἷ per adverbium *quà*, cùm Relativus poſſit Græcè caſu concordare cum ſuo Antecedente (χώραι, αἷ) Johan. xv. 20. τοῦ λόγου, οὗ εἶπον.

Lin. 16.] διδῶσι — *dantibus* — Chiſh. optimè *pendentibus* — nam διδῶσι pro διδοῦσι dativ. plur. particip. διδούς; concordat cum Ἱεραπυτνίοις & Πριανσιεῦσι.

Pag. 530. Lin. 38.] Hujus fragmenti priores octo lineas, multâ licèt ſui parte mancas, quales tamen Gruterus exhibuit, hìc adjiciam.

ΩΝ
ΑΝ. ΔΙΣΟΠΟ
ΟΝ. ΕΓΓΡΑΨΑΝΤΩΝ
ΣΤΑΛΑΣ. ΛΙΘΙΝΑΣ. ΤΡΕΙΣ. ΚΑ
Ν. ΙΕΡΑΠΥΤΝΑΙ. ΕΝΤΩΙ. ΙΕΡΩΙ. ΤΑΣ. ΑΘΑΝΑ
ΔΕ. ΑΛΛΑΝ. ΟΙ. ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣ. ΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙ
ΕΝ. ΤΩΙ. ΙΕΡΩΙ. ΤΩ. ΑΣΚΛΗΠΙΩ. ΤΑΝ. ΔΕ. ΤΡΙΤΑΝ .. ΚΟΙΝΑΙ
ΕΝ. ΤΩΙ. ΙΕΡΩΙ. ΤΑΣ ΑΘΑΝΑΙΑΣ. ΑΙ. ΔΕ. ΤΙ. ΚΑ. ΔΟΞΗΙ. ΒΩΛΕΥΟΜΕ
νοις ΕΠΙ. ΤΩΙ. ΚΟΙΝΑΙ. ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΙ. ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΑΙ. Η. ΕΞΕΛΕΝ. Η. ΕΝ
ΒΑΛΕΝ. ΜΗ. ΕΝΟΡΚΟΝ. ΕΣΤΩ. ΟΤΙ. ΔΕ. ΕΓΡΑΨΑΙΜΕΝ. ΕΝΟΡΚΟΝΤΕ. ΕΣΤΩ. ΚΑΙ
ΕΝΘΙΝΟΝ.

Pro ἐγράψαμεν vellem reponere ἐγράψαμεν, vel potiùs ἐνγράψαμεν; nam in Lin. 3. ἐνγραψάντων.

Pro ἔνθινον Chiſhul. leg. ἔνοινον.

Καὶ Ζῆνα — Gruter. ΚΑΛΕΝΙ.

Ἀθαναίαν Σαμωνίαν — Gruter. ΑΘΑΝΑΙΑΝ ΣΑΛΜΩΝΙΑΝ — Strabo Lib. 12. p. 472. D. habet Σαμώνιον τὸ ἑωθινὸν ἀκρωτήριον τῆς νήσου [Κρήτης] & p. 475. B. ubi lege Not. Caſaubon.

Κουρῆτας — Gruter. ΚΟΡΗΤΑΣ. ΚΑΙ. ΝΥΜΦΑΣ. ΚΑΙ. ΤΟΣ. ΚΥΡΒΑΝΤΑΣ.

Ἱεραπύτνιοι — Gruter. ΙΕΡΑΠΥΘΝΙΟΙ.

Pag. 531. Lin. 4.] ἐπιτρέψω — Gruter. ΕΠΙΤΡΑΨΩ.

Lin. 7.] ἐμμανίας — Gruter. ΕΜΜΑΝΙΑΣ.
Lin. 10] νικέσθαι — Gruter. ΝΕΕΣΘΑΙ & in marg. ΕΝΕΧΕΣΘΑΙ. ἐνέχεσθαι (quod Heſych. exp. κρατεῖσθαι) poſſet retineri; eodem etiam ſenſu, quo νικέσθαι. Neque rejicio νικέσθαι pro νικᾶσθαι. Solent enim Iones (quos in multis æmulantur Dores) formare verba in -άω per ε.
ἐνορκοῦσι — Gruter. ΕΥΟΡΚΟΣΙ.
Lin. 45. & 49.] ὁμὰν & ὄμνυμι ab Hebræo אמן — Sic Thomaſinus in Gloſſario p. 70.

NONNULLÆ

PATRICII JUNII

In Secundum Marmor Conjecturæ,

Nunc primùm ex ipſius Autographo in lucem editæ.

[1.] Στρατηγῶν γνώμῃ. Quid ſi *Prætorum ſententiâ* vel *decreto?* cùm Polybius *prætores* paſſim στρατηγοὺς vocet, & *prætor* magiſtratum ſignificet, penes quem non minùs belli quàm pacis tempore rerum ſumma eſt.

[1. 2.] Ὑπερέβαλεν εἰς τὴν Σελευκίδα. Quid ſi, *trajecto Tauro monte in Seleucidem profectus eſt.* Hujus vocis in hâc ſignificatione apud Polybium frequentiſſimus eſt uſus. De Gallorum adventu in Italiam ſcribens Lib. 2. Ῥωμαῖοι δὲ εἰς θάτερον ἦκουσαν τοὺς Κέλτους ὑπερβεβληκέναι τὰς Ἄλπεις, quod paulò ſuprà voce ὑπεραίρειν expreſſerat, Οἱ δὲ Γαισάται Γαλάται συστησάμενοι δύναμιν πολυτελῆ καὶ βαρεῖαν ἧκον ὑπεράραντες τὰς Ἄλπεις εἰς τὸν Πάδον ποταμόν· poſtea lib. 5. de expeditione Antiochi Magni contra rebellem Molonem, χρησάμενοι δὲ κατὰ τὸ συνεχὲς ἐντεῦθεν ταῖς ἀναζυγαῖς, ὀγδοαῖοι τὸ καλούμενον Ὀρεικὸν ὑπερέβαλον, καὶ κατῆραν εἰς Ἀπολλωνίαν· & poſt paginam unam aut alteram, ὑπερβαλλόντες [repone ὑπερβαλόντες] τὸν Ζάγρον ἐνέβαλον εἰς τὴν Ἀρταβαζάνου χώραν. Quid quòd idem auctor ὑπερβολὴν & ὑπεροχὴν pro ἀκρωρεία ſæpiſſime uſurpet: ut Lib. 10. de expeditione Antiochi adverſùs Arſacem Parthorum regem, Κωλύειν τῆς ὑπερβολῆς τοὺς πολεμίους & ἠθροίσθησαν ἐπὶ τὴν ὑπερβολήν· ut paulò ſuprà pluraliter, ὡς ἔδει διεκβάλλειν αὐτὸν (ſcil. τόπους) ἕως εἰς τὰς ὑπερβολὰς διεξήνυστο [repone διεξήνυστο] τοῦ Λαβούτα: prout etiam ἀναβολὴν & ἀναβολὰς pro aſcenſu montis, Lib. 5. Διακομίσαντες γὰρ εἰς τὴν Καλλωνῖτιν (cadaver ſcilicet Molonis, quod Antiochus in loco totius Mediæ maximè conſpicuo in crucem tolli voluit) πρὸς αὐταῖς ἀνεσταύρωσαν ταῖς εἰς τὸν Ζάγρον ἀναβολαῖς. Sed ut hôc ſenſu Lapidis noſtri verba interpreter, facit præcipuè ejuſdem Polybii locus Lib. 5. ubi de duobus Callinici filiis Seleuco & Antiocho verba faciens, ad hunc modum ſcribit; ἐπεὶ δὲ Σέλευκος μετὰ δυνάμεως ὑπερβαλὼν τὸν Ταῦρον ἐδολοφονήθη, καθάπερ καὶ πρότερον εἰρήκαμεν, μεταλαβὼν τὴν ἀρχὴν Ἀντίοχος ἐβασίλευσε· διαπιστεύων τὴν μὲν ἐπὶ τάδε τοῦ Ταύρου Ἀχαιῷ, τὰ δὲ ἄνω μέρη τῆς βασιλείας ἐγκεχειρικὼς Μόλωνι καὶ τῷ ἀδελφῷ τοῦ Μόλωνος Ἀλεξάνδρῳ &c. Ubi præter uſum verbi ὑπερβάλλειν videre eſt Seleucidarum dominationem in duas tum partes fuiſſe diviſam, inferiorem ſcil. & ſuperiorem, inter quas Taurus mons medius fuit. Adde quòd ὑπερβάλλειν pro ἐμβάλλειν nunquam reperiatur, quod ſciam; immo ex his Polybii locis planè diverſum eſſe facilè apparet. Quæ cauſſa autem fuerit hujus profectionis, & quo tempore ſuſcepta; an cùm reſtitutis ejus imperio Aſiæ civitatibus, quæ defecerant, bellum Ptolemæo inferret (nam in Syriâ illud geſtum fuiſſe prologus libri 27. Philippicarum Trogi Pompeii nos docet) an verò decennalium induciarum tempore; cùm Livius & Pompeius perierint, & reliqui omnes hiſtorici præterierint, ἐγὼ ἐπέχω, & planè ignorare me profiteor.

Poſt priſca illa tempora, quorum meminit loco [q] citato Diodorus (ſub Pſammiticho ſcilicet rege, qui, ut infrà ſcribit, φιλόξενος καὶ φιλέλλην ὢν διαφερόντως, καθόλου πρῶτος τῶν κατ' Αἴγυπτον βασιλέων ἀνέῳξε τοῖς ἄλλοις ἔθνεσι τὰ κατὰ τὴν [r] ἄλλην χώραν ἐμπόρια, καὶ πολλὴν ἀσφάλειαν τοῖς καταπλέουσι ξένοις παρείχετο & cæt.) hiſtoriæ veritas, quæ nos

[q] Lege potiùs p. 153. l. antep. [r] ὅλην.

docet

docet Ægyptum univerſam ante Ptolemæum Philadelphum armis Alexandri Magni luſtratam fuiſſe, in verbis mendum latere, & locum corruptum eſſe à librariis, liquidò oſtendit. Pro Φιλαδέλφε igitur, ut error omnis auferatur, Λάγου ſubſtituendum puto, qui Alexandro M. σύγχρονος fuit; & pro ὑπερέβαλεν, παρέβαλον; quâ voce Diodorum (cùm in hâc ſignificatione frequentiſſimè apud ipſum reperiatur) etiam hôc loco uſum fuiſſe nullus dubito. Hujus noſtræ emendationis veritatem facilè animadvertet, qui cum eis, quæ paulò infrà habentur, pag. 44. edit. Græco L. hunc locum contulerit. Verba ſunt; ὀυ μόνον δ' οἱ κατ' Ἄιγυπτον ἱερεῖς ἐκ τῶν ἀναγραφῶν ἱςορῦσιν, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων τῶν παραβαλόντων μὲν εἰς τὰς Θήβας ἐπὶ Πτολεμαίε τῦ Λάγε, συνταξαμένων ἢ τὰς Ἀιγυπτιακὰς ἱςορίας (ὧν ἐςι κὶ Ἑκαταῖος) ζυμφωνῦσι τοῖς ὑφ' ἡμῶν εἰρημένοις. Ex quibus apparet, non Imperatorum expeditiones, ſed privatorum potiùs peregrinationes, qui ἱςορίας cauſsâ Ægyptum luſtrârunt, utrobique intelligendas eſſe.

[5.] Ἄιρεσις, quid ſi, *voluntas, animi propenſio*, vel potiùs *propoſitum* & *inſtitutum:* ita enim ſæpius αἵρεσις & προαίρεσις apud Polybium.

[5.] Ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων, quid ſi, *juvare, opem ferre*, & *promovere:* pro quo poſtea voce συναύξειν uſus eſt.

[31.] Δημοσίου ἐφ' Legendum puto κοίνου, plures enim literæ illo loco ab extremâ lineâ abeſſe non poſſunt: ita ut, an ſequente lineâ Μιλων@ ſcribendum ſit, dubitem.

[35.] Ἱππεῖς καὶ πεζοὶ καλὰ πόλιν, mihi videntur in vicinis caſtellis & pagis conſtituti fuiſſe, qui Magneſiis parebant; & diſtinguendi eſſe à civibus, qui in ipſâ urbe ſedem habebant, non minùs quàm illi, qui ἐν τοῖς ὑπαίθροις erant: prout etiam κάτοικοι & οἰκηταὶ inter ſe differunt; cùm hi ſint inquilini, quos alibi vocat Inſcriptio οἰκῦντας τὴν πόλιν & καταχωριζομένες εἰς τὸ πολίτευμα; illi verò incolæ & cives.

[43.] Quid ſi, εἰ ἢ μὴ, πᾶν τὸ ἐπιφερόμενον ἔγκλημα ἄκυρον ἐςω. i. e. *Sin ſecus acciderit, irritum ſit, quodcunque illatum fuerit, crimen.*

[48.] Νεοκαύτοις καὶ τὸν γραμματεῖς ἢ μὴν legendum puto, & ſequente lineâ πεζῶν τῶν τε καλὰ πόλιν ἐ τῶν καθ', & lineâ, quæ illam ſequitur, τῶν ἄλλων οἰκητῶν ἢ μὴν ἀπὸ ἐ βελτίςε ἀνενηνοχέναι τὴν γραφὴν τῶν οἰκύντων: neque enim lacuna plures voces aut literas admittit.

[79.] ἀπὸ Μαγνησίας ἄνδρας ΕΚ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΟΣΟΥΣ ἂν — ita ſupplendus mihi hiatus videtur. Et ſtatim infrà, ὁρκιζέτωσΑΝ ΔΕ ΤΟΝ ΑΝΩ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΝ ΟΡΚΟΝ, ut reſpondeat illi loco ſuprà τὸν ὅρκον τὸν ἐν τῇ ὁμολογίᾳ ὑπογεγραμμένον. Et paulò infrà, ὁρκωμόσια ἐν Σμύρνῃ ΔΙΔΟΤΩ Ο ΤΑΜΙΑΣ ΚΑΛλιν@ —— τὴν ὁμολογίαν ἐν ςηλΑΙΣ ΑΙΘΙΝΑΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΤΙΘέτωσαν —— Et lineâ penultimâ, ἀπό τε τῦ δήμε καὶ ΤΩΝ ἐκ Μαγνησίας.

[59.] In verbis ſtatim ante Magneſiorum juramentum ſculptoris ſphalma mihi videtur, ὀμόσαι ἢ τὰς μὲν ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκες τῶν τε καλὰ πόλιν ἱππέων κὶ πεζῶν, cùm paſſim alibi in hôc lapide & paulò infrà in initio juramenti Smyrnæorum, ubi hæc verba repetuntur, aliter reperiatur.

Sed deſino nugari; & has conjecturas tuæ κρίσει κρατικωτάτῃ vel potiùs κατακρίσει permitto. Vale, vir ornatiſſime; & tuum Junium, qui te colit & veneratur, amare perge. Raptim. —— *Aprilis* 30. 1627.

Hæc Epiſtola, vix dubito, quin ad Seldenum miſſa fuerit, quamvis ſit ἀνεπίγραφ@. Hanc autem deſcripſi ex Codice MSto. qui plurimas originales virorum eruditione ac dignitate per orbem paſſim literatum præſtantium ad Seldenum, tum ad eoſdem Seldeni epiſtolas complectitur; cujúſque copiam Vir Generoſus Nicolaus Hardinge Armig. pro ſuâ ſummâ humanitate mihi permiſit.

In eodem Codice bina Fœderis illius inter Smyrnæos & Magneſios initi exemplaria manu Anonymi cujuſdam ex ipſo (ut videtur) marmore deſcripta reperiuntur; quibus cum Seldenianâ editione collatis, variantes pauculas lectiones & quædam lacunarum ſupplementa excerpſi.

In his Variantes utriuſque exemplaris Lectiones conveniunt.

9. τιμωμενες
15. παρακαλεσαντα.
21. αποδεξομενες.
23. τυχῃ δε δεδεχθαι.
28. των πρεσβευτων.
30. βυλης.
31. το εκ τε ΚΟΙΝΟΥ ημερων.
35. και οιτε εμ Μαγνησιᾳ.
42. μηδετεροις.
45. αλλοις τε οικεσιν.
52. επικληρωσατωσαν.
55. ον αν αποςειλῃ.
69. 78. μεν μοι.
72. νθεν.
79. ανδρας ΟΣΟΥΣ αν εκατερου.
83. αναγραψατασαν και την.
84. 85. βωμον τε ΚΡΟΝε.
86. και τε δημε.
87. τες αν αποδειξῃ.
87. 88. Σμυρναιοιτε ςρατηγοι.
88. ζωτετελεσθαι τυχῃ αγαθῃ.

92. τες

92. της αλλης της οικουντας.
95. φιλιαν την προς.
100. κληρους αυτων.
103. απο της Φαλλαγγος.
104. * και τοις. * ητις.
105. τίω τε πολιτειαν.
106. και ασφαλεια.
107. 108. υπο τε τυ δημυ και εκ Μαγνησιας.

Variantes Unius exemplaris Lectiones.

16. αυτω — In altero exemplari, cum ν quidem, ſed ſubnotato, ſic, αυτων
18. παραληφθεντες.
24. εν Μαγνησια.
30. παρεσπο . . . . . . In altero exemplari ſuppletur, ſic, παρεσπιμ ΦΘΕΝΤΑΣ.
34. την φιλιαν.
36. κατοικησις και κατα πολιν — In altero exemplari, κατοικησις τοις κατα πολιν.
37. την ευνοιαν εις τα πραγματα τα του βασιλεως — In altero exemplari, την ευνοιαν την εις τα πραγματα του βασιλεως.
43. Δια δικας.
45. εμ Μαγνησια εις οσοι αν.
48. νεοκΑΤΤΟΙΣ ΤΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑτεις — In altero exemplari νεοκΑΤΤΟΝ . . . . τεις —
49. ΚΑΙ ΤΩΝ υπαιθρα τασσομενων.
50. γραφῆω των ΟΜΟΙΑ ΑΝΕΝΗΝΟΧΕΝΑΙ ΤΗΓ ΓΡΑΦΗΝ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ οικουντων.
58. * συνσφραγισθη. * συνεσφραγισθη.
62. τίω τε συμμαχιαν τίω τε ευνοιαν.
67. αισθανομαι
τίω δημοκρατιαν τίω ισονομιαν.
68. βοηθησω — Sed ἰῶτα videtur leviter transfigi. In altero exemplari ſcribitur planè βοηθησω —
77. βοΗΘΗΣω — Sed in altero exemplari ſcribitur βοιΗΘΗΣω —
78. αποδεΙΧΘΗτωσαν δε Σμυρναιοι οι τε και απο Μαγνησιας.
80. Μαγνησια οιΚΟΥΝΤΩΝ ΔΙΑΤΑΣΣΟντες Sed in altero exemplari Μαγνησια οι . . . . . . ντες —
82. Σμυρνη ΠΑΡΑΣΚΕΤΑΣΑΣΘΩ Ο ΚΑΛΛινος.
92. εν Μαγνησια κατοικους.
94. πολεως ΣΥΝΤΕΛεΣτερον — Sed in altero exemplari πολεως ΑΣΦΑΛΕΣτερον.
95. αιρεισεισθαι φιλιαν confusè ſcribitur; ſed in altero exemplari apertè αιρεισθαι τίω φιλιαν.
97. επαγγελομενος.
98. τημ φιλιαν.
105. υπο αυτον.
106. εγ Μαγνησιας.

Variantes alterius exemplaris Lectiones.

9. * μητερα — * Scilicet Soteris matrem.
22. ανοισαντας — In altero exemplari ανοισ(ο)ντας.
36. και πεζοις υπαιθροις.
40. Σμυρναιοις ΟΡΚΙ ζονται.
42. ηρθω και μη εξεσω.
43. ει δε ΜΗ ΑΝ τι επιφερομενον — In altero exemplari, ει δε . . . . επιφερομενον — Lacunâ non ſuppletâ.
49. παρα δε τοις κατοικων.
54. συναλλΑΓΩν.
78. εξωλεια και τω γενει τω εξ εμυ.
84. Αρτεμιδος ΔΙΝΔΥΜΗνης.
90. υπεμεινΕΝ.
102. οσοι αυτων ακληρουχητοι.
106. δεδοται.

Patricius Junius in Epiſtolâ ſuprà memoratâ ſuſpicatur in verbis ante Magneſiorum juramentum [Lin. 59.] erráſſe ſculptorem: ſcilicet, in genitivis vocum τῶν — ἱππέων — πεζῶν; quæ per Accuſativum caſum efferendæ fuerant, utì voces & præcedentes & ſubſequentes. Sic enim in loco ſimili [Lin. 71.] τοὺς — ἱππεῖς — πεζούς. Quin & alibi omnes hæ voces in eodem caſu copulantur; Lin. 35. 36. 43. 44. 92.

Notæ in variantes Lectiones ex duobus illis Exemplaribus deſumptas.

Id hic præmonendum puto (quod facilè admittetur), Variantes hujuſmodi plurimas lectiones oriri potuiſſe; 1. ex literis ſimilem ferè figuram exhibentibus, poſtquam earum aut aliquam partem detrivit, aut angulos extremos obtudit & rotundavit antiquitas.

Sic O pro Ω; 9. Τιμ(ο)μενους — 67. αισθαν(ο)μαι — 106. δ(ε)δ(ο)ται — ubi etiam E pro I.

Ω pro O; 30. β(ω)υλης — pro quo in utroque exemplari βουλης —

A pro O; 15. παραγκαλεσ(α)ντα — 22. ανοισ(α)ντας —

Δ & Λ; 21. απο(δ)εξομενους — 84. (Δ)ινδυμηνης —

Λ & A; 48. νεοκ(λ)υτοις —

Γ & Π; 30. παρα(π)ε . . . .

N & M; 28. τω(ν) πρεσβευτων — &c.

N & I; 16. αυτω(ν) — pro quo in uno exemplari αυτωι —

2. Ex concurſu duarum earundem ſyllabarum; quarum altera perperam aut repetitur, aut omittitur.

Repetitur; ut 23. τυχη (δε) δεδοχθαι —

Omittitur; ut 37. πραγματα του — in uno exemplari; & πραγματα τα του - in altero.

Denique Marmorarii & Lapicidæ manualéſque hoc genus operarii, cùm & olim, utì nunc, plerumque fuerint illiterati, & aliud vix ſciant quàm literas ad exemplar ſibi propoſitum in marmor incidere, nonnunquam (quod & humanum eſt) errare poſſunt, ſive non ſemper ſint ſatìs attenti, ſive literæ in manuſcripto

ſatìs

Digitized by Google

archetypo non ſatìs planè ſuerint exaratæ. Non igitur cauſam video, cur præ nimiâ religione marmorario fidem aſtringamus noſtram, ubi ſenſus, linguæ idioma proborum ſcriptorum auctoritate & receptis Grammaticæ canonibus fixum, ac bene penſitata conſimilium inter ſe locorum collatio reſragantur.

V. G. Lin. 9. τιμομενυς — Grammaticæ ratio reclamat, & reponit τιμωμενους.

Lin. 15. παρακαλεσαντα — Senſus requirit futurum παρακαλέσοντα — utì 22. ανοσαντας —

Lin. 16. διατηρουντων αυτω. τα πραγματα — Seldenus & Prideaux ſupplent lacunam per N, αὐτῶν; ſed in altero exemplarium ſupra-dictorum ν ſubnotatur, in altero planè ſcribitur αὐτῷ [ſcil. ΑΥΤΩΙ] quòd minimè mihi diſplicet, cùm in loco ſimili (19.) uſus Dativi retineatur.

Lin. 18. παρκληθεντες — in uno illorum exemplarium. Eliſionem vocalis α in παρα uſurpare ſolent poetæ: ſed in hujus marmoris inſcriptione nullum locum habet dialectus Poetica.

Lin. 24. εν Μαγνησιᾳ — 28. των πρεσβευτων — 34. την φιλιαν — In his & aliis omnibus hujus Inſcriptionis locis oportet juxta receptum antiquitus ſcribendi morem mutare finalem ν in μ ante β, μ, π, φ; & in γ ante γ, κ, χ: utì & κ in γ, ante δ, μ.

Lin. 21. αποδεξομενους — Hoc verbum neque ſenſus nec ſyntaxis feret.

Lin. 30. ΒΩΤΑΗΣ — Linguæ idioma hanc lectionem non admittet. Porrò eadem hæc vox alibi ubique per ε effertur 52. 86. &c.

Lin. 30. παρεκπεμφθεντας — hæc Lectio non minùs quàm παραγενομενυς ſenſui congruit.

Lin. 35. και οιτε εμ Μαγνησιᾳ — ειτε in hâc, & ειτε καθα — in proximâ clauſulâ ſibi non incongruè correſpondent. Sic etiam 100. χαὶ τοῦτε κλήρυς ——

Lin. 37. την ευνοιαν την εις τα πραγματα τα τον — Hæc articuli repetitio eſt non tantùm venuſta, ſed etiam emphatica.

Lin. 40. ερκισνται — Qui ſenſum vocis ερκισντας (79) cum hôc loco contulerit, facilè anteponet lectionem ὀμῦνται —

Lin. 42. μηδετεροις — hanc compoſitam vocem haud minùs (neſcio an non magis) quàm diviſam adhibent probi auctores. Conſule Theſ. Gr. Steph.

Lin. 43. δια δικας — Malo διὰ δίκης — quod legitur apud Thucyd. 6.

Lin. 48. νεοκλυτοις — ſed νεοκαύτοις videtur ſenſui magis convenire. Præterea compoſitum νεόκλυτος non tantùm non reperitur in Lexicogr. ſed per σῖγμα debuerat formari νεόκλυστος, utì ἄκλυστος &c.

Lin. 54. ζυναλλαγων — H. Steph. in Theſ. affert ex Sophoc. ζυναλλαγὴ λόγυ, eo ſenſu, quo *commutare verba* apud Latinos: Sed commercia, quæ in hôc fœdere innuuntur, aptiùs exprimit ζυναλλαγματων.

Lin. 58. ζυνεσφραγισθη — potiùs quàm ζυνεσφραγισθη — niſi forſan legatur ζυνεφραγισθῇ. Vide priùs p. 555.

Lin. 72. υθεν — ſic & in Marmore, & in Selden. & Prideaux. υδεν verò (quod priùs p. 74.) eſt ſphalma typographicum. Hæc vox enim per θ, 63. 66. 67. ſcribitur. Phrynichus tamen aſſerit antiquos pronuntiâſſe per δ. Grammatici docent Dores & Æoles δ in ϑ mutare. Sed in toto hujus fœderis contextu nihil eſt, quod Doriſmum aut Æoliſmum ſapiat.

Lin. 84. Διndυμηνης — Hoc verò epithetum nemo neſcit ad Cybelen, non ad Venerem, pertinere.

Lin. 85. Κρονυ — Seldenus notat Διονυσυ ad elementorum apices propiùs accedere. p. 177.

Lin. 88. ζυντετελεσθαι — Hæc lectio ſanior mihi videtur quàm ζυντετελεισθαι. Vide priùs p. 556.

Lin. 104. ητις — pro και πιτ, omnem difficultatem eximit, quæ turbat hujus loci ſyntaxin. p. 556.

Reliquas illorum duorum exemplarium lectiones Lectori, ſi libitum fuerit, expendendas relinquo: neque enim tanti mihi videntur, ut operæ pretium ſit iis immorari.

MARMORIS QUARTI *Deſcriptio, utì in Margine Exemplaris* C. *exhibetur.*

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
ΚΑΘΑ ΕΨΗΦΙΣΑΤΟ Η ΚΡΑΤΙΣΤ-ΒΟΤΛΗ
ΤΗΣ ΓΡΩΤΗΣ Τ-Ε ΑΣΙΑΣ
ΚΑΛΛΕΙ ΚΑΙ ΜΕΓΕΘΕΙ ΚΑΙ
ΛΑΜΓΡΟΤΑΤ-Ε ΚΑΙ Μ-ΤΡΟ
ΠΟΛΕΩΣ Τ-Ε ΑΣΙΑΣ ΚΑΙ
ΤΡΙΣ ΝΕΩΚΟΡΟΥ ΤΩΝ
ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΔΟ
ΓΜΑΤΑ Τ-Ε ΙΕΡΩΤΑΤ-Ε
ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΥ
ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ ΣΜΥΡΝΑΙ
ΩΝ ΠΟΛΕΩΣ
ΑΥΡ ΦΑΥΣΤΑΝ ΑΡΧΙΕΡΕΙΑΝ
ΠΟΜΠΩΝΙΑ ΚΛΑΥΔΙΑ
ΦΑΥΣΤΑ ΛΟΥΠΕΡΚΙΑΝΗ
Η ΚΡΑΤΙΣΤΗ ΤΗΝ ΧΡΗ
ΣΤΗΝ ΤΗΘΗΝ
ΕΥΤΥΧΕΙΤΕ

In hâc inſcriptione obſervare libet:

1. Figuras quarundam Literarum. Є ἐψιλόν. Θ θῆτα. Ο ὀμικρόν. Ϲ σῖγμα. Φ φῖ. (Vide Montfauc. Palæogr. p. 336.) Ψ ψῖ.

2. Monogrammata, ſive duas pluréſve literas in unam figuram coarctatas.
Ι-Κ ικ. ΓΡ πρ. ΜΕ με. Ȣ ου. Ϲ σσ. Τ-Β τιβ. Τ-Ϲ της. Μ-Τ μητ.

Inſcriptiones quædam ex Exemplari A, in cujus albâ initiali chartâ deſcribuntur, exſcriptæ. "Olim in ædibus D. Vernoni in agro Eſſexiano non procul à Camaloduno Marmora olim è Smyrnâ advecta: quorum pars jam Oxonii reperitur. Vide pag. 296. (& hujus Editionis Marm. CLXVI. CLXVII. p. 93. 94. 563.)

ΛΟΥΚΙΟΣ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΚΑΛΛΙ . . . .
ΛΑΒΩΝ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΙΝ ΠΑΡΑ ΑΥΡ . . . .
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ ΤΟΥ ΑΠΕΛΛΑ ΣΜΥΡ . . . .
ΜΕΙΟΥ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΝ ΟΝΤΟΣ ΤΟ ΤΕΜ . .
ΜΕΝΗ ΣΟΡΩ ΜΑΡΜΑΡΙΝΗ ΚΑΙ ΑΥ . . . .
ΚΟΔΟΜΗΣΑΣ ΣΩΛΑΡΙΟΝ ΠΑΝ ΜΕΧΡΙ . . .
ΠΡΟΚΟΝΝΗΣΙΑΝ ΕΤΕΡΑΝ ΔΕ ΜΥΛ . . . .
ΚΟΝΝΗΣΙΑ ΣΟΡΩ ΥΙΩ ΚΟΡΝΗΛΙΩ . . . .
ΚΑΙ ΦΛΑΒΙΑΝΩ ΚΑΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΙ . . . .
ΜΑΣΙΝ ΚΑΙ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΙΣ Κ . . . .

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
Η ΠΡΩΤΗ ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΛΛΕΙ ΚΑΙ ΜΕΓΕΘΕΙ
ΚΑΙ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΗ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙ
ΝΕΩΚΟΡΟΣ
ΤΩΝ ΣΕΒΑΣΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ
ΙΕΡΩΤΑΤΗΣ
ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΙΩΝΙΑΣ
ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ
ΠΟΛΙΣ
ΚΛΕΑΡΧΟΝ ΚΡΗΤΑ
ΑΥΤΤΙΟΝ ΚΑΙ
ΣΜΥΡΝΑΙΟΝ
ΔΟΛΙΧΟΔΡΟΜΟΝ.

ΜΗΤΡΟΥΝ ΜΗΝΟΔΟΤΟΥ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΔΕ ΓΥΝΑΙΚΑ.

Paulò infrà corona laurea, in cujus medio inſcribitur
Ο ΔΗΜΟΣ.

Exſcripſit hæc Patricius Junius, aliáque, quæ in hôc libro ſparſim continentur; & præſertim in Appendice; olim ab ipſo D. Seldeno communicata.

In hortis palatii Albæ Aulæ.
SERVEILIVS PE
ISAVRICVS PROCOS.
RES . . . VIT.

In Inſcriptionibus illis præcedentibus obſervanda eſt figura literæ λ minuſculæ majuſculis immixta.

Illarum prima cum Marmore CLXVII. Secunda cum Marmore CLXVI. conferatur.

Tertiæ Corona laurea cum inſcriptione Ο ΔΗΜΟΣ adjungitur etiam Marmori XXXIV. Verbum ἀνέθηκε in his ſubintellectum exprimitur in Marm. XXVIII.

Haſce tandem qualeſcunque Parecbolas ad finem perduxi. Supereſt porrò aliquid, non adeò levis momenti, de populis, qui dialecto Doricâ, in Inſcriptionibus præſertim Creticis tum Oxonienſi illâ tum aliis, à clariſſimo Chiſhullo editis frequentatâ utuntur, dicendum.

Populi Cretenſes, quorum acta publica in illis Inſcriptionibus extant, fuere [a] Eleuthernæi, [b] Iſtronii, [c] Sybritii, [d] Saxii, [e] Rhaucii, [f] Arcades, [g] Cnoſii, [h] Polyrrhenii, [i] Cydoniatæ, [k] Lappæi, [l] Prianſii,

[a] Steph. Byz. Ἐλεύθερνα, πόλις Κρήτης, ἀπὸ ἑνὸς τῶν Κουρήτων. Οἱ πολῖται, Ἐλευθερναῖοι, καὶ Ἐλευθερνεύς. Lege Not. in Steph. & Chiſhul. p. 108. 123. Ex eâ civitate Ametor citharœdus. Athen. p. 638. B. Chiſhul. p. 123. obſervat nomen verum oppidi eſſe Ἐλεύθερναι: & malè in Stephani Epitom. vocari Eleutherna, pejùs Eleuthera. uti & in Dion. Caſſ. p. 8. B. Ἐλευθέραν τὴν πόλιν. At in Steph. Byz. Ἐλευθεραί, πόλις Βοιωτίας —— ἔστι καὶ Κρήτης, ἀπὸ Ἐλευθῆρος ἑνὸς τῶν Κουρήτων. Apollodor. lib. 3. ἐν Ἐλευθεραῖς τῆς Βοιωτίας —— & in eodem libro memorat quidem Ἐλευθῆρα, ſed Apollinis & Æthuſæ filiam. [b] Steph. Ἴστρων, πόλις Κρήτης, ὡς Ἀρτεμίδωρος Ἰστρώνα φησι. Vid. Chiſhul. p. 110. 124. [c] Steph. Σίβυρτος, πόλις Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν Σιβύρτιος, ὡς Πολύβιος ἐν τεσσαρεσκαιδεκάτῳ. V. Chiſhul. p. 113. 125. [d] Saxii, vel Sauxii, vel Oaxii. Chiſhul. p. 114. 115. 125. Steph. Ὄαξος, πόλις Κρήτης, Ἐλεύθερνα ὁ πάλαι &c. Apollon. Argon. Lib. 1. v. 1130. Δικταῖον ἀνὰ ἄντρον —— γαίης Οἰαξίδος. [e] Steph. Ῥαῦκος, πόλις ἐν μεσογείῳ τῆς Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαύκιος καὶ Ῥαυκία. Chiſh. p. 116. 126. [f] Steph. Ἀρκάδες, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν Κρητικοῖς. Οἱ πολῖται ὁμοίως Ἀρκάδες. Δωμύτριος δὲ οὐκ Ἀρκάδας τὴν πόλιν, ἀλλ' Ἀρκαδίαν φησίν. Chiſh. p. 118. 119. 126. [g] Strabo p. 476. A. πόλεις ἐν Κρήτῃ μέγισται καὶ ἐπιφανέσταται τρεῖς, Κνωσσὸς, Γόρτυνα, Κυδωνία. Sic Κνωσσὸς per duplex σ Pauſan. p. 161. l. 20. Homer. Ἰλ. β. v. 646. & Ὀδ. τ. v. 178. Sed per ſimplex, lapidibus & nummis, ut verius & antiquius, confirmatur. Chiſh. p. 120. 121. 127. [h] Steph. Πολύρρην, πόλις Κρήτης, ἀπὸ τοῦ πολλὰ ῥήνια, τουτέστι πρόβατα, ἔχειν. ὁ πολίτης, Πολυρρήνιος. Strabo p. 479. B. πρὸς ἑσπέραν ὅμοροι τοῖς Κυδωνιάταις Πολυρρήνιοι. ubi lege Not. Caſaubon. Vox hæc per ρ & ρρ ſcribitur. Chiſh. p. 121. 128. [i] Steph. Κυδωνία, πόλις Κρήτης, ἡ πρότερον Ἀπολλωνία [Vid. priùs pag 402. lin. 49.] ἀπὸ Κύδωνος τοῦ Ἀπόλλωνος —— ὁ πολίτης, Κυδωνιάτης &c. In Not. ad hunc locum citatur Scholiaſtes Apollon. Argon. lib. 4. v. 1492. & affertur ex Goltzio numiſmatis Inſcriptio ΚΥΔΟΝΙΑΤΑΝ, quod poſitum eſt pro Κυδωνιατῶν. Vid. Strab. p. 479. B. Chiſh. p. 122. 128. [k] Steph. Λάμπη, πόλις Κρήτης, Ἀγαμέμνονος κτίσμα, ἀπὸ Λάμπου τοῦ Ταρραίου. Τὸ ἐθνικὸν Λαμπαῖος [ſic & Polyb. Lib. 4. p. 319. C. & Dion. Caſſ. p. 443. D.] —— Ξενίων ἐν Κρητικοῖς διὰ δύο ππ γράφει —— Sic Dion. Caſſ. Lib. 36. p. 8. B. Λαππαίων. Vid. Chiſh. p. 122. 129. [l] Malè ſcribitur in Steph. Πραῖσος (& paulò pòſt, quaſi diverſum nomen) Πρίανσος, πόλις Κρήτης. Οἱ πολῖται, Πριάνσιοι, καὶ Πριανσιεῖς.

anſii, [m] Latii, [n] Hierapytnii, [o] Gortynii, [p] Olontii, [q] Allariotæ.

Præter hos Cretæ incolas, Doricâ dialecto uſi ſunt Ætoli, quorum Decretum Authenticum vulgavit *Chiſhul.* p. 104. 105. 106. Et Corcyræi; quorum aliquot inſcriptiones extant in *Montfaucon. Diar. Italic. p.* 412 &c.

Doricè conſcriptum eſt Lacedæmoniorum Ephororum contra [r] Timotheum Citharœdum Decretum: quod (ut notat Boethius) *inſigne eſt Spartiatarum linguâ* S *literam in* R *vertentium.* Quòd verò non ſoli Spartiatæ, ſed alii etiam, præſertim Eretrienſes, τῷ ρ ἀντὶ τῦ σ uterentur; ex [s] Auctorum & [t] Grammaticorum teſtimonio conſtat.

Nomina [u] Auctorum, qui Decretum illud vulgaverunt & emendaverunt, antea fuerunt enumerata; ipſúmque Decretum juxta Chiſhullianam editionem deſcriptum: pag. 569. Subjiciendæ ſunt hìc variantes editionum diverſarum lectiones; quarum numeri ad Textûs (p. 569.) numeros referuntur.

1 Salmaſ. Τιμόσεος — mallem Τιμάσιος; ut eſſet magìs Laconicum; nam Lacones σιὸς pro θεός.

2 Leopard. Μιλάσιον (utì Τιμόθεον & παργινόμενος) mendoſiſſimè, Quid ſi Μιλάσιος?

3 Boet. ἐλθὼν — Scalig. Salmaſ. Bulliald. παραγινόμενος — aut, ut propiùs ad Chiſhul. accedam, παργινόμενος —— nam puto παργίμενος eſſe erratum typographicum.

4 Scalig. εἰς τὰν — minùs Doricé.

5 Boet. μολπήν. Leopard. μολπάν.

6 Boet. Scalig. ἀτιμάσας — Leopard. ἀτίμασδε — Salmaſ. ἀτιμάσδη —

7 Leopard. Scalig. κιθάρισιν — Salmaſ. κιθάριξιν — magìs ad linguam Laconum, qui σ pro θ uſurpant.

8 Boet. Leopard. Scalig. Salmaſ. Bulliald. πολυφωνίαν — Chiſhul. πολύφωνον *multiſonam* — ita ut concordet cum κιθάριξιν.

9 Leopard. καὶ γὰρ καινότατα τῶ μέλιος ἄνεγκε ποικίλαν ἀντὶ —

10 Salmaſ. τῶ μέλιος ἀγλυνέα καὶ ποικίλαν ἀντὶ ἁπλᾶς — Scalig. ἀγλυνῆ καὶ ποιητὰν ἀντὶ καθαρᾶς καὶ — Bulliald. ἀγλυνῆ καὶ ποικίλαν ἀντὶ ἁπλόας.

11 Leopard. Salmaſ. Scalig. τεταγμένας — Boet. τεταγμένας —

12 Boet. μολπὴν — Leopard. μολπὰν —

13 Boet. διάστασιν — Leopard. Salmaſ. δίεσιν — Scalig. δύσκλειαν —

14 Salmaſ. ποτὶ ἂν —

15 Scalig. ἀμοιβαίαν — Bulliald. ἀντί τε ἑνὸς νόμω ποιῶν ἀντίστροφον ἀμοιβαίαν.

16 Leopard. Salmaſ. Scalig. παρακληθεὶς —

17 Boet. Leopard. Scalig. ἐν τὸν — Dores ἐν pro ἐς aliquando uſurpant.

18 Salmaſ. Δάματρος.

19 Leopard. Salmaſ. Scalig. ἀπρεπία — Dores, utì Iones, frequentiùs utuntur incontractis.

20 Leopard. διεσκεδάσατο τὰν τῶ μύθω διδαχάν. Scalig. ἐσκεδάσατο τὰν τῶ μύθω δύσκλειαν. Salmaſ. διερείσατο τὰν τῶ μύσω διασκευάν. μύσω non malè pro μύθω; σ pro θ Laconicè. Chiſhul. διεσκεδάσατο — An διεσκεδάσατο? utì apud Bulliald.

21 Leopard. τὰν γὰρ Σεμέλας ὠδῖνα οὐκ ἔνδικα τὼς νέως διδάσκει. Scalig. τὰς τᾶς Σεμέλας [x] ὠδινίας, ὧν ἕνεκα τὼς νέως διδάσκει.

22 Salmaſ. διδάσκῃ.

23 Leopard. φανῇ περὶ τούτων — Salmaſ. Scalig. Bulliald. φὰν περὶ τούτων — Scalig. ῥητόρων.

24 Salmaſ. Τιμόσεον — ut ſuprà 1. Mal-

Sed vide priùs pag. 455. Lin. 43. & *Chiſh. p.* 122. 129. Eadem eſt, ni fallor, quæ *Straboni p.* 475. D. ——— Ἐτεοκρῆτας· ὧν εἶναι πολίχνιον Πραῖσον, ὅπου τὸ τοῦ Δικταίου Διὸς ἱερόν. & *p.* 478. D. οἱ Πραίσιοι —— Γόρτυνος διέχοντες ἑκατὸν καὶ ὀγδοήκοντα [σταδίους]. [m] *Steph.* Καμάρα, πόλις Κρήτης. — Ξένιων ἐν Κρητικοῖς φησιν, ὅτι Λατὼ ἐλέγετο. *Chiſhul. p.* 122. 129. 134. 136. [n] *Steph.* Ἱεράπυτνα, πόλις Κρήτης, ἡ πρότερον Κύρβα, εἶτα Πύτνα, εἶτα Καμίρος, εἶθ' οὕτως Ἱεράπυτνα. Τὸ ἐθνικὸν, Ἱεραπύτνιος. *Strab. p.* 472. D. Τῆς Ἴδης λόφος Πύτνα, ἀφ' οὗ Ἱερὰ Πύτνα ἡ πόλις. *Id. p.* 475. B. εἰς Ἱεράπυτναν & *p.* 479. A. Ἱεραπύτνιοι. In *Not. ad Steph.* Adhæret τῷ Πύτνα vocabulum Ἱερὰ, quòd in antro iſtius montis Jupiter capræ ubera ſuxerit. Caſaubonus in Strabone aliter legit, Τῆς Ἴδης λόφος Πύτνα, καὶ τῆς Κρήτης ἦ, ἀφ' ἧς Ἱεράπυτνα ἡ πόλις; quia (ut ait) nulla aut à Geographis aut ab Hiſtoricis memoratur ad montem Idam Hierapytna. Vide *Chiſh. pag.* 530. (hujus Editionis Marmor. Oxon.) Lin. 28. & *Prideaux. pag.* 455. *Lin.* 37. [o] *Steph.* Γόρτυν, πόλις Κρήτης ἀπὸ ἥρωος Γόρτυνος &c. Homer. Ἰλ. β. v. 646. —— Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν. *Strab. p.* 478. B. ἡ τῶν Γορτυνίων πόλις. Vid. priùs in Marm. III. 7. [p] *Steph.* Ὀλοῦς, πόλις Κρήτης· Ξένιων ἐν τοῖς Κρητικοῖς. Ὁ πολίτης, Ὀλούντιος, ὡς Σελινούντιος. Sed vocatur Ὀλόντιος in fœdere inter Olontios & Latios. [q] *Steph.* Ἀλλαρία, πόλις τῆς Κρήτης· Πολυΐστωρ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλλαριάτης, ὡς αὐτός φησιν. In Not. ex optimo codice, Ἀλλάρια. In Inſcriptione Gruter. DV. Ἀλλαρία & Ἀλλαριωτης. & *Chiſhul. p.* 137. [r] De quo priùs pag. 120. Lin. 5n. De eodem lege Plutarch, *An ſeni* &c. p. 795. D. & *de Muſic.* p. 1141. C. & *de Laconic. Inſtitut.* p. 238. C. Athen. Lib. 14. p. 636. E. & Lib. 8. p. 35x. A. Dion. Chryſ. Edit. 1604. p. 411. B. Cicer. Leg. 2. 39. [s] Strab. p. 448. & p. 221. Plat. p. 297. [t] Phrynich. p. 18. Euſtath. p. 492. l. 14. p. 279. l. 33. p. 114. l. 33. &c. Ex Heſych. voces plurimas enumerat Caſaub. in Athen. p. 614. 615. 616. Miratur autem Scaliger (Not. ad Manil.) nil tale reperiri in Thucydid. Lacedæm. Fœd. p. 398. & Ariſtoph. Lacon. Lyſiſtr. [u] His addendus eſt Iſmael Bulliaidus in Theon. Smyrn. editione; Lutet. Paris. 1644. 4to pag. 295 Bullialdus in reſtituendo hôc decreto ſcribit ſe uſum ſuiſſe pluribus libris MSS. Severini Boetii de Muſicâ, quos nactus eſt in Bibliothecâ Regiâ, Thuanâ, & Abbatiæ ſancti Germani in Pratis: ſed præ cæteris, libro MS. vetuſtiſſimo nitidéque admodum in membranâ ſcripto bibliothecæ Petri & Jacobi Puteanorum fratrum; ex quo libro totum ferè correxit. Id obſervandum eſt Chiſhullianam Decreti deſcriptionem in omnibus ferè cum Bullialdianâ convenire. [x] Vox ὠδῖνας mendoſa mihi videtur: concordare enim debuit cum articulo τάν.

lem

lem Τιμοσιον.

25 Leopard. ἐπαναγκᾶσθαι — Scalig. ἔτι δὲ ἀναγκάσαι δὴ — Salmaſ. ἐπαναγκάσαι — Bulliald. ἐπαναγκάξαι.

26 Leopard. ἐκταμόντας — Salmaſ. Bulliald. ἐκταμόντα — Scalig. ἐκταμεῖν —

27 Leopard. ὑπολειπομένας — Bulliald. ὑπολειπέμεν — Salmaſ. ὑπολίπην μόνον — Scalig. ἀπολιπόμενον τὼς ἑπτὰ τόνως, ἱκαστάτω τε ἄρχοι πόλιος βάρος, ὅπως εὐλαβῆται ἐν ταν Σπάρταν ἐπιφέρειν —

28 Leopard. ἐπιφέρειν — Salmaſ. Bulliald. ἐπιφέρην —

29 Leopard. Scalig. Bulliald. μήποτε ταράττηται κλέος ἀγώνων. Salmaſ. μὴ ποττᾶς ἀρετᾶς κλέος ἀγόντων.

Caſaubonus hoc Decretum majuſculis exhibuit hôc modo.

ΕΠΕΙΔΗ ΤΙΜΟΘΕΟΡ Ο ΜΙΛΗΣΙΟΡ ΕΛΘΩΝ ΑΜΕΤΕΡΑΝ ΠΟΛΙΝ ΤΑΝ ΠΑΛΑΙΑΝ ΜΟΛΠΑΝ ΑΤΙΜΑΣΔΕ, ΚΑΙ ΤΑΝ ΔΙΑ ΤΑΝ ΕΠΤΑ ΧΟΡΔΑΝ ΚΙΘΑΡΙΞΙΝ ΑΠΟΣΤΡΕΦΟΜΕΝΟΡ, ΠΟΛΥΦΩΝΙΑΝ ΕΙΣΑΓΩΝ ΛΥΜΑΙΝΕΤΑΙ ΤΑΡ ΑΚΟΑΡ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΔΙΑ ΤΑΡ ΠΟΛΥΧΟΡΔΙΑΡ ΚΑΙ ΓΑΡ ΚΑΙΝΟΤΑΤΑ ΤΩ ΜΕΛΕΟΡ ΑΝΕΓΚΕ ΠΟΙΚΙΛΑΝ ΑΝΤΙ ΑΠΛΟΑΡ, ΚΑΙ ΤΕΤΑΓΜΕΝΑΡ ΑΜΦΙΕΝΝΥΤΑΙ ΤΑΝ ΜΟΛΠΑΝ ΕΠΙ ΧΡΩΜΑΤΟΡ, ΣΥΝΙΣΤΑΜΕΝΟΡ ΤΑΝ ΤΩ ΜΕΛΕΟΡ ΔΙΑΣΤΑΣΙΝ ΑΝΤΙ ΤΑΡ ΕΝΑΡΜΟΝΙΩ ΠΟΙΩΝ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟΝ ΑΜΟΙΒΑΝ. ΠΑΡΑΚΑΛΑΘΕΙΣ ΔΕ ΚΑΙ ΕΝ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΑΣ ΕΛΕΥΣΙΝΙΑΡ ΔΑΜΑΤΡΟΡ ΑΠΡΕΠΕΑ ΔΙΕΣΚΕΔΑΣΑΤΟ ΤΑΝ ΤΩ ΜΥΘΩ ΔΙΔΑΧΑΝ. ΤΑΝ ΓΑΡ ΣΕΜΕΛΑΡ ΩΔΙΝΑ ΟΥΚ ΕΝ ΔΙΚΑ ΤΩΡ ΝΕΟΡ ΕΔΙΔΑΣΚΕ. ΔΕΔΟΧΘΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΩΝ ΤΩΡ ΒΑΣΙΛΕΑΡ ΚΑΙ ΤΩΡ ΕΦΟΡΩΡ ΜΕΜΨΑΣΘΑΙ ΤΙΜΟΘΕΟΝ ΕΠΑΝΑΚΤΑΣΘΑΙ ΔΕ ΚΑΚ ΤΑΝ ΕΝΔΕΚΑ ΧΟΡΔΑΝ ΕΚΤΑΜΟΝΤΑΡ ΤΑΡ ΠΕΡΙΤΤΑΡ ΥΠΟΛΕΙΠΟΜΕΝΑΝ ΤΑΝ ΕΠΤΑ· ΟΠΩΡ ΕΚΑΣΤΟΡ ΤΟ ΤΑΡ ΠΟΛΙΟΡ ΒΑΡΟΣ ΟΠΤΩΝ ΤΕΤΑΡΒΗΤΑΙ ΕΤΤΑΝ ΣΠΑΡΤΑΝ ΕΠΙΦΕΡΕΝ ΤΙ ΤΩΝ ΜΗ ΚΑΛΩΝ ΕΘΩΝ, ΜΗΠΟΤΕ ΤΑΡΑΤΤΗΤΑΙ ΚΛΕΟΡ ΑΓΩΝΩΝ.

Idem hoc Decretum habetur etiam in Oxon. Arati Editione (1672) *De Muſic. Antiq.* p. 66. 67. ubi per omnia Scaligeri lectio obſervatur.

Cùm Chiſhulli exemplar reliquis præſtare mihi videatur, idem hìc communi Græcâ linguâ redditum cum Latinâ ejuſdem Chiſhulli interpretatione ſubjiciam.

Ἐπειδὴ Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος παραγινόμενος εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν τὴν παλαιὰν μοῦσαν ἀτιμάζει, καὶ τὴν διὰ τῶν ἑπτὰ χορδῶν κιθάρισιν ἀποστρεφόμενος, πολύφωνον εἰσάγων, λυμαίνεται τὰς ἀκοὰς τῶν νέων· διά τε τῆς πολυχορδίας καὶ τῆς καινότητος τοῦ μέλεος ἀγεννῆ δὲ ποικίλην ἀντ' ἁπλῆς καὶ τεταγμένης ἀμφιέννυται τὴν μοῦσαν, ἐπὶ χρώματος συνισάμενος τὴν τοῦ μέλεος διασκευὴν, ἀντὶ τῆς ἐναρμονίου ποιῶν ἀντίστροφον ἀμοιβήν· παρακληθεὶς δὲ καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς Ἐλευσινίας Δήμητρος ἀπρεπῆ διεσκευάσατο τὴν τοῦ μύθου διασκευήν, τὰς τῆς Σεμέλης ὠδῖνας οὐκ ἔνδικα τοὺς νέους ἐδίδασκε· Δεδόχθαι τῇ ὑπὲρ τούτων τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς ἐφόρους μέμψασθαι Τιμόθεον· ἐπαναγκάσαι δὲ καὶ τῶν ἕνδεκα χορδῶν ἐκταμεῖν τὰς περιττὰς ὑπολιπόμενον τὰς ἑπτά· ὅπως ἕκαστος τὸ τῆς πόλεως βάρος ὁρῶν εὐλαβῆται εἰς τὴν Σπάρτην ἐπιφέρειν τι τῶν μὴ καλῶν ἠθῶν, μήποτε τῆς ἀρετῆς κλέος ἀτιμᾶν.

Quandoquidem Timotheus Mileſius adveniens in civitatem noſtram deboneſtat antiquam muſicam, eámque quæ ſit per ſeptem chordas citharizationem averſatus, multiſonam introducens, juvenum auditus [aures] *inficit; pérque chordarum iſtam multiplicitatem & modulorum novitatem pro ſimplici & continuatâ variam circuminduit & tenore carentem muſicam; omnem in colore ponens modulandi apparatum, & enharmonicæ loco flexibilem faciens concinentiam: Quinetiam quum ad Eleuſiniæ Cereris Ludos vocaretur, adornatâ malè decorâ fabulâ, juvenes non rite docuit Semeles puerperium: Placere utique, ut reges ephoríque ob hæc duo Timotheum reprehendant, cogántque è chordis undecim reſcindere ſuperfluas, relictis ſeptem: ut videns quis civitatis gravitatem vereatur in Spartam mali moris aliquid inſerre; neque virtutis unquam ſplendorem deboneſtet.*

Fœderis inter Latios & Olontios initi exemplar, quale Venetiis in ſolio ſeparato privatim excuſum eſt, ex iis, quæ ſuperſunt rara, unum mecum perhumanè communicavit Reverendus Georgius Harbin, Vir uberrimâ eruditione, magnâ pietate, & probitate inconcuſſâ cum paucis ſpectatiſſimus. Illud [utì typis mandatum eſt, at miſerè depravatum (ut Chiſhullus notat, p. 133.) *literis ubique permutatis, tranſpoſitis, demptis, inſertis*; apicibus præterea literarum, qui Antiquorum Marmorum majuſculis imprimi non ſolebant, ab imperito quodam perperam ſuperadditis] lectori exhibebo.

Tabula fœderum inter duos Cretæ inſulæ populos Latios & Olontios è marmore vetuſto, quo ruſticus quidam in agro Cydonienſi non procul à Salinis menſæ in vicem utebatur, quod illuſtriſſimus & excellentiſſ. DD. Franciſcus Molinus, dum Cretæ proconſulari imperio præeſſet, miſit ad illuſtriſſimum & excellentiſſimum DD. Dominicum Molinum fratrem

fratrem Senatorem ampliſſimum.

*ΑΓΑΘΑ. ΤΥΧΑ. ΚΑΙ ΕΠΙΣΩΤΙΡΙΑ.
ΣΥΝΕΘΟΝΤΟ ΛΑΤΙΟΙ ΚΑΙ Ο-
ΛΟΝΤΙΟΙ ΚΑΙ ΜΙΟΝΤΙΟΝΕΙ
ΛΑΤΩΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΥΜΕΝΟΝΤΩΝ
ΣΥΝ ΠΥΛΕΡΩΤΩ . . . . ΜΗΝΟ-
ΣΟΙΟ ΑΛΛΟΣΙΩΤΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙ-
ΕΝ ΔΕ ΟΛΟΝΤΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΑ-
ΤΙΩΝ ΣΥΝ ΣΩΦΡΟΝΙΧΩ ΤΩ
ΑΡΙΣΤΙΩΝΙ . . . . . ΚΑΙ ΛΕΥΣΙ-
ΝΙΩΝΙ . . . ΚΑΙ ΣΥΜΜΑΧΩΣ
ΑΛΛΙΛΟΙΣ ΥΠΟΜΕΝΕΙΝ ΑΠ-
ΛΩΣ ΚΑΙ ΑΔΟΛΩΣ ΕΙΣΤΟΝ
ΠΑΝΤΑ ΧΡΟΝΟΝ ΚΑΙ ΑΠ . . .
ΚΑΙ . . . . ΑΘΡΟΝΕΣ ΗΝ ΚΑΙ
ΤΙΣ Κ ΕΜΒΕΗ ΕΙΣ ΤΑΝ ΤΩΝ-
ΛΑΤΙΩΝ ΧΩΡΑΝ . . . . ΟΤΑΜ-
ΝΗΤΑΙ ΧΩΡΑΣ ΤΑΣ ΛΑΤΙΩΝ
Η ΦΡΟΥΡΙΑ . . . . ΛΑΜ-
ΒΑΝΗΤΑΙ . . . . Α-
ΠΟΦΑΣΙΣ ΤΩΣ ΠΑΝΤΑΣ . . . .
. . . . . . ΠΟΛΕΜΗΟΝΤΕΣ ΑΠΟ
ΧΩΡΑΣ . . . . ΩΝ ΧΩΡΑΝ
ΛΑΜΒΑΝΗ ΚΑΙ ΗΜΝΟΗΤΑΙ
. . . . . . ΑΠΟΦΑΣΙΣ . . . . . .
. . . . ΠΟΛΕΜΙΟΝ ΠΑΝΤΑ ΠΟ-
ΛΕΩΝ . . . . . . ΤΩ ΟΛΟΝΤΙΩ
ΤΩ ΒΩΛΟΜΕΝΩ . . . .
ΟΙΝΟΝ ΚΑΙ ΑΝΘΡΟΠΙΝΟΝ . .
. . . ΕΝ ΕΚΑΤΕΡΑ ΤΑΙ ΠΟΛΕΙ
ΟΙ ΚΟΣΜΟΙ ΕΠ ΑΥΤΩΝ ΚΟΣ-
ΜΟΝΤΩΝ ΠΕΡΙ ΟΝΤΩΝ . . . .
ΘΕΟΔΑΙΣΙΟΙΣ ΠΑΡΑΓΓΗΛΛΑΝ-
ΤΕΣ ΔΙΕΙΝΤΕ ΟΛΟΝΤΙΟΙΣ
ΠΕΜΠΕΙΝ Κ ΑΠΙΤΑ ΜΕΛΛΟΝ-
ΤΙ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΝΤΙ . . . ΤΑΣ
ΑΓΕΛΑΣ ΕΞΟΡΚΙΖΕΝ ΕΙ ΔΕ
ΚΑΙ ΕΞΟΡΚΙΖΟΝΤΙ ΟΙ ΛΑΤΙΟΙ
ΚΟΣΜΟΙ Η ΜΗ ΠΑΡΑΓΗΛ-
ΛΟΝΤΙ ΕΠΙ ΤΑΝ ΑΝΑΝΤΙΩ-
ΣΑΝ ΤΑΣ ΣΥΝΘΗΚΑΣ Η ΜΗ
ΑΝΑΓΝΩΝΤΙ ΑΠΟΤΕΙΣΑΝΤΩΝ
ΟΚΟΣΜΟΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΑΡΓΥ-
ΡΙΩ ΣΤΑΤΗΡΑΣ ΕΚΑΤΟΝ ΤΟ-
ΙΣ ΟΛΟΝΤΙΟΙΟΣ ΩΣΑΥΤΩΣ
ΔΕ ΚΑΙ ΟΙ ΟΛΟΝΤΙΟΙ Η ΜΗ
ΕΞΟΡΚΙΣΙΕΝ ΤΑΣ ΑΓΕΛΑΣ Η
ΜΗ ΠΑΡΑΓΓΗΛΑΙ Η ΜΗ ΑΓ-
ΝΩΟΝΤΙ ΤΑΝ ΣΥΝΘΗΚΑΝ Α-
ΠΟΤΕΙΣΑΝΤΩΝ Ο ΚΟΣΜΟΣ
ΕΚΑΣΤΟΣ ΑΡΓΥΡΙΩ ΣΤΑΤΗ-
ΡΑΣ ΕΚΑΤΟΝ ΤΟΙΣ ΛΑΤΙΟΙΣ
Η ΚΑΚΟΣΑΜΕΝΟΝ ΕΛΘΗ ΛΑ-
ΤΙΟΣ ΕΙΣ ΟΛΟΝΤΑ Η ΟΛΟΝ-
ΤΙΟΣ ΕΣ ΛΑΤΙΟΝ ΤΟΤΕ ΕΣ-
ΤΕ ΠΡΥΤΑΝΗΙΟΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟ-
ΠΗΙΟΝ ΕΣ ΠΟΜΠΑΝ ΕΡΠΟΝ-
ΤΙ ΑΙΔΕ ΠΛΙΟΝΕΣ ΕΡΠΟΙ ΕΝ
ΛΑΤΙΩΙ ΚΟΣΜΟΙ . . . ΟΛΟΝ-
ΤΙΟΙ ΕΣ ΛΑΤΙΟΝ ΠΑΡΕΤΕΡΟΝ
ΗΣΘΟΝ ΟΠΗΙ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΑΙ
ΕΠΙΩΝΤΩΝ ΟΙ ΠΡΕΙΓΙΣΤΟΙ ΟΙ
ΕΠΙ ΕΥΝΟΜΙΑΣ ΟΙ ΕΚΑΤΕΡΟΙ
ΕΡΕΥΝΙΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΡΥΘΜΙ-
ΖΟΝΤΕΣ ΤΩΣ ΠΑΡΑ ΤΩΣ ΑΥ-
ΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ
ΧΡΗΜΕΝΟΙ ΕΝ ΔΕ ΤΑΙ ΟΔΩΙ
ΤΑΣ ΞΕΝΙΚΑΣ ΘΗΝΑΣ ΑΙΔΕ
ΤΙΣΤΙΝΑ ΑΔΙΚΗΣΑΙ ΕΝ ΤΑΥ-
ΤΑΙΣ ΤΑΙΣ ΟΔΟΙΣ ΑΠΟΤΕΙ-
ΣΑΤΟ ΕΞΑΠΛΑ ΤΑ ΠΡΟΣ Τ
ΑΛΛΑ ΔΙΚΑΙ ΝΙΚΑΩΣΙ ΟΙ ΚΡΙ-
ΤΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΓΑΜΙΑΣ ΑΛΛΑ-
ΛΟΙΣ. ΚΥΡΙΟΝ ΔΗ ΜΕΝ ΤΟΝ-
ΤΕ ΛΑΤΙΟΝ ΕΝ ΟΛΟΝΤΙ ΠΟ-
ΤΙ ΤΟΝ ΟΛΟΝΤΙΟΝ ΚΑΙ Ο-
ΛΟΝΤΙΟΝ ΕΝ ΛΑΤΙΩ ΠΟΤΙ
ΤΟΝ ΛΑΤΙΟΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΟΝΤΙ
ΔΙΑ ΤΑ ΧΡΕΩΨΙΑ ΚΑΙ ΩΝΙΟ-
ΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΔΑΝΕΙΖΟΝΤΑ
ΚΑΙ ΔΑΝΕΙΖΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΤΑ
ΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ ΣΥΝΑΛΛΑΤ-
ΤΟΝΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΣ ΤΑΥΤΑ
ΝΟΜΩΣ ΤΩΣ ΕΚΑΤΕΡΕΙ ΚΕΙ-
ΜΕΝΩΣ ΕΡΠΟΝΤΩΝ ΔΕ ΕΣ
ΤΑΣ ΕΩΡΤΑΣ ΟΙ ΜΕΝ ΛΑΤΙΟΙ
ΕΣ ΟΛΟΝΤΑ ΕΣ ΤΑ ΩΓΥΔΑΙ-
ΣΙΑ ΚΑΙ ΕΣ Τ ΑΡΡΙΤΑ . . . .
ΩΣΑΥΤΩΣ ΔΕ ΚΑΙ ΟΙ ΟΛΟΝ-
ΤΙΟΙ . . . ΕΝ ΤΟΙΣ ΘΕΟΙΣ ΜΑ-
ΛΑ ΤΩΝ ΝΟΜΙΖΟΜΕΝΩΝ ΕΙΔΕ
ΤΙ ΚΑΔΟΞΗ ΤΑΙΣ ΠΟΛΕΣΙ ΚΟ-
ΛΕΥΣΑΙ ΕΝΑΙΣΙΜΟΝ ΕΣΘΩ Η
ΕΠΙΓΡΑΨΑΙ ΟΤΙ Δ ΑΝ Κ ΕΞΕ-
ΛΘΙΕΝ ΜΗΤΕ ΕΝΟΡΚΟΝ ΜΗ-
ΤΕ ΕΝΟΙΝΟΝ ΜΗ ΕΠΙΓΡΑΨΑΙ
ΕΝΟΙΝΟΝ ΚΑΙ ΕΝΟΡΚΟΝ ΕΙ
ΜΕΝ ΑΝ ΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΑΝ ΣΥ-
ΘΗΚΑΝ ΤΑΥΤΑΝ ΕΝΟΙΝΟΝ
ΤΑΝ ΘΕΜΕΝ ΕΚΑΤΕΡΟΙ ΕΝ
ΤΑΙ ΙΔΙΑΙ ΠΟΛΕΙ ΟΙ ΔΕ ΛΑΤΙ-
ΟΙ ΕΝ ΤΩ ΝΑΩΙ ΠΩΣΙΔΩΝΟΣ
ΚΑΙ ΟΛΟΝΤΙΟΙ ΕΝ ΤΩ ΙΕΡΩ
ΤΩ ΖΗΝΟΣ ΤΩ ΤΑΛΛΑΙΩ ΘΕ-
ΜΕΝ ΔΕ ΚΑΙ ΑΛΛΑΝ ΣΤΑΛΑΝ
ΤΑΝ ΜΕΝ ΕΝ ΚΝΩΣΩΙ ΕΝ ΤΩΙ
ΙΑΡΩΙ ΤΩ ΑΠΟΛΛΟΝΟΣ ΚΑΙ
ΔΕΛΦΙΝΙΟΙ ΤΑΝ ΘΗΚΑΝ ΕΝ
ΤΩΙ ΙΑΡΩΙ ΕΝ ΕΚΑΤΕΡΑΙ ΤΑΙ
ΠΟΛΕΙ ΕΝ ΤΩΙ ΙΑΡΩΙ ΤΑΣ . . .
ΠΑΝΤΟΓΙΟΝ ΤΩΝ ΔΡΑΠΕΤΙ-
ΚΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ.

* Apices Proſodicos, quos imperitus ſcriba majuſculis impoſuerat, omittendos cenſui.

ΟΡΟΙ ΤΑΣ ΛΑΤΙΩΝ ΠΟΛΕΩΣ.

ΑΠΟ ΘΑΛΑΣΣΑΣ ΑΜ ΠΟΤΑΜΟΝ ΤΟΝ . . . . . ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΩΣ Ε . . . ΕΠΙ ΤΑΝ ΥΠΠΑΓΡΑΝ ΚΗΣ ΤΟΝ ΒΕΓΚΑΣΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΙΤΟΛΑΣ ΤΩ ΒΕΓΚΑΣΩ ΕΚ ΤΑΣ ΠΕΤΡΑΣ ΠΕΡΙ ΑΜΠΕΤΙΞ ΕΣ ΤΑΝ ΑΛΛΑΝ ΠΕΤΡΑΝ ΕΙ Α-ΤΑΙΝΙΑ ΠΑΡΑΤΕΡΩ ΚΑΙ ΤΟΥ-ΤΩ ΤΩ ΕΠΙ ΤΑΣ ΚΕΦΑΛΑΣ ΤΑΝ ΝΑΠΑΝ ΤΩΣ ΕΡΕΙΠΙΩΝΑΣ ΜΕ-ΣΑΣ ΕΣ ΤΑΝ ΚΕΦΑΛΑΝ ΤΑΝ ΕΠΑΝΩ ΤΩ ΕΡΜΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΑΜΠΕΤΙΞ ΕΠΙ ΤΟ ΑΝΤΡΟΝ . . . . . ΚΑΙ ΕΣ ΤΑΝ ΟΔΟΝ ΤΑΝ ΔΙΑΛΑΞΟΝ ΑΜΠΕΤΙΞ ΕΠΙ ΤΟ ΑΝΤΡΟΝ. . . . ΑΠΟΝΣΑΝ ΚΗΣ ΤΟΝ ΘΙΝΟΜΑΡΟΝ ΚΗΣ ΤΑΝ ΚΕΦΑΛΑΝ ΚΑΤΩ ΤΩ ΚΝΑΦΩ ΚΑΙ ΤΟΥΤΩ ΕΣ ΤΑΝ ΠΕΤΡΑΝ ΕΣ ΤΟΝ ΠΑΧΥΝ ΑΜΟΝ ΕΣ ΤΑΝ ΣΚΟΠΑΝ ΚΑΙ ΤΟΥΤΩ ΕΠΙ ΤΟ ΕΞΕΔΡΙΟΝ ΤΩ ΚΑΤΑ ΝΩΤ-ΤΙΑΙΟΝ ΚΑΙ ΕΝΤΙ ΚΑΙ ΕΣ ΤΑΝ ΚΑΤΩ ΑΛΙΚΑΝ ΚΗΣ ΤΑΝ ΕΠΑ-ΝΩ ΩΙΑΝ ΤΑΣ ΠΕΤΡΑΣ ΚΗΣ ΤΟΝ ΡΟΙΝΟΠΑ ΚΗΣ ΤΑΝ ΤΙ-ΠΑΣΙΑΝ ΚΗΣ ΤΑΝ ΟΔΟΝ ΤΑΝ ΑΓΟΥΣΑΝ ΕΠΙ ΑΚΙΜΙΝ ΚΑΙ ΕΣ ΙΑΛΚΕΤΑΣ ΕΠΙ ΤΩΣ ΚΩΡΗ-ΤΑΣ ΚΑΙ ΑΝ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΟΝ ΚΟΛΟΝΑ ΔΩΡΙΣΙ ΚΗΣ ΤΑ ΝΗΥΜΝΗ Τ ΑΛΛΑ ΚΗΣ ΣΩ-ΡΟΣΑΝ ΚΗΣ ΤΑΝ ΟΔΟΝ Κ ΗΠΙ ΤΑΝ ΛΙΜΝΑΝ ΚΗΣ ΤΑΝ ΔΗΡΑΔΑ ΚΗΣ ΤΟΝ ΑΧΕΡΔΟ-ΕΝΤΑ ΚΗΠΙ ΔΙΟΣΑΚΡΟΝ Κ ΗΙΙΙ ΔΩΡΗΙΑΝ Κ ΗΣ ΚΥΡΤΟ-ΡΑΞΟΝ Κ ΗΣ ΤΟΝ ΚΑΤΑΡΑΘ-ΜΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΑΜΠΕΤΙΞ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΠΙΝΟΕΝΤΑ Κ ΗΣ ΤΑΝ ΣΥΝΟΝΙΑΝ Κ ΗΣ ΤΟΝ ΑΡΑΚΑ ΚΗΣ ΧΑΜΒΡΙΤΡΑΣΟΝ ΑΝΑ ΩΡΡΕΙ ΕΣ ΤΩΣ ΠΡΙΝΟΕΣΣΑΣ Κ ΗΣ ΤΑΝ ΔΗΤΑΛΛΑΝ Κ ΗΣ ΤΟΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΩΝΑ ΚΑΙ ΠΕ-ΡΙΑΜΠΕΤΙΣΑΙ ΑΙ ΣΤΕΦΑΝΑΙ Κ ΗΣ ΔΑΝΙΠΑΣΟΝ ΚΑΙ ΕΣ ΤΑΝ ΑΙΓΥΡΟΝ ΕΙ ΑΙ ΣΤΕΦΑ-ΝΑΙ ΕΣ ΠΑΜΦΥΡΙΑΣΟΝ ΕΣ ΤΑΝ ΛΙΜΝΑΝ Κ ΗΣ ΤΑΝ Ο-ΔΟΝ ΤΑΝ ΔΑΜΟΣΙΑΝ Κ ΗΣ ΤΟΝ ΕΠΑΘΕΝΤΑ ΚΑΤΑ ΡΑ-ΧΙΝ ΕΣ ΣΥΑΦΝΑΣ ΤΑΣ ΑΝΩ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΠΟΤΑΜΟΝ ΕΣ ΚΟΡΔΩΙΛΑΝ ΚΑΙ ΔΙΑ ΡΑΧΙΝ ΕΣ ΛΑΓΙΝΑΠΥΤΟΝ ΕΠΙ ΤΟ ΑΝΤΡΟΝ Κ ΗΣ ΚΑΛΛΙΟΡΑΣΟΝ ΕΠΙ ΤΟΝ ΑΝΤΡΟΝ Κ ΗΣ ΜΕ-ΤΑΛΛΑΠΥΤΟΝ ΕΠΙ ΤΟΝ ΠΟ-ΤΑΜΟΝ ΚΑΝΤΙΟΝ ΡΟΟΝ ΕΠΙ ΤΟ ΣΤΙΩΤΙΟΝ ΚΑΙ ΤΩΔΕ ΑΝ ΡΑΧΙΝ ΕΠΙ ΤΟΝ ΑΧΑΜΑΝΤΑ.

ΟΡΟΙ ΛΑΤΙΩΝ ΠΟΤΙ ΟΛΟΝΤΙΩΣ.

ΑΠΟ ΘΑΛΑΣΣΑΣ ΕΣ ΠΛΥΜΟΝ ΑΝ ΡΑΧΙΝ ΕΠΙ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥΤΩ ΩΣ ΤΩΔΕ ΡΕΩΘΗΝΩ ΤΩ ΤΕΜΕΝΙ-ΟΣ ΟΙ ΟΡΟΙΦΙ ΕΣ ΤΑΝ ΔΩΡΕ-ΑΝ . . . ΕΧΟΝΤΕΣ Κ ΗΣ ΤΑΝ ΑΙΡΕΠΩ Κ ΗΣ ΤΑΝ ΠΡΥΜΝΙ-ΤΙΣΣΑΝ Κ ΗΠΙ ΤΗΣ ΚΑΛΟ-ΛΑΚΚΗΣ ΤΑΝ ΠΕΡΙΒΑΣΙΝ Κ ΗΣ ΑΡΧΕΛΑΡΧΑΝ ΕΣ ΤΑΝ ΔΗΡΑΔΑ ΕΠ ΑΡΤΙΩΝ ΠΡΙΝΩΝ Κ ΗΣ ΤΟΝ ΑΚΑΜΑΝΤΑ ΟΜΩ-ΣΑΙ ΤΩΣ ΛΑΤΙΩΣ ΤΟΙΣ ΟΛΟΝ-ΤΙΟΙΣ ΚΑΙ ΤΩΣ ΟΛΟΝΤΙΩΣ ΤΟΙΣ ΛΑΤΙΟΙΣ ΤΟΝ ΥΠΟΓΕ-ΓΡΑΜΜΕΝΟΝ ΟΡΚΟΝ.

ΟΡΚΟΣ ΛΑΤΙΩΝ.

ΟΜΝΕΩ ΤΑΝ ΕΣΤΙΑΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΖΗΝΑ ΤΟΝ ΚΡΗΤΟΓΕΝΙΑ ΚΑΙ ΤΑΝ ΗΡΑΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΖΗΝΑ ΤΟΝ ΤΑΛΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΟ-ΣΕΙΔΑΝ ΚΑΙ ΤΑΝ ΑΜΦΙΤΡΙ-ΤΑΝ ΚΑΙ ΤΑΝ ΧΑΤΩΝ Κ ΑΡ-ΤΕΜΙΝ ΚΑΙ ΑΡΕΑ ΚΑΙ ΤΑΝ ΑΦΡΟΔΙΤΑΝ ΚΑΙ ΤΑΝ ΕΛΕΥ-ΣΙΝΑΝ ΚΑΙ ΤΑΝ ΒΡΙΤΟΜΑΡ-ΤΙΝ ΚΑΙ ΕΡΜΑΝ ΚΑΙ ΚΩΡΗ-ΤΑΣ ΚΑΙ ΝΥΜΦΑΣ ΚΑΙ ΤΩΣ ΑΛΛΟΣΙΩΣ ΠΑΝΤΑΣ ΚΑΙ ΠΑ-ΣΑΣ ΗΜΑΝΕΤΩ ΤΟΙΣ ΟΛΟΝ-ΤΙΟΙΣ ΕΜΜΕΝΙΩ ΕΝ ΤΑΙ ΦΙ-ΛΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΜΑΧΙΑΙ ΚΑΙ ΙΣΟ-ΠΟΛΙΤΙΑΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΟΡΚΟΙΣ ΕΜΜΕΝΙΩ ΚΑΙ ΒΟΑΘΗΣΙΩ Α-ΠΛΟΩΣ ΚΑΙ ΑΔΟΛΩΣ ΚΑΙ ΚΑ-ΤΑ ΓΑΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΘΑΛΑΣ-ΣΑΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣ ΚΑΠΟΛΕΜΙΟΝ ΟΛΟΝΤΙΟΙΣ ΜΕΦΕΡΠΗΙ ΕΠΙ ΠΟΛΙΝ Η ΕΠΙ ΧΩΡΑΝ Η ΕΠΩ-ΡΕΙΑ Η ΛΙΜΕΝΑΣ ΤΩΣ ΤΩΝ ΟΛΟΝΤΙΩΝ ΚΑΙ ΟΥ ΠΡΟΛΕΙ-ΨΙΩ ΟΥΤΕ ΕΝ ΠΤΟΛΕΜΩΙ ΟΥ-ΤΕ ΕΝ ΕΙΡΗΝΑΙ ΑΛΛ ΕΜΜΕ-ΝΙΩ ΕΝ ΤΟΙΣ ΣΥΓΚΕΙΜΕΝΟΙΣ ΟΡΚΟΙΣ ΔΙΚΑΣΤΕ ΚΑΙ ΠΡΑΞ-ΕΙΣ ΔΙΔΩΣΑΙ ΚΑΘΩ ΚΑΙ ΣΥΝ-ΘΗΩΜΕΘΑ

ΘΗΩΜΕΘΑ ΕΥΟΡΚΙΟΝΤΙ ΜΕΝΗ ΜΕΝ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΑΓΑΘΑ ΕΦΟΡΚΙΟΝΤΙ ΔΕ ΤΑ ΕΝΑΝΤΙΑ.

ΟΡΚΟΣ ΟΛΟΝΤΙΩΝ Ο ΑΥΤΟΣ.

ΕΠΙ ΚΟΣΜΩ ΜΕΝ ΤΩ Ι ΣΙΡΜΑΙΝΑΙΩ ΤΩ ΧΑΙΡΝΗΤΑ ΔΑΜΗΝΥΣΕΤΙΩ ΘΕΡΜΟΛΑΙΩ ΔΕΚΑΤΑΙ ΕΝ ΔΕ ΟΛΟΝΤΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΣΥΝΚΡΑΤΙΝΩ ΤΩ ΑΡΙΣΤΟΝΥΜΩ ΜΗΝΟΣΗΡΑΙΩ ΔΕΚΑΤΑΙ ΕΔΟΞΕ ΛΑΤΙΟΙΣ ΚΑΙ ΟΛΟΝΤΙΟΙΣ ΚΟΙΝΑΙ ΒΩΛΕΥΣΑΜΕΝΟΙΣ ΠΡΟΣΘΕΜΕΝ ΠΡΟΣ ΤΑΝ ΦΙΛΙΑΝ ΚΑΙ ΣΥΜΜΑΧΙΑΝ ΚΑΙ ΙΣΟΠΟΛΙΤΕΙΑΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣ Τ ΑΛΛΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΑΙΣ ΠΟΛΕΣΙ ΚΑΙ ΤΑ ΝΥΝ ΔΟΞΑΝΤΑ ΠΡΟΣΓΡΑΨΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΠΡΕΡΑΥΣ ΑΥΤΟΙΣ ΣΤΑΛΑΣ ΧΡΗΣΙΜΑ ΟΝΤΑ ΚΑΙ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΟΠΩΣ ΜΑΛΛΟΝ ΑΥΞΙΤΑΙ Α ΦΙΛΙΑ.

Hujus Inſcriptionis adeò mutilatæ vulneribus quàm fœliciter Chiſhullus medicinam fecerit, ipſius expoſitio, interpretatio & notæ mox demonſtrabunt. "Ad corrigenda (inquit Vir [x] ſagaciſſimus & verè cum ſummâ modeſtiâ criticus) tot & tanta ſphalmata, utendum erat criticâ ſeveriore, nonnunquam etiam & conjecturâ, quàm pro mente & more noſtro longè audaciore. Adeò miſeris modis & qui primus exſcripſit monumentum, & qui prelo poſtea paravit, literas ubique permutando, tranſponendo, demendo, interſerendo, verba atque ſenſa perturbaverant. Idem & Seldeno viſum, cujus olim hoc ipſum fuerat, quo nunc utimur exemplari: unde etiam & partem inſequentis juramenti præclaro de Synedriis operi inſeruit, lib. 2. cap. xi. Joanni quoque Meurſio, vigiliis olim Creticis intento, in animo erat fœdus integrum exhibere. Sed quod vir ille præſtantiſſimus morte præventus non perfecit, relictum opus nunc aggredimur; folium ſcilicet Venetum aliquatenus pro tenuitate noſtrâ emendare, & emendatum Latinè vertere, exceptis quæ de finibus habentur. Hæc enim omnem verſionem reſpuunt; emendationem vix ullam patiuntur. Vide Meurſium de Cretâ, p. 42. [Chiſhul. notat *Cretæ præfuiſſe Molinum, A. D. 1645.*]

Ἀγαθᾷ τύχᾳ καὶ ἐπὶ σωτηρίᾳ. Συνέθεντο Λάτιοι καὶ Ὀλόντιοι καὶ [συνεδόκεον] ἐν Λατῷ ἐπὶ τῶν Κόσμων τῶν σὺν Πυλέρῳ τῷ . . . . μηνὸς [Διος] αλλοσιω τρια και Δι, ἐν δὲ Ὀλόντι ἐπὶ τῶν [αυτων] σὺν Σωφρονίχῳ τῷ Ἀριστίων[ος μηνὸς Ἐ]λευσινίω Δι[φίλως] καὶ συμμάχως ἀλλάλοις ὑπομένειν ἁπλόως καὶ ἀδόλως εἰς τὸν πάντα χρόνον ΚΑΙ ΑΠ. . . ΚΑΙ . . ΑΘΡΟΝ ΕΣ ΗΝ ΚΑΙΤΙΣΚΕΜΒΕΗ ΕΙΣΤΑΝΤΩΝ ΛΑΤΙΩΝΧΩΡΑΝ Η ΑΠ ΟΤΑΜΝΗΤΑΙΧΩΡΑΣΤΑΣΛΑΤΙΩΝΗΦΡΟΥΡΙΑ . . . . ΛΑΜΒΑΝΗΤΑΙ . . . . ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΩΣΠΑΝΤΑΣ . . . . ΠΟΛΕΜΕΟΝΤΑΣΑΠΟΧΩΡΑΣ . . . . ΩΝΧΩΡΑΝΛΑΜΒΑΝΗΤΑΙ . . . . . ΟΗΤΑΙ . . . . . . ΑΠΟΦΑΣΙΣ . . . . ΠΟΛΕΜΙΟΝ ΠΑΝΤΑΠΟΛΕΩΝ. Τῷ Λατίῳ καὶ τῷ Ὀλοντίῳ τῷ βωλομένῳ [μετοχὰν ἦμεν] θείνων καὶ ἀνθρωπίνων πάντων ἐν ἑκατέρᾳ τᾷ πόλει. Οἱ Κόσμοι ἐπ᾽ αὐτῶν Κοσμόντων περιόντων . . . . . [y] ἐν Θεοδαισίοις παραγγέλλοντες. Δῶν τε [ἀλλάλοις] πέμπειν κὰ ποτε μέλλωντι ἀναγινώσκειν τ[ὰν συνθήκαν, καὶ] τὰς ἀγέλας ἐξορκίζειν. Εἰ δὲ μὴ ἐξορκίζοντι οἱ Λάτιοι Κόσμοι, ἢ μὴ παραγγέλλοντι ἐπὶ τὰν ἀνάγνωσιν τᾶς

Bonâ cum Fortunâ, quodque in ſalutem vertat. Fœdus inierunt Latii & Olontii, & viciſſim placitis firmârunt, in Lato quidem ſub Coſmis cum Pylero F. . . . . menſis . . . αλλοσιου *die decimâ tertiâ, in Olonte verò ſub Coſmis cum Sophronicho F. Ariſtionis menſis Eleuſinii die decima; amicos & belli conſortes alterutris ſe invicem permanſuros, ſincerè & abſque dolo malo, in omne ævum. ———— ſi quis impetum fecerit in Latiorum territorium ———— ejuſve aut caſtella, aut ———— ceperit; ——— ſtatim ——— omnes Olontios ab eorum territorio in auxilium venturos. Et ſiquis Olontiorum territorium aut ceperit, aut ——— ſtatim adſuturos Latios, ad arcendum omnem hoſtem civitatum. Latio atque Olontio ſic volenti participationem ſore tum divinorum tum humanorum omnium in alterutrâ civitate. Coſmi, dum ipſo in Coſmatu fuerint, circumeant in Theodæſiis* tempus legendi fœderis *denuntiantes. Alteri etiam ad alteros viciſſim mittunto, quo tempore* fœdus *ſunt lecturi, & puerorum greges juramento adacturi. Si verò non adegerint Latii Coſmi, aut*

[x] Vide Aſiatic. Antiq. p. 133. Heſychio Διόνυσος. CHISH.

[y] Ἐν Θεοδαισίοις hoc eſt apud Cretenſes Διονυσίοις. Θεοδαίσιος enim

7

συνθήκας

συνθήκας, ἢ μὴ ἀναγνώοντι, ἀποτεισάντων ὁ Κόσμος ἕκαστος ἀργυρίω στατῆρας ἑκατὸν τοῖς Ὀλοντίοις. Ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ Ὀλόντιοι, αἰ μὴ ἐξορκίζοντι τὰς ἀγέλας, ἢ μὴ ἀπαγγέλλοντι, ἢ μὴ ἀγνάσοντι τὰν συνθήκαν, ἀποτεισάντων ὁ Κόσμος ἕκαστος ἀργυρίω στατῆρας ἑκατὸν τοῖς Λατίοις. Ἐι καὶ Κόσμος ἔλθῃ Λάτιος εἰς Ὀλόντα ἢ Ὀλόντιος ἐς Λατὼν, τότε ἔς τε πρυτανήιον καὶ ἀνδρήιον ἐς πομπὰν ἑρπόντων. Αἰ δὲ πλέονες ἕρποιεν Λάτιοι Κόσμοι [ἐς Ὀλόντα ἢ] Ὀλόντιοι ἐς Λατὼν, παρ' ἕτερον ἥσθων, ὅπη καὶ ἰδιῶται. Ἐπιόντων οἱ Πρείγιστοι οἱ ἐπὶ εὐνομίας οἱ ἑκάτεροι ἐρευνέοντες καὶ ῥυθμίζοντες τὼς παρὰ τὼς αὐτὼς, καὶ τὰ ἄλλα πάντα χρήμενοι, [a] ἐν δὲ τᾷ ὁδῷ τὰς ξενικὰς θοίνας. Αἰ δέ τίς τινα ἀδικήσαι ἐν ταύταις τῶν ὁδοῖς, ἀποτεισάτω ἕξαπλα. Τὰ πρὸς τἆλλα δὲ καὶ δικαῶσι οἱ κριταὶ [a] καὶ ἐπιγαμίας ἀλλάλοις. Κύριον δ' ἦμεν τόν τε Λάτιον ἐν Ὀλόντι ποτὶ τὸν Ὀλόντιον, καὶ Ὀλόντιον ἐν Λατῷ ποτὶ τὸν Λάτιον, ἐς πωλέοντα διὰ τὰ χρεώψια, καὶ ὠνεόμενον, καὶ δανείζοντα καὶ δανειζόμενον, καὶ τὰ ἄλλα πάντα συναλλάττοντα κατὰ τως ταύτᾳ νόμως τὰς ἑκατέρη κειμένως. Ἑρπόντων δὲ ἐς τὰς ἑορτὰς οἱ μὲν Λάτιοι ἐς Ὀλόντα ἐς τὰ [Θεο]δαίσια καὶ ἐς τὰ Ἄρρητα . . . Ὡσαύτως δὲ καὶ Ὀλόντιοι [ἐς Λατὼν] ἐν ταῖς θυσίαις μάλα τῶν νομιζομένων. Ἐι δέ τι καὶ δόξῃ ταῖς πόλεσι [b] [βουλευσαμέναις χρήσιμον λίθῳ ἐπιγράψαι, [c] ἔνοινον καὶ ἔνορκον ἦμεν· ὅ,τι δ' ἂν κ' ἐξέλοιεν ἢ μὴ ἐπιγράψαιεν, μήτε ἔνορκον μήτε ἔνοινον] Ἀναγράψαι δὲ τὰν συνθήκαν ταύταν [ἐς λίθον] τὰν θέμεν ἑκάτεροι ἐν τᾷ ἰδίᾳ πόλει, οἱ δὲ Λάτιοι ἐν τῷ ναῷ Ποσειδῶνος καὶ Ὀλόντιοι ἐν τῷ ἱερῷ τῶ Ζηνὸς τῶ Ταλλαίω. Θέμεν δὲ καὶ ἄλλαν στάλαν [κοινᾷ] μὲν ἐν Κνωσσῷ ἐν τῷ ἱερῷ τῷ Ἀπόλλωνος τῶ Δελφινίω, καὶ τὰν συνθήκαν . . . ἐν ἑκατέρᾳ πόλει ἐν τῷ ἱερῷ τᾶς . . . . [ΠΑΝΤΟΓΙΟΝ ſic pro] πανδόκιον τῶν δραπετικῶν σωμάτων.

non denuntiaverint legendum ſœdus, aut non legerint, perſolvat Olontiis unuſquiſque Coſmus argenteos ſtateras centum. Similiter autem & Olontii, ſi greges juramento non adegerint, aut non denuntiaverint, aut non legerint ſœdus, perſolvant Latiis Coſmus unuſquiſque argenteos ſtateras centum. Si Coſmus Latius Olonta, aut Olontius Laton venerit, tunc & ad Prytaneum, & ſacras virorum epulas in pompa accedant. Si autem pl. A Olonta venerint Latii Coſmi, aut Laton Olontii, ſimul ſedeant, quo loco ſedent & privati. Alterutrinque ſuperveniant ſeniores qui legum æquitati præſident, factoque examine pares juxta pares collocanto; ut de omnibus aliis ſtatuentes, ita & de epulis quæ propter viam ſiunt hoſpitalibus. Si autem quis quem injuriâ in his viatibus affecerit, ſolvat ſextuplum. Ut autem de cæteris rebus, ita & de connubiis judices apud alterutros jus dicunto. Latium autem in Olonte eodem atque Olontius bono jure fore, Olontium item in Lato eodem atque Latius, & vendentem per interpoſitas debiti cautiones & ementem, fœnori quoque dantem & accipientem, & quæcunque alia permutantem ſecundum leges hâc in parte alterutri civitati ſtatas. Accedant autem ad feſta, Latii quidem apud Olonta ad Theodæſia, & arcana Cereris: *Similiter verò & Olontii apud Laton, in iis præcipue ſacris quæ legitima habentur. Si autem placuerit civitatibus in commune conſulentibus utile aliquid lapidibus inſcribere, id virtute libamenti & juramenti ratum fore. Quodcunque autem ademerint, aut non inſcripſerint, id neque libamenti neque juramenti vim habere. Deſcriptum ſœdus referant in lapidem, quem ponant alterutri in urbe propriâ, Latii ſcilicet in templo Neptuni, & Olontii in ſano Jovis Tallæi. Ponant autem aliam quoque ſtelam in urbe Cnoſo, in templo Apollinis Delphinii . . ſœduſque . . . in alterutrâ urbe in templo Divæ . . . . . receptaculum fugitivorum ſervorum.*

ΟΡΟΙ ΤΑΣ ΛΑΤΙΩΝ ΠΟΛΕΩΣ. &c.

ΟΡΟΙ ΛΑΤΙΩΝ ΠΟΤΙ ΟΛΟΝΤΙΩΣ. &c.

Ὀμῶσαι τὼς Λατίως τοῖς Ὀλοντίοις καὶ τὼς Ὀλοντίως τοῖς Λατίοις τὸν ὑπογεγραμμένον ὅρκον.

Præſtanto Latii Olontiis, & Olontii viciſſim Latiis juramentum infra ſcriptum.

ΟΡΚΟΣ ΛΑΤΙΩΝ.

JURAMENTUM LATIORUM.

Ὀμνύω τὰν Ἑστίαν καὶ τὸν Ζῆνα τὸν Κρηταγενέα

Juro Veſtam, & Jovem in Cretâ genitum,

[a] Ἐν τᾷ ὁδῷ τὰς ξενικὰς θοίνας, *epulas hoſpitales propter viam.* Legatis & advenis illuſtrioribus peregrè venientibus aut proficiſcentibus veteres propter viam lautia præbuerunt: præcipuè Cretenſes, apud quos una aliqua ad urbem ducens via ξενικὴ proinde vocabatur; atque hinc eſt quod de Cretenſibus dixit Strabo, χαμαὶ δειπνοῦντας, i. e. *humi convivantur.* Non diſſimile erat Herculi Sanco proficiſcendi gratia ſacrificium, ad quod alluſit Plautus, *Rud. Act.* 1. *ſc.* 2. *Propter viam illi ſunt vocati ad prandium.* Chish. [a] καὶ ἐπιγαμίας. Non immeritò de jure circa connubia dicundo hic cavetur, quia, ut inquit Strabo, γαμεῖν μὲν ἅμα πάντες ἀναγκάζονται παρ' αὐτοῖς οἱ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐκ τῆς τῶν παίδων ἀγέλης ἐκκριθέντες. *Univerſi apud Cretenſes coguntur uxores ducere, qui eodem tempore ex puerorum grege excernuntur, lib.* 10. Par quoque Romanorum de maritandis ordinibus lex, ſed moleſta admodum & ferax contentionum fuit. Chish. [b] Βουλευσαμέναις, κ. τ. λ. hæc nos uncis incluſa, jubente ſenſu, & faventibus parallelis formulis, reſtituimus ex aliis hoc modo miſerè corruptis & tranſpoſitis, ΚΟΛΕΥΣΑΙ ΕΝΑΙΣΙΜΟΝ ΕΣΘΩΝ ΕΠΙΓΡΑΨΑΙ ΟΤΙΔΑΝ ΚΕΞΕΛΘΙΕΝ ΜΗΤΕ ΕΝΟΡΚΟΝ ΜΗΤΕ ΕΝΟΙΝΟΝ ΜΗ ΕΠΙΓΡΑΨΙΕΝ ΟΙΝΟΝ ΚΑΙ ΕΝΟΡΚΟΝ ΕΙΜΕΝ. — Vide Fragm. p. 133. [*Hujus Edit.* 530.] Chish. [c] ἔνοινον hoc eſt ἔνσπονδον. Etenim in fœdera jurantes vino ſimul libaverunt, juxta Homericum Odyſſ. γ. 288. Ὤμοσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν ἀποσπένδων. Cùm autem ſtatim poſtea occurrat συνθήκαν ταύταν ΕΝΟΙΝΟΝ, legerim potiùs ΕΝΟΡΚΟΝ, aut, ut ſequentia melius cohæreant, ΕΣ ΛΙΘΟΝ.

ὀ

καὶ τὰν Ἥραν καὶ τὸν Ζῆνα τὸν Ταλλαῖον καὶ τὸν Ποσειδᾶν καὶ τὰν Ἀμφιτρίταν, καὶ τὰν Λατὼν κ' Ἄρτεμιν καὶ Ἄρεα καὶ τὰν Ἀφροδίταν καὶ τὰν Ἐλευσίναν καὶ τὰν Βριτόμαρτιν καὶ Ἑρμᾶν καὶ Κώρητας καὶ Νύμφας· καὶ τὼς ἄλλως Σιὼς πάντας καὶ πάσας. [d] Ἡμάν· Ἐγὼ τοῖς Ὀλοντίοις ἐμμενιῶ ἐν τᾷ φιλίᾳ καὶ συμμαχίᾳ καὶ ἰσοπολιτείᾳ, καὶ τοῖς ὅρκοις ἐμμενιῶ καὶ βοαθησιῶ ἁπλόως καὶ ἀδόλως καὶ κατὰ γᾶν καὶ κατὰ θάλασσαν. Καὶ εἴ τις κα πολεμίων Ὀλοντίοις ἢ ἐφέρπῃ ἐπὶ πόλιν, ἢ ἐπὶ χώραν, ἢ ἐπ' [*] ὠρεῖα, ἢ λιμένας τὼς τῶν Ὀλοντίων, καὶ ὐ προλειψιῶ οὔτε ἐν πολέμῳ οὔτε ἐν εἰράνᾳ, ἀλλ' ἐμμενιῶ ἐν τοῖς συγκειμένοις ὅρκοις, δίκας τε καὶ πράξεις διδῶσαι καθὼς καὶ συνθεόμεθα, εὐορκέοντι μὲν ἦμεν πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, ἐφορκέοντι δὲ τὰ ἐναντία.

ΟΡΚΟΣ ΟΛΟΝΤΙΩΝ Ο ΑΥΤΟΣ.

& Junonem, & Jovem Tallæum, & Neptunum, & Amphitriten, & Latonam, & Dianam, & Martem, & Venerem, & Eleuſinen, & Britomartin, & Mercurium, & Curetas, & Nymphas, & alios Deos, Deaſque omnes: Verè: Ego cum Olontiis in amicitiâ permanebo & in ſorte belli, & in communi civitatis jure; juramentis etiam manebo, & auxiliabor ſinceré, & abſque dolo per terram & per mare. Et ſiquis hoſtili more Olontios invaſerit per urbem, aut per territorium, aut per horrea, aut per portus ad Olontios pertinentes, egoque neque in bello neque in pace deſeruerim, ſed juramentis mutuò datis manſerim, jura quoque & facta ſecundum conventa præſtiterim; tum bene mihi juranti multa quidem & bona provenire, pejeranti autem contraria.

IDEM ET OLONTIORUM JURAMENTUM.

Fœderis inter Latios & Olontios ampliatio.

Ἐπὶ Κόσμων μὲν τῶν σὺν Μαιναίῳ τῶ Χαιρητάδα μηνὸς ἰτέω Θερμολαίω δεκάτᾳ, ἐν δὲ Ὀλόντι ἐπὶ τῶν σὺν Κρατίνῳ τῶ Ἀριστονύμω μηνὸς [e] Ἡραίω δεκάτᾳ, ἔδοξε Λατίοις καὶ Ὀλοντίοις κοινᾷ βωλευσαμένοις προσθέμεν πρὸς τὰν φιλίαν καὶ συμμαχίαν καὶ ἰσοπολιτείαν καὶ πρὸς τἄλλα φιλάνθρωπα τὰ γεγονότα ταῖς πόλεσι, καὶ τὰ νῦν δόξαντα προσγράψαι πρὸς τὰς προϋπαρχώσας αὐτοῖς στάλας, χρήσιμα ὄντα καὶ συμφέροντα, ὅπως μᾶλλον αὔξηται ἁ φιλία.

Sub Coſmis quidem cum Mænæo Chærnetadæ F. menſis . . . . Θερμολαίω *die decimâ, in Olonte autem ſub iiſdem cum Cratino Ariſtonymi F. menſis Heræi die decimâ, placuit Latiis & Olontiis in commune conſulentibus ampliari amicitiam & conſortium belli & commune jus civitatis, & quæcunque inter civitates alia benevola interceſſere: Quæque nunc placuerint deſcribere in ſtelis apud ipſos prius exiſtentibus, utpote utilia & conducibilia, ut magis augeatur amicitia.*

Fines Latiorum & Olontiorum, quos Chiſhullus majuſculis exhibuit, minuſculis exprimere viſum eſt; & ea vocabula, quæ (uti Vir clariſſ. obſervat) *emendationem vix ullam patiuntur*, intacta relinquere.

Ὅροι τᾶς Λατίων πόλεως.

Ἀπὸ θαλάσσας ἄμ ποταμὸν τὸν . . . . καὶ ἐπὶ τὼς . . . ἐπὶ τὰν ΥΠΠΑΓΡΑΝ κ' ἦς τὸν Βύγκατον, καὶ ἀπὸ τᾶς ἐπιτολᾶς τῶ Βεγκάσω ἐκ τᾶς πέτρας ΠΕΡΙ ΑΜΠΕΤΙΞ ἐς τὰν ἄλλαν πέτραν [f] ΕΙΑΤΑΙΝΙΑ ΠΑΡΑΤΕΡΩ καὶ τούτω τῶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τᾶν ναπᾶν τὰς ΕΡΕΙΠΙΩΝΑΣ μέσας ἐς τὰν κεφαλὰν τὰν ἐπάνω τῶ Ἑρμᾶ, καὶ ΠΕΡΙ ΑΜΠΕΤΙΞ ἐπὶ τὸ ἄντρον . . . καὶ ἐς τὰν ὁδὸν τὰν ΔΙΑΛΛΑΞΟΝ ΑΜΠΕΤΙΞ ἐπὶ τὸ ἄντρον . . . [g] ΑΠΟΝΣΑΝ κ' ἦς τὸν ΘΙΝΟΜΑΡΟΝ κ' ἦς τὰν κεφαλὰν κάτω τῶ κνάφω, καὶ τούτω ἐς τὰν πέτραν ἐς τὸν ΠΑΧΥΝ ΑΜΟΝ ἐς τὰν σκοπὰν, καὶ τούτω ἐπὶ τὸ ἐξέδραν τῶ κατὰ ναπαῖον, καὶ ἐντὶ καὶ ἐς τὰν κάτω ἀλικὰν, κ' ἦς τὰν ἐπάνω ὠιὰν τᾶς πέτρας, κ' ἦς τὸν ΡΟΙΝΟΠΑ, κ' ἦς τὰν ΥΠΠΑΣΙΑΝ, κ' ἦς τὰν ὁδὸν τὰν ἄγυιαν ἐπὶ ΑΚΙΜΙΝ, καὶ ἐς ΙΑΛΚΕΤΑΣ ἐπὶ τὼς Κωρητας, καὶ αν Ἕλλωνες τὸν ΚΟΛΟΝΑ ΔΩΡΙΣΙ κ' ἦς τὰ ΝΗΤΜΝΗ τἄλλα κ' ἦς ΣΩΓΟΣΑΝ κ' ἦς τὰν ὁδὸν, κ' ἦπὶ τὰν λίμναν, κ' ἦς τὰν δηράδα, κ' ἦς τὸν [h] ΑΧΕΡΔΟΕΝΤΑ, κ' ἦπὶ Διὸς ἄκρον, κ' ἦπὶ ΔΩΡΙΗΑΝ κ' ἦς ΚΥΡΤΟΡΑΞΟΝ κ' ἦς τὸν [i] ΚΑΤΑΡΑΘΜΟΝ καὶ ΠΕΡΙ ΑΜΠΕΤΙΞ εἰς τὸν ΣΠΙΝΟΕΝΤΑ κ' ἦς τὰν ΣΥΝΟΜΙΑΝ κ' ἦς τὸν ἄρχα, κ' ἦς ΧΑΜΒΡΙΤΡΑΣΟΝ ἀνὰ ὠρεῖ' ἐς τὼς ΠΡΙΝΟΕΣΣΑΣ κ' ἦς τὰν ΔΗΤΑΛΛΑΝ κ' ἦς τὰν πλευρεῶνα, καὶ [k] ΠΕΡΙΑΜΠΕΤΙΣΑΙ αἱ στεφάναι κ' ἦς ΔΑΝΙΠΑΣΟΝ καὶ ἐς τὰν ΑΙΓΥΡΟΝ [l] ΕΙ αἱ στεφάναι [m] ἐς ΠΑΜΦΥΡΙΑΣΟΝ ἐς τὰν λίμναν, κ' ἦς τὰν ὁδὸν τὰν δαμοσίαν, κ' ἦς τὸν ΕΠΑΘΕΝΤΑ κατὰ ῥάχιν ἐς ΣΤΑΦΝΑΣ τὰς ἄνω, καὶ κατὰ ποταμὸν ἐς ΚΟΡΔΩΙΛΑΝ καὶ διὰ ῥάχιν ἐς ΛΑΓΙΝΑΠΥΤΤΟΝ ἐπὶ τὸ ἄντρον, κ' ἦς ΚΑΛΛΙΟΡΑΣΟΝ ἐπὶ [n] τὸν ἄντρον, κ' ἦς ΜΕΤΑΛΛΑΠΥΤΤΟΝ ἐπὶ τὸν ποταμὸν,

[d] Ἡμάν, i. e. *verè* &c. Lege priùs p. 531. not ult.

[*] ὠρεῖα. Infrà lin. 43. cum duplici ρ, ἀνὰ ὀρρεῖ' ἐς. Eſt igitur vox Dorico-Cretica, unde Latinè *horreum*. Heſychio ὤρεα ſeu ὠρεα, φυλακτήρια, quod tamen in ſerie inter voces ὠρεῖς & ὠρεῖν plane ὠρεια legendum.

[e] Μηνὸς Ἡραίω, *menſe Heræo*, ſeu Junonio, ab Ἥρας, i. e. *Junone*, poſtea Junio, detritis duabus literis, à Romanis dicto, quem tamen priſci Latini, Aricini Prænestinique, Junonium dixerunt, *Macrob. ſat.* 1. 12 & Ovid. Faſt vi 61. *Eſt illis menſis Junonius*, &c. CHISH.

[f] Chiſhul. ΑΙΑΤΑΙΝΙΑ.

[g] Id. ΑΓΟΥΣΑΝ & quidem recté; ſic enim legitur infrà, lin. 51.

[h] Id. ΑΡΚΕΔΡΟΕΝΤΑ.

[i] Id. ΚΑΤΑΒΑΘΜΟΝ recte.

[k] Id ΠΕΡΙΑΜΠΕΤΙΣΑΙ.

[l] Id ΑΙ.

[m] Id. poſt στεφάναι repeiit ΚΗΣ ΔΑΝΙΠΑΣΟΝ.

[n] Id. ΤΟ ut concordet cum ἄντρον, uti paulò antè.

κ᾽ αντίον ῥέον ἐπὶ τὸ ΣΤΙΩΤΙΟΝ κ̓ τῶδε ἂν ῥάχιν ἐπὶ τὸν ΑΧΑΜΑΝΤΑ.

Ὅροι Λατίων ποτὶ Ὀλοντίως.

Ἀπὸ θαλάσσας ἐς πλύμεν ἂν ῥάχιν ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον Ἀφροδίσιον, κ̓ τούτω ὡς τῶδε ΡΕΣΩΘΗΝΩ τῶ [o] τεμένι@ οἱ ΟΡΟΙΦΙ ἐς τὰν ΔΩΡΕΑΝ . . . ἔχοντες κ̓ ἦς τὰν ΑΙΡΕΠΩ κ̓ ἦς τὰν Πρυμνίτιοσαν κ̓ ἦπὶ τὸ ΚΑΛΟΛΑΚΚΗΣ τὰν σφίβασιν, κ̓ ἦς ΑΡΧΕΛΑΡΧΑΝ ἐς τὰν δηρίδα ἐπ᾽ ἀρτίαν πεδίων, κ̓ ἦς τὸν ΑΧΑΜΑΝΤΑ.

Hanc finium illorum expoſitionem Latinè non vertam; quæ quamvis (ut Chiſhullo videtur) *omnem verſionem reſpuat*, lectoris intellectum in plurimis locis non fugiet. Vocum aliquot diſquiſitionem conjecturáſque nonnullas ad Indicem rejicio.

Hujus Inſcriptionis meminit etiam Seldenus in Libro de Synedriis ſecundo, p. 466. cujus verba abs re non erit hic exſcribere.

" Creticum [p] aliud marmor è Cretâ à Franciſco Molino inſulæ præſide ad Dominicum Molinum fratrem miſſum, ac typis quidem, cum aliis ſimul aliquot, Venetiis circa annos abhinc [q] triginta mandatum, ſed raro nimis proſtans, fœdus exhibet Latiorum & Olontiorum, populorum Cretenſium, maximè de utrorumque finibus, ubi idem utrinque juramentum in Doriſmo Cretico (ſed non ſinè exſcriptoris planè hallucinationibus) ad hunc ſe habet modum; ΟΜΝΕΩ ΤΑΝ ΕΣΤΙΑΝ ΚΑΙ [r] &c. *Juro Veſtam & Jovem in Cretâ genitum & Junonem & Jovem Tallæum* (Jovis τελλίου, non rara mentio; ſed Heſychius, Ταλαιὸς, ὁ Ζεὺς ἐν Κρήτῃ, *Talæus eſt Jupiter in Cretâ*; & quod habet ille Ταλαιδίτης ἀγὼν γυμνικὸς, *Talædites certamen gymnicum*, de feſto ci eo nomine illic ſacro ſumit Joannes Meurſius. Græc. Feriat. l. 6.) *& Neptunum, & Amphitriten, & Chaton* (legendum ΛΗΤΩΝ *Latonam*) *& Dianam, & Martem, & Venerem, & Eleuſinen, & Britomartin, & Mercurium, & Curetes, & Nymphas, & Deos alios* (fallor enim, niſi ΑΛΛΟΣΙΩΣ ab exſcriptore depravatum fuerit ex ΑΛΛΟΥΣ ΣΙΟΥΣ *alios Deos*; nam nemo neſcit Σιὸς pro Θεὸς Laconicè aliáſque Doricè uſurpatum, tametſi interim verum ſit, Θεὸς etiam in eodem [s] fœdere pro Diis adhiberi) *cunctos cunctaſque*. Et dein [t] ΕΠΙΟΡΚΟΥΝΤΙ ΜΕΝ ΗΜΕΝ ΠΟΛΛΑ [u] ΚΑΙ ΑΓΑΘΑ ΕΦΟΡΚΟΥΝΤΙ ΤΑ ΕΝΑΝΤΙΑ [v], *Rectè juranti ſint multa, ac bona: Pejeranti, contraria.* Subſcribitur ΟΡΚΟΣ ΟΛΟΝΤΙΩΝ Ο ΑΥΤΟΣ, *Jusjurandum Olontiorum idem.*

Formulam juramenti præcedentem Reineſius ſuo Syntagmati (p. 501. 502.) inſeruit ex Seldeni editione exſcriptam; & hanc notulam adjecit:

" Ejuſmodi juramentum, quod Elei Athenienſibus Argivis & Mantinæenſibus ſuper contracto εἰς συμμαχίαν, in annos centum, fœdere præſtiterant, vidit Pauſanias columnæ inſcriptum apud Elidem. 1 *Eliac.* (p. 310. l. 28.)

Allariotarum ad Parios Reſponſum, quod [x] *primùm à Mureto anno* CIↃ IↃ LXV. *deinde à Fr. Porto Cretenſe Dn. Joſephus Scaliger babuit, extátque apud Fulv. Urſinum Romæ in Schedis.* Gruterus inter ſuas Inſcriptiones recenſuit. Bern. de Montfaucon in Diar. Italic. p. 72. 73. cum Latinâ verſione, & ſeptem [y] lineis præfixis, quæ in Grutero deſiderantur, recudit; Chiſhullus denique *aliquantulum* (Aſiat. Antiq. p. 137.) *correxit ex collatis duobus exemplaribus, & malè natam Montfauconii verſionem incudi reddidit.*

[o] Id. τεμένι@ ſcil. à τέμεν@. [p] De Fœderibus inter Hierapytnios & Prianſios, inter Smyrnæos & Magnetes; tum etiam de Gruteriano fœderis fragmento paulo antè ibidem dixerat. [q] Hic Seldeni liber Londini prodiit anno 1653. [r] Reliqua uſque ad ΚΑΙ ΠΑΣΑΣ. Seldenus exhibuit, uti priùs in hâc editione excuſa ſunt: niſi quòd ſcripſerit ΤΑΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ, & ΒΡΙΤΟΩΜΑΡΤΙΝ (quod in margine legi jubet ΒΡΙΤΟΜΑΡΤΙΝ). Sed ſcribebatur in primâ Venetâ Editione ΒΡΙΤΟ‿ΜΑΡΤΙΝ; notamque illam ‿ (quam Grammatici vocant *Hyphen*) Seldenus pro inferiore literæ Ω parte accepit. [s] Nullibi aliàs in hoc fœdere; ſed in fœdere Hierap. & Prianſ. *Lin.* 52. [t] In primâ editione ΕΥΟΡΚΙΟΝΤΙ. [u] Conjecto igitur illud, quod præceſſit ΕΠΙΟΡΚΟΥΝΤΙ, fuiſſe ſphalma typographicum. Nulla enim eſt inter ἐπιορκοῦντι & ἐφορκοῦντι oppoſitio. [x] Lege Gruter. pag. DV.

[y] . . . . ΑΣΑΙΤΑΓ . . . .
. . . . ΕΙ ΕΣ ΑΛΛΑΡΙΑΣ . . . .
. . . ΜΟΣΙΩ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣ . . . .
ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΙ ΔΕ ΤΟΥΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙ . . .
ΙΝ ΤΟΥΔΣ ΤΟΥ ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ ΣΦΡΑΓΙ-
ΣΑΜΕΝΟΥΣ ΤΕΙ ΔΑΜΟΣΙΑΙ ΣΦΡΑΓΙΔΙ ΟΠΩΣ ΠΑΡΑΚΟ-
ΛΟΥΘΩΣΙΝ ΑΛΛΑΡΙΩΤΑΙ ΤΑ ΕΨΗΦΙΣΜΕΝΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΩΝ.
. . . .
. . . . . *ex Allariâ* . . . .
. . . . *publico cum reſcripto* . . . . .
. . . . *mittant autem Archontes* . . . .
. . . . *hujuſce decreti exemplar, poſtquam illud*
Sigillo publico munierint, ut Allariotæ inhæreant
obſequantur iis, quæ eâ de cauſâ decreta ſunt.

Ἀλλαριωτᾶν

Ἀλλαριωτᾶν οἱ Κόσμοι καὶ ἁ πόλις Παρίων τᾷ πόλει καὶ τῷ δάμῳ χαίρειν. Παραγενομένων τῶν πρεσβευτᾶν ποτ᾽ ἁμὲ Φάνιός τε καὶ Δόρκω, οὓς ἀπεστείλατε πρεσβεύσοντας περὶ τῶ [ἀ]σύλω ποθ᾽ ἁμὲ, καὶ ἀνανεωσαμένων αὐτῶν ἐν τᾷ πρεσβείᾳ κατὰ τὸ ψάφισμα τὸ παρ᾽ ὑμῶν τάν τε φιλίαν καὶ τὰν εὔνοιαν τὰν ὑπάρχουσαν ταῖς πόλεσι ποτ᾽ ἀλλάλας διαφυλάττειν· Ἐπὶ Κόσμων τῶν περὶ Φιλόμβροτον τὸν Εὐθυμάχω, ἀγαθᾷ τύχᾳ δεδόχθαι Ἀλλαριωτᾶν τοῖς Κόσμοις καὶ τᾷ πόλει, ἐπαινέσαι μὲν τὸν δᾶμον τὸν Παρίων, ὅτι διαφυλάττει τὰν φιλίαν καὶ τὰν εὔνοιαν πρὸς τὰν πόλιν τὰν ἁμάν· καλῶς ταῦτα δὲ ὑπάρχειν τοῖς Παρίοις τὰν φιλίαν καὶ τὰν εὔνοιαν παρὰ Ἀλλαριωτᾶν, ὅπως φαινώμεθα τὰ ὅμοια τοῖς προαιρουμένοις ἁμὲς συντελοῦντες. Εἶμεν δὲ Ἀλλαριώταις καὶ Παρίοις ἰσοπολιτείαν, μετέχωσιν τῷ τε Ἀλλαριώτᾳ ἐμ Πάρῳ καὶ [2] θεινῶν καὶ ἀνθρωπίνων· ὡσαύτως δὲ καὶ τῷ Παρίῳ ἐν Ἀλλαρίᾳ μετέχωσι καὶ θεινῶν καὶ ἀνθρωπίνων. Ἐὰν συνδοκεῖ ταῦτα τῷ δάμῳ τῷ Παρίων, ἀναγραψάντων αἱ πόλεις ἀμφοτέραι εἰς στάλαν λιθίναν, καὶ ἀνθέντων Πάριοι μὲν ἐς τὸ ἱερὸν τᾶς Δάματρος, Ἀλλαριῶται δὲ ἐς τὸ ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Ταῦτα δὲ εἶναι ἐφ᾽ ὑγείᾳ καὶ σωτηρίᾳ τᾶν πόλεων ἀμφοτέραν. Ἐὰν δέ τι φαίνηται ὑμῖν προσθεῖναι ἢ ἀφέλαι, εὐχαριστοῦμες. Ἔρρωσθε.

Allariotarum Coſmi civitaſque Pariorum ſenatui atque populo ſalutem. Quandoquidem huc pervenerunt legati ad nos Phanis atque Dorcus, quos miſiſtis de Aſylo ad nos mandata delaturos; iique, juxta decretum veſtrum, de novo in legatione ſunt profeſſi amicitiam eam atque benevolentiam conſervare, quæ civitatibus inter ſe mutuò interceſſit; Sub collegis cum Philombroto Euthymachi F. Coſmis, bonâ cum Fortunâ. placere Coſmis & civitati Allariotarum, ut laudetur quidem populus Pariorum, eo quòd conſervet amicitiam & benevolentiam erga civitatem noſtram; eodem autem modo ſubſiſtere etiam apud Allariotas, erga Parios amicitiam atque benevolentiam; ut palam ſimus iis, qui id priores exoptârunt, par officium perſolventes. Allariotis autem Pariiſque æqualem fore civitatem; Allariotæ ſcilicet in Paro tum divinorum tum humanorum participanti: Similiter autem & Pario participanti in Allariâ tum divinorum tum humanorum. Hæc ſi mutuò placent populo Pariorum, deſcribunto ambæ civitates in ſtelâ lapideâ, & reponunto Parii quidem in fano Cereris, Allariotæ autem in fano Apollinis. Eademque ad ſalutem & incolumitatem ambarum civitatum vertant. Siquid autem vobis aut addere aut demere viſum fuerit, pergratum nobis feceritis. Valete.

Montfauconius hæc verba, ἐπὶ κόσμων τῶν περὶ Φιλόμβροτον τὸν Εὐθυμάχω, vertit ſic, *Philombroto Euthymachi filio magiſtratum gerente*. Utì Ariſtot. Problem. 19. ſect. 31. οἱ περὶ Φρύνιχον, *Phrynichus* Gazâ interprete. Lege Johan. xi. 19. quamplurima hujus Syntaxis exempla in H. Steph. Theſ. Vol. 3. pag. 247. Hujuſmodi Syntaxis cum præpoſitione ἀμφὶ obſervat Euſtathius, p. 394. l. 39. At Chiſhullus intelligit de *Collegis cum Philombroto Coſmis*. Hoc interim obſervatu dignum; quòd in aliis hujuſmodi decretis adhibeatur præpoſitio σὺν, non περὶ; Vid. ipſius Not. in Fœd. Hierap. & Prianſ. (Antiq. Aſiat. p. 129. & hujus Marmor. Edit. p. 527.) Lin. 2.

Lin. 18.] μετέχωσιν — & Lin. 21. μετέχωσι — an Participium pro μετέχουσι? Si enim (utì eſſe oportet) ſit pluralis numeri, quîcum concordabit? Nam τῷ Ἀλλαριώτᾳ & τῷ Παρίῳ ſeparatim in duabus clauſulis ponuntur, & in poſteriore clauſulâ vox μετέχωσι repetitur. Certè, niſi nimia eſſet variatio, utrobique legerem μετέχοντι. Chiſhul. vertit *participanti* — Montfauc. *participatio* — quaſi pro nomine, non participio ſumpſiſſet. Quod mihi ſit minimè veriſimile. Nam, etſi μετεχώσιν pro nomine accipi poſſet, quid μετεχωσι? Porrò, *Participatio* eſt μετοχὰ in Fœd. Hieraput. lin. 13. Hic me omnino hærere confiteor.

Lin. penult.] ὑμῖν — Sic Gruter. Montfauc. & Chiſhul. Forſan erravit Marmorarius, & ε pro ι poſuit. Occurrit υμειν pro υμιν. Gruter. cccxv. 9. cccxvi. 1. ſicut & in aliis vocibus, præſertim iis, in quibus ἰῶτα producitur.

[2] Nequis dubitet de antiquâ voce Θεινὸς, ſciat eſſe Æolicum, interpoſito digamma, ΘεϜινος olim ſcriptum, unde emerſit Latinum *divinus*, ut à ΘεϜοὶ, Divus. Chish.

In hâc paginâ alioqui vacaturâ exhibere viſum eſt (quod ſuo antea loco p. 97. factum oportuit) Græcam Marmoris CLXXX. partem minuſculo ſeu communi charactere.

. . . . . . ν τῶν Ἀθην . . . . .
. . . . Ῥώμῃ εἰλημμένων τῶν ἀντιγράφων . . . . .
. . . αι νεωκόρου τοῦ Διὸς τῷ αὐτῷ μὴ δύνασθαι χωρισθῆναι . . . .
. . ὑπάρχειν τὴν περὶ τούτου πρόνοιαν ποιήσασθαι διὰ προδήλου Γαΐον ἐς . .
. . τοῦ θεοπρόπου ἥτις ἱερωσύνη ἀνακυθεῖ τοῖς τοῦ θεοῦ μυστηρίοις Διὸς . .
φιλόθεε καὶ φιλάνθρωπε Καῖσαρ κέλευσαι δοθῆναί μοι τὰ ἀντίγραφα τῶν ὑπο-
-μνημάτων, ὡς καὶ ὁ θεὸς πατὴρ
συνεχώρησεν.

Imp. Cæſar &c.

ὃ ἐσφραγίσθη ἐν Ῥώμῃ πρὸ τεσσάρων νωνῶν Μαΐων αὐτοκράτορι
Καίσαρι Τ. Αἰλίῳ Ἀδριανῷ Ἀντωνείνῳ τὸ β΄ Βρυτταίῳ
Πραίσεντι τὸ β΄ ὑπάτοις. Παρῆσαν Τ. Φλ. Μακρεῖνος Σιμώνης
Λατίνιος Φλαύιος Δημοσθενιανὸς Λαίτιος Ἑρμογένης
Αἴλιος . . . . .
Μ. Ἀντώνιος Κέλσος, Λ. Λικίννιος Ἀλβεινιανός, Μ. Κοσκώνιος
Κάρπος, Τι. Κλαύδιος Ἄκτιος . . . .

Sciat Lector in Indice proximo numerales literas ſignificare, in quoto marmore; figuras, in quotâ marmoris lineâ vox præiens inveniatur. In omnibus reliquis, quæ ad notas pertinent; ſiguræ numerales, prior hujus editionis paginam, poſterior paginæ lineam, indicant.

Quo autem faciliùs citiùſque lector, quicquid deſideret, inveniat; unicus totam omnium auctorum, rerum, & vocum ſupellectilem, cùm Græcam tum Latinam, complectetur Index, juxta Græci, cui Latina etiam vocabula admiſcentur, Alphabeti ſeriem diſpoſitus; ſequenti literarum ordine:

α, a; β, b; γ, g; δ, d; ε, e; ζ, z; η; h; θ, th; ι, i; Κ, κ, c; λ, l; μ, m; ν, n; ξ, x; ο, o; π, p; q; ρ, r; σ, s; τ, t; υ, u, v, y; φ, ph, f; χ, ch; ψ, pſ; ω.



RERUM

Rerum & Verborum

INDEX.

A.

A. Τόννος XXX. 25. p. 560. l. 16.
α Dores uſurpant
pro ε; ut κα III. 14, 21, 24 &c. αἰ δέ τινα p. 589. l. 52. ἐπιγράψα l. 62.
pro η; ut ἰδιώτας III. 47. τίμαμα 49. ἁ p. 601. l. 29. τας δίκας III. 49. ἀνίερα ὡς 62. βωτᾶς XL. 10. ταῖ III. 7. ἀγαθᾶ τύχα 1. γᾶς 54. ἥβαν XL. 3. ᾆδαι 5. Δάματρος p. 603. l. 25. Ἑρμᾶν p. 601. l. 5. συνθέμεν p. 531. l. 6. γαγάναν, ἐσσα-μένας III. 76. μνᾶμα XL. 8. ἀδελφοῖς p. 569. l. 35. ἑξᾶς III. 67. ἁμῖν p. 531. l. 11. ἁμὲς (pro ἡμεῖς) p. 603. l. 17. ἁμέ (pro ἡμᾶς) l. 3, 5. ἁμῶν (pro ἡμετέρου) l. 14.
pro ω; ut ἀμερᾶν III. 42. τᾶν 52. χωρᾶν p. 569. l. 28. πρεσβευτᾶν p. 603. l. 3. ἀμφοτέρων l. 27. περίτας Corcyr. Inſcr. apud Montf. Diar. Ital. p. 417. l. 31. τ Ποτειδᾶν Fœd. Lat. & Olont. p. 601. l. 2. pro Ποσειδῶνα. Sic καὶ τ Ποτειδᾶν Megarenſ. in Acharn. Ariſtoph. Act. 3. Sc. 3. v. 49. ubi lege Schol. Bitet.
pro ου; ut Ἑρμᾶ p. 601. l. 42. ἀγωνοθέτα Corcyr. Inſcript. Montf. p. 413. l. 2. Quin & hæc Dorica genitivi terminatio in communi linguâ occurrit, maximè in nominibus propriis, quorum nominativus exit in -ας, ut Στεφανᾶ 1 Corinth. i. 16. Καϊάφα Johan. xviii. 28. Διονυσᾶ II. 33. Λονια I. 49. ſed finis analogus aliquando retinetur; ut Δαμασια I. 54.
-αἰη pro -η, præcipuè apud Iones p. 589. l. 10.
Abac. LX. 6.
Ἀβασκάντω XXXVI. 5. Abaſcanti cujuſdam Aug. lib. mentio apud Gruter. CCCXVIII. 5.
Abaſcanius XCV. 2.
Abenezra (Rab.) p. 106. l. ult. & p. 173. l. 5.
Abramus aſtrologus à Vettio citatus. p. 162. l. 41.
Abreptus CXXXVII. 3.
Abſalom prolis defectum columnâ marmoreâ reparavit, p. 312. l. 31.
Abuba אבובא Paraphraſ. Chald. pro *tibiâ* p. 121. l. 24.
Abul Feda rex Hamæ. p. 501. l. 30. 53.
Abul Pharagius p. 501. l. 53. p. 463. l. 55.
Ἀγαθημ.... CLIV. 15. Ἀγαθημερις (Κλαύδιος) Ἰονος XXXIX. 1 p. 516. l. 47. Γ. Αἰλ. Ἀγαθημερος Φαναγεὺς VII. 22.
Agathemeris CXXXVI. 1, 10, p. 520. l. 2.
ἀγαθὸς CLVI. 4. CLVIII. 6. ἀγαθῇ τύχῃ II. 25, 34, 88, 99. IV. 1. V. 1. CLXI. 1. CLXII. 1. CLXIII. 1. CLXVI. 1. CLXX. 1. ἀγαθᾷ Τύχα III. 1. [Vid. Τύχα] ἀγαθῆς Τύχης ναός. Suid. (Ὁ)σίως ἀγα(θ)ῶ(ς) II. 1. p. 556. l. 30.
ἀγαθὸν ſubſtantivè III. 52. ἀγαθὸν, τὸ, τι ὄφελος. Suid. *emolumentum*. ἀγαθὸν πρᾶγμα οὐδείς H. Steph. Theſ. ex Demoſth.
ἄπο βελτιστα. II. 49. [Vid. ἀπὸ].
Ἀγαθοκλῆς .... I. 90. Agathocles archon. p. 153. l. 24. p. 442. l. 5.
Agathias citatus. p. 428. l. 14. p. 344. l. 55. p. 394. l. 14, 50. p. 428. l. 14, &c.
Agathoclea Ptolemæi meretrix p. 479. l. 14.
Agathyrſis leges cantari ſolitæ p. 124. l. 21. p. 129. l. 19. p. 397. l. 25.
Agathyrſus filius Æoli, Agathyrſæ urbis Siculæ conditor p. 380. l. 23. Ἀγαθύρνα. Stephan. Byz ex Polyb. Hæc urbs non *Agathyrſis* (uti apud Prideaux) ſed *Agathyrſa* vel *Agathyrſum* vocatur.
ἄγαλμα διοπετὲς p. 457. l. 42.
Agamedes p. 379. l. 28.
Agamemnon p. 302. l. 13. filiam immolat p. 252. l. 23.
Agameſtor archon p. 447. l. 25.
Aganippe fons p. 339. l. 2, 19.
Agariſta Hippocratis filia, Xanthippi uxor, Periclis mater p. 431. l. 28.
ἀγέλας ἐξορκίζειν p. 599. l. 48. p. 600. l. 4. *puerorum greges* Chiſh. μουσικῶν ἀγέλαι H. Steph. Theſ. ex Athen. ἀγέλαι *claſſes* ſive *decuriæ* Bud. ex Plut. Lycurg. De Cretenſium Agelis lege Strab. Lib. 10. p. 483.
ager. in agro L. 4. in fronte, in agro LXV. 15. p. 588. l. 38. in fr. in agr. XCVII. 7. CIV. 11.
agri Limites p. 507. l. 15. agri ſcripturarii ſive ſativi p. 178. l. 20. agri limitanei p. 179. l. 9.
agriculturam docuit Triptolemus p. 299. l. 33.
Ἀγήνορος I. 12. Agenor. p. 392. l. 21. Agenoridæ Cadmus & Phœnix p. 204. l. 10.
Ageſilaus p. 257. l. 36. p. 266. l. 42. Ageſilaï duo p. 267. l. 2.
Agis p. 257. l. 35.
ἄγιον πατέρα CLXXXIV. 3. p. 568. l. 42.
Agloſthenes p. 306. l. 8.
ἀγορᾷ II. 84.
ἀγοράζω. ἀγοράσας XVIII. 1. XIX. 2. ἠγόρασεν XX. 1. CLXXXIII. 5. ἀγοράζειν, ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τὸ ὠνεῖσθαι Heſych. Suid. ſic ἀγοράσαι *emere* Ariſtoph. Plut. Act. 4. Sc. 4. v. 26. & Matth. xxv. 9, &c.
ἀγορανόμοι (potiùs quàm ἀγορονόμοι, utì Prideaux) XXV. 6. ἀγορανόμος, δικαστὴς ὁ ἐν τῇ ἀγορᾷ νέμων τὸ δίκαιον Heſych. De hôc magiſtratu conſulendi ſunt Harpocration in Ἀγορανόμοι. Ariſtotel. in Republ. Athen. & Demoſth. contra Timocrat. *agoranomus*. Plaut. Capt. Act. 4. Sc. 2. v. 44. Curcul. Act. 2. Sc. 3. v. 6.
ago. agentibus CIV. 5. egi meſſes CXXXVI. 8.
Ἄγρα p. 408. l. 3, 10.
Agraulus p. 333. l. 26. p. 335. l. 45. p. 336. l. 1, 32, 33, 36, 37. p. 337. l. 1.
Agricolæ uterque avus p. 498. l. 22.
Agrippa (M.) vexillo cœruleo donatus p. 502. l. 43.
Agrœtas rerum Scythicarum Scriptor. p. 346. l. 29.
ἄγω. ἤγαγε τὸν ἀγῶνα I. 47. ἀγαγεῖν ἀγῶνας Diodor. lib. 1. p. 24. (Edit. 1604)
ἀγών. ἀγῶνα ἔθηκεν I. 18. ἔθηκε I. 36. ἀγὼν γυμνικὸς χρηματίτης ἐτέθη I. 53. ἀγὼν (στεφ)ανίτης I. 54. ἀγῶνα ἱερὸν X. 38. ἀγῶνας νικήσας VII. 5. Sic Sap. Solom. iv. 2. ἀγῶνα νικήσασα. περιελθὼν ἐν τοῖς ἀγῶσι CLVIII. 23.
ἀγω(νιζόμ)ενος II. 68. ἠγωνίσατο χορῷ I. 61. ὅσους [ſcil. ἀγῶνας] ἠγωνίσατο VII. 21. ἀγῶνα ἠγώνισμαι 2 Tim. iv. 7.
ἀγωνοθέτης X. 5. ἀρχῆς ὄνομα Ἀθήνησι. ὁ τὰ μουσικὰ ἀγωνίσματα διατιθέμενος Heſych. ὁ ἐν τοῖς σκηνικοῖς Suid. Agonotheta p. 520. l. 40.
ἀγωνοθετῶν Demoſth. de Coron. p. 330. [edit. 1607.]
ἀγωνοθεσία. ἠγωνοθέτει CLIII. 5. ἀγωνοθετοῦντες Thucyd. Lib. 3. p. 195. [edit. 1594.] Schol. τὸ ἀγῶνα διατιθέμενοι.
De Agonibus ſeu Certaminibus variis lege p. 179. uſque ad p. 183.
Agonum prœmia p. 49. l. 35, &c.
Agon Heſiodi & Homeri citatur p. 305. l. 58.

Adamus Bremenſis p. 103. l. 19. p. 490. l. 44.
('Αδει)μαντυ I. 71. Adimantus archon. p. 454. l. 27, 48.
ἀδιαπτώτως II. 101. quæ vox mox exponitur ὑπάρχοντα πλέρως δωρεὰν κ̀ ἀτέλειαν 102. p. 178. l. 12, &c. ἀδιαπτώτως, ὡς δηνάριον οὐδεὶς ἔδωκε Heſych. 'Αδιαπτώτως [Equit. Act. 1. Sc. 3. v. 68] ἀπολαύεται. Suid.
ἀδελφὸς XL. 9. ἀδελφῷ IX. 13. XI. 1, 2. ἀδελφῶν IX. 31. ἀδελφῆς IX. 46.
'Αδιαβηνικὸν (Σεπτίμιον Σευῆρον) CLXI. 6.
ἀδικήσαι οὐδένα II. 66, 76. ἀδίκημα, ὃ καὶ τις ἀδικήσῃ III. 50. Sic Levit. vi. 4. τὸ ἀδίκημα, ὃ ἠδίκησεν. ἀδικαῖς III. 46. Xenoph. Hellenic. l. 5. p. 563. [Edit. 1625.]
ἀδικημάτων III. 58, 63.
adimo. ademptum CXXXVII. 11.
adclamatio ſolennis p. 510. l. 11.
Admetus p. 381. l. 4, 11.
Admeta p. 298. l. 46.
adoratio barbara p. 193. l. 16.
adque (pro atque) LXXV. 13. Sic Gruter. CCXLVI. 3, &c.
Adraſtus p. 301. l. 28
Adraſtus, Eteoclus, & Amphiaraus p. 429. l. 37. p. 445. l. 44. p. 310. l. 2, 5.
Adrianus Antoninus CLXXX. 9. 'Αδριανῷ 'Αντωνίνῳ CLXXX. 15.
'Αδριανῷ VIII. 4, 10. X. 35. 'Αδριανῷ CLXVIII. 2. 'Αδριανὸν CLXII. 3. Hadrianus ter conſul p. 570. l. 44.
'Αδριάνεια VII. 6. 'Αδριάνεια 13, 16. p. 179. l. 40, &c. p. 180. l. 14. p. 181. l. 35, 50.
Adriani Olympia p. 523. l. 16, 17.
Adriano templum ſtructum p. 468. l. 38.
Adrianus imperator, archon. p. 333. l. 10. p. 341. l. 23. p. 357. l. 38, 39. ſuſtulit ἀνθρωποθυσίας p. 126. l. 29. mille myriadas uno die in Smyrnæorum civitatem impendit p. 186. l. 9. Adriani Δαμασκηνοῦ ἐξουσία p. 192. l. 5.
adſum. Quiſquis ades lector CXXXVII. 5.
adverſùs fecerit CIII. 6.
AE pro E p. 562. l. 49. poſtæriſque XCIX. 3. poſteriſque æorum XCVI. 6. æorum Gruter. DCIV. 10.
Et pro OE, macret CXXVII. 9.
-æs pro -æ. Areſcuſæs LXXXVI. 5. Fauſtinæs, Gruter. DC. 5. Hujuſmodi flexiones anomalas (uti & æternæs pro æternæ) in Gruterianis aliiſque inſcriptionibus frequentes imperitiæ imputare malo, cum Voſſio: cujus conſule Art. Gram. l. 4. c. 3.
æditui p. 186. l. 18. (Vide νεωκόρος.) æditum civitatum nomen abolitum p. 463. l. 38, 39.
ædituare p. 188. l. 4. æditumentes, Lucret. l. 6. æditimor. Gell. l. 12. c. 10.
ædium capacitatis æſtimatio p. 172. l. 8, &c.
ærarium imperiale p. 515. l. 43. duplex p. 497. l. 35. ærarii primus inventor p. 379. l. 11. ærarii præfectus p. 497. l. 38. p. 515. l. 41.
Ærodii (Petri) Lib. de Rebus Judicatis p. 157. l. 55.
Aeropas p. 436. l. 31.
ætatum diviſio, & varii gradus p. 484. l. 34. & p. 485. l. 1, &c.
ἀετὸς dictus Nilus ob celerem curſum p. 346. l. 24, 36.
Aëtidi CXXIII. 1.
'Αζωπειτῶν CLXIV. 7. p. 522. l. 27.
Ahraman p. 428. l. 6.
Athaliatas (Michael) p. 175. l. 1.
Athamas p. 376. l. 40. p. 377. l. 20.
Athenagoras citatus p. 336. l. 55. p. 337. l. 46.
'Αθηνᾶς 'Αρείας II. 60, 70. 'Αθηναίας Πολιάδος III. 78, 79. 'Αθήναια pro 'Αθηνᾶ p. 589. l. 10, 11, 14. 'Αθηναΐδος Σαμωνίαν p. 589. l. 50. 'Αθηναΐδος 'Ωλεγίαν, Πολιάδα p. 530. l. 50, 51. p. 510. l. 6.
Athenæa feſta p. 298. l. 12. p. 395. l. 32.
'Αθηνῶν I. 2, 3. 'Αθήνας I. 7. VII. 15. 'Αθήνησι I. 3, &c. 'Αθηνῶν δώδεκα πόλεις I. 35. p. 127. l. 8. p. 336. l. 18. Athenæ luſtratæ ob peſtem p. 250. l. 2. p. 430. l. 28. Athenis templum Apollinis, & Veneris p. 489. l. 26, 28. Athenæ Cranaæ p. 356. l. 9. Athenarum Reges I. 2, &c. Archontes I. 49, &c. p. 290, &c. p. 265. mœnia reſtaurata p. 287. l. 29.
'Αθηναῖος VII. 1. 'Αθηναῖοι I. 63, 68. 'Αθηναίων XXVII. 1. CLXXXI. 2. 'Αθηναίοις I. 60, 62, 68. 'Αθηναίους I. 18.
Athenienſes ab Athenâ ſeu Minervâ vocati, dicti antea Cecropidæ p. 205. l. 16. p. 395. l. 40.
Athenienſium tribus & δῆμοι p. 337. l. 37. p. 431. l. 9, 10. p. 484. l. 3. p. 356. l. 13. politia in civitates, quæ illis ſuberant, introducta p. 472. l. 44. pæderaſtia p. 483. l. 25, 50. chartæ publicæ ἐν Μητρῴῳ aſſervatæ p. 521. l. 21. legatio ad Philippum p. 155. l. 13. victoria duplex p. 229. l. 48. p. 273. l. 16. p. 434. l. 14. Sardenſis expeditio p. 270. l. 31. prœlia maritima & pedeſtria p. 272. l. 40. claſſis à Lyſandro oppreſſa p. 276. l. 55. factiones p. 430. l. 44.
'Αθήναιος nomen viri XXXVI. 3. 'Αθηναίου XXI. 1. p. 484. l. 18.
Athenæus Deipnoſophiſtarum author citatus p. 121. l. 35, 51. p. 122. l. 9, 26. p. 124. l. 49, &c.
'Αθήνιον XVI. 1.
Athletæ ante luctam oleo præmolliti p. 485. l. 29. civitate donati p. 525. l. 57.
Athlii filius Endymion p. 360. l. 23.
αι pro ει III. 27, 31, 52. p. 589. l. 52.
-αια & -αιν pro -α & -η; 'Αθηναΐν, ἀναΐκαΐν, Σεληναΐν p. 589. l. 10, 11.
Ajax LXXXIII. 1.
Ajax p. 372. l. 27. p. 431. l. 14.
Αἰγέως I. 33. Ægeus p. 134. p. 300. l. 42. p. 408. l. 25. p. 445. l. 25. ejus mors p. 249. l. 27.
Ægialeus p. 382. l. 10.
Ægialia p. 390. l. 33.
Αἰγινηταί p. 431. l. 11.
Ægimius p. 384. l. 33.
Αἰγινη I. 46.
Æginetarum inſula ſterilis p. 128. l. 17. p. 414. l. 19.
Ægineticum bellum p. 286. l. 51.
(Αἰ)γίδου I. 40.
Αἰγὸς ποταμοῖς I. 72. p. 131. l. 43. p. 275. l. 49.
Αἰγύπτῳ I. 14. IX. 84. p. 343. l. 46. p. 344. l. 1, &c. Ægypti nomen unde p. 204. l. 19. Ægypti pyramides p. 357. l. 21. obeliſci p. 395. l. 5. Ægyptiorum ſacerdotes p. 311. l. 36. clades in mari rubro p. 335. l. 17. Ægyptus rex p. 394. l. 11.
αἴδης. ᾄδας XL. 5.
αἰδίῳ ἐπιστάτει XX. 2.
Æzia ab Æzio appellata p. 366. l. 39.
Æetes rex Colchidis p. 380. l. 5.
Æthlius p. 347. l. 24, 25.
Αἰλ. 'Αγαθήμερος VII. 22. Αἰλ. Παίτω Αὐρηλιανῷ CLXXIII. 2.
Αἴλιος 'Ηρακλείδης XV. 2. Αἴλιος 'Επίκτητος XX. 1. Αἴλιος Μαρκιανὸς XXX. 24. Αἴλιος Σπέρατος CLXXIX. 12. Αἴλιος ——— CLXXX. 17. Αἰλίῳ 'Αδριανῷ 'Αντωνίνῳ 15. Ælius Adrianus Antoninus 9.
Αἰλία Φιλήτη XV. 4.
Æl. Pæderos LXX. 2. Ælii LXXIX. 6. Æli. 2.
Ælianus citatus p. 128. l. 7. p. 225. l. 9, 19. p. 228. l. 26, &c. Æliani locus corruptus & mutilus p. 230. l. 4. emendatus l. 10.
Ælius Dionyſius p. 375. l. 28.
Æmilia Helene LXXIX. 5.
Æmon, Æmonia p. 367. l. 39, 41.
Αἰνείας XXX. 23.
Æneæ regnum; obitus p. 268. l. 30, 35.
Æneas Αἰνειάς (non Æneis) Venus appellata p. 569. l. 33, &c.
Æolus, & ejus progenies p. 371. l. 47, 49. p. 372. l. 11, &c. Æolus ſecundus p. 380.
Æoles I. 13. ab אלישה p. 572. l. 3. Æolum coloniæ p. 382. l. 16. dialectus p. 391. l. 42.
Æolicum Digamma p. 516. l. 4. Æolia harmonia p. 399. l. 15, 16. Αἰολικὸς νόμος p. 401. l. 11.
Æpytus p. 387. l. 36.
αἰρεῖν II. 95. p. 556. l. 47. ὅλοι μὲν III. 52. ὁλοίμενοι p. 529. l. 14. ἐλόμενοι II 98. ἐλόμενοι paſſivè à Reineſio accipitur, rapti p. 517. l. 38. p. 589. l. 9.

Digitized by Google

αἱρεῖται II. 18. αἱρεῖται 5. αἵρεσιν 20. τῇ αἱρέσει (pro αἱρέσει) CLVI. 12. p. 563. l. 39. αἵρεσις, βούλησις, Heſych. *voluntas* p. 591. l. 13. Budæus (p 9. l. 33. edit. 1548.) citans Polyb. lib. prim. exponit αἵρεσις, γνώμη, *animus*, *voluntas*, *propoſitum*. H. Steph. in Theſ. notat αἵρεσιν idem valere ac προαίρεσιν, apud Demoſth. ἣν εἴχετε περὶ ὑμᾶς αἵρεσιν. Sed CLVI. 12. cum præpoſitione περὶ, ἔχων περὶ τὸ ἱερόν.

αἴρω. ἦρθαι II. 42.

Æropus p. 228. l. 16.

αἰσθανομαι II. 67, 76.

Æſimedes, decennalis archon p. 452. l. 3.

Æſon p. 381. l. 1.

Æſchines citatus p. 168. l. 38. p. 297. l. 10, 45, &c.
Æſchines philoſophus in Axiocho p. 351. l. 55. ſic in Edit. Prideaux. Sed typographus malè *Æſchinem* pro *Platone* ſubſtituit. Locus ibi citatus reperitur in Platon. Axioch. p. 367. l. 3. (Edit. Serran.)

Æſchylus archon Athenarum. Αἰσχύλου I. 48. p. 137. l. 23. p. 415. l. 11. p. 447. l. 27.

Αἰσχύλος ποιητὴς I. 63, 65, 74. Ejus natales, militia, certamen poeticum, mors p. 140, 141, 142, 146. p. 449. l 6, 28, 34 p. 450. l. 11. p 218. l. 10. p. 436. l. 47. p. 269. l. 18, 46. p. 270. l. 1. p. 271. l. 7. p. 277. l. 41. p. 278. l. 1. Æſchyli vitæ ſcriptor anonymus antiquus p. 218. l. 11. p. 573. l. 13. p. 578. l. 40.
Æſchylus citatus p. 127. l. 44, &c. Ejus Niobe p. 172. l. 20. Æſchyli Stanleiana editio laudata p. 537. l. 51.
Æſchyli filii p. 437. l. 18.

αἰτία. αἰτιώτων CLXXIX. 10.

αἰτιοι τούτων III. 44.

Αἰτνίων I. 69. cum ι inſerto, forſan per errorem marmorarii. (Αἰτν)ης p. 573. l. 11. Ætnæ eruptio p. 449. l. 45.

Ætolus p. 360. l. 24. ejus proles l. 34.
Ætoli p. 347. l. 5, 25.

αἰών. ἀπ' αἰῶνος VII. 4. p. 524. l. 22.

Ἀκαμαντὶς tribus p. 472. l. 5.

Acarnan p. 382. l. 4. Acarnanum mos p. 417. l. 22.

Acaſtus Nelei nepos p. 128. l. 9. Acaſtus Athenarum rex p. 254. l. 51. p. 255. l. 4. Acaſti filiæ p. 374. l. 23. p. 446. l. 53.

ἄκεσμα XXXIX. 2. ἀκέσματα, ἰάματα, Heſych. ἄκεσμα, *ſanatio*, *medela*, H. Steph. Theſ. ſed ſinè authore.

Aceſidorus author antiquiſſimus p. 207. l. 40. p. 247. l. 34.

Ἀκεσαμε XXXII. 1.

ἀκείνητον (pro ἀκίνητον) CLXXIX. 8.

accepit CXXXVII. 17.

Accius poeta p. 137. l. 7. p. 256. l. 7. p. 304. l. 11.

Ἀκλαγεντινος IX. 78. Quid ſignificet, non intelligo.

ἀκληρούχητοι II. 102. vox in vulgaribus lexicis non reperta. Κληρουχία H. Stephan. Theſ. ex Herodot. & Appian.

Acmon p. 503. l. 10.

ἀκολουθεῖ τοῖς μυστηρίοις CLXXX. 5.

ἀκολούθως τοῖς γεγραμμένοις II. 23. ἀκολούθως τοῖς —— 3 Ezr. vii. 6.

Acorintias LXXXVIII. 4.

Acriſius p. 297. l. 20. p. 361. l. 31. p. 365. l. 3.

Ἀκραι CLV. 31. Ἄκραι, Ἰαπυγίας πόλις Stephan. Byzant.

Acro in Horat. citatur p. 121. l. 25. p. 425. l. 51, &c.

act. CLXXX. 12.

Acrocorinthus p. 336. l. 31.

Ἀκταία tribus p. 333. l. 38.

Actæon p. 339. l. 1.

Ἀκταία I. 4. p. 235. l. 19. p. 333. l. 25. p. 334. l. 1. p. 335. l. 43.

Ἀκταίου I. 4. ſic dicta ab Actæo. Stephan. Byzant. ab Actæone, juxta Strabon. Lib. 9. (p. 397. Edit. 1620.) p. 235. l. 23.

ἀκταῖς I. 17. ἀκταῖς XL. 7.

Ἄκτια VII. 8. Actiacus agon p. 180. l. 34. p. 525. l. 43.

Ἄκτιος (Τι. Κλαύδιος) CLXXX. 18.

actuarius δημόσιος p. 521. l. 24.

Acume CII. 1.

ἄκυρος II. 43. ἀκύρους ποιεῖ λόγους, Prov. v. 7.

Acutiano CLXXX. 10.

ἀκώλυτον CLXVII. 5. Sap. Solom. vii. 22. ἀκώλυτος ἔξοδος Lucian. Tim. (p. 39. B. Edit. 1615.)

alæ Dardanorum CXXXV. 4. p. 494. l. 33. p. 495. l. 25. p. 496. l. 2, 3.

Alabandus (Ἀλάβανδα ἐκλήθη ἀπὸ Ἀλαβάνδου Steph. Byzant.) urbs Cariæ p. 176. l. 48. Alabandenſes ἱππικοὶ p. 468. l. 23. Vid. Not. Berkel. in Steph. Byzant.

Alalcomenæ, vicus in Bœotiâ, ab Alalcomene Minervæ (quæ indè Ἀλαλκομενηῒς dicta) educatrice p. 335. l. 28, 35. Ἀλαλκομεναὶ πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ τοῦ Ἀλαλκομενίως, ὃς καὶ ἔθρεψε τὴν Ἀθηνᾶν Ἀλαλκομενηΐδα, Steph. Byzant. Et Ἀλαλκομεναὶ κώμη, ἀπὸ Ἀλαλκομένους (leg. Ἀλαλκομενίας) ἀνδρὸς αὐτόχθονος· ὑπὸ τούτου δὲ Ἀθηνᾶν τραφῆναι λέγουσιν. Οἱ δὲ εἶναι καὶ τὴν Ἀλαλκομενίαν μίαν τῶν Ὠγύγου θυγατέρων φασίν. Pauſan. Bœotic. p. 593. l. 5.
Alalcomenius menſis apud Bœotos p 273. l. 31.

ἀλάμπετοι αὐδαι XL. 5. ἀλάμπετος non invenio in Lexicis, ſed ἀλαμπής. ἀλαμπὲς, τὸ μὴ λάμπον Heſych.

Alba Romæ metropolis p. 465. l 50.

Albaſpini (Gabriel) Obſervat. p. 185. l. 46.

Ἀλβιδία X. 25.

Ἀλβεινίανος (Λ. Λικίνιος) CLXXX. 18.

Albinus ultimus Britanniæ præfectus p 491. l. 48.

Albion, nunc Magna Britannia p. 156. l. 3.

album φρατρικὸν p. 484. l. 35.

Aldrichius (Henricus) p. 318. l. 9.

Aldus Manutius citatus p. 491. l. 56. Aldi Orthograph. p. 562. l. 31.

Ἀλεια VII. 18. p. 183. l. 3.

Alector p. 375. l. 12.

Alemanus. Vide Nicolaus.

Ἀλεξάνδρου CLXXXIII. 11.

Ἀλ(εξ)ανδρος I. 73. Ἀλέξανδρος II. 101. Ἀλεξάνδρου IX. 83.

Ἀλεξάνδρου XXVII. 1.

Alexander CV. 8. CLXXXV. Alexandro XCVI. 5. XCVIII. 5.

Alexander primus p. 277. l. 28. Alexander ſecundus p. 228. l. 18. Alexander Magnus p. 387. l. 31. de his tribus Alexandris p. 436. l. 8, &c. Alexandri Magni natales p. 442. l. 43. p. 451. l. 9. Alexander Smyrnam inſtaurat p. 478. l. 2.

Alexander Pheræus p. 228. l 43. p. 441. l. 43. p. 442. l. 29. p. 450. l. 55. p. 451. l. 5.

Alexander rex Corinthi p. 256. l. 44.

Ἀλεξανδρεωνίδος IX. 83. Ἀλεξανδρείας τῆς ἀπ' Αἰγύπτου 84. Stephanus Byzant. habet gentilia Ἀλεξανδρεὺς, Ἀλεξανδρεῖς, Ἀλεξανδρείτης, non Ἀλεξανδρεωνὶς: & urbes octodecim nomine Alexandriæ numerat.

Alexander Ætolus p. 370. l. 12.

Alexander rerum Phrygiarum ſcriptor vetuſtus p. 120. l. 41.

Alexander Aphrodiſienſis citatur p. 123. l. 41, &c. Ejus erratum p. 172. l. 26.

Alexander ab Alexandro citatur p. 342. l. 55. p. 506. l. 44, &c.

Alexander (Cardinalis) citatur p. 193. l. 1.

Alexandrinum Chronicon citatur p. 268. l. 22, 52, &c.

Aletes rex Corinthi p. 267. l. 39. p. 389. l. 6.

Althæmenes p. 387. l. 14.

ἁλιάδος ῥύμης p. 571. l. 52.

alienatio monumenti prohibita p. 508. l. 9 p. 523. l. 5.

ἀλειπτηρίῳ X. 17. ἀλειπτήριον 4. ἀλειπτήριον per diphthongum in Steph. Theſ. ex Polluce. Analogia utrumque poteſt admittere. ἀλοιφὰ, ἄλειμμα & Atticè ἀλήλιμμαι.

ἀλίσκω. ἥλω I. 39.

Ἀλεῖτα p. 156. l. 47.

Alcæus poëta p. 259. l. 38.

Alcæus archon p. 262. l. 30.

Alcamenes Lacedæmonis rex p. 256. l. 44.

Ἀλκα

Ἄλκα CLXXXIII. 1.
Alce, apud Gruter. DCCCCLXXXI. 7.
Ἀλ. . . . εις I. 58. p. 131. l. 4, 6. Ἀλκαεὺς Theſpidis; error p. 538. l. 36 p. 539. l. 12.
Alceſte Peliæ filia p. 381. l. 11.
Alciatus citatur p. 110. l. 29.
Alcibiades Homeri ſtudioſus p. 305. l. 37 p. 421. l. 28.
Alcidamas p. 171. l. 2.
Alcidamidas p. 388. l. 9.
Ἀλκιμάχῳ CLV. 28.
Alcippe p. 240. l. 15.
Alciſthenes archon p. 266. l. 40.
Alcmæon archon p. 447. l. 41, 43. p. 260. l. 26. p. 381. l. 41. p. 418. l. 32.
Alcmæonidæ Athenis pulſi p. 330. l. 41. p. 429. l. 20. p. 430. l. 3. p. 431. l. 2.
Alcman poëta citatus p. 370. l. 9, &c.
Alcoranus p. 176. l. 13, &c. & ejus Arabs Paraphraſtes; & exemplar vetuſtiſſimum Latinum p. 176. l. 15, 28.
Alcynoe, ſacerdos Argiva p. 298. l. 46.
ἀλκυονὶς XL. 8. ἀλκυὸν ὑποκοριστικῶς λέγε] ἀλκυονίς. Etymol. Hujus diminutivi exemplum alibi non invenio.
ἀλλὰ II. 4. ἀλλά γ XXV. 8.
ἀλλήλοις III. 5, 12. παρ' ἀλλήλου 38.
ἄλλον II. 43. ἄλλῳ 66, 76. ἄλλοι 35. III. 39. ἄλλα CLXXIX. 8. ἄλλων II. 46, 77. CLXXXI. 3. ἄλλοις II. 44. CLVI. 2. CLVII. 5. ἄλλως III. 37. ἄλλως I. 20.
Allariotæ p. 595. l. 2, 55.
Alman, quid in muſicâ p. 398. l. 10.
Aloeus p. 373. l. 27.
Alyattes p. 138. l. 37. p. 259. l 27. p. 262. l. 12. p. 307. l 40. p. 416. l. 47. p. 448. l. 16.
Ἀλυμαίῳ XI. 3.
ἄλυτον XVI. 4.
Alypius de Muſicâ p. 120. l. 15, &c. Ejus Codex MS. qui fuit Longolii p. 123. l. 5. alter in Biblioth. Merton. l. 8. & Bodleian. l. 9.
Alus, urbs p. 376. l. 56, 57. p. 377. l. 22. Ἄλος, &c. Steph. Byzant.
ἀλυτάρχῃ VIII. 15. De Alytarcharum officio p. 184. l. 2. p. 473, 474, 475, 476. p. 510. l. 32. Nomen derivatum vel ab ἀλύται p. 510, l. 37. vel ab ἀλύειν p. 473. l. 51. p. 510. l. 37.
Alphabetum Græcum quando completum p. 539. l. 48.
Alſen . . . . CXIX. 1.
Alſena LXXXIII. 1.
Alphonſus Portugalliæ rex p. 501. l. 21.
Alfonſi Caſtellæ regis juſſu Ptolemæus Hiſpanicè verſus p. 166. l. 19.
Ἀλωπεκαῖς Ariſtides & Socrates p. 484. l. 6.
Amazones p. 349. l. 1.
ἅμαξα. ἐξ ἀμάξης λέγειν p. 426. l. 28.
ἀμαρτωλῷ CLXXXIV. 3.
ἀμεπτῶς (pro ἀμέμπτως) XII. 5.
Ametor citharœdus p. 594. l. 42.
amico LXV. 10. LXXXIV. 6. à curâ amicorum XLIV. 5. p. 196. l. 23. amici Auguſtorum l. 28.
Ἀμίλλα XIII. 1.
Aminias archon p. 289. l. 38. Ἀμεινίας, Ἀμινίας, Arminias p. 578. l. 36, 39, 41.
Ammianus Marcellinus citatur p. 125. l. 16. p. 341. l. 32, &c.
Ammonius citatur p. 177. l. 32.
Ἄμων CLV. 17. CLVII. 10.
Amos propheta citatur p. 174. l. 7.
Ampelis XLIX. 2. Ampelidi LXXV. 2,
Amythaon p. 381. l. 15.
Ἀμυκλαΐδες p. 588. l. 43.
Amyclas p. 393. l. 16.
Amulius rex Latinorum p. 268. l. 54.
Amyntas rex Macedoniæ p. 228. l. 17. p. 436. l. 33. p. 461. l. 38.
Ἀμφιάνακτες p. 439. l. 27.
Amphiaraus p. 381. l. 33.
Ἀμφιθαλὴς p. 475. l. 1, &c.
Ἀ[μφι]κτύων I. 8. Ἀμφικτύον⊕ 10. Ἀμφικτύονας, Ἀμφικτύονες 9. Amphictyon rex Athenienſium p. 344. l. 13. p. 347. l. 17, 26. p. 359. l. 19. p 360. l. 16 p 444. l. 8 ejus concilium l. 13. Amphictyones p. 133. l. 41. p. 238. l. 24. p. 419. l. 22. Eorum nominis Etymologia p 365. l. 3. Eorum duces p. 260. l. 26. decreta p. 364. l. 6. concilia p. 297. l. 6, &c. p. 361. uſque ad p. 366. Amphictyonis ſacra in fano Cereris p. 117. l 49.
Amphilochus p. 382. l. 5.
Amphilochium (erratum pro *Archilochium*) p. 578. l. 7.
Amphitus p. 119. l. 51
ἀμφοτέρως II. 89. ἀμφοτέροις III. 60, 66, 74.
-αν pro -ασι, in tertiis pluralibus perfectorum perſonis: παρείληφαν II 38. p. 555. l. 51. ſic ἑώρακαν Deuter. xi. 7. λέξις ἡ ἐλήλυθαν τοῖς Ἀλεξανδρεῦσιν ἐλήλυθαν, Sext. Empir. p. 42. Edit. 1621.
ἂν δ' ἐξῇ II. 25, &c. ἂν χρήζῃ 57. ἂν Μίνως I. 34.
ἀναβάντες I. 80. ἀναβ(ῆ) 78.
ἀναθεσάμενα (pro ἀναθέμενος) III. 42. ἀναθησομένοις 39. ἀναθέντες 43]. & ſic mihi videtur legendum pro ἀγνάπτω p. 606. l. 5.
(ἀ)ναθέσθαι II. 93.]
ἀναιρεῖ ἱκέσιος CLXXIX. 6. ἱκέσιος ἀναιρεῖ idem videtur ſignificare, ac ἱκέσιος αἰτητὴς apud Phil. Vide H. Steph. Theſ. in ἱκέσιος.
ἀναγράψαι τὸ ψήφισμα εἰς στήλας II. 107. εἰς στήλην λιθίνην CLVI. 23. εἰς τὸ ἱερὸν CLVII. 7. CLVIII. 26. ἀναγράψαι δόγμα εἰς τὸ ἱερὸν Chiſhul. Antiq p. 113. l. 7. ἀναγράψαντα II. 85. ἀντίγραφα l. 1. ἀναγράψαντας II. 52. ἐν στήλαις 83. ἀναγεγράφθαι 108. ἀναγεγραμμένα εἰς στήλας 30. ἀναγράφειν 29. ἀναγράφουσι 53.
Mos ille inſtrumenta publica in columnas inſcribendi frequens apud antiquos: Sic Inſcript. Corcyr. in Diar. Ital. Montf. p. 421. l. 1. ἀντίγραφα ἀναγράψαι εἰς στήλας λιθίνας. Lege etiam H. Stephan. Theſ. in στήλη. Et Demoſth. p. 532. l. 27. (edit. 1607.) ἀναγραφῆναι ἐν στήλῃ λιθίνῃ, & 1 Maccab. iv. 27. καταγράψαι — καὶ θεῖναι ἐν στήλαις — τὸ ἀντίγραφον. Conſuetudo hujuſmodi columnas memoriæ gratiâ erigendi antiquiſſima; Geneſ. xxxi. 45, 48. Columnas omnium antiquiſſimas à Sethi poſteris erectas tradit Joſephus Antiquit. Lib. 1.
ἀναγραφαὶ τῶν ἱερονικῶν p. 179. l. 28.
ἀναγραφὴ Olympiadum Scaligerana p. 143. l. 1.
Anacreon p 429. l. 6. p. 417. l. 40. p. 433. l. 23.
(Ἀνα)ξαγόρας I. 76. p. 147. l. 7. p. 278. l. 7. p. 450. l. 17. Anaxagoræ prædictio p. 131. l. 45. p. 276. l. 7. Anaxagoras impietatis accuſatus p. 354. l. 30. compactus in carcerem, morti vix ereptus, in exilium miſſus p 276. l. 49.
Anaxagoras Argivorum rex p. 381. l. 22.
Ἀναξανδρίδης I. 82. p. 150. l. 48. p. 219. l. 33. p. 281. l. 2. p. 450. l. 40.
Anaxarchus poematum Homericorum corrector p. 305. l. 33.
Anaxilas Rhegii tyrannus p. 388. l. 9.
Anaximenes p. 228. l. 4. p. 297. l. 49.
ἀναπαράζειν p. 331. l. 29.
ἀναπλήθω. ἀνέπλησε νῆμα βιοτᾶς XL. 10.
ἀναπλῶν ναῦς contra Syntaxin p 576. l. 57.
ἀναρχία &c. p. 471. l. 21.
ἀνασ[τήσ]ασθαι II. 107. (ἀνασ)τήσαντες 83. ἀνέθηκεν ὁ δῆμος Γοργιππίδαν XXVIII. 5. Θεοδώρου —— καὶ οἱ . . . ἀντες —— ἀνέθηκαν Ἀπόλλωνι CLXXXI. 6. ἀνέθηκαν vel ἀνέστησαν ſubauditur p. 558. l. 8. p. 594. l. 22. Sic in Marmorib. XXVI, XXVII, XXIX, XXXIV. In quibus locis Accuſativus Perſonæ Græcus à Prideauxio per Dativum Latinum (IV. 13. *Aureliæ Fauſtæ* V, 8. *Heliodoro* XXVIII. 5. *poſuit Gerentidæ* ſubintelligendo ſcilicet *imaginem* aut *ſtatuam*) à Seldeno per Accuſativum, (XXIX. 1. *populus reginam*) vertitur. Non memini me legiſſe verba ἀνατιθέναι & ἀνιστάναι eo ſenſu juncta cum accuſativo perſonæ; ſed rei, utì apud Æſchin. contra Cteſ. αὐτῷ εἰκόνα χαλκῆν, & apud Herodot. ἀνέστησαν στήλας. Et Anthol. lib. 4. cap. 16. ἔστησεν Περίανδρος Ἀρίον⊕ εἰκόνα. Sed tamen apud Ariſtot. σταθῆναι ἐν ἀγορᾷ dicitur is, cujus ſtatua

ſtatua erigitur: & eâ ſignificatione apud Latinos *ſtare* Virgil. Eclog. 7. *v.* 32. *ponere* Horat. Carm. Lib. 4. Od. 8. *v.* 8.
Ἀνατολικὸν θέμα, Ἀνατολία, Ναῖολία, Natolia p. 463. l. 25, 26, 27.
ἀναφαίνω. τὰ μυστήρια ἀνέφηνε I. 28. Selden *edidit.* Prideaux. *exhibebat* p. 405. l. 40. ἀναφῆναι, φανερῶσαι Heſych. Illorum Myſteriorum celebrationem primus manifeſtam fecit, inſtituit. ἀναφαίνω *exhibeo,* *vide* H. Steph. Theſ. ex Lucian. teſte Budæo. Hic enim non ſignificationem obtinet, quæ apud Horat. Carm. Lib. 3. Od. 2. *v.* 26. —— *qui Cereris ſacrum vulgârit arcanæ.*
(ἀν)αφερόμενος, ἀνενεχθείσας II. 50. ἀνοίσουσι 25. ἀνοισούσας 22. ἀνενεγκοῦσαι 45. ἀνενεχθεῖσα 52. ἀνενεχθείσας 51. ἀνενέγκαι εἰς τὴν βουλὴν CLXXXII. 15. eo ſenſu quo ἀνήνεγκε περὶ τούτων εἰς τὴν σύγκλητον apud Plutarch. Camill. & *referre ad Senatum* apud Cicer. & alios.
Anglorum regis CXC. 16.
Andocides citatus p. 219. l. 43. p. 471. l. 49, &c.
Ἀνδρείαντα CLIII. 7.
Andreus Penei filius p. 376. l. 41.
Andreis dicta Orchomenus p. 379. l. 1.
Androgeos p. 298. l. 49. Ejus cædes, & ob eandem tributum Athenienſibus imperatum p. 248. l. 36. p. 406. l. 28. p. 301. l. 15.
Androclus p. 257. l. 6.
Andromacha CVI. 2.
Ἀνδρόγεων CLXX. 15, 16.
Andronicus (Livius) Comœdiæ novæ primus editor p. 421. l. 44.
Androtion citatur p. 299. l. 40.
ἀνήλωμα II. 58. pro ἀνάλωμα p. 555. l. 50.
ἀνὴρ CLVI. 4. ἀνδρὸς XXV 3. ἀνδρὶ CLXXIX. 9. CLXXXII. 7. ἄνδρα CLXXI. 4. ἄνδρες II. 47. ἀνδρῶν χορ. οἱ I. 61. ἀνδράσι CLIII. 10, 11. ἄνδρας II. 50. III. 55.
ἀνδρεῖον III. 38. p. 198. l. 54. p. 600. l. 9. ἀνδρεῖα feſta p. 456. l. 19. De Cretenſium Andreis lege Strab. lib. 10. p. 483.
Anthermus pictor p. 425. l. 35.
Anthes p. 385. l. 39.
Antheſterion menſis p. 166, l. 52. p. 167. l. 2.
Anthi Epitaphium carmen p. 517. l. 43.
Anthologia Græca citatur p. 305. l. 56. p. 589. l. 16. Ejus Manuſcriptus Codex p. 538. l 5.
Ἀνθεστηριῶνος IX. 54.
ἀνθρώπων III. 13.
ἀνθρωποθυσίαι in luſtrationibus p. 126. l. 21. p. 247. l. 12. p. 248. l. 7. p. 406. l. 36. p. 407. l. 22. ab Adriano imperatore ſublatæ p. 126. l. 29.
ἀνίκητος. ἀνικήτῳ CLXIV. 5.
Aniciæ LXX. 5.
anima. pro animâ germani ſui CXC. 3.
Ἀννιᾶνι CLII. 3. Sic quidem Selden & Prideaux. At reponendum eſt Ἀνύσιδι p. 520. l. 26. Plutarch. de Iſid. & Oſir.
ἀνίστημι. ἀνέστησεν Πανθεραιον XXV. 1. ἀναστησάντων τὴν τιμὴν CLXX. 14. Vid. ſuprà ἀνέθηκε.
Annæ Porphyrogennetæ Alexias citatur p. 175. l. 20.
Annaia LXXXV. 10. Annaio 2.
Annianus XLII. 2. Annitianus, Annianus p. 517. l. 25.
Annius L. 50. Ann l. 1, 5.
anno regni CXC. 5. vixit annos CIX. 3. CXXXIX. 10. vixit annis XLVIII. 2. LXV. 7. LXXXV. 3. Nota nomen temporis *quamdiu* ſignificantis exprimi per accuſativum & ablativum: imò & per utrumque caſum in eâdem clauſulâ; vixit annis —— menſes —— LII. 9. CXXVIII. 2.
an. LXXXVIII. 2. CXXV. 4. CXXVII. 3. ann. L. 6. LXIV. 3. LXXII. 3. LXXXI. 4. CVII. 4. CVIII. 4. CXXIX. 3.
anni Olympiadici initium diverſum p. 289. l. 49. annus Athenienſis lunâris p. 471. l. 17. anni naturales ſeu hierophantici, civiles ſeu populares; tropici ſeu aſtronomici; Lunares; Solares; ἰσόπλευροι p. 108. l. 22. p. 109. l. 28. p. 111. l. 3. annus Græcorum æquabilis minor p. 109. l. 54. Archontum anni Periodi Julianæ annis conciliati p. 111. l. 43. & p 112, 113. Anni ſummorum magiſtratuum nominibus ſignati p. 164. l. 1, &c.
annulorum ſeu ſigillorum uſus p. 177. l. 11, &c. annuli ſigillaritii l. 42.
Ἀντ'. Σεπτίμιος Πόπλιος VII. 1.
Antæi lucta cum Hercule, & ſepulchrum p. 499. l. 28, 32.
Ἀντιγόνης ἄρχοντος I. 78. p. 148. l. 7.
Ἀντίγονος CLV. 7. Ἀντιγόνου 51. Ἀντιγόνῳ 15.
ἀντίγραφον CLXXVI. 4. ἀντίγραφα II. 86. CLXXX. 6. ἀντιγράφων 2.
ἀντίδικον CLXXXIV. 4.
Anticyra, Ἀντίκυῤῥα p. 578. l. 12, 18. p. 418. l. 41.
ἀντιλαμβάνομαι. ἀντιλαβέσθαι πραγμάτων II. 5. p. 591. l. 15. ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων Herodian. lib. 2. (p. 43. l. 23. Edit. H. Steph.) & Plutarch. Romul.
Antilochus p. 374. l. 37, 38.
Antimacides architectus p. 357. l. 16.
Ἀντινοεία V. 8. Ἀντινόεια p. 558. l. 36.
Antinous ab Adriano conſecratus; & civitas ab illo vocata Ἀντινόεια p. 469. l. 18, 21. p. 183. l. 27.
Ἀντιοχίσσης IX. 54. XI. 5. Steph. Byzant. Ἀντιόχεια ——— τὸ ἐθνικὸν, Ἀντιοχεὺς καὶ Ἀντιόχειος καὶ Ἀντιοχὶς τὸ θηλυκόν. Sed non habet Ἀντιοχίσσα.
Ἀντίοχος II. 100. Ἀντιόχου 9. Antiochus Θεὸς p. 155. l. 30. p. 453. l. 32. Antiochus Epiphanes p. 351. l. 31. Antiochus Hierax p. 453. l. 35. Antiochus Magnus p. 455. l. 15.
Antiochus à Berenice occiſus p. 454. l. 1.
Antiochus Herculis filius p. 431. l. 14.
Ἀντίοχος IX. 56. Ἀντιόχου IX. 60. CLIII. 3.
Ἀντιπάτρου XI. 20, 21.
Ἀντιφάνου IX. 2, 55.
Antiphemus p. 385. l. 43.
Antiphon orator citatur p. 114. l. 34, &c.
Antiſtates architectus p. 357. l. 16.
Ἀντωνία X. 24.
Ἀντωνίου Πολέμωνος X. 35. M. Ἀντώνιος Κράτερος CLXXX. 18.
Antonius LXXV. 4, 10. Antoni 5, 10.
Antonius Auguſtinus citatur p. 491. l. 55.
Ἀντωνῖνος CLXXIX. 8. Ἀντωνῖνος (Αὐρ.) 12. Ἀντωνίνου (M. Αὐρ. Σεουήρου) CLXXII. 5. Ἀντωνίνῳ (T. Αἰλίῳ Ἀδριανῷ) CLXXX. 15. Antoninus (T. Aelius Adrianus) CLXXX. 9. Antonino 13. Antoninus Pius p. 585. l. 22.
Antonini itinerarium citatur p. 492. l. 27.
Anchariæ LXXV. 2. Ancharia apud Gruter. DCCXXIX. 12.
Anchimolius p. 429. l. 23.
(ἄνω γεγραμμένα) II. 81. ἄ(νωθεν χρόνοις) I. 1. p. 323. l. 8. ἐν τοῖς ἄνωθεν χρόνοις Demoſth. Philip. 3. p. 49. l. 1.
Ἀξίμιος XVI. 1.
ἄξιον CLXXIX. 9. ἀξίως τὴν αἱρέσεως χάριτας II. 18.
ἀξιώσει σωτῆρας II. 22. ἀξιώσας ἀποδέξασθαι 11. (p. 554. l. 28.) ἀξιωθεὶς ὑπὸ τῆς γερουσίας 19. ἀξιώσεις I. 34. non ἀξιώσειν p. 571. l. 2. pro quo forſan melius ἀξιώσεις p. 577. l. 3. ἀξιῶν, παρακαλῶν (i. e. *rogans*) ἢ ἄξιον ἡγούμενος (i. e. *dignum cenſens, approbans*) Heſych. ἔστε ὅσα ἀξιοῖς Eſth. v. 6. ἀξιοῖς, βούλει, προαιρῇ Heſych. Et cum infinitivo, ἀξιῶ ἀφελεῖν Eſth. viii. 3.
ἀξιολόγοις τιμαῖς II. 10. ἀξιολογώτατον πόλεμον Thucyd. lib. 1. initio.
ἀξιώματα σεμνοφόρα &c. p. 166. l. 5.
ἀξιωματικὸν σῦχο p. 165. l. 52.
Ἀοιδὴ una trium Muſarum p. 339. l. 47.
Aones à Cadmo victi p. 392. l. 23.
Ἀορατρίου p. 530. l. 48. Neſcio, annon (conjecturâ non tam audace quàm probabili) pro ΑΟΡΑΤΡΙΟΝ legi poſſit ΤΑΛΛΑΙΟΝ; cùm in hujuſmodi formulâ p. 600, 601. hoc Jovis epitheton reperiatur —— τὸν Ζῆνα τὸν Κρηταγενέα —— & mox —— καὶ τὸν Ζῆνα τὸν Ταλλαῖον.
Aoriſti temporis uſus frequens p. 554. l. 45. p. 578. l. 61. Aoriſto junctum Præſens p. 573. l. 33. Aoriſto

Græco Latinum Perfectum magis quàm Imperfectum reſpondet l. 14. Aoriſti ſecundi Medii ſignificatio p. 557. l. 47.
Ἀμίδιος XXX. 13.
AP. CV. 6. Urſat. in Comment. de not. Rom. AP. Appius.
ἀπαλλοτριοῦται CLXVII. 6, 9. ἀπαλλοτριοῦνται Sirac. xi. 34. ἀπαλλοτριοῦται & ἀπαλλοτρίωσις Ariſtot. Rhetor. I. cap. 20.
ἀπαλλοτριώσεως CLXVII. 11. Vide p. 567. l. 14.
Ἀπάλη XVII. 1. p. 581. l. 20.
Ἀπάμεια p. 464. l. 49.
Ἀπαμεὺς IX. 45, 49. Ἀπαμέως 51. Ἀπαμεῦς 66. Ἀπαμεωτίδος 47. Stephan. Byzant. habet Gentile maſculinum Ἀπαμεὺς, non fœmininum Ἀπαμεωτίς.
Ἀπαμεωτίδης IX. 50.
ἄπαις II. 38. ἀπαίτων 23, 89.
Apaturiorum feſtum p. 352. l. 16.
ἀπελευθέρωσις XXI. 3. CLXXXIII. 12. ἀπελεύθερος, ἐκ δούλου ἐλεύθερος Heſych. è ſervo libertus Terent. Andr. Act. 1. Sc. 1. v. 10.
Ἀπίλλα (τὰ) p. 594. l. 20.
Ἀπίλλου CLXXXIII. 2. mallem Ἀπελλοῦ ab Ἀπελλέως -ῆς, -έω -ῶ, quàm Ἀπίλλου ab Ἄπελλος.
ἀπήνη p. 536. l. 44.
Apidis cultus p. 392. l. 13.
Apio coronati victores p. 409. l. 46.
Ἀπίων IX. 43.
Apion hiſtoricus citatur p. 240. l. 46.
APL. (i. e. ut puto, *Aprilis*) CXC. 5.
ἀπὸ I. 2, 4, 47, 53. CLXXVII. 1. πρῶτος τῶν ἀπ' αἰῶνος VII. 4. p. 510. l. 11. οἱ ἀπ' αἰῶνος Gen. vi. 4. ἀπὸ τοῦ βελτίστου II. 49. Sic ἀπὸ τοῦ προφανοῦς Thucyd. lib. prim. p. 26. l. 8. ubi Schol. exp. προφανῶς, φανερῶς. & cum Subſtantivo, ἀπὸ σπουδῆς Homer. Ιλ. η'. v. 359. ubi Schol. ἐπιμελῶς. ἀφ' οὗ I. 3. ἀφ' οὗ II. 82. ἀφ' Ἡρακλέους I. 46.
Ἀποδαμεὺς XI. 6.
ἀποδείξῃ II. 87. ἀποδεῖξαι 24. ἀποδειξάτωσαν 78. ἀποδείχθωσαν 32. ἀποδειχθέντες 47, 81. ἀποδειχθησόμενοι 27. ἀποδειχθέντας πρεσβευταῖς 31. ἀποδείχθησαν κριταὶ Suſan. v. 5., ἀποδειχθεὶς Καῖσαρ Herodian. lib. 5. p. 123. l. 27.
ἀποδέξασθαι (cum Infinitivo εἶναι Vide p. 554. l. 35.) II. 12. ἀποδέξασθε 19.
ἀποδόντα II. 63. ἀποδόντων 39. ἀποδεδωκότας χάριτας 17. ἀποδιδόναι χάριτας 7. (ſic H. Steph. Theſ. ex Lyſiâ & Æſchine) ἀποδόντα τὰ τέλεα III. 25. & eo ſenſu Matth. xxii. 21.
ἀπόθετος νόμος p. 401. l. 83.
apotheoſis quibus conceſſa p. 155. l. 33, &c.
ἀποικίαν ἤγαγε I. 47. Vid. ἄγω.
Apocalypſis D. Johannis citata p. 461. l. 17, 50, 51, &c.
ἀποκαταστασις major p. 297. l. 4.
ἀποικεῖν εἰς ἀρχεῖον XVIII. 8. XXIII. 10. CLXVII. 14. ἀποκειμένης ἐν αὐτῷ (ἱερῷ) XXIII. 2. Ubi nota nomen loci conſtrui cum præpoſitione εἰς, & cum ἐν. Hoc quidem frequentius occurrit; ἀποκειμένην ἐν σουδαρίῳ Luc. xix. 20. Illud rarius, niſi cum nomine temporis; ἀπόκειται εἰς ὥραν, εἰς ἡμέραν Job xxxviii. 23.
ἀποκληρωθεῖσαι I. 16. H. Steph. Theſ. habet ἀποκληροῦσθαι in paſſivâ voce, *forte legi* vel *deligi*; ſed ſinè exemplo. ἀποκληροῦσαι activè apud Thucyd. lib. 8. p. 602. l. 1. ubi Schol. διὰ κλήρου ἀποκαθίστασαι.
ἀποκτείνας I. 36. ἀπέκτει(ναν) 59.
Apolauſtus LXXI. 3. Apolauſto LII. 2. Illud nomen apud Gruter.
ἀπολέγομαι. ἀ(πο)λεξομένους ἡμῖν II. 21. *qui nobiſcum tractarent*. Hæc illius verbi ſignificatio mihi videtur infrequentior: & præpoſitio ἀπὸ ſenſum potiùs privativum (H. Steph. Theſ. tom. 2. p. 615.) compoſitis inducit. Sic Heſych. ἀπολέγομαι, ἀπαγορεύω. Cujus ſignificationis exempla affert H. Steph. Theſ. & ἀπελέγετο τὴν ψυχὴν Ionæ iv. 9. *animum deſpondet*. Heſych. tamen habet etiam ἀπολέγει, διηγεῖται. & Bud. in Comment. p. 664. ἀπολέγω, *probo, declaro*, ex Philon. de Mund. Qui ſenſus huic Marmoris loco accommodari poſſit; *qui nobis declararent, annunciarent*. Denique (ſi quis adhuc reſtet ſcrupulus) cùm literæ Α & Δ non adeò abſimilem obtineant figuram, & eodem linearum numero conſtent, quid ſi pro ΑΠΟΛΕΓΗΣΟΜΕΝΟΥΣ legatur ΔΙΑΛΕΓΗΣΟΜΕΝΟΥΣ, ſuppletâ itidem per duas literas lacunâ? quæ conjectura non ita abs re eſſe cenſebitur, ſi conferatur locus in hoc eodem Marmore (l. 25.) ἀποίσοντας ——— καὶ ——— δι(α)λεγησομένους. Quod quidem verbum dativo jungitur, & de legatis dicitur; πρεσβείαν ἐκπέμποντες, ἥτις τῷ βασιλεῖ διαλέξεται Demoſth. Philip. iv. p. 56. l. 50. conſulatur etiam Herodian. lib. 3. p. 83. l. 16, 17.
ἀπολείπω. ἀπέλιπον III. 58. *exoleverunt (jura.)* ſive *defecerunt*. Verbi ἀπολείπειν in neutrâ ſignificatione exempla quære H. Steph. Theſ.
Apollinaris (Sidonius) citatur p. 510. l. 39, &c.
Ἀπολλιεὺς IX. 54.
Ἀπολλόδωρος CLVI. 26. Ἀπολλοδώρου IX. 12, 14, 15. CLV. 51.
Apollodori Bibliotheca citatur p. 127. l. 17. p. 204. l. 25, &c. Apollodori Chronicon. p. 169. l. 33.
Apollodoro p. 522. l. 37. *ſed* Artemidoro p. 523. l. 4.)
Apollodorus poeta Comicus p. 421. l. 39.
Apollodorus architectus p. 181. l. 24.
Ἀπολλοφάνους CLXXVIII. 2.
ἀπολλύμενα II. 90.
Ἀπόλλωνος II. 85. Ἀπόλλωνι XXVI. 8. XXVII. 8. CLXXXI. 6. (non Ἀπόλλωνι p. 571.) l. 40. τὸν Ἀπόλλω II. 61. Ἀπόλλω Ἀττικοὶ, ὡς Ἀπόλλωνα Phavorin. μὰ τὸν Ἀπόλλω Ariſtoph. Acharn. Act. 1. Sc. 2. v. 17. Apollinis attributa p. 489. l. 5, 26. Apollo Cyrrhæ dominus p. 342. l. 37. Didymeus p. 182. l. 55. p. 298. l. 21. p. 525. l. 21. *Μυστηγέτης* p. 340. l. 14. πατρῷος p. 337. l. 14. Delphicus p. 339. l. 3. Leucadius p. 417. l. 20. Ptous p. 377. l. 26. νόμιμος, aut potiùs νόμιος p. 124. l. 10. p. 397. l. 13. Πύθιος p. 530. l. 52. Actius p. 525. l. 43. Γρυνεὺς, Γρύνειος, Grynæus p. 556. l. 33. Apollinis Delphinii templum in Cnoſo p. 600. l. 40. (Ἀπόλλων ἐν πόντῳ ἐσάλατο δέμας δελφῖνι ἐοικὼς Homer. Hymn. in Apoll. v. 400.) Apollinis Delii templum in Delo p. 235. l. 7. p. 481. l. 12. p. 336. l. 26. Apollinis templum apud Mileſios p. 358. l. 22. in Pandis & in Grynæo II. 85. Perſæ & Galli Apollinis templum expilaturi ſaxis opprimuntur p. 341. l. 4. Apollinis cum Pythone certamen p. 419. l. 3. & ob cædem purgatio, l. 18. Pæanes, hymni in Apollinem p. 400. l. 9. Apollinis Iſmenii ſacerdos, puer p. 511. l. 52.
Ἀπολλώνιος IX. 75. Ἀπολλωνίου 6, 8, 29, 50. XXXVI. 2.
Apollonius CVI. 1.
Ἀπολλωνίας IX. 77. Ἀπολλωνίαι XXXIV. 2. Apolloniæ nomen apud Gruter. DCLXIX. 8.
Apollonia nomen urbis p. 594. l. 56. p. 299. l. 5. p. 402. l. 49.
Apollonii Argonautica citata p. 117. l. 41, &c.
Apollonii ἱστορία θαυμασία p. 149. l. 42.
Ἀπολλωνιάτης II. 21.
ἀποσκευαζομένοις II. 57. *iis, qui emittuntur*. Act. Apoſt. ii. 15. ἀποσκευασάμενοι, *collectis ſarcinis* ———, uti ſolent, qui miſſi aliquò proficiſcuntur.
ἀποστέλλῃ II. 55. ἀπόστειλαι 14. ἀπεστάλκασιν 20. ἀποσταλέντι 96. ἀποσταλῶσιν 105. ἀποσταλεὶς 99.
Apoſtolius (Michael) parœmiographus citatur p. 117. l. 48. p. 118. l. 53, &c.
Apoſtolorum Acta citantur p. 184. l. 34. p. 185. l. 17, &c. πρεσβύτερος. p. 511. l. 13.
ἀποταχθεῖσιν ὑπὸ τῆς φάλαγγος ἐπὶ τῆς φυλακῆς ——— II. 103. *qui ſelecti ſunt ab acie* ——— H. Steph. Theſ. ex Polyb. τοὺς εἰς τὰς φυλακὰς ἀποταχθέντας, ſive ἀφωρισμένους, 1 Macc. xi. 3. ἀπέταξε τὰς δυνάμεις φρουρὰν ἐν ἑκάστῃ πόλει.
ἀποτεθῆναι εἰς τὸ ἀρχεῖον CLXXVI. 4. ἀποτιθεμένοι, ἀποκειμένοι Euſtath. in Hom. p. 1046. l. 45. Sic ἀπόκειται εἰς ἀρχεῖον XVIII. 8.
ἀποτίνειν (pro ἀποτίνειν) CLXVII. 10. ἀποτεισάτω III. 27, 71. ἀποτεισάτωσαν 31, 43, 80.
Appellativa Nomina in Propria tranſeunt p. 119. l. 50. p. 120. l. 3.
Appianus citatur p. 154. l. 18. p. 155. l. 31, &c.

appre-

approximare verbum inſuetum p. 578. l. 52.
Appull. CIX. 1. Appuleius LXXXVI. 1, 3. Legitur apud Gruter. DLXXXIV. 2. SEXT APPVLEIVS MEMOR VIXIT ANN XX. iiſdem ferè verbis ac Oxon. CIX.
ἀπραγμοσύνην CLXXIX. 8. *ceſſationem à negotiis, vacationem.* ἀπραγμοσύνη occurrit in Ariſtoph. Nub. Act. 3. Sc. 3. v. 46. ſed aliâ ſignificatione. Et in Thucyd. lib. 1. p. 24. l. 12. ubi Schol. exp. ἀπραγ-ξία. At in hôc Marmore ſignificat non mollem inertiam, ſed honeſtam *omnium munerum vacationem* (Cicer. de Natur. Deor. lib. 1.) quâ donari ſolent, qui officiis publicis cum laude functi fuerunt.
April. (VI Idus) CLXXX. 12.
Aprilis (nomen viri) LXVII. 3.° LXXV. 6.
Aproniano CLXXXVIII. 9. p. 193. l. 24.
Apteras urbs p. 299. l. 4. Ἄπτερα, πόλις Κρήτης &c. Steph. Byzant.
Apuleius citatur p. 120. l. 43. p. 125. l. 21, &c.
ἀπωλείας (τῶν ὑπαρχόντων) II. 4.
Aquarii locum in Zodiaco Cecrops obtinuit p. 337. l. 38.
Aquileia civitas exciſa p. 276. l. 37.
ara votiva p. 490. l. 2, &c. aram ſacram CLXXXVIII. 6.
Arabs Paraphraſtes. *Vid.* Alcoran.
Arabia p. 343. l. 44. Arabes à Græcis Indi vocati p. 344. l. 30.
Ἀραβιανὸν (Σεπτίμιον Σευῆρον) CLXI. 5. Ἀραβικὸν p. 521. l. antep.
ἀρ(ας) CLXXXIV. 3. p. 568. l. 41. *diras.*
Aratus p. 305. l. 34. Aratus dux p. 362. l. 40.
Arati poetæ Editio Oxonienſis citatur p. 568. l. 57. p. 596. l. 23.
Argonautarum navigatio p. 248. l. 16. p. 377. l. 34.
Ἄργος VII. 8. Ἀργεῖος I 45.
Argos Pelaſgicum; Achaïcum p. 367. l. 35.
Argivorum reges p. 249. l. 8. p. 386. l. 38. p. 387. l. 24. p. 410. l. 24.
Argivæ Sacerdotes p. 298. l. 45.
ἀργύρεον CLV. 4. ἀργυρείῳ CLXVII. 12. ἀργυροῦν νόμισμα I. 46. argent(eo) vexillo CXXXV. 8. argentum à Gallis inventum p. 403. l. 30. argentei nummi à Phidone cuſi p. 414. l. 17.
Argyrippa condita p. 382. l. 24.
Areſcuſa LXXXVI. 2. Areſcuſæs 5. *Areſcuſa*, apud Gruter. DCI. 2. & maſculinum, *Areſcon* DCXXIV. 3.
Aretæus citatur p. 577. l. 40.
ἀρετῆς ἕνεκεν XXVI. 6. XXVII. 5. XXIX. 4. CLIII. 12. Sic Demoſth. de Coron. p. 330. l. 12.
ἀρετῆς μνημεῖον CLXXXII. 3.
Aretes Dyrrachinus p. 251. l. 13, 30.
Ἄρη II. 60, 70. Ἄρει I. 5. Accuſativus Ἄρη non tam frequens, quàm Ἄρην. Apud Ariſtophanem legi Ἄρη ſcribit H. Steph. Theſ. Ἄρην Hom. Ιλ. ε'. v. 909. Lucian. Jupit. Trag. p. 698. l. 32. Ἄρη (ni fallor) ſæpius apud poetas. Hom. Batrach. v. 256. Antholog. Append. p. 536. Edit. H. Steph.
Ἀρείας Ἀθηνᾶς II. 60, 70. Aram Ἀθηνᾶς Ἀρείας memorat Pauſan. Attic. p. 52. l. 15.
Ἄρειος πάγος I. 6. Ἀρείῳ πάγῳ 41. ubi notandum eſt Adjectivum Ἀρείῳ non convenire cum Dativo πάγῳ; niſi forſan erraverit marmorarius. Ἄρειος πάγος disjunctim vocibus, Pauſan. Attic. p. 52. & Etymolog. & Act. Apoſtol. Ἀρείου πάγου, c. xvii. v. 22. Ἀρείῳ πάγῳ Demoſth. in Ariſtocrat. p. 438. l. 20. Vocis Ἄρειος πάγος etymologia p. 575. l. 26.
Areopagus, & ejus curia; Areopagitæ p. 348, 349, 350, 351, 352, 353. 354. p. 117. l. 35. p. 236. l. 9. p. 296. l. 30. p. 332. l. 36.
Arimanius p. 428. l. 6.
Aringhus (Paulus) citatur p. 506 l. 47, &c.
Arionis fabula p. 439. l. 37.
Ariſtagoras p. 264. l. 29.
Ariſtæus pro Aſteio p. 281. l. 14.
Ariſtarchus p. 305. l. 2, 35.
Ἀριστείδης CLV. 41.
Ἀριστείδου ἄρχοντος I. 65. p. 332. l. 14. Ariſtides Ἀλωπεκῆς p. 484. l. 6.
Ariſtides Quintilianus muſicus citatur p. 123. l. 19. Ejus Codex MS. in Bibliothecis Magdalen. & Bodleian. Oxon. l. 20, 21.
Ariſto medicus p. 173. l. 21.
(Ἀριστογείτων I. 59. Ἀριστογείτονος 70. p. 274. l. 49. p. 332. l. 24. p. 428. l. 30. p. 434. l. 33. p. 449. l. 51. p. 456. l. 43.
Ἀριστοξένου IX. 57, 58.
Ἀριστόδημος CLIII. 2, 6. Ariſtodemus hiſtrio p. 521. l. 3.
Ariſtodemus Heraclidarum unus p. 265. l. 51. p. 386. l. 10. p. 387. l. 46. p. 388. l. 1.
Ἀριστοκλέους ἄρχοντος I. 51. p. 448. l. 17.
Ἀριστοκράτους ἄρχοντος I. 81.
Ariſtomachus p. 386. l. 6.
Ariſtomenes p. 388. l. 4.
Ariſtonicus Argivus p. 130. l. 9.
Ariſtoxenus muſicus citatur p. 130. l. 9, &c. Harmonica ejus opera; & tractatus de Tibiis, aliique, qui interciderunt p. 121. l. 35. Ejus nomi p. 122. l. 12.
Ariſtoteles citatur p. 109. l. 41. p. 168. l. 43. p. 123. l. 55, &c. Ariſtotelis ætas p. 132. l. 16. p. 442. l. 50. p. 443. l. 1. Ariſtotelis textus emendatus p. 219. l. 44.
Ariſtophanes citatur p. 109. l. 12. p. 169. l. 3, &c. Prolegomen. ad Ariſtophan. p. 423. l. 1, &c.
Ἀρίστωνος IX. 18.
Ariphon archon p. 447. l. 21.
Ἀρκαδίᾳ I. 31.
Arcas p. 299. l. 34. Arcadum victus p. 367. l. 2. ἀιθερ-ωθυρία p. 407. l. 30. pueri nomos muſicos edocti p. 122. l. 10.
Arcades, populi Cretenſes p. 594. l. 35, 49.
Arcadiana ala p. 496. l. 2.
area publica p. 515. l. 39. arcarius I. 34, 14.
arce (pro *arcæ*) XCIII. 6. ark LXXIX. 12.
arcus Titi p. 313. l. 8.
ἄρμα I. 18, 21.
ἁρμάτειος p. 124. l. 15.
Armachanus (Uſſer. Archiep.) citatur p. 467. l. 53. Ejus error p. 479. l. 21.
Armeniorum cœmeterium p. 523. l. 23. eccleſia Smyrnæ p. 532. l. 31.
Arminiæ in prælio Salaminio virtus p. 433. l. 1.
Ἁρμόδιος I. 59. Ἁρμοδίου 70. De Harmodio & Ariſtogitone vide priùs Ἀριστογείτων.
Arn. CXXIII. 2. ARN. in Urſat. Comment. exponitur *Arnienſis.* Ἄρνη, πόλις Βοιωτίας Steph. Byzant.
Arne Æoli filia p. 380. l. 13.
Arnobius citatur p. 176. l. 49. p. 177. l. 2, &c.
Ἀρόη p. 299. l. 33. πόλις Ἀχαΐας· λέγεται ἡ Πάτραι, Steph. Byzant.
ἁρπάσαι p. 589. l. 16.
ἁρπαγὴν κόρης I. 26.
ἄρρητα p. 600. l. 28.
ἀῤῥηφορίας feſtum. p. 298. l. 48. p. 337. l. 17.
Arria LXXVIII. 5.
Arrianus citatur p. 434. l. 52, &c. Arrian in Epictet. p. 164. l. 7, &c. Arriani Bithynica p. 575. l. 4.
arrideo cum Infinitivo; dura & rara Syntaxis p. 588. l. 33.
ἄρριχοι I. 55. p. 537. l. 16, &c. ἄρριχος, κόφινος ἢ ἀγ-γεῖον λύγινον Heſych.
Artaxerxis Mnemonis obitus p. 153. l. 14. Ἀρταξέρξης I. 89. p. 283. l. 2.
Artaxerxes Longimanus p. 223. l. 19. Artaxerxes Ochus p. 282. l. 40.
Ἀρταφέρνης p. 216. l. 18. p. 432. l. 31.
Ἀρτέμιδος II. 84. CLXX. 5. Ἀρτέμιδι XXVI. 8.
Ἀρτεμίδωρος IX. 38. XXIII. 6. Ἀρτεμιδώρου IX. 9, 21, 31, 32. XI. 15, 17. XXXII. 2. CLXVII. 1.
Artemidori Oneirocritica citantur p. 179. l. 35, &c.
Ἀρτεμισίου IX. 73.
Ἀρτεμισίῳ CLV. 4, 9, 22. Ἀρτεμίσιον 7. πόλις &c. Steph. Byzant. Φίλων Ἀρτεμίσιον αὐτὴν καλεῖ· ἴσως Δωρικῶς. Eſt etiam μὴν Ἀρτεμίσιος apud Suid. & Ἀρτεμισίῳ μηνὶ Corcyr. Inſcript. in Montfauc. Diar. Ital. p. 415. l. 25. Ἀρτεμισίου μηνὸς ibid. p. 417. l. 25. & p. 418. l. 6. De hôc menſe lege Galen. in Epidem. Hippocrat. lib. 1. p 347. l. 42. Edit. Baſil. 1538.
Artemiſii pugna p. 272. l. 40.

Artemon

Artemon citatur p. 130. l. 1.
Ἀρτεμισίας XI. 19.
Ἀρτεμίδα X. 21.
Articuli præpoſitivi repetitio venuſta & emphatica p. 593. l. 46.
ἄρυν ποιεῖν p. 299. l. 34.
Arundeliæ (Thomas) Comes laudatur p. 101. l. 7. p. 102. l. 6. p. 197. l. 24. p. 310. l. 8. p. 311. l. 21. p. 314. l. 15. Ejus nepos Henricus p. 310. l. 2, &c. Ejus inſignia ſtelæ in ipſius honorem ab Academiâ Oxon. poſitæ inſcripta p. 314. l. 14, 29.
ἀρχή. ἐξ ἀρχῆς *ab initio* II. 5. Johan. vi. 64. Sirac. xxxix. 31. Herodian. lib. 5. p. 110. l. 13. ἀρχὴν κατεχόντων *principatum obtinentium* I. 52. ἀρχαὶ *magiſtratus*. ἀρχαῖς CLXXI. 6. ἀρχὰς φιλοτίμως ἀνατελέσαντα XXV. 7. τῶν ἐν ἀρχαῖς ὄντων Herodian. lib. 2. p. 52. l. 33.
ἄρχομαι. ἀρξάμ(εν)ος I. 2. *incipiens*. ἄρχω. ἦρ(ξε) 48. *archontis munere functus eſt*. ἦρξε χαρὰν 1 Maccab. i. 4. ἦρξε Herodian. lib. 3. p. 72. l. 25.
ἄρχων, *præfectus*. ἄρχοντι II. 96, 99. ἄρχοντα 55.
ἄρχων, *munere archontis fungens*. ἄρχοντος XXVII. 7. l. 2, 49, 50, 51, 53, 54, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 65, 66, 67, 69, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 87, 90, 91, 93.
archontes annui, apud Athenienſes, Parios, Delios, & alios p. 117. l. 22, 24. p. 306. l. 25. p. 307. l. 8. p. 137. l. 46. p. 412. l. 41. perpetui, decennales, annui p. 332. l. 7, 8, 10, &c. archontum tres gradus. l. 15, 18, 21. eligendorum modus, locus; & electorum officia p. 332. l. 12, &c. eorum ætas p. 219. l. 4. archontes depoſiti p. 333. l. 2. reſtituti l. 4. archontis nomen omiſſum p. 286. l. 4. confuſa archontum recenſio p. 289. l. 16, &c. archontum nominibus anni inſigniri ſolebant p. 164. l. 3. p. 332. l. 3. ἀρχοντογραφία p. 306. l. 32. archontum quorundam recenſio p. 217. l. 48. p. 218. l. 5. eorum Catalogus juxta Lydiati ſeriem p. 290, 291, 292, 293, 294. eorum homonymia aliquando decipit p. 220. l. 50. archontum annorum ſitus uno anno prior in Chronico Marmoreo quàm apud Diodorum p. 283. l. 40.
ἀρχαιρεσίαι p. 471. l. 25.
Archander & Architeles p. 390. l. 37.
Ἀρχιδάμῳ I. 16. p. 118. l. 45.
ἀρχεῖον *curia*. III. 34, 36, 38. Eam ſignificationem profert Budæus (Comment. p. 132.) ex variis authoribus; Pauſan. Lacon. p. 179. l. 24. ἀρχεῖον *magiſtratus*. ἀρχείων II. 77. cujus exempla idem Bud. affert ex Ariſtot. & Plutarch. Denique ἀρχεῖον, *archivum* (Latina vox à Græcâ planè derivata) CLXVII. 14. CLXXVI. 5. XVIII. 10. ἀρχεῖα, ἔνθα οἱ δημόσιοι χάρ(ται) Heſych. H. Steph. Theſ. exp. *tabularia* ex Cicer. & Virgil. ἀρχείου XXIII. 11. p. 560. l. 13. p. 581. l. 53.
Ἀρχίλαος I. 76. p. 147. l. 21. p. 221. l. 56. p. 436. l. 28. p 227. l. 2, 3, &c. p. 256. l. 38. p. 257. l. 23. p. 278. l. 18. p. 450. l. 21.
Archemachus hiſtoricus p. 256. l. 15. p. 305. l. 7.
Archemorus p. 381. l. 6.
Ἀρχίας IX. 75.
Ἀρχίας Εὐαγόρου I. 47. p. 137. l. 23. p 128. l. 22. p. 258. l. 2. p. 391. l. 8. p. 214. l. 21 p. 447. l. 32.
Archias Ariſtæchmi filius à membrorum convulſione ſanatus p. 473. l. 11.
Ἀρχίδαμος CLII. 1.
ἀρχιερέως X. 45. CLIV. 5. p. 458. l. 55. p. 364. l. 23. ἀρχιερεὺς inter Smyrnæ ordines p. 521. l. 6. *Vide* Sacerdos.
ἀρχιέρεια X. 20. ἀρχιέρειαι IV. 13. p 457. l. 36, &c. Sacerdotes fœminæ non ſolis deabus miniſtrabant p. 579. l. 10.
Archilochus poeta p. 308. l. 23. p. 331. l. 9. p. 425. l. 26.
Archimedes p. 374. l. 14.
Ἀρχίππου XI. 22.
Archippus archon p. 446. l. 55.
Architectorum antiquorum, qui Athenis Jovi Olympio templum ſtruxerunt, nomina p. 357. l. 16.
Aſæi gigantes p. 459. l. 10.
Aſhmole (Elias) Antiquities of Berkſhire p. 582. l. 25.
Ἀσίας I. 56. IV. 3, 6. CLXVI. 2. οἰκονόμος Ἀσίας XVIII. 6. κοινὸν Ἀσίας VII. 10. *Vide* οἰκονόμος & κοινόν. In Inſcriptione quâdam (*Paul Ricaut*'s preſent State of the *Greek* Church, p. 78.) ἡ ἀρχιερεία τῆς Ἀσίας ναῶν τῶν ἐν Περγάμῳ.
Aſiæ nomen unde p. 346. l. 3, 4. p. 458. l. 41. p. 459, 460. Aſia Lydiana, Proconſularis, ἰδίως καλουμένη p. 461. l. 7, 11, 33. magna continens p. 462. l. 22. minor p. 463. l. 19. inferior, ſuperior p. 464. l. 18, 19. Aſia quid ſignificet in Marmore IV. p. 463. l. 31. Aſiæ Diœceſis p. 462. l. 34. ſeptem eccleſiæ p. 461. l. 17. Aſiæ civitates duodecim in Ionicâ migratione p. 412. l. 4.
Ἀσιάρχης X. 7. Ἀσιαρχῶν VI. 11. Aſiarchæ, & eorum munus p. 180. l. 51. p. 184, 185, 186. p. 189. l. 1. p. 511. l. 12.
Aſius magicus p. 459. l. 35. Aſius rex p. 460. l. 7.
Ἄσιοι λειμῶνες p. 460. l. 11. Aſias tribus l. 14.
Aſias cithara p. 398. l. 3, 4. Ἀσιάς, ἡ κιθάρα διὰ τὸ ἐν Ἀσίᾳ εὑρῆσθαι Heſych.
Aſima p. 106. l. 56.
Aſimedes archon p. 447. l. 50.
Aſcalaphus p. 377. l. 39. p. 379. l. 34.
Ἄσκητος XI. 18.
Ἀσκληπιῷ VIII. 14. Æſculapii natales, proles, cultus, templum p. 373. l. 45. p. 473. l. 4. hierophanta p. 513. l. 7.
Ἀσκλήπεια VII. 12, 15. p. 181. l. 26, 48. Aſclepiæa p. 525. l. 50. Ἀσκληπιεῖα, Ἀσκληπίεια καὶ Ἀσκλήπεια Pollux. lib. 1. cap. 32.
Ἀσκληπιάδη XIII. 2. Ἀσκληπιάδου 9. Ἀσκληπιάδης CLIV. 9.
Aſclepiades Alexander p. 232. l. 51.
Ἀσκλεπιεῖος IX. 45. legerem Ἀσκληπιεῖος, vel Ἀσκληπίειος.
Ἀσκλεπιακὴ X. 23. potiùs Ἀσκληπιακὰ p. 559. l. 1.
Aſconius citatur p. 502. l. 24, 36.
Aſcra urbs, & patria Heſiodi p. 339. l. 41. p. 373. l. 24.
Aſpaſia uxor Periclis p. 351. l. 30.
ἀσπίδα ἐξ Ἄργους VII. 8. p. 510. l. 18. p. 525. l. 33.
Aſpledon urbis Aſpledonis conditor p. 377. l. 38. Ἀσπληδὼν πόλις Φωκίδος &c. Steph. Byzant.
ἀστρῷ & πορφυρῷ Adjectiva maſculina Subſtantivo fœminino σελῶ junguntur p. 579. l. 52.
Aſſize-Towns p. 466. l. 32.
ἀσπασίως II. 40, 65. Hoc adverbium non reperio in Vulg. Lexic. Adjectivum ἀσπάσιος Iſocrat. Panegyr. (p. 62. l. penult. Edit. H. Steph.) ἀσπάσιοι, ἀθρόοι Heſych.
Ἀστ(ε)ι ἄρχοντος I. 83. p. 151. l. 7.
ἀστεῖον repone pro ἀρχεῖον p. 560. l. 12. XXIII. 11.
Aſterius p. 383. l. 23. Cretæ rex p. 392. l. 33.
Aſterope p. 345. l. 38.
Aſtrologorum quorundam nomina p. 162. l. 41. Hypodeigmata p. 161, 162. Sortes p. 160. Aſtrologi à Veſpaſiano Româ expulſi p. 469. l. 38.
(Ἀσ)τυάνακτος I. 3. p. 117. l. 19.
Ἀστυδάμας I. 83. poeta tragicus p. 151. l. 7, 9. p. 281. l. 9. p. 450. l. 42. Aſtydamæ duo p 440. l. 40.
Aſtyochus p. 380. l. 22.
Ἀστυφίλου ἄρχοντος I. 77. p. 147. l. 20. p 437. l. 35. idem qui Ariſtophilus p. 227. l. 49.
ἄσυλον ἱερὸν, πόλιν II. 12. p. 518. l. 6. ἄσυλον ἱερὸν H. Steph. Theſ. ex Philon. de Vit. Moſ. lib. 1. ἄσυλος τόπος 2 Maccab. iv. 33, 34. ἀσυλία ibid. iii. 12. ἀσυλία templi Neptuno ſacrati. p. 297. l. 28.
aſyli jus p. 156. l. 51. aſyla fana Smyrnæorum p. 157. l. 2. aſylæ urbes l. 14. Hoſpitaliorum & Templariorum aſyli jus p. 158. l. 9, 26. illud jus antiquatum p. 159. l. 25.
aſumpta (*pro* aſſumpta) CXC. 4.
ἀσφαλέστερον *tutius* II. 94.
Ἀσωπατῶν CLXIII. 6. Ἀζωπατῶν CLXIV. 6. p. 522. l. 27.

Atalanta p. 377. l. 25.
Atania LXI. 6. Ataniæ 2.
atavi CIII. 5.
(ἀτ)ελὴς III. 27. ἀτελία 22. ἀτελῆ, ἀδάπανα, ὡς ἐ-χοῦσα τελέσματα. Σοφοκλῆς Θυέστῃ Heſych. ἀτελεῖς (πολίτας,) ἀτελῆ βουλόμενοι Ariſtot. Oecon lib 2. c. 20.
ἀτέλειαι II. 102, 104. X. 38. CLVIII. 18. CLXXIX. 5. Herodian. lib. 2. p. 37. l. 24. ἀτελείη στρατηίης καὶ φόρου Herodot. (Edit. H. Steph. p. 1570.) p. 119. l. 42.
Atlas p. 345 l. 17. Atlanticus Oceanus l. 25.
Atreus Olympia inſtaurat. p. 135. l. 5. p. 250. l. 21.
Ἄτταλος XIX. 1. Ἀττάλου IX. 2.
Attalus Pergamenus p. 431. l. 15. p 461. l. 31.
Atthis Cranai filia p. 356. l. 10. à quâ Ἀτθὶς tribus l. 13.
Atticillæ LI. 6.
Ἀττικὸς XXIII. 5.
Atticus, cujus vitam ſcripſit Nepos p. 256. l. 22.
Attica in quatuor portiones diviſa p. 301. l. 2. dicta ab Atthide p. 356. l. 11. frugum ferax p. 334. l. 6. inundata p. 333. l. 44. Ejus reges ante Cecropem p. 334. l. 1.
Attica Æra p. 295, &c. Attica Chronologia p. 549, &c.
Attica Periodus Joſephi Scaligeri p. 113. l. 49. p. 114.
Attica Epocha Euſebio recentior, annis 26. p. 133. l. 12.
Augea p. 388. l. 25.
Augeas p. 360. l. 40.
augeo. auxiſſet cineres CXXXVI. 11.
Auctus LXXXII. 2. Aucti L. 1. Hoc proprium nomen frequens apud Gruter. DCLXXI. 11.
Augmentum. *Vide* Iones.
Auguſtus CLXXX. 9. Auguſtis XLIV. 9. Aug. CXXXV. 5, 8. CXL. 4. Auguſtorum liberto XCVI. 2. Aug. lib. XLIV. 3. LXXIV. 6. LXXVI. 5. LXXIX. 2, 6. LXXX. 2, 3. CXXXI. 2. Aug. L. LI. 7. Aug. vernæ LXXXVII. 2.
Auguſtus p. 367. l. 23. Nicopolin condit &c. p. 362. l. 31. p. 525. l. 44. Auguſto templum Lugduni, & Athenis poſitum p. 468. l. 35, 37. p. 357. l. 35.
Auguſtalis flamen p. 512. l. 1. Auguſtalium æditua civitates p. 463. l. 38, 39.
Αὐγούστα VII. 11. Auguſtalia ſive Σεβαστά p. 180. l. 29. p. 181. l. 13.
Auguſtinus Epiſcop. Hipp. p. 234. l. 42. citatur p. 133. l. 25. p. 237. l. 31, &c.
Auguſtinus Antonius citatur p. 185. l. 44. p. 187. l. 16, 40, &c.
aviæ LXI. 4.
Avicenna Arabs citatur p. 175. l. 23.
Avidius. *Vide* Nigrinus.
Ἀουίλλι XLI. 1. Q. Avillius *legitur apud* Reineſ. Syntagm.
Avlici XLI. 1. Hæc autem inſcriptio nunc in Marmore ſic ſe habet:
Q AVILI C F EANVINE SALVE
Quæ (utcunque corrupta) ſic reſtitui poteſt;
Q. AVILI. C. F. [ROMA]NE SALVE
vox [ROMA]NE non modò ex informium in marmore literarum ductu facilè eruitur, ſed etiam Græcâ voce ΡΩΜΑΙΕ confirmatur. Hanc emendationem viro erudiтiſſ. Chiſhullo me debere agnoſco.
Aulam regiam CXC. 1. quam in honorem S. S. Trinitatis Odda conſtrui juſſit p. 506. l. 12.
Aulis Ogygis filia; à quâ Aulis urbs Bœotiæ p. 335. l. 28, 31. Sed Steph. Byzant. Αὐλὶς πόλις Βοιωτίας κατὰ Χαλκίδα, εἰς ἣν ἠθροίσθησαν οἱ Ἕλληνες. Τρύφων δὲ τὸ αὐλισθῆναι —— βέλτιον ἀπὸ τοῦ Αὐλίδος τοῦ Εὐωνύμου, τοῦ Κηφισσοῦ. Sic etiam Euſtath. in Homer.
αὐλεῖς ἀρχοι Ἰάγνις I. 19. ηὔλησε [cum accuſativo (ἁρμονίας τῶν καλ)ουμένων] 20. αὐλητὴς CLIII. 9, 10, 14.
αὐλῳδία p. 308. l. 7. αὐλῳδικοί, αὐλητικοὶ νόμοι p. 401. l. 13, 15.
Αὐρ. Φαῦστος IV. 13. p. 457. l. 35. Κλ. Αὐρηλία X. 27.
Αὐρ. Στέφανον CLXVI. 7. Αὐρ. Πρόκλον CLXXI. 3. Αὐρ. Σώπαρον Ἀτταλιανὸν CLXXII. 4. Αὐρ. Ἀτταλιανὸς CLXXIX. 12.
Αὐρηλιανοῦ CLXXIII. 2.
Aurelianus p. 502. l. 25.
Aurelius LVI. 1. Aurelio XCVI. 2. CVII. 2.
Aurelius. *Vide* Victor.
Auriga, Heniochus p. 119. l. 50.
Auſonius citatur p. 192. l. 31. p 499. l. 52.
αὐτάρκως CLIII. 13.
authorum nomina ſuorum operum initio præfigi ſolita p. 116. l. 51.
αὐτοκράτορ Ἀντωνῖνος CLXXXII. 11. αὐτοκράτορα Ἀδριανὸν CLXVIII. 1. αὐτοκράτορα Καίσαρα, &c. CLXXX. 15. αὐτοκράτορα Καίσαρα &c. CLXI. 2. CLXII. 2. αὐτοκράτορσι Σευήρῳ καὶ Ἀντωνίνῳ CLXXIX. 1.
Autolycus p. 376. l. 28.
Αὐτόνομος CLV. 35. Nomen (niſi fallor) proprium.
αὐτονομίαν καὶ δημοκρατίαν II. 10, 65. ἐλευθέρας καὶ αὐτονόμου πόλεως Plutarch. de Gen. Socrat. p. 583. l. ult. αὐτονόμους Thucyd. lib. 5. p. 356. l. 9. ubi Schol. τοῖς καθ' αὑτοὺς νόμοις χρωμένους. ἐλευθέρους καὶ αὐτονόμους Demoſth. Halon. p. 33. l. 5. οἱ Ἕλληνες ἀντὶ δουλείας αὐτονομίαν ἔχοι Iſocrat. Evagor. p. 202. l. 42.
αὐτὸς ἀδικήσαι αὐτῶν αἴτιον II. 66. αὐτὸ XIX. 8. εἰς τὸ αὐτὸ πόλεις συνῴκισεν I. 35. αὐτῷ 26. II. 9. XXI. 5. αὐτῆς XIII. 13, 14 αὐτῇ 12. II. 25. αὐτῷ *illi* II. 19. *mihi ipſi* 69, 78. αὐτὸν 3. τὴν αὐτὴν 25. καὶ αὐτοὶ 18. αὐτῶν 14. αὐτοῖς 16. αὐτὰς 15. αὐτὰ III. 23. τὰ αὐτὰ 81. II 100.
ὑμῶν αὐτῶν &c. CLXXIX. 6. *non* ipſis (utì in Edit. Prideaux) *ſed* ipſum.
αὐτὸς cum Dativo II. 40. p. 555. l. 22.
αὐτόχθονος Ἀχαιῶν I. 4. αὐτόχθονες p. 368. l. 12. Iſocrat. Paneg. p. 45. l. 24. αὐτόχθων Jerem. xiv. 8. αὐτόχθονες, ἐγχώριος, πολίτης, γνήσιος Heſych. Αὐτόχθων tribus p. 333. l. 38.
auxiliares Rhæti p. 494. l. 29.
Auximi p. 344. l. 54.
Aphareus p. 373. l. 41.
ἀφέσιος Jupiter p. 575. l. 3. p. 338. l. 14.
ἄφετος dies, ἀναρχία p. 471. l. 1, 21. ἀφέτους ἡμέρας Pollue. lib. 1. cap. 5.
Aphidas rex Athenarum p. 446. l. 16.
ἀφικέσθαι I. 12. ἀφικομένη 23.
Afranius p. 503. l. 23.
Africa p 460. l. 4.
Africanus citatur p 119. l. 29. p. 227. l. 13, &c.
Ἀφροδίτης Στρατονικίδος II. 12, 83. Ἀφροδίτην Στρατονικίδα 70. Hanc jurant Smyrnæi, non Magneſii; Apollinem in Pandis, Magneſii, non Smyrnæi 60, 70. *Vide* Στρατονικὶς & Venus.
Ἀφροδίσιον IX. 74.
ἀφροδίσιον non mihi ullibi adhuc occurrit p. 588. l. 63.
Ἀθάνιος ἀλυτάρχης p. 474. l. 8.
Achæorum prætores, damiurgi vocati p. 520. l. 44.
ἀχάρνος, id eſt, ἄχαρνος p. 581. l. 34. Hanc vocem ἀχάρναξ H Steph. Theſ. affert ex Plutarch. Solon. p. 163. ſuæ editionis; quo in loco notat legi etiam ἀχαρνηστὸς, ſed minùs rectè.
Achilles p. 372. l. 27.
Ἀχαρνεῖς CLXXXI. 1. Ἀχάρνα, δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς ——— ὁ δημότης Ἀχαρνεύς Steph. Byzant. Ἀχαρναὶ, χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς, τῶν δήμων καλουμένων Thucyd. lib. 2. p. 113. l. 11.
Ἀχίερος athleta p. 570. l. 17.
Apſander archon p. 448 l. 1.
ἄψαυστοι τέκνων XL. 2. *non aſſecuti liberos.* Vox ἄψαυστος ſignificat non tantùm paſſivè *intactus*; utì σῶμα ὃ ἦν ἄψαυστον φόνου Thucyd. lib. 4. p. 318. l. 1. Sed etiam activè, *qui non tetigit*; utì in hôc Marmore; & πόδεσσιν ἄψαυστος Apollon. Argon. lib. 2. v. 113.
Ἀψεφίων ἄρχοντος I. 72. p. 145. l. 11. p. 289. l. 17. aut Aphepſion p. 150. l. 3.
Azeus p. 379. l. 20, 33.
Azoara Alcorani citatur p. 157. l. 50.

B.

B. Nota numeri VII. 7. X. 23. XXI. 1. τὸ Β'. CLXXX. 15, 16.
b *pro* v: bendere XCIII. 5. Multa hujus enallages exempla profert Dauſq. Orthogr. Tract. 2. Sect. 4. p. 40. Plurima etiam occurrunt apud Gruter.
β *pro Latino* v: Βεστῖνος X. 10. *Veſtinus* eſt proprium nomen apud Martial. Lib. 4. Epigr. 73. Νέρβαν CLXIV. 1. *Nervam.* Sed per υ, Νέρυα CLXII 3. ſic Νερούας Νερούαν Dion. Caſſ. (Edit. Hanov. 1606.) p. 769.
B *pro* bus: Libertabque XCI. 5. p. 561. l. 39.
B. M. *(bene merenti,* vel *bonæ* aut *beatæ memoriæ)* LIX. 5.
Bab. Joma p. 350. l. 48. Bab. Beracoth p. 364. l. 54.
Babylæ oſſa p. 341. l. 34.
Bæbius LXXVI. 8.
Bæticæ Provinc. CXXXV. 6.
Baiſius (Lazarus) citatur p. 118. l. 39.
Βάκχιος IX. 58, 66.
Bacchii τ̃ γέροντος Iſagoge muſica p. 123. l. 28.
Bacchis rex Corinthi, & Bacchiadæ p. 389. l. 12, 15.
Bacchus Lenæus p. 169. l. 21. Bacchus rectus p. 360. l. 9. Bacchi natales; ætas; ſacra p. 244. l. 12, 46, 54. columnæ p. 312. l. 40, 42. feſtum p. 537. l. 20. Bacchus Nyſæ dominus p. 342. l. 37. p. 343. l. 13, 14, 26. p. 344. l. 5. à Semacho exceptus p. 359. l. 26. p. 360. l. 1. *Vide* etiam Dionyſius, Liber. Bacchanalia. *Vide* Dionyſia. Baccharum mentio p. 343. l. 32.
Bacchylides p. 534. l. 10.
Baleria XCVI. 2. *puto, pro* Valeria.
βάλη XIII. 7. βληθῶναι 6. βληθῆναι] 11.
Balſamon citatur p. 171. l. 22. p. 174. l. 54, &c.
Banbrigius (Joannes) Aſtronomiæ & Mathematices Oxonii Profeſſor. p. 113. l. 19. p. 141. l. 4.
Barbaria unde dicta p. 500. l. 38. βάρβαροι p. 370. l. 36. p. 371. l. 27.
Βαρβιλλῆα VII. 14. p. 181. l. 41. p. 469. ll. 35. p. 525. l. 8.
Barbour (Ed.) carmen p. 319, 320, 321, 322.
Bardi poetæ, apud Gallos & Britannos p. 125. l. 13.
Barclaius (Gulielmus) citatur p. 171. l. 4.
Baronii Annales citantur p. 349. l. 57, &c.
βασιλεὺς I. 57. II. 1, 6. βασιλέως 13, 24. (61. *Vide* τύχη) XXVI. 2. XXIX. 2, 3. βασιλεῖ II. 15. βασιλέα CLVIII. 5. βασιλέων II. 85. βασιλεῖς 11.
βασιλιστὰς XXVI. 3. βασιλιστῶν XXIX. 1. Hæc vox à Phrynicho (pag. 36.) repudiatur, utpote nulli antiquo authori nota. Hœſchelius tamen in not. ad Phrynich. authores neutiquam ignobiles illâ uſos allegat.
βασιλεὺς rex Sacrorum p. 184. l. 48.
βασιλεῖς, ἄρχοντες ἐπώνυμοι p. 255. l. 35. βασιλεὺς, ἄρχων p. 332. l. 18. p. 352. l. 26.
βασιλείαν συναυξων II. 89.
βασιλικοῦ II. 106, 107. βασιλικὸν hìc ſignificat *fiſcum regium* 1 Maccab. 2iii. 15. & 2 Maccab. iii. 13. Significatio frequentior in Vulgat. Lexicogr. *regia domus* Eſth. ii. 9.
βασιλικὸν Νεμέσεως *templum* X 5, 11. βασιλικὸν propie *regium palatium,* Δομιτιανοῦ βασιλικὸν Plut. Public. p. 105. l. 13. Sic *Baſilica* apud Latinos ſignificat *regiam;* ſed ab Eccleſiaſticis ſcriptoribus ad *ædes ſacras & templa* transfertur.
βασιλεύω I. 64, 85. ἐβασίλευσαν 13. cum genitivo, Μακεδόνων βασιλεύει 89. ἐβασίλευε 74. Ἀθηνῶν ἐβασίλευσε 3. βασιλεύσαντος 2. βασιλεύοντος 6. ἐβασίλευσε (Φιλ.)αῖτος 11. Πέρσαι 59. cum præpoſitione ἐν, ἐν Λυκωρείᾳ 4. ἐν Θερμοπύλαις 8. βασιλεύσει ὑμῶν 1 Reg. xi. 12. ἐβασίλευε τ̃ τόπου Herodian. lib. 3. p. 58. l. 32. ἐβασίλευσεν ἐν Ἱερουσαλὴμ 3 Reg. xiv. 21.
βασιλεύω & verba imperandi rarò regunt Dativum, niſi apud poëtas p. 416. l. 42. ſic H. Steph. Theſ.
Baſilicon Eclogæ citantur p. 171. l. 25, &c.
Βάσσος X. 4. C. 1. Baſſus p. 511. l. 7. Baſſo LXV. 10.
Βάσσης CLXX. 8. Baſſa LII. 6.
Battabaces Sacerdos p. 511. l. 36.
Battus Cyrenarum conditor p. 388. l. 31.
Battuta apud Italos, tempus muſicum p. 402. l. 25.
βεβαιόω. ἐβεβαίωσεν τὸ δῆμος τ̃ αὐτονομίας II. 10.
Becmannus citatur p. 459. l. 51.
Beda citatur p. 348. not. r. Bedæ exemplar MS. p. 116. l. 31.
Beduellus (Gulielmus) citatur p. 176. l. 24.
Βεῖος XXX. 28.
Beli & Draconis hiſtoriola citatur p. 177. l. 15. Beli Babylonici ædes p. 358. l. 37.
Belleniæ LVII 2. p. 561. l. 9.
Bellerophon p. 300. l. 44. Bellerophontes p. 378. l. 28.
bello Dacico CXXXV. 6. bellum Thebanum p. 451. l. 18, 24. Meſſenium ſecundum p. 452. l. 19.
bendere XCIII. 5. *Vide prius* b pro *v.*
Bened. LXXVI. 3.
Beneficiarius conſulis p. 523. l. 46. B. F. COS. Gruter. LXVI. 10. De his beneficiariis lege Syntagm. Reineſ. p. 524. l. 5.
Beneventum conditum p. 382. l. 26.
B. M. LVIII. 6. LIX. 5. LXIV. 5. LXXIII. 6. LXXXIV. 7. CIV. 10.
ben. mer. LXIII. 3. bene merenti LV. 5. LXII. 4. LXV. 5. LXVI. 5. LXVIII. 9. LXX. 5. LXXII. 3. LXXX. 8. LXXXIX. 2. XC. 4. XCVI. 4.
bene merentibus LXI 5. bene meritæ de ſe LXXV. 8.
Benjamin (Ben. Jon) Itinerar. mendacium ridiculum p. 107. l. 2.
Bentleius πρατευόμενος p. 571. l. 23. p. 578. l. 49. Ejus Not. in Phalarid. p. 533. uſque ad p. 541. diſſertatio in Malal. p. 539. l. 56. diſſentit à Chronico Marmore p. 533. l. 35. à Seldeno, Palmerio, Pearſono, Marſhamo, & aliis p. 536. l. 5, &c.
Berenice Ptolemæi filia p. 453. l. 38. p. 479. l. 13.
Bernardus (Edvardus) Profeſſor Oxonienſis p. 526. l. 32. p. 538. l. 6.
Beſio CXXXV. 1. —— Betviniano CXXXV. 1. p. 493. l. 36.
Βεστῖνος. *Vide priùs* B pro *v.*
Betutia CVI. 6. Betucia, apud Gruter. DCLXXIII. 1.
βῆμα tribunal Areopagitarum p. 350. l. 41. βῆμα —— ἐν Ἀρείῳ πάγῳ Heſych.
Βηρύτιος CLI. 2. Hoc Marmor memoratur in Not. Steph. Byzant. ad Voc. Βηρυτός.
Bianchini p. 541. l. 18.
Bias Amythaonis filius p. 381. l. 16.
bibliotheca Ptolemæi p. 232. l. 6. p. 312. l. 6. Bodleiana p. 123. l. 8. p. 344. l. 44. Colleg. Omn. Animar. p. 113. l. 22. Corporis Chriſti p. 166 l. 6. Magdalen. Oxon p. 123. l. 21. Merton p. 123. l. 7. Cantuar. Archiep. p. 113. l. 19. Cottoniana p. 116. l. 31. p. 173. l. 1. Pocockiana p. 501. l. 42. Collegii Fuxenſis Tholoſæ p. 224. l. 24.
biforis cantus Phrygius p. 120. l. ult.
biceps, bivertex, bicornis Parnaſſus p. 342. l. 18.
Bilegh in agro Eſſexiano p 522. l. 37. p. 523. l. 8.
βίον σημειοῖς CLXXI. 5. τ̃ ἐν λόγοις σοφιχῶ βίον CLXXIX. 3.
βιώσας, ἔτη βιοὺς I. 73, 82. βιώσας 74, 78, 88. ἔτη βιοὺς Æſchin. contra Cteſiphont. (Demoſth. Edit. 1607.) p. 301. l. 55 βιωσιμος Sapient. c. 12. v. 23.
βιωτὰς τέρμα XL. 10.
Βίοτος (nomen proprium) XI. 16.
Blancanus (Joſephus) citatur p. 138. l. 32.
Boetius citatur p. 121. l. 51. p. 122. l. 6, &c.
βοηθείαν II. 68, 77. An erravit marmorarius aut typographus? & reponendum eſt βοήθειαν? p. 555. l. 24.
Βοιώτιος νόμος p. 401. l. 11.
Bœotiæ & Bœotorum nomen unde p. 360. l. 22. p. 380. l. 16, 34.
Bonæ deæ Veneri XLII. 1. p. 517. l. 17, 20.
Bongarſius in Trog. Juſtin. citatur p. 263. l. 46.
βουλὴ κρατίστη IV. 2. CLXXI. 2. *ſenatus.* βουλῆς II. 30. non βουλεῖς p. 593. l. 34. βουλὴν CLVI. 24 CLVII. 8. CLXXXII. 16. βουλῆς παρέσης CLV. 5, 10, 18. βουλὴ γερόντων Homer. Iλ. α'. v. —— γέροντα, ὡς καλοῦσιν οἱ Κρῆτες βουλὴν Ariſtot. Politic. lib. 2. c. 10.
Sic

Sic βυλῆς Herodian. lib. 1. (p 9. l. 9.) ſæpius cum voce συ[γ]κλήτου, βυλῆς συ[γ]κλήτου Id. p. 2. l. 37. ἡ βυλὴ κ̀ ὁ δῆμος CLXI. 7. CLXX. 2. τῆ βυλῆς κ̀ τ͂ δήμου II. 52, 86. τὴν βυλὴν κ̀ τ͂ δῆμον CLVIII. 22. τῇ βυλῇ κ̀ τῷ δήμῳ CLVI. 1, 10. Sic Demoſth. Liter. Philip. p. 61. l. 46. & contra Cteſip. p. 324. l. 50.
βυλὰ πο[γ]ζουσίων p. 470. l. 20.
βύλη[ς]) XIII. 9. βυλων[ς]) 16. βυλομβρίωι III. 48. βυλομβρίων 52. (ω pro υ) p. 599. l. 43.
βυλδιομβρίοις (non βυλωομβρίοις) III. 74. p. 510. l. 3. lege potiùs βυλδιομβρίοις: utì βυλδιομβρίοις p. 589. l. 52. (ω pro υ).
βυλευτοῦ VIII. 6. XIX. 9. (p. 470. l. 4.) βυλευτὴς Marc. xv. 43. βασιλέων βυλευτῶν γῆς Job. iii. 14. Areopagitæ vocantur βυλευταὶ Lucian. de Gymnaſ. p. 794. l. 27. Harpocrat. (ad voc. βυλεία) citat βυλευτὰς ex Ariſtoph. Theſmoph. (pag. 809. Edit. 1607. lin. 12.)
βυλευτήριον CLVI. 25. CLVII. 8. CLVIII. 28. βυλευτηρίῳ X. 12. 1 Maccab. viii. 15.——*curiâ—quem locum buleuterium vocant*, Cicer. 4. Verr. 35. (Edit. Steph. fol.)
bove ſignati nummi p. 414. l. 34.
Bochartus citatur p. 378. l. 56. p. 342. l. 11, &c. Bochartus conjecturis nimis indulget p. 330. l. 16. ejus error p. 339. l. 37.
Braduâ coſ. CLXXXVIII. 9. p. 193. l. 24.
Brerewoodus citatur p. 414. l. 27.
Brig. CLXXXVII. 1. Brigantes p. 492. l. 16. Brigantum dea Nympha p. 193. l. 8. p. 526. l. 47.
Brietius (Philippus) citatur. p. 433. l. 42, &c.
Briſſonius citatur p. 171. l. 4, &c.
Brittan. CIV. 4. Britannia in provinciam redacta p. 497. l. 12. in duas præfecturas diviſa p. 491. l. 41. p. 584. l. 44. per proprætorem adminiſtrata p. 503. l. 42. Albion, Britannia Magna p. 156. l. 3. Britanni veteres montes & fluvios colebant p. 193. l. 13.
βροντῶν Jupiter p. 490. l. 39. Ζεῦ βροντῶν Orph. Hymn. in Jov. *v*. 9.
a broich, quid in Muſicâ p. 401. l. 42.
Βρυττίῳ Πραίσεντι CLXXX. 15. Brutius Præſens p. 505. l. 13.
Bryennius citatur p. 398. l. 33, &c. Ejus textus depravatus emendatur p. 399. l. 44.
Brutus p. 434. l. 41.
Budæus citatur p. 466. l. 56. p. 554. l. 37, &c.
Byzantium p. 390. l. 8. ei libertas adempta p. 522. l. 12. Byzantina hiſtoria citatur p. 344. l. 54, &c.
Bulialdus (Iſmael) p. 522. l. 11, &c.
Bupalus pictor p. 425. l. 35.
Bura urbs p. 220. l. 4. p. 281. l. 23.
Byrſa arx Carthaginis p. 336. l. 22.
Burtoni Comment. in Antonin. Itiner. citatur p. 492. l. 52, 58.
Buxtorf. Lexic. citatur p. 459. l. 53, 55.
βωμὸς CLXXIII. 1. βωμὸν II. 84. VIII. 20.

Γ. G.

Γ. (id eſt Γαΐος) VII. 1, 22. VIII. 6, 11. XXX. 8. Γ'. nota numeri V. 3. VII. 8, 9. XV. 10. CLXVI. 3.
F. XXX. 13. Digamma Æolicum p. 516 l. 4.
γ finalis (in veteribus marmorum inſcriptionibus)
pro ν, ante initiales γ, κ, χ: τὸγ γεγραμμένων II. 25. τὸγ γεγραφ[ό]… 47, 48, 49, 50. ἐγ Γεννίῳ 85. Ἀμφιλόχογ γαῖα Inſcript. Corcyr. apud Montf. Diar. Ital. p. 423. l. 12. ἰχθυγ κ̀ II. 16, 40. τογ καλείσαν 21. πόλεγ κ̀ 46. τὸγ κ̀ 42, 49, 64, 72. μὴγ καταλοχισμὸς 45. ἄγ κ̀ 53. τὸγ κλειδῶν 56. ἐγ Κυθίλαις I. 19. ἂγ χρήσῃ I. 53. τὸγ χρόνου 16, 62, 72. ſed τ͂ χρόνου 38. ubi forſan ſcribendum eſt τὸγ —utì in reliquis.
pro ν, ante initiales δ, λ, μ: ἐγ τ͂ II. 21. ἐγ Λυκαρείας I. 7. ἐγ Μιλυλάνης I. 21. ἐγ Μαλθυρίας II. 31. (ſed ἐν Μαλθυρίας 57, 73, 81, 106, 108. ubi forſan ſcribendum eſt ἐγ.) p. 120. l. 25.
Γαζαῖος IX. 55. Hoc gentile non habet Steph. Byzant. in Γάζα.
Gaza (Theodorus) citatur p. 115. l. 17. p. 166. l. 41. in corruptum Ariſtotelis exemplar incidit p. 109. l. 45.
γαμογραφος p. 569. l. 20. nullibi mihi occurrit hæc lectio.
Gaillius (Andreas) juriſconſultus citatur p. 171. l. 40.
Γαΐος XIX. 2. XXVI, 5. Γαΐου XIX. 1. XXVI. 5. XLI. 1. Γαΐου CLXXX. 4.
Gale (Rogerus) Arm. p. 579. l. 28.
Galenus citatur p 155. l. 45. p. 168. l. 29, &c.
Galer. XLV. 2. Galerius primipilus p. 491. l. 51.
Galli argentum elaborare diſcunt p. 403. l. 30.
Gallienus imperator, archon p. 333. l. 10.
Gambacurta (Petrus) citatur p. 157. l. 44. p. 158. l. 5.
Γα(μη)λιῶνος CLV. 10. p. 563. l. 30.
γαὶς CLXXXII. 6.
Gaſſendus citatur p. 313. l. 50, 57. p. 316. l. 18, 60.
Gaudentius citatur. Ejus codex MS. in Bodleian. & Merton. biblioth. p. 123. l. 8, 9, 11.
Gaurici additiones ad calcem Almageſti citantur p. 116. l. 12.
(Γέλ)ας τ͂ (Σι)κελίας I. 75. p. 573. l. 11. Gelam condidit Antiphemus p. 385. l. 45.
Gelanor p. 298. l. 40. p. 394. l 3.
Gellius (Aulus *vel* Agellius) citatur p. 129. l. 36. p. 137. l. 8. p. 256. l. 6. p. 421. l. 57, &c.
(Γέ)λων I. 69. p. 143. l. 28. p. 144. l. 12. p. 217. l. 32, 38. p. 258. l. 33. p. 271. l. 36. p. 230. l. 15. p. 449. l. 47. p. 274. l. 27. p. 275. l. 22. p. 434. l. 19. De tempore Gelonis diſquiſitio p. 223. l. 39, &c. Geloni ſtatua inermis poſita p. 225. l. 17. Gelonis mors p. 573. l. 6.
geminas [natas] CXXXVI. 7. Gemina legio p. 495. l. 17.
Geminia LXXIII. 3. Hoc nomen frequens apud Gruterum.
Geneſis citatur p. 107. l. 9, &c.
Geneſeos exemplar Græc. MS. antiquum p. 120. l. 33.
Genethlius LXXXI. 6.
Genitivus caſus aliquando per ſenſum partitivum regitur; Ἀθηναίων κ̀ Δηλίων οἱ καθηκοντες &c. XXVII. 1. Ἀθηναίων κ̀ Ῥωμαίων κ̀ τ͂ ἄλλων ξένων καθηκόντες &c. CLXXXI. 2. τοῖς συντυχάνουσι τ͂ πολιτῶν CLVI. 7. τὸς καλοίους τάντε ἱππίων κ̀ πεζῶν II. 59. τῷ ὑπὲρ ἑωσφορίας Τυλων Chiſhul. Monum. p. 113. l. 1. τ͂ ἀνθρώπων οἱ ἀφρονοῦντες, οἱ δυσχεραίνοντες Iſocrat. Χερ[σ]ονησιτῶν οἱ καθηκόντες Demoſth. pro Coron. p. 326. l. 2.
Genitivus interdum à regente voce per clauſulam interjectam ſeparatur; τῷ συνεδρίῳ, κ̀ ὁ ἐπιχειροτας &c. τῶν γερόντων CLXVII. 12.
Genii Sors p. 160. l. 13, 14.
γένους CLXXI. 8. γένει II. 78, 69. γένος XXIII. 5.
Geographiæ Nubienſis author citatur p. 501. l. 36, 55.
Geographici Theſauri authoris error p. 172. l. 27.
γεωμοροι p. 214. l. 20. p. 307. l. 28. p. 418. l. 15.
Georgius Alexandrinus citatur p. 463. l. 52.
Georgius Syncellus Tariſii patriarcha citatur p. 270. l. 48, 53.
Georgius Trapezuntius Ptolemæi interpres citatur p. 113. l. 15.
Germ. CXXXV. 5.
germani ſui CXC. 3.
Γερμανικὸν CLXIV. 3.
Γερήνιος Neſtor p. 374. l. 35.
Γεροντίδου XXVIII. 6.
γερόντων CLXVII. 12.
γερουσίας X. 18. γερουσία XIII. 8, 15. p. 523. l. 2, 10.
gerulus; geraria p. 521. l. 32.
Γεσσιος XXX. 1.
Getæ nummus antiquus p. 492. l. 28, 48.
γῆς CLVI. 17. CLVII. 2. CLVIII. 20. CLXXII. 8. γῆν III. 23, 54. Γῆν ὀμνύω II. 60, 70. Tellus enim pro Deâ ab Ethnicis colebatur. Per hanc itaque jurabant. μὰ γῆν Plutarch. in Vit. Demoſth. p. 850. l. 17. Quod Chriſti & Apoſtoli mandato vetitum Matth. v. 34, 35. & Jacob. v. 12.
γηραιὸν βιοτᾶς τέρμα XL. 10.

gigantes

gigantes Aſæi p. 459. l. 10.
γίγνομαι. ἐγένετο καθαρμὸς II. 29. δίκη 5. λυπαῖα 31. ἀναζιπλωσμὸς 6. Geneſ. vii. 17. μάχη II. 62, 67, 68, 84. Geneſ. xiii. 7. γεγενημένα, γεγενημένων II. 42. ἐγένετο natus eſt Εὐεσπίδης II. 65. γενόμενον (id eſt ὄντα) ἄνευ VII. 26. XXVII. 6. CLXXXI. 2. γεγέναμεν X. 37. γενέσθαι CLXXVI. 3. γενομένοις Παναθηναίοις I. 18. *celebratis.* γενέσθαι ζῶμεν ἀνδρὶ CLXXX. 10. *damus eſſe.*
Gildas citatur p. 193. l. 14.
glandium eſus p. 367. l. 1.
Γλαυκίαν XI. 29.
Glaucus Iſthmicos ludos inſtituit p. 127. l. 15. p. 377. l. 19. à ſuis equis diſcerptus p. 378. l. 25.
Glauci permutatio: χρύσεα χαλκείων p. 414. l. 31.
gloſſarium mortuarium p. 508. l. 50.
Glyceræ CXXXIV. 1.
Γλυκῶνι XXIV. 2.
Γλυκω . . . IX. 23. Integra vox forſan eſt Γλυκίωνος p. 558. l. 51.
γνης(ίῳ) ἀπογόνῳ XXVIII. 3. γνησίοις (ſcil. *filiis*) XXIV. 5. γνησίοις *legitimis* συμμαθηταῖς VIII. 17. γνησίῳ τέκνῳ 1 Tim. i. 2. γνήσιος etiam *adoptivus filius* H. Steph. Theſ.
γνώμη II. 1, 89. non γνώμῃ p. 554. l. 57.
Gogava malus Ptolemæi interpres p. 166. l. 12.
γογγύζ δαίκρυσι XL. 9. γογγύζι μυκᾶται H Stephan. Theſ. ex Luc. γογγύζ, θρηνωδεῖν, πενθικῶς Heſych.
Gothofredus (Dionyſius) citatur p. 182. l. 38. p. 193. l. 7, &c. Jacobi Gothofredi error. p. 523. l. 36.
Golius citatur p. 500. l. 37.
Goltzius (Hubertus) citatur p. 137. l. 32. p. 187. l. 16, &c.
γονεῖς II. 6.
Gorgophone Perſei filia p. 373. l. 40.
Gorgus Ariſtomenis filius p. 388. l. 11.
Γορτυνίοις III. 7. Gortyn, Gortynii p. 456. l. 2. p. 595. l. 1, 51.
γῦν CLXXIX. 11.
Γραικοὶ I. 11. p. 366. l. 26. p. 369. l. 35. p. 370. l. 3, &c. Lege Steph. Byzant. & Comment. in eund.
Græcia à Græco, quem vicit Deucalion p. 367. l. 39. p. 368. l. 5. in medio orbis ſita p. 338. l. 21. Græcorum lingua p. 369. l. 16. dialecti p. 371. l. 40. nuptiæ p. 375. l. 7. Annus Mundi Græcorum p. 192. l. 24, 25 Deorum extraneorum cultus apud Græcos p. 489. l. 23.
grati, extrema amicorum Auguſtalium claſſis p. 196. l. 34.
gratiam referre L. 8.
gratitudo, *ingratitudo*; voces barbaræ p. 589. l. 21.
Gratiis templum conditum p. 377. l. 29.
Gratianus citatur p. 174. l. 1.
γράφω. ἔγραψεν II. 11. γέγραπται III. 71, 80, 82. γεγραμμένον II. 27. γεγραμμένα 26. γεγραμμένων 25. γεγραμμένοις 23. γεγράφηκεν 102. quaſi à γραφέω. Sic τυπτέοντες (quaſi à τυπτέω) Ariſtoph. Plut. Act. 1. Sc. 1. v. 21. ubi Schol. Ἀττικὸν ἐστιν ἀπὸ τοῦ τυπτέω ἀχρήστου θέματος.
γραφῶ II. 47.
γραμματεὺς βουλῆς δήμου XXX. 27. CLIV. 11. p. 515. l. 37. γραμματεῖς τῶν ταγμάτων ἐπὶ τῷ δήμῳ II. 46. γραμματεῖς 47, 49. γραμματέως τῆς πόλεως CLV. 5. γραμματέων 19. 23. γραμματεὺς p. 475. l. 1, &c.
γραμματοφύλαξ τῆς βουλῆς καὶ δήμου II. 85. γραμματοφύλακι 51. γραμματοφύλακα XXV. 5. & Gruter. CCXIX. l. 36.
γραμματοφύλαξ p. 475. l. 1, 42. Hæc vox in Vulg. Lexic. mihi non occurrit; in quibus tamen habetur γραμματοφυλάκιον.
Gregorius (Nicephorus) citatur p. 333. l. 49, 50.
Gregorius Nazianz. citatur p. 341. l. 53. p. 374. l. 10, &c.
Gregorius Magnus citatur p. 110. l. 23.
Gregorii XIV. conſtitutio citatur p. 158. l. 3.
Gregorii (Joannis) Error. (*his Works*, Lond. 1665. ch. 9.) p. 475. l. 21, 53.
Grenehalgh (Joan.) de Ceſtrenſi inſcriptione p. 490, 491, 492, 582, 583, 584, 585, 586.
Greſius LII. 3. Greſio 2.
Gretſerus (Jacobus) citatur p. 192. l. 22.
Griſones, tranſalpini Germaniæ incolæ p. 494. l. 31.
Gronovius citatur p. 512. l. 52.
Grotius (Hug.) citatur p. 126. l. 28.
Γρυνίῳ II. 85. Γρύνιοι, πολίχνιον Μυριναίων, ὅπου καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος —— Ἑκαταῖος τῇ τῆς πόλεως Γρύνειαν καλεῖ, Stephan. Byzant. Γρύνεια Herodot. Clio *Grunia.* Plin. Hiſt. lib. 5. cap. 30. Γρύνιον Strab. lib. 13. p. 622. l. 4. Γρυνεὺς Ἀπόλλων Id. p. 618. l. 46.
Gruteri Inſcriptiones citantur p. 117. l. 24, 47. p. 121. l. 14, &c.
Γύγης p. 333. l. 40. Gyges Lydus p. 305. l. 23.
Gutherius citatur p. 506. l. 45, &c.
Guilielmus Malmeſburienſis citatur p. 174. l. 29.
γυμνασίῳ XX. 44.
gymnaſii διδασκαλεῖον p. 484. l. 37. in gymnaſiis ſtatua Herculis p. 516. l. 30.
γυμνασίαρχος p. 485. l. 31. gymnaſiarchorum virgæ p. 510. l. 38.
γυμνασιαρχήσας p. 483. l. 14. γυμνασιαρχήσας p. 581. l. 55, 56.
γυμνασιαρχεῖν non occurrit p. 588. l. 63. γυμνασιαρχία in Vulg. Lexic. ſed ſine authore. Habetur in Polluc. lib. 3. cap. 6.
γυμνικὸς I. 30. ἀγὼν 53. gymnicum certamen in Eleuſine propoſitum p. 445. l. 21. p. 485. l. 16.
Gunapri XLV. 3. p. 526. l. 12. præſens Guna p. 491. l. 38. præſes Gunethæ p. 492. l. 8. præſens gubernator Britanniæ p. 584. l. 29.
γυνὴ XXXII. 2. γυναικὸς CLXXXII. 4. γυναικὶ XVIII. 6. XX. 2. ἰδίᾳ γυναικὶ XII. 1. XVI 3. CLXXVIII. 3. γυναῖκα XXIX. 3.
γυναικεῖα Θεὸς p. 517. l. 17, 19.
Gyraldus (Lilius Gregorius) citatur p. 115. l. 17. p. 131. l. 11. p. 417. l. 31, &c.

Δ. D.

Δ *Nota numeri denarii* I. 4, &c.
Δ & Λ Literæ ob figuræ cognationem inducunt ſæpe variam & dubiam lectionem p. 558. l. 26. p. 564. l. 23. p. 592. l. 41.
D. XLII. 2. CV. 1. CXXXIV. 1.
D. (*dies*) XLVII. 3. XLVIII. 3. LXXXV. 4 CXXV. 5. CXXXIX. 11.
D.D. (*dedit, dedicavit*) LX. 6. CLXXXV. 2.
D. HS. CIII. 7. *An ſignificat* quingent. ſeſtert?
D.L. (*Decimi libertus*, Sertor. Urſat. Not.) CV. 1.
D. M. (*Diis Manibus* p. 493. l. 27.) XLVII. 1. XLIX. 1. LII. 1. LIV. 1. LV. 1. LVI. 1. LVII. 1. LX. 1. LXI. 1. LXII. 1. LXIII. 1. LXVII. 1. LXVIII. LXIX. 1. LXX. 1. LXXI. 1. LXXII. 1. LXXIII. 1. 1. LXXVI. 1. LXXVIII. 1. LXXIX. 1. LXXX. 1. LXXXI. 1. LXXXIV. 1. LXXXV. 1. LXXXVII. 1. LXXXVIII. 1. XCV. 1. XCVI. 1. CIV. 1. CVII. 1. CVIII. 1. CXVII. 1. CXXV. 1. CXXXI. 1. CXXXIX. 1. CXL. 1. CXXXIV. 1.
D.M S. (DIIS. MANIBVS. SACrum Gruter. CCCXII. 5) LIII. 1. LXIV. 1. CXXVII. 1.
D *pro* T. adque LXXV. 13. p. 561. l. 41. Dauſq. Orthogr. Vol. 1. p. 43. indulgendiſſimæ (indulgentiſſimæ LXXV. 14) p. 518. l. 16, 17. Hæc Enallage confirmatur non tantum frequentato veteris orthographiæ uſu; ut DIA PANDON Joſ. Scalig. Animadv. in Chron. Euſeb. p. 118. ſed etiam conſuetudine dialecti Doricæ; ut, τυτὶς δὴ τῷ ὁ τίδες Δωριεῖς λέγουσι Schol. Ariſtoph. Acharn. Act. 1. Sc. 1. v. 15. & linguæ etymologiâ ac analogiâ; ut ἀναφανδὸν ab ἀναπίδαν; Βρεντέσιον *Brundiſium*; *mentior*, *mendax* His adde Ἱεράπυδνα p. 530. l. 31.
Daduchus p. 408. l. 15.
δαίω. δεδαώς ἄνευθεν &c. XXXIX. 2. *qui didicit, novit.* Sic apud Homer. δεδαώς, Οδ. ρ. 510. Hymn. in Merc v. 507. ſed Ὀδ. ζ. 233. θ. 448. υ. 72. ψ. 160. δεδαε —— Schol. ἐδίδαξε. Ex Homero H. Steph. Theſ.

Theſ. affert pro ποιῶ, δεδάκαντο γεγαίρουν. Quod nullibi apud illum poetam reperio. Utraque ſignificatio apud Heſych. διαυαι, ἐδίδαξεν, ἐποίησε.
Dædalus in Areopago condemnatus p. 296. l. 33. p. 355. l. 10. Dædali fuga p. 248. l. 34.
Δαίμων ἀγαθὸς & Τύχη ἀγαθὴ dii contubernales p. 160. l. 27. p. 198. l. 3.
Δακικὸν Καίσαρα Νερβαν Τραιανὸν CLXIV. 4. Nerva Trajanus Δακικὸς ἐπωνομάσθη Dion. Caſſ. p. 774. Dacici Cæſaris Nervæ Trajani CXXXV. 5. Dacico bello 8.
δάκρυσι γονεῦσι XL. 8.
δακτυλίῳ II. 88. δακτυλίοις 87. p. 177. l. 52.
Δακτύλων Ἰδαίων I. 22. p. 245. l. 38. p. 299. l. 17. p. 403. l. 6. p. 444. l. 50. p. 577. l. 25.
Dalechampius (Jacobus) citatus p. 488. l. 21, 51.
Δαμαπαραδόξου CLXX. 7. Δαμα παραδόξου p. 567. l. 22.
Δημᾶς nomen proprium legitur Coloſſ. iv. 14. 2 Tim. iv. 10. *Dama* apud Perſ. Satyr. 5. v. 67.

Hanc Inſcriptionem (uti exhibetur, cum Anglicâ verſione, apud Paul. Ricaut. *State of the* Greek *Church*, p 76, 77.) quoniam aliquantulum diſcrepat, hìc repræſentare non gravabor.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
Η ΒΟΥΛΗ κ̀ ὁ ΔΗΜΟΣ ἐτείμησαν
ΟΥΛΠΙΑΝ ΜΑΡΚΕΛΛΑΝ
Την Ιεγαν της Αρτεμιδος
ΜΑΡΚΟΥ ΟΥΛΠΙΟΥ
ΔΑΜΑΠΑΡΑΔΟΞΟΥ καὶ
ΚΑΝΙΔΙΑΣ ΒΑΣΣΗΣ
ΘΥΓΑΤΕΡΑ εκτελεσασαν
τα της Θεου μυστηρια και
τας ντιας λαμπρως κ̀ πολυδαπανως
Αναστησαντων την μεν Ανδρονικον
τυ Ανδρονικυ και ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗΣ
της Μονογινης των Θρεψαντων
Εκ των ιδιων.

To good Fortune.
The council and people have honoured
Ulpia Marcella
the Prieſteſs of Diana
daughter of Marcus Ulpius
Damaparadoxus and
Kanidia Baſſa
which attended
on the myſteries of the Goddeſs and
on her revenues with magnificence and honour
and Andronicus the ſon
of Andronicus and Stratonica
his only daughter, who had
the breeding of her, have erected this monument
at their own charge.

Pauca ſunt, quæ hìc lubet obſervare. Ιεγαν neſcio an ſit erratum typographicum pro ιερειαν: nam ἱέρη erat Dianæ ſacerdos (p. 458. l. 6.) ex Plutarch. (p. 795. l. 38.) Lectio autem ΟΥΛΙΑΣ mendoſa eſt; cui originem dedit figura literarum O & Θ conſimilis. Την μεν facilè ex Τιμην depravari potuit. Μονογινης tamen vix improbarem, niſi Μονογενην legiſſem apud Gruter. MCXLVI. 6.

Damaratus p. 389. l. 45.
Δαμαρία ἢ δευτέρα, ἀρχοντ☉ I. 54. p. 130. l. 36. p. 139. l. 40. p. 448. l. 42.
Damaſtes hiſtoricus p. 253. l. 13.
Δαμισιάδης vel Δαμασιφῶντος p. 206. l. 32. p. 403. l. 6.
damnas eſto CIII. 7. p. 562. l. 15. *damnas* pro *damnatus*. Voſſ. Grammat. lib. 3. cap. 47. p. 204.
Δάμωνα II. 21. Δάμων☉ IX. 50. ubi forſan legendum Δάμων☉.
Damonis vel Demonis (Leonidæ) hiſtoria Attica p 232. l. 30, 31.
Δαναῦ θυγατέρες I. 15. p 298. l. 5. p. 366. l. 45. p. 118. l. 24. p. 134. l. 8. p. 240. l. 39. p. 393. l. 30. p. 394. l. 1. p. 444. l. 30.
δανείζοντες, δανειζομέν☉ III. 11. ἐδανείσαμεν CLV. 11. p. 563. l. 33.
Danielis liber citatur p. 177. l. 14. p. 453. l. 39, &c. ejus hebdomadum initium p. 223. l. 21.
Danorum priſcorum mos, acta majorum ſaxis inſculpere p. 117. l. 13.
Dardanorum alæ CXXXV. 4. p 496. l. 3.
Dardanus p. 345. l. 36.
Δάρει☉ l. 49, 64. Δαρείῳ 62. p. 140. l. 39. p. 142. l. 24. p. 449. l. 8, 31. p. 433. l. 7. p. 264. l. 13, 20. p. 222. l. 38. p. 427. l. 24. p. 262. l. 43. p. 270. l. 8, 38.
Dares Phrygius p. 304. l. 28.
Datis p. 269. l. 20. p. 270. l. 16. p. 331. l. 17.
Dauſqui Orthographia citatur p. 559. l. 25, &c.
Daphne Tireſiæ filia p. 304. l. 27.
Daphne, ſuburbium p. 341. l. 32. Steph. Byzant.
Daphnicum templum p. 341. l. 23. Daphnenſis lucus p. 474. l. 27.
δὲ I. 3, &c. μὲν ——— δὲ 52. οἱ δὲ X. 4. οἱ δ' ἔτι III. 20, &c.
μὲν, δὲ particulæ correſpondentes p. 553. l 28.
de hoc loco CXC. 4.
dedicavit XLIV. 6. CXC. 5. dedicari 2.
δεικνύω. ἐδείκνυε ἀγῶνα I. 18.
Δεινομένης I. 69. p. 144. l. 12. p. 274. l. 27. p. 434. l. 19. p. 554. l. 9. p. 579. l. 1.
Δεῖ☉ νόμ☉ p. 401. l. 14.
Deiphon p. 386. l. 39
δέκα III. 32, 42. XII. 7.
δεκατ☉ I. 47. τὰς δεκάτας III. 56. decimarum immunitas; duplex genus p. 178. l. 12, 17. δεκατευτὰς, δεκατηλόγ☉ p. 178. l. 26. Polluc. lib. 6. cap. 31.
Decamnichus p. 228. l. 29.
Decato CXXXIX. 2.
decimum & quintum annum CXXXVII. 1.
Decora prole mater CXXXVI. 6.
Decreta Amphictyonum p. 364. l. 6. decretum Laconicum in Timotheum p. 569. l. 9.
Decuriis XLIV. 8. decuriæ p. 471. l. 27.
Delicio CIII 3.
delicta, de quibus Areopagitæ judicabant p. 351. l. 4.
Dellia LX. 1. CXXXIII. 1. Delliæ LX. 2. Q. Delli 3. Q. Dell. CXXXII. 1. Dellia & Q. Delius apud Gruter. Delli apud Horat. Carm. Lib. 2. Od. 3. *v.* 4.
Δελφοῖς (ἀνέθηκε τὰ ἐν) VII. 13. Φωκεῖς τὸ ἐν Δελφοῖς I. 87.
Delphicum templum à Phocenſibus direptum p. 153. l. 4. p. 442. l. 3.
Delphicum templum conditum p. 330. l. 42. p. 368. l. 37.
Delphi curatores ludorum p. 419. l. 40. p. 525. l. 31. à Delpho Apollinis filio urbs Delphorum vocata p. 338. l. 32. p 340. l. 37.
Delphinium p 357. l. 10.
Dempſterus (Thomas) citatur p. 119. l. 41. p. 171. l. 5, &c.
Denington (Gulielmus) armig. p. 316. l. 4. p. 559. l. 17.
Dentatus Siccius p. 503. l. 17.
Dexippus citatur p. 227. l. 12. p. 436. l. 52, 54, 55.
Δερξίνεω☉ I. 49. p. 128. l. 34. p. 231. l. 31. p. 259. l. 14, 18.
δεσπότης CLXXXIII. 14. τῆς γῆς κ̀ θαλάσσης δεσπότην CLXXII. 2. Terrâ marique victori Gruter. CCXXVII. 1.
Δευκαλίων I. 4, 6. Δευκαλίων☉ 6. p 117. l. 39. p. 133. l. 16. p. 203. l. 10. p. 235. l. 31. p 237. l. 10. p. 238. l. 17. p 334. l. 27. p. 337. l. 39. p. 338. l. 1. p. 345. l. 15. p. 347. l. 1. p. 348. l. 1. p. 394. l. 47. p 395. l. 1. p 361. l. 16. p. 417. l. 16. p. 443. l. 40. Deucalionidæ p. 239. l. 51.
Deulares, Deulaeres p. 570. l. 25.
δεῖν☉ *rex* p. 344. l. 28.
Deva, Ceſtria p. 493. l. 1.
devotus numini majeſtatique ejus p. 187. l. 22.
Deus, dea. Nomina ex adulatione data p. 155. l. 30, 32.

52 p. 156. l. 16. Deorum & dearum cognomina unde deducta p. 156. l. 14. Deorum etiam alienorum cultus apud Græcos p. 489. l. 23. & apud Romanos p. 584. l. 7. dii fingebantur feminas inſignioris notæ comprimere p. 367. l. 10. Deorum epitheta unde derivata p. 490. l. 36. Deorum nomina circulo inſcripta p. 523. l. 35. p. 192. l. 28. Deorum apud Gentium theologos confuſio p. 156. l. 32.
deo CLXXXVIII. 1. deo Silvano CLXXXIX. 1. deæ Nymphæ CLXXXVII. bonæ deæ Veneri XLII. 1. diis ſanctis CLXXXV. 2. diis Manibus LXVI. 1. CXXVI. 1. dis Manibus XLVI. 1. LI. 1. LXXV. 1. XCIX. 1. CXII. 1. CXIII. 1. dis Man. XC. 1.
δεύτερον δόγμα X. 36. δεύτερον ἔτει I. 39. δεύτερον Δαμᾶν ϛ 54. δεύτερον πάντα ἡγεομένον εἶναι περὶ &c. II 4. conſtructio etiam cum genitivo; uti ἀπάντων δεύτερον ὦ ζητεῖν τὸ φιλον ἐπαινεῖν Plutarch. Conviv. Sap. p. 162. l. 42.
Deuteronomium citatur p. 459. l. 53.
defunctus eſt LXXXV. 7.
δέχεσθ. δεξάμ.) II. 26. δεχέσθωσαν 55.
Δηλω ἐπιμελητῶν XXVII. 6 CLXXXI. 2. Deli curator p. 514 l. 19. Delus Apollini ſacra, ubi Delii Apollinis templum &c. p. 336. l. 26, 28. p. 478. l. 39. p. 481. l. 9. in eâ nulli naſci aut ſepeliri fas erat &c. I. 17.
περὶ Δή(λ)ῳ CLVI. 9. p. 566. l. 52. Δήλῳ XXVII. 2. CLVI. 17.
Δηλίων XXVII. 1. CLVI. 15, 23. Δηλίων δῆμος XXIX. 1, 6. CLVI. 5, 13. CLVII. 1.
δέλωμα, Muſicus νόμος p. 401. l. 46. Hæc hujus vocis ſignificatio in Lexic. Vulg. non occurrit.
Δημαγόρᾳ. CLIII. 13. Δημαγόρου XXXII. 1.
Demaratus p. 264. l. 26.
δημαρχικῆς ἐξουσίας CLXII. 4. p. 192. l. 5. p. 522. l. 21. δημαρχικὰς tribunitius, apud Vulg. Lexic. ſed ſinè authore. Δημαρχικὴ ἐξουσία quæ ſit, conſule Dion. Caſſ. lib. 53. pag. 508. l. 28.
δημεύω. ἐδήμευ(ε) I. 45. Prideaux legit ἐδημοσίευε p. 325. l. 50. δημεύεται, δημοσιεύεται Heſych. rempublicam adminiſtrabat. δημεύειν & δημοσιεύειν ſignificant vulgò publicare; δημεύσαντες ὑμῶν τὰς ἀγρὰς Dion. Halic. lib. 6. p. 379. l. ult. & Herodian. lib. 3. p. 71. l. 14. & Pollue. lib. 8. cap. 13. δημοσιεύειν divulgare Syneſ. Epiſtol. 137. H. Steph. Theſ. notat in v. l. poni δημοσιεύειν τὸ πολίτευμα pro Rempublicam comprimere.
Δημέας I. 23. Δημητρίας 26. IX. 54.
Δημητριάς inſula p. 330. l. 46.
Δημήτριος IX. 45. 81. Δημητρίου 22. CLIII. non per ι, Δημητρίου XI. 18, 20.
Demetrius Scepſius p. 460. l. 47.
Demetrius Phalereus p. 232. l. 4. p. 260. l. 6. p. 276. l. 26. p. 289. l. 26. p. 306. l. 33.
Demetrius faber argentarius p. 185. l. 15. p. 189. l. 3, &c.
δημιουργοῦ CLIII. 4. Damiurgi non iidem, qui δημοῦχοι & οἰμοῦχοι p. 520. l. 40. de voce δημιουργὸς lege Heſych. & H. Steph. Theſ.
Democrates hiſtoricus p. 233. l. 6.
Demodamas dux p. 172. l. 36.
δημοκρατίας II. 67. πολίτευμα καὶ τὸ δημοκρατίας I. 35. τὸ αὐτονομίαν καὶ δημοκρατίαν II. 11, 65.
Δημόκριτος XI. 26.
δῆμος II. 3. XXVIII. 5. XXXIV. 1. XXXV. ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος CLXI. 8. CLXX. 2. βουλῆς καὶ δήμου II. 86. τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ CLVI. 1, 10. τὸ βουλὴ καὶ τὸ δῆμον 19. δήμου εὔνοιαν II. 8. χειροτονίας XXX. 18. βουλῆς δήμου γραμματεὺς 28. δήμῳ II. 1, 23. δῆμον XXIX. 6. CLVI. 5, 13.
δῆμος quid ſignificet p. 566. l. 30. δῆμοι tribuum p. 435. l. 15. p. 484. l. 3.
δημόσιος, officialis & actuarius p. 521. l. 24.
(δημό)σιον II. 52, 86. δημοσίου 108. δημόσιον archivum, idem ac ἀρχεῖον XVIII. 10. δημόσιον pro ærario affert H. Steph. Theſ. ex Demoſth. &c.
Demoſthenes citatur p. 117. l. 46. p. 155. l. 15, &c. coronâ aureâ donatus p. 514. l. 48. ſacerdos in Areopago p. 330. l. 31.
Δημοσθενιανὸς CLXXX. 17.
Demotion archon p. 289. l. 17.
Demophilus Ephori filius hiſtoricus p. 283. l. 10.
Δημοφῶντος βασιλεύοντος I. 41, 42. p. 136. l. 17. p. 378. l. 19. p. 411. l. 34. p. 446. l.
Δημοχάρης CLV. 14.
Δίκαιρχα CLXVII. 13.
δηρίδα p. 601. l. 37. δηρίδες, βωμοὶ Heſych. ε pro ει; δειρίδες. Solent Dores vertere ει in η. κῆπος pro κεῖπος. Lege Buet. in Ariſtoph. Lyſiſtr. Chor. ult. v. 18. ad voc. κηγῆται.
Διὰ cum genitivo; in II 43. δι' αὐτοῦ 94. ab CLXXI. 7. δι' Ἀριστον X. 35. cum accuſativo; ob CLXXIX. 2. δι' ὃ II. 5. διὰ τε τὸ εὔνοιαν 7. διὰ τὸ cum infinitivo; 8. XIII. 17. XIX. 8. διὰ II. 60, 70. non eſt præpoſitio p. 548. l. 32. † 555. l. 5.
Diagoras atheos p. 160. l. 29. p. 175. l. 39.
Διάγραμμα III. 64. p. 529. l. 59. Διάγραμμα, διάταγμα, ψήφισμα Heſych. Vide exempla apud Bud. Comment. p. 161.
Διάγραμμα quid apud Muſicos p. 402. l. 3.
Διάγωγη μετρία p. 399. l. 52.
Διάθεσις CLXXV. 4. Διαθήκην IX. 70.
δίαιτα CLXXXIII. 4. p. 508. l. 27, 29, 39. δίαιτα habitatio, domicilium, cujus ſignificationis exempla apud H. Steph. Theſ. Diæta non abſimili ſenſu apud Latinos. Conſule R. Steph. Theſ.
Διακείμενος εὐσεβῶς τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς &c. II. 6. Etiam ſinè Articuli Neutrius Accuſativo; πιστὰς καὶ φιλανθρώπους διακειμένων πρὸς αὐτὸν Plutarch. Fab. p. 186. l. 31. ἡ πόλις διακειμένη φιλικῶς καὶ οἰκείως πρὸς τὸ πλῆθος Chiſhul. Monum. p. 112. l. 13.
Διάκρισις p. 430. l. 44. δι' ἀκρίας, κατὰ τὰς ἀκρωρείας Heſych.
Διακρεῖς tribus p. 356. l. 15.
Διακρίτῳ CLV. 21.
Διαλεγέσθαι] περὶ τῶν γεγενημένων II. 25. Διαλεχθεὶς περὶ τὸ αὐτὸν Chiſhul. Monum. p. 112. l. 8. & cum Accuſativo, καὶ φιλίαν διαλέγεται Id. p. 109. l. 9. Διαλέγεσθαι περὶ εἰρήνης Herodian. lib. 6. p. 133. l. 3. Διαλεχθεὶς ὅμοια Ibid. p. 132. l. 31.
Dialecti Græcæ Linguæ p. 239. l. 41. p. 391. l. 47. p. 392. l. 1.
Διαλύσαι τὰ συμβεβηκότα III. 47. Διαλύσασθαι τὰς φιλίας Ariſtot. Ethic. lib. 9. cap. 3. diſſolvi acta, Cicer. Philippic. 1.
Διαμεῖναι ἐν τῇ αἱρέσει II. 4. Διαμένειν τοῦ βασιλέως τὰ πράγματα 13. Διαμένη 94. ἐν οἷς ἤθεσι τοῖς αὐτοῖς διαμένουσι, Iſocrat. Panegyr. p. 72. l. 30. διαμενεῖ αὐτῷ (ἰσχὺς) Sirac. xlvi. 9.
Diana Leucophryene, Magneſia p. 176. l. 40, 47. Epheſina p. 489. l. 25. Suada p. 298. l. 43. Dianæ ſacerdotes, templum, ἄγαλμα p. 457, 458.
Διαπαντὸς p. 398. l. 49.
Διαπέμπομαι. διαπέμψασθε πρὸς τοὺς κατοίκους II. 13, 95. διαπέμψασθε πρὸς αὐτὸν 3 Eſdr. i. 26.
Diaſia feſta p. 430. l. 13.
Διασῶσαι, Διασώσεις p. 183. l. 22.
Διατάξεων CLIV. 14. Διατάξεις τὰς θείας CLXXIX 5. conſtitutiones. Sic Διατάξεις παρὰ Ἰουστινιανῷ.
Διατελεῖ ὢν ἀγαθός CLVI. 4. Διατελεῖ ἔχων 12. Demoſth. Coron. p. 320. l. 38. Διατελεῖ παρεχόμενος CLVIII. 8. διετέλει πρᾳσσῶν II. 89. διετέλουν σιτούμενοι 2 Maccab. v. 27. διετέλει χρώμενος Plutarch. Theſ. p. 4. l. 17. Sic Chiſhul. Monum. p. 51. l. 18. & p. 103. l. 19.
διατηρεῖν αὐτοῦ τὰ πράγματα II. 17. διατηρήσαντες 16. διατηρεῖν 63. διατηροῦντες 37. διατηρῆσαι 91. διατηρῶν 90. διατηρήσαντα 56.
διαφέρουσι XXIII. 4. p. 581. l. antepen. διαφέρομαι potiùs, quàm διαφέρω, ſumitur pro diſcrepo. Legitur tamen apud Herodian. lib. 4. p. 101. l. 9. ἐν διαίτῃ διαφέρεσθαι ἀλλήλοις.
διαφυλάσσουσι τὴν συμμαχίαν καὶ εὔνοιαν τοῦ βασιλέως II. 93. διαφυλάσσειν τὴν φιλίαν καὶ συμμαχίαν 15, 18. διαφυλάξει εὔνοιαν καὶ φιλίαν 3. Chiſhul. Monum. p. 109. l. 23. τὰ πεπιστευμένα τοῖς πεπιστευκόσι σῶα διαφυλάττειν 2 Maccab. iii. 22. τὴν εὔνοιαν εἰς ὁμοίως διαφυλάξεις Ibid. xv. 30.

digamma

Digitized by Google

digamma Æolicum p. 516. l. 4.
διδάξας ὃν (ſubaud. χορὸν vel ἀγῶνα, cujuſmodi chororum certamen) I. 61. ἐδίδαξεν Ἄλ(κ)ιν 58. διδάσκων 70. διδάσκειν ὄρχημα καὶ κωμῳδίας Bud. Comment. p. 816. Cum duplici accuſativo; τὰς ἀδίνας τὰς νέας ἐδίδασκε p. 596. l. 42. διδάξω ὑμᾶς τὸν λόγον Prov. i. 23. διδασκαλεῖον gymnaſii p. 484. l. 37.
διδραχμον p. 456. l. 17.
Διδυμαιω VII. 17. Didymæus Apollo p. 182. l. 54. p. 183. l. 1. p. 298. l. 21. p. 525. l. 21.
Didymus citatur p. 267. l. 40. p. 376. l. 43, &c.
διδυμων CLV. 13.
διδόναι. δεδόσθαι II. 107. διδῶσιν 106. δῶσιν 77. δόντες XIII. 15. ἔδωκαν II. 35. διδόντω 58. δότω 31. XIII. 8. δότωσαν II. 56. ἐδόθη 43. 44. ἔδωκε CLV. 20. δίδοσθαι CLVI. 21. CLVII. 4. CLVIII. 26. ἐδόθησαν I. 31. δοθῶσι CLXXX. 6. II. 102. δοθησομένη 86, 87. δοῦναι CLXXXIV. 4. διδῶσι III. 19. p. 589. l. 38.
διεξαγαγεῖν III. 69. τὰς διεξαγωγὰς ποιεῖσθαι 59. διεξαγωγή, διεξοδισμός Heſych. Sed hic διεξάγειν tranſigere negotium, & διεξαγωγή tranſactio, compoſitio. (Vide H. Steph. Theſ.) τὰ ἔργα σου διέξαγε Sirac. iii. 17. τέχνη τὰ πράγματα τοῦ ἁρμόζοντος διεξαγωγῆς Polyb. l. 5. p. 441. l. 1.
dies LII. 10. CXXVI. 4. CXXVIII. 3. dieb. LXIV. 4. diebus CVII. 5. ubi nota durationem temporis exprimi per ablativum æquè ac accuſativum.
διθυραμβῶν I. 81. διθυραμβοποιὸς 82. p. 399. l. 3, 30. p. 400. l. 39. p. 439. l. 23. p. 537. l. 25.
δίκη (ἐγκλήματος) I. 5. δίκην μελετᾶν 50. διὰ δίκης II. 43. τιμᾶμα τὰς δίκας III. 49. μισθὸν τὰς δίκας 5. Δίκη non tantùm dicam ſeu litem, ſed pœnam ſeu multam. Exempla crebra in Lexicogr.
δικαίων III. 82. p. 589. l. 18. p. 199. l. 10.
δικαιότατός ἐστι CLXXIX. 8.
δικαιοσύνης XXVII. 5.
δικαστήριον III. 48, 60, 65. δικάζεσθαι 48. δικαζόμενος 51.
δικαῶσι jus dicant p. 600. l. 18. cujus verbi cum nullam rationem poſſim reperire, mallem legere δικάζωσι, vel δικαιῶσι: nam δικάζω & δικαιόω judico. δίκασον τὴν δίκην Pſalm. xliii. 1. Schol. Thucyd. p. 31. not. 6. δικαιώσεις Id. p. 361. l. 25. ubi Schol. κρίσεις.
Δίκλω X. 31.
Dicæarchus citatur p. 134. l. 4. p. 239. l. 21, &c.
dico. Si quid pro ſententiâ dixit CLXXX. 11.
Δικταῖον ἄντρον p. 530. l. 49.
diluvium Deucalioneum p. 133. l. 23. p. 297. l. 8. p. 296. l. 35. p. 444. l. 3. Diluvia duo p. 251. l. 20. p. 296. l. 36.
δίνησις p. 510. l. 1. p. 530. l. 1.
δινωτὸς λίθος p. 276. l. 14.
Dinarchus orator citatur p. 428. l. 54. p. 472. l. 53.
Dindyma p. 512. l. 31.
Dindymene mater, Cybele p. 593. l. 17. ejus fanum p. 178. l. 4.
Dinomacha p. 431. l. 38.
Dinon p. 270. l. 49.
Dinomenis filius Gelo p. 274. l. 27.
Διογένης IX. 78. Διογένους 80. Διογένει CLV. 17.
Diogenes Laertius citatur p. 131. l. 45, &c. ejus textus reſtituitur l. 48. ejus error p. 271. l. 24.
Diogenes tragicus p. 124. l. 50.
Diogenianus citatur p. 588. l. 36, &c.
Διόγνητος βασιλεύοντος I. 3, 45.
Diodorus Siculus citatur p. 118. l. 52. p. 139. l. 43, &c. emendatur p. 217. l. 53. p. 220. l. 43. p. 591. l. 3.
Διοδώρου IX. 70.
diœceſis Aſiana, Pontica, Orientalis p. 462. l. 34, 38, 39, 40. p. 463. l. 2, &c.
Dioceno CVII. 2.
Διοκλεῖς CLVIII. 12.
Diocletianus alytarcha p. 476. l. 1.
Diomedes quas urbes condidit p. 382. l. 24.
Diomedes grammaticus citatur p. 418. l. 48. p. 420. l. 9, &c.
Διονύσιος Σωγενίδου ἐνενίκα I. 77. Σικελιώτης. υἱὸς Διονυσίου 86. p. 147. l. 45. p. 224. l. 5. p. 152. l. 29, 30. p. 450. l. 23, 53, 54. p. 226. l. 24. p. 278. l. 26.
Διονύσιος Διονυσίου (υἱὸς) II. 53. Ζήνων (υἱὸς) CLI. 1.
Διονύσιος IX. 59, 73. XI. 12, 23. CLIV. 8. Διονυσίου IX. 4, 26, 28, 66, 77. XI. 8, 9, 10, 27.
Dionyſius Aug(uſti) lib(ertus) LXXXVII. 6. M. Ulpio Dionyſio LXX. 6.
Dionyſius Halicarnaſſenſis citatur p. 117. l. 44. p. 135. l. 18, &c.
Dionyſius Afer Periegetes citatur p. 460. l. 56. p. 461. l. 59, &c.
Dionyſius ſive Bacchus, vitis inventor p. 241. l. 41. Nyſæ conditor p. 242. l. 5. exceptus ab Amphictyone p. 243. l. 6. Dionyſii, Herculis, & Panis ætas l. 27. Dionyſius ad Cybelam, indè ad Indos proficiſcitur p. 244. l. 49. unde dicitur Διόνυσος p. 344. l. 22. Dionyſia ſeu Liberalia feſta, triplicia p. 166. l. 56. p. 167, 168. p. 528. l. 62.
Διοπετὲς ἄγαλμα p. 457. l. 42.
διορθῶσαι, τὸ διορθοῦσθαι III. 75. Demoſthen. Philip. 4. p. 58. l. 5.
Δῖος. Δῖον CLXXII. 7. p. 564. l. 23.
Διοσθύος menſis p. 527. l. 29.
Dioſcorides citatur p. 381. l. 52. Dioſcorides poeta p. 537. l. 29.
Διοσκουρίδου XI. 30.
Διόφαντος CLIII. 1.
Diplomata de Judæia p. 194, 195.
δὶς X. 37. δισσοὶ συνώνυμοι XL. 1. ubi δισσοὶ pro δύο. δισσοὺς Ἀτρείδας Sophoc. Ajac. v. 57.
δισχίλια CLXVII. 13.
divi patris CLXXX. 10.
Diyllus Athenienſis hiſtoricus p. 283. l. 10.
Διφί(λου ἄρχ)οντος I. 77. p. 147. l. 5.
Diphilus novæ comœdiæ ſcriptor p. 421. l. 39.
Δίων Dionyſii duces ſuperavit p. 442. l. 30. p. 451. l. 1. 6. p. 283. l. 5.
Dion Caſſius hiſtoricus citatur p. 173. l. 10. p. 180. l. 35, &c.
Dion Chryſoſtomus citatur p. 428. l. 51. p. 595. l. 59, &c.
do. dedit epulum XLIV. 7.
Dodwelli (Henrici) Chronologia Attica p. 549, 550, 551, 552.
δοκεῖν. ἔδοξεν τῷ δήμῳ στρατηγῶν γνώμη II. 1, 89. p. 554. l. 6. ἀγαθῇ τύχῃ δεδόχθαι II. 23, 99. τύχῃ τῇ ἀγαθῇ δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ Chiſhul. Monum. p. 51. l. 19. ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ CLVI. 1. δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ 9. δεδόχθαι τῷ δήμῳ CLVIII. 10. δόξῃ II. 25. III. 60, 67, 74. δοχθεῖ 70.
δόγμα συνκλήτου X. 36. δόγματι CLXXXII. 17. δόγματος IV. 8. V. 4. VI. 6. CLXVI. 4.
ἡ σύγκλητος διὰ δόγματος &c. Herodian. lib. 7. p. 162. l. 15.
δοκιμασθεὶς XVII. 7.
Δοκίμου CLXXXIII. 5, 6.
doleo. de quâ nihil doluit niſi morte LXV. 8. de quâ nihil aliud dolitus eſt niſi mortem Gruter. DCCXCIIII. 2. Dolitus eſt pro doluit inter barbaras locutiones reponit Voſſ. de Vit. Serm. p. 309.
δολιχοδρόμοις p. 594. l. 39. δολιχοδρόμος Xenoph. Conviv. p. 877. l. 21.
Δόλος(ν) l. 55. p. 448. l. 43. p. 575. l. 6.
δονακώδη p. 571. l. 20.
domeſtico LVIII. 3.
Δομετιανὸς ὁ σοφώτατος, ſcriptor p. 476. l. 11.
Δομιτία XXX. 8.
Domitiæ LIX. 2.
Donatus grammaticus citatur p. 420. l. 8, &c.
donum poſuit XLIV. 2. donis donato CXXXV. 7. donare munimentum LXXIX. 11. XCIII. 5.
Δοῦκας μέγας p. 333. l. 17.
δοῦλος XII. 4.
Dorchas CXXIV. 1. Rectius ſinè h. Δορκὰς Act. ix. 36. Sed in monumentis aſpiratio ſæpe inſeritur; Chorintho Gruter. CCCXLIX. 2.
draco ex Indiâ allatus p. 357. l. 44.
Draconis leges p. 332. l. 23.

dramatis

dramatis antiquiſſimæ partitio p. 401. l. 35. δρᾶν Dores dicunt, quod Attici πράττειν p. 308. l. 15.
δραπετικῶν σωμάτων p. 600. l. 41. *Vide* σῶμα.
δραχμὰς CLV. 6, 8, 17, 20. drachma p. 353. l. 29. p. 358. l. 45.
Δρομίου μηνὸς III. 4. p. 198. l. 8.
δρομικὸς p. 469. l. 25.
Dryopis regio Theſſaliæ p. 466. l. 2.
Druſius (Janus) citatur p. 164. l. 9. p. 174. l. 7, &c.
Δρωπίδης ἄρχοντος I. 50, p. 138. l. 21. p. 448. l. 15.
Duardus Nonus citatur p. 501. l. 54.
Duiliana Inſcriptio, ſi genuina p. 103. l. 30. p. 312. l. 47, 58.
dulc(iſſimæ) conjugi, matri LXXVI. 7, 10. dulciſſimo LXXIX. 3. dulciſſimo LXXIX. 3. dulciſſimo filio CXXXIX. 3. dulciſſimæ vernæ LXXXVIII. 5. dulciſſimis filIs LIII. 3.
Δυμᾶνες ſic dicti à Dymane (Steph. Byzant.) p. 384. l. 38. aut Dymantes uti corrigitur in Not. ad Steph.
dumtaxat XCVII. 5.
δυνάμαι CLXXX. 3. ὡς ἂν τάχιστα δύνωμαι II. 77. κατὰ δύναμιν τ' ἐμὴν 76. κατὰ δύναμιν τ' ἐμαυτοῦ 68. κατὰ τ' ἑαυτοῦ δύναμιν 5. εἰς δύναμιν εἶναι τ' αὐτῶν 39. p. 555. l. 14. καθ' ὅσον ἦν δυνατὸς II. 90.
δυνατὰς II. 11.
dux Odda CXC. 1.
δύο κλήρους II. 100. πλοιὰς ἑβδομήκοντα δύο CLXXIV. 4.
δυοκαιεικοσαζωδίων p. 570. l. 4.
Durandi ſpeculum citatur p. 176. l. 3.
Duris hiſtoricus citatur p. 398. l. 5.
Δυσνικέτου ἄρχοντος p. 441. l. 16.
δύσκολος μήνις XL. 7.
δώδεκα πόλεις Ἀθηνῶν I. 35.
Dodonæi Jovis templum p. 338. l. 14. p. 368. l. 36.
δωρεὰν II. 102, 103. XIII. 19.
δωρέω. ἐδώρησα XXVIII. 2.
Δωριστὶ p. 397. l. 40. Dorius tonus p. 398. l. 9, 45.
Dorus p. 371. l. 48. Dores; & Dorienſium coloniæ; Doris hexapolis, & pentapolis p. 385. l. 30, &c.

E.

E ſæpe in Marmorum Inſcriptionibus inſeritur ante ι, ἀκείνητον CLXXIX 8. Ἀπεροίων XXXII. 1. ἀλλοπλόερος X. 4. Ἀνδρεοίνης CLXX. 15, 16. Ἀσκλεπείους CLXXIX. 1, 12. ἀπαλλοτρειώσει CLXVII 11. p. 564. l. 13. p. 567. l. 14. διατείνει CLXVII. 10. διατείνονται III. 27, 71. διατεινοῦνται 31, 43, 80. εἶναι XXXIX. 3. p. 516. l. 52. Εἰσιδώρος X. 24. Ἐλευσείνιος, Ἐλευσεῖνι XXXVI. 3, 4. ἡλιοτροπεῖον X. 43. ἱερατεῖαν VII. 24. κεῖσαι X. 19. κείσεται 28, 40. Νεικάτορος 31. νεῖκας XXXVI. 4 Νεικήτα X. 22. Πειραιεὺς VIII. 16. πολείτης CLXXIX. 2. Πρείμα CLXV. 4. Πρειμάτρ XII. 1. Ῥουφεῖνος XXX. 20. Στεφανείνης CLXX. 16. Τειμαῖα XXX. 15. Τειμοκράτης CLXXXIII. 1, 11. ἐπείμησεν CLXIX. 1. CLXX. 3. τρειακονταδεκάτη I. 39, 44. φιλοτείμως XXV. 7. φιλοτειμίαν CLXXIX 9. φοινεικᾶνα X. 8, 9, 29. φοινεικᾶνι 15. heic LXXXII. 1. *pro* hic LXXVI. 3. Plurima hujuſmodi occurrunt apud Gruterum. Conſule Voſſ. Grammat. lib. 4. cap. 6.
E *pro* æ. arce XCIII 6. Multa talia apud Gruterum.
E *pro* i. ponteficum XCIII. 6. Hujus exempla compluria apud Gruterum. Conſule Dauſq. Orthogr. vol. 1. p. 33.
E pro ι, per errorem (ut puto) marmorarii; ut Ἀσκλεπιος p. 558. l. 44. Δημήτριε p. 559. l. 9. Sic & forſan E pro F. p. 561. l. 1.
E ſignum numeri quinarii X. 10.
Ealdredus CXC. 4. Eadwardi 6. p. 506. l. 23, 10. Sic Antiqui, per *a*, quod recentiores omittunt, ſcribere ſolebant.
ἐὰν II. 67. XIII. 7, 9, 13. ἐάνπερ II. 26.
Eaſter-monath, Eaſtermonaþ, vel *Eoſturmonath*, Saxonibus menſis Aprilis p. 166. l. 53. Conſule Georg. Hickeſii τ' μακαρίτου Theſaur. Septentrion. p. 215, 216. & Skinneri Etymolog.
ἑαυτὸν II. 5. XVIII. 5. ἑαυτῆς XXV. 3. ἑαυτοῦ XIV. 5. XIX. 4. XX. 2. CLXXIV. 5, CLXXIV. 5. CLXXVIII. 1. ἑαυτῇ XIII. 2, 11. CLXXV. 3. CLXXXIII. 10. ἑαυτὸν II. 7. CLXVII. 11. ἑαυτῶν XXV. 9. ἑαυτοῖς II. 87, 100. CLXXVIII. 4. ἑαυτοὺς II. 22. XXVI. 7.
ἑβδόμης φθίνοντος I. 40.
ἑβδομηκοντα δύο πλοιὰς CLXXIV. 3.
ἔβελος, ἔβενος p. 579. l. 30. ἐβένινος Symmach. Ezech xxvii. 15.
Ebraicæ Inſcriptiones CXCI, CXCII, CXCIII, CXCIV. p. 193. l. 32. p. 194, 195.
Ebrancus princeps Britannus Eboraci conditor p. 581. l. 51.
ἐγγίνομαι. τ' ὑπ' ἐμοῦ ἐγγενηθέντων ἀδικημάτων III. 63. ἐγγίνεσθαι *excitari* H. Steph Theſ.
ἐγγόνοις XIII. 4. XIV. 5. τέκνοις καὶ ἐγγόνοις καὶ θρέμμασι XVIII. 7. ἐγγόνοις CLVIII. 18. ἔγγονα, τὰ τέκνα τ' τέκνων. ἔγγονος, υἱὸς υἱοῦ Heſych. ταῖς θυγατράσι καὶ τοῖς ἐγγόνοις Herodian. lib. 5. p. 115. l. 21.
(ἐγγραφέν)τες ἐν στήλῃ III. 5. ἐνέγραψεν εἰς τοὺς ἀποπρείδας ἐν Ῥώμῃ CLXXXII. 10. εἰς τοὺς—ἐγγραφθήσονται 1 Maccab. xiii. 40. εἰς ἄνδρας ἐγγράψαι Demoſth. παραπρεσβ. p. 230. l. 11.
ἐγγύη. τ' ἐγγύην CLV. 39. Proverb. xxii. 26.
τὸς ἐγγύος *vades* III. 61, 67. Sirac. xxix. 15, 18.
Egeria nympha p. 383. l. 35.
ἐγκαλέσαι περὶ τ' γεγενημένων II. 42. ἐγκαλεῖσθαι στάσεως περὶ τ' σήμερον Act. xix. 40.
ἔγκλημα ἐπιφερόμενον II. 43. ἐγκλήματα αὐτοῖς γεγενημένα 41. ἐγκλημάτων τῶν πρὸς Σμυρναίους 54. ἔγκλημα *actio*, αἰτία Polluc. lib. 3. cap. 29. & lib. 8. cap. 6.
ἐγκαταλείψω II. 68. ἐγκαταλίπῃς Pſalm. xxvii. 10.
ἔγκτησιν γῆς καὶ οἰκίας CLVII. 2. CLVIII. 20. ἐγκτήσεως CLVI. 17. III. 13. ἐγκτήσεως Levitic. xxv. 16. Hujus vocis exempla in Vulg. Lexic. deſiderantur.
ἐγκύρσαντες ᾠδαῖς XL. 5. conſtruitur cum dativo, ἐγκύρσας ἄτῃσιν apud Heſiod. Ἔργ. v. 214
ἐγώ. ἐμοῦ II. 69, 79. XIII. 7. CLXXXIV. 3. μοῦ XIII. 5. μοὶ II. 69. ἄγαγε XL. 3. ἡμῶν II. 2. ἡμῖν 9. ἡμᾶς 21.
Ezræ liber citatur p. 223. l. 3.
ἔθιμος. ταῖς πόλεσι καὶ τοῖς ἔθνη II. 11. p. 155. l. 46. p. 554. l. 21.
ἔθω. ὅσα εἰώθει δίδοσθαι II. 107. ὡς εἰώθει Marc. x. 1.
ει pro ε apud antiquos p. 568. l. 42, apud poëtas & Iones p. 571. l. 27.
ει pro ι; *Vide* E ſæpe &c.
εἰ CLXXIX. 2. εἰ δ' ἂν III. 20. εἴ τις 27. εἰδότες 46. εἰδῇ μὴ II. 43.
αἱ III. 27, 31, 52.
εἰκοστῇ καὶ ἐνὸς ἔτους I. 48.
εἰκών. εἰκόνες I. 70. εἰκόνας II. 70.
εἰμί. ἐστὶ CLVIII. 6. CLXXXII. 5. ἐστὶ ἐνδεχόμενον II. 92. ἐσμὲν XXXIX. 4. ἔσω II. 43. III. 22, 75. ἔσαι μεγίστη τοῖς— II. 53 ἔσαι ταῖς πόλεσι III. 51. μοὶ εὖ εἴη II. 69, 78. καθ' ὅσον ἦν δυνατὸς 90. ἦν Ἐπίχαρμος κατὰ τοῦτον I. 71. ἦσαν II. 45. ἔστω III. 14. εἶναι II. 4, 93. εἶναι videtur redundare 39. p. 555. l. 18. εἶναι regitur à verbo ſubintellecto CLXXXII. 2. εἶναι *haberi, agnoſci* CLVI. 14. ἦμεν III. 12, 16. ὢν I. 46, 47, 64. II. 7. CLVI. 4. ἐτῶν ὢν *annos natus* I. 72, 75. ὄντες II. 46, 101. ὄντων 49. ὄντας III. 24. ὄντα μόνον ἐπὶ τ' φυλακῆς II. 56. ὃς ἦν ἐπὶ τ' γάζης Act. viii. 27.
Einhardus citatur p. 193. l. 19.
Εἰρηναῖος XI. 5.
εἰς *in:* ἱερὸν XXV. 8. φοινεικῶνα X. 8. ἀρχεῖον CLXVII. 14. XVIII. 9. ἀποπρείδας CLXXXII. 9. *ad:* Ἀθήνας I. 7. Θήβας 12. βουλὴν CLXXXII. 16. *uſque ad:* πάντα χρόνον II. 15. III. 11. *quoad:* τὰ ἄλλα CLXXIX. 7. *erga:* ὑμᾶς 9. ἑαυτοὺς XXVI. 7. πράγματα II. 8. *pro:* δύναμιν 39. ἐς III. 21, 33, 36, 38. ἐς ὃ *in quantum* CLVI. 8. εἰς τὸ αὐτὸ *in unum, in idem* I. 35. ἐς τὸ αὐτὸ συναλισθέντες Herodian. lib. 6. p. 136. l. 3. εἰς pro ἐν; εἰς ἣν ἔχεσιν XIII. 6. ἔστη εἰς τ' αἰγιαλὸν Johan. xxi. 4. εἰς poſt verbum motûs omitti ſolet p. 571. l. 44.
εἷς. εἰκοστῇ καὶ ἑνὸς I. 48. ἕνα *quendam* II. 15. εἷς γραμματεὺς Matth. viii. 19.

εἶσαι

εἶναι. *Vide* p. 620. l. 41. & ἴσος.
εἰσαΐειν . . . CLV. 4. ἰσαζομένῳ III. 22.
Εἰσίδωρος. *Vide* p. 620. l. 41.
εἴσοδον XII. 11.
εἴως. *Vide* ἕως.
ἐκ Κολώνα I. 78. ἐκ Κορίνθω 42. ἐκ ταύτας CLXXXII. 8. ἐγ pro ἐκ. *Vide* γ pro κ.
ἐξ Αἰγύπτω I. 14. ἐξ ἀρχᾶς II. 5. αὐτῶν 14. ζῆσαι τὸ ἐξ ἐμοῦ 69, 78. ἐξ Σμύρνας 81.
ἕκαστος αὐτῶν III. 71. ἑκάστᾳ τᾶμ πολιτᾶν II. 10. ἕκαστοι 75.
ἑκάτεροι αὐτῶν II. 41. ἑκάτεροι III. 10, 55, 56. ἑκατέραν 54. ἑκατέρας 14, 40. ἑκατέρᾳ 20, 26, 28, 77. aut ſubauditur πόλις; aut adverbiaſcit, *utrinque.* (ἑκατέρωθεν) II. 79.
ἑκατὸν πατέρας III. 44. μυριάδας ἑκατὸν πεντήκοντα X. 39.
ἑκατόμβοια p. 414. l. 35.
ἐκγόνα VIII 10. ἐκγόνῳ XXVIII. 3. τέκνων καὶ ἐκγόνων CLXVII. 2. ἐκγόνοις II. 76. CLVIII. 24. ἐαυτῶν ἐκγόνοις CLXXVIII. 5. τὰς ἐκγόνας αὐτᾶς II. 75. ἔκγονα (uti prius ἔγγονα) τέκνα τέκνων Heſych. ἔκγονον ἐκείνης Herodian. lib. 5. p. 122. l. 46. τὰς ἐκγόνους τοῦ ἱερέως 2 Maccab. i. 20. & in neutro genere, τὰ ἔκγονα Geneſ. xlviii. 6.
ἐκεῖνοι CLXXIV. 7.
ἐκκλησίᾳ III. 34. Quid ſit ἐκκλησία p. 363. l. 43. ἐκκλησίας κύριαι p. 471. l. 5. Eccleſiæ Aſiæ ſeptem p. 461. l. 17. Eccleſiæ Smyrnenſis epiſtola p. 468. l. 11.
ἑκουσίῳ ἀνάγκῃ CLXXIX. 6.
ἐκπεφρόντισμαι τοῦ ἐπισφραγισμοῦ CLXVII. 14. XXIII. 10. p. 514. l. 7. ἐξεφρόντισμαι XVIII. 9. p. 560. l. 1. *Vide* ἐξεργάζ.
ἐκτελέσαι τὰς ἀρχὰς Φιλοτίμως XXV. 7. ἀγῶνας ἐκτετελεκότες, 2 Maccab. xv. 9.
ἐκτίθημι. αὐτὰ ποιεῖται ἐξέθηκε I. 26, 28. ἐκτίθεμαι *edo, prodo.* Bud. Comment. p. 517.
ἐκχώρησις *conceſſio, ceſſio.* [Vox non in Lexic. Vulg. reperta. Habent ἐκχωρέω *cedo, locum do.* ἐκχωρήσατε ἐκ μέσου Numer. xvi. 45. ſed etiam activo ſenſu, *concedo.* σκεύη —— ἃ ἐξεχώρησε Κῦρος 2 Ezr. iv. 44, 57. Sic in editionibus Aldin. & Baſil. per Hervag. at ἐχώρησε in Roman. & aliis pleriſque ἐξεχώρησε in Var. Lection. Polyglott. Lond.] ἐκχώρησιν τοῦ ἐπισφραγισμοῦ. CLXXVI. 4. ubi mihi videtur aliter interpungendum p. 567. l. 1.
Ἔλαια condita p. 303. l. 45. p. 304. l. 1.
Elatus ephorus p. 266. l. 28.
Electra p. 345. l. 46.
Ἔλαφοι νομοὶ p. 401. l. 13.
Ἐλεμπορος XIX. 2.
ἐλίκη urna p. 353. l. 4.
ἐλεύθεροί τε καὶ Ἕλληνες II. 45. ἐλευθέρων καὶ Ἑλλήνων 51. p. 170. l. 46.
Ἐλευθερος IX. 69. Nomen proprium, niſi fallor.
Eleutheræi, populi Cretenſes p. 594. l. 33, 41.
Eleus, à quo Elei p. 360. l. 38. vel ab Aethlio p. 347. l. 25.
Ἐλευσῖνι I. 25, 28, 30. Ἐλευσινίοις XXXVI, 4. Ἐλευσινίοις 3. *Vide priùs* p. 620. l. 41.
Ἐλευσὶς, Atticæ δῆμος p. 484. l. 28. & Steph. Byzant.
Ἐλευσὶς urbs, Strab. lib. 9. p. 407. l. 10.
Ἐλευσίνιος menſis p. 527. l. 39.
Eleuſinia. Myſteria majora & minora; & Eleuſinium certamen p. 125. l. 49. p. 126. l. 33. p. 134. l. 28. p. 246. l. 38. p. 247. l. 20. p. 299. l. 29. p. 405. l. 40. p. 406. l. 1. p. 407. l. 6. p. 485. l 16.
Elſcrus p. 506. l. 22.
Eltrici CXC. 3.
Ἑλένη I. 16.
Elice & Olenus, urbes abſorptæ p. 220. l. 2 p. 281. l. 23. p. 390. l. 27.
Eliſabetha regina p. 193. l. 46.
Ἑλλάδι CLXXXII. 6. Ἑλλάδα I. 15, 56. Ἕλλην I. 10. Ἕλληνες ibid. 67. II. 45. Ἑλλήνων 51. Ἕλλησι I. 31, 67.
Hellas p. 369. l. 41. Hellen, à quo Hellenes p. 118. l. 1. p. 133. l. 43. p. 238. l. 45, &c. p. 347. l. 17, 26. p. 369. l. 23. p. 370, 371. p. 444. l. 15.
Ἑλλαδαρχεῖν p. 185. l. 39.
Ἑλλησπόντῳ I. 66. Helle, à quâ Helleſpontus p. 377. l. 4, &c. Helleſpontus conſularis p. 462. l. 15.
Elmacini hiſtoria Saracenica citatur p. 343. l. 57. p. 463. l. 55. p. 501. l. 53.
Elpiſtus LXXIV. 6.
Elupius XLV. 2. p. 526. l. 9.
Elyas epiſcopus Judæus p. 195. l. 22.
ἐμαυτὰ δυνάμει II. 69. ἐμᾷ δυνάμει 63. ἐμῷ ἐκγόνῳ XXVIII. 3.
ἐμμενεῖς, potiùs ἐμμενεῖς p. 570. l. 7.
ἐμμένω ἐν ταῖς συνθήκαις II. 61, 71. ἐμμένω ἐν τοῖς συγκειμένοις p. 531. l. 1. Et ſine præpoſitione ἐμμένω ταῖς ξυνθήκαις Thucyd. lib. 5. p. 357. l. 21. Iſocrat. Paneg. p. 57. l. 2. ἐνέμειναν τῇ φιλίᾳ 1 Maccab. x. 26. cum præpoſitione, ἐμμένειν ἐν ὁμολογίαις Demoſth. de Fœd. Alex. p. 88. l. 24.
Empedocles p. 275. l. 27.
ἐμποιέω. ἐνεποίησε CLIX. 4. idem ac ſimplex ἐποίησε. Sic H. Steph Theſ. affert ἐνεποιήσαντο ex Heſiod. Theogon. v. 7.
ἔμπορος XXVII. 3.
ἔμπροσθεν ἐμοῦ δικῶν I. 50. p. 129 l. 44. p. 213. l. 48. p. 259 l. 17. p. 544. l. 46. Habetur apud Petit. Leg. Attic. p 24. l. 4. ἐμπροσθίου ὁρκίου. Quod minimè ad hunc locum pertinere mihi videtur. Sed conſule p. 578. l. 9.
ἔμπορος p. 170. l. 55. ἐμπόρου p. 171. l. 1.
ἔμφυλοι III. 14. ἔμφυλον ἄνδρα Homer. Ὀδ. ο΄. v. 273. ubi Schol. ὁμόφυλον H. Stephan. Theſ. notat, in proſâ multò uſitatius eſſe tetraſyllabum ἐμφύλιος cum ſubſtantivo πόλεμος.
-εν pro -ειν in Infinitivo Doricè; ποιῆσεν III. 18. ἐξελεῖν, ἐνβαλεῖν p. 530. l. 44, 45. εὑρεῖν Eurypham. inter Pythagor. Fragment. p. 815. Diog. Laert. Edit. Hen. Steph. 1594.
ἐν *in.* ἐν Σμύρνῃ II. 44. ἐν Λυμωρείᾳ I. 4. ἐν Θερμοπύλαις 8. ἐν ἐκκλησίᾳ III. 34, 36. ἐν τοῖς Ὑπερβορείοις 41. ἐν Πελασγίῳ 33. ἐν Ἱερωσύνῃ 35. ἐν τῷ ἐνιαυτῷ XXVII. 7. ἐν ᾗ CLXXXIII. 9.
ἐν, cùm ſignificat motum; ἐν Αἰγὸς ποταμοὺς ἔπεσε I. 72. ſic ἔπεσεν ἐν μέσῳ Luc. viii. 7. p. 572. l. 60. Et ἐν (pro ἐς) cum accuſativo, Doricè; p. 595. l. 22. Sic ἐν ζωάς Dius Pythagor. apud Stob. Serm. (edit. 1609.) p. 409. Quinetiam (ubi nullus eſt Doriſmo locus) καὶ πεντ' ἔτη Ariſtoph. Acharn. Act. 4. Sc. 5. v. 4. Schol. ἀντὶ τοῦ εἰς πέντε ἔτη.
ἐγ & ἐμ pro ἐν, *vide priùs* γ pro ν, *& poſtea* μ pro ν.
ἐναντίαν ἔφοδον II. 3. *hoſtiam.* eo ſenſu ἐναντίοι Herodian. lib. 3. p. 62. l. 43. Thucydid. lib. 4. p. 336. l. 18.
ἐνδίκαστος I. 46.
ἐνδεχόμενόν ἐστι II. 92. idem ac ἐνδέχεται. εἰς ὅσον ἐνδέχεται Herodian. lib. 6. p 126. l. 8.
ἐνδημεῖν ἐν τῇ πόλει II. 80. *degere.* H. Steph. Theſ.
ἔνδοξον μελοποιὸν VII. 25.
ἐνδυμαλόγῳ III. 68. p. 199. l. 4. p. 570. l. 31.
Endymion p. 360. l. 23. p. 373. l. 22.
ἔνειμι. οἷς ἦν ἐνεῖ XIII. 6.
Ἐνίπαστι III. 2, 59. p. 527. l. 22, 31. p. 529. l. 21, 43.
ἕνεκεν. ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ καλοκαγαθίας XXVI. 6. ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ δικαιοσύνης XXVII. 5. ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐσεβείας XXIX. 4. CLVIII. 12. ἕνεκα ſæpius legitur. H. Steph. Theſ. affert ἕνεκεν ex Demoſth. Coron. Frequenter tamen occurrit in Nov. Teſt. Marc. viii. 35. Luc. xxi. 12, &c. Cum Infinitivo; ἕνεκεν τοῦ διατηρῆσαι II. 91. Subauditur; τῆς εὐνοίας καὶ καλοκαγαθίας CLXXXI. 5. p. 568. l. 3.
ἐνεπιτίθημι decompoſitum inſolens, nec in Lexic. Vulg. obvium. ἐνεπιτέθεικε XVII. 8. p. 581. l. 29.
ἐνέχυραξ p. 590. l. 3.
ἐνῆκεν p. 571. l. 59. p. 577. l. 52.
ἐνθάδε κεῖται XXXIX. 1.
Ἴνθιον ὕδωρ p. 341. l. 16.
ἐνιαυτός. ἐν τῷ ἐνιαυτῷ XXVII. 7. κατ' ἐνιαυτὸν I. 48. *quotannis* III. 40, 65. ſic Hebr. x. 3.

Ἐνίπαιζε p. 529 l. 53.
ἐνεστῶτες. οἱ ἐνεστακότες (Doricè pro ἐνεστηκότες) κόσμοι III. 76. *præſentes* ſive *nunc conſtituti coſmi*.
Enneadecacteris p. 109. l. 5. p. 273. l. 8. p. 290. l. 7.
ἐννέαχορδ p. 383. l. 37.
Ennius poëta citatur p. 237. l. 45. Ennius Euhemeri hiſtorici interpres p. 147. l. 5.
(ἔν ν)ομοι νομισμα I. 55. ἔννομον, ἔνθεσμον Heſych. ἔννομ☉ *legitimus*, Act. xix. 39.
ἐνοδι☉ deus p. 193. l. 22
ἔνορκα, ἔνορκοι p. 600. l. 32, 33. ἐνσπονδον l. 63.
ἐντάφιοι XIV. 3. τὰ ἐντάφια CLXXXIII. 4. ἐνταφίων CLXVII. 5, 9. p. 508. l. 27, &c. p. 588 l. 14.
an Entry, in muſicâ quid ſit p. 401. l. 37.
ἐντευχάνειν (ἐντυγχάνειν) αὐτῷ CLVI. 7. CLVIII. 9. ἐνέτυχόν μοι Act. xxv. 24. ἐντυγχάνει, προσέρχεται Heſych.
Ex . . CXI. 4. an *extruxit* legendum?
ἐξαδελφῷ III. 23.
ἐξαγωγῆς ἴσας (pro ἴσης) κ῀ θάλασσαν III. *exportationis maritimæ*. H. Steph. Theſ. ἐξαγωγὸ σίτου ex Iſocrat.
Ἐξαιρέω. ἐξειλομ̃ CLV. 18, 19, 8. ἐξελῶν (pro ἐξελοῦν Doricè) p. 589. l. 53.
ἐξαμαίξειν, ἐξ ἁμάξης λέγειν p. 426. l. 28.
ἐξάμηνον II. 48. 4 Reg. xv. 8.
exercit. CIV. 3. exacti exercitûs CXXXV. 9. p. 502. l. 48.
exercituum Romanorum diſtributio p. 493. l. 40, &c.
ἔξεστι XIII. 11. ἐξέστω II. 42. III. 17, 47.
ἐξιζῆσαι II. 48, 51, 52, 88. p. 170. l. 46.
ἐξίφν☉ p. 485. l. 1.
ὀξύς. Doricè ὀξᾶς III. 67. p. 199. l. 1.
Exodi liber citatur p. 456. l. 50. Exodus Iſraelitarum p. 444. l. 45.
ἔξοδον XII. 12.
ἐξοδεύσαντες III. 53. p. 558. l. 11. ἐξοδεύσαντες p. 529. l. 49, 51. 2 Maccab. xii. 19. ἐξερύσαντες p. 509. l. 40.
ἐξουσίας Δημαρχικῆς CLXII. 4. ἔχοντ☉ ἐξουσίαν (cum infinitivo) πωλῆσαι XIX. 5. ἀποπολῆσαι CLXVII. 6. ἔχειν ἐξουσίαν θεραπεύειν Marc. iii. 15.
Exoche XC. 1.
expreſſim p. 589. l. 26.
exempli LXV. 12. Gruter. CCXIV.
ἐξσφραγίσθη CLXXX. 14. aut reſcribendum eſt ἐξεσφραγίσθη; aut (quod malo) reponendum ἐνεσφραγίσθη p. 533. l. 17.
ἐξωλεια II. 69, 78. *exitium* H. Steph. Theſ. ſed ſinè authore. Legitur autem apud Demoſth. Timocr. p. 481. l. 41. ἐξώλη εἶναι Andocid. p. 13. l. 21.
ἑορτάς III. 37. ἱερῶν πυρσῶν p. 298. l. 42.
ἐπαγγέλλομαι, cum Accuſativo; ἐπηγγείλατο . . . προχρημάτιτας IX 36. ἣν ἐπηγγείλατο Tit. I. 2. cum Infinitivo; ἐπαγγειλάμενοι ἔξειν II. 19. ἐπαγγειλάμενοι ὑπάρξειν 16. ἐπαγγειλάμεν☉ ὑπάρξειν 97. ἐπαγγέλλομαι διδάξειν H. Steph. Theſ. ex Xenoph. ἐπηγγείλαντο δοῦναι Marc. xiv. 11.
ἐπάγομαι. ἐπαχθέντες ἐπὶ τ̃ δῆμον II. 22. *introducti ad populum*.
ἐπαινέσαι CLVI. 10. CLVIII. 11. p. 567. l. 4. Chiſh. Monum. p. 116. l. 4. & p. 120. l. 6. & p. 121. l. 18. Sic Demoſthen. Coron. p. 330. l. 11.
ἐπακ(ο)λουθοῦσι κληρονόμοις XIII. 21. ἐπακολουθοῦσί τινες 1 Tim. v. 24.
Epaminondas archon p. 227. l. 30. p. 289. l. 37.
Epaminondas dux p. 266. l. 40. condidit Megalopolim p. 441. l. 18, 24.
ἐπανελθόντων II. 28.
ἐπανόρθωσις p. 509. l. 31. Vox in Vulg. Lexic. non obvia.
ἔπαρχα, ἐπαρχεῖν, vocabula muſica p. 401. l. 31, 32, &c.
Ἐπαφρόδιτ☉ XVII. 1.
Epaphroditus CXX. 3.
Epaphus p. 392. l. 18.
ἐπειδὴ II. 1, 89. CLVI. 3.
Epeus p. 360. l. 24.
ἐπὶ cum genitivo. *ſuper*; ἐπὶ τ̃ αὐτοῦ I. 17. *ad*; ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου III. 48. ſignificat *tempus*; ἐπὶ Ἀλεξάνδρου I. 6. ἐπὶ ἱερέως Ἡγησία II. 34. cum notatione *officii*; ἐπὶ κοσμούντων III. 1, 3. ἐπ' αὐτῶν κοσμούντων 61, 69, 77. p. 599. l. 45. ἐπὶ Ζήνων☉ ἄρχοντ☉ XXVII. 7. ἐφ' ὧ στρατηγοῦντ☉ X. 3. ἐπὶ τ̃ φυλακῆς II. 56. στρατηγὸν ἐπὶ τ̃ ὅπλων XXV. 4. XXX. 4. ἐπὶ τ̃ διαλέξεως CLIV. 14. ἐπὶ τ̃ στοᾶς 16. ἐπὶ τ̃ ἱεροῦ 15. *in, erga*; εὐεργέτης ἐπὶ τ̃ ἱεροῦ XXX. 32. cum dativo, *in*; ἐπὶ πᾶσι II. 24. ἐπὶ τούτοις II. 34. *propter*; ἐπὶ ὁσιότητι CLXXI. 5. ἐπὶ τῇ αἱρέσει CLVI. 12. ἐπὶ τῇ συμφόρῳ III. 74. ἐφ' ἴσῳ II. 37. *erga*; ἐπὶ παιδεία CLXXIX. 3. *ex*; ἐφ' ἴσῃ κ̃ ὁμοίᾳ *ex æquo & ſimili* (i. e. *æqualiter*) II. 44, 75. (ἐπὶ ἴσῃ κ̃ ὁμοίᾳ Thucyd. lib. 1. p. 20. l. 6. & p 98 l. 7.) Mira eſt hæc mutatio, ἐφ' ἴσῃ pro ἐπ' ἴσῃ, nam ἴσ☉ leni ſpiritu notatur. An vocis ὁμοίᾳ, quæ proximè ſubſequitur & per κ̃ copulatur, aſper ſpiritus in præpoſitionem reſiliens tenuem π in aſperam φ tranſmutat? ἐπὶ σωτηρίᾳ *in* vel *propter ſalutem* III. 1. p. 509. l. 21. p. 599. l. 27. Herodian. lib. 2. p. 31. l. 19. Sic enim præſtat legere, quàm ἐπισωτηρίᾳ p. 527. l. 21, 28. p. 589. l. 35. cum accuſativo. *ad*; ἐπὶ τ̃ δῆμον II. 23. ἐπὶ τ̃ ξυστὸν 31. *in*; ἐπὶ τὸ ἀρχεῖον III. 68. ἐπὶ σωτήριον 67. niſi legendum ſit ἐπισωτήριον p. 529. l. 64. p. 558. l. 38. ἐπισωτήριον in Vulg. Lex. non occurrit. Sed ἐπινίκιον Herodian. lib. 6. p. 127. l. 4. & 2 Maccab. iv. 47.
ἐπιβουλεύσαντα τῇ πόλει II. 67, 76. ἐπιβουλεύσαντα ἀνοσίως Herodian. lib. 2. p. 32. l. 16.
ἐπιγαμίας III. 12. p. 600. l. 19. Joſ. xxiii. 12.
Epigenes Sicyonius p. 426. l. 10.
Ἐπιγένη CLIII. 5.
Epigoni p. 381. l. 42. p. 451. l. 23.
ἐπιγεγραμμέν☉ III. 49. repone ἐπιγεγράφθω p. 529. l. 11. p. 557. l. 36.
ἐπιγραφὰς XVIII. 8. CLXVII. 14. CLXXVI. 4. XXIII. 9. p. 567. l. 1.
Ἐπίδαυρος VII. 15. p. 525. l. 51.
ἐπίδημ☉. οἱ ἐπίδημοι III. 32. *populares* p. 528. l. 28.
ἐπιδιορθῶσαι p. 589. l. 53. Hoc verbum ex Hermogene affert H. Steph. Theſ.
Ἐπιζεφύριοι Locri. p. 382. l. 27.
Epicides p. 287. l. 16.
ἐπικαρπία p. 178. l. 36.
ἐπικληρώσεις II. 75. ἐπικληρωσάσθωσαν τὰ ὀνόματα 52. ἐπικληρωθεῖσα φυλὴ Plat. de Legib. 6. p. 760. l. 16.
ἐπικράτησις. *Vide* ἐπί.
ἐπικτήτου αἰδοῦς XX. 3. Ἐπίκτητ☉ 1. p. 565. l. 50.
Epictetæ teſtamentum p. 163. l. 21.
ἐπίλογ☉, quid in muſicâ p. 401. l. 31.
ἐπιμελούντων CLXV. 2. activo ſenſu, *curantibus*. ἐπιμεληθέντων 3 Ezr. vi. 27. ἐπιμεληθῆναι Herodian. lib. 1. p. 1. l. 14.
ἐπιμελητοῦ Διὸς XXVII, 6. CLXXXI. 2. ἐπιμελητεύω Ariſtot. Oeconom. 2. cap. 35.
Epimenides p. 350 l. 1. p. 406. l. 31. p. 430. l. 30.
Epimetheus p. 345. l. 17, 44.
ἐπιμήνιοι τ̃ βουλῆς II. 30. p. 163. l. 9. ἐπιμηνιεύειν p. 569. l. 47. ἐπιμηνιεύσαντ☉ Chiſh. Monum. p. 50. l. 1. in quem locum lege not. Chiſh.
ἐπίπας p. 509. l. 25. ἐπίπασι ἱεροπυλίοις p. 530. l. 50. ἐπιπαιδες ἱεροπύλοι l. 53.
ἐπισκευάζω. ἐπισκευάσαι XIX. 3. ἐπισκευάσαι τ̃ οἶκον 2 Chron. xxiv. 12.
ἐπίσκοποι p. 364. l. 40.
Epiſcopatus Cornubienſis & Exonienſis conjuncti p. 506. l. 14.
ἐπιστάμεν☉ (*ſciens*) ἀποδιδόναι II. 7. οὐκ ἐπίσταμαι λαλεῖν Jerem. I. 6.
ἐπιστάτης p. 471. l. 33. ἐπιστάτης ὅπλων p. 515. l. 31. p. 588. l. 45.
Epiſtolarum Græcarum Magiſter p. 567. l. 31. Ab epiſtolis Græcis p. 519. l. 22. epiſtolarum ſignandarum modus p. 177. l. 11.
ἐπιστρατηγὸς XXVI. 4. p. 565. l. 2. Vox in Vulg. Lex. mihi non inventa.
ἐπισωτηρίᾳ. *Vide* ἐπί.
ἐπιτελέσαντα τὰ μυστήρια κ̃ τὰς θυσίας CLXX. 9. ἐπιτέλει θυσίας Herodian. lib. 1. p. 6. l. 19. & lib. 3. p. 72.

72. l. 39. Mallem ἐπιτελέσωσιν. Nam τελέω τελέσω frequentius.
ἐπιτίθημι. ἐπιθεῖναι XIII. 17.
ἐπιτίμια ἀποτεισάτω III. 28. Ariſtot. Politic. 5. cap. 8. ἐπιτίμιον, πρόστιμον [πρόστιμα III. 81.] τιμωρία Heſych. ἐν ἐπιτιμίοις Sirac. viii. 6. in quem locum lege not. Druſ. edit. Franekeræ 1596.
ἐπιτρέπω XIII. 15. 1 Timoth. ii. 12. ἐπιτρέψω II. 66, 76.
ἐπίτροπος στρατηγὸς CLIV. 12. ἐπίτροπος στρατηγίας XXX. 12. p. 515. l. 22, 33. ἐπιτρόπω XI. 26. ἐπίτροπος, ὁ πραγματῶν χωρίων· καὶ ὅλως τῆς οὐσίας, καὶ ὀρφανῶν Heſych. Luc. viii. 3. Galat. iv. 2. 2 Maccab. 21. 1. Herodian. lib. 4. p. 94. l. antepenul.
ἐπιτυγχάνω. ἵνα ἐπιτύχωμεν XX. 33. Sæpius cum Genitivo; ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας Hebr. vi. 15.
Ἐπιτυγχάνοντος CLXXV. 2. nomen proprium. ἐπιτυγχάνων ſignificat *fortunatum, votorum ſuorum compotem.* Sic ἀνὴρ ἐπιτυγχάνων Geneſ. xxxix. 2. Aquil. exp. κατευθυνόμενος Symm. εὐοδούμενος.
Epitynchanus LXVI. 2.
ἐπιφανεστάτῳ Καίσαρι CLXIII. 4. *nobiliſſimo Cæſ.* Reineſ. pag. 322. Cicer. ex Polyb. vertit ἐπιφανεστάτους *nobiliſſimos*; uti obſervat H. Steph. in Theſ. & Ciceron. Lexic. pag. 63.
Epiphanius citatur p. 336. l. 46. p. 509. l. 31.
ἐπιφερόμενον ἔγκλημα II. 43. οὐδεμίαν αἰτίαν ἐπέφερον, Act. xxv. 18. ἐγκλήματα eſt αἰτία. *Vide* ἐγκαλέω.
Ἐπίχαρμος ποιητὴς I. 71. p. 144. l. 39. p. 275. l. 25. p. 420. l. 38. p. 435. l. 6. p. 449. l. 56.
ἐπιχορήγας ἑαυτὸν εἰς——CLXVII. 11. p. 567. l. 10. ἐπιχορηγέω diverſam habet ſignificationem in Vulg. Lex. Sed hic ferè idem ſignificat ac χορηγέω; *qui commodavit ſe, qui adhibuit ſuam operam, utendam dedit.*
ἐπιχωρέω. ἃ (ἀλήθη) ἐπιχωρήσειεν αὐτοῖς II. 100. τὰ ἐπικεχωρημένα Σμυρναίοις 66. ἐπιχωρεῖν *concedere* 2 Maccab. iv. 9. & xii. 12.
ἐπιψηφίζω. ἐπεψήφιστο CLVI. 27. CLVII. 11. p. 566. l. 55. ἐπιψηφιεῖται, ψῆφον παρέχει καὶ νικᾷ. ἐπιψηφιζόμενος, ἐπικρίνων Heſych.
Eponymologicum Reineſii, citatur p. 512. l. 44, &c.
ἔποπτοι p. 406. l. 3.
Eps (*epiſcopus*) CXC. 4. p. 506. l. 24.
epulum dedit XLIV. 7. *epulor* pro *epulo excipio*, vox inſolens p. 572. l. 19.
ἔπω. εἶπε CLVI. 2. verbum ſolenne, in pſephiſmatibus frequens. Demoſth. contra Cteſiph. p. 318. l. 14. & de Coron. p. 323. l. 5. & p. 324. l. 43.
ἐπώνυμος τοῦ ἐνιαυτοῦ Ἄρχων p. 332. l. 38. heroes ἐπώνυμοι p. 431. l. 12.
equidem non ſemper primæ perſonæ jungitur p. 586. l. 55.
Eraſinio LXXIX. 3. p. 562. l. 18.
Eraſiſtrati artificium p. 155. l. 42.
Eratoſthenes citatur p. 111. l. 11. p. 135. l. 37. p. 136. l. 29, &c.
Erginus p. 379. l. 20.
ἔργον ποιοῦντες X. 6. εἰς ἔργον XXV. 8. εἰς τὰ ἔργα CLV. 18.
ἐργάζομαι. εἰργασμένος XIII. 19. *operatus* activè. οὐδὲν οὐδὲν εἰργασμένος Demoſth. contra Mid. p. 398. l. 46. Reineſius autem, ἠργασμένον *conſtructum*, paſſivè p. 513. l. 24. Hujus verbi perfectum frequentius eſt εἴργασμαι, quamvis regularius ſit ἤργασμαι. Significatio paſſiva ſæpius mihi occurrit; Johan. iii. 21. Eccleſiaſtæ v. 9. Herodian. lib. 3. p. 59. l. 20. Bud. Comment. p. 275. l. 8. rarior eſt activa; δάμαλιν, ἥτις οὐκ εἴργασται, καὶ οὐχ εἵλκυσε Deut. xxi. 4. *quæ operata non eſt.* Verſio tamen Anglica [*which has not been wrought with*] videtur ad paſſivam accedere.
Ἐργάτης CLXXIV. 1. Dubito, an proprium ſit nomen. Mallem interim legere forſan ἐργατὸς, vel potiùs ἐργατὴρ aut ἐργάτης p. 567. l. 34. ἐργάτης 2 Timoth. ii. 15. Sapient. xvii. 17. ἐργαστῆρες Polluc. lib. 7. cap. 1. & quidni ἐργατὴν, cùm ſit ἐργατεῖναι apud Heſych. uti ἐργατείνω ab ἐργάτης?
Eretria p. 261. l. 13.
Eretrienſes p. 595. l. 15. *Vide* ρ pro σ.
ἐρδόντες p. 600. l. 14. ab ἐρδόω. Iones (quos & Dores imitantur) flectunt verba in -αω per ει ἐρεόμενος Herodot. (edit. H. Steph. 1570.) p. 190. l. 25. χειρούμενος Archyt. inter Pythagor. Fragm. p. 853. apud Diog. Laert. edit. H. Steph. 1594.
ἐρημωθεῖσα τέκνων XL. 9. Ea ſyntaxis apud authores non infrequens; ἐρημωθέντες συμμάχων Herodot. p. 280. l. 10.
Erigone Ægiſthi filia p. 211. l. 11.
Erizz. dichiarat. di med. ant. p. 511. l. 16. p. 522. l. 17, &c.
Erinna poetris p. 418. l. 6.
Erizias archon p. 448. l. 3. *Vide* Erygias.
eripio. ereptus matri L. 8.
Ἐριχθίως βασιλεύοντος I. 24. p. 134. l. 26. p. 299. l. 32. p. 406. l. 12, 42. p. 404. l. 22 p. 444. l. 54. Erichthidæ p. 405. l. 35.
Ἐριχθονίου βασιλεύοντος, ζεύξαντος τὸ ἅρμα l. 21. p. 118. l. 56. p. 119. l. 2, 13. p. 134. l. 11. p. 205. l. 10. p. 239. l. 51. p. 241. l. 7, 22. p. 396. l. 18. p. 444. l. 27, 36.
Ἑρμαγόρᾳ XI. 1.
Ἑρμαῖα feſta p. 483. l. 32.
Ἑρμαίῳ III. 2. p. 527. l. 21.
Ἑρμίας CLIII. 11.
Ἕρμιππος XL. 4. Ἑρμίππου XI. 24. CLXXV. 1. IX 40. p. 558. l. 43.
Hermippus aſtrologus p. 162. l. 41.
Ἑρμογένης XXX. 21. CLXXX. 17. Ἑρμογένους CLXXVI. 3.
Hermogenes ſcriptor p. 176. l. 45.
Ἑρμόφαντος CLIII. 3.
Ἕρμοχος XVI. 2.
Eros LXVIII. 11. CV. 1. Eroti XCVIII. 3.
Erotianus citatur p. 483. l. 19.
ἑρπύω III. 33, 35. ἑρπύσαι 38. ἑρπύσας 55. p. 600. l. 10. ἕρπειν eſt verbum Doricum, *vadere* Theocr. Idyll. 1. v. 105. Caſaubon. Not. in Athen. p. 64. & 417.
Ἐρυθρὰς I. 43.
Erygias, Oxurius, Eryxias p. 233. l. 9, 12, 14.
Erythras idem, qui Edomus p. 118. l. 36.
Eryſichthon p. 235. l. 7. p. 336. l. 25. p. 575. l. 52.
Eſaias citatur p. 330. l. 56.
Ἑσπέρα CLXV. 2. Ἕσπερος 6.
ἔσχατα XIII. 19. p. 513. l. 23.
Eſtheræ hiſtoria citatur p. 177. l. 14.
Eſtiæotis, Eſtiæa, Eſtiæi p. 383. l. 11, 13, 14.
Ἐστίας p. 600. l. 50.
Ἐστιαῖος CLIV. 14.
& redundat XCIX. 2. niſi ſic legas, —*fecit & ſibi poſtÆris quÆ ſuis.* uti LVII. 6.
Etecos CLXXXVIII. 6. Quid id ſignificet, prorſus ignoro.
Eteoclus p. 409. l. 37. p. 445. l. 44.
Ἐτεοκρῆτες p. 595. l. 44. eorum lingua p. 531. l. 21.
ἑτέρων XIII. 5, 13; ἑτέροις II. 42.
ἔτι I. 9.
(ἑτοιμαζέτω) II. 82.
ἔτος κγ'. XXXVI. 6. Hic nomen temporis in Accuſativo ponitur, quod uſitatiùs conſtruitur in Genitivo; uti ἔτους I. 39. ἔτη (in Nominativo) I. 4. (in Accuſativo) XII. 7. I 73, 74, 78, 88. ἐτῶν ια XV. 9. ἐτῶν ἐν——I. 75. Sic ὢν ἐτῶν——Gen. xii. 4. δι' ἐτῶν p. 577. l. 19.
Etymologici author citatur p. 166. l. 42. p. 298. l. 45, &c. emendatur p. 169. l. 26, 27.
εὖ εἶη II. 69, 78.
Εὐαγόρα I. 47. p. 128. l. 22.
Euagoras p. 411. l. 45.
Eualcidas dux Eretrienſium p. 270. l. 30. p. 534. l. 19.
Evandrus p. 384. l. 8.
Evariſto CV. 7.
Euboïcæ drachmæ; Euboïca talenta p. 414. l. 23.
Eubulus Marathonius p. 512. l. 5. p. 514. l. 46.
εὐγενοῦς ἀνδρὸς CLI. 4. εὐγενής, ἐλεύθερος τῷ γένει Heſych. ἄνθρωπος εὐγενὴς Luc. xix. 12. Job. i. 3.
εὐγενείας XL. 5.

Εὐεργέτου Πτολεμαίου XXVI. 2. p. 454. l. 7.
εὐεργέτῃ θεοῖς CLI. 3. p. 566. l. 24. εὐεργέτην τοῦ ἱεροῦ CLVI. 14. CLVIII. 16. εὐεργέτας τοῦ ἱεροῦ CLVI. 22. CLVII. 5. εὐεργέτας ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ XXX. 33. εὐεργέτας CLVIII. 26. εὐεργέτην τῆς πόλεως 2 Maccab. iv. 2.
εὐεργετοῦντι ἑαυτὸν II. 7. εὐεργετήσαντί με Pſalm. lvii. 3. εὐεργετοῦντες αὐτὸν Herodian. lib. 3. p. 67. l. 32.
Εὐημέρῳ CLXXVI. 2.
Euhemerus Siculus ſcriptor hiſtoriæ Deorum p. 116. l. ult.
Euthemeris CXXXVI. 3.
Εὐθύππου ἄρχοντος I. 74. p. 146. l. 41. p. 227. l. 41. p. 435. l. 43.
(Εὐθυ)δήμου ἄρχοντος I. 57. p. 215. l. 12. p. 222. l. 33, 36. p. 289. l. 40. p. 307. l. 44. p. 424. l. 5. p. 448. l. 51.
Euthymenes archon p. 169. l. 18.
Euthymenes ſcriptor chronologicus citatur p. 256. l. 13. p. 305. l. 6.
εὐθυνῶν ſive correctorum dignitas p. 164. l. 39, 55. p. 170. l. 48.
Eucarpea LXXVII. 3. *Eucarpi* nomen apud Gruter.
Euclides Megarenſis p. 284. l. 2. Euclidis vel Cleonidis Harmonica p. 123. l. 34. p. 398. l. 37. p. 399. l. 10. p. 400. l. 1.
Εὐκτήμονος ἄρχοντος I. 77. p. 147. l. 49. p. 148. l. 12.
Eumelus rex Achaiæ p. 299. l. 32. p. 381. l. 13.
Eumenes rex Pergami p. 454. l. 50.
Eumenius emendatus p. 512. l. 51.
Eumenidum templum in Areopago p. 350. l. 23.
Εὐμόλπου XXXVI. 6.
Eumolpus Thrax. p. 246. l. 41. p. 125. l. 52. p. 207. l. 12. p. 340. l. 28. p. 404. l. 48. p. 405. l. 1, &c. p. 445. l. 7, 11. Eumolpi plures p. 257. l. 48. p. 247. l. 36. p. 405. l. 34, &c.
Eumolpias poeſis p. 207. l. 14. Eumolpidæ p. 405. l. 45.
Eunapius citatur p. 182. l. 44. p. 333. l. 49, &c.
Euneus Lemniorum imperator p. 384. l. 26.
εὔνουν ἐξ ἀρχῆς VII. 26. εὔνους ἦν Chiſh. Monum. p. 51. l. 16, 10. (εὐν.) εὔνους Herodian. lib. 5. p. 110. l. 23.
εὐνόου βασιλεῖ II. 73. τοῖς Ἱεροπολίταις p. 530. l. 50. εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ Matth. v. 25.
εὐνοίας CLXXXI. 5. εὐνοίας II. 8, 93. εὐνοίας εἰς ἑαυτὸν XXVI. 7. εἰς τὸν δῆμον CLVIII. 14. πρὸς τὸν δῆμον XXIX. 6. εὐνοίας πρὸς αὐτὸν II. 3. εἰς πράγματα 37. παρατηρεῖσθε τὴν εἰς τὰ πράγματα εὔνοιαν 2 Maccab. xi. 19. τὴν πρὸς ἀλλήλους εὔνοιαν ibid. xiv. 26.
εὐοδοῦν activè p. 558. l. 16.
Εὐοῖ Βάκχε p. 344. l. 37.
εὐορκοῦντι &c. II 69, 78. p. 555. l. 59.
εὐπατρίδας CLXXXII. 9. εὐπατρίδαι, αὐτόχθονες, οὐχὶ ἐπήλυδες Heſych. εὐπατρίδης Xenoph. Conviv. p. 899. l. 26. Plutarch. Theſ p. 11. l. 28. Dionyſ. Halicarn Antiq. lib. 2. p. 83. l. 12. & lib. 9. p. 601. l. 30. Herodian. lib. 1. p. 10. l. 24.
Euplu CIV. 8. Quid ſit, non intelligo.
Eupolidi LXIII. 2.
Eupolis poeta p. 421. l. 9. p. 168. l. 31.
Eupoſiæ XCII. 1.
Εὐρεσιάδης IX. 79.
Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς I. 65, 75, 77. Εὐριπίδου 76. p. 218. l. 14, &c. p. 142. l. 39. p. 147. l. 5. p. 148. l. 1. p. 228. l. 35. p. 226. l. 23, 57. p. 275. l. 45. p. 278. l. 6, 38. p. 421. l. 16. p. 427. l. 10. p. 437. l. 30, 45. p. 438. l. 1. p. 449. l. 35. p. 450. l. 15, 25. p. 514. l. 25. p. 516. l. 37. Euripidis tragœdiæ citantur p. 125. l. 23. p. 210. l. 6, &c.
εὕρηται, εὑρεθῇ I. 22. εὗρεν 19. εὗρεν 70. εὑρετὴς 55. p. 571. l. 17.
Europa p. 383. l. 23. p. 392. l. 30.
Eurotas p. 298. l. 3. p. 393. l. 5. p. 444. l. 24.
Eurybiades p. 229. l. 27.
Εὐρύκλεια p. 183. l. 19. p. 558. l. 35.
Eurylochus p. 130. l. 32. p. 418. l. 33.
Euryſthenes p. 265. l. 53. p. 388. l. 18.
Euryſthenidæ p. 266 l. 11.
Euryſtheus p. 249. l. 17. p. 384. l. 44. p. 385. l. 4.
Εὐσεβὴς Αὐτοκράτωρ CLXXXII. 12. Εὐσεβῆ CLXI. 4. CLXXII. 5. εὐσεβίαν XXXIX. 4. εὐσεβείας πρὸς τὸ ἱερὸν XXIX. 4. εἰς τὸ ἱερὸν CLVIII. 13. πρὸς τοὺς θεοὺς CLXXXI. 6. εὐσέβειαν περὶ τοὺς θεοὺς Iſocrat. Panath. p. 258. l. 21. πρὸς τὸν κύριον Eſai. xxxiii. 6. εἰς θεὸν Prov. i. 7.
εὐσεβῶς πρὸς τοὺς θεοὺς διακείμενος II. 6. εὐσεβῶς διακειμένῳ Demoſth. Mid. p. 393. l. 57.
Εὐσέβεια, Pialia p. 180. l. 20.
Euſebius citatur. De Vit. Conſtant. p. 196. l. 36. Hiſt. Eccleſ. p. 173. l. 40. Præparat. Evang. p. 205. l. 54. Chronic. p. 118. l. 15. emendatur p. 106. l. 6. p. 146. l. 31. p. 261. l. 11. p. 262. l. 15. p. 275. l. 18. Chronici exemplar Fuxenſe p. 224 l. 25, &c.
Euſtathius citatur. In Homer. p 118. l. 27. p. 119. l. 10. In Dionyſ. Perieg. p. 277. l. 23. p. 312. l. 56, 57, &c.
Eutyches XCIV. 4.
Eutychidi CXXVIII. 1.
Eutychius Batticides citatur p. 463. l. 55.
εὐτυχεῖτε IV. 18. CLXXIX. 11. Hæc erat plerumque epiſtolarum clauſula. Demoſth. pro Coron. p. 324. l. 1.
Εὐτυχίδης CLXXVIII. 1. Hoc nomen proprium apud Antholog. lib. 4. cap. 12.
Εὔτυχος CLV. 36. Act. xx. 9.
Euphaes Antiochi filius p. 387. l. 44.
Euphemo CX. 2.
Euphorion ſcriptor citatus p. 380. l. 52.
Euphroſune LXXVI. 2.
Euchu.... LXII. 7. Quid ſignificet, neſcio.
-εων terminatio quorundam verborum pro -εω p 516. l. 24. p. 588. l. 59.
Ἔφεσος I. 43. VII. 13, 14.
Ἐφέσιος VII. 3. Ἐφεσίων 23.
Ἐφέσου VII. 14. p. 181. l. 38.
Ephetæ p. 354. l. 14. p. 355. l. 20.
ἐφήβοις XXXVI. 4. Ephebi, ephebeum, ἐφήβαρχος p. 484. l. 32, &c. p. 482. l. 19. p. 485. l. 1, &c.
Ephialtes Trachinius p. 363. l. 45. p. 351. l. 37. p. 355. l. 35. p. 373. l. 28.
ἐφιορκοῦντι II. 69, 78. p. 556. l. 1. pro ἐπιορκοῦντι. Ἐπιορκεῖν *pejerare* Matth. v. 33. Demoſth. Mid. p. 402. l. 11.
ἐφίστημι. ἐπιστάντι ἐπὶ τὸ ἀρχεῖον III. 68. ἐπισταμένοις 65.
ἔφοδος τῶν ἐναντίων II. 3. ἔφοδον τῶν ἐθνῶν 2 Maccab. xv. 8. ἔφοδον τοῦ δήμου Herodian. lib. 2. p. 39. l. 30. ἔφοδος, ὁρμή, ἐπιδρομή Heſych.
Ephorus hiſtoricus citatur p. 128. l. 18. p. 137. l. 7, &c.
Ephororum nominibus ſignati anni p. 164. l. 3. p. 306. l. 32. eorum inſtitutio apud Spartanos l. 37. p. 266. l. 26.
Ephyra Epimethei filia p. 378. l. 1.
ἐχθρὸν τῷ φίλῳ II. 16, 40. p. 554. l. 52. p 530. l. antepen.
Ἔχομεν XL. 4. ἔχοντα II. 101. ἔχει XII. 10. ἕξει XIII. 19. ἔχεται CLXXXIV. 3. p. 568. l. 41. ἔχοντες III. 10. p. 197. l. 12. p. 589. l. 19. καλῶς τὸ διάγραμμα ἔχει III. 64. *ſe habet.* ἔχῃ χρείαν III. 29. *opus habeat* Matth. xxi. 3. ἕξειν μερίς II. 20. ἔχων (μερίς) CLVI, 12. ἔχοντος ἐξουσίαν XIX. 4. CLXVII. 6. *Vide* ἐξουσία. τὰ καλῶς ἔχοντα II. 17, 97. πάντα καλῶς ἔχει Demoſth. Olynth. 3. p. 13. l. 18.
-ια pro -ιαι. *Vide* ἐφοδοιοῦντες.
ἴων, pro quo οἴων, ἄρχοντος I. 2. p. 571. l. 24.

Z.

Zῆτα literæ figura, Ξ; p. 120. l. 15. ζ pro σ; Ζμυρναίων p. 559. l. 21.
Z nota ſeptenarii numeri X. 7.
Z Φ. X. 32. p. 512. l. 40.
Zabiorum ſecta p. 428. l. 17.
Zacynthus p 330. l. 13.
Zancle p. 388. l. 14.
Zarlinus citatur p. 398. l. 12.

Ζαγνάμ, Fortuna p 160. l 32.
ζάω. ζῶν CLXXVIII. 1. ζῶντα XIII. 1. CLXXVII. 1. CLXXXIII. 10.
ζεύγνυμι. ἔζευξε τ̄ χιλίαις ἐν Ἑλλησπόντῳ I. 66. ζεύξας Ἑλλήσποντον Iſocrat. Panegyr. p. 58. l. ult. ζεύξας τ̄ γέφυραν Herodian. lib 7. p. 145. l. 12. ἔζευξε ἅρμα I. 18. ζευξάμενος τὸ ἅρμα 21. συνεζεύξατο ἅρμα Xenoph. Cycrop. lib. 6. p. 156. l. 13.
Ζεῦξις CLXXIV. 1.
Ζεύς. Διὸς CLXXX. 3, 5. Διὸς Καπε . . . . CLX. 3. p. 563. l. 27. Ζεὺς Καπετώλιος Herodian. lib. 7. p. 161. p. 41. Gruter. MIX. 5. Φύξιος p. 203. l. 12. p. 572. l. 47. Ταλλαῖος p. 600. l. 37. Κρηταγενὴς l. 50.
ζηλίαν τοῦ ἀνδρὸς χάριτας τ̄ φιλοτιμίας CLXXIX. 10.
*Zenobii Parœmiæ citantur p. 378. l. 52. p. 416. l. 54, &c.
Zenodotus Epheſius p. 305. l. 33.
Ζηνόδοτος CLIII. 8. ſic forſan legend. pro Ξενόδοτος.
Ζήνων CLI. 1.
Zeno philoſophus Cittienſis. p. 477. l. 5. p. 483. l. 50.
ζῶντων Δημητρίου I. 26.
Ζεῦ χαῖρε p. 528. l. 52.
Zonaras citatur p. 175. l. 28. p. 502. l. 19.
Ζώσιμος XXX. 22.
Zoſimus citatur p. 476. l. 53.

H, ἦτα.

H pro α; per Ioniſmum. ἱκανίην. *Vide priùs ἀνάλωμα* p. 555. l. 50.
η pro ει per errorem marmorarii. οἰκητήριος CLXVIII. 8. Τιμοκλῆης 2. p. 563. l. 26, 29.
η pro ει Doricè: p. 557. l. 15.
H nota centenarii numeri I. 4, &c.
ἢ *vel* III. 43. πρὸ καιρῶν ἐτῶν, ἢ — *dies decem antequàm* — 42. Hæc conſtructio particulæ ἢ poſt πρὸ notanda eſt.
ἤδη πληρώματος XL. 3. *Vide* πρὶν ἤδη.
ἡγεμὼν παῖς ὢν — II. 4. ἡγεμόνων — 16. ἡγέμονι τ̄ αὐτῶν ἐχθρῷ — 40. ἐχθρὸς πατρὸς ἡγεῖτο Herodian. lib. 1. p. 12. l. 42.
Ἡγεσάρχου XIV. 2.
Ἡγησίου ἱερέως II. 34.
ἡγητήρια p. 337. l. 1.
Ἡδεῖα X. 26.
Ἡδύλος VI. 9. p. 558. l. 26.
Ἠλ οδωρο V 8
Heliodori Æthiopica hiſtoria citatur p. 486. l. 49. p. 520 l. 21.
ἡλιοκάμινος ὁ X 43. (pro ἡλιοκάμινος. *Vide priùs* p. 620. l. 41) *fornax Solaris. Heliocaminus.* Plin. Epiſtol. lib. 2. p. 135. Edit. P. Steph. 1601. ubi lege not. Mar. Catan. Conſule Bud. Annot. in Pandect. p. 214. Edit. Vaſcoſ. 1543.
Ἥλιον (σκοτεῖν) II. 00, 70.
Ἠλυσίῳ XXXIX 4. Ἠλύσιον πεδίον Homer. Ὀδ. δ'. v. 564. ubi lege Schol. Ἠλύσιον, μακάρων νῆσος &c. Heſych. — *amœna piorum concilia Elyſiumque,* Virg. Æn. 5 v. 735. & hic in Marm. κατ᾽ εὐσεβῶν.
ἡμέρα, ἡμερῶν II. 32. pro quo ἁμερ . . . XV. 11. & ἡμε XXII. 4. ἁμερῶν III. 42. ἁμέρας 62, 68. τῇ πρὸ τετάρτης ἡμέρᾳ II. 80.
ἡμετέρω δήμῳ II. 20. ἡμετέρας πόλει 101.
ἢ μὴν II. 49 ἢ μὰν p. 590. l. 4. p. 530. l. 54. p. 531. l. 45. H. Steph. Theſ. obſervat hanc particulam ἢ μὴν frequentiſſimum in jurejurando uſum habere, & apud Thucyd. [lib. 8. p. 605. l. 22.] Xenoph. [Cyrop. lib. 6. initio] Platon. alioſque veteres ſcriptores poſt verbum jurandi addi ſolere.
-ην Accuſativus pro -η. Ὀμαίδην II. 105. Hæc flexio apud Atticos ſcriptores frequens; Δημοσθένην Thucyd. lib. 4. p. 297. l. 18. Σωσθένην Act. xviii. 17. Ἡρακλῆν II. 21. Ἡρακλῆν Ælian. Var. Hiſt. l. 2. c. 32. Διοκλῆν Plutarch. Conv. 7. Sap. p. 155. l. 26. Hæc tamen flexio improbatur à Phrynicho & Thomâ Magiſtro.
*Ἡρα apud quos jurata p. 509. l. 37.
Ἡραῖα. Ἡραῖος menſis. Ἡραῖοις p. 528. l. 61, 62. p. 531. l. 30.
Ἡραῖος IX. 49.
Ἡρακλεῖα XXXVI. 4. Ἡρακλῆς I. 32. Ἡρακλεῖ 46. Ἡρακλεῖ ὁπλοφύλακι XXX. 5. Herculi CLXXXV. 1.
Hercules p 304. l. 23. p. 346. l. 26. p. 374. l. 31. p. 379. l. 22. p. 381. l. 9. p. 410. l. 34. p. 414. l. 46.
Herculis natales p. 244. l. 8. καθαρμὸς p. 301. l. 38. p. 408. l. 3, 6. p. 445. l. 27. p. 545. l. 27. labores p. 127. l. 1. p. 244. l. 9. p. 249. l. 12. p. 301. l. 36. 36. p. 499. l. 32. inſtitutio Olympicorum certaminum p. 127. l. 24. p. 135 l. 5. p. 249. l. 23. imago in gymnaſiis poſita p. 191. l. 6. p. 485. l. 11. p. 516. l. 30. ſacerdos p. 165. l. 24. ſigillum p. 177. l. 32. columnæ p. 318. l. 40, 41. Hercules inter Argonautas p. 248. l. 12. ὁπλοφύλαξ, magnus cuſtos p. 190. l. 30, 32.
Hercules Idæus p. 245. l. 47.
Ἡρακλεῖδης XV. 3, 6. IX. 41, 64. XI. 8. Ἡρακλείδου IX. 24, 37, 67.
Heraclides ſophiſta ποδαπηθός p. 165. l. 41.
Heraclides Ponticus citatur p. 261. l. 6. p. 351. l. 55. &c.
Heraclides de muſicis citatur p. 117. l. 6.
Heraclidarum κάθοδος p. 265. l. 49. p. 266. l. 2. p. 267. l. 15, 34. p. 303. l. 24. p. 384. l. 39. p. 385. l. 3. p. 446. l. 28.
Ἡρακλεοδιανὸς CLIX. 1.
Ἡρακλείτω CLXXXI. 1.
Ἡρακλεώτης IX. 59. Ἡρακλεωτίδος 61. utrumque gentile apud Steph. Byzant. *Heraclea* p. 389. l. 1. Heracleæ Eccleſia cathedralis p. 563. l. 32.
Ἡρακλίων IX. 87.
Ἡρείδες p. 298. l. 45.
ἡρία p. 513. l. 41. p. 514. l. 1.
Ἡριγένης XI. 10.
Ἡρινοῖς III. 37. p. 509. l. 33, 34.
Ἡρίννης IX. 71.
Ἡροφίλου IX. 61.
Ἡρώδης CLXXXII. 1. p. 509. l. 8.
Herodes Judæorum rex p. 364. l. 27.
Ἡρωδιμος CLXXVII. 1.
Ἡρωίδου IX. 63.
ἡρῷον XXIII. 7. ἡρῷα 1. ἡρῷον XVII. 6. p. 513. l. 34. ἡρῷον, μνημεῖον Heſych. ἡρῷα, ἡρία, μνήματα Pollux. lib 9. cap. 4.
ἥρως CLIX. 3. p. 563. l. 13. ἥρωα CLXXI. 4. ἥρωες, οἱ διαφέροντες ἀρετῇ, ἡμίθεοι ἄνδρες, ἔνδοξοι Heſych.
(Ἡσίοδος ὁ ποιητὴς I. 44. p. 128. l. 15. p. 136. l. 46. p. 204. l. 8. p. 339. l. 37. p. 255. l. 50. p. 256. l. 7. p. 419 l. 19. p. 412. l. 52.
Heſiodus citatur p. 170. l. 19. p. 197. l. 15, &c.
Heſiodi editio Trincavelliana p. 166. l. 46. p. 167. l. 37.
ἡσυχαστικὸν quid in muſicis p. 398. l. 54.
Ἡφαιστίων IX. 6, 8, 9.
Hephæſtionis Thebani excerpta citantur p. 166. l. 23, 26.

H h.

h aliquando ſuperfluum vocis initio additur; ut *hac* XCIII. 4. Gruter. CCLXXXVIII. 4. & Dauſq. Orthogr. vol. 1. pag. 26.
h. *(heris)* LXXXV. 4. CVII. 7.
H. S. *(hic ſita)* LXIV. 6. *aut vide* conjugi.
H. S. XXX. M. N. *(ſeſtertiis triginta mille nummûm)* LXXIX. 13.
H. M. D. M. A. *(huic monumento dolus malus abeſt)* LXXIX. 14. Gruter. DXX. 8. Sertor. Urſat. de Not. Roman. & Valer. Prob.
H. M. H N. S. *(hoc monumentum hæredes non ſequitur)* XCIII. 8. CIII. 7. p. 507. l. 40. Gruter. CCCXLVI. 6. Sertor. Urſat. & Valer. Prob.
habet natum mater CXXXVII. 12. *habere, habitare* p. 197. l. 9.
Hædimiana XLII. 2. *Phædimiana* p. 513. l. 13.
hæreditatum viceſima p. 496. l. 9. p. 498. l. 49. p. 499. l. 2. (XX. HER.) CXXXV. 6. Sertor. Urſat.

Haginus ſacerdos Judæorum p. 195. l. 39.
Hale (Matthæus) p. 315. l. 6.
Haliartus p. 378. l. 39.
Halcyone p. 345. l. 38.
Halmus p. 378. l. 12, 45.
Hammondus citatur p 467. l. 54.
hand. To make a Hand for playing p. 397. l. 41.
Hanſenius (Baptiſta) citatur p. 171. l. 5.
Harbin (Georgius) p. 596. l. 54.
Hardinge (Nicolaus) p. 591. l. 51.
Harmenopulus citatur p. 171. l. 26.
harmonia ſacra &c. Dorica, Phrygia, Lydia, Æolia p. 298. l. 25. p. 399. l. 15.
Harpalea Octaeteris p. 109. l. 4.
Harpocration citatur p. 118. l. 8. p. 119. l. 1, &c.
haſta pura p. 502. l. 22. p. 503. l. 2. haſtis pur. CXXXV. 9.
Haymon Floriacenſis citatur p. 174. l. 28.
Hearne (Thomas) citatur p. 569, l. 10.
hebdomades unde dictæ p. 471. l. 28.
hebdomecontaexaeteris Calippica p. 109. l. 5.
hederâ coronatus Liber p. 512. l. 3.
Hegemonidi LVIII. 1.
Hegeſiſtratus archon p. 261. l. 4.
Heinſius (Daniel) laudatus citatur p. 167. l. 52. p. 171. l. 7, &c.
Hecatæus Mileſius hiſtoricus p. 231. l. 43.
Helena CXXIX. 2. Helene LXXIX. 5. Helenus 7. LV. 2.
Helena Ægiſthei & Clytæmneſtræ filia p. 127. l. 40. p. 211. l. 14.
Helena Tyndarei filia p. 393. l. 18.
Helena Muſæi Athenienſis filia p. 304. l. 31.
Heliæum concilium p. 351. l 32.
Helicon p. 338. l. 39. p. 339. l. 10. p. 340. l. 17. p. 342. l. 45.
Helius XC. 3.
Helladius citatur p. 126. l. 22. p. 130. l. 39, &c.
Hellanicus citatur p. 119. l. 1. p. 138. l. 23, &c.
helleborum p. 418. l. 41. helleborum nigrum, melampodium p. 381. l. 28.
Helleniſtarum verſio p. 107. l. 20. p. 121. l. 22.
Helotæ p. 388. l. 7.
Hemina (Caſſius) citatur p. 308. l. 8.
Heniochus, Auriga, nomen proprium. Heniochi, gens Sarmatiæ p. 119. l. 49, 51.
Hexapolis Dorica p. 385. l. 41.
HEORO (quam vocem non intelligo) CXXI.
Hercæus Jupiter p. 337. l. 7. *Herſe* [vel *Erſe*, potiùs quam *Hirce*,] cujus feſta Ἑρσηφορια [vel Ἐρσηφορια] p. 336. l. 32. p. 337. l. 16.
Hermæus menſis Bœotorum p. 169. l. 37.
Hermes LXXXI. 7.
Hermes aſtrologus citatur p. 160. l. 11.
Hermodorus ſcriptor citatur p. 284. l. 2.
Hermodori Farneſiana inſcriptio p. 179. l. 50. p. 180. l. 44, 54, &c. *Vide* Farnes.
Hermolaus epitomator Stephani de Urbibus p. 169. l. 34.
Herodianus hiſtoricus citatur p. 205. l. 29. p. 491. l. 41, &c.
Herodotus citatur p. 108. l. 48. p. 131. l. 32, &c. qualibus annis utitur p. 110. l. 54. ejus calculus p. 256. l. 37. Herodotus hiſtoriæ Græcæ pater p. 243. l. 26. ejus textus reſtituitur l. 34. Herodotea ætas p. 258. l. 20. Herodotus de vinculis Promethei ſcripſit p. 346. l. 28.
Heroſtratus p. 457. l. 46.
Hervetus Clementis Alexandrini interpres p. 129. l. 9. ejus collectanea in Clementem Alexandrinum p. 135. l. antep.
Heſperus; Heſperia p. 345. l. 34.
Heſychius citatur p. 124. l. 15. p. 156. l. 47, &c. Heſychii textus reſtituitur p. 125. l. 9. p. 167. l. 46.
Heſychius (Illuſtrius) citatur p. 271. l. 24, 39.
Hiberniæ urbes, &c. p. 156. l. 1.
Hierax (Antiochus) p. 453. l. 35.
Hierapolis p. 460. l. 43. p. 461. l. 2. Hierapolitana dea p. 156. l. 21, 31.
Hieromnemones p. 364. l. 12.
Hieronymus Stridonenſis citatur p. 106. l. 17. p. 107. l. 15. p. 124. l. 51, &c.
Hieronymus vetus rerum Græcarum ſcriptor p. 147. l. 39.
Hierophanta, primus antiſtes p. 405. l. 39. p. 513. l. 7.
hic accepit CXXXVI. 15. hoc in tumulo 3. hanc aram CXC. 1.
hic S. eſt LXXVI. 3. hic ſita oſſa CXV. 1. CXXIII. 2. hic ſita eſt CXXX. 3. heic oſſa requieſcunt LXXXII. 1.
Hilarus (P.) LXXII. 4. Gruter. DCCCCLIII. 11.
Himilco Carthaginienſium dux p. 274. l. 19.
Hippaſus p. 387. l. 4.
Hippodromi certamen, & præmium p. 407. l. 36, 37.
Hippothoon Neptuni filius p. 431. l. 13.
Hippothorus nomus in muſicis p. 401. l. 54.
Hippothous p. 368. l. 21.
Hippocles p. 382. l. 35.
Hippocrates Cous medicus p. 374. l. 2.
Hippocrates Cliſthenis frater p. 431. l. 28.
Hippocrene p. 339. l. 2, 27.
Hippolochus p. 378. l. 35.
Hippomenes p. 377. l. 26.
Hippomenes archon p. 259. l. 3. p. 452. l. 6
Hipponici filius p. 223. l. 27.
Hipponous, Bellerophontes p. 378. l. 27.
Hippotes Æoli filius p. 380. l. 13. Hippotes Phylantis filius p. 386. l. 15.
hircus Theſpidis poetæ præmium p. 262. l. 36. hircus [illegible] p. 350. l. 4.
hiſtorici Atticarum rerum p. 231. l. 36. p. 232 & 233.
Hiſtoriarum Flores &c. liber ſic vocatus p. 585. l. 43
Hobbius, malus Thucydidis interpres p. 472. l. 7.
Hœſcheliana editio Marciani p. 569. l. 14.
Holmius p. 339. l. 33. Sed Ὀλμειός apud Strab lib 9. p. 407. l. 38. & Heſiod. Theog. init. *Felix Olmii vadis*—— Stat. Theb. lib. 7. v. 284. In quibuſd. edit. *Hermie.*
Homeritæ Arabes p. 344. l. 54. Vide Steph. Byzant. [illegible] & Comment.
homicidium. De homicidiis præcipuè judicabant Areopagitæ p. 350. l. 5.
homini optimo LV. 11.
honore S. Trinitatis CXC. 2.
honorem publicè habendi formula p. 514. l. 47.
horæ canonicæ p. 123. l. 49. horologium, rituale Græcorum p. 192. l. 21.
Horæus LXXIV. 4.
Horatius citatur p. 121. l. 25. p. 131. l. 7, &c.
hordeum in myſteriis Eleuſiniis p. 404. l. 42. antiquiſſimum apud Athenienſes frumentum p. 407. l. 12.
Hoſpitalariorum jus Aſyli p. 158. l. 9. De eorum rebus Codex MS. vetus *Ibid.*
Hottingerus citatur p. 459. l. 47.
Hovedenus (Rogerus) citatur p. 194. l. 6.
Hyacynthina certamina p. 183. l. 20.
Hyampeus p. 342. l. 28.
Hyantes p. 392. l. 25.
Hyblon rex Siculus: Hybla Megarica p. 258. l. 31.
Hugo Hollandus p. 192. l. 12.
Hyginus citatur p. 121. l. 18. p. 127. l. 17, &c. corrigitur p. 121. l. 29. p. 180. l. 41.
Hyllus; Hyllenſes p. 384. l. 35. p. 385. l. 7.
Hymenæus XLII. 2.
hypæthrum templi Jovis Olympii p. 358. l. 6.
hypatoides p. 398. l. 34. p. 399. l. 3.
Hyperbolus p. 421. l. 15.
Hypermneſtra p. 298. l. 43, 44.
Hypſipyle p. 384. l. 23.
Hyrcanus p. 479. l. 33.
Hyrnetho p. 386. l. 39.

Θ th.

Θ th.

Θ pro O, ΕΝΘΙΝΟΝ p. 589 l. 48. Error Marmorarii vel ſcribæ per literarum Θ & O ſimilitudinem decepti.
Θ pro T: Ἱερανύθεσι p. 589. l. 49. p. 530. l. 30.
ϑ pro δ, Dores & Æoles p. 593. l. 14.
Θ. Ε. CLV. 1. An pro θεοῖς ἔδωκαν vel ἔθηκαν?
Θ CVI. 2. id eſt, *defuncta*. Sic Gruter. DLXVII. 6. l. 10.
Θ. Κ. (θεοῖς καταχθονίοις) XV. 1. XXIV. 1. p. 493. l. 27, 30. ΘΚ. Θεοπίκ@ p. 192. l. 17.
θάλαμον κρυερὸν XL. 4. Hic ſignificat *ſepulchrum*. Sic Prov. vii. 27. ταμιεῖα θανάτου.
θαλάσσης CLXXII. 1. θαλάσσῃ IX. 88. θάλασσαν III. 24, 54.
Thales Lycurgi comes p. 397. l. 9.
Thamyris Thrax p. 298. l. 27. p. 304. l. 24. p. 340. l. 27. filius Philammonis p. 419. l. 18.
θανάτου urna p. 353. l. 3.
Θ(αρ)γηλιῶν μηνὸς ἀνάσσα Φθίνοντος l. 39. p. 127. l. 36. p. 135. l. 11. p. 250. l. 49. p. 411. l. 3. p. 445. l. antep.
Thaſus; Thaſius Hercules p. 243. l. 36, 37. p. 331. l. 11. p. 392. l. 22.
Thalmudici citantur p. 364. l. 54.
Theagenis virtus p. 486. l. 52. p. 487, 488.
Θεα(γε)νέους ἄρχοντος l. 73. p. 145. l. 37. p. 289. l. 18. p. 290. l. 1. p. 435. l. 30. p. 450. l. 7.
θεῖω IX. 12. θεῖος *patruus*.
θελύνη CLXXXIV. 1. p. 568. l. 37.
Thelxinea p. 335. l. 28, 31.
Thelxiope p. 339. l. 47.
themata genethliaca p. 159. l. penult. p. 160, 161, 162.
θεματικοὺς (ἀγῶνας) VII 20. p. 183. l. 34. p. 570. l. 20.
Themiſtius citatur p. 110. l. 50. p. 352. l. 56, 61.
Themiſtogenes Syracuſanus hiſtoricus p. 280. l. 8.
Themiſtocles p. 286. l. 6. p. 287, 288. Φρεαῤῥίος p. 484. l. 5. στρατηγὸς p. 165. l. 16. p. 512. l. 10. ſacrarium Lycomidarum condit. p. 481. l. 42. Themiſtoclis epiſtolæ p. 573. l. 9. p. 574. l. 49.
θεοδαισία, Θεοδαισιος, Διονυσος p. 528. l. 62. p. 531. l. 28. p. 599. l. 46.
Theodoſius primus p. 358. l. 1.
Theodoſii Codex citatur p. 462. l. 49. p. 497. l. 54, &c.
Theodote XCVI. 2.
Theodoreti Hiſtoria Eccleſiaſtica citatur p. 341. l. 52, &c.
Theodoriti Therapeutica citantur p. 333. l. 50, &c.
Θεόδωρος CLV. 35. Θεοδώρου XXVIII. 6. CLI. 2. p. 566. l. 20. Θεοδώρῳ XXVIII. 3. CLXXIV. 6.
Theodorus atheus p. 357. l. 11.
Theodorus Mopſueſt. citatur p. 160. l. 33.
Theocritus citatur p. 197. l. 15.
θεολόγοις X. 38. p. 513. l. 6.
Theopompus citatur p. 147. l. 37. p. 227. l. 12.
θεοπρόπων CLXXX. 6. θεοπρόποι, προφῆται, μάντεις οἱ θεῷ προλέγοντες Heſych. θεοπρόποι etiam, uti θεωροί, *qui ad oracula conſulenda mittebantur* Herodot. p. 17. l. 4.
θεὸς Ἀντίοχος II. 100. θεὸν Ἀντίοχον θεῶν Στρατονίκην 9. p. 155. l. 29. p. 453. l. 30. θεοῦ Ἀδριανοῦ VIII. 19. θεοῦ Νερούα CLXII. 2, 3. θεὸς πατὴρ CLXXX. 7. θεὸς ἀγαθὸς III. 1. p. 198. l. 1. p. 556. l. 30. τ̃ θεοῦ μυστήρια CLXX. 10. τοῦ θεοῦ CLV. 8. θεῶν III. 52. τῶν μεγάλων θεῶν Νεμέσεων XXV. 5. θεῶν μητρὸς I. 19. θεοῖς πατρῴοις CLI. 4. ubi hic Dativus forſan non regitur ab ἀνεγείρετο, ſed à verbo ἔθηκε (*dedicavit*) ſubaudito. θεοὺς II. 6. CLXXXI. 6. τοὺς ἄλλους θεοὺς πάντας καὶ πάσας II. 61, 70. p. 172 l. 42. καλῶ θεοὺς, ἐπαινῶ καὶ πάσας Demoſth. pro Coron. p. 333. l. 33.
θεῶν ἁγνῶν ara p. 351. l. 16. θεαὶ σεμναί p. 350. l. 35. θείας διατάξεις CLXXIX. 4. θεῖον III. 13. θειότατοι αὐτοκράτορες CLXXIX. 1. θειότατα apud Platon. Cicero interpretatur *diviniſſima*. Vide Cicer. Lexic. H. Steph. p. 40. conſule & quid. Theſ. Græc.
θεσμῶν p. 599. l. 43. p. 603. l. 26, 50. idem ac θεῖον III. 13.
θεοτίμου CLXXXIV. 1. θεοτίμου 4. p. 568. l. 38, 44. p. 192. l. 19.
Theophanes citatur p. 344. l. 55.
Theophilus citatur p. 393. l. 56. p. 394. l. 10, &c.
Theophraſtus citatur p. 127. l. 13. p. 167. l. 1, &c.
Theophylactus citatur p. 186. l. 28, &c.
Θεραπ(αυλα)ς l. 66. p. 143. l. 33. p. 271. l. 44. p. 361. l. 27, 29. p. 433. l. 27. p. 449. l. 39.
Therſander Polynicis filius p. 381. l. 45. p. 243. l. 43. p. 378. l. 12, 39.
Therſippus archon p. 447. l. 1. p. 464. l. 34.
θεσμοθέται p. 332. l. 23.
θεσμοφόρια p. 298. l. 42.
Theſpia urbs Bœotiæ p. 339. l. 17.
Theſpieus archon p. 447. l. 23.
Θέσπις ὁ ποιητὴς l. 58. p. 131. l. 6. p. 140. l. 24. p. 308. l. 16. p. 425. l. 45. p. 426. l. 7, &c. p. 448. l. 56. p. 536. l. 20. p. 538, 539, 540.
Theſſalus; Theſſalia p. 367. l. 39, 41. p. 347. l. 15. p. 391. l. 40. Theſſalorum Ταυροκαθάψια XXXVII. p. 486. l. 16.
Θεύδα CLXXIV. 4. aut potiùs Θευδᾶ. Θευδᾶς Act. v. 36.
Θευδιανὸς X. 22.
Θεύδοτος XL. 6. per Craſin pro Θεόδοτος. Solent enim Dores εο in ευ vertere. Vide Hort. Adonid. Θεῦς. Sic θεύμορος Pind. Olymp. Od. 3. Ant. 1. Θευδότω Anthol. lib. 4 cap. 4.
Theon Arati Scholiaſtes citatur p. 119. l. 29.
Θηβαῖοι, Θηβαίων l. 84. Thebanum bellum p. 451. l. 18, 24.
Thebæ Bœotiæ conditæ p. 257. l. 53. p. 243. l. 36. p. 392. l. 12. exciſæ p. 244. l. 35.
Thebe Jovis filia p. 335. l. 27.
Theramenes p. 484. l. 8.
Theras, à quo Thera inſula p. 343. l. 40. p. 388. l. 24.
Θησ(εὺς) l. 34. Θησέως βασιλεύοντος Ἀθηνῶν 36. p. 409. l. 20. p. 445. l. 37, 39. p. 470. l. 8. p. 134. l. 39. p. 248. l. 43. p. 395. l. 34. p. 127. l. 11. Theſei ſacellum p. 332. l. 13.
Thimbron præfectus claſſis Lacedæmoniorum p. 280. l. 27
Thoas p. 360. l. 36, 37. p. 378. l. 12. p. 382. l. 24. p. 384. l. 22.
θοίνας ξενικὰς p. 600. l. 16, 51.
tholus, in quo convivabantur Prytanes p. 521. l. 25.
Thomas Magiſter citatur p. 142. l. ultim. p. 437. l. 31. p. 438. l. 10, &c. emendatus p. 218. l. 35.
Thomaſini Gloſſarium citatur p. 590. l. 5.
Thonor, Thor, Thonder; Thurſday p. 490. l. 39, &c.
Thracia p. 276. l. 36.
Thraſybulus p. 224. l. 1, 31. p. 484. l. 9.
Thraſyllus Chronographus p. 301. l. 23. p. 168. l. 23.
Thraſymedes p. 374. l. 37.
θρέμμασι XIII. 3, 4, 16. XVIII. 7. XX. 4. θρέμματα —— τέκνα Heſych. At θρέμματα non omnino idem eſt ac τέκνα, ſed eſt vox generalior. Hic enim XVIII. 7. & XX. 4. τέκνοις καὶ θρέμμασιν.
Θυατειρηνὸς IX. 60, 73. Θυατειρηνῶν CLXVI. 7. Θυατειρηνῶν βουλὴ CLXXI. 1. Thyatira p. 466. l. 20. p. 532. l. 16.
θυγατρὸς IX. 24. θυγατρὶ I 40. CLXXXIII. 10. θυγατέρα CLXX. IX θυγατέρες I. 15.
Thyia; à quâ Thyiades p. 341. l. 11, 13. p. 342. l. 20.
Thucydides citatur p. 114. l. 39. p. 119 l. 1, &c. quomodo annos Peloponneſiaci belli numerat p. 110. l. 56.
Thymœtes poëta p. 304. l. 26. Thymœtes rex Athenarum p. 446. l. 18.
θύρας χαλκᾶς X. 13.
θύω. θύσας I. 9. ἔθυσαν 17. τὰ σωτήρια ἔθυσεν 7. θύοντες τὰ σωτήρια Exod. xx. 24. ἔθυε σωτήρια Herodian. lib. 4. p. 92. l. 7. θύσαντες hieromnemones p. 364. l. 37.
θυσίας ἐπιτελέσαντες. *Vide* ἐπιτελ.

θωράκιον XVIII. 1. θωρακεῖον CLXVII. 4, 7. θωράκιον, *maceria*, a breaſt-work p. 508. l. 25, 27, 39. p. 565. l. 38. Hæc vox in Lexic. ſæpius per ι, θωρήκιον H. Steph. Theſ. affert θωρηκείους ex Diodor. In editionibus autem, quas inſpexi (nempe Baſil. 1539. p. 131. l. 22. & H. Steph. 1559. p. 585. l. 40. & Hanov. 1604. p. 523. l. 4.) legitur θωρακίους.

I.

Iῶτα eſt ſignum Monadici numeri; I, II, III, IIII. l. 34, 21, 4, 38.

I & Y alternantur p. 570. l. 35. p. 557. l. 35.

I pro E legitur in marmore LXVI. 4. p. 561. l. 19. Sic forſan apud Gruterum *Eromini* pro *Eromene* DCCCCLXXXII. 11.

Ἰῶτα inſertum poſt ι. *Vide* Ἴων.

Ἰῶτα dativis aliquando ſuffigitur aut adſcribitur; ut ΑΙΝΔΩΙ Αἰνδῳ I. 17. τῇ Ῥαρίᾳ 25. Ἀρκαδίᾳ 31. ἑβδόμῃ 40, &c. 41, 42, 63, 65, 68, 75. τῷ δήμῳ II. 1. τῇ 5. κοινῇ, ἰδίᾳ 10. &c. 20, 23, 25, 26, 27, 28. 29, 34, 38, 39, 40, 41, 43, 44, 45, 46, 47, 51, 55, 56, 57, 59, 62, 64, 66, 67, 68, 69, 71, 73, 75, 78, 80, 82, 83, 84, 85, 87, 88, 89, 91, 93, 95, 96, 97, (98, χωρίᾳ ubi erravit marmorarius, & reponere oportet ΧΩΡΙΩΙ uti rectè habetur 103, 104.) 99, 101, 103, 104. ἀγαθῇ τύχῃ III. 1. Ἱεροπαίτουσι 2. & per totum hoc marmor ubique; (præterquam ἑκατέρῃ 20, 26, 28, ubi reſcribere oportet ἑκατέρῃ uti legitur 77. p. 528. l. 55.) Sic in marmoribus IV. V. XXIV. XXVII. XL. (præterquam τῇ 9.) CLV. CLVI. CLVII. CLVIII. CLIX. CLXII. CLXV. CLXVI. CLXX. CLXXVIII. CLXXXI.

etiam tertiis perſonis ſingularibus ſubjunctivi; ut δόξῃ II. 25, 57. III. 60, 67, 74. τάξῃ II. 32, 83. ἀποδείξῃ 87. ἀξιωθῇ 94. ἔχῃ III. 29. αἰτιάσηται, νικηθῇ 50. τολμήσῃ CLXVII. 9. (In hôc tamen eodem marmore ſuffixio dativorum omittitur.) Et ſub -ᾷ, contractâ ex -άει; ut τελευτᾷ I. 82. Et ſub ῳ factâ ex οι; ut ᾤκισε I. 22, 42. συνῴκισε 35. ᾠκοδόμησε 85. & ex ωι; ut μητρῴῳ II. 48.

Suffixio negligitur aliquando in Dativis; ut .... τῇ VIII. 1. τῇ βουλῇ ...... X. 12. τῇ 15. .... 20. τῷ γυμνασίῳ 44. Sic in marmoribus XII. XIII. XIV. XV. XVI. XVII. XVIII. XIX. XX. XXI. XXIII. XXVIII. XXX. CLXIII. CLXVII. CLXVIII. CLXXIV. CLXXV. CLXXVII. CLXXIX. CLXXX. CLXXXII. CLXXXIII. Negligitur quoque nonnunquam in tertiis perſonis ſubjunctivi; ut βάλῃ XIII. 8. δῷ 14. Et in diphthongo ᾳ ex οι verborum; ut κατεσκευασμένῳ CLXVII. 7. & ᾳ nominum ab -ωος; ut ..... VII. 3. ..... 24. ..... VIII. 16. ..... X. 39.

Ἰῶτα conjunctionis καὶ, craſin paſſæ, perit; ut κἀγὼ XL. 3. καλοκἀγαθίας XXVI. 7. CLXXXI. 5. Et aoriſti primi verborum in -αιω; ut ἀνέθηκεν I. 28. Ἀθήνησιν I. 3. & ubique, ſine ἰῶτα appoſito; quod adverbium in librorum multorum editionibus exprimitur per diphthongum, Ἀθήνῃσι, Diodor. pag. 268. Edit. H. Steph. & pag. 38. Edit. Hanov. Et Dionyſ. Halicarn. Antiq. pag. 45. Edit. R. Steph. & pag. 61. Edit. Francofurt. &c.

De ſubſcriptione τοῦ ἰῶτα, agitur fusè in fine Græc. Gramm. in uſum Schol. Weſtmon. & apud multos tum veteres tum recentes Grammaticos. Ann. 1685. prodiit Joh. Danielis Majoris Vratiſlavienſis de nummis Græcè inſcriptis epiſtola, cum appendice, de nullâ olim Iotorum ſubſcriptione; in quâ de Iotiſtis (quos vocat) exulatum miſſis triumphum canit. Videat, ne ante victoriam. Authoritas ſanè Marmorum (in hâc editione) primi, ſecundi, tertiique ob ſuam vetuſtatem mihi videtur minimè contemnenda. Strabo (lib. 14. pag. 648.) πολλοί, inquit, χωρὶς τοῦ ι γράφουσι τὰς δοτικάς, affertque ἐπίγραμμα δίστιχον, cujus ultima vox αὐδῇ (in dativo caſu) ſinè ἰῶτα ſculpitur, verùm omiſſionis cauſa erat, non quòd omitti oporteret, ſed (τοῦ πλάτους τῆς βάσεως μὴ συνεξαρκοῦντος) quod baſis anguſtius ſpatium non admitteret.

Ἰῶτα demitur infinitivis Doricè; διαφυλάττεν p. 603. l. 8. *Vide* -εν pro -ειν.

Ἰῶτα inſeritur in verbo βοηθεῖσαι II. 68, 70. Neſcio, an ſit error Marmorarii. Doctiſſ. Chiſhul. (Antiq. p. 40.) ſcribit βοηθεῖσαι fieri, uti ἀγνοίᾳ, ἀγνοιήσειν Homer. Ἰλ. α΄. v. 537. in quem locum Euſtathius docet id eſſe πρὸς διχρονίαν μέτρου. In his autem marmoribus nulla eſt metri ratio. Hujus literæ inſertio mira & admodum inſolens occurrit in his, quæ ſequuntur, apud Decretum Agrigentinum in Gruter. CCCCL εἴμεν 19. ἀναθέμεν 23. ἀναθέμεν 24. & γεγόνειν (pro γεγονέναι) 15. Et cum ι præcedente, in his perfectis, in Teſtam. Spart. apud Gruter. CCXVI. ἐπιτετελεκεια, ἐγαμκεια Col. 1. l. 25. συναγαγόχεια 27. (legitur ἀγάγοχα col. 2. lin. 9. & συναγάγοχα CCXVII. col. 1. lin. 12) *Vide* ι aliquando futuris &c. Hæc vocum monſtra à communi formatione & uſu adeò aliena oſcitantibus marmorariis imputarem, niſi ſæpius repeterentur: & ſi forſan plura ſupereſſent monumenta gentium illarum Dialectis exarata, permulta hujuſmodi occurrerent à conſuetâ Græcorum linguâ haud minùs diſcrepantia.

Ἰῶτα tolli ſolet (quod Grammatici Atticis attribuunt proprium) in præpoſitione ἐς: p. 600. l. 8, 22, 23, 24, &c. & in verbo ποιέω; in Teſtam. Spart. apud Gruter. CCVIII. ποει col. 2. l. 36. ποήσει CCXIX. col. 1. l. 16, 19. πόησε Corcyr. Inſcr. pag. 425. l. 11. & ἐπόησε l. 15. Sic Ariſtoph. ſæpe, ποῶ. Ran. Act. 2. ſc. 2. v. 26. ποεῖς v. 20. & Theocr. ποῶν Idyll. 10. v. 38.

IA ἐτῶν XV. 9. undecim ann.

I. O. M. *Jovi Optimo Maximo* XLV. 1. p. 490. l. 32.

jacet conditus in tumulo CXXXVII. 3.

Jacobus Judæus de London, Judæorum ſacerdos p. 195. l. 1, &c.

Jacobus patriarcha p. 312. l. 24.

Ialmenus p. 377. l. 39. p. 379. l. 34.

Iamblichus citatur p. 510. l. 22. p. 513. l. 37.

Iambus ἀπὸ τοῦ ἰάπτειν p. 425. l. 25. ἰαμβικὸν p. 401. l. 45, 46.

ἰαμβοποιὸς Ἱππῶναξ I. 58.

Jameſius (Ricardus) laudatur p. 102. l. 17. p. 316. l. 25.

Januaria CXL. 4. Januariæ LXX. 4.

Iapetus; Japhetus; Ἰαπετὸς p. 345. l. 5, 11, 14.

ἰαθὴν τῆς ἐπωνῦ μανιῶν p. 411. l. 20. p. 577. l. 30, 38. Oportet pronunciare ἰαθῆν ſinè σ. ἰάθητε 2 Pet. ii. 24. ἰάθημεν Eſai. liii. 5.

Jaſon XCVII. 1.

Jaſon Æſonis filius p. 381. l. 2.

Jaſon Pheræus p. 441. l. 48.

ignis à magis cultus p. 460. l. 1. perpetuus in honorem Veſtæ aſſervatus p. 472. l. 17.

Ἴδη I. 22. p. 299. l. 17.

Ἰδαῖον I. 22. *Vide* Δακτύλων.

Idas Apharei filius p. 374. l. 4.

idemque dedicavit &c. XLIV. 6.

ἰδίᾳ II. 10. CLVI. 7. CLVIII. 10. ἰδίᾳ III. 53. *privatim* 2 Maccab. iv. 34. καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ Herodian. lib. 2. p. 35. l. antep. ἰδίως *propriè* III. 6. ἰδίᾳ ſuᾷ γυναικὶ XII. 1. XVI. 3. CLXXVIII. 3. ἰδίαν πόλιν III. 56. ἰδίαν χώραν, ἰδίαν γυναῖκα 3 Ezr. iv. 20. ἰδίοις συγγενέσι XIV. 5. ἰδίοις ἑαυτῶν συγγενέσι CLXXVIII. 4. ἰδίοις ἀντιλαβόμενος CLXXXIII. 12. ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἰδίοις XIX 4. αὐτῷ καὶ τοῖς ἰδίοις πᾶσι XXI. 3. Sic ἴδιοι abſolutè Johan. i. 11. ἐκ τῶν ἰδίων XII. 9. CLXIX. 2. CLXX. 19. eo ſenſu τῶν ἰδίων ἐν Sirac. xi. 34. & cum ſubſtantivo, ἐκ τῶν ἰδίων προσόδων χορηγεῖσθαι 2 Maccab. ix. 16. ἴδ(ι)οι CLXXII. 8. ἰδιῶται p. 564. l. 27. ἰδιώτας III. 47. opponitur τῷ κοινῷ. Sic opponuntur μὲν ἄρχων μὲν ἰδιώτης Herodian. lib. 3. p. 64. l. 40.

ἰδρυνθῇ II. 9. p. 155. l. 34. ἱδρῦσαι (θεοὺς) ἐν τῷ ναῷ Herodian. lib. 5. p. 122. l. 19.

Idus. IIII Idus Septembris LXXXV. 8. VI Idus April. CLXXX.

CLXXX.12. II Idibus Apl. CXC.5. Ubi nota II pro *pridie*, & *Idibus* pro *Idus* poni. Quod infimam Latinitatem ſapit.
ιέ ἐτῶν XXII. 3. *quindecim ann.*
ἱερεπάγγελω p. 570. l. 6. vox alibi mihi non obvia
Ἱεραπύτνιοι III. 22. Ἱεραπύτνᾳ 2, 35. p. 455. l. 35. p. 530. l. 17. p. 595. l. 46. ἐν τᾷ Ἱεραπυτνίων III. 19. ſub. πόλει vel χώρᾳ.
Ἱεραπύτνιος III. 21. τοὶ Ἱεραπύτνιοι (Ἱεραπυτνίοι p. 528. l. 14.) 18. (οἱ) Ἱεραπύτνιοι 5. Ἱεραπυτνίοις 13, 73. Ἱεραπυτνίοις 7, 8. Ἱεραπυ(τνίοις) 11. p. 557. l. 25.
Jeremiæ liber citatur p. 177. l. 14.
ἱερογραμματεῖς p. 111. l. 16. p. 363. l. 21.
ἱερόδουλοι p. 186. l. 27. 3 Ezr. i. 1.
Ἱεροκλῆς II. 21.
Ἱερoκλείδης CLV. 16. p. 587. l. ult.
Ἱερομνήμονα CLV. 32.
ἱερομηνίαις p. 163. l. 37. Demoſth. contr. Mid. p. 189. l. penult. Herodian. lib 1. p. 26. l. penult ἱερομηνία, ἱερατικὴ ἡμέρα Heſych. ἱερομήνια Thucyd. lib. 5. p. 382. l. 30. Schol. ἑορτάσιμος ἡμέρα.
Ἱερονικῶν VII. 24. Hieronicæ in agone muſico p. 529. l. 39. Hieronicarum προεδρία p. 191. l. 41.
ἱερονικῶν ἀναγραφαὶ p. 179. l. 29.
ἱερὸς λόγος CLV. 2. ἱεροὶ ἀγῶνες X 38. ἱερὰν πόλιν καὶ ἄσυλον II. 12 ἱερὰς καὶ αὐτόνομος Plutarch. de Orac. def. p. 419. l. 47. χώραν ἱερὰν, ἄσυλον, ἀφορολόγητον Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 103. l. antep. τὰ ἱερὰ CLVI. 19. CLVIII. 23. ἱερωτάτης συγκλήτου IV. 9. V. 4. VI. 7. CLXVI. 4.
τὸ ἱερὸν II. 12. XXIX. 5. CLVI. 5, 11, 26. CLVII. 10. CLVIII. 11. ἱερῷ XXX. 32. CLIV. 15. CLVI. 15, 22. CLVII. 6. ἱερῷ II. 83, 84. III. 78, 79. ἱεροῖς II. 107. τῷ αὐτῷ ἱεροῖς 48.
Ἱερῷ p. 571. l. 19. ἱερῷ CLXXVI. 2. p. 564. l. 15. p. 567. l. 40. *Vide poſtea* Ἰκεσίω.
ἱερεῖ p. 458. l. 6.
ἱερέας CLII. 1. CLX. 3. ἱερέως II. 34. VIII. 11. τῆς ἱερείας τῆς Ἀρτέμιδος CLXX. 5. Plutarch. de Virt. Mul. p. 257. l. 50.
ἱερεῖα II. 82. eadem quæ ἱερὰ σφάγια 48. Ιερεῖα, τὰ κατόρθωμα ἱερὰ Heſych.
ἱερωσύνη (τοῦ θεοῦ πρώτου) CLXXX. 5. ἱερωσύνη Hebr. vii. 14.
Ἱεροποιὸς CLVI. 25. CLVII. 9. CLVIII. 29. ἀναγράψαι τὸ ψήφισμα τοὺς ἱεροποιοὺς εἰς τὸ ἱερόν. Sed in Monum. Chiſh. p. 113. l. 8. ἀναγράψαι τὸ δόγμα εἰς τὸ ἱερὸν τοὺς γραμματέας τῆς πόλεως.
ἱεροποιῶν CLV. 4. ἱεροποιοῖς 22. ἱεροποιοῦσαι (αι) 2. p. 163. l. 32. Bud. Comm. p. 814. l. penult. ἱεροποιῆσαι καὶ θῦσαι Demoſth. contra Midiam p. 401. l. 12. ἱεροποιὸν ibid. l. 15.
Ἱερὰς I. 71. p. 144. l. 38. p. 221. l. 47. p. 225. l. 30. p. 275. l. 14. p. 434. l. 50 p. 416. l. 51. p. 449. l. 54.
Ἱερώνυμος XXX. 22.
ιη' ἐτῶν CLIX. 3. *octodecim ann.*
ἐν παισὶν, ἐν παῖ p. 419. l. 8, 16.
ἰατρὸς XXXIX. 1.
ἱκανῶς II. 79.
Ἰκαριέων I. 55. Icarienſes; Icaria Atticæ pagus p 214. l. 51. p. 423. l. 3.
Ἰκέσιος XL. 3. Ἰκεσίῳ IX. 30, 33.
Ἰκεσίῳ Ἰκεσίῳ CLXXVI. 1, p. 523. l. 33. p. 526. l. 44. Ἰκεσίῳ Hiceſii medici p. 564. l. 35. Μηνόδωρος Ἐρυθραῖος Ἰκεσίου φίλος Athen. p. 58. l. ult. ἱερῷ refertur, non ad Εὐημέρῳ ſed ad (Ἰκεσίῳ) Ἰκεσίῳ. Sic Sponius; *Iciam Euhemari filium ſacerdotem* Neque enim velim hanc lectionem (ἱερῷ aut ἱερεῖ) omnino rejici; cùm Cl. Chiſhul. in diſſertatione ſuâ modò citatâ (p. 564. l. 15.) probet, ex nummi auctoritate, eundem illum Hiceſium fuiſſe & medicum & Iſidis ſacerdotem.
IL. (*an* Illuſtriſ. *ut in Not. Sertor. Urſat.*) CIII. 1. *Apud Valer. Prob.* I. L. jure legis.
illæ (*pro* illi) L. 8. Hanc flexionem vetuſtiſſimis placuiſſe probat ex Priſciano Dauſquius Orthogr. vol. 1. p. 94. Voſſ. de Analog. lib. 4. cap. 6.
Illuſtrius. *Vide* Heſych. Κάστορος Ἰλαίρειος ἀμφιθαλής p. 475. l. 6. p. 579. l. 45.
Ἰμαλίω III. 3. p. 527. l. 41.
Ἱμεραῖος Στησίχορος I. 85.
Immaradus Eumolpi filius p. 299. l. 37. p. 190. l. 21.
immatura CXXXVI. 10. eodem ſenſu Horatius, lib. 2. Satyr. 8. v. 59. *filius immaturus obiſſet.*
Imp. (*imperator.*) CXXXV. 5, 8. CLXXX. 9.
imperatoribus Romanis templa poſita p. 468 l. 20, &c. nomina attributa; ἀνίκητος, καῖσαρ, κτίστης CLXVIII. 3, 4. φιλόθεος, φιλάνθρωπος CLXXX. 6. θεὸς 7. VIII. 19.
Imperii Orientalis Notitia citatur p. 461. l. 58. utriuſque l. 60, &c.
imprecationum formulæ p. 171. l. 35, &c. Demoſth. pro Coron. p. 133. l. 11.
in fr. L. 3. in agro 4. in fr. in agr. XCVII. 7. CIV 11. p. 507. l. 16, &c.
in honore CXC. 2.
ἵνα διαφυλάσσωσι II. 91.
Inacho CV. 9.
Inachus p. 366. l. 34.
Ingonia LXXVII. 3. p. 562. l. 12.
indices duodecim viri p. 569. l. 38.
indulgentiſſimæ matri LXXV. 13. indulgendiſſimæ p. 518. l. 16.
Initiationis modus p. 408 l 12.
incomparabili conjugi LXXI. 5.
Ino Cadmi filia p 377. l, 2.
inpubem CXXXVII. 7.
inſaniæ remedium p. 381. l. 23.
inſcriptiones marmorum exeſæ p. 504. l. 3, 6, 9, 16. inſcriptiones circulares p. 192. l. 29. p. 521. l. 38.
Inſcriptiones aliquot additæ p. 594. l. 9, &c.
Inſtitutiones Juris citantur p. 192. l. 41.
intelligiſſe p. 570. l. 44.
Interpretes LXX citantur p 475. l. 39, &c.
invicta Spira XLII. 2. p. 489. l. 39. p. 517. l. 9.
invocatus ſenſu affirmativo, aut negativo p. 568. l. 8.
infelicitlima mater CXXXIX. 6.
inſciet, &c. LXXIX. 14. XCIII. 6.
Infinitus modus pro finito. βλεθῆναι XIII. 6. p. 555. l. 27, 61. διδεχθαι p. 569. l. 19.
Ixion Lapitharum rex p. 376. l. 16. p. 379. l. 3.
Io; Iſis p. 392. l. 16, 18.
Jobi Liber citatur p. 194. l. 37.
Joſephus (Flavius) citatur p. 117. l. 13. p. 131. l. 53, &c. ab If. Caſaubono emendatus p. 132. l. 1.
Joſhua Navæ filius p. 499. l. 39. prædo vocatus p. 500. l. 8, 15, 28. Ejus liber citatur p. 312. l. 50.
Ἰουδαῖοι X. 30.
Ἰουλίᾳ Κάλλῃ Πολιμναίᾳ XII. 3.
Ἱππάτιος CLIV. 12.
(Ἵππα)ρχον I. 60. Ἱππίᾳ 61. p. 141. l. 11. p. 215. l. 54. p. 261. l. 22. p. 263. l. 6, 27. p. 264. l. 11. p. 275. l. 5. p. 284. l. 51, 56. p. 285. l. 1. p. 357. l. 24, 25. p. 449. l. 4, 10, 13, 14. p. 452. l. 32. Hipparchus Homericorum poëmatum amator p. 105. l. 31.
Ἱππάρχῳ IX. 52.
ἵππαρχον XXV. 5. ἵππαρχος *magiſter equitum.* ὁ τῶν ἱππέων ἄρχων Suid. Polluc. lib. 1. cap. 10. & lib. 8. cap. 9. vocatur etiam ἱππάρχος Dionyſ. Halic. lib. 5. p. 318. l. 11. & lib. 10. p. 651. l. 2. 2 Reg. i. 6.
ἱππεῖς II. 14, 35. ἱππέων 46. ἱππεῦσι 36, 44.
ἱππικὸν κλῆρον II. 103. p. 179. l 4. p. 548. l. 33.
Ἱπποδάμας CLIII. 12, 14.
ἱππόδρομον CLV. 26.
ἱπποκένταυροι p. 376. l. 23.
Ἱππῶναξ ἰαμβοποιὸς I. 58. p. 140. l. 8. p. 262. l. 2. p. 308. l. 23. p 425. l. 24. p. 578. l. 12.
Irdas CLXXXVIII. 1. Irbaſius &c. p. 529, l. 2.
Irene XCII. 5. XCIV. 2.
is L. 7. eorum LXV 14. LXIX. 8. LXX. 10. LXXI. 8. LXXIX. 9. XCI. 6. XCII. 7. XCIII. 1. XCIV. 5. XCV. 6. XCVIII. 9, 13. CI. 5. æorum XCVI. 6. eandem CXC. 5.
Iſaaci, & Iſmaelis ætas p. 335. l. 26.
Iſaaci monachi canon Perſicus p 115. l. 53.

Iſaguras archon p. 264. l. 7. p. 431. l. 24, 40.
Iſæus orator citatur p. 346. l. 51. p. 428. l. 54. p. 472. l. 25, &c.
Iſander p. 378. l. 35.
Iſauricus Procoſ. Serveilius p. 594. l. 12.
Iſeliceus p. 391. l. 12.
Ἰσθμιον ἀγῶνα l. 36. p. 127. l. 15. p. 134. l. penult. p. 260. l. 9. p. 377. l. 19. p. 380. l. 2. p. 409. l. 40. p. 410. l. 37. p. 445. l. 41.
Ἴσιδι CLII. 2. Iſis Ægyptiorum eſt Ceres Græcorum p. 404. l. 21.
Iſidorus Hiſpalenſis citatur p. 336. l. 50. p. 345. l. 56, &c.
Iſidorus Peluſiota citatur p. 349. l. 17, 53, &c.
Iſocrates citatur p. 385. l. 47. p. 391. l. 58, &c.
ἰσονομίαν — δημοκρατίαν II. 67. idem ac αὐτονομίαν καὶ δημοκρατίαν 66. πλῆθος ἰσονομίας πολιτικῆς Thucyd. lib. 3. p. 229. l. 11. Schol. δημοκρατίας. Conſule H. Steph. Theſ. ἰσόνομος ἰσονομία.
ἰσοπολιτείαν III. 12. (Plutarch. Camill. p. 149. l. 42.) ἰσοπολιτεία p. 601. l. 8.
ἶσος. ἴσῃ. *Vide* ἐπὶ, ἐφ' ἴσῃ. εἶσα (pro ἴσα) XXXIX. 3. p. 517. l. 52. ἴσα adverbiaſcit; uti Thucyd. lib. 3. p. 181. l. 4.
ἴσαι αἰτίαι p. 211. l. 36. ſcil. ψῆφοι. ἴσαι ψῆφοι &c. Heſych.
Iſraelitarum ſervitus p. 395. l. 2. exodus p. 444. l. 45. tranſitus in terram promiſſam p. 312. l. 27.
Iſter, vetuſtus rerum Atticarum ſcriptor, citatur p. 118. l. 8. p. 232. l. 19.
ἵστημι. ἑσάθησαν εἰκόνες I. 70. σταθῆναι τὰς στήλας III. 76. σταθῆναι 80. ἔστησε εἰκόνα Eſai. xl. 20. ἔστησε στήλας 2 Chron. xxxiii. 3.
Iſtronii; Iſtros, urbs Cretæ p. 594. l. 34, 45.
ἰσχάς(ων) ἀγρίχο(ι) I. 56. p. 214. l. 53. p. 423. l. 30. p. 537. l. 16. ἰσχάδες &c. Athen. lib. 14. cap. 18.
iſchiaci quomodo ſanantur p. 398. l. 15.
Ἰταλίαν CLXXIV. 2.
Itonus Amphictyonis filius p. 360. l. 19.
Jubal tibiarum inventor p. 121. l. 21.
jubeo. juſſit aulam conſtrui CXC. 1. *jubet occidendam* p. 579. l. 8.
Judæorum monumenta, epitaphia, ſtatus in Angliâ, ſummus ſacerdos, exilium p. 193. l. 43. p. 194, 195, 196.
Judices fiſci p. 496. l. 33. itinerarii p. 466. l. 34.
Judicum liber citatur p. 312. l. 30. p. 343. l. 20.
Jucks (Rolandus) p. 315. l. 7.
Julia Maſa LIX. 4. Juliæ Lupæ LXI. 4. Julia Acorintias LXXXVIII. 4.
Julia Traducta p. 500. l. 52. p. 501. l. 1.
Juliana Periodus p. 104. l. 19.
Julianus apoſtata p. 341. l. 29. citatur p. 300. l. 47. p. 387. l. 56, &c. ejus orationum editio Petaviana p. 126. l. 18.
Juliis Nonis LXXXV. 6.
Julius Sabinus LVII. 5. Julius Jaſon XCVII. 1. Ti. Julius Alexander. CLXXXV. 2. Julio XCII. 4.
Julius Corinthianus p. 503. l. 1.
Juniæ Saturninæ LV. 4. Juniam XCI. 2. ubi mallem legere, IVNIA. M. Neque enim video, quis accuſativo hic ſit locus.
Junius XLII. 2. XCI. 1. CV. 6. Junio XCI. 3.
Junius ſeu Junonius menſis p. 531. l. 30.
Junius (Hadrianus) citatur p. 115. l. 18.
Junius (Patricius) bibliothecarius regius laudatur p. 101, 102. p. 126. l. 16. p. 316. l. 25. p. 563. l. 48. p. 569. l. 7. Junianum exemplar marmorum quorundam p. 564. l. 2, 6, 14. Junii in ſecundum marmor conjecturæ, nunc primùm editæ p. 590, 591, 592.
Junonis attributa p. 489. l. 4. Junonis Argivæ antiſtitum ἀναγραφὴ p. 116. l. 7.
Jupiter (*Vide* Ζεὺς & I. O. M.) Apheſius p. 338. l. 14. p. 575. l. 3. Βρονταῖος (Ariſtot. de Mund. cap. 7.) Tonans, Tanarus &c. p. 490. l. 29, &c. Taranucus p. 526. l. 7. 24. Δικταῖος p. 530. l. 49. Dodonæus p. 338. l. 14. p. 368. l. 36. Hercæus p. 337. l. 7. Ἑρκεῖος Ariſtot. Mund. cap. 7. Capitolinus p. 489. l. 4. p. 490. l. 38. Lariſæus p. 489. l. 3. p. 490. l. 38. Lycæus p. 367. l. 7. p. 407. l. 26. p. 489. l. 4. p. 490. l. 38. Nemeæus p. 381. l. 9. p. 410. l. 35. Olympius p. 489. l. 3. p. 490. l. 38. p. 525. l. 28. Ὁμαγύριος p. 302. l. 13. Triphylius p. 117. l. 4. Φύξιος p. 117. l. 40. p. 334. l. 36. p. 575. l. 16. Jupiter incarceratus p. 342. l. 52. Titanes in tartarum detrudit. p. 345. l. 9. ejus ſepulchrum p. 384. l. 19.
Juramentorum formulæ I. 60, 70. p. 363. l. 18, p. 555. l. 32. p. 556. l. 6. jurandi mos & ritus p. 170. l. 57. p. 171, 172, 173, 174, 175.
Jus Græco Romanum citatur p. 171. l. 12. p. 176. l. 2.
Juſteius LXIX 4. Inſteius p. 561. l. 20.
Juſtiniani Novellæ citantur p. 164. l. 22, &c.
Juſtinus martyr citatur p. 335. l. 51. p. 351. l. 53.
Juſtinus hiſtoricus citatur p. 154. l. 13. p. 286. l. 22, &c.
Juſtus LXXV. 12. CXIV. 3.
Juvenalis citatur p. 101. l. ult. p. 305. l. 14, &c.
juventæ flore CXXXVII. 2.
Iphiclus p. 376. l. 7.
Iphitus p. 360. l. 44. p. 371. l. 22. p. 386. l. 36. p. 409. l. 52. Iphitea Epocha p. 249. l. 45.
ipſa mater CXXXVI. 11.
ἰῷ XL. 1. vel ἰῷ p. 565. l. 42.
Ἰωάννης XXVIII. 1. Ἰωάννου μονάχου CLXXXIV. 4. p. 568. l. 43.
Johannes Evangeliſta citatur p. 589. l. 36.
Johannes Antiochenus. *Vide* Malela.
Ἰωνίας IV. 11. V. 5. VI. 4. CLXVI. 5.
Ion autor Ionicæ Dialecti p. 239. l. 42. p. 572. l. 63.
Ioniſmis ſæpiſſime utuntur Dores; ἱκατηρη III. 20, 77. ἱερώνοντι p. 600. l. 14. p. 623. l. 1. πόλιος Chiſh. Antiq. p. 119. l. 22. πόλιας Id. p. 121. l. 5. πόλιος p. 569. l. 43. Præſertim in formis incontractis, ac reſolutionibus vocalium & diphthongorum; τελεα III. 19, 25. Πελανίτιες 30, 46. μέλιος p. 569. l. 31. Κρητόχθονα p. 600. l. 50. ἐοῦσι III. 14. πολιητῶν p. 601. l. 12. ἱερέων p. 599. l. 43. ἀδριάντι p. 601. l. 17. παλαιό..., ἀνετέθην p. 600. l. 22. ἀρχαῖον III. 4. πορθεῖον 29. πρεσβεία 29. ἀνδρεῖον 38. προξενέων p. 600. l. 9.
Aliquando augmentum negligitur; ποιήσατο Chiſh. Antiq. p. 114. l. 9. διδάσκει pro ἐδίδασκε p. 569. l. 39.
Joniſmus putatur aliquando admitti, ubi nullus ei locus eſt p. 571. l. 54. p. 203. l. 5. 37. p. 205. l. 20. aut forſan dubius p. 555. l. 39, 50. p. 563. l. penult.

K C.

K (*viginti*) X. 42.
K. *Vide* Θ. K.
K Græcum & C Latinum, pro Q Latino. Κοῖντι XLI. 1. cocinatorium XLIII. 4.
K. (Κλαυδίου) CLXV. 3.
K *pro* C. kar. (*kariſſimæ*) conjugi LXXVI. 7. kariſſimo filio XLVII. 6. kariſſimo vernæ LXXXV. 12. *Kariſſime* Vel. Long. *Karus* Ter. Scaur. de Orthogr. Voſſ. de Art. Gramm. lib. 1. cap. 17.
K. Auguſtis XLIV. 9. *An* K *pro* Kalendis?
C *pro* Caius XLIV. 9. LII. 2. LVII. 5. LXVIII. 10. LXXIV. 3. XCIV. 1. XCVII. 1. XCVIII. 3, 4. C. 1. CI. 1. CV. 6, 8. CXI. 2. CXXXV. 2. *pro* Caia XCVIII. 10. C. 2.
C. Ingonia LXXVII. 3. *Vide* Ingonia.
C. F. (*Vide* AVLICI) XLI. 1.
C L. (*an pro* Caii Libertus, & Caii Liberta? uti apud Sertor. Urſat.) LXXI. 2, 6. XCVIII. 10. C. 1, 2. CV. 8.
Ɔ. (C. *inverſa mulierem ſignificat*. Quintilian. lib. 1. cap. 13. *Caia*. Vel. Long. de Orthogr.) XCII. 2, 5. (p. 562. l. 40.) CV. 7. VI. 2. (*ubi pro* Ɔ. L. Apollonius *reponendum eſt*. Q. *vel* C. L. Apollonius *niſi fallor*; uti XCII. 3) CXX. 2.
Caballinus fons p. 339. l. 29.
Κάβειροι p. 330. l. 47. Καβειρεῖς p. 331. l. 7.
Cadence in muſicâ quid ſignificet p. 213. l. 50.
Kadiman, antiquus. Vox Arabica p. 428. l. 5.

Καῖρος

Digitized by Google

Κάδμος ὁ Ἀγήνορος——ἔκτισεν τὴν Καδμείαν I. 12. —Καδμεία, ἣ τὴν Καδμείαν ἐνείχεν Strab. lib. 9. p. 401. l. 22. & Steph. Byzant. Cadmus p 118. l. 17. p 204. l. 1. p. 240. l. 1. p. 244. l. 21. p. 297. l. 34. p 335. l. 27, 39. p. 341. l. 16. p 344. l. 11. p. 392. l. 9, &c. p. 444. l. 21. Cadmia Thebarum ἀκρόπολις p. 118. l. 11. p. 134. l. 5. p. 297. l. 41. p. 336. l. 21. p. 392. l. 26.
Καδμεῖς p. 297. l. 43.
Cæcilius, comicus poeta p. 421. l. 42.
Cæcilia XLIX. 1. XCII. 5.
Cæciliæ XLIX. 2. XCII. 1, 2.
Cæſi CXXII. 1. an CAESI. i. e. Cæſii.
Caeſter Legeas Caer Leon p. 492. l. 39.
καθ' ἃ ἐψηφίσατο IV. 2.
καθάπερ οἱ ἄλλοι III. 19.
καθαρμὸς ἐχθροῦ I. 29. *purgatio, luſtratio* p 300. l. 15.
καθαρός. καθαρὰν καμάραν XIX. 3.
καθεξῆς VII. 9.
καθήκοντα III. 34, 36.
(καθι.)ερῶν VIII. 21. καθιεροῦν, θεῷ ἀνατιθέναι Heſych.
καθιστάντων III. 67. eodem ſenſu quo καταστησάντων 61. *ſiſtunto.*
καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι III. 39. καθὼς καὶ περὶ——81. καθὼς τε——64. γέγραπται 70, 80. καθὼς καὶ——1 Corinth. ziii. 12.
καὶ I. 3. 5, 6, 8, 9, 10, &c. καὶ αὐτοῦ καὶ ἄλλων II. 69, 78. καὶ αὐτοῖς 18. κἀγὼ XL. 3, τὸ αὐτῶν ἀτελείας, (ε) καὶ τοῖς ἄλλοις ὑπάρχει II. 104. lege forſan (uti 106.) ἃ καὶ——vel καὶ ἃ —— *& quæ ad alios pertinent* p. 556. l. 3. aut (ſi oportet referre ad ἀτέλειαν) ἣ καὶ — *quæ etiam ad alios pertinet.*
καὶ . . . . αι CLVIII. 19. Reineſ. καὶ πάτερα p. 521. l. 18. *Quid ſi forſan* καὶ ἀνυλίαι?
Caiini CXXXVIII.
Καικιλιανὸς p. 512. l. 43.
Caius ad Inſtitut. citatur p. 192. l. 38.
καινοὺς III. 59. p. 198. l. 50. καὶ Νίσσ p. 529. l. 21, 43.
καιρός. ἐν παντὶ καιρῷ II. 66. Pſalm. xxxiv. 1. καθ' ὃν καιρὸν II. 1. Herodian. lib. 2. p. 42. l. 35.
Καίσαρ φιλοθεῖ καὶ φιλανθρωπεῖ CLXXX. 6.
Καίσαρος Ἀδριανοῦ X. 34. Καίσαρος—Σεπτιμίου Σευήρου CLXI. 2. Τραιανοῦ Ἀδριανοῦ CLXII. 2. Φλαουίου Οὐαλερίου Κωνσταντίου CLXIII. 5. Νέρουα Τραιανοῦ CLXIV. 1. Τιβερίου CLXIX. 3. Αὐρ. Σευήρου Ἀντωνίνου CLXXII 3. Καίσαρα Αἴλιον Ἀδριανὸν Ἀντωνῖνον CLXXX. 15.
Cæſar T. Ælius Adrianus Antoninus CLXXX. 9. Cæſare Antonino II. Coſ. 13.
Cæſaris LXXIV. 7. Cæſaris Nervæ Trajani CXXXV. 5.
Cæſar dictator p. 486 l. 16. p. 488. l. 18.
Cæſarea p. 466. l. 53.
Cæſaris Commentarii citantur p. 495. l. 55.
κακὸν ἔργον XL. 10. ἐπὶ τὸ χεῖρον μεθισθήτω II. 64, 73.
κακοτεχνίαν p. 531. l. 2. repono κακοτεχνιῶν. κακοτεχνῶν Demoſth. in Stephan. p. 622. l. 51.
Kalendarii antiquiſſimi fragmentum citatur p. 190. l. 53.
Kalendarii Attici methodus p. 411. l. 9.
καλέσαντα II. 30. καλούμενος XIX. 1. καλουμένη, ὀνομάζεται I. 3. καλουμένη 25. καλούμενοι 11. κληθεὶς *invocatus* CLXXXII. 14. καλεῖν *invocare, implorare.* καλεῖ θεὸν Ariſtophan. Ran. Act. 2. Sc. 1. v. 20. ἐπικαλεῖ αὐτὸν Herodian. lib. 2. p. 42. l. 47.
Caligulæ & Claudii de ſtatuis edicta p. 457. l. 15, 16.
Calippus Syracuſarum tyrannus p. 443. l. 6. p. 451. l. 12. vel Callicrates p. 283. l. 35.
Calippi hebdomecontaexaeteris p. 109. l. 5. p. 290. l. 7.
Calculi Areopagitarum p. 353. l. 1.
Callæſchrus architectus p. 357. l. 16.
Καλλίας I. 83. Calleas vel Callias archon p. 150. l. penult. p. 281. l. 5.
Καλλίου τοῦ πρότερον ἄρχοντος I. 79, 75. p. 149. l. 28. p. 219. l 3, 36. p. 438. l. 20. p. 439. l. 1. p. 573. l 33.
Καλ(λια)δου ἄρχοντος I. 67. p. 143. l. 43. p. 228. l. 47. p. 272. l. 18. p. 289. l. 51.
Καλλιδίκη CLV. 16.
Callithea, Callithyia p 119, l. 28. p. 298. l. 45.
Callicyrii p. 418. l. 17.
Callimachus citatur p. 370. l. 11, &c.
Callinicus (Seleucus) p. 453. l. 24.
Κάλλιππος II. 31, 82.
Callixenus citatur p. 172. l. 12.
Καλλίστη XVI. 2.
Calliſthenes p. 305. l. 33.
Calliſthenes hiſtoricus citatur p. 253. l. 12. p. 283. l. 9.
Calliſte inſula p. 388. l. 22.
Καλλι(ςράτου) ἄρχοντος I. 91. p. 153. l. 25. p. 451. l. 10.
Calliſtus (Nicephorus) citatur p. 182. l. ult.
Καλλιχάρης CLV. 24.
καλλίχορος Panopeus p. 342. l. 24.
κάλλος. κάλλει IV. 4. V. 2. CLXVI. 2.
καλοκαγαθία. ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ καλοκαγαθίας καὶ τῆς εἰς ἑαυτοὺς εὐνοίας XXVI. 7. ἀρετῆς ἕνεκα καὶ καλοκαγαθίας Demoſth. de Coron. pag. 530. lin. 12. τῆς εὐνοίας καὶ καλοκαγαθίας CLXXXI. 5.
Calpurnia LXXX. 5. Calpurniæ LXVIII. 2. Calpurnius 10. Calpurnio LXXX. 10.
Καλπούρνιος Dion. Caſſ. lib. 54. p 519. l. 13. Καλπουρνία Gruter. DCCLXVII. 2.
Calvini Lexicon Juridicum citatur p 466 l. 56.
Calviſius (Sethus) citatur p. 170. l. 38.
Calydon urbs, Calydonia ſylva p. 360. l. 34.
Calyce Æoli filia p. 373. l. 22.
Calchas vates p. 253. l. 8.
καλῶς ἔχοντα II. 17, 97.
Καμάρα, πόλις Κρήτης p. 595. l. 45.
καμάραν XVII. 5. XVIII. 4. XIX. 7. CLXXXIII. 3. καμάραν καθαρὰν XIX. 3. p. 508. l. 27, 30, 40. καμάρα propriè *fornix.* *Camera, tectum in curvitatem formatum,* teſte Nonio. Hic *conditorium, ubi mortuorum loculi reponuntur.* Anglicè, **a Vault.** Quæ hujus vocis ſignificatio in Vulg. Lex. non occurrit.
Cambdenus (Gulielmus) citatur. Ejus collectanea. Britannia p. 193. l. 9, 21, 25, &c.
Cambro-Britannicum Dictionarium citatur p 491. l. 4.
Cambyſes p. 427. l. 36.
Camerarius, malus Ptolemæi interpres p. 166. l. 12.
Canache Æoli filia p. 373. l. 27.
candida lux CXXXVII. 13.
Κανηφόροι p. 337. l. 25. κανηφορίας feſtum p. 575. l. 57.
Κανιδίας CLXX. 8.
Caninio C. f. Caniniæ 2.
Canon Chronicus quomodo à Seldeno conſtitutus p. 113. l. 36.
Cantacuzenus citatur p. 353. l. 48.
Canterus Ariſtidis interpres citatur p. 462. l. 26. p. 465. l. 24, 39.
Cantii Comes Henricus & uxor Elizabetha memorantur p. 107. l. 37.
Canticum Canticorum citatur p. 346. l 50.
Cantica Chriſtiana & Ethnica p. 123. l. 48.
Cantores tragœdi & comœdi p. 424. l. 35. cantorum præmia l. 33.
Cantuarienſis Archiepiſcopi donarium p. 316. l. 1. p. 586. l. 19.
Canuſium urbs Italiæ p. 382. l. 26.
Canuti Leges citantur p. 193. l. 16.
Capacius (Julius Cæſar) citatur p. 180. l. 33.
Capella (Martianus) citatur p. 121. l. 17. p. 124. l. 12, &c.
Capito (Lucius) p. 496. l. 34.
Capito (Titinius) p. 457. l. 10.
Capitolinus citatur p. 493. l. 15. p. 497. l. 53, &c.
Καπε . . . . (Διός) *Vide* Ζεύς.
Capitolium p. 336. l. 22.
Capitula Karoli & Ludovici citantur p. 173. l. 33.
Capria CVI. 2.
Caranus rex Macedoniæ p. 256. l. 41. p. 305. l. 44. p. 387. l. 29.
Cares βαρβαρόφωνοι p. 370. l. 42.
Carthaginis excidium p 268. l. 3. p. 480. l. 38.
Καρανος (Κορνήλιος) CLXXX. 18.

Carmanor.

Digitized by Google

Carmanor. p. 300. l. 43. p. 419. l. 18.
Carmen, ſolennis juris formula p. 397. l. 28, 29.
Carnus p. 386. l. 16. Carnia feſta l. 19. p. 416. l. 33.
Carolus II. rex Angliæ Tingin obtinet p. 501. l. 26.
Carpimus LXXI. 6.
καρπῶν l. 23, 27. καρπῶν 33. τοὺς καρποὺς III. 23.
καρπώσιμ☉ ἀτέλειαν CLXXIX. 5. καρπῶσαι τὰ ἴδια Herodian. lib. 2. p. 35. l. 23.
Cartoriæ LXXIV. 1. Cartorius 3.
Καρτερεσσεὺς XXX. 20, 25.
carus nepos CXXXVI. 7. cara ſoror CXXXVII. 9. caræ conjugi LXXVIII. 5. conjugi Kar. LXXVI. 7. cariſſimæ conjugi LXXV. 8. cariſſimæ matri LVIII. 2. cariſſimo fratri 4.
Caſalius citatur p. 313. l. 57.
Caſaubonus (Iſaacus) citatur p. 123. l. 36. p. 131. l. 11. p. 165. l. 31, &c. p. 184. l. 32, &c. Caſauboni error p. 457. l. 19.
Κατι XXXVI. 2. p. 482. l. 47. p. 516. l. 21. Κάσι☉ p. 582. l. 8.
Caſſander Macedoniæ rex p. 305. l. 38.
Caſſius. *Vide* Dion. Illuſtrius.
Caſſiodorus citatur p. 174. l. 38. p. 184. l. 43, &c.
caſtæ conjugi LXVII. 2. LXVIII. 7.
Caſtalius fons p. 339. l. 3.
Caſtellani (Petri) ἑορτολόγιον citatur p. 119. l. 10. p. 169. l. 49, &c.
Caſtor antiquus auctor citatur p. 164. l. 15. p. 208. l. 22.
Caſtor & Pollux p. 393. l. 18. eorum templum p. 336. l. 33.
Κασσίαι☉ XXIII. 5, 6.
Caſtricius p. 581. l. ult. Caſtricius coronatus p. 511. l. 39.
κατὰ cum genitivo; *in* (cum ablativo.) κατ' αὐτοῦ XVIII. 3. *ſuper.* κατ' αὐτῆς CLXXXIII. 3. cum accuſativo *per,* κατὰ γῆν ἢ κατὰ θάλασσαν III. 54. p. 601. l. 10. *ſecundùm* κατὰ διαθήκην II. 5, 68. κατὰ νόμον 29. νόμους 39. κατὰ σύμβολον III. 69. κατὰ δόγματα IV. 8. V. 4. VI. 5. CLXVI. 4. κατ' ἄλλον τρόπον II. 43. *ſingulis annis.* κατ' ἐνιαυτὸν III. 4, 65. I. 48. *in tempore.* κατὰ τοῦτον I. 58, 71. κατ' Εὐρυπίδην 76. κατὰ πόλεμον II. 42. καθ' ὃν καιρὸν I. *in* (cum ablativo) κατὰ πόλιν II. 35. *propter,* κατὰ τὸ φίλτρον CLXXIX. 7. *juxta,* καθ' ἣν (ὁμολογίαν) II. 22. καθ' ὃ (δόγμα) X. 37. *quantùm,* καθ' ὅσον II. 90, 92. *ſicut,* καθ' ὅτι 5. καθότι Act. ii. 45. id eſt, καθ' ὅ, τι (H. Stephan. Theſ.) & ſic in marmore ſcribendum eſt, non καθ' ὅτι.
κατὰ ſubintelligitur p. 558. l. 30.
καταβαθμὸς p. 601. l. 40 H. Steph. Theſ. habet, ſed ſine auctore.
καταιγίς. καταιγὶν I. 83. p. 132. l. 6. p. 219. l. 51. p. 281. l. 8.
κατακελευσμὸς p. 401. l. 45.
κατακλυσμὸς ἐγένετο I. 6. Geneſ. vii. 6. *Vide* Diluvium.
καταλοιπο(ν) III. 7. p. 528. l. 3. p. 557. l. 17.
καταλοχισμοὺς ἱππέων καὶ πεζῶν II. 45, 47. Selden. *cohortes.* καταλοχίσαι, εἰς λόχους καταμερίσαι τὸ πλῆθος τ στρατοῦ Suid. & Schol. Ariſtoph. Acharn. Act 4. Sc 7. v. 4. ad vocem λόχους. καταλοχισμῶν, περὶ τ γενεήσεως Heſych. Qui locus Heſychii reſpicit ad 1 Chron. v. 7. ubi habetur deſcriptio familiarum, τῇ πατριᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς καταλοχισμοῖς αὐτῶν κατὰ γενέσεις αὐτῶν, uti legitur in Edit. Aldin. & Roman. Sed Complut. ἐν τοῖς δήμοις αὐτῶν, κατὰ γενέσεις αὐτῶν ἐν τῇ γενεαλογίᾳ αὐτῶν. Editiones aliæ legunt καταλογισμοῖς: quæ vox καταλοχισμὸς eſt ejuſdem cap. ver. 17. in Aldin. Facilis quidem permutatio fit literarum γ & χ: ſed καταλοχισμὸς forſan propiùs accedit ad ſenſum loci ex Chronicorum libro deprompti, ubi familiarum catalogus recenſetur. καταλοχισμὸς autem textui marmoris magìs convenit, ubi equitum & peditum diſtributio in cohortes & decuriatio innuitur. Lucian. de Hiſtor. Scribend. p. 362. l. 15. τάξεων καὶ καταλοχισμῶν ὀνόματα. Ubi τάξεις idem mihi videtur ſignificare, quod τάγματα in hoc marmore 46.
καταλυσάντων δημοκρατίαν ἢ ἰσονομίαν II. 68. δημοκρατίαν καταλυθεῖσαν Xenoph. initio Cyrop. καταλύσῃ τ δημοκρατίαν Andocid. inter Orator. Vet. pag. 13. l. 11.
καταλύσαντι πολιτείας Demoſth. de Fœd. Alex. pag. 87. l. penult. & de Coron. p. 339. l. 38. 2 Maccab. iv. 11.
Καταναῖ☉ IX. 75. Κατάνη, πόλις Σικελίας· τὸ ἐθνικὸν, Καταναῖ☉ Stephan. Byzant. Catana condita p. 258. l. 38. Catanæ ſedes fixit Æſchylus p. 436. l. 50.
Catanæus (Joan. Maria) in Plin. Epiſt. citatur p. 567. l. 41.
καταπλαγεὶς τ ἔφοδον II. 3. καταπλαγέντας τοὺς πολεμίους 2 Maccab. viii. 16. καταπλήττεται, φοβεῖται, δέδια Heſych.
κατασκευὴν τ μνημείου XIII. 8. κατασκευάσαντα — τοὺς ἔργον κατασκευῆς XXV. 8. κατασκευὴν τ οἴκου 1 Chron. xxix. 19. κατασκευαῖς Athen. p. 207. l. 34. κατασκευὰς 2 Maccab. iv. 20. κατεσκεύασε μνημεῖον XIII. 1. CLXXIV. 4. ἐσωρεῖον XIV. 2. καμάριον XVII. 2. κατασκευάσεσθαι ναὸν X. 14. κατεσκευασμένη ἡλιακάμινο☉ 43. κατεσκευα . . . (fortè κατασκευάσαντας p. 581. l. 50.) ἡρῷον XXIII. 7. κατεσκεύασε ναοὺς Herodian. lib. 5. p. 121. l. 30. κατεσκευάσθη πόλις Numer. xxi. 27.
κατασκηνώσειν II. 57. εἰς τ κατασκηνώσεων 1 Chron. xxviii. 2.
κατάστρωμα p. 401. l. 46.
καταυλεῖται p. 398. l. 13.
καταφθειρομένα πολλὰ τ ὑπαρχόντων II. 90. καταφθειρομένην πόλιν 2 Maccab. viii. 3.
καταχείρωσις p. 401. l. 46.
καταχωρισῷ II. 75. καταχωρισθεῖσης εἰς τὸ πολίτευμα 60, 72.
catellæ à curâ ſerva p. 196. l. 27.
κατεσφραγισμένην CLXVII. 7. Hoc decompoſitum in Lexic. non mihi occurrit.
κατέχοντων τ ἀρχὴν I. 52. κατέχω τ γῆν Ezech. xxxiii. 24.
κάτοικοι ἐν Μαγνησίᾳ II. 35. κατοίκοις 43. κατοίκους 14. κατοίκων 21. κάτοικοι & οἰκητῶν p. 591. l. 21. οἱ κάτοικοι τ γῆς Geneſ. l. 11.
κατοικοῦντες ἐν Δήλῳ XXVII. 2. κατοικοῦντες καὶ παρεπιδημοῦντες ἐν Δήλῳ CLXXXI. 4. κατῴκησεν ἐν πόλει Geneſ. xiii. 12.
κατοιχομένῳ CLXXVII. 2. κατοιχομένοις CLXXXIII. 13. κατοιχομένων (leg. κατοιχομένων) νεκρῶν, τεθνεώτων, ἀπελθόντων, ἀποθανόντων Heſych. Eo ſenſu *decedere* apud Latinos.
Cato apud Gellium citatur p. 508. l. 50.
Catullus citatur p. 256. l. 26. p. 512. l. 26.
Caucon Eleuſinius filius Celæni p. 207. l. 39.
Cauliæ LXIII. 2. Caulius 4.
causâ memoriæ LXII. 8.
Cayſter p. 457. l. 41.
κγ' ἡμε. (*viginti trium dierum*) XXII. 4. ἡμερ(ῶν) κγ'. XV. 11. p. 559. l. 4. ἔτ☉ κγ' (*anno vigeſimo tertio*) XXXVI. 6.
[κὰ *pro quo Doricè*] κὰ III. 14, 21, 42, 43. cum ſubjunctivo conſtruitur p. 557. l. 7.
Cedrenus citatur p. 133. l. 29. p. 224. l. 29, &c.
Ceii CXV. 2.
κεῖμαι ἐνθάδε XXXIX 1. Antholog. lib. 3. cap. 10. Epigr. 1. κεῖμαι δὲ XL. 2. κατὰ τὸς νόμ☉ κείμεν☉ III. 20, 26, 28. κειμένων νόμων Thucyd. lib. 3. p. 228. l. 14.
Κεῖ☉ Σιμωνίδης I. 70.
κεῖον *pro* κῖον. κεῖονα X. 19. κείονας 28, 40.
Κέκος p. 569. l. 51. ubi hæc verba [At Tzetz. in Heſiod. vocat. Χοιάκ] delenda ſunt: in quibus peſſimè erravi ex loco Seldeni (p. 166. l. 41.) perperam intellecto. *Cecus* (Κέκ☉) enim eſt nomen TZETZIS, cujus Scholia in Heſiodum extant. Sic appellatur à Theodoro Gazâ de Menſib. in capite de Menſe Hecatombæone.
Κέκροψ I. 3. Κέκροπ☉ 2, 5, 30. χώρα Κεκροπία 3. Sic Steph. Byzant in Κεκροπ.
Cecrops primus Athenarum rex; à quo tellus Cecropia p. 133. l. 9. p. 208. l. 24. p. 131. l. 1. p. 233. l. 24, 41. p. 234. l. 2, 19. p. 295. l. 21. p. 297. l. 40. p. 299. l. 31. p. 336. l. 3, 18, 19, 26. p. 344. l. 9. p. 395. l. 40. p. 406. l. 42. p. 443. l. 36.

Digitized by Google

Cecrops ſecundus p. 445. l. 15. p. 265. l. 25.
Cecropis tribus p. 333. l. 38. p. 481. l. 39. Κεκροπὶς φυλὴ Steph. Byzant.
Celænæ p. 396. l. 5.
Celæno p. 375. l. 35.
Κελαὶς I. 24. p. 356. l. 54. p. 375. l. 47.
Celeris (Q. Man(ii)) CXIII. 3.
κελαδέοντα CLXXX. 6. (κελαδέο)ντες II. 80.
Κίλων I. 22. p. 206. l. 32. p. 403. l. 5.
Κίλων XII. 3.
κενοτάφια p. 509. l. 6.
Cenſorinus citatur p. 109. l. 8. p. 139. l. 31, &c. p. 302. l. penult. [*ubi pro* 594, *lege* 514.] depravatus reſtituitur p. 251. l. 15.
Centaurus Pirithoi frater: Centauri p. 376. l. 21. p. 486. l. 26.
centum-capita, herba p. 130. l. 30. p. 417. l. 46.
κεραμεὺς CLXXII. 8.
κεραμίδας IX. 37, 39, 42, 43. *tegulas.* κεραμίδων legitur apud Athen. p. 207. l. 18.
Ceraunus (Seleucus) p. 455. l. 14.
Ceres p. 134. l. 26. p. 246. l. 3. p. 297. l. 14. p. 299. l. 30. p. 330. l. 46. p. 361. l. 40. p. 404. l. 5, 21. p. 405. l. 15, 48. p. 406. l. 1.
Cercalæ nupſit Sappho p. 417. l. 37.
Cercaphus Æoli filius p. 376. l. 37.
Cercenio CVI. 5.
cernis fatum CXXXVII. 6.
certamen Eleuſinium p. 126. l. 33. p. 407. l. 16. Equeſtre p. 419. l. 30. Gymnicum p. 407. l. 8. p. 441. l. 21. p. 485. l. 16. Iſelaſticum p. 180. l. 21. Iſthmicum p. 445. l. 41. Chororum virilium p. 141. l. 23. Nemeæum p. 381. l. 8. p. 445. l. 47. Olympicum. *Vide* Olymp. Muſicum p. 419. l. 12. p. 516. l. 36. Panathenaicum p. 118. l. 3, 56. *Vide etiam* p. 179. l. 37, &c. p. 180, 181, 182, 183. p. p. 300. l. 27. p. 525. p. 396. l. 21. Certaminum præſides p. 185. l. 2.
Ceſtria p. 490. l. 16. p. 492. l. 36, 49. p. 586. l. 10. p. 585. l. 31. Ceſtria Deva p. 493. l. 1.
Ceſtrenſis Epiſcopus p. 424. l. 19, 51. Ceſtrenſe Marmor. p. 583.
κεφαλᾶν πολλᾶν νόμον p. 401. l. 27.
Cephalus p. 296. l. 31. p. 355. l. 9. p. 375. l. 41. p. 417. l. 15.
Κεχ, vocabulum muſicum p. 397. l. 36.
κηδεῖται τῷ ἥρων XXIII. 4. κηδιᾶζ, φροντίζειν Heſych. κήδετο Δαναῶν Homer. Ἰλ. α΄. v. 56.
κηδεῖον. κατηδόνεν τὸν ποιηθέντα. CLXXXIII. 9. κηδεῖον, συμφοιάζειν Heſych. ὃν ἀπηδόνεσαν Θιδίβιον Plut. Fab. p. 190. l. 1.
κῆπος X. 8.
κηπίον XXVIII. 8. *hortulus.* Hæc vox κηπίον (aut κηπίον) apud Lucian. Lexiph. p. 527. l. 2. & Thucyd. lib. 2. p. 138. l. 24. ſed ſenſu metaphorico. De *horto* aut *hortulo* in Monumentis lege Gruter. DCCCIX. 2. & DCCCCLXIIII. 2. Sic Johan. xix. 21. ἐν τῷ κήπῳ μνημεῖον.
κηπίων νόμος p. 401. l. 14.
κήρυκα τῷ θεόλογον p. 513. l. 8.
Ceryx Eumolpi filius p. 405. l. 35.
Κηφισιεύς XXXVI. 6. Κηφισιεὺς ſeu rectiùs Κηφισιεύς p. 485. l. 40.
Κηφισοδώρου (ὄρχοντ©) I. 88. p. 152. l. antepen. aut Κηφισοδότου p. 282. l. 22. p. 442. l. 1.
Cephiſodotus (*non* Chephiſodotus) ſtatuarius p. 340. l. 5.
Cephiſus p. 207. l. 28.
Κηφισοφῶντος XXXIV. 2.
κιθαρῳδὸς VII. 3. κιθαρῳδὸν 24. κιθάρα τῇ ψαλτήριον p. 121. l. 22. cithara Aſias dicta p. 394. l. 3, 4. κιθαρῳδικὸς νόμος, κιθαρῳδικῶν προοιμίων p. 401. l. 31, 38.
Cicero citatur p. 111. l. 13. p. 131. l. 37, &c.
Κιλικιὸς X. 33. Κατακιλικιὸς p. 512. l. 43.
Cilix Agenoris filius p. 392. l. 22.
Cilices coloni Phœnicum p. 342. l. 10.
Cimon Miltiadis filius p. 287. l. 1.
Cinæthon (non *Cynæthon*) author antiquus citatur p. 211. l. 11.
Cingonia gens p. 562. l. 12.
κινδύνων μεγάλων τ᾽ πόλιν περιστάντων II. 2. περιστησάσης τῇ πόλει κινδύνους Demoſth. pro Coron. p. 339. l. 14. περιστάντα τῇ πόλει κινδύνων Id. p. 340. l. 29. & cum accuſativo, κινδύνου περιστάντος τ᾽ πόλιν Id. p. 341. l. 22. κινδύνους πολλοὺς ὑπέμεινε II. 91. κινδύνων ὑπομεμένων Xenoph. Cyrop. lib. 1. p. 3. l. 26.
cineres noſtros CXXXVI. 10. *Reineſ.* ceneres p. 520. l. 2. cineres ſuas CIII. 5. Hoc enim nomen in fœminino etiam genere legitur. Exempla ex Lucretio, Catullo, &c. profert Voſſ. de Art. Gramm. lib. 3. cap. 29.
Cincinus apud Gell. citatur p. 495. l. 55.
cippi, columellæ p. 588. l. 22.
circularis inſcriptio p. 192. l. 28. p. 523. l. 38.
circumregio περιχώρης p. 589. l. 16.
Cirrha. *Vide* Κύρρα.
Kircheri muſurgia citatur p. 402. l. 20.
Kirchmannus citatur p. 506. l. 46. Ejus error p. 511. l. 42.
Ciſus Temeni filius p. 386. l. 38. p. 387. l. 12.
κιστὸς, κιστοφόρος, κιστονόμος p. 512. l. 4.
civitatis donatio p. 170. l. 51. p. 179. l. 33.
κίων. *Vide* κιόνιον.
-κων pro -σκων; δίδακων p. 569. l. 39.
Κλ. VIII. 6, 11. X. 4, 27. XXX. 19. Κλαύδιος XXXIX. 1. CLXXIX. 2. (Κλ)αύδιος CLX. 2.
Κλ. X. 21, 25, 26, 27. Κλαυδία 22. IV. 14. p. 456. l. 36.
CL. LXXVI. 2. Claudiæ LXIX. 2.
Claud. LXXV. 11. Claudius XLIV. 3. LI. 3.
Κλαζομενίας I. 43.
claro LXXX. 4. Forſan reponerem *charo* aut *caro* aut *karo*, nam 7. *conjugi ſuo.*
Κλαυδιανὸς X. 16.
Claudianus citatur p. 338. l. 52. p. 512. l. 39.
claves muſicæ p. 397. l. 36.
Clauſæ, ſeu Tabulæ publicæ p. 196. l. 2.
Κλέαρχον p. 194. l. 36.
Clearchus Solenſis citatur p. 419. l. 50.
Clearchus Heracliæ Ponticæ tyrannus p. 443. l. 9.
Clidius, decennalis archon p. 447. l. 52. Κλείδικος apud Euſeb. Chronic. lib. 1. pag. 28.
Κλεινίας IX. 39.
Κλειτόδημος CLVI. 3. Κλειτόδημον 11.
κλεῖς. κλειδῶν κυρεύοντα II. 56. κλεῖδα παραδοῦναι 96, 98.
Cliſthenes, Κλεισθένης (non Κλισθένης p. 327. l. 6.) p. 260. l. 26. p. 418. l. 32. p. 429. l. 50. p. 430. l. 2. p. 431. l. 3. p. 470. l. 15.
Clitodemus, Κλειτόδημος; vel Clidemus, Κλείδημος, Atticorum ἐπιχωρίων author p. 232. l. 57.
Clemens Alexandrinus citatur p. 129. l. 6. p. 130. l. 51, &c. depravatus reſtituitur p. 206. l. 1.
Clemes XCIX. 2. *pro* Clemens, Κλήμης.
Cleobuli ænigma p. 110. l. 31.
Cleodæus Hylli filius p. 385. l. 45.
Κλεοδάμου XXX. 9.
Cleombrotus rex Lacedæmoniorum p. 441. l. 3. p. 450. l. 48.
Cleomenes, rex Lacedæmoniorum p. 109. l. 28. p. 264. l. 26. p. 305. l. 37. p. 429. l. 24.
Cleon p. 481. l. 15.
Cleonidis Harmonica (quæ vulgò tribuitur Euclidi) citatur p. 123. l. 34. p. 128. l. 54.
Κλεοπάτρας LX. 82. βασιλεύσης XXVI. 3. p. 479. l. 26. p. 480. l. 8.
Cleoſtratea Octaeteris p. 109. l. 4.
Cleophon p. 421. l. 15.
κλῆρος II. 100, 102. κλῆρον ἱππικὸν 102. *Vide* ἱππικός.
κληρωθῆναι II. 53. p. 171. l. 53.
κληρονόμος CLXXXIII. 15. κληρονόμον XIX. 5. κληρονόμοις XIII. 12, 20.
clientibus data patronorum nomina p. 516. l. 49.
κλινῶν II. 57. p. 172. l. 9.
Clonas tibicinum princeps p. 122. l. 3. p. 401. l. 16.
Clymene p. 345. l. 17.
Clymenus p. 377. l. 37. p. 379. l. 18.

clypeorm votivorum inſcriptiones circulares p. 523. l. 38.
Clytæmneſtra p. 393. l. 18.
Cluverius (Philippus) citatur p. 144. l. 9. p. 491. l. 19.
Κλαύδιον CLXXI. 2. ω forſan pro αυ. Quod frequens apud Iones, uti τρῶμα pro τραῦμα.
Clodius XC. 3. CV. 3. Clodio 4. *Clodius* per o potiùs quàm per au. Dauſq. Orthogr. vol. 1. pag. 50 & 36. & vol. 2. pag. 77. l. ult.
κνάκων, φωνὴ ἀναιδῶδης Heſych. τῷ κνάκῳ p. 601. l. 46.
κνημὸς montis p. 343. l. 23.
Cnidiæ Veneri XLII. 1. p. 489. l. 11. p 526. l. 3.
Κνώσιος IX. 82. Κνωσῷ p. 600. l. 39. Cnoſii, populi Cretenſes p. 594. l. 33. Κνωσσὸς etiam per duplex σῖγμα l. 31. Cnoſſus p. 456. l. 4.
Codex Theodoſianus (*Vide* Theodoſ) emendatus p. 174. l. 24, 26, 27. p. 298. l. 23. Codex Juſtinianeus citatur p. 137. l. 54.
Codrus p. 332. l. 5. p. 387. l. 15. p. 412. l. 38. p. 446. l. 30. Codri filii p. 255. l. 21.
coh. CXXXV. 3. cohors Romanorum p. 493. l. 38.
coigi LXXII. 2. coiux, coiugi Gruter. DXXI. 7.
κοινός. (τῷ δακτυλίῳ) ὑπάρχοντι κοινῷ II. 87. τῶ κοινῶ διαστρώμα III. 48. τῇ κοινῇ — τῇ ἰδίᾳ II. 10. (*Vide* ἰδίῳ) CLVI. 6. CLVIII. 10. ἐν κοινῷ ἢ ἰδίᾳ III. 53. κοινᾷ 60, 70, 75. κοινῇ adverbialiter p. 566. l. 42. κοινῇ τε καὶ ἰδίᾳ 2 Maccab. ix. 26. τὸ κοινὸν τῆς πόλεως II. 78. κοινὰ τῆς ἀρχῆς Herodian. lib. 2. p. 37. l. 29.
κοινὸν Ἀσίας VII. 10. commune Aſiæ p. 180. l. 46. p. 181. l. 1. p. 182. l. 18. p. 185. p. 187. l. 48. p. 188. l. 1. p. 464. l. 48. p. 468. l. 1. p. 525. l. 36. τὸ κοινὸν τῶν Ἰερανίων Chiſh. Antiq. p. 111. l. 30. Ἀρκάδων Id. p. 119. l. 17.
κοινοδίκιον III. 58. *commune jus.* Vox compoſita in Vulg. Lexic. non reperta. Formatio hujuſmodi frequens eſt in fœminino genere; ut κακοδικία, αὐτοδικία, συνδικία, &c.
Κοῖντε XLI. 2.
Κοίρανον δημιουργὸν τοῦ Μαρσύου CLIII. 4. Κοίρανος Proprium nomen legitur apud Pauſan. pag. 81. l. 7. & Athen. pag. 606. l. 39. Sed Reineſius hic, pro Appellativo accipiens, notat Marſyam δημιουργὸν vocari κοίρανον p. 521. l. 3. Unde opinatur hoc marmor non eſſe opus veteris Græciæ. At Euſtath. in Homer. p. 203. l. 6 p. 1840. l. 3. κοίρανος ὁ ἡγεμὼν, ὁ τοῦ κοιρὸν ἀναίσσων, ὁ βασιλέως ἔργον ἐκτελῶν.
coitionis LX. 3.
cocinatorium XLIII. 4. *pro* coquinatorium. cocinatoria, *id eſt*, coquinatoria, vaſa *apud Paul. l.* 6. *de pen. leg. quæ Plinius Hiſtor. lib.* 33. *cap.* 11. *vocat* coquinaria.
Κοκκεία XXII. 1. Coccela XCVII. 2.
Col. CXVI. 2. id eſt, niſi fallor, *collega*. Vide Valer. Prob. de Not. Rom. & Gruter. CCCLXXXIX. 3.
Colænus rex Atticæ p. 334. l. 2. p. 335. l. 43.
Collatio prima Carthagine habita citatur p. 174. l. 36.
collibertæ LXV. 4. collibertis, collibertabus XC. 5. *Vide* conliber.
coloniæ Lacedæmonum p. 388. l. 36.
Κολοφῶνα l. 43.
columna Duilliana p. 312. l. 47, 58. Trajani, & Antonini p. 313. l. 12, 16. Romana p. 492. l. 28, 30. aurea in fano Jovis Triphylii poſita p. 117. l. 3. columnæ Sethi nepotum l. 12. Bacchi & Herculis p. 312. l. 40. in Iſthmo Corinthiaco poſitæ p. 387. l. 17. columellæ Cretenſium p. 117. l. 10.
columnæ ſtriatæ p. 512. l. 15.
Κολωνῷ I. 72.
Comes (Natalis) citatur p. 174. l. 21. p. 473. l. 7, &c.
comitum dignitas p. 196. l. 34, 35. p. 462. l. 36. p. 497. l. 26, 39.
cometa arſit. p. 132. l. 6. p. 151. l. 8. p. 219. l. 45. p. 281. l. 13. p. 450. l. 44.
commercia inter Græcos ante nummorum uſum p. 414. l. 28.
commentus eſt vias ac ſemitas CLXXXVIII. 2.
Commodo & Laterano coſſ. XLV. 5. p. 493. l. 11. p. 585. l. 16.
Κομμόδεια VII. 12. p. 181. l. 31. p. 570. l. 15. Commodalia p. 525. l. 5. Κόμοδος in nummis per unum μ, vel Κόμμοδος per duo; vid. Andr. Morell. Specim. Numm. p. 86, 89, & p. 77. Gruter. CXIIII. 4.
communiæ ſeu communitatis univerſitas p. 509. l. 25. p. 588. l. 22.
comprecatio ſæpius in caſu Dativo, quàm Nominativo p. 356. l. 36.
concilia citantur p. 462. l. 46, 61.
concilium Heliæum, Palladium; Generale p. 351. l. 32, 33.
conditor XLIII, 1.
conditus in tumulo CXXXVII. 4.
Conetanius LXXXIV. 4. De hôc nomine proprio dubito. *Corentianus* occurrit apud Gruter. DCCCCVIII. 2.
conjunx LXXXI. 7. CXL. 5. Gruter. CCCLXXXII. 1. Dauſq. Orthogr. vol. 2. pag. 92. Voſſ. de Analog. lib. 2. cap. 8. conjunxs LXXIX. 5. ſic *Felixs* LIII. 4. & apud Gruter. Lege Dauſq. Orthogr. vol. 1. pag. 29.
conjug. ben. mer. LXIII. 3. conjugi bene merenti LXVI. 4. LXX. 3, 8. LXX. 5. conjugi B. M. H. S. LXIV. 5. (an *bene merenti hic ſitæ* aut *ſepultæ)* conjugi optimæ & bene merenti LXII. 3. conjugi ſuæ bene merenti, cum quâ vixit annis xxx. de quâ nihil doluit niſi morte LXV. 5. (*Vide* doleo.) conjugi caſtæ LXVII. 2. ſanctæ caræ optimæ caſtæ pientiſſimæ bene merenti LXVIII. 4. ſanctiſſimæ LXIX. 3. inconparabili LXXI. 4. ſuæ cariſſimæ bene meritæ de ſe LXXV. 7. conjugi kar. dulc. LXXVI. 7. *(karæ dulciſſimæ.)*
conjugi optimo LXXVIII. 7. conjugi ſuo bene merenti LXXX. 7.
conliber. (*non* con. liber.) CV. 4. *conliberto. collibertus* Plaut. Pœnul. Act. 4. Sc. 2. v. 88.
conquieſco CIII. 5.
conſervæ LXXXII. 3. *conſervam* Terent. Eunuch. Act. 2. Sc. 3. v. 73.
conſervatrici Fortunæ CLXXXVI. Gruter. LXXIV. 6.
Conſi CXXVI. 2.
conſtitutio Gregorii XIV. citatur p. 158. l. 3.
conſtrui aulam juſſit CXC. 2.
conſulum nominibus anni ſignati p. 332. l. 4. conſularis rector p. 463. l. 7.
contoralis p. 517. l. 2.
contractæ formæ nomina ſolent ſæpe aſſumere incontractam: Μενεκλῆς, Μενεκλέος, Μενεκλεῖ II. 105. nomen quintæ declinationis aliquando ſequitur primam, (τοῦ) Μενεκλέου Chiſh. Antiq. p. 119. l. 8. pro Μενεκλέος Id p. 120. l. 8. Sic Διοκλέου Plut. Conv. Sap. p. 133. l. 26. Ἀρχαγόρας, τοῦ Ἀρχαγόρου, τοῦ Ἀρχαγόρη Corcyr. Inſcr. p. 415. l. 2, 17. pro τοῦ Ἀρχαγόρου. Huc referri etiam poſſent verba quædam κοσμέω, κηρύσσω & (*Vide* ο pro ω) quorum participia κοσμοῦντες, κηρύττοντες &c. videntur à thematibus incontractis κόσμω, κήρυω formari. Sed hæc videntur potiùs ad Doricam Dialectum referenda, & penacuenda. Aliàs enim antepenacuerentur.
Verborum, unde oriuntur, contractorum tempora mutuantur ſæpe verba in -μι; ſic δίδωμι à διδόω, διδῶσαι p. 601. l. 16. Aoriſt. prim. Infinit.
contractæ formæ verba ſolent formas ſuas alternare, apud Iones & Dores; (*Vide* ἐρδοῦντες) τιμεῖν Gruter. CCCCI. 16. pro τιμᾶν, à τιμέω pro τιμάω. Interim faciliè concedam marmorarium errare potuiſſe, exarando τιμεῖν pro τιμᾶν; uti & in aliis hujuſmodi non paucis. Erratorum etiam pars magna aliquando in eos, qui inſcriptiones negligentiùs exſcripſerunt, transferenda eſt; qualis eſt Corcyræa Inſcriptio apud Montf Diar. in quâ ποιεῖν p. 417. l. antep. pro ποιεῖν, & permulta præterea leguntur, in quibus manifeſta apparet erroris ſuſpicio.
conventus provinciarum p. 466. l. 30.
Κόνων IX. 9.
Conon dux p 331. l. 41. p. 428. l. 49. p. 489. l. 29.
Conon mathematicus p 479. l. 20.
Conon apud Photium citatur p. 118. l. 1. p. 271. l. 37, &c.
Κόρης ἀργυρᾶν I. 26. p. 125. l. 47. p. 405. l. 10. τὰ

Δήμητρος ϰ Κόρης ἄῤῥητα ἱερὰ Xenoph. Helſen. lib. 6. p. 591. l. 7. τὰν κόραν Ariſtoph. Veſp. (Edit. 1607.) p. 533. v. 20. Schol. τ̃ Περσεφόνην.
Κορίνθῳ I. 47. Corinthus condita, & everſa p. 268. l. 1. p. 356. l. 26. p. 380. l. 1. p. 378. l. 1. p. 389. l. 7. p. 409. l. 47, 48. p. 465. l. 50. Corinthi regnum p. 267. l. 38. p. 390. l. 4. Corinthiacus ſinus p. 418. l. 39.
Corintho CV. 4.
Corinthianus. *Vide* Julius.
Corippi locus reſtitutus p. 119. l. 35.
Corcyra p. 389. l. 27. Corcyræum bellum p. 286. l. 48. Corcyræorum dialectus p. 595. l. 6.
Κορύδιλ☉ XXIV. 2. p. 594. l. 18. Κορύδιλον VI. 9. Κορυδαλίῳ p. 594. l. 25.
Cornelius XLVII. 4. Cornelius 2.
Cornelia XC. 2. Corneliæ 1. CV. 7.
Cornelius Nepos citatur p. 256. l. 19. p. 286. l. 49, &c.
Corneliani CXXVI. 3.
cornua exercitûs p. 495. l. 34.
Corœbus Olympionica p. 305. l. 18. p. 306. l 1.
coronâ murali, vallari CXXXV. 8. p. 502. l. 20. p. 503. l. 2.
coronarum geſtatores, & varia earum genera p. 511. l. 24. p. 512. l. 1. p. 164. l. ult.
coronari Areopagitis inhoneſtum p. 352. l. 7.
Coronus p. 378. l. 39.
correctures. *Vide* Ευθυνοί.
Corybantes. *Vide* Curetes.
coryphæus chori p. 131. l. 27.
coſ. *(conſulibus)* C. Minucio Funpano & C. Veitennio Severo XLIV. 12. Aproniano & Braduâ CLXXXVIII. 10.
coſſ. *(conſulibus)* Commodo & Laterano XLV. 7. Antonino & Præſenti CLXXX. 13.
coſt. XLIII. 5. *coſtitui* p. 560. l. 45. Hic omnino hæreo.
Κοσκών☉ Κάρων☉ CLXXX. 18.
κόσμ☉ τ̃ Ἰωνίας πόλις Σμυρναίων πόλις V. 5. VI. 4. CLXVI. 5. κόσμῳ IV. 10. κόσμου τ̃ Ἀσίας p. 468. l. 51. Κόσμ☉ (an proprium nomen?) IX. 69.
κοσμίως ϰ ἀμέμπτως XII. 5. κοσμίως ϰ σωφρόνως Herodian. lib. 5. p. 127. l. 35. κοσμίως, ἀνεπιλήπτως Heſych.
κόσμ☉ III. 33, 35. 47. κόσμοι 30, 59, 66, 70, 72, 73, 77. κόσμων 34, 37. κοσμοῦντες 40. κοσμιόνταν 61, 69, 77. p. 556. l. 41. (pro κοσμοῦντες, κοσμιόνταν Doricè, o pro ω) de hôc magiſtratuum genere p. 455. l. 30. p. 191. l. 1. p. 531. l. 32. κοσμέοντες Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 114. l. 22. κοσμίοις Id. p. 110. l. 1. & p. 115. l. 19. & p. 117. l. 9. & p. 122. l. 18. & p. 123. l. 26.
κοσμοφύλαξ☉ XXXVI. 1, 2. p. 190. l. 46. p. 516. l. 20. p. 482. l. 22, &c. p. 483.
Cottonus (Robertus) laudatur p. 102. l. 11. Cottonianus numiſmatum theſaurus p. 187. l. 3.
Κυδίων CLXXXIII. 16.
κουρίδιον νεικος XL. 2. κουρίδι☉ *juvenilis.* Notat autem H. Stephanus in Theſ. dici de eo plerumque, qui in juvenili ætate uxorem duxit. Imò etiam de eâ, quæ juvenilis nupſit; ut κουριδίης ἀλόχου Homer. Ἰλ. α. v. 114.
Cragius citatur p. 455 l. 53.
κραταιὸν ἄντρον XXXIX. 2. περὶ κραταιοῖσι Homer. Ἰλ. ζ. v. 505. Schol. ταχέσι.
Κρ(ανα)οῦ βασιλεῦσαντ☉ Ἀθηνῶν I. 6. p. 133. l. 17. p. 443. l. 43. p. 356. l. 7.
Cranae; Cranachme; Cranai; Κραναΐς tribus p. 356. l. 9, 13, 18.
Craterus, vel Cratevas, amaſius Archelai p. 228. l. 14, 28. p. 572. l. 23.
Crates hiſtoricus p. 305. l. 1. Crates poeta comicus p. 421. l. 7.
Cratina meretrix p. 489. l. 18.
Cratinus poeta comicus p. 421. l. 7.
κρατίστου Βαλὰ IV. 2. CLXXI. 1. κρατίστου Φαίνα IV. 16.
κρατιν(ος) III. 10. o pro ω, uti priùs κοσμόντες.
Κρέταν☉ CLIII. 7.
cremor CXXXVI. 9. crematio cadaverum p. 508. l. 35, 36.
Creuſa p. 390. l. 16.
Creſcentius (Cardinalis) p. 513. l. 11, 26. p. 517. l. 45, &c.
Creſphontes p. 265. l. 51. p. 386. l. 10. p. 387. l. 32.
(Κ)ρ(ε)ων archon annuus I. 48. p. 213. l. 20. p. 258. l. 43. p. 306. l. 29. p. 307. l. 15. p. 378. l. 19. p. 4 5. l. 26. p. 448. l. 7.
Cretheus p. 380. l. 48.
Krenides, urbs p. 283. l. 12.
Crenuſæ CV. 9. L. *poſt* Crenuſæ, eſt neque apud Selden, nec Reineſ.
Κρήτα p. 594. l. 36. Cretenſe regnum p. 299. l. 2. p. 383. l. 22. Cretenſes populi p. 594. l. 32. Cretenſes Coſmi. *Vide* κόσμος. Cretica actorum formula p. 527. l. 32. Creticæ linguæ varietas p. 531. l. 17. Creticarum gloſſarum lexica l. 25. Cretico-Doricæ voces p. 528. l. 53. p. 529. l. 61. p. 531. l. 21. Creticas voces plurimas adnotavit Vir antiquitatis peritiſſimus in ſuis Aſiaticis Antiquitatibus. Nolim tamen (pace viri tam eruditi) ad Creticam Dialectum pertrahere, quod illi cum Doricâ & aliis commune eſt. Exempli gratiâ, διαλέγεσθο (p. 115. l. 28.) pro διαλέγεσθαι. Nil frequentius occurrit apud Doricos authores, & poetas; τερπέσθο Homer. Ἰλ. α. v. 251. ἐπιλασθο Theocr. Idyll. 7. v. 6. φαίνεσθο Moſch. Idyll. 2. v. 33. βαινέσθο Pindar. Nem. Od. 7. Str. 3. Certè Euſtath. p. 465. l. 14. ſcribit id fieri Æolicè: Didymus, Ἰλ. γ. v. 1. Phavorinus, in ἔγερθεν, Doricè. Præterea διαλέγεσθο oportet antepenacui, ex omnium, quot conſului, auctorum fide. Vox ποθομόντες pro ποθοῦντες non eſt Creticæ dialecti propria; nam hujuſmodi mutatio Doribus communis eſt. *Vide* Ω pro O. Inter Creticas voces multas verbum ἁνδάνειν mihi videtur notatu dignum (Chiſh. Antiq. p. 115. l. antep.) *gratè accipere,* à themate ἁνδάνω, quod derivatur ab εὔαδε Homer. Ὀδ. π. v. 28. perfecto Æolico verbi ἅδω Euſtath. p. 990. l. 36.
Criaſus Argivorum rex p. 345. l. 22.
Crithëis Homeri mater p. 464. l. 37.
Crimillus XCVIII. 1.
Criſſa urbs; Criſſæus ſinus p. 418. l. 39.
κρίνοντας ὁμήρους CLXXXIV. 4. p. 568. l. 44.
κριτήριον p. 509. l. 42.
criticæ gentis modeſtia rara p. 570. l. 53.
Κρέων πρῶτος Ἀθηναίων (ἄρχων)☉ I. 52. p. 138. l. ult. p. 259. l. 38. p. 417. l. 1. p. 448. l. 21.
Critodemus aſtrologus p. 162. l. 41.
Κρίταν☉ IX. 4.
Κροῖσ☉ I. 56. Κροῖσον 57. p. 140. l. 3. p. 215. l. 10. p. 261. l. 29. p. 262. l. 4. p. 307. l. 42. p. 424. l. 1. p. 425. l. 6. p. 448. l. 49.
crocus ubi celeberrimus p. 342. l. 10.
Κρόνι☉ XV. 7.
Croton civitas p. 391. l. 7.
κροῦσις & λέξις; quid apud muſicos p. 400. l. 34.
κρυερὸν θάλαμον XL. 4. *Vide* θάλαμος. κρυερὸν, φοβερὸν, φοβερὸν, δεινὸν Heſych. κρυεροῖο γόοιο Homer. Ἰλ. ω. v. 524. Schol. δεινοῦ, φοβεροῦ.
Creſius citatur p. 223. l. 17. p. 270. l. 39, &c.
κτήματα τετελεσμένα p. 179. l. 14.
κτίζω. Ἔκτισεν Καδμείας I. 12. ἔκτισε τ̃ πόλιν 3 Ετ. iv. 53. p. 365. l. 7.
κτιστῇ —— Αδριανῷ CLXXVIII. 4. CEBACTOC KTICTHC. Morell. Specim. Numm. p. 72 Titulus PVNDATORIS Romanis Imperatoribus tribui ſolitus Gruter. LVI. 5, 6, &c.
Cyanippus Ægialei filius p. 382. l. 12.
Κυβίλλοις I. 19. Κύβιλλα (per duo λ) Φρυγίας Steph. Byzant. (Sed ἀπὸ τ̃ Κυβέλων ἡ Κυβέλη Strab. lib 12. p. 567. l. penult. Sic Schol. ad Ariſtoph. Av. p. 583. l. 19.) p. 512. l. 31. p. 448. l. 58. p. 572. l. 13. p. 120. l. 37. p. 134. l. 13. p. 241. l. 3. p. 298. l. 16. p. 395. l. 49. p. 396. l. 31, &c. p. 444. l. 38.
Cydon; Κυδωνία p. 125. l. 47. p. 299. l. 5. p. 206. l. 27. p. 402. l. 45. p. 403. l. 2, 50. p. 456. l. 4.
Cydoniatæ, populi Cretenſes. p. 594. l. 36, 51, 56.
Cyzicus metropolis Myſiæ minoris p. 462. l. 10.
Cythæron Platææ rex p. 338. l. 37. à quo mons Cythæron p. 342. l. 45.

Cujacius

Cujacius citatur p. 171. l. 20. p. 462. l. 46, &c.
Cyclades p. 191. l. 38. p. 330. l. 3. p. 481. l. 9. Cycladum p. 575. l. 47.
Cylonium piaculum p. 430. l. 9.
cum q. vix. *(cum quâ vixit)* LXXII. 3. cum (com. p. 562. l. 12.) urnâ CIII. 5. cum porticum & cocinatorium XLIII. 3. *Accuſativus pro Ablativo.* cum conjugem ſuam. Gruter. MCXXXIX. 13.
Cumæ duæ p. 382. l. 32.
κυκλόθεν ἔθνεσι κοινοῖς X. 28. p. 512. l. 15.
Cynægirus p. 142. l. 7. p. 269. l. 47. p. 432. l. 51.
Cynæthus (non *Cinæthus)* Chius p. 122. l. 8. p. 305. l. 32.
Cynortas filius Amyclæ p. 393. l. 17.
Cynus urbs p. 338. l. 10.
Κύπερ. l. 42.
Cur . . . *Vide* peragendum.
cura agentibus CIV. 5. *Non ſatis mihi conſtat, quid legam pro abbreviatâ voce* cura. *An* curam agentibus ?
à curâ amicorum XLIV. 5. p. 196. l. 23.
curator Deli p. 514. l. 19.
Κύρβαντας —— Κυρῆτας p. 530. l. 5. (pro Κυρῆτας, υ pro ε Doricè) Corybantes & Corybantes p. 403. l. 34, 35. Κύρβαντες, Κορύβαντες Heſych. Hic Κυρῆτας & Κύρβαντας à ſe invicem diſtingui obſervandum eſt: at Demetrius Scepſius ait veriſimile eſſe τοὺς Κυρῆτας & τοὺς Κορύβαντας eſſe eoſdem. Lege plura in H. Steph. Theſ. Id. p. 1272, 1280, 1320.
Cyrenæ conditæ p. 388. l. 33. Κυρῆναῖον CLVIII. 12.
Cyrillus citatur p. 336. l. 46. p. 337. l. 46, &c.
κυρίου Καίσαρος Ἀδριανοῦ X. 34.
κύριον ἔσω I. 75. *ratum eſto.* κύριον, αὐθεντικὸν Heſych. ἔσται κύρια 1 Maccab. viii. 30.
κύρος urna p. 353. l. 18.
κυρος ὕδωρ III. 16. (pro κυρίως εἶναι Doricè) κύριον ὕδωρ p. 600. l. 19. p. 198. l. 16. p. 528. l. 12.
κυριεύοντα πλεῖστων II. 55. κυριεύοντα τῆς πόλεως 1 Maccab. vi. 63.
Κῦρος ὁ Περσῶν βασιλεὺς &c. I. 57. Κῦρος ἀσέβ. 78. (μετ)ὰ Κύρου ἀναβάντες 8. p. 140. l. 8. p. 149. l. 2. p. 218. l. 48. p. 219. l. 13. p. 228. l. 48. p. 261. l. 39. p. 262. l. 3. p. 279. l. 14, 28. p. 280. l. 1. p. 425. l. 3. p. 438. l. 42. p. 448. l. 52 p. 450. l. 27, 31.
Κύρα CLXXVI. 3. Nomen proprium, non autem regis.
Κίρραν I. 53. at Κίῤῥα Strab. lib. 9. pag. 416, 418. Pauſan. lib. 10. p. 623. l. 45. Sylburgius autem (in Pauſan pag 803, & 839.) obſervat apud Ptolemæum legi Κυῤῥα; rectiùs verò Κίῤῥα.
Cirrha; Cirrhæi p. 130. l. 32. p. 139. l. 1. p. 214. l. 33. p. 259. l. 43. p. 260. l. 13. p. 342. l. 47. p. 343. l. 7. p. 364. l. 3. p. 418 l. 29. p. 448. l. 24. Cyrrhæus campus p. 419. l. 38.
curſoris victoris ſomnium p. 180. l. 28.
Cuſpiniani tabulæ citantur p. 493. l. 14.
Cutio CIV. 8.
Cypſelus tyrannus p. 389. l. 11, 43.
κωμαρχικὸς νόμος p. 401. l. 13.
κώμη apud Dores, δῆμος apud Atticos p. 308. l. 14. p. 420. l. 43.
(Κωμι)κὸς ἀρχαῖος I. 56. p 215. l. 5. p. 260. l. antepen. p. 423. l. 44. p. 448. l. 46.
Κωμω(δία) I. 54. κωμ(ικὸς) Ἀναξανδρίδης 82.
Comœdia; ejus origo, inventores, variæ ſpecies &c. p. 130. l. ult. p. 131. l. 1. p. 308. l. 13. p. 420. l. 7. p. 421, 422, 423. p. 448. l. 43. p. 536. l. 14. Comœdias ſcribere, Areopagitis inhoneſtum p. 352. l. 6. τὸ ἄρχοντα κωμῳδεῖν vetitum p. 578 l. 52.
Κωνστάντιον (Φλαύιον Οὐαλέριον) CLXIII. 3.
Conſtantius Imperator p. 349. l. 30.
Conſtantinus Imperator πορφυρογέννητος p. 333. l. 14. p 358, l. 1. p. 462. l. 34.
Conſtantin. περὶ θεμάτων citatur. p. 463. l 57.
Κωπαῒς lacus p. 339. l. 33. p. 380. l. 44.
Corycium antrum p. 339. l. 4. p. 342. l. 4.

Λ L.

Λ. Τόνος. *Vide* Α Τόνος.
Λ. Σεπτιμ. CLXVI. 7. *Lucio ſeptimio.*
λ minuſcula majuſculis immiſſa p. 594. l. 15.
L. *(Lucius)* LIV. 2. LV. 2. LVI. 1. LXV. 1. LXVII. 3. LXXVI. 8. LXXXIV. 2, 4. LXXXV. 2. XCI. 2. XCVIII. 1. CXVI. 1. CXX. 1. CXXVI. 2. CLXXXIX. 3.
L. *(Libertus,* vel *Liberta)* CV. 5, 7, 9.
L. L. *(Lucii Libertus)* CXX. 2.
L. F. *(Lucii filius)* CXVI. 2. CXXVI. 2.
LIIII. *(quinquaginta quatuor)* L. 3. p. 561. l. 38.
Labbæus (Carolus) citatur p. 179. l. 17.
λαγχάνω. λαχόντων III. 55. οἷς φύλαις, οἷς ἂν ἂν ἕκαστοι λάχωσιν II. 75. Repetitur præpoſitio ab antecedente ad relativum tranſlata. Aliàs enim λαγχάνω accuſativum regit; τὴν αὐθυπατείαν λαχὼν Herodian. lib. 7. p. 151. l. 28. vel genitivum; ψυχῆς ἔλαχον ἀγαθῆς Sap. viii. 19.
Laërtius. *Vide* Diogenes.
Lazius (Wolfgangus) citatur p. 492. l. 32.
Λαμμαχου CLV. 26.
Λαίτιος CLXXX. 17.
Λακεδαίμονα VII. 19. Λακεδαιμονίων I. 84.
Lacedæmon p. 298. l. 1. p. 222. l. 29. p. 240. l. 26, 31. p. 345. l. 37. p. 393. l. 5. p. 444. l. 24. p. 266. l. 39.
Lacedæmoniorum legati p. 244. l. 1. reges p. 266. l. 48. p. 267. l. 15. γερουσία p. 354. l. 5. p. 388. l. 19. decretum de Timotheo p. 129. l. 50. p. 416. l. 15, 52. p. 569. l. 9. p. 595. l. 9. p. 596. l. 27. Coloniæ p. 388. l. 36. pueri ad aras cæſi p. 407. l. 33.
Λακωνικαὶ λέξεις p. 588. l. 38.
Laceſtades rex p. 386. l. 46. p. 387. l. 1.
Lacius p. 385. l. 44.
Lactantius citatur p. 117. l. 3. p. 332. l. 46, &c.
Lactantius grammaticus in Statium citatur p. 342. l. 43.
Lalamantius (Joannes) citatur p. 115. l. 68.
λαμβανόντων τὰς δεκάτας III. 56. λαβέτω μέρος 50. ἔλαβε Σάρδεις I. 57. ἔλαβεν τὴν γῆν Joſ. xi. 16. εἰλημμένων τῶν ἀντιγράφων CLXXX. 2.
Lambecius citatur p. 518. l. 48, &c.
Lampadiferorum certamen p 346. l. 15. feſta λαμπάδος, λαμπαδηδρομία, λαμπαδηφορία p. 298. l. 47.
Λαμπίων CLV. 29.
Lampridius citatur p. 179. l. 12. p. 196. l. 30, &c.
λαμπροτάτη —— πόλις V. 2. CLXVI. 2. λαμπροτάτης —— πόλεως IV. 5.
λαμπρῶς καὶ πολυδαπάνως ἐπετελέσαντες τὰ μυστήρια CLXX. 12.
Lamus fluvius p. 589. l. 21.
Langbainii (Gerardi) Regin. Colleg. Oxon. Præpoſiti epiſtolæ p. 582. l. 39.
Langermannus citatur p. 513. l. 11.
Lanvine XLI. 1. *Vide* Avili.
Laodamia p. 378. l. 36.
Λαοδίκην βασίλισσαν XXIX. 2. p. 190. l. 25. p. 454. l. 15.
Laodices p. 461. l. 5. Λαοδικεὺς IX. 78, 87. Hoc gentile nomen non habetur in Stephan. Byzant.
lapides ὕβρεως, & ἀναιδείας p. 350. l. 12. p. 352. l. 32.
Lapidum pluvia p. 146. l. 17. Lapis fulmineus p. 276. l. 34.
Lapidis caſus. *Vide* λίθος.
Lapis è Londini ruinis erutus p. 503. l. 10.
Lappæi, populi Cretenſes p. 594. l. 36, 59.
largitionum ſacrarum Comes p. 497. l. 26.
Lariſſa p. 298. l. 40. p. 367. l. 9, 34. p. 368. l. 18.
Λαρισαῖος p. 338. l. 27.
Laro XLVIII. 1.
Larum XLIV. 2. p. 196. l. 14.
Laſus Herminienſis p. 285. l. 8.
later non neutrius generis p. 586. l. 43.
Laterano & Commodo Coſſ. XLV. 6. p. 493. l. 11.

[illegible]
2

Λατίνι☉ CLXXX. 17.
Latini regni duratio p. 268. l. 21. Latinorum regum nomina p. 269. l. 1. Latina lingua p. 369. l. 15.
Λατων p. 600. l. 8. (*Vide* ω pro ι) Λάτιοι p. 599. l. 27. Latii, populi Cretenſes p. 595. l. 1, 46. fœdus inter Latios & Olontios p. 596. l. 50.
Lavincius (L.) Regulus p. 448. l. 19.
Laurentius (S.) archilevita p. 185. l. 49.
Laurigeri deûm miniſtri p. 512. l. 2.
λαφύρων I. 53.
Λαχε(☉) ἀρχοντ☉ I. 80. p. 149. l. 44. p. 150. l. 32. p. 219. l. 21. p. 278. l. 28. p. 439. l. 46. p. 450. l. 35.
Λεαίρ☉ p. 286. l. 29.
Leæna meretrix p. 263. l. 13.
Learchus Athamantis filius p. 377. l. 5.
Lebedus civitas p. 412. l. 9.
legati quinam dicebantur p. 503. l. 14. Excerpta de Legationibus ex Menandro p. 177. l. 46. Leg. H. Aug. CXL. 3. legato Hadriani Auguſti p. 503. l. 13. aliter verò p. 586. l. 22.
Leg. XX. V. V. XLV. 4. p. 492. l. 23. Legio vigeſima Valeriana (*ſeu* Valens) victrix L. 24. p. 584. l. 7. p. 526. l. 16. Legiones victrices p. 492. l. 31. legio, quid ſit p. 493. l. 45 p. 494, 495. leg. X. G. P. F. CXXXV. 3. p. 494. l. 49
legio fulminatrix p. 313. l. 13.
Leil regis Britanniæ tempus p. 585. l. 46.
λεῖπω. λιπ' XL. 9. p. 566. l. 2.
λοιπας ἀρχας XXV. 7. τὸ λοιπὸν III. 51. τὰ λοιπὰ πάντα II. 29. τ λοιπῶν πάντων XXIII. 3. τ λοιπῶν (ταξιαρχῶν) I. 16.
λειτουργίαις πάσαις CLXXI. 6. ἀτέλειαν τ λειτουργιῶν CLXXIX. 5. λειτουργία, *munus*, ſeu *officium publicum*. Demoſth. contr. Mid. p. 406. l. 26, 35.
lector, quiſquis ades CXXXVII. 5.
Lectum promontorium p. 462. l. 53.
Lelandi Adverſaria citantur p. 506. l. 21.
Lelex, rex Laconiæ; Leleges p. 393. l. 6.
lex Fuſia Caninia p. 192. l. 41. leges Areopagitarum p. 350. l. 42. Solonis p. 351. l. 30. Imperii Orientalis p. 179. l. 15. Longobardorum p. 175. l. 34. Canuti regis p. 193. l. 16. Edwardi Confeſſoris p. 194. l. 12. Leges antiquitus apud Græcos ad lyram recitatæ p. 124. l. 26. & cantatæ p. 129. l. 12. p. 397. l. 24, 31.
Lexiarchicum p. 484. l. 44.
λέξις. *Vide* κρισις.
Leo Africanus citatur p. 494. l. 54. p. 501. l. 43, &c.
Leocrates archon p. 447. l. 56.
Leon filias devovet p. 431. l. 14.
Λεόντι☉ IX. 6.
Λεόντις XII. 2.
Λεοντιαίη CLV. 6.
Λεόντιον X. 27.
Λεόντιος IX. 81.
Leopardus (Paulus) citatur p. 199. l. 33. p. 129. l. 52. p. 569. l. 15, &c.
Leotychides p. 266. l. 33.
Λεπτίνης V. 7. p. 558. l. 20. p. 564. l. 36.
Λέσβι☉ Τερπανδρος I. 49.
Leſbonax citatur p. 332. l. 53.
Leſſons; a Suit of Leſſons; quid apud muſicos p. 401. l. 34.
Levitici liber citatur p. 350. l. 47.
Leucadis ſaltus p. 130. l. 23. p. 417. l. 12.
Leucippus p. 373. l. 42.
Leucothea p. 377. l. 18.
Leucon p. 377. l. 2.
(Λευκοφρυην)ῆς ἱερῷ II. 84. *Vide* Diana p. 177. l. 2. p. 592. l. 10. p. 593. l. 17. ΛΕΥΚΟΦΡΥC ΜΑΓΝΗΤΩΝ in nummo; Morell. Specim. p. 65. & p. 66. l. 9. Λευκοφρυηνῆς Ἀρτεμιδ☉ Pauſan. Lacon. p. 196. l. 32. & Λεύκοφρυς inſula. Phocic. p. 634. l. 33.
Leuctrica pugna p. 132. l. 33. p. 151. l. 14. p. 220. l. 1. p. 281. l. 15, 19, 34. p. 282. l. 1. p. 441. l. 2. p. 450. l. 45.
Leunclavius citatur p. 179. l. 15.
Λεωπρέπους (Σιμωνίδης) I. 70. p. 131. l. 34. p. 274. l. 33. p. 434. l. 24.
Λεωναίτω CLVI. 3, 11.
Lemniæ mulieres parricidæ p. 384. l. 22.
Ληναιῶν☉ μηνὸς II. 34. p. 166. l. 27. Lenæa ſacra l. antep. Λήναια p. 169. l. 38. Lenæus Bacchus l. 22.
Libanius citatur p. 133. l. 21. p. 237. l. 2, &c.
Libero CLXXXV. 1. *Baccho*.
Liberalia Attica p. 169. l. 51. *Vide* Dionyſia.
Liberalis (Antonius) citatur p. 171. l. 3. p. 335. l. 42.
Lib. (Aug.) LXXIV. 6 *Auguſti Libertus*. *Vide* Aug.
Lib. LXXXIX. 2. *Liberto*.
Libertus, liberti LXXV. 6. liberti LXXII. 4. Auguſtorum liberto XCVI. 4.
liberta XC. 2. libertabuſque CIII. 4.
libertis libertabuſque ſuis poſteriſque eorum LXV. 13.
libertis libertabuſque poſteriſque eorum LXX. 9. (poſteriſq.) LXXI. 6.
& ſibi & ſuis libertis libertabuſque poſteriſque eorum LXXIX. 8. (libertabq.) XCI. 5. (libertabus ſuis) XCII. 6. XCIII. 1. XCIV. 4. XCV. 5.
liberto benemerenti & libertis libertabuſque poſteriſque eorum XCVI. 4.
ſibi & libertis, libertabuſque ſuorum XCVII. 4.
Libethrum p. 340. l. 17.
Libitinenſis porta p. 514. l. 2.
Libya mater Agenoris & Beli p. 392. l. 18.
Lightfoot (Joannes) citatur p. 364. l. 53. p. 459. l. 4, 52.
Ligna à cimicibus eroſa pro ſigillis p. 177. l. 17, 25, 28.
λίθ☉ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ἔπεσε I. 72. p. 131. l. 43. p. 145. l. 37. p. 450. l. 5.
λιθίνην στήλην CXVI. 26.
Licinius comicus poeta p. 421. l. 49.
Λικίνι☉ (Λ.) Ἀλωπεκαιὸς CLXXX. 18.
Λικινιανοῦ (Γ. Κλ. Οὐαλερίου) ἱερέως Ἀσκληπιοῦ VIII. 12.
Licymnius p. 385. l. 29.
limitanei agri, limitotrophi fundi; limitanei duces p. 179. l. 9, 12.
Λίμναι, locus Libero ſacer p. 166. l. ult. p. 167. l. 14. p. 169. l. 17, 21.
Λιμναγέτης XI. 11.
Lingua Chronologica p. 104. l. 20.
Lindebrogii (Frederici) gloſſarium citatur p. 171. l. 7.
Λίνδον τ Ῥοδίας I. 17. Lindia Minerva p. 118. l. 51. p. 393. l. 38.
Lindwodus citatur p. 171. l. 23.
Linus Thrax, muſicus & poeta p. 304. l. 32. p. 340. l. 27.
Linus, regis Amnei p. 499. l. 31.
Liparus; Liparæa inſula p. 380. l. 18.
Lipſii opera varia citantur p. 137. l. 14. p. 157. l. 44. p. 176. l. 50. p. 179. l. 50, &c.
Literarum apud Græcos & Latinos Majuſcularum numeros ſignificantium varia paſſim occurrunt in his marmoribus exempla.
Literæ minuſculæ majuſculis admiſtæ ω p. 559. l. 51. λ p. 594. l. 18, &c.
Literæ inverſæ ⊥ p. 561. l. 37. ϖ X. 42.
Literarum quarundam figura à vulgari diverſa p. 559. l. 51. p. 513. l. 31. p. 520. l. 30. p. 573. l. 33. p. 594. l. 1, 2.
Literæ plures in unam figuram contractæ p. 594. l. 5. p. 593. l. 3. *Vide* Monogramm.
Liviæ LXVII. 2.
Livineus (in Panegyricos) citatur p. 512. l. 52.
Livius (Titus) hiſtoricus citatur p. 157. l. 35, 47. p. 190. l. 24, &c. ejus ſecunda decas periit p. 312. l. 47. Livii epitome citatur p. 313. l. 55.
Livius Andronicus poeta p. 421. l. 44.
λόγ☉ ἱερὸς CLV. 2. *Ratio* ſeu *computus ſacer*, nempe ſacrarum erogationum. Eodem propè ſenſu ſumitur λόγ☉ 1 Maccab. x. 42. & λόγοι v. 40.
τ ἐν λόγοις συνεχῆ βίον CLXXIX. 3. ἐπὶ λόγοις δοκιμασθάντας Herodian. lib. 1. p. 2. l. 32.
λογισταὶ p. 170. l. 48. logiſtæ p. 353. l. 39.
Locri Ozolæ, Locri Ἐπιζεφύριοι p. 382. l. 26.
Lollia CXXIX. 1.
Λολλιανὸς VI. 10.
Lucæ Evangelium citatur p. 528. l. 52.

Λύκιος Ποιητὴς X. 9. Βεττῖος 10. Κεργύλιος p. 594. l. 18.
Λυπηροῖσι IV. 15.
luget ademptum fratrem ſoror CXXXVII. 10.
ludi quinquennales p. 526. l. 46.
Lydia, Lydiæ termini, Lydiana Aſia p. 460. l. 32. p. 461. l. 4, 7. Lydorum regnum p. 261. l. 47.
Lydia harmonia, Lydii modi p. 399. l. 15, 16, 20. Λύδιοι p. 397. l. 40. p. 398. Lydius hymnus p. 124. l. 43.
Lydiati (Thomæ) Annotationes ad Chronicon Marmoreum p. 221, &c. operum catalogus & editiones p. 329. l. 40. p. 573. l. 50. p. 574, 575. p. 273. l. 1. p. 114. l. 3. p. 222. l. 34. p. 223. l. 4. p. 226. l. 3. p. 228. l. 51. p. 229. l. 1, 15. p. 230. l. 25. p. 231. l. 5. p. 235. l. 55. p. 237. l. 39. p. 241. l. 19. p. 249. l. 38. p. 153. l. 18. p. 252. l. 5. p. 268. l. 3. p. 271. l. 1, 3. p. 273. l. 1. p. 274. l. 29. p. 290. l. 15. Lydiati ægritudo, & inopia librorum p. 230. l. 37, 41, 42. p. 271. l. 5. incarceratio p. 318. l. 2. ſenis fata triſtia p. 574. l. 24. erratum p. 437. l. 15. p. 366. l. 10, 48. Lydiatus Seldenianam editionem mutuatur p. 230. l. 51.
Λυκάβας pro anno, & Λύκος pro ſole p. 111. l. 6.
Λυκαῖα I. 31. Lupercalia p. 126. l. 54. p. 134. l. 31. p. 247. l. 46. p. 300. l. 35. p. 407. l. 22. p. 445. l. 23.
Lycæus Jupiter p. 367. l. 7.
Lycæorum πανήγυρις p. 209. l. 4.
Lucanus citatur p. 342. l. 20, 54, &c.
Λυκαῖος I. 31. p. 208. l. 39. p. 300. l. 35. p. 366. l. 40. p. 367. l. 7. p. 407. l. 25.
Lycaſtus urbis Lycaſti conditor p. 383. l. 41.
Lyceum p. 332. l. 32.
Lycia, Tremila dicta p. 335. l. 32. Λυκίας IX. 86. Λυκιάρχης p. 184. l. 30.
Lucianus citatur p. 154. l. 56. p. 155. l. 44, &c.
Λύκιος XXVI. 5.
Lucius Capito p. 496. l. 34.
Lycomidarum ſacrarium p. 481. l. 42.
Lycortas Polybii pater p. 362. l. 41.
Lycoſura urbs Græciæ p. 407. l. 25.
Lycophron citatur p. 177. l. 18. p. 370. l. 10, &c.
Lucrio CXI. 1. Hoc nomen proprium occurrit in Gruter.
Λυκτίων p. 572. l. 24.
Lycurgi ætas p. 257. l. 19. p. 366. l. 12. ἐπιτροπεία p. 305. l. 18. p. 266. l. 7. congreſſus cum Homero I. 25. γερουσία p. 354. l. 5. p. 355. l. 18. regnum p. 381. l. 5. p. 266. l. 19. Lycurgus ἀνδραποδωνίαν ſuſtulit p. 407. l. 33.
Lycurgus orator citatur p. 332. l. 45. p. 423. l. 38. p. 472. l. 52, &c.
lucus pineus p. 409. l. 45. lucus Muſarum p. 339. l. 18.
Lycus Pandionis filius p. 384. l. 6.
Λυκωρεῖος I. 7. Λυκωρεία 4. p. 236. l. 1. p. 338. l. 19. p. 340. l. 45. Lycorius mons p. 341. l. 2.
Λυμιρέως ἀπὸ Λυκίας IX. 86. Reponerem Λαμυρέως; nam Λάμυρα πόλις Λυκίας, unde πολίτης Λαμυρεὺς apud Stephan. Byzant. Vel Λιμυρέως; nam Λίμυρα πολίχνη Strab. lib. 14. p. 666. l. 10.
lunæ eclipſis p. 232. l. 41.
Lynceus Apharei filius p. 374. l. 4.
lux candida CXXXVII. 13.
Lupæ (Juliæ) LXI. 4.
lyræ chordarum numerus p. 122. l. 4. p. 128. l. 39. p. 129. l. 1. p. 416. l. 10.
Lyrici poetæ p. 433. l. 21.
Λυσαγόρου ἄρχοντος L. 61. p. 141. l. 23. p. 431. l. 40.
Λυσάνδρος IX. 17.
Lyſander Lacedæmonius p. 276. l. ult. p. 421. l. 18. Sicyonius p. 130. l. 10.
Λυσανία Λυσα(νίου) CLXXVII. 2. p. 567. l. 26. Pro τοῦ πατρὸς Λυσ(ανίου), quod habet Prideaux, poſſet etiam legi τοῦ πατρὸς Λυσ(ανία).
Λυσία ἄρχοντος I. 49. Lyſias vel Tleſias p. 138. l. 19. p. 259. l. 9. p. 307. l. 18. p. 415. l. 30, 44. (ubi Prideaux pro Λυσία jubet legere Λυσίου. At certè genitivus vocis illius poteſt æquè per -α & per -ου efferri.) p. 448. l. 10. p. 452. l. 10.
Λυσίς IX. 78.
Lyſias orator citatur p. 332. l. 52. p. 346. l. 51, &c.
Lyſias philoſophus Stephanephorus p. 165. l. 25. tyrannus p. 511. l. 30.
Luſignanus (Stephanus) citatur p. 128. l. 2. p. 411. l. 49.
Λυσιμαχεὺς IX. 75. *Vide* Λυσιμάχεια apud Stephan. Byzant.
Λυσιμάχου XI. 3, 4.
Λυσιξένου CLV. 21.
Lyſiſtratus archon p. 266. l. 41.
luſtratio; luſtrationis feſtum p. 126. l. 20. p. 134. l. 28. p. 300. l. 15. p. 406. l. 16. p. 445. l. 19.
Λύττιον p. 594. l. 37. Λύκτος πόλις Κρήτης —— ὅτι Λύττον φασὶν αὐτὴν —— τὸ ἐθνικὸν Λύκτιος Stephan. Byzant. Etiam Λύττιος apud Polyb. lib. 4. p. 319. l. 17, &c.
λυχνοκαΐας feſtum p. 298. l. 47.
lychnites lapis p. 330. l. 44.

M.

M. (id eſt, Μάρκος) XXX. 26. CLXI. 3. CLXXII. 4.
M. (id eſt, μηνῶν) XXII. 3.
M. X. (id eſt, μνήμης χάριν) XV. 12.
M. (id eſt, μνᾶς) X. 7, 10. M. (μνᾶν μίαν) 26, 27, 30.
M. (μνᾶς δύο) 33.
M pro N, in fine vocum, ante initiales β, μ, π, φ. γεραιὸμ βιοτᾶς XL. 10. τὴμ ματέρα II. 9. τὴμ μὴ 37, 86. ἐμ Μαγνησίᾳ 14, 18, 24, 26, 28, 35, 36, 37, 40, 43, 45, 46, 47, 51, 54, 55, 56, 59, 80, 81, 84, 92, 101. ἐμ Μαραθῶνι I. 62. ἀμ Μισας 34. τεγυτομ μηθένα II. 43. τὴμ πόλιν 2, 7, 12, 37, 56. τὴμ πολιτείαν 35, 45. τὴμ πρὸς 3, 22. τὴμ πατέρα 8. τὴμ πόλεμον 42. τὴμ ἀ[?]καλέσαντα 15. τᾶμ πραγμάτων 5. τᾶμ πολιτᾶν 10. τᾶμ πρεσβευτᾶν 28. ὅσιομ πεπτόθαι 58. ἐπαγγελαμ πέντε 32. ἀποδεχθεῖσαμ πρεσβευτᾶς 31. ἐμ Παίδοις 61, 85. ἐμ παντὶ 66. ἐμ Πάρῳ I. 2. ἐμ Παρ . . αδι 17. ἔμπορος II. 26. λυγρημπότμοι Inſcript. Corcyr. Montf. Diar. p. 423. l. 12. τὴμ φιλίαν II. 15, 34. Sic etiam ante initiales vocales notatas ſpiritu aſpero, τὴμ ὁμολογίαν II. 72. aut leni, ἐμ ἄν 55. Sæpe tamen (neſcio an per marmorarii oſcitantiam) retinetur ν; τὴν φιλίαν τὴν πρὸς τὴν βασιλέα II. 98. τὸν πόλεμον 42, &c.
Iſta autem mutatio nequaquam ad Ionicam Dialectum referenda eſt p. 570. l. 58. p. 571. l. 1. ſed ad conſuetam in antiquis inſcriptionibus orthographiam; aut (niſi fallor) ad pronunciationem, quæ duas hujuſmodi voces, quaſi unam compoſitam, efferebat. Idem quoque de γ pro ν & κ ſentio p. 120. l. 25.
M. *(Latinum pro Marco)* XLVII. 2, 4. L. 1, 5. LXX. 6. LXXI. 3. LXXV. 4, 5, 10. LXXVI. 5. LXXX. 2. CI. 3. CXX. 1. CXXII. 2.
M. F. *(Marci filius)* LXXV. 5.
M. L. *(Marti Libertus, vel Liberta)* LXXXVI. 2, 4. XCI. 1, 3. CVI. 5. CXXII. 1. CXXIX. 2.
M. (id eſt, *menſes*) XLVI. 3. XLVII. 3. XLVIII. 3. LXXII. 4. LXXXV. 4. CVIII. 5. CXXV. 5. CXXVIII. 3. CXXXIX. 11.
M. (I. O.) *Jovi optimo maximo* XLV. 1.
M *pro* n. dumtaxat XCVII. 5. *Vide* Dauſq. Orthogr. vol. 2. p. 114.
M quibuſdam vocibus inſeritur p. 512. l. 24.
Mag. T. . . . *(magiſter T. . . . .)* CXI. 3.
magiſtratuum creationi comitia aſſignata, & eorum πρυτανείας initium p. 114. l. 22, &c. nominibus anni ſignati p. 164. l. 1, &c.
Μάγνα X. 25, 26.
Magnes, poeta comicus p. 420. l. 47.
Magnes conditor Magneſiæ p. 375. l. 10.
Μαγνητ . . IX. 89. Μαγνησίας II. 31, 57, 69, 73, 79, 81, 101, 106, 108. Μαγνησίᾳ 14, 18, 24, 27, 28, 35, 36, 38, 40, 41, 43, 45, 46, 47, 51, 54, 55, 56, 59, 71, 74, 80, 82, 84, 87, 92, 93. Μαγνησίαν 87. p. 176.
Μαγνῆτες ἀπὸ Σιπύλου CLXXVII. 1. Lege Not. in Steph.

Digitized by Google

Steph. Byzant. Μαγνησία. ubi obſervatur (ex hôc Marmore, & ex ſecundo Marmore l. 84) duas fuiſſe Magneſias, alteram ad montem Sipylum, alteram ad fluvium Mæandrum.
Μαγνησία ὑπὸ Σιπύλῳ Strab. lib. 13. p. 621. l. antepenult. & Μαγνησία πρὸς Μαιάνδρῳ lib. 14. pag. 636. lin. 24.
Μαγνῆτις affert Steph. Byzant. ex Sophoc. Sic nomen Latinum, *Magnetis*; *Magnetida Argo* Ovid. Epiſtol. XII. v. 9.
Magnetum judices annui p. 164. l. 35.
Magnus (Antiochus) p. 455. l. 15.
Mago Carthaginienſium prætor navalis p. 274. l. 19.
Μάγοι πεζόντροποι I. 59. p. 262. l. antep.
Magus Smerdes; Magorum ſecta, & dogmata p. 427. l. 48. p. 428. l. 1. cultus p. 460. l. 1.
mæres CXXXVII. 9. æ pro æ. Lege Manut. Orthogr. p. 496. & Dauſq. Orthogr. vol. 2. p. 200.
Mathematicorum edictum de Vitellii nece p. 159. l. 43.
Maia Atlantis filia p. 345. l. 36.
Μαιάνδρῳ II. 84.
Μαιμακτηριῶνι p. 273. l. 31.
Maimonides citatur p. 456. l. 51.
Μαίων (πρὸ τελῶν τινῶν) CLXXX. 14.
Macariæ XCII. 2. Gruter. DCCCCLXXXIII. 9.
Μακεδόνων ἐβασίλευε I. 74, 76, 86. Macedonum reges p. 228. l. 15. p. 436 l. 5. Macedon, Æoli filius; Macedonia p. 375. l. 3. Μακεδόνοι, Μακεδνοὶ p. 384. l. 28. p. 576. l. 29.
maceria p. 508. l. 23.
Maccabæorum liber citatur p. 159. l. 39. p. 164. l. 8. p. 479. l. 54, &c.
Μακρεῖς (Τ. Φλ.) CLXXX. 16.
Macrobius citatur p. 111. l. 7. p. 336. l. 46, &c.
Malela (Joannes) Antiochenus citatur p. 334. l. 21. p. 336. l. 47, &c Ejus liber MS. in Biblioth. Bodl. p. 344. l. 46.
Μαλέα p. 174. l. 2. mallem Μαλέας p 567. l. 40. εἰς Μαλέας Strab. lib. 8. p. 363. l. 22. & τῇ Μαλέᾳ lib. 2. p. 92. l. 38. Μαλέας, Μάλεια, Μάλειαι, Μάλειοι Euſtath. in Hom. p. 1468. l. 12. p. 119. l. 4. p. 1469. l. 20. Conſule Stephan. Byzant. Μαλία, ubi hæc inſcriptio in notis memoratur, & illuſtratur. *Maleæ* Virgil. Æn. 5. 103.
μάλιστα CLXXIX. 10.
Malchus in Vit. Pythag. citatur p. 510. l. 22.
Mamius LIV. 4. Mamio 2.
Man. *(Manibus)* XC. 1. Dis Manibus. *Vide* Deus.
Manaſſes (Conſtantinus) citatur p. 135. l. 43.
Μανδραγόρας CLIII. 5.
Manetho hiſtoricus citatur p. 240. l. 45. p. 311. l. 33, &c.
Manes hæreticus, & ejus duo principia p. 428. l. 2.
μανεῖς pluralis in uſu apud Atticos p. 577. l. 41.
Manilius citatur p. 160. l. 16.
manipulus, quid eſt p. 494. l. 19.
Manlia CXXIV. 1. Manlius 2. Manll CXIII. 2.
μαντόσοφος I. 33.
μαντικὴ πηγὴ p. 341. l. 16.
Μαντίθεα CLVI. 27.
Μαντινεῖαι VII. 19. p. 183. l. 22, 26. Mantinienſes p. 458. l. 3.
Maximianus Diocleſiani in imperio ſocius, alytarcha p. 476. l. 28.
Maximus Tyrius citatur p. 123. l. 44. p. 131. l. 14, &c.
Maximus in Dionyſ. Areopag. citatur p. 351. l. 45. p. 354. l. 12, &c.
μάξιμον rarò adverbiaſcit p. 578 l. 20.
Μαραθῶνι (ἐν)μάχῃ I. 62. p. 141. l. 42. p. 263. l. 32. p. 269. l 14. p. 432. l. 13. p. 449. l. 26.
Μαρδόνιος, Μαρδόνιον I. 68. p. 272 l. 24. p. 274. l. 3.
Marianus Scotus citatur p. 354. l. 46.
Marina CXL. 5.
Mario CXXXV. 2.
mar. *(maritus)* LXXII. 4. maritus LXXIII. 6. marito optimo LXXVII. 5.
maris claudendi & aperiendi mos p. 170. l. 16.
Μάρκελλα (Οὐλπία) CLXX. 4. *Ulpia Marcella* Gruter. DCCCCXXVI. 15.
Marcellina LXXVIII. 6.
Marcellinus (Ammianus) citatur p. 125. l. 16. p. 498. l. 54.
Marcellini Comitis Chronicon citatur p. 276. l. 39.
Marciæ XCIX. 4.
Marciano CXL. 2. p. 503. l. 13.
Marcius XCIX. 1. Marcio CXXXIX. 1.
Marcianus Heracleota περιηγητικὸς ſcriptor citatur p. 128. l. 25. p. 390. l. 44. p. 395. l. 55, &c.
Marcianus Heracleota junior, peripli ſcriptor, citatur p. 155. l. 52. p. 156. l. 1.
Μάρκος XXX. 16. Μάρκου CLIV. 8. CLXX. 6. CLXV. 3, 4. Μάρκῳ 1. (in Reineſ. edit. Μαίρῳ, errore, ut puto, typographico) Μάρκον XXVI. 1. (Hujus marmoris mentio in Chiſhul. Antiq. Aſiat. p. 89.) *Marcus*, Romanum nomen p. 481. l. 3.
Marcus Tullius, athleta p. 524 l. 37.
Marcus Evangeliſta citatur p. 577. l. 32.
μαρμαρέη πέτρη p. 594. l. 22.
marmorifodinæ; marmorum varia genera p. 512. l. 20, &c. Parus inſula ob marmoris ibi eruti præſtantiam celeberrima p. 531. l. 8. p. 330 l. 33. marmor quando primùm in Græciâ ſculptum p. 340. l. 7.
Marmoreorum Monumentorum, ſpeciatim Oxonienſium, laus p. 311, 313, 314, 315. Horum notitia hiſtorica p. 102. p. 316. Editio Seldeniana; & ejus exemplaria penè omnia diſtracta p. 316. l. 33. Editio viro cuidam docto demandatur renovanda; denique ad Humphredum Prideaux defertur p 316. l. 45.
Marmori Chronico Pario primus ob ipſius dignitatem locus aſſignatus p. 573. l. 1. anonymus illius auctor vetuſtiſſimus p. 102. l. 36, 49. p. 103. l. 52. p. 333. l. 33. p. 512. l. 31. alicubi errat, nominis ſimilitudine deceptus p. 220. l. 50. Ejus differentiæ ab aliis Chronographis quibuſdam p 233. l. 25. p. 234. l. 1. Aliquando res diverſis annis actas ſub eâdem epochâ conjungit p. 329. l. 35. Ejus editores in Periodorum quarundam explicatione hallucinantur p. 534. l. 32.
Marmoris, quod fœdus inter Smyrnæos & Magneſios continet, dimenſiones p. 102. l. 21. variantes ex duobus MSS. exemplaribus lectiones p. 591, 592.
Marmor quartum quo tempore exaratum p. 463. l. 43. Ejuſdem vera deſcriptio p. 593. l. 34.
Marmorum Inſcriptiones temporis injuriâ exeſæ p. 504. l. 3, &c.
Marmorum plurimorum voces nullis ſpatiis diſtinguuntur p. 553. l. 8. orthographia peculiaris p. 571. l. 1.
Marmora in Sepulchralia notæ p. 506. l. 36. p. 507, 508, 509.
Marmor apud Corebridg in Northumbriâ effoſſum p. 579. l. 19. aliud in quodam Weſtmorlandiæ oppido p. 584. l. 59. aliquot inſuper alia p. 594. l. 9, &c.
Marmorariorum σφάλματα p. 553. l. 7, 21, 31, 38. p. 554. l. 19, &c. p 555. l. 30, 47. p. 556. l. 16, 18, 42, 61. p. 557. l. 33. p. 559. l. 35. p. 573. l. 56. p. 592. l. 54.
Marpeſius mons p. 330. l. 37.
Marquardus de Suſanis citatur p. 196. l. 9.
Mars in jus vocatus: rupes Martia p. 236. l. 10. p. 348, 349. Martis curia p. 352. l. 41.
Marſhami (Johannis) Canon Chronicus p. 295, &c. p. 392. l. 47. p. 396. l. 50, &c. Opinio rejecta p. 365. l. 15.
Marſidia CXXXVI. 1, 2, 5.
Marſie. LXIII. 4.
Marſyas muſicus p. 121. l. 28. p. 396. l. 6.
Marſyas hiſtoricus p. 147. l. 41. Pellæus p. 231. l. penult.
Μαρτιαλ CLIII. 12. Μαρτιάλις 4.
Martialis CLXXIV. 6.
Martianus juriſconſultus citatur p. 182. l. 29. p. 188. l. 19, &c.
martyr elinguis loquitur p. 173. l. 22.
Maſſilienſes p. 458. l. 3. Maſſiliæ conditores p. 391. l. 39.
mater LII. 6. natarum prole decora CXXXVI. 6. infeliciſſima CXXXIX. 5. matri L. 7. LV. 3. LVI. 3. LX. 5. p. LXI. 3. piiſſimæ LVII. 4. LXXIV. 8.

carisſimæ LVIII. 2. B. M. *(bene merenti* vel *bonæ aut beatæ memoriæ)* LIX. 5. piiſſimæ adque indulgentiſſimæ LXXV. 12. dulc. pient. *(dulciſſimæ pientiſſimæ)* LXXVI. 10.
Mater Magna deorum p. 298. l. 14. ejus fanum ſeu Metroum. p. 170. l. 53. nomina p. 172. l. 15.
Matthæi Evangelium citatur p. 364. l. 53. p. 456. l. 14, &c.
Matthæus Pariſ. citatur p. 588. l. 11.
Μαυρον XIII. 1. Μαυρέων Gruter. MXCVII. 3.
Mauretaniæ CXXXV. 7. p. 499. l. 18.
Mauſſacus (Philippus) ad Harpocrat. citatus p. 171. l. 8.
Maffei (Scipionis) Verſio Italica marmorum primi & ſecundi p. 540.
Machaon p. 373. l. 46.
μάχη ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς Πέρσας I. 62. Ἕλλησι πρὸς Πέρσας 67. πρὸς Μακεδόνας 68. Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων 84. ἐν μάχῃ 68. ἐν ναυμαχίᾳ 67, 68, 84.
Megacles archon p. 412. l. 49. p. 430. l. 8. p. 431. l. 18. p. 447. l. 7.
μεγάλαις κινδύνοις II. 2. Θεὸν XXV. 5. μέγιστον —— Καίσαρος CLXI. 7. μεγαλ... CLXXXIV. 2. p. 563. l. 39.
μεγέθει IV. 4. V. 2. CLXVI. 2.
μεγαλόψυχος II. 6. Ariſtot. Ethic. Eudem. lib. 3. cap. 5. μεγαλοψύχως 3 Maccab. vi. 49.
Μεγάλη πόλ(ις) I. 85. diviſis vocibus componentibus uti Νέα πόλις.
Megalepolis, vel Megalopolis p. 151. l. 43. p. 152. l. 1. p. 220. l. 18. p. 281. l. 39. p. 282. l. 2. p. 441. l. 18. p. 450. l. 51.
Μεγαλοπρεπέστατα Πύθια p. 181. l. 26.
Megara condita p. 258. l. 14. p. 389. l. 34. p. 390. l. 6.
Megaſthenes p. 382. l. 35.
Medices (Sixtus) theologus citatur p. 196. l. 7.
Medon, Codri filius p. 128. l. 9. p. 255. l. 3, 26. p. 391. l. 20. p. 446. l. 35. Medontidæ p. 306. l. 26. p. 332. l. 9. p. 374. l. 43.
Mezentius Tyrrhenorum rex p. 268. l. 31.
μεθίστημι. ἐκεῖσε μετέστησεν I. 50. *tranſtulit, ſubmovit.*
μεθόδιον δόντα II. 31. *commeatum, viaticum.* ἐφόδιον Heſych. μεθόδιον apud H. Steph. Theſ. ſed ſine authore.
Meibomius citatur p. 398. l. 26. p. 402. l. 20, &c.
Μείλητος. *Vide* Miletus.
μείνορος, μύνορος; μείωπα, μύωπα p. 581. l. 58, 59.
Μείπατος p. 516. l. 6.
Mela (Pomponius) citatur p. 330. l. 49. p. 343. l. 51, &c. Tingitanus p. 501. l. 3, &c.
Melampus augur. p. 381. l. 17. Amythaonis filius p. 344. l. 20.
Melanthus p. 446. l. 20. p. 451. l. 27.
Melanippides cantor p. 399. l. 27.
Meleſigenes Homerus p. 464. l. 39.
Μελέτη Muſa p. 339. l. 46.
Melicertæ ſacra Iſthmia p. 127. l. 15. Melicerta Inûs filia p. 377. l. 5.
meliei carminis tria genera p. 124. l. 4.
Meliſander Mileſius, ſcriptor p. 304. l. 27.
Meliſſus (C.) Auguſti libertus & bibliothecarius p. 422. l. 8.
Μιλίους CLIV. 4.
μελλίφηβος p. 485. l. 1.
Μελλείραι Veſtales p. 458. l. 6, &c.
μέλλοντι (meliùs μέλλοντι p. 557. l. penult.) III. 42. μελλοντι p. 599. l. 47. Doricè pro μέλλουσι.
μελοποιὸν VII. 25. μελοποιεῖν p. 129. l. 26. melopœia p. 398. l. 33.
Meltas ultimus Temenidarum p. 387. l. 23.
Melphitana inſcriptio p. 183. l. 23.
Memmio CXXXV. 2.
Μέμμιος XXXV. potiùs quàm Μέμμιος, uti in edit. Selden. & Reineſ.
memoriæ Sex. Appull. CIX. 2. memoriæ Fabi Rufini CXIV. 1. memoriæ causâ LXII. 8. Sic μνήμης χάριν XV. 12. memoriam poſuit CXL. 7. *id eſt*, monumentum p. 586. l. 27. p. 588. l. 62. p. 589. l. 21.
memoriæ artis inventor Simonides p. 131. l. 36.
μεν——ς I. 52. p. 553. l. 28. μὲν καλλοχίσμένης II. 45. μὲν βουλῶν CLVIII. 27.
-μεν pro -ναι in Infinitivis, Doricè: εἶμεν p. 603. l. 17. ἦμεν III. 12. p. 531. l. 7. p. 600. l. 20, 31. p. 601. l. 16. δοθῆμεν Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 120. l. 12. ἀποδιδόμεν Ibid. p. 113. l. 5, & pag. 114. l. 23. Correptâ ſæpe penultimâ: θέμεν p. 600. l. 34, 37. προσθέμεν p. 601. l. 26. δόμεν Corcyr. Inſcr. p. 421. l. 8. ἀποδόμεν Ibid. p. 415. l. 15. Conſule Dialect. Gr. Ling. p. 206, 232.
Μενάνδρου IX. 65. CLVIII. 3.
Menander poëta citatur p. 130. l. 24, &c. comœdiam perfecit p. 420. l. 24. p. 421. l. 39, 41.
Μενδίκαιον CLVIII. 11.
μένειν αὐτοῖς ἀτέλειαν II. 102. μένειν ἀπερισπάστως ἀνοίγειν αὐτοῖς CLXXIX. 8. τὰ ὀχυρώματα, ἃ κατεῖς, μενέτω σοι 1 Maccab. xv. 7.
Μενεκλεῖ II. 105.
Μενεκρ.... IX. 89. Μενεκράτους CLX. 1. Forſan erratum eſt in Μενεκράτου IX. 30.
Μενελάου XI. 5.
Μενεσθέως I. 39, 44. p. 127. l. 30. p. 128. l. 11. p. 135. l. 36. p. 250. l. 40, 51. p. 252. l. 7. p. 255. l. 6. p. 302. l. 18. p. 385. l. 10. p. 410. l. 46. p. 445. l. 51. p. 553. l. 7.
Menecharmus ſcriptor p. 130. l. 9.
Menœtius Actoris filius p. 373. l. 15.
menſibus *(pro* menſes) III. vix. LXXXVIII. 3. vix. men. (menſes) III. CXXVI. 4. mens. LII. 10. LXIV. 4. CVII. 5. mes *(literâ n omiſſâ)* LXXXIX. 11. *meſes* Gruter. DCLXXV. 2.
menſium apud diverſas gentes nomina p. 166. l. 32, 53. p. 167. p. 115. l. 26. p. 116. l. 2, 15. p. 527. l. 39, 41. p. 528. l. ult. p. 531. l. 30. p. 411. l. 6. μηνὸς Ἐλαφηβολιῶνος, Δελφινίου, Διοσθύου Gruter. CCXVI. col. 2, 7, 31. CCXIX. col. 2, 18. Lege Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 126. l. 34. *Vide* etiam mox μην. μηνὸς ἑβδόμῃ φθίνοντος p. 544. l. 30.
menſtruales epulæ p. 163. l. 14.
menſurarum & ponderum inventor p. 306. l. 6.
Μέντορος IX. 65.
mercator LII. 4.
Mercerus (Johannes) Conſtantini Harmenopuli interpres p. 174. l. 49.
mer. (ben.) LXIII. 3. merenti (bene) LV. 3. *Vide* B. M.
Mercurialis (Hieronymus) citatur p. 469. l. 31. p. 575. l. 49.
Mercurius Maiæ filius p. 345. l. 36. lyræ tetrachordis inventor p. 128. l. 40, 52. viarum præſes ὁδιος p. 193. l. 22. Mercurii nomen apud Ægyptios p. 311. l. 49, 50. ſacri Mercurii libri p. 312. l. 3. p. 364. l. 24.
Mermnadæ, Gygis poſteri p. 460. l. 27.
Merope, Pleiadum obſcuriſſima p. 345. l. 39.
μέρος τρίτον III. 51.
Merſennus (Marinus) citatur p. 121. l. 27. p. 123. l. 29, &c.
Μεσογαῖα tribus p. 356. l. 14.
meſoides, quid apud muſicos p. 398. l. 34.
Meſomedes Cretenſis, muſicus poeta p. 124. l. 52. p. 125. l. 4.
μέσον XIII. 20.
meſſes ſeptuaginta CXXXVI. 8. *id eſt*, annos. Sic Martial. lib. 4. Epigr. 79. v. 1, & lib. 12. Epigr. 34. v. 1.
Meſſene Triopæ filia, à quâ Meſſenia regio p. 393. l. 9. p. 374. l. 40. Meſſenium bellum primum p. 387. l. 45. ſecundum p. 452. l. 19.
μετα cum genitivo; *cum.* μετὰ προθυμίας II. 38, 66, 98. μεθ᾽ ὁμονοίας 64. μετ᾽ αὐτῶν 96. μετ᾽ ἀσεβείας XXXIX. 4. cum accuſativo; *poſt.* μετὰ τὰ ἱερὰ CLVI. 19. CLVIII. 22.
μεταπαραγωγή, μέταρχαι vocabula muſica p. 401. l. 31, 32.
μεταστῆσαι ἐπὶ τὸ χεῖρον τὰ γεγενημένα II. 73. μεταθεῖναι 64.
μέτεστιν ἐν ταῖς πολίταις II. 53. μέτεστι τούτῳ καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν H. Stephan. Theſ. ex Demoſth.

μετοικία

μετουσία ἔσω τοῖο ἀναζηθῶσιν — πάντων &c. II. 53.
μετουσίαν αὐτοῖς δῶναι τ᾽ ἀρχαίων 77. πεποίημαι Πέρσαις ϗ παίδων εἶναι μετουσίαν Xenoph. Pæd. lib. 8. p 228. l. ult.
μετέχουσιν οἱ πολῖται II. 78. μετέχειν τραπέζης 1 Corinth. x. 21. μετέσχε τ᾽ αὐτῶν Hebr. ii. 14.
μετέχοντι p. 603. l. 18, 47.
μετέχειν (ἡμῖν) ϗ θείων ϗ ἀνθρωπίνων III. 13.
μετόχια, & μετόχιον CLXXXIV. 1. p. 568. l. 39. non reperiuntur in Lexic. voces forſan ad medii ævi ſcriptores referendæ.
Metion Erichthei filius p. 406. l. 43, 45.
Metœcia feſta p. 409. l. 36
Metonis enneadecaeteris p. 109. l. 5. p. 114. l. 54. p. 115. l. 1. p. 273. l. 8. p 290. l. 7.
μετρημάτων II. 106. *demenſa.*
μετάβασις διεζευγμένη apud muſicos p. 399. l. 52.
Meurſius (Joannes) citatur p 117. l. 36. p. 119. l. 8, &c.
μὴ ἐξεῖναι II. 42. εἰ δὲ μὴ 43.
μητε — μήτε II. 42, 43.
μηδεὶς XIX. 4. CLXVII. 5. μηδένα ἕτερον XIII. 5.
μηδένα τρόπον CLXVII. 9. τρόπῳ μηδενὶ II. 43. Notat H. Stephan. Theſ. Ind. μηθεὶς ſæpius legi in carmine quàm apud proſæ ſcriptores, & fieri ex μήτε & ἕν, uti μηδεὶς ex μήδε & εἷς. Euſtathius autem in Homer. p. 117. l. 17. ſcribit τὸ μηδεὶς verti in μηθεὶς κατὰ συζυγίαν τ᾽ δ᾽ ϗ τ᾽ θ᾽.
μη(δ)ὲ ἕτερος II. 52. μηδετέροις p. 593. l. 51.
Medi diſſertatio in Prov. citatur p. 459. l. 19, 51.
Medicum bellum p. 270. l. 45. p. 272. l. 33.
Meciſteus p. 381. l. 39.
Melus inſula p. 252. l. 14.
μὴν. μηνὸς Θ(αργηλιῶ)ν⸗ I. 39. μηνὸς Ανθεστηριῶνος II. 34. Θεσμοφορίων, Ἡραίου p. 601. l. 22, 24. μηνὸς Δρομηίου III. 4. p. 527. l. 42. p. 556. l. 50. μηνῶν γ᾽ XV. 10. *Vide* menſium nomina.
Μηναγόρας, Μηνᾶδος IX. 52.
Μηνᾶς Μηνᾶ XIV. 1. Gruter. MCXXXVI. 1. mallem Μηνᾶς Μηνᾶ, ut ſit nomen ὑποκοριστικὸν, à Μηνόδωρος; ſicut Ζηνᾶς à Ζηνόδωρος.
Μηνογένης CLXX. 17.
Μηνοδώρου CLIV. 8. lege Μηνοδώρου.
Μηνοδότου IX. 70. p. 594. l. 1.
Μηνοθέας IX. 46.
Μηνοκρίτης IX. 11, 14.
Μηνόφαντος XXX. 14.
Μηνοφίλας IX. 67.
Μηνοφίλης IX. 48, 74
μηνύσαι II. 77. τῷ δήμῳ 68. μηνύσαντος Plutarch. Conv. Sept. Sap. p. 161. l. 20.
Μηριοδότος XI. 13. lege forſan Μηνόδοτος.
μήτηρ θύσαντος XL. 7. μητέρα 9. p. 566. l. 2. μητέρα II. 9. μητέρα Σιπυλήνην 61, 70. Μητρὸς θεῶν I. 19. Μητρὸς 20.
μητρῴου II. 48. 5. p. 521. l. 23.
μητρόπολις τ᾽ Ασίας — Σμυρναίων πόλις V. 3. CLXVI. 3. μητροπόλεως &c. 4, 5. p. 465. l. 47. p. 466, 467, 468. ubi de Epiſcopis Metropolitanis. μητρόπολιν Joſ. xxi. 11. & 1 Tim. vi. in fine.
Μητρᾶς IX. 16. forſan (uti Μηνᾶς prius) Μητρᾶς diminutivum à Μητρόδωρος.
Μητροδωρίδης CLIV. 10.
Μητρόβιος XXX. 24. Μητροβίου IX. 13.
Μητρόδωρος (ſic Selden. non uti Prideaux p. 21. Μητρόδωρος) X. 31. XI. 1. Μητροδώρου 12, 26. IX. 18, 19, 20, 45, 47.
Metrodorus Stephanephorus p. 165. l 27. ſacerdos Cereris p. 512. l. 7.
Μητρῶν p. 594. l. 1. Accuſativus nominis Μητρώ, ut Ἰὼ Ἰοῦν, Λητὼ Λητοῦν Herodot. (Edit. H. Steph. 1570.) p. 1. l. 19. & p. 96. l. 15. quod Ionicæ Dialecti proprium eſt.
μηχανῇ πολεμικῇ II. 64, 73. p. 555. l. 48. τέχνη ἡ μηχανὴ Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 99. l. 48. & p. 101. l. 47.
Middoth citatur p. 358. l. 57.
Μια . . . . . II. 32.
μικρὸς CLXXXIV. 2. p. 568. l. 39.
Μικκος ἄρχοντος I. 79. p. 149. l. 33.
mil. frum. CIV. 7. *milite frumentario.*
Mill (Dr) memoratur p. 536. l. 26. p. 537. l. 10, 39. p. 539. l. 18.
Miletus p. 461. l. 50 p. 384. l. 3. Μίλητος VII. 17.
Μίλητος XXX. 29. proprium nomen viri. Μιλήτου p. 515. l. 19. p. 516. l. 6.
milia (centum) nummûm XCIII. 7. *pro* millia. Dauſq. Orthogr. vol. 2. p. 199. Pier. Valerian. in Virgil. Georg. lib. 4. v. 473. & Æn. 9. v. 132.
Miltiades p. 141. l. 44 p. 229. l. 57. p. 269. l. 19. p. 270. l. 17. p. 331. l. 16. p. 368. l. 30.
Milyas regio p. 384. l. 5. Stephan. Byzant. in Μιλύας.
Mimas Æoli filius p. 380. l. 12.
Minerva Τριτογένεια, Ἀλαλκομενηΐς p. 335. l. 30, 35. Lindia p. 118. l. 39. p. 393. l. 38. Aria p. 350 l. 38. Polias, urbana p. 456. l. 30. p. 510. l. 4. Minerva olivam plantat p. 337. l. 6. Minervæ calculus p. 353. l. 9.
miniſtro CIV. 9.
Minyas; Minyæ p. 379. l. 10.
Minucio (C.) Fundano XLIV. 9. Q. Minucio XCII. 3.
Μίνως I. 29, 34. p. 134. l. 17, 36. p. 209. l. 26. p. 330. l. 17, 23. p. 408. l. 37. Minos primus, & ſecundus p. 299. l. 1, 13. p. 245. l. 15, 19. p. 403. l. 18, 22. p. 444. l. 49. p. 445. l. 31. p. 383. l. 27, 42. p. 384. l. 10. Μίνως ὁ Διὸς παῖς l. 18.
Miſcellanies on ſeveral curious Subjects. Hic liber citatur p. 582. l. 28.
miſerabile fatum CXXXVII. 6.
μισθώσω τὰς οἰκίας II. 58. μισθώσασθαι ἐργάτας Matth. xx. 1.
Μιτυληνας I. 51.
. . . μναι CLV. 24. Dubito, an hæc vox ſit integra, vel pars poſterior vocis alicujus antecedentis eraſæ. Nam in lineâ proximâ lego ἐξω τε ραιων . . . . Præterea eſt, cur putem non eſſe integram vocem, quòd in hôc ubique marmore fiat computatio per *drachmas*, non *minas*.
μνῆμα XXXIX. 4. μνῆμα, τάφος Heſych. Luc. xxiii. 53.
μνημεῖον XII. 8, 10. XIII. 3, 10. 13, 22. XXI. 1, 4. CLXXIV. 4. CLXXV. 2. CLXXVI. 1. CLXXVIII. 2. μνημεῖον XIII. 18. CLXVII. 4. μνημεῖον *ſepulchrum* Matth. xxvii. 60.
μνημεῖον τ᾽ αὐτῶν συνηγορίας κ᾽ τ᾽ ἀρετῆς τ᾽ γενναίας. Ἔστι ᾗ ὁ τάφος &c. CLXXXII. 1. Significat igitur hìc, non μνημεῖον ſeu τάφον, ſed μνημόσυνον, ſeu μνήμην Sapient. x. 7. Sic μνημεῖον τ᾽ ἀρετῆς Iſocrat. Buſir. p. 223. l. 30. & Orat. ad Philip. p. 105. l. 15.
τὸ μνημονικὸν εὑρὼν Σιμωνίδης I. 70. —*Simonidi Ceio, quem primum ferunt artem memoriæ protuliſſe,* Cicer. Dial. de Orat. 2. τὸ μνημονικὸν ἔχειν *valere memoriâ* ex Xenoph. affert H. Steph. Theſ. μνημονικὸς ὁ Κῦρος Xenoph. Pæd. 5. p. 131. l. 40.
μνήμονες τ᾽ ἱερῶν p. 364. l. 15.
Μνήμη, muſa p. 339. l. 46.
Mnemoſyne, mater Muſarum p. 340. l 10.
Μνησίθεος, Μνησιθείδης, ἄρχων p. 573. l. 29.
Modeſto (Pomponio) CXII. 4.
Modeſtus de vocab. militar. citatur p. 493. l. 48. p. 494. l. 4, 57. p. 495. l. 13.
modorum muſicorum varia genera p. 399, 400.
Μοιραγένης XXI. 4.
Molinus (Franciſcus & Dominicus) p. 596. l. 59.
Molonis cadaver in crucem ſublatum p 590. l. 28.
Moloſſus; Moloſſia; Moloſſi p. 373. l. 10.
monetæ Proc(uratori) CXXXV. 6. **Maſter of the Mint.** *Monetales triumviri* p. 498. l. 28, 56.
μόνος VII. 3. μονη XIII. 11.
μονη, μονῇ CLXXXIV. 2, 1. *monaſterium* p. 568. l. 37, 39, 45. μοναχοὶ Ibid. 43.
Monaſticum Anglicanum citatur p. 506. l. 15, 25.
monaſterium Teukeſburiæ p. 506. l. 16.
monogrammata p 594. l. 5. cujuſmodi occurrunt in marmoribus, Quarto (quod deſcribitur p. 593. l 34.) & Quinto; quod hìc ſubjiciam, uti in margine exemplaris C. exhibetur.

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
ΙΗ ΠΡΩΤΗ Τ-Ε ΑΣΙΑΣ ΚΑΛΛΕΙ ΚΑΙ ΜΕΓΕΘΕΙ ΚΑΙ ΛΑΜ
ΠΡΟΤΑΤΗ ΚΑΙ Μ-ΙΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙ ΓΝΕΩΚΟΡΟΣ ΤΩΝΣΕ
ΒΑΣΤΩΝΚΑΤΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΩΤΑΤΗΣ ΣΥΝ
ΚΛΗΤΟΥ ΚΑΙ ΚΟΣΜΟΣ Τ-Ε ΙΩΝΙΑΣ ΣΜΥΡ
ΝΑΙΩΝ ΠΟΛΙΣ
Α ΕΡΕΝΝΣ ΣΕΠΤΙΜ
ΗΛΙΟΔΩΡΟΝ ΑΝΤΙ
ΝΟΕΑΣ ΚΑΙ ΣΜΥΡ
ΝΑΙΟΝ ΠΑΝΚΡΑΤΙ
ΑΣΤΗΝ

mons biceps p. 339. l. 4.
Montfaucon (Bernardi) Diarium Italicum citatur p. 589. l. 5. p. 595. l. 6 Palæographia Græca p. 594. l. 3.
monumentum hoc ad heredes non tranſit. Formula p. 588. l. 27.
hunc munimentum LXXIX. 10. p. 562. l. 26.
Morellii (Andreæ) Specimen rei nummariæ citatur p. 570. l. 32. In illo opere multa ad Oxonienſium Marmorum illuſtrationem conducentia reperiet lector; quæ hìc ſatìs fuerit indicâſſe; ſcil. illius ſpeciminis p. 23, 25, 66. uſque ad 101. p. 106, 107, 108, &c.
mortuarium gloſſarium p. 508. l. 50.
Moſchus XLVIII. 4.
Μόχυ XI. 2, 3.
Μῦρμ@ X. 32. potiùs Μύρδι@ p. 512. l. 43. Nam Μ facilè pro ΔΙ accipi & legi poteſt, cùm literæ detritæ, non planæ, appareant.
(Μ)ουσείῳ ποιεῖν(αι); I. 28. De Muſæo, & Muſæis, p. 125. l. 52, 54. p. 207. l. 48. p. 246. l. 39. p. 257. l. 51. p. 304. l. 56. p. 340. l. 28. p. 404. l. 48. p. 405. l. 1, 38. p. 406. l. 9.
μουσεῖα feſta p. 483. l. 32. p. 339. l. 23.
Μουσηγέτης Apollo p. 340. l. 14.
Muſæ tres p. 339. l. 46. novem p. 340. l. 4. muſarum lucus; fanum &c. p. 339. l. 18, 20, &c.
muſicus LXXIX. 7. unus ex domeſticis Imperatoriis.
muſici hieronicæ p. 520. l. 39. muſicum certamen p. 516. l. 36. p. 419. l. 12. collegium p. 513. l. 2, 3.
muſica, muſicæ modi; nomi; figuræ; genera; diagrammata &c. p. 121, 122, 123, 124, 125. p. 397, 398, 399, 400, 401, 402. p. 568. l. 1, &c.
Muſa (Julia) LIX. 4. nomen mulieris.
Muſurus (Marcus) laudatur p. 169. l. 1.
Mycale p. 272. l. 32. p. 273. l. 16. p. 412. l. 25. Μυκάλη ὄρ@ Καρίας Heſych.
Myles Lelegis filius p. 393. l. 8.
muliebres perſonæ in ſcenam introductæ p. 539. l. 32.
Μύλιττα, Μύλιτα p. 156. l. 46. Μύλιττα, ἡ Οὐρανία Ἀσσύριοι Heſych. Selden. de Diis Syr. Syntagm. 2. cap. 2. p. 249.
mulctæ ærario inferendæ p. 562. l. 35.
Mullus comicus poeta p. 420. l. 48.
Mummius (Lucius) p. 268. l. 2.
munerarii officium p. 184. l. 21.
Munſterus citatur p. 177. l. 38.
murali coronâ CXXXV. 8. p. 502. l. 20.
μυριάδας ἑκατὸν πεντήκοντα X. 39. μυριοὶ, χίλιοι p. 512. l. 46.
Myrmidon, à quo Myrmidones p. 372. l. 10.
μυρμήκια ἄπειρων XL. 8. μυρμήκιν, ἀδαμάντινα, Heſych. γούνατα μυρμήκων Homer. Ἰλ. ζ. v. 373.
Μυρτάλη XXXIX. 3.
Myſia major Olympena, minor Helleſpontia p. 462. l. 9, 10, 13.
Myſcellus Achæus p. 447. l. 38.
μυσαι, μυστήρια p. 406. l. 3. p. 405. l. 22. &c. p. 247. l. 20. p. 408. l. 10. myſteriarches p. 185. l. 51.
μυστήρια ἀνάθημα ἐν Ἐλευσῖνι I. 28. ἐπιτελέσαντες τὰ τοῦ θεοῦ μυστήρια CLXX. 11. τοῖς τοῦ θεοῦ μυστηρίοις Διὸς CLXXX. 5.
Μυστικῶ XXX. 23. Myſtici nomen legitur apud Gruter. DCCCLXXV. 5.
Μαντῆς σοφὸς αὐτὸς &c. p. 499. l. 43.

N.

N in fine tertiæ perſonæ verborum, & dativi pluralis nominum aliquando additur ante conſonam, & omittitur ante vocalem. ἔκτισεν τ I. 12. ἐστιν τ II. 92. πᾶσιν κ XXI. 4. p. 120. l. 28. Sic in Adverbio locali, Ἀθήνησιν ἡ I. 3. ἔνεστι ὁ XIII. 6. πόλεσιν ἐπὶ III. 61. Ἀθήνησιν Ἀγωφίλου I. 77.
ν præpoſitionum ἐν συν, in vocibus, quas componunt, nonnunquam (contra communem uſum) ſervatur. Ἐνλιπεῖν CLVI. 17. συνλαλήσαντα II. 23. συνκλήτου IV. 10. συνβί@ XIII. 6. συνβίου XXVI. 1. συνχαιρόντων CLXXIV. 8. συνζησάσῃ XII. 6. συνφορηθέντων II. 86.
Aliquando etiam ν uſurpatur pro γ & μ in quibuſdam vocibus λανχανόντων III. 54. ἀντιλαμχάνοντι CLVI. 7. Ἐπιτυνχάνοντ@ CLXXV. 2. ὑπολαμβανοντο II. 79. ἀμφότερος XII. 3. *Vide* Παντάρχ@. πανηγυριάρχος.
N pariter in Latinis vocibus compoſitis ſæpe manet immutabilis. *inconparabili* LXXI. 5. *inpubem* CXXXVII. 7. p. 563. l. 9. Et in aliis vocibus, juxta Græcam analogiam, omittitur. Clemes XCIX. 2.
Literæ *n* omiſſio, & inſertio frequens eſt in Inſcriptionibus. *Vide* priùs, *coſtitui, cojux, conjunx.* Plura in Indice Gruteriano.
-ν pro -σι in perfectis verborum (quod Dorum proprium eſt) ἀνεστάλκαν Chiſh. Antiq Aſiat. p. 109. l. 12. & p. 109. l. 7. *Vide* -αν pro -ασι. Et pro -σαν in Imperativis pluralibus; ποιησάσθων III. 58. χειρέσθων 63. συντελείσθων 66. ἔστων p. 600. l. 12. quæ eſt enallage Dualis pro Plurali, familiaris apud Atticos; χειρέσθων Thucyd. lib. 5. p. 356. l. 22. δικαζέσθων Ariſtoph. Nub. Act. 4. Sc. 1. v. 12. Etiam in Aoriſtis pluralibus, διελέγων Chiſh. Antiq. p. 111. l. 32. correptâ ſæpius vocali, διελέγον Id. p. 115. l. 28. & p. 116. l. 6. & p. 119. l. 12.
ν & υ literarum, cùm ſint figurâ non admodum diſſimiles, facilis permutatio errorem parit p. 581. l. 47.
NB. (id eſt, 52) X. 30.
N. Ogulnius XLVI. 1, 2, 3. p. 561. l. 20. Quippe ſic legitur hoc nomen proprium apud Gruter. DCCCXIII. 1. & alibi ſæpe; ubi etiam fœmininum *Ogulnia.*
N. IIII. (DE CVRIS N. IIII.) XLIV. 8. Neſcio, annon legendum ſit junctim DECVRIIS ſcil. *decuriis.* Fortè N. IIII. pro *numero quatuor.* Utì Sertor. Urſat. Not. Roman.
Nævius (Q.) XLVIII. 1, 3.
Nævius hiſtoricus & poeta p. 421. l. 48.
Ναξ@ quando condita p. 258. l. 13. p. 389. l. 34. *Vide* Marſham. Canon. p. 494.
ναὸν Τύχης X. 14. (τοῦ) ναῷ 19. Atticè pro ναοῦ. Ariſtoph. Plut. Act. 3. Sc. 2. v. 93. Herodian. lib. 1. p. 22. l. 33. *Vide* χαριστηρ.
Narciſſus CXXXVII. 2.

Narciſſus Cephiſi filius p. 207. l. 27.
ναςὸς panis facer p. 337. 337. l. 27.
Natolia corruptè pro *Anatolia* p. 463. l. 25.
natus eſt nonis Juliis LXXXV. 5.
natum CXXXVII. 12. natarum prole CXXXVI. 6. natalibus CXXXVI. 8.
Ναυκράτει XI 7, 8. pro Ναυκράτεως: uti ſolent Attici; Κυαξάρει Xenoph. p. 148. pro Κυαξάρους Id. p. 110.
Naupactus, urbs Ætoliæ p. 386. l. 53.
ναῦ(ς) —— πεντηκόντορος I. 14. p. 118. l. 25.
ναυμαχία I. 67.
ναυκληροι XXVII. 3. vox ναύκληρος ſignificat non tantùm *naviculariùm* δεσπότην τοῦ πλοίου, ſed etiam ἀρχιμάγειρον Heſych. Polluc. H. Steph. Theſ.
Ναυσιμήδους ἄρχοντος I. 87. p. 152. l. 29.
νε. (νέος) XXX: 25, 29, 31.
Νεάρχης I. 24.
Neapolis p. 383. l. 8.
Νεάπολιν VII. 7. aut diviſim Νέαν πόλιν. Νεάπολις Steph. Byzant. Et in accuſativo Νεάπολιν Strab. p. 560. l. 24. Νέην πόλιν Dionyſ. Perieg. v. 205. ubi Euſtath. Νεάπολις. Sic Scylac. Peripl.
Νεικ—— *Vide* Νικ——
Νεῖλος XVIII. 4. Nomen proprium viri.
Nilus fluvius dicebatur Oceanus p. 345. l. 7. & ἀετὸς p. 346. l. 36.
nec L. 7.
Necepſonis regis libri aſtrologici citantur p. 160. l. 34, 40. p. 162. l. 39, &c. Aut potiùs Νεχεψὼς *Nechepſus*. Vid. Euſeb. Chron.
Νίμεα VII. 9. ſed lege Νέμεα. De Nemeis certaminibus, p. 180. l. 38. p. 381. l. 8. p. 410. l. 32. p. 445. l. 47.
Νεμεσείων τῶν μεγάλων θεῶν XXV. 4. p. 184. l. 11. p. 477. l. 40. p. 478. l. 3, &c. Νέμεσι —— θεὰ βασίλεια μεγίστη Orph. Hymn. in Nemeſ. v. 1. Νέμεσις μεγάλη θεὸς Antimach. apud Strab. lib. 13. p. 588. l. 21. μεγάλας Νεμέσεις, Lucill. in Anthol. lib. 2. cap. 5. Epigr. 1.
νέα XXX. 10. νεώτερος IX. 16. XI. 13, 15, 23, 26. νεώτερος (mendoſè) CLX. 8. p. 588. l. 6. νεωτέρω IX. 33. XI. 27.
νεαρὰν ἥβαν XL. 3. *recentem pubertatem*. νεαρὸν παιδὸς Hom. Ἰλ. β. v. 289. ἥβης Thucyd. lib. 2. p. 128. l. 35. ubi Schol. ἑκκαιδέκα ἐτῶν.
νεοκαύτοις ἱεροῖς II. 48. p. 170. l. 53. (νεοδλύτοις p. 593. l. 57.) Hæc vox ſcribitur etiam νέοκαυτος A-riſtot. Probl. ſect. 12. cap. 2. Pa ſcribendi varietas in aliis nominibus à καίω derivatis notari poteſt.
νουμηνία, novilunium, ἑορτὴ p. 163. l. 39.
Nepos. *Vide* Cornelius.
nepos carus CXXXVI. 7.
Neptuni actio in Martem p. 133. l. 17. templum p. 297. l. 29, 38. feſta p. 379. l. 19. Neptunius Heliconius p. 303. l. 39.
Νέρβαν CLXIV. 1. ſed per ου, Νερούα CLXII. 3. (*Vide* β pro υ Latino.) Nervæ CXXXV. 5. Nerva Athenienſibus ſuas leges reſtituit p. 133. l. 7.
Nereidi LXVIII. 8. nomen mulieris proprium.
Neſtor p. 374. l. 5. 30. p. 430. l. 4. Neſtoridæ p. 451. l. 34.
Nephele p. 377. l. 3.
νεωκόρος τῶν Σεβαστῶν —— Σμυρναίων πόλις VI. 3. ἡ νεωκόρος &c. V. 3. CLXVI. 3. τρὶς νεωκόρου τῶν Σεβαστῶν &c. IV. 7. νεωκόρου τοῦ Διὸς CLXXX. 3. νεωκόρος Νεμέσεων XXV. 4. δὶς νεωκόροι X. 37. νεωκόρων Περινθίων CLXI. 9. p. 186. l. 17. p. 187, 188, 189. p. 467. l. 48. p. 468. l. 1, 19. p. 477. l. 30. p. 511. l. 12. p. 522. l. 18. νεωκόρος, ὁ τὸν ναὸν κοσμῶν. κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν ἔλεγον Heſych.
Νίωνι p. 529. l. 53.
Νε(ι)λῶος I. 42. p. 128. l. 5. p. 136. l. 23. p. 255. l. 26. p. 257. l. 5. p. 374. l. 20, 26. p. 391. l. 20. p. 452. l. 4. p. 446. l. 37.
νηθοειδὴς, ſpecies melopœiæ. p. 124. l. 12. p. 398. l. 34. p. 399. l. 7.
Νίγερ (Ἀουίδιος) XXX. 14. Avidius Nigrinus p. 516. l. 1, 2.
Niger CXVI. 2.
Nicander citatur p. 171. l. 3. p. 581. l. 57. Nicander rex p. 267. l. 26. filius Charilli p. 305. l. 17.
Nicanor LXXVI. 6.
Νίκαρχος CLV. 31.
νικάω. ἐνίκα CLIII. 2, 8, 9, 13, 14. νικήσας τοὺς ἀγῶνας VII. 4. Id. ex Xenoph. affert H. Steph. Theſ. Πολυκλῆς ἐνίκα στάδιον Pauſan. Phocic. p. 613. l. 20. ἐνίκων τριήρεσι Ἀθηναῖοι I. 63. ἣν (συμμαχίαν) ἐνίκων 67. (μάχην) 68, 84. νενικηκέναι (μάχαι) Iſocrat. Panath. p. 286. l. ult. τῆς συμμαχίας, ἣν ἐνικήσαμεν Thucyd. lib. 2. p. 157. l. 5. ἣν [δίκην] ἐνίκησε I. 41. ἐνίκ(ησε) 61. ἐνίκησε τραγῳδίᾳ 65, 72, 75. διθυράμβῳ 81. ἐνίκησε διδάσκων 70. (ἐ)νίκησε 79. ἐνίκησεν 83, 85, 90.
νικέσαξ pro νικάσαξ p. 531. l. 13. p. 590. l. 6. *Vide* ἐρδώσοντες.
νικαθῇ III. 50. δικαθῇ p. 557. l. 53. p. 558. l. 2.
Νικηφόρε XXXI. 1.
Nicephorus Gregoras citatur p. 128. l. 49. p. 341. l. 58.
Nicephori Eccleſiaſtica Hiſtoria citatur p. 341. l. 59, &c. *Vide* Calliſtus.
Nicetas rhetor Smyrnæus p. 511. l. 4. Νικήτου X. 29.
Nicetas hiſtoricus citatur p. 342. l. 1.
Nico LXXXV. 3.
Nicocrates ſcriptor citatur p. 380. l. 52.
Nicolaus Alemanus Procopii interpres p. 176. l. 9. p. 180. l. 12.
Nicomachus Geraſenus citatur p. 128. l. 42, &c.
Νικομηδεὺς IX. 53. Steph. Byzant. in Νικομήδεια.
Nicomedes Acanthius p. 147. l. 36. p. 228. l. 2.
Nicopolis condita p. 525. l. 44.
Νικοστράτης XI. 25.
Nini epitaphium p. 343. l. 34.
Niobe Phoronei filia p. 366. l. 40.
niſi. de qua nihil doluit niſi morte LXV. 9.
nobilior CXXXVI. 12.
Noe LXI. 2. Proprium nomen mulieris.
nomine pœnæ LXXIX. 13.
nomen patris in propriis Romanorum nominibus ubi ſitum p. 493. l. 34. nomen avi nepoti datum p. 535. l. 31. nomina patronorum clientibus tributa p. 516. l. 49. nomina regionum à regibus p. 460. l. 21.
nominum declinatio mutata. *Vide* Ναυκράτει, Ἀριστοφῶντι, Περαιῶσι, Ἀντιφάντι, (pro Ἀντιφάντος Strab. p. 102. l. 12.)
nominum æquivocatio confuſionem in hiſtoriâ parit p. 257. l. 52.
Nominativus Caſus, ante Infinitivum modum Imperativi vice poſitum: δέρμα ἀναίρου &c. p. 600. l. 35.
νομίζων ἀναγκαῖον εἶναι II. 93. νομίζω ἀσφαλὲς (ſubaud. εἶναι) μακρηγορεῖν Herodian. lib. 5. p. 110. l. 18.
νόμισμα ἀργυροῦν I. 46. τὸ νόμισμα τὸ τῆς πόλεως ἴδιον II. 55. τὸ νόμισμα τοῦ κήνσου Matth. xx. 19. νόμισμα ποιῆσαι Herodian. lib. 7. p. 149. l. 31.
nummi argentei à Phidone cuſi p. 128. l. 18. p. 137. l. 19. p. 256. l. 30. p. 306. l. 7. p. 414. l. 17. ante quos nummi æreì l. 40.
numiſma Marciæ Otacillæ Severæ p. 176. l. 52. Elagabali p. 177. l. 4. Maximini l. 6. p. 186. l. 40. Caracallæ p. 180. l. 51. p. 186. l. 42. p. 187. l. 3. p. 189. l. 30. Auguſti p. 186. l. 35. Caii. l. 36. Septimii Severi, Antonii Gordiani l. 42. Criſpinæ Auguſtæ p. 187. l. 1. Juliæ Mæſæ l. 2. Alexandri Mammeæ p. 182. l. 28. p. 187. l. 2, 10. p. 188. l. 14. Licinnii Valeriani p. 187. l. 2. Aurelii Veri p. 187. l. 6. p. 188. l. 49. p. 189. l. 30. Antonini Philoſophi p. 186. l. 7. p. 189. l. 29. Gallieni p. 187. l. 15. Getæ p. 492. l. 28, 48. Alexandri Severi, Mammeæ, & Tranquillini p. 525. l. 17.
nummum S-s centum milia XCIII. 7. id eſt, *nummorum*.
νόμος. κατὰ τὸν νόμον II. 29. κατὰ τοὺς τῆς πόλεως νόμους 39. χρήσθωσαν τοῖς νόμοις 54. κατὰ τὸν ὑπάρχοντα νόμον III. 17. κατὰ νόμον 20, 26, 28. νόμως p. 600. l. 25. νόμος & νόμως pro νόμους, Doricé.
Nomothetæ p. 332. l. 27.
νόμοι Muſici. νόμους I. 20, 48. p. 121. l. 40. p. 122, 123, 124, 125. p. 397. l. 3. uſque ad p. 402.

νομοθε-

Digitized by Google

νομοθετῶν p. 397. l. 12. nomothetarum antiquiſſimi p. 400. l. 21.
Nonia CXXX. 1.
Nonius Marcellus citatur p. 110. l. 33. p. 232. l, 12. p. 197. p. 10. (loci Nonii Marcelli ſunt p. 318, & 328. Edit. Pariſ. 1614. 8°.)
Nonius (Ludovicus) citatur p. 187. l. 42.
Nonni Dionyſiaca citantur p. 205. l. 46. p. 341. l. 16, &c.
Nonni Hiſtoriarum Συναγωγὴ citatur p. 341. l. 16, &c.
Nonus (Duardus) citatur p 501. l. 54.
νόσω παντοίης ἄκεσμα XXXIX. 2.
Notitia Imperii. *Vide* Imperii &c.
Νουμιδικοῖς κίοσιν X. 42. *Numidarum columnis* Juvenal. Sat. 7. v. 182. *Numidicum marmor.* Plin. Hiſt. lib. 5. cap. 3. *columnas ultimâ reciſas Africâ* Horat. Lib. 2. Od. 18. v. 4.
Νοῦς, Numen; Animus ſive Spiritus omnium creatorum architectus p. 276. l. 52.
Nubienſis Geographus citatur p. 184. l. 30. Ejus Epitomator p. 501. l. 55.
Nyctimus Lycaonis filius p. 300. l. 37.
Numæ cum nymphâ Egeriâ colloquium p. 383. l. 35.
numerandi antiquiſſima apud Græcos formula p. 103. l. 8. Literæ numerales apparent aliquando depravatæ MIXHHH . . . CLV. 6. repone MXXHHH . . . uti 8.
Nymce LIII. 4. lege *Nymfe* p. 561. l. ult. *Nymphe* Gruter. DCCXVII. 3.
Numitor rex ultimus Latinorum p. 268. l. 33.
Nymphæ (Deæ) Brig. CLXXXVII. p. 193. l. 11.
Νυμφίοισιν ἀρχηγέταις X. 20.
Nymphidianus Smyrnæus p. 567. l. 32.
νῦν ὑπάρχοντα II. 102. νυν τε 12. καὶ νῦν ἔτι I. 9.
Nunneſius in Phrynichum citatur p. 560. l. 33.
Nyſa condita p. 242. l. 12. Baccho ſacra p. 342. l. 38. p. 343. l. 11. p. 344. l. 3, &c.
Νῶε ſive Noachi diluvium p. 334. l. 26.
Nonis Juliis LXXXV. 6. πρὸ τεσσάρων Νωνῶν Μαΐων CLXXX. 14. Νωνῶν ἡμέρα Dion. Halic. Antiq. p. 523. l. 33.

Ξ X ξ.

Ξ pro σ in Futuris & Aoriſtis primis Verborum, Doricè: (*Vide* σ aliquando futuris &c.) ἀπολογίξασθαι, ἀπολογιξάσθωσαν, ἀπολογιξων) Corcyr. Inſcr. p. 417, 418. διαιτάξαντες III. 48. διακαξάμενος 51. Sic ψηφιξάμενος Polus inter Fragm. Pythag. pag 861. (Diog. Laert. H. Steph. 1394.) Plura in Dialect. Græc. Lond. 1706. p. 211, 212.
ξ pro σ etiam in verbalibus; αιτάσεξιν p. 569. l. 28. χείρεξιν Corcyr. Inſcr. p. 419. l. 21. ἐγδικαξιος Chiſh. Antiq. p. 106. l. 17.
ξ præpoſitionis ἐξ non mutatur, euphoniâ quantumlibet refragante: ἐξ Σκύρου II. 81. ἐξονφεγίγισμα XVIII. 9. *Vide* ἐκσφραγίσμα.
Ξ & Z literarum figura non admodum diſſimilis errorem nonnunquam inducit. Ξηνόδοτος CLIII. 8. pro quo legendum puto Ζηνόδοτος p. 363. l. 16. niſi quis forſan mallet Ξενόδοτος.
Ξανθίππου ἄρχοντος I. 69. (*Vide* τ pro θ) p. 143. l. 50. p. 431. l. 28. Xanthippides p. 272. l. 19, 27.
ξεῖνα XL. 1. ξείνων CLXXXI. 3.
ξενοῦσιν II. 31. p. 163. l. 44. ξενισμὸς Prov. xv. 18.
Xenophanes p. 304. l. 10. p. 306. l. 8. p. 402. l. 32.
Xenophon memoratur, & citatur p. 218. l. 31. p. 219. l. 12, 19. p. 223. l. 28. p. 226. l. 52. p. 228. l. 6. p. 232. l. 49. p. 233. l. 5. p. 257. l. 33, &c. p. 278. l. 34. p. 279. l. 4. p. 280. l. 8. p. 440. l. 1. p. 430. l. 31. p. 453. l. 9.
Ξενοχάρης CLIII. 7, 9.
Ξέρξης ἦλθε [Δαρείου] I. 64. τὸ χιλίαν ἔζευξεν ἐν Ἑλλησπόντῳ 66. Ξέρξου στρατηγὸς Μαρδόνιος 68. p. 131. l. 32. p. 142. l. 23. p. 143. l 32. p. 144. l. 1. p. 228. l. 50. p. 270. l. 9. p. 271. l. 44. p. 272. l. 3. p. 273. l. 12. p. 363. l. 46. p. 433. l. 7, 33. p. 434. l. 36. p. 449 l. 32, 38.
Xilander locum Cedreni malè reddit p. 133. l. 34.
Xiphilinus citatur p. 180. l 16. p. 181. l. 24, 33, &c.
Xuthus Hellenis filius p. 371. l. 48. p. 390. l. 10. Xuthus Æoli filius p. 380. l 23.
ξυνὸν μοι καὶ Μυρλείῃ μνῆμα XXX. 3. ξυνὸς pro κοινὸς uſurpant Iones & Poetæ. Herodot. p. 253. l. 42. (Edit. H. Steph. 1370.) Homer. Ἰλ. π. v. 262. ξυνὸν, κοινὸν Heſych. ξυνῷ Teior. Dir. apud Chiſh. Antiq. p 993. l.

O.

O pro ω in * Accuſativo plurali, Doricè. τὸς νόμος τὸς κειμένος II. 17, 20, 26, 28. οἰκονόμος, δικαστάς 13. τὸς καρπὸς 23. ἀσύλως 38. συμμαχίας 16. τὸς ἐνδήμος τὸς ἐργάτας 33. τὸς ἰδίους 61, Sic ἰδίως ἰδιῶν, καρπὸς p. 330. l. 49. p. 331. l. 7, 9, 11. Sic παρθένος Theocr. Idyll. 1. v 90.
o itidem pro ω in his; κοσμιότες III. 40. κοσμίων 3, 61, 69, 77. ἀργυρίω(ειι) 10. πωληθὲς 14. συντελόντες p. 603. l. 17.
O pro ω aliquando hallucinans ponit marmorarius p. 558. 44, 46, 48. Sic etiam erravit in Dativis Singularibus, ubi exhibet -οι pro -ωι p. 327. l. ult. p. 336. l. 31.
o pro υ, com. p. 362. l. 12.
O. (I.) M. *Jovi optimo maximo* XLV. 1.
ὁ, ἡ, τό. ὁ πᾶς I. 3. Ὕαγνις ὁ Φρὺξ 19. Ὅμηρος ὁ ποιητής, Φείδων ὁ Ἀργεῖος 45.
Κάδμος ὁ Ἀγήνορος 12. ubi ſubaud. υἱὸς. Aliquando omittitur articulus; A . . . . στων Δαμαλίωνος 8. Σοφοκλῆς Σοφίλλου ὁ ἐκ Κολωνοῦ 72.
ἡ χώρα I. 3. ἡ πρυτανεία Βουλὴ IV. 2. αἱ φιλίαι p. 601. l. 29.
τὸ πῦρ I. 68.
τῶ αὐτοχθόνος I. 4. τῶ πρώτου βασιλεύσαντος I. Ἀλιφοθείων (ſubaud. υἱῶ) Παυσανίου 3. (Τ)ῶ πολέμου τῶ Κελίων καὶ Νααίρω 24. τῶ δικαστηρίου III. 48, 64.
τὸ αὐτοῖς, Λινδίων τῶ Ῥοδίων I. 17. τοῖς δίκαις III. 49, 31.

* Cùm itaque omnes Accuſativi plurales in hâc Inſcriptione per -ος conſtanter efferantur, eò minus inducor, ut (lin. 11.) legam ΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΥΣ ΚΑΙ ΠΡΙΑΝΣΙΟΥΣ. at potiùs ΙΕΡΑΠΥΤΝΙΟΙΣ ΚΑΙ ΠΡΙΑΝΣΙΟΙΣ in Dativo p. 557. l. 25. Neque omnino rejiciam præpoſitionem, quam Doctiſſ. Chiſhul, ut accuſativum tueretur, inſeruit; cùm ἐπὶ poſſit cum dativo æquè ac accuſativo conſtrui.

† Aliquando ſcripſeram (Miſcellan. Græc. p. 180, &c.) *mihi conſtare, ex attentâ Sigeæ Inſcriptionis collatione, plura apud nullos, quàm quibus Doriſmus familiaris eſt, ſcriptores reperiri primitivæ illius orthographiæ veſtigia.* Quippe Dorum eſt breves vocales ε pro η & ω, ι pro ο, uſurpare. Clariſſ. notarum in illam Inſcriptionem auctor (quo in explicandis Antiquitatis Græcæ monumentis nemo arte criticâ ſubtilique judicio magis pollet, cujúſque pereruditis lucubrationibus me maximopere adjutum fateor) *vetat me erat* (Antiq. Aſiat. p. 47.) *nec velim nobiliſſimæ Inſcriptioni omne pene pretium detrere. Quid enim?* inquit; *nullam hæc fatentur dialectum* &c. At certè nullibi ſcripſi aut finxi Sigeam Inſcriptionem Doricè aut Æolicè exaratam, ſed in eâdem conſpici *Orthographiam apud veteres frequentatam.* Hoc tantùm aſſerui; nonnulla *illius Orthographiæ primitivæ veſtigia* apud Doricos ſcriptores adhuc remanſiſſe. Tantum ſanè abeſt, ut *Inſcriptioni pretium deteram,* ut potiùs addam; ſi aſſeruerim Doricos Auctores, genus ſcriptorum haud ignobile, ad *verum illum* & antiquum Græcæ Linguæ genium aliquatenus accedere. Vir idem doctus (Antiq. p. 42.) me erráſſe ſcribit, quòd dixerim Synalœphæ & Craſeos leges obſtare, ne voces ΗΑΙΣΟΠΟΣ & ΗΑΔΕΛΦΟΙ *ex articulo* ὁ & οἱ *mediante Synalœphâ ſint enatæ.* Non enim, inquit, *agitur de Grammaticâ poſt Euclidem natâ.* Novi equidem: cur ipſe ergo disertis verbis (p. 17. l. 13, 14.) affirmat eaſdem voces *mediante Synalœphâ enatas* fuiſſe? Ego certè *nullam* in illis *Synalœpham* commentus ſum; ſcripſi tantùm *notam* H, *aſpiri ſpiritus, non ſynalœphæ, habere.* Quod autem ſpectat verbum ἀξιῶ; infinitivus πίνεσθαι (Ἰλ. ψ. v. 83.) non mihi videtur regi ab ἀξιῶ, ſed ab ἐφίεσθαι. Neque enim in aliis locis, ubi legitur ἀλλὰ σὲ τοι ἀξιῶ, nec adducitur ὑπόσχομαι, Ἰλ. α. v. 297, &c. verbum illud, ſenſum jubendi cum infinitivo admittit. In textu Matth. iv. 3. εἰπὲ nullum regit infinitivum, ſed cum ἵνα conſtruitur. Et in textu Thucyd. lib. 7. cap. 29. infinitivus ἀποψῆσαι non ab ἀξιοῦντες, ſed à δυνάμενοι magis regitur. Non ægre feret Vir Literatiſſimus, ſi me apud ipſum purgare, meámque ſententiam (quam, ſecus ac volui, acceperat) clariùs aperire conatus ſum; paratus interim, illo (cujus judicium ſuperius agnoſco) monente, errorem, ſi amovere & defendere non poſſim, confiteri.

τῷ δήμῳ II. 1, 89. ταῖς Πελασγικαῖς III. 18.
τῇ Ἰσῃ I. 22. ταῖς φιλίαις III. 18.
τῷ Παρθενῶνι I. 4. τὸμ πατέρα II. 8. τὸγ χρόνον 16.
τῆς Καδμείας I. 12. τὴμ μητέρα τῆς τῷ πατρὸς II 9. πόλει 2. βουλῶν CLVIII. 21. φιλίαν II. 15. ὁμολογίαν 72. (81.) τημ μὴν συμμαχίαν 37. τὴγ γραφὴν 47. δύναμιν τῷ δήμῳ 63. ταν τάλαν III. 39.
τὸ πλῆθος II. 79. τὸ πρότερον I. 3, 11. τὸ αὐτὸ 35. τὸ ἰ, τὸ γ CLXII. 4, 5. πρὸς τὸ διαμεῖναι II. 4. διὰ τὸ τὴμ πατέρα—— ἱερεῖ 8.
οἱ ἱστορικοὶ Αὐτοκράτορες CLXXIX. 1. ἐπαχθέντες ᾗ κ̀ οἱ πρεσβευταὶ II. 22. οἱ ἀπὸ Μαγνησίας 79. ἐμ Μαγνησίᾳ 26. ἐκ Μαγνησίας 81.
αἱ εἰκόνες I. 70. αἱ Δαναῦ θυγατέρες 15.
τὰ Λυκαῖα I. 31.
τῶν ἐναντίων II. 3. τῶν λοιπῶν (ſubaud. θυγατέρων) I. 16. τῶμ πολιτῶν II. 10. τῶγ κ̀ τῆς ὁμολογίαν 72. τῶγ ἐλευθέρων 56. τῶγ γεγραμμένων 25. τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ 28. τῶν πόλεων III. 52.
τοῖς πρώτοις γενομένοις I. 18. ταῖς συνθέσεσι II. 62. συνθεμένοις τοῖς κ̀ αὐτοῖς δεσπόταις CLXXXIII. 14 (p. 568. l. 28.) ubi τοῖς videtur redundare.
τὰς ὁμβρας I. 6. τὰς (ſ. e. ταύτας) II 80. τὰς νόμους III. 17, 20, 26, 28. καρπὸς 23. τὰς περὶ τὰς αὐτὰς p. 600. l. 14.
τὰς τῷ βασιλέων οἰκίας II. 85. τὰς (ſ. e. ταύτας) 83.
τὰ συνέδρια I. 7. τὰ πρὸς τοὺς θεούς, τὰ πρὸς γονεῖς II. 6. τὰ ἄλλα CLVI. 20. τ' ἄλλα τα—— II. 65, 106, 107. III. 16. CLVII. 4.
ὁ δὲ θεὸς II. 52. τῷ δ' ὑπὸ τύμβῳ XL. 1. τὸ δ' ἔχομεν θαλάσσ 4. τὸ δὲ τῷ ἔργον II. 60. τὸ ψήφισμα τόδε 19. τὸ, τὸ ἱερὸν 12. τάδε III. 4. ταῦτα CLIX. 4. οἱ μὲν——οἱ δὲ II. 81.
ὅς, ἥ, ὅ. ᾧ II. 100. ἀφ' ᾧ I. 3. ἀφ' ᾧ III. 58. ἀφ' ἧς ἀνάγραφε 62, 68.
ᾧ CLXXIV. 8. ὧν III. 60.
ὃν ἀπεῖρον II. 1. ὅμ ἂν 55. ἣν I. 41. ἂγ κὰ (πόλιν) III. 66. *quam (urbem)* p 529. l. 41. non *quem* p. 80. l. 66. uti Prideaux. Reineſ. & Priceus.
δι' ὃ II. 5.
ἃ II. 106, 63. ἃν κ̀ 78. ἂγ κ̀ 53. ἀφ' ἂν 82. οἷς 82. αἷς 62. ἧς 87. ἃς 30.
Articulus Præpoſitivus pro Subjunctivo. τὸς θεὸς τὸς (pro ὃς) ὤμοσα p. 531. l. 7. Τρωσὶν—τοὺς ἐθέλωσι Homer. Ἰλ. α. v. 423. Hæc enallage frequens apud Poetas.
ἐφ' ὅτῳ II. 37. ᾧ δέκατη τρόπῳ CLXVII. 10. ὅτιοῦν III. 22.
ὅτις, οἵτινες II 25.
Ὄαξος p. 594. l. 47.
obeliſci pro Ægyptiis ab Iſraelitis conditi p. 395. l. 5.
Obelliæ CXXVII. 2. *Gruter.* DCXL. 2.
obitum XCIII. 4.
Obſequens (Julius) citatur p. 146. l. 19. p. 480. l. 55.
Ogyges. *Vide* Ὠγύγης.
Ogulnius. *Vide* N. Ogulnius.
Odda dux CXC. 1. p. 506. l. 13, &c.
odeum. *Vide* ᾠδεῖον.
ὁδὸς ἐν εἰσόδῳ, lampas p. 219. l. 54.
ὀδόντι XL. 7. ὀδυρομένου Ierem xxxi. 18.
Otho Friſingenſis citatur p. 262. l. 48.
οἷά τε ἄλλοισι XL. 7. οἷα (*ſicut*) ἔμπεσαν Anthol. lib. 5. p. 399. (Edit. H. Steph.) οἷα ἐόντες Herodot. p. 123. l. 6. ſic οἷα Herodian. lib. 1. p. 3. l. 41.
Oeagrus Orphei pater p. 121. l. 30. p. 300. l. 19.
Oebalus Cynortæ filius p. 393. l. 17.
Oedipus ἐν Κολωνῷ p. 435. l. 21. Oedipodis tumulus p. 350. l. 40.
-οίην pro -οιμι (quod Atticorum proprium eſt;) ἀδικοίην Plat. p 760. Edit. 1602. ἀδικοίη III. 46. αἰσθοίη Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 99. l. 50.
οἰκεῖν, & οἰκίζειν p. 572. l. 27.
φοιτε.... ποιαι l. 22. .... 42. ᾠκίσθη Μεγάλη πόλις 85.
οἰκοῦντες ἐν τῇ χώρᾳ II. 97. οἰκοῦνται ἐμ Μαγνησίᾳ 51. οἰκοῦσι τὴμ πόλιν 36. ἐμ Μαγνησίᾳ 35. οἰκοῦσας 92, 95. οἰκούσας περὶ τὸ ὄρος I. 9. οἰκούντων τὴν πόλιν Geneſ. xxiv. 13. οἰκοῦσι ἐν γῇ Dan. 6. 25.
οἰκητοί II. 35. οἰκητῶν 47. οἰκωτὸς, ὁ οἰκῶν Suid. qui duos ſenarios poetæ cujuſdam anonymi citat. Lexicographi hanc vocem habent, ſed ἀμαρτύρητον.
τὰς οἰκίας II. 57, 58. œcorum æſtimatio, œcus πεντάκλινος &c. p. 171. l. 8, 14. (τὴν) οἰκίαν ἔγκλειστον CLVII. 2. CLVI. 17. CLVIII. 20.
οἰκονόμος XXX. 30. CLIV. 13. οἰκονόμος Ἀσίας XVIII. 4. p. 477. l. 26. οἰκονόμος, arcarius p. 515. l. 34, 44.
Oicles Antiphatis filius p. 381. l. 33.
Oecumene LXXXII. 3.
Oecumenius citatur p. 349. l. 17, &c.
Oeneus Cephali filius p. 360. l. 35. p 375. l. 47. p. 376. l. 4. Oeneus Pandionis ſecundi filius p. 431. l. 15.
οἴνου ἀμφορεὺς p. 537. l. 16.
Oenotrus p. 334. l. 7. p. 369. l. 4. filius Lycaonis p. 367. l. 13.
Oetæi, Oetæi montes p. 362. l. 6. p. 363. l. 46. p. 338. l. 4.
Oceanus. *Vide* Ὠκεανός.
Occonis (Adolphi) numiſmata citantur p. 463. l. 58. p. 466. l. 57, &c. Occo deceptus p. 120. l. 19.
Ochus. *Vide* Ὦχος.
octaëterides p. 109. l. 4.
Octavius Cæſar p. 503. l. 26, 28.
Olen Lycius poeta p. 304. l. 21.
Olenus. *Vide* Elice.
Olia CII. 1. Hoc nomen proprium apud Gruter. MCXXIII. 3.
oliva à Minervâ plantata p. 337. l. 6.
Olontii, populi Cretenſes p. 595. l. 2, 54.
Ὀλυμπίῳ (Ἀδριανῷ) σωτῆρι CLXVIII. 3. Forſan Adrianus vocatur Ὀλύμπιος σωτὴρ κ̀ κτίστης, quia Jovi Olympio (quod ex Xiphilino comperio) templum ædificavit.
Ὀλύμπια Σμύρνης (νικήσας) VII. 6. p. 179. l. 37. p. 558. l. 29.
Olympia urbs p. 473. l. 36. Olympiaci ludi l. 33. p. 474. l. 32. p. 247. l. 22. p. 127. l. 24. p. 135. l. 5. p. 249. l. 34. p. 250. l. 4. p. 360. l. 44. p. 409. l. 42. p. 523. l. 16, 17. p. 525. l. 27. p. 447. l. 29.
Olympiadici anni initium p. 289. l. 49. Olympiadum uſus hiſtoricus p. 306. l. 36. intervallum inter Trojam captam & Epocham Olympicam p. 251. l. 6. Olympiadum Ἀναγραφεὺς citatur p. 143. l. 1, 49. p. 145. l. 7, &c.
Olympus muſicus nomotheta p. 400. l. 21. p. 121. l. 18. p. 129. l. 24. p. 205. l 47. p. 298. l. 26. p. 396. l. 8. p. 401. l. 14.
Olympiodorus in Ariſtot. Meteorol. citatur p. 132. l. 15.
Olympioſthenes ſtatuarius p. 340. l. 5.
ὀμαγύριος Jupiter p. 302. l. 13.
ὄμβρους ἔφυγον I. 7.
Ὅμηρος ὁ ποιητὴς I. 45. p. 137. l. 3. p. 255. l. 52. p. 257. l. 11. p. 304. l. 5, 36, &c. Meleſigenes; filius Critheïdis p. 464. l. 37, 39, 40. peritiſſimus muſices & ſcientiarum omnium p. 402. l. 29. Ejus Apotheoſis p. 155. l. 37. Ejus opera citantur p. 110. l. 49. p. 111. l. 7, &c. p. 122. l. 7.
omitti & ſubintelligi mihi videtur quiddam CLXVII. 11. poſt vocem συνεδρίῳ forſan αὐτὸς κ̀ & *ipſe*.
ὄμνυμι unde p. 531. l. 48. ὀμνύω (διὰ p. 555. l. 60.) γῆν &c. II. 60, 70. ὀμοσάντων 28. (ὀμ)ύντων τὸν ὅρκον 40. ὀμόσαι 59, 69. ὀμόσῃ ὅρκον Num. xxx. 2. ὀμοῦνται p. 598. l. 20. p. 600. l. 46. ubi ο pro ω, mendosè, ut puto: Sicut etiam ὀμνύω p. 598. l. 26. p. 600. l. 50. pro ὀμνύω.
ὁμοίως. *Vide* ἐπὶ, ἐφ' ἴσῃ.
ὁμοίως II. 44. XIII. 15.
ὁμολογίαν II. 22, 25, 28, 64, 72. εἰς ἃς (τὰς πόλεις) ἡ ὁμολογία ἀναγραφήσεται 30. ὁμολογίᾳ 23, 26, 41. p. 555. l. 45. ὁμολογία *fœdus* Demoſth. Parapreſb. p. 208. l. 30. Ariſtot. Ethic. Nicom. lib. 4. cap. 7. Dionyſ. Ha-

8 B 30.

ſic. Antiq. lib. 1. p. 37. l. 46. ὁμολογιῶν στήλας Id. lib. 3. p. 174. l. 22.
ὁμοπατρίῳ ἀδελφῷ XI. 2. ὁμομήτριον ἀδελφὸν Geneſ. xliii. 29.
ὁμονοίας II. 64. ὁμόνοιαν ἀδελφικὴν καὶ τὰς συνθήκας Demoſth. Coron. p. 336. l. 46.
ὁμόρων l. 52. p. 571. l. 11. τὰς ὁμόρους 2 Chron. xxi. 16. ὅμορος, πλησιόχωρος, γειτνιῶν Heſych. γεωμόρων p. 418. l. 13. potiùs quàm γεομόρων (uti Palmerius) p. 214. l. 16.
ὀμφαλὸς, epilogus p. 401. l. 31.
Ὀνησίμου, Ὀνήσιμος XXV. 2, 3.
Oneſimus XLVII. 5.
Oneſiphorus LXXVI. 9.
ὀνόματα II. 52.
ὀνομάζω. ὠ(νό)μασεν Ἀμφικτύονας I. 9. ὠνομάσθη πεντηκόντορος 15. (ὠν)ομάσθησαν Ἕλληνες 11.
Onomacritus Athenienſis p. 284. l. 49. p. 285. l. 5. p. 308. l. 27.
Onufrii Faſti citantur p. 196. l. 44. p. 308. l. 27. Idem de Rep. Rom. p. 461. l. 39, &c.
ὀξὺς νόμος apud muſicos p. 401. l. 12.
Oxylus Elidem obtinet p. 360. l. 37. p. 386. l. 23.
Oxyntas Athenarum rex p. 300. l. 38. p. 446. l. 14.
operæ Italorum muſicæ p. 401. l. 44..
ὁπλιτῶν tribus p. 431. l. 10.
ὅπλον. στρατηγὸς ἐπὶ τῶν ὅπλων XXV. 4. XXX. 4. p. 515. l. 27. ἐπιστάτης τῶν ὅπλων l. 31.
ὁπλοφύλακος Ἡρακλεῖ XXX. 5. p. 190. l. 30. ὁπλοφύλαξ in Lexic. Vulg. non invenio. Herculis ſimulachrum agmini peditum præferri ſolitum apud Indos diſco ex Q. Curtio lib. 8. cap. 25. ubi Pori exercitum deſcribit.
ὁποῖοι III. 43. pro οἳ *qui*.
ὁπόσοι III. 80. *quicumque*.
Opſio (P.) Severo LXXVIII. 2. P. *Oppius* Gruter. DCCCCLXXXVII. 9. & *T. Oppius Severus* CCCLV. 1.
optimæ conjugi LXII. 3. LXVIII. 6. uxori LXXIV. 5. optimo homini LXV. 11. marito LXXVII. 5. conjugi LXXVIII. 8.
Opuntii ab Opunte p. 347. l. 24, 25.
ὅπως διδῶνται II. 106. *ut* ἵνα.
Oracula Sibyllina citantur p. 183. l. 37. Oracula Delphica intellectu difficilia p. 385. l. 17. p. 386. l. 6. quomodo dabantur p. 425. l. 18. Oraculi Delphici origo p. 424. l. 20.
Ὀρίσας I. 40. ὁρίσαντα 41. p. 127. l. 41. p. 136. l. 17. p. 210. l. 53. p. 211. l. 6, &c. p. 253. l. 44. p. 302. l. 40. p. 303. l. 1. p. 350. l. 22. p. 353. l. 9. p. 355. l. 12 p. 411. l. 25. p. 446. l. 4. p. 570. l. 30.
Oreſtes rex Macedoniæ p. 228. l. 15. p. 436. l. 30.
Oreſtheus filius Deucalionis p. 347. l. 17, 27.
ὄρθιος nomus muſicus p. 124. l. 14. p. 411. l. 11. *Arion carmen* Orthium *ſublatiſſimâ voce cantavit.* Aul. Gell. lib. 16. cap. 19. ex Herodoto; νόμον τὸν ὄρθιον lib. 1. p. 6. l. 23.
Orion, nomen aſtrologi p. 162. l. 41.
ὅρκος συντελεσθησόμενος II. 80.
ὅρκον συντελεσθέντα 41.
ὅρκον ὑπογεγραμμένον 41. ὅρκον ὀμόσαι 60, 69.
ὅρκοις τοῖς προγεγονόσι III. 9.
ὅρκον αὐτοὺς ὁρκισάντων II. 27. ὁρκίζοντες 81. ὁρκιοῦντας τὸ πλῆθος 79. cum duplici accuſativo, ſed altero perſonæ per quam juratur, ὁρκίζω σε τὸν Θεὸν Marc. v. 7. cum infinitivo, ὁρκισάντων ——— ἀντιλαμβάνεσθαι 48, 49. & cum articuli genitivo præcunte ὥρκισε τοὺς ἄρχοντας τοῦ ποιῆσαι Ezr. x. 5.
(ὁρ)κωμόσια [τὰ ἱερεῖα εἰς τὰ] II. 82. ὁρκωμόσιον Budæus (Comment. p. 121.) exponit *jusjurandum*, citátque locum ex Platonis Phœdro (quem leges Platon. pag. 241. l. 10.) H. Steph. Theſ. τὰ ὁρκωμόσια *ſacrificia, in quibus fiebant fœdera.* Habet etiam ἡ ὁρκωμοσία idem quod ὁρκωμόσιον, ſed ſinè auctore. Legitur autem Ezech. xvii. 18, 19. 3 Ezr. viii. 93. Hebr. vii. 20. 21.
ὅρους συμμαχικὸς p. 171. l. 22. βασιλικὸς p. 173. l. 9.
Orneus Erichthei filius, à quo Ornei p. 406. l. 43.
Ornytion Siſyphi filius p. 378. l. 11.
ὄρυιφι p. 602. l. 6. lege ὄρνιθοι.
Oromaſdes, boni auctor p. 428. l. 5.
Oropus. *Vide* Ὠρωπός.
ὄρος. ἀπὸ τοῦ ὄρους οἰκοῦντες I. 9.
Oroſius (Paulus) citatur p. 234. l. 42. p. 235. l. 47, &c.
ὄρφνος χρυσέους X. 17.
Orſilochi Argivi nomen pro Trochilo p. 119. l. 32.
Ortelii Theſaurus Geographicus citatur p. 120. l. 18.
Ortygia Archiæ filia, à quâ Ortygia inſula p. 389. l. 37.
Orpheus p. 300. l. 18. p. 304. l. 26. p. 340. l. 27. p. 404. l. 49. p. 405. l. 2. Orphei tetrachordos lyra p. 122. l. 5. cujus inventor dicitur Mercurius p. 128. l. 40.
Orphei Hymni citantur p. 343. l. 54.
Orchivio XCVIII. 3, 4. Orchiviæ 6. Apud Gruter. ſinè h. *Orcivi* DCCCCXLIX. 1. *Orciviæ* CCCCLIV. 6.
Orchomenus p. 377. l. 31. filius Minyæ p. 379. l. 12.
ὁσίων προσόδων II. 58. *profanorum redituum; publici ærarii.* Suid ὅσιον. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀρισταγόραν φησί· καὶ τὰ χρήματα τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια. Καὶ Ἰσοκράτης, τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις· τὰ δημόσια, ὅσια λέγοντες. Καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους [p. 463. l. 8.] σαφῶς διδάσκει. Hæc omnia leguntur apud Harpocrat. ubi Iſocratis Areopagit. citatur. In quâ tamen oratione verba ſupra-dicta fruſtra quæſivi.
Ὀσιρεῶς CLII. 3. p. 344. l. 5. p. 346. l. 33. p. 360. l. 4. p. 394. l. 35. Prideaux p. 343. l. 39. hunc *Oſirem* vocat. Neſcio, num erraverit typographus pro *Oſiridem.*
ὅσοι ἂν ὦσι &c. II. 45. ἡμερῶν ὅσων ἂν 32. πλοῖων ——— 57. ὅσα παρειλήφασι 38. ἀφεῖναι τ' ἄλλα, ὅσα εἰώθεσαν ——— 107. ὅσα ἐπετύχομεν X. 33. παῖδας, ὅσους (ἀγῶνας) ἠγωνίσαντο VII. 21. καθ' ὅσον ἐστὶ δυνατὸς II. 90. ἐνδεχόμενόν ἐστι 92. καθ' ὅσοι δύναιντο ex Plat. affert H. Stephan. Theſ. ἐφ' ὅσον καὶ ἴσασιν δύναντοι Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 112. l. 30.
oſſa requieſcunt LXXXII. 1. *oſſa quieſcant* Virg. Eclog. 10. v. 33. ſita CXV. 1. ſita ſunt CXXIII. 2.
oſtraciſmum Cliſthenes inſtituit p. 431. l. 22.
ὅταν τιθῶνται II. 47.
ὅτι, καθ' ὅτι ἐπίστευ II. 5. *Vide* κατά.
Otus. *Vide* Ὦτος.
ου diphthongus pro V conſonante: Φλαουΐου Οὐαλερίου CLXIII. 3. lege Dion. Halic. Antiq. lib. 1. p. 16. l. 22. Et pro U vocali. *Vide* Οὐλπ.
οὐ καταπλαγεὶς ——— οὐδὲ φοβηθεὶς II. 3, 4. οὐ σοφίας &c. XL. 6. οὐ γὰρ CLXXIX. 9. οὐκ ἔξεστι XIII. 11. οὐκ ——— οὔτε II. 66.
Οὐαλ. (*Valerii*) Μοιραγένει XXI. 4. Οὐαλερίῳ Αἰκινιανοῦ VIII. 11. *Vide etiam paulò antè.*
οὐδεμιᾷ μηχανῇ II. 64.
οὐδὲν πρὸς Διόνυσον Proverbium p. 426. l. 12.
οὐδὲν προσδεόμεθα II. 63. προσδεῖσθαι 72. p. 593. l. 11. οὔτε ἄλλην ἐπιλείψω οὐδεμίαν οὔτε ἰδιώτῃ οὐδένα II. 66. οὐκ ἔξεστι ——— θεῖναι οὐδένα XIII. 12. Repetita enim negatio, apud Græcos præcipuè, creſcit, Galat. v. 16. Marc. xiv. 25.
Ovidius citatur p. 121. l. 19. p. 130. l. 19, &c.
Οὐλπίαν, Οὐλπίῳ CLXX. 4, 6. Μάρκελλον Οὔλπιον Dion. Caſſ. lib. 72. p. 822. l. 33. Nomen Latinum eſt *Ulpius.*
Οὐρανὸς, ex Deucalionis progenitoribus antiquiſſimus p. 345. l. 1.
οὗτος. τὸ κυρίου τοῦτο XXVIII. 3. τούτῳ II. 94. ταύτης τῆς ἐπιστροφῆς XVIII. 7. CLXVII. 13. τοῦτο I. 58. τούτων τῶν χώρων CLXXIX. 10. τούτων III. 44. XV. 5. ταύταις III. 9. ταῦτα II. 28, 88, 97.
Owenus citatur p. 348. l. 22, 55.
Opheltes Archemorus p. 381. l. 5.
Officialis Actuarius, Δημόσιος p. 521. l. 24.

Π. litera

Π Ρ.

Π literæ figura p. 120. l. 12.
Π nota πεντάδος ſeu numeri quinarii ΧΗΗΗΔΠΙΙΙ I. 4. ΠΔ quinquies quatuor; quinquaginta 6. ΠΗ quinquies centum, quingenti 36.
P. (Publius) LXVI. 2. LXX. 2. LXXVIII. 2. LXXIX. 2. LXXX. 9. CV. 3, 4. (CVI. 1. p. 519. l. 30) CXIX. 1. CXXXV. 1.
P. P. (Publii duo, Sertor. Urſat. Not) LXXIX. 6.
P. L. (Publii libertus, Sertor. Urſat. Not.) CV. 3, 4.
P. (Pedes LIIII. quinquaginta quatuor) L. 3, (XXIIII. viginti quatuor) 4.
Πάγκαρπος. πολυκαρπιάτου. Vide παν.
πάγος. Vide Ἄρειος. πάγος p. 349. l. 14, 30.
Paganus; Pagani p. 347. l. 20. p. 349. l. 33.
Pæanes, hymni p. 400. l. 9. Pæaniſtæ p. 513. l. 1.
παῖς. τῶν ἐν ταύταις παίδων CLXXXII. 9. παισὶ CLIII. 5, 6. παῖδας p. 484. l. 38. p. 485. l. 1.
παιδίοις IX. 88. παιδίων 71.
παιδείας CLXXIX. 3. παιδεία, ἀγωγὴ, ἀσίλιμος διδαχὴ Heſych. παιδείας ἐπιθυμία Sapient. vi. 17.
παιδαγωγὸς p. 521. l. 31.
παιδοτριβοῦντος XXXVI. 5. παιδοτρίβαι p. 485. l. 21. p. 516. l. 26.
Pæderaſtia Athenienſium; Zenonis p. 483. l. 25, 50.
Pæderos LXX. 2. nomen proprium. De appellativo conſule Lexicogr. & Pauſan. Corinth. p. 103. l. ult.
Pæones p. 347. l. 25. ubi in Edit. Prideaux ſic legitur; ab Æthlio Elei, Pæones & Ætoli deducunt originem. Citatùrque Pauſanias in primo Eliacorum. At puto ſic diſtinctiùs legendum, ab Aëthlio (non Æthlio, aut Athlio, uti apud Prideaux p. 347. l. 25. p. 360. l. 23. & in meo Indice p. 606. l. 24, 50. ubi ſecutus eram Prideauxian. Editionem) Elei (aut ab Eleo Elei,) à Pæone Pæones, ab Ætolo Ætoli &c. Niſi ſic intelligatur, Eleos, Pæones & Ætolos ab Aëthlio originem duxiſſe, quia Aëthlius fuit pater Endymionis; Endymion pater Pæonis, Epei & Ætoli, & Eurycydes; Eurycyde mater Elei. Conſule p. 360. l. 23, &c. Et Pauſan. Eliac. 1. p. 287. l. 39, &c.
Παίτω CLXXIII. 2.
Παπτία, non Paſtea p. 330. l. 17. Comment. in Steph. Byzant. Παῖρος, legit fortè ἀκτία litteralis, ex Salmaſ.
Παλαιμαζονείαι II. 94. p. 178. l. 1.
Palæmon p. 377. l. 18.
παλαιστικὸς p. 469. l. 26.
Palæphatus citatur p. 121. l. 19.
Palamedes p. 306. l. 5.
πάλιν I. 54.
Palladio XCI. 2.
Palladium Teleſmanicè præparatum p. 459. l. 35.
Palladium concilium p. 351. l. 32.
Palladius citatur p. 463. l. 51.
Pallas tibiæ ſibilantis inventrix p. 401. l. 26.
Palmerii (Jacobi) Notæ p. 200. uſque ad p. 222. Palmerius culpatur p. 356. l. 32.
Pamphiles LXXI. 2.
Πάμφιλος XXX. 31.
Pamphos p. 207. l. 24. p. 304. l. 22. p. 404. l. 48. p. 405. l. 2.
Pamphylus Ægimii filius p. 384. l. 38.
Πάν. Πᾶνος νομοῦ I. 20. rectiùs, ni fallor, Πανὸς acutè. Panis ſacra p. 244. l. 56.
Pan deus Arcadiæ indigena p. 245. l. 3.
πανηγύρεως CLXXXIV. 1. πανηγυρεῖ 4. p. 568. l. 38, 43. πανάγιος vox in H. Steph. Theſ. ἀμαρτύρητος; Sed uſurpata in Sacris Græcorum p. 192. l. 19, & apud Eccleſiaſticos Scriptores. Conſule Suicer. Theſ. Eccleſ.
Πανα . . . . ἀγῶνα I. 11.
Παναθηναίοις τοῖς πρώτοις ἀγομένοις 18. p. 118. l. 3. p. 126. l. 33. p. 133. l. ult. p. 134. l. 11. p. 182. l. 2, 6. p. 203. l. 50. p. 205. l. 12. p. 215. l. ult. p. 238. l. 45. p. 241. l. 2. p. 298. l. 10. p. 300. l. 28. p. 366. l. 8. p. 395. l. 15, &c. p. 396. l. 17, &c. p. 444. l. 18.
πανασπαλαιαῖς Chiſh. Antiq. p. 105. l. 24.
Panbœotia Sacra p 412. l. 24.
Pandectarum Editiones correctæ p. 182. l. 32.
Πανδίονος βασιλεύοντος Ἀθηνῶν I. 23. Πανδίονος τοῦ Κέκροπος 30. Pandion primus p 134. l. 17. ſecundus l. 29. p. 245. l. 13. p. 247. l. 5. p. 301. l. 1, 12, 13, 14. p. 403. l. 44. p. 406. l. 38, 44. p. 408. l 27. p. 444. l. 47. p. 445. l. 17.
Pandionis tribus p 484. l. 8.
Πάνδοις II. 61, 85. Pandi aut Panda, oppidum Sogdianorum p. 172. l. 30. Πανδαι, ἔθνος Ἰνδικὸν Steph. Byzant. Πανδαίη χώρη Arrian. Indic. pag. 174. l. 15, 16. Edit. H. Steph. Vide Salmaſ. in Solin. p. 995. Vix autem credo illam Indiæ regionem eſſe locum, de quo hìc agit Marmor, ubi Apollo (per quem Magnetes jurant) fanum habuit.
Pandroſus p. 337. l. 4.
Pandora uxor Epimethei p. 345. l. 44.
Pandorus p. 406. l. 43.
Panellenium fanum; Panellenia certamina p. 181. l. 52. p. 182. l. 2.
Panionium p. 182. l. 17. p. 297. l. 32. p. 303. l. 38. Panioniæ feſta p. 412. l. 21. Πανιωνίοις p. 370. l. 40. p. 371. l. 5.
Πάνκαρπος CLIV. 10. pro Πάγκαρπος.
Pancirollus citatur p. 461. l. 59. p. 462. l. 59, &c.
πανηγυριάρχην IV. 10. CLXVI. 5. (pro πανηγυριάρχην) p. 469. l. 24.
Panopeus καλλίχορος p. 342. l. 23, 24.
Πανόρμω CLV. 28.
πανόγιον pro πανδόκιον p 600. l. 40.
Παντοπαιδο . . . CLIII. 12. Παντοπαιδοχίδου p. 584. l. 52.
Panyaſis poëta p. 341. l. 7. Πανύασις & Πανύασσις Pauſan. p. 558. l. 25. p. 623. l. 52.
Papa rex appellatus p. 184 l. 50.
Papinianus citatur p. 184. l. 27.
πάππος I. 64. ὁ τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς πατήρ Heſych. πάππος Prolog. Sirac.
παρὰ cum genitivo; ab. παρὰ τοῦ βασιλέως II. 17, 38. παρὰ τοῦ κυρίου X. 34. ex. τινὰς παρ' ἑκατέρων III. 54. cum dativo; apud. παρ' αὐτοῖς II. 49. παρ' ἡμῖν 9. παρ' ἑκατέροις III. 57. inter. παρ' ἀλλήλοις 12. cum accuſativo; juxta. παρὰ τὸν Παρνασσὸν I. 4. apud. παρ' ἀλλήλους III. 38.
παραβαίνω. ὅθεν παραβαίνομαι II. 64. παραβαίνων 72. εἴ τι τούτων παραβαίνοιμι Demoſth. in Timocr. p. 481. l. 42. παραβαίνων τὰς συνθήκας Id. contra Cteſiph. p. 339. l. 30. παραβαίνετε τὴν ἐντολὴν Matth. xv. 6.
παραγενομένοις III. 43. p. 557. l. 2.
παραδέξεσθαι ἀρχοντα II. 56. φυλακὴν παραδέξασθαι 96. παραδέξασθαι 99.
παραδίδωμι. τὰς κλεῖδας τῆς ἄρχοντι παραδοῦναι II. 96. παραδιδόναι 98. παραδότωσαν (γεγραμ.) τῷ γραμματοφύλακι 51. τοῦτο παρέδομεν ἱεροπροῖς CLV. 22.
παράδοξα p. 510. l. 12, ult.
παρακαλεύουσιν αὐτοὺς δίχασι II. 26. παρακαλεῖν τοὺς Ἀμφικτύονας 15. παρεκάλεσαν αὐτοὺς αἱρεῖσθαι 95. παρεκάλεσε (hortatus eſt) στρατιώτας καρτερεῖν Herodian. lib. 6. pag. 142. lin. 40. παρακαλέσεις II. 18. ἐς ὃ ἄν τις αὐτὸν παρακαλῇ περὶ Δήλου CLVI. 8, 9. p. 566. l. 14. Forſan legerem ἐς ὃ ἄν τις αὐτὸν παρακαλῇ περὶ Δήλου.
παρακειμένων τῇ χώρᾳ II. 103.
παρακολουθοῦσι (cum accuſativo) τὰ ἐψηφισμένα p. 602. l. 58.
παραλαβεῖν τὸ χωρίον II. 93. τοῦτο παραληφθέντος 94. ὃ παρειλήφασι παρὰ τοῦ βασιλέως 63. ὅσα παρειλήφασι 38. παραλαβεῖν Corcyr. Inſcr. p. 418. l. 1. vox mirè formata, quaſi à παραλαβεύω.
Πάραλοι tribus p. 333. l. 38.
Παρ. . . ποδὶ I. 17. Παρωνάδι p. 118. l. 48, 50. Παραλιάδι, Παρωνάδι p. 204. l. 49, 51. p. 393. l. 40. p. 571. l. 47.
Πάραλοι Athenienſium factio p. 430. l 44.
Paralipomenon liber citatur p. 170. l. 21. Vide Chronic.
παρατίθεσθαι p. 601. l. 39. lege παραστῆσαι.
Παρθένος IX. 51. Παρθένου 16.

παραπεfχάνοντες III. 38. *ſupervenientes* Priceus *præſentes* Chiſhul. p. 528. l. 51. παρατυχὼν, παρὼν Heſych. πρὸς τοὺς παρατυγχάνοντας *obvios, occurrentes* Act. xvii. 17.

παραχωρέω. παρακεχωρημένη CLXVII. 3. *conceſſi*. παραχωρεῖσθαι dicitur id, quo quis alii cedit H. Steph. Theſ. ſine exemplo.
 παραχώρησιν p. 594. l. 19. *ceſſionem*. Hæc vox apud H. Steph. Theſ ἀπαραχώρητος.

πάρειμι. παρόντων CLXXX. 6. παρούσης βουλῆς CLV. 5, 10.

παρενθέσεις p 421. l. 28.

parentes LI. 2. LIII. 5.

παρεπιδημοῦντες ἐν Δήλῳ CLXXXI. 4. παρεπίδημος, πάροικος Heſych. Geneſ. xxiii. 4. Pſalm. xxxix. 12. Hebr. xi. 13.

παρέδρευσιν ἐδαμιῶ (non ἐδημίω) p. 531. l. 4. Gruter. CCXVI. col. 2. lin. 15. Corcyr. Inſcript. in Montfauc. Diar. Italic. p. 418. l. 28. παρέδρευσις hìc idem ſignificat, quod μηχ . . II. 64, 73.

παρέχεσθαι [τοκισ] III. 29. χρείας παρέχετ CLVI. 6. παρεχόμενος CLVIII 8. χρείας παρέχετ Demoſth. pro Coron. p. 324 l. 44.
 παρέσχημι. παρέσχωσι III. 31. Forſan legerem παρέχωσι, à παρέχω verbo poetico (Dores ſolent multa à poetis mutuari,) unde παρεσχέμεν Homer. Ἰλ. 1. v. 634. παρέσχον interpretatur παρέχοιο Euſtath. in Homer. p. 465. l. 41. παρέχω *præbeo, dono* H. Steph. Theſ.

Partheniæ p. 388. l. 36.

Παρθένιος (M. Σεπτίμιος Σευῆρος) CLXI. 6. Παρθικοῦ Τραιανοῦ CLXII. 2.
 Parthica Trajanalia p. 525 l. 3. p. 181. l. 23.

παρθένοι, fœminæ Dianæ ſacerdotes p. 458. l. 6.

Parion urbs Propontidis p. 331. l. 11.

Parcæ quem rapuere CXXXVII. 7.

Παρμενίσκος II. 33.

Παρνασσὸν I. 4. p. 338. l. 28, 36. p. 340. l. 36. p. 342. l. 17.
 Parnaſſus in Bactriâ, qui & Parpamiſſus p. 339. l. 5, 9.

Πάρος. Πάρῳ I 2. Parus inſula p. 117. l. 20. p. 330. l. 1. Parium marmor p. 330. l. 33. p. 331. l. 8. Parius hujus Chronici auctor p. 117. l 25. p. 295. l. 22. Parus habuit archontes annuos p. 117. l. 20. Parus alia inſula Liburnica p. 331. l. 12.
 Parus Parrhaſii filius p. 330. l. 22.

Participium aliquando in nominativo abſolutè ponitur p. 557. l. 40.
 Participii genitivus pluralis uſurpatur pro plurali tertiâ Imperativi perſona; quod Grammatici Atticæ Dialecti proprium eſſe docent; reliquis tamen etiam Dialectis commune; uti Doricæ. παρεχόντων III. 29. ἀποδιδόντων 31, 43, 80. p. 600. l. 1. ἐργωνούντων III. 38. p. 600. l. 25. ἀναγινωσκόντων III. 39. προπαραγγελλόντων 41. λαγχανόντων 55. λαμβανόντων 56. καθισταμένων 61. καθιστάντων 67. ἀπαγγελλόντων 69. τελούντων 76. αἱρούντων p. 599. l 47. ἀναγραψάντων p. 603. l. 23. αἰτούντων l. 24. Eſt autem aliquid peculiare in Corcyreâ Inſcriptione (apud Montfauc. Diar. Italic. cap. 28.) ubi legitur -ντω pro -ντων. ἐγδανειζόντω p. 415. l. 4. παραδόντω l. 21. p. 416. l. 10. p. 417. l. 24. p. 419. l. 21. ποιούντω p. 416. l. 2. p. 417. l. 2. ἀποδιδόντω p. 416 l. 8, 11, 18. ἀποκαλεόντω l. 27. ἐόντω (à verbo εἰμὶ) p. 420. l. 3. uti etiam legendum puto p. 414. l. 6. non ἔοντο. Sic χρηματιζόντω non χρηματιζόντο p. 415. l. 24. & δόντω, non δόντο p. 419. l. 12. [παραδιδόντο p. 416. l. 17. forſan non culpâ caret; & videtur habere ſignificationem Potentialis modi, nam copulatur verbo præcedenti πράξοντι] Ab illâ Doricâ terminatione, in -ντω (niſi fallor,) ſuam in -to, *amanto, legunto* &c. Latini planè derivant; quorum linguam à Græcâ Doricâ manâſſe nemini non compertum eſt.

Participii Dativi Singularis terminatio -ντι Doricis verbis commodat tertiam pluralem pro -σι. μέλλοντι (μέλλοντι p. 577. l. penult.) III. 42. ἔοντι 14. ἀναγνόντι, παραγγέλλοντι 43. ἐπιόντι 68. τάσσοντι 80. πειρῶντι 70. μέλλοντι p. 599. l. 44. ἐξορίζοντι l. 46. παραγγέλλοντι l. 47. ἀνατιθέντι p. 600. l. 1. Et in Corcyr. Inſcript. ἐκδανειζόντι p. 412. l. 25. παραλαβόντι p. 416. l. 10. p. 418. l. 18. παραδόντι p. 416. l. 20. p. 418. l. 8. πράξοντι p. 417. l. 21. Hinc etiam videntur Latini, abjectâ ι finali, traxiſſe ſuam pluralem tertiam, *legunt* &c.

πάντες προθυμίας II. 38, 66. πάντας (θεοὺς) 61, 70. πᾶν ἔγκλημα 43. παντὸς χρόνου 16. τα πάντα 4, 17. παντὶ καιρῷ 66. πάντων 53. πάντας πολίτας 75. ἀγῶνας VII. 9. πάντας λειτουργίας CLXXI. 7. τοῖς ἰδίοις πᾶσιν XXI. 3. forſan legerem πάσαις; Sed lectionem receptam nolo ſollicitare.

πανδήμου νόσου XXXIX. 2.

Paſchalius (Carolus) citatur p. 165. l. 29.

Patentes, tabulæ publicæ p. 195. l. 21.

Πατουμιανοῦ XXV. 3. Πατουμιανὸν 2, 4.

πατὴρ XL. 6. πατρὶ XIV. 5. CLXXVII. 2. τοῦ ὑπὲρ τῶ πατρὸς XVIII. 5. πατρὸς II. 9. πατέρα 8. XXV. 2. ὡς φύσει πατέρα VII. 27. πατέρων ἁγίων CLXXXIV. 3. p. 568. l. 42.
 πατρῴοις θεοῖς CLI. 4.
 πατρῷος CLXXXII. 13. τὸ πρὸς τ̄ πατρίδα φίλτρον CLXXIX. 7.
 πατρῷος Apollo p. 337. l. 14.
 πατρῴων IX. 62.

pater XLVIII. 4. piiſſimus XLVI. 4. LII. 5. patri LIV. 4. divi patris mei CLXXX. 10.

Paterculus (Velleius) citatur p 386. l. 49. p. 387. l. 50, 57, &c.

Paterni CIV. 2. Nomen eſt proprium. *Paterno* Gruter. DCCCCL. 2.

Patizithes magus p. 427. l. 39.

patior. ſumma ſenectutis præmia paſſa cremor CXXXVI. 9.

Patræ urbs p. 299 l. 34. Patrenſes liberi facti p. 520. l. 45. Patrenſe ſaxum in Angliam allatum l. ult.

Patriarcharum antediluvianorum & poſtdiluvianorum anni p. 104. l. 26. p. 105, 106.

Patricius (Franciſcus) citatur p. 428. l. 15.

Patroclus Menœtio natus p. 373. l. 18.

patronus LXXXVI. 4. patronæ benemerenti XC. 3.
 patronorum nomina clientibus data p. 516. l. 49.

patroni reorum in Areopago p. 352. l. 33.

Paulus (Divus) coram Areopagitis p. 351. l. 13. Ejus Epiſtolæ citantur p. 462. l. 1, 56, &c.

Paulus Ægineta citatur p. 512. l. 25.

Paulus Diaconus citatur p. 333. l. 46, 47.

Pauſanias rex Macedonum p. 436. l. 32. p. 228. l. 16.

Pauſanias Lacedæmonius p. 277. l. 14.

Pauſanias ſcriptor citatur p. 117. l. 45. p. 121. l. 16. p. 127. l. 9, &c. quando floruit p. 362. l. 35.

Paphii Veneris cultores p. 489. l. 9.

Pachymeres (Georgius) citatur p. 348. l. (not.) 8.

Pearſon. Vindiciæ Ignatianæ citantur p. 536. l. 23.

Pedanius XCIV. 1. Pedania 2.

Pedias Cranai uxor p. 356. l. 15.

Pedimus XLIII. 1.

Πέδιοι (Λύκιος ϗ Γάϊος) XXVI. 5. p. 478. l. 37. p. 479. l. 1.
 Q. Pedius Cæſaris legatus p. 503. l. 24.
 Pedius ſophiſta p. 581. l. 17.

πεζοὶ II. 35. πεζῶν 46. πεζοὺς 36, 44. πεζοὺς στρατιώτας 92.

pejerantium pœnæ p. 173. l. 41. diræ ſeu imprecationes in perjuros p. 175. l. 36. p. 176. l. 4.

πεῖρα, Πυθικοῦ νόμου αὐλητικοῦ μέρος p. 401. l. 45.

πειραθῇ δύνασθαι CLXXXIV. 1. p. 568. l. 37. *conatus fuerit*. ἐπειρᾶτο θαυμάζειν Herodian. lib. 6. p. 131. l. ult.

Peireſcius pleraque Græcorum monumenta detexit p. 316. l. 18.

Peiræeus portus p. 287. l. 31. p. 288. l. 14.

Peirithous p. 376. l. 20.

Πεισαίων (pro Πισαίων) ἀλυτάρχου VIII. 16. Stephan. Byzant. in Πίσα. non habet gentile Πισαῖος, ſed tantùm Πισάτης, & Πισαΐδης. Sed Πισαῖοι legitur apud Polyb Fragm. p. 985. l. 17. Pauſan. Eliac. 2. p. 384. l. ult.

Ποσιδάνιυ XI. 13. Ποσειδάνιυ 14, 16. Ποσειδεωνος IX. 32. p. 559. l. 7. Ex his tribus lectionibus ſanior mihi videtur Ποσειδάνιυ.

Πεισίστρατος Ἀθηνῶν ἐτυράννευσεν I. 56. p. 139. l. ult. p. 260. l. 53. p. 261. l. 12. p. 284. l. 38. p. 285. l. 1. p. 286. l. 43. p. 357. l. 13. p. 423. l. 45. p. 448. l. 45. p. 452. l. 28.
Πεισιστράτου (Ἵππα)ρχος (υἱὸς) ἀπέκτε(ινε) I. 60. Πεισιστρατίδαις Ibid p. 215. l. 28, &c. p. 260. l. antep. p. 263. l. 3. p. 308. l. 26. p. 428. l. 26. p. 429. l. 19, &c. p. 141. l. 14. Piſiſtrati in Homeri opera ſtudium p. 305. l. 30.
Pelaſgi vocati Πελαργοὶ p. 368. l. 14. Pelaſgus; Pelaſgia; Pelaſgi p. 366. l. 42. p. 367, 368, 369. p. 334. l. 13. Pelaſgicus murus p. 368. l. 25. p. 429. l. 12.
πελειάδες, fœminæ vaticinatrices p. 368. l. 41.
Peleus Æaci filius p. 372. l. 20. p. 373. l. 1.
Pelias frater Nelei p. 374. l. 20. p. 381. l. 1.
Pelops, Atreus, Hercules, quando claruerunt p. 250. l. 28.
Peloponneſi incolæ p. 382. l. 15, 16.
Peloponneſiorum ἀνθρωποθυσία p. 407. l. 32. Peloponneſiacum bellum p. 266. l. 30. p. 273. l. 4. p. 389. l. 31.
Pentheus diſcerptus p. 243. l. 46. p. 244. l. 52. p. 339. l. 1.
Penthilus Oreſtis filius p. 386. l. 28.
πένθος σύντονον XL. 6.
πέντε ἡμέρας II. 32.
πεντήκοντα ταύρους III. 72. μυριάδας ἑκατὸν πεντήκοντα X. 40.
πεντακόσια ἀργυρίου δραχμὰς δισχίλια CLXVII. 13.
πεντακοσίων βουλῇ p. 470. l. 20.
πεντηκόντορος (ναῦς) I. 15. p. 118. l. 25. p. 393. l. 44. p. 394. l. 1. p. 444. l. 29. p. 576. l. 51. Dicitur & per ο πεντηκοντόρος H. Steph. Theſ. 3 Tom. p. 216.
Pentaeterica majora & minora p. 182. l. 6, 11, 20.
Pentapolis p. 385. l. 42.
peragendum cur . . . LI 8. *forſan* curavit.
Πέργαμος VII. 10. Pergamus Pergami conditor p. 373. l. 5.
Περγαμηνοὶ VII. 2, 24. IX. 48.
Π(ερ)δίκκας υἱὸς [Ἀλεξάνδρου] Μακεδόνων ἐβασίλευσε I. 73. Περδίκκου τελευτήσαντος 76. p. 146. l. 42. p. 147. l. 20. p. 228. l. 1. p. 277. l. 27. p. 278. l. 18. p. 436. l. 19. p. 450. l. 9, 20.
περὶ cum genitivo; *de*. περὶ ὧν γεγράφασιν II. 100. cum accuſativo; *circa*. περὶ τὸ ἱερὸν οἰκοῦντας I. 9. ἀσεβείας τῆς περὶ (*circa*, vel *erga*) τὸ ἱερὸν XXIV. 5. *juxta*. περὶ Σαλαμῖνα I. 67. περὶ τὸ Αἴτνιον 69. περὶ πάντα (*in omnibus*) αὐτῶν VII. περὶ — περὶ (cum nomine proprio) Φιλόμβροτον p. 603. l. 31. ac etiam ἀμφὶ l. 38.
Petiandri obitus p. 390. l. 3.
περίβασιν p. 602. l. 9. περίβασις non in Vulg. Lex.
Περαιῶν IX. 58. XVII. 2.
περιεῖδον ἀπολλύμενα πολλὰ τῶν ὑπαρχόντων II. 90. *circumſpexerit* ſic Selden. Sed περιεῖδον, *neglige*, περιορῶ H. Steph. Theſ. περιιδεῖν *negligere* Herodian. lib. 2. pag. 44. lin. 4. Et, ni fallor, hæc ſignificatio admitti commodè ſatis poterit, ſi hic locus conferatur cum lin. 4. hujus marmoris, οὐδὲ φροντίσας τῆς τῶν ὑπαρχόντων ἀπωλείας.
περίειμι *circumeo*. περιιόντων p. 599. l. 45.
Perieres Æoli filius p. 373. l. 39.
περιΐστημι. κινδύνων περιστάντων τὴν πόλιν II. 2. *Vide* κινδυνεύω.
Pericles p. 421. l. 2. p. 431. l. 28. Χολαργεὺς p. 484. l. 5. diſcipulus Anaxagoræ p. 276. l. 49. mortuus p. 284. l. 11. p. 289. l. 38.
Περινθίων ναυκόρων δῆμος CLXI. 10. p. 522. l. 14. Περίνθιος IX. 65. Περινθίοις 80.
Πέρινθος, πόλις Θρᾴκης &c. Steph. Byzant.
περιστερεῶνα p. 601. l. 44. lege περιστερεῶνα. περιστερεών, *Vide* H. Steph. Theſ. Ind.
Periphas rex Atticæ p. 335. l. 42.
Permeſſus, Termeſſus p. 339. l. 33.
permitto tibi reſcribere CLXXX. 11.
Περπερήνιος IX. 66. Περπερηνίοις 68. Περπερήνα oppidum apud Strab. p. 607. l. 2. cujus nulla mentio in Steph. Byzant.
Πέρσας (πρός τινας) μάχη ἐν Μαραθῶνι I. 62. περὶ Σαλαμῖνα 67.
Περσίας βασιλείας XXIX. 3. p. 190. l. 22. p. 357. l. 31.
Perſeus Danaes filius, à quibus educatus p. 375. l. 13.
Perſius poëta citatur p. 339. l. 29. p. 342. l. 52, &c. Comment. in eund. p. 520. l. 14.
Περσίνακα CLXI. 4.
Peſſinuntii gloriantur ſe habere ἄγαλμα διοπετὲς p. 577. l. 7.
peſtis Athenis, Solonis temporibus p. 430. l. 28.
Petavius (Dionyſius) laudatur, & citatur p. 114. l. 4. p. 126. l. 18. p. 131. l. 33. p. 113. l. 7. p. 116. l. 1, 11, 12, &c. p. 415. l. 27. p. 493. l. 47. p. 569. l. 2.
Peteus pater Meneſthei p. 410. l. 46.
Petilia condita p. 376. l. 13.
Petitus (Sam.) citatur p. 482. l. 47. p. 520. l. 15, &c. ſtupidiſſimè hallucinatur p. 431. l. 20.
Petoſiris p. 160. l. 49. p. 163. l. 2.
Petreius Pompeii legatus p. 503. l. 24.
Pettæus (Guilielmus) laudatur p. 102. l. 6. p. 197. l. 25. p. 310. l. 10. p. 316. l. 17.
Peucetius Lycaonis filius p. 334. l. 7.
πηγὴ μαντικὴ p. 341. l. 16.
Piaſus Lycaonis filius aut nepos p. 367. l. 9.
Pielus; Pieli poſteri p. 373. l. 12.
Pierus, Pieres, Pieria p. 340. l. 11, &c. p. 375, l. 12, &c.
pithœgia feſta p. 167. l. 34.
Pictor. *Vide* Fabius.
Pilatus Judææ præſes p. 496. l. 50.
Pimplia p. 340. l. 17. Horat. Carm. 1. Od. 26. v. 9.
Pindarus citatur p. 121. l. 16. p. 180. l. 40, &c. quando vixit p. 270. l. 27. p. 271. l. 11. Ejus Textus emendatus p. 260. l. 42. Pindaricum Lexicon Æm. Porti p. 589. l. 16.
Pindus mons p. 338. l 45.
pinea corona p. 409. l. 45.
πίπτω. ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ὁ λίθος ἔπεσε I. 72. *Vide* οὐ. & Αἰγὸς ποτ.
πιστοῖς (*filiis* γονεῦσι ϗ) XXIV. 6.
Pius (Adrianus, Antoninus, Auguſtus) CLXXX. 9.
Pio (Cornelio) XLVII. 2.
pius & ſanctus L. 6. piiſſim. ſorori LXXXI. 3. piiſſimæ matri LVII. 4. LXXIV. 8. LXXV. 13. piiſſimo filio XLVI. 6. pient. matri LXXVI. 10. pientiſſima conjux CXI. 6. pientiſſimæ filiæ XLIX. 4. conjugi LXVIII. 7. pientiſſimo LXXIX. 4. filio LII. 7. Voſſius (p. 303. de Vitiis Serm.) obſervat *piiſſimus* damnari à Tullio, quamvìs veteres anno urbis conditæ CCLV. ſic locutos fuiſſe lapides probent. *Vide* etiam Voſſ. Art. Gramm. lib. 4. cap. 27.
piiſſimus & *pientiſſimus* voces frequentiſſimæ in Gruteri Inſcriptionibus
pietate redimi CXXXVI. 4. *non te reſtituet pietas* Horat. Carm 4. Od. 7. v. 24.
Platæis pugna p. 143. l. 50. p. 272. l. 24. p. 273. l. 16. p. 274. l. 1. p. 449. l. 43.
Plato philoſophus citatur p. 109. l. 35. p. 164. l. 14, &c. agit pro Socrate p. 354. l. 53. ad Euclidem Megarenſem venit, metuens tyrannidem p. 284. l. 11. Platonis teſtamentum p. 518. l. 39.
Pleiades p. 345. l. 40.
Plato comicus p. 421. l. 8.
Platonius citatur p. 420. l. 55. p. 421. l. 51, &c.
Plautus p. 422. l. 1, 2. citatur p. 521. l. 33. p. 573. l. 4, &c.
Pleuron urbs à Pleurone p. 360. l. 34.
πλέω. ἐπλεύσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα I. 15. ἐγ Μιτυλήνης εἰς Σικελίαν 51. πλεύσας πλοῦς CLXIV. 3. Scribendum eſt πλόας à πλόος πλοῦς Act. c. xxvi. 9.
πλῆθος *plebs*. ὑπὸ τοῦ πλήθους II. 10. τὸ πλῆθος 82. τὸ πλῆθος πᾶσαν ἐν Σμύρνῃ &c. 79. ἀναθεῖναι τοῖς πλήθεσι 88. ſic πλῆθος in Iſtroniorum Decreto p. 112. l. 14. Antiq. Aſiat. Chiſhul. ſic apud Herodian. lib. 1. p. 20. l. 3, &c. Act. xix. 9. & xxiii. 7.
πλὴν ἐμοῦ XIII. 7. Eſai. xlvi. 9.
πλησίβρεθρος ὑδάτων ἱεροῦ XLIII.
Plinii Hiſtoria citatur p. 110. l. 40. p. 118. l. 33. p. 130. l. 31, &c. ejus duplex error p. 501. l. 5.

Plinii Epiſtolæ citantur p. 457. l. 10, 50. p. 567. l. 38, &c.
Panegyricus p. 497. l. 20. p. 499. l. 51, &c.
Plutarchus Chæroneæ civis p. 380. l. 47. citatur p. 117. l. 8. p. 127. l. 5, 8. p. 172. l. 16, &c.
Πλυνίαρχω IX. 62.
plynteria feſta p. 336 l. 38.
πυδαμικῷ ᾠδῷ XXVIII. 8. p. 565. l. 21. In Reineſ. Syntagm. p. 898. V. legitur ἱατρος χειρουργὸς ἢ ποδιατρικός.
Podalirius, Æſculapii filius p. 373. l. 45.
ΠΟΔΟΝΑΛΕΙΑ mendoſè pro ΡΟΔΟΝΑΛΕΙΑ p. 183. l. 3.
Pothinus LXXV. 7. Pothini 11.
ποιήσας ἱερὸν X. 6. χαλκᾶς τὰς θύρας 13. ἐποιήσε νόμισμα I 46. μιμεῖσθαι ἐκ τ͂ ἰδ ... XII. 9. ... αὐτοῦ XXI. 2. ποιήσομαι αὐτοὺς πολίτας II. 74. ποιήσασθαι ... III. 58. ποιησαμένη 70. πεποιηκότων ταῦτα II. 97. πεποιηκὼς τ͂ φυλακὴν δι' αὐτῶ 94. φιλοτιμίαν, ἣν ἐπεποιήκει 8. (ubi nota activam ſignificationem pluſquamperfecti paſſivi.) πεποιηκὼς δῆλα φανερὰ, manifeſtum facere CLXXX 4.
ποίησιν ἐξέθηκε I. 26. ποιήσεις 28.
poematum tituli à rebus, de quibus agebant, ſumpti p. 207. l. 17.
ποιητὴς Ἡσίοδ͵ I. 44. Ὅμηρ͵ 45. Θέσπις 58. Αἰσχύλ͵ 63, 65, 74. Σιμωνίδης 73. ὁ Σιμωνίδου παππ͵ ἦ ποιητὴ 64. Στησίχορ͵ 65. Εὐριπίδης 65, 77. Ἐπίχαρμ͵ 71. Σοφοκλῆς 78.
poëtæ, cantores & ἀοιδοὶ p. 125. l. 8. modos & carmina componebant l. 7.
Poet. Veter. fragm. citantur p. 511. l. 46.
Poëticâ Dialecto crebrò utuntur Dores; πολέμω p. 601. l. 13. ἁρμάτεσσι (pro ἅρμασι) Corcyr. Inſcr. p. 415. l. 9
pœnæ nomine LXXIX. 13. p. 196. l. 50.
Pocockius laudatur, & citatur p. 344. l. 32. p. 428. l. 17. p. 459. l. 47. Pocockiana bibliotheca p. 501. l. 42. nomenclatura l. 56.
Πολεμαιανῶ XII. 3.
πόλεμον II. 42.
πολεμίων III. 53. Eſther. ix. 16.
πολέμαρχ͵ p. 332. l. 20. p. 155. 17.
Πολέμων͵ (Ἀντωνίου) X. 35. Polemon Sophiſta p. 186. l. 8. p. 157. l. 6, 13. p. 511. l. 4. p. 513. l. 4. p. 523. l. 18.
Polemon apud Harpocrat. citatur p. 298. l. 47.
Πολιεὺς͵ Ἀθηναίας III. 78, 79. p. 456. l. 30. p. 530. l. 63. Ejus fanum p. 510. l. 4. Chiſh. Antiq. Aſiat. p 113. l. 9. Vide Πολιεὺς apud H. Steph. Theſ. tom. 3. p. 473. D. & tom. 1. p. 1651 F.
πόλις Σμυρναίων V. 6. VI. 8. CLXVI. 6. Ἀσωποδώρου CLXIII. 5. CLXIV. 5. Μεγάλη. Vide μεγάλη. πόλεως IV. 12. ἡ πολιὰς ... II. 32. νόμους 39. ταμίαι XXV. 7. πόλει II. 63. III. 45, 46, 72, 73. CLVI. 7. πόλιν II. 2, 7. III. 57. πόλιν ἡ II. 46. πόλεων III. 52. ... τὰς πόλεις 60, 66, 74. τὰς πόλεις II. 11. Ἀθηναῖοι τὰς δώδεκα πόλεις I. 35.
πολίτης ὑμῶν CLXXIX. 2. πολῖται III. 20, 39. πολιτῶν CLVI. 8. πολίτας II. 44, 75. πολί ας 99. πολίτας αὐτοὺς ποιήσομαι 75. πολιτῶν ποιεῖν H. Stephan. Theſ. ex Iſocr. Panath.
πολιτείαν ἔδωκαν τοῖς &c. II. 35, 44, 104, 105.
πολιτείαν κ͵ τ͂ δημοκρατίαν I. 35. id eſt, πολιτείαν δημοκρατικήν, quod alicubi (ſi bene memini) legitur apud Platonem.
πολιτεύομαι. κ͵ τοὺς νόμους πολιτεύομαι II. 64. πολιτευόμενοι 39. νόμους, καθ' οὓς πολιτεύονται Xenoph. p. 461. l. 10. (Edit. 1625.) Et cum dativo, τοῖς νόμοις πολιτεύεσθαι 2 Maccah. vi. 1.
πολίτευμα. καθιζηχνεάζομένους εἰς τὸ πολίτευμα II. 60, 72. (πολίτευμα Philip. iii. 20. 2 Maccab. xii. 7.) idem, quod πολιτογραφηθέντες 54. πολιτογραφεῖν Polluc. lib. 3. cap. 4. ἐπολιτογραφήθη ἐν Μ... H. Steph. Theſ. ex Laert. Lege Bud. Comment. p. 843. Aliam & prorſus diverſam hujus verbi ſignificationem affert Heſych. πολιτογραφεῖν, πολιτικὰ γράφειν.
pollicetur ſæpius futurum poſtulat p. 565. l. 4.
Pollio (Aſinius) Trallianus p. 232. l. 37.
Pollux (Julius) citatur p. 121. l. 12. p. 122. l. 19. p. 130. l. 27, &c. caſtigatur p. 213. l. 41.
Polyænus citatur p. 214. l. 34. p. 332. l. 43, &c.
Polyanax Meli inſulæ rex p 252. l. 14.
Polybius citatur p. 153. l. 32. p. 172. l. 46. p. 154. l. 45, &c. memoriâ lapſus p. 220. l. 3.
Polybus rex Sicyoniorum p. 381. l. 35.
Πολύβιο͵ CLV. 16.
πολυδαπάνως CLXX. 13. non reperitur in Vulg. Lexicogr. hoc adverbium; ſed πολυδάπανο͵ adjectivum, at ſinè auctore.
Polydectes Magnetis filius p 375. l. 12.
Polydorus Cadmi filius ſerò genitus p. 243. l. 48.
Πολυειδ͵ poeta dithyrambicus p. 279. l. 25.
Πολυκαρπία p. 594. l. 20.
Polycarpi martyris ſepulchrum p 532. l. 6. Ejus Martyrii Acta apud Euſeb. citantur p. 173. l. 40. p. 174. l. 11. p. 185. l. 11.
πολυκέφαλ͵ νόμ͵ p. 400. l. 9. p. 401. l. 15.
Πολυκλείτω XXVII. 4. p. 565. l. 9.
πολύκλειτ͵ p. 343. l. 23.
Polycrates p. 357. l. 20.
Polynices Oedipodis filius p. 381. l. 37.
Polyxenus Agaſthenis filius p. 360. l. 42.
Πολύξεν͵ CLV. 31.
Polypœtes Pirithoi filius p. 376. 20.
Polyrrhenii, populi Cretenſes p. 594. l. 35, 53.
πολὺς. πολλὰ τ͂ ὑπαρχόντων II. 90. bonam partem poſſeſſionum. Hujuſmodi ſyntaxeos exempla profert H. Steph. Theſ. in πολύς. πολλῶν κ͵ μεγάλων κινδύνων II 2. πολλοὺς κινδύνους 90.
Polyphontes p. 387. l. 34.
Polychares p. 355. l. 14.
polychorda inſtrumenta p. 402. l. 8.
Πομπικαὶ ποιήσεις p. 475. l. 3.
Pompeius (Trogus) citatur p. 590. l. 41.
Πομπήι͵ (Λούκι͵) κ. g. Γ. Κλ. Πομπηίω VIII. 7.
Pompeius (L.) CXVI. 1.
Πομπηία Κλαυδία &c. IV. 14. p. 456. l. 36.
Πομπώνιον Κορνήλιον &c. VI. 9.
Pomponio Modeſto CXII. 3.
ponderum & menſurarum inventor p. 128. l. 20. p. 306. l. 5. p. 414. l. 15.
pono. poſuit memoriam conjunx Marciano CXL. 6. Sylvano ſacrum Claudius &c. XLIV. 3.
Pontacus (Arnoldus) epiſcopus Vazatenſis; & ejus editio Euſebiani Chronici p. 224. l. 12. p. 225. l. 36. p. 235. l. 7. p. 236. l. 14, &c. hallucinatur p. 226. l. 7. à Græcis recedit p. 241. l. 46. 50. p. 242. l. 6.
Pontiæ LXIV. 2. LXXII. 1.
Pontius LV. 2.
pontificum ark. LXXIX. 12. ponteficum arce XCIII. 6. ſic etiam per e ſcribitur, ponteficum apud Gruter. DCCCXXXV. 8.
pontificis ſummi dignitas; nomen annis affixum p. 164. l. 5. p. 65. l. 13. p. 555. l. 4.
Ποπλ͵ (Π. Αἰλ. Σεπτίμι͵) VII. 1.
Ποπλί- IX. 76. Hoc nomen proprium occurrit Act. xxviii 8. in quo π Græcum pro b Latino. Publius. Enallage hæc eſt frequentiſſima; uti & b Latinum pro π Græco, ἀπ ab.
πόρνη III. 29. p 198. l. 36. p. 528. l. 58. πορνεῖα, τὰ ... χαίρειν Suid. πορνεῖα etiam τὰ ὀχήματα Polluc lib. 3. cap. 14. πορνεῖα Geneſ. xlv. 18. ubi exemplaria aliquot πορεῖα.
Porinus architectus p. 357. l. 16.
Πο ... XXX. 8.
porticum XI III. 3. porticus regia p 332. l. 31.
portorium, ... vectigal p. 178. l. 19.
Portu (Æmil.) citatur p. 557. l. 45, &c.
Πορφυρ... X. 42. Porphyreticum marmor. p. 565. l. 22
Porphyrion rex Atticæ p. 334. l. 1. p. 335. l. 43.
Porphyrius citatur p. 117. l. 10. p. 126. l 29, &c.
Ποσειδῶν͵. Ποσειδῶνι l. 5. Ποσειδῶνι p. 601. l. 2. Ποσειδῶν ... Ποσειδ.
Poſidonius Olpiopolita Atticarum hiſtoriarum ſcriptor p. 233. l. 1
Poſidonius Stoicus citatur p. 455. l. 48.

Poſides

Digitized by Google

Poſides ſpado Claudii libertus p. 502. l. 27.
Poſidippus poeta comicus p. 421. l. 39.
Poſis rerum Magneticarum ſcriptor citatur p. 165. l. 18. p. 512. l. 12.
pos [t] obitum XCIII. 4.
Poſtelli (Gul.) Liber de originibus citatur p. 104. l. 43.
poſteriſq. ſuis LVII. 7. LXVIII. 12. poſteriſque ſuis C. 3. poſteriſque eorum LXV. 14. LXIX. 7. LXX. 10. LXXIX. 9. XCII. 7. XCIII. 2. XCIV. 5. XIV. 5. XCVIII. 8. poſteriſq. eorum LXXI. 8. XCI. 6. XCVIII. 13. poſteriſque ſuorum XC. 6. poſteriſque ſuis & eorum CI. 4. poſtæriſque æorum XCVI. 6. poſtæris quæ ſuis XCIX. 3.
ποιμαίς. *Vide* Αἰγός.
Ποιμανα II. 21.
Ποζιμαῖ⊙ IX. 43.
ποτί. αἰ ποτὶ Ἰωδαῖοι &c. X. 30.
ποτί. *Vide* πρός.
Potidæenſis pugna p. 273. l. 51.
Ποτίολοι VII. 7. Act. xxviii 13. Hæc urbs vocabatur primùm Δικαιαρχία Strab. p. 245. l. 29.
Powell (Johannes) armiger p. 506. l. 7.
πράγματα. Φροντίζοντες τὰ πράγματα αὐτῶ II. 8, 37. Διαφέρειν τὰ βασιλέως τὰ πράγματα 13, 95. [ſic Chiſhul. Antiq. Aſiat. p. 51. l. 24.] Διαλαμβάνειν τὰ πράγματα 16, 19, 90. συνδιατηρήσασα τὰ πράγματα 91. Των πραγμάτων ἀντιλαβέσθαι 5. (*Vide* ἀντιλαμβ. & Chiſhul. Antiq. Aſiat. pag. 54. v. 5. & pag. 55. v. 14.) p. 155. l. 6.
præco Areopagitarum p. 352. l. 36.
præmia ſumma ſenectutis CXXXVI. 9.
præpoſitionis vocalis ultima ante conſonam eliditur in appoſitione & compoſitione; quod poetis proprium à Doribus etiam uſurpatur. παρ τᾶ πολει Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 116. l. 18. πὰρ Τηίων Id. p. 121. l. 4. Sic πὰρ Ζηνὸς Homer. Ἰλ. γ. v. 1. παρβαίνοντες p. 595. l. 32. ἀνθέντων p. 603. l. 24. παρκαλέσαντες p. 593. l. 22. παρδέχεσθαι Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 116. l. 15. Sic παρθέμεν⊙ Homer. Ἰλ. μ. v. 249. Huc refer ἀνάρβολον Corcyr. Inſcr. p. 419. l. 8. ἂν δὲ ῥήτραν Tabul. Meſſan. apud Gruter. CCX. 18. ἂν ῥάχιν p. 602. l. 4. & mutatâ conſonâ ἀμπεδιάδων p. 601. l. 35. Sic ſæpe ſolet præpoſitio cum caſu ſuo coaleſcere; ἐνταῦθα p. 560. l. 26. ἐνθέν l. 35. ποτ᾽ ἐμὲ p. 596. l. 15. ποτθέν Theocr. Idyll. 11. v. 1. καὶ Thucyd. Lacedæmon. Fœd. p. 398. l. 7. Notanda eſt vox ἐξυβριστῆς pro ἐκ Συβαρίτης Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 114. l. 13. & p. 125. l. 8.
præpoſitio ἐν habet μ pro λ in compoſito ἐμπολέμων Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 109. l. 30.
præpoſitionis vocalis prima cum voce præcedente patitur craſin; κἠπὶ, κἠπεὶ p. 602. l. 7, 8, 9. pro καὶ ἐπὶ, καὶ ἐπεί.
præpoſitionis conſona interdum mutatur in compoſitione, uti in appoſitione; ἐγδεδομένα Chiſh. Antiq. p. 106. l. 13. uti ἐγ τῶ II. 21.
præpoſitio à voce compoſitâ avulſa confundit ſententiæ voces; δι᾽ ἀπὸ ἀιωνίων χρόνων βιβλίοις Corcyr. Inſcr. p. 413. l. 4. pro αἰωνίων ἀποχρήσεων διὰ βιβλίων &c. mox enim l. 17. κατεδικάσθη μηνὸς δια πολέμου &c.
Præſenti II conſuli CLXXX. 13. Πραίσεντι τὸ Β᾽. ὑπάτ. 16. p. 567. l. 43.
Præſens Guna XLV. 3. (*Vide* Guna) p. 586. l. 36. præſentiales p. 561. l. 11.
præſes p. 463. l. 7. præſides ludorum p. 184. l. 25.
præſumſerit. vox barbara p. 589. l. 19.
prætor p. 466. l. 33. prætor ruſticus p. 332. l. 23. prætores; prætoriæ provinciæ p. 503. l. 35. prætores Achæorum, Damiurgi p. 520. l. 44. prætores decem Lacedæmonii, tyrannide uſi, exules p. 284. l. 16.
præf. coh. CXXXV 3. præf. alæ &c. 4. p. 493. l. 37. p. 495. l. 25. præf. CLXXXIX. 5. præfectus prætorio orientis p. 462. l. 37. præfectus ærarii p. 497. l. 38. p. 515. l. 41.
Πραξαπόστολ⊙ p. 511. l. 13. Sic vocatur Liber Actorum Apoſtolorum. Conſule Suicer. Theſ. Eccleſ.
Πραξιδίκαι p. 335. l. 34.
Πραξιεργίδαι p. 336. l. 39.
Praxicles p. 514. l. 51.
Praxitelis Venus Cnidia p. 489. l. 13. p. 517. l. 14.
Praſinorum & Venetorum concertationes p. 476. l. 33.
Pratinas citatur p. 399. l. 22. p. 269. l. 51.
πρευγεία III. 32. [mallem legere πρευγήια, uti legitur in vocabulo ſequenti] πρευγήια 29. p. 198. l. 34. πρευγήια p. 528. l. 58. πρευγευτὰς &c. p. 531. l. 16. πρεύγεσοι οἱ ἐπὶ ξένοισιν p. 600. l. 13. πρευγεία pro πρεσβεία, Solent Dores γ pro β uſurpare; βλέφαρα γλέφαρα Heſych. Euſtath. in Homer. p. 1534. l. 63. Pindar. Iſthm. Od. 8 Diar. 5. v. 11. (Edit. Rom. 1515.) πρευγευτὰς Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 115. l. 25. πρευγευτᾶν Id. p. 116. l. 2. πρευγευταί Id. p. 117. l. 11.
Πρειμα τῇ XII. 1. p. 559. l. 12. p. 565. l. 25. ΠΡΙΜΑ Gruter. MCXXV. 4 Πρείμῳ CLXV. 4. Eadem quoque propria nomina apud Latinos; Prima CXXX. 2. CXXXVI. 5. Primæ LXXII. 2. LXXXI. 2. CI. 2. Prima *Gruter.* MCXXII. 12. & Primus MCXLI. 5. Iiſdem *Antonius Primus* apud Martial. Lib. 10. Epigr. 23. Sueton. Vitell. in fine.
πρεσβεία. ὑπὲρ οὗ πρεσβεύω CLXXIX. 12. *legationem obibant.* πρεσβεύω Epheſ. vi. 20.
πρεσβευταὶ II 23, 27, 32. πρεσβευτάς 28. πρεσβευτας 31. πρεσβευσ α 21, 25, 30.
πρεσβυτέρας παιδοτροφούσας p. 578. l. 57. μὴ ἔλαττον ἐτῶν ἑξήκοντα 1 Tim. v. 9.
Preſbon Phrixi filius p. 377. l. 32. p. 378. l. 43.
πρελαμψαν CLV. 40.
Priami regnum p. 462. l. 4.
Πριανσιοι III. 21. Πριανσίων 3, 33. τοῦ Πριανσίου 18. (οἱ) Πριάνσιοι 5. κόσμοι 73. Πριανσίων 72. Πριανσίοις 8. Πριανσίων 12. Πριανσιεῦσι 21. Πριανσιοί 18. Πριανσίων 46. (& ſic ſcribendum p. 557. l. 56) 30. Πριανσίων 35, 45. Πριανσίοις 30. Hinc liquet Gentile hoc nomen habere duplicem terminationem, Πριάνσι⊙ & Πριανσιεύς. Prianſus, urbs Cretæ p. 455. l. 42. p. 510. l. 7. p. 594. l. 36, 61.
Prideaux (Edmundus) Humphridi frater p. 505. l. 8.
Prideaux (Humphridus) Marmorum Oxonienſium editor p. 309, &c. laudatur p. 525. l. 9. labitur p. 526. l. 10. p. 566. l 32. p. 575. l. 42. Ejus epiſtola ad Clariſſ. Vir. Robertum Pearſe p. 576. l. 18. Ejus modeſtia; ætas, cùm illud opus ipſi demandatum eſt; diligentia, & labor p. 316. l. 48. p. 317. l. 1, &c.
Pricæi (Joannis) notæ p. 197.
Prienenſes p. 412. l. 28.
primigenius LI. 7. primigeniæ LX. 4. *primigenia verba* Varr. de Ling. Lat. lib. 5. *primigenium diem* Lucret. lib 2. v. 1105. Dubito autem valde, an non in Marmoribus ſuprà memoratis non potiùs ſint propria nomina: qualia occurrunt apud Gruter. *Primigenius Aug L.* DXCI. *Primigenia* DCXIII. 1. 7.
prim (*ipilus*) leg. XX V. V. XLV. 4. p. 492. l. 23. p. 491. l. 51, &c.
πριμιπ⊙ β. ⊙ l. 206. l. 51.
Principes Aſiæ, Ἀσιάρχαι p. 184. l. 33.
Priſcæ LXV. 3. *Priſca* Gruter. MCXVI. 8.
Priſcianus citatur p. 336. l. 51. p. 577. l. 41.
πρὸ ἁμερᾶν δέκα, ἢ &c. III. 42. *Vide* ἢ.
προαιρεσιν, ἢ σπουδὴν ἐπὶ παιδεία CLXXIX. 2. προαίρεσιν 2 Maccab. ix. 27. ἡ προαίρεσις ὄρεξίς τις βουλευτικὴ μετὰ λόγου ἐστὶ Ariſtot. Ethic. Magn. lib. 1 cap. 18. προαιρουμένοις p. 603. l. 17.
Probatus LXIX. 5. Nomen (ut puto) proprium.
Probus imperator p. 502. l. 26.
Probus (Valerius) citatur p. 516. l 47. p 588. l. 39.
προγεγονότων παρ᾽ ἑκατέρων ἀδικημάτων III. 57. ὅρκοις τοῖς προγεγονόσι 9. τῶν προγεγονότων ἁμαρτημάτων Rom. iii. 25.
πρόγονοι VIII. 5. CLXXIX. 4. πρόγονοι, πρόπαπποι Heſych. οἱ πρόγονοι σου Sirac. viii. 5.
prognoſtica probabilia p. 276. l. 40.
προδηλ⊙. διὰ προδήλων ποιητᾶν CLXXX. 4. (*Vide* ποιητ.) πρόδηλοι τὰ ἔργα 2 Maccab. xiv. 39.
προδεδηλωμένων XIX. 6. *ſupradictam.* προδηλόω *præſignifico* H. Steph. Theſ. ſinè auctore.
προδικοι III. 63. p. 198. l. 55. πρόδικ⊙ CLIV. 15. p. 563. l. 16. πρόδικοι Corcyr. Inſcr. in Montf. Diar. Ital. p. 419. l. 8. πρόδικ⊙, συνήγορ⊙ Heſych. συνηγόρους

κατὰς ἐπὶ φίλον καὶ διαπυθεῖς Suid. ex Ariſtoph. Centaur.
προεδρίαν ἐν τοῖς ἀγῶσι CLVIII. 23. p. 191. l. 41. p. 523. l. 19. Demoſth. de Coron. p. 325. l. 50.
πρόεδροι p. 471. l. 32.
προθεσμία p. 213. l. 48.
Prothous Tenthredonis filius p. 375. l. 20. p. 382. l. 23.
πρόθυμοι ὄντες πρὸς τὸ διαφυλάσσειν II. 18. πρόθυμος εἰς τὸ φαγεῖν Habac. i. 8.
προθυμία. μετὰ πάσης προθυμίας II. 38, 66, 98. p. 555. l. 52. Chiſhul. Antiq. Aſiat. p. 103. l. 10. Act. xvii. 11.
προκαλυψάμενοι αὐτὸν ὑμῶν CLXXIX. 9. προύκαλεῖτο πλείονας εἰς εὔνοιαν Herodian. lib. 4. p. 90. l. 2.
προκειμένην τοῖς σοφισταῖς ἄθλησιν CLXXXIX. 4. *propoſitam.* προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα Hebr. xii. 1. πρόκειταί σοι αἵρεσις Herodian. lib. 3. 77. l. 34.
Procles filius Ariſtodemi p. 388. l. 18. p. 265. l. 53. p. 266. l. 33. Proclidæ l. 11.
Πρόκλος (Κλαύδιος Αὐρ.) CLXXI. 3.
Proclus citatur: in Tim. Platon. p. 157. l. 31. in Ptolem. p. 163. l. 3. Ejus Chreſtomathia p. 122. l. 24. p. 124. l. 3. p. 397. l. 12. p. 425. l. 51, &c. Proclus in Heſiod. citatur p. 166. l. 46. emendatur p. 167. l. 28. incogitantiæ accuſatur p. 169. l. 37.
Προκοννησίων σορὸς CLXXXIII. 8. Προκοννησίας σορῶ XXIII. 2. p. 514. l. 3. p. 559. l. 36. p. 564. l. 15. p. 568. l. 15. p. 594. l. 23. Προκοννήσιος (μάρμαρος) Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 74. l. 20.
Procoſ. p. 594. l. 12. *Proconſules.*)
proconſules p. 503. l. 35.
Procopius citatur p. 176. l. 7. p. 466. l. 54. p. 499. l. 39. p. 501. l. 46.
Proculus LXXXIV. 5.
Proculus juriſconſultus citatur p. 155. l. 6.
Procuratori —— Proc. Pro. &c. CXXXV. 4, 6. p. 496. l. 6. Procuratoria munera l. 11. p. 497, 498, 499.
prole natarum decora mater CXXXVI. 6.
Προμερακαῖς p. 438. l. 10.
Prometheus, & Epimetheus p. 235. l. 39. p. 345. l. 17. p. 346. l. 3, &c. Προμήθεια (non Προμήθια) feſta p. 346. l. 15.
προμοίρως p. 589. l. 14.
προνοῶν ὑπὲρ ἁπάντων &c. II. 89. & cum præpoſitione περὶ, προνοεῖ περὶ πάντων Sapient. vi. 7. προνοῆσαι, ὅπως διδῶται II. 106. προνοηθῶσιν, ὅπως ζῶσιν 3Eſdr. ii. 28. (προνοήσαντας κελεύσ)οντες II. 80. pro τοῦ κελεύσαι: ſic enim ſolet cum Infinitivo conſtrui; προνοούμενος τοῦ μηδένα ἐπιχειρῆσαι Herodian. lib. 2. p. 37. l. 43.
προνοίας τῆς περὶ τούτου CLXXX. 4.
Pronomina. (*Vide ἐγώ, σύ.*) Dorum propria ſunt hæc: ἁμὲς (pro ἡμεῖς) p. 603. l. 17. ἁμῶν Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 120. l. 16. ἁμῖν Id. p. 110. l. 12. ἁμὲ p. (pro ἡμᾶς) p. 603. l. 3, 5. Lacæn. apud Ariſtoph. Lyſiſtr. Act. 1. Sc. 2. v. 20. ἁμῶ (pro ἡμετέρου) Gruter. CCCCI. 17. ἁμῷ Ibid. 14. ἁμᾶς Chiſh. p. 115. l. 23. ἁμᾶ Id. p. 121. l. 7. ἁμῶν Id. p. 121. l. 12. ὑμῶν p. 603. l. 14. ἁμόθεν Lacon apud Ariſtoph. Lyſiſtr. (Edit. 1607.) p. 908. v. 3.
Pronominis pleonaſmus p. 554. l. 49.
Pronomus Thebanus p. 398. l. 17.
πρόξενον καὶ εὐεργέτην CLVI. 14. CLVIII. 16. προξένους καὶ εὐεργέτας CLVI. 22. CLVII. 5. CLVIII. 25. πρόξενος τᾶς πόλεως Chiſhul. Antiq. Aſiat. p. 120. l. 15. & p. 127. l. 6. πρόξενοι Ἀθηναίων Thucyd. lib. 3. p. 172. l. ult. πρόξενος, φίλος Schol. Thucyd. lib. 2. p. 117. l. 34. προξενίας καὶ εὐεργεσίας, πρόξενον καὶ εὐεργέτην, εὔνοιαν ἔχων διατελεῖ, προξενίαν Gruter. CCCC. 8. CCCCI. 9. Vide plura de hâc voce apud H. Steph. Theſ.
προοίμιον κιθαρῳδικὸν p. 401. l. 38.
προπάπποι αὐτῶν XXIII. 8. (*Vide πρόγον.*) ὁ πάππου ἢ τήθης πατὴρ, πρόπαππος Polluc. lib. 3. cap. 2. ſect. 3.
προεπαγγελθέντων III. 41. H. Steph. Theſ. citat hoc decompoſitum ex ſolo Suidâ, apud quem προπαραγγελθεῖν, προεπαγγελθεῖν.
Propertius citatur p. 104. l. 43. p. 253. l. 6, &c.
Propidas Demophontis filius p. 378. l. 24.
πρὸς cum dativo; *propè:* πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ II. 84. τῷ βουλευτηρίῳ X. 12. cum accuſativo; *ad.* ἔγραψεν πρὸς βασιλέας II. 11. *erga:* εὔνοιαν πρὸς αὐτὸν II. 3. εὔνοιας πρὸς τὸν δῆμον XXIX. 6. φίλτρῳ πρὸς τὴν πατρίδα CLXXIX. 7. εὐσεβείας πρὸς τοὺς θεοὺς CLXXXI. 5. εὐσεβῶς τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς διακείμενος, καὶ φιλοστόργως τὰ πρὸς τοὺς γονεῖς II. 6. *contra:* μάχῃ πρὸς τοὺς Πέρσας I. 62, 67. πρὸς Μακεδόνας 68. cum infinitivo: πρόθυμοι πρὸς τὸ διαφυλάσσειν II. 18. & in ſenſu comparationis; δεύτερος πάντων ἡγούμενος εἶναι πρὸς τὸ διαμένειν 4. *omnibus poſthabitis, ſi ad perſeverandi propoſitum comparentur:* πρὸς apud Dores fit ποτὶ, προτὶ (quod Euſtath. p. 684. l. 15. poetis tribuit) & ποτί: ποτὶ τὸν Ὀλόντιον p. 600. l. 21. ποτὶ τοῖς Corcyr. Inſcr. p. 415. l. 9. Lacæn. apud Ariſtoph. Lyſiſtr. Act. 1, Sc. 2. v. 14. προτιόσσων Homer. Ἰλ. γ. v. 116. ποτὶ Θεῶι Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 112. l. 6, 14 & p. 116. l. 10. & p. 117. l. 12. & p. 121. l. 5. ποτ' ἁμὲ Id. p. 116. l. 7. ποθ' αὐτοὺς Id. p. 117. l. 17. ποτ' αὐτὸν Id. p. 109. l. 17. Sic in voce compoſitâ, πόθοδος Gruter. CCX. 57. CCXI. 11. CCXVI. Col. 1. 24. pro quâ legitur (mendosè) πόσοδος Corcyr. Inſcr. p. 414. l. 12. p. 429. l. 22.
προσαναψάμενοι τὰ δόξαντα πρὸς πάλαι p. 601. l. 28.
προσδεξαμένων ταῦτα II. 27. προσδέξασθαι τὰς τιμὰς 98. προσδέχομαι *admitto, probo,* quo ſenſu H. Steph. Theſ. affert ex Polyb. ὁ προσεδέξατο συνθήκας ὁ δῆμος.
Proſerpinæ raptus p. 246. l. 27. p. 299. l. 30. p. 404. l. 47. p. 405. l. 10.
προσεχομένων XVII. 5.
προσεπισκευάσαντας τὸ καμάριον XVIII. 3. προσεπισκευάζω *inſuper inſtruo* H. Steph. Theſ. ſed ſinè auctore.
πρόσοδοι &c. CLVI. 18. CLVIII. 21. p. 566. l. 22. τῶν τῆς πόλεως προσόδων II. 32, 59. τῶν ὁσίων προσόδων 58. (*Vide ὅσιος.*) *redituum.* τὰς ἐκ τῶν ἀρχείων προσόδους, τὰς ἐκ τῶν ἰδίων Iſocrat. Areop. p. 144. l. 31. χορηγεῖν ἐκ τῶν ἰδίων προσόδων πάντα 2 Maccab. iii. 3. Et ex aliâ ſignificatione, *ingreſſus* προσόδος πρὸς ἅγιον θυσιαστήριον 2 Maccab. xiv. 3.
προσορμισθῇ II. 101. p. 556. l. 59. Οὐένετοι προσορμίζουσι Ἀρμορικοῖς Strab. l. 4. p. 190. l. 43.
προστίθημι. προσθεῖναι ἢ ἀφῆλαι p. 603. l. 28. προσθεῖναι ἢ ἀφελεῖν 1 Maccab. viii. 30. Vox ἀφῆλαι nullibi aliàs mihi occurrit. Eſt autem Aoriſtus primus infinitivi modi. ἀφαιρέω, ἀφεῖλα, quod tempus rariſſimum eſt. Legitur tamen ἀφειλάσθαι apud Heſych. ab ἀφειλάμην.
πρόστιμα τὰ αὐτὰ ἀποτεισάτω III. 81. *Vide* ἐπιτίμιον. τὰ πρόστιμα τῆς ὑπερηφανίας ἀποίσῃ 2 Maccab. vii. 36. πρόστιμον θάνατός ἐστι &c. Polyb. lib. 1. p. 17. l. 12.
πρότερον II. 83. 2 Corinth. i. 15. οἱ πρότερον ὄντες II. 101. τὸ πρότερον I. 3, 11. Galat. iv. 13. πρότερόν τε II. 1. τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ 80. *pridie.* idem ac τῇ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ Ariſtot. Polit. 5. cap. 12. τὰς πρότερον ἡμέρας Hebr. x. 32. Κρατία ἡ προτέρα I. 52.
protructari, pertractari p. 572. l. 11.
Proverbia Solomonis citantur p. 459. l. 19.
provinc[*iæ*] Bæticæ CXXXV. 6. Mauretanæ 7. Provinciarum diverſarum tituli p. 503. l. 32. Provinciarum conventus p. 466. l. 30.
προϋπαρχούσαις τελώναις III. 6. προϋπῆρχον Luc. xxiii. 12. προϋπάρχουσαν φήμην Herodian. lib. 1. p. 23. l. 7.
Prudentius citatur p. 99. l. 20. p. 173. l. 28, &c.
πρύτανις X. 14, 16. πρυτάνεις VIII 9. XIX. 8. πρύτανιν πρῶτον XXV. 5. πρυτανεῖον II. 31. p. 163. l. 53. p. 470, 471, 472. p. 511. l. 8. p. 520. l. 22. ἡ ἐν πρυτανείῳ σίτησις l. 17. Alexander πρύτανις creatus p. 472. l. 28.
πρυτανεῖον p. 600. l. 9.
Protogenia Deucalionis filia p. 347. l. 18.
πρῶτος I. 19, 20. VII. 4. πρώτη τῆς Ἀσίας &c. V. 2. CLXVI. 2. πρώτης τῆς Ἀσίας &c. IV. 3. p. 467. l. 30. p. 468. l. 6. πρώτῃ I. 2. CLXVII. 7. πρῶτον πρώ-

τῶν XXV. 6. Παρακλωμένοις τοῖς πρώτοις ψηφίσμασι I. 18. πρώτοις μετὰ τὰ ἱερὰ CLVI. 19. CLVIII. 22.
πρῶτον primùm: *adverbium* I 29.
πρωβουλεύειν p. 523. l. 20.
Protocoſmi p. 191. l. 3. πρωτόκοσμος p 455. l. 35. Chiſh. Antiq. p. 123. l. penult.
πρωτεύοντες p. 184. l. 44.
Πτολεμαίου Εὐεργέτου XXVI. 2. (*Vide* Εὐεργέτ.) Πτολεμαῖος βασιλεὺς CLVIII. 5. Ptolemæi Euergetæ duo; Ptolemæus Lagus p. 479. l. 9. p. 480. Ptolemæus Philadelphus p. 312. l. 5. Ptolemæus Alorites p. 152. l. 46. p. 220. l. 40.
Ptolemæus Hephæſtio ſcriptor citatur p. 127. l. 41. p. 130. l. 24, &c.
Ptolemæus aſtronomus & geographus citatur p. 113. l. 5. p. 156. l. 9. p. 160. l. 9. p. 162. l. 39. p. 165. l. 52. p. 222. l. 39, &c. Ejus codex MS. p 113. l. 18. p. 140. l. antep. p. 166. l. 6. Verſiones, Latina MS. ex Arabico p. 113. l. 21. Latino-barbara ex Hiſpanico Sermone, Hiſpanica ex Arabico p. 166. l 16, 18, 19. Ptolemæi canon infallibilis p. 427. l. 23. Ptolemæi Harmonica p. 398. l. 47, &c.
Ptolemaïs tribus p. 481. l. 39.
Ptolla CXXXII. 3. ſi liceat, legerem potiùs *Polla* quod nomen proprium occurrit apud Gruterum DCLXV. 3.
Ptous Athami filius p. 377. l. 2.
publicum frumentum CXXXVII. 15.
pugna Marathonia; Thermopylis; Salaminia; Platæenſis p. 449. l. 26, 39 41, 43.
Pudentis LXXXVIII. 6. Pudente CIV. 6.
pueri virgis cæſi Lacedæmone p. 407. l. 34.
Pythagorei decem interfecti p. 513. l. 37.
Πυθίων ἄρχοντος Ἀθήνῃσι I. 82. p. 150. l. 44. p. 440. l. 34.
Πυθίου Παρμβρίονος II. 33.
Πυθίου XI. 2.
Πύθια τὰ ἐν Δέλφοις VII. 12. Τεγέαις 17. p. 182. l. 51.
Πύθιος Ἀπόλλων p 530. l. 52. p. 525. l. 31. Pythici ludi p. 130. l. 35. p. 139. l. 1, 4. p. 260. l. 3. p. 307. l. 50. p. 308 l. 1. p. 343. l. 8, 10. p. 448. l. 25. Python latro, Pytho urbs p 419. l. 5, 14. Python occiſus p. 334. l. 33. Pythias ſecunda celebrata p. 448. l. 32. Pythicus nomus p. 400. l. 9. p. 401. l. 43. Pythia vates p. 425. l. 18. p. 457. l. 52. p. 579. l. 12. Pythia pecuniâ datâ corrupta p. 429. l. 21.
Πυθοδώρῳ στεφανηφόρῳ II. 34.
Πυθόδηλος CLV. 16. Πυθοκλέους p. 587. l. ult.
Πυθοκράτου ἄρχοντος Ἀθήνῃσι I 62. p. 141. l. 31.
πυκτικὸς p. 469. l. 26.
πύλαι, πυλαῖα, πυλαγόραι p. 361. l. 29, &c. p. 363. l. 9, &c. p. 365. l. 10. p. 203. l. 40. p. 297. l. 16. p. 217. l. 43. p. 133. l. 41. p. 238. l. 24.
Pylæus dux p. 368. l. 21.
pullarii p. 341. l. 47.
Pylus condita p. 374. l. 28.
pur. haſtis CXXXV. 8. *Vide* haſta.
Purahdi XCIX. 4.
Pyramides p. 357. l. 21.
Pyrrha p. 345. l. 44. p. 347. l. 10, 29.
Pyrrhus, & ejus proles p. 373. l. 2.
πυρῶν ἱερά p. 298. l. 42.
Puteanus (Claudius) & ejus Excerpta ex Africano citantur p. 233. l. 54. p. 266. l. 50, &c.
πύτνα p. 530. l. 37. p. 595. l. 47.
πωλοῦνται XIX. 6. πωλοῦντες III. 14. πωλεῖσθαι p. 600. l 23.
Πῶλλα (Κλ.) X. 21.

Q.

Q. (*Quint.* Avili) XLI. 1. p. 613. l. 56. Q. Nævius XLVIII. 1, 3. Q. Delli LX. 3. CXXXII. 1. Iulleius LXIX. 4. Appuleius LXXXVI. 1, 3. Manli CXIII. 2. Varius CLXXXVIII. 5.
Q. L. (*Quinti Libertus* vel *Liberta*) Appuleius Q. L. LXXXVI. 1, 3. Cæciliæ Q. L. XCII. 1, 2. Betutia Q. L. CVI. 3. Q. Dell. Q. L. CXXXII. 2. Dellia Q. L. CXXXIII. 2.
Q. (*que*) poſteriſq. LXVIII. 12.
Q. (*quâ*) cum q. LXXII. 3.
Quadratarius erroris ſuſpectus p. 128. l. 11. Quadratarii incuria p. 127. l. 29. p. 196. l. 49, &c. *Vide* Marmorariorum σφάλματα.
quadrigæ à quo & quando primùm junctæ p. 119. l. 15.
quæſtor pecuniæ publicæ p 515. l. 38.
quamvìs mater eram CXXXVI. 6.
que (*quæ.*) pro anima —— que de hoc loco aſumpta CXC. 4.
qui dedicavit CXC. 5.
QVI. V. (*qui vixit*) XLVII. 3. p. 493. l. 27.
quinquennales Ludi p. 525. l. 46.
quintum annum & decimum CXXXVII. 1.
Quintilianus citatur p. 352. l. 57, 60.
quippe CXXXVI. 13.
Quir. (*Quirino*) CXXXV. 1. p. 493. l. 37.
quiſquam, lege *quippiam* p 570. l. 54

P R.

P Redundans p. 559. l 6.
Geminatio τ̄ ρ neglecta. *Vide* ἴλω.
ρ pro σ, Spartiatarum Linguâ; Τιμόθεορ, Μιλήσιορ &c. p. 569. l. 26, &c. p. 595. l. 13, &c. Aliter autem cenſuiſſe Joannem Seldenum & Marcum Meibomium teſtatur hujus ad illum Epiſtola; cujus partem ex Codice MS antea memorato (p. 591. l. 45) exſcriptam viſum eſt hìc ſubjicere.
Joanni Seldeno Marc Meibom. S. P. —— Audivi te in Laconico illo Decreto contra Timotheum, ſtatuere ex imperitiâ natum eſſe, quod ibi legitur, Laconas literam σ in ρ vertiſſe: cui certè ego lubentiſſimè acceſſerim; nec ullum novi, qui de hâc literarum commutatione mentionem fecerit in Dialecto Laconicâ, quâ tamen non paucas apud auctores conſcriptas ſaltem ſententias reperimus. Planè ſcribendum cenſeo Τιμόθεος, σωμασκάμενος, πολλός, βαίρος, *& expungenda verba* Literam S in R vertentium. *In illo emendando infelicem operam navavit vir Cl. Iſm. Bullialdus, notarum fine in Theon. Smyrnæum. — Amſtelredami 23 Febr.* CIƆIƆCLII.
Liceat tamen à tantis viris diſſentire, & eorundem opinioni opponere auctoritatem ſcriptorum nec paucorum neque contemnendorum; Platonis, Strabonis, Phrynichi, Euſtathii, Heſychii (Vide priùs p. 595. l. 16.) Athenæi (p. 467. l. 12. Edit. Caſaub.) Phavorini (ad vocem Γιιοι) necnon multorum ex recentioribus, quos innominatos hìc prætereo (Vide priùs p 569. l. 10, &c.) præter libros MSS. (p. 595. l. 64) quos in eundem errorem omnes conſenſu uno incidiſſe mihi non fit veriſimile. Nec me movet, quod miretur Scaliger (vide priùs p. 595. l. 60.) nil tale reperiri in Thucyd. Laced. Fœd. & Ariſtoph. Lacon. Lyſiſtr. Nam in citato Ariſtophanis textu leguntur multa, in quibus ϑ in σ mutatur Laconicè, ἐλσεται &c. nec tamen hujuſmodi mutatio occurrit in Thucydidis loco modo allegato, ubi habetur ἐλθεῖν, non ἐλσεῖν (p. 398. l. 21.)
Ῥα. Ῥάφος XXX. 26. Quid illud Ρα. ſignificat, non definio.
ῥαβδοφόροι p. 510. l. 38.
Rhadamanthus Lycaſti filius p 383. l. 42.
Rhætorum &c. CXXXV. 3. p. 494. l 29.
Rhameſes rex Ægypti p. 394. l. 32. p. 395. l. 11.
rapuere quem mihi inpubem CXXXVII. 8. rapti, immaturâ morte defuncti p. 517. l. 36.
Ῥαρία παλαιμάχη Ἐλευσῖνι I. 25. p. 246. l. 22. p. 356. l. 16. p. 404 l. 39. Ῥάριον πεδίον ἐν Ἐλευσῖνι, καὶ Ῥαρία γῆ Steph. Byzant. Ῥάριον πεδίον Heſych. repone πεδίον.
Ῥαῦκος; Rhaucii, populi Cretenſes p. 594. l. 35, 48.
Rawlinſon (Richardus) LL. D. p. 582. l. 34.
redimi CXXXVI. 4. redempta foret 6.
Reineſii (Thomæ) notæ p. 509. l. 14, &c. monumentum Quinti Aurelii Antiochi p. 588. l. 48. Reineſii Epony-

Digitized by Google

Eponymologicum p. 512. l. 44. Ejus & antiquariorum vocabula, & ſtylus p. 588. l. 25.
recogn. CLXXX. 12.
rex. Eadwardi regis Anglorum CXC. 6. regiam aulam 1. regni anno 6. Reges Athenienſium p. 265. l. 16.
rex Sacrorum p. 412. l. 30. p. 332. l. 18.
regionum nomina à regibus p. 460. l. 21.
Regum libri citantur p. 163. l. 40. p. 343. l. 21, &c.
רפאים p. 459. l. 13.
requieſcunt oſſa LXXXII. 2.
reſcribere, reſcripſi CLXXX. 18.
reſtituit aram CLXXXVIII. 7.
Reſtituta LXXX. 6. XCV. 3. Reſtitoto CXVII. 2. Propria nomina apud Gruterum & Latinos ſcriptores frequentia.
referre gratiam L. 8.
ῥίας, ῥυσαι. τὸ πρὸς ἐρύκα(·) I. 68. p. 215. l. 25. p. 434. l. 4. p. 554. l. 2. p. 571. l. 50.
Rhegii tyrannus Anaxilas p. 388. l. 9.
Rhegnidas Phliaſiorum rex p. 387. l. 3.
Retinenſis (Robertus) citatur p. 176. l. 15. p. 178. l. 38, 43.
ῥητορσι ταλαντιαῖοι VI. 11. rhetorum ſalarium p. 512. l. 47.
Rhianus poeta citatur p. 367. l. 54. &c.
Rigaltius (Nicolaus) citatur p. 156. l. 39.
Ricchardi (Andreas) miles p. 316. l. 3. p. 559. l. 11.
riſus coram Areopagitis illicitus p. 351. l. 43.
Rivius (Thomas) citatur p. 393. l. 46.
Rhodiginus (Cœlius) citatur p. 119. l. 12. p. 121. l. 31, &c.
Ῥόδον Ἄλσεια VII. 8. p. 183. l. 18. p. 525. l. 23.
ἐν Λινδῳ τῆ Ῥοδία l. 17. p. 393. l. 22. τῆ Ῥοδίας ſubaud. νήσου. *Inſula Rhodia* ex Plinio citat. Salmaſ. in Solin. pag. 938. Ῥόδος, νῆσος ἐπιφανεστάτη. ωνομάζετο Ὀφιοῦσσα καὶ Αἰθραία. Οἱ κατοικοῦντες, Αἰθραῖοι καὶ Ῥόδιοι, καὶ Ῥοδία Steph. Byzant. Ubi ſic lego duabus vocibus tranſpoſitis, —— καὶ Αἰθραία, καὶ Ῥοδία. Οἱ κατοικοῦντες, Αἰθραῖοι καὶ Ῥόδιοι. Eodem nomine urbs alia; Ῥοδία, πόλις Λυκίας Steph. Byzant. Ibi commentator affert ex Diodor. apud Meurſ. in Rhodo pag. 11. κατέπλευσε τῆς Ῥοδίας τῆς Λινδου· quæ pertinent non ad Rhodiam Lyciæ, ſed ad Rhodum ſeu Rhodiam inſulam, cujus urbs eſt Lindus.
Rodope CXXXIX. 4. Nomen mulieris.
Roſinus citatur p. 396. l. 49 p. 492. l. 55, &c.
Rubelliæ CXXV. 2. Nomen proprium, etiam apud Gruter. DCCIIII. 5.
Ruhenius (Alb.) citatur p. 511. l. 19.
Rudibraſs regis Leil filius p. 585. l. 54.
rudis à fundamento &c. p. 588. l. 1.
rhythmica muſica p. 402. l. 3.
Rutgerſius (Janus) citatur p. 123. l. 1.
Ῥοῦφος XXX. 26.
Ruſus (Sextus) citatur p. 466. l. 43.
Ῥουφῖνος (Κλαυδ.) CLXXIX. 2. Ῥουφεῖνος (Κλ.) XXX. 20. Ῥουφίνα XXX. 1.
Rufini CXIV. 2.
Ruffinus Euſebii interpres citatur p. 184. l. 23.
Ῥώμη CLXXX. 2, 14. Romæ 12. Ῥώμῃ VII. 7.
Roma condita, ſecundùm computum Varronianum, Fabianum, Catonianum p. 237. l. 51. p. 256. l. 21. p. 268. l. 8. p. 447. l. 48.
Ῥωμαῖοι XLI. 1. Ῥωμαῖος XXVI. 6. Ῥωμαίων CLXXXI. 3.
Romæ urbi & Romanis imperatoribus templa poſita p. 468. l. 20, 22, 35, 37, 40, 49.
Romanorum exercituum diviſio p. 493. l. 40.
Romæ conditores Romulus & Remus p. 268. l. 24.
ῥώννυσθε, ἔῤῥωσθε p. 603. l. 29. Claudi (inquit H. Steph. Theſ.) ſolebant epiſtolæ hôc imperativo, ἔῤῥωσο vel Ἐῤῥωσθε.

Σ S.

Σ [ἴγμα] aliquando mediæ voci demitur Doricè: μῶσαι (pro μώσαι) p. 569. l. 27, 33. ſic Laco apud Ariſtoph. p. 910. l. 28. & p. 913. l. 2. Edit. 1607.
Σ *nonnunquam redundat* p. 360. l. 7. *Sic apud Latinos* exſempli LXV. 12. Felixs LIII. 4.
S *aliquando omittitur*, aſumpta CXC. 4.
Σ *pro θ Doricè*. σιὸς *pro* θεός p. 601. l. 6. Lacedæmoniorum præſertim dialecto p. 602. l. 9. & p. 595. l. 31.
Σ *pro* ν *in fine primæ perſonæ pluralis, Doricè*. ἀγαθεργοῦμες p. 603. l. 29. ἐπεθαλοῦμες Gruter. CCXIX. Col. 3. l. 26.
σ aliquando futuris verborum in -ίζω excidens ſuppletur per vocalem aut diphthongum circumflexam: καταχωριοῦ II. 75. ἀρμοσῶ 79. γνωριῶ 1 Reg xvi. 13. ἀγωνιοῦμαι Demoſth. p. 517. l. 27. Quod Atticorum proprium eſt. Dores tamen id etiam uſurpant: ὁριξοῦντι Gruter. Inſcript. Meſſan. CCX. 52. Aliquando, cum circumflexo, ſervant σίγμα; ποιεσοῦντι Ibid. CCXI. 24. ἐκδανεισσοῦντι Corcyr. Inſcr. p. 412. l. 17. πεφξοῦντι Gruter. Teſtam. Spart. CCXIX. col. 2. l. 35. ἐξοῦντι CCXVIII. col. 2. l. 17. παρεξοῦντο CCXVII. col. 2. l. 31. aut mutant in ξ; ἐργαξεῖ Gruter. Inſcr. Meſſan. CCX. 8. χειροξοῦντι Corcyr. Inſcr. p. 414. l. 22. (pro χειροτονοῦντι, à χειρίζω, unde χειρίζοντες Ibid. p. 417. l. 18. & p. 418. l. 4.) ἐξοδιάξει Gruter. Teſtament. CCXVIII. col. 1. l. 25. 29. (ab ἐξοδιάζω, ἐξοδιαζέτω CCXVIII. col. 2. l. 22) καταχωρίξω Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 106. l. 23. *Vide* Dialect. Gr. Ling. pag. 216. Nonnunquam interponunt ἰῶτα; βουλευτιῶ p. 601. l. 10. περιλειψιῶ l. 14. Quibus adde ἐμφανιῶ p. 601. l. 7, 9, 15. πεφξιομίς, χαριξιόμεθα, ζωγραφιλαξιόμεθα Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 112. l. 5, 7, 29.
σδ *pro* ζ *Doricè*. ἀσπασδες p. 569. l. 27.
S. eſt [*ſita eſt*] LXXVI 3.
S. Trinitatis [*Sanctæ Trinitatis*] CXC. 2.
S—S centum millia nummum XCIII 7.
S. P. P. [*quâ pecuniâ fecit* Sertor. Urſat.] CXXIII. 1. Gruter. LIX. 10.
S. C. F. V. L. L. M. CLXXXVIII. 4. p. 524. l. 1.
Sabina XCVIII. 10. Sabinæ LVI 3. LVII. 3.
Sabinus LVI. 2. LVII. 5. Sabino CXXXV. 2.
Sagari LXXVII. 2.
Σαγαρίτου XXX. 11. Σαγαρίτης in Reineſii Indice inter nomina regionum, populorum, fluviorum &c. reponitur. Σάγγαρις quidem eſt fluvius, *Sagaris*; de quo Salmaſ. in Solin p. 880. Minimè tamen mihi videtur in hôc loco eſſe nomen Gentile, ſed potius ſignificare quoddam munus ſive officium; (uti enim Porcius Domitius erat στεφανηφόρος, ita Cleodemus Flavianus Σαγαρίτης) forſan militare. Σάγαρις eſt quoddam ſecuris Amazoniæ genus: de quo vide H. Steph. Theſ. & Heſych.
Sacadas Argivus p. 397. l. 39. p. 401. l. 16, 42.
ſacerdotes Ἀρχιερέων p. 184. l. 23. ſacerdos rex ſacrorum l. 48. ſacerdotiis ſignatus annus p. 164. l. 6. ſacerdotes inter Areopagitas p. 350. l. 31. ſacerdos ſummus templi Delphici p. 364. l. 6. ſacerdotes fœminæ p. 457. l. 36. p. 579. l. 10. ſacerdos Apollinis, puer p. 511. l. 52. ſacerdotes Auguſtales l. 50.
σάκρα p. 476. l. 10. Lege Not. in Joan. Malal. (Edit. Oxon. 1691.) p. 411. *Diplomata Imperialia*, conſule Suicer. Theſaur. Eccleſ.
ſacrum Silvano XLIV. 1. ſacram aram CLXXXVIII. 7. ſacrari[*um*] Veneris XLIII. 2.
Salacio LIII 2. Hoc nomen proprium per *S* apud Gruter. *Salaſius* DCCCLI. 9 DCCCCLIII. 6.
Salamis condita p. 127. l. 50. p. 254. l. 8. p. 303. l. 6. p. 411. l. 44.
Salaminia pugna p. 143. l. 33. p. 269. l. 28. p. 271. l. 44. p. 273. l. 56. p. 351. l. 28. p. 433. l. 46. p. 449. l. 41.
ſalarium rhetorum & philoſophorum p. 512. l. 47.
Salluſtius citatur p. 388. l. 53. p. 502. l. 24.
Salmaſii opera varia citantur p. 464. l. 54. p. 120. l. 23. p. 124. l. 56. p. 179. l. 49. p. 570. l. 39. p. 581. l. 57. p. 569. l. 20. p. 576. l. 30.
Salmoneus p. 374. l. 7.
Salve XLI 2. ſepulchralis formula *Gruter* DXXII. 4.
Salvittoni XCII. 3.

Salvius LXXXVI. 1. Hoc proprium nomen frequens apud Gruter.
Samaritana Verſio citatur p. 459. l. 6. p. 106. l. 56. p. 107 l. 1. Samaritanus patriarcharum computus p. 104. l. 47. p. 105, 106, 107.
Sammonicus (Serenus) citatur p. 512. l. 28.
Σάμος I. 43. Samia opera Polycratis p. 357. l. 21.
Sampſon Peireſkii negotiorum Smyrnæ procurator p. 316 l. 8.
Samuelis libri citantur p. 170. l 20. p. 178. l. 36, &c.
Σαμωνιον Ἀθανασι p. 530. l. 50. ſic in Chiſhul. Antiq. Aſiat. p. 133. l. 13. ſed in Gruter. Σαλμώνιον. Σαλμώνη eſt Cretæ promontorium Act. xxvii. 7. Σαλμώνιον τῆς Κρήτης ἑῷον ἄκρον Strab. lib. 2. p. 106. l. 6. at Σαμώνιον τὸ ἑωθινὸν ἀκρωτήριον τῆς νήσου [Κρήτης] Id. lib. 10. p. 472. l. 41. & p. 475. l. 15, 29. ubi in Marg. adnotatur, ſcript. q habere Σαλμώνιον. Lege Iſ. Caſaub. Comment. in hunc locum.
Sanari à morbo &c. p. 577. l. 35.
Sanhaja, nomen tribûs apud Barbaros p. 501. l. 40, 58.
σαν [ει] I. 54. p. 214. l. 41. p. 420. l. 31. p. 536. l. 23.
ſanct[æ] coigi [*conjugi*] LXXII. 2. ſanctæ conjugi LXVIII. 5. ſanctiſſimæ conjugi LXIX. 3. pius & ſanctus L. 6. Diis ſanctis CLXXXV. 2.
Sannyrion p. 130. l. 51, 52. p. 423. l. 17. p. 578 l. 30. (*Vide* Συναρίων.) Σαννυρίων Suid. non *Sannarion*; uti malè excudit typographus in Oxon. Marmor.
Sanchoniathon p. 311. l. 47.
Saxo Grammaticus citatur p. 117. l. 13.
Saxonum in Germaniâ Veterum cultus religioſus p. 193. l. 18.
ſaxi caſus. *Vide* Lapis, λίθος. Saxum in hiſtoriâ Britannicâ celeberrimum &c. p. 146. l. 7.
ſaxum quadratum in vineâ cardinalis Carpenſis p. 180. l. 40.
ſaxa templorum poſt Perſicam cladem urbis mœnia conſtruxere p. 310. l. 19.
Saxii, populi Cretenſes p. 594. l. 34, 47.
Sapientiæ liber citatur p. 472. l. 37.
Σαπφὼ &c. I. 51. p. 130. l. 16. p. 138. l. ult. p. 259. l. 32. p. 306. l. 19. p. 417. l. 4, &c. p. 418. l. 1, &c. Sappho citatur p. 557. l. 15. Sappho, alia Mitylenæa, alia Ereſſia p. 130. l. 25, 27.
Σαραπίων IX. 59. Hoc nomen proprium effertur etiam per ει Σεραπίων XXXVI. 1. Scribitur Σάραπις & Serapis. *Vide* Dauſq. Orthog. vol. 2. p 287.
Σαρδέων ἅλωσις Κῦρος I. 57. p 140. l. 8. p. 262. l. 2. p. 425. l. 3. p. 448. l. 52. Sardenſis Athenienſium expeditio p. 270. l. 31. Σαρδεις χρυσανθιον VII. 16. p. 182. l. 28. p. 525. l. 12. Sardium urbs terræ motu diruta p. 532. l. 13.
Sarcophagi. *Vide* ſepulchr.
Sarpedon Lycaſti filius p. 383. l. 42. p. 384. l. 2. Sarpedon Evandri filius l. 9.
Sarpus (Petrus) citatur p. 158. l. 6.
Satellius CI. 3.
ſativi agri p. 178. l. 20.
Σατορνῖνα CLXV. 5. Hoc nomen proprium exprimitur etiam per ο, Σατορνῖνος Dion. Caſſ. p. 618. l. 22.
Saturninus L. 6.
Saturninæ LV. 4. XCVIII. 7.
Saturnus Cœli filius p. 345. l. 5.
Σάτυρος CLIII. 10.
Satyrus Phryx p. 298. l. 25.
σεβαστῶν — αὐτοκρατόρων CLXI. 5. CLXII. 4. CLXXII. 6. —— Καισάρων CLXIV. 2. Σεβαστῶν IV. 8. V. 3. VI. 3. CLXVI. 4. *Auguſtorum* p. 564. l. 32. p. 567. l. 7. Σεβαστὴ *Auguſtula* p. 180. l. 29.
Seddedus rex, filius Hadi p. 499. l. 22.
Seio (L.) Severo LXXXIV. 2. Nomina propria *L. Seius* & *M Seius Severus* occurrunt apud Gruterum CCCCLXVI. 4. MCXXIX. 9.
Σεγεῖτις p. 398. l. 6.
Seculari (Obelliæ) CXXVII. 2. Nomen proprium *Secularia* apud Gruter. DV. 3.
Secundus CVI. 4.
Secundæ CV. 7.
Seldeni (Joannis) commentarii p. 99, &c. opera varia citantur p. 156. l. 49. p. 196. l. 36. p 335. l. 58 p. 485. l. 44, &c. Seldeni quædam ἀνέκδοτα p. 330. l. 1. p. 400. l. 27. p. 424 l. 4. p 427. l. 25. p 482. l. 22 p. 484. l. 14, 17. p. 510. l. 18. p 523. l. 36. p 570. l. 24 Epiſtola ad Langbainum p. 582. l. 14 Epiſtolarum MStorum ad viros eruditos Codex citatur p. 591. l. 45. Marmor cum aliis antiquitatis monumentis à Seldeno Academiæ Oxonienſi legatum p. 488. l. 35. p. 315. l. 1. Seldeni laus p. 201. l 28. p. 233. l. 23. p. 241. l. 16. p. 295. l. 10. modeſtè ſuam Ignorantiam agnoſcit p. 190. l. 5. p 481. l. 31. ſtela in Seldeni memoriam erecta p 315. l. 9.
Σέλδηνος βασιλικὸς II. 1. Σελδῆνι 24. Σέλδηνον 15.
Σελδήνου βασιλικοῦ Ακαδήμιου XXIX. 2.
Σελδηνίδα II. 2, 13.
Seleucus Callinicus, Antiochus, Pogon; & ejus expeditiones p. 153. l. 31. p. 154. l. 5, &c. p. 170. l. 3, 12. p. 453. l. 24. p 454. Seleucus Philopator p. 190. l. 21. Seleucus Nicanor p. 341. l. 22.
Seleucus Locrenſis p. 350 l. 43.
Seleucidarum æra p. 479. l. 40. dominatio in duas partes diviſa p. 590. l. 35.
Σελλοὶ Dodonæi p. 369. l. 33.
ſemitas (Deo, qui vias &) commentus eſt CLXXXVIII. 2.
σεμνολάτρῃ συνεύνῳ CLXVII. 11. σεμναὶ θεαὶ p. 350. l. 35.
σεμνότατε βίῳ CLXXI. 5. σεμνότης 1 Tim. ii. 2. & iii. 4.
Semp. Pudente CIV. 6. forſan *Sempronio*. Semproniæ Scurræ L. 2.
ſenatûs Athenienſis initium & finis p. 356. l. 4, 5. ſenatus duo p. 355. l. 25. ſenatus, ſenatores, &c. ſenatûs vicarii p 470. l. 13, 14, 28.
Seneca philoſophus citatur p. 299. l. 26. p. 511. l. 25, &c.
Senecæ poetæ tragœdia *Octavia* attributa p. 422. l. 19.
ſenectutis præmia CXXXVI. 9.
Seno CV. 6.
ſententiarum CLXXX. 10. ſententiâ 11.
ſententiarum Magiſter citatur p. 175. l. 4. I. e. *Petrus Lombardus*.
a Sexton p. 477. l. 32.
Sextus Empiricus citatur p 129. l. 37. p. 160. l. 31, &c.
Σέξτω X. 44.
Sex. Titienius CV. 1. Sex. Appull. CIX. 1.
Sextilio Acutiano CLXXX. 9.
ſextum decimum (frumentum) CXXXVII. 18.
Σεπτίμιος Σεβῆρος αὐτοκράτωρ CLXXIX. 1. M. Σεπτίμιον Σεβῆρον CLXI. 3 (*Vide* Σεπτίμιος) M. Αὐρ. Σεβῆρος CLXXII. 4. ubi nota e Latinum efferri Græcè per η & ε. Σεβῆρος apud Herodian. & Dion. Caſſ.
Severo (C. Vetennio) Coſ. XLIV. 11. (P. Opſio) LXXVIII. 3. (L. Seio) LXXXIV. 3.
Severus imperator p. 457. l. 19.
Severi (Alexandri) nummi mata p. 525. l. 17.
Septem ad Thebas dicti; & eorum nomina p. 210. l 7.
Septembris (IIII Idus) LXXXV 9.
ſeptimum decimum frumentum CXXXV. 15.
ſeptuaginta ſuper meſſes &c. CXXXVI. 8.
Septuaginta-viralis Bibliorum verſio citatur p. 104. l. 40. p. 172. l. penult. p. 177. l. 36. p 475. l. 39.
Σεπτίμ. (Λ.) Αὐρ. Στεφανος CLXVI. 7.
Σεπτίμιος (M.) Σεβῆρος αὐτοκράτωρ &c CLXI 3. De Septimii Severi bellis contra Adiabenos, Arabes, & Parthos: Lege Dion. Caſſ. lib. 75. & de Pertinace per illum conſecrato lib 74.
Σεπτίμιος (Γ. Ἀντ.) Πολλίων, ἀδελφιδοῦς &c. VII. 1. p. 179. l. 25. p. 524. l. 36.
ſepulchra; & res, quæ ad eadem pertinent: ſepulchrorum tituli, agri limites, alienatio prohibita & mulcta addita, ſepulchrale epulum, σοροὶ, σοραγοὶ, ſarcophagi, urnæ, cadaverum crematio &c. p. 506. l. 36. p. 507, 508, 509. p. 518. l. 21.
Sequeſter (Vibius) citatur p. 512. l. 29.
Σεραπίων Κοπιδῶν XXXVI. 1.
Seriphi inſulæ reges p. 375. l. 13.
Servæo LXXVII. 1.

Serveilio p. 594. l. 11.
ſerviſſe pro *ſeviſſe*, antiquitus p. 577. l. 39.
Servius patronus LXXXVI. 4.
Servius in Virgilium citatur p. 121. l. 3. p. 342. l. 44. p. 343. l. 35. p. 572. l. 40. p. 577. l. 26, &c. Ejus interpretatio frigida p. 119. l. 22.
Seſoſtris; Seſacus p. 394. l. 12, 19. p. 312. l. 43.
Seſtius LXV. 1. CXX. 1.
Seſtiæ LXV. 3.
Σεσυ XVI. 1. ut puto, pro Σέξτυ. Sic Latinè, *Seſti.* Gruter. DXVI. 5. Figura literarum σίγμα & ξῖ majuſcula non multum abſimilis eſt.
Sethus Adami filius p. 312. l. 21.
Σήμαχος; Σημαχίδαι p. 242. l. 50. p. 360. l. 1.
σημεῖα muſica p. 402 l. 12.
Shape. A good Shape for Singing p. 397. l. 49
Sharif ol Edriſi, auctor Arabicus p. 501. l. 56.
Sthenelus p. 394. l. 2.
Si CV. 2. pro *ſibi* p. 519. l. 24.
Σιαχρατα XVII. 6. p. 581. l. 32.
ſigillorum uſus; ſigillum commune, proprium, principum p. 177. l. 10, 48, 53, 55.
Sigonius citatur p. 127. l 14. p. 415. l. 28. p. 484. l. 52, &c. corrigitur p. 150. l. ult.
Σίδηρος ἐυρέθη &c. l. 22.
Σικελίαν l. 51. (Σι.)κελίας 69. (Σ.)ικελίαι 75. Σικελιώτης Διονύσιος 86.
Siccius (Dentatus) p 503. l. 17.
Siclus Judaicus p. 456. l. 13.
Sicyonis urbis reges fictitii p. 301. l. 30. p. 366. l. 34. Sicyonii ludorum Iſthmicorum euratores p. 409. l. 47. Sicyonia ἀναγραφὴ antiſtitum Junonis Argivæ p. 117. l. 5. Sicyoniorum inſcriptiones ſepulchrales p. 482. l. 4.
ſilentium Areopagitarum p. 352. l. 42.
Silenus hiſtoricus citatur p. 131. l. 45. p. 276. l. 13.
Siliæ CIII. 3.
Silius Italicus citatur p. 499. l. 34.
Silvano ſacrum Sodal. ejus XLIV. 1. Silvano CLXXXV. 1. Deo Silvano CLXXXIX. 1. Silvanus, & ejus ſodales p. 196. l. 12, 15.
Simeon metaphraſtes citatur p. 348. Not. *l.* 5.
Simpſoni chronicon citatur p. 370. l. 4. p. 375. l. 37. Simpſoni error p. 479. l. 26.
Σιμ(ω)νίδης ἄρχοντος Ἀθήνησι l. 53. p. 130. l. 46. p. 139. l. 3. p. 448. l. 28.
Σιμωνης CLXXX. 16.
Σιμωνίδης ὁ Σιμωνίδου πάππος l. 64. Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπους ὁ Κεῖος 70. Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἐτελεύτησεν 73. De Simonide avo & Simonide nepote p. 129. l. 5. p. 131. l. 35. p. 140. l. 1. p. 144. l. 21. p. 146. l. 22. p. 270. l. 8. p. 271. l. 11. p. 274. l. 33. p. 277. l. 7. p. 429. l. 6. p. 435. l. 32. p. 448. l. 47. p. 449. l. 30, 49. p. 450. l. 5. p. 533. l. 42. p. 534. l. 9, 50.
Simonides Amorginus p. 425. l. 32.
ſingularis exſempli (homini optimo &) LXV. 12.
ſingularius, antiquum vocabulum p. 589. l. 23.
Σινὸν ἀπωλεσας l. 36. p. 127. l. 19. p. 248. l. 44.
Σίνομαι. αἰ δ-κα σινη) III. 27. *ſi autem offenderit.* ἀν-δρος σίνεἶ) Hom. Ἰλ. v. 45. Schol. βλάπτει. σινεαζ, κακουργεῖ, βλάπτει Heſych. σι(νημ)ωρος III. 28. *qui offenderit.* Ubi nota perfectum paſſivæ terminationis uſurpari ſenſu activo. Hoc verbum non eſt infrequens apud auctores ſolutæ orationis; σινομένας τῶν Μηδικῶν Xenoph. Cyrop. lib. 5. p. 141. l. 36.
Six. Caulius LXIII. 4. *Sixtus*, aut potiùs forſan *Sixtius* Gruter. XCI. 7.
Σιπυλος CLXXVII. 1. p. 172. l. 16. Σίπυλον μεζωνῶν l. 17.
Σιπυλήνῃ μητέρα II. 61, 70. p. 172. l. 16. p. 298. l. 19. p. 512. l. 24.
Sirmondus (Jacobus) citatur p. 103. l. 31. p. 513. l. 11, &c.
Siſyphus Æoli filius p. 378. l. 1.
ſita hic oſſa CXV. 1. CXXIII. 3. ſita eſt hic Prima CXXX. 3.
σίτησις ἐν Πρυτανείῳ p. 520. l. 17.
Σίφνιος CLVI. 5. Σίφνιον 11. Siphnus inſula p. 191. l. 38. Stephan. Byzant.
Scævola Juriſconſultus citatur p. 182. l 42.
Scaliger (Julius) citatur p. 109 l. 45. p. 123. l. 19. p. 129. l. 3, &c.
Scaliger (Joſephus) laudatur; & varia ejus opera ſæpiſſime citantur p. 109. l. antepen. p. 120. *l.* 2. p 118. l. 37. p. 131. l. 48. p 104. l. 38, 44. p. 116. l. 1. p. 117. l. 36. p. 134. l. 26. p. 177. l. 22, &c. nonnunquam labitur p. 124. l. ult. p. 120. l. 24. p. 109. l. 55. p. 119. l. 34. Ejus calculus Atticæ periodi à Seldeno, Lydiato & Petavio improbatus p 113. l. 49. p. 114. l. 3. Inter Joſephum Scaligerum & Lydiatum lites p. 573. l. 59. p. 574. l. 32, 37. Joſephus Scaliger male allegat Ariſtidem p. 228. l 22. Euſebium vellicat p. 235. l. 50. errat p 183. l. 5. p. 235. l. 11.
Scaurus (Terentianus) citatur p. 514 *l.* 44. correctius p. 103. l. 15.
Σκαλίζω. ἐσκαλίσατο l. 46. μέτρα καὶ σχῆμα p. 325. *excogitavit.* Eo ſenſu ἐσκαλίαξ ὄργανα Herodian. lib. 3. p. 80. l. 36.
ſcenici ludi Athenis exhibiti p. 422. l. 47.
Scepſius Demetrius citatur p. 460. l. 47.
Skinnerus citatur p. 491. l. 16. p. 569. l. 40, &c.
Scipio denominatus Aſiaticus p 461. l. 29.
Scirta cognomen p. 517. l. 28.
ſcolia, carminum genus p. 428. l. 44.
ſcriba, ſyndicus p. 189. l. 24. ſcribæ fiſci p. 521. l. 26. ſcribæ, סופרים p 364. l. 34.
Scripturarii agri p. 178 l 20.
Scythodorus archon p. 289. l. 41.
Scylax citatur p 461. l 20, 22.
Σκυλακος CLV. 6.
ſculptoriæ artis antiquitas p. 177. l. 34. ſculptoris errores p. 591. l. 36. p. 592. l. 16.
Scymnus Chius citatur p. 231. l. 28.
Σμάραγδος Πρυτανις X. 14.
Smerdes magus p. 427. l. 38, 48.
Smetius citatur p. 196. l. 19.
Smithii (Thomæ, & ejus epiſtolæ mentio p. 504. l. 32. p. 505. l. 2. p. 532, 533. p. 564. l. 39.
Σμυρνης II. 81. Σμύρνη 44. XVIII. 9. CLXVII. 12. (ubi Σμύρνα p. 522. l. 46. mendose) Σμυρναι Ἐλλυμπια VII. 6. Σμύρναι κοινὸν Ἀσίας 10.
Σμυρναῖος VII. 2. XXVIII. 1. Σμυρναῖον V. 9. VII. 23. CLXVI. 8. Σμυρναιοι II. 34. Σμυρναίων 39. CLXXVI. 2. Σμυρναίων πόλιν. IV. 11. πόλις 5. VI. 8. CLXVI. 5. γερουσία XIII. 8. Σμυρναίοις II. 40. CLXXIX 1.
Smyrnæ in Romanos fides p. 154. l. 43. fana aſyla p. 157. l. 2. Smyrna Amazon. p. 464. l. 27. à quâ Smyrna inſula. Smyrnæ appellationes l. 14. conditores l. 24. coloni l. 29, &c. p 465, 466. Smyrna terræ motu diruta p. 469 l 9. inſtaurata p. 465. l. 7. p. 478. l. 2. Smyrnæ ordines p 521. l. 6. Smyrna libera civitas p. 457. l. 8. Smyrnenſium adultatio p. 468. l. 23. Smyrna Ionicis urbibus adnumerata p. 555. l. 55. Smyrnenſis eccleſiæ epiſtola p 468 l. 11.
Snellius (Willebrodus) citatur p. 118. l. 41.
ſodal(*ibus*) XLIV. 4. *Vide* Silvan.
ſol, molaris lapis ignitus p. 131. l. 53. p. 276. l. 52. ſolis eclipſis p. 228. l. 53. p. 229. 1.
Solinus citatur p. 302. l. 45. p. 387. l. 56. p. 391. l. 57, &c.
Solomonis templum fundatum p. 447. l. 3. deſtructum p. 448. l 29.
Solon p. 261. l. 5. p. 305. l. 28. Solonis leges p. 351. l. 30. p. 355. l. 18. p. 286. l. 11.
Solymi Piſidiæ incolæ p. 378. l. 36.
σορος XIII. 5, 10, 14. σορὸς πρεσκουνδαρίας CLXXXIII. 8. σορὸν πρεσκουνδαρίας XXIII 2. αἱ σοροὶ CLXXVIII. 1. potiùs σοροί p 567. l. 27. σορῶν CLXVII. 5, 8. σορὸς XIII. 16. XVIII. 2. p. 508. l. 27, &c. p. 588. l. 12.
ſoror LXXXII. 4. cara ſoror CXXXVII. 9. ſorori piiſſim. LXXXI. 3. ſorores ducere in uſu erat p 480. l. 11.
ſorte CXXXVI. 12. ſors Fortunæ, ſortes Aſtrologorum p. 160. l. 9. p. 161, 162.

Σωσιγένης I. 55. p. 448. l. 43. p. 130. l. 48. p. 139. l. 49. p. 260. l. 46. p. 308. l. 16. p. 420. l. 25. p. 423. l. 9. p. 536. l. 14.
σοφιστὴς X. 24. σοφισταῖς CLXXIX. 4.
Σοφοκλῆς Σοφίλλου ὁ ἐκ Κολωνοῦ I. 72. ὁ ποιητὴς ἐνεδολίωσεν 78. p. 141. l. 29. p. 145. l. 11. p 149. l. 1. p. 218. l. 43. p. 271. l. 22. p. 275. l. 31. p. 277. l. 53. p. 278. l. 47. p 427. l. 10. p 435. l. 8. p 438. l. 22. p. 449. l. 21. p. 450. l. 3, 27.
Sophocles citatur p. 301. l. 2. p. 370. l. 9. p. 376. l. 33, &c.
Sp. Pantio LX. 1.
Spanhemius citatur p. 466. l. 52. p. 472. l. 49, 58, &c.
Σπάρδοκος p. 572. l. 14.
Sparte Eurotæ filia p. 393. l. 12.
Spartianus (Æl.) citatur p. 180. l. 17. p. 357. l. 57, &c.
Spartiatarum lingua p. 595. l. 12.
σπειραγκεφάλῳ X. 19. σπειραγκεφάλοις 29. Vox in Lexic. Vulg non reperta. Σπειραγκέφαλον *capitulum tortile.*
σπείρω. ἔσπειρεν I. 25. σπείρεν III. 18. Doricè pro σπείρειν.
Spei ⊕XXV. 3.
Spec. CIV. 9. Specul. exercit. 3. *ſpeculator* eſt officium militare. *Spec. Leg.* Gruter. DXVII. 7. *Speculatori Leg.* DXX. 5. idem ac Græcè κυλύοκοπος 1 Reg. xxvi. 4.
Σπένδοντος XXXVI. 3.
σπένδοντες Διονύσου τὰ περίλοιπα II. 13. Eadem ſyntaxis apud Plutarch. Othon. p. 1069. l. 46. σπένδοντα τὴν νίκην ἑαυτῷ ἐκεῖνος.
Σπίναρος (Αἴλιος) CLXXIX. 12.
Spira XLII. 2. Sperata p. 517. l 13.
σπονδεῖος apud muſicos p. 401. l. 45.
σπόνδυλοι, calculi p. 353. l. 19.
Sponii (Jacobi) notæ p. 524. l. 16. p. 525, 526, 527.
Στα XXXVI. 1. p. 483. l. 47.
Stab. CXXXVI. 2. Stabilis (Marſidia) 5.
Staberius (T.) LXII. 6. T. StaberI CVIII. 2. Staberiæ LXII. 2. *Staberius & Staberia* apud Gruter. DCXXVII 1. DCCCCXCV. 4.
Stanleius, & Æſchyli editio ab illo procurata laudatur, & citatur p. 437. l. 21. p. 537. l. 51. p. 538. l. 1. p. 573. l. 20. p. 575. l. 25.
σανιάζω III. 66. σανία verbum Creticum p. 529. l. 61. in Lexic. Vulg. non occurrit.
ſtarra p. 194. l. 27.
σατῆρας III. 32, 44, 71. p. 456. l. 8. p. 199. l. 12.
Stationariorum Tyriorum epiſtola citatur p. 173. l. 19. p. 180. l. 24.
Statius (Papinius) citatur p. 180. l. 51. p. 512. l. 37. p. 578. l. 29, &c.
ſtatuæ, quibus, quare, per quos decretæ p. 456. l. 38. p. 457. l. 1, &c. earum inſcriptiones p. 458. l. 35. *Vide etiam* στήλη.
ſtatuarius ad S. Andream p. 517. l. 9. p. 519. l. 41.
στεγαίων XXXVI. 2. p. 484. l. 5, 7.
[στέρησο]. τῶν καρπῶν I. 33. στέρησις ex Baſil. affert. H. Steph. Theſ. στερέοιτο *ſterileſcat* Sirac xlii. 10. ſterilitas frugum Athenis p. 127. l. 4. p. 134. l. 32. p. 248. l. 25. p. 408. l. 44. p. 445. l. 29.
ſtellarum imperium p. 162. l. 3.
στενωγρᾶν via p. 386. l. 7.
Steweccius citatur p. 491. l. 56. p. 495. l. 14, &c.
στεφάνη (ἐπὶ τῇ) CLIV. 16. Quoddam eſt, niſi fallor, officium.
Στέφανος CLXVI. 7. nomen proprium.
στεφανηφόρος X. 23. στεφανηφόρον CLIV. 7. στεφανηφόρει II. 34. στεφανηφορήσαντος XXX. 7. p. 164. l. 30, 34. p. 165, 166. p. 511. l. 21. p. 515. l. 20. p. 555. l. 7.
[στεφ]ανίτης ἀγών I. 54. p. 130. l. 42. p. 139. l. 4. p. 183. l. 39. p. 260. l. 4. p. 419. l. 37. p. 448. l. 38. Lege etiam H. Steph. Theſ. στεφανίτης. *Vide* etiam χρηματίτης.
Stephanus, poëta comicus p 421. l. 24.
Stephanus Byzantinus citatur p. 122. l. 23. p. 125. l. 47. p. 298. l. 40. p. 299. l. 44, &c. Herodotum malè intellexit p. 576. l. 31. Stephani Epitomator p. 169. l. 34.
Stephani (Henrici) editio Eclogarum Cteſiæ p. 270. l. 41. Ejus Theſaurus citatur p. 337. l. 49. p. 364. l. 50. p. 554. l. 5, 31, &c.
στήλην λιθίνην CLVI. 26. στήλαις II. 83. στήλαι 30, 107. στήλην III. 40. στήλαις 6. στήλας 76. στήλας λιθίνας p. 589. l. 48.
Steſiclidis Athenienſis de archontibus & olympionicis commentarius p. 232. l. 48.
Στησίχορος ποιητὴς I. 65. Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος ὁ δεύτερος 85. De binis his Steſichoris p. 142. l. 39. p. 143. l. 6. p. 151. l. 42. p. 217. l. 11. p. 270. l. 26. p. 271. l. 8, 31. p. 281. l. 39. p. 433. l. 12, 20. p. 441. l. 20. p. 449. l. 36. p. 450. l. 50. p. 533. l. 32. p. 534. l. 13.
Stiris urbs in Phocide p. 484. l. 11.
Stobæi nomen à Gyraldo diſſimulatum p. 130. l. 49. Stobæus citatur p. 260. l. 47. p. 423. l. 11.
Stowæus (Joannes) citatur p. 193. l. 50.
Strabo citatur p. 117. l. 43, 50. p. 118. l. 51. p. 127. l. 49. p. 128. l. 7, &c. Strabonis erratum p. 256. l. 47. p. 257. l. 4. Strabonis mors p. 501. l. 9.
στρατεύω. ἐ(σ)τράτευσαν οἱ (Ἕλλη)νες εἰς Τεγέαν I. 38. ἐστράτευσαν ἐς Οἰνιάδας Thucyd. lib. 1. p. 72. l. 29. στρατευσ.. CLV. 3. lege forſan στρατευσάντος.
στρατηγὸς CLIV. 12. στρατηγῶν 7. . . . . γου (an στρατηγοῦ?) 9. στρατηγὸν I. 63, 68. στρατηγοὶ II. 13. στρατηγῶν γνώμη 1, 89. στρατηγῶν· καὶ 58. De voce στρατηγὸς p. 155. l. 17. p. 333. l. 12, 16, 22. p. 391. l. 5. p. 515. l. 22. p 590. l. 11. 2 Maccab. iii. 5. & x. 14.
στρατηγὸς XXX. 3. στρατηγὸν ἐπὶ τῶν ὅπλων XXV. 4. p. 515. l. 27. στρατηγοὶ ἐπὶ τῆς εἰρήνης CLIV. 9. p. 521. l. 7.
στρατηγήσαντος X. 3. 2 Maccab. x. 32. στρατηγόντα(ς) CLIV. 5. aut forſan στρατηγοῦντος, nam proximè præcedit ἀρχιερέως. Sacerdotii enim & Præturæ munera eidem ſolebant demandari: ἐπὶ Σίμωνος ἀρχιερέως μεγάλου καὶ στρατηγοῦ καὶ ἡγουμένου Ἰουδαίων 1 Maccab. xiii. 42.
στρατηγίαν CLXXIX. 7. ἐπίτροπος τῆς στρατηγίας XXX. 13. p. 515. l. 22, 33.
στρατηγία colonia p. 521. l. 8.
στρατήγιον curia theſmothetarum p. 332. l. 34.
στρατιώτας II. 14. τοὺς πεζοὺς στρατιώτας 92.
Στρατονίκης IX. 61. Στρατονίκης CXXX. 16.
Στρατονίκην τὴν μητέρα τοῦ ὦ πατρὸς θεῶν II. 9. p. 155. l. 41. p. 453. l. 30.
Στρατονικίδος Ἀφροδίτης II. 12, 85. Ἀφροδίτην Στρατονικίδα 70. p. 156. l. 10.
Stratonicus citharœdus p. 123. l. 36.
Στράτων IX. 18.
ſtriatæ columnæ p. 512. l 15.
Strongylion ſtatuarius p. 340. l. 5.
στρώσαι τὴν βασιλικὴν X. 5, 11. *tegere; imbricare.*
συζυγὸν πιστὸς XL. 6.
σύ. ὑμῶν πολείτης CLXXIX. 2. ὑμᾶς 9.
σῇ μητρὶ XL. 9.
Syagrius poëta p. 304. l. 30.
Suada Diana p. 298. l. 43.
Ζωφρας p. 601. l. 50. lege σωφάνας, nam αἱ σωφάνας l. 45.
Sybaris condita p. 391. l. 7, 13.
Sybritii, populi Cretenſes p 594. l. 34, 46. Συβρίτιοι Chiſhul. Antiq. Aſiat. p. 113. p. 125. l. 1. ubi vir doctus obſervat apud quoſdam literas malè tranſponi, Σιβύρτιοι.
Ζυζηνός. Ζωζηνοῦ βασιλέως XXVI. 1. (Chiſh. legit Ζυζηνοῦ Antiq. p. 89. l. 29.) Ζωζηνοῦς CLIV. 6. συζηνὸς τοῦ βασιλέως 2 Maccab. xi. 35.
συντείμενα κοινὰ III. 47. *mutua conventa* p. 529. l. 36. ſic τὰ ξυγκείμενα Thucyd. lib. 5. p. 378. l. 36. eo ſenſu σύνθεσθε 1 Reg. xxii. 8. συνθεῖναι, ζυνθήκην καὶ ὁμολογίαν πεποιῆσθαι Heſych. συντεθεῖσαις δρκοις p. 601. l. 14.
Σύγκλητος. τὰ δόγματα τῆς ἱερωτάτης συγκλήτου IV. 10. V. 4. VI. 6. CLXVI. 5. δόγμα συγκλήτου X. 36. συγκλήτου δόγματι CLXXXII. 16. ἡ σύγκλητος Herodian. lib. 1. p. 23. l. 44. *Vide* δοκέω, δόγμα. Notat H. Steph. Theſ. ſenatum Romanum dictum fuiſſe

σύγκλητον βιβλίον, & σύγκλητον sine adjectione. Conſule Bud Comment. p. 552. l. 4. σύγκλητοι βιβλὸς Numer. xvi. 2.

συγκλητικὸν ὑπατικῶν CLIV. 6. συγκλητικὸς ſenator. H. Steph. Theſ. ex Plut. & Lucian.

συγχωρέω. συγκεχωρηκότος αὐτοῦ τῆς χρήσεω CLXVII. 1. ᾧ ἂν ἐκεῖνοι συγχωρήσωσι CLXXIV. 8. συγχωρησαν CLXXX. 8. τοῖς στρατιώταις — πολλὰ συγχωροῦντες Herodian. lib. 3. p. 71. l. 35.

Suetonius citatur p. 124. l. 3. p. 159. l. 43. p. 173. l. 29, &c.

συζάω. συζησάσῃ αὐτῷ XII 6. p. 565. l. 30.

Sui. ſibi LVII. 6. LXV. 2. LXVI. 3. LXVII. 3. LXVIII. 12. LXIX. 6. LXX. 3. LXXIX. 8. XCVII. 3. XCVIII. 2, 11. XCIX. 2. C. 3. CI. 4. CIII. 2. CV. 6, 8. ſibi & ſuis XCI. 4. XCIII. 1. XCIV 3 XCV. 4. CII. 1. ſibi ſuiſque LXIX. 6. ſe vivo XCIII. 1. bene meritæ de ſe LXXV. 9.
ſuæ matri LV. 3. LX. 5. LXXV. 12. ſuæ conjugi LXV. 5. ſuæ conſervæ LXXXII 3. ſui germani CXC. 3. ſuo conjugi LXXX. 7. ſuo vernæ LXXXV. 11. ſuo amico LXV. 11. ſuorum XC. 6. XCVII. 5. ſuis LVII. 7. LX. 5. ſuis libertis LXV. 14. XCII. 7. XCV. 5.

Suidas citatur p. 118. l. 53. p. 124. l. 2, 16. p. 125. l. 53. p. 126. l. 24, &c. emendatur p. 142. l. 17.

Suiceri Theſaurus Eccleſiaſticus citatur p. 568. l. 45.

a Suit of Leſſons p. 401. l. 34.

Sylla p. 357. l. 33.

συλλαλέω. συλλελαληκότων II. 23.

Sulpicia CXXXVIII.

Sum. S eſt LXXVI. 3. ſita eſt CXXX. 3. ſita ſunt CXXIII. 3. fuiſſet fatale CXXXVI. 4. foret 11. fuiſſem 12.

σύμβιος p. 565. l. 35. ὁ σύμβιός μου XIII. 6. τῷ συμβίῳ 2.
τῇ συμβιώσει XVII. 3. p. 581. l. 24.

σύμβολον τὸ κοινὸν ἀρχεῖον III. 70. p. 530. l. 28.

συμβολαιογραφεῖον XXVIII. 2. p. 565. l 17. p. 560. l. 3. συμβολαιογρ.. p. 515. l. 11. συμβολαιογράφος, tabularius, qui contractus ſcribit H. Steph. Theſ. Bud. ex Pandectis.

σύμβωμοι dii. p. 191. l. 30.

ſumma præmia ſenectutis CXXXVI. 9.

συμμαχίαι II. 15, 19, 37, 93. p. 554. l. 40. συμμαχίαι III 9.

Symmachus citatur p. 515. l. 42.

συμφέροντα πάντα τὰ τῆς βασιλείας II. 20. τῆς βασιλείας συμφέροντα 89. οὐδὲ τῆς βασιλείας συμφέρουσι 24. τὸ ὑμῶν αὐτῶν συμφέρον 1 Cor. vii. 35. τὰ συμφέροντα τῆς πόλεως Demoſth. Orat. ad Philip. Epiſt. pag. 67. lin. 24. ἐπὶ τῷ κοινῷ συμφέροντι III. 75. τὸ συμφέρον κοινῇ 2 Maccab. iv. 5.
συμφερόντως II. 13. συμφερόντως ἔχει H. Steph. Theſ. ex Demoſth. in Mid.

συμφορὰ CLXXXII. 3. τὰς ἀτυχίας καὶ συμφορὰς 2 Maccab. xiv. 14.

συμπροσκεφάλαιον X. 19.

συνάγω. συνῆγε τοὺς οἰκείους I. 8.

συναγωνίζομαι. συναγωνισάμενοι I. 63.

συναθλέω H. Steph. Theſ. ex Chryſoſt. de Sacerd. & ἀθλεύειν (ſic enim legit, non ἀεθλεύειν) ex Hom. Ἰλ. ω. v. 734. συναθλεῦσαι (cum accuſativo) τὸν ἀγῶνα I. 37. p. 210. l. 14. p. 410. l. 23.

συναλλάσσω. τὰ ἄλλα πάντα III. 16. συναλλάσσειν p. 600. l. 25.
συναλλάγματα II. 54. συναλλαγῶν p 593. l. 3, 62. συναλλάσσειν & συναλλάγματα de commerciis & contractibus dicuntur. Bud. Comment. pag. 609. συγγραφὰς καὶ συναλλάγματα 1 Maccab. xiii. 42. συναλλάγματα ἑκούσια καὶ ἀκούσια p. 172. l. 2, 3.

συνάρξαντες CLIV. 6. ſic puto reponendum pro συνάρξαν... οἱ συνάρξαντες αὐτῷ XXX. 17. collegæ ejus. συνάρχω collega ſum in magiſtratu H. Steph. Theſ. ex Dem. οἱ συνάρχοι Corcyr. Inſcript. p. 422. l. 6.

συναυλία p. 400. l. 9. p. 401. l. 19, 23.

συναύξω τὴν βασιλείαν II. 90. συναύξει τὴν ἐνέργειαν ἡδονὴ Ariſtot. Ethic. 10. cap. 5.

Syngellus (Michael) citatur p. 348. not. l. 5.

συνδιατηρῆσαι τὴν αὐτονομίαν II. 65. φυλακὴν τῆς συνδιατηρήσεως τὸ χωρίον τῷ βασιλεῖ 96. αὐτῷ συνδιατηρῆσαι καὶ συνέχειν τὰ πράγματα 91. verbum hoc decompoſitum in Lexic. Vulg. non occurrit.

ſyndicus ſeu ſcriba p. 189. l. 24.

συνδοκέω (συν)δοκῆσαι III. 4. p. 557. l. 4. συνδοκεῖ p. 603. l. 22.

σύνεγγυς. πάντα τὰ σύνεγγυς πράγματα II. 94. παντὸς ὕδατος τοῦ σύνεγγυς Sirac. xxvi. 12. & ſæpius cum caſu genitivo, σύνεγγυς τοῦ οἴκου Id. xiv. 24.

συνέδρῳ σημειωτῇ CLXVII. 11. p. 523. l. 2. p. 363. l. 43.

συνεδρεύσαντες p. 364. l. 37.

συνεσις. παραινέσεις, ἣ σύνεσις ἐπὶ παιδείᾳ CLXXIX. 3. ſtudium, quod ei ineſt.

συνεισενηνόχασι XIII. 17. caſu accuſativo ſubintellecto, contulerunt ſumptus. συνεισφέρειν τῷ ἔργῳ H. Steph. Theſ. affert ex Gregor. Orat. 2. in Jul. [p. 111. l. 25. Edit. Morell. 1609.] compoſita hujus verbi ſæpius efferunt hoc perfectum per οι; εἰσενηνόχασι Lyſ. (inter Orator. Vet. Edit. H. Steph.) p. 154. l. 30.

συνεισπνεύσαντι III. 2, 59. p. 198. l. 5. συνεισπνεύσαντι (Reineſ.) p. 509. l. 25. σὺν Ἐυπάρῳ (Chiſhul.) p. 527. l. 22, 31. p. 529. l. 21, 43.

συνεργασίας XVII. 9. Hoc nomen compoſitum in Lexic. Vulg. non reperio. Simplex ἐργασία frequens eſt.

Syneſius citatur p. 146. l. 39. p. 175. l. 14, &c.

συνεύνῳ Μυρ[..] XXXIX. 3. p. 517. l. 1. συνεύνους, ſuſκοίτας Heſych. ξυνεύνου μητρὸς ex Sophoc. affert H. Steph. Theſ.

συνέχειν (συνδιατηρῆσαι) τὰ πράγματα II. 91. continere, tueri. συνέχω, κρατῶ Heſych. ὁ τῶν κόσμων πατὴρ, γῆν καὶ οὐρανὸν — συνέχων καὶ διακρατῶν Phil. de Vit. Moſ. lib. 3. p. 469. l. 12. Edit. Turneb.

συνεχῆ ἐν λόγοις βίον CLXXIX. 3. aſſiduam. συνεχὲς ἀδιάλειπτον Heſych.

συνήγοροι p. 170. l. 48.

Syncellus (Georgius) citatur p. 104. l. 38. p. 224. l. 29. p. 296. l. 48, &c.

ſyncopas facere, apud muſicos p. 213. l. ult.

Συνναδέως [κ.οια] X. 41. Synnada urbs Phrygiæ p. 462. l. 1. ubi λατομεῖον τοῦ Συνναδικοῦ λίθου Strab. lib. 12. p. 577. l. 18. & lib. 9. p. 437. l. 16.

συνοικίζω. τὰς δώδεκα πόλεις εἰς τὸ αὐτὸ συνῴκισεν I. 35. (συνοικισθεῖσα) πόλις Sirac. xv. 4.

συνομαίμοις XL. 1. συνόμαιμος non mihi occurrit in Lexic. Vulg. ſed ὁ συνομαίμων frater H. Steph. Theſ ex Eurip. & ὅμαιμος ex Sophoc. Electr. v. 12.

Syntaxis incongrua p. 579. l. 52. Huc refer, νομοφύλακες, ἐκλογιζέσθω Corcyr. Inſcr. p. 418. l. 18. & κρεισσόνων [...] p. 419 l. 27. cum multis hujuſmodi ἀσυντάκτοις in hac inſcriptione. Lego ſententiam in Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 81. l. 29 in quâ ſyntaxis mihi videtur admodum dura & inſolens; δι' ὧν ἔχω τὸν μέγιστον θεόν μου Ἄρεα εὐχαριστίαν. Quamobrem gratias habeo maximo deo meo Marti. Si autem fas ſit à viri doctiſſimi verſione paululum recedere, conjecturam afferam, per quam duplex ille accuſativus à verbo non regetur: δι' ὃν εὐχαριστίαν ἔχω τὸν μέγιστον θεόν μου Ἄρεα; propter quod beneficium habeo (ſive agnoſco) Martem maximum deum meum. Non enim video in clauſulis præcedentibus vocem ullam, cum quâ concordet articulus ὧν. Me tamen moratur ſignificatio vocis εὐχαριστία, quæ plerumque pro gratiarum actione ſumitur.

συντελεῖν τὰ γεγραμμένα II. 26. ταῦτα συντετελέσθω 88. (p. 566. l. 38. 2 Maccab. iii. 32.) συντελεσθῆναι τὰ πάντα 28. συντελεσθείσαν τὴν ἑορτὴν 41. συντελεσθησομένης ἑορτῆς 80.

συντίθεσθαι τὴν φιλίαν πρὸς τὸν &c. II. 24. συνθέσθαι 22. συντίθεται 93. συνέθετο 34. συνθήκας, ἃς συντιθέμεθα 62, 71. ταῦτα συνέθετο III. 4. [ſic legendum p. 599. l. 27. pro συνέθετο] συνθέσθαι ἔθεσθαι 11. συνθήκην ἔθεντο Sapient. i. 16. συνθώμεθα πρὸς ἑαυτοὺς Δημήτριον 1 Maccab xi. 9. συνθήκας ἃς συνέθετο πρὸς ἐμὲ H. Steph. Theſ. ex Demoſth. ΣΥΝΘΗΣΩΜΕΘΑ συνθεόμεθα p. 599. l. 1. p. 601. l. 16. Annon potiùs συνεθέμεθα? aut (ſi modo Subjunctivo locus ſit) συνθώμεθα? συντέρω

Digitized by Google

σωτηρία IX. 3. σωτηρίαν CLXXXIII. 7. σωτηρίας 9. σωτηρίοις 13. σωτήρ Act. xiii. 1.
Syntyche LXVI. 4. p. 561. l. 17. Συντύχην Philip. iv. 2.
συνυπηρέτης VIII. 18. Hæc vox non in Vulg. Lexic.
Σωσώνυμος CLV. 32.
ſuperinſtantes p. 509. l. 28.
ſuperſtitionum Ethnicarum incrementi gradus p. 248. l. 1.
συνπαίδων XVII. 4. p. 581. l. 27.
Syra verſio Bibliorum citatur p. 189. l. 35, 45.
Συρακουσῶν ἱερομνάμονες Ἱερῶν I. 71. Διονύσιος 77. Συρακου.... 47. Συρακούσαις 52.
Syracuſa in ſingulari via dicitur p. 578. l. 23.
Syracuſæ conditæ p. 137. l. 24. p. 306. l. 13. p. 389. l. 36. Earum popularis ſtatus p. 224 l. 4. Syracuſas deducta colonia p. 258. l. 2.
Syrianus in Hermogenem citatur p. 429. l. 56.
συσφραγίζω. Verbum in Lexic. Vulg. non repertum. συσφραγισάντωσαν τας ὁμολογίας II. 86. συσφραγισαμένων τ͂ ὁμολογίας 28. συσφραγισθῆ ἡ τας ὁμολογία 58. p. 555. l. 37.
Sphoridi LXIV. 2.
σφραγισάντωσαν (τ͂ ὁμολογίας) II. 87. σφραγίσατε τῷ δακτυλίῳ Eſther. viii. 8.
σφραγιδι ΤΕΙ [ται] δαμοσίᾳ p. 602. l. 58. idem ac τῷ τ͂ πόλεως δακτυλίῳ II. 88.
σφραγὶς quid apud Muſicos p. 401. l. 31, 40.
σχεδίας Ξέρξης ἐζεύξεν ἐν Ἑλλησπόντῳ I. 66. σχεδία, μικρὰ ναῦς· ξύλα ἃ συνδέουσι, καὶ οὕτω πλέουσι. σχεδία, ἡ εἰκαίως πεποιημένη ναῦς· διάβασις, γέφυρα Heſych. Lege Æm. Port. Lexic. Ionic. ubi multa Herodoti loca citat. σχεδίας 3 Reg. v. 9. σχεδίᾳ διασωθῶσαν Sapient. xiv. 5. σχεδίης ἐπιβαίνειν Hom. Ὀδ. ε. v. 177.
Σχερία, Corcyra dicta p. 389. l. 27.
Schmidius (Eraſmus) in Pindar. citatur p. 139. l. 22.
Schœneus Athamantis filius p. 377. l. 1.
σχοινίων νόμος apud Muſicos p. 401. l. 13.
Scholia variæ citantur: in Æſchylum p. 127. l. 45. p. 529. l. 29. p. 588. l. 46, &c. Apollonium p. 274. l. 41. p. 296. l. 52. p. 575. l. 17, &c. Aratum p. 119. l. 3. Ariſtophanem p. 285. l. 32. p. 289. l. 41. p. 301. l. 11, &c. Demoſthenem p. 353. l. 58. p. 360. l. 59. p. 362. l. 48, &c. Dionyſium Periegetem p. 375. l. 48. Euripidem p. 204. l. 4. Hermogenem p. 534. l. 3. Homerum p. 304. l. 48, &c. Horatium p. 536. l. 41. Theocritum p. 197. l. 17. Thucydidem p. 287. l. 49. p. 297. l. 49. p. 558. l. 3, &c. Juvenalem p. 348. not. l. 4. Callimachum p. 384. l. 51, 52. Codicem Theodoſianum p. 174. l. 25. Lycophronem p. 252. l. 12. p. 383. l. 47. Perſium p. 300. l. 46. Pindarum p. 121. l. 17. p. 275. l. 19. p. 372. l. 54, &c. Sophoclem p. 207. l. 49. p. 257. l. 48. p. 376. l. 53. Statium p. 435. l. 54.
Scholiaſtes Ariſtophanis errat p. 169. l. 7.
Sozomenus (Herm.) citatur p. 182. l. 56. p. 341. l. 41. 358. l. 50, &c.
Σωκράτης I. 76. Φιλόσοφ(ος ἐν)ελάδι(ους) 80. p. 145. l. 11. p. 147. l. 6. p. 149. l. 44. p. 278. l. 7. p. 280. l. 31. p. 421. l. 16. p. 440. l. 4. p. 450. l. 1, 17. Ἀλωπεκῆς p. 484. l. 6. condemnatus p. 354. l. 16. cicutam bibit p. 228. l. 12. p. 351. l. 10.
Socrates hiſtoricus citatur p. 341. l. 52. p. 358. l. 49, &c.
σωλαρίῳ CLXXVII. 3, 8. σωλάριον p. 594. l. 23. *Solarium* Plaut. Mil. Act. 2. Sc. 3. v. 69. *Locus, ubi ſolent apricari*, Taubman. *heliocaminus* Turneb. *Vide* Pet. Victor lib. 21, 13. & Rob. Steph. Theſ.
σῶμα CLXXXII. 6. *cadaver*. ſic Herodian. lib. 2. p. 30. l. 8. σωμάτων ἐμπεπληκὼν p. 600. l. 41. σώματα νεκρὰ, σώματα πολλὰ τρέφειν Antholog. lib. 1. cap. 12. Epig. 26. Eo ſenſu affert exempla H. Steph. Theſ. ex Strab. &c.
Sopater citatur p. 429. l. 57.
Soſibius Antiochenus p. 474. l. 34.
Soſibius ſcriptor citatur p. 251. l. 29. Laco p. 267. l. 26. p. 305. l. 15.
Soſicles Corinthiorum legatus p. 264. l. 31.
Soſicrates auctor perantiquus citatur p. 261. l. 49. p. 262. l. 10, 16.
Soſimus citatur p. 138. l. 28.
Soſipatra docta fœmina p. 460. l. 36.
Σωτηρίνα IX. 51.
Σώταιος Σωταδα XI. 7.
σωτῆρσι θεοῖς Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 69. l. 7.
Σωτὴρ Ἀντίοχος III. 100. p. 453. l. 30. σωτῆρα Ἀλεξανδρῳ CLXVIII. 3. De hoc titulo ab Ethnicis monarchis uſurpato lege eruditiſſ. Chiſhul. Antiq. Aſiat. p. 57, 58. & p. 79. l. 2. σωτήρων ſacerdotes p. 333. l. 3.
σωτείρᾳ τύχᾳ p. 527. l. 29.
σωτήρια ἔθυσαν I. 7. (*Vide* θύω) p. 117. l. 39. σωτηρίας (ἐπὶ) III. 1. (*Vide* ἐπιτυχής.) ἐπὶ σωτηρίᾳ Corcyr. Inſcr. p. 412. l. 1. ἐπὶ ἀγαθᾷ τύχᾳ καὶ σωτηρίας Gruter. CCCCI. 18.
Sotericus LXV. 2.
σωφρονιστὰς XXXVI. 3. p. 484. l. 14, 20. σωφρονισταὶ Plat. Axioch. p. 367. l. 3. (Edit. H. Steph.) Plura exempla ex Thucyd. & Plutarch. affert H. Steph. Theſ.

T.

T pro ζῆτα (Ξ) falsò uſurpatum p. 120. l. 19. ſolent quidem Dores ἐργάτσω pro ἐργάζεσθαι Gruter. CCXII. 53, 58, 60. Sed in hoc marmore nullus Doriſmo locus eſt.
T pro Θ Ξανθιππα I. 69. In quâ voce valde ſuſpicor erraſſe Marmorarium; cùm in ejuſdem Inſcriptionis lin. 74. legatur Ξάνθιππα. Non tamen ſum neſcius aſpirationem aliquando in antiquis marmoribus negligi. Conſule Dauſq. Orthogr. vol. 2. p. 339. *Xantippe.*
T pro σ Doricè. (*Vide* Ἀρτεμίτιος. ποτί.) ἔδοξε Corcyr. Inſcr. pag. 412. l. 5. Montfauc. Diar. Ital. Vide Dialect. Gr. Ling. (Lond. Edit. 1706.) pag. 229, 389.
T vocibus inſerere poetæ ſolent; πτόλις Homer. Ἰλ. χ. v. 118. ſic etiam Dores; πτολέμῳ p. 601. l. 13.
T. [Τιτος] Αἴλιος XV. 1. Φλ. Ὀνήσιμος, Ὀνήσιμος XXV. 2, 3. Sic etiam T pro *Titus* in Latinis XLV. 2. p. 526. l. 9. LXII. 6. LXV. 10. XCVIII. 12. XCIX. 1. CVIII. 2. CXXIV. 2. CLXXX. 9. CLXXXVIII. 3.
tabulatura, apud muſicos p. 402. l. 5, 7.
tabulæ marmoreæ legis Divinæ p. 312. l. 34. tabulæ æneæ legum Romanarum l. 34. Græcorum & Romanorum legiſlatorum l. 36. tabulæ præfectoriæ p. 171. l. 11. p. 176. l. 1. tabulæ publicæ Henrici III Angl. p. 171. l. 44. p. 195. l. 21, 49. tabulæ publicæ, quæ *clauſæ* vocantur p. 196. l. 2.
Tacitus citatur p. 156. l. 11, 29. p. 157. l. 1, 28, 39. p. 179. l. 3.
ταλαντιαίους (ἀγῶνας) VII. 20. p. 564. l. 45. ταλαντιαῖον, βαρὺ Heſych. χάλαζα μεγάλη ὡς ταλαντιαία Apocal. xvi. 21. Plura apud H. Steph. Theſ.
talentum Syriacum p. 474. l. 38.
Ταλλαίου Ζῆνα p. 601. l. 1. p. 602. l. 38.
Talmud citatur p. 194. l. 40, &c. *Vide* Thalmud.
ταμίας XXX. 16. II. 31. ταμίας τ͂ σιτωνικῶν 58. ταμίαι 82. CLV. 7. τῷ ταμίᾳ CLIV. 8. ταμίαι τ͂ πόλεως XXV. 6. τοῖς ταμίαις CLV. 15. p. 515. l. 33. ταμίας, φύλαξ χρημάτων, πραγματευτής, διοικητής, οἰκονόμος, διοικητής Heſych.
Tanagra, urbs Bœotica p. 369. l. 48. Æoli filia p. 370. l. 1. p. 373. l. 25.
Tanaro (*Jovi Optimo Maximo*) XLV. 1. p. 490. l. 2, &c. p. 491. l. 1, &c. p. 526. l. 7. p. 583. l. 46, &c. Ζεὺς ὑψιβρεμέτης Homer. Ἰλ. α. v. 354.
Tanicus CLXXXIX. 3. p. 524. l. 11.
Targum Hieroſolymitanum citatur p. 107. l. 21.
Tarentum civitas Italiæ p. 388. l. 39.
Tarquinius (Priſcus) cloacas & capitolium ſtruxit p. 357. l. 20. (Lucius) Demarati filius p. 390. l. 1.
Tarquinius (Superbus) pulſus p. 434. l. 35.
τασσομένων II. 50. τασσομένοις ὑπὸ αὐτοῦ 105. τεταγμένοις ὑπὸ Τιμαίου 103. τεταγμένος CLVIII. 4. ὑμι-

2 ται

Digitized by Google

ϱαι ἰπάγονται πέντε II. 32. τάξη Ibid. ἐτάξε 82. p. 556. l. 18.
ταξιάρχου II. 98. p. 556. l. 51.
Τατία CLXXVII. 1. Τατίας CLXVIII. 2. *Tatia* apud Gruter.
Τάτιον XIII. 9. p. 513. l. 19.
tata p. 521. l. 31. τάτλω CLIX. 4. τάται Gruter. MCXXVIII. 2.
Tatianus citatur p. 133. l. 36. p. 233. l. 49. p. 246. l. 33, &c.
Taygete Atlantis filia p. 345. l. 37.
Ταυρηναδωψίων ἡμέρα XXXVII. p. 485. l. 44. p. 486, 487, 488. Lege Chiſhul. Antiq. Aſiat. p. 94, 95.
Ταυροπόλου (τῆ) II. 60, 70. Ταυροπόλα Ἄρτεμις Sophoc. Ajac. v. 172. ubi lege Schol. Ταυροπόλον Orph. Hymn. 1. v. 49. Ταυροπόλον Θεὰν Eurip. Iphig. Taur. v. 1457.
τάφος CLXXXII. 5.
τάχιστα II. 77.
τε. ἐλεύθεροι τε καὶ Ἕλληνες II. 45.
Tebaldini (Ægidii) verſio Ptolemæi p. 166. l. 16.
τεθυμμένους III. 6. τεθυμμένοι 62. p. 198. l. 14, 52. p. 529. l. 47. p. 558. l. 30.
τεθρίππῳ p. 214. l. 52. p. 423. l. 30. p. 578. l. 33.
Τειμαίω [Τιμαίῳ] XXX. 15.
Τειμοκράτους [Τιμοκράτους] CLXXXIII. 1, 11.
τείχους (Πελασγικοῦ) I. 60. p. 215. l. 41. p. 428. l. 25.
τέκνων XXI. 5. XL. 9. τέκνα συνεδίων 2. τέκνοις XVIII. 6. XX. 3.
Tectamus Dori filius p. 383. l. 18. Τέκταμος, Τέυταμος Diod. Sicul. lib. 2. p. 262. l. 41.
Telamo CV. 3.
Telamon Ajacis pater p. 372. l. 21.
τελεσθέντες p. 431 l. 10.
Τελεσαρ .... CLV. 7. Τελεσαρχίδου 15.
Τελεσίππου CLVI. 2.
telesmanicæ artes p. 459. l. 46.
Teleſtes rex Corinthi p. 389. l. 15.
Τελέστης Σελινούντιος I. 79. ſcriptor Dithyramborum p. 122. l. 26. p. 124. l. 41. p. 149. l. 33. p. 279. l. 16. p. 439. l. 18. p. 450. l. 29.
Τελεσωνίου CLV. 21.
τελεταί p. 406. l. 2.
τελευτᾷ I. 64. ἐτελεύτησεν 68, 73, 74, 78, 86, 88, 89. τελευτήσαντος 59, 76.
τελέω. τελεῖται III. 67. p. 199. l. 3. p. 529. l. 65. p. 558. l. 45.
τέλη CLV. 40. τέλεα III. 19, 25.
τελώνης Syriæ p. 480. l. 3.
Tellus Cœli uxor p. 345. l. 4.
Telchius auriga p. 119. l. 51.
Τεμένου I. 47. p. 128. l. 24. p. 265. l. 51. p. 386. l. 10, &c. p 387. l. 22. Τέμβρος p. 578. l. 6.
templum Apollinis p. 235. l. 7. p. 377. l. 26. p. 481. l. 12. Veneris p. 489. l. 11, 28. Gratiarum p. 377. l 29. Beli p. 358. l. 37. ὕβρεως καὶ ἀναιδείας, Eumenidum p. 350. l. 21, 23. Eleuſinium p. 247. l. 33. Hieroſolymitanum p. 357. l. 31. p. 358. l. 25. (*Vide* Solomon) Jovis Olympii p. 358 l. 11. Dianæ p. 457. l. 38. templa Deorum deſtructa p. 358. l. 2. templa poſita imperatoribus Romanis, Tiberio p. 464. l. 9. p. 468. l. 37, 40, 49. Julio, Auguſto, Adriano l. 28, 34, 36, 37. Urbi Romæ l. 23.
Templariorum jus Aſyli p. 158. l. 26.
tempus obſcurum; mythicum; hiſtoricum p. 111. l. 49. p. 251. l. 19. Temporis (*quamdiu*) nomen in ablativo. vix[it] diebus CVII. 6. *Vide* anno.
Tempſa condita p. 382. l. 25.
tenſio toni muſici, τάσις p. 397. l. 37, 43, 44.
Teraphim p. 335. l. 38.
Terentii ludi acti tibiis &c. p. 121. l. 11. p. 125. l. 6. Hecyra p. 159. l. 39. Terentii & Plauti fabulæ p. 422. l. 1, 2.
Τέρμα βιοτᾶς γηραιὸν κακὸν XL. 10.
Termeſſus fluvius, Permeſſus p. 339. l. 35.
Τέρπανδρος I. 49. p. 121. l. 53. p. 128. l. 33, 41. p. 129. l. 7. p. 213. l. 31. p. 259. l. 14. p. 397. l. 7. p. 401. l. 31. p. 416. l. 9. p. 448. l. 11.
Tert. CXX. 3. Tertia CIII. 1. Tertiæ C. 2. Tertio 1. *Tertius*, *Tertia* nomina propria apud Gruterum.
Τέρτιος Roman. xvi. 22.
Τεσσαρακοστή XXIV. 4.
Tertullianus citatur p. 165. l. 32. p. 391. l. 54. p. 422. l. 55. p. 432. l. 53. &c.
Teſtamenti Novi Syriaca verſio citatur p. 330. l. 56. Anglicana p. 349. l. 21.
teſtamentum Platonis p. 518. l. 39. Theophraſti l. 41.
Τετραχορδος νόμος p. 401. l. 12.
Tetrapolis regio vocata p. 390. l. 15.
Τεύκρος I. 42. p. 127. l 48. p. 128. l. 1. p. 136. l. 2. p. 254. l. 8. p. 302. l. 40. p. 303. l. 6. p. 411. l. 39. p. 446. l. 9.
Teukeſburiæ monaſterium p. 506. l. 16.
τέχνη II. 73. p. 555. l. 48.
Tzetzes (Iſaacius) citatur p. 128. l. 1. p. 177. l. 18, &c. Tzetzes (Joannes) p. 119. l. 24. p. 126. l. 23, &c. menſes temere confundit p. 167. l. 33.
τήθη IV. 17. τήθη, ἡ τοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς μήτηρ ἢ καὶ μάμμη καὶ ἡ τῶν γονέων ἀδελφή Heſych. Suid.
Τηΐου IX. 19.
Tereus Thraciæ rex p. 403. l. 44.
Ti. Claudius XLIV. 3. Ti. Julius Alexander CLXXXV. 2.
Τιβερίου XII. 2.
Τιβέριον Καίσαρα CLXIX. 2. Tiberii in Sardenſes benevolentia p. 532. l. 13. Tiberio templum poſitum p. 464. l. 9.
tibiæ ſibilus; inventrix Pallas p. 401. l. 26. tibiæ pares, impares; dextræ, ſiniſtræ p. 121. l. 5, &c. tibicinum princeps Clonas p. 122. l. 3. αὐλητῶν τορονικός l. 25. tibicines poetis modos faciebant p. 125. l. 6.
τίθημι. τιθῶσι) ταῖς παραλογισμοῖς II. 47. ἴδρυσαν CLV. 7. Ἴδρυσε ναὸν CLXXXIII. 7. ἀγῶνα I. 36. ἐτέθη ἀγὼν 53. τρίπους 58. ἰδίοις συνθῆκαι III. 11. (*Vide* συντίθεσθαι) θεῖναι II. 52. τεθῆναι XIII. 10. θεῖναι 12. θῇ 14. θεῖναι 10.
Tithoream Parnaſſi jugum; Tithorea urbs p. 342. l. 27, 31.
Timæus citatur p. 305. l. 49.
Timæi Siculi hiſtorici ætas p. 306. l. 39. p. 231. l. 9. Timæus citatur p. 251. l. 30. p. 257. l. 15. p. 268. l. 14.
Timæus aſtrologus p. 162. l. 41.
τιμάω. τιμωμένης τιμαῖς ἀξιολόγοις II. 9. ἐτίμησεν πόλιν 7. ἐτίμησεν ἐν τῇ ἰδίᾳ Τιβέριον CLXIX. 1. ἐτίμησεν Οὐλπίαν CLXX. 3. eodem ſenſu, quò mox ἀναστῆσαι τὴν τιμὴν 14. & ἀνέστησεν XXV. 1. *tumulum honorarium excitavit* Sueton. Claud. cap. 1. τιμῇ CLXVII. 6. *pretio.* τιμὴ Matth. xxvii. 6. τίμημα τὰς δίκας ἐπιγεγραμμένος III. 49. *æſtimationem litis.* σοὶ τίμημ' ἐπιγράψαι τῇ δίκῃ Ariſtoph. Plut Act. 2. Sc. 4. v. 66. τίμημα ἐπιγράφειν *multam irrogare* H. Steph. Theſ.
timeo conſtruitur potiùs cum particulâ *ne*, quàm cum infinitivo p. 576. l. 42.
Τιμησιδήμου CLV. 21.
Τιμόθεος I. 88. Timotheus Mileſius citharœdus p. 122. l. 2, &c. p. 279. l. 25. p. 282. l. 30. p. 398. l. 1. p. 400. l. 39. p. 401. l. 4. p. 416. l. 15. p. 442. l. 31. p. 450. l. 13. p. 451. l. 3. Decretum Spartanum contra Timotheum p. 129. l. 50. p. 569. l. 9. p. 595. l. 10. p. 596.
Τιμόθεος IX. 11. XI. 10. Τιμοθέου IX. 12.
Τιμοκλείδης CLVI. 2. Τιμοκλῆς p. 521. l. 11. Τιμοκλῆνς CLX. 2. Τιμοκλέους p. 563. l. 26. Τιμοκλέου XI. 11. ubi etiam puto reponendum Τιμοκλέους.
Τιμοθέο(υ) ἄρχοντος I. 69. p. 435. l. 28.
Τιμόστρατος CLV. 33.
τιμοῦχοι Maſſilienſium p. 520. l. 41. τιμουχέοντες apud Teios, Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 99. l. 29. & p. 100. l. 45.
Τίμωλις CLXIX. 1. An potiùs Τμωλίς? à monte Tmolo? Prideaux vertit *Tmolenſis.*
Τίμωνι, Τίμωνα II. 103.
Tingitaniæ CXXXV. 7. Tingi; Tingitana Mauritania p. 499. l. 18, 19. p. 500 l. 44. p. 501, 502.
Tiraquellus in Alex. Gen. Dies citatur p 511. l. 32. de jure &c. p. 193. l. 4.
Tironis Notæ citantur p. 512. l 28.

τις. ἐάν τινα αἰσθάνωμαι II. 67. τοὺς παρ' ἑαυτῷ III. 53. τὸ δὲ θυσιαστήριον CLXVII. 6. τὸ ἐξ αὐτῶν 10. τὶς δὲ γένους Geneſ. xxvi. 10. τὶς ἐκ τῆς φυλῆς Exod. ii. 1.
Tiſamenus Oreſtis filius p. 386. l. 28. p. 391. l. 1.
Titanes Cœli & Titeæ filii p. 345. l. 4, 6, 9.
Titi LXIV. 2.
Titienius CV. 1. *Titienus* apud Selden. & Reineſ. ſic etiam ſcribitur hoc nomen apud Gruter.
Titio LXV. 10.
Titi arcus p. 313. l. 8.
Titinius Capito p. 457. l. 10.
Τληπόλεμος CLVII. 10.
Tlepolemus Herculis filius p. 385. l. 27. p. 183. l. 15.
Τλησίας, Αὐσίας archon. p. 213. l. 28. p. 259. l. 4. p. 307. l. 17. p. 452. l. 10.
Τμολίτῃ IX. 64. Reſcribendum forſan Τμωλίτῃ, Mons enim Τμῶλος.
τόκα Doricum pro τότε p. 531. l. 42.
τόκαι III. 40. p. 198. l. 46. p. 531. l. 38. τὸ καὶ ἀεὶ Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 113. l. 4. & p. 114. l. 22.
τολμήσῃ CLXVII. 9. τολμήσει p. 522. l. 41.
τομίας profecta p. 170. l. 55.
Τόνιος XXX. 25.
τόπος I 5. τόπον CLXXXIII. 2.
torquet CXXXVII. 14.
Torrentius (Lævinus) in Horatium citatur p. 588. l. 19.
Tournefortius citatur p. 530. l. 38.
the Town Clerk, the Secretary of the City, γραμματεὺς p. 475. l. 28, 29.
τράγος ἐτέθη I. 58.
τραγῳδίας ἀγῶνες I. 65, 72, 75.
tragœdia qualis primùm fuerit p. 426. l. 14. τραγῳδία I. 32. p. 423. l. 36. à Theſpide exculta p. 426. l. 16. p. 536. l. 20. à Phrynicho p. 538. l. 49. p. 539. l. 1, 31. tragœdiæ origo p. 308. l. 13. p. 420. l. 15. p. 423. l. 10.
tragœdi à τράγῳ *hirco* appellati p. 262. l. 38.
tragicus modus p. 399. l. 3.
Traducta (Julia), colonia p. 500. l. 52. p. 501. l. 1.
Τραϊανοῦ Παρθικοῦ υἱὸν Τραϊανὸν Ἀδριανὸν CLXII. 2, 3. Νέρουα Τραϊανὸν CLXIV. 2. Nervæ Trajani CXXXV. 5. Trajano 8. Trajani columna p. 313. l. 9, 12.
Τραιάνεια VII. 11. p. 181. l. 23. p. 525. l. 3.
Τράλλεις Πύθια VII. 17. p. 182. l. 51.
Τραπίας XI. 18.
Trachinia p. 388. l. 44.
Trebellia CIII. 1.
Trebellius citatur p. 332. l. 42. p. 333. l. 48.
τρεῖς προσῳδίαι II. 25. κλῆρος τριῶν ——— XVIII. 2.
τρὶς νικήσας IV. 7.
τρίτον μέρος III. 51.
τρισκαιδεκάτῳ ἔτει I. 39, 44.
Tremilus, à quo Lycia olim Tremila p. 335. l. 32.
Treptini (Cæciliæ) filiæ XLIX. 3.
τρέφω. τὸ θρεψάντα CLXX. 18.
τρῆτις chordæ, apud muſicos p. 397. l. 44.
trib[*uno*] leg[*ionis*] CXXXV. 3. p. 494. l. 49. p. 495. l. 1. tribunitia poteſtas p. 192. l. 6.
tribunal Areopagiticum p. 350. l. 7.
tribus unde denominatæ p. 435. l. 15. p. 472. l. 5. p. 481. l. 39. p. 484. l. 8, 29. p. 526. l. 11. p. 333. l. 37. p. 356. l. 13. p. 395. l. 16.
trieterides p. 109. l. 4.
trieres ædificatæ p. 389. l. 16. triremis ſacræ pompa p. 168. l. 15.
triclinium ex[*truxit*] CXI. 4.
Triclinius (Demetrius) Schol. in Sophocl. *Vide* Schol.
τριμελὴς ſeu τριμερὴς nomus p. 397. l. 39. p. 400. l. 10. p. 401. l. 14.
Trinitatis (in honore S.) CXC. 3.
Trincavelliana Heſiodi editio p. 167. l. 38.
trioculus dux p. 386. l. 23.
Triopas rex Argivorum p. 345. l. 18.
Triopium Dorienſe p. 297. l. 32. Triopium urbs, à Triope, aut Triopâ condita p. 373. l. 27.
Τριπτ(όλεμος) ἐπποιεῖ I. 25. Τριπτολέμου δὲ Κελεῶ καὶ Νεαίρας 24. p. 134. l. 26. p. 246. l. 9. p. 299. l. 32. p. 404. l. 5. p. 444. l. 54. p. 445. l. 3.
Triſtanus citatur p. 488. l. 51.
triumviri monetales p. 498. l. 36.
triumviratus p. 503. l. 19.
Τροίαν ἧλω I. 39. (Ἑλένη) ἐς Τροίαν ἐ(σ)χάσθησαν 38. p. 127. l. 31, 38. p. 135. l. 11, 12. p. 244. l. 46. p. 250. l. 38, 49. p. 251, 252. p. 253. l. 10. p. 302. l. 23. p. 445. l. 53, 56.
τρόπος. ἵνα τρόπῳ ἄνευ μηχανῇ II. 64. μηδὲ πολὺ τρόπῳ CLXVII. 10. καὶ μηδενὶ τρόπῳ 9. κατ' ἄλλον τρόπον μηδένα II. 43. p. 555. l. 48.
Τροφίμη CLXXVI. 2.
Trophimæ LIV. 3. *Trophime* Gruter. CCCCLXXIX. 2.
Τρόφιμε IX. 56. Τρόφιμος Act. xx. 4.
Trophonius Ergini filius p. 379. l. 28.
Τροχαῖος νόμος p. 401. l. 11.
Trochilus Callitheæ filius p. 119. l. 28.
Tryphæna XCVII. 2. Gruter. DCCCCXXXI. 4. Τρύφαιναν Rom. xvi. 12.
Τρώγιλος urbs Siciliæ condita p. 258. l. 29. non *Trotilus*, utì (niſi fallor) perperàm imprimitur in Editione Oxonienſi.
Tullius (Marcus) athleta p. 524. l. 37.
τύμβος (τοῦ δ' υἱοῦ) XL. 1.
tumulo CXXXVII. 4.
Tunnius, Tonnius, Dunnius p. 524. l. 12.
the Tuning, apud muſicos p. 397. l. 36.
typographia archiep. Cantuar. ſumptibus reſtaurata p. 316. l. 40.
Tyndareus Oebali filius p. 393. l. 18.
τυραννεῖν. ἐτυράννευσεν I. 69, 86. ἐτυράννευσεν Συρακουσῶν 71, 77. Περσῶν 59. τυραννεῖν etiam (utì τυραννεύειν) cum genitivo; τυραννεύσει αὐτῆς Sapient. 2. 14.
Tyranno XCII. 4. Nomen proprium, quod legitur Act. xix. 9. Gruter. LXXXV. 5.
tyrannides Græcorum non diuturnæ p. 263. l. 36. tyrannis triginta virorum p. 283. l. 46. tyrannorum expulſio p. 284. l. 13, &c.
Tyrer (Richardus) p. 490. l. 17.
Turcæ Conſtantinopolin expugnant p. 333. l. 23.
Turnebi adverſaria citantur p. 125. l. 17.
Turneri (Petri) ſodalis Mertonenſis laus p. 123. l. 26.
Τυρρηνοὶ ad tibiam pugnant, flagellant & coquunt p. 401. l. 57.
Tyrtæus poëta p. 415. l. 32. p. 448. l. 8. p. 452. l. 21.
Turullius CVI. 1. p. 519. l. 30.
Tyro filia Salmonei p. 374. l. 16.
Τύχει ναὸν X. 14. Τυχὴν τὴν τοῦ βασιλέως II. 61. p. 172. l. 52. p. 173, 174, 175. ἀγαθῇ τύχῃ *cum bonâ fortunâ* II. 23, 34, 88, 99. IV. 1. (ubi vertitur *bonæ fortunæ* in Editione Prideaux. Non ita bene p. 564. l. 21.) V. 1. CLXI. 1. CLXII. 1. CLXIII. 1. CLXVI. 1. CLXX. 1. ἀγαθῆι τύχηι III. 1. Formula, de quâ p. 159. l. 27, &c. p. 198. l. 1. p. 458. l. 25. p. 564. l. 21.
Τύχη, Δαίμων, dii contubernales p. 160. l. 27.
τύχη ἀξιαματικὴ p. 165. l. 52.
τύχη παλίνορος p. 527. l. 29.
τύχης κλῆρος p. 159. l. 57. p. 160. *Vide* Sors fortunæ.
Tobit liber citatur p. 177. l. 14.

Υ U V y.

< pro Υ p. 522. l. 32.
Υ & I alternantur p. 570. l. 35. errore Quadratarii; δυμένῳ pro διαίνῳ. διμλιῳ Gruter. CCCCI. 1.
υ pro β; ἀιδομηνοῖς Inſcript. Corcyr. p. 414. l. penult.
υ inſeritur poſt ε Poëticè & Ionicè p. 571. l. 27. & poſt ι, -ειῳ pro -ιῳ; p. 516. l. 24.
υ pro ε Doricè; Θεὺς Callimach. Hymn. in Cerer. v. 57. & in vocibus ex θεὸς compoſitis; Θεόδοτος XL. 6. (*Vide* priùs.) Θεόμορος Pindar. Nem. Od 7. Epod. 4. & in aliis, νεομηνίᾳ pro νουμηνίᾳ Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 118. l. 3.

U pro Y. Buphroſune LXXVI. 2. p. 562. l. 6. ſed *Euphroſyne* Gruter. MCXXII. 8. Eutuchidi CXXVIII. 1. ſed *Eutychides* Gruter. MLXX. 1.
Λ pro V inverſo p. 524. l. 1.
V. nota numeri quinarii. D[*ies*] V [*quinque*] XLVII. 3. D[*ies*] VIIII [*novem*] CXXXIX. 11.
V. *vixit* XLVI. 3 XLVII. 3. CXXIV. 3.
VII. *vixit* CXXXIX. 10. Annon reſcribi oportet VIX. Nam in Val. Prob. de Not. Roman. VIX. vel V. *vixit*.
V. V. *Valeriana* vel *Valens victrix* XLV. 4. p. 492. l. 23, 24.
V. S. L. M. *votum ſolvit lubens meritò* XLV. 8. (Val. Prob. de Not.) p. 490. l. 5. p. 584. l. 43.
V. S. L. L. M. *votum ſolvit lubentiſſimè meritò* (Sertor. Urſat. de Not. Rom.) CLXXXIX. 5.
V. CL. malè interpretatur Oxonienſis Editio p. 569. l. 59.
Ὑάγνις ὁ Φρὺξ &c. I. 19. p. 120. l. 41. p. 121, 122. l. 4. p. 125. l. 20. p. 128. l. 31. p. 134. l. 13. p. 298. l. 25. p. 396. l. 6. p. 397. l. 3. p. 400. l. 21 p. 444. l. 39. *Hyagne*, potiùs *Hyagnide* p. 568. l. 48.
Yazden, mali auctor p. 428. l. 6.
Vaillantius citatur p. 530. l. 35.
Valens (Vettius) Antiochenus, aſtrologus vetuſtus, necdum typis editus, citatur p. 160. l. 12. p. 161. l. 2. p. 162. p. 175. l. 40.
Val. Paterni CIV. 2. *Valerii* vel *Valeriani*.
Valerius (L.) Aprilis LXVII. 3.
Valerius Flaccus citatur p. 374. l. 47. p 394. l. 14, 50.
Valerius Maximus citatur p. 131. l. 41. p. 155. l. 44. p. 349. l. 41, &c.
Valerius Probus. *Vide* Probus.
Valeriana, Valens, Victrix; Valeria legio. *Vide* legio.
Valeſii excerpta citantur p. 469. l. 36. p. 480. l. 51, 54. Notæ in Euſebium p. 460. l. 58. in Harpocrationem p. 566. l. 55.
vallari coronâ. *Vide* corona.
variantium lectionum origo p. 592. l. 28.
Vari CXVIII. 1.
Varius (Q.) Vitalis CLXXXVIII. 5.
Varro citatur p. 110. l. 34. p. 111. l. 48. p. 121. l. 7. p. 133. l. 25. p. 193. l. 10, &c.
Varronianus duplex diluvii Deucalionei calculus p. 237. l. 38. p. 238. l 7.
Vaughan (Joannes) Banci communis juſticiarius capitalis p. 315. l. 7.
ὕδωρ ἱερὸν p. 341. l. 16. ὑδροφορεῖον l. 46.
ὑδροφόρια feſta p. 334. l. 37.
Vegetius citatur p. 170. l. 18 p. 173. l. 47. p. 495. l. 13, &c.
Veitennio (C.) Severo Coſ. XLIV. 11. *Vettennius* p. 196. l. 41.
vel. vendere vel donare LXXIX. 11.
Velia condita p. 391. l. 38.
Velleius Paterculus. *Vide* Paterculus.
velleris aurei fabula p. 377. l. 35.
Vendere vel donare ne liceat &c. LXXIX. 10.
Veneriæ *Vide* Venus.
Veneti & Praſini. *Vide* Praſin.
Ventidius Antonii legatus p. 503. l. 25.
Venus. Veneris XLIII. 2. Veneri Cnidiæ XLII. 1. p. 526. l. 3. Venus Cnidia, Paphia, Erycina p. 488. l. 47. Veneris attributa p. 489. l. 5, 6. ſtatua l. 13. templum Cnidi, Athenis l. 11, 28. Venus victrix p. 298. l. 44. Stratonicis p. 156. l. 10. Æneis l. 13. Venus Orientalium l. 49.
Veneriæ (Claudiæ) LXIX. 2 p. 518. l. 1. p. 561. l. 26.
Venuſtinus LXXIII. 5.
vexillo argent[*eo*] CXXXV. 8. vexilla varia p. 502. l. 35. p. 503. l 3. vexillationes p. 495. l. 46.
ver ſacrum p 388. l. 43. p. 389. l. 1.
Vernæ LXXVII. 3. ſuo kariſſimo LXXXV. 11. dulciſſimæ LXXXVIII. 5.
Vernon. Marmora olim in agro ejus Eſſexiano p. 558. l. 19. p. 559. l. 23. p. 560. l. 33. p. 563. l. 40, 46. p. 594. l. 11.
Verriæ Feruſæ LXXIII. 2.
Verus CLXXXIX. 4.
Veſpaſianus Athenienſes libertate exuit p. 336. l. 6. aſtrologos Româ expulit p. 469. l. 38.
Veſta uxor Cœli p. 345. l. 4. ignis perpetuus in honorem Veſtæ p. 472. l. 17.
Vettenæ CI. 2. Vetteno 1.
Veſtiæ XCVIII. 10. LXVI. 4. Vettius 2.
vias & ſemitas commentus CLXXXVIII. 1. *Mercurius* p. 193. l. 22.
Vibiæ LXXII. 2.
Vibius. *Vide* Sequeſter.
vicarii nuncupati comites p. 462. l. 37. vicarii Senatûs p. 470. l. 28.
Vicelia LXXXVI 2. Vicelius 4.
viceſima hæreditatum [XX. HER. CXXXV. 6.] p. 498. l. 49. p. 499. l. 2.
Vicillo XCVIII. 12.
Vicranus CVI. 4.
Victnriæ LIII. 2. Gruter. DCCXIV. 10.
Victor (Aurelius) citatur p. 190. l. 34. p. 333. l. 47, &c.
Victorii (Petri) error p. 511. l. 41.
Vinetus (Elias) citatur p. 499. l. 52. p. 501. l. 51. p. 570. l. 1.
Viniciorum familia p. 517. l. 12.
vini miſcendi modus p. 360. l. 2.
υἱὸς I. 64, 73, 86, 89. VIII. 6. υἱῷ CLXV. 4, 5. CLXXVIIII. 3. υἱῷ CLXXVII. 2. παιδομαθικῷ XXVIII. 4. (*Vide* παιδομαθικῷ) υἱὸν CLXII. 3. υἱὲ XLI. 2. υἱοὶ XV. 5. XXVI. 5.
υἱωνὸν CLXII. 3. υἱωνός, ὁ υἱὸς τοῦ υἱοῦ Heſych. Schol. Hom. Ἰλ. β. v. 666.
virgæ gymnaſiarchorum; virgiferi p. 510. l. 38. virga, quæ rhapſodiis Homericis nomen fecit p. 400. l. 54.
Virgilius citatur p. 119. l. 17. p. 120. l. 51, ult. &c.
Vitalis CLXXXVIII. 5.
vitis inventio p. 242. l. 18. p. 343. l. 31, 56.
Vitruvius citatur p. 176. l. 46. p. 350. l. 18, 50, &c. mendum in ejus editionibus correctum p. 358. l. 10.
Vivio. *Vide* Marciano.
vivo. vix[*it*] L. 6. LI. 5. LXII. 3. LXXXI. 4. LXXXVIIII. 2. CXXV. 4. CXXVI. 4. CXXVII. 3. CXXIX 3. vixit ann. LXIV. 3. CVII. 3. CVIII. 4. CIX. 3. annis XLVIII. 2. LII. 9. LXV. 7. LXXXV. 3. CXXVIII. 2. *Vide* anno.
Ulpianus juriſconſultus citatur p. 173. l. 40. p. 175. l. 9, 12. p. 124. l. 27, &c.
Ulpianus rhetor citatur p. 115 l. 11. p. 178. l. 24. p. 332. l. 58, &c.
Ulpiæ Hegemonidi LVIII. 1. Januariæ LXX. 4.
Ulpius (M.) Apolauſtus LXXI 3. Ulpius LVIII. 5. Ulpio 3. Ulpio Dionyſio LXX. 6. M. Ulpius Aug. lib. LXXVI. 5. M. Ulpio Aug. lib. LXXX. 2. Gruter. DCXIX. 9.
Ulyſſes p. 376. l. 1.
Ὑμνοτυγέων XIII. 19.
ὑμνῳδῷ VIII. 4. ὑμνῳδὸς X. 39. p. 183. l. 47. p. 510. l. 28. p. 512. l. 54. *hymnologus* p. 513. l. 3. hymnus in Apollinem Homero ab aliis, ab aliis Cynætho tribuitur p. 122. l. 7.
undevicenſimus CLXXX. 12. *vicenſumum* Dauſq. Orthogr. vol. 2. p. 330.
uxori optimæ LXXIV. 5.
vocalis longa ſolet geminari p. 514. l. 27.
Volumniæ Glyceræ CXXXIV. 4. *Volumniæ* Gruter. CCCCLXIIII. 6.
Vopiſcus citatur p. 177. l. 42. p. 502. l. 53, 54. &c.
Voſſius (Gerard. Joan.) citatur p. 233. l. 11. p 274. l. 42. p. 368. l. 55. p. 570. l. 51. p. 575. l. 48, &c. Iſaaci Voſſii Laus p. 476. l. 47. l. 477. l. 20. Ejus error p. 466. l. 51. p. 467. l. 33.
vovendi mos apud Romanos p. 583. l. 47. p. 585. l. 48. vota ſpontanea; coacta p. 490. l. 9.
ὕπαιθρος II. 50. ὑπαίθροις 35. ſubſtantivum nomen. ὑπαίθρων 21. ὑπαίθρους 14. adjectivum. τῆς ἐν ὑπαίθρῳ προσβολῆς 2 Maccab xv. 19. ἐπὶ γωνίας ὑπαίθρου Prov. xxi. 9. H. Steph. Theſ. affert ἐν ὑπαίθροις νόσοις ex Dioſcorid. ἐν ὑπαίθρῳ ex Xenoph. & ὕπαιθρος pro *caſtris* ex Polyb. teſte Budæo.
ὑπάρχειν CLXXX. 4. ὑπάρχει II. 100, 102, 103. ὑπάρξειν

Digitized by Google

[ἀρξειν 16, 97. τῇ ὑπάρχοντι κοινῷ [δακτυλίῳ] 87. ἀνελέσθαι τ' ὑπαρχόντων 102. τὰς ὑπαρχούσας παρ' ἑκατέροις νόμος III. 17.
τῆς ὑπαρχούσης ἀπωλείας II. 4. πολλὰ τῶν ὑπαρχόντων 90. τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτῶν 77. τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν Geneſ. xxxiv. 23.

ὕπατος τὸ γ' CLXII. 5. ὑπατος CLXXX. 16.
ὑπατικῶν VI. 12. συμμαχητικῶν ὑπατικῶν CLIV. 6. ὑπατικαῖς ἐξουσίαις Herodian. lib. 5. p. 124. l. 20.

ὑπεκνεῖσθαι *ſubveho.* Cujus verbi exempla apud H. Steph. Theſ. ὑπεκθῶμαι in Aoriſt. ſecund. Subj. Med. unde ὑπεκθῆται; quod forſan poſſit reponi pro ὑπεχθῆται III. 21. Sed id tantum conjecturæ gratiâ. Vide autem mox ὑπεχθῆται.

ὑπὲρ cum genitivo; *de.* ὑπὲρ Ἀλλαριάτας I. 5. ὑπὲρ ἀπάντων II. 23. *erga.* προνοοῦντες ὑπὲρ ἀπάντων &c. 89. *quoad.* ὑπὲρ περιγινομένων &c. III. 57. ὑπὲρ ἐγλειπομένων &c. 63. *pro.* ὑπὲρ αὐτοῦ CLXXIX 10. cum accuſativo; *ſuper, per.* ὑπὲρ Μαλλοὺς CLXXIV. 2. p. 567. l. 37.

ὑπερβεβληκότος εἰς τὸ Σελεύκεια II. 12. ὑπερέβαλεν 1. p. 153. l. 38. p. 154. l. 3. p. 590. l. 14.

ὑπερβοῖοις III. 41. Feſti cujuſdam Cretici nomen; quod alibi mihi non occurrit.

ὑπεχθῆται III. 21. à Cretico-Dorico ὑπεχθίομαι, id eſt ὑπάγομαι; unde ὑπεχθεσίμενοι (ὑπεχθεσίμενοι juxta Pricæum) 25. id eſt ὑπαγαγόμενοι. Sic Chiſhul. p. 528. l. 53. Verbum aliud eſt huic & ſono & forſan ſenſu ſatis affine, ὑπάχθομαι, quod compoſitum quidem non invenio, ſed ſimplex ἄχθομαι, ἀχθίνομαι vel ἀχθίνομαι H. Steph. Theſ. ἀχθόνας, γομώσας Heſych. γόμος onus, *merces* ſignificat. Quidni ergo ὑπαχθεῖσθαι *merces ſubvehere?* Sed oporteret reſcribere ὑπαχθῆται, ὑπαχθεσόμενοι. Verbum huic formaturâ non abſimile occurrit apud Gruter. CCXVI. col. 1. l. 24. συναχθησοῦντι, pro ζυναχθόοντι, à συναχθέω. Sed ζυνάχθομαι tantùm affert H. Steph Theſ. ex Iſocrat. cujus verbi ſignificatio *(condoleo)* nihil ad noſtri marmoris locum pertinet. Non autem auſim conjecturis meris nimis indulgere: quod audacioribus criticis lubentiſſimè relinquo.

ὑπέχω. ὑπέχειν I. 34. ὑπεχεῖν p. 209. l. 19. p. 325. l. 3. p. 408. l. 33. ὑπεχεῖν, ὑπολαβεῖν, δοῦναι Heſych. Vox δίκας, quæ in hôc loco ſuppletur, bene convenit cum his verbis: δίκας ὑπέχειν, δοῦναι Herodian. lib. 1. pag. 16. lin. 43. & lib. 3. p. 64. l. 38.

ὑπισχνέομαι. ὑπέσχετο σφάττειν X. 3. λαμβάνειν ὑπέσχετο Herodian. lib. 7. pag. 150. lin. 31.

ὑπὸ cum genitivo; *à.* ὑπὸ τῶν λοιπῶν I. 16. τῶν πλήθους II. 10. τοῦ πόλεμου 94. τοῦ προῖεσθαι CLXXXII. 13. ὑφ' ἑκατέρα II. 10. cum dativo; *ſub.* ὑπὸ νόμῳ XI. 1. cum accuſativo; *ſub, ſub imperio.* ὑπὸ Τίμωνα II. 103. Ῥωμαίων 105. *ſub ductu.* ὑπὸ Φανοκλέος VII. 22. Sed ὑπὸ Κολοφῶνα I. 43. erratum eſt p. 212. l. 35. p. 412. l. 11.

ὑπογεγραμμένοι ὅρκοι II. 41. ὑπογεγραμμένους ἀγῶνας VII. 5.

ὑποδεξαμένων τὸ κατρὸν I 27.

Ὑαί(διος) ὁ Χαλκιδι(οι) &c. I. 61. p. 141. l. 24. p. 264. l. 4. p. 449. l. 19

ὑποκάτω τῆς συλλαβῆς CLXVII. 3. ὑποκάτω τῆς τραπέζης Marc. vii. 28.

ὑποκρατης CLIII. 3. ὁ ἀποκρινόμενος πρὸς τὸν χορὸν Heſych. ὑποκρίνεσθαι δράματα H. Steph. Theſ. ex Plut. τὸν Θέσπιν αὐτὸν ὑποκρινόμενον Plutarch. Solon. p. 95. l. 22. ὑποκριταῖς Herodian. lib. 3. p. 72. l. 34.

ὑπολαμβάνουσιν ἱκανοὺς εἶναι I. 79. ὑπολαμβάνει Θρᾷκα εἶναι Ariſtot. Rhetor. 3. cap. 11. ὑπολάμβανε, νόμιζε Heſych.

ὑπομένω. ὑπέμεινε κινδύνους II. 90. *Vide* κίνδυνος.

ὑπομνημάτων ἀντίγραφα CLXXX. 6.

Urania, dea p. 156. l. 41, 46.

Uranio CVI. 5.

Urbanus, pontifex Romanus p. 192. l. 43.

Urbanæ Legiones p. 495. l. 22.

urna CIII. 5. p. 508. l. 34.

urnæ ὑδρία, Θυεῖα p. 353. l. 3, 4.

Urſatus (Sertorius) p. 313. l. 36. p. 318. l. 21. citatur p. 516. l. 51.

Urſinus citatur p. 312. l. 55. p. 488. l. 50.

Uſſerius (Jacobus) Armachanus archiepiſcopus laudatur p. 313 l. 47. p. 106. l. 38. Ejus MS. Codex Pentateuchi Samaritanus l. 37.

ὕστερον ἐγλειπομένων III. 63.

uſtrino L. 3. p. 508. l. 22. Feſt. ad voc. Buſtum. *Ubi quis combuſtus eſt, is locus ab urendo uſtrina vocatur.* Ubi Joſ. Scalig. in not. affert *uſtrinum* ex duobus antiquis ſaxis Romæ.

utriſque LXXIX. 12. utrinque p. 562. l. 33.

Vulteius (Juſtus) Æliani interpres emendatur p. 255. l. 16.

ὑφίσταμαι. ὑπέστη II. 5. *ſuſcepit; promiſit.* ὑπέστη, ὑπέσχετο Heſych. ὑπέστη *ſuſcepit* Herodian. lib. 7. p. 153. l. 4. ὑφέστη τὸ στρατηγίας CLXXIX. 6. ὑπέστη ταύτην τὴν λειτουργίαν Lyſ. contra Philocr. (Edit. Orat. Vet. H. Steph.) p. 181. l. 36. At in marmore (quod notandum eſt) legitur φ pro π; utì ἱφιορκοῦντι II. 69, 78. Quaſi aſper ſpiritus vocum ἵστημι & ὅρκος vim in præpoſitionem componentem habeat.

W.

WAlſinghamius (Thomas) citatur p. 195. l. 46.

Waltoni Prolegomena ad Biblia Polyglotta citantur p. 392. l. 44.

Warſchewiczki (Staniſlaus) Polonus Heliodori interpres p. 487. l. 37.

Wellerus citatur p. 511. l. 51.

Weſtmonaſterienſis cœnobii reſtauratio p. 506. l. 24.

Φ Ph F.

Φ pro π. *(Vide* ἱφιορκοῦντι, ὑφέστη, ἱφ' ἱερῷ.) ἀφεστακότων, ἀφεσταλμένων Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 69. l. 3, 17. ſed pro ἱφιορκοῦντι habetur ἱφορκοῦντι p. 601. l. 18. at nullibi in Vulg. Lex. mihi occurrit ἱφορκίω, ſed ἐπιορκίω.

Φ nota numeri quingentarii (p. 512 l. 40.) X. 32.

F digamma Æolicum p. 603. l. penult. *Vide* Digamma.

F pro *ph.* p. 561. l. 4.

F. *(filius)* L. 5. LX. 3. LXXV. 5. CXVI. 2. CXXVI. 2. *(fecit)* LVIII. 6.

Faber (Petrus) citatur p. 126. l. 52. p. 171. l. 6. p. 185. l. 46, &c. Ejus error p. 180. l. 2.

Fabius CXI. 2. CXIV. 3. PabI 2. Fabia CXXXVI. 2. Fabiæ LVI. 3.

Fabius (Q.) Cæſaris legatus p. 503. l. 24.

Fabius (Cæſo) cum totâ ſuâ fermè gente occiſus p. 225. l. 51.

Fabius Pictor citatur p. 225. l. 43. p. 234. l. 46. p. 268. l. 51.

Fabretti Inſcriptiones citantur p. 562. l. 13. p. 570. l. 53.

Fabricii (Jo. Alberti) laus: Bibliotheca Græca p. 304. l. 53. p. 306. l. 51. p. 570. l. 8.

Fabricius Chemnenſis citatur p. 506. l. 47.

fabulæ. *Vide* κωμῳδία.

Phædimiana. *Vide* Hædimiana.

Phædon archon p. 150. l. 9. p. 289. l. 22.

Phaethon, cujus filius p. 234. l. 56. Phaëthontis incendium p. 297. l. 2.

Φαίνιππος archon p. 432. l. 40. Φαίνιππος p. 270. l. 19. p. 223. l. 8.

φαίνω. ἔφανε [*ſacra* p. 120. l. 38. p. 241. l. 3. ἄγαλμα p. 395. l. 48.] I. 19. Ὅμηρος ὁ ποιητὴς ἐφάνη *(floruit)* 45.

facio. *facere* cum dativo p. 589. l. 40.
fec. [*fecit*] XLVI. 5. fecit XLVII. 7. LV. 6. LIX. 5. LXI. 6. LXII. 5. LXIII. 5. LXVI. 6. LXVII. 3. LXVIII. 11. LXX. 3. LXXVIII 4. LXXX. 4. LXXXII. 4. LXXXVIII. 6. LXXXIX. 1. XCII. 6. XCVI. 2. XCIX. 2. CI. 3. CXXXIX. 4.
fecer. [*fecerunt*] LXXIII. 7. fecerunt LII. 8. LIII. 5. LXXII. 5. LXXV. 3. LXXVI. 4. LXXIX. 8. LXXXI. 5. XC. 4. XCIV. 4. XCVII. 3. CIV. 10.

fecit,

Digitized by Google

fecit, *fecerunt*, cum dativo, formulæ ſunt in ſepulchralibus inſcriptionibus frequentiſſimæ; ſubaudito accuſativo, quod aliquando exprimitur, *monumentum fecit* Gruter. DCCXVII. 11. ſic in Græcis; *Vide* ποιῶ.
Φάλαγξ II. 103.
Phalanthus primæ ex Lacedæmone coloniæ dux p. 388. l. 36.
Phalaridis epiſtolæ citantur p. 143. l. 19.
Phalereus. *Vide* Demetrius.
Phalereo (Demetrio) ſtatuæ dicatæ p. 110. l. 35. Demetrius Phalereus Theodorum judicio liberat. p. 351. l. 12.
Phalerus, portus p. 287. l. 41. p. 288. l. 2.
Phalces Temeni filius p. 386. l. 36.
Falconerii Inſcriptiones citantur p. 469. l. 9, 31. p. 579. l. 13.
Φαλλὸς p. 537. l. 16.
Familia. qui ex familiâ eorum fuiſſent XCVII. 6.
Φανίας XI. 22, 23, 24, 27.
Phanias Epheſius auctor p. 261. l. 4.
Fannius CV. 8.
Φανόδημος II. 32.
Phanodemus Atticæ Archæologiæ ſcriptor p. 233. l. 2.
Phantaſia, poëtria p. 304. l. 32.
Fantio LX, 1.
Farinacius (Proſper) citatur p. 158. l. 5.
Pharmacis Menſis fanum p. 173. l. 9.
Farneſiana Inſcriptio (*Vide* Hermodor.) emendatur p. 103. l. 22.
Pharus inſula p. 222. l. 21. p. 231. l. 26.
Phaſelis urbs Pamphyliæ, condita p. 385. l. 45.
Faſti Græci citantur p. 493. l. 15 Faſti Attici p. 150. l. 19. *faſta* in neutro genere ubi legatur, non memini p. 586 l. 46.
fatum miſerabile CXXXVII. 6.
fatale fuiſſet (*cum infinitivo*) aliquem redimi CXXXVI. 4.
Φαύστα Αντιοχισσα IV. 15. Αἰγ. Φαύστου ἀρχιερέως 13. p. 456. l. 36. p. 457. l. 35.
Fauſta CVI. 3.
Fauſtinæ LXX. 7.
Fauſti CXXII. 1. Fauſto XCI. 3.
Phavorinus citatur p. 169. l. 26, 49. p. 163. l. 37. p. 183. l. 42, &c.
Phaon Leſbius Sapphûs amaſius p. 130. l. 16. p. 417. l. 42.
FD. CXXXV. 6. p. 496. l. 9.
Februa victimis humanis peracta p. 126. l. 27.
Φειδίτια p. 456. l. 20.
Φειδῶ. πιστὸς ἐφείδε πατὴρ XL. 6. Rariſſimum eſt, necdum mihi occurrit Φειδῶ. Uſitatum eſt Φείδομαι. Syntaxis Accuſativi eſt valde infrequens nullibi adhuc mihi obvia. Sæpiſſime Genitivo conſtruitur; Φείδεται τῆς βακτηρίας Prov. xiii. 24. Affertur quidem in V. L. ex Plat. μηδὲν φειδόμενος, ſed μηδὲν adverbiaſcit.
Φείδων ὁ Ἀργεῖος &c. I. 45. p. 128. l. 19, 20. p. 137. l. 19. p. 256. l. 30. p. 257. l. 2. p. 305. l. 42. p. p. 306. l. 1. p. 387. ll. 25. Phidones duo p. 257. l. 43. p. 413. l. 42. p. 414 l. 15, 42. p. 415. l. 1. p. 577. l. 45. p. 578. l. 5.
Felicia XC. 2. Feliciæ CIII. 3. Gruter. DCCCLVII. 7.
Felinus citatur p. 193. l. 2.
felix fauſtúmque ſit. Formula bene ominandi p. 159. l. 29.
Felixs LIII. 4. (*Vide* Σ redund. Conſule Dauſq. Orthogr. vol. 1. p. 29. l. 20, &c.) Felicis I. 5. Felici XCVIII. 12.
Feliciſſimus LVIII. 5. Feliciſſimi CVIII. 3. Feliciſſima LXXXIX. Nomina propria *Feliciſſimus* & *Feliciſſima* apud Gruter. DCCXIV. 10.
femur montis, μηρὸς ὄρους p. 343. l. 20.
Pheræus (Alexander) nepos Jaſonis Pheræi p. 441. l. 43, 48. p. 442. l. 29. *Vide* Alexand.
Ferdinandus ſecundus p. 574. l. 30.
(Φερεκλ)ῆς βασιλεύοντος Ἀθηνῶν I. 47. p. 213. l. 13. p. 304. l. 7. p. 414. l. 2. p. 447. l. 19.
Pherecrates p. 421. l. 8.
Pherecydes Lerius hiſtoricus p. 231. l. 39. Pherecydes Syrius philoſophus l. 42.
Pheres Pherarum urbis Theſſaliæ conditor p. 381. l. 3.
ferrum repertum p. 134. l. 19. p. 245. l. 33. p. 229. l. 19. p. 403. l. 7. p. 444. l. 52.
Feruſa LXXXV. 10. LXXIII. 3. Feruſæ 2.
feſta varia. Bacchi p. 537. l. 20. Dionyſia, Lenæa, Liberalia; Panathenæa; Chytra p. 168. l. 26. p. 169. l. 38, 51. Apaturiorum p. 352. l. 16. Neptuni p. 379. l. 19. Eleuſinia p. 407. l. 6. Μουσεῖα, Ἑρμαῖα p. 483. l. 32. Θεοδαίσια, Ἡράκλεια p. 528. l. 62. Ἀγρίωνια p. 600. l. 27. Feſtum in memoriam diluvii p. 359. l. 1.
Feſtus (Pompeius) citatur p. 125. l. 16. p. 126. l. 26. p. 422. l. 13, &c.
Φεύγω. ἔφυγον ὄμβρον I. 7. Φυγοῦσα 51.
feuda p. 179. l. 11.
Φθίνοντος μηνὸς ἑβδόμῃ I. 39. Homer. Ὀδ. ξ. v. 162.
Φθιώτιδος ἐβασίλευσε Ἕλλην I. 10. p. 117. l. ult. p. 118. l. 1.
Fig. CXXXV. 7. *fiſci* p. 496. l. 9. *figulinorum* p. 563. l. 5.
figulinæ artis inventor Prometheus p. 346. l. 21.
figuræ ſeu notæ quædam Seldeno ignotæ in Marmore VII. 6. p. 180. l. 6.
Philadelphia metropolis p. 466. l. 19.
Φιλανότῃ CLII. 2.
Philammon autor nomorum Lyricorum p. 128. l. 38. p. 131. l. 19. p. 304. l. 25. p. 419. l. 18.
Philander in Vitruvium citatur p. 381. l. 55.
Φιλανθρώπῳ Καίσαρι CLXXX. 6. Φιλάνθρωπος (*Antoninus Cæſar*) Herodian. lib. 4. p. 89. l. ult. πάντα τὰ φιλάνθρωπα καὶ καλῶς ἔχοντα II. 17, 97. τ' ἄλλα φιλάνθρωπα 106. τὰ φιλάνθρωπα 3 Ezr. viii. 11. Chiſhul. Antiq. Aſiat. p. 104. l. 2. & p. 120. l. 4.
Philaſtrius citatur p. 347. l. 18.
Φιλαῖος XXI. 1.
Φιλέρως IX. 65. *Phileros* Gruter. DCCCCLXXXVIII. 7.
Philema LXXXIII. 2. *Philematio* Gruter. DCCCCXL. 12.
Φίλη CLXIX. 1.
Φιλήμων CLIV. 11.
Philemon novæ comœdiæ ſcriptor p. 421. l. 39.
Φιλήτῃ (Αἰλία) XV. 4. *Philetus* maſculinum apud Gruter. DCCXXVIII. 10.
Philinus archon p. 307. l. 15.
Philippides novæ comœdiæ ſcriptor p. 421. l. 39.
Philippus Amyntæ filius, Alexandri pater, Macedonum rex p. 132. l. 36. p. 153. l. 13. p. 232. l. 50. p. 282. l. 40. p. 380. l. 47. p. 436. l. 41. p. 442. l. 23. Philippos urbem condit l. 29. p. 451. l. 4. p. 283. l. 14. Philippus in Pylaicum concilium conſcriptus p. 238. l. 38.
Philippus archon p. 264. l. 40. p. 275. l. 45.
Philippi poëtæ epigramma p. 180. l. 1. p. 486. l. 40.
Φιλισταν XXXV.
fil. [*filius*] LVII. 6. [*filio*] XLVIII. 4. [*filia*] CXXXVI. 3. fili [*filio*] XLVIII. 1.
filius LIV. 7. LXXV. 11. fili (*filii*) LXXIX. 7. filio piiſſimo XLVI. 5. kariſſimo XLVII. 6. pientiſſimo LII. 7. dulciſſimo CXXXIX. 2. filis (*filiis*) dulciſſimis Victoriæ & Salacio LIII. 3. *ubi nota* filiis *cum fœminino etiam concordare.*
filia LXXIII. 4. filiæ pientiſſimæ XLIX. 3.
Philo Judæus citatur p. 332. l. 60. p. 472. l. 32.
Φιλόθεε Καῖσαρ CLXXX. 6. Φιλόθεοι 2 Tim. iii. 4.
Φιλοκαινίας diſſimulat Timotheus p. 401. l. 4. ubi Φιλοκαινία vox eſt conficta, ſinè ullo auctore, ſat tamen commodé. Φιλόκαινος in Lex. Vulg abſque teſte.
Φιλοκράτους ἄρχοντος I. 66. p. 142. l. 38.
Philoctetes in Italiam tranſit p. 376. l. 8. p. 382. l. 23.
Philomela p. 403. l. 44.
Philomeli Phocenſis ſacrilegium p. 238. l. 41. p. 282. l. 27. p. 283. l. 7, 26.
Philomuſu(*s*) CXIX. 2. *Philomuſo* Gruter. CCCXXXIII. 5.

Φιλόξενος διθυραμβοποιὸς I. 82. p. 147. l. 18. p. 150. l. 45. p. 279. l. 25. p. 280. l. 45. p 439. l. 38. p. 440. l. 29. p. 450. l. 18, 39. p. 401. l. 6. p. 400. l. 17.
Philoxeni gloſſarium citatur p. 536. l. 45.
Philopœmen p. 362. l. 41.
Philoponus citatur p. 356. l. 51.
φίλος. φίλοι II. 16.
φιλοκαλοῦντες p. 601. l. 30. φιλίαν II. 3. διαφυλάσσειν 15, 18, συνθέσθαι 22. συντιθέσθαι 24. ζωπυρεῖν 34. ζωπυρεῖν 93. διαφυλάσσειν 91. αἱρεῖσθαι 95. quam lectionem veram eſſe comprobat proxima vox. ἐπιδέχομαι 98. ἐν ταῖς φιλίαις III. 4.
φιλοσοφος. Συνεργέτης I. 80. philoſophorum ſalarium p 512. l. 47.
Philoſtephanus citatur p. 177. l. 33.
φιλοστοργως διακειμενος &c. II. 6. φιλοστοργίας 2 Maccab. ix. 21.
Φιλο φρόνως IX. 64.
Philoſtratus citatur p. 131. l. 20. p. 137. l. 14. p. 157. l. 10. p. 165. l. 41, &c.
Philoteri LIX. 2.
φιλοτιμηθεὶς συνδιατηρῆσαι II. 91. φιλοτιμησάμενος ζωγραφίαν Inſcript. Thyatir. apud Paul. Ricaut. State of the Greek Church p. 78. ζωγραφεῖν φιλοτιμούμενοις Plutarch. Num. p. 74. l. 42.
φιλοτιμίαν, ἣν ἐποιοῦντο II. 8. μετὰ φιλοτιμίας 77. μετὰ πάσης φιλοτιμίας 68. (quod exprimitur per adverbium φιλοτίμως 19) τῆς εἰς ὑμᾶς φιλοτιμίας CLXXIX. 9. φιλοτίμως XXV. 7.
μετὰ πάσης σπουδῆς καὶ φιλοτιμίας Chiſhul. Antiq. Aſiat. p. 51. l. 13. φιλοτιμίαν ποιούμενοι Id. p. 111. l. 11. πολλοὺς φιλοτιμίας Plutarch. Anton. p. 942. l. 26. φιλοτίμως 2 Maccab. ii. 21.
Φιλοφρόνως XV. 8.
Philochorus citatur p. 130. l. 10. p. 147. l. 41. p. 246. l. 19, &c. Athenienſis, Cycni filius p. 232. l. 26.
φιλάγει το περὶ τὸ παίζειν CLXXIX. 7. φιλάγει, φιλεῖ Heſych.
Philonis Deïonei filia p. 376. l. 27.
Firm. LXXXV. 2. *Firminus* & *Firmius* apud Gruter. MCVIII. 4. DCCCLXXI. 4. & *L. Annæus L. F. Firmus* DCCCXXXVIII. 13.
Firmicus (Julius) Maternus citatur p. 162. l. 7, ult. p. 163. l. 6. p. 512. l. 55, &c.
Firmina LXI. 6.
fiſcus; fiſci procuratores, ſcribæ, judices p. 496. l. 33. p. 499 l. 9, 12, 13. p. 521. l. 26.
Φλ. Ἀσκληπιανὸς X. 23. ~~Flavius~~
Φλ. Ὀυηρίων XXV. 2. Φλ. Ὀνήσιμος 3. Φλάβιος CLXXX. 17. CLXXIV. 1. Φλαυιου 5, 6. Φλαουιου CLXIII. 2 Φλάβιος Dion. Caſſ. p. 649. l. 11. Φλαουιανοῦ XXX. 10.
Φλαβιανοῦ p. 594. l. 25.
Fla. Venuſtinus LXXIII. 4. *Flavius.*
Flavia LII. 5.
Flaccus. *Vide* Valerius.
flamen Auguſtalis p. 512. l. 1.
Phlegyas Chryſes filius p. 379. l. 3.
Phlecuſe CXXXI. 2. mallem *Plecuſe* (πλέκουσα). *Plocuſæ* apud Gruter. DCCCXV. 10.
Fleta, Commentarius juris p. 194. l. 41.
Flournoy (Jacobus) Genevenſis p. 526. l. 29.
Φλαυία XXVII. 4. p 481. l. 30. p, 514. l. 25.
Florilegus citatur p. 195. l. 46.
flore juventæ CXXXVII. 2.
Florentin à Lindebr. citatur. p. 518. l. 39.
Florus CI. 3. Flori LXXV. 5. Florum CXXXVII. 13.
Florus (Lucius) citatur p. 179. l. 13. p. 313. l. 55. p. 331. l. 52, &c.
fœdus inter Smyrnæos & Magnetes p. 153. l. 39, &c. inter Achmetem Turcarum imperatorem & Henricum Galliarum regem p. 171. l. 12. inter Hierapytnios & Prianſios p. 525. l. 18, &c. & Gortynios p. 530. l. 36. Allariotas & Parios p. 603. l. 1. Latios & Olontios p. 597. l. 1.
Phœnix Amyntoris filius, Achillis tutor p. 376. l. 30. p. 297. l. 36.
Phœnicum Hiſtoria à Sanchoniathone compoſita p. 311. l. 47. reges, Cadmus & Phœnix p. 118. l. 16. literæ, & ſermo p. 500. l. 7. mercatura, & ditio l. 32, 34. p. 330. l. 12.
Phœnice filia Actæi (Ἀκταίων Suid. Heſych.) à quâ Φοινικήια γράμματα p. 335. l. 45. Φοινικήια Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 99. l. 37. & p. 101. l. 30.
Φοινικῶνα X. 32. Φοινικῶνα 8, 9, 29 Φοινικῶνι 15. Φοινικῶνος *palmetum* Ezech. xlvii. 19.
Φονέω, non Φονέω p. 588. l. 61.
Fonſeca (Petrus) Ariſtotelis interpres p. 125. l. 43.
Phorbas archon p. 447. l. 5.
formula habendi publicè honorem p. 514. l. 47. p. 603. l. 11. *Vide* στεφανόω. formulæ variæ; bene ominandi p. 159. l. 29. in decretis p. 554. l. 6. Chiſh. Antiq. p. 123. l. 26. fœderibus p. 554. l. 41. 51. p. 555. l. 24. juramentis l. 22, 36. ll. 61, 70. p. 601. l. 1. Reineſ. pag. 501.
Phormus Siculus poëta p. 420. l. 29.
fors fuat, formula p. 159. l. 29.
Fortunæ fortes p. 159. l. 57, 58. p. 160, 161, 162.
Fortunæ conſervatrici CLXXXVI.
Fortunatianus LIV. 5. Gruter. CCLXI. 5. Fortunatus XLIV. 4. XLVI 2, 4. Φορτουνάτος 1 Cor. xvi. 17.
Phoroneus Inachi filius p. 366. l. 39.
Phoronidis auctor vetuſtiſſimus citatur p. 206. l. 31. p. 245. l. 43. ὁ τὴν Φορωνίδα γράψας Strab. p. 472. l. 1. Phoronides mendoſè ponitur pro auctoris nomine p. 403. l. 9. p. 577. l. 10.
Φοῦσκος X. 6. *Fuſcus* Gruter. MXCIII. 10.
Franci appellantur omnes Europæi occidentales p. 391. l. 32.
Φρασικλείδης ἄρχοντος I. 84. p. 151. l. 14. p. 441. l. 17. p. 450. l. 50.
frater LXXXI. 6. LXXXIII. 2. fratri cariſſimo LVIII. 4. fratrem ademptum luget ſoror CXXXVII. 10.
Φρυνίχου album p. 336. l. 35. p. 484. l. 35.
Φρεαρρίος Themiſtocles p. 484. l. 5. Φρεαρρίος p. 287. l. 25. πατρὸς ἦν Νεοκλέους, Φρεαρρίου τῶν δήμων Plutarch. Themiſt. in initio.
Phrixus Athamantis filius p. 377. l. 4.
fr. in fronte. (*Vide* ager.) L. 3. XCVIII. 7. CIV. 11. LXV. 15.
Φροντίζω. οὐδὲ φροντίσας τῆς ἀπωλείας II. 4. τούτων οὐδεὶς φροντίσας Lycurg. inter Orat. Vet. (Edit H. Steph.) p. 149. l. 43. οὐ φροντίζει τῶν ἐν οἴκῳ Prov. xxxi. 21. Hic genitivus videtur regi à præpoſitione ſubintellectâ; quæ aliquando exprimitur, περὶ τῶν τοιούτων φροντίζειν Xenoph. Ἀπομνημ. lib. 1. p. 710. l. 11.
Φροντίσας p. 526. l. 26, 39.
Frontinus citatur p. 425. l. 10.
~~Phrygia major~~; ſalutaris p. 461. l. 46, 48. Pacatianæ minor; Epictetus; Helleſpontia; Troas p. 462. l. 1, 2, 5, 7, 48.
Phrygia harmonia p. 399. l. 16. p. 121. l. 34. Phrygius cantus biforis p. 120. l. ult. modus religioſus p. 125. l. 19.
Frugum ſterilitas p. 445. l. 29.
Frum. (*Vide* mil.) frumentarius miles, quis ſit, lege Æl. Spartian. (Hiſtor Aug. Scriptor. Edit. Pariſ. 1620.) p. 6. l. 10. & in eund. Not. Salmaſ p. 27. l. 65. p. 28, 29, 30. & Caſaub. p. 5. l. 26. p. 22. l. 14. *frumentario* Gruter. CLXIX. 7. DXXX. 7.
frumentum ſeptimum decimum accepit, ſextum decimum vendidit CXXXVII. 16. p. 520. l. 11.
Phrynichus poeta p. 287. l. 25. p. 421. l. 8. p. 426. l. 41. p. 538. l. 49. p. 439. l. 1, 31.
Phrynichi Sophiſtæ Ecloga Diction. Attic. citatur p. 560. l. 20. p. 593. l. 12. p. 595. l. 60.
Φροξ Ἴαγνις I. 19.
Φρυγίοι l. 20. p. 397. l 40 p. 398. l. 15.
Phylacus Deionei filius p. 376. l 5.
Phylarchus ſcriptor citatur p. 155. l. 40. p. 253. l. 13.
φυλάττω. φυλάξαντες II. 38.
φυλακῆς τῆς πόλεως II. 56. φυλακὴν τῆς χώρας 104, 105. ποιήσασθαι 94. διαδέξασθαι 96. παραδέξασθαι 99.
Φύλας II. 52. 75.
Fulleri (Nicolai) Miſcellanea ſacra citantur p. 118. l. 38. p. 383. l. 26, 49.
Φιλαδελφείαν p. 579. l. 36.
Fulvius (M.) CXX. 1. nomen hoc proprium frequens apud Gruterum.
Fundano (C. Minucio) XLIV. 10. conſule p. 196. l 41.
φυξιος. *Vide* Ζεύς.

Phuramus CXXIV. 2. Phyramus p. 562. l. 30.
Φύσει IX. 2. εἰς Φύσει παῖς ἦν VII. 26.
Phyſco Ptolemæus p. 480. l. 33.
Φυλάξαι. Δημητης ἐφυ(λ)ξεν καρπὸν I. 23.
Φωνὰς τὰς ἐν Δελφοῖς . . . . I. 87. p. 152. l. antep. p. 220. l. 45. p. 282. l. 19. p. 442. l. 3. p. 451. l. 1.
Phocus Ornytionis filius p. 378. l. 12.
Phocylides p. 270. l. 27.
Φωνασκὸν VII. 22. Φωνασκοὶ Alex. Aphrod. lib. 1. Probl. 119. vox *phonaſcus* apud Quintilian. lib. 11. cap. 3. & Sueton. Aug. cap. 84. & Neron. cap. 25.
Photius citatur p. 118. l. 2. p. 126. l. 22, 51. p. 127. l. 42. p. 174. l. 54, &c.

X CH.

X Nota χιλιάδος ſeu numeri millenarii I. 4, &c.
Ӿ Z *ſeptem millia* X. 32. p. 512. l. 40.
Ӿ A. *mille* denarios XIII. 8, 15.
M. X. (μνημης χάριν) XV. 12. *Vide* χάριν.
χαῖρε XVI. 5. XXXI. 2. XXXII. 2. XLI. 2. CLXV. 6. p. 482. l. 4, 9. Gruter. DCLXXXIV. 1. χαῖρε Νεοκλείδα Anthol. lib. 3. cap. 5. epig. 4. Sic apud Latinos, *vale*. Gruter. DXLIV. 6.
Χαιρέατο p. 526. l. 42.
Chæronea urbs p. 380. l. 46.
Chaldæa Bibliorum Paraphraſis citatur p. 121. l. 23.
χαλκᾶς θύρας X. 12.
Chalcedon condita p. 390. l. 8.
Χαλκιδεύ(ς) Ὑπε(ρ)ί(δ)ης I. 61.
Chalcidius auctor vetuſtus citatur p. 109. l. 39.
Chalcocondylas citatur p. 333. l. 50.
characteribus Samaritanis, Syriacis & Arabicis, Seldeni tempore, caruerunt typographi p. 106. l. 50.
characteres planetarum & ſignorum p. 162. l. 12.
Χ(αρ)ι(ν)ος ἄρχοντος I. 71. p. 144. l. 38. p. 217. l. 51. p. 279. l. 14. p. 434. l. 47. p. 449. l. ult.
Charidarum ex familiâ ſacerdotes p. 356. l. 22.
Χαριδήμου CLIV. 5.
Charilaus Polydectis filius p. 257. l. 23. p. 266. l. 21. p. 267. l. 26. At Χαρίλαος ὁ Πολυδέκτου Pauſan. p. 170. l. 26. Charilli tutor Lycurgus p. 305. l. 16.
Χαρις X. 26. Nomen proprium. *Charis* Gruter. DCCCXLVI. 7.
χάρις. Χαρίτας ἀποδιδόναι II. 7. ἀποδοθήσεται 17. (*Vide* ἀποδ.) πολλὰς χάριτας ἔχε 2 Maccab. iii. 33. ταύτην τὴν χάριν ὑπὲρ αὐτοῦ αἰτοῦνται CLXXIX. 11. ταύτην αἰτοῦμαι τὴν χάριν ex Lyſiâ affert H. Steph. Theſ. χάριν adverbialiter, *gratiâ*. τούτου χάριν Epheſ. iii. 1. μνήμης χάριν XV. 12. Gruter. DXCVI. 1. μνείας χάριν DCLXXX. 7. *memoriæ causâ* DCLIX. 9.
χαριστήριον *donarium* CLII. 4. nomen ſubſtantivum. Sic 2 Maccab. xii. 45. & χαριστήρια Herodian. lib. 1. p. 28. l. 1. δῶρα Heſych. χαριστήριος genere maſculino εἰς τὸ χαριστήριον ναὸν X. 18. Selden. *in pulvinar templi* ſeu *locum ſupplicandi*. Nullibi adhuc legi χαριστήριος ſubſtantivè ſumptum. An pro τὸ reponendum eſt τὸν? aut ſubintelligitur vox aliqua, uti τόπον *locum*? aut denique forſan τὸ χαριστήριον concordat cum ναὸν in accuſativo, cùm ναὸς poſſit flecti νεὼ tam in quarto quàm ſecundo caſu: uti λαός, ὁ λεὼ Dion. Halic. p. 75. l. 1. & τὸν λεὼ lin. 15. Sed id diſcutiendum peritioribus remitto.
Χαριτίνη CLXXV. 1. (p. 526. l. 42.) *Charitine* Gruter. DCLXXVI. 1.
Charops primus decennalis archon p. 259. l. 1. p. 307. l. 10. p. 447. l. 47.
chartæ publicæ Athenienſium p. 521. l. 21.
χειροτονίαι τοῦ δήμου XXX. 19. *ſuffragia populi*. χειροτονία *electio* Herodian. lib. 7. pag. 162 lin. 12. χειροτονία, ἐκλογή Heſych. *plebiſcitum*, ψήφισμα Bud. Comment. pag. 163.
Chemnenſis. *Vide* Fabricius.
Chendiis XLIII. 3. Quid id ſibi velit, aſſequi non poſſum.
Χερσίφρων Ἀντιόχου X. 7. Nomen eſt proprium architecti apud Strab. p. 640. l. 31.
Cherſicrates (ſic apud Strab. p. 269. l. 4. non *Cherſocrates*) Herculε oriundus p. 389. l. 31.
χερσόννησος vox rariſſimè maſculina p. 569. l. 27.
Cherubini (Laertii) bullarium citatur p. 158. l. 36.
Chi. S. Delliæ LX. 2. *chis* p. 561. l. 14.
Chiæ CV. 5. Legitur *ChiI* apud Gruter. DXCIIII. 10.
χιλιάς, μυριάς p. 512. l. 46.
Chilmead (Edmundi) notæ ad Dionyſium p. 402. l. 5. in calce Arati Oxonii editi.
Chilon Ephorus p. 307. l. 44.
Χιμάρῳ III. 4.
Chimchi (Rabbi) citatur p. 170. l. 23.
Chionis epiſtola citatur p. 511. l. 45.
chirothecâ manus continere, mos Perſarum ad imperatorem venientium p. 279. l. 37.
Chiſhul (Edmundi) notæ in Marm. III. p. 527, 528, 529, 530, 531. Sæpiſſime Vir cl. citatur p. 555. l. 9, 10, 23, 45, 50, 56, 60. p. 556. l. 30, 41, 55. p. 558. l. 15. p. 564. l. 38. p. 569. l. 23, &c.
Chlorus Pelaigi filius p. 367. l. 39.
Choiacus, menſis Ægyptiorum p. 166. l. 42.
χοιρίνας ψῆφοι p. 353. l. 19.
Χολαργεὺς Pericles p. 484. l. 5.
Χολλείδου XXXVI. 1. non Κολλείδου p. 516. l. 13. p. 565. l. 33. p. 588. l. 55.
Cholmley (Hugonis) Baronetti donarium p. 316. l. 2. p. 502. l. 12. p. 563. l. 3. (Franciſci) Armigeri p. 316. l. 5. p. 490. l. 19. p. 561. l. 10.
Thomæ Cholmley Armig. laus p. 490. l. 20.
Chonnidas comicus poeta p. 420. l. 48.
Choppinus citatur p. 178. l. 52.
Chorebus tetrachordum auget p. 122. l. 5. p. 128. l. 41.
χορὸς ἠγωνίσατο ἀνδρῶν I. 61. p. 131. l. 13. p. 141. l. 23. p. 264. l. 3. p. 431. l. 34. p. 449. l. 18. choris tantùm παίδων καὶ ἀνδρῶν conſtabat vetus Athenienſium muſa. E veteri comœdiâ chororum licentia ſublata. Chorus triplex puerorum, virorum, & ſenum à Tyrtæo inſtitutus p. 131. l. 13, 15, 17, 19. p. 420. l. 51. choragus ſeu chori coryphæus p. 131. l. 22. p. 520. l. 40. χορηγός, διδάσκαλος Heſych.
ἐχορήγει παισὶν CLIII. 5, 6. ἀνδράσιν 10, 11. ἀνδρῶν χορῷ Pauſan. p. 221. l. 44. τρεῖς χοροὶ apud Lacedæmonios, τῶν γερόντων, τῶν νεανιῶν, τῶν παίδων Plutarch. Laconic. Inſtitut. p. 238. l. 8.
χρήομαι. χρήσωνται τοῖς νόμοις II. 54. χρῆσθαι προσόδοις III. 64. τά ἄλλα πάντα χρήμενοι p. 600. l. 15. ubi cum accuſativo jungitur, & (niſi fallor) ſignificat *tractantes*, *diſponentes*. Heſychius inter ſignificationes verbi χρῆσθαι habet πράττειν. At verò χρήμενοι (ſi vox ſana ſit) eſt pro μεταχειρίζοντες. Aliter legere oporteret χρώμενοι.
χρείαν ἔχῃ πορείων III. 29. αὐτῶν χρείαν ἔχει Matth. xxi. 3. χρείας παρέχο[μένῳ] τῇ πόλει CLVI. 6. (*Vide* παρεχ.) μεγάλας χρείας παρεσχῆσθαι Gruter. CCCCL. 13.
χρῆσιν τὴν μνημείου [ἐ]ποιήσατο χορηγικόν CLXVII. 2. p. 594. l. 21.
χρήματα CLV. 8.
χρηματίτης ἀγὼν γυμνικὸς I. 53. p. 130. l. 35. p. 139. l. 3. p. 260. l. 2. p. 308. l. 1, 7. p. 419. l. 37. p. 448. l. 27. vocem χρηματίτης in Lex. Vulg. non invenio. Sed in argumento ſecundo Pindari Pythius præfixo lego, ἔθηκε χρηματίτην ἀγῶνα, in tertio ἔθηκε χρηματίτην ἀγῶνα: & in utroque ἀγῶνος etiam στεφανίτου fit mentio.
χρηστέ, χαῖρε XXXI. 1. XLI. 2. Gruter. DCCCVIII. 6.
Chreſtus XCVIII. 2. Gruter. CCCXXXIX. 5.
Χρηστὴ (Κοσσουία) XXII. 2. Dubito an hic χρηστὴ ſit nomen proprium; aut potius adjectivum appellativum, uti χρηστὴ καὶ ἄλυπε χαῖρε XVI. 4. τῆς χρηστῆς τιθήνης IV. 16. τῇ χρηστῇ καὶ ἀσυγκρίτῳ Gruter. MCXXXVI. 11.
Chreſte CXXXIII. 3.
Chreſienis LXXXII. 1. Chreſtenis p. 518. l. 49. pro Χρηστῆς p. 519. l. 1.
χρυσοφυλάκιον XXIII. 11. p. 514. l. 9. p. 560. l. 17.
χρεωψεια τὰ p. 600. l. 22. Vox in Vulg. Lex. non inventa. Chiſhull. vertit *interpoſitas debiti cautiones*.

2 Nomen

Nomen videtur conflatum ex χρέ☉ *debitum* & ὀφείλημα *video*.

Chriſtus ſtaterem templo ſolvit p. 456. l. 15.

Chriſtianus (Florens) in Ariſtoph. citatur p. 578. l. 53.

Chriſtmanath December Danis p. 166. l. 59.

Chriſtmannus citatur p. 115. l. 53.

Chromia Itoni filia p. 360. l. 22.

χρόν☉. ἀφ' ὃ χρόνω II. 57. ἀφ' ὃ χρόνω III. 58. εἰς πάντα τὸν χρόνον II. 16. εἰς ἅπαντα τ χρόνον 38.

Chronicorum Biblicorum libri citantur p. 456. l. 51. *Vide* Paralip.

Chronici Marmorei laus, dignitas, terminus p. 295. l. 11. p. 222. l. 8, 13. p. 290. l. 10. differentia ab Euſebio, & Diodoro p. 296. l. 2. p. 223. l. 41. p. 224 l. 8. diſcrimen xxvi. annorum p. 250. l. 45. p. 251. l. 2, 4. p. 264. l. 46. p. 302. l. 28. Chronici auctor Olympiadum ſupputationem omittit p. 231. l. 21.

Chronicus Canon Seldeni p. 133. Humphridi Prideaux p. 443.

Chronicon Alexandrinum citatur p 268. l. 22, 52. p. 392. l. 38, &c. Ejus editio p. 575. l. 12.

Χρυσάωνος Σπεδίας VII. 16. p. 182. l. 27. p. 187. l. 11. p. 118. l. 11. p. 525. l. 12.

Chryſanthis Cereri filiæ raptum indicat p. 331. l. 3.

Χρυσέρως CLIV. 15. *Chryſeros* Gruter. DCCLXXXI. 5.

Χρυσίππου IX. 1.

Chryſogenea & Chryſe Halmi filiæ p. 379. l. 2. Chryſes Chryſogeneæ filius l. 9.

Chryſothemis Carmanoris filius, victor p. 419. l. 17.

Chryſomallus Athamantis famulus p. 377. l. 10.

Chryſoſtomus (Joannes) citatur p. 175. l. 3. p. 409. l. 8. p. 577. l. 22.

Chryſoſtomus (Dion.) citatur p. 256. l. 14.

Χρύσου XI. 4.

χρυσώσει τ ὄροφον X. 16. ἐχρύσωσε τ οἶκον 2 Chron. iii. 7.

χώρα Κυρηναία ἐκλήθη I. 3. χώρα προσορίσθη II. 101. τ χώρας ... 3. τῇ χωρίω III. 10. p. 589. l. 8. χώραι, αἱ p. 528. l. 6.

χώρα Ζίν p. 528. l. 41. pro Χοραζίν Luc. x. 13. Matth. xi. 21. At ſcribitur Χοραζίν, non Χωραζίν, in iis, quot conſului, exemplaribus.

χώρη CLV. 25.

χωρίον II. 94, 96, 99. χωρία φυλακῶν 104, 105. χωρίῳ 95, 98, 103. χωρίοις τοῖς τ πόλεως 67. χωρίον *caſtellum, locus munitus*. ἐρυμνῷ χωρίῳ 2 Maccab. xi. 5. Hoc ſenſu (uti notat H. Steph. Theſ.) χωρίον in Epiſtol. Philip. apud Demoſth. p. 63. l. 14. Ariſtot. Politic. lib. 2. cap. 7. χωρίον δυνατῶν Plutarch. Apophth. p. 181. l. 25.

χωρισθεῖσαι CLXXX. 3.

Ψ. Pſ.

Ψάλλω. Unde forſan ἐψάλη CLV. 9. nam in eâdem lineâ fit mentio αὐλητῶν. Nil tamen, quod mihi certum ſit, affirmare audeo; præſertim cùm in hâc inſcriptione non de muſicis rebus, ſed de ſacris in Artemiſio erogationibus agatur.

Pſalmorum Biblicorum liber citatur p. 459. l. 17.

Pſellus (Michael) citatur p. 428. l. 14.

ψηφίσα) ὁ δῆμ☉ II. 82. ἐψηφίσατο ἡ βουλὴ IV. 2. ψηφισάμεν☉ CLX. 4. Et cum infinitivo, ἐψήφισται προσθεῖναι τ δήμου II 106. ἐψηφίσασθε καὶ λόγω Demoſthen. adverſ. Polycl. p. 707. l. 5.

ψῆφον ἴσην. *Vide* ἴσ☉.

ψήφισμα ἀναγραφῆναι II. 29. ἀναγράψαι 107. CLVI. 24. CLVII. 7. CLVIII. 27. ψηφίσματα τ δήμου II. 65.

Ω.

Ω pro ου Doricè: βωλόμεν☉ Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 116. l. 12. βωλομένοι III. 52. (igitur legendum βωλομένῳ 48. & ſic p. 599. l. 45.) βωλευομένοις p. 530. l. 43. p. 589. l. 52. (igitur βωλευομένοις, III. 74.) βωλευσαμένοις p. 601. l. 26. Κωρεῖαι p. 531. l. 53. p. 601. l. 5. ἐάσας III. 24. αἰωμέν☉ 15. περιυπαρχάσας 6. p 601. l. 30. αὐεξηῶσι p. 531. l. 10. διδῶσι III. 19. p. 589. l. 38. Λατῶν p. 600. l. 11. (pro Λατοῦν idque pro Λατώ) Λατῶς p. 601. l. 3. (pro Λατοῦ p. 530. l. 42. Λατῶ Herodot. p 96. l. 15 idque pro Λατά.) In genitivis, Ἑρμαίω III. 2. Ἰωκάλω 3. Χιμάρω, Δορμαία 4. πορεία 29. τῶ θεῶ Chiſh. Antiq. Aſiat. p. 110. l. 7.

ᾠδεῖον in foro Patrarum p. 520. l. 47.

ὤιον, ἄνωθεν Heſych. ἵππαια ὠιῶν τὰς πέτρας p. 601. l. 46. ὠιῶν Doricè pro ὠιῶν in genitivo plurali. τα ἄκτωμα ... εἰσημαίνει ... καλοῦσι οἱ Λακεδαιμόνιοι Euſtath. p. 1054. l. 3.

Ὠκεανὸς Cœli filius p. 345. l. 5.

Ὠλεξίων Ἀθαναίου p. 530. l. 50.

Ὡμαῖοι II. 104. Ὡμαίων 105.

ὠνωμέν☉ III. 15. ὠνωμένων p. 600. l. 22.

ὠνία p. 601. l. 12. 53.

Ὠρωπὸς urbs Euboica p. 369. l. 45.

ὡς φύσει πατέρα VII. 26. ὡς αν τάχιστα δύνωνται II. 77. ὡς ἄν δυνωμαι πλεῖστα H. Steph. Theſ. ex Xenoph.

ὠφελήσας τ κῶ III. 35. p. 600. l. 3. ὠφελήσας, ἡ CLXXXIV. 4. p. 568. l. 43.

Ὦτ☉ Aloei filius p. 339. l. 47. p. 373. l. 28.

FINIS.

EDitionis hujus Recognitio: in quâ ex gravioribus Erratis plurima, quæ in longum & varium opus (animo Editoris non ubique ſemper ſatis attento) irrepſerunt, corriguntur; nonnulla omiſſa reponuntur. Reliquis, quæ ſubvereor ne ſæpius occurrant, rogatur Lector, ut pro ſuâ benevolentiâ ignoſcat.

Pag.	Marm.	Lin.	Lege,
2		24.	ΡΙΠΤΟΛΕΜΟΥ.
3		38.	ΓΔΔΔΙΙΙΙ.
		40.	ΙΟΑΙ.
		50.	ΗΗΗΓΔΔΔΙ
4		60.	ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΥ
5		76.	ΔΙΦΙ . . . . . ΣΑΝ
		78.	ΚΥΡΟΣ ΑΝΕΒ. . . . .
7		5.	ΥΠΕΣΤΗ
9		40.	ΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΑΙΟΙ.
12.		89.	ΑΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΤΟΥ
	II.	66.	uſque ad finem p 13. Et p. 22. Marm. XI. lin. 15. uſque ad finem, numeri marginales errant.
25	XXV.	6.	ΓΡΑΜΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑ
	XXVII.	5.	ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
26	XXIX.	4.	ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ
34	XLIV.	9.	AVGVSTIS
35	L.	3.	CVM VSTRINO
	LIV.	3.	TROPHIMAE
	LIX.	3.	PHILOTERI
36	LXII.	2.	STABERIAE
37	LXIX.	4.	INSTEIVS
	LXX.	2.	PAEDEROS
38	LXXVI.	10.	MATRI
	LXXIX.	5.	HELENE
40	XCII.	2.	CAECILIAE
41	CXIX.		repone XCIX
	CV.	4.	CONLIBER
56	CLVIII.	5.	ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ
58	CLXVII.	10.	ΛΟΥΡΙΩΣΑΙ
60	CLXXVII.	2.	ΤΩΤΙΩ
63		2.	ἀὼς
		3.	Ἀθήνησι
65		26.	Δημητρὸς
67		59.	archonte
68		74.	annos LXVIII.
70		8.	εὔνοιαν
72		32.	ἀπεδείχθησαν —
73		49.	τ̃ ἄλλων τῶ(ν π)ας'
74		60.	ὅρκον
79		32.	περιζῶναι
		42.	ἀναζωσάμενον
84		36.	ſecundum
	XIII.	2.	Ἀσκληπιάδῃ
85	XV.	11.	ἡμέρ(αι) κγ'
	XVI.	1.	Ἀξίμην
88	XXXVI.	1.	Χολλείδου
		3.	Ἐλευσίνιος
111		37.	nihilominus τὸ ἴσως
121		27.	Merſennum
128		25.	Eliacorum
131		6.	Alceſtin memorat. Primum
139		35.	ζωοφόρης,
177		2.	ΑΒΥΚΟΦΡΥΗΝΗ
		33.	Heſychium in
183		26.	ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΝ
192		2.	*habentur Figuræ inciſæ;*

193 inter lineas 25 & 26. inſere CLXXXIX.
201 l. lege εἰσιόντων

Pag.	Lin.	Lege,
201	14.	quâ
202	9.	*fore*
203	30.	Deucalioni
204	39.	ΑΠΟΚΛΗΡΩΘΕΙΣΑΙ
214	44.	ΤΕΘ . . ΠΠΩ
216	19.	Ἀρχεθέωρον
218	9.	ΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ ΕΝΤΕΛΑΙΤΗΣ
262	34.	*Tragico*
281	36.	ſuffragante
302	52.	ſed 514. apud
316	55.	a CXXXV.
317	41.	toios
319	5.	Mareſcallo,
335	56.	Scholiaſtes
336	32.	Erſe — *ſed* Hirce & Herce *apud Prideaux. Vide* Herſe *in Indice*
343	20.	μηρὰς
352	45.	Æſchines
	51.	Hermotimo,
	57.	Mathematicos,
353	22.	hanc
362	41.	Philopœmene,
363	18.	Amphictyonum
433	27.	χεῖαν
447	5.	Archon
482	10.	*condunt Sicyonii. Corpus*
483	25.	pæderaſtiæ
489	30.	ἐν τῇ Καρικῇ χερρονήσῳ,
510	4.	Poliadis fuit perinde
	22.	ἀναγορεύων
512	40.	Lin. 32.
514	22.	ΧΑΥΕ
	23.	*Arundell.* p. 171.
523	41.	*Nepeſina*
525	30.	ΡΥΘΙΑ
526	44.	Euhemeri
527	39.	citavimus
532	13.	bene de hâc
533	12.	ΣΥΝΕΧΩΡΗΣΕΝ
534	55.	Plut. *An ſeni* &c.
548	17.	*ceneri:*
564	35.	ΙΚΙΟΥ ΙΚΙΟΥ
578	30.	*Sannyrion appellatur*
586	4.	Marmoris CXL. hæc
587	CLV. 6.	σκυλακῶ
605		agri ſive ſcripturarii
607		[Ante vocem ἄλιονα inſere] Ἁλιζέοθεν l. 5.
623	4.	ἀτέλεια 22. ſcilicet ab ἀτελεῖς, quæ vox legitur 27. Aut ἀτέλεια (p. 528. l. 22.) *impunitas:* pro ἀτελεία.
615		[Poſt *Briſſonius* — inſere] Βελτιμαργ.. p. 601. l. 4. Βελτιμάργης ἐν Ἠρωίῃ ἡ Ἄρτεμις. Heſych.
621		[Ante Ἐλευσίν — inſere] Ἐλευσίνια p. 601. l. 4. Eleuſinæ matris *Virg. Georg.* I. *verſ.* 163.

10164 83

Digitized by Google

Digitized by Google

LEGATORIA DI LIBRI
V. CICCARELLI
V. Villario Loc. hi 19C
ROMA - Tel. 870,334

Digitized by Google

Digitized by Google